Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu bằng sự kiện Chương Khải Minh, một thanh niên thời hiện đại, bất ngờ xuyên không về thời Dân Quốc, lạc vào thế giới đầy rẫy những bí ẩn và nguy hiểm của "Lão Cửu Môn" (Đạo Mộ Bút Ký tiền truyện).

Anh tỉnh dậy trong một ngôi miếu hoang tàn với cơ thể suy yếu và ký ức hỗn độn, nhanh chóng nhận ra mình đã trở thành em trai ruột thất lạc nhiều năm của Trương Khải Sơn (Phật Gia) – người đứng đầu Cửu Môn đề đốc trấn giữ Sa Thành.

Tuy nhiên, vận mệnh trêu ngươi khi Chương Khải Minh bị buộc định với một "Hệ Thống Thọ Mệnh".

Hệ thống này thông báo anh chỉ còn sống được vỏn vẹn 20 ngày.

Để duy trì sự sống, anh buộc phải dấn thân vào con đường đạo mộ đầy hung hiểm để tìm kiếm minh khí (cổ vật), quy đổi giá trị của chúng lấy thời gian sống.

Gói quà tân thủ từ hệ thống mang lại cho anh hai tuyệt kỹ trấn phái của Thiếu Lâm là "Đại Lực Kim Cương Chỉ" và "Kim Chung Tráo".

Trớ trêu thay, cái giá phải trả cho sức mạnh phòng thủ tuyệt đối của Kim Chung Tráo là việc anh bị rụng sạch tóc, trở thành một "người đầu trọc" bất đắc dĩ, khiến anh thường xuyên bị nhầm là hòa thượng hoàn tục.

Hành trình của Chương Khải Minh bắt đầu khi anh tình cờ gặp gỡ Cẩu Ngũ Gia (Cẩu Gia) tại miếu hoang.

Bằng thân thủ phi phàm, anh cứu Cẩu Gia thoát chết trong một

ngôi mộ cổ đầy rẫy bánh tông (xác sống) và cạm bẫy, từ đó kết giao bằng hữu và tìm đường về Sa Thành hội ngộ với đại ca Trương Khải Sơn.

Tại đây, với huyết mạch Kỳ Lân dồi dào chảy trong người và bản lĩnh kinh người, anh nhanh chóng được quân lính và người trong giới kính trọng gọi là "Tiểu Phật Gia".

Để giải quyết vấn đề quân phí đang thiếu hụt trầm trọng của Trương Khải Sơn và tích lũy thọ mệnh cho chính mình, Chương Khải Minh dẫn đầu một đội quân tinh nhuệ tiến về Bảo Bình Sơn – nơi có lăng mộ Thi Vương hung hiểm.

Tại đây, anh đụng độ và sau đó hợp tác với các thế lực đạo mộ khác như Xả Lĩnh (Trần Ngọc Lâu) và Bàn Sơn (Chá Cô Tiêu).

Bằng sự am hiểu cốt truyện gốc và sức mạnh áp đảo, Chương Khải Minh không chỉ thu phục được thần vật khắc chế độc trùng là Nộ Tình Kê (một con gà trống có linh tính, sau này trở thành thú cưng "đại gia" của anh) mà còn tiêu diệt Lục Sí Phi Ngô và Tương Tây Thi Vương, thu về vô số châu báu.

Trở về Sa Thành, Chương Khải Minh tiếp tục bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu quyền lực và những âm mưu thâm độc của người Nhật cùng tay buôn cổ vật Cầu Đức Khảo.

Một chuyến tàu lửa bí ẩn xuất hiện tại nhà ga Sa Thành, chở đầy xác chết và quan tài, mở ra bí mật kinh hoàng về những thí nghiệm của người Nhật trong khu hầm mỏ bỏ hoang.

Trong quá trình điều tra, Trương Khải Sơn vô tình bị nhiễm tà khí và rơi vào hôn mê.

Để cứu anh trai và chữa trị căn bệnh nan y cho Nha Đầu (vợ của Nhị Nguyệt Hồng), Chương Khải Minh cùng đồng đội phải lặn lội

đến Khách sạn Tân Nguyệt ở Bắc Bình để đấu giá Lộc Hoạt Thảo.

Tại đây, sự hiểu lầm tai hại do Trương Khải Sơn sắp đặt đã khiến Doãn Tân Nguyệt – cô chủ đanh đá nhưng si tình của Khách sạn Tân Nguyệt – nhận định Chương Khải Minh là vị hôn phu của mình.

Từ đó tạo nên mối quan hệ tay ba hài hước và rắc rối giữa Chương Khải Minh, cô bác sĩ ngây thơ Hoa Linh (người của phái Bàn Sơn) và Doãn Tân Nguyệt.

Cốt truyện không chỉ tập trung vào những màn thám hiểm lăng mộ kịch tính, những trận chiến nảy lửa với quái vật và kẻ thù như Lục Kiến Huân hay Trần Bì A Tứ (kẻ bị Chương Khải Minh đánh gãy tay vì hỗn láo), mà còn khắc họa sự trưởng thành của Chương Khải Minh.

Từ một kẻ chỉ muốn sống sót, anh dần trở thành một điểm tựa vững chắc cho Trương Khải Sơn, một "Tiểu Phật Gia" uy vũ khiến cả Sa Thành phải kiêng nể, dùng nắm đấm thép và mưu trí để bảo vệ gia đình, đồng đội và trấn áp những thế lực ngoại bang đang nhăm nhe xâm lược.

Câu chuyện là sự pha trộn hấp dẫn giữa yếu tố kỳ ảo, hành động mãn nhãn và những tình huống dở khóc dở cười xoay quanh cái đầu trọc và con gà tinh quái của nhân vật chính.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 1

Vô số mảnh ký ức hỗn loạn như thủy triều ùa vào đầu Trương Khải Minh, từng khung hình tĩnh nối tiếp nhau lóe lên: chạy trốn, đạn bay, lạc đội, đào hoang, đói khát.

Cơn đau dữ dội ập đến, Trương Khải Minh mở bừng mắt.

Vừa mở mắt, Trương Khải Minh phát hiện mình đang ở trong một ngôi miếu đổ nát, bên trong rách nát không thể tả.

Cậu chậm rãi cử động cơ thể, dựa vào bức tường sau lưng, nhắm mắt lại, lật xem những ký ức đang cuộn trào trong đầu.

Nơi này cũng có một người tên Trương Khải Minh, vốn là người của Trương gia ở phương Bắc.

Ông nội cậu là Trương Thụy Đồng và tộc trưởng Trương Thụy Sơn vì một số chuyện mà xảy ra xung đột, nên đã dẫn theo tộc nhân chi thứ rời khỏi Trương gia.

Nhưng không may trên đường đi, họ gặp phải lính Nhật.

Trong lúc chạy trốn, Trương Khải Minh vì còn nhỏ, chạy quá chậm nên đã thất lạc với gia đình.

Sau đó, cậu cứ lang thang khắp nơi, vừa đi vừa tìm kiếm tin tức người thân, đáng tiếc tìm kiếm nhiều năm mà vẫn không có kết quả.

Cho đến gần đây, vì bị cảm lạnh, không có tiền chữa trị nên đã chết trong ngôi miếu đổ nát này.

Trương Khải Minh sắp xếp lại ký ức, rồi nhìn lại cách ăn mặc và cơ thể của mình, phát hiện bản thân đã thật sự xuyên không, biến thành Trương Khải Minh của thế giới này.

Cậu không ngừng hồi tưởng lại tên của người thân nguyên chủ, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, đặc biệt là đại ca của cậu, tên là Trương Khải Sơn.

Đây chẳng phải là nhân vật trong bộ phim «Lão Cửu Môn» mà cậu từng xem sao?

Lẽ nào đây là thế giới đạo mộ?

Trong lúc Trương Khải Minh đang suy nghĩ hỗn loạn, đột nhiên cậu phát hiện trước mắt xuất hiện một màn hình ảo, trong đầu cũng vang lên một giọng nói vô cảm.

"Đinh, hệ thống tuổi thọ đã online, chào mừng ký chủ sử dụng." Trương Khải Sơn ở kiếp trước sống trong thời đại bùng nổ thông tin, tuy đã xem qua không ít tiểu thuyết có hệ thống, nhưng khi chuyện này thật sự xảy ra với mình, cậu vẫn vô cùng kinh ngạc.

Đợi Trương Khải Minh tỉnh táo lại, cậu cẩn thận nhìn vào màn hình ảo, trên đó hiển thị thông tin cá nhân của cậu.

"Ký chủ: Trương Khải Minh.

Tuổi thọ: 20 ngày 【Có thể dựa vào giá trị minh khí mà ký chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi thọ.】 Thể chất: 0.5/1 【Yếu ớt, người bình thường là 1.】 Sức mạnh: 0.5/1 【Yếu ớt, người bình thường là 1.】 Tốc độ: 0.5/1 【Yếu ớt, người bình thường là 1.】 Kỹ năng: Không.

Số lần rút thưởng: 0 【Mỗi một năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】 【Phần thưởng tân thủ có thể nhận】" Đọc xong phần giới thiệu, Trương Khải Minh có chút ngây ngẩn, những thứ khác tạm không nói, tôi vừa mới xuyên không, tuổi thọ đã chỉ còn 20 ngày?

Đùa tôi chắc?

Vốn chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, đột nhiên lại bắt đi trộm mộ?

Đây không phải là bảo tôi đi nộp mạng sao? 1.

Sao lại có cái hệ thống hố người như vậy chứ?

Tuy đã xem phim truyền hình, nhưng lẽ nào Trương Khải Minh có thể tung hoành trong thế giới này?

Đừng đùa chứ?

Trương Khải Minh điên cuồng gọi hệ thống trong đầu, nhưng hoàn toàn vô dụng, hệ thống cũng không thèm đáp lại.

Bất đắc dĩ, Trương Khải Minh nhìn vào gói quà tân thủ cuối cùng trên bảng hệ thống, trực tiếp nhấn nhận.

"Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Liệu Thương Đan *1, kỹ năng «Đại Lực Kim Cương Chỉ», số lần rút thưởng *1." Thấy phần thưởng từ gói quà tân thủ, Trương Khải Minh vội vàng nhấn vào xem thông tin các vật phẩm.

"Liệu Thương Đan: Có thể giúp người dùng hồi phục sức khỏe, sử dụng khi ở trạng thái yếu ớt. «Đại Lực Kim Cương Chỉ»: Ngoại công cương mãnh của Thiếu Lâm, sau khi luyện thành chỉ lực vô song, đánh trúng kẻ địch có thể dễ dàng bẻ gân nát xương." Còn về số lần rút thưởng thì không cần phải nói, đó là dùng để rút thưởng.

Thấy tác dụng của Liệu Thương Đan, Trương Khải Minh trực tiếp nhấn nhận, sau đó trong tay xuất hiện một viên đan dược màu đỏ thẫm.

Nhìn vào tuổi thọ chỉ còn 20 ngày, cậu cũng không cần phải thử xem đan dược thật hay giả, trực tiếp nuốt vào.

Một lúc sau, Trương Khải Minh cảm thấy cơ thể nóng lên, sau đó

trên người túa ra một trận mồ hôi lạnh.

Đợi mọi thứ lắng xuống, Trương Khải Minh cảm thấy mình đã hoàn toàn hồi phục, trong bụng có chút đói.

Thấy Liệu Thương Đan có công hiệu rõ rệt như vậy, Trương Khải Minh phấn khích nhìn về phía «Đại Lực Kim Cương Chỉ».

Sau khi nhấn nhận, cậu cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền đến từ các ngón tay.

Cảm giác như toàn bộ xương ngón tay đều bị vỡ nát, sau đó trong cảm giác tê dại, xương ngón tay lại được tái tạo.

Đợi sự thay đổi dừng lại, Trương Khải Minh cảm thấy hai tay mình tràn đầy sức mạnh, xương ngón tay cũng trở nên cứng rắn lạ thường.

Nhưng sự thay đổi mà «Đại Lực Kim Cương Chỉ» mang lại không chỉ có thế, Trương Khải Minh cảm thấy toàn bộ cơ thể mình cũng trở nên cường tráng hơn rất nhiều, sức lực rõ ràng đã lớn hơn một chút.

Đợi cậu xem lại màn hình hệ thống, thông tin trên đó quả nhiên đã chứng thực suy đoán của Trương Khải Minh.

"Ký chủ: Trương Khải Minh.

Tuổi thọ: 20 ngày 【Có thể dựa vào giá trị minh khí mà ký chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi thọ.】 Thể chất: 1.5 【Người bình thường là 1.】 Sức mạnh: 2 【Người bình thường là 1.】 Tốc độ: 1.5 【Người bình thường là 1.】 Kỹ năng: «Đại Lực Kim Cương Chỉ».

Số lần rút thưởng: 1 【Mỗi một năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】" Thấy sự thay đổi của mình, Trương Khải Minh cảm thấy vô cùng vui mừng.

Tuy không hiểu biết về trộm mộ, nhưng chỉ cần thân thủ đủ tốt,

thì cạm bẫy hay tống tử đều không thể cản được cậu, cũng không cần phải lo lắng về tuổi thọ nữa.

Nếm được vị ngọt, Trương Khải Minh lại có thêm một cơ hội rút thưởng, nó tương đương với một năm tuổi thọ, chắc chắn sẽ rút được thứ tốt.

Nói rồi, Trương Khải Minh nhấn rút thưởng, sau đó chờ đợi giao diện rút thưởng xuất hiện, nhưng không lâu sau đã nghe thấy giọng nói của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng ký chủ rút trúng tư cách mở không gian hệ thống, không gian hệ thống đã mở, kích thước hiện tại là 1 mét khối." Hệ thống à?

Đây không phải là thao túng ngầm sao?

Ngay cả một cái hoạt ảnh rút thưởng cũng không có, đã sắp xếp sẵn phần thưởng rồi à?

Hệ thống?

Hệ thống mau ra đây giải thích.

Đáng tiếc, cậu có gào rát họng cũng không nhận được câu trả lời nào từ hệ thống.

Thực ra không gian hệ thống không phải là không tốt, ngược lại còn rất quan trọng.

Nhưng quá trình rút thưởng không có chút cảm giác trải nghiệm nào, cứ như mọi thứ đều đã được sắp đặt từ trước, Trương Khải Minh cảm thấy mình bị lừa.

Mở không gian hệ thống, Trương Khải Minh cảm thấy một không gian rộng một mét khối đã kết nối với tinh thần của mình.

Trong lúc Trương Khải Minh đang cầm một hòn đá nhỏ luyện tập

sử dụng không gian hệ thống, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, có người đã đến ngôi miếu đổ nát này.

Trương Khải Minh ngẩng đầu lên, thấy một người đàn ông trung niên dẫn theo mấy người trẻ tuổi, mặc một bộ đồ ngắn bước vào từ cửa miếu.

Thấy Trương Khải Minh ăn mặc như một tên ăn mày, những người đó cũng không để ý, tiếp tục cuộc nói chuyện trước đó, có lẽ họ nghĩ rằng một tên ăn mày nhỏ bé thì không thể hiểu được lời họ nói.

Một người đàn ông đội mũ đen nói: "Cẩu gia, nơi chúng ta đến lần này đã được điều tra kỹ rồi, ngài yên tâm, ở đó chắc chắn có đấu, nhưng phải nhờ ngài mới xác định được vị trí cụ thể." Người được gọi là Cẩu gia suy nghĩ một lúc, rồi nói với vẻ hơi hung dữ: "Nhị Thanh Tử, lần này nếu còn lừa ta, thì đừng trách ta ra tay không nể tình." Nhị Thanh Tử vội vàng cười làm lành: "Cẩu gia, lần này nếu không có, ngài xử trí tôi thế nào cũng được, tuyệt không hai lời." Cẩu gia nghiêm túc gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Khải Minh đang ngồi ở góc tường, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không biết đã gặp ở đâu.

Trương Khải Minh nghe cuộc đối thoại của hai người, biết được đám người này định đi trộm mộ, giọng của Cẩu gia là giọng Sa Thành, vậy thì chắc là ông nội của Ngô Thiên Chân, Ngô Ngũ Gia, cũng là một trong Cửu Môn ở Sa Thành.

Cẩu gia đi đến trước mặt Trương Khải Minh, rồi hỏi: "Tiểu huynh đệ, sao cứ nhìn ta vậy, có quen ta sao?

Ta cũng thấy cậu quen mặt, chúng ta đã gặp nhau rồi à?" Trương Khải Minh và Cẩu gia đương nhiên chưa từng gặp nhau, cảm thấy quen mặt có lẽ là vì Trương Khải Sơn, hai người là anh em ruột,

ngoại hình có chút tương tự cũng là chuyện bình thường.

Trương Khải Minh đứng dậy, chắp tay nói: "Ngài là Cẩu gia phải không?

Người của Cửu Môn ở Sa Thành?" Cẩu gia gật đầu, có chút bối rối nói: "Không sai, là ta, chúng ta thật sự đã gặp nhau à?

Cậu là ai?" Trương Khải Minh lắc đầu: "Cẩu gia, chúng ta thật sự chưa từng gặp nhau.

Tôi tên là Trương Khải Minh, là em trai của Trương Khải Sơn, có lẽ vì vậy mà ngài thấy tôi quen mặt." Đồng tử của Cẩu gia co lại, ông cẩn thận đánh giá một lượt, rồi kinh ngạc nói: "Không sai, rất giống Phật Gia, thảo nào ta thấy có chút quen mắt, thì ra là em trai của Phật Gia." Nói rồi ông lại hỏi: "Nhưng sao lại ra nông nỗi này?" Trương Khải Minh cúi đầu, nhìn bộ quần áo rách nát của mình, nói: "Cẩu gia, không sợ ngài chê cười, tôi đi ăn xin suốt quãng đường, định đến Sa Thành tìm đại ca, chúng tôi đã thất lạc nhiều năm rồi." Sắc mặt Cẩu gia thay đổi, rồi hỏi: "Cậu đi một mình suốt quãng đường à?

Vậy thì thật là mạng lớn, thời buổi loạn lạc thế này, một mình đi được đến đây, thật không dễ dàng." Trương Khải Minh trong lòng cười khổ, mạng lớn sao, nguyên chủ đã chết từ lâu rồi, nếu không phải tôi xuyên không, bây giờ chắc thi thể đã cứng đờ rồi.

Nguyên chủ cũng thật bạc mệnh, đã gặp được Cẩu gia, chứng tỏ Sa Thành cũng không còn xa, nhưng lại không thể gắng gượng đến Sa Thành tìm người thân, cuối cùng chết trong ngôi miếu đổ nát.

Đột nhiên bụng Trương Khải Minh kêu lên ùng ục, Cẩu gia nghe thấy liền vội vàng dặn dò thuộc hạ sau lưng: "Mau, lấy cho tiểu huynh đệ chút gì đó ăn đi." Trương Khải Minh đã đói lả, cũng không khách sáo với Cẩu gia, trực tiếp nhận lấy thức ăn, vội vàng ăn ngấu nghiến.

Chương 2

Sau khi ăn no, Trương Khải Minh cảm kích nói: "Cẩu gia, cảm ơn thức ăn của ngài." "Tôi vừa nghe nói ngài định đi trộm mộ?

Không biết có thể cho tôi đi cùng không, đợi sau khi ra ngoài, xin ngài đưa tôi đến Sa Thành, tôi thật sự không tìm được đường nữa rồi." Nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Trương Khải Minh, Cẩu gia khó xử nói: "Tiểu huynh đệ, không phải ta sợ cậu đi để chia minh khí, mà trong mộ rất nguy hiểm, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta không biết ăn nói thế nào với Phật Gia." Cơ hội kiếm tuổi thọ ngay trước mắt, Trương Khải Minh sao nỡ dễ dàng từ bỏ, bèn nói: "Cẩu gia yên tâm, tuy kỹ thuật trộm mộ tôi không rành lắm, nhưng thân thủ của tôi rất tốt, điểm này ngài có thể yên tâm." Nói xong, Trương Khải Minh đưa tay trái ra, dùng đốt ngón trỏ và ngón giữa đánh vào bức tường sau lưng, chỉ thấy hai vết lõm sâu hoắm xuất hiện trên đó.

Cẩu gia và những người sau lưng ông, nhìn thấy vết lõm trên tường, đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu cú đánh này mà trúng vào người, e rằng sẽ thủng hai lỗ mất.

Thảo nào tuổi còn nhỏ mà có thể một mình tìm đến gần Sa Thành, đúng là có công phu thật.

Chưa đợi Cẩu gia lên tiếng, Nhị Thanh Tử lúc nãy vội vàng nói: "Cẩu gia, với công phu của vị tiểu huynh đệ này, đừng nói là nguy hiểm, e rằng tống tử trong mộ cũng không đủ cho cậu ấy đánh, chúng ta cứ đưa cậu ấy đi cùng đi." Cẩu gia lại nhìn vết lõm trên tường, rồi gật đầu: "Tiểu huynh đệ, nếu đã như vậy, thì cậu đi cùng ta đi, đến lúc có thu hoạch, chúng ta sẽ chia đều theo cống hiến của mỗi người." Tuy Trương Khải Minh có chút động lòng, nhưng cậu không có ý định

tham gia chia chác, chỉ định lén lút bỏ vài món vào không gian hệ thống trong mộ để tăng thêm chút tuổi thọ là được.

Vì vậy, cậu lắc đầu nói: "Cẩu gia, ngài không cần khách sáo, tôi đi theo chỉ để mở mang tầm mắt thôi.

Tôi nghe nói đại ca tôi bây giờ cũng làm nghề đổ đấu, nên tôi đi theo học hỏi một chút, ngài không cần chia phần cho tôi đâu." Cẩu gia cũng không nói gì thêm, nhưng mấy người sau lưng ông lại lộ vẻ vui mừng, bớt một người chia phần, họ có thể được chia nhiều hơn, sao lại không vui cho được?

Lại nghỉ ngơi một lúc, rồi họ lại lên đường, nhưng lần này có thêm một người là Trương Khải Minh.

Sau khi ăn no, cơ thể Trương Khải Minh cũng đã hồi phục, đi theo mọi người mà không cảm thấy chút mệt mỏi nào, cứ như đã quen đi đường núi.

Trong mắt Cẩu gia và mấy người kia, đây là do Trương Khải Minh đã rèn luyện được sau nhiều năm lang thang, chỉ có cậu mới biết, đây đều là hiệu quả do thuộc tính tăng lên sau khi kế thừa kỹ năng.

Trên đường đi, Trương Khải Minh thông qua trò chuyện phiếm đã biết được mục đích của chuyến đi này là một ngôi mộ cổ ở Hãm Mã Câu.

Theo điều tra của Nhị Thanh Tử, ngôi mộ này hẳn là của một quý tộc thời nhà Minh.

Tuy Nhị Thanh Tử đã xác định được phương vị đại khái qua tài liệu, nhưng lại không có khả năng tìm ra nó, nên mới gọi Cẩu gia đi cùng, để có thể nhanh chóng vào trong mộ hơn.

Sau một buổi chiều đi đường, Trương Khải Minh và những người

này đã quen thuộc hơn một chút, cách xưng hô cũng thay đổi, họ trực tiếp gọi cậu là Khải Minh.

Buổi tối, mọi người nghỉ ngơi ở một bãi đất trống không xa Hãm Mã Câu.

Đợi mọi người ngủ say, Cẩu gia mở mắt, gọi Trương Khải Minh dậy, hai người cẩn thận đi đến một nơi không xa.

Cẩu gia nhìn những người đang ngủ say, rồi nhỏ giọng nói: "Khải Minh, ban ngày không tiện, nên bây giờ ta mới gọi cậu dậy, định nhắc nhở cậu một chút." "Mấy người kia đều là đồng bọn tạm thời tìm được, tuy Nhị Thanh Tử có vẻ cẩn thận, nhưng ta phát hiện ra bọn họ quen biết nhau từ trước, nên khi vào mộ, cậu phải cẩn thận một chút, một khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hai chúng ta cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Trương Khải Minh lập tức tỉnh táo hơn một chút, rồi nhìn về phía những người ở xa, có chút khó hiểu nói: "Cẩu gia, nếu đã biết bọn họ có ý đồ xấu, tại sao lại đi cùng họ?" Cẩu gia bất đắc dĩ lắc đầu: "Ban đầu ta cũng không biết mối quan hệ giữa bọn họ, nhưng lúc chiều nói chuyện, lời nói của họ có chút quá thoải mái, nên ta mới phát hiện ra." Rồi giọng của Cẩu gia lại trở nên lạnh lùng: "Nhưng chỉ bằng mấy người bọn họ, đến lúc đó chưa biết ai mất mạng đâu." Quả nhiên, Cẩu gia có thể chiếm một vị trí trong Cửu Môn, không thể nào là kẻ hiền lành.

Lòng dạ không đủ tàn nhẫn thì cũng không thể nào sống sót trong nghề đổ đấu này được.

Vì vậy, Trương Khải Minh cũng lạnh giọng nói: "Cẩu gia yên tâm, đến lúc đó tôi sẽ không nương tay đâu, ngài cứ chờ xem." Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, mọi người đã dậy từ sớm, ăn chút gì đó rồi tiếp tục lên đường.

Có Cẩu gia nhắc nhở, lần này Trương Khải Minh cũng phát hiện

ra vấn đề, lời nói của những người đó quá ăn ý, không thể nào là những người không quen biết nhau.

Xem ra Nhị Thanh Tử có mưu đồ lớn, nhưng sau khi đã thấy thân thủ của Trương Khải Minh mà vẫn thả lỏng như vậy, chứng tỏ hắn chắc chắn có hậu chiêu, phải cẩn thận hơn mới được.

Sau khi vào phạm vi Hãm Mã Câu, mọi người đi chậm hơn rất nhiều, vì cần phải liên tục dùng xẻng Lạc Dương đào đất lên xem ngôi mộ có ở dưới chân không.

Cứ đi đi dừng dừng, mới thấy trộm mộ đúng là một công việc kỹ thuật, người bình thường không thể làm được.

Trong mắt Trương Khải Minh, những loại đất được đào lên đều giống nhau, nhưng Cẩu gia lại có thể chỉ ra đặc điểm riêng của từng loại.

Khi đến sâu trong Hãm Mã Câu, Nhị Thanh Tử vừa đào đất lên, Cẩu gia đã lộ vẻ vui mừng, vội vàng bước tới vốc một nắm, rồi đặt dưới mũi cẩn thận ngửi.

Rồi ông nói: "Ở gần đây rồi, mùi đất ở đây đúng rồi, mau tản ra, đào thêm vài chỗ nữa, để ta xác định vị trí cụ thể." Nghe vậy, mọi người đều nở nụ cười, vội vàng tản ra.

Trương Khải Minh thấy có chút tò mò, đi đến bên cạnh Cẩu gia, cũng vốc một ít đất, cẩn thận ngửi, nhưng không phát hiện ra mùi gì đặc biệt.

Cẩu gia thấy vậy, cười nói: "Khải Minh, đừng vội, đợi về Sa Thành, những kỹ năng này Phật Gia sẽ dạy cậu, đến lúc đó hãy học cho tốt." Trương Khải Minh nghe xong, vội vàng ném đất xuống, lộ ra một nụ cười ngượng ngùng.

Khoảng 10 phút sau, những người khác đều đã đào xong, lấy đất

đưa đến trước mặt Cẩu gia.

Cẩu gia ngửi từng phần một, rồi đứng dậy nhìn từng địa điểm lấy đất, sau đó đi đến một vị trí, dùng sức dậm chân, nói: "Ở đây rồi, mau đào đi, để chúng ta sớm vào trong tìm minh khí." Theo vị trí Cẩu gia xác định, mọi người đào xuống, khoảng 3 thước sâu, đột nhiên phát ra tiếng xẻng Lạc Dương cạ vào đá.

Mọi người sáng mắt lên, đã đào đúng chỗ rồi, người ở dưới vội vàng dọn dẹp, sau đó nhìn thấy một lớp gạch mộ màu xanh, đã tìm đúng chủ rồi.

Cẩu gia xuống xem xét, cười nói: "Đào không tệ, chúng ta trực tiếp né cửa mộ, có thể vào thẳng mộ đạo, đỡ tốn công.

Lát nữa dọn dẹp cho kỹ, nếu không gạch mộ sẽ không lấy ra được." Đợi đến khi đạo động được mở rộng thêm một chút, bên dưới lộ ra ba viên gạch mộ hoàn chỉnh, mọi người mới dừng lại, lúc này trời đã hơi tối.

Cẩu gia mang theo công cụ đi xuống, Trương Khải Minh còn chưa kịp thấy ông thao tác thế nào, đã phát hiện gạch mộ đã được lấy ra, bên dưới lộ ra một lối vào đen ngòm, một mùi khó ngửi cũng từ bên trong tỏa ra.

Cẩu gia nhảy lên, nhìn sắc trời: "Vừa hay, để cho trong mộ thông khí một chút, tối nay chúng ta nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai dưỡng đủ tinh thần rồi hẵng xuống mộ." Nghe Cẩu gia phân phó, mọi người cũng không phản đối, dù sao cũng đã tìm được mộ, không cần quá vội vàng, đã mệt cả ngày rồi, nghỉ ngơi cho tốt thôi.

Ăn tối xong, mọi người sớm đi nghỉ.

Vì có Cẩu gia nhắc nhở từ trước, nên cả đêm Trương Khải Minh ngủ không sâu.

Khoảng ba giờ sáng, Trương Khải Minh nghe thấy một vài tiếng động.

Một lúc sau, cậu nghe thấy giọng nói trầm thấp của Nhị Thanh Tử: "Mọi người mau hành động, chúng ta nhanh chóng xuống dưới, cố gắng trở về trước khi trời sáng, đến lúc đó hai người kia tỉnh lại, chúng ta đã đi từ lâu rồi." Tiếp theo là một loạt tiếng sột soạt, đợi âm thanh biến mất, Trương Khải Minh mới mở mắt, vừa định gọi Cẩu gia dậy thì thấy ông cũng đã mở mắt.

Ông ngồi dậy, thấp giọng chửi rủa: "Một lũ súc sinh, dám qua mặt ta?

Đúng là sống đủ rồi." Rồi ông nhìn Trương Khải Minh nói: "Khải Minh, lát nữa chúng ta cũng xuống, cứ để bọn chúng đi dò đường trước cho hai ta." Khoảng 10 phút sau, Trương Khải Minh và Cẩu gia xuất phát.

Hai người men theo sợi dây thừng mà đám người Nhị Thanh Tử để lại trượt xuống.

Sau khi vào trong mộ đạo, Cẩu gia lấy ra hai chiếc đèn mỏ, đưa cho Trương Khải Minh một cái.

Sau khi đèn sáng lên, Trương Khải Minh nhìn thấy một đường hầm màu xanh, sau lưng cậu là một cánh cửa lớn, hẳn là cửa mộ.

Tay nghề của Cẩu gia thật cao thâm, có thể tránh được cửa mộ để vào thẳng mộ đạo.

Cẩn thận đi theo Cẩu gia, men theo mộ đạo màu xanh tiến về phía trước.

Vừa đi được không bao lâu, hai người đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng hét thảm, rồi lại đột ngột im bặt.

Chương 3

Giống như đột nhiên bị ai đó bóp cổ, hai người nhìn nhau, càng cẩn thận hơn khi tiến về phía trước.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá, một bên cửa đã bị mở ra, hẳn là do đám người Nhị Thanh Tử làm.

Vừa đến gần cửa đá, đã ngửi thấy một mùi máu tanh, xem ra thật sự đã xảy ra nguy hiểm.

Không vội hành động, Cẩu gia cẩn thận thò đầu vào cửa đá, rồi lại nhanh chóng rút ra, lặp lại vài lần, cuối cùng xác định nguy hiểm không ở gần cửa đá.

Bước vào cửa đá, hai người dừng lại.

Sau cửa là một đường hầm, nhưng ở đây rộng hơn nhiều.

Nếu mộ đạo trước đó có thể cho một chiếc xe ba bánh nhỏ đi qua, thì không gian ở đây cho một chiếc xe hơi đi qua cũng dư sức.

Nhìn theo hướng đường hầm, Trương Khải Minh phát hiện trên bức tường bên trái có vết máu, vội vàng nói: "Cẩu gia, nhìn kia, có vết máu." Cẩu gia cẩn thận nhìn, sắc mặt nghiêm túc nói: "Khải Minh, lát nữa cẩn thận, Nhị Thanh Tử chắc đã gặp phải tống tử rồi." Nghe đến tống tử, sắc mặt Trương Khải Minh thay đổi, không ngờ nó lại tồn tại trong thực tế.

Nhưng thoáng chốc cậu lại nhìn vào giao diện thuộc tính của mình, tuổi thọ chỉ còn 18 ngày.

Nếu không có thu hoạch gì, cậu sẽ chết.

Vì vậy, Trương Khải Minh thầm nghiến răng trong lòng: "Không gì có thể cản ta sống sót." Theo sát bóng dáng Cẩu gia, men theo vết

máu trên mặt đất, hai người đi vào nhĩ thất bên trái.

Vừa vào cửa đã thấy một sàn đầy xác chết, máu chảy lênh láng khắp nơi.

Trương Khải Minh giẫm lên, cảm thấy cả bàn chân đều dính nhớp, trong lòng dâng lên một cảm giác buồn nôn.

Trương Khải Minh cố nén cảm giác muốn nôn, rồi tự nhủ, nếu đến chuyện này cũng không vượt qua được, thì chết đi cho rồi.

Lấy lại tinh thần, Trương Khải Minh chú ý thấy trong góc nhĩ thất có một bóng đen, trông như có hai người đang trốn ở đó.

Cậu di chuyển nguồn sáng qua, rồi nhìn thấy bóng dáng của Nhị Thanh Tử.

Lúc này, cổ hắn đang bị một bóng người mặc áo giáp cắn chặt, máu chảy ròng ròng.

Nhị Thanh Tử lúc này lại chưa chết, hắn đưa tay về phía Trương Khải Minh, trong miệng phát ra tiếng "hơ... hơ...", như đang cầu cứu.

Thấy kết cục thảm thương của Nhị Thanh Tử, Trương Khải Minh vội vàng vỗ vai Cẩu gia, ra hiệu cho ông nhìn vào bóng đen trong góc tối.

Cẩu gia quay người lại nhìn, kinh ngạc nói: "Khải Minh, cẩn thận một chút, đó là tống tử, xem ra là một võ tướng xuất thân, thấy bộ áo giáp trên người nó không?

Đó là loại chỉ có giáo úy mới được mặc, không ngờ lại phải làm đồ bồi táng cho người khác, cũng không biết thân phận của chủ nhân ngôi mộ này." Trương Khải Minh gật đầu, rồi thầm cổ vũ bản thân, nhìn bóng đen không có hành động gì, nhỏ giọng hỏi: "Cẩu gia, điểm yếu của tống tử ở đâu vậy?

Làm sao mới giết được nó?" Nghe lời của Trương Khải Minh, Cẩu gia kỳ lạ nhìn cậu, rồi nói: "Tống tử chỉ cần chặt đứt đầu hoặc phá hủy đầu là xong, hoặc dùng móng lừa đen để khống chế nó cũng được." Trương Khải Minh đã hiểu, không quay đầu lại nói: "Cẩu gia, lát nữa ngài yểm trợ cho tôi, tôi thử xem có đối phó được với tống tử không, nếu không được thì phải nhờ ngài rồi." Nói xong, Trương Khải Minh nghiến răng, đi về phía tống tử trong góc tối.

Trên đường đi, cậu mở nắp quan tài ra, đặt chiếc đèn mỏ lên mép quan tài để không ảnh hưởng đến lúc ra tay.

Càng đến gần, Trương Khải Minh ngửi thấy một mùi hôi thối, sau đó thấy một thi thể có phần khô quắt, mặc một bộ áo giáp giáo úy.

Đột nhiên, tống tử mở đôi mắt đang nhắm chặt, mắt nó lại có màu đỏ, như máu tươi.

Nó ném xác Nhị Thanh Tử trong tay xuống, đi về phía Trương Khải Minh, miệng không ngừng gầm gừ.

Trương Khải Minh lập tức vào thế của «Đại Lực Kim Cương Chỉ», cũng không đứng yên tại chỗ.

Đã đưa ra lựa chọn thì không thể lùi bước, vì để sống sót, Trương Khải Minh phải nghênh chiến.

Cậu lao thẳng đến bên cạnh tống tử, nhìn cánh tay nó đang vung tới, Trương Khải Minh trực tiếp cúi người né tránh, sau đó nhanh chóng phản kích, chỉ thấy đốt ngón tay của Trương Khải Minh lần lượt đánh vào sườn và lưng của tống tử.

"Đùng" một tiếng, con tống tử đã tàn sát đám người Nhị Thanh Tử lại bị Trương Khải Minh đánh ngã xuống đất, trên áo giáp của nó cũng xuất hiện hai vết lõm rõ rệt.

Trương Khải Minh sững sờ, tống tử cũng không khó đối phó đến

vậy?

Không đúng, cậu đã đánh giá thấp thực lực của mình, hoàn toàn nắm vững «Đại Lực Kim Cương Chỉ» không yếu như cậu nghĩ, ngược lại còn rất mạnh.

Cẩu gia đang quan sát từ xa, thấy Trương Khải Minh một chiêu đã đánh ngã tống tử, mắt gần như lồi ra, đúng là em trai của Phật Gia, quả nhiên không đơn giản.

Ở bên kia, Trương Khải Minh đã có tự tin, không còn sợ hãi nữa, trực tiếp đến bên cạnh tống tử.

Nhìn con tống tử vừa đứng dậy, cậu cũng không khách khí, trực tiếp dùng chỉ lực cương mãnh tấn công vào lưng nó.

Theo tiếng "đùng" "đùng" "đùng", con tống tử hết lần này đến lần khác ngã xuống, lại bò dậy, lại ngã xuống, giống như một quả bóng rổ, bị Trương Khải Minh không ngừng hành hạ.

Nhìn con tống tử bị ngược đãi, biểu cảm của Cẩu gia có chút dở khóc dở cười, mỗi lần gặp tống tử, những người trộm mộ đều phải liều mạng giải quyết vấn đề, còn cậu ta thì sao, đang chơi game à?

Trương Khải Minh cũng không phải không muốn giết tống tử, nhưng một khi đánh vào đầu nó, tay cậu sẽ phải tiếp xúc trực tiếp với máu thịt trong não, ai biết có bị nhiễm thi độc không?

Cẩn thận vẫn hơn.

Thực sự không còn cách nào, Trương Khải Minh nói với Cẩu gia: "Cẩu gia, tôi không dám đánh thẳng vào đầu nó, tôi sợ bị trúng độc, ngài có cách nào không?" Cẩu gia với vẻ mặt bất đắc dĩ bước tới, lấy ra một con dao găm, đưa cho Trương Khải Minh: "Đây, trực tiếp đâm dao găm vào não tống tử là có thể giết được nó rồi." Nhận lấy dao găm, Trương Khải Minh lại một lần nữa đánh ngã tống tử, sau đó

nhân cơ hội này, trực tiếp từ kẽ hở ở cổ, đâm con dao găm trong tay vào não tống tử.

Sau đó, cậu thấy tống tử co giật vài cái rồi không còn động đậy nữa.

Trương Khải Minh cười nói: "Cẩu gia, ngài có kinh nghiệm, nếu không tôi không biết phải kiên trì đến bao giờ." Cẩu gia đánh giá cậu, rồi lại nhìn bộ áo giáp chi chít vết lõm trên người tống tử, khóe miệng có chút co giật, cuối cùng nói: "Được rồi, đã giải quyết xong tống tử, hai chúng ta mau xem có thứ gì tốt không." Hai người đến bên cạnh quan tài đã mở nắp, nhờ ánh sáng đèn mỏ, nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong không có nhiều đồ, chỉ có vài món đồ sứ và hai miếng ngọc bội.

Thấy đồ vật, Cẩu gia cười nói: "Vận may của hai chúng ta không tệ, lại có thể thấy được thứ tốt như vậy, hai miếng ngọc bội này đủ vốn rồi, chắc chắn sẽ bán được không ít tiền." Trương Khải Minh cũng vui mừng, lần đầu tiên xuống mộ đã có thu hoạch tốt như vậy, vậy thì phần thưởng tuổi thọ chắc chắn sẽ không ít, đến lúc đó có thể sống thêm vài ngày rồi.

Bỏ đồ vào chiếc túi mang theo bên người, hai người chuẩn bị sang nhĩ thất đối diện xem xét.

Trước khi đi, Trương Khải Minh còn thu lại con dao găm đã sử dụng lúc nãy, biết đâu sau này còn dùng được.

Ra khỏi nhĩ thất bên trái, hai người cẩn thận đi vào nhĩ thất bên phải.

Vừa vào trong, đã thấy một chiếc quan tài màu đỏ đặt yên tĩnh giữa mộ thất.

Chương 4

Đi sau Cẩu gia, Trương Khải Minh cẩn thận di chuyển về phía quan tài.

Đến gần, cậu thấy Cẩu gia lấy ra một thanh nạy màu đen, cẩn thận cắm vào khe hở của quan tài.

Nhẹ nhàng dùng sức, thấy nắp quan tài màu đỏ dịch chuyển, sau đó Cẩu gia dừng động tác, nói: "Khải Minh, sức cậu lớn, lát nữa đẩy nắp quan tài ra, ta sẽ quan sát xem thi thể bên trong có thi biến không." Trương Khải Minh bước tới, đợi Cẩu gia chuẩn bị xong, hai tay dùng sức đẩy thẳng nắp quan tài xuống đất, phát ra một tiếng nổ vang.

Hai người căng thẳng đề phòng, một lúc lâu sau, vẫn không có gì thay đổi, Cẩu gia thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vận may không tệ, thi thể bên trong không xảy ra thi biến, lát nữa ta sờ minh khí, cậu canh chừng giúp ta." Sau đó, Trương Khải Minh thấy Cẩu gia đeo một đôi găng tay màu đen, men theo thành quan tài mò mẫm bên trong, liên tục bỏ các loại minh khí vào túi.

Sau khi mò một vòng, Cẩu gia lùi lại vài bước, nói: "Khải Minh, lát nữa ta chuẩn bị sờ minh khí trên người thi thể, lần này nhất định phải tập trung chú ý, ta giao tính mạng cho cậu đó." Trương Khải Minh nghe vậy, trịnh trọng nói: "Cẩu gia, yên tâm đi, chuyện khác tôi không dám chắc, chứ động thủ thì là sở trường của tôi." Nói xong, Cẩu gia cả người nhảy lên trên quan tài, sau đó đứng tấn trung bình, cẩn thận tìm kiếm minh khí trên người thi thể.

Trương Khải Minh tập trung toàn bộ sự chú ý vào thi thể trong quan tài.

Cả thi thể đã có phần khô quắt, nhưng có thể thấy đó là một nữ

thi.

Dưới hành động của Cẩu gia, từng món đồ trang sức tinh xảo đều được lấy ra.

Khi ông mở miệng xác khô, định lấy ra miếng ngọc hàm bên trong, Trương Khải Minh chú ý thấy mí mắt của xác khô rung động.

Thấy sự thay đổi, Trương Khải Minh trực tiếp dùng tay nắm lấy Cẩu gia, dùng sức kéo về phía sau.

Cẩu gia kinh nghiệm phong phú, biết đã xảy ra biến cố, không những không hoảng sợ, ngược lại hai chân dùng sức, thuận theo lực đạo đáp xuống sau lưng Trương Khải Minh, miếng ngọc hàm đó cũng bị Cẩu gia lấy đi.

Mọi động tác đều diễn ra trong chớp mắt.

Cẩu gia vừa đáp xuống đất, xác khô trong quan tài đã mở bừng mắt, trong miệng tỏa ra một luồng khí hôi thối.

Thấy sự thay đổi này, Cẩu gia trực tiếp lấy ra móng lừa đen, chuẩn bị nhét vào miệng xác khô.

Trương Khải Minh thấy vậy, lo lắng thân thủ ông không đủ tốt, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trực tiếp vung tay giật lấy móng lừa đen, rồi một bước đã đến bên quan tài.

Để đề phòng bất trắc, Trương Khải Minh trước tiên dùng tay phải thi triển «Đại Lực Kim Cương Chỉ» đâm vào đầu xác khô, nhưng lần này không dùng toàn lực, mà chỉ dùng ba phần lực đạo.

Nhưng vậy cũng đủ rồi.

Nhân lúc xác khô bị đánh trúng, Trương Khải Minh đưa móng lừa đen ở tay trái nhét thẳng vào cái miệng đang há to của nó.

Xong việc, Trương Khải Minh nhanh chóng lùi lại, cẩn thận quan

sát sự thay đổi của xác khô trong quan tài.

Chỉ thấy sau khi bị nhét móng lừa đen, xác khô đó lập tức ngừng cử động, thi biến cũng không còn xảy ra, cứ thế trợn trừng mắt, yên tĩnh nằm trong quan tài.

Trương Khải Minh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên trộm mộ, có chút không quen.

Cẩu gia xem xong một loạt động tác, khen ngợi: "Khải Minh, đúng là người sinh ra để ăn bát cơm này, vừa rồi nếu là ta lên, có lẽ phải vật lộn một hồi mới nhét được móng lừa đen vào." "Haha, Cẩu gia quá khen rồi, tôi chỉ biết chút quyền cước thô thiển thôi, tay nghề thật sự phải xem ngài." Trương Khải Minh khiêm tốn nói.

Rồi cậu lại nhìn con tống tử đã bị khống chế, hỏi: "Cẩu gia, không cần giải quyết nó luôn à?

Lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, móng lừa đen rơi ra, e rằng nó sẽ tiếp tục thi biến." Cẩu gia gật đầu: "Cũng được, giải quyết cho gọn, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Nói xong, Cẩu gia lấy ra một con dao ngắn đeo bên hông, đến gần quan tài, vung một nhát, đầu lâu tống tử rơi xuống, lúc này mới thực sự giải quyết được vấn đề.

Nhìn Cẩu gia định rời đi, Trương Khải Minh tò mò hỏi: "Cẩu gia, cái móng lừa đen kia không cần nữa à?

Sau này chắc phải dùng chứ?" Nhìn Trương Khải Minh, Cẩu gia cười nói: "Khải Minh, cái móng lừa đen đó không dùng được nữa, bên trong đã hút đầy thi khí của tống tử, mất tác dụng rồi.

Nhưng yên tâm, trong túi ta vẫn còn." Hiểu ra, Trương Khải Minh vội vàng đi theo.

Khi chuẩn bị ra khỏi cửa, cậu thấy bên cửa có hai chiếc bình sứ, nhân lúc Cẩu gia không chú ý, liền trực tiếp thu vào không gian hệ

thống, ít nhiều cũng tăng thêm chút tuổi thọ.

Trở lại mộ đạo rộng rãi, Trương Khải Minh cảm thấy mọi chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ, lần đầu tiên xuống mộ đã gặp hai con tống tử, lại còn đánh nhau một trận, thật kích thích.

Hai người men theo mộ đạo cẩn thận tiến về phía trước, đột nhiên Cẩu gia dừng bước, rồi nói: "Khải Minh, lát nữa đi sau ta, nhất định phải dẫm lên viên gạch mà ta đi, phía trước có bố trí cơ quan." Nói xong, ông cẩn thận cúi người, từng chút một mò mẫm.

Trương Khải Minh vừa đi theo vừa cảm thán: Trộm mộ cũng không phải ai cũng làm được, như cái cơ quan này, người bình thường không thể nào phát hiện ra.

Đoạn đường hầm chưa đầy 50 mét, hai người đi mất nửa tiếng đồng hồ.

Khi đi qua đoạn đường hầm đó, cả hai người đều đổ mồ hôi hôi hám, không chỉ mệt, mà chủ yếu là vì áp lực tâm lý quá lớn.

Đúng lúc hai người thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên có tiếng "cạch" vang lên.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, Trương Khải Minh phát hiện Cẩu gia đã kích hoạt cơ quan.

Thì ra sau khi đi qua khu vực cơ quan, chân Cẩu gia có chút mỏi, ông vịn vào tường hầm định đứng dậy, không ngờ lại ấn phải một viên gạch mộ.

Cẩu gia biểu cảm khó coi nói: "Chết tiệt, dính bẫy rồi, Khải Minh, lát nữa hai chúng ta đành phó mặc cho số trời." Trương Khải Minh tiến lên vài bước, rồi cẩn thận quan sát xung quanh, nhưng không phát hiện cơ quan khởi động ở đâu.

Lúc này, nội tâm Trương Khải Minh sụp đổ.

Không thể nào, một tay trộm mộ kinh nghiệm như Cẩu gia mà cũng dính bẫy?

Nhưng bây giờ không phải lúc oán trách.

Vì vậy, Trương Khải Minh trực tiếp nói: "Cẩu gia, ngài chờ một chút, cố gắng kiên trì một lát, tôi lập tức quay lại giúp." Nói rồi, Trương Khải Minh lại theo đường cũ trở về mộ thất đầu tiên, định cởi bộ áo giáp trên người tống tử ra.

Vừa rồi bị Trương Khải Minh đánh nhiều lần như vậy mà áo giáp vẫn không bị tổn hại, chứng tỏ khả năng phòng ngự của nó rất tốt.

Cố nén mùi hôi thối, Trương Khải Minh lột hết áo giáp ra, rồi dùng hai tay đập hai mảnh áo giáp trên dưới thành một tấm khiên không theo quy tắc.

May mà Trương Khải Minh đã tăng thuộc tính cơ thể, nếu không thì không thể nào làm được.

Cầm tấm khiên áo giáp đơn giản trong tay, Trương Khải Minh lại quay về bên cạnh Cẩu gia, nhìn xung quanh, rồi nói với Cẩu gia: "Lát nữa tôi dùng sức kéo, ngài tuyệt đối đừng kháng cự." Thấy Cẩu gia gật đầu đồng ý, Trương Khải Minh đến một góc, dựng tấm khiên lên, rồi trực tiếp kéo Cẩu gia ra sau lưng mình.

Sau đó, hai người trốn sau tấm khiên áo giáp, nghe thấy một loạt tiếng tên nỏ bắn ra, thỉnh thoảng có mũi tên bắn trúng tấm khiên, phát ra tiếng "bốp bốp".

Cơ quan hoạt động kéo dài vài phút, sau đó âm thanh mới dừng lại.

Chương 5

Trương Khải Minh vì an toàn, lại đợi thêm một lúc nữa mới dời tấm khiên ra.

Chỉ thấy cả mộ đạo đã bị mũi tên bao phủ, rất nhiều mũi tên còn cắm thẳng xuống đất, có thể thấy uy lực của những mũi tên này, nếu bị bắn trúng, e rằng sẽ bị xuyên thủng.

Đứng dậy, Cẩu gia với vẻ mặt cảm kích nói: "Khải Minh, lần này cảm ơn cậu, nếu không e rằng ta đã bị kẹt lại đây rồi, không ngờ lại suýt lật thuyền trong mương." Trương Khải Minh cười nói: "Cẩu gia đừng khách sáo, lúc trước ngài cũng đã giúp tôi còn gì?" Cẩu gia nhìn xung quanh, rồi lắc đầu nói: "Cái đó không giống, cậu là em trai của Phật Gia, ta giúp là chuyện nên làm, đều là người trong Cửu Môn.

Lần này cậu đã cứu mạng ta, sau khi trở về ta sẽ báo đáp cậu thật tốt." Trương Khải Minh lắc đầu, nhưng cũng không nói gì thêm, nếu còn từ chối nữa thì không nể mặt Cẩu gia.

Hai người đến trước cửa đá, chuẩn bị mở cửa xem quan tài của chủ nhân ngôi mộ.

Nhưng đến trước cửa đá mới phát hiện, cửa đá không thể đẩy trực tiếp, bên trong có cơ quan.

Những chuyện này Trương Khải Minh không hiểu, chỉ có thể để một mình Cẩu gia nghiên cứu.

Cậu cẩn thận nhìn những hình khắc trên cửa đá.

Trên đó khắc một người đàn ông mặc hoa phục, trong tay cầm một viên châu, ánh mắt nhìn xuống một dòng sông dài, mặt nước cuộn trào, như có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Nhìn những nơi khác, Trương Khải Minh phát hiện bên bờ sông có một nam một nữ đứng, người nam mặc áo giáp, người nữ mặc áo lụa, trông giống hai con tống tử đã gặp trong mộ thất trước đó.

Nhưng những gì bức bích họa muốn thể hiện, Trương Khải Minh lại không hiểu chút nào.

Đột nhiên, bên phía Cẩu gia có tiếng động: "Khải Minh, mau lại đây, ta tìm thấy cơ quan rồi." Trương Khải Minh vội vàng đến bên Cẩu gia, chỉ thấy ông đã tìm thấy một sợi xích sắt ở phía bên kia của cửa đá, trong tay ông đang cầm một viên gạch mộ, xem ra là lấy ra từ tường.

Ông đưa viên gạch cho Trương Khải Minh: "Khải Minh, cậu cầm trước đi, ta sang bên kia tìm sợi xích sắt còn lại, sau đó hai chúng ta cùng dùng sức kéo, cửa sẽ mở ra." Nói rồi, ông đi sang phía bên kia của cửa đá, không lâu sau đã tìm thấy sợi xích còn lại.

Hai người cùng kéo sợi xích trong tay, sau đó nghe thấy tiếng cơ quan hoạt động bên trong cửa đá, theo tiếng cửa đá trượt trên nền gạch, cuối cùng một cánh cửa cũng đã được mở ra.

Cẩn thận bước vào cửa đá, nhờ ánh sáng đèn mỏ, xua tan bóng tối xung quanh.

Chỉ thấy mộ thất này rất lớn, khoảng 200 mét vuông, xung quanh đặt rất nhiều đồ trang trí bằng đá điêu khắc, có đèn, giường, bàn, v.v.

Ở giữa mộ thất là một cỗ quan tài đá khổng lồ, trên đó khắc rất nhiều hoa văn trang trí, trông toát lên vẻ quý phái.

Cẩu gia cười nói: "Khải Minh, lần này chúng ta không đi uổng công rồi, thấy không, hoa văn trên cỗ quan tài đá ở giữa kia, khắc rất tinh xảo, tay nghề tốt như vậy, chỉ có người có thân phận tôn quý mới bỏ tiền ra làm." "Lần này không uổng công, lát nữa sau khi ra ngoài ta

sẽ dẫn cậu đến Xuân Hương Lâu dạo một vòng, cho cậu khai trai, haha.” Nhìn quan tài chắc chắn bên trong có đồ tốt, nếu không Cẩu gia sẽ không phấn khích như vậy.

Còn về Xuân Hương Lâu, hắc hắc, phải đi mở mang tầm mắt, phê phán cho tốt.

Vì vậy, Trương Khải Minh vội vàng cười nói: “Được, Cẩu gia, vậy quyết định thế nhé.” Tuy đã thấy quan tài của chủ mộ thất, nhưng hai người không hành động ngay lập tức, mà tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, cơ quan vừa rồi đã khiến Cẩu gia hao tốn không ít tinh lực.

Dựa vào tường ngồi xuống, hai người ăn uống, Trương Khải Minh đột nhiên nhớ đến những hình khắc trên cửa đá, vội vàng miêu tả lại cho Cẩu gia.

Rồi cậu hỏi: “Cẩu gia, những hình khắc trên cửa đá có ý nghĩa gì vậy?

Đó đều là những chuyện đã xảy ra thật sao?

Ngài có kinh nghiệm, kể cho tôi nghe đi.” Cẩu gia điều chỉnh tư thế, rồi cười nói: “Khải Minh, những hình khắc đó xem cho biết thôi, về cơ bản đó đều là tưởng tượng của chủ nhân ngôi mộ.

Tuy cũng có những chuyện xảy ra thật, nhưng rất ít.” “Rất nhiều đều là những cảnh tượng mà chủ nhân ngôi mộ hy vọng sẽ xảy ra, nên không cần để ý.

Nhưng viên châu trong tay chủ nhân ngôi mộ có thể là thật.” Hai người nghỉ ngơi xong, đến giữa mộ thất.

Đây là một cỗ quan tài đá, nên không có đinh đóng, chỉ cần dùng sức đẩy ra là được.

Hai người đứng ở hai bên quan tài đá, rồi dùng hết sức đẩy nắp quan tài.

Một tiếng ma sát của đá vang lên.

Theo một tiếng nổ lớn, nắp quan tài bằng đá nặng trịch rơi xuống đất, quan tài đã bị hai người đẩy ra.

Nhìn vào bên trong quan tài, một thi thể mặc quan phục thời nhà Minh đang yên tĩnh nằm bên trong, xung quanh thi thể đặt rất nhiều vật yêu thích của chủ nhân ngôi mộ khi còn sống.

Nhưng sự chú ý của Trương Khải Minh đều bị viên châu mà thi thể cầm trong tay thu hút, đó là một viên châu phát ra ánh sáng xanh lục lờ mờ, trông rất quý giá.

Trương Khải Minh vội vàng chỉ vào viên châu hỏi: "Cẩu gia, đó có phải là dạ minh châu không?

Lại giống hệt như trên hình khắc ở cửa đá." Cẩu gia đang cất minh khí, nghe Trương Khải Minh hỏi, ngẩng đầu cẩn thận nhìn, rồi nói: "Không phải dạ minh châu, dạ minh châu thật sự bản thân nó màu xanh lục, viên châu này màu xanh lam, trông giống giao nhân châu." "Giao nhân châu?

Đó là thứ gì?

Có quý không?" Trương Khải Minh tò mò nhìn Cẩu gia.

Cẩu gia suy nghĩ rồi nói: "Giao nhân châu, thực ra chỉ là một cái tên, màu sắc của nó giống giao nhân, đồng thời cũng đến từ biển, người xưa đều cho rằng giao nhân châu là nước mắt của giao nhân, có thể nuôi dưỡng thi thể, giữ cho nhục thân không bị phân hủy." "Nhưng thực tế nó là một loại bảo châu trong biển, không biết được tạo ra như thế nào.

Nhìn thi thể này đi, đã biến thành xác khô, căn bản không có tác dụng chống phân hủy." "Nhưng thứ này rất có giá trị, gặp được người thích nó, thì nghìn vàng cũng không đổi." Trương Khải Minh

nhìn thi thể khô quắt, gật đầu, thì ra là một loại bảo châu hình thành trong biển không rõ nguồn gốc, nhưng trông thật đẹp.

Trong lúc nói chuyện, Cẩu gia đã thu hết minh khí rải rác trong quan tài, tiếp theo là đến lượt tìm kiếm trên thi thể.

Giống như thao tác trước đó, Cẩu gia ra tay, Trương Khải Minh cảnh giới.

Nhưng lần này may mắn, cho đến khi lấy hết tất cả minh khí, thi thể cũng không có dấu hiệu thi biến.

Cẩu gia nhảy xuống quan tài, lắc lắc chiếc túi đầy minh khí trong tay: "Khải Minh, thu hoạch lần này hai chúng ta mỗi người một nửa, tuyệt đối đừng từ chối, lần này cậu đã cứu mạng ta." Trương Khải Minh đương nhiên sẽ không từ chối, vốn định lén lút giấu vài món minh khí để bảo mệnh, nhưng không ngờ những người khác đều đã chết, chỉ còn lại hai người, Trương Khải Minh không có cơ hội lén lút thu minh khí.

Nếu còn không nhận nữa, lần này coi như đi toi, tuổi thọ chỉ còn lại hơn mười ngày, chẳng phải Trương Khải Minh đang chờ chết sao?

Vì vậy, cậu gật đầu: "Được, Cẩu gia, đều nghe theo ngài." Trong lúc hai người nói chuyện, không ai chú ý, thi thể trong quan tài đã xảy ra biến hóa, nhục thân khô quắt từ từ trở nên bình thường, mắt của xác khô cũng đã mở ra từ lâu, thi biến.

Đúng lúc Cẩu gia định nói thêm gì đó, đột nhiên trong quan tài truyền ra một tiếng gào thét.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy thi thể vừa rồi còn yên tĩnh nằm trong đó, bây giờ đã biến thành tống tử, đứng dậy từ trong quan tài.

Thấy vậy, hai người trực tiếp lùi về phía sau, định trực tiếp rời khỏi từ cửa, không có ý định chống cự.

Nhưng tống tử không hề để ý đến ý tốt của hai người, trực tiếp nhảy ra khỏi quan tài, đẩy cỗ quan tài nặng trịch về phía hai người.

Chương 6

Không còn cách nào khác, hai người đành phải né tránh, sau đó nghe một tiếng nổ lớn, cả cỗ quan tài trực tiếp đập vào cửa mộ thất.

Thấy vậy, Trương Khải Minh biết không còn cách nào khác, chỉ có thể giải quyết con tống tử trước, nếu không thì không thể ra ngoài được.

Vì vậy, cậu vội vàng hét lên: "Cẩu gia, đừng chạy, trực tiếp hạ gục con tống tử trước đi, nếu không thì không chạy được đâu." Cẩu gia cũng nổi nóng, hung hăng hét lên: "Được, nếu mày không cho bọn tao đi, vậy thì giải quyết mày xong bọn tao sẽ đi." Nhìn con tống tử đang lao tới, Trương Khải Minh cũng không ngồi chờ chết, ngược lại trực tiếp lao lên, giữa đường thi triển chiêu thức trong «Đại Lực Kim Cương Chỉ», tấn công vào người tống tử.

Bây giờ cậu không còn quan tâm đến thi độc của tống tử nữa, bảo vệ tính mạng trước đã.

Nếu không, dù không bị trúng thi độc, mà không ra được ngoài thì cũng là chết.

Trương Khải Minh lao về phía tống tử, giữa đường trực tiếp nhảy lên, tấn công vào đầu nó.

Chỉ thấy hai tay Trương Khải Minh nhanh chóng thay nhau, theo một loạt tiếng va chạm, đốt ngón tay đã đánh trúng tống tử không dưới mười lần.

Tuy Trương Khải Minh có thể tạo ra những vết lõm sâu trên tường, nhưng đối với con tống tử trước mắt lại không gây ra tổn thương quá lớn, chỉ khiến nó lùi lại vài bước, nhưng đầu lại không có chút vết thương nào, ngay cả vết lõm cũng không có.

Con tống tử này không giống hai con đã gặp trước đó, khả năng phòng ngự của nó quá dày, không có cách nào gây tổn thương cho nó.

Trương Khải Minh lùi lại vài bước, nhìn con tống tử trước mắt, không quay đầu lại nói: "Cẩu gia, khả năng phòng ngự của tống tử quá dày, phải nghĩ cách khác, nếu không cả hai chúng ta đều phải ở lại đây." Nghe lời của Trương Khải Minh, Cẩu gia vội vàng dừng lại.

Với thân thủ của ông, lao lên cũng không thể gây tổn thương cho tống tử, phải nghĩ cách khác thôi.

Đột nhiên Cẩu gia nói: "Khải Minh, cầm cự thêm một lúc nữa, ta chuẩn bị chút đồ." Trương Khải Minh không trả lời, trực tiếp dùng hành động đáp lại, lại một lần nữa lao về phía tống tử, không ngừng cận chiến du đấu, mỗi lần đánh trúng tống tử, đều giống như đánh vào một khối thép tinh luyện, phát ra tiếng kêu trầm đục.

Bây giờ Trương Khải Minh chỉ có thể tin tưởng Cẩu gia, ông có nhiều kinh nghiệm, chắc sẽ có cách giải quyết.

Hai người bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây, ai cũng không thoát được.

Cầm cự với tống tử một lúc, Trương Khải Minh có chút không chịu nổi, con tống tử này quá trâu bò, bây giờ Trương Khải Minh cảm thấy tay mình đã hơi tê.

Tuy «Đại Lực Kim Cương Chỉ» đã cải tạo đôi tay, nhưng dù sao cũng là thân người, cũng không có tu luyện công pháp, chỉ dựa vào sức lực của con người để thi triển môn công phu này.

So với «Đại Lực Kim Cương Chỉ» thật sự, còn kém xa.

Theo thời gian trôi đi, thể lực của Trương Khải Minh dần dần suy giảm, trong cuộc đối đầu với tống tử đã rơi vào thế hạ phong.

Nếu không có cách nào khác, có lẽ không lâu sau cậu sẽ bị tống tử

đánh thành trọng thương.

Đột nhiên tiếng của Cẩu gia truyền đến: "Khải Minh, mau, dẫn con tống tử về phía ta." Thì ra, Cẩu gia nhân lúc Trương Khải Minh và tống tử đối đầu, đã bố trí một cơ quan đơn giản ở bên cạnh, buộc dây thừng vào cột đèn gần đó, định trói con tống tử lại, rồi dùng móng lừa đen giải quyết.

Nghe tiếng Cẩu gia, Trương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, rồi từ từ lùi về phía đó.

Giữa đường phải liên tục né tránh đòn tấn công của tống tử, nếu thực sự không né được, thì dùng chỉ lực đánh lệch cánh tay của tống tử sang một bên.

Cậu không dám trực tiếp chịu đòn tấn công của tống tử, cỗ quan tài nặng như vậy mà nó còn đẩy đi xa như đồ chơi, nếu trực tiếp nhận đòn tấn công của tống tử, thân hình nhỏ bé của Trương Khải Minh chẳng phải bay đi sao?

Đến gần cơ quan mà Cẩu gia bố trí, theo tiếng "nhảy" của Cẩu gia, Trương Khải Minh trực tiếp né được cái bẫy.

Con tống tử không có may mắn như vậy, trực tiếp đi vào trong bẫy.

Cẩu gia thấy vậy, trực tiếp dùng sức kéo sợi dây thừng, chỉ thấy từng vòng dây thừng quấn chặt lấy người tống tử, theo sự giãy giụa của nó, cột đèn buộc dây thừng cũng bị kéo lại gần.

Nhìn con tống tử bị trói, Trương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, thể lực của cậu không còn nhiều, nếu còn kiên trì nữa, có lẽ sẽ trực tiếp ngã xuống đất.

Nhưng cả hai đều đã quên mất sức lực khổng lồ của tống tử, chỉ thấy dây thừng theo sự giãy giụa của tống tử, đang từng sợi một đứt

ra, không có cách nào trói được nó.

Thấy vậy, hai người vội vàng chạy về phía bên kia của mộ thất, định tạm thời tránh né.

Đáng tiếc, tống tử không cho họ cơ hội.

Dây thừng vừa bị giật đứt, nó đã ném một cột đèn bên cạnh về phía hai người đang chạy hết tốc lực.

Hai người vừa chạy đến giữa mộ thất, nghe thấy tiếng gió rít sau lưng, hai người không quay đầu lại, trực tiếp né sang hai bên.

Đáng tiếc, tuy đã né được cột đèn, nhưng lại bị những mảnh đá vỡ do cột đèn rơi xuống đất bắn trúng.

Trương Khải Minh khá hơn một chút, sức lực lớn, nhảy xa hơn, chỉ bị một mảnh đá vỡ làm rách lòng bàn tay, chảy ra một ít máu tươi, vết thương không quá nặng.

Nhưng Cẩu gia thì thảm hơn một chút, trực tiếp bị một mảnh đá vỡ bắn trúng vai và chân, cơn đau dữ dội khiến ông ngất đi.

Nhìn con tống tử đang đi tới từ xa, trong lòng Trương Khải Minh dâng lên một nỗi bi thương, lẽ nào mình phải chết ở đây sao?

Nhưng mình mới đến thế giới này mà.

Nhìn con tống tử sắp đến gần, nỗi bi thương trong lòng Trương Khải Minh hóa thành ngọn lửa giận dữ hừng hực.

Nếu mày không cho tao sống, vậy thì mày cũng đừng mong yên ổn.

Nói rồi, Trương Khải Minh đứng dậy lao về phía tống tử, từng đạo chỉ lực trực tiếp đánh trúng nó, khiến nó liên tục lùi về phía sau.

Dần dần, thể lực của Trương Khải Minh suy giảm, thế công chậm lại, tống tử cũng bắt đầu phản kích.

Theo sự phản kích của tống tử, Trương Khải Minh càng lúc càng thảm hại, có vài lần suýt bị tống tử đánh trúng.

Lại một lần nữa đánh trúng tống tử, Trương Khải Minh không còn chút sức lực nào, định từ bỏ, nhưng không ngờ lại xảy ra biến hóa bất ngờ.

Con tống tử lại bị Trương Khải Minh đánh cho hét thảm, trên người tỏa ra từng làn khói đen?

Thấy tống tử có dấu hiệu lạ, Trương Khải Minh trực tiếp sững sờ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

Cẩn thận quan sát tống tử, Trương Khải Minh phát hiện trên mặt nó lại có vết máu, rồi chợt bừng tỉnh.

Lòng bàn tay cậu lúc trước bị đá vỡ làm rách, đã chảy ra máu tươi, lại trải qua trận chiến kịch liệt với tống tử vừa rồi, máu theo động tác của Trương Khải Minh dính lên ngón tay.

Nhìn hai tay mình, rồi lại nhìn vết máu trên mặt tống tử, Trương Khải Minh mới nhớ ra, nguyên thân là người của Trương gia.

Chương 7

Lẽ nào huyết mạch chi lực của Trương gia lại hữu dụng đến vậy, con tống tử vừa rồi không có cách nào đối phó, lại trực tiếp bị đánh lui, xem ra nó rất sợ hãi.

Thấy tống tử sợ hãi, Trương Khải Minh nhe răng cười, rồi bôi hết máu còn lại lên hai tay, lao về phía tống tử.

Cảm giác bất lực do tống tử gây ra lúc nãy, trực tiếp chuyển thành động lực trả thù, cậu không ngừng dùng đốt ngón tay dính đầy máu tươi đánh vào con tống tử đang hét thảm.

Theo sự tấn công mãnh liệt của Trương Khải Minh, tiếng hét thảm của tống tử càng lúc càng yếu.

Trương Khải Minh phát hiện huyết mạch chi lực đúng là một thứ tốt, con tống tử vừa rồi còn đuổi theo tấn công cậu, khi đối mặt với huyết mạch chi lực lại không có ý định chống cự, chỉ biết né tránh.

Nhưng Trương Khải Minh không cho nó bất kỳ cơ hội nào, theo cú đánh cuối cùng, đầu tống tử trực tiếp bị đánh ra một vết thương khổng lồ, sau đó ngã xuống đất không động đậy.

Trương Khải Minh cũng trực tiếp ngã phịch xuống đất, thể lực của cậu đã cạn kiệt từ lâu, vừa rồi có thể phản công tống tử, đều là dựa vào sức mạnh trả thù để chống đỡ.

Nghỉ ngơi một lúc, Trương Khải Minh cẩn thận cởi áo ra, quay đầu cẩn thận nhìn người mình, quả nhiên thấy được một góc hình xăm.

Nhưng thực sự rất khó nhìn rõ đó là hình xăm gì, cũng không biết là cùng kỳ giống Phật Gia, hay là hình xăm kỳ lân giống Trương Khởi

Linh.

Mặc lại quần áo, Trương Khải Minh từ từ đến bên Cẩu gia, kiểm tra một lúc, phát hiện ông chỉ ngất đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nếu Cẩu gia xảy ra chuyện, cậu cũng không biết đường đến Sa Thành.

Lấy ra một ít thức ăn, đơn giản bổ sung thể lực, Trương Khải Minh vội vàng đến cửa mộ thất, thử đẩy cỗ quan tài, phát hiện nó không bị kẹt cứng, có thể di chuyển được.

Mất khá nhiều công sức, Trương Khải Minh mới đẩy được cỗ quan tài khổng lồ đó ra một lối thoát, tuy không lớn nhưng cũng đủ để ra ngoài.

Trở về bên Cẩu gia, cõng ông lên vai, chuẩn bị trở về mặt đất.

Nhưng khi đi ngang qua con tống tử, Trương Khải Minh luôn cảm thấy không ổn, cậu lục trong túi của Cẩu gia tìm được một bình rượu trắng nhỏ, rồi đổ rượu lên người tống tử, dùng lửa đốt cháy thi thể nó.

Cõng Cẩu gia nặng trĩu, men theo đường cũ trở về mặt đất, rồi lại lấp đạo động lại, lúc này mới ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Trương Khải Minh vừa ngồi xuống đất, đã nghe thấy tiếng hệ thống truyền đến.

"Hoàn thành một lần hành động trộm mộ, đang tính toán giá trị minh khí... cuối cùng có thể đổi được tuổi thọ là 6 tháng." "Vì đây là lần đầu tiên ký chủ xuống mộ, đặc biệt thưởng một lần cơ hội rút thưởng." Đọc xong thông báo của hệ thống, Trương Khải Minh cảm thấy vô cùng vui mừng, tuổi thọ lại tăng thêm 6 tháng, lần này có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, không cần phải lúc nào cũng lo lắng tuổi thọ cạn kiệt nữa.

Thấy có một lần cơ hội rút thưởng, Trương Khải Minh đang cực

kỳ thiếu cảm giác an toàn liền trực tiếp nhấn rút thưởng.

"Đinh, chúc mừng ký chủ rút trúng kỹ năng «Kim Chung Tráo» (tầng thứ nhất)." Vẫn là công thức quen thuộc, không có hoạt ảnh rút thưởng, trực tiếp hiện ra phần thưởng.

Nhưng điều kỳ lạ là, sau kỹ năng «Kim Chung Tráo» lại có ghi chú, viết là tầng thứ nhất, lẽ nào kỹ năng này có thể rút trúng từng tầng một?

Mở thông tin kỹ năng, cậu thấy: "«Kim Chung Tráo» (tầng thứ nhất): Kỹ năng này có tổng cộng năm tầng, hiệu quả tầng thứ nhất, có thể tăng cường khả năng phòng ngự của hai tay, đao thương bất nhập.

Nhưng hiệu quả kỹ năng mạnh mẽ đồng thời cũng đi kèm với tác dụng phụ, sau khi học sẽ biến thành đầu trọc." Đọc xong giới thiệu kỹ năng, Trương Khải Minh cảm thấy tim mình co thắt, kỹ năng quỷ quái gì vậy?

Học xong sẽ biến thành đầu trọc?

Đây không phải là ép tôi làm hòa thượng sao?

Kiếp trước cũng không nghe nói «Kim Chung Tráo» có tác dụng phụ này.

Nhưng nhìn mô tả hiệu quả của kỹ năng, Trương Khải Minh có chút động lòng, sau khi học xong hai tay sẽ trở nên đao thương bất nhập, điều này thật sự rất hấp dẫn.

Những nguy hiểm gặp phải trong mộ, nếu không có khả năng tự vệ, e rằng không được mấy lần sẽ chết trong mộ, mạng nhỏ là quan trọng nhất.

Nghĩ xong, Trương Khải Minh sợ mình lại hối hận, không cho mình thời gian hối hận, trực tiếp nhấn học.

Cảm nhận được một luồng nhiệt xuất hiện trong cơ thể, từ từ cả người như được cường hóa.

Nhưng các bộ phận khác trên cơ thể chỉ thay đổi một chút, chỉ có luồng nhiệt ở hai tay là lớn nhất.

Sau khi luồng nhiệt biến mất, Trương Khải Minh vận «Kim Chung Tráo», hai tay trực tiếp phình to ra một vòng, trên đó toàn là những khối cơ bắp cuồn cuộn.

Hai tay va vào nhau, lại phát ra tiếng "coong, coong", giống như tiếng gõ chuông.

Đột nhiên, sắc mặt Trương Khải Minh thay đổi, cậu sờ lên đỉnh đầu mình.

Quả nhiên, cậu đã mạnh lên, nhưng cũng đã trọc.

Sờ lên cái đầu trơn bóng, Trương Khải Minh không hề tìm thấy một dấu vết nào của tóc, tóc như thể biến mất khỏi không trung.

Chương Khải Minh chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Vốn tưởng rằng tóc rụng cũng phải có một quá trình từ từ chứ, ai ngờ hệ thống thao tác quá gắt, lại trực tiếp cho bay màu hết sạch.

Chẳng lẽ đây là vận mệnh sao?

Thân là em trai Phật Gia, lại phải biến thành Phật Gia thật sự à?

Đau khổ một hồi lâu, Chương Khải Minh mới vực dậy tinh thần.

Không phải chỉ là không có tóc thôi sao?

Dù gì mình cũng không phải hòa thượng thật, không cần nghĩ nhiều quá, cứ xem sự thay đổi của bản thân trước đã.

"Ký chủ: Chương Khải Minh Tuổi thọ: 6 tháng 18 ngày [Có thể căn cứ vào giá trị minh khí ký chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi

thọ.] Thể chất: 2.5 [Người thường là 1.] Sức mạnh: 3.5 [Người thường là 1.] Tốc độ: 1.5 [Người thường là 1.] Kỹ năng: «Đại Lực Kim Cương Chỉ», «Kim Chung Tráo» tầng thứ nhất.

Số lần rút thưởng: 0 [Mỗi một năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.]" Xem ra lợi ích mà «Kim Chung Tráo» tầng thứ nhất mang lại cũng không ít.

Thể chất trực tiếp tăng 1 điểm, sức mạnh tăng tận 1.5, chỉ có tốc độ là không thay đổi.

Trọc thì trọc thôi, miễn thực lực mạnh lên là được, có thể chấp nhận.

Đột nhiên, Cẩu gia bên cạnh rên lên một tiếng đau đớn.

Chương 8

Chương Khải Minh nhìn sang, phát hiện ông đã tỉnh lại, nhưng vết thương khá nghiêm trọng, không dám cử động.

Cẩu gia nhìn quanh, thấy mình đã ra khỏi cổ mộ, mừng rỡ hỏi: "Khải Minh, chúng ta vậy mà sống sót ra ngoài được sao?

Con Tống tử kia đâu rồi?

Bị giải quyết rồi à?" Chương Khải Minh đến bên cạnh ông, đỡ ông dậy rồi nói: "Cẩu gia, yên tâm đi, tôi giết con Tống tử đó rồi, dùng rượu trong túi thiêu xác nó, bây giờ không sao rồi." Cẩu gia gật đầu, rồi nói với Chương Khải Minh: "Vậy thì tốt, may mà...

Mẹ kiếp, Khải Minh biến thành trọc lừa từ bao giờ thế?

Tôi hôn mê bao lâu rồi?" Nhìn vẻ mặt cười như không cười của Cẩu gia, Chương Khải Minh nghiến răng: "Cẩu gia, đừng gọi tôi là trọc lừa, nếu không tôi trở mặt đấy." Thấy vẻ mặt hung dữ của Chương Khải Minh, Cẩu gia cố nén cười, có chút khó chịu nói: "Trọc...

à, Khải Minh này, chuyện gì vậy?

Sao không còn tóc nữa?" Chương Khải Minh đã chuẩn bị sẵn lời giải thích, bèn nói thẳng: "Lúc ông ngất đi, chỉ còn mình tôi đối phó với con Tống tử.

Ai ngờ lúc giết nó, đột nhiên bị một luồng khói đen phun trúng đỉnh đầu, tóc tai bay sạch, đến lỗ chân lông tôi còn không sờ thấy." Nghe Chương Khải Minh giải thích, dù Cẩu gia có chút áy náy nhưng thật sự không nhịn được cười, bèn phá lên cười ha hả.

Thấy sắc mặt Chương Khải Minh dần sạm đi, Cẩu gia mới cố nén

lại rồi nói: “Khải Minh à, thật sự xin lỗi, nhưng... sự tương phản trước và sau của cậu đúng là lớn quá.” “Nhưng nói thật nhé, trước đây cậu tuy trông thanh tú, nhưng chắc chắn không có sức hút bằng tạo hình bây giờ.

Nếu để mấy cô nương, mấy cô vợ trẻ nhìn thấy hình tượng hiện tại của cậu, chắc chắn sẽ yêu chết mất, tôi nói thật đấy.” Nghe vậy, trong lòng Chương Khải Minh không khỏi vui mừng, lẽ nào đầu trọc thật sự cộng điểm nhiều thế sao?

Vậy thì cũng không phải là không thể chấp nhận.

Nói rồi, cậu đưa tay lên sờ đầu trọc của mình, rồi động tác cứng đờ.

Tại sao mình lại sờ đầu trọc của mình, động tác lại tự nhiên đến thế, chẳng lẽ mình sinh ra đã nên trọc đầu sao?

Cậu tức giận vung vẩy tay, rồi nhìn Cẩu gia đang vừa nén cười vừa khó chịu, bực bội nói: “Cười đi, cười chết ông đi.” Cẩu gia nghe vậy không nhịn được nữa, lại phá lên cười, đến mức vết thương đau nhói mới dừng lại.

Lau đi giọt nước mắt vì cười, ông nói: “Khải Minh à, anh trai cậu được gọi là Phật Gia, bây giờ cậu lại trọc đầu, xem ra hai anh em các cậu có duyên với hòa thượng đấy.

Sau này tôi gọi cậu là Tiểu Phật Gia nhé?” “Cẩu gia, ông mà còn nói nữa là tôi đi đấy, để ông phơi thây nơi hoang dã, đến cái xác toàn thây cũng không có.” Nghe Cẩu gia trêu chọc, Chương Khải Minh bực bội đáp.

Cuối cùng, sau khi đã cười đủ, Cẩu gia và Chương Khải Minh đang giận dỗi lại làm hòa, chuẩn bị lên đường tới thành Trường Sa.

Chương Khải Minh cõng Cẩu gia không đi lại được lên lưng, rồi

cảnh cáo: “Cẩu gia, tuyệt đối đừng chạm vào đầu tôi, nếu không tôi ném ông xuống đất đấy.” Cẩu gia vừa định đưa tay sờ cái đầu trọc, đành im lặng thu tay về, rồi ngượng ngùng nói: “Khải Minh, nghĩ nhiều rồi, Cẩu gia ta đâu phải người như vậy.” Chương Khải Minh im lặng một lúc rồi nói: “Không biết là tôi có thể nhìn thấy cái bóng không nhỉ?

Nếu không phải tôi đi nhanh, tay ông đã sắp đặt xuống rồi.” Lần này thì ngượng thật, muốn sờ đầu trọc thử cảm giác mà lại bị người ta phát hiện.

Cẩu gia chỉ đành cười gượng, không nói gì nữa.

Nói thật, Chương Khải Minh cảm thấy cái đầu trọc hiện tại khá thích hợp, đi trên đường, gió nhẹ thổi qua, rất dễ chịu.

Nhưng điều này tuyệt đối không thể để lộ ra, nếu không với tính cách xấu xa của Cẩu gia, chắc chắn sẽ lại bị trêu chọc.

Im lặng một hồi, Cẩu gia đột nhiên bật ra một tràng cười bỉ ổi, rồi nói: “Khải Minh, đợi về đến Trường Sa, tôi dẫn cậu đi hưởng thụ, tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo mới, lúc đó đến Xuân Hương Lâu, chắc chắn cậu sẽ được chào đón nhất.” “He he...” Nghe đến Xuân Hương Lâu, tâm tư của Chương Khải Minh lại hoạt động.

Thế giới này lại có thanh lâu sao?

Lúc đó phải đi xem thử, lĩnh hội phong thổ nhân tình của Trường Sa mới được.

Cậu vội nói: “Cẩu gia, ông đừng lừa tôi đấy.

Lúc đó mà không đi được, thì thử đỡ một chiêu của tôi xem.” Nhắc đến chỉ công của Chương Khải Minh, Cẩu gia rùng mình, vội nói: “Khải Minh, yên tâm đi, đừng nóng nảy thế.

Đợi tôi dưỡng thương xong, hai chúng ta sẽ tung hoành Xuân

Hương Lâu.” Chương Khải Minh lúc này mới hài lòng gật đầu.

Dù gì cũng không sợ Cẩu gia chạy mất, lúc đó nếu ông dám nuốt lời, mình sẽ lấy ông ra luyện «Đại Lực Kim Cương Chỉ».

Đi được một lúc, Chương Khải Minh đột nhiên nói: “Cẩu gia, ông giới thiệu cho tôi về chuyện Cửu Môn ở Trường Sa đi, để lúc đó khỏi gây ra chuyện cười.” “Được, vậy tôi nói trước nhé.

Thực ra trước đây Trường Sa không hề có Cửu Môn, là sau khi đại ca của cậu là Chương Khải Sơn đến mới thành lập.

Nhưng bây giờ phát triển rất tốt, các nhà cũng tránh được xung đột, là một chuyện tốt.” “Chẳng lẽ trước đây Trường Sa rất loạn sao?” Chương Khải Minh tò mò hỏi.

Cẩu gia lắc đầu, thở dài một hơi rồi mới tiếp tục: “Loạn ư?

Đó đâu phải chỉ một chữ ‘loạn’ là có thể hình dung được.

Cả Trường Sa các thế lực lúc đó cơ bản ngày nào cũng xảy ra xung đột, không có một ngày nào yên ổn.” Xem ra nước ở Trường Sa rất sâu, sự yên tĩnh hiện tại có lẽ là do sự đàn áp bằng bạo lực của Chương Khải Sơn, mới có được hòa bình bề mặt.

Chẳng trách khi xem «Lão Cửu Môn» ở kiếp trước, chỉ có vài nhà đi hạ mộ, còn lại đều không tham gia.

“Từ khi đại ca chỉnh hợp Cửu Môn, bây giờ các nhà đang dần dần hòa hợp, hợp tác cũng nhiều hơn.

Khi có xung đột lợi ích, cũng không còn trực tiếp động thủ nữa, mà sẽ ngồi lại đàm phán dưới sự chủ trì của Phật Gia, tránh được hao tổn nội bộ.” “Thượng tam môn vi quan, quân gia hí tử quải trung tiên, chính như yên thượng nguyệt.

Bình tam môn viết tặc, diêm la lãng tử tiếu diện phật, chính như

bôi trung tửu.

Hạ tam môn kinh thương, mỹ nhân tử kỳ thông thiên, chính như hoa hạ phong lưu." "Mấy câu vè này chính là bức tranh chân thực về Cửu Môn hiện tại." Chương Khải Minh im lặng gật đầu, xem ra trong Cửu Môn tuy không có phân chia cấp bậc cụ thể, nhưng đã thể hiện rõ thân phận của mỗi nhà.

Cẩu gia nghỉ một lát rồi lại nói: "Người của Thượng tam môn, như đại ca cậu, gia tộc thế lực đều lớn, nên ít khi tự mình hạ địa làm việc, đều là do đám tiểu nhị ra tay." "Người của Bình tam môn, như tôi đây, toàn xuất thân nghèo khổ, nên vì để phát tài, đều phải tự mình động thủ.

Vì làm nhiều chuyện xấu nên tiếng tăm truyền ra toàn là ác danh." "Còn về Hạ tam môn, như Hoắc gia, đa số đều là thương nhân, tuy thân thủ cũng không tệ, nhưng người nhà về cơ bản không hạ địa, đều dựa vào buôn bán kiếm tiền." Xem ra kết cấu nội bộ của Cửu Môn rất vững chắc, các thế lực cân bằng, tuy có chênh lệch nhưng không quá lớn, cũng tạo ra một cục diện tương đối công bằng, sẽ không có quá nhiều bất mãn.

Chương Khải Minh hiểu ra, hỏi: "Cẩu gia, vậy tại sao ông lại có biệt danh như vậy?" "Hắc hắc, đó là vì Cẩu gia ta thích nuôi chó.

Chó ta nuôi đều là hàng tuyển, có thể giúp ta hạ mộ.

Lần này vì đi gấp quá nên không mang theo, lúc nào về ta dắt đi cho cậu xem." Tuy đã sớm biết, nhưng nghe chính chủ kể lại mới là đáng tin nhất.

Chương Khải Minh hiểu ra, lại hỏi một bí mật mà kiếp trước cậu luôn tò mò: "Cẩu gia, vậy tại sao lại gọi là Cửu Môn?

Chương 9

Chẳng lẽ vì có chín vị đương gia?" Cẩu gia cười cười rồi nói: "Trong đó cũng có một phần ý nghĩa đó, nhưng còn một tầng ý nghĩa khác." "Trên địa bàn Trường Sa, bất kỳ việc buôn bán nào liên quan đến minh khí đều phải thông qua một trong chín môn, nếu không sẽ không thể lưu thông.

Vì vậy, chỉ cần là mua bán minh khí, cổ vật, chắc chắn sẽ liên quan đến Cửu Môn." "Thời xưa, các thành cổ thường có chín cửa thành, khách thương qua lại phải đi qua một trong chín cửa đó mới có thể vào làm ăn, đó là tầng ý nghĩa khác của Cửu Môn." "Bất kỳ nhà nào trong Cửu Môn cũng giống như một cửa thành của Trường Sa, vừa có ý nghĩa chào đón người khác vào làm ăn, vừa có ý nghĩa bảo vệ Trường Sa." Chương Khải Minh không ngờ một cái tên Cửu Môn lại có nhiều cách giải thích như vậy.

May mà đã hỏi, nếu không sau này chắc chắn sẽ gây ra chuyện cười.

Đến chạng vạng, hai người cuối cùng cũng nhìn thấy cổng thành Trường Sa.

Từ cổng thành đi vào, nghe thấy tiếng rao hàng của đủ loại người buôn bán, trông rất phồn hoa, không bị sự hỗn loạn bên ngoài ảnh hưởng.

Theo sự chỉ dẫn của Cẩu gia, Chương Khải Minh cõng ông đi trong thành.

Không lâu sau, họ dừng lại trước một tòa nhà lớn, trên tấm biển treo trước cửa khắc hai chữ lớn "Ngô Phủ".

Cậu tiến lên gõ cửa, một lúc sau, một đứa trẻ mở cửa ra.

“Ai vậy?

Tìm ai trong nhà tôi?” Nghe đứa trẻ hỏi, Cẩu gia trực tiếp thò đầu ra mắng: “Thằng nhóc con này, không thấy cha mày đây à, mau lên, mau mở cửa cho tao vào.” Nghe tiếng mắng của Cẩu gia, đứa trẻ không những không sợ mà còn vui mừng chạy vào trong nhà, vừa chạy vừa la: “Mẹ ơi, cha con về rồi, cha con về rồi, mau ra xem đi.” Chương Khải Minh không còn cách nào khác, đành trực tiếp bước vào sân, rồi đóng cửa lại.

Nhìn bóng lưng đứa trẻ chạy đi, Cẩu gia tức đến mức phát cáu: “Thằng nhóc chết tiệt này, vậy mà không hỏi han cha nó ra sao, lại quay đầu chạy mất, tức chết ta rồi.” Chương Khải Minh buồn cười nói: “Cẩu gia, đừng mắng trẻ con, nhìn ông xem, không thể đối xử tốt với con một chút được à.” “Khỉ gió, sinh ra cái thứ này, ăn của ta, uống của ta, còn chọc tức ta, không đánh là may lắm rồi.” Cẩu gia tuy nói khó nghe, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại để lộ sự yêu thương dành cho đứa trẻ, chỉ là cách đối xử của họ có lẽ là như vậy.

Cõng Cẩu gia vừa đi đến phòng khách, đã thấy một người phụ nữ vội vã bước ra.

Thấy Cẩu gia được cõng về, bà lo lắng nói: “Mình ơi, sao thế?

Vết thương có nghiêm trọng không?” Cẩu gia trên lưng bực bội đáp: “Bà xem tôi còn không đi được, bà nói có nghiêm trọng không?

Đúng là không biết nói chuyện.

Đây là Khải Minh huynh đệ, đã cứu tôi đấy.” Chương Khải Minh đặt Cẩu gia xuống một chiếc ghế bên cạnh, rồi vươn vai một cái thật đã.

Cõng Cẩu gia cả một quãng đường, đúng là mệt chết đi được.

Vợ Cẩu gia tiến lên kiểm tra vết thương, sau đó mới yên tâm, nói

với Chương Khải Minh: “Khải Minh huynh đệ, cảm ơn cậu đã cứu nhà tôi.

Cậu ngồi trước đi, tôi đi lấy ít thuốc.” Chương Khải Minh ngồi xuống ghế, nhìn đứa trẻ đang đứng không xa, vẫy tay gọi nó lại, hỏi: “Cháu tên gì?

Năm nay mấy tuổi rồi?” Đứa trẻ sợ hãi nhìn Cẩu gia, rồi mới đi đến bên cạnh Chương Khải Minh, lí nhí nói: “Cháu tên Ngô Nhất Quỳnh, năm nay 5 tuổi ạ.” Đây là cha của Ngô Thiên Chân sao?

Tuy đã sớm biết cái tên này, nhưng Chương Khải Minh vẫn cảm thấy buồn cười.

Cậu quay đầu nhìn Cẩu gia hỏi: “Cái tên này là ông đặt cho con à?” Cẩu gia không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn vui vẻ nói: “Khải Minh, cậu không hiểu đâu.

Sau khi đặt cái tên này, tôi đã đổ được một ngôi mộ lớn, phát tài luôn, nếu không tôi lấy đâu ra tiền mua cái sân này?” Chương Khải Minh nghe Cẩu gia ngụy biện, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vừa định nói gì đó, thì nghe đứa trẻ nói: “Chú ơi, cháu có thể sờ đầu trọc của chú được không?

Cảm giác sáng quá, chắc là vui lắm.” Nghe vậy, Cẩu gia cười toe toét, miệng không ngừng nói: “Hay, không hổ là con trai ta, suy nghĩ y như ta.” Chương Khải Minh tức đến trợn trắng mắt, cả nhà này nhất định phải chọc tức mình mới được sao.

Trọc lừa, à không, đầu trọc mà có thể tùy tiện sờ được sao?

Cậu bực bội nói: “Nhóc con, còn có suy nghĩ đó nữa, cẩn thận ta đánh vào mông đấy.” Đúng lúc đó, vợ Cẩu gia bước vào, nghe thấy lời của con trai, vội vàng đuổi đứa trẻ ra ngoài, rồi áy náy nói với Chương Khải Minh: “Vị pháp sư này, thật sự xin lỗi, trẻ con còn nhỏ

không hiểu chuyện, nói năng linh tinh.” Một câu nói suýt nữa làm Chương Khải Minh bị nội thương, cậu đành phải nói giữa tiếng cười điên cuồng của Cẩu gia: “Chị dâu, chị hiểu lầm rồi, tôi không phải hòa thượng, tóc tai là do gặp tai nạn nên mới bay màu.” Nghe vậy, vợ Cẩu gia lập tức đỏ mặt, miệng không ngừng nói lời xin lỗi.

Chương Khải Minh cảm thấy chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Gia đình Cẩu gia đúng là khắc tinh của cậu, lần nào cũng chọc trúng tử huyệt.

Buổi tối, Chương Khải Minh cũng không rời đi, mà ở lại phòng khách nhà Cẩu gia.

Trong phòng đã được chuẩn bị chu đáo nước tắm và quần áo mới.

Chương Khải Minh đã không chịu nổi mùi hôi trên người từ lâu, vội vàng cởi hết quần áo, tắm rửa sạch sẽ, rồi mặc bộ đồ đã chuẩn bị sẵn, bước đến trước gương.

Vừa nhìn thấy bóng người trong đó, cậu cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy trong gương là một khuôn mặt đẹp trai, hơn hẳn kiếp trước, đặc biệt là đôi mắt sáng ngời.

Tuy đầu trọc nhưng không hề phá hỏng vẻ điển trai vốn có, ngược lại còn có chút ngầu, trông không tệ.

Cậu đưa tay sờ đầu trọc của mình.

Ừm, không tồi, sờ cái đầu trọc đẹp trai này cảm giác thật sự không tệ.

Nằm trên giường, Chương Khải Minh có chút khó ngủ.

Ngày mai sẽ gặp người anh trai của thân thể này, Chương Khải Sơn, lúc đó nên đối xử với anh ấy thế nào đây?

Nhưng may mắn là, họ đã xa cách lâu năm, dù có biểu hiện kỳ lạ một chút cũng sẽ không gây nghi ngờ.

Những suy nghĩ hỗn loạn không ngừng hiện lên trong đầu, dần dần Chương Khải Minh chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh thức dậy.

Một đêm ngủ rất ngon, không có tiếng ồn ào, cũng không có ánh đèn chói mắt, cậu đã tận hưởng một đêm yên tĩnh.

Đẩy cửa phòng ra, cậu nhìn thấy bóng dáng Cẩu gia.

Xem ra sau một đêm nghỉ ngơi, vết thương của ông đã không còn đáng ngại, bây giờ đang hoạt động cơ thể.

Nghe tiếng mở cửa, Cẩu gia quay đầu lại, thấy Chương Khải Minh đã sửa soạn sạch sẽ, liền nói thẳng: "Đúng là một tiểu trọc lừa đẹp trai." Nghe Cẩu gia buột miệng nói, Chương Khải Minh nổi giận, hai tay siết chặt, phát ra tiếng xương khớp lách cách.

Nói xong, Cẩu gia liền hối hận.

Mẹ nó, sao lại nói thẳng ra như vậy, chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

Chương 10

Ông vội vàng nịnh nọt: "Khải Minh, bình tĩnh nào.

Thật sự là sau khi tắm rửa xong cậu như biến thành người khác, ai thấy cũng phải khen, đừng hiểu lầm nhé." Chương Khải Minh cười như không cười nói: "Thế à?

Cẩu gia, vậy tôi phải cảm ơn ông rồi?" Vừa nói, Chương Khải Minh vừa từ từ đi về phía Cẩu gia, dọa Cẩu gia bất chấp cơn đau ở chân, vội vàng chạy về phía phòng ăn.

Hai mẹ con trong nhà nghe tiếng động bước ra, thấy Chương Khải Minh đi sau Cẩu gia, liền thi nhau khen ngợi, nhưng lời nói ra lại chẳng hay ho gì.

Ngô Nhất Quỳnh: "Oa, chú hòa thượng đẹp trai quá, hôm qua con không nhìn ra." Vợ Cẩu gia: "Khải Minh huynh đệ, cái đầu trọc này thật sự cộng điểm cho cậu đấy." Chương Khải Minh bị hai đòn liên tiếp đánh trúng chỗ đau, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Không thể đổi cách nói chuyện khác được à?

Gia đình Cẩu gia đúng là khắc tinh của cậu.

Trong lúc ăn cơm, Chương Khải Minh đã quyết định, dù có tìm được Chương Khải Sơn hay không, cậu cũng không thể ở lại nhà Cẩu gia nữa.

Mới một ngày đã thế này, nếu ở thêm vài ngày nữa, e rằng sẽ bị cả nhà họ chọc tức chết mất.

Đột nhiên, Cẩu gia đang ăn cơm nói: "Khải Minh, lát nữa ăn xong tôi đưa cậu đến phủ Phật Gia, xem anh ấy có ở nhà không.

Còn về minh khí chúng ta thu hoạch được, lúc nào bán xong tôi sẽ

gửi tiền cho cậu." Nói đến chuyện chính, Chương Khải Minh cũng trở lại bình thường, ít nhất là vẻ bề ngoài.

Cậu nuốt miếng thức ăn trong miệng rồi nói: "Được, còn về tiền thì tôi không vội, tin rằng đại ca tôi cũng sẽ không thiếu chút tiền đó." Nhìn vẻ mặt có chút gượng gạo của Chương Khải Minh, Cẩu gia tò mò hỏi: "Sao vậy, trong lòng có chuyện gì à?" Chương Khải Minh đang suy nghĩ về cách đối xử với Chương Khải Sơn, sững người một lúc rồi nói: "Cẩu gia, không có gì, chỉ là không biết nên đối xử với đại ca thế nào.

Dù sao cũng thất lạc lâu như vậy, đều có chút xa lạ rồi." Cẩu gia thở dài một hơi, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Vợ ông bên cạnh nói: "Khải Minh, đừng căng thẳng, là anh em ruột, không sao đâu, đừng nghĩ nhiều." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười cười, rồi nói: "Chị dâu, cảm ơn chị, em biết rồi." Cùng Cẩu gia rời khỏi nhà họ Ngô, đi dọc theo con phố có phần vắng vẻ, từ từ xuyên qua nửa thành Trường Sa, đến gần một biệt thự khổng lồ.

Nhìn biệt thự có binh lính đứng gác cách đó không xa, Cẩu gia nói: "Đó là nhà của đại ca cậu rồi, đi thôi, tôi dẫn cậu vào." Đến cổng, Cẩu gia chưa kịp nói gì, binh lính gác cổng đã mở lời: "Cẩu gia, tìm Phật Gia có việc gì ạ?" Xem ra uy danh của Cẩu gia không nhỏ, ngay cả binh lính gác cổng cũng nhận ra.

Cẩu gia gật đầu, cười hỏi: "Phật Gia có ở nhà không?

Hôm nay tôi có việc ghé thăm." Binh lính gọi một cuộc điện thoại, rồi mở cổng lớn cho hai người.

Đi vào sân mới phát hiện, bên trong còn lớn hơn so với nhìn từ bên ngoài.

Ở trung tâm sân là một pho tượng Phật lớn, cũng là nguồn gốc của

biệt danh Phật Gia.

Cẩu gia chỉ vào pho tượng Phật trước mặt nói: "Năm xưa Phật Gia đã đánh cược với mọi người trong Cửu Môn rằng có thể di chuyển pho tượng Phật này vào đây trong một đêm, vì vậy mới trở thành người đứng đầu Cửu Môn, có được danh hiệu Phật Gia." Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn pho tượng Phật khổng lồ.

Bất kể dùng thủ đoạn gì để mang pho tượng này vào đây, tin rằng đều không dễ dàng, chủ yếu là vì pho tượng quá cao lớn, có thể ngang bằng với tầng hai của biệt thự.

Đi đến gần pho tượng Phật, cậu thấy hai người mặc quân phục đang đứng ở cửa.

Người đứng phía trước có vài phần giống Chương Khải Minh, hẳn là Chương Khải Sơn.

Người đứng sau là một thanh niên trẻ hơn.

Cẩu gia đi nhanh vài bước, rồi nói với Chương Khải Sơn: "Phật Gia, thật là có lỗi quá, làm phiền ngài đích thân ra đón." Chương Khải Sơn cười ha hả, bước xuống bậc thềm cười nói: "Cẩu gia khách sáo rồi, đều là người Cửu Môn, ra đón là chuyện bình thường, ngài đừng khách khí." Nói rồi, Chương Khải Sơn nhìn thấy Chương Khải Minh đứng sau Cẩu gia, cảm thấy gương mặt có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ đã gặp ở đâu, bèn tò mò hỏi: "Cẩu gia, vị này là?" Cẩu gia cười bí hiểm, nói: "Phật Gia, ngài nhìn kỹ xem, xem rốt cuộc là ai?" Chương Khải Minh cũng không nói gì, phối hợp với Cẩu gia, im lặng đứng đó, cười nhìn Chương Khải Sơn trước mặt.

Chương Khải Sơn tiến lại gần vài bước, cẩn thận đánh giá Chương Khải Minh, cảm thấy rất quen mắt, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Nhưng người đứng sau anh ta dường như đã nhận ra điều gì đó, vội vàng tiến lên vài bước, đến bên cạnh Chương Khải Sơn, nhỏ giọng nói: "Phật Gia, tôi thấy tiểu huynh đệ này trông rất giống ngài." Nghe vậy, Chương Khải Sơn bừng tỉnh.

Đúng rồi, sao lại giống với khuôn mặt mình nhìn trong gương mỗi ngày đến thế, vừa rồi không nhận ra.

Thấy Chương Khải Sơn sắp nói, Chương Khải Minh mỉm cười nói: "Xin chào, tôi tên là Chương Khải Minh." Nghe vậy, Chương Khải Sơn lập tức trợn to hai mắt, không thể tin được hỏi: "Chương Khải Minh?" Chương Khải Minh cười gật đầu, nhìn Chương Khải Sơn đang kinh ngạc trước mặt, trong lòng cảm thấy một trận thả lỏng, xem ra người đại ca này không khó chung sống.

Bị tin tức đột ngột làm choáng váng, Chương Khải Sơn hồi lâu không nói gì, mãi đến khi người thanh niên bên cạnh đẩy anh ta một cái mới phản ứng lại.

Chương Khải Sơn trực tiếp đi đến trước mặt Chương Khải Minh, có chút run rẩy nói: "Không sai được, chắc chắn là nhị đệ của ta, chúng ta trông giống nhau như vậy, không thể nhầm được." Nói rồi, Chương Khải Sơn trực tiếp cho Chương Khải Minh một cái ôm yêu thương, làm cơ thể Chương Khải Minh cứng đờ, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Minh mới thả lỏng, cũng ôm lấy Chương Khải Sơn, miệng nói: "Đại ca, cuối cùng em cũng tìm được anh rồi." Vừa dứt lời, Chương Khải Minh cảm thấy bi thương từ trong lòng trỗi dậy.

Chấp niệm của nguyên chủ cuối cùng cũng hoàn thành, cậu cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, như thể đã hoàn toàn hòa nhập vào thân thể này.

Cảm nhận được những giọt nước mắt không thể kiểm soát, Chương Khải Minh bừng tỉnh.

Bây giờ cậu mới thực sự sở hữu thân thể này.

Cảm ơn, Chương Khải Minh.

Từ nay, tôi cũng là Chương Khải Minh.

Cảm nhận được bờ vai ướt đẫm, Chương Khải Minh biết đó là nước mắt của Chương Khải Sơn, bèn vỗ vỗ lưng anh ta nói: "Đại ca, đừng khóc nữa, thuộc hạ của anh đang ở đây kia." Nghe vậy, Chương Khải Minh cảm thấy có người đang chùi vào áo mình.

Quả nhiên, khi Chương Khải Sơn rời đi, vai anh ta lại ướt một mảng lớn.

Chương Khải Minh nhìn Chương Khải Sơn không thấy giọt nước mắt nào, cảm thấy khóe miệng mình đang co giật.

Đại ca?

Làm vậy có được không?

Em là em ruột của anh đấy.

Nhưng Chương Khải Sơn không hề để ý đến oán niệm của cậu, gọi thuộc hạ lúc nãy lại, giới thiệu: "Nhị đệ, đây là phó quan của anh, Chương Nhật Sơn, cứ gọi là Chương Phó quan là được, cũng là người nhà chúng ta." "Chương Phó quan, đây là nhị đệ của tôi, Chương Khải Minh, từ nhỏ đã thất lạc với tôi." Chào hỏi Chương Nhật Sơn xong, bốn người bước vào biệt thự.

Sau khi ngồi xuống, Chương Nhật Sơn lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Chương Khải Sơn vui mừng hỏi: "Nhị đệ, sao em tìm được anh?

Sau khi thất lạc năm đó, em đã đi đâu?

Sao lại ở cùng Cẩu gia?" Nhìn Chương Khải Sơn hỏi một tràng câu hỏi, Chương Khải Minh cười khổ nói: "Đại ca, đừng vội, em sẽ từ từ kể cho anh nghe." "Năm đó sau khi thất lạc với anh, em vẫn luôn tìm kiếm tung tích của anh, nhưng tốc độ của anh quá nhanh, em không thể nào đuổi kịp.

Chương 11

2.

Sau đó em luôn lưu lạc, rồi tìm kiếm tin tức của anh." "Gần đây em mới biết ở Trường Sa có một vị Phật Gia, tên là Chương Khải Sơn, nên em định đến thử vận may." "Em gặp Cẩu gia trên đường đi, phải cảm ơn Cẩu gia dẫn đường, nếu không không biết bao lâu nữa mới tìm được anh." Nghe xong lời kể của Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn trực tiếp hành lễ với Cẩu gia: "Cẩu gia, cảm ơn ngài đã giúp tôi đưa em trai về.

Sau này có việc gì, ngài cứ nói, tôi nhất định sẽ không từ chối." Cẩu gia thấy Chương Khải Sơn hành lễ, vội vàng đứng dậy né tránh, xua tay nói: "Phật Gia, ngài đừng làm khó tôi.

Khải Minh đã cứu tôi một mạng, nếu không tôi đã sớm bị Tống tử giết rồi." Sau đó ông lại kể lại chuyện hai người đi đổ đấu lúc trước, Cẩu gia nói: "Cho nên, Phật Gia ngài tuyệt đối đừng cảm ơn tôi, tôi không dám nhận đâu." Nói rồi, Cẩu gia cáo từ: "Phật Gia, Khải Minh, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.

Chuyện còn lại là việc nhà của hai vị, tôi không làm phiền nữa, hôm khác sẽ ghé thăm." Tạm biệt Cẩu gia, hai anh em trò chuyện vui vẻ.

Chương Khải Minh phát hiện mình dần dần chấp nhận người đại ca rẻ tiền này, không biết là do ảnh hưởng của tiền thân, hay là bị sự ấm áp này làm cảm động.

Nhưng có thêm một người anh trai, cảm giác cũng không tệ.

Ít nhất ở thế giới này, cậu có một người thực sự quan tâm đến mình.

Đột nhiên, sự chú ý của Chương Khải Sơn dồn vào đầu của Chương Khải Minh, tò mò hỏi: "Nhị đệ, tóc của em sao vậy, trước đây đã xuất gia làm hòa thượng à?" Đưa tay sờ cái đầu trọc phản quang, Chương Khải Minh lại dùng lời đã chuẩn bị sẵn, nói: "Không có, trước đây em có tóc, nhưng lúc đi hạ mộ cùng Cẩu gia, sau khi giết chết con Tống tử cuối cùng, nó đã phun ra một luồng khói đen." "Sau đó em biến thành thế này, ngay cả nang tóc cũng biến mất, sau này có lẽ sẽ không mọc tóc nữa." Nhìn vẻ mặt tươi cười của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh bực bội nói: "Cười đi, cứ cười đi.

Nhưng em nói cho anh biết, không được sờ đầu em, cũng không được gọi em là trọc lừa, dù là anh trai ruột cũng không được." Chương Khải Sơn cười một hồi lâu mới dừng lại, nhưng khóe miệng vẫn không ngừng co giật.

Đúng là anh trai ruột mà.

Nếu không, Chương Khải Minh đã phải cho anh ta biết thế nào là «Đại Lực Kim Cương Chỉ».

Thật sự là tức chết đi được, đầu trọc buồn cười lắm sao?

Oán thầm trong lòng một lúc, Chương Khải Minh đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra trong mộ lúc trước, vội nói: "Đại ca, có một chuyện anh giúp em xem rốt cuộc là sao." "Con Tống tử em gặp lúc trước, nếu không phải tay em dính đầy máu của nó, thì không thể nào giết được.

Lúc đó trên người em cũng xuất hiện hình xăm." "Em muốn anh giúp em xem, không biết có vấn đề gì không." Nghe Chương Khải Minh miêu tả, mắt Chương Khải Sơn sáng lên, rồi vội nói: "Đợi chút, anh gọi Chương Phó quan vào, rồi giúp em xem." Nói rồi, anh ta lớn tiếng gọi: "Chương Phó quan, giúp tôi lấy một chậu nước nóng lên đây, mang thêm một cái khăn nữa." Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong,

Chương Khải Minh cởi áo trên, rồi quay lưng về phía hai người.

Tiếp đó cậu cảm thấy sau lưng nóng lên, một chiếc khăn nóng được đắp lên lưng.

Không lâu sau, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng kinh hô của Chương Khải Sơn, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một lúc lâu sau, khi hai người đã bình tĩnh lại, họ cầm một chiếc gương.

Chương Khải Minh qua gương có thể nhìn thấy một hình xăm Kỳ Lân đang hiện lên trên lưng mình, nhưng mắt của nó lại có chút khác thường, lại có màu đỏ như máu.

Tuy đã xem một số bộ phim truyền hình, cũng có một số phỏng đoán của cư dân mạng, nhưng Chương Khải Minh không hiểu cụ thể hình xăm này có ý nghĩa gì.

Tại sao cùng là người Trương gia, nhưng hình xăm của mọi người lại không giống nhau?

Chương Khải Minh mở miệng hỏi: "Đại ca, Chương Phó quan, hình xăm của em có gì không ổn sao?" Hai người nhìn nhau, rồi Chương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, hình xăm của em là Kỳ Lân, chứng tỏ huyết mạch của em còn nồng đậm hơn anh, nhưng mắt lại màu đỏ, thì có chút vấn đề." Chương Khải Minh mặc lại áo, nhìn hai người có vẻ mặt khác thường, sờ sờ cái đầu trọc, tò mò hỏi: "Có gì không thể nói sao?

Dù gì chúng ta cũng đã rời khỏi Trương gia rồi." Nghe lời của Chương Khải Minh, Chương Phó quan nói: "Phật Gia, Khải Minh nói không sai, bây giờ một số chuyện cũng không cần quá để ý, cứ nói thẳng ra là được." Chương Khải Sơn nghe vậy gật đầu: "Nhị đệ, năm đó em còn nhỏ, nhưng chuyện về hình xăm chắc em cũng từng nghe

qua.

Các tộc trưởng đời trước hình xăm Kỳ Lân đều là hoàn chỉnh nhất, màu sắc cũng đậm nhất, chứng tỏ huyết mạch nồng đậm, như vậy mới có thể trở thành Trương Linh." Chương Khải Minh gật đầu, chuyện này cậu biết, vì trong ký ức của nguyên thân có liên quan đến chuyện này, nhưng lại không có ký ức về đôi mắt màu đỏ.

Sau đó Chương Khải Sơn lại nói: "Nhưng trong tộc chúng ta có một loại hình thái Kỳ Lân khác, chính là loại mắt đỏ này.

Tương truyền loại hình xăm Kỳ Lân này là để dẫn dắt tộc nhân chiến đấu, vì huyết mạch này rất cuồng bạo, của em chính là loại này." "Nếu không rời khỏi gia tộc, có lẽ em sẽ được Trương gia bồi dưỡng thành chiến lực mạnh nhất.

Tuy trông địa vị không cao bằng tộc trưởng, nhưng lại có thể trở thành người lãnh đạo thực tế của gia tộc, đây là cha chúng ta đã nói với anh." Nghe vậy, Chương Khải Minh rơi vào trầm mặc.

Một lúc sau, cậu sờ đầu trọc nói: "Haiz, em còn tưởng chuyện gì.

Chỉ cần không có hại là được, còn lại không cần suy nghĩ, dù gì em cũng không quan tâm." Đột nhiên một hồi chuông điện thoại vang lên.

Chương Khải Sơn nghe xong điện thoại, sắc mặt có chút nghiêm túc nói: "Nhị đệ, em cứ để Chương Phó quan ở lại với em, anh bên này có chút việc cần xử lý, đi trước đây." Nhìn bóng lưng rời đi của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh đột nhiên hỏi: "Chương Phó quan, cuộc sống hiện tại của đại ca tôi không phải là vẻ vang như bề ngoài đúng không?" Chương Nhật Sơn nghe vậy, do dự một lúc rồi nói: "Khải Minh, Phật Gia hiện tại vì để chuẩn bị chiến tranh, quân phí thiếu hụt, cấp trên đã lâu không cấp tiền, tiền lương của anh em đều là do Phật Gia ứng trước." Chương Khải Minh như có điều suy

nghĩ sờ sờ đầu trọc, rồi hỏi: “Trong quân đội có nhiều người có tay nghề đổ đấu không?

Có thể gom được bao nhiêu người?” 3.

Trương Nhật Sơn hiểu ra, nói: “Có, chắc là có thể gom được khoảng 50 người, trong đó phần lớn là người Trương gia, năm đó đã cùng Phật Gia ra ngoài.” Sau đó lại hỏi: “Khải Minh, cậu định làm gì?

Đi đổ đấu à?” Chương Khải Minh gật đầu: “Ừ, có một ý này.

Em phát hiện sau khi đi hạ mộ cùng Cẩu gia, rất thích cảm giác kích thích đó.

Vừa hay có thể thuận đường giúp đại ca giải quyết áp lực về tiền bạc, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?” Nhìn Chương Nhật Sơn có vẻ muốn nói lại thôi, Chương Khải Minh cười nói: “Đừng nghĩ nhiều, em thật sự muốn học tay nghề đổ đấu, không phải đặc biệt vì quân phí của đại ca mới quyết định.” “Ngày mai anh giúp em tìm những tộc nhân đó, em làm quen một chút.

Nếu thật sự hành động, cần phải có sự giúp đỡ của họ, bản thân em không hiểu rõ về chuyện đổ đấu.” Chương Nhật Sơn im lặng một lúc, rồi cười nói: “Vậy được rồi, Khải Minh, nhưng lúc đó cậu phải chú ý an toàn đấy.” “Yên tâm, không phải có các người giúp em sao?

Em sẽ không đi một mình đâu, em hiểu quá ít về chuyện đổ đấu.” Buổi trưa ăn cơm chỉ có Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn hai người, xem ra Chương Khải Sơn rất bận.

Chương Khải Minh nhìn quần áo của mình, nói: “Chương Phó quan, anh có thể đi ra ngoài với tôi một chuyến không?

Tôi muốn mua vài bộ quần áo, trên người không có tiền.” “Đương nhiên là được, đi thôi, Khải Minh, tôi dẫn cậu đi dạo Trường Sa một vòng.” Hai người ra khỏi biệt thự, đến con phố náo nhiệt nhất Trường

Sa, ở đây có đủ loại cửa hàng.

Đi trong đám đông ồn ào, Chương Khải Minh tò mò nhìn xung quanh.

Nơi này tuy không có những tòa nhà cao tầng như kiếp trước, nhưng lại đậm chất cuộc sống, tiếng rao hàng, tiếng mặc cả không ngớt.

Tùy tiện bước vào một cửa hàng quần áo, Chương Khải Minh chọn vài bộ đồ phù hợp, có cả đồ mặc thường ngày và đồ chuyên dụng để hạ mộ.

Vừa ra khỏi cửa hàng, cậu thấy một người nước ngoài đi tới, phía sau là một người phụ nữ.

Chẳng lẽ là Cầu Đức Khảo và Điền Trung Lương Tử sao?

Chuyện xảy ra ngay sau đó đã chứng thực phỏng đoán của Chương Khải Minh.

Chỉ thấy người nước ngoài đó trực tiếp đến trước mặt hai người, tươi cười nói: "Chương Phó quan, không biết gần đây Phật Gia đã suy nghĩ thế nào rồi?

Có muốn hợp tác với tôi không?" Sắc mặt Chương Nhật Sơn không đổi, nở một nụ cười công thức: "Ngài Cầu Đức Khảo, gần đây Phật Gia bận, nên vẫn chưa trả lời, ngài cần phải đợi thêm." Quả nhiên, người này là Cầu Đức Khảo, người phụ nữ có thể đi theo sau hắn ta càng không cần đoán, nhất định là Điền Trung Lương Tử.

Nghe câu trả lời của Chương Nhật Sơn, sắc mặt Cầu Đức Khảo hơi biến đổi, rồi lại trở lại bình thường, gật đầu: "Vậy hy vọng Chương Phó quan chuyển lời đến Phật Gia, hy vọng ngài ấy có thể nhanh chóng suy nghĩ." Nói xong, Cầu Đức Khảo định rời đi, đột nhiên nhìn thấy Chương Khải Minh đang im lặng bên cạnh, dừng

bước nói: “Vị tiên sinh này không biết là ai?

Chương 12

Chẳng lẽ Chương Phó quan bây giờ tin Phật sao?" Không đợi Chương Nhật Sơn phản ứng, Chương Khải Minh tiến lên hai bước, nhỏ giọng cười nói: "À à, ngài là Cầu Đức Khảo nhỉ.

Tôi tin rằng sau này ngài sẽ biết tôi là ai, hy vọng lúc đó ngài vẫn có thể tự tin nói chuyện như vậy." Lời vừa dứt, cậu thấy Điền Trung Lương Tử đứng sau Cầu Đức Khảo đá một cước về phía mình.

Nhìn thấy đòn tấn công trước mắt, sắc mặt Chương Khải Minh trầm xuống, rồi dùng công phu «Đại Lực Kim Cương Chỉ», trực tiếp đánh trúng bắp chân của cô ta.

Sau đó một tiếng "rắc" giòn tan vang lên, Điền Trung Lương Tử cũng phát ra một tiếng rên khẽ.

Lúc này Chương Nhật Sơn mới đến kịp, định nói gì đó với Cầu Đức Khảo.

Chương Khải Minh cười cản lại, rồi bình tĩnh nói: "Ngài Cầu Đức Khảo, phải quản cho tốt con chó dữ của mình, kẻo bị người ta đánh chết làm thịt đấy." Nhìn hai người đang tức giận, Chương Khải Minh vui vẻ cùng Chương Nhật Sơn quay người rời đi.

Trên đường đi, Chương Nhật Sơn giới thiệu chi tiết về tình hình của hai người kia. 4.

Sau đó nói: "Trước đây Cầu Đức Khảo đã đến tìm Phật Gia, muốn hợp tác đổ đấu với Phật Gia, nhưng Phật Gia căn bản không có ý định đồng ý, chỉ là cứ kéo dài mãi." "Xem tình hình hôm nay, có lẽ Cầu Đức Khảo đã tìm được đối tác mới.

Người phụ nữ đó tên là Điền Trung Lương Tử, bề ngoài là nhân

viên của một thương hội, thực chất là đặc vụ của địch." "Nhưng bây giờ chiến tranh chưa bùng nổ, nên chỉ có thể phái người âm thầm theo dõi, không thể trực tiếp bắt người." Chương Khải Minh thầm gật đầu, thì ra là vậy.

Ai động thủ trước sẽ cho đối phương cơ hội ra tay, nên bây giờ họ đang kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng, nhìn thần thái của Cầu Đức Khảo và người kia lúc trước, dường như không vội vàng về chuyện hợp tác?

Chẳng lẽ đã có đối tượng hợp tác mới.

Đột nhiên, trong đầu Chương Khải Minh hiện lên một cái tên, Trần Bì.

Bên kia, Chương Nhật Sơn lại cười nói: "Khải Minh, không ngờ thân thủ của cậu lại nhanh nhẹn như vậy.

Tôi thấy người phụ nữ đó đã chịu thiệt lớn rồi nhỉ?" "Ha ha, Chương Phó quan, chân của người phụ nữ đó chắc là gãy rồi.

Nhưng đúng là chịu đựng giỏi, vậy mà chỉ phát ra một tiếng rên khẽ.

Mối thù này đã kết rồi, xem họ chuẩn bị làm gì tiếp theo?" Nghe lời của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn khinh thường nói: "Khải Minh, yên tâm đi.

Tuy thực lực tổng thể của chúng ta có thể kém hơn một chút, nhưng đối phó với Điền Trung Lương Tử thì dễ như trở bàn tay." Chương Khải Minh gật đầu, nhớ lại chuyện lúc trước, rồi nói: "Chương Phó quan, tôi cảm thấy có một chuyện phải nói với đại ca." Nhìn ánh mắt của Chương Phó quan, Chương Khải Minh nói: "Vừa rồi tôi thấy thần thái của Cầu Đức Khảo, dường như không quá tha thiết với việc hợp tác với đại ca.

Tôi nghi ngờ hắn đã tìm được đối tác khác." Chương Nhật Sơn cau mày, suy nghĩ một lúc, rồi từ từ gật đầu: "Khải Minh, cậu nói không sai. 5.

Vừa rồi tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng mãi mà không nghĩ ra." "Bây giờ xem ra, hắn đã có đối tác khác, hẳn cũng là người trong Cửu Môn." Tiếp đó, Chương Khải Minh lại đi đặt làm một đôi hộ uyển và một đôi găng tay.

Hộ uyển dùng để che giấu sự thay đổi của hai cánh tay, găng tay là để tiện sử dụng «Đại Lực Kim Cương Chỉ» trực tiếp tấn công Tống tử, không cần lo lắng bị trúng thi độc.

Cậu lại dạo một vòng, mua rất nhiều đồ ăn vặt đặc sản, hai người mới vui vẻ trở về biệt thự.

Những ngày tiếp theo, Chương Khải Minh mỗi ngày đều dưới sự đồng hành của Chương Nhật Sơn, làm quen với đủ loại sự vụ trong thành Trường Sa.

Một số chuyện Chương Khải Minh cũng không biết có nhớ được không, nhưng đồ ăn vặt trong thành thì sắp bị cậu ăn hết rồi.

Chiều tối hôm đó, Cẩu gia đến biệt thự, vừa vào phòng đã ném cho Chương Khải Minh một cái túi lớn.

Nghe tiếng leng keng trong đó, Chương Khải Minh biết là bạc trắng, xem ra đồ vật lần trước đều đã được Cẩu gia bán đi.

Tùy tay đặt túi tiền sang một bên, nhìn Cẩu gia ăn mặc bảnh bao, cậu buồn cười nói: "Cẩu gia, đi xem mắt à?" "Khỉ gió, quên rồi à, tôi và cậu đã hẹn, Xuân Hương Lâu?" Cẩu gia vừa nói vừa nháy mắt, hình tượng không còn chút nào.

Nghe vậy, Chương Khải Minh lập tức nhớ ra lời hẹn lúc trước, tinh thần phấn chấn.

“Cẩu gia, bây giờ xuất phát?” Cẩu gia vuốt vuốt quần áo, vênh váo nói: “Đương nhiên rồi, nếu không tôi mặc đẹp thế này để làm gì?” Chương Khải Minh vội vàng lấy túi tiền, treo lên eo, theo Cẩu gia ra ngoài.

Đến cửa, vừa hay gặp Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh vội vàng kéo lại: “Đi, Chương Phó quan, chúng ta cùng ra ngoài chơi.” Không biết tại sao, Chương Nhật Sơn bị hai người lôi đến tận cửa Xuân Hương Lâu.

Sắc mặt anh ta kỳ quái nói: “Cẩu gia, Khải Minh, hai người muốn dẫn tôi đi đâu à?

Cũng không cần cẩn thận như vậy chứ, lại còn...” Chưa kịp nói xong, Chương Khải Minh và Cẩu gia đã vội vàng kéo anh ta vào trong.

Vừa vào cửa, Chương Khải Minh cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt.

Đây là lần đầu tiên cô nương lớn lên kiệu hoa mà.

Một đường mơ mơ màng màng vào phòng riêng, Chương Khải Minh cảm thấy cả người như bị lừa.

Thì ra Xuân Hương Lâu và những gì cậu tưởng tượng hoàn toàn không phải là một.

Nơi này là để nghe các cô nương hát tiểu khúc, rồi ăn cơm trò chuyện, hoàn toàn không có những thứ khác.

Chương Khải Minh bây giờ chỉ muốn đấm chết Cẩu gia.

Ông ta nói hay ho như vậy, thì ra là đi nghe hát à. 6.

Nghe một bài hát mà ăn mặc ra vẻ đạo mạo, làm cậu kích động vô ích.

Sau khi ngồi xuống, Cẩu gia và Chương Nhật Sơn nhìn thấy vẻ

mặt không còn gì luyến tiếc của Chương Khải Minh, đều ngây người.

Một lúc lâu sau, Cẩu gia phản ứng trước, trực tiếp chỉ vào Chương Khải Minh cười đến không thở nổi.

Thấy vẻ mặt của Chương Nhật Sơn, Cẩu gia cười nói: "Ha ha, Chương Phó quan, tôi dám chắc Khải Minh đã coi Xuân Hương Lâu là nhà thổ rồi, nhìn vẻ mặt thất vọng của cậu ta kìa." Chương Nhật Sơn ngây người một lúc, rồi vẻ mặt co giật.

Không ngờ Chương Khải Minh có vẻ ngoài của một hòa thượng chính khí, lại có suy nghĩ đẹp đẽ như vậy.

Chương Khải Minh nhìn hai người trêu chọc, trong lòng thật sự muốn khóc mà không có nước mắt.

Chương 13

Ai bảo tên là Xuân Hương Lâu, cái tên này dễ gây hiểu lầm quá mà.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh biết lần này xong rồi, mất mặt quá.

Gạt bỏ những suy nghĩ bẩn thỉu, Chương Khải Minh cẩn thận lắng nghe tiểu khúc của cô nương hát.

Tuy có chút không hiểu, nhưng cái dư vị độc đáo đó làm Chương Khải Minh say đắm.

Dần dần, ba người chìm đắm trong những giai điệu du dương.

Khi ba người đã nghe đủ khúc hát, vừa mở cửa phòng ra, thì thấy một bóng người quen thuộc bước ra từ cửa đối diện.

Không ai khác, chính là đại ca của Chương Khải Minh, Cửu Môn Phật Gia Chương Khải Sơn.

Sững người một lúc, rồi Chương Khải Sơn như không phát hiện ra họ, cười nói tạm biệt với người khác.

Cẩu gia bên cạnh thấy không ổn, dẫn em trai người ta đi nghe tiểu khúc, bị anh trai người ta bắt gặp, vội vàng chuồn thôi.

Đúng vậy, Cẩu gia không có nghĩa khí lẻn đi, để lại hai người đang ngơ ngác.

Chương Khải Minh nhỏ giọng hỏi: “Không ngờ đại ca cũng ở đây à?

Ngượng quá đi?” Chương Nhật Sơn cũng nhỏ giọng đáp: “Lúc ở cửa tôi đã định nói rồi, nhưng không phải bị hai người cản lại sao?”

Sau đó lại ngượng ngùng nói: "Vào trong rồi, tôi không phải cũng quên mất sao?" Nhìn Chương Khải Sơn đang cười như không cười trước mặt, hai người cảm thấy như đứa trẻ làm việc xấu bị phụ huynh bắt gặp, cả người đều không tự nhiên.

May mà, Chương Khải Sơn cũng không nói nhiều, chỉ dẫn hai người đi về nhà.

Trở về biệt thự, Chương Khải Minh mở túi tiền ra.

Vừa rồi lúc trả tiền phát hiện, bên trong không chỉ có bạc trắng, mà hình như còn có một giấy chứng nhận gửi tiền.

Lấy ra xem, thì ra là một tờ phiếu gửi 5000 đồng bạc trắng.

Xem ra thu hoạch lần này không tồi, lại có nhiều tiền như vậy.

Suy nghĩ một chút, Chương Khải Minh đưa tờ phiếu đó cho Chương Khải Sơn: "Đại ca, anh cầm tiền đi, em còn lại đủ dùng rồi." Đừng xem thường 5000 đồng bạc trắng, phải biết rằng lúc đó một đồng bạc trắng có thể mua được khoảng 15 cân gạo.

Bây giờ là thời loạn, chính cái gọi là loạn thế hoàng kim, thịnh thế cổ đổng, những minh khí đó có thể bán được nhiều tiền như vậy, không phải là dễ dàng.

Chương Khải Sơn nhìn tờ phiếu trong tay, tuy không tiện nhận, nhưng áp lực thực tế khiến anh ta phải nhận lấy.

Dù sao bây giờ anh ta thật sự thiếu tiền.

Nhìn người em trai trước mặt, Chương Khải Sơn trầm giọng nói: "Nhị đệ, vậy anh không khách sáo nữa.

Số tiền này có thể mua lương thực." Chương Khải Minh nhìn Chương Khải Sơn nhận lấy bạc, lộ ra một nụ cười.

Sau đó suy nghĩ một chút, nói: "Đại ca, hai chúng ta ngồi xuống

trước đi, em có chút chuyện muốn nói với anh." Hai người ngồi xuống trong thư phòng bên cạnh, Chương Khải Minh mở lời: "Đại ca, lần trước em đi hạ mộ cùng Cẩu gia, cảm thấy rất thích cảm giác đổ đấu, nên sau này em định làm nghề này." "Bây giờ lại đang thiếu tiền, vừa hay em cũng có thể giúp anh một tay." Nghe lời của Chương Khải Minh, sắc mặt Chương Khải Sơn có chút nghiêm túc.

Anh ta biết sự nguy hiểm của việc đổ đấu, tuy muốn ngăn cản em trai, nhưng lại thật sự thiếu tiền, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Thấy anh ta do dự, Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca, không cần lo lắng.

Người Trương gia chúng ta không phải đều có số mệnh này sao?

Hơn nữa em có huyết mạch trợ giúp, sẽ không có nguy hiểm đâu." "Chuyện đổ đấu em đã sớm suy nghĩ kỹ rồi.

Hôm nay em nói với anh thực ra là một chuyện khác." Chương Khải Sơn có chút tò mò hỏi: "Có chuyện gì?

Chẳng lẽ còn quan trọng hơn chuyện này sao?" "Đương nhiên rồi.

Tuy em thích đổ đấu, nhưng em cũng không hiểu rõ về chuyện này.

Cho nên trong đội ngũ, những binh lính biết đổ đấu phải điều cho em dùng." "Sau đó, em cần một đội ngũ phụ trách chiến đấu, khoảng 200 người, vũ khí trang bị nhất định phải là tốt nhất." Chương Khải Sơn nghe vậy, cau mày: "Những người đó anh có thể điều cho em, nhưng cần nhiều người như vậy để làm gì?

Chẳng lẽ muốn chiến đấu với người khác sao?" Chương Khải Minh nhớ lại cốt truyện về ngôi mộ đó trong kiếp trước, rồi nói: "Đại ca, những người đó em chỉ là để phòng bị, đồng thời cũng vì trong

ngôi mộ đó có rất nhiều đồ tốt.

Nếu người quá ít, căn bản không thể mang hết ra được." Nghe vậy, vẻ mặt Chương Khải Sơn trở nên kích động.

Phải có bao nhiêu đồ tốt chứ?

Lại cần nhiều người như vậy để mang đi?

Một lúc lâu sau, anh ta mới trấn tĩnh lại, cẩn thận hỏi: "Nhị đệ, không phải đại ca không tin em.

Em có thể chắc chắn trong ngôi mộ đó có đồ tốt không?

Em từ đâu biết được tin tức về ngôi mộ đó?" Đương nhiên là biết từ phim truyền hình kiếp trước rồi, chẳng lẽ tôi có thể biết trước tương lai sao?

Khoảng thời gian trước, lúc trò chuyện với Chương Nhật Sơn, nghe nói giặc cướp ở núi Thường Thắng rất lợi hại, đại đương gia tên là Trần Ngọc Lâu.

Chương Khải Minh nghe thấy cảm thấy quen thuộc, từ từ nhớ ra đó không phải là nhân vật trong phim truyền hình đi đổ mộ Thi Vương sao?

Cho nên, lần này Chương Khải Minh chuẩn bị đi đổ mộ Thi Vương ở núi Bảo Bình.

Nơi đó tuy nguy hiểm, nhưng đồ tốt thì không ít.

Nhìn vẻ mặt có chút nghi ngờ của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh mở lời: "Đại ca biết những tên giặc cướp ở núi Thường Thắng chứ, đều là người Xạ Lĩnh." "Trước đây khi em lưu lạc, nghe nói họ đang tập hợp, để đi đổ đấu, một ngôi mộ lớn." "Tuy bên trong nguy hiểm, nhưng đồ vật lại vô cùng nhiều." Chương Khải Sơn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cẩn thận suy nghĩ rồi nói: "Họ cũng đi đổ mộ đó

à?" "Không sai, nếu không biết thì thôi, nhưng bây giờ không phải đã biết rồi sao?

Một ngôi mộ lớn, đồ vật bên trong chắc chắn không ít." "Lúc đó mang hết ra, vấn đề quân phí của đại ca chắc chắn có thể giải quyết được." Chương Khải Sơn đứng dậy đi qua đi lại, cẩn thận suy nghĩ.

Sau đó nói: "Nhị đệ, anh đồng ý.

Nhưng những người đó anh sẽ phái đi dưới danh nghĩa công vụ trước, lúc đó mới đến hội hợp với em." "Hả?

Cần phiền phức như vậy sao?" Chương Khải Minh tò mò hỏi: "Đại ca, gặp phiền phức gì à, điều động ít người như vậy mà lại rườm rà thế?" Chương Khải Sơn bất đắc dĩ thở dài một hơi, có chút phẫn nộ nói: "Nhị đệ, em không biết đâu.

Chương 14

Gần đây cấp trên phái cho anh một vị quan tình báo, tên là Lục Kiến Huân, là tử đối đầu của anh, nên một số chuyện không thể để hắn bắt được thóp." Lục Kiến Huân, thì ra là vậy.

Người này là một phiền phức, sau này phải tìm cơ hội xử lý, nếu không không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện.

Giải quyết xong vấn đề đổ đấu, Chương Khải Sơn đột nhiên cười nói: "Nhị đệ, tuổi của em cũng không nhỏ nữa.

Gần đây đại ca giúp em xem, có cô nương nào thích hợp, giới thiệu cho em một mối." Nghe vậy, Chương Khải Minh lập tức nhảy dựng lên, vội nói: "Đừng, đại ca, anh tuyệt đối đừng làm vậy.

Anh còn chưa kết hôn, em sao có thể kết hôn được?

Anh cứ suy nghĩ cho mình trước đi." Nói rồi, Chương Khải Minh vội vàng chạy ra khỏi thư phòng, để lại Chương Khải Sơn đang trợn mắt.

Trở về phòng, Chương Khải Minh cẩn thận hồi tưởng lại các chi tiết trong núi Bảo Bình, chuẩn bị làm tốt mọi công tác chuẩn bị.

Nơi đó rất nguy hiểm, chưa kể đến những con rết độc, chỉ riêng con rết sáu cánh đó đã không phải là đối thủ dễ đối phó.

May mà, trong trại Miêu có một con Nộ Tình Kê, đó là thiên địch của rết sáu cánh.

Tuy có chút nguy hiểm, nhưng thu hoạch cũng rất lớn.

Chưa kể đến vấn đề quân phí của Chương Khải Sơn, nếu thành công ra ngoài, tuổi thọ của Chương Khải Minh, e rằng hệ thống sẽ thưởng cho cậu mười năm tám năm.

Lúc đó có thể sống ổn định hơn một chút rồi.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh đi lấy hộ uyển và găng tay đã đặt làm về.

Sau khi đeo vào thử, cảm thấy rất thoải mái, tay nghề không tồi, 2 đồng bạc trắng không hề lãng phí.

Trong lúc Chương Khải Minh đang cảm nhận chất lượng của trang bị, Chương Khải Sơn đi tới, cười nói: "Nhị đệ, anh nghe Chương Phó quan nói thân thủ của em không tồi, hai chúng ta luyện tập một chút nhé?" Chương Khải Minh cũng không phản đối, vừa hay xem thử thân thủ của mình thế nào, nhưng trước tiên cậu cởi hộ uyển ra.

Hai anh em đứng đối diện nhau, Chương Khải Minh ra tay trước, trực tiếp dùng khớp ngón tay tấn công.

Nhưng những chỗ cậu chọn tấn công đều không phải là chỗ hiểm.

Chương Khải Sơn cũng không yếu thế.

Trước đó anh đã nghe Chương Phó quan nói, Chương Khải Minh luyện một loại chỉ công cương mãnh, uy lực không thể xem thường.

Anh không đỡ đòn, mà cẩn thận né sang một bên, rồi đá về phía lưng Chương Khải Minh.

Đòn tấn công bị né, Chương Khải Minh cũng không nản lòng.

Cảm nhận được luồng gió mạnh sau lưng, cậu trực tiếp cúi người né đòn.

Hai anh em giao đấu hơn 20 hiệp, không ai làm gì được ai.

Chương Khải Sơn tuy tốc độ nhanh, kinh nghiệm phong phú, nhưng mỗi lần tấn công đều bị Chương Khải Minh dùng hai tay đỡ lại, giống như đá vào tấm sắt, không dễ chịu chút nào.

Còn Chương Khải Minh, tốc độ không nhanh, nên khi tấn công dễ bị né.

Sau một lần nữa bị Chương Khải Sơn đánh trúng hai tay, hai người lùi về sau, Chương Khải Sơn xua tay nói: "Không đánh nữa, không đánh nữa.

Em luyện ngoại công à?

Đánh trúng cũng là anh chịu thiệt." Chương Khải Minh cười hì hì nói: "Đại ca, thân thủ không tồi mà.

Không sai, em luyện «Đại Lực Kim Cương Chỉ» và «Kim Chung Tráo»." Nghe vậy, Chương Khải Sơn ngây người, rồi cười nói: "Nhị đệ, không phải em đi làm hòa thượng chứ, anh biết hai loại công phu này đều là của Thiếu Lâm." "Không chịu nổi thanh quy giới luật, nên trốn xuống núi à?" Lần này đến lượt Chương Khải Minh khó chịu, chẳng lẽ mình thật sự có duyên với hòa thượng sao?

Sờ sờ cái đầu trọc ngày càng phản quang, Chương Khải Minh ngượng ngùng nói: "Đều là trùng hợp thôi, hòa thượng à, em chưa từng làm." Trở về biệt thự, hai anh em nói chuyện một lúc, rồi lại ra ngoài bận công vụ.

Nhưng người mà Chương Khải Minh cần đã được chuẩn bị xong, hôm nay sẽ hạ lệnh.

Lúc đó, Chương Khải Minh có thể trực tiếp đến hội hợp.

Xem ra mấy ngày nữa là phải xuất phát rồi, đã trì hoãn không ít thời gian.

Tuổi thọ trên giao diện hệ thống vừa tròn 6 tháng, cũng là lúc nên kiếm thêm tuổi thọ rồi.

Buổi chiều, Chương Khải Minh đến nhà Cẩu gia, chuẩn bị mượn Cẩu gia chút đồ.

Hai người ngồi trong phòng khách, vừa uống trà vừa trò chuyện.

“Cẩu gia, tôi đến tìm ông, hy vọng có thể mượn ông một bộ trang bị hạ mộ.

Sau khi về sẽ trả lại.” Nghe lời của Chương Khải Minh, Cẩu gia gật đầu, rồi kỳ quái hỏi: “Lại đi đổ đấu à?

Công cụ thì tôi tặng cậu một bộ luôn, tôi có.” Chương Khải Minh cười gật đầu: “Từ sau lần đó, tôi phát hiện mình rất thích đổ đấu, vừa hay lần này đi cùng thuộc hạ của đại ca xem thử.” Cẩu gia gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi đi lấy ra một bộ trang bị gần như mới, đầy đủ.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, đột nhiên con trai Cẩu gia chạy vào, nói lại có người tìm, là một người nước ngoài.

Không lâu sau, Cẩu gia dẫn vào hai người, không ai khác chính là Cầu Đức Khảo và một thuộc hạ.

Còn Điền Trung Lương Tử, bây giờ chắc đang dưỡng thương.

Chương Khải Minh nhìn thấy Cầu Đức Khảo, sờ sờ đầu trọc, đứng dậy.

Mày nhướng lên, nói: “Ồ, không phải là ngài Cầu Đức Khảo sao?

Đổi thuộc hạ rồi à?

Người phụ nữ hôm đó đâu rồi?” Nghe lời của Chương Khải Minh, sắc mặt Cầu Đức Khảo sầm lại.

Dám nói chuyện như vậy.

Hôm đó sau khi về, bác sĩ kiểm tra phát hiện, xương chân của Điền Trung Lương Tử bị gãy, muốn hồi phục ít nhất cũng phải mất 3 tháng.

Chương 15

Nhìn Cầu Đức Khảo mặt đen như đít nồi, và vẻ mặt nghi hoặc của Cẩu gia, Chương Khải Minh nói: “Cẩu gia, ngài không nhận ra vị này sao?

Ngài Cầu Đức Khảo, đối tác của bọn quỷ tử.

Hôm nay tìm ngài, chắc là muốn mời ngài đi đổ đấu nhỉ.” Cẩu gia nghe vậy, sắc mặt khó coi nói: “Ngài Cầu Đức Khảo nhỉ.

Xin lỗi, bất kể có chuyện gì, tôi đều sẽ không đồng ý, ngài mời về cho.” Nhìn sắc mặt đen như nồi của Cầu Đức Khảo, Chương Khải Minh ngạc nhiên nói: “Aiya, tôi nói không sai chứ, làm hỏng kế hoạch tốt của ngài rồi à?” “Vậy thì thật xin lỗi.” Lời nói tuy là xin lỗi, nhưng ngữ khí lại đầy vẻ chế giễu.

Tức đến mức Cầu Đức Khảo hừ lạnh một tiếng, dẫn thuộc hạ rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi trong tức giận, vẻ mặt Chương Khải Minh trở lại nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Tên quỷ Tây này không phải thứ tốt lành gì, Cẩu gia, sau này ông phải cẩn thận một chút.” “Yên tâm, Khải Minh, có lời nhắc nhở của cậu, sau này tôi sẽ chú ý.” Vẻ mặt Cẩu gia cũng nghiêm túc, biết đây là chuyện lớn.

Xem ra Cầu Đức Khảo và đám người của hắn chắc chắn đang chuẩn bị đến khu mỏ, nếu không không thể vội vàng như vậy.

Hành động phải nhanh hơn một chút, nếu không sẽ không kịp.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh xuất phát, đồng hành cùng anh là Chương Nhật Sơn.

Chương Khải Sơn không yên tâm về người em trai này, đồng thời

đám binh sĩ cũng cần một người có danh vọng để lãnh đạo.

Đến chiều, hai người mới tới được điểm hẹn.

Vừa đến nơi, tất cả binh sĩ đều đã tinh thần phấn chấn, vũ khí trong tay cũng là loại tinh nhuệ nhất.

Thậm chí Chương Khải Sơn còn phái mười người lính thân cận đi theo, tay cầm súng tiểu liên.

Chỉ cần tác chiến ở cự ly gần, đó chính là những vũ khí giết người sắc bén.

Trong lều ở doanh địa, Chương Khải Minh lấy bản đồ ra xem xét kỹ lưỡng, rồi chỉ vào vị trí được đánh dấu là Bình Sơn.

Anh nói: "Chương Phó quan, đó là đích đến của chúng ta, mình phải xuất phát nhanh lên thôi." Nhìn nơi Chương Khải Minh chỉ, Chương Nhật Sơn gật đầu, sau đó hạ lệnh cho cấp dưới.

Đi trên đường, Chương Khải Minh có chút hoảng hốt, trong lòng suy tính không biết lần này sẽ có bao nhiêu người phải hy sinh.

Thấy vẻ mặt Chương Khải Minh có gì đó không ổn, Chương Nhật Sơn hỏi: "Khải Minh, sao thế, có chuyện gì à?" Hoàn hồn lại, Chương Khải Minh nhìn đội ngũ chỉnh tề phía sau, có chút không nỡ nói: "Chương Phó quan, nói thật với anh, hành động lần này rất nguy hiểm, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu huynh đệ phải hy sinh." Nghe thấy lý do này, Chương Nhật Sơn vỗ vai anh rồi nói: "Khải Minh, chỉ cần lần này có thể thu được đủ minh khí, cho dù những huynh đệ này hy sinh tất cả cũng đáng." "Tình hình hiện tại, cậu chắc cũng hiểu rõ rồi, cục diện không tốt chút nào." "Nếu hy sinh một bộ phận nhỏ người mà có thể đổi lấy một lượng lớn tư kim, đến khi chiến tranh nổ ra, chúng ta sẽ có lực chiến đấu mạnh hơn." Nghe lời Chương Nhật Sơn nói, Chương Khải Minh tuy hiểu rằng điều đó là

xứng đáng, nhưng dù sao anh cũng không phải người sinh ra và lớn lên ở thời đại này, khó mà đồng cảm sâu sắc được.

Nhưng có người khai thông, cảm giác áy náy trong lòng Chương Khải Minh cũng vơi đi phần nào.

Thấy Chương Khải Minh không còn lẩn quẩn trong suy nghĩ nữa, Chương Nhật Sơn quay đầu lại hét lớn với các huynh đệ: "Hành động lần này rất nguy hiểm, có thể sẽ có người chết, nhưng chúng ta sẽ giành được một khoản quân phí khổng lồ!

Các huynh đệ, nói cho tôi biết, các anh có hối hận không?" "Không hối hận!" Nghe tiếng hô vang dội của các huynh đệ, Chương Khải Minh cuối cùng cũng nở nụ cười.

Anh biết bên trong nguy hiểm, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ những người này.

Cả đoàn tiếp tục tiến về phía trước… Ở một nơi khác, cùng lúc nhóm Chương Khải Minh xuất phát.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai cũng đã lên đường, xem ra cuối cùng hai phe cũng sắp gặp nhau.

Ba ngày sau, vào giữa trưa, đoàn người của Chương Khải Minh cuối cùng cũng đến được ngôi trại người Miêu đó.

Nhìn ngôi trại ở phía xa, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, trực tiếp dẫn anh em vào.

Sau khi vào trại, mọi người không được làm phiền dân chúng, tôi cần mua một vài thứ trong trại." Đoàn người rầm rộ tiến vào trại Miêu, người dân bên trong thấy quân đội thì lập tức náo loạn.

Từng người một trốn vào nhà, đóng chặt cửa không ra.

Nhìn khu trấn trống không trước mắt, Chương Khải Minh bất lực

nói: “Cần gì phải sợ thế?

Nếu tôi muốn làm gì, trốn cũng vô dụng thôi.” Chương Nhật Sơn đứng bên cạnh nghe vậy, cười nói: “Cũng không thể trách những người dân này, họ đều bị đám quân phiệt dọa cho sợ rồi.

Bọn chúng không việc ác nào không làm, dân chúng đương nhiên là sợ hãi.” Chương Khải Minh bất lực sờ cái đầu trọc của mình, gọi một người huynh đệ đến, nói: “Đi loa cho họ biết, nói rằng tôi muốn gặp tộc trưởng trong trại ngay lập tức, nếu không sẽ tấn công.” Nghe tiếng loa của binh sĩ, trong trại tức thì lại ồn ào.

Không lâu sau, một đoàn người tay cầm đủ loại vũ khí, vây quanh một lão giả bước ra.

Lão tộc trưởng có chút lo lắng nói: “Không biết các vị quân gia tìm lão hủ có chuyện gì?” Chương Khải Minh tiến lên vài bước, nhưng thấy những người dân đang kích động, anh lại dừng chân.

Anh đành đứng tại chỗ nói: “Thưa các vị, xin hãy yên tâm, tôi không có ác ý.

Đến trại của các vị, tôi chỉ có ba việc.” “Chỉ cần làm xong ba việc này, tôi sẽ dẫn huynh đệ rời đi ngay, chắc chắn sẽ không làm hại ai cả.” Nghe Chương Khải Minh nói vậy, lão tộc trưởng thở phào nhẹ nhõm, thăm dò hỏi: “Không biết quân gia muốn làm gì?” Chương Khải Minh không lãng phí thời gian, nói thẳng: “Việc thứ nhất, tôi biết trong trại của các vị có một lão nông trồng dược, nhà ông ấy có một con gà khá thần kỳ, tôi muốn mua nó mang đi.” “Việc thứ hai, tôi cần mua tất cả gà trong thôn, yên tâm, tôi sẽ trả tiền.” “Việc thứ ba, tôi cần một người dẫn đường thông thạo địa hình.” “Thế nào?

Lão tộc trưởng, ba việc này có thể làm được không?” Nghe lời của Chương Khải Minh, dân làng bắt đầu xôn xao, mãi đến khi lão tộc trưởng ngăn lại mới yên tĩnh.

Lão tộc trưởng tiến lên nói: "Quân gia, ngài cứ yên tâm, ba việc này lão hủ nhất định sẽ giúp ngài hoàn thành." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, ném thẳng túi tiền trên người cho lão tộc trưởng: "Chỗ tiền này là đặt cọc, lúc đó chia thế nào là chuyện của các vị, tôi chỉ cần xem kết quả." "Vậy tôi sẽ dẫn huynh đệ ra ngoài trại hạ trại, hy vọng ba việc này có thể hoàn thành nhanh chóng." Nhóm Chương Khải Minh quay lại bên ngoài trại, dựng xong doanh địa, chuẩn bị chờ tin tức từ trong trại.

Trong lều, Chương Nhật Sơn hỏi: "Khải Minh, những yêu cầu lúc nãy của cậu có ý nghĩa gì?

Tại sao lại cần gà trong trại?" "Ha ha, Chương Phó quan có lẽ không biết, những con gà khác trong trại không quá quan trọng, nhưng con gà của lão nông trồng dược đó không phải là gà bình thường đâu." Chương Khải Minh nói một cách thần bí.

Chương Nhật Sơn có chút tò mò: "Ồ?

Khải Minh, nói cho tôi nghe xem, nó có gì kỳ lạ?" Chương Khải Minh cười nói: "Con gà đó tên là Nộ Tình Kê, là một con thần kê, khắc tinh của vạn độc.

Trong ngôi mộ chúng ta sắp đến, chắc chắn không thiếu độc trùng, đến lúc đó có Nộ Tình Kê dẫn đầu, cộng thêm những con gà khác, cả mộ thất sẽ mặc cho chúng ta đi lại." Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Chương Nhật Sơn càng tò mò hơn, dù sao loại thần kê này ông ta cũng là lần đầu nghe nói.

Chạng vạng tối, lão tộc trưởng đến doanh địa.

Sau khi gặp Chương Khải Minh, ông vội vàng nói: "Quân gia, hai việc kia đều đã xong rồi, nhưng con gà mà ngài đặc biệt yêu cầu, lão hủ cũng không có cách nào." "Tôi đã dẫn lão nông trồng dược đến đây, ngài có thể tự hỏi ông ấy." Thì ra người đứng bên cạnh lão tộc

trưởng chính là lão nông trồng dược.

Thấy ánh mắt mọi người đổ dồn về mình, ông ta vội nói: "Các vị, không phải tôi không bán con gà đó, mà thực sự là tôi không bắt được nó, các ngài xem?" Thấy ông ta đang giở trò với mọi người, Chương Khải Minh cũng không vạch trần, chỉ cười nói: "Yên tâm, tôi là người của Cửu Môn, ông chắc đã từng nghe qua." Vừa nghe hai chữ Cửu Môn, sắc mặt lão nông trồng dược liền thay đổi, vội vàng hành lễ.

Chương Khải Minh đỡ ông ta dậy: "Yên tâm đi, tôi sẽ không cậy thế hiếp người.

Lát nữa ông dẫn tôi đến đó đi, nếu tôi không mang đi được, tôi cũng sẽ không trách ông." Theo chân lão nông trồng dược đến sân nhà ông ta, ông ta chỉ vào chuồng gà nói: "Con gà đó ở trong đó, ngài có thể vào bắt." Lời vừa dứt, mọi người còn chưa kịp hành động thì đã nghe thấy tiếng ồn ào đột ngột vang lên từ trong chuồng gà.

Một lát sau, một thanh niên trông có vẻ ngốc nghếch khóc lóc bước ra.

Chương 16

Thấy lão nông trồng dược, anh ta khóc lóc kêu lên: "Ba, con lại bị con gà đó đánh rồi, ba mau báo thù cho con đi." Chương Khải Minh nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, quay sang Chương Nhật Sơn nói: "Thế nào, Chương Phó quan có muốn vào thử không?" Nhìn bộ dạng thảm hại của chàng thanh niên, Chương Nhật Sơn gật đầu: "Được, vậy tôi vào xem thử trước, xem nó có thực sự thần kỳ như cậu nói không." Khi Chương Nhật Sơn bước vào chuồng gà, một loạt tiếng hỗn loạn vang lên, kèm theo tiếng hét thảm của ông ta.

Một lát sau, Chương Nhật Sơn lết thếch bước ra, khắp người toàn là lông gà, trên mặt còn bị cào hai vết xước.

Chương Khải Minh cười không nhịn được: "Chương Phó quan, anh cũng hài hước quá rồi đấy, sao vậy, đến một con gà cũng không đánh lại à?" Chương Nhật Sơn đỏ mặt, gượng gạo nói: "Khải Minh, tôi là đang nhường nó đấy chứ, nếu không tôi đã một súng bắn chết nó rồi, quan trọng là chúng ta đang cần nó còn sống mà." Nhìn Chương Nhật Sơn cố gắng biện minh, Chương Khải Minh cười ha hả, không ngờ một Chương Nhật Sơn luôn nghiêm túc cũng có ngày hôm nay.

Một lúc lâu sau mới nín cười được, Chương Khải Minh nói: "Để tôi vào, để tôi xem thử con Nộ Tình Kê này lợi hại đến đâu." Nói xong, Chương Khải Minh bước vào chuồng gà.

Vừa vào đã thấy một con gà trống trông rất hiếu chiến.

Nhìn kỹ, con gà này trông không bình thường, mí mắt giống như của người, sụp từ trên xuống.

Vừa thấy Chương Khải Minh bước vào, nó liền xù lông cánh, đầy vẻ xâm lược.

Nhớ lại sự thần dị của Nộ Tình Kê trong nguyên tác, Chương Khải Minh không dám hành động tùy tiện, cẩn thận đề phòng.

Mặc dù hai cánh tay của anh có phòng ngự của «Kim Chung Tráo», lại có giáp tay bằng thép, nhưng cũng chưa chắc có thể chống lại một cú mổ của Nộ Tình Kê.

Dù sao Nộ Tình Kê còn có thể mổ thủng lớp phòng ngự của Lục Sí Phi Ngô.

Sau khi đối mặt với Nộ Tình Kê một lúc, Chương Khải Minh quyết định thử xem «Kim Chung Tráo» có thể chặn được đòn tấn công của nó hay không.

Anh từ từ tiến lại gần Nộ Tình Kê, đưa hai tay ra chắn trước người.

Đột nhiên, Nộ Tình Kê mổ thẳng vào cánh tay của Chương Khải Minh, rồi một tiếng "keng" như kim loại va chạm vang lên.

Chương Khải Minh cảm thấy cánh tay đau nhói, vội rụt tay lại, nhìn kỹ thì thấy trên giáp tay xuất hiện một vết lõm, cánh tay bên trong cũng có một vệt đỏ.

Xem ra phòng ngự không tệ, có sự trợ giúp của giáp tay bằng thép, có thể chặn được đòn tấn công của Nộ Tình Kê.

Nhưng không thể sơ suất, dù sao những chỗ khác chưa luyện thành «Kim Chung Tráo», một khi bị mổ trúng, chắc chắn sẽ rách một mảng.

Nâng cao cảnh giác, anh cẩn thận tiếp cận Nộ Tình Kê, đưa tay trái ra liên tục khiêu khích, thu hút sự chú ý của nó.

Tay phải thì luôn sẵn sàng ra đòn.

Đột nhiên, Nộ Tình Kê tấn công, một tiếng "keng" vang lên, nó mổ

vào tay trái của Chương Khải Minh.

Nhân cơ hội này, Chương Khải Minh lập tức đưa tay phải ra, định tóm lấy cổ Nộ Tình Kê để khống chế nó.

Điều khiến Chương Khải Minh không ngờ là, tuy nó chỉ là một con gà, thân hình cũng chỉ lớn hơn gà bình thường một chút, nhưng tốc độ lại nhanh đến vậy.

Tay phải của Chương Khải Minh còn chưa đến nơi, đã thấy Nộ Tình Kê nhảy lên, tay phải của anh cũng tóm hụt.

Nhìn Nộ Tình Kê đang giang rộng đôi cánh, Chương Khải Minh phát hiện nó có thể lơ lửng trên không trung.

May mắn là, cái chuồng gà này không cao, anh có cơ hội tóm được nó.

Lắc lắc cánh tay, cú mổ vừa rồi tuy không xuyên thủng, nhưng cũng cảm thấy rất đau, nếu là người thường, có lẽ cánh tay đã bị mổ thủng rồi.

Anh lại đưa tay ra, lần này Chương Khải Minh tóm thẳng vào móng vuốt của Nộ Tình Kê.

Mặc dù nó ra sức giãy giụa trên không, nhưng gặp phải Chương Khải Minh có «Kim Chung Tráo» thì cũng bị khống chế.

Tay trái vừa tóm được Nộ Tình Kê, Chương Khải Minh phát hiện nó định tấn công, vội đưa tay phải ra chặn.

Đối mặt với Nộ Tình Kê, Chương Khải Minh không dám có chút sơ suất, lỡ bị mổ trúng yếu hại thì toi đời.

May mà Chương Khải Minh phản ứng nhanh, thấy hành động của Nộ Tình Kê, đã chuẩn bị sẵn dùng tay phải để đỡ.

Nếu chậm nửa giây, có lẽ Nộ Tình Kê đã không mổ vào cánh tay,

mà là cái đầu trọc lóc của anh rồi.

Nhân lúc Nộ Tình Kê chưa kịp rụt đầu lại, Chương Khải Minh thuận thế dùng tay tóm chặt lấy cổ nó.

Lần này thì nó không còn cách nào phản kháng.

Cảm nhận Nộ Tình Kê đang giãy giụa trong tay, Chương Khải Minh thầm bực bội, nếu không phải vì đối phó với Lục Sí Phi Ngô, cần gì phải khổ sở thế này, vừa rồi đã có thể dùng cương kình chỉ lực đánh chết nó rồi.

Tiếc là, cách đó cũng chỉ có thể nghĩ, hoàn toàn không thể thực hiện.

Kiểm soát chặt Nộ Tình Kê, Chương Khải Minh mang nó ra khỏi chuồng gà.

Vừa ra ngoài đã thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, có lẽ không ai ngờ Chương Khải Minh thực sự có thể thành công.

Xin lão nông trồng dược một cái lồng, nhốt Nộ Tình Kê vào trong, Chương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù thời gian chiến đấu với Nộ Tình Kê không dài, nhưng quá trình lại vô cùng kinh hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể bị trọng thương.

Đưa Nộ Tình Kê cho Chương Nhật Sơn, rồi Chương Khải Minh nói: "Lão trượng, sáng mai phiền ông mang số gà còn lại và người dẫn đường đến doanh địa giúp tôi, không có vấn đề gì chứ?" Thấy lão tộc trưởng gật đầu đồng ý, hai người Chương Khải Minh mới quay về doanh địa, bỏ lại mấy người vẫn chưa hoàn hồn.

Đi trên đường, Chương Nhật Sơn kinh ngạc nói: "Khải Minh, nói thật cho tôi biết, có phải cậu từng là võ tăng ở Thiếu Lâm rồi sau đó chạy xuống núi không?" Chương Khải Minh lặng lẽ bỏ tay đang sờ

đầu trọc xuống, nhìn ông ta đầy oán niệm: "Chương Phó quan, tôi không phải hòa thượng, cũng không phải trọc lừa, nếu anh còn chọc vào nỗi đau của tôi, tôi không khách sáo nữa đâu." Thật chứ, đầu trọc thì sao?

Đầu trọc ăn hết gạo nhà anh à?

Dựa vào đâu mà gọi người ta là hòa thượng ngốc… à không, hòa thượng đầu trọc?

Sau khi về doanh địa, Chương Khải Minh đang hậm hực liền chui vào lều đi ngủ, lạnh lùng không thèm để ý đến tiếng gọi của Chương Nhật Sơn.

Sáng sớm hôm sau, còn chưa đợi lão tộc trưởng đến, họ đã gặp mấy người đi từ ngoài thôn vào.

Nhìn trang phục của họ, hẳn là nhóm người của Trần Ngọc Lâu.

Nhìn họ tiến vào thôn, Chương Khải Minh nhíu mày nói: "Đúng là trốn không thoát, cuối cùng vẫn gặp phải." Nghe Chương Khải Minh lẩm bẩm, Chương Nhật Sơn bên cạnh tò mò hỏi: "Khải Minh, họ là ai vậy?" Liếc mắt nhìn Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh bực bội nói: "Còn có thể là ai, chính là Trần Ngọc Lâu của Thường Thắng Sơn chứ ai, đối thủ cạnh tranh của chúng ta lần này.

Báo cho anh em, từ bây giờ đạn lên nòng, tuy chưa chắc xảy ra xung đột, nhưng thổ phỉ với quân lính chúng ta, trời sinh khắc nhau.

Chương 17

Cộng thêm mục đích của chuyến đi này, rất có thể sẽ xảy ra xung đột.” Đang nói chuyện, lão tộc trưởng của trại dẫn một đám người đi tới, tay ai cũng xách theo gà.

Thấy Chương Khải Minh, ông gọi một thanh niên trai tráng đến nói: “Quân gia, đây là người dẫn đường ngài cần, hy vọng sau khi ngài tìm được nơi cần đến, có thể cho cậu ấy trở về.” Nhìn người dẫn đường có chút căng thẳng, Chương Khải Minh gật đầu: “Yên tâm đi, lão trượng, tôi chỉ nhờ cậu ấy dẫn đường thôi, tìm được nơi là có thể về.” Bảo thuộc hạ nhận lấy đám gà, sau đó dẫn lão tộc trưởng sang một bên, nhỏ giọng dặn dò: “Lão trượng, có thấy mấy người lạ vừa vào trại không?

Bọn họ đều là đám thổ phỉ ở Thường Thắng Sơn, tốt nhất nên cẩn thận một chút.” Nghe vậy, sắc mặt lão tộc trưởng trở nên nghiêm trọng, rồi gật đầu cảm kích: “Quân gia, tôi hiểu rồi, cảm ơn ngài đã nhắc nhở.” Sau khi giao nhận xong xuôi, đoàn người của Chương Khải Minh lên đường dưới sự dẫn dắt của người hướng dẫn.

Mặc dù biết rằng đích đến của mọi người là Bình Sơn nguy hiểm, nhưng người dẫn đường này cũng không từ chối, có lẽ sợ mang lại tai họa cho sơn trại.

Chương Khải Minh cũng không nói gì, sau này chăm sóc cậu ta cho tốt là được.

May mà đã mời người dẫn đường, nếu không mọi người thật sự có thể bị lạc, đường trong núi quả thực quá khó đi.

Rất nhiều lúc căn bản không biết đi hướng nào, chỉ có những người dân miền núi dựa vào kinh nghiệm mới có thể tìm được đúng

đường.

Ở phía bên kia, nhóm của Trần Ngọc Lâu lúc này lại gặp phải rắc rối.

Cả đoàn người còn chưa kịp hành động, đã bị dân trong trại đuổi ra ngoài.

Điều này khiến họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mọi thứ diễn ra quá nhanh, không có thời gian phản ứng.

La Lão Oai tức tối nói: "Phì, đám dân đen này, đợi quân của ta đến, xem ta xử lý chúng thế nào." Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh trầm tư, sắc mặt âm trầm nói: "La Soái, đừng chấp nhặt với dân chúng, có lẽ chúng ta đã bị người khác gài bẫy rồi." Hồng Cô Nương biến sắc, hỏi: "Là đội binh sĩ chúng ta thấy lúc trước?" Nghe vậy, La Lão Oai dù ngốc đến đâu cũng biết có chuyện không ổn, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ những người đó cũng có cùng mục đích với chúng ta?

Vậy thì không hay rồi, họ đã xuất phát trước rồi." Phía Chương Khải Minh, dưới sự dẫn dắt của người hướng dẫn, họ đã đi ra khỏi khu rừng rậm.

Tầm mắt thoáng đãng, mọi người nhìn thấy Bình Sơn ở phía xa, một ngọn núi có hình dạng như quả bầu hồ lô bị nghiêng, mây trắng vờn quanh lưng chừng núi.

Ánh nắng chiếu xuống, khiến cả ngọn Bình Sơn trông như tiên cảnh.

Chương Nhật Sơn nhìn cảnh đẹp phía xa, cảm thán nói: "Khải Minh, đó là đích đến của chúng ta sao?

Chưa nói đến những thứ khác, nếu tôi thấy nơi đẹp như vậy, tôi cũng sẽ xây mộ của mình ở đó." "Không sai, chính là nơi đó, mộ của Thi Vương được xây ở bên trong." Nghe lời cảm thán, Chương Khải

Minh gật đầu đáp.

Gọi mọi người tỉnh lại, cả đoàn tiếp tục tiến về phía trước.

Đi trên đường, Chương Khải Minh thản nhiên hỏi người dẫn đường: "Nơi này có truyền thuyết nào không, về Bình Sơn ấy." Người dẫn đường nghe hỏi, mặt lộ vẻ sợ hãi: "Quân gia, về ngọn Bình Sơn đó, chúng tôi đều lưu truyền truyền thuyết về Thi Vương, có người ở ngọn núi đó bị hút cạn máu, sau đó độc trùng dày đặc, không còn ai đến đó nữa." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn vỗ vai Chương Khải Minh, đưa cho anh một ánh mắt nghi vấn.

Chương Khải Minh lặng lẽ gật đầu, đáp lại bằng một ánh mắt bảo ông ta đừng nóng vội.

Sau đó anh chuyển chủ đề: "Trời cũng không còn sớm nữa, gần đây có nơi nào có thể nghỉ ngơi không, dẫn tôi đến đó hạ trại đi." Nhìn người dẫn đường rời đi, Chương Nhật Sơn vội hỏi: "Khải Minh, Thi Vương đó chạy ra ngoài hút máu sao?

Vậy chúng ta có đối phó được không?" Chương Khải Minh gật đầu: "Đến lúc đó tôi sẽ chặn đòn tấn công của Thi Vương, rồi tìm cơ hội giải quyết, yên tâm đi, tôi nắm chắc." Mặc dù có chút lo lắng, nhưng nghe Chương Khải Minh nói vậy, ông ta cũng không cố chấp nữa.

Chương Khải Minh sờ cái đầu trọc của mình, suy nghĩ nên đối phó với Thi Vương thế nào, dựa vào đôi tay của mình, chống đỡ thì được, nhưng muốn đánh bại Thi Vương, phải cần sự giúp đỡ của những người khác.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh trong lòng nảy ra ý nghĩ tàn nhẫn, đến lúc đó nếu thực sự không được, thì dùng máu của mình dìm chết nó.

Khi mặt trời sắp lặn, mọi người đến một ngôi nhà đổ nát.

Người dẫn đường nói: "Các vị quân gia, nơi này vốn là một nghĩa trang, giờ đã hoang phế rồi, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi." Nhìn ngôi nhà không an toàn, Chương Khải Minh vỗ cái đầu trọc của mình nói: "Chương Phó quan, ra lệnh đi, chúng ta hạ trại ở khu đất trống này, không vào nhà, trông không an toàn." Chương Khải Minh biết trong nghĩa trang có thứ gì đó, một con mèo đen, và mấy cỗ thi thể.

Mặc dù trong phim con mèo làm kinh động xác chết nhưng không xảy ra thi biến, nhưng thế giới này ngay cả dung mạo của mọi người cũng không giống, sự việc chắc chắn cũng sẽ có thay đổi.

Chương Khải Minh không dám cược vào vận may của mình, lần đầu xuống mộ gặp tổng cộng ba cỗ thi thể, tất cả đều biến thành tống tử.

Nếu vào đó ở, cảm giác mấy cỗ thi thể này rất có thể cũng sẽ thi biến.

Nghĩ đến vận may của mình, Chương Khải Minh thầm nghĩ: Chẳng lẽ đầu mình sáng quá nên mặt mình đen đi sao?

Lắc đầu, Chương Khải Minh cùng mọi người chuẩn bị bữa tối, ăn một bữa no nê.

Khoảng 8 giờ tối, sự việc xảy ra biến đổi, Trần Ngọc Lâu dẫn người đuổi kịp.

Thấy doanh địa náo nhiệt của nhóm Chương Khải Minh, họ không đến gần, mà đi thẳng vào trong nghĩa trang.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé bên cạnh nhóm Trần Ngọc Lâu, Chương Khải Minh sờ cái đầu trọc của mình, chẳng lẽ đây là sức mạnh điều chỉnh của thế giới?

Dù có lừa nhau thế nào, vẫn có một đứa trẻ dẫn đường cho họ.

Chương Nhật Sơn bên cạnh hỏi: "Khải Minh, sao đây, có muốn xử lý không?" Vừa nói ông ta vừa dùng tay làm động tác cắt cổ.

Chương Khải Minh lắc đầu, nói: "Cứ xem đã, có thể họ sẽ có ích, nhưng báo cho anh em, phải nâng cao cảnh giác." Không lâu sau khi nhóm Trần Ngọc Lâu vào trong, tiếng súng vang lên, rồi đủ loại tiếng ồn ào.

Sau đó mọi người thấy một bóng đen chạy ra từ bên trong, phía sau có một người đuổi theo.

Thấy mọi người cầm vũ khí, chuẩn bị chiến đấu, Chương Khải Minh đưa tay xuống ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, không cần vội.

Lúc này, trong nghĩa trang lại có động tĩnh, từng bóng người chạy ra từ bên trong.

Phía sau là một con tống tử mắt đỏ.

Trong số mấy người còn lại, người phụ nữ đó hẳn là Hồng Cô Nương, người đàn ông vạm vỡ kia hẳn là Côn Luân, còn người đội mũ lính là La Lão Oai.

Nhìn mấy người đang không ngừng chạy trốn dưới sự truy đuổi của tống tử, Chương Khải Minh không có ý định giúp đỡ.

Chưa nói đến những người khác, chỉ riêng Côn Luân cũng có thể đối phó được với nó, hắn ta trời sinh thần lực, trong nguyên tác còn có thể chống đỡ cả một cây cột.

Quả nhiên, vừa ra khỏi cửa nghĩa trang, ngoài La Lão Oai và đứa trẻ dẫn đường có chút hoảng loạn, Hồng Cô Nương và Côn Luân đã chuẩn bị phản công.

Trong không gian chật hẹp của căn phòng không thể thi triển

được, nhưng ở nơi thoáng đãng, con tống tử này không còn lợi hại như vậy nữa.

Đối mặt với tống tử, người có thân thủ khá một chút, cộng thêm ưu thế vũ khí, đều có thể đối phó.

Nhưng thi độc của tống tử mới là thứ lợi hại nhất, nếu không cẩn thận bị cào trúng, thì có thể nói lời tạm biệt rồi.

Nhìn trận chiến đang diễn ra phía trước, Chương Nhật Sơn hỏi: "Khải Minh, chúng ta cứ đứng nhìn thế này sao?" "Đúng vậy, xem thử thân thủ của những người này thế nào?

Chương 18

Cũng để trong lòng có sự chuẩn bị, lỡ xảy ra xung đột, trong lòng cũng có tính toán." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn gật đầu, nhìn trận chiến đối diện.

Chỉ thấy, đối mặt với đòn tấn công của tống tử, Côn Luân trực tiếp xông lên, tung một cú đá vào con tống tử đang lao tới.

Sau đó thấy tống tử hóa thành một bóng ảnh, bị đá bay ra, đập vào tường nghĩa trang, phát ra một tiếng "ầm".

Sức của Côn Luân thật lớn, người bình thường có lẽ đã bị một đấm đánh chết rồi.

Chương Nhật Sơn kinh ngạc nói: "Người đàn ông vạm vỡ đó sức khỏe thật lớn, là một cao thủ, nhưng tốc độ quá chậm, cũng không khó đối phó." Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu: "Được, nhưng đừng để bị hắn tóm được ở cự ly gần, nếu không thì kết thúc rồi." Đang nói chuyện, tống tử lại đứng dậy, lần này là Hồng Cô Nương ra tay.

Chỉ thấy từng cây phi đao cắm thẳng vào người tống tử, một tay ám khí không tệ, ở cự ly gần, có lẽ còn hữu dụng hơn súng.

Nhưng uy lực thì không thấy rõ lắm, dù sao con tống tử này quá yếu, phòng ngự cũng ngang ngửa người thường, khó mà so sánh.

Xem xong, Chương Khải Minh đã biết đại khái thân thủ của những người này, dù sao đây là thực tế, tận mắt nhìn thấy mới có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Nếu Chương Khải Minh dùng những bộ phim ảnh đã xem ở kiếp trước để đánh giá những người này, có lẽ chết cũng không biết vì sao

mình chết.

Thấy không còn gì hay để xem, Chương Khải Minh dẫn mọi người quay về, cũng không xem tiếp trận chiến bên dưới nữa.

Dù sao cũng chỉ là một con tống tử yếu ớt, những thủ đoạn lợi hại nhất cũng sẽ không sử dụng, đó đều là át chủ bài thực sự.

Trở lại lều, Chương Nhật Sơn cảm khái: "Người của Thường Thắng Sơn thân thủ không yếu nhỉ?

Đến lúc đó nếu xảy ra xung đột, chúng ta chưa chắc đã chiếm được lợi thế." Gật đầu, Chương Khải Minh cũng đồng ý, bản thân anh xem trọng thân thủ của những người này, nếu không cũng sẽ không dẫn theo nhiều người như vậy.

Nhưng chỗ dựa của anh là sự quen thuộc với ngôi mộ này, có thể chiếm được tiên cơ.

Đến lúc đó, khi nhóm Trần Ngọc Lâu tổn thất nặng nề, họ sẽ không còn là mối đe dọa lớn nữa.

Nói xong, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Chương Phó quan, báo cho anh em, trừ những người canh gác, những người khác đều đi ngủ sớm, chúng ta ngày mai xuất phát sớm." Nhìn bóng lưng rời đi của Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh luôn cảm thấy hình như mình đã quên mất một việc gì đó, nhưng lại không nghĩ ra.

Đột nhiên, trong đầu lóe lên một tia sáng, đúng rồi, Trần Ngọc Lâu, có lẽ bây giờ đã bị hồ ly mê hoặc rồi?

Có nên đi xem không nhỉ?

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh từ bỏ, không nên gây thêm chuyện nữa.

Dù sao trong nguyên tác hắn ta cũng sẽ được người của Bàn Sơn

cứu, còn ở thế giới thực tế này có được cứu hay không, Chương Khải Minh không quan tâm.

Bản thân là đối thủ cạnh tranh, chẳng lẽ phải mạo hiểm đi cứu?

Mơ đi.

Sờ sờ cái đầu trọc, Chương Khải Minh đột nhiên thở dài, ai, sờ đầu trọc càng ngày càng thuận tay, thói quen thật đáng sợ.

Nhưng Chương Khải Minh không muốn gây thêm chuyện, lại bị người ta tìm đến cửa.

Binh sĩ canh gác báo cáo, mấy người vừa chiến đấu với tống tử đã đến, muốn gặp thủ lĩnh của đội.

Thật phiền phức, nên xử lý thế nào đây?

Thôi kệ, cứ gặp rồi tính sau.

Ở cổng doanh địa, thấy Hồng Cô Nương mấy người đang đứng đó, Chương Nhật Sơn cũng ở đó.

Thấy Chương Khải Minh, ông vội nói: "Khải Minh, cậu xem đi, những người này muốn nói chuyện với cậu." Gật đầu, anh cẩn thận quan sát mấy người, vừa rồi đứng khá xa, không nhìn rõ.

Bây giờ nhìn lại, Chương Khải Minh phát hiện Hồng Cô Nương tuy không xinh đẹp như trong phim, nhưng khí chất anh hùng trên người lại rất rõ ràng, ngược lại có thể khiến người ta bỏ qua dung mạo của cô.

Côn Luân trông mặt mũi phúc hậu, một người đàn ông vạm vỡ không có tâm cơ.

Còn La Lão Oai, người này trông méo mó dị dạng, tuy tay có binh, nhưng cũng không che giấu được vẻ suy đồi ngũ độc câu toàn.

Quan sát xong, Chương Khải Minh lên tiếng hỏi: "Nói đi, tìm tôi

có chuyện gì?" Ba người nhìn nhau, cuối cùng Hồng Cô Nương nói: "Vị tiên sinh này, tôi muốn nhờ ngài giúp một việc, đồng bạn của tôi lúc trước chạy ra ngoài, bây giờ vẫn chưa về, tôi có chút lo lắng.

Có thể phiền ngài phái vài người giúp tìm được không?" Nghe lời thỉnh cầu của Hồng Cô Nương, Chương Khải Minh phiền não sờ cái đầu trọc, hy vọng có thể mang lại cho mình chút linh cảm.

Dù sao hiện tại họ là đối thủ cạnh tranh, kẻ thù lớn, bây giờ lại phải giúp đối thủ tìm người?

Ủa?

Không đúng, đi lâu như vậy rồi, chuyện cần xảy ra đều đã xảy ra rồi.

Nếu Trần Ngọc Lâu chết, thì mấy người này sẽ chìm trong đau thương, quay về nhà.

Nếu không chết, thì bây giờ cũng đã được người của Bàn Sơn cứu, chỉ là đang nằm trên mặt đất thôi.

Đến lúc đó nếu gặp phải, theo tính cách tự phụ của Trần Ngọc Lâu trong nguyên tác, có lẽ sẽ bị mình chế giễu vài câu, chắc sẽ khiến hắn ta khó chịu lắm.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh vỗ cái đầu trọc của mình, rồi nói: "Được, mọi người đều ra ngoài làm ăn, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm." Gọi Chương Nhật Sơn, lại dẫn theo đội thân binh của Chương Khải Sơn, mọi người đi về hướng Trần Ngọc Lâu rời đi để tìm kiếm.

Đi không xa, đã thấy một bóng người nằm trên mặt đất, gần đó là một bãi tha ma.

Đến bên cạnh bóng người, thấy mắt hắn ta vẫn còn động đậy, Hồng Cô Nương thở phào nhẹ nhõm, rồi nói: "Đại đương gia, ngài

sao rồi?

Không sao chứ?" Nhìn Hồng Cô Nương đang lo lắng, Chương Khải Minh thầm cười, rồi lớn tiếng nói: "Cô nương, đừng gọi nữa, đồng bạn của cô so với cô kém xa rồi, chắc là bị nước tiểu hồ ly làm mê hoặc rồi.

Nhìn xác chết bên kia kìa, chắc là có người đi ngang qua cứu rồi, nếu không bây giờ đã sớm bị hồ ly moi gan tim rồi." Mọi người nghe vậy, quay đầu nhìn, quả nhiên có một xác hồ ly, trên đó có một mũi tên.

Chương Khải Minh thở dài, nói: "Không phải tôi nói đâu, thân thủ kém thì đừng có ra vẻ ta đây, mấy người lợi hại còn chưa động đậy, lại cứ để hắn ta đuổi theo, nguy hiểm biết bao." Nhìn ánh mắt căm phẫn của Trần Ngọc Lâu trên mặt đất, Chương Khải Minh cảm thấy như phát hiện ra một lục địa mới, thực sự quá vui.

Hồng Cô Nương mấy người nghe vậy, đều có chút xấu hổ, dù sao đại đương gia lại bị một thủ đoạn sơ cấp như vậy làm cho mê man, nói ra ngoài có lẽ sẽ bị người ta cười chê.

Họ vội vàng khiêng Trần Ngọc Lâu, cúi đầu đi về, căn bản không biết nên nói gì.

Chương 19

Nhưng họ không nói, không có nghĩa là Chương Khải Minh không nói.

Đột nhiên, mắt anh sáng lên, nói: "Nước tiểu hồ ly tuy sáng mai sẽ mất tác dụng, nhưng ai biết được có di chứng gì không.

Tôi đề nghị mau chóng giải độc cho anh ta, tôi nghe nói nước tiểu đồng tử là tốt nhất, không phải có một người dẫn đường nhỏ sao?

Có thể thử xem." Nhìn mấy người càng đi càng nhanh, Chương Khải Minh thầm cười, thật là quá đã.

Mặc dù trời tối, nhưng dưới ánh trăng có thể thấy mặt mấy người đều đỏ bừng, đặc biệt là Trần Ngọc Lâu, Chương Khải Minh cảm giác sắp đỏ đến bốc khói rồi.

Có lẽ lúc này, Trần Ngọc Lâu đã sắp tức nổ phổi rồi.

Chương Nhật Sơn bên cạnh có chút kỳ quái nhìn Chương Khải Minh, trực giác mách bảo ông ta rằng Chương Khải Minh không làm chuyện gì tốt.

Nhưng lại không đoán ra được, bây giờ hỏi cũng không tiện, nên chỉ có thể nén lại.

Sau khi về doanh địa, mọi người tách ra, Hồng Cô Nương mấy người vội vàng cảm ơn rồi rời đi.

Chương Nhật Sơn thấy không còn người ngoài, vội hỏi: "Vừa rồi sao vậy?

Tôi cảm giác cậu sẽ không tốt bụng như vậy mà nhắc nhở họ đâu?" Chương Khải Minh sờ cái đầu trọc, cười gian xảo: "Chương Phó quan, theo tôi được biết, Trần Ngọc Lâu người này rất tự phụ.

Nghe những lời tôi vừa nói, có lẽ nội tâm của hắn ta bây giờ đã sụp đổ rồi?

Nếu những người đó lại cho hắn ta uống nước tiểu đồng tử, hắc hắc, rất có thể sẽ bị tức chết." Chương Nhật Sơn nghe xong, dở khóc dở cười nói: "Khải Minh, cậu cũng quá xấu xa rồi, nếu hắn ta biết cậu cố ý, lúc chia tay không đánh nhau một trận là tốt rồi, còn có thể cảm ơn sao?" "Vậy là anh không hiểu rồi, những lời tôi vừa nói đều là thứ yếu.

Quan trọng nhất là, ngày mai dù chúng ta xuất phát lúc nào, cũng chắc chắn sẽ không gặp lại họ, lúc đó sẽ bớt phiền phức đi." Nghe lời anh nói, Chương Nhật Sơn khâm phục: "Khải Minh à, cậu đúng là có cách, nếu là tôi, tôi cũng chắc chắn không muốn gặp lại cậu nữa." Chương Khải Minh sờ cái đầu trọc cười hắc hắc, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt đó của Trần Ngọc Lâu, anh đã cảm thấy sung sướng.

Nhìn Chương Khải Minh đang chìm đắm trong thế giới của mình, Chương Nhật Sơn lén lút muốn sờ cái đầu trọc của anh, nhưng nghĩ đến tính cách xấu xa của Chương Khải Minh, ông ta lại thôi.

Nếu sờ rồi, có lẽ sự trả thù sẽ đến từ sáng đến tối.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Chương Khải Minh thức dậy, ăn sáng, thu dọn xong đồ đạc.

Đến lúc xuất phát cũng không thấy nhóm Trần Ngọc Lâu đâu, xem ra kế hoạch thực hiện không tồi, bớt được phiền phức.

Cả đoàn tiếp tục theo người dẫn đường hướng về Bình Sơn, hy vọng có thể sớm vào được cổ mộ.

Khi mọi người theo người dẫn đường đến ngã rẽ lên núi, Chương Khải Minh đột nhiên nói: "Dẫn tôi đến phía bên kia của ngọn núi, tôi không lên núi." Con đường lên núi căn bản là đường chết, không phải

cạm bẫy thì cũng là sụp lở, kẻ ngốc mới đi lên đó.

Cứ an ổn đào một đường hầm vào mộ là tốt nhất, không nên làm chuyện đầu cơ trục lợi.

Mặc dù không đi đường lên núi, nhưng con đường cũng khó đi, bên cạnh đường có những vết nứt, đều lộ ra bề mặt nham thạch, xem ra gần đây cũng nhiều tai ương.

Ở mặt âm của Bình Sơn, nhìn con sông chặn đường phía trước, Chương Khải Minh nói: "Làm một cái bè đi, chúng ta phải qua bờ bên kia." Thuộc hạ đi chuẩn bị làm bè, anh tiện thể gọi người dẫn đường đến bên cạnh, dặn dò: "Bây giờ đã đến nơi rồi, cậu có thể về được rồi." Chưa đợi Chương Khải Minh nói xong, người dẫn đường đã quay đầu bỏ chạy.

Chương Khải Minh mặt đầy vạch đen, cũng quá vội vàng rồi, mình có ăn thịt cậu ta đâu, sợ cái gì chứ?

Gọi người dẫn đường lại, Chương Khải Minh mặt đen như đít nồi, sờ cái đầu trọc nói: "Về thì được, nhưng phải giúp tôi làm một việc.

Lúc quay về, nếu có người hỏi cậu, tôi đi đâu, thì nói với họ, tôi đã trực tiếp lên núi rồi, biết chưa?" Người dẫn đường sợ hãi gật đầu: "Quân gia yên tâm, ngài đã lên núi rồi, những chuyện khác tôi đều không biết." Hài lòng gật đầu, anh lấy ra hai đồng bạc lớn đưa cho người dẫn đường: "Cầm lấy đi, phần thưởng dẫn đường, nhưng nhớ kỹ chuyện tôi giao, đừng có làm hỏng việc." Nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của người dẫn đường, Chương Nhật Sơn tò mò nói: "Khải Minh, không cần phải cẩn thận như vậy chứ?

Người của Thường Thắng Sơn có thể đợi ở đó sao?" "Mọi việc cẩn thận một chút vẫn hơn, dù sao phòng bệnh hơn chữa bệnh mà." Nghe Chương Khải Minh nói, Chương Nhật Sơn gật đầu, cũng đúng,

dù sao cũng không tốn công, chỉ một câu dặn dò, thêm một lớp bảo hiểm.

Cả đoàn từng tốp một ngồi bè qua bờ bên kia, nhìn vách đá trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Mọi người tản ra đi, tìm kỹ xem lối vào ở đâu." Không đợi lâu, có người đã tìm thấy cửa động, đó là một khe nứt trên núi, nhưng lại có dấu vết nhân tạo để lại.

Tập hợp lại, mọi người tiến vào khe nứt, bên trong rất khó đi, mặt đất toàn là nước đọng.

Khó khăn đi một đoạn đường, mọi người tiến vào một hang động khổng lồ, cũng là nơi lối vào của mộ huyệt.

Mọi người đứng trước cánh cửa đá khổng lồ, kiểm tra kỹ một lượt, phát hiện cửa đá căn bản không có cơ quan.

Muốn mở cửa, chỉ có thể dựa vào sức mạnh.

Trong nguyên tác, những người đó đã đào một con đường thông qua hang động của con rết ciáp.

Nhưng nhóm Chương Khải Minh không có thứ đó, lại không thể đợi những người khác cùng vào, đành phải thử trước.

Mọi người đứng trước cửa đá, rồi dùng toàn lực đẩy cửa.

Tiếc là, sức của mọi người không đủ, căn bản không thể làm cửa đá nhúc nhích chút nào.

Chương Khải Minh ngăn mọi người tiếp tục đẩy cửa, để mọi người nghỉ ngơi trước, ăn chút gì đó, bổ sung thể lực.

Nhìn cửa đá, rào cản cuối cùng trước mắt, Chương Khải Minh sờ đầu chìm vào suy tư.

Một lúc lâu sau, anh mới tỉnh táo lại, quay sang Chương Nhật Sơn nói: "Chương Phó quan, gọi những người thợ biết nghề đạo mộ đến

đây, hỏi xem họ có cách nào không." Nhìn những binh sĩ trước mặt, Chương Khải Minh lớn tiếng nói: "Mọi người lại đây, xem có cách nào mở cửa không, hoặc là làm sao để chúng ta vào được là được." Nhìn những binh sĩ đang bàn tán xôn xao, Chương Nhật Sơn đột nhiên nói: "Khải Minh, hay là chúng ta dùng thuốc nổ cho nổ tung nó ra thì sao?" Nhìn xung quanh, Chương Khải Minh lắc đầu: "Chắc là không được, vụ nổ mạnh có thể khiến hang động này sụp đổ.

Cứ xem thử những người khác có cách nào không, nếu thực sự không được thì tính sau." Cuối cùng, mọi người đã thảo luận xong, một người trong số họ đứng ra nói: "Chúng ta có thể thử đào xuống dưới nền đất của cửa đá, xem có tác dụng không." Một người khác nói: "Cửa đá tôi nghĩ là bị thứ gì đó chèn lại, nên chúng ta mới không đẩy được, có thể tìm kỹ xem." 7.

Thấy không còn cách nào khác, Trương Khải Minh nói: "Được, nếu đã có cách rồi, chúng ta hãy thử nghiệm.

Bây giờ tất cả mọi người chia thành hai đội, mọi người mau hành động đi." Nhìn mọi người đang bận rộn, Chương Khải Minh đến bên mép cửa đá, nhìn nơi tiếp giáp giữa cửa đá và vách đá, vẻ mặt đăm chiêu.

Đột nhiên tay đang sờ đầu trọc của anh dừng lại, anh nói với Chương Nhật Sơn: "Chương Phó quan, nếu tôi đập vỡ tảng đá ở mép cửa, chúng ta không phải là có thể vào được rồi sao?" Chương Nhật Sơn không tin nổi, trợn tròn mắt: "Khải Minh, cậu không đùa đấy chứ?

Làm sao có thể làm được?" Chương Khải Minh tự tin cười, nói: "Người khác làm không được, không có nghĩa là tôi làm không được.

Lui ra sau đi, tôi thử xem, xem có khả năng không." Nói xong, Chương Khải Minh tháo găng tay ra, rồi dùng đốt ngón tay đập vào

nơi tiếp giáp giữa cửa đá và vách đá.

Tùy tiện đập mấy cái, phát ra mấy tiếng giòn tan, rồi thấy vách đá bị Chương Khải Minh đập ra một cái hố nhỏ.

Mọi người bị tiếng động thu hút nhìn lại, ai nấy đều chết lặng, đây là người sao?

Tay không đau à?

Chương 20

Một binh sĩ nhỏ giọng hỏi: "Chương Phó quan, em trai của Phật Gia không phải là võ tăng Thiếu Lâm chứ?

Tay cứng như vậy, đến cả đá cũng có thể đập vỡ." Chương Nhật Sơn cố nén cười, nhỏ giọng nói: "Suỵt, đừng để Khải Minh nghe thấy, cậu ấy ghét nhất người khác gọi mình là hòa thượng." Bên kia, Chương Khải Minh thấy có hiệu quả, càng có động lực hơn, chuẩn bị đục ra một lối đi.

Trong sự vây xem của mọi người, Chương Khải Minh bắt đầu tấn công mạnh mẽ vào vách đá.

Lúc đầu, hiệu quả không nhiều, mỗi lần đập đều làm vách đá bong ra, lộ ra tảng đá bên trong.

Nhưng theo sự tấn công liên tục của Chương Khải Minh, hiệu quả ngày càng kém.

Chắc là những tảng đá bên ngoài, qua thời gian dài phong hóa, nên vách đá giòn.

Nhưng bây giờ vách đá bên ngoài đã bị dọn dẹp gần hết, phần vách đá còn lại đã khôi phục lại độ cứng bình thường.

Thấy hiệu quả ngày càng không tốt, Chương Khải Minh dừng lại cuộc tấn công làm ít công nhiều, cứ thế này, mệt chết cũng không thể đục thông được.

Thấy Chương Khải Minh dừng tấn công, mọi người vội vàng vây lại xem hiệu quả tấn công của anh.

"Oa, mau nhìn, chỗ này đục vào sâu như vậy, đây là người có thể làm được sao?" "Đúng vậy, vừa rồi tôi thấy rồi, đó là dùng tay đập ra

đó, thật đáng sợ." "Này, này, nhường chỗ cho tôi, để tôi xem em trai võ tăng của Phật Gia, lợi hại đến mức nào." … Võ tăng đệ đệ?

Chương Khải Minh quay đầu lại nhìn Chương Nhật Sơn không thiện cảm: "Nói, có phải anh tung tin đồn, nói tôi là võ tăng không?" Nhìn ánh mắt muốn ăn thịt người của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn vội vàng lắc đầu: "Khải Minh, không phải tôi nói đâu, đều là anh em đoán mò thôi.

Cũng không thể trách họ, không chỉ đầu trọc, còn có thể dùng tay đập vỡ đá mà không bị thương, người như vậy chỉ có ở Thiếu Lâm thôi chứ?" Nghe lời đó, Chương Khải Minh cảm thấy một trận đau nhói trong lòng, hệ thống chết tiệt, không thể cho ta một kỹ năng bình thường được sao?

Sờ sờ cái đầu trọc, Chương Khải Minh không thèm để ý đến những chuyện phiền lòng này nữa, nói: "Chương Phó quan, bảo anh em đốt lửa, nung nóng mảng đá mà tôi vừa đập, rồi dùng nước lạnh dội lên." "Tôi không tin, đã đến cửa rồi, chúng ta lại không vào được cửa lớn sao?" Việc tiếp theo đơn giản, trước tiên dùng lửa làm nóng vách đá, rồi dùng nước lạnh làm nguội nhanh.

Cứ như vậy, vách đá lại trở nên giòn.

Khi Chương Khải Minh lại đập vào vách đá, rõ ràng cảm thấy hiệu suất cao hơn, hang động trên tường cũng ngày càng sâu.

Nhưng anh không phát hiện ra, những người xem náo nhiệt phía sau đã đặt cho anh một biệt danh mới, Tiểu Phật Gia.

Cũng không biết Chương Khải Minh biết được sau này, có vui không.

Một binh sĩ đến bên cạnh Chương Nhật Sơn hỏi: "Chương Phó quan, Tiểu Phật Gia lợi hại như vậy, sau này có cùng anh em chiến

đấu không?" Chương Nhật Sơn quay đầu lại: "Tiểu Phật Gia?

À, cậu nói Khải Minh à, đương nhiên rồi, em trai ruột của Phật Gia, không ở cùng chúng ta, thì có thể đi đâu?

Nhưng ai đặt cho cậu ấy biệt danh Tiểu Phật Gia thế?

Nghe cũng thuận miệng." Binh sĩ đó cười nói: "Tôi cũng không tiện gọi tên Tiểu Phật Gia, vừa hay Tiểu Phật Gia đầu trọc, công phu giống võ tăng, lại là em trai của Phật Gia, gọi biệt danh này là hợp lý nhất." "Nói thật, Tiểu Phật Gia trông còn quá trẻ, nhìn tuổi tác chắc không lớn lắm." Lời này nói cũng không sai, rất hình tượng, Chương Nhật Sơn như có điều suy nghĩ gật đầu.

Chương Khải Minh đang đập vào vách đá lại không biết, biệt danh của mình đã được đặt như vậy, căn bản không hỏi ý kiến của anh.

Bởi vì Chương Khải Minh đập vào vách đá nối liền với cửa đá, qua một lượt đập, đã có thể nhìn thấy mép bên kia của cửa đá.

Thêm hai lượt nữa, chắc là có thể đục ra một lối vào có thể chui qua được.

Thấy có thành quả, Chương Khải Minh vui mừng hét lớn: "Nhanh lên, tiếp tục, có thể nhìn thấy mép bên kia của cửa đá rồi." Nghe vậy, binh sĩ vui mừng khôn xiết, vội vàng tiếp tục thao tác trước đó.

Chương Nhật Sơn ngồi bên cạnh Chương Khải Minh đang nghỉ ngơi, cười nói: "Khải Minh, bây giờ cậu đã chinh phục được những binh sĩ này rồi, có biết bây giờ họ gọi cậu là gì không?" Thấy ánh mắt của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn cười nói: "Họ đều gọi cậu là Tiểu Phật Gia, lý do của họ cũng rất đầy đủ." Tiểu Phật Gia?

Biệt danh này cũng không khó nghe, quan trọng nhất là, đây là biệt danh do binh sĩ đặt, đại diện cho việc những binh sĩ này đã chấp nhận anh, công nhận anh.

Sờ sờ cái đầu trọc, Chương Khải Minh cười nói: "Được, cũng hay, dù sao cũng tốt hơn là gọi tôi là trọc lừa." "Phụt" một tiếng, Chương Nhật Sơn bị lời của Chương Khải Minh làm cho cười không ngớt, không ngờ yêu cầu của cậu ấy lại thấp như vậy.

Chương Khải Minh nhìn Chương Nhật Sơn đang cười lớn, bực bội nói: "Đi, đi, đi, đừng làm phiền tôi nghỉ ngơi, lát nữa tôi còn phải ra sức nữa." Đuổi Chương Nhật Sơn đi, Chương Khải Minh chìm vào suy tư, bây giờ mối ràng buộc của anh với thế giới này ngày càng sâu.

Có đại ca, có bạn bè, có một đám binh sĩ tôn kính.

Cuộc sống như vậy cũng không tồi, cảm thấy rất thoải mái.

Thấy vách đá đã được xử lý xong, Chương Khải Minh đã nghỉ ngơi xong lại tiếp tục vào trạng thái tấn công.

Cửa ải đầu tiên của ngôi mộ cổ đã khó như vậy, con đường phía sau e rằng càng ngày càng khó đi.

Nhưng may mắn là không phải một mình, có sự giúp đỡ của binh sĩ.

Cuối cùng, theo cú đập cuối cùng của Chương Khải Minh, trên vách đá xuất hiện một cái lỗ có thể đi qua.

Nhìn cái lỗ trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, bây giờ có lối đi rồi, chúng ta vào trước vài người, xem có thể mở được cửa đá không." Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn dẫn theo mười binh sĩ chui qua hang đá, tiến vào bên trong cổ mộ.

Sau khi vào, mọi người cũng không có thời gian quan sát xung quanh, vội vàng nhìn cửa đá phía sau. 8.

Vừa nhìn, mọi người đã biết tại sao cửa đá không mở được, hóa ra có hai thanh đá xanh khổng lồ chống vào cửa đá.

Cứ như vậy, đừng nói là nhóm Chương Khải Minh, cho dù thêm một đội người nữa, cũng không thể đẩy được cửa đá.

Bất lực lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Thôi, trước tiên di chuyển hai thanh đá xanh này ra, mở cửa đá rồi tính sau." Tiến lên, mọi người chuẩn bị di chuyển một thanh đá trước, có lẽ bị kẹt quá chặt, không di chuyển được.

Chương Khải Minh thấy vậy, trực tiếp đến góc giữa thanh đá và cửa, dùng toàn lực của «Đại Lực Kim Cương Chỉ» đập mạnh mấy cái.

Nhìn thanh đá xanh đã lỏng ra, mọi người vội vàng dùng sức lần nữa, lần này cuối cùng cũng di chuyển được nó.

Lại dùng chiêu cũ, sau khi di chuyển nốt thanh đá còn lại, Chương Nhật Sơn hét qua hang đá vừa vào: "Được rồi, mọi người lại dùng sức đẩy cửa đá, lần này chắc là có thể đẩy được rồi." Nghe lệnh, binh sĩ vội vàng hành động, mọi người dùng toàn lực đẩy cửa đá.

Theo tiếng ma sát chói tai, cửa đá của cổ mộ cuối cùng cũng bị mọi người mở ra, vén lên bức màn bí ẩn của tầng đầu tiên của cổ mộ.

Nhìn xung quanh âm u, dù có đèn, ánh sáng cũng sẽ từ từ bị bóng tối nuốt chửng, căn bản không nhìn rõ tình hình xung quanh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Bắt đầu đi, kéo dây đèn, phát điện, làm sáng nơi này lên." Binh sĩ vội vàng bận rộn, lần này ra ngoài, mang theo không ít đồ, trong đó công cụ phát điện bằng sức người là hữu dụng nhất.

Trong môi trường tối tăm, dù thân thủ của anh có tốt đến đâu, cũng sẽ bị giảm đi rất nhiều, nói gì đến minh khí?

Chương 21

Nếu bỏ lỡ minh khí, thì lỗ to rồi.

Theo sự bận rộn của binh sĩ, Chương Khải Minh cẩn thận đi lại trong đại điện này.

Anh phát hiện không gian ở đây rộng lớn, giống như loại cung điện nghị sự trong hoàng cung, trên những cột đá khổng lồ xung quanh cũng đều có những hình điêu khắc tinh xảo.

Không lâu sau, dây đèn của cả mộ thất đã được bố trí xong, theo sự vận hành của máy phát điện, cả đại điện trực tiếp được chiếu sáng.

Khoảnh khắc đèn sáng lên, mọi người đều bị cảnh tượng nhìn thấy làm cho sững sờ, thực sự quá đẹp.

Vẻ đẹp này không chỉ là sự tinh xảo trong kiến trúc của cả đại điện, mà còn có khí thế hùng vĩ, càng thu hút người khác.

Thưởng thức một lúc cảnh đẹp, Chương Khải Minh là người tỉnh táo lại đầu tiên, anh vẫn nhớ mục đích của mình.

Anh đến đây không phải để thưởng thức cảnh đẹp, mà là vì những minh khí vô giá ở đây.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nói với những binh sĩ đang say mê cảnh đẹp: "Được rồi, đừng nhìn nữa.

Bây giờ lấy công cụ của các anh ra, có thấy những đồ trang trí trên những cột trụ xung quanh không, đó đều là bảo bối quý giá, còn có những bát lưu ly bát bảo bên cạnh, đều cẩn thận lấy xuống, cho vào hòm của chúng ta.

Còn đợi gì nữa, bây giờ là lúc thu hoạch rồi, mau hành động đi."

“Vâng, Tiểu Phật Gia.” Binh sĩ đã tỉnh táo lại vui mừng đáp lớn.

Nghe tiếng gọi Tiểu Phật Gia, Chương Khải Minh ngẩn ra, rồi nụ cười lại treo trên mặt, cảm giác này không tồi.

Thấy binh sĩ bắt đầu thu thập minh khí, Chương Khải Minh gọi Chương Nhật Sơn lại: “Chương Phó quan, lát nữa bảo thân binh của đại ca cảnh giới xung quanh.

Nhắc họ không chỉ cảnh giới phía trước, mà trên đầu cũng là nơi quan trọng, độc trùng rất thích những nơi đó.” Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn cũng thận trọng gật đầu, rồi đi bố trí.

Chương Khải Minh thì sờ sờ cái đầu trọc, nhỏ giọng nói: “Nơi này thực sự quá nguy hiểm, hy vọng mọi người đều có thể sống sót.” Thu dọn lại tâm trạng, Chương Khải Minh đứng trước lồng chứa Nộ Tình Kê, nói với nó: “Gà huynh à, đừng vội, mấy ngày nay cũng bị đói gần chết rồi, lát nữa sẽ cho ngươi một bữa no nê, chỉ sợ ngươi ăn không hết thôi.” Quay người nhìn những món minh khí do binh sĩ lấy xuống, tâm trạng của Chương Khải Minh vui lên, đó đâu phải là minh khí, đó là từng đồng bạc lớn, cũng là từng chút tuổi thọ.

Anh đến bên vách đá bên trái, cẩn thận nhìn bức bích họa được khắc trên đó, một bức bích họa luyện đan.

Ở giữa là một lò đan khổng lồ, xung quanh đều là những đạo sĩ bận rộn, mỗi người làm một công việc khác nhau, phối hợp với nhau.

Đồng thời phía trên lò đan có hơi nước lượn lờ, chắc là đang miêu tả dị tượng khi đan dược thành công.

Những thứ này đều bình thường, sự chú ý của Chương Khải Minh tập trung vào một nhân vật trong đó, trong cả bức bích họa chỉ có tay ông ta cầm một thứ giống như một quyển sách.

Nếu có thể tìm được thứ đó, mà nó không bị mục nát, chắc chắn có thể tăng thêm không ít tuổi thọ.

Điều này khiến Chương Khải Minh thèm thuồng.

Lần này ra ngoài, Chương Khải Minh đã bỏ tiền ra để bổ sung các loại kiến thức.

Mặc dù nhiều bích họa đều là tưởng tượng hư cấu, nhưng trong đó cũng sẽ vẽ ra vài vật phẩm có thật.

Những thứ này, chỉ cần có thể tìm được, mỗi món đều có thể nói là vô giá, vô cùng hiếm có.

Đối với những thứ này, Chương Khải Minh hứng thú nhất, đó không phải minh khí, đó là tuổi thọ.

Dần dần Chương Khải Minh chìm vào ảo tưởng, nghĩ đến sau khi có đủ tuổi thọ, rút thưởng thì rút thưởng, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

Tiếc là, giấc mơ đẹp nhanh chóng bị tiếng của binh sĩ phá vỡ.

"Tiểu Phật Gia, có ngô công ra rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh tức thì tỉnh táo lại, vội vàng đi về.

Chỉ thấy trên xà nhà của đại điện đột nhiên xuất hiện rất nhiều ngô công, giống như một cơn thủy triều màu đen tràn xuống.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội vàng hét lớn: "Tất cả mọi người lui về, thả những con gà chúng ta mang theo ra, đều cẩn thận một chút." Rồi Chương Khải Minh đến gần lồng chứa Nộ Tình Kê nói: "Gà huynh, tiếp theo là xem ngươi thể hiện rồi, đừng làm ta thất vọng đó." Nói xong, anh mở lồng ra, chỉ thấy Nộ Tình Kê đã sớm cảm nhận được ngô công, trực tiếp bay ra từ bên trong.

Nhìn đàn ngô công hung hãn trước mặt, Nộ Tình Kê phát ra một tiếng gáy vang dội.

Nghe tiếng gáy này, đàn gà vừa rồi còn có chút tán loạn trực tiếp tập trung lại sau lưng Nộ Tình Kê.

Giống như một vị tướng quân đang chỉ huy quân đội của mình, sự yên tĩnh trước khi chiến tranh bắt đầu.

Nhìn ngô công ngày càng gần, Nộ Tình Kê cuối cùng không chịu nổi cơn đói trong bụng, trực tiếp dẫn đàn gà xông vào giữa đàn ngô công.

Một cào, một mổ, mấy con ngô công toi mạng, theo sự tấn công của Nộ Tình Kê, đám ngô công này có chút hoảng loạn.

Mặc dù có sự uy hiếp của Nộ Tình Kê, nhưng vẫn có lác đác vài con ngô công đến gần mọi người.

Mấy binh sĩ không chú ý, trực tiếp bị ngô công cắn trúng, miệng phát ra từng tiếng hét thảm, nhanh chóng hóa thành một vũng nước vàng.

Những binh sĩ xung quanh cũng phát ra những tiếng hoảng loạn.

Chương Khải Minh biết, càng lúc này, càng không thể hoảng loạn.

Thế là anh hét lớn: "Tất cả giữ bình tĩnh, không được hoảng loạn.

Tất cả lấy vôi sống đã chuẩn bị sẵn ra, mau rắc lên mặt đất, nhanh lên." Có Chương Khải Minh chỉ huy, những binh sĩ này nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, phảng phất như đã tìm được trụ cột tinh thần.

Từng người một lấy túi lớn sau lưng ra, rắc vôi sống bên trong ra xung quanh mặt đất.

Thấy từng con ngô công tuy ghét vôi sống, nhưng vẫn đang tiến về phía mọi người.

Chương Khải Minh lại hét lên: "Nhanh, tưới nước, luộc chín hết đám ngô công này cho tôi." Theo từng túi nước được tưới lên vôi

sống, tỏa ra nhiệt lượng khổng lồ, từng con ngô công trực tiếp bị hấp chín.

Thấy nguy hiểm đã được giải trừ, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, may mà đã chuẩn bị trước những thứ này, nếu không chắc chắn sẽ tổn thất không ít nhân lực.

Lại nhìn sang cuộc chiến giữa đàn gà và ngô công, tuy đàn gà có ưu thế, là thiên địch của ngô công, nhưng những con gà bình thường cũng chết mấy con. 9.

Đột nhiên Trương Nhật Sơn nói: "Tiểu Phật Gia, Nộ Tình Kê thật không đơn giản, vậy mà thực sự giống như đang hành quân đánh trận, nhìn xem, lại còn có cả chiến thuật." Chương Khải Minh nhìn kỹ, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cuộc tấn công của đàn gà ban đầu tưởng chừng hỗn loạn vô trật tự, theo thời gian trôi qua, bây giờ đã có sự thay đổi.

Chương 22

10.

Lúc này đàn gà vậy mà đã chia đám rết thành nhiều khu vực, đang từ từ ăn mòn đám rết này.

Cứ đà này, ngô công sắp bị đánh bại rồi, Nộ Tình Kê quả không hổ là thần kê.

Xem xong tình hình phía trước, Chương Khải Minh đột nhiên phản ứng lại, ngạc nhiên nói: "Chương Phó quan, anh cũng gọi tôi là Tiểu Phật Gia rồi à?" Chương Nhật Sơn cười nói: "Không phải rất hay sao, gọi cũng thuận miệng." Thôi rồi, xem ra biệt danh Tiểu Phật Gia này đã dính chặt lấy mình.

Ban đầu chỉ có binh sĩ gọi thôi, bây giờ Chương Nhật Sơn cũng gọi như vậy, sau khi về chắc chắn sẽ lan truyền ra ngoài.

Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình, cảm thấy cũng không phải không thể gọi, thế là không thèm để ý nữa.

Lúc này, cuộc chiến giữa đàn gà và ngô công đã đến hồi kết, những con gà đã sớm ăn no, bây giờ chỉ đơn thuần là giết ngô công.

Đúng là vật này khắc vật kia, người bị những con ngô công này cắn trúng, nhanh chóng hóa thành một vũng nước vàng.

Nhưng những con gà này lại có thể trực tiếp mổ ăn ngô công, những con gà bị ngô công cắn chết, vẫn giữ nguyên hình dạng, không hóa thành nước vàng.

Cùng với tiếng gáy vang dội của Nộ Tình Kê, những con ngô công còn lại cuối cùng cũng sợ hãi.

Chúng lần lượt quay trở lại xà nhà, không lâu sau đã biến mất

không dấu vết.

Nếu không phải trên mặt đất có một lớp xác ngô công dày đặc, thì cứ như chúng chưa từng xuất hiện.

Thấy chiến tranh kết thúc, Chương Khải Minh vội vàng ra lệnh: "Nhanh lên, mau mời những vị gà đại gia này về, đều cẩn thận một chút, đừng làm chúng bị thương." Không cần Chương Khải Minh ra lệnh, những binh sĩ này trong lòng đều hiểu, những con gà này là bảo bối.

Chỉ cần chăm sóc tốt, căn bản không cần lo lắng về độc trùng trong đây.

Mọi người cẩn thận bắt từng con gà trở lại, một lần nữa nhốt vào trong chiếc lồng đã chuẩn bị sẵn. 11.

Có lẽ lũ gà đã quen với mọi người, hoặc có thể do ăn no nên không nhúc nhích, không gây thêm phiền phức gì.

Còn Chương Khải Minh thì từ từ tiến đến trước mặt Gà Nộ Tình, lúc này nó đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chương Khải Minh lại gần mà không hề làm nó kinh động, anh khẽ nói: "Gà huynh, lần này thật sự phiền huynh rồi, bây giờ ta đưa huynh vào lồng nghỉ ngơi cho khỏe nhé." Thấy Gà Nộ Tình không có phản ứng, Chương Khải Minh cẩn thận ôm nó lên, không ngờ nó lại không hề phản kháng chút nào.

Sau khi đặt Gà Nộ Tình vào lồng, Chương Khải Minh mới thở phào một hơi, yên tâm hẳn.

Con đường phía sau còn phải trông cậy vào Gà Nộ Tình, nếu không con Rết sáu cánh kia không phải là yêu vật tầm thường, rất khó đối phó.

Thấy Chương Khải Minh đã thu xếp ổn thỏa cho Gà Nộ Tình,

Chương Nhật Sơn mới dám lại gần, vui mừng nói: "Tiểu Phật Gia, lần này thật sự nhờ có Gà Nộ Tình cả.

Ngài thật có tầm nhìn xa trông rộng, nếu không chẳng biết sẽ tổn thất bao nhiêu huynh đệ." Nghe vậy, Chương Khải Minh quay đầu nhìn mấy vũng nước vàng trên mặt đất, thở dài một tiếng: "Đáng tiếc, đã có năm huynh đệ tử nạn rồi, lẽ ra nên cẩn thận hơn một chút thì tốt." Nghe lời này, Chương Nhật Sơn vỗ vỗ vai anh, nói: "Tiểu Phật Gia, ngài đừng đau lòng, mọi người sẽ không trách ngài đâu, ngược lại còn cảm kích nữa.

Nếu không nhờ quyết định của ngài lúc trước, e rằng số người chết sẽ còn nhiều hơn." Nói rồi, Chương Nhật Sơn quay đầu lớn tiếng hỏi: "Ta nói có đúng không?

Các huynh đệ?" Rất nhiều binh sĩ đồng thanh đáp: "Cảm tạ Tiểu Phật Gia." Nghe vậy, Chương Khải Minh nén lại tâm trạng đau buồn, nói: "Được rồi các huynh đệ, chúng ta tiếp tục thôi, trước tiên thu dọn hết tất cả minh khí ở đây, nhớ kỹ, đừng bỏ sót." Nhìn các binh sĩ tiếp tục làm việc, Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, đợi các huynh đệ thu dọn xong số minh khí này, hãy cử một bộ phận người đưa đồ về trước, để tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn sau này." Chương Nhật Sơn hỏi: "Nếu rút bớt một số huynh đệ về, lỡ sau này gặp phải người của Thường Thắng Sơn thì..." Chương Khải Minh biết ý của anh ta, sợ rằng nhân lực ít đi, đến lúc hai bên chạm mặt sẽ chịu thiệt.

Nhưng Chương Khải Minh lại không quá lo lắng, trực tiếp nói: "Chắc là không sao đâu, vừa rồi tình hình thế nào anh cũng thấy rồi, e rằng đám người của Thường Thắng Sơn cũng tổn thất nặng nề." "Lúc đầu ta mang theo nhiều người như vậy cũng vì sợ chưa vào mộ đã xảy ra xung đột, nhưng bây giờ thì chắc không cần lo lắng nữa." Nghĩ đến lũ rết lúc trước, Chương Nhật Sơn có chút sợ hãi, người

của Thường Thắng Sơn e là tổn thất thảm trọng.

Anh ta liền gật đầu: "Được, vậy cứ cho một bộ phận về trước.

Một mặt để phòng ngừa sự cố sau này, tránh làm mất hoặc hư hại minh khí." "Mặt khác cũng để Phật Gia thở phào nhẹ nhõm, gần đây ngài ấy bị áp lực vì thiếu hụt tiền bạc đến khó chịu." Hai người đạt được thỏa thuận, tiếp tục giám sát các binh sĩ thu dọn minh khí, phòng ngừa sự cố lại xảy ra.

Nói thật, số minh khí trong đại điện này không hề ít, tin rằng sau khi những thứ này được đưa về, Chương Khải Sơn bên kia có thể thoải mái hành động, không cần phải bó tay bó chân nữa.

Bận rộn hơn một tiếng đồng hồ, minh khí trong đại điện cuối cùng cũng được mọi người dọn dẹp sạch sẽ, tổng cộng chứa được gần 50 chiếc hòm.

Đợi mọi người tập hợp lại, Chương Khải Minh nói với các binh sĩ: "Mọi người cũng thấy rồi đấy, chúng ta hiện tại thu hoạch không tồi, nhưng chúng ta không thể mang theo những thứ này hành động được." "Vì vậy tôi và Chương Phó quan quyết định, cử 100 huynh đệ, trước tiên vận chuyển những thứ này về, sau đó những người còn lại tiếp tục hành động." "Bây giờ mọi người nghỉ ngơi đi, ai cũng mệt rã rời rồi." Một lúc sau, Chương Khải Minh nhìn sĩ quan trước mặt, đây là đội trưởng được Chương Nhật Sơn chọn ra để phụ trách vận chuyển minh khí.

Chương Khải Minh nghiêm túc nói: "Lần này trở về, trên đường nhất định phải cẩn thận, tốt nhất là tránh tầm mắt của người khác." "Sau khi về đến nơi, đừng rầm rộ vào thành, hãy tìm một nơi kín đáo ngoài thành, sau đó cử người đích thân đi thông báo cho đại ca tôi, biết chưa?" Viên tiểu đội trưởng chào theo kiểu nhà binh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu Phật Gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ đích thân giao

đồ đến tay Phật Gia, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Chương Khải Minh vỗ vỗ vai anh ta rồi đi sang một bên nghỉ ngơi.

Chỉ còn lại Chương Nhật Sơn tiếp tục dặn dò thêm một vài việc khác.

Đợi tốp binh sĩ vận chuyển minh khí rời đi, Chương Khải Minh đứng dậy nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục tiến lên thôi, xem xem bên trong còn có thứ gì tốt không." Anh dẫn theo mọi người cẩn thận đi về phía hậu điện, vô cùng dè dặt, dù sao nơi này thực sự quá nguy hiểm.

Cẩn thận đi qua cửa hông của đại điện, tiến vào hậu điện, một lối đi được tạc thẳng từ trong lòng núi.

Mọi người đi sát vào nhau, đạn đã lên nòng, sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đi trong lối đi khoảng 200 mét, không gian phía trước trở nên rộng rãi hơn.

Khi mọi người dừng bước, xuất hiện trước mắt họ là một cây cầu đá.

Nhìn cây cầu đá trước mắt, Chương Khải Minh biết đây là nơi nguy hiểm. 12.

Tuy trông có vẻ yên tĩnh, nhưng đây là nơi Rết sáu cánh thường xuyên xuất hiện, đó là một con yêu vật khổng lồ.

Anh mở lồng đựng Gà Nộ Tình ra, rồi cẩn thận bưng nó trong tay.

Sau đó anh khẽ nói: "Lát nữa, tôi sẽ đứng ở đầu cầu, sau đó mọi người tuyệt đối không được gây ra tiếng động, cẩn thận đi qua." Mặc dù không hiểu tại sao Chương Khải Minh lại cẩn trọng như vậy, nhưng những người này sau khi trải qua trận tập kích của lũ rết lúc trước, đã vô cùng tin tưởng vào lời nói của Tiểu Phật Gia.

Chương Nhật Sơn đi đầu, mọi người bắt đầu lặng lẽ từ từ đi qua cầu đá, ai nấy đều cẩn thận kiểm soát hành động của mình.

Thấy kế hoạch diễn ra thuận lợi, nhưng Chương Khải Minh cũng không hề lơi lỏng cảnh giác, vẫn luôn chú ý động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên anh phát hiện Gà Nộ Tình trong lồng có chút khác thường, nó đã mở mắt ra, chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết chắc chắn là Rết sáu cánh đã xuất hiện, nếu không Gà Nộ Tình sẽ không có biểu hiện lạ như vậy.

Anh vội vàng ra hiệu bằng tay cho mọi người, ý bảo nhanh chóng đi qua.

Chương 23

Nếu Rết sáu cánh đã xuất hiện, vậy thì đi từ từ sẽ làm lỡ thời gian.

Khi mọi người đang chạy, Chương Khải Minh đột nhiên nhìn thấy một bóng đen khổng lồ lao ra từ phía bên phải cầu đá.

Thân thể dẹt, đầu lâu to lớn, cộng thêm chiều dài kinh người, chắc chắn là Rết sáu cánh không còn nghi ngờ gì nữa.

Thấy quái vật xuất hiện, nhìn mấy binh sĩ còn chưa qua được cầu đá, Chương Khải Minh cắn răng, trực tiếp rút khẩu súng lục bên hông ra.

Chương Khải Minh và Chương Khải Sơn đều thích súng, đàn ông sao có thể không thích súng chứ?

Nhắm vào Rết sáu cánh xong, Chương Khải Minh trực tiếp nổ súng.

Bị tấn công, Rết sáu cánh bị cơn đau kích thích liền nhắm thẳng vào kẻ đầu sỏ là Chương Khải Minh.

Thấy các binh sĩ đối diện định tấn công, Chương Khải Minh vội vàng hét lên: "Đừng tấn công vội, bây giờ chưa phải lúc, tất cả chuẩn bị dây thừng." Vừa hét, Chương Khải Minh vừa ôm Gà Nộ Tình nhanh chóng lùi về phía sau, thu hút sự chú ý của Rết sáu cánh.

Nhìn con Rết sáu cánh ngày càng gần, Chương Khải Minh trực tiếp ném Gà Nộ Tình trong lồng ra.

Theo sau một tiếng gáy vang dội, Gà Nộ Tình xuất trận.

Vừa nhìn thấy bóng dáng Gà Nộ Tình, Rết sáu cánh lập tức ngừng truy đuổi, cả hai đối đầu với nhau.

Nhân cơ hội này, Chương Khải Minh cẩn thận rời khỏi phạm vi tấn công của Rết sáu cánh, nhanh chóng qua đầu kia của cây cầu.

Sau khi hội ngộ với mọi người, Chương Nhật Sơn vội vàng quan tâm hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài không sao chứ?" Cười lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Yên tâm đi, không sao đâu, nhưng chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa phải hỗ trợ Gà Nộ Tình." Chương Nhật Sơn có chút lo lắng nói: "Con rết đó to như vậy, Gà Nộ Tình có đánh lại không?" Nhìn Gà Nộ Tình và Rết sáu cánh đang đối đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Không sao, tuy thân hình chênh lệch rất lớn, nhưng Gà Nộ Tình không phải loại tầm thường đâu." "Lát nữa khi chúng chiến đấu, chúng ta phải luôn sẵn sàng, vừa hay Rết sáu cánh có nhiều chân, có thể mắc dây thừng vào." "Chúng ta chỉ cần giúp Gà Nộ Tình khống chế Rết sáu cánh, tôi tin cuối cùng chúng ta nhất định có thể giết được nó." Nghe những lời này, mọi người tuy lo lắng nhưng cũng đều gật đầu, trong số đó có 50 người biết nghề đổ đấu, đã chuẩn bị sẵn sàng để tung dây thừng bất cứ lúc nào.

Ở phía đối diện, Rết sáu cánh và Gà Nộ Tình đang đối đầu cuối cùng cũng động thủ, trận chiến đã bắt đầu.

Mặc dù Rết sáu cánh có thân hình to lớn, nhưng Gà Nộ Tình lại có thể bay được trong thời gian ngắn, cả hai đấu với nhau bất phân thắng bại.

Thỉnh thoảng Gà Nộ Tình có thể nhảy lên người Rết sáu cánh, mổ ra mấy cái lỗ máu.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội vàng lớn tiếng nói: "Tất cả nhớ kỹ những chỗ mà Gà Nộ Tình tấn công, lát nữa nếu tấn công thì nhắm vào đó." Mọi người nghiêm nghị gật đầu, vừa rồi họ cũng thấy Chương Khải Minh tấn công Rết sáu cánh, đạn bắn vào người nó giống như bắn vào thép, lại bị bật ra.

Trận chiến giữa Gà Nộ Tình và Rết sáu cánh, tuy trông Gà Nộ Tình chiếm ưu thế, nhưng thực tế lại không gây ra tổn thương lớn nào cho Rết sáu cánh.

Dù sao thân hình nó quá lớn, đối mặt với sự tấn công của Gà Nộ Tình, căn bản không bị thương vào chỗ hiểm.

Một lúc sau, chiến trường của cả hai bắt đầu di chuyển, từ từ tiến lại gần phía Chương Khải Minh và mọi người.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội nói: "Nhanh, tất cả tản ra chuẩn bị, chỉ cần có cơ hội là ra tay ngay." Sau khi mọi người tản ra, không lâu sau Gà Nộ Tình và Rết sáu cánh đã đánh tới nơi.

Đột nhiên, Gà Nộ Tình dùng cánh thay đổi phương hướng trên không trung, Rết sáu cánh trực tiếp lao xuống đất, Gà Nộ Tình đáp xuống đầu Rết sáu cánh, bắt đầu tấn công dồn dập. 13.

Thấy vậy, mọi người biết cơ hội đã đến, dồn dập tung dây thừng trong tay ra, ghì chặt Rết sáu cánh xuống đất.

Tuy nó giãy giụa dữ dội, nhưng lúc này Rết sáu cánh không có điểm tựa, toàn thân chỉ có thể phát huy được chưa đến năm phần sức lực.

Vì vậy nhất thời khó mà thoát thân, chân bị dây thừng mắc lại, cũng không thể trực tiếp bò đi được.

Trong chốc lát, tình thế xoay chuyển, Rết sáu cánh đã rơi vào thế hạ phong.

Thấy Rết sáu cánh tạm thời bị khống chế, Chương Khải Minh không nén được sự tò mò, chuẩn bị thử sức phòng ngự của nó.

Anh liền hét với Chương Nhật Sơn: "Chương Phó quan, anh chỉ huy, nếu thấy không ổn thì lập tức bảo huynh đệ buông tay, tuyệt đối không được gắng gượng." "Tôi đi thử sức phòng ngự của Rết sáu

cánh, xem có thể gây thương tổn cho nó không." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn vội khuyên: "Tiểu Phật Gia, nguy hiểm lắm, cứ chờ xem sao đã." Chương Khải Minh lắc đầu: "Cứ chờ mãi cũng không phải là cách, yên tâm đi, tôi có khả năng tự vệ." Nói xong, Chương Khải Minh trực tiếp lao về phía Rết sáu cánh.

Chương Nhật Sơn thấy cũng không còn cách nào khác, đành phải nói: "Mọi người dùng sức, khống chế con quái vật." Đến gần Rết sáu cánh, Chương Khải Minh mới phát hiện thân hình nó to lớn đến đáng sợ.

Dù đang nằm bẹp dưới đất mà vẫn cao gần bằng anh.

Ổn định tinh thần, Chương Khải Minh trực tiếp đến gần đầu của con Rết sáu cánh.

Tìm được vị trí mắt của nó, Chương Khải Minh sử dụng công phu 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, tập trung toàn bộ khí lực toàn thân vào khớp ngón tay.

Sau đó, kình lực cương mãnh của ngón tay trực tiếp đánh trúng mắt trái của Rết sáu cánh, khiến máu màu xanh biếc chảy ra.

Tuy nhiên, muốn chọc mù nốt con mắt còn lại thì không dễ, bây giờ Rết sáu cánh đang giãy giụa dữ dội, e rằng sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa.

Thế nên Chương Khải Minh cũng không tham công, trực tiếp toàn lực ra tay, từng đạo chỉ kình đánh vào đầu của Rết sáu cánh.

Mặc dù một lần tấn công khó mà phá vỡ được lớp phòng ngự của nó, nhưng không chịu nổi tốc độ tấn công nhanh của Chương Khải Minh.

Không sợ đau đớn, vì vậy phần đầu bên trái gần mắt của Rết sáu cánh bị Chương Khải Minh đánh cho máu thịt văng tung tóe, máu chảy

đầy đất.

Chịu phải trọng thương như vậy, Rết sáu cánh bắt đầu liều mạng giãy giụa, cuối cùng cũng thoát khỏi dây thừng của mọi người.

Nhìn Chương Khải Minh, kẻ đã chọc mù một mắt mình, Rết sáu cánh ngay cả Gà Nộ Tình trên đầu cũng không thèm để ý nữa.

Nó trực tiếp lao thẳng về phía Chương Khải Minh, xem ra nhất quyết phải giết anh cho bằng được.

Đối mặt với cú húc của Rết sáu cánh, Chương Khải Minh đã sớm có chuẩn bị.

Khi đòn tấn công đến gần, anh trực tiếp giơ hai tay lên đỡ, nghe một tiếng "Keng" vang lớn, thân hình Chương Khải Minh lùi thẳng về sau, mãi đến khi Chương Nhật Sơn ở phía sau đỡ lấy mới dừng lại.

Một cú tấn công đã bị Chương Khải Minh cưỡng ép đỡ lấy, có《Kim Chung Tráo》 tồn tại, tuy lực tấn công hiện tại không cao, nhưng khả năng bảo mệnh của Chương Khải Minh lại rất cao.

Chương Nhật Sơn ở phía sau vội hỏi: "Khải Minh, bây giờ thế nào rồi?

Có cần chữa thương ngay không?" Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Không sao đâu, phòng ngự của em rất tốt, hơn nữa lực của Rết sáu cánh đã bị triệt tiêu một phần, không ảnh hưởng nhiều đến em." Nói xong, Chương Khải Minh xắn tay áo lên, để lộ ra tấm hộ tí bằng thép đã vỡ nát, cú húc vừa rồi đã hoàn toàn phá vỡ nó.

Chương Nhật Sơn lại ngây người, nhìn tấm hộ tí vỡ nát, rồi lại sờ sờ cánh tay Chương Khải Minh, lẩm bẩm nói: "Tiểu Phật Gia, cánh tay của ngài còn cứng hơn cả thép à?" Phía bên kia, Rết sáu cánh sau khi húc văng Chương Khải Minh thì không tấn công nữa.

Ngược lại, sau khi hất Gà Nộ Tình khỏi người, nó trực tiếp quay

đầu bỏ chạy, không còn ý muốn chiến đấu nữa.

Chương 24

Thấy Rết sáu cánh bị đánh chạy, mọi người reo hò chiến thắng.

Nhưng Chương Khải Minh không lạc quan như vậy, anh biết Rết sáu cánh chỉ đi dưỡng thương.

Đáng tiếc bây giờ mọi người đã mệt, khó mà giết được nó, chỉ có thể lãng phí cơ hội truy kích tốt đẹp.

Lần chiến đấu với Rết sáu cánh này chỉ là màn dạo đầu, dù sao "biết người biết ta, trăm trận không nguy".

Hơn nữa, cũng không phải không có thành quả, mắt của Rết sáu cánh chẳng phải đã bị Chương Khải Minh đánh mù một con rồi sao?

Mọi người dựa vào rìa một bức tường đá, ngồi xuống nghỉ ngơi cho khỏe, lần này thật sự khiến mọi người mệt rã rời.

Chương Khải Minh nhìn các binh sĩ mệt mỏi, hỏi: "Chương Phó quan, sao rồi, có ai bị thương không?" "Tiểu Phật Gia, yên tâm đi, vừa rồi mọi người và Rết sáu cánh đều không chiến đấu chính diện, chỉ có hơi kiệt sức thôi." Nghe vậy, Chương Khải Minh mới yên tâm, dặn dò: "Vậy thì tốt, chuẩn bị thức ăn, để mọi người ăn chút gì đó, nghỉ ngơi cho khỏe, ai cũng mệt rồi, nhưng nhất định phải nâng cao cảnh giác, phòng Rết sáu cánh đánh lén." Nhìn mọi người bắt đầu nấu cơm, Chương Khải Minh đến bên cạnh Gà Nộ Tình.

Lần này, Gà Nộ Tình cũng không tấn công Chương Khải Minh nữa, có lẽ đã quen rồi, quan hệ cũng không tệ.

Mặc dù trước đó Chương Khải Minh không tử tế khi ném Gà Nộ Tình ra ngoài, nhưng nó không hề ghi hận.

Từ từ lại gần, Chương Khải Minh cười nói: "Gà huynh, mệt rồi

phải không, ta ôm huynh đi nghỉ ngơi, lát nữa cho huynh ăn chút đồ ngon." Anh đưa tay ra thử, thấy Gà Nộ Tình không phản kháng, Chương Khải Minh mừng thầm trong lòng.

Xem ra sau lần này ra ngoài, biết đâu có thể có một khởi đầu tốt đẹp với Gà Nộ Tình.

Sau này xuống mộ đều có thể mang theo nó, vậy thì không cần quá lo lắng về độc trùng nữa.

Anh ôm Gà Nộ Tình trở về lồng, đặt xác mấy con rết đã thu thập từ trước vào trong, nhìn Gà Nộ Tình ăn ngấu nghiến.

Trong lòng Chương Khải Minh đang mơ về một tương lai tươi đẹp.

Lúc ăn cơm, Chương Nhật Sơn hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài xem tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Chương Khải Minh dừng động tác, suy nghĩ rồi nói: "Chương Phó quan, chúng ta bây giờ hãy tìm cơ hội giải quyết con Rết sáu cánh trước đã, nếu không một khi sau này xảy ra biến cố, chúng ta sẽ rất bị động." "Đặc biệt là khi chúng ta gặp nguy hiểm, nếu Rết sáu cánh lại xuất hiện, chúng ta sẽ không chịu nổi đâu." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn hết sức đồng tình nói: "Đúng vậy, bây giờ Rết sáu cánh đã trở thành mối họa lớn trong lòng chúng ta, nếu không trừ khử nó, chúng ta không thể tiếp tục được." Chương Khải Minh cũng đau đầu, nếu Rết sáu cánh thật sự một lòng muốn trốn, mọi người thật sự không có cách nào.

Dù sao môi trường ở đây đối với Rết sáu cánh quá quen thuộc rồi.

Nhưng bây giờ thời gian cũng không còn sớm, trước tiên hãy tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi, nếu không ai cũng không dám ngủ.

Vì sự an toàn, mọi người đều hành động cùng nhau, trước tiên là trong đại điện.

Vừa vào đã nhìn thấy chiếc đỉnh lớn ở giữa, Chương Khải Minh biết đó là lối đi xuống tầng tiếp theo.

Bây giờ Rết sáu cánh chắc đang ở bên trong dưỡng thương, nhưng hiện tại không phải là thời cơ tốt để đi vào, một khi xảy ra chiến đấu bên trong, địa hình quá phức tạp, dễ bị Rết sáu cánh tiêu diệt từng người một.

Ở bên trong cũng nhìn thấy người giấy kia, nhưng thứ đó chẳng có tác dụng gì.

Thực sự là do người vào quá đông, chẳng dọa được ai, lại còn bị một binh sĩ giẫm nát.

Cũng là do Chương Khải Minh cố ý tìm kiếm, nếu không ngay cả mảnh vụn cũng không thấy, thật quá thảm.

Mọi người tìm kiếm một lượt, không phát hiện thứ gì bất thường, nhưng Chương Khải Minh biết nơi này không phải là chỗ nghỉ ngơi tốt.

Một khi Rết sáu cánh vào, không ai chạy thoát được.

Ra khỏi đại điện, tiếp tục tìm kiếm về phía sau, chuẩn bị tìm một nơi an toàn.

Đi trên đường, Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, lúc trước có nhìn thấy cái đỉnh lớn kia không?

Đó là lối vào." "Cái gì?

Lối vào ở đó sao?

Vậy sao chúng ta không vào?" Chương Nhật Sơn có chút khó hiểu hỏi.

Chương Khải Minh lắc đầu: "Muốn vào thì dễ, nhưng sợ rằng chúng ta không có mạng mà ra." Chương Nhật Sơn nhíu mày, thần sắc

khẽ động hỏi: "Tiểu Phật Gia, con Rết sáu cánh đó cũng ở dưới đó sao?" Chương Khải Minh cười gật đầu: "Đúng vậy, tuy nhiên ta hiện tại chưa xuống, cũng không biết địa hình bên trong thế nào?" "Một khi bên trong vô cùng phức tạp, đối với chúng ta không phải là chuyện tốt." Ở cung điện phía sau, mọi người tìm kiếm cẩn thận, phát hiện ra một căn phòng an toàn.

Hôm nay chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây, nhưng người gác đêm phải được sắp xếp cẩn thận.

Nếu không Rết sáu cánh xuất hiện, mọi người đều sẽ trở thành bữa ăn của nó, không ai chạy thoát được.

Dựa vào tường của đại điện, nhìn các binh sĩ đang ngủ say, Chương Khải Minh không hề có chút buồn ngủ nào.

Anh đang suy nghĩ cách đối phó với Rết sáu cánh, nếu không trừ khử nó, hành động lần này sẽ không thuận lợi.

Chương Nhật Sơn bên cạnh thấy Chương Khải Minh nhíu mày, hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài đang lo chuyện Rết sáu cánh sao?" "Đúng vậy, hiện tại nó là mối họa lớn của chúng ta, phải nghĩ ra một cách mới được." Hai người im lặng, đều đang cẩn thận suy nghĩ phương pháp giải quyết vấn đề.

Đột nhiên, vẻ mặt Chương Nhật Sơn vui mừng, nói: "Tiểu Phật Gia, ngài có nhớ những con gà đã chết lúc trước không?" "Phải biết rằng rết thích nhất là thịt gà, ngày mai chúng ta có thể thử xem." Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình, cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, đành phải gật đầu: "Được thôi, vậy ngày mai chúng ta thử xem, nhưng cũng không biết thịt gà đó có tác dụng không." Nghỉ ngơi một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau, mọi người vội vàng chuẩn bị nấu cơm.

Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần mọi người đều đã hồi phục,

ngay cả những binh sĩ kiệt sức cũng đã khỏe lại.

Ăn sáng xong, Chương Nhật Sơn cử mấy binh sĩ đi mang xác những con gà đã chết về.

Bây giờ lũ rết đã bị đánh cho sợ, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nữa, về mặt an toàn không có vấn đề gì.

Không lâu sau, những con gà chết đã được mang về, anh ra lệnh cho thuộc hạ mổ xác chúng ra, đặt trên mặt đất để tỏa ra mùi tanh.

Chuẩn bị xem Rết sáu cánh có mắc bẫy không.

Nếu nó thật sự đến, lần này ít nhất cũng phải làm mù thêm một mắt của nó, đến lúc đó sẽ dễ đối phó hơn.

Ngay khi mọi người vừa chuẩn bị xong.

Con Rết sáu cánh chưa thấy đâu, ngược lại lại đợi được một nhóm người khác, chính là người của Bàn Sơn và Tả Lĩnh.

Ngay khi Chương Nhật Sơn chuẩn bị lên tiếng, Chương Khải Minh vội ngăn lại, ra hiệu cho anh ta nhìn kỹ phía trên đầu của đám người đối diện.

Hóa ra Rết sáu cánh đã nhắm vào họ, xem bộ dạng tức giận của nó, có khả năng nó đã coi những người đó là kẻ thù.

Chương Khải Minh nghĩ một lúc, đột nhiên dùng đèn chiếu vào đám người đối diện, rồi ra hiệu cho họ.

Chương 25

Đến cả kẻ ngốc cũng biết có điều bất thường xung quanh mình.

Thấy ánh mắt kỳ lạ của Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh khẽ nói: "Chúng ta không ra tay, sao có thể tìm được cơ hội giết Rết sáu cánh chứ?" Đột nhiên phía trước trở nên ồn ào, tiếng la hét, chửi rủa, ra lệnh...

Có sự nhắc nhở của Chương Khải Minh từ trước, đám người đối diện đã phát hiện ra Rết sáu cánh.

Bây giờ chúng đã đánh nhau, trận chiến quả thực có xu hướng một chiều.

Thấy vậy, Chương Khải Minh dẫn mọi người cẩn thận tiến lại gần phía đối diện, chuẩn bị tìm cơ hội.

Đi qua cầu đá, mọi người trốn bên cạnh vách đá phía bên phải, cẩn thận quan sát trận chiến đối diện.

Chỉ thấy Rết sáu cánh hôm nay đặc biệt hung dữ, tấn công điên cuồng vào đám người, mỗi lần di chuyển đều cướp đi mấy mạng người.

Những đòn tấn công của đám người đó đánh vào thân Rết sáu cánh, căn bản không có chút tác dụng nào. 14.

Đột nhiên, Trương Khải Minh phát hiện trong đội ngũ đối diện không có bóng dáng của Côn Luân, giống như trong nguyên tác, đã chết trong vòng thành rồi sao?

Trong lòng cảm thấy một trận tiếc nuối, thuộc hạ tốt như vậy, Trần Ngọc Lâu lại không biết trân trọng.

Ngay khi Chương Khải Minh đang tiếc nuối, trong đám người đối

diện có ba người mặc đạo bào ra tay.

Ba người lần lượt vung ra một sợi dây thừng, trực tiếp trói chặt Rết sáu cánh.

Trần Ngọc Lâu mà anh thấy lúc trước cũng nhảy lên không trung, dùng dao găm mang theo bên mình, hung hăng đâm vào Rết sáu cánh.

Thấy cơ hội này, Chương Khải Minh vội nói: "Chương Phó quan, dùng phương pháp hôm qua, chuẩn bị sẵn sàng, lần này nhất định phải giết chết Rết sáu cánh." 15.

Dặn dò xong, Trương Khải Minh ôm Nộ Tình Kê lao ra, vừa đi vừa hét: "Cố gắng lên, nhất định đừng buông tay." Đến gần khu vực chiến đấu, Chương Khải Minh trực tiếp tung Gà Nộ Tình lên không trung.

Gà Nộ Tình đã sớm không thể chờ đợi, trực tiếp vỗ cánh một cái, bay lên đầu Rết sáu cánh, bắt đầu tấn công.

Đột nhiên, một cô gái trong ba người mặc đạo bào không trụ được, bị Rết sáu cánh kéo đi.

Nhìn tiểu mỹ nữ sắp hương tiêu ngọc vẫn, Chương Khải Minh biết đó hẳn là Hoa Linh, thế là trực tiếp ra tay.

Lúc xem phim, Chương Khải Minh rất tiếc cho cái chết của Hoa Linh, bây giờ có cơ hội đương nhiên phải cứu một phen.

Anh đưa tay ra, trực tiếp ôm lấy eo Hoa Linh, giữ chặt thân hình cô.

Sau đó dùng sức đẩy eo cô một cái, đưa Hoa Linh về phía xa.

Sau đó Chương Khải Minh cười nói với cô: "Cô nương, cẩn thận, tiếp theo đừng sơ suất." Nói xong, cũng không để ý phản ứng của Hoa Linh, quay người cẩn thận nhìn Rết sáu cánh.

Đột nhiên Rết sáu cánh vì đau đớn, thân hình uốn cong trực tiếp duỗi thẳng ra.

Chương Khải Minh vội hét lên: "Bây giờ, ra tay." Tiếng nói vừa dứt, hàng chục sợi dây thừng bay ra, trực tiếp trói chặt Rết sáu cánh.

Mặc dù bị những sợi dây thừng đột nhiên xuất hiện dọa một phen, nhưng mọi người đều là cao thủ, thấy có người giúp đỡ, vội vàng dùng hết toàn lực.

Theo sức của mọi người, Rết sáu cánh từ từ bị ghì xuống đất lần nữa, bị khống chế chặt chẽ.

Chương Khải Minh cũng không lãng phí cơ hội, trực tiếp đến chỗ mắt phải của Rết sáu cánh, chuẩn bị làm mù nốt mắt còn lại của nó.

Nhìn Trần Ngọc Lâu đang loay hoay, Chương Khải Minh cũng không nể mặt, trực tiếp tóm lấy vai hắn, ném ra sau lưng.

Đối mặt với con mắt không có gì che chắn, Chương Khải Minh bắt đầu cuộc tấn công cuồng bạo.

Trong chốc lát ngoài tiếng kêu thảm thiết của Rết sáu cánh, chỉ còn lại tiếng quyền đấm vào thịt.

Nhìn cảnh tượng tàn bạo như vậy, những người xung quanh đều nuốt nước bọt, thầm cảm thán tên trọc lừa này thật đáng sợ.

Thấy bên phải lại trở nên máu thịt bầy nhầy, Chương Khải Minh mới ngừng tấn công.

Đột nhiên anh nhìn thấy trên đầu Rết sáu cánh có cắm một con dao găm, mắt sáng lên.

Lần này chắc có thể trực tiếp giết chết nó rồi.

Nói là làm, Chương Khải Minh trực tiếp rút con dao găm ra, sau đó nhảy lên đầu Rết sáu cánh.

Nhắm chuẩn vị trí, trực tiếp đâm dao găm vào, nhìn chuôi dao còn lại, Chương Khải Minh lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Lần này, mày không chạy được rồi.

Vận chuyển toàn bộ kình lực, nhắm vào chuôi dao găm, trực tiếp dùng kình lực cương mãnh của ngón tay đánh con dao găm vào sâu trong não Rết sáu cánh.

Lần này, dù có bản lĩnh ngút trời cũng không chạy thoát được.

Ngay khi Chương Khải Minh lơi lỏng cảnh giác, đột nhiên Rết sáu cánh lại phun ra nội đan.

Nó khống chế nội đan bắt đầu tấn công Chương Khải Minh, nhất thời không để ý, anh trực tiếp bị nội đan đánh trúng ngực.

Cảm nhận cơn đau ở ngực, Chương Khải Minh biết xương sườn đã gãy.

Anh nén đau đứng dậy, hung hăng nhìn nội đan đang bay lượn, trực tiếp đưa hai tay ra tóm lấy.

Đôi tay được 《Kim Chung Tráo》 cường hóa, không phải là thứ mà nội đan có thể phá vỡ phòng ngự, chỉ có thể bị Chương Khải Minh nắm chặt trong tay.

Lần này, Rết sáu cánh đã cho Chương Khải Minh một bài học nhớ đời.

Đối mặt với kẻ địch tuyệt đối không được sơ suất, may mà lần này thương thế không nghiêm trọng, coi như một bài học.

Thấy Chương Khải Minh bắt được nội đan, Rết sáu cánh phát ra tiếng kêu thảm thiết dữ dội, giãy giụa càng mạnh hơn.

Chương 26

Nhưng những người xung quanh đều biết, đó là sự giãy giụa cuối cùng, chỉ cần trụ được là thắng lợi.

Cuối cùng, Rết sáu cánh từ từ mất đi hơi thở, yên tĩnh nằm bẹp trên mặt đất.

Đến đây, Rết sáu cánh, một đối thủ mạnh mẽ, cuối cùng đã bị đánh bại.

Vừa đánh bại Rết sáu cánh, Gà Nộ Tình đang tấn công liền dừng lại, kiêu hãnh tiến lại gần Chương Khải Minh.

Một đôi mắt to giống người, chăm chú nhìn vào tay phải của Chương Khải Minh.

Ban đầu tưởng Gà Nộ Tình tìm Chương Khải Minh, sau mới hiểu ra, nó đang nhắm vào nội đan trong tay anh.

Do dự một lúc, Chương Khải Minh liền đút nội đan đã mất khả năng hoạt động cho Gà Nộ Tình.

Dù sao lần này nó cũng đã góp công lớn, hơn nữa nội đan này người ăn vào cũng chỉ có thể dùng để giải độc, hiện tại cũng không cần dùng đến.

Nhìn Gà Nộ Tình trực tiếp ngửa cổ, nội đan đã được nuốt xuống, sau đó nó nhắm mắt lại.

Tay trái ôm Gà Nộ Tình, tay phải sờ vào xương sườn đã gãy, lần này thật là một bài học nhớ đời.

May mà thương thế không quá nghiêm trọng, chưa gãy hoàn toàn, nếu không tiếp theo không thể động thủ được nữa.

Chương Nhật Sơn chạy tới vội vàng quan tâm hỏi: “Tiểu Phật Gia, thế nào rồi, có bị thương nặng không?” “Không sao, con súc sinh đó khống chế nội đan không tốt, không có gì đáng ngại.” Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Chương Nhật Sơn mới thở phào nhẹ nhõm, lần này ra ngoài nếu Chương Khải Minh có mệnh hệ gì, anh ta không biết ăn nói sao với Phật Gia.

Lúc này, ba người mặc đạo bào bên cạnh đi tới, hành lễ nói: “Bàn Sơn Chá Cô Tiêu (Lão Dương Nhân, Hoa Linh), đa tạ các hạ ra tay tương trợ.” Chương Khải Minh đáp lễ rồi nói: “Đừng khách sáo, con súc sinh đó cũng là đại địch của tôi, chỉ là mọi người phối hợp tốt thôi.” Nói xong, Chương Khải Minh ho dữ dội hai tiếng, xương sườn bị nứt có ảnh hưởng nhất định.

Hoa Linh thấy vậy, vội tiến lên mấy bước, đưa ra một viên thuốc: “Này, tiểu hòa thượng, đây là đan dược ta luyện chế, có ích cho vết thương của ngươi, mau ăn đi.” Nghe lời của Hoa Linh, động tác của Chương Khải Minh cứng đờ, sau đó lộ ra một nụ cười gượng gạo nói: “Hoa Linh cô nương, ta không phải hòa thượng, nhưng cảm ơn thuốc của cô.” Chương Nhật Sơn đang nín cười bên cạnh thấy Chương Khải Minh uống thuốc, đang định nói gì đó, thì thấy Chương Khải Minh xua tay, ra hiệu không sao. 16.

Trần Ngọc Lâu và những người khác nãy giờ im lặng cũng bước lên phía trước, nói: “Đa tạ ra tay tương trợ.” Chương Khải Minh khách sáo vài câu, sau đó ác ý nói: “Này, chẳng phải là người hôm đó sao?

Sao rồi, nước tiểu đồng tử dùng tốt chứ?” Vừa nghe lời này, vẻ mặt của Trần Ngọc Lâu liền méo mó, dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn nhìn nhau, không lẽ

nào?

Thật sự uống nước tiểu đồng tử rồi sao?

Vậy thì thảm quá.

Bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện, rất nhiều người đều bị thương, vì vậy mọi người tạm thời tách ra, xử lý xong mọi việc mới chuẩn bị nói chuyện tiếp.

Quay trở lại bên cạnh các binh sĩ, Chương Khải Minh yên tĩnh dựa vào vách tường, cảm nhận cơn đau trước ngực.

Sau này tuyệt đối không được sơ suất như vậy nữa, may mà lần này vận khí tốt, nếu Rết sáu cánh có thể hoàn toàn khống chế nội đan, e rằng không chỉ đơn giản là gãy xương sườn.

Nhìn Chương Nhật Sơn đang lo lắng bên cạnh, Chương Khải Minh lắc đầu nói: "Tôi không sao, lát nữa thương nghị sự việc, Chương Phó quan đi đi, những chuyện này trong Cửu Môn có rất nhiều, anh cũng có kinh nghiệm, tôi không tham gia." "Nhưng chúng ta không thể chịu thiệt, đồ vật ở đây có tác dụng lớn đấy." Chương Nhật Sơn gật đầu: "Tiểu Phật Gia, yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ chú ý, hiện tại sức mạnh của chúng ta là mạnh nhất, lúc phân chia cũng có ưu thế." Một lúc sau, Chương Nhật Sơn đi bàn bạc công việc, Chương Khải Minh yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên tiếng của Hoa Linh: "Này, không sao chứ, cởi áo ra ta xem cho, cảm ơn lúc trước ngươi đã cứu ta." Mở mắt ra nhìn, Hoa Linh không biết đã đến từ lúc nào, vẻ mặt thiện lương nói.

Chương Khải Minh cũng không do dự, trực tiếp cởi áo trên ra, sau đó nhìn thấy một vết thương hình tròn màu đen tím trước ngực.

Hoa Linh kiểm tra rồi nói: "Không sao, không nghiêm trọng, lát

nữa ta bôi thuốc cho ngươi, ngày mai chắc sẽ không sao.” Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình, cười nói: “Hoa Linh cô nương, vậy cảm ơn cô.” Hoa Linh thấy Chương Khải Minh không khó gần, do dự hỏi: “Ngươi tên gì?

Sao lại trọc đầu?

Ta thấy cả nang lông cũng không còn.” Nhìn Hoa Linh ngây thơ, Chương Khải Minh thật sự không thể nổi giận, giải thích: “Tôi tên Chương Khải Minh, còn về cái đầu trọc này, là bị một con tống tử phun một hơi độc khí làm hỏng, có lẽ không mọc lại tóc được nữa.” “Ồ, ta cảm thấy đầu trọc cũng đáng yêu đấy, lúc đầu còn tưởng ngươi là hòa thượng, thật xin lỗi.” Khóe miệng Chương Khải Minh có chút co giật, đáng yêu dùng để hình dung đàn ông sao?

Cũng chỉ có Hoa Linh, nếu là người khác...

Vốn tưởng bôi thuốc xong Hoa Linh sẽ rời đi, không ngờ cô lại ngồi ngay bên cạnh Chương Khải Minh, hai người nói chuyện phiếm trên trời dưới đất.

Một lúc sau, có lẽ cảm thấy hai người đã thân thiết hơn, Hoa Linh ngập ngừng nói: “Chương Khải Minh, ta có thể sờ sờ cái đầu trọc của ngươi không, ta thấy ngươi thích sờ, ta có chút tò mò.” Nhìn Hoa Linh với vẻ mặt ngây thơ, lúc này Chương Khải Minh cảm thấy cô như một tiểu ma quỷ.

Ta nói mà, sao lúc nói chuyện, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Hóa ra nãy giờ cô căn bản không nhìn ta, mà là đang nhìn cái đầu trọc này.

Lúc này, nội tâm Chương Khải Minh sụp đổ, chuẩn bị dùng sự im lặng để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Nhưng, điều bất ngờ đã xảy ra, sự bất mãn mà Chương Khải Minh tự cho là, lại bị Hoa Linh cho là sự ngầm đồng ý.

Thấy vậy, cô trực tiếp ra tay, sờ mấy cái liền.

Lúc này, nội tâm Chương Khải Minh: Ta là ai, ta đang ở đâu, vừa xảy ra chuyện gì...

Trong một thoáng chốc, lại bị Chương Nhật Sơn vừa quay lại nhìn thấy, vẻ mặt đó như gặp quỷ.

Thấy mọi người đã thương lượng xong việc, Hoa Linh chào tạm biệt rồi rời đi, trước khi đi còn nói: "Chương Khải Minh, vậy ta về trước nhé, đầu trọc của ngươi sờ thật thoải mái, thảo nào ngươi cứ sờ suốt, tạm biệt." Nhìn bóng lưng rời đi của Hoa Linh, nội tâm Chương Khải Minh tràn đầy ấm ức, cảm thấy cô gái này cũng quá vô tư rồi.

Sờ thì sờ đi, sao lại phải nói ra chứ?

Lại còn nói to như vậy.

Nghe tiếng cười không thể nhịn được xung quanh, Chương Khải Minh biết, một đời anh danh cứ thế bị hủy hoại.

Hủy hoại trong tay một cô bé ngây thơ.

Nhìn vẻ mặt méo mó của Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh hung hăng nói: "Chuyện này đều quên hết cho tôi, nếu không thì cứ chờ tôi báo thù đi." Nhưng bây giờ Chương Khải Minh căn bản không dính dáng gì đến hai chữ "uy nghiêm", hoàn toàn không dọa được Chương Nhật Sơn.

Cả doanh địa trực tiếp bùng nổ, tiếng cười lớn hơn vang vọng khắp cả hang động.

Hồi lâu sau, mọi người mới dưới ánh mắt hung tợn của Chương

Khải Minh, ngừng cười.

Thôi được rồi, chủ yếu là cười mệt, chẳng có quan hệ gì với Chương Khải Minh cả.

Chương 27

Chương Nhật Sơn đến bên cạnh Chương Khải Minh, vẻ mặt đã khôi phục lại sự nghiêm túc, nói: "Tiểu Phật Gia, vừa rồi đã thương lượng xong phương thức phân chia lợi ích, chúng ta chiếm 6 phần, Trần Ngọc Lâu chiếm 4 phần." "Bên Bàn Sơn không lấy gì cả, chỉ nói nếu bên trong có Mộc Trần Châu, họ có thể dùng giá thị trường để mua." Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu: "Được, vậy cứ phân chia như vậy đi, cũng tránh được xung đột." Bây giờ thương binh quá nhiều, vì vậy Trần Ngọc Lâu và những người khác lại trì hoãn một thời gian, đến chiều, mọi người mới lại xuất phát.

Lần này, mọi người trực tiếp vào trong chính điện, chuẩn bị đi xuống theo lối đi bên trong chiếc đỉnh lớn.

Đứng gần chiếc đỉnh lớn, Trần Ngọc Lâu hỏi: "Hai vị, cái đỉnh này là lối đi sao?

Cũng không có gì đặc biệt cả?" Chương Khải Minh khinh bỉ liếc hắn một cái, sau đó nói: "Lên xem đi, chưa kiểm tra đã phán đoán, thật lợi hại." Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu đỏ bừng mặt, nhưng cũng không nói gì, bản thân hắn đuối lý.

Chương Khải Minh cũng không biết tại sao, cứ thấy Trần Ngọc Lâu là muốn cà khịa, rất vui.

Sờ sờ cái đầu trọc của mình, Chương Khải Minh tự nhủ: Chắc chắn là tính cách tự phụ của hắn khiến người ta ghét, đúng vậy, đều tại hắn.

Vừa đưa ra một lời giải thích hợp lý, Chương Khải Minh đã nhìn thấy ánh mắt của Hoa Linh.

Vội vàng quay đầu đi, nha đầu này lại nhắm vào cái đầu trọc của

mình rồi sao?

Nhìn ánh mắt đó, giống như một đứa trẻ tìm thấy món đồ chơi yêu thích.

Trốn xa một chút thôi, nhìn vẻ mặt ngây thơ đó, ngay cả lời nói hung hăng cũng không dám nói ra.

Thật quá ấm ức.

Chá Cô Tiêu bên cạnh nhìn thấy những hành động nhỏ của hai người lúc trước, vẻ mặt có chút kỳ quái, dò xét nhìn về phía Chương Nhật Sơn.

Không ngờ lại thấy một khuôn mặt đang cười trộm, như thể phát hiện ra chuyện gì đó vui.

Thấy vậy, Chá Cô Tiêu như có điều suy nghĩ gật đầu, xem ra giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi.

Phía bên kia, người của Trần Ngọc Lâu đã lên trên đỉnh, nói với Trần Ngọc Lâu: "Tổng bả đầu, trên này có một cái nắp đồng, xem ra có thể lật lên được." Có phát hiện, chuyện tiếp theo đơn giản, Trần Ngọc Lâu cử mấy người lên, dễ dàng mở được lối đi.

Mọi người lần lượt lên xem lối đi đen ngòm, sau đó lại tụ tập lại thương lượng.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu nhíu mày nói: "Bên dưới xem ra có vấn đề, khí thể bên trong dường như có độc." Chá Cô Tiêu cũng gật đầu: "Ừm, ta vừa ngửi, giống như mùi của một số phế đan, đồng thời có một số mùi hôi thối của thi thể, cẩn thận một chút thì hơn." Nói xong, hai người nhìn về phía Chương Khải Minh, sau một thời gian ngắn tiếp xúc, họ biết rằng, người trông giống công tử bột trước mắt này mới là người có quyền quyết định trong đội.

Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, nói: "Trước tiên không cần

quan tâm bên trong rốt cuộc có nguy hiểm gì, chẳng lẽ có thể không xuống sao?" "Nếu đã phải xuống, vậy thì những chuyện này căn bản không có ý nghĩa thảo luận, chỉ cần mọi người chuẩn bị sẵn sàng không phải là được rồi sao?" Lời này vừa nói ra, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu hai người trực tiếp ngây người.

Đúng vậy, nói nhiều hơn nữa có ích gì?

Chẳng phải vẫn phải xuống sao?

Mọi người bắt đầu chuẩn bị mang theo đồ phòng độc, bây giờ mọi người không có mặt nạ phòng độc.

Đành phải dùng khăn ướt che kín miệng mũi, cũng có thể có tác dụng phòng độc nhất định.

Đưa dây thừng xuống theo lối đi, mọi người bắt đầu đi xuống.

Rơi xuống mặt đất, ánh đèn sáng lên, mọi người nhìn thấy những làn sương mù lượn lờ trong không gian này. 17.

Đây đều là khí thể do phế đan tạo ra, vì không khí ở đây lặng, nên cứ lượn lờ mãi trong không trung.

Đi về phía trước mấy bước, mọi người đến một thạch thất rộng hơn một chút.

Trên mặt đất bày đầy thi thể, có những chiếc quan tài cũ nát xếp chồng lên nhau, thi thể bên trong đều lộ ra ngoài.

Mùi hôi thối ngửi thấy lúc trước, chính là khí thể do những thi thể khô này tỏa ra.

Đột nhiên, Chá Cô Tiêu bên cạnh nói: "Cương thi ở đây, đa số đều bị trộm ra ngoài, dùng làm dược dẫn luyện đan." 18.

"Họ cho rằng những cương thi được chôn cất ở nơi phong thủy bảo địa sau khi chết, trong cơ thể đều chứa đựng tiên khí, sau khi tinh

luyện, những tiên khí đó sẽ được luyện vào trong đan dược." "Người uống loại đan dược này, tương đương với việc trực tiếp hấp thụ khí tiên, có thể kéo dài tuổi thọ." Nghe lời của Chá Cô Tiêu, La Lão Oai bên cạnh nói: "Má ơi, người xưa còn ác hơn cả ta, lại ăn thịt cương thi." Trần Ngọc Lâu cười nói: "La soái, đừng nói ghê tởm như vậy, bây giờ những thi thể này đối với chúng ta là đồ tốt đấy." Nhìn ánh mắt của những người xung quanh, Trần Ngọc Lâu tự tin nói: "Những cương thi này đều là thi thể của quan to quý nhân, lúc chết, đồ bồi táng trên người chắc chắn không ít đâu." Vừa nghe đến đồ bồi táng, mắt của mọi người đều bắt đầu sáng lên, đó chẳng phải là bảo bối có thể bán được tiền sao?

Hồi lâu sau, đám người mới yên tĩnh lại, Trần Ngọc Lâu hỏi: "Chương tiên sinh, chúng ta thu dọn minh khí trước, sau đó thống nhất phân chia?" Chương Khải Minh không nói gì, cứ cảm thấy nơi này có chỗ nào đó không đúng.

Suy nghĩ một lúc cũng không phát hiện ra, liền nói: "Đừng vội, mọi người giúp tôi xem trước, nơi này có chỗ nào không hài hòa không?" "Tôi cứ cảm thấy có chút kỳ quái." Nghe lời của Chương Khải Minh, mọi người tuy có chút không cho là đúng, nhưng vì an toàn, vẫn cẩn thận quan sát.

Đột nhiên La Lão Oai nói: "Có gì không đúng đâu, chẳng phải đồ đạc có hơi lộn xộn sao?

Lấy minh khí mới là quan trọng." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn đột nhiên nói: "Tiểu Phật Gia, ngài xem chỗ đó, tôi cảm thấy đó hình như là dấu chân." Chuyển tầm mắt, nhìn về phía Chương Nhật Sơn chỉ, quả nhiên gần một chiếc quan tài nhìn thấy một dấu chân, rất rõ ràng.

Sắc mặt Chương Khải Minh ngưng trọng, trầm giọng nói: "Mọi

người chuẩn bị chiến đấu trước đi, chuyện minh khí lát nữa hãy nói." "Nhìn dấu chân bên kia, không phải là của chúng ta để lại." "Ở đây ngoài chúng ta ra, còn ai có thể để lại dấu chân chứ?" Mọi người nhìn một cái, sắc mặt đều thay đổi, còn có thể là ai?

Chắc chắn là thi thể bên trong bò ra rồi.

Không biết là con nào biến thành tống tử?

Lại còn đi dạo một vòng. 19.

Mọi người lần lượt chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Cảnh giác một hồi, Chương Khải Minh nói: "Cứ chờ cũng không phải là cách, mọi người thân thủ không tồi, chúng ta đi dò đường xem sao." "Chỉ cần giải quyết xong thứ bên trong, chúng ta có thể thu dọn minh khí, đỡ mất thời gian." Tiếp đó Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn đi tới, cẩn thận thăm dò thi thể trên mặt đất.

Thấy hai người bắt đầu hành động, hai bên kia cũng có mấy người đi ra, tiến lên kiểm tra những thi thể này.

Đi một mạch đến trung tâm thạch thất, cũng không nhìn thấy tống tử, mọi người đều có chút thả lỏng.

Chương Khải Minh quay người vừa định nói chuyện với Chương Nhật Sơn, thì thấy một thi thể sau lưng Hoa Linh động đậy.

Không kịp nhắc nhở, Chương Khải Minh trực tiếp lao đến bên cạnh Hoa Linh, đưa tay ra đỡ đòn tấn công của tống tử. 20.

Thấy hành động của Trương Khải Minh, những người khác cũng vội vàng chuẩn bị, cẩn thận đề phòng.

Chương 28

Chặn được đòn tấn công của tống tử, Chương Khải Minh trực tiếp một cước đá bay nó đi, vừa hay ngã xuống bên cạnh Chương Nhật Sơn.

Sau đó Chương Nhật Sơn rút dao găm mang theo bên mình ra, trực tiếp đâm vào đầu tống tử.

Thấy nguy hiểm đã được giải trừ, Chương Khải Minh mới nhìn về phía Hoa Linh sau lưng, hỏi: "Sao rồi?

Không sao chứ?" Thấy cô lắc đầu, biểu thị không sao, Chương Khải Minh mới yên tâm.

Hai người Chá Cô Tiêu ở không xa vội vàng xem xét Hoa Linh, sau đó nói với Chương Khải Minh: "Một lần nữa cảm ơn các hạ đã cứu sư muội của tôi." Chương Khải Minh xua tay: "Không cần khách sáo, vết thương của tôi cũng là do Hoa Linh cô nương giúp chữa trị, là điều nên làm." Nói xong, Chương Khải Minh đến bên cạnh xác tống tử, kiểm tra một chút.

Một lúc sau, Chương Khải Minh hỏi: "Có ai biết chuyện gì về tống tử này không?

Sao lại yếu như vậy, nhưng hình như có thể chìm vào giấc ngủ sâu, lại không có chút động tĩnh nào." Hồi lâu sau, mới có người trả lời, chỉ thấy Chá Cô Tiêu do dự nói: "Hình như không phải là tống tử bình thường, trước đó chắc có người luyện chế." "Nhìn vào cổ của nó, đồ án đó là tiêu chí luyện thi, nhưng tôi không rành về những thứ này, chỉ biết đại khái." Nghe vậy, sắc mặt của mọi người có chút khó coi, chẳng lẽ nơi này đã bị người khác nhanh chân đến trước?

Hồi lâu sau, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta giải quyết tống tử

ở đây trước đi, nhưng tiếp theo phải cẩn thận rồi." Mọi người lại tản ra, cẩn thận kiểm tra thi thể trên mặt đất, lần này không chỉ đơn giản là nhìn.

Cẩn thận chạm vào, phòng ngừa lại có tống tử có thể ẩn giấu khí tức.

Với sự kiểm tra kỹ lưỡng như vậy, mỗi đội đều phát hiện ra tống tử, đều là do luyện chế.

Nhưng may mà thân thủ của mọi người đều không tồi, những tống tử này cũng yếu, cũng không khó đối phó.

Giải quyết xong nguy hiểm tiềm tàng, mọi người lại quay về đại đội, lần này có thể bắt đầu hành động rồi.

Trần Ngọc Lâu thu lại dao găm của mình nói: "Vậy chúng ta bây giờ bắt đầu hành động?" Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình, gật đầu: "Được, vậy hành động, trước tiên lấy những thứ trước mắt đã rồi nói sau." Nghe vậy, những người ở phía sau bắt đầu thu dọn minh khí.

Trên người những thi thể này đều mang theo rất nhiều trang sức, có một số thẻ bài đại diện cho thân phận, đều là minh khí không tồi.

Nhìn mọi người đang hành động, Chương Khải Minh nói: "Nếu chúng ta bây giờ đã là một phe, sau này mọi người cần phải phối hợp, chúng ta cũng nên chính thức làm quen với nhau, thế nào?" "Tôi trước, tôi là Chương Khải Minh, vị bên cạnh tôi là Chương Nhật Sơn, cả hai chúng tôi đều là người của Cửu Môn Sa Thành." Nghe Chương Khải Minh giới thiệu, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu đều tỏ ra kinh ngạc.

Danh tiếng của Cửu Môn ai cũng từng nghe qua, đó là thổ hoàng đế của Sa Thành, danh tiếng trên giang hồ rất lớn.

Tiếp theo đến lượt Chá Cô Tiêu, nói: "Sư huynh muội ba người

chúng tôi, đều thuộc phái Bàn Sơn, mục đích là để tìm Mộc Trần Châu." Trần Ngọc Lâu cũng hành lễ nói: "Khôi thủ phái Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu ra mắt các vị, vị bên cạnh tôi là La Lão Oai, La soái." Sau khi giới thiệu chính thức, bầu không khí giữa mọi người đã tốt hơn một chút, ít nhất cũng biết rõ gốc gác của nhau.

Đột nhiên, La Lão Oai có chút hâm mộ nói: "Chương huynh đệ, tôi có thể hỏi trang bị trên người những huynh đệ đó đều mua ở đâu không?" "Lần này ra ngoài, tôi cũng muốn đổi cho huynh đệ của mình một ít trang bị tốt." Chương Khải Minh nghe vậy, trong lòng khẽ động, sức mạnh trong tay La Lão Oai cũng không nhỏ.

Nhớ rằng sau này hình như có người bao vây La Lão Oai, đến lúc đó nếu có thể cứu hắn ra, tin rằng Chương Khải Sơn sẽ không ngại có thêm một chi sức mạnh.

Thế là Chương Khải Minh cười nói: "La soái, ngài hỏi tôi câu hỏi này, là hỏi nhầm người rồi, tôi cũng mới tiếp xúc với bộ đội." "Nhưng Chương Phó quan bên cạnh tôi lại rất hiểu, tôi để anh ấy nói chuyện với ngài." Quay đầu nhìn về phía Chương Nhật Sơn, nói: "Chương Phó quan, anh nói chuyện với La soái về những chuyện bên trong đi." Thấy Chương Khải Minh ra hiệu cho mình, Chương Nhật Sơn tuy không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng không chậm trễ nhận lệnh, liền dẫn La Lão Oai sang một bên thương lượng.

Trước tiên tạo mối quan hệ tốt, đến lúc muốn thu phục, có thể cũng sẽ thuận lợi hơn một chút.

Lúc này đội ngũ thu dọn minh khí phát ra tiếng động lạ, hóa ra có một số minh khí không lấy xuống được.

Những người đó bắt đầu hành động bạo lực, rất nhiều thi thể đều bị phân giải.

Thấy vậy, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, những chuyện

này có chút không thể chấp nhận được, nhưng cũng không quá phản cảm.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nói: "Hai vị, những con tống tử chúng ta thấy lúc trước, có cách nhìn nào không?" Nói đến những con tống tử này, Chương Khải Minh có một phỏng đoán, không biết có phải là do Quan Sơn Thái Bảo làm không?

Nhưng cũng không nghe nói phái Quan Sơn có công phu khống thi?

Chương Khải Minh lắc đầu: "Ở đây căn bản không có dấu vết, không nhìn ra được, những con tống tử đó cũng không thể là do người gần đây luyện chế." "Cũng có khả năng là những người đó năm xưa khi trộm xác, vì để tiện vận chuyển mà luyện chế." Nghe vậy Chá Cô Tiêu gật đầu: "Đúng vậy, khả năng này rất lớn, nhưng bất kể thế nào, chúng ta phải tiếp tục tiến lên, chỉ cần mọi người cảnh giác một chút, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn." Lời nói cũng không sai, dù sao những con tống tử được luyện chế ra đều yếu, chỉ cần cẩn thận, cơ bản không có nguy hiểm.

Thảo luận xong, Chương Khải Minh cảm thấy ngực mình có chút đau âm ỉ, đi sang một bên nghỉ ngơi.

Không biết tại sao, Hoa Linh cũng đi theo.

Hai người dựa vào vách đá, Hoa Linh khẽ nói: "Này, Chương Khải Minh, lúc trước cảm ơn ngươi lại cứu ta một lần nữa." Chương Khải Minh cười nói: "Không cần khách sáo, nhưng nói thật, cô thật sự không thích hợp đi trộm mộ, làm một bác sĩ tốt không phải tốt hơn sao?" 21.

Hoa Linh chìm vào im lặng, vẻ mặt có chút bi thương nói: "Ta được sư huynh nuôi lớn, vẫn luôn nỗ lực tìm kiếm Mộc Trần Châu, để giải trừ lời nguyền trên người tộc nhân." "Ta tuy không phải tộc nhân của sư huynh, nhưng ta cho rằng ta cũng có trách nhiệm giúp sư

huynh tìm kiếm Mộc Trần Châu." Mộc Trần Châu, nếu Chương Khải Minh không nhớ nhầm, thứ đó ở trong mộ Hiến Vương.

Nhìn Hoa Linh đang chìm trong bi thương, Chương Khải Minh lại cảm thấy có chút khó chịu.

Anh nói: "Hoa Linh, đợi lúc chúng ta chia tay, ta tặng cô một món quà, đảm bảo cô sẽ vui." Nghe vậy, Hoa Linh vui mừng hỏi: "Thật sao?

Vậy thì tốt quá, ngươi là người bạn đầu tiên tặng quà cho ta." Nhìn Hoa Linh vui vẻ, Chương Khải Minh cảm thấy có chút bi thương, có lúc trách nhiệm thật sự nặng nề.

Yên tĩnh ngồi một lúc, thấy Chương Nhật Sơn đến, Hoa Linh liền rời đi.

Chương Nhật Sơn nhìn bóng lưng của Hoa Linh nói: "Sao rồi, Tiểu Phật Gia, không lẽ ngài thích Hoa Linh cô nương rồi?" Chương Khải Minh liếc anh ta một cái, nói: "Đừng nói bậy, chỉ cảm thấy cô gái này có chút ngốc nghếch, cũng có chút đáng thương." "Ha ha, Tiểu Phật Gia, người ta ngốc nghếch, cũng không xem lại mình, chẳng phải cũng giống vậy sao?" Chương Nhật Sơn vui không thể tả.

Tức giận liếc anh ta một cái, Chương Khải Minh hỏi: "Sao rồi, tiếp xúc với La Lão Oai thế nào?" Nhắc đến chuyện chính, Chương Nhật Sơn nghiêm túc nói: "Tiểu Phật Gia, tuy La Lão Oai là người ngũ độc câu toàn, nhưng đánh trận chắc là một tay cừ, ngài bảo tôi kết giao với hắn để làm gì?" Chương Khải Minh bí ẩn cười một tiếng: "Cứ lót đường trước đi, biết đâu có thể giúp đại ca thu phục một chi đội ngũ thì sao?" Mặc dù không biết Chương Khải Minh lấy đâu ra tự tin, nhưng đi một nước cờ nhàn rỗi cũng không tốn công, Chương Nhật Sơn bất đắc dĩ nhún vai.

Phía bên kia minh khí đã thu dọn gần xong, rất nhiều người đều

mang theo minh khí trở về.

Chương Khải Minh đi tới, nhìn minh khí trên mặt đất, vui vẻ cười, lại là một đống tuổi thọ.

Đợi tất cả mọi người trở về, minh khí trên mặt đất lại nhiều thêm không ít.

Mọi người tụ tập lại, nhìn minh khí hấp dẫn trên mặt đất, trong mắt tỏa ra ánh sáng cuồng nhiệt.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu có chút kích động nói: "Chương tiên sinh, vậy chúng ta bây giờ bắt đầu phân chia?" Nhìn ánh mắt mong chờ của mọi người, Chương Khải Minh trực tiếp gật đầu: "Được, vậy phân đi, cứ bỏ túi cho chắc ăn." Chuyện minh khí có Chương Nhật Sơn trông coi, Chương Khải Minh không cần lo lắng, hơn nữa anh cũng không phân biệt được tốt xấu.

Thế là anh tìm Chá Cô Tiêu nói: "Chúng ta đi tìm lối đi tiếp theo đi, bên này tôi thấy phải mất một lúc." Chương Khải Minh và ba người Chá Cô Tiêu trực tiếp rời đi, những người bị minh khí hấp dẫn căn bản không chú ý.

Lại một lần nữa đi vào thạch thất đầy thi thể, mọi thứ đã thay đổi, nơi này bây giờ càng thêm lộn xộn, khắp nơi đều là thi thể và chân tay cụt.

Bốn người cũng không nói gì, đều là chuyện tất nhiên, cũng không cần giả vờ từ bi.

Dọc theo rìa vách đá, bốn người vừa kiểm tra, vừa đi, nhưng không có phát hiện gì đặc biệt.

Dừng bước, Chá Cô Tiêu nói: "Chương tiên sinh, xem ra lối đi ở đây nằm ở trung tâm mộ thất rồi." Chương Khải Minh cũng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Không trốn được, vốn tưởng không cần dọn dẹp

những thi thể hôi thối đó.” Nghe vậy, ba người Bàn Sơn đều cười, sau đó Hoa Linh nói: “Này, Chương Khải Minh, ta có phối một viên thuốc, ngươi có thể ngậm dưới lưỡi, vậy sẽ không ngửi thấy mùi hôi.” Nhìn viên thuốc nhỏ bé đó, Chương Khải Minh vui vẻ nhận lấy, ngậm dưới lưỡi, quả nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Xem ra y thuật của Hoa Linh không tồi, viên thuốc thật sự hữu dụng.

Chương 29

Ở trung tâm thạch thất, bốn người bắt đầu dọn dẹp thi thể trên mặt đất, chuẩn bị tìm lối đi tiếp theo.

Đột nhiên, Chá Cô Tiêu hét lên: "Mọi người xem, tôi chắc đã phát hiện ra lối đi rồi." Mọi người tụ tập bên cạnh Chá Cô Tiêu, cẩn thận nhìn cánh cửa đá trên mặt đất, trông giống như lối vào của một hầm địa đạo.

Nhưng kiểu dáng của cánh cửa đá lại vô cùng đáng sợ, trên đó có khắc hai con ác quỷ không mắt, tay nắm cửa nằm trong miệng ác quỷ.

Bốn người nhìn một hồi, Hoa Linh đột nhiên nói: "Nhìn vào miệng của bức điêu khắc, tuy có tay nắm cửa, nhưng hình như cũng có cơ quan tồn tại." Cẩn thận nhìn lại, quả nhiên, bên trong có cơ quan tồn tại, xung quanh tay nắm có một vòng gai nhọn nhỏ, nhìn màu sắc đen kịt đó, e rằng có độc mạnh.

Thật ác độc, nếu quan sát không kỹ, e rằng sẽ bị kim độc đâm chết ngay lập tức.

Nhưng, Chương Khải Minh cũng không lo lắng, tuy không chắc có thể chống lại được kim độc, nhưng cửa đá có thể chống lại được nắm đấm của anh sao?

Anh lại hứng thú với bức điêu khắc trên cửa đá, dù sao đây là lần đầu tiên thấy bức điêu khắc xấu như vậy.

Anh hỏi: "Có ai hiểu ý nghĩa của loại điêu khắc này không?

Tại sao lại dùng hình tượng này để điêu khắc?" Nghe câu hỏi của Chương Khải Minh, Chá Cô Tiêu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bức điêu khắc trước mặt chúng ta, tôi không biết tên gì." "Nhưng tôi trước đây

đã từng thấy loại điêu khắc tương tự, cũng là hình tượng ác quỷ, không có con nào không tà ác." "Nhưng sau khi tôi vào, lại phát hiện bên trong rất nguy hiểm, xảy ra rất nhiều chuyện quỷ dị, đến bây giờ tôi vẫn nhớ như in." Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình, sau đó nói: "Vậy có khả năng sau cánh cửa đá này cũng sẽ xảy ra chuyện quỷ dị, đúng không?" Chá Cô Tiêu nghe vậy, nặng nề gật đầu, biểu thị có khả năng.

Bây giờ tình tiết đã có thay đổi lớn, Chương Khải Minh biết phải vô cùng cẩn thận.

Anh nói với Hoa Linh: "Hoa Linh cô nương, cô xem vết thương của tôi, khi nào thì khỏi, có ảnh hưởng đến việc tôi động thủ không." Cô suy nghĩ rồi nói: "Ừm, lát nữa tôi giúp anh thay thuốc một lần nữa, sáng mai chắc sẽ không có vấn đề gì." Sáng mai?

Cũng không lâu, phải thận trọng một chút, dù sao mạng chỉ có một.

Bốn người quay trở lại chỗ cũ, minh khí đã phân chia gần xong, đang đóng gói.

Gọi Trần Ngọc Lâu đến, nói chuyện về cánh cửa đá với hắn.

Sau đó Chương Khải Minh nói: "Trần tổng bả đầu, nếu không chắc chắn, vậy thì đợi một chút, ngày mai vết thương của tôi khỏi rồi, có thể mở cửa được." Vốn là lời khuyên tốt bụng, nhưng nghe vào tai Trần Ngọc Lâu lại thành coi thường.

Mặc dù vẻ mặt không thay đổi, nhưng cảm xúc trong ánh mắt đã truyền đạt hết.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh cũng không nói nhiều nữa, dẫn Hoa Linh đi thay thuốc.

Cố định lại thuốc, Hoa Linh nói: "Chương Khải Minh, vừa rồi sao

anh không khuyên Trần tổng bả đầu?

Tôi thấy lát nữa ông ta sẽ hành động đấy." Nhìn Hoa Linh ngây thơ thiện lương, Chương Khải Minh vỗ vỗ vào mặt đất bên cạnh, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Sau đó nói: "Hoa Linh, Trần Ngọc Lâu người này thực sự quá tự phụ, cảm thấy mình trời sinh thần dị, tai thính mắt tinh, căn bản không coi người khác ra gì." "Vừa rồi nếu tôi nói nhiều thêm, có thể sẽ xảy ra xung đột với ông ta rồi." Hoa Linh nửa hiểu nửa không gật đầu, sau đó lại lén lút nói: "Này, Chương Khải Minh, cho ta sờ sờ đầu trọc của ngươi nữa đi, thật sự rất vui." Chương Khải Minh muốn khóc mà không có nước mắt nhìn bóng lưng của Hoa Linh, vừa rồi lại không đợi Chương Khải Minh đồng ý, đã trực tiếp ra tay.

Hoa Linh, cô là ma quỷ sao?

Lại cứ xoáy vào vết thương của tôi thế?

Yên tĩnh xoa dịu cảm xúc có chút bất ổn, Chương Khải Minh đến bên cạnh Chương Nhật Sơn và những người khác.

Nhìn mọi người nói: "Mang đồ đạc cho tốt, chúng ta lên trên trước, đợi tôi dưỡng thương xong, ngày mai lại xuất phát." Môi trường ở đây thực sự không thích hợp để nghỉ ngơi, trong không khí có quá nhiều loại độc khí, quay về trên đó nghỉ ngơi thôi.

Liếc nhìn đám người Tả Lĩnh ở xa, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, hy vọng họ không tổn thất quá nhiều.

Quay trở lại mặt đất, mọi người bắt đầu nấu cơm, bây giờ đã là chập tối, vừa hay ăn xong bữa tối rồi nghỉ ngơi cho khỏe.

Ba người Bàn Sơn cũng ở cùng Chương Khải Minh và những người khác, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Mặc dù ăn bữa tối không mấy thịnh soạn, nhưng mọi người đều

ăn rất vui vẻ.

Vui vẻ nói chuyện về đủ loại chủ đề, không khí rất tốt.

Ăn cơm xong, Hoa Linh giúp một số huynh đệ bị thương nhẹ chữa thương, khiến những binh sĩ cục mịch này rất thích Hoa Linh.

Thậm chí có một tên nhóc hỗn láo hỏi: "Hoa Linh cô nương, cô với Tiểu Phật Gia ở bên nhau đi?" Đợi đến khi Hoa Linh biết Tiểu Phật Gia là Chương Khải Minh, cô vội vàng đỏ mặt chạy đi mất.

Trương Khải Minh liếc đám binh sĩ đang cười phá lên một cách hung dữ.

Sau đó, anh ta ngượng ngùng nói với Chá Cô Tiếu: "Thật xin lỗi, huynh đệ của tôi đều là người thô lỗ, làm Hoa Linh cô nương sợ hãi rồi." Chá Cô Tiếu cười lắc đầu: "Trương tiên sinh không cần xin lỗi, tôi biết họ không có ác ý." Đang nói chuyện thì đột nhiên nghe một tiếng hét thảm thiết từ không gian bên dưới, chắc chắn là Trần Ngọc Lâu đã không nghe lời khuyên.

Hai người nhìn nhau, Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, nói nhỏ: "Sĩ diện quan trọng đến thế sao?" Chá Cô Tiếu cũng nhíu mày, rồi nói: "Trương tiên sinh, thôi bỏ đi, đây là chuyện nhà của Tả Lĩnh, chúng ta đều là người ngoài." Một lát sau, người của Tả Lĩnh từ lối đi lên, ai nấy mặt mày đều khó coi, có chút sợ hãi.

Đợi Trần Ngọc Lâu lên trên, vẻ mặt hắn như đưa đám, vô cùng khó coi.

Nhưng có thể trách ai được chứ?

Chết vì sĩ diện hão, sống chịu tội, còn hại cả anh em thuộc hạ.

Nói thật, Trần Ngọc Lâu cứ như một đứa trẻ chưa lớn, hoàn toàn không có tố chất làm khôi thủ của Bàn Sơn.

Trương Khải Minh cũng không quan tâm nhiều, chỉ quay sang nói với Trương Nhật Sơn: "Trương Phó quan, mang chút đồ ăn cho huynh đệ Tả Lĩnh đi." Chủ yếu là để lôi kéo La Lão Oai, nếu không Trương Khải Minh chẳng hơi đâu mà lo chuyện bao đồng.

Nghỉ ngơi một đêm ngon giấc, sau khi Trương Khải Minh tỉnh dậy, vận động gân cốt, phát hiện xương sườn trước ngực không còn đau nữa.

Xem ra thuốc của Hoa Linh thật sự hiệu nghiệm.22.

Nếu đã khỏi, vậy có thể mở lối đi được rồi.

Ăn sáng xong, mọi người lại lần nữa xuống không gian bên dưới, chuẩn bị mở lối đi.

Trương Khải Minh nhìn cánh cửa đá hình ác quỷ trên mặt đất, nhẹ nhàng dùng tay gõ mấy cái để cảm nhận chất liệu.

Sau đó nói: "Mọi người tản ra đi, đứng xa một chút, kẻo lát nữa bị thương oan." Đợi tất cả mọi người lùi ra xa, Trương Khải Minh vận chuyển toàn bộ sức mạnh bắt đầu tấn công.

Mỗi một đạo chỉ lực đánh vào cửa đá đều có thể thấy hiệu quả rõ rệt.

Nghe tiếng động bên tai như thể dùng búa sắt đập vào đá, ánh mắt của mọi người đều tràn đầy kinh ngạc.

Đây là người thường sao?

Chương 30

Lại có thể dùng thân thể máu thịt để đập vỡ cánh cửa đá cứng rắn.

Vốn không để tâm, sắc mặt Trần Ngọc Lâu đột nhiên biến đổi, nói nhỏ: "Không ngờ Trương tiên sinh lại luyện công phu hoành luyện, tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu cao thâm như vậy, thật lợi hại." Bên cạnh, Hoa Linh nhỏ giọng hỏi Chá Cô Tiếu: "Sư huynh, công phu của Trương Khải Minh lợi hại lắm sao?

Sao mọi người lại kinh ngạc như vậy?" Chá Cô Tiếu nhìn động tác của Trương Khải Minh, nói nhỏ: "Hoa Linh, công phu này không hề đơn giản.

Bất kỳ ai ở đây đối đầu với Trương Khải Minh, e rằng đều không thắng nổi, ngay cả phòng ngự của cậu ta cũng chưa chắc phá được." "Trẻ tuổi như vậy mà đã có công phu cao thâm, e rằng sau này hiếm có ai là đối thủ của cậu ta." Hoa Linh nghe vậy, đôi mắt to xinh đẹp ánh lên những tia sáng kỳ lạ, chăm chú nhìn bóng lưng của Trương Khải Minh.

Lão Dương Nhân bên cạnh cười ra hiệu cho Chá Cô Tiếu, Chá Cô Tiếu nhìn thần thái của Hoa Linh, cười lắc đầu.

Đối với những tiếng kinh ngạc xung quanh, Trương Khải Minh hoàn toàn không để ý, hiện tại trong mắt anh chỉ có cánh cửa đá trước mặt.

Đột nhiên, Trương Khải Minh cảm thấy tay mình hẫng một cái, nhìn kỹ lại, chính giữa cửa đá đã bị đục thủng một lỗ.

Có một cái lỗ, việc mở cửa đá trở nên đơn giản.

Trương Khải Minh phủi bụi đá trên người, nói với Trần Ngọc

Lâu: “Trần tổng bả đầu, phần tiếp theo trông cậy vào ông rồi.” Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu gật đầu: “Yên tâm, phần còn lại giao cho tôi.” Trở lại đội ngũ, Trương Khải Minh nhìn mọi người đang kinh ngạc nói: “Sao vậy, mọi người không nhận ra tôi nữa à?

Sao cứ nhìn tôi chằm chằm thế?” Những người khác đều không nói gì, chỉ lặng lẽ đánh giá thân hình không quá cường tráng của Trương Khải Minh.

Dù sao thì cú sốc thị giác vừa rồi quá lớn, đến giờ họ vẫn còn kinh ngạc.

Chỉ có Hoa Linh tò mò bước tới, dùng tay sờ vào cánh tay Trương Khải Minh, kinh ngạc nói: “Oa, Trương Khải Minh, cánh tay của anh cứng đến mức nào vậy, ngay cả đá cũng đập vỡ được mà không bị thương chút nào.” Sờ sờ cái đầu trọc của mình, Trương Khải Minh cười nói: “Cũng không cứng lắm đâu, vẫn chưa viên mãn.” Nghe những lời này, người bên cạnh đều đảo trắng mắt, ai mà tin chứ?

Chưa viên mãn?

Trong lúc mọi người tò mò đánh giá Trương Khải Minh, cánh cửa đá bên kia đã được mở ra, để lộ một lối vào đen ngòm.

Thấy lối vào xuất hiện, sự chú ý của mọi người cuối cùng cũng chuyển đi, khiến Trương Khải Minh thở phào một hơi.

Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy cũng khá áp lực.

Đứng gần cửa động, điều đầu tiên cảm nhận được là một luồng gió âm lãnh thổi từ trong lối đi ra.

Cúi đầu nhìn xuống, bên trong tối đen như mực, hoàn toàn không thấy được gì.

Trong lúc mọi người đang sốt ruột, Trần Ngọc Lâu lên tiếng: “Các vị, tôi thấy bên dưới mới là mộ thất thật sự, nhưng ngay phía dưới

chúng ta dường như có một cái cây, mọc rất um tùm.” Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc nhìn Trần Ngọc Lâu, khiến hắn có chút tự hào, cuối cùng cũng gỡ gạc lại được chút thể diện.

Trương Khải Minh biết, Trần Ngọc Lâu có dạ nhãn, thật hữu dụng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, mọi người vẫn phải đi xuống.

Chỉ còn một bước nữa là tới nơi, sao có thể bỏ cuộc được?

Mọi người cẩn thận men theo dây thừng đi xuống, sau khi đặt chân xuống mặt đất, vội vàng cảnh giác xung quanh.

Khi người xuống ngày càng đông, ánh đèn cũng ngày càng sáng, cả không gian được chiếu rọi sáng trưng.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy cái cây lớn mà Trần Ngọc Lâu đã nói trước đó.

Đó là một cây hòe khổng lồ, tán cây rất lớn, trên cành cây treo rất nhiều xác khô.

Gió lạnh thổi qua, những xác khô không ngừng đung đưa, trông vô cùng quỷ dị.

Cảnh giác một lúc, phát hiện không có nguy hiểm gì xảy ra, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chá Cô Tiếu nói: “Các vị, đây là một cây hòe.

Cây hòe vốn thuộc tính âm, nay lại được trồng trong ngôi mộ cổ âm khí nặng nề thế này, chắc chắn có tác dụng khác thường, mọi người cẩn thận một chút thì hơn.” Đối với lời nói này, mọi người đều đồng tình, dù sao cây hòe xuất hiện ở đây cũng quá quỷ dị.

Huống chi trên cây còn treo nhiều xác khô nhe nanh múa vuốt như vậy?

Cẩn thận không bao giờ thừa.

Mọi người men theo vách đá, di chuyển chậm rãi, cố gắng tránh xa cây hòe để đề phòng rủi ro.

Tiếc là không ai nhìn thấy, trong đội có một người sắc mặt đã có chút không ổn.

Trong lúc mọi người đang cẩn thận di chuyển, đột nhiên trong đội vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người của Tả Lĩnh sắc mặt tái xanh, đang gào thét.

Trông bộ dạng như bị thứ gì đó cắn, nhưng trên người lại không có vết thương nào.

Đột nhiên, sắc mặt Chá Cô Tiếu biến đổi, vội vàng nói: "Nhanh, khống chế anh ta lại, bị âm khí tấn công rồi, tuyệt đối đừng để anh ta cắn lưỡi." Nhưng khi mọi người hành động thì đã hơi muộn.

Chưa đợi người bên cạnh khống chế được, đã thấy máu tươi chảy ra từ miệng người đó, một mẩu lưỡi lẫn trong máu chảy ra ngoài.

Chưa đầy vài phút, người đó đã mất mạng, nằm bất động trên mặt đất.

Cảnh tượng xảy ra trước mắt khiến sắc mặt mọi người trở nên khó coi.

Loại nguy hiểm không nhìn thấy này mới là hiểm ác nhất, hoàn toàn không biết người tiếp theo sẽ là ai.

Mọi người tụ tập lại, sau đó Trương Khải Minh hỏi: "Chá Cô huynh đệ, anh có biết chuyện gì vừa xảy ra không?

Giải thích cho mọi người đi." Sắc mặt Chá Cô Tiếu cũng khó coi, cảnh giác nói: "Vị huynh đệ vừa rồi hẳn là bị âm hồn tấn công.

Một lượng lớn âm khí tụ tập trong cơ thể người sẽ vô cùng đau đớn, rất nhiều người sẽ cắn lưỡi tự vẫn." "Chúng ta không nhìn thấy thủ đoạn của âm hồn, căn bản không có cách nào đối phó." Nghe là âm hồn tác quái, nỗi sợ hãi của mọi người càng thêm nặng nề.

Nếu là tống tử hay độc trùng, mọi người sẽ không sợ hãi đến thế, vì dù sao cũng nhìn thấy được, sờ được.

Âm hồn là thứ mà người thường không thể nhìn thấy, nói gì đến đối phó, chẳng phải là ngồi chờ chết sao?

Đột nhiên, Trương Khải Minh nghĩ đến máu của mình, có lẽ có thể gây thương tổn cho âm hồn.

Chương 31

Anh ta bèn hỏi: "Vậy khi âm hồn tấn công cơ thể người, nó sẽ bám vào người đó sao?" "Đúng vậy, đó cũng là nhược điểm của âm hồn, chỉ sau khi người đó chết, nó mới có thể đối phó với người tiếp theo." Nghe lời Chá Cô Tiếu, Trương Khải Minh hiểu ra, nhỏ giọng nói với Trương Nhật Sơn: "Trương Phó quan, lát nữa chuẩn bị sẵn sàng." "Nếu có ai bị nhập, dùng chủy thủ rạch một đường trên vai tôi, tránh vị trí hai cánh tay, dùng máu của tôi thử xem có thể giết được âm hồn không." Trương Nhật Sơn nghe vậy, im lặng gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Qua một lúc lâu, không có ai bị nhập nữa, tâm trạng mọi người cũng ổn định hơn một chút.

Thấy vậy, Trương Khải Minh vội nói: "Lâu như vậy rồi mà không có chuyện gì, chúng ta mau xuất phát đi, đi ra khỏi khu vực này là được rồi." Lại một lần nữa lên đường, sự chú ý của Trương Khải Minh đều đặt vào đám đông, luôn để ý đến biểu cảm của mọi người.

Đột nhiên, anh ta nhìn thấy sắc mặt của Hồng cô nương bên cạnh Trần Ngọc Lâu có chút khó coi, đồng thời hơi tái xanh.

Trương Khải Minh vội hét lên: "Khống chế Hồng cô nương lại, cô ấy chắc là bị nhập rồi." Lần này phát hiện khá sớm, nên Hồng cô nương lập tức bị người bên cạnh giữ chặt, sau đó nhét một miếng vải bông vào miệng.

Nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Hồng cô nương, Trương Khải Minh ra hiệu bằng mắt cho Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn cũng không do dự, trực tiếp dùng chủy thủ rạch một vết thương trên người Trương Khải Minh.

Dùng tay lấy một ít máu, Trương Nhật Sơn đến bên cạnh Hồng cô nương, trực tiếp chấm máu lên ấn đường của cô.

Cảnh tượng tiếp theo khiến tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên.

Chỉ thấy sau khi Hồng cô nương được chấm máu, trên người cô ta tỏa ra một làn khói đen, sau đó sắc mặt cô ta trở lại bình thường, nhưng đã hôn mê bất tỉnh.

Thấy vậy, Trương Khải Minh vội nói: "Nhanh, nhân cơ hội này, mọi người mau chạy ra ngoài." Cả đoàn người chạy một mạch, đến khi thở không ra hơi mới dừng lại.

Mọi người trực tiếp ngã phịch xuống đất, thở hổn hển để hồi phục thể lực.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Trần Ngọc Lâu thấy Hồng cô nương đã không sao, chỉ là chưa tỉnh lại.

Hắn đi đến bên cạnh Trương Nhật Sơn nói: "Vừa rồi đa tạ đã ra tay tương trợ, sau này có chuyện gì, có thể trực tiếp đến Trường Thắng Sơn tìm tôi, chắc chắn sẽ không từ chối." Nhìn Trần Ngọc Lâu rời đi, thật đáng ghét, ngay cả lời cảm ơn cũng kiêu ngạo như vậy.

Nhưng chứng minh được máu của mình có thể đối phó với âm hồn, Trương Khải Minh rất vui, cũng không để ý đến thái độ của Trần Ngọc Lâu.

Lúc này, Hoa Linh bước tới, nói: "Trương Khải Minh, để tôi băng bó cho anh nhé, vừa rồi tôi đều thấy cả rồi, máu của anh đã cứu Hồng cô nương." Xử lý xong vết thương, Trương Khải Minh nhìn Hoa Linh có chút do dự, hỏi: "Sao vậy?" Nghe vậy, Hoa Linh tò mò hỏi: "Trương Khải Minh, tại sao những binh sĩ đó đều gọi anh là Tiểu Phật Gia vậy?" Nghe câu hỏi này, Trương Khải Minh cũng không giấu

giếm, trực tiếp kể lại ngọn nguồn của biệt danh này. 23.

Hoa Linh nghe xong liền bừng tỉnh hiểu ra nói: "Ồ, ra là vậy, vậy sau này tôi cũng gọi anh là Tiểu Phật Gia nhé, nghe hay đấy." Nhìn Hoa Linh tung tăng nhảy nhót rời đi, Trương Khải Minh sờ cái đầu trọc của mình, có chút ngơ ngác, chuyện gì thế này?

Một lúc sau, Hồng cô nương tỉnh lại, người không sao, chỉ hơi suy yếu, không có vấn đề gì lớn.

Lại một lần nữa xuất phát, lần này mọi người đi rất cẩn thận, vừa mới gặp phải âm hồn, ai biết phía sau còn có nguy hiểm gì.

Đi đến một góc rẽ, người đi trước dừng lại, một người trong số họ quay đầu lại nói: "Phía trước có người." Có người?

Ồ, chắc là thi thể của Quan Sơn Thái Bảo.

Trương Khải Minh thong thả bước lên phía trước, quả nhiên nhìn thấy một cỗ thi thể mặc áo bào đen, ngồi xếp bằng ở đó.

Trần Ngọc Lâu tiến lên kiểm tra, đột nhiên kinh ngạc nói: "Các vị, đây lại là thi thể của Quan Sơn Thái Bảo." "Nghe danh đã lâu, không ngờ lần đầu gặp mặt lại là thi thể của Quan Sơn Thái Bảo." Trần Ngọc Lâu lùi lại, trong tay cầm một tấm kim bài, trên đó viết bốn chữ lớn "Quan Sơn Thái Bảo".

Chá Cô Tiếu cũng kinh ngạc nói: "Không ngờ lại là thi thể của Quan Sơn Thái Bảo, nơi này rốt cuộc có nguy hiểm gì mà ngay cả Quan Sơn Thái Bảo cũng bị giữ lại ở đây?" Lại một lần nữa kiểm tra kỹ lưỡng thi thể của Quan Sơn Thái Bảo, không phát hiện thêm thứ gì khác.

Cũng không làm rõ được nguyên nhân cái chết của ông ta, khiến cho đội ngũ bao trùm một đám mây u ám, lơ lửng trong lòng mọi người.

Cuối cùng cũng không có kết quả, mọi người đành phải sắp xếp lại suy nghĩ, tiếp tục lên đường.

Lần này, không khí có chút khác lạ, có chút nặng nề, dường như đã định trước rằng sẽ có người bị bỏ lại nơi này.

Thật ngột ngạt.

Trương Khải Minh thấy không khí này, nếu cứ tiếp tục như vậy, gặp nguy hiểm thật sự có thể sẽ bị bỏ lại đây.

Ngay khi anh ta chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên bức tường bên cạnh vang lên tiếng động của vật gì đó di chuyển.

Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn thấy một con nhện khổng lồ.

Con nhện này toàn thân màu đen đỏ, nhưng chân của nó rất dài, trông to gần bằng một người bình thường.

Chá Cô Tiếu lớn tiếng hét lên: "Mọi người cẩn thận, đây là nhện ăn chim bị biến dị, thứ này rất nguy hiểm, có kịch độc." Tiếng nói vừa dứt, mọi người lại phát hiện ở những nơi khác cũng có bóng dáng của nhện ăn chim, xem ra đã rơi vào ổ nhện rồi.

Nhìn những con nhện ăn chim ngày càng nhiều, mọi người cuối cùng cũng nổ súng, từng tiếng súng vang dội khắp hang động.

Mặc dù đạn có thể giết chết những con nhện này, nhưng điều không ngờ là, những con nhện này tuy to lớn nhưng lại rất linh hoạt.

Một cú nhảy có thể lao vào giữa đám đông, tiếng la hét thảm thiết cũng không ngừng vang lên.

Đội ngũ của Tả Lĩnh, bây giờ đã chết không ít người, còn đội ngũ của Trương Khải Minh thì tốt hơn một chút, nhưng cũng có binh sĩ tử vong.

Có 10 thân binh dùng súng tiểu liên, rất nhiều con nhện lao tới đều

bị bắn chết.

Nhưng cũng có những con lọt lưới, xông vào đám đông, gây ra một trận la hét thảm thiết.

Đến khi những con nhện ăn chim bị giải quyết xong, có ba binh sĩ bị trúng độc, không kịp cứu chữa đã tử vong.

Nhìn cảnh này, Trương Khải Minh nghiến chặt răng, đột nhiên nói: "Nhanh, mọi người dựa lưng vào tường, những người còn lại canh giữ phía trên bức tường sau lưng." "Thân binh của đại ca canh giữ bên ngoài, tất cả đều cẩn thận, không được lơ là." Theo sự phân công của Trương Khải Minh, thương vong của đội ngũ cuối cùng cũng giảm bớt, mặc dù thỉnh thoảng sẽ có nhện ăn chim rơi từ trên đầu xuống.

Nhưng về cơ bản khó mà làm người bị thương, hơn nữa, còn có Trương Khải Minh ở bên cạnh giúp đỡ.

Mặc dù cảm thấy những con nhện ăn chim rất ghê tởm, nhưng Trương Khải Minh vẫn ra tay. 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》 đánh trúng đầu lâu của nhện ăn chim, tạo thành một cái lỗ, sau đó óc trắng tuôn ra.

Nếu không có găng tay bảo vệ, có lẽ bây giờ Trương Khải Minh đã nôn rồi.

Đợi tình hình ổn định lại, mọi người đã trấn tĩnh trở lại, không cần Trương Khải Minh ra tay, nhện ăn chim cũng không làm hại được mọi người.

Nhìn những người khác đang chiến đấu, Trương Khải Minh nói: "Trương Phó quan, bên này giao cho cậu, tôi qua xem sao." Hướng về phía đội ngũ của Tả Lĩnh, đi được nửa đường thì thấy bóng dáng chật vật của Hoa Linh.

Chương 32

Trương Khải Minh trực tiếp ra tay, đập nát đầu lâu của nhện ăn chim, đưa Hoa Linh thẳng vào trong đội ngũ.

Sau đó mới đến bên cạnh đám người Tả Lĩnh.

Thương vong của họ rất nặng, nhìn sơ qua, chắc đã chết gần 1/3 nhân lực.

Chủ yếu là do quá phân tán, mặc dù có khiên cỏ hỗ trợ, nhưng không có mệnh lệnh tấn công thống nhất.

Những người này chỉ có thể dưới sự tấn công của nhện ăn chim, từ từ bị ăn mòn.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Trương Khải Minh lớn tiếng hét lên: "Những huynh đệ có khiên cỏ ra vòng ngoài, vây thành một vòng tròn." "Những người còn lại không được hỗn loạn, cứ hai người đi theo một người cầm khiên cỏ, giải quyết những con nhện ăn chim bên ngoài." Thấy bên trong có hai con nhện ăn chim đang hoành hành, Trương Khải Minh trực tiếp xông vào, đập nát đầu lâu của chúng.

Dần dần, những người này phối hợp với nhau, tình hình ổn định lại, nhện ăn chim cũng từ từ bị giết hết.

Thấy vậy, Trương Khải Minh mới thở phào một hơi, sau đó tìm kiếm bóng dáng của Trần Ngọc Lâu.

Hắn thật sự không thích hợp làm khôi thủ của Tả Lĩnh, lúc mọi người hoảng loạn, hắn lại không ra chỉ huy.

Tìm một vòng, đột nhiên Trương Khải Minh phát hiện bóng dáng của hắn sau một cái khiên cỏ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Công phu có lợi hại đến đâu, trước hết phải là một người lãnh

đạo, không có chỉ huy, có lợi hại nữa cũng có ích gì?

Nhìn ánh mắt cảm kích của mọi người, Trương Khải Minh cũng không nói gì thêm, dù sao họ cũng là thuộc hạ của Trần Ngọc Lâu.

Nhưng trải qua nguy cơ lần này, e rằng danh vọng của Trần Ngọc Lâu sẽ giảm sút đáng kể.

Sau khi rời khỏi khu vực đó, mọi người mới tiến hành nghỉ ngơi, dù sao thi thể của nhện ăn chim cũng có mùi, tránh đi thì hơn.

Lúc nghỉ ngơi, Trần Ngọc Lâu đi tới nói: "Trương tiên sinh, phải cảm ơn ngài đã ra tay cứu giúp trước đó." Trương Khải Minh liếc nhìn người của Tả Lĩnh, rồi nhỏ giọng nói: "Trần tổng bả đầu, đừng khách sáo như vậy." "Nhưng tôi có vài lời muốn nói với ông, trước hết ông là khôi thủ của huynh đệ Tả Lĩnh, sau đó mới là một người có thân thủ không tồi, gặp nguy hiểm, nên nhìn rõ vị trí của mình, chỉ huy cho tốt." Đột nhiên, Trương Khải Minh thấy sắc mặt khó coi của Trần Ngọc Lâu, những lời sau đó cũng không nói nữa, cần gì phải làm người khác ghét.

Nhìn bóng lưng rời đi của Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu bên cạnh nói: "Trương tiên sinh, thực ra ngài không cần phải khuyên, sẽ đắc tội với người ta." Cười khổ gật đầu, rồi nhỏ giọng nói: "Tôi có chút tiếc cho những huynh đệ Tả Lĩnh đó." "Nếu có một người chỉ huy tốt, vừa rồi căn bản sẽ không tổn thất nhiều nhân lực như vậy." Nghe vậy, Trương Nhật Sơn cũng nói: "Tiểu Phật Gia, đừng nói nhiều nữa, đó đều là số mệnh, ai bảo họ là người của Tả Lĩnh chứ." Bất đắc dĩ lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện lộn xộn này nữa.

Vừa nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi, đã nghe thấy tiếng của Hoa Linh: "Tiểu Phật Gia, vừa rồi anh lại cứu tôi, tôi không biết phải cảm ơn thế nào nữa." Không đợi Trương Khải Minh nói, Lão Dương Nhân trực tiếp cười nói: "Sao, sư muội, chuẩn bị lấy thân báo đáp à?"

Trương Khải Minh mở mắt ra, dở khóc dở cười nhìn hai sư huynh muội đang đùa giỡn, lời này có thể nói bừa sao?

Điều khiến anh không ngờ hơn là, Chá Cô Tiếu bên cạnh nói: "Trương huynh đệ, thực ra nếu Hoa Linh có thể theo cậu, cũng rất tốt, tôi cũng rất yên tâm." Thật không ngờ, một Chá Cô Tiếu luôn nghiêm túc lại là một người ngầm ngầm như vậy, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Trương Khải Minh không phải là người chịu thiệt, mắt đảo một vòng, cười nói: "Tôi lại cảm thấy Hồng cô nương đi theo anh, cũng là một ý kiến không tồi." Nhìn nụ cười cứng đờ của Chá Cô Tiếu, từ từ biến thành đỏ bừng, thật sự quá thú vị.

Trước đó Trương Khải Minh đã để ý, sau khi Hồng cô nương bị thương, Chá Cô Tiếu thỉnh thoảng lại lén nhìn một cái, quả nhiên có vấn đề.

Một lúc sau, Chá Cô Tiếu cười khổ nói: "Trương huynh đệ, đừng nói nữa, gia tộc tôi mang lời nguyền, nếu ở bên nhau, sẽ hại cô ấy." Nhìn Chá Cô Tiếu đau khổ, Trương Khải Minh âm thầm đưa ra một quyết định.

Sau đó thần bí nói: "Đừng vội kết luận, biết đâu anh sẽ thay đổi ý định đấy." Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn, họ lại lên đường.

Lần này đội ngũ đã thưa thớt đi rất nhiều, nhiều người đã chết dưới sự tấn công của nhện ăn chim.

Đi trên đường, Trương Khải Minh hỏi: "Trương Phó quan, tên của các huynh đệ đã ghi lại hết chưa?" "Sau khi trở về, gửi tiền trợ cấp cho gia đình họ, lúc đó tôi sẽ chi tiền." Trương Nhật Sơn nặng nề gật đầu: "Tiểu Phật Gia, yên tâm đi, tôi đã ghi lại hết rồi." Những binh sĩ này đều đã dùng mạng để liều, Trương Khải Minh không thể để lòng họ nguội lạnh.

Mặc dù người đã chết, nhưng ít nhất cũng có thể đảm bảo gia đình họ có một cuộc sống tốt.

Lần này, số binh sĩ chết dưới sự tấn công của nhện ăn chim là 12 người, cộng thêm 5 người chết trước đó.

Hành động chưa kết thúc, đã có 17 người mất mạng, đều là vì Trương Khải Minh dẫn họ đi trộm mộ.

Sau khi đi trong hang động âm u khoảng nửa giờ, mọi người nhìn thấy một tòa lầu nhỏ cổ kính.

Cầu thang màu đen đỏ, cổng lầu trơ trọi, cộng thêm khung cảnh âm u, giống như một tòa lầu ma.

Nhìn tòa lầu cổ yên tĩnh đứng đó, Trương Khải Minh phá vỡ sự im lặng.

Anh nói: "Mọi người đừng ngẩn ra nữa, đã thấy rồi thì vào đi, biết đâu bên trong có bảo bối." Trương Khải Minh biết rõ, trong tòa lầu cổ này đều là những bình ngọc đựng thuốc, có một số dược liệu đã có tuổi đời lâu năm.

Mặc dù những dược liệu này đã để nhiều năm, dược tính đã mất đi một ít, nhưng vẫn là đồ tốt.

Nghe lời của Trương Khải Minh, Trương Nhật Sơn trực tiếp dẫn binh sĩ vào, anh ta biết Trương Khải Minh sẽ không hại người.

Quả nhiên, vừa vào, Trương Nhật Sơn đã cảm thấy mắt mình không đủ dùng.

Trên giá toàn là bình đan, hộp gỗ cổ kính, nhìn qua đã biết không phải vật tầm thường.

Nghe động tĩnh bên trong, Trần Ngọc Lâu cũng mở miệng: "Được rồi, huynh đệ, mau hành động đi." Người của Tả Lĩnh mới lấy lại

được chút sức sống, bắt đầu vào lầu cổ tìm bảo vật.

Không lâu sau, trong lầu cổ vang lên tiếng la hét, xem ra đã phát hiện bảo bối.

Bước vào lầu cổ, Trương Khải Minh không để ý đến những bóng người ở tầng một, mà đánh giá cầu thang dẫn lên tầng hai.

Tầng dưới đã có nhiều đồ tốt như vậy, theo thói quen của người xưa, thì tầng hai chắc chắn là nơi cất giữ những món đồ tinh xảo nhất.

Anh từ từ bước lên cầu thang dẫn lên tầng hai, từng bước cẩn thận đi lên.

Thấy hành động của Trương Khải Minh, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng đi theo sau, chuẩn bị xem những thứ ở trên.

Không lâu sau, ba người đã lên đến tầng hai, không gian ở đây khá trống trải.

Chỉ có một cái bàn đặt ở giữa, trên bàn có ba cái hộp gỗ.

Nhìn kỹ xung quanh, không phát hiện nguy hiểm, ba người mới bước tới bên cạnh bàn.

Trương Khải Minh mở cái hộp đầu tiên bên trái, sau đó nhìn thấy bên trong có một củ nhân sâm, xem ra tuổi đời không nhỏ.

Mặc dù không hiểu, nhưng có thể hỏi, anh bèn nói: "Xem thử, củ nhân sâm này bao nhiêu năm rồi?" Hai người kia cẩn thận xem xét, Chá Cô Tiếu nói: "Ít nhất cũng 500 năm, tiếc là đã mất đi một ít dược tính, nếu không còn tốt hơn nữa." Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng gật đầu: "Ừm, thấp nhất cũng 500 năm, là thứ tốt có thể cứu mạng." Xem ra không tồi, lại có tuổi đời 500 năm, đúng là bảo bối, chẳng trách lại được đặt riêng ở tầng hai.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh nhìn thấy bảo bối, vội vàng đưa tay ra mở cái hộp ở giữa.

Nhưng chưa kịp chạm vào hộp, hắn đã bị một bóng đen đánh trúng, trực tiếp bị đánh văng xuống cầu thang.

Chương 33

Thấy vậy, Trương Khải Minh và Chá Cô Tiếu lập tức lùi lại, sau đó cẩn thận nhìn bóng đen đã tấn công Trần Ngọc Lâu.

Đó là một con tống tử, một con tống tử đã có tuổi, trông rất khó đối phó.

Trên người nó mặc một bộ áo giáp vảy cá, có lẽ là lính canh năm đó, không biết đã trải qua chuyện gì, cuối cùng trở thành tống tử.

Đột nhiên, con tống tử động đậy, tốc độ của nó rất nhanh, đối mặt với cuộc tấn công, Trương Khải Minh căn bản không né được.

Anh đành phải giơ hai tay lên, chặn đòn tấn công của nó.

Sau một tiếng động lớn, Trương Khải Minh bị va đập lùi lại, nhưng không buông con tống tử ra, ngược lại dùng hai tay khống chế chặt nó.

Sau đó hét lên: "Chá Cô Tiếu, tôi khống chế nó rồi, mau tấn công." Thấy vậy, Chá Cô Tiếu cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp tung một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu, đánh trúng vào cột sống của con tống tử.

Nhưng tiếc là, một chiêu tuy trúng nhưng lại không phá vỡ được cột sống của nó, ngược lại còn chọc giận nó.

Cảm nhận sức mạnh ngày càng lớn của con tống tử, Trương Khải Minh cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, vội vàng buông tay lùi về sau.

Mất đi sự kìm kẹp của Trương Khải Minh, con tống tử bắt đầu tấn công điên cuồng.

Chá Cô Tiếu bị ép lùi liên tục, dần dần sắp không còn đường lui.

Thấy vậy, Trương Khải Minh ra tay, nếu cứ kéo dài, Chá Cô Tiếu có thể sẽ bị trọng thương.

Ngón tay đeo găng tay, trực tiếp đánh trúng sau gáy con tống tử, phát ra một tiếng xương gãy.

Nhưng tiếc là, xương sọ của con tống tử này quá cứng, với sức mạnh của Trương Khải Minh khó mà một lần đánh vỡ.

Nhưng có vết nứt là tốt rồi, một lần không được thì có thể lần thứ hai.

Con tống tử trực tiếp bỏ qua Chá Cô Tiếu, lại một lần nữa lao về phía Trương Khải Minh.

Nhưng anh không có thân thủ phiêu dật như Chá Cô Tiếu, chỉ có thể cứng rắn đỡ đòn tấn công của nó.

Mỗi một lần đều kèm theo một tiếng động lớn, thân hình của Trương Khải Minh cũng bị sức mạnh khổng lồ ép lùi lại.

Lần này Chá Cô Tiếu không dùng Khôi Tinh Thích Đấu nữa, đó là vô ích.

Anh ta lấy ra Toản Thiên Tác, trực tiếp quăng về phía con tống tử, trói chặt nó lại.

Sau đó thân hình nhanh chóng nhảy lên, luồn sợi dây qua xà nhà, nắm chặt lấy.

Thấy có cơ hội, Trương Khải Minh không thể bỏ qua, trực tiếp lao về phía con tống tử, các khớp ngón tay liên tục đánh vào xương sọ của nó, phát ra những tiếng động dồn dập.

Tiếc là, còn thiếu một chút lực, không trực tiếp đánh vỡ được xương sọ của con tống tử.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu bị đánh văng xuống cầu thang đã dẫn một

nhóm người lên.

Thấy vậy, mắt Trương Khải Minh sáng lên, vội vàng hét lớn: "Trần Ngọc Lâu, chủy thủ." Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu trực tiếp ném con chủy thủ tùy thân cho Trương Khải Minh.

Bắt lấy chủy thủ, anh trực tiếp vung ra, nhìn chằm chằm vào con tống tử đang giãy giụa kịch liệt.

Tìm đúng cơ hội, Trương Khải Minh trực tiếp lao ra sau lưng con tống tử, cắm con chủy thủ vào chỗ xương sọ bị đánh trúng lúc đầu.

Chỉ nghe một tiếng ma sát nhẹ, sau đó con chủy thủ đâm vào sau gáy con tống tử.

Dần dần, con tống tử mất đi dấu hiệu hoạt động, thấy vậy, Trương Khải Minh mới thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng giải quyết xong.

Thấy con tống tử đã chết, Chá Cô Tiếu mới thả lỏng dây thừng, chỉ một lúc ngắn mà đã kiệt sức.

Một con tống tử mà lại khó đối phó như vậy, nếu gặp phải thi vương chẳng phải còn khó hơn sao?

Ngồi trên mặt đất, Trương Khải Minh thở hổn hển, đối đầu trực diện với con tống tử, sớm đã mệt lử.

Mọi người ở cầu thang vội vàng chạy tới, Trương Nhật Sơn lo lắng hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài không sao chứ?" Trương Khải Minh trực tiếp lắc đầu, bây giờ không muốn nói một lời nào.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Trương Khải Minh mới cảm thấy hồi phục được một chút, nhưng vẫn còn hơi mỏi.

Lúc này, Chá Cô Tiếu bên cạnh hỏi: "Trần tổng bả đầu, vừa rồi bị đánh trúng, cơ thể không sao chứ?" Trần Ngọc Lâu cười lắc đầu: "Tôi

có bảo giáp, không sao, chỉ bị dọa một phen.” Đúng là đồ khoe mẽ, có một cái bảo giáp thì sao chứ?

Có cần phải kiêu ngạo như vậy không?

Tính cách này, thật hết nói nổi.

Đưa con chủy thủ trong tay cho Trần Ngọc Lâu, Trương Khải Minh nói: “Đi thôi, mở hai cái hộp chưa mở vừa rồi ra.” Trước bàn, họ mở hai cái hộp còn lại, sau đó nghe thấy tiếng thở dài thất vọng của Chá Cô Tiếu.

Cứ tưởng bên trong sẽ có Mộ Trần Châu, tiếc là, bên trong là hai cây dược thảo.

Một cây linh chi, một cây tuyết liên, đều là dược liệu tốt trên 500 năm tuổi.

Thu gom hết đồ đạc trong lầu cổ, mọi người trở lại không gian tầng một.

Sau đó Trương Khải Minh nói: “Phân loại đồ đạc ra, chúng ta chia chiến lợi phẩm.” Một đống bình đan, đều là đồ sứ tinh xảo, mặc dù mỗi cái đều nhỏ, nhưng số lượng không ít.

Một đống khác là dược thảo, trừ 3 cây trên 500 năm, còn lại đều là dược thảo quý hiếm khoảng 100 năm.

Thu hoạch lần này không tồi, dù sao những dược thảo này đều là đồ tốt, nên giá cả chắc chắn sẽ đắt đỏ.

Dựa theo giá trị, chia đồ thành hai phần, nhóm của Trương Khải Minh chiếm sáu phần, nên dược thảo trên tầng hai, Trương Khải Minh chọn nhân sâm và tuyết liên.

Phân chia xong chiến lợi phẩm, mọi người ra ngoài lầu cổ, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Lần này, không khí trong đội ngũ đã tốt hơn, có được thu hoạch, tinh thần mọi người cũng đã phục hồi.

Chương 34

Tiếp tục đi về phía trước, con đường phía trước ngày càng hẹp, cuối cùng biến thành một hang đá chỉ đủ một người đi qua.

Dần dần, cả đoàn người đột nhiên phát hiện ánh sáng phía trước, đó là lối ra.

Từ cửa động nhìn ra ngoài, chỉ thấy mặt âm của núi Bảo Bình, địa thế hiểm trở, bên dưới là con sông mà mọi người đã qua trước đó.

Thấy đã đến lối ra, mọi người tụ tập lại thương lượng đối sách.

Chá Cô Tiếu nói: "Con đường chúng ta đi trước đó thực ra là nơi luyện đan cho hoàng gia năm đó, nơi này sớm đã bị quân Nguyên càn quét, sau đó họ vận chuyển những tài bảo đó vào mộ của đại tướng quân Nguyên." "Nhưng chúng ta đi suốt một đường, căn bản không phát hiện ra mộ của đại tướng quân Nguyên." Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Nhưng dân trong núi từng truyền tai nhau tin đồn về thi vương ở núi Bảo Bình, vậy thì mộ huyệt của đại tướng quân Nguyên chắc chắn cũng ở trong ngọn núi này, chỉ là chúng ta chưa gặp, hoặc là đã đi nhầm lối vào." Nghe vậy, Trương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, tiếc là có một số tình tiết trong cốt truyện đã quên.

Anh bèn nói: "Vậy bây giờ chúng ta có hai lựa chọn, một là đi lại một lần nữa." "Hai là ra ngoài trước, sau đó tìm con đường khác, hẳn là sẽ có một lối vào chưa bị phát hiện." Hai người cân nhắc, đều chọn phương án thứ nhất.

Nếu ra ngoài rồi tìm lại từ đầu, có thể sẽ lãng phí thời gian.

Một lý do khác, Trần Ngọc Lâu lo lắng sau khi ra ngoài, những thuộc hạ của hắn sẽ không theo vào nữa.

Dù sao lần này thương vong nhiều như vậy, mà thu hoạch thực sự lại không bao nhiêu, danh vọng của hắn đã không còn cao nữa.

Đã quyết định xong, mọi người chuẩn bị quay lại.

Vừa chuẩn bị hành động, đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm rú vang lên gần đó.

Chá Cô Tiếu nghiêng tai lắng nghe, vội nói: "Chắc là tiếng kêu của thi vương, xem ra vị trí cách chúng ta không xa." Nghe vậy, mọi người vội vàng hành động, mặc dù không biết tại sao thi vương lại kêu.

Nhưng bây giờ là thời cơ tốt nhất, có thể thông qua tiếng kêu của thi vương để xác định vị trí của lối vào.

Trở lại khu vực rộng rãi, Trần Ngọc Lâu ra hiệu cho mọi người im lặng, giữ yên tĩnh, chuẩn bị thi triển pháp thuật Thính Âm Biện Lôi.

Nhìn Trần Ngọc Lâu nhắm mắt, cẩn thận lắng nghe, Trương Khải Minh thật sự có chút ghen tị.

Một kỹ năng tốt như vậy, lại là bản lĩnh gia truyền của Trần Ngọc Lâu, thật là lãng phí.

Sau khi thi triển pháp thuật Thính Âm Biện Lôi, Trần Ngọc Lâu tự tin quay người, cười nói: "Đi theo tôi, đã tìm thấy vị trí rồi." Theo sau hắn, mọi người lại một lần nữa trở lại gần lầu cổ, sau đó dừng lại.

Đứng trước bức tường đối diện lầu cổ, Trần Ngọc Lâu nói: "Ở đây rồi, tôi nghe thấy lối đi ở đây." 24.

Mọi người nhìn, căn bản không có lối đi nào, ai nấy đều tỏ ra nghi ngờ, khiến sắc mặt Trần Ngọc Lâu trở nên khó coi. 25.

Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, với tư cách thủ lĩnh, lại không thể khống chế cảm xúc của mình, quá ảnh hưởng đến sĩ khí.

Bất đắc dĩ, Trương Khải Minh đành phải nói: "Được rồi, tất cả im

lặng, không phải là không có lối đi, để tôi thử xem." Nói rồi, Trương Khải Minh đến trước bức tường đá.

Sử dụng 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, các khớp ngón tay trực tiếp đâm vào bức tường, hoàn toàn không có bất kỳ trở lực nào.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trực tiếp nắm chặt nắm đấm, dựa vào sức mạnh cơ bắp đập vỡ tảng đá này.

Đây là một thuật che mắt, bức tường đá thật sự đã không còn.

Chỉ là lợi dụng môi trường tối tăm, xây dựng một bức tường giả.

Thấy lối đi, tinh thần của mọi người dâng cao, Trần Ngọc Lâu cũng lấy lại vẻ tự tin.

Nhìn đám đông hưng phấn, Trương Khải Minh trực tiếp nói: "Đừng vội mừng, bên trong có thi vương, tất cả cẩn thận một chút." Men theo lối đi này, mọi người từ từ đi, đều lo lắng thi vương đột nhiên xuất hiện.

Nhưng lo lắng này là thừa, vì phía trước có một cánh cửa đá, thi vương căn bản không ra được.

Thấy vậy, mọi người biết đã đến lúc quyết chiến cuối cùng.

Giàu sang phú quý, hay chết trong động, tất cả phụ thuộc vào kết quả của trận chiến sắp tới.

Đợi tất cả mọi người chuẩn bị xong, Trần Ngọc Lâu trực tiếp ra lệnh: "Mở cửa." Khi cánh cửa đá được đẩy ra, một tiếng gầm rú rõ ràng truyền thẳng vào tai mọi người.

Nghe tiếng gầm rú ngày càng rõ, mọi người đều dừng lại, một lúc sau mới tiếp tục tiến lên.

Bước ra khỏi cửa đá, mọi người xuất hiện trong một gian phòng đá, rộng khoảng 80 mét vuông.

Bên trong sạch sẽ, không có gì cả, chỉ có một cánh cửa đá khổng lồ.

Xem ra, lúc đại tướng quân Nguyên hạ táng, chỉ đơn giản xây dựng một mộ thất.

Không động binh đao, xem ra lúc đó thời gian gấp gáp.

Đứng trước cửa đá, mọi người phát hiện cửa đá cũng không có cơ quan, chỉ cần dùng sức đẩy ra là được.

Bây giờ có thể nghe rõ tiếng hoạt động của thi vương bên trong.

Thật đơn giản, một ngôi mộ của đại tướng quân Nguyên, chỉ có hai mộ thất, một lớn một nhỏ.

Mặc dù mộ thất sơ sài, nhưng có những minh khí mà quân Nguyên đã vơ vét, đồ tùy táng của đại tướng quân Nguyên không hề sơ sài.

Mọi người nhìn nhau, đều thấy sự kiên định, và một chút tham lam trong mắt đối phương.

Điều này là bình thường, trước đống minh khí chất đống bên trong, có mấy ai có thể không động lòng?

Mọi người hợp sức đẩy cửa lớn ra, sau đó nhìn thấy bóng dáng đang gầm rú bên trong, thi vương núi Bảo Bình.

Một con tống tử cao lớn, trên người mặc áo giáp đồng xanh, nhìn đã biết khó đối phó.

Khi cửa lớn mở ra, mọi người cũng nhìn thấy minh khí gần thi vương, phủ kín mặt đất gần quan tài.

Năm đó thật sự là trực tiếp chôn tống tử trong núi bảo vật, khiến mọi người trong lòng ngứa ngáy.

Nhưng bên tai lại vang lên tiếng gầm rú của thi vương, khiến mọi người tỉnh táo trở lại.

Chương 35

Chỉ có giải quyết được con thi vương này, những minh khí này mới thuộc về mọi người.

Nhìn thi vương đang tiến về phía mọi người, Trương Khải Minh hét lên: "Lùi lại, đừng chiến đấu trong gian mộ thất này, kẻo làm hỏng minh khí, lúc đó sẽ không còn giá trị nữa." Nghe vậy, mọi người như tỉnh mộng, từng người một lùi lại, chuẩn bị dụ thi vương vào mộ thất trước đó.

Đợi thi vương vừa vào, mọi người bắt đầu tấn công, tiếng súng vang lên như mưa, liên tục có đạn bắn trúng thi vương.

Tiếc là, mặc dù thi vương bị bắn đến gầm rú giận dữ, nhưng căn bản không gây ra thương tổn nào.

Thấy vậy, Chá Cô Tiếu vội hét lên: "Đừng nổ súng, vô dụng thôi, tạo không gian cho tôi." 26.

Nghe vậy, những người đó lần lượt tản ra xung quanh, nhường vị trí ở giữa cho Trương Khải Minh, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

Xem ra những binh sĩ bình thường, căn bản không có cách nào gây thương tổn cho thi vương.

Trương Khải Minh trực tiếp hét lên: "Trương Phó quan, bảo mọi người chuẩn bị sẵn dây thừng, tìm cơ hội, trói thi vương lại." Sau đó tập trung tinh thần, cẩn thận nhìn thi vương đang tiến đến.

Anh nói: "Tôi sẽ đối đầu trực diện, hai người các anh du đấu, xem có cơ hội nào không, giết nó luôn." Tiếng nói vừa dứt, Trương Khải Minh trực tiếp lao lên, tung một đạo chỉ lực cương mãnh vào ngực thi vương.

Tiếc là, 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》 trước đây luôn lợi hại, lần này lại không có hiệu quả.

Chỉ làm lõm áo giáp đồng xanh xuống, bóng dáng của con tống tử khựng lại, không có hiệu quả nào khác.

Thấy vậy, Trương Khải Minh cũng không thất vọng, vốn chỉ mang tâm thái thử một lần.27.

Nếu tấn công không có tác dụng, vậy thì kìm chân thi vương, tạo cơ hội cho hai người kia.

Nhìn cánh tay vung lên của thi vương, Trương Khải Minh cũng không né tránh, trực tiếp dùng cánh tay đỡ lấy, sau đó trượt lùi về sau nửa bước.

Có thể được, chỉ cần thi vương không nổi giận, Trương Khải Minh có thể kìm chân nó.

Thế là Trương Khải Minh bắt đầu quá trình bị "dạy dỗ", liên tục lùi lại.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu hai người cũng không ngừng quấy nhiễu thi vương.

Đặc biệt là Chá Cô Tiếu, có chủy thủ sắc bén, mỗi lần đều gây ra thương tổn cho thi vương.

Tiếc là, thân thủ của anh ta quá yếu, du đấu một lúc lâu mới tìm được một cơ hội, nhìn mà sốt ruột.

Thấy tình hình này, Trương Khải Minh nổi giận, trực tiếp hét lên: "Trần Ngọc Lâu, nếu thân thủ không được thì đổi người đi." "Tôi liều mạng chống đỡ ở đây, không phải để xem ông biểu diễn thân pháp đâu." Nghe vậy, sắc mặt Trần Ngọc Lâu tái mét, hừ lạnh một tiếng rồi lùi lại.

Một lúc sau, một bóng dáng màu đỏ gia nhập vòng chiến, chính là Hồng cô nương đã hồi phục.

Có Hồng cô nương gia nhập, Trương Khải Minh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cô và Chá Cô Tiếu phối hợp ăn ý, chủy thủ có thể chuyền qua lại trong tay hai người, không ngừng gây thương tổn cho thi vương.

Nhìn khoảng cách phía sau, Trương Khải Minh lớn tiếng hét lên: "Lui ra trước, tôi phải đổi hướng." Thấy hai người rời khỏi chiến trường, Trương Khải Minh trực tiếp tung một đòn toàn lực vào thi vương, khiến nó khựng lại.

Sau đó nhân cơ hội này, nhanh chóng ra sau lưng thi vương, lại một lần nữa phát động tấn công, thu hút sự thù hận.

Trương Khải Minh phát hiện, bây giờ trong đội ba người này, mình là MT (tank), loại chịu thương chịu khó nhất.

Dần dần, theo thời gian trôi đi, vết thương trên người thi vương ngày càng nhiều, nhưng thể lực của Chá Cô Tiếu và Hồng cô nương cũng sắp cạn kiệt.

Thấy vậy, Trương Khải Minh biết không thể chờ đợi thêm nữa, nếu cứ kéo dài, có thể cả ba người sẽ bị kéo đến chết.

Ngay khi Trương Khải Minh chuẩn bị nói, đột nhiên thi vương gầm lên một tiếng giận dữ, sức mạnh tăng gấp bội.

Đỡ lấy đòn tấn công này, Trương Khải Minh trực tiếp lùi lại hai mét, thoát khỏi chiến trường.

Thấy Chá Cô Tiếu và Hồng cô nương bị truy sát, Trương Khải Minh hét lên: "Về phía tôi." Sau đó hét với những người chuẩn bị dây thừng bên cạnh: "Lát nữa nắm bắt cơ hội, trói thi vương lại." Nhìn thi vương bị dẫn dụ đến, Trương Khải Minh trực tiếp lao lên, thay thế

cho Chá Cô Tiếu và Hồng cô nương.

Sau đó không ngừng thu hút thi vương rời khỏi bên cạnh hai người họ.

Thấy lúc này bên cạnh thi vương chỉ còn một mình, Trương Khải Minh dùng toàn lực, không ngừng đánh vào các khớp tay của thi vương.

Sau đó nhanh chóng lùi lại, miệng hét lên: "Bây giờ." Tiếng nói vừa dứt, đã thấy mấy sợi dây thừng trực tiếp quấn vào người thi vương, số lượng dây thừng ngày càng nhiều.

Thấy cảnh này, Trương Khải Minh cuối cùng cũng thở phào một hơi, thả lỏng, ngã phịch xuống đất.

Đợi được Trương Nhật Sơn đỡ dậy, Trương Khải Minh yếu ớt nói: "Trần tổng bả đầu, phần còn lại giao cho ông, chỉ cần đâm chủy thủ vào đầu lâu của thi vương là kết thúc." Bây giờ thi vương đã bị tiêu hao quá lâu, sức mạnh đã không còn ở đỉnh phong.

Đối mặt với nhiều người hợp sức kéo dây thừng, nó căn bản không có sức thoát ra.

Huống chi, trước đó Trương Khải Minh đã dùng toàn lực tấn công vào các khớp của thi vương, không phải là để trói cả cánh tay của nó lại sao?

Bây giờ chỉ còn thiếu đòn chí mạng cuối cùng.

Tiếc là chuyện cuối cùng lại xảy ra bất ngờ, một sự cố khó mà tưởng tượng được.

Nguyên nhân là, khi Trần Ngọc Lâu cầm chủy thủ đến bên cạnh thi vương, hắn đã không ra tay ngay.

Ngược lại, hắn đứng đó cẩn thận nhìn thi vương, không ngờ thi

vương lại trực tiếp bạo phát nội đan.

Nhìn những sợi dây thừng sắp đứt, khi Trần Ngọc Lâu muốn tấn công thì đã không còn cơ hội.

Chủy thủ của hắn trực tiếp bị cánh tay của thi vương chặn lại, sau đó bị thi vương đang giận dữ đập xuống đất.

May mà mặc bảo giáp, nếu không có thể đã bị thi vương đánh chết.

Nhưng bây giờ cũng không dễ chịu, bị thi vương đánh trúng, nội tạng của hắn đã bị tổn thương.

Trương Khải Minh quay đầu lại thấy cảnh này, tức giận mắng lớn: "Đúng là đồ vô dụng, chút chuyện cỏn con cũng làm không xong." Nhưng dù có tức giận, cũng phải giải quyết chuyện trước mắt đã, nếu không tất cả đều sẽ bị thi vương đánh chết.

Bây giờ những người có thể giao đấu với thi vương, về cơ bản đều đã hết thể lực, cứ thế mà xông lên thì chỉ có nộp mạng.

Chương 36

Trương Khải Minh không để ý đến Trần Ngọc Lâu đang bị trọng thương, lớn tiếng hét lên: "Nhanh, mau đến mộ thất bên kia, chúng ta đóng cửa lại." Mọi người nhanh chóng vào mộ thất mà thi vương ở trước đó, nhìn thi vương đang đi tới, vội vàng đóng cửa lại.

Để thuộc hạ hợp sức chặn cửa, Trương Khải Minh và mấy người khác tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Bây giờ thi vương đã bạo phát nội đan, nhưng thời gian này sẽ không kéo dài.

Chỉ cần kiềm chế được thi vương bây giờ, đợi cơn bạo phát qua đi, Trương Khải Minh và mấy người khác cũng có thể hồi phục phần lớn.

Lúc đó đối phó với thi vương, sẽ dễ dàng hơn nhiều, có lẽ có thể dễ dàng hạ gục nó.

Đột nhiên "Ầm" một tiếng, chỉ thấy cánh cửa lớn bị mọi người giữ chặt lại bị thi vương một đòn đánh cho có chút lỏng lẻo.

Lúc này Trương Nhật Sơn đứng ra, lớn tiếng hét lên: "Huynh đệ, bây giờ là lúc chúng ta cống hiến." "Chỉ cần chúng ta có thể giữ chặt, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho Tiểu Phật Gia, vậy thì chúng ta sẽ thắng lợi." La Lão Oai, người luôn lười biếng, lúc này cũng lên tiếng: "Đúng vậy, mọi người nhất định phải giữ chặt." "Chỉ cần mọi người giữ được cửa đá, sau khi trở về mỗi người 10 đồng bạc lớn." Có hai người cổ vũ, mọi người lại một lần nữa bùng phát sức mạnh khổng lồ, lại một lần nữa đẩy thi vương lùi lại.

Lại qua khoảng 10 phút, thi vương cuối cùng cũng ngừng tấn công.

Thấy thi vương dừng tấn công, Trương Khải Minh và những người khác cũng đứng dậy, biết rằng thời gian bạo phát của thi vương đã qua.

Mặc dù chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng bây giờ là thời điểm tấn công tốt nhất, lúc này thi vương yếu nhất.

Huống chi bên trong còn có một Trần Ngọc Lâu.

Mặc dù Trương Khải Minh không muốn cứu, nhưng nếu bị thi vương hút máu, có thể nó sẽ hồi phục một ít thực lực, lúc đó sẽ khó giải quyết.

Bảo mọi người mở cửa đá, quả nhiên thấy thi vương đang chuẩn bị hút máu của Trần Ngọc Lâu.

Thấy vậy, Hồng cô nương trực tiếp phóng mấy phi đao ra, trúng vào cánh tay của thi vương.

Hiệu quả không tồi, thi vương lại co cánh tay lại, ném Trần Ngọc Lâu xuống.

Xem ra lúc này thi vương thật sự rất yếu.

Chính là cái gọi là thừa thắng xông lên, lúc này không ra tay, còn đợi đến khi nào?

Trương Khải Minh trực tiếp lao đến bên cạnh thi vương, toàn lực đánh ra hai đạo chỉ kình, không ngờ thi vương lại bị đánh lùi lại.

Trương Khải Minh mắt sáng lên, hét lớn: "Mau tìm chủy thủ, lát nữa khống chế thi vương, hai người chúng ta giết nó." Tiếng nói vừa dứt, Trương Khải Minh trực tiếp lao lên, lần này không tấn công thân thể thi vương nữa.

Chuẩn bị phát huy ưu thế của 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, đập vỡ các khớp của thi vương, khiến nó mất đi cánh tay tấn công.

Cùng với tiếng va đập, khớp khuỷu tay của thi vương không ngừng bị Trương Khải Minh đánh trúng.

Đột nhiên, một tiếng "cạch" vang lên, Trương Khải Minh biết, đó là tiếng khớp xương gãy.

Quả nhiên, tiếp theo thi vương không dùng tay phải tấn công nữa, chỉ có thể dùng tay trái phản kích.

Thấy vậy, Trương Khải Minh càng được đằng chân lân đằng đầu, thừa thế truy kích, không lâu sau khớp tay trái của thi vương cũng bị gãy.

Nhìn những sợi dây thừng trên mặt đất, Trương Khải Minh hét lên: "Chá Cô Tiếu, dùng dây thừng khống chế thi vương, hai chúng ta vật ngã nó." Nghe tiếng hét, Chá Cô Tiếu trực tiếp vung ra một sợi dây thừng, trói chặt vào người thi vương.

Nhìn thi vương đang vật lộn với Chá Cô Tiếu, Trương Khải Minh trực tiếp ra sau lưng nó, một cú đấm nặng nề đánh ngã thi vương xuống đất.

Thấy vậy, Trương Khải Minh và Chá Cô Tiếu trực tiếp đè lên người thi vương, hung hăng khống chế nó.

Hồng cô nương thấy cảnh này, không dám chậm trễ, trực tiếp bay người lên.

Chủy thủ trong tay, chính xác đâm vào đầu lâu của thi vương.

Cảm nhận được sức giãy giụa trên người thi vương không còn nữa, Trương Khải Minh và Chá Cô Tiếu trực tiếp lăn ra đất, một chút sức lực cũng không còn.

Thở hổn hển, ba người nhìn nhau, đột nhiên bật ra một tràng cười lớn.

Nên cười, một con thi vương lợi hại như vậy, lại thật sự bị ba người giết chết, chẳng lẽ không nên vui mừng sao?

Mọi người ở xa thấy thi vương bị giải quyết, lập tức reo hò.

Sau đó chạy về phía ba người đang nằm trên đất.

Sau khi được Trương Nhật Sơn đỡ dậy, Trương Khải Minh nhỏ giọng nói: "Trương Phó quan, cẩn thận một chút, đề phòng người khác thấy của nổi lòng tham." Trương Nhật Sơn không lộ vẻ gì gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Không phải Trương Khải Minh lòng dạ hẹp hòi, trước khối tài sản khổng lồ như vậy, mọi việc đều phải cẩn thận.

Bên kia Trần Ngọc Lâu cũng được cứu, nhưng bây giờ đang hôn mê, không biết khi nào mới tỉnh.

Mạng của hắn cũng lớn, thi vương đã tấn công cửa đá lâu như vậy, mới khiến hắn thoát được một kiếp.

Lần này, mọi người không vội đi thu dọn minh khí, mà bắt đầu nấu cơm trước.

Vừa rồi tất cả mọi người đều tiêu hao rất nhiều thể lực, bây giờ nếu không bổ sung, e rằng lát nữa ngay cả sức để chuyển minh khí cũng không có.

Ăn một bữa no nê, Trương Khải Minh cảm thấy mình như sống lại.

Vừa rồi một chút sức lực cũng không có, cảm giác cơ thể không phải của mình nữa.

Nhìn mọi người ăn no uống đủ, Trương Khải Minh đứng dậy lớn tiếng nói: "Bây giờ mọi người đã hồi phục, vậy đi xem bảo bối của chúng ta đi, kẻo lòng các người đều bay đi mất rồi." Trong khoảnh

khắc, tiếng reo hò vang dội khắp mộ thất.

Nơi cất giữ minh khí, nhìn đống minh khí chất đống trên mặt đất, hơi thở của mỗi người đều trở nên nặng nề.

Dù sao mọi người cũng là lần đầu tiên thấy nhiều minh khí như vậy, đặt cùng một chỗ, sao có thể không kích động?

Nhìn những minh khí trên mặt đất, Trương Khải Minh cũng không vì Trần Ngọc Lâu mà giận lây sang người khác.

Nhìn đám đông hưng phấn, anh nói: "Bây giờ mọi người hãy dọn dẹp những minh khí này trước, đợi dọn dẹp xong, chúng ta bắt đầu phân chia." Nhìn đám đông kích động hành động, Trương Khải Minh nói với Chá Cô Tiếu đang chuẩn bị hành động: "Không cần tìm nữa, ở đây không có Mộ Trần Châu đâu." Nói rồi, anh nhìn đám đông kích động, sau đó ra hiệu cho ba người Bàn Sơn đi theo.

Về phần phân chia minh khí, có Trương Nhật Sơn trông chừng, sẽ không có vấn đề gì.

Chương 37

Trong một góc mộ thất, Trương Khải Minh nhìn ba người tò mò nói: "Tôi không lừa các anh, Mộ Trần Châu không ở đây, nó ở một nơi khác." Nghe vậy, Chá Cô Tiếu trước tiên thất vọng, sau đó kích động hỏi: "Cậu biết Mộ Trần Châu ở đâu sao?" Thấy Trương Khải Minh gật đầu, ba người Bàn Sơn lập tức vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng tìm được tin tức về Mộ Trần Châu.

Tộc nhân của Bàn Sơn có cứu rồi, đó luôn là mục tiêu của họ.

Kích động một lúc lâu, Chá Cô Tiếu mới có chút ngượng ngùng hỏi: "Cậu có thể cho tôi biết nó ở đâu không?" "Đương nhiên, yêu cầu gì cũng được, chỉ cần là thứ mà Bàn Sơn chúng tôi có, đều được." Nghe vậy, Trương Khải Minh bật cười lắc đầu: "Được rồi, đừng kích động, đây là món quà tôi tặng cho Hoa Linh, với tư cách là một người bạn." Ba người Bàn Sơn trực tiếp sững sờ, không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy.

Hoa Linh càng nhảy cẫng lên nói: "Tiểu Phật Gia, món quà lần trước anh nói, là cái này sao?

Vậy thì thật sự cảm ơn anh nhiều." Trương Khải Minh cười nói: "Không cần khách sáo, chúng ta đi cùng một đường, cũng là bạn bè rồi." "Vì sự chân thành của các bạn đã làm tôi cảm động, nếu không tôi cũng sẽ không tặng món quà này." Hoa Linh nhìn Trương Khải Minh trước mặt, cười nói: "Tiểu Phật Gia, cảm ơn món quà của anh, tôi rất thích." "Không cần khách sáo, chỉ cần sau này đừng sờ đầu trọc của tôi nữa là được rồi." Trương Khải Minh cười khổ nói.

Một yêu cầu đơn giản như vậy cũng không được đáp ứng, Hoa Linh trực tiếp nói: "Vậy thì không được, đầu trọc của anh vui lắm."

Lão Dương Nhân bên cạnh cười nói: “Sao, sư muội, lấy thân báo đáp rồi à, vừa hay có thể ngày ngày thấy đầu trọc.” Nhìn hai người đùa giỡn, Chá Cô Tiếu cười nói: “Để cậu chê cười rồi.” Trương Khải Minh lắc đầu, sau đó sắc mặt có chút nghiêm túc nói: “Chá Cô huynh đệ, nơi có Mộ Trần Châu tôi có thể cho anh biết.” “Nhưng tốt nhất anh nên quay về tộc mời thêm vài người giúp đỡ, nơi đó rất nguy hiểm, với thực lực hiện tại của các anh đi đến đó chỉ là nộp mạng.” Thấy Chá Cô Tiếu nghiêm túc gật đầu đồng ý, Trương Khải Minh mới nói: “Mộ Trần Châu ở trong Hiến Vương Mộ.” Nhìn Chá Cô Tiếu nhíu mày suy nghĩ, Trương Khải Minh lại một lần nữa nhắc nhở: “Phía nam của mây ngũ sắc, trên đỉnh của rồng ẩn mình.” “Tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi, đã nói hết cho anh rồi, hy vọng có thể giúp được anh.” Sắc mặt Chá Cô Tiếu nghiêm lại, cung kính hành lễ nói: “Đa tạ đã cho biết, sau này nếu có bất kỳ phân phó gì, Bàn Sơn nhất tộc nhất định sẽ nghe theo điều khiển.” Xua tay, Trương Khải Minh cười nói: “Không cần khách sáo như vậy, đây là món quà tặng anh, hy vọng anh sẽ thành công.” Lại một lần nữa trở lại bên cạnh mọi người, nhìn những minh khí đã được phân chia trên mặt đất. 28.

Trương Khải Minh lớn tiếng nói: “Đã phân chia xong xuôi, vậy cứ theo tỷ lệ mà nhận đi, đừng chờ đợi nữa.” Mọi người đã sớm chờ câu nói này của Trương Khải Minh, với những biểu hiện trước đó, bây giờ danh vọng của Trương Khải Minh rất cao.

Vừa rồi những người này đều đang đợi Trương Khải Minh lên tiếng, cho dù có vội vàng đến đâu, cũng không tự ý hành động.

Nhìn Trương Nhật Sơn đang kích động bên cạnh, Trương Khải Minh nói: “Như vậy, lần này trở về, tiền vốn của đại ca không còn vấn đề gì nữa chứ?” Trương Nhật Sơn vui vẻ cười, rồi nói: “Tiểu Phật Gia, ngài đã giúp Phật Gia một việc lớn rồi.” “Có những thứ này, không chỉ tiền vốn không còn eo hẹp, mà việc mở rộng cũng không

còn vấn đề gì nữa." Trương Khải Minh gật đầu, sau đó nghiêm túc nói: "Tiền bạc tôi không quan tâm, nhưng tiền trợ cấp cho những huynh đệ trước đó, nhất định phải tự mình giám sát, tuyệt đối đừng để bị tham ô." Nhắc đến chuyện này, Trương Nhật Sơn cũng trở nên nghiêm túc, nặng nề nói: "Tiểu Phật Gia, yên tâm đi." Đợi tất cả minh khí được phân chia xong, đã qua một lúc lâu. 29.

Mọi người bắt đầu tìm lối ra, bởi nếu thi vương đã bị người khác phát hiện.

Vậy thì trong ngôi mộ cổ này chắc chắn sẽ có một lối ra, có lẽ không quá kín đáo.

Quả nhiên, không lâu sau mọi người đã phát hiện một khe nứt ở một góc mộ thất.

Qua khe nứt, mọi người có thể nhìn thấy bầu trời hơi tối bên ngoài.

Không lãng phí thời gian nữa, mọi người vội vàng mang theo thu hoạch men theo khe nứt đi ra, cuối cùng lại một lần nữa trở lại mặt đất.

Ra khỏi ngôi mộ cổ, mỗi người đều vui mừng khôn xiết.

Không chỉ giữ được mạng sống, mà còn có thu hoạch khổng lồ, chẳng lẽ không nên vui mừng sao?

Nhìn đồng hồ, bây giờ xuất phát cũng không đi được bao xa, chi bằng nghỉ ngơi một đêm, thư giãn.

Thế là Trương Khải Minh lớn tiếng nói: "Các vị huynh đệ, chúng ta đi cùng một đường cũng đã có tình nghĩa sinh tử hoạn nạn." "Bây giờ thời gian cũng không còn sớm, chúng ta hãy ăn một bữa cơm chia tay, để ăn mừng sự tái sinh của chúng ta." Nghe đề nghị của Trương Khải Minh, mỗi người đều lớn tiếng reo hò, sau đó bắt đầu chuẩn bị

ăn mừng.

Về phần Trần Ngọc Lâu đang hôn mê, cũng không cần quá lo lắng, Hoa Linh đã kiểm tra cho hắn, không có gì đáng ngại.

Sau khi trở về chỉ cần tĩnh dưỡng tốt, nội thương sẽ từ từ hồi phục.

Vào lúc chạng vạng, một nhóm người đang vui vẻ ăn mừng, lớn tiếng trò chuyện với nhau.

Giờ phút này không phân biệt thân phận, không phân biệt phe phái, đều đắm chìm trong không khí vui vẻ.

Ngồi ở một góc trại, Trương Khải Minh vừa nhìn đám đông náo nhiệt, vừa chờ đợi kết quả từ hệ thống.

Có lẽ lần này thu hoạch quá nhiều, mà đến giờ vẫn chưa có thông báo từ hệ thống.

Đột nhiên, Chá Cô Tiếu tránh đám đông, đến bên cạnh Trương Khải Minh.

Anh nói: "Trương... tôi cũng gọi cậu là Tiểu Phật Gia nhé, như vậy thuận miệng hơn." "Tiểu Phật Gia, có một chuyện phiền ngài, hy vọng ngài có thể đồng ý với tôi." Trương Khải Minh nhìn anh ta một cái, rồi gật đầu: "Nói đi." Nhìn Hoa Linh đang vui vẻ ở xa, anh nói: "Tiểu Phật Gia, tôi xin gửi gắm Hoa Linh cho cậu." "Hoa Linh tuy là đứa trẻ mồ côi tôi nhặt về, nhưng tôi xem con bé như em gái ruột." "Tôi có thể nhìn ra, con bé đã thích cậu, lần này đi Hiến Vương Mộ rất nguy hiểm, trên người con bé không có lời nguyền, nên có thể sống một cuộc sống ổn định." "Nếu lúc đó tôi thuận lợi giải trừ được lời nguyền, tôi sẽ quay lại thăm con bé." Nghe Chá Cô Tiếu nói, Chương Khải Minh im lặng một lúc rồi đáp: "Tôi cũng thích Hoa Linh, tâm hồn cô ấy đẹp đẽ, thuần khiết." "Nếu anh đã yên tâm, vậy thì cứ giao cô

ấy cho tôi đi.

Yên tâm, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy." Thấy vẻ mặt vui mừng của Chá Cô Tiếu, Chương Khải Minh đột nhiên chỉ về phía Hồng cô nương đang nhìn sang bên này, nói: "Vậy còn cô ấy, anh định sắp xếp thế nào?

Cũng định rời đi sao?" Nhìn Hồng cô nương đang xấu hổ ở phía xa, Chá Cô Tiếu cười nói: "Lát nữa tôi sẽ đi hỏi ý của cô ấy, nếu cô ấy đồng ý." "Đợi lần sau tìm được Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền, tôi sẽ quay về cưới cô ấy, để cô ấy làm tân nương của tôi." Một màn phát "cẩu lương" bất ngờ khiến Chương Khải Minh no căng.

Anh bực bội nói: "Nếu đã quyết định rồi thì đi nói với cô ấy đi, kẻo Hồng cô nương lại suy nghĩ lung tung." Nhìn Chá Cô Tiếu rời đi, tâm trạng Chương Khải Minh có chút phức tạp.

Mọi người cùng nhau trải qua sinh tử, tuy miệng không nói nhưng trong lòng đều đã coi đối phương là bạn tốt.

Nhưng bây giờ bạn tốt lại phải đến Hiến Vương Mộ tìm Mộc Trần Châu mà mình không thể giúp được gì, trong lòng anh cảm thấy có chút áy náy.

Nhưng vào thời điểm này, chuyện ở thành Trường Sa sắp bắt đầu, Chương Khải Minh căn bản không thể phân thân.

Chá Cô Tiếu cũng không thể đợi thêm nữa, khó khăn lắm mới có tin tức, sao có thể không đi?

Đột nhiên, giọng nói của hệ thống vang lên, phần thưởng lần này cuối cùng cũng được tính toán xong.

"Đinh, giá trị minh khí túc chủ thu được lần này đã thống kê hoàn tất, chúc mừng túc chủ nhận được 10 năm tuổi thọ." Quả nhiên, mộ

lớn đúng là có giá trị, một lần thu hoạch được hẳn 10 năm tuổi thọ, thật là thơm.

Chương Khải Minh vội vàng mở bảng hệ thống, chuẩn bị xem xét kỹ lưỡng.

"Túc chủ: Chương Khải Minh Tuổi thọ: 10 năm 6 tháng [Có thể nhận thưởng tuổi thọ dựa trên giá trị minh khí túc chủ mang ra khỏi mộ.] Thể chất: 2.5 [Người thường là 1.] Sức mạnh: 3.5 [Người thường là 1.] Tốc độ: 1.5 [Người thường là 1.] Kỹ năng: «Đại Lực Kim Cương Chỉ», «Kim Chung Tráo» tầng thứ nhất.

Số lần rút thưởng: 0 [Mỗi một năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.]" Quả nhiên, cột tuổi thọ của hệ thống đã biến thành hơn 10 năm, tạm thời không cần lo lắng về tuổi thọ nữa.

Nhưng đáng tiếc là lần này lại không có số lần rút thưởng do hệ thống tặng.

Xem ra chỉ có lần đầu tiên xuống mộ mới có phần thưởng, sau này muốn rút thưởng thì chỉ có thể dùng tuổi thọ thôi.

Nhìn 10 năm tuổi thọ, Chương Khải Minh có chút không nhịn được nữa, hay là rút thử xem?

Nghĩ là làm, anh lập tức đổi một năm tuổi thọ để lấy một lần rút thưởng.

Sau đó Chương Khải Minh trực tiếp nhấn rút thưởng, vẫn là công thức cũ, ngay cả một cái giao diện cũng không có.

"Chúc mừng túc chủ, nhận được bộ trang bị Võ Tăng Thiếu Lâm: Vô Tướng Châu, Vô Tướng Y, Vô Tướng Sam." "Bộ trang bị Võ Tăng Thiếu Lâm: Sau khi mặc, các chỉ số thuộc tính +1, cởi ra sẽ mất hiệu lực." Nhìn bộ trang bị nhận được từ rút thưởng, Chương Khải Minh chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt.

Kiếp trước mình đã tạo nghiệp gì thế này?

Chương 38

Mấy thứ rút ra từ hệ thống đều liên quan đến hòa thượng là sao?

Trước thì làm bay mất tóc của mình, giờ lại sắp đặt cho bộ trang bị võ tăng.

Hệ thống này không phải là sản phẩm của Thiếu Lâm đấy chứ?

Chương Khải Minh mặt mày rối rắm, có nên mặc bộ trang bị này không?

Trong lòng anh cực kỳ phản kháng.

Nhưng nếu không mặc, nhìn thuộc tính kia xem, hấp dẫn biết bao?

Tương đương với việc tăng thêm 1/3 thực lực từ trên trời rơi xuống.

Chương Khải Minh lập tức rơi vào trạng thái rối bời, không thể tự thoát ra được, thật quá khó xử.

Đột nhiên, giọng nói của Hoa Linh vang lên, kéo Chương Khải Minh trở về thực tại, nếu không chẳng biết đến bao giờ mới tỉnh lại.

"Tiểu Phật Gia, anh sao vậy?

Tôi thấy ban nãy anh ngẩn người ra rất lâu, gọi cũng không có phản ứng." Chương Khải Minh với vẻ mặt chán đời, xua tay nói: "Không sao, chỉ là cảm thấy hơi mệt lòng, tôi thực sự quá khổ rồi." Hoa Linh ngồi xuống bên cạnh Chương Khải Minh, tò mò hỏi: "Tiểu Phật Gia, có chuyện gì vậy?

Để tôi tham mưu cho anh nhé?" Chương Khải Minh nghĩ cũng đúng, thử xem người khác nghĩ thế nào?

Biết đâu lại có cách nhìn khác?

Thế là anh trực tiếp hỏi: “Hoa Linh, nếu là cô, bây giờ có một bộ tăng y đặc chế đặt trước mặt, tuy sẽ bị người khác hiểu lầm là hòa thượng, nhưng lại có thể tăng cường thực lực, cô có mặc không?” “Mặc chứ, sao lại không mặc?

Thời buổi loạn lạc thế này, có thực lực mới có thể bảo vệ bản thân, hà cớ gì phải để ý đến cách nhìn của người khác.” Lời của Hoa Linh như một lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào lớp vỏ bọc được xây dựng bởi lòng tự tôn của Chương Khải Minh.

Thực ra Chương Khải Minh vẫn chưa bao giờ thực sự hòa nhập được vào thế giới này, luôn dùng tâm thái của kiếp trước để nhìn nhận mọi việc.

Bây giờ là thời loạn, thực lực mới là quan trọng nhất, một đạo lý mà ai trong thế giới này cũng biết.

Vậy mà Chương Khải Minh lại vì sự phản kháng với hình tượng hòa thượng mà mãi không nhìn thấu được đạo lý đơn giản này.

Im lặng một lúc lâu, Chương Khải Minh mới cười nói: “Hoa Linh, cảm ơn cô, hôm nay một câu nói của cô đã thức tỉnh tôi.” Nhìn Hoa Linh ngơ ngác không hiểu gì, Chương Khải Minh trong lòng đã có quyết định.

Đầu trọc thì sao?

Mặc tăng y thì đã thế nào?

Chỉ cần ta có thực lực, ai dám chế giễu ta?

Ta đây là trọc lừa, thì cũng phải làm một tên trọc lừa khiến người khác kính trọng, không dám đắc tội.

Cất bộ trang bị Võ Tăng Thiếu Lâm nhận được vào không gian, sau khi trở về có thể thay rồi.

Thấy Chương Khải Minh đã trở lại bình thường, Hoa Linh cười nói: "Cuối cùng anh cũng không sao rồi, đi thôi, chúng ta ra chơi cùng mọi người." Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, đêm đen qua đi, ngày thứ hai cũng là lúc phải chia tay.

Thu dọn đồ đạc xong, Chương Khải Minh nhìn mọi người trước mặt nói: "Chư vị huynh đệ, chúng ta sau này còn gặp lại." "Sau này còn gặp lại." Chào tạm biệt mọi người, Chương Khải Minh dẫn theo đội ngũ cùng ba người phái Bàn Sơn rời đi.

Ba người Bàn Sơn định đi cùng đến thành Trường Sa rồi ngồi tàu hỏa rời đi, chuyện liên quan đến Vũ Hoa Linh, Chá Cô Tiếu định đến Trường Sa rồi mới nói.

Dọc theo con đường núi, lần này tâm trạng mọi người không còn vội vã như trước, nên ai cũng không vội.

Dưới chân núi Bình Sơn, mọi người vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp, chậm rãi tiến về phía trước.

Đột nhiên, từ xa vọng lại tiếng súng dữ dội, dường như chính là hướng mọi người đang rời đi.

Dừng bước, Chương Khải Minh biết, chắc là kẻ địch của La Lão Oai đã chặn đường gã rồi.

Vốn tưởng rằng vì tình tiết thay đổi, La Lão Oai đã thoát được một kiếp.

Không ngờ chuyện này cuối cùng vẫn xảy ra, vấn đề bây giờ là có nên quay lại cứu viện hay không?

Chương Nhật Sơn quay đầu nhìn về hướng có tiếng súng, rồi nói: "Tiểu Phật Gia, hình như La Lão Oai gặp phải kẻ địch rồi." "Chúng ta có nên quay lại xem không?" Chương Khải Minh suy nghĩ một chút rồi nói: "Gọi 10 thân binh của đại ca, rồi gọi thêm 20 binh sĩ bình

thường nữa." "Những người còn lại, đều đến thôn làng mà chúng ta đi qua trước đó đóng trại chờ lệnh." Nhìn các binh sĩ hành động nhanh chóng, Chương Khải Minh quay đầu nói với Chá Cô Tiếu: "Anh không cần quay lại đâu, giúp tôi trông chừng những binh sĩ còn lại nhé." "Tôi dẫn người quay lại xem sao, nếu việc không thể làm thì sẽ quay lại hội hợp với anh." Thấy Chá Cô Tiếu có vẻ muốn nói gì đó, Chương Khải Minh nói: "Nếu anh bị thương, chuyện Mộc Trần Châu phải làm sao?" Đối mặt với mối đe dọa sinh mệnh của cả tộc người, Chá Cô Tiếu cuối cùng cũng từ bỏ.

Sau đó anh thấp giọng nói: "Tiểu Phật Gia, nếu có cơ hội, giúp tôi đưa Hồng cô nương ra ngoài, làm phiền cậu rồi." Gật đầu, Chương Khải Minh cũng không nói gì thêm, trực tiếp cùng Chương Nhật Sơn dẫn người chạy về hướng có tiếng súng.

Cả đường đi vội vã, may mà chưa đi quá xa, nếu không nửa tiếng cũng không thể về kịp.

Nấp trên một con dốc, nhìn cảnh tượng chiến đấu không xa.

Không ngờ La Lão Oai trông có vẻ ngũ độc câu toàn, nhưng đánh trận lại khá lợi hại.

Quân số hai bên đều không ít, phe La Lão Oai cộng thêm người của Tạ Lĩnh tổng cộng có khoảng 200 người.

Số người phe đối diện cũng khoảng 300 người, người dẫn đầu trông cũng không phải quan lớn nhất.

Xem ra, La Lão Oai và những người khác bị một toán quân địch nhỏ chặn lại, nếu cứ kéo dài thêm, e rằng đại quân sẽ đến.

Lúc này, Chương Khải Minh quan sát kỹ chiến trường, đột nhiên phát hiện sườn bên của quân địch có một con dốc nhỏ.

Anh bèn hỏi: "Chương Phó quan, chuyện đánh trận tôi cũng không

rành lắm, nhưng nhìn con dốc kia, chúng ta có thể lặng lẽ mò lên đó không?" Chương Nhật Sơn nhìn một lúc, rồi thấp giọng đáp: "Tiểu Phật Gia, nếu cẩn thận một chút thì không thành vấn đề." "Hơn nữa, tôi thấy chỉ huy phe đối diện cũng không phải cao thủ, nếu không trận chiến đã sớm kết thúc rồi." Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc lóc, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Nếu đã vậy, chúng ta cược một phen, Chương Phó quan tiếp nhận chỉ huy đi, chúng ta hành động nhanh lên." Chuyện đánh trận cứ giao cho người chuyên nghiệp phụ trách, để tránh chỉ huy lung tung.

Mọi người ẩn nấp thân hình, vòng một vòng lớn, rồi lén lút mai phục trên sườn dốc bên cạnh quân địch.

Nhìn đám người đông nghịt phía dưới, Chương Nhật Sơn hạ lệnh: "Nổ súng, không cần tiết kiệm đạn." Nghe lệnh, đầu tiên vang lên là tiếng của 10 khẩu súng xung kích.

Ở khoảng cách gần như vậy, súng xung kích chính là lưỡi hái của tử thần, không ngừng thu hoạch mạng sống của kẻ địch.

Sau đó mới là tiếng súng trường và súng ngắn, thổi lên hồi kèn tấn công vào quân địch.

Đối mặt với cuộc tập kích bất ngờ, đám quân địch phía trước hoảng loạn, hoàn toàn không biết nên tấn công vào đâu.

Chương 39

Phía đối diện, La Lão Oai thấy quân địch hoảng loạn, nhìn kỹ lại thì phá lên cười ha hả.

Tiếp đó lớn tiếng nói: "Anh em, viện quân của chúng ta đến rồi, bây giờ mọi người theo ta xông lên, tiêu diệt hết quân địch." Nhân lúc quân địch rối loạn, La Lão Oai trực tiếp phát động xung kích.

Cộng thêm sự kiềm chế từ sườn bên của Chương Khải Minh và những người khác, La Lão Oai không tổn thất bao nhiêu người đã xông vào trận địa.

Trận chiến tiếp theo, về cơ bản không còn liên quan đến súng đạn nữa, mà biến thành trận chiến giáp lá cà thảm khốc hơn.

Mỗi giây mỗi phút đều có tiếng la hét đau đớn, đi kèm với sự ra đi của sinh mệnh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, đừng xuống dưới, cứ ở vòng ngoài dùng súng bắn giết kẻ địch, tôi xuống xem sao." Chạy xuống dốc, gặp phải kẻ địch cản đường, anh trực tiếp dùng một luồng chỉ lực cương mãnh, căn bản không có kẻ nào là đối thủ một hiệp.

Dần dần, số lượng kẻ địch ngày càng ít, trận chiến cũng trở nên thảm khốc hơn, thú cùng đường giãy giụa, là thảm liệt nhất.

Đột nhiên, Hồng cô nương ở không xa vừa giết chết một kẻ địch, phía sau lại có một kẻ địch khác tấn công lén.

Đáng tiếc, cô đã có chút kiệt sức, hoàn toàn không phát hiện ra.

Thấy vậy, Chương Khải Minh lập tức ra tay, xông đến bên cạnh Hồng cô nương, đưa tay ra trực tiếp nắm lấy lưỡi dao của kẻ địch.

Sau đó một ngón tay đâm xuyên qua tim kẻ địch, máu tươi không ngừng tuôn ra, người đó mất đi sinh mệnh.

Nhìn Hồng cô nương với vẻ mặt sợ hãi, Chương Khải Minh cười nói: "Chá Cô Tiếu dặn tôi phải chăm sóc cô thật tốt, cô không thể xảy ra chuyện được đâu." Không ngờ Hồng cô nương luôn hào sảng, cũng có lúc đỏ mặt, xấu hổ rồi sao?

Nhìn trận chiến xung quanh dần kết thúc, Chương Khải Minh cũng không ra tay nữa, vốn dĩ anh xuống đây là để giúp Chá Cô Tiếu bảo vệ Hồng cô nương, nếu không thì anh chẳng xuống làm gì.

Thấy Chương Khải Minh, La Lão Oai vui vẻ bước tới, lớn tiếng nói: "Chương tiên sinh, lần này thật sự phải cảm ơn ngài nhiều." "Nếu không phải ngài dẫn người quay lại cứu tôi, e rằng bây giờ tôi đã mất mạng rồi." Nhìn La Lão Oai vui vẻ, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu: "Ông đừng vội mừng quá, theo tôi thấy, đây chỉ là một toán quân nhỏ, phía sau chắc chắn còn nhiều người hơn.

Ông hẳn là biết lai lịch của bọn họ, ông nghĩ họ sẽ tha cho ông sao?" Nghe vậy, nụ cười trên mặt La Lão Oai cứng đờ, không biết phải làm sao.

Nhìn La Lão Oai lúng túng, Chương Khải Minh nói thẳng: "Tôi biết ông có đại quân, chỉ cần liên lạc được thì nguy cơ sẽ được giải trừ." "Tiếc là, bây giờ kẻ địch sẽ không cho ông cơ hội đó đâu.

Hiện tại tôi có thể cho ông hai cách." "Thứ nhất, trốn khỏi khu vực núi này, sau đó mang binh lính mai danh ẩn tích, không quan tâm đến thế sự nữa." "Thứ hai, đại ca của tôi là Phật Gia Chương Khải Sơn của Cửu Môn ở thành Trường Sa, nếu ông muốn đầu quân, tôi có thể để anh ấy xuất binh, giúp ông mở một con đường, để ông liên lạc được với thuộc hạ của mình." Nhìn La Lão Oai đang trầm tư, Chương Khải Minh không nói gì thêm, đi đến bên cạnh Hồng cô nương.

Nhìn Hồng cô nương mệt mỏi, Chương Khải Minh nói: "Cô chắc là không ra ngoài được đâu, con đường bên đó chắc chắn đã bị kẻ địch chặn rồi." "Tạm thời đi cùng tôi trước đi, đến nơi an toàn rồi quyết định đi đâu dưỡng thương sau." Hồng cô nương có chút mờ mịt gật đầu, lần này người của Thường Thắng Sơn tổn thất thảm trọng, không còn lại mấy người sống sót.

Lúc này, Chương Nhật Sơn đột nhiên bước tới, lớn tiếng nói: "Tiểu Phật Gia, nên đi rồi, người phía sau đuổi đến rồi." Nghe Chương Nhật Sơn nhắc nhở, Chương Khải Minh lập tức nhìn về phía La Lão Oai bên cạnh.

Thấy vậy, La Lão Oai nghiến răng nói: "Tôi đi cùng các người đến thành Trường Sa, mối hận này nếu không trả, tôi chết không nhắm mắt." Xem ra, La Lão Oai đã đưa ra lựa chọn sáng suốt, đầu quân cho Phật Gia.

Nếu đã có quyết định, cũng không trì hoãn thời gian nữa, mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc rồi xuất phát.

Tình hình của mọi người hiện tại, căn bản không thích hợp để chiến đấu nữa, ai nấy đều là thương binh.

Căn bản không còn bao nhiêu sức chiến đấu, sáng suốt nhất là rút lui trước.

Còn chuyện báo thù, cơ hội còn nhiều, chỉ cần người không chết, đó đã là thắng lợi lớn nhất.

Dọc theo con đường núi nhanh chóng rút lui, hướng về phía thôn làng.

Buổi chiều, mọi người cuối cùng cũng đến được trại mà họ đã ở trước đó, gặp lại nhóm người đã quay về trước.

Không có thời gian hàn huyên sau khi gặp mặt, mọi người vội

vàng chỉnh đốn lại, rồi hướng về thành Trường Sa.

Đi trên đường, Chương Nhật Sơn nói: "Tiểu Phật Gia, lần này chúng ta thu hoạch được nhiều thứ như vậy, sau khi trở về chắc chắn không giấu được những kẻ có lòng, lúc đó chắc chắn các loại ngưu quỷ xà thần đều sẽ nhảy ra." Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu, lời này không sai, nhưng cũng không phải vấn đề lớn.

Suy nghĩ một chút, Chương Khải Minh nói: "Tuy không phải phiền phức lớn, nhưng có thể tránh thì nên tránh." "Lúc đó chúng ta đừng về thẳng biệt thự, đại ca có sản nghiệp nào bên ngoài mà người khác không biết không?" Chương Nhật Sơn im lặng một lúc, đột nhiên vui vẻ nói: "Có một đường khẩu, gần đây mới thành lập, chắc là không ai biết." Gật đầu, Chương Khải Minh trầm giọng nói: "Chương Phó quan, bây giờ anh đi trước một bước đi, về thành Trường Sa sắp xếp ổn thỏa." "Đường khẩu mới đó, sau này sẽ là sản nghiệp của tôi, nhân lúc người khác chưa biết quan hệ của hai anh em chúng ta, xử lý lô hàng này trước đã." "Sau này bị một số người phát hiện, cũng không cần lo lắng, tiền chắc đã sớm tiêu hết rồi." Nhìn Chương Nhật Sơn chuẩn bị rời đi, Chương Khải Minh lại nhắc nhở: "Lúc đó chuẩn bị cho tôi một ít quần áo bình thường, để cho anh em thay, tránh bị lộ." Ngày hôm sau, người của Thường Thắng Sơn và mọi người tách ra, chuẩn bị dưỡng thương ở một thị trấn nhỏ, đợi Trần Ngọc Lâu thương thế tốt lên rồi mới xuất phát.

Chương Khải Minh cũng không ngăn cản, lựa chọn của những người này không tồi, nếu không đến thành Trường Sa không biết sẽ gây ra loạn gì nữa.

Đương nhiên, cũng có cảnh quyến luyến không rời, không ngờ Chá Cô Tiếu, gã trai ngầm này lại có tài, khiến Hồng cô nương quyến luyến như vậy.

Hắn cứ thế diễn một màn kịch bi tình cho mọi người xem, khiến ai nấy đều ngẩn ngơ.

Con đường tiếp theo đi nhanh hơn, cuối cùng, trưa hôm đó, mọi người đã đến một thung lũng không xa ngoại ô thành Trường Sa.

Chương Nhật Sơn đã dẫn người chờ đợi từ lâu.

Nhìn mọi người đang đóng trại nghỉ ngơi, Chương Khải Minh gọi La Lão Oai lại, dặn dò: "Bây giờ nghỉ ngơi đi, buổi tối sẽ có người đến đón ông, lúc đó các loại chuyện có thể trực tiếp bàn, tôi không tham gia." La Lão Oai nghe vậy, cảm kích nói: "Tiểu Phật Gia, lần này thật cảm ơn ngài, đã cứu mạng tôi và anh em của tôi, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp." Xua tay, Chương Khải Minh cười nói: "Không cần khách sáo, sau này có thể là người một nhà rồi, đều là chuyện nên làm." Nói xong, Chương Khải Minh nhìn xung quanh, rồi thấp giọng nhắc nhở: "La soái, có một câu tôi phải nhắc nhở ông, tại sao kẻ địch lại biết ông ở đâu?

Lẽ nào chúng biết bói toán?" "Cẩn thận người bên cạnh ông, đặc biệt là phó quan của ông, những gì nên nói tôi đã nói rồi, còn lại ông tự suy xét đi." Nghe lời của Chương Khải Minh, sắc mặt La Lão Oai có chút âm tình bất định, gã đã sớm nghi ngờ rồi, nhưng không có bằng chứng.

Bây giờ có mục tiêu, chỉ cần quan sát kỹ, sớm muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở.

Dẫn theo các anh em đã thay quần áo, súng đạn cũng đã cất giấu, họ tiến về phía cổng thành Trường Sa.

Trên đường, Hoa Linh tò mò hỏi: "Tiểu Phật Gia, trong thành Trường Sa có náo nhiệt không?

Có chỗ nào vui chơi không?" Chương Khải Minh cười nói: "Rất

náo nhiệt, đặc biệt là các loại đồ ăn vặt, đều rất ngon." "Đến nơi rồi, tôi sẽ dẫn cô đi dạo một vòng, thư giãn." Bước vào cổng thành, cảm giác thật huyên náo, các loại tiếng rao hàng không ngừng vang lên.

Hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thời loạn bên ngoài, dưới sự bảo hộ của Chương Khải Sơn, nơi đây giống như một thiên đường biệt lập.

Nhưng mọi người không dừng lại, theo người dẫn đường, đi về phía đường khẩu.

Chương Nhật Sơn không đi cùng, khuôn mặt của anh ta quá quen thuộc, nếu bị người ta nhìn thấy, sẽ lộ ngay.

Cuối cùng mọi người dừng lại trước cửa một thương hành, nhìn tấm biển trên cửa: Cửu Vận Thương Hành.

Đường khẩu mới thành lập, hiện tại chỉ nhận một số việc làm ăn bình thường, chưa đi vào quỹ đạo.

Theo vào thương hành, người dẫn đường giới thiệu với chưởng quỹ đang đi tới: "Chưởng quỹ, đây là ông chủ của chúng ta, Chương Khải Minh, ngài cứ trực tiếp gọi là ông chủ là được." Chưởng quỹ cúi người hành lễ nói: "Lão hủ Lý Nho ra mắt ông chủ." Thấy vậy, Chương Khải Minh vội vàng đỡ Lý Nho dậy, nói: "Được rồi, Lý chưởng quỹ, không cần khách sáo, mau sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho tôi đi, hàng hóa cũng để vào." Ở hậu viện, sau khi chuyển tất cả minh khí vào, Chương Khải Minh nói với các binh sĩ: "Các vị huynh đệ, hôm nay tôi không giữ mọi người lại nữa, mau chóng trở về tìm Chương Phó quan, nhiệm vụ của các anh đã hoàn thành." Đợi tất cả binh sĩ rời đi, trong hậu viện chỉ còn lại Chương Khải Minh và những người phái Bàn Sơn.

Mấy người về phòng thu dọn sạch sẽ, rồi mới ra ngoài lần nữa.

Thưởng thức trọn vẹn không khí náo nhiệt của thành Trường Sa, mấy người vào một quán ăn, gọi một phòng riêng.

Chương 40

Đợi ăn gần xong, Chá Cô Tiếu nói với Hoa Linh: "Hoa Linh, lần này anh định để em ở lại thành Trường Sa, có Tiểu Phật Gia chăm sóc, anh cũng yên tâm." Nghe vậy, Hoa Linh ngẩn người, rồi vội vàng hỏi: "Sư huynh, tại sao ạ?

Anh không cần em nữa sao?" Chá Cô Tiếu vội vàng lắc đầu, cười nói: "Sao anh lại không cần em được, anh thấy em có vẻ thích Tiểu Phật Gia, nên mới để em ở lại thành Trường Sa.

Em cũng lớn rồi, anh cũng hy vọng em có một nơi chốn tốt." Nghe lời của Chá Cô Tiếu, mặt Hoa Linh lập tức đỏ bừng, lén nhìn Chương Khải Minh, rồi lại vội vàng né tránh.

Một lúc lâu sau, cô mới thấp giọng nói: "Sư huynh, anh đừng nói bậy, em chỉ cảm ơn Tiểu Phật Gia đã cứu em mấy lần thôi." Chương Khải Minh nghe vậy cười cười, nói: "Hoa Linh, lần này sư huynh của cô định đi tìm Mộc Trần Châu, để giải trừ lời nguyền của tộc nhân." "Còn cô, trên người không có lời nguyền, nếu bị liên lụy, thì sư huynh của cô sẽ khó xử lắm." Nói xong, Chương Khải Minh nháy mắt với Chá Cô Tiếu, người kia ngẩn ra một lúc rồi cũng phản ứng lại.

Anh vội nói: "Đúng vậy Hoa Linh, anh chủ yếu lo lắng phản ứng của Mộc Trần Châu, lỡ như lời nguyền của anh được giải trừ, em lại bị dính lời nguyền, thì mọi chuyện sẽ khó giải quyết." "Lần này đi cũng không có nguy hiểm gì, Tiểu Phật Gia đã sớm cho anh biết thông tin ở đó rồi, em cứ yên tâm." Lão Dương Nhân đang ăn ngấu nghiến bên cạnh cũng nuốt vội miếng thức ăn trong miệng, vội nói: "Đúng vậy, sư muội, em không thể đi được, nếu nhiễm phải lời nguyền thì gay go lắm.

Em cứ ở chỗ Tiểu Phật Gia đợi bọn anh, sẽ nhanh chóng gặp lại thôi." Nghe vậy, Hoa Linh có chút dao động, rồi rưng rưng nước mắt nói: "Vậy... vậy sư huynh nhất định phải cẩn thận một chút, em chờ anh." Giải quyết xong chuyện của Hoa Linh, ba người mới thở phào nhẹ nhõm, may mà cô gái nhỏ này chưa trải sự đời.

Nếu không thật không biết khuyên thế nào, như vậy sẽ khó xử lắm.

Nhìn Hoa Linh tâm trạng không vui, Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Hoa Linh, y thuật của cô tốt như vậy, mở một quán y quán thì thế nào?

Ở ngay bên cạnh Cửu Vận Thương Hành." Y thuật, sự chú ý của Hoa Linh quả nhiên bị chuyển hướng, không lâu sau đã lấy lại được vẻ mặt tươi cười.

Ăn cơm xong, bốn người quay về, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân ngày mai phải rời đi, chắc là có nhiều điều muốn nói.

Đưa họ về thương hành, Chương Khải Minh đi về phía biệt thự của Chương Khải Sơn.

Vào trong biệt thự, thấy Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn đều đang ở phòng khách, chắc là đã đợi lâu rồi.

Vừa thấy bóng dáng Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn vội vàng đứng dậy, cười nói: "Nhị đệ, cuối cùng em cũng về rồi." "Lần này em đã giúp anh một việc lớn, quân lương của anh em đều đã được giải quyết." Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca, không cần khách sáo, số minh khí còn lại em đều đưa đến thương hành, mấy ngày gần đây sẽ ra tay, lúc đó số tiền thu được chắc sẽ còn nhiều hơn." Chương Khải Sơn gật đầu: "Anh đã nghe Chương Phó quan nói rồi, nhưng số tiền đó em cứ giữ đi, anh bây giờ không tiện trực tiếp sử dụng." Chương Khải Minh nghi ngờ nhìn Chương Nhật

Sơn, rồi hỏi: "Sao vậy, có phiền phức gì sao?" Nhìn sắc mặt khó coi của Chương Khải Sơn, Chương Nhật Sơn nói: "Không phải là tên Lục Kiến Huân đó sao, gần đây hình như cứ luôn tìm phiền phức." Sờ sờ cái đầu trọc, Chương Khải Minh trầm tư một lúc, Lục Kiến Huân, tên này đúng là một cây gậy khuấy phân, có chút phiền phức.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, đại ca, chuyện của La Lão Oai bàn bạc thế nào rồi?" Nhắc đến chuyện này, Chương Khải Sơn lại vui vẻ trở lại, nói: "Bàn bạc không tồi, anh đã điều cho gã một đội quân." "Tin rằng không lâu nữa, La Lão Oai có thể mang đội ngũ của gã đến." Xem ra quân đội lại sắp được mở rộng, có La Lão Oai gia nhập, thành Trường Sa sẽ an toàn hơn một chút.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh đã đến Cửu Vận Thương Hành từ sớm, hôm nay hai người Chá Cô Tiếu sẽ rời đi.

Sau khi tiễn họ ra ga tàu, thấy mắt Hoa Linh đã đỏ hoe.

Nhìn đoàn tàu sắp khởi hành, Chá Cô Tiếu nói: "Tiểu Phật Gia, Hoa Linh nhờ ngài chăm sóc nhiều hơn, làm phiền ngài rồi." Chương Khải Minh cười xua tay: "Không cần khách sáo, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Hoa Linh cô nương." Nhìn đoàn tàu rời đi, Hoa Linh cuối cùng không nhịn được nước mắt, khóc nức nở.

Ôm lấy Hoa Linh đang khóc, Chương Khải Minh vỗ vỗ lưng cô nói: "Được rồi, Hoa Linh, không lâu nữa sư huynh của cô sẽ quay về thăm cô thôi, yên tâm đi." Hoa Linh ngẩng đầu, lại nhìn đoàn tàu đi xa, vẻ mặt có chút bi thương.

Nhìn vẻ mặt như hoa lê đẫm mưa của cô, Chương Khải Minh giúp cô lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, có chút đau lòng.

Trở về thương hành, để Hoa Linh đi nghỉ ngơi, Chương Khải Minh thì gọi Lý chưởng quỹ đến.

Nhìn Lý chưởng quỹ cung kính, Chương Khải Minh nói: "Không cần câu nệ như vậy, ngồi xuống đi, chúng ta bàn chút chuyện." Sau khi Lý Nho ngồi xuống, Chương Khải Minh hỏi: "Quy trình giao dịch minh khí chắc ông đều hiểu cả rồi, hôm nay bắt đầu chuẩn bị đi." "Số minh khí trong kho, không chừa một món, đều đổi thành bạc trắng.

Về mặt an toàn không cần lo, tôi sẽ trông chừng." Người giao dịch minh khí, tam giáo cửu lưu đều có, xảy ra nguy hiểm là chuyện thường tình.

Để che giấu thân phận, không cho người khác có cớ, lần giao dịch này không thể đi qua kênh của Chương Khải Sơn, nếu không thì căn bản không cần lo lắng.

Lý Nho nghe dặn dò, suy nghĩ rồi nói: "Ông chủ, nếu muốn giao dịch nhanh chóng, chỉ có thể tìm đệ tử của Nhị gia là Trần Bì." "Nhưng người này có chút không tuân thủ quy củ, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Trần Bì, một kẻ tàn nhẫn, nhưng Chương Khải Minh không mấy để tâm.

Anh bèn nói: "Vậy thì giao dịch với hắn đi, chuyện an toàn không cần lo, có tôi xử lý." Không tuân thủ quy củ à, nếu dám động tay vào hàng của ta, ta sẽ đánh gãy tay của ngươi.

Sắp xếp xong mọi việc, Chương Khải Minh trở về phòng của mình, lấy bộ trang bị Võ Tăng Thiếu Lâm trong không gian ra.

Nhìn bộ quần áo của hòa thượng, khóe miệng Chương Khải Minh co giật, nhưng vẫn miễn cưỡng thay vào.

Sau khi mặc bộ trang bị mới, Chương Khải Minh thử thân thủ của mình, quả nhiên đã được nâng cao, đúng là thơm.

Thực lực được nâng cao, Chương Khải Minh nhìn lại hình tượng của mình, cảm thấy cũng không còn gượng gạo như vậy nữa.

Đến chạng vạng, Lý Nho thông báo, thời gian giao dịch sắp đến rồi.

Nhìn Chương Khải Minh trong trang phục võ tăng, Lý Nho ngẩn người một lúc, rồi mới lấy lại bình tĩnh.

Chương Khải Minh cũng không để ý, hỏi: "Giao dịch ngay tại chỗ chúng ta sao?

Yên tâm chứ?" Nghe vậy, Lý Nho cười nói: "Ông chủ, việc làm ăn của Cửu Môn trong thành Trường Sa, không ai dám có ý đồ gì đâu." Chương Khải Minh sờ cái đầu trọc gật đầu, xem ra uy danh của Cửu Môn khá mạnh.

Nhưng Trần Bì tốt nhất cũng đừng phá vỡ quy củ, muốn ăn thịt, thì phải xem răng có đủ cứng hay không.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên, xem ra người giao dịch đã đến.

Lý Nho tiến lên mở cửa sau, người đầu tiên bước vào là một thanh niên bên hông đeo một cây Cửu Trảo Câu, chắc là Trần Bì.

Phía sau còn có mấy tên thuộc hạ, trông cũng biết chút võ vẽ.

Thấy những người này, Lý Nho nói với người thanh niên kia: "Trần huynh đệ, cuối cùng cũng đến rồi, chúng ta xem hàng trước đi." Chương Khải Minh không động, chỉ lẳng lặng quan sát mấy người này, đặc biệt là Trần Bì.

Chẳng trách tuổi còn trẻ đã tạo được danh tiếng lớn như vậy, nhìn động tác là biết công phu không tồi.

Cộng thêm tính cách tàn nhẫn, thật sự thích hợp với việc làm ăn của Cửu Môn.

Lý Nho mở cửa nhà kho, để lộ ra số minh khí được sắp xếp ngay ngắn bên trong, nhìn là biết giá trị không nhỏ.

Trần Bì dẫn thuộc hạ vào kiểm tra, rồi cười nói với Lý Nho: "Lý chưởng quỹ, thu hoạch không tồi nhỉ, không biết quy củ thế nào đây?" Lý Nho vội vàng cười nói: "Trần huynh đệ yên tâm, quy củ tôi hiểu, giá minh khí là tám thành rưỡi, bây giờ có thể tính toán rồi." Cái gọi là quy củ, chỉ cần là minh khí qua tay Cửu Môn, sẽ có 10% phí thủ tục, 5% còn lại là lợi nhuận của người giao dịch, đều là quy củ do Cửu Môn đặt ra.

Tuy có vẻ hà khắc, nhưng sẽ đảm bảo an toàn cho bạn, chỉ cần hàng là thật, không sợ không thu hồi được tiền.

Vì vậy ngược lại có nhiều người sẵn lòng giao dịch với Cửu Môn hơn, ít nhất có thể đảm bảo an toàn mà kiếm được tiền.

Nghe lời của Lý Nho, một tên thuộc hạ sau lưng Trần Bì cười quái dị nói: "Lý chưởng quỹ, tám thành rưỡi của ông là chuyện xưa rồi, bây giờ là bảy thành, biết chưa?" Nghe vậy, sắc mặt Lý Nho biến đổi, trầm giọng nói: "Các vị không định làm việc theo quy củ của Cửu Môn nữa sao?

Vậy thì mời đi." Thấy vậy, Chương Khải Minh biết, đã đến lúc mình ra mặt rồi, đám người này thật quá tham lam, lại đòi thêm một thành rưỡi.

Đi đến bên cạnh Lý Nho, Chương Khải Minh nói: "Quy củ của Cửu Môn lỏng lẻo vậy sao?

Chương 41

Đã thay đổi rồi à?" Thấy Chương Khải Minh tham gia, tên lúc nãy chỉ vào Chương Khải Minh nói: "Lại là thứ gì đây, một tên trọc lừa cũng xen vào, cẩn thận mất mạng đấy." Nhìn Trần Bì đang đứng bên cạnh xem kịch một cách thích thú, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, thật là có chút bành trướng rồi.

Ngay lập tức, Chương Khải Minh ra tay, trước tiên điểm một chỉ vào khuỷu tay của tên trước mặt.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", cánh tay của gã biến dạng một cách dị thường, miệng cũng hét lên một tiếng thảm thiết.

Chương Khải Minh lạnh lùng nói: "Trọc lừa à, ngươi dám gọi ta là trọc lừa?" Vừa nói, hắn trực tiếp dùng «Đại Lực Kim Cương Chỉ», đánh nát xương sọ của gã, tiếng hét thảm lập tức tắt ngúm.

Nhìn thi thể như một miếng giẻ rách trên mặt đất, Trần Bì tức giận nói: "Tên trọc lừa, ngươi dám giết thuộc hạ của ta, ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi." Nghe vậy, trong mắt Chương Khải Minh lóe lên tia hàn quang, rồi trầm giọng nói: "Bây giờ quy củ của Cửu Môn là do Trần Bì ngươi định đoạt sao?" "Ta giúp ngươi xử lý tên thuộc hạ phá vỡ quy củ, không phải nên cảm ơn ta sao?" Trần Bì cười tàn nhẫn: "Được, vậy ta sẽ cảm ơn ngươi thật tốt." Vừa nói, hắn trực tiếp vung Cửu Trảo Câu bên hông ra, Chương Khải Minh đã sớm đề phòng chiêu này.

Nhìn Cửu Trảo Câu đang bay tới, Chương Khải Minh không đỡ cứng, trực tiếp lùi lại một bước.

Sau đó thấy Cửu Trảo Câu sượt qua mặt Chương Khải Minh, mang theo một trận gió lạnh.

Chương Khải Minh đưa tay ra tóm, trực tiếp tóm lấy dây xích sắt của Cửu Trảo Câu, khống chế nó.

Trần Bì cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ Cửu Trảo Câu, không giằng co, đưa tay kia ra, lấy mấy viên bi sắt bắn về phía Chương Khải Minh.

Cảm nhận được những viên bi sắt đang bay tới, cơ thể Chương Khải Minh chưa được «Kim Chung Tráo» cải tạo, căn bản không thể đỡ cứng.

Vì vậy đành phải buông Cửu Trảo Câu trong tay, né tránh những viên bi sắt.

Nhìn Trần Bì định tấn công lần nữa, Chương Khải Minh thật sự nổi giận, vốn dĩ nể tình giao tình giữa Chương Khải Sơn và Nhị gia, không muốn làm khó, nhưng Trần Bì thật quá không biết điều.

Lần này, đối mặt với Cửu Trảo Câu đang bay tới, Chương Khải Minh không né tránh nữa, trực tiếp dùng tay tóm lấy nó.

Thấy cảnh này, Trần Bì định bắn bi sắt, tiếc là, Chương Khải Minh sẽ không cho hắn cơ hội nữa.

Tay dùng sức, trực tiếp kéo Trần Bì chưa kịp buông tay lại.

Thấy vậy, tay phải của Chương Khải Minh trực tiếp sử dụng «Đại Lực Kim Cương Chỉ», liên tục đánh trúng hai cánh tay của Trần Bì.

Chỉ lực cương mãnh trực tiếp xuyên thấu, đánh gãy cả hai cánh tay của Trần Bì.

Nhưng Chương Khải Minh ở thời khắc cuối cùng đã nương tay, nếu không khớp xương của Trần Bì đã bị gãy lìa, cả người coi như phế.

Nhìn Trần Bì đang đau đớn trên mặt đất, Chương Khải Minh trực tiếp giẫm chân lên người hắn.

Miệng nói: "Trần Bì, lần này tốt nhất nên nhớ kỹ một chút, kẻ thù gọi ta là trọc lừa mà còn sống sót chỉ có một mình ngươi." "Ta cho Nhị gia mặt mũi, để sau này gặp mặt đỡ khó xử, hy vọng ngươi có thể biết điều." "Nếu không, ta cũng không ngại giúp Nhị gia thanh lý môn hộ trước, nhớ kỹ chưa?" Nhìn Trần Bì không phục, Chương Khải Minh cũng không làm khó nữa, trực tiếp đá hắn đến bên cạnh thuộc hạ của hắn.

Sau đó quát: "Mang Trần Bì cút đi, đừng để ta thay đổi chủ ý." Nhìn bóng lưng của đám người này rời đi, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, giao dịch tử tế khó vậy sao?

Lý Nho bên cạnh hỏi: "Ông chủ, xem ra, phải tìm người mới để giao dịch rồi?" Suy nghĩ một chút, Chương Khải Minh lắc đầu: "Chuyện này ông không cần lo, giao cho tôi đi, lúc đó ông cứ xem kỹ giá trị minh khí là được." Xem ra lần giao dịch này, phải làm phiền Cẩu gia rồi.

Tuy sẽ lộ thân phận, nhưng Cẩu gia chắc không phải người nhiều chuyện, vấn đề không lớn.

Để Lý Nho dọn dẹp thi thể, Chương Khải Minh đi về phía nhà Cẩu gia.

Từ lần trước trốn khỏi Xuân Hương Lâu, đã lâu không gặp, nhân tiện cũng đi thăm Cẩu gia.

Mua một ít quà trên đường, còn mang theo đồ ăn vặt cho bọn trẻ, Chương Khải Minh đã đến cửa nhà Cẩu gia.

Tiến lên gõ mạnh cửa, người mở cửa là con trai của Cẩu gia, bị dùng làm người gác cửa rồi sao?

Vừa thấy Chương Khải Minh, cậu bé cười nói: “Chú Khải Minh, chú thật sự đi làm hòa thượng rồi à?

Quần áo đẹp ghê.” Xoa xoa cái đầu nhỏ, Chương Khải Minh cười nói: “Ha ha, đẹp không, nhưng chú không có đi làm hòa thượng đâu.” “Nè, xem xem, mấy thứ này có thích ăn không, đều là chú mua riêng cho cháu đó.” Đứng trước cửa nhà Cẩu gia, hai người bắt đầu ăn vặt, thử từng món một.

Chương Khải Minh vốn dĩ thích các loại đồ ăn vặt, Ngô Nhất Quỳnh cũng đang ở tuổi ham ăn, hai người ngồi trên bậc thềm ăn.

Hai người đều quên mất việc cần làm, chìm đắm trong thế giới ẩm thực.

Cẩu gia trong nhà đợi mãi, đợi trái đợi phải đều không thấy con trai quay lại.

Lòng nghĩ không hay, chẳng lẽ bị người ta bắt đi rồi, lâu như vậy rồi bò cũng bò về rồi chứ.

Trong lòng lo lắng, Cẩu gia vội vàng chạy ra cổng.

Ai ngờ vừa đến cổng, đã thấy Chương Khải Minh và Ngô Nhất Quỳnh đang ăn ngon lành.

Khóe miệng co giật nói: “Hai người có thể làm chút chuyện chính sự được không, đặc biệt là cậu đấy, Khải Minh, trẻ con ham ăn cậu cũng ham ăn à?” Nghe tiếng Cẩu gia, Chương Khải Minh mới phản ứng lại, mình đang ăn ở cửa nhà người ta.

Đứng dậy, ngượng ngùng nói: “Ha ha, Cẩu gia, quên mất, mải ăn vặt với con trai ông quá.” Ba người đi vào nhà, nhìn đồ trên tay Chương Khải Minh, vợ Cẩu gia nói: “Khải Minh huynh đệ, sau này đừng mang đồ đến nữa, trong nhà đều có cả.” Chương Khải Minh cười đáp: “Tẩu tử, không có gì đâu, chỉ là một ít đồ ăn thôi.” “Tôi sợ

Cẩu gia không nỡ mua đồ ăn vặt cho con, nên mang đến một ít." Nghe vậy, Cẩu gia bực bội nói: "Đi đi, nói cứ như nó là con cậu vậy, ai nói tôi bạc đãi con trai tôi." Chương Khải Minh không nói gì, chỉ nhìn Ngô Nhất Quỳnh, ý tứ đã quá rõ ràng.

Cẩu gia cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội nói: "Thằng nhóc thỏ đế này, đi đi, về phòng ăn đi, toàn làm ta mất mặt." Nhìn hai mẹ con rời đi, Chương Khải Minh nghiêm túc nói: "Cẩu gia, lần này tôi tìm ông, là chuyện làm ăn, tôi muốn bán một lô minh khí, quy củ tôi đều hiểu, lúc nào ông qua xem được?" Nghe vậy, Cẩu gia nghi ngờ nhìn anh, rồi nói: "Khải Minh, cậu có hàng sao không đi qua chỗ Phật Gia, tìm tôi làm gì?" Chương Khải Minh lắc đầu: "Bên phía đại ca tôi có chút phiền phức, lô hàng này không thể liên quan đến anh ấy, cho nên…" Cẩu gia hiểu ra gật đầu: "Hiểu rồi, lại là mấy chuyện vớ vẩn đó, gần đây tôi cũng có nghe." 30.

"Thành Trường Sa mới có một quan tình báo, tên là Lục Kiến Huân, hình như luôn đối đầu với Phật Gia." "Phật Gia sợ phiền phức về mặt quan trường?

Nên mới tách bạch quan hệ?" Cẩu gia cuối cùng lại hỏi.

"Không sai, Cẩu gia, thực ra trước đó tôi không tìm ông, là sợ chuyện bại lộ sẽ mang phiền phức đến cho ông." "Tiếc là, Trần Bì quá tham lam, không tuân thủ quy củ của Cửu Môn, nên đành phải làm phiền ông vậy." Nghe lời của Chương Khải Minh, Cẩu gia lắc đầu: "Không sao đâu, tôi bán hàng là giao dịch bình thường, sẽ không có phiền phức gì đâu." "Cậu không tìm Trần Bì à?

Thằng nhóc đó bây giờ chơi rất bẩn, cậu không bị thiệt chứ?" Chương Khải Minh sờ đầu, cười nói: "Tôi sao có thể bị thiệt được, với thân thủ của Trần Bì, không phải là đối thủ của tôi." "Nếu không phải vì giao tình giữa đại ca tôi và Nhị gia, tôi đã giết hắn rồi, chỉ gãy

hai cánh tay là quá rẻ cho hắn rồi." Nghe vậy, Cẩu gia ngẩn người, một lúc lâu sau mới nói: "Gãy tay nó rồi à?

Cũng tốt, nên cho nó một bài học, để nó bớt cái thói coi trời bằng vung đi." Nói xong, Cẩu gia quan sát kỹ Chương Khải Minh, rồi hiếu kỳ hỏi: "Khải Minh, lần này ra ngoài xem ra cậu đã trải qua không ít chuyện, thay đổi khá lớn, sát khí cũng nặng hơn một chút, không tồi, là chuyện tốt." Nghe xem, đây là lời người nói sao?

Giết người lại thành chuyện tốt?

Chương Khải Minh cười khổ lắc đầu: "Cẩu gia à, thời buổi này thật quá loạn lạc, đều là bị ép ra cả thôi." Tiếp theo cả hai đều rơi vào im lặng, đối với thời thế hiện tại đều cảm khái rất nhiều.

Hồi lâu, Cẩu gia điều chỉnh lại tâm trạng, rồi đứng dậy nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, lo cho bản thân cho tốt là được." "Đi, dẫn tôi đi xem hàng, thằng nhóc cậu lần này xem ra phát tài lớn rồi, tôi cũng hùa theo hưởng chút may mắn." Đi ra khỏi nhà Cẩu gia, hai người đến một đường khẩu của Cẩu gia trước, gọi mấy người làm.

Sau đó mới hướng về phía Cửu Vận Thương Hành, chuẩn bị chính thức bàn chuyện làm ăn.

Trở lại hậu viện thương hành, thi thể trên mặt đất đã được dọn dẹp, nhưng vết máu chưa được lau sạch.

Chương 42

Thấy bóng dáng mọi người, Lý Nho vội vàng tiến lên đón, nói: "Ông chủ, Cẩu gia, mời hai vị vào trong." Ở cửa nhà kho, nhìn số lượng lớn minh khí bên trong.

Cẩu gia quay đầu lại, không thể tin nổi nhìn Chương Khải Minh nói: "Khải Minh, thằng nhóc cậu đi đào mộ của vương gia nào vậy?" "Lại mang về nhiều minh khí như vậy, xem ra tôi không nhìn lầm cậu, lần này phát tài lớn rồi." Chương Khải Minh cười nói: "Cẩu gia đừng đùa nữa, chỉ là một ngôi mộ tướng quân, đồ bồi táng nhiều một chút thôi." Nhìn những người làm đang bắt đầu kiểm kê minh khí, Cẩu gia lắc đầu: "Thằng nhóc cậu, được lắm, đồ đạc không ít đâu." "Xem ra cậu đúng là trời sinh có mệnh trộm mộ, lần thứ hai xuống đấu đã có thu hoạch lớn như vậy." Cái gì mà mệnh trộm mộ chứ?

Không phải là hệ thống yêu cầu sao, nếu không ai lại đi.

Đột nhiên, trong sân vang lên một tiếng gà gáy, Chương Khải Minh nghe thấy, vội vàng chạy vào trong nhà.

Tiếng gà Nộ Tình gáy, kể từ sau khi ăn nội đan của con rết sáu cánh, nó cứ ngủ li bì, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Không ngờ bây giờ lại tỉnh, nhiều ngày như vậy sợ đói chết rồi.

Trở về phòng, quả nhiên thấy gà Nộ Tình đang bực bội nhảy nhót, thấy Chương Khải Minh vào mới dừng lại.

Vội vàng lấy ra thức ăn đã chuẩn bị sẵn, mở lồng ra, bế gà Nộ Tình ra.

Chương Khải Minh nói: "Gà huynh à, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi, mấy ngày nay lo chết ta rồi." "Mau, đói lắm rồi phải không, mau

ăn đi.” Bây giờ Chương Khải Minh và gà Nộ Tình đã quen thuộc hơn, đối với Chương Khải Minh, gà Nộ Tình cũng không còn địch ý.

Sau khi được thả xuống, gà Nộ Tình vội vàng ăn thức ăn, xem ra đói thật rồi.

Lúc này, Cẩu gia lo có chuyện, cũng theo vào, thấy gà Nộ Tình thì cười nói: “Khải Minh, không hổ là hảo huynh đệ của ta, ta thích nuôi chó, cậu thích nuôi gà.” Nhìn gà Nộ Tình không có phản ứng, Chương Khải Minh cười nói: “Cẩu gia, ông cẩn thận một chút, đừng chọc giận nó, nếu không tôi cũng không cứu được ông đâu.” Gà Nộ Tình không phải là động vật hiền lành, nếu bị chọc giận, không khéo thật sự sẽ phát động tấn công.

Trong lúc Cẩu gia cảm thấy có chút không phục, định phản bác.

Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của Hoa Linh, kinh ngạc nói: “Tiểu Phật Gia, gà Nộ Tình tỉnh rồi sao?” Chương Khải Minh quay đầu lại, thấy Hoa Linh đã hồi phục tâm trạng, vui vẻ nói: “Đúng vậy, vừa mới tỉnh, đang ăn đó.” Nhìn thức ăn sắp bị gà Nộ Tình ăn hết, Hoa Linh vội vàng lấy thêm một ít đặt trước mặt nó.

Suốt dọc đường, cô đã sớm có hứng thú với gà Nộ Tình rồi, tiếc là nó cứ ngủ mãi.

Bây giờ có cơ hội, không mau giao lưu tình cảm sao?

Biểu hiện của gà Nộ Tình cũng không tồi, lại không có ý định tấn công, khiến Chương Khải Minh lo lắng vô ích.

Thở phào một hơi, thấy Cẩu gia bên cạnh đang nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt như bị táo bón.

Nhìn là biết, Chương Khải Minh biết ông ta lại nghĩ lệch rồi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó nói: “Cẩu gia, vị này là Hoa Linh cô nương, hiện đang tạm

trú ở chỗ tôi, y thuật của cô ấy rất giỏi." "Hoa Linh, vị này là Cẩu gia, bạn tốt của tôi, người thu mua hàng." Hai người chào hỏi nhau, Chương Khải Minh dẫn Cẩu gia ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Cẩu gia đã nở một nụ cười gian trá, nói: "Khải Minh, thằng nhóc cậu được lắm, ra ngoài một chuyến đã mang về một cô nương xinh đẹp." "Tôi vừa nghe cô ấy gọi cậu là Tiểu Phật Gia, xem thân mật chưa kìa, đúng rồi, ngoại hiệu đó của cậu từ đâu ra vậy?" Chương Khải Minh bất đắc dĩ nhìn Cẩu gia đang kích động hơn cả mình, kể lại lai lịch của ngoại hiệu.

Sau đó thấy Cẩu gia gật gù, trầm ngâm nói: "Ừm, không tồi, ngoại hiệu này cũng khá hợp với cậu." "Đặc biệt là cộng thêm bộ quần áo hiện tại của cậu, nói không phải hòa thượng, cũng không ai tin." Chương Khải Minh từ bỏ việc tranh cãi với Cẩu gia, ông ta nói gì cũng có lý.

Trở lại cửa nhà kho, nhìn số minh khí còn lại khá nhiều chưa kiểm kê.

Cẩu gia mở lời: "Tiểu Phật Gia à, ta thấy trong số minh khí này có một vài món quý giá." "Lát nữa ta sẽ để người ta giúp cậu phân loại ra, lúc đó mang đi đấu giá, nếu không sẽ lỗ lắm." Biết ý tốt của Cẩu gia, Chương Khải Minh cũng không từ chối, làm theo lời ông ta.

Cuối cùng, sau khi kiểm kê, số minh khí này có thể bán được khoảng 80 vạn bạc trắng, nhưng cần thời gian từ từ.

Nếu không bán ra một lúc nhiều minh khí như vậy, chắc chắn sẽ khiến giá cả giảm mạnh.

Cuối cùng, Cẩu gia giàu kinh nghiệm đã đưa ra một phương án.

Trong tay ông không có nhiều tiền mặt như vậy, trước tiên trả trước 20 vạn bạc trắng, coi như tiền đặt cọc, số còn lại từ từ.

Như vậy, mỗi tháng sẽ có một phần vốn quay về, cộng thêm hàng hóa của những người khác, khoảng ba tháng là có thể thu hồi được tiền.

Nghe phương án của Cẩu gia, Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Cẩu gia, những chuyện còn lại giao cho ông, ông rành những chuyện này hơn." "Nhưng cuối cùng ông đưa cho tôi 80% số tiền là được rồi, một lô hàng lớn như vậy, xử lý cũng không dễ dàng, đừng từ chối." Cẩu gia cười nói: "Được, coi như ta chiếm được một món hời lớn, ta cũng không khách sáo nữa." Nói thật, lần giao dịch này nếu chỉ xét về tiền bạc, Cẩu gia chắc chắn kiếm được tiền.

Nhưng trong đó cũng có rủi ro khác, cho thêm 0.5 thành, Chương Khải Minh cũng không thiệt.

Tiễn Cẩu gia chuẩn bị mang hàng rời đi ra cửa, Chương Khải Minh nói: "Cẩu gia, vậy ông cứ bận việc trước đi, mấy ngày nữa tôi lại đến phủ của ông làm phiền." Nghe vậy, Cẩu gia quay đầu lại nói: "Được, nhưng đến thì đến, đừng lại mang con trai tôi ngồi trước cửa ăn vặt nữa." Trong một trận cười, Cẩu gia và những người khác mang theo minh khí rời đi.

Trở lại cửa nhà kho, nhìn 10 món minh khí còn lại bên trong, Chương Khải Minh nói: "Lý chưởng quỹ, từ trong này chọn ra ba món đặt ở thương hành bán, định giá cho tốt." "7 món còn lại cứ giữ lại trước đi, mấy ngày nữa gửi đến nhà đấu giá." Giao phó xong mọi việc, Chương Khải Minh mới trở về phòng, chuẩn bị xem sự thay đổi của gà Nộ Tình.

Không ngờ vừa vào cửa, đã thấy Hoa Linh đang lau bụi trên người gà Nộ Tình.

Dụi dụi mắt, phát hiện cảnh tượng trước mắt không phải là ảo giác, gà Nộ Tình dễ gần như vậy sao?

Hoa Linh đang làm việc, thấy Chương Khải Minh vào, cười nói: "Tiểu Phật Gia, gà Nộ Tình thật ngoan, chúng ta đặt cho nó một cái tên đi, sau này gọi cũng tiện." "Đúng rồi, Tiểu Phật Gia, bộ quần áo này của anh thật đẹp, trông giống võ tăng vậy." Học sinh Hoa Linh, mắt cô tinh thật đấy?

Nhìn ra được bộ trang bị võ tăng của tôi sao?

Sau đó nhìn gà Nộ Tình đang hưởng thụ, nói: "Tên à?

Vậy cô đặt cho nó một cái đi, xem nó có đồng ý không?" Hoa Linh cau mày suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: "Em cũng không biết gọi là gì cho hay, khó quá." Nhìn vẻ đáng yêu của Hoa Linh, Chương Khải Minh bật cười, thật là quá thú vị.

Cười một lúc lâu, thấy Hoa Linh sắp biến sắc, vội vàng chuyển chủ đề.

Anh mở lời: "Giữa trời đất chỉ có thể tồn tại cùng lúc một con gà Nộ Tình, thực sự không được, hay gọi là Nộ Tình nhé?" "Gà huynh, cảm thấy thế nào?

Nếu đồng ý thì gáy một tiếng đi." Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa của Chương Khải Minh, không ngờ gà Nộ Tình lại thật sự trả lời.

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng gà gáy vang lên, nó mở mắt ra, trông như đang khen ngợi Chương Khải Minh vậy.

Không phải là gặp quỷ rồi chứ?

Gà Nộ Tình lại có thể nghe hiểu lời người?

Đột nhiên, trong lòng Chương Khải Minh khẽ động, lẽ nào là tác dụng của viên nội đan kia?

Lập tức, Chương Khải Minh vội vàng cúi người xuống, cẩn thận hỏi: "Nộ Tình à, mày có thể nghe hiểu lời của tao không?" "Nếu có

thể nghe hiểu, thì gật đầu đi, để tao còn chuẩn bị tâm lý.” Tiếng nói vừa dứt, đã thấy gà Nộ Tình gật đầu, nó thật sự gật đầu.

Gà sắp thành tinh rồi sao?

Lại có thể nghe hiểu lời người?

Chương 43

Cứng ngắc quay đầu lại, đối mặt với Hoa Linh, thấy vẻ mặt của Hoa Linh cũng tương tự.

Thế giới này thay đổi rồi sao?

Ngay cả một con gà cũng có thể giao tiếp với người, đây chắc chắn là thế giới đạo mộ sao?

Nộ Tình à, gà huynh, mày không phải đi nhầm phim trường rồi chứ?

Mày nên đến thế giới yêu quái mới đúng.

Hồi lâu, Chương Khải Minh và Hoa Linh mới lấy lại bình tĩnh, chấp nhận sự thật là Nộ Tình có thể nghe hiểu lời người.

Nhìn gà Nộ Tình đang nhắm mắt dưỡng thần, Chương Khải Minh nói: "Nộ Tình, nếu mày đã có thể nghe hiểu lời người, vậy thì không cần quay lại lồng nữa, bình thường sống cùng tao nhé." Nhìn gà Nộ Tình gật đầu, Chương Khải Minh cuối cùng cũng xác định được, đây không phải là mơ, là sự thật.

Nhìn đồng hồ, đã muộn rồi, mải lo chuyện minh khí, bây giờ bữa tối còn chưa ăn.

Nhờ Lý Nho đặt một bàn thức ăn mang đến, mọi người mới bắt đầu ăn cơm.

Mọi người vừa ngồi xuống, lại xảy ra chuyện kỳ quái, gà Nộ Tình cũng đòi lên bàn ăn cơm.

Nguyên do là, khi mọi người chuẩn bị động đũa, gà Nộ Tình đang yên tĩnh nằm trên giường đột nhiên động đậy.

Nó đến bên cạnh Chương Khải Minh, không ngừng dùng cánh vỗ vào bắp chân anh, đánh đến đau điếng.

Bất đắc dĩ, Chương Khải Minh đành phải đặt đũa xuống, cúi đầu hỏi: "Nộ Tình à, mày muốn làm gì?

Lẽ nào cũng muốn lên bàn ăn cơm?" Không ngờ, chỉ hỏi bừa một câu, lại thấy gà Nộ Tình gật đầu đồng ý.

Điều này khiến Chương Khải Minh ngẩn người, một bên bế nó lên, một bên nói: "Nộ Tình à, mày bây giờ đúng là đại gia rồi." "Không chỉ ngủ trên giường của tao, bây giờ còn muốn lên bàn ăn cơm nữa." "Nhưng mày không được làm loạn, chỉ được ăn đồ tao gắp riêng cho mày, người khác còn phải ăn cơm đấy." Lý Nho và người làm bên cạnh, nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, trực tiếp ngẩn người, gà thành tinh rồi sao?

Hồi lâu, hai người nhìn nhau, không biết nên làm gì cho phải.

Bên kia, điều khiến Chương Khải Minh không ngờ là, sau khi Nộ Tình lên bàn, món nào cũng đòi một ít, sau đó còn đòi uống rượu?

Đúng là một vị đại gia, nếu không phải vì tác dụng của gà Nộ Tình, Chương Khải Minh đã trực tiếp nhẫn nhịn rồi.

Sau đó hầu hạ vị gà đại gia này thật tốt, để nó ở một bên bàn từ từ ăn.

Nhìn gà Nộ Tình một miếng thức ăn, một ngụm rượu nhỏ, Chương Khải Minh cảm thấy cả người đều không ổn, sao lại thành thạo như vậy?

Hoa Linh bên cạnh lại vui vẻ, không ngừng gắp thức ăn cho Nộ Tình, tán gẫu những chuyện không đâu.

Nhìn Lý Nho và người làm đang ngẩn người, Chương Khải Minh nói: "Mau ăn đi, không cần quá kinh ngạc." "Con gà này tên là Nộ

Tình, sau này nếu tôi không ở đây, giúp tôi chăm sóc nó." Ăn cơm, Chương Khải Minh luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thoải mái, cũng phải, ăn cơm cùng một con gà, sao mà thoải mái được?

Ăn gần xong, Chương Khải Minh nói với Lý Nho: "Lý chưởng quỹ, ngày mai ông xem xem cửa hàng bên cạnh, có ý định bán không." "Nếu có thể mua lại, thì mở cho Hoa Linh cô nương một quán y quán, ở gần một chút." Hoa Linh bên cạnh nghe vậy, kích động nói: "Tiểu Phật Gia, thật sự cảm ơn anh nhiều." 31.

"Tôi thực ra vẫn luôn rất thích y thuật, nếu y quán được mở, tôi nhất định sẽ làm việc chăm chỉ." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Hoa Linh, không cần vội, từ từ thích nghi, Nộ Tình không phải cần cô chăm sóc sao." Hoa Linh gật đầu, lại tiếp tục công cuộc cho ăn vĩ đại.

Ăn cơm xong, thấy trời còn sớm, Chương Khải Minh quay về biệt thự một chuyến.

Sau khi gặp Chương Khải Sơn, đưa phiếu chứng cho anh, nói: "Đại ca, 20 vạn bạc trắng, anh cứ dùng trước đi." 32.

Trương Khải Sơn nhìn phiếu chứng, rồi có chút đỏ mặt nói: "Nhị đệ, từ khi em về, lúc nào cũng giúp đỡ đại ca, thật khiến anh thấy hổ thẹn." "Có những khoản tiền này là đủ anh dùng rồi, còn lại em cứ giữ đi, không thể lúc nào cũng dựa vào một mình em được." Nhìn vẻ mặt của Chương Khải Sơn khi nói, Chương Khải Minh biết, chuyện này khuyên cũng vô ích.

Vậy cứ để đó, nếu Chương Khải Sơn thiếu tiền, sẽ nói sau.

Sau khi hai người ngồi xuống, Chương Khải Minh mở lời: "Đại ca, gần đây em định ở bên đường khẩu, buổi tối không về ở nữa, lần này về là để nói với anh một tiếng." Chương Khải Sơn cười gật đầu: "Được, anh nghe Chương Phó quan nói rồi, em mang về một vị cô

nương, ra ngoài ở, thì cứ ra ngoài ở đi." Vừa nghe vậy, Chương Khải Minh biết đã hiểu lầm.

Anh vội nói: "Đại ca, anh đừng nói bậy, tuy em có chút thích cô gái đó, nhưng cứ tìm hiểu trước đã rồi tính." "Chủ yếu là em ở đây không tự tại, ngày nào cũng bị binh lính vây quanh, cảm thấy quá gò bó." Chuyện này Chương Khải Sơn không phản đối, dù sao đều là người trưởng thành rồi, nên có cuộc sống riêng.

Cách cũng không xa, muốn gặp mặt, lúc nào cũng có thể gặp, giữa đàn ông với nhau không cần thiết phải làm như sinh ly tử biệt.

Bàn bạc xong chuyện này, Chương Khải Sơn đột nhiên hỏi: "Nghe nói em đã xử lý đệ tử của Nhị gia rồi?

Thế nào, không có chuyện gì chứ?" Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca yên tâm đi, em sao có thể có chuyện được." "Nhưng quy củ của Cửu Môn phải chú ý một chút rồi, hôm nay bán hàng, Trần Bì lại dám đòi tôi ba thành phí thủ tục, ăn tương quá khó coi." "Nếu không phải nể mặt quan hệ giữa anh và Nhị gia, hôm nay không chỉ là bị thương đơn giản như vậy đâu." "Lại còn dám gọi tôi là trọc lừa, chỉ đánh gãy hai cánh tay của hắn, đã là tha cho hắn rồi." Nghe Chương Khải Minh không bị thiệt, Chương Khải Sơn cười, rồi quan sát kỹ trang phục của Chương Khải Minh.

Sau đó nói: "Ha ha, bộ trang phục này em thay từ khi nào vậy?

Người thường nhìn thấy chắc đều tưởng là võ tăng đấy." Trời ạ, mọi người đều nghiêm túc vậy sao?

Ai cũng nhìn ra được đây là bộ trang bị võ tăng?

Sờ sờ cái đầu phản quang, Chương Khải Minh nói: "Hôm nay mới thay, cảm thấy mặc vào rất thoải mái, nên cứ mặc luôn." Đột nhiên, Chương Khải Sơn không có dấu hiệu gì mà bật cười, một lúc lâu sau

mới dừng lại.

Xoa xoa bụng, Chương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, em không biết chứ?" "Bây giờ tin tức trong thành Trường Sa bay đầy trời rồi, ai cũng nghe chuyện một tên trọc lừa đã đánh trọng thương Trần Bì rồi." Nghe vậy, động tác của Chương Khải Minh khựng lại, thật đáng sợ.

Mới bao lâu chứ?

Ngoại hiệu trọc lừa đã truyền ra ngoài rồi sao?

Sau này… Tưởng tượng đến cảnh người ta nói sau lưng mình, Chương Khải Minh cảm thấy huyết áp tăng cao.

"Này, nghe gì chưa?

Tên trọc lừa của Cửu Môn đó lại đi trộm mộ, thu hoạch không tồi đấy." "Thật à?

Tên trọc lừa đó vận may thật tốt." Xong rồi, anh danh một đời cứ thế bị tên độc ác Trần Bì hủy hoại rồi.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh hận đến nghiến răng, chỉ muốn đi đánh Trần Bì một trận nữa.

Đột nhiên, Chương Khải Sơn ngồi đối diện trực tiếp phun ngụm trà trong miệng ra, vội vàng đến bên cạnh Chương Khải Minh, kinh ngạc nhìn cái đầu trọc lóc sáng bóng của anh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh có chút không hiểu, rồi hỏi: "Đại ca, làm gì vậy?" "Làm gì cũng được, nhưng đừng có sờ đầu trọc của em đấy, em sẽ lật mặt đó." Ban đầu Chương Khải Minh tưởng rằng Chương Khải Sơn muốn sờ đầu trọc của mình mà không có lý do gì đặc biệt.

Chỉ nghe Chương Khải Sơn hỏi: "Nhị đệ, gần đây có cảm thấy cơ thể có biến hóa gì không?" Biến hóa, có thể có biến hóa gì chứ, cơ thể

khỏe mạnh, ăn gì cũng ngon, biến hóa gì được?

Chương 44

Anh lắc đầu: “Không có cảm giác gì cả, đại ca?

Anh phát hiện ra gì à?” Chương Khải Sơn gật đầu rồi nói: “Cứ bình tĩnh, để ta xem lại đã.” Sau đó không có động tĩnh gì nữa, cũng không biết Chương Khải Sơn đã phát hiện ra điều gì trên cái đầu trọc mà lại để tâm đến vậy.

Lúc này, Chương Khải Minh cũng cảm thấy có gì đó không ổn, chắc chắn trên người mình đã xuất hiện biến hóa, nếu không anh ta sẽ không như vậy.

Cuối cùng, Chương Khải Sơn cũng lên tiếng, lấy ra một tấm gương, nói: “Nhị đệ, xem đi.” Nhận lấy gương, nhìn vào trong, Chương Khải Minh sững sờ, chuyện gì thế này?

Hóa ra, qua tấm gương, Chương Khải Minh thấy trên đầu trọc của mình cũng xuất hiện hình xăm, xem ra là kéo dài từ vai lên.

Nhìn hình xăm giống như ngọn lửa, Chương Khải Minh hỏi: “Đại ca, chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ hình xăm cũng có thể phát triển sao?” Nghe Chương Khải Minh nói, Chương Khải Sơn vẻ mặt nghiêm túc: “Ta cũng không hiểu rõ biến hóa này của đệ lắm, nhưng chắc không có vấn đề gì lớn, bây giờ hình xăm đang dần biến mất rồi.” “Sau này ta sẽ hỏi một số bậc trưởng bối xem có ai biết chuyện gì không, đến lúc đó sẽ nói cho đệ.” Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu, rồi đột nhiên phản ứng lại, trưởng bối?

Trưởng bối nào của anh ta?

Thế là anh trực tiếp hỏi: “Đại ca, trưởng bối của anh?” Nhìn vẻ

mặt của Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn như bừng tỉnh: "À, ta quên nói với đệ." "Năm đó có một vị trưởng bối đi cùng chúng ta, nhưng hiện tại ông ấy không sống ở Sa Thành." Sau khi hiểu rõ chuyện này, Chương Khải Minh lại nghĩ đến chuyện hình xăm, tại sao nó lại hiện ra?

Anh đột nhiên sững người, không lẽ nào, chẳng lẽ thật sự là vì vừa nghe chuyện "trọc lừa" nên huyết mạch hình xăm mới hiện lên?

Vừa rồi không phải ảo giác của mình, thật sự là bị chọc giận?

Bị tức đến huyết áp tăng cao?

Nghĩ đến nguyên nhân hình xăm hiện lên, Chương Khải Minh cũng dở khóc dở cười, mình nhỏ mọn đến thế sao?

Sau khi dặn dò thêm vài câu về chuyện hình xăm, Chương Khải Minh mới rời khỏi biệt thự.

Đưa ra quyết định này xong, anh thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Chương Khải Sơn đối xử với anh rất tốt, hai người cũng dần trở nên thân thuộc, nhưng sống ở đó, anh vẫn cảm thấy có chút không tự tại.

Đi trên đường, Chương Khải Minh nghĩ về sự thay đổi của hình xăm.

Lần trước trộm mộ, hoàn toàn không có biến hóa đặc biệt gì, tại sao hình xăm lại lan ra?

Chẳng lẽ bảo bối Kỳ Lân sắp lớn rồi?

Vậy chẳng phải cả người đều sẽ biến thành màu đen sao?

Dần dần, trong đầu Chương Khải Minh hiện lên một hình ảnh, một nhân vật đầu trọc một mắt trong bộ phim anh xem ở kiếp trước.

Anh vội vàng lắc đầu, xua đi hình ảnh đó, rùng mình một cái, quá

kinh khủng.

Trở về Cửu Vận thương hành, Chương Khải Minh thấy Hoa Linh đang trò chuyện với Nộ Tình Kê, cả hai trông rất hòa hợp.

Nộ Tình Kê sau khi uống rượu không những không say mà ngược lại còn có vẻ tỉnh táo hơn.

Thấy Chương Khải Minh trở về, Hoa Linh cười nói: "Tiểu Phật Gia, ngài về rồi." Gật đầu, Chương Khải Minh nhìn Hoa Linh nói: "Y quán sắp mở rồi phải không?

Đến lúc đó phải lên kế hoạch cho tốt đấy." Nghe vậy, Hoa Linh vội gật đầu: "Tiểu Phật Gia, tôi đã lên kế hoạch từ lâu rồi." Nói rồi, cô lấy ra cuốn sổ nhỏ mang theo bên mình, trình bày từng mục một.

Có thể thấy, kế hoạch này đã hoàn thành từ lâu, nếu không sẽ không chi tiết đến vậy.

Nhìn thấy nụ cười đã trở lại trên môi Hoa Linh, Chương Khải Minh cũng cảm thấy vui cho cô, một cô gái lương thiện.

Sáng sớm hôm sau, khi Chương Khải Minh chưa kịp dậy, anh cảm thấy có thứ gì đó đang động đậy bên cạnh.

Mở mắt ra nhìn, hóa ra là gã Nộ Tình Kê, dọa anh giật nảy mình.

Tối qua đã đặt nó ngủ trên bàn rồi, không ngờ nó không hài lòng, chạy lên giường giành chỗ với Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh bất đắc dĩ mở mắt, nói: "Nộ Tình à, ngươi là một con gà trưởng thành rồi, sao lại có thể giành giường với ta chứ?" Thấy Nộ Tình Kê không thèm để ý, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phải khuất phục.

Anh đứng dậy, nhường giường cho Nộ Tình Kê, ai mà ngờ có ngày hôm nay chứ?

Sau khi thu dọn sạch sẽ, Chương Khải Minh đến sảnh trước của thương hành.

Vừa vào đã thấy Lý Nho đang bận rộn công việc, ông ấy dậy thật sớm.

Thấy bóng dáng Chương Khải Minh, Lý Nho vội nói: "Lão bản, cửa hàng bên cạnh đã mua được rồi, tôi vừa mới chuẩn bị những thứ cần dùng cho y quán." "Hoa Linh cô nương đã đi dọn dẹp từ sớm rồi, bây giờ chắc cũng gần xong rồi." Nhanh vậy sao?

Tốc độ của Lý Nho cũng quá nhanh rồi, mới mấy giờ chứ?

Chương Khải Minh có chút ngạc nhiên hỏi: "Lý chưởng quỹ, bây giờ là mấy giờ rồi?

Sao đã xong việc nhanh thế?" Lý Nho cười nói: "Lão bản, không còn sớm đâu, sắp đến giờ ăn trưa rồi." Trời ạ, đã trưa rồi, chẳng lẽ mình ngủ say đến vậy sao?

Hoàn toàn không nhận ra.

Chương Khải Minh cảm thấy mặt mình chắc đã đỏ bừng, lần đầu tiên ngủ nướng thế này?

Quả nhiên, ổ chó nhà mình ngủ vẫn sướng hơn, ở biệt thự, Chương Khải Minh đều dậy từ rất sớm.

Qua cửa hàng bên cạnh, vừa vào cửa đã thấy Hoa Linh đang sắp xếp tủ thuốc, bên cạnh còn rất nhiều tủ mới chưa được đặt đúng chỗ.

Xem ra y quán sắp có thể mở cửa, bây giờ chỉ còn thiếu một ít dược liệu.

Thấy bóng dáng Chương Khải Minh, Hoa Linh vội cười nói: "Tiểu Phật Gia, ngài xem, y quán của tôi." "Thật sự cảm ơn ngài, nguyện vọng của tôi sắp thành hiện thực rồi, thật vui quá." Nhìn Hoa

Linh hạnh phúc, Chương Khải Minh cười nói: "Cô vui là tốt rồi, nào, tôi giúp cô sắp xếp đồ đạc." Sau nỗ lực của hai người, cả căn phòng đã ngăn nắp hơn rất nhiều, trông đã có chút dáng vẻ của một y quán.

Ăn cơm xong, Chương Khải Minh đưa Hoa Linh đi mua dược liệu, đi suốt cả buổi chiều mới mua đủ những thứ cần thiết.

Nhìn bốn chữ lớn "Linh Minh Y Quán" trên biển hiệu, Chương Khải Minh mỉm cười mãn nguyện.

Cái tên này là do Hoa Linh đặt, ý nghĩa trong đó tự nhiên không cần phải nói.

Chương 45

Ngày mai y quán có thể chính thức khai trương rồi.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của Chương Khải Minh trôi qua khá bình lặng, mỗi ngày không phải ở bên Hoa Linh trông coi y quán thì cũng là giành giường với Nộ Tình Kê.

Mặc dù lần nào cũng không thực sự thành công, nhưng anh vẫn vui vẻ không biết chán.

Công việc kinh doanh của Linh Minh Y Quán cũng ngày một tốt hơn, y thuật của Hoa Linh vốn đã rất giỏi.

Cộng thêm tính cách lương thiện, ngày càng có nhiều người đến y quán khám bệnh, buôn bán rất phát đạt.

Nhưng, dù số người đến khám bệnh ngày một đông, thu nhập lại không tăng lên. 33.

Mỗi lần gặp người có hoàn cảnh khó khăn đến khám, Hoa Linh không thu ít tiền thì cũng là hoàn toàn không lấy tiền.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không có ý kiến gì, chỉ cần Hoa Linh vui là được, y quán này vốn không phải để kiếm tiền.

Ban đầu, Chương Khải Minh nghĩ rằng cuộc sống như vậy có thể tận hưởng một thời gian.

Nhưng không ngờ, một sự việc đột ngột xảy ra đã phá vỡ sự bình yên.

Một đoàn tàu quỷ dị đã đến ga tàu hỏa Sa Thành, phá vỡ sự tĩnh lặng của thành phố.

Chương Khải Minh theo Chương Nhật Sơn đến biệt thự, Chương

Khải Sơn đã đợi ở đó từ lâu.

Vừa vào cửa, Chương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, đệ đến đúng lúc lắm, tối qua đã xảy ra chuyện." "Một đoàn tàu quỷ dị đột nhiên chạy vào ga Sa Thành, trên tàu không có một người sống nào, lát nữa chúng ta cùng đi xem." Chương Khải Minh gật đầu: "Được, vậy em đi cùng đại ca xem sao." Xem ra, tình tiết chính đã bắt đầu, đoàn tàu này chính là khởi đầu của mọi chuyện.

Ba người lập tức xuất phát đến ga tàu hỏa Sa Thành, nơi đây hiện đã bị quân đội tiếp quản.

Đi vào nhà ga, thấy một người đàn ông trung niên đang run rẩy hút thuốc, trông rất sợ hãi.

Chương Khải Sơn gọi một binh sĩ đến hỏi tình hình hiện trường, sau đó gọi người đàn ông trung niên kia lại.

Ông ta tên là Cố Khánh Phong, người gác đêm của ga, đã phát hiện ra đoàn tàu quỷ dị này.

Đi lên sân ga, nhìn đoàn tàu đang đỗ ở phía không xa, mọi người đều cau mày.

Chương Khải Minh gọi Cố Khánh Phong lại, nói: "Cố Khánh Phong, đừng căng thẳng, tôi hỏi ông vài câu." Ông ta hít sâu vài hơi, bình tĩnh lại rồi gật đầu, ra hiệu có thể hỏi.

"Trước tiên kể lại quá trình ông phát hiện ra đoàn tàu, chi tiết một chút, đừng bỏ sót." Nghe lời Chương Khải Minh, Cố Khánh Phong cúi đầu, cẩn thận hồi tưởng lại, sau đó mới bắt đầu kể.

Hóa ra, tối qua sau khi giao ca, mọi việc đều bình thường, giữa chừng có vài chuyến tàu đi qua.

Nhưng vào lúc rạng sáng, tiếng tàu hỏa vang lên, trên bảng giờ tàu lại không có ghi chú.

Lúc đầu, Cố Khánh Phong nghĩ rằng chuyến tàu đó gặp sự cố, cần phải dừng lại sửa chữa.

Chuyện này tuy không thường gặp, nhưng cũng đã xảy ra vài lần.

Nhưng khi ông ta xách đèn dầu ra ngoài kiểm tra thì phát hiện có điều gì đó không ổn.

Chỉ nghe thấy tiếng tàu chạy mà không thấy đèn tàu đâu cả.

Cảm thấy không ổn, Cố Khánh Phong vội quay về phòng trực, mặc lại quần áo rồi chuẩn bị đi dọc theo đường ray để kiểm tra.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, ông ta thấy một bóng đen đang từ từ tiến về phía trước dọc theo đường ray.

Đến khi đoàn tàu dừng lại, Cố Khánh Phong mới phản ứng, chuẩn bị tiến lên kiểm tra.

Lại gần rồi mới phát hiện sự việc có chút quỷ dị.

Dưới ánh đèn dầu mờ ảo, có thể thấy đoàn tàu đã bị người ta hàn kín, toàn bộ toa tàu đều bị niêm phong.

Kiểu dáng tàu hỏa rất cũ kỹ, giống như từ nhiều năm trước.

Phát hiện ra vấn đề, Cố Khánh Phong đi thẳng đến vị trí đầu tàu, chuẩn bị xem xem ai đang điều khiển đoàn tàu này.

Nhưng khi lau sạch bụi bẩn trên cửa kính đầu tàu, ông ta thấy bên trong đột nhiên lóe lên một bóng người.

Bóng người đó lao thẳng vào cửa sổ, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, rồi từ từ trượt xuống.

Chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó, Cố Khánh Phong sợ đến ngây người, đứng sững một lúc lâu mới quay về phòng trực, gọi điện thoại cho bộ đội.

Nghe xong lời kể, Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình, cẩn thận suy nghĩ về những gì vừa được miêu tả.

Một lúc sau, Chương Khải Minh đi đến gần đoàn tàu, cẩn thận quan sát một lượt.

Một đoàn tàu phủ đầy bụi bặm, khắp nơi đều có dấu hàn điện, niêm phong kín các toa tàu.

Đột nhiên, Chương Khải Minh thấy một chỗ trên thân tàu, dường như có chữ màu đỏ.

Anh tiến lên lau sạch, quả nhiên, bên dưới là vài chữ Nhật được viết bằng sơn đỏ.

Chương Khải Sơn thấy vậy, sắc mặt vô cùng khó coi, rồi bước nhanh về phía đầu tàu. 34.

Trương Khải Minh không đi theo ngay, anh trầm tư liếc nhìn người gác đêm Cố Khánh Phong.

Anh luôn cảm thấy Cố Khánh Phong này có vấn đề gì đó, nhưng lại không nói ra được, thật mâu thuẫn.

Thế là anh đi đến bên một binh sĩ, nhỏ giọng nói: "Đừng nhìn tôi, cứ nghe tôi nói." "Thấy người gác đêm Cố Khánh Phong kia không?

Giúp tôi để mắt đến ông ta, một khi có phát hiện gì thì báo ngay cho Phật Gia." Thấy người binh sĩ khẽ gật đầu, Chương Khải Minh mới đi về phía Chương Khải Sơn.

Chương 46

Tại vị trí đầu tàu, cửa kính toàn là vết máu đen kịt, che kín cửa sổ.

Khiến cho tình hình bên trong đầu tàu không thể nhìn rõ được.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, Chương Khải Minh không bị ảnh hưởng quá nhiều, dù sao anh cũng đã có chuẩn bị tâm lý về đoạn tình tiết này từ trước.

Mặc dù có một số chỗ khác biệt, nhưng tình hình chung vẫn tương tự.

Bây giờ anh vẫn đang suy nghĩ về lời nói của Cố Khánh Phong, vốn dĩ chỉ là một nhân vật nhỏ, Chương Khải Minh không nên quá quan tâm.

Nhưng sự nghi ngờ mơ hồ đó giống như một cái gai, đâm sâu vào lòng anh.

Nếu không làm rõ được, có lẽ đến ngủ cũng không ngon.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nhận ra điều không ổn, cú điện thoại mà Cố Khánh Phong gọi không hợp lý.

Gặp phải chuyện như vậy, cú điện thoại báo cáo đầu tiên cũng không đến lượt bộ đội.

Dù có phải gọi cho bộ đội, đó cũng không phải là việc mà một người có thân phận như ông ta nên làm.

Thế là Chương Khải Minh đi thẳng đến bên cạnh Chương Khải Sơn, thấp giọng nói: "Đại ca, Cố Khánh Phong này có vấn đề." Nghe vậy, bề ngoài Chương Khải Sơn không có phản ứng gì, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Đi dọc theo đường trở về sân ga, khi đi ngang qua Cố Khánh Phong, Chương Khải Minh trực tiếp dùng tay bóp cổ ông ta.

Sắc mặt có chút dữ tợn, anh hỏi: "Nói, tối qua còn có ai?

Ai bảo ông gọi điện thoại cho bộ đội?" Nghe câu hỏi của Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn mới bừng tỉnh, đúng vậy, tại sao lại gọi thẳng cho bộ đội chứ?

Đối mặt với sự tấn công bất ngờ của Chương Khải Minh, Cố Khánh Phong sững sờ, hoàn toàn không ngờ sẽ như vậy.

Ông ta vội vàng cầu xin: "Trưởng quan, tôi không nói dối, thật đấy, những gì tôi nói đều là sự thật." Chương Khải Minh chậm rãi nói: "Thật sao?

Được thôi, vậy ông có thể cho tôi biết, tại sao không báo cáo cho cấp trên?" "Gọi thẳng cho bộ đội, ai cho ông cái quyền đó?

Nói đi." Nghe vậy, trên mặt Cố Khánh Phong lập tức đổ mồ hôi lạnh, ấp a ấp úng không biết nên nói gì.

Như vậy, chẳng phải là không đánh mà khai sao, không biết ai đang giở trò sau lưng đây.

Thấy Cố Khánh Phong không nói gì, Chương Khải Minh dùng lực tay phải, nhấc bổng ông ta lên.

Một lúc sau, Cố Khánh Phong không thở nổi, vội ra hiệu muốn nói.

Thấy vậy, Chương Khải Minh ném ông ta xuống đất, dù sao cũng không sợ ông ta chạy thoát.

Cố Khánh Phong ho một lúc rồi nói: "Quân gia, không thể trách tôi được, đều là Lục trưởng quan dặn dò cả." Lục Kiến Huân?

Chẳng lẽ bây giờ đã liên hệ với kẻ địch rồi sao?

Điều đó cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng, tại sao Lục Kiến Huân không giúp giấu đoàn tàu đi mà lại muốn thông báo cho Chương Khải Sơn?

Đột nhiên, trong lòng Chương Khải Minh lóe lên một ý nghĩ, anh cười lạnh, tính toán cũng không tồi, nhưng tiếc là, hươu chết về tay ai còn chưa chắc đâu.

Chương Khải Sơn ở bên cạnh nghe lời của Cố Khánh Phong, càng tức giận không thể kiềm chế, lại là Lục Kiến Huân.

Ông phất tay, cho binh sĩ đưa Cố Khánh Phong đi, giam lại.

Sau đó nói: "Nhị đệ, lần này may mà có đệ, nếu không không biết Lục Kiến Huân lại đang trốn sau chuyện này." Chương Khải Minh lắc đầu: "Đại ca đừng khách sáo, tạm thời không nói đến chuyện Lục Kiến Huân, chúng ta xem đoàn tàu trước đã." Nghe lời Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn lập tức ra lệnh cho binh sĩ mở cửa một toa tàu.

Một tiếng ma sát chói tai vang lên, rồi "loảng xoảng" một tiếng, cửa một toa tàu đã được mở ra.

Nhìn vào toa tàu đen kịt, ba người mỗi người cầm một ngọn đèn dầu, bước lên tàu.

Đi vào toa tàu bên trái, vừa vào đã thấy trong toa đặt rất nhiều quan tài đá.

Đồng thời trên giường có thể thấy một số thi thể quỷ dị, đều đang nằm sấp.

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, ba người dừng bước, chủ yếu là vì không ai hiểu được ý nghĩa của cách bố trí bên trong.

Chương Khải Minh thì hiểu, nhưng không thể nói ra nguyên nhân tại sao lại làm vậy được chứ?

Vì vậy cũng đành phải nhìn cảnh tượng trước mắt, nói thật, khi thực sự nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Chương Khải Minh cảm thấy cả người sắp bốc hơi lạnh, thực sự có chút đáng sợ.

Một lúc sau, Chương Khải Sơn nói: "Chương Phó quan, bây giờ đi mời Bát Gia đến đây, chỗ này phải để ông ấy xem xem." Sau khi Chương Nhật Sơn rời đi, hai người cũng xuống tàu.

Chương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, lát nữa ta sẽ giới thiệu cho đệ một người, Cửu Môn Bát Gia, Tề Thiết Chủy." "Tuy người này trông có vẻ nhát gan, nhưng lại mưu trí, tinh thông kỳ môn bát quái, là một người có đạo hạnh." Tề Thiết Chủy, một nhân vật không thể thiếu của Lão Cửu Môn, xem ra lát nữa có thể gặp được rồi.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Nếu đại ca đã nói vậy, vậy em phải làm quen cho tốt, xem xem vị kỳ nhân này thế nào." Trong lúc chờ đợi, Chương Khải Minh nghĩ lại cảnh tượng đã thấy trong đoàn tàu lúc nãy.

Nó không giống với nguyên tác anh đã xem ở kiếp trước.

Thi thể và quan tài bên trong chắc chắn không đơn giản như vậy, lúc nãy khi nhìn thấy toàn bộ khung cảnh, Chương Khải Minh còn cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, dường như chỉ cần bước vào là không thể ra được.

Nhưng điều này lại không giống với những gì anh biết, xem ra sau này phải cẩn thận hơn, dù sao đây cũng là thế giới thực.

Không để hai người đợi lâu, đã thấy Chương Nhật Sơn đẩy một người đàn ông mặc đạo bào đi tới.

Vừa thấy Chương Khải Sơn, người đàn ông lúc nãy không chịu đi, lập tức chạy tới.

Dường như muốn thể hiện mình tích cực đến mức nào, thật là

một người thú vị.

Đến bên cạnh Chương Khải Sơn, người đàn ông vội nói: “Phật Gia, ngài gọi tôi à?

Đều tại Chương Phó quan đi chậm, nếu không tôi đã đến sớm rồi.” Nghe những lời vô sỉ này, Chương Khải Sơn bật cười, còn Chương Nhật Sơn thì mắt sắp trợn ra ngoài.

Chương 47

Điều này khiến Chương Khải Minh cũng bật cười thành tiếng, thật quá hài hước.

Nghe thấy tiếng cười của Chương Khải Minh, Tề Thiết Chủy quay đầu lại, nói thẳng: "Ây da, Phật Gia đã mời hòa thượng rồi, còn gọi tôi làm gì?" Nói rồi, ông ta hướng về phía Chương Khải Minh: "Vị đại sư này, không biết ngài tu hành ở chùa nào vậy?" Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh lập tức sa sầm, rồi nhìn chằm chằm vào Tề Thiết Chủy.

Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn trước tiên sững sờ, sau đó phá lên cười ha hả.

Cảm thấy không khí có gì đó không ổn, Tề Thiết Chủy có chút hoang mang nhìn xung quanh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một lúc lâu sau, Chương Nhật Sơn vỗ vai Tề Thiết Chủy, nói: "Bát Gia, gan của ngài cũng không nhỏ chút nào đâu." "À, để tôi giới thiệu cho ngài, chuyện cánh tay của Trần Bì bị đánh gãy, là do vị này làm đấy." Vừa nghe vậy, Tề Thiết Chủy lập tức nhảy dựng lên, khoa trương hét lên: "Là cái gã trọc lừa lợi hại đó sao?" Lần này, Chương Khải Minh sắp tức chết rồi, nếu không còn một chút lý trí, e rằng hộp sọ của Tề Thiết Chủy đã bị chọc thủng một lỗ.

Thấy Tề Thiết Chủy đang điên cuồng tìm chết, Chương Khải Sơn đành phải nói: "Lão Bát, để ta giới thiệu cho đệ." "Tên là Chương Khải Minh, là nhị đệ của ta, anh em ruột, không phải hòa thượng, nang lông bị thi độc ăn mòn." "Cậu ấy ghét nhất là bị người khác gọi là hòa thượng và trọc lừa, cánh tay Trần Bì bị gãy, là vì cái miệng không biết giữ mồm giữ miệng." Nói xong, Chương Khải Sơn vỗ vỗ

vai Tề Thiết Chủy, như thể đang an ủi.

Nghe vậy, Tề Thiết Chủy nhìn Chương Khải Minh đang tỏa ra lửa giận trong mắt, cảm thấy không còn hy vọng sống sót.

Ông ta nuốt nước bọt, run rẩy nói: "Khải Minh, không đúng, Nhị Gia, cũng không đúng…" Chương Nhật Sơn ở bên cạnh cười nói: "Bát Gia, gọi là Tiểu Phật Gia Khải Minh được rồi." Ông ta vội nói: "Tiểu Phật Gia, người không biết không có tội, ngài đừng chấp nhặt với tôi, tôi đều nói linh tinh cả, ngài đừng giận." Nói rồi, ông ta trốn ra sau lưng Chương Khải Sơn, cái gan này cũng không còn ai bằng.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Minh mới từ từ nén giận, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý nữa.

Tề Thiết Chủy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương Khải Minh cảm thấy huyết áp của mình vừa rồi lại tăng cao, không ngờ danh tiếng "trọc lừa" lại lan nhanh như vậy.

Chương Khải Sơn kéo Tề Thiết Chủy đang ở sau lưng ra, nói: "Được rồi, đi theo ta lên tàu xem đi, bên trong có chút kỳ quái." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn đoàn tàu loang lổ vết rỉ sét, lẩm bẩm một hồi.

Sau đó vội vàng lắc đầu: "Phật Gia, tôi không lên đâu, tôi vừa xem rồi, đại hung đó." Thấy phản ứng của Tề Thiết Chủy, Chương Khải Sơn cười như không cười nói: "Được thôi, vậy đệ nói chuyện cho tốt với nhị đệ của ta đi." Tề Thiết Chủy lập tức cứng đờ, nhìn Chương Khải Minh sắc mặt không tốt, vội nói: "Vậy sao được chứ?

Đại hung thì tôi cũng phải đi cùng Phật Gia xem, nếu không thì còn gì là nghĩa khí?" Phì, nếu không phải đôi chân đang run rẩy, có lẽ mọi người đã tin rồi.

Chương Nhật Sơn ở bên cạnh cười nói: "Bát Gia, đừng miễn

cưỡng, như vậy không tốt đâu." Tề Thiết Chủy liếc xéo Chương Nhật Sơn, trong lòng thầm nghĩ: Phì, cái tên xấu xa này, nếu không lên, chẳng phải sẽ phải ở cùng Tiểu Phật Gia sao?

Ta vừa mới đắc tội, lỡ bị đánh chết thì sao, Trần Bì công phu cũng không tồi, chẳng phải cũng bị gãy tay.

Nói rồi, ông ta chủ động nhảy lên tàu, quay người thúc giục: "Nhanh lên, chúng ta mau vào xem đi." Nhìn phản ứng của Tề Thiết Chủy, Chương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, danh tiếng của đệ cũng hữu dụng phết, xem Tề Thiết Chủy kìa, chủ động biết bao?" Chương Khải Minh cười khổ nói: "Đại ca đừng đùa nữa, cái danh tiếng này em không cần đâu, tức chết em rồi." Một lần nữa bước vào toa tàu, bốn người đứng ở cửa nhìn vào trong, không ai chủ động bước vào.

Tề Thiết Chủy nhìn cảnh tượng trước mắt, tay bấm quyết, miệng lẩm bẩm, cũng không biết đã nhìn ra được gì chưa.

Một lúc lâu sau mới nói: "Phật Gia, đồ vật bên trong có chút không ổn, tôi vừa xem rồi." "Tạm không nói đến những thi thể kia, mấy cái quan tài này, cách bài trí đều có chủ ý, nhưng không phải trận pháp của chúng ta." "Đây là trận pháp do âm dương sư của nước địch sử dụng, bên trong mang ý nghĩa triều bái, những thứ này hẳn đều là quan tài bồi táng." Nghe ông ta nói, Chương Khải Sơn gật đầu, sau đó nói: "Lão Bát, ta biết rồi, bây giờ đi thẳng vào trong, có sao không?" Tề Thiết Chủy lại quan sát một lượt, sau đó nói: "Không sao đâu, có thể đi thẳng vào." Chương Khải Minh nhíu mày, mặc dù cảm thấy đi vào có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng bây giờ không có bằng chứng, chỉ là cảm giác, nếu nói ra cũng sẽ không có tác dụng.

Lát nữa vào trong, phải nâng cao cảnh giác, cẩn thận một chút.

Bốn người từ từ đi vào toa tàu, trước tiên cẩn thận xem xét những chiếc quan tài đá, trên đó đều có chữ số Nhật.

Mấy người không mở quan tài, tiếp tục đi về phía trước, đến toa tàu dành cho người ở, cuối cùng cũng có phát hiện.

Người bên trong đều là người của nước địch, chết cách đây không lâu.

Nhưng nhìn thi thể của họ, đều mặt úp xuống, da mặt nhăn nheo, như thể đã mất hết nước.

Đột nhiên, Chương Khải Minh phát hiện ra vấn đề, nói: "Tất cả dừng lại, xem thi thể kia, hình như có thứ gì đó." Nói rồi, Chương Khải Minh lấy con dao găm của Chương Nhật Sơn, vạch áo trên lưng thi thể ra.

Sau đó thấy một hình xăm giống như mặt quỷ lộ ra.

Thấy vậy, mọi người đều sững sờ, sau đó vội vàng vạch áo trên lưng các thi thể khác ra.

Quả nhiên, đều phát hiện ra loại hình xăm mặt quỷ này.

Chương Khải Minh nhíu mày cẩn thận nhìn những hình xăm này, cảm giác nguy hiểm đó là do chúng mang lại.

Đột nhiên, Chương Khải Minh thấy Tề Thiết Chủy định dùng tay chạm vào những hình xăm đó, anh vội vàng nắm lấy cánh tay ông ta.

Sau đó nói: "Đừng động vào, thứ này có gì đó kỳ quái, tôi cảm thấy rất nguy hiểm." Lời vừa dứt, Chương Khải Minh cảm thấy như có kim châm sau lưng, huyết mạch trong cơ thể sôi trào, hình xăm lập tức hiện ra.

Những chỗ khác không nhìn thấy, nhưng hình xăm đen kịt đã che phủ nửa cái đầu trọc của Chương Khải Minh.

Anh cẩn thận cảnh giác xung quanh, đột nhiên thấy mặt quỷ trên thi thể dường như đang di chuyển, giống như có sinh mệnh.

Thấy vậy, anh vội hét lên: "Nhanh, lùi lại, những hình xăm mặt quỷ này còn sống." Nghe lời nhắc nhở, mọi người vội vàng lùi ra sau, tránh xa những thi thể đó.

Cảm thấy nguy hiểm đã biến mất, Chương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói: "Được rồi, chắc không sao đâu." Bên cạnh, Tề Thiết Chủy trực tiếp suy sụp, vội vàng ôm lấy cánh tay Chương Khải Minh hét lên: "Tiểu Phật Gia à, cảm ơn ngài đã cứu mạng tôi." "Tôi đã nói tôi không vào rồi, Phật Gia cứ ép tôi vào, xem đi, suýt nữa thì chết ở đây rồi, sao số tôi lại khổ thế này." Nhìn Tề Thiết Chủy bắt đầu ăn vạ, Chương Khải Minh mặt đầy vạch đen, cảm thấy cả người đều không ổn.

Hai người Chương Khải Sơn bên cạnh cũng nhìn nhau ngơ ngác, có lẽ không ngờ sẽ có tình tiết như vậy.

Bất đắc dĩ lắc đầu, ba người đều không để ý, Chương Khải Minh nói: "Hình xăm mặt quỷ đó, dường như chỉ trong một phạm vi nhất định mới có thể tấn công người khác, nhưng không biết đó là thứ quái quỷ gì." Chương Khải Sơn gật đầu: "Vậy chúng ta tránh xa một chút, đi về phía sau, xem xem bên trong còn có gì nữa không." Nghe nói phải đi vào nữa, Tề Thiết Chủy không chịu, sống chết không nhúc nhích.

Hết cách, Chương Nhật Sơn trực tiếp chĩa súng vào đầu ông ta nói: "Bát Gia, đừng làm khó tôi." Lần này ông ta mới ngoan ngoãn, từ từ quay người, tiếp tục đi về phía trước.

Dọc đường đi, những thi thể nhìn thấy đều có cảnh tượng tương tự, nhưng quan tài lại ngày càng ít đi.

Đang đi, đột nhiên bị Tề Thiết Chủy làm rơi một cuốn sách, Chương Khải Minh liếc nhìn, dường như là một bản vẽ.

Chương Khải Sơn cầm lên xem, sắc mặt khó coi nói: "Xem ra

những người này đều chết trong một thí nghiệm, đây là một cuốn sổ ghi chép thí nghiệm của địch quốc, nhưng chỉ có một phần quá trình." Tề Thiết Chủy xen vào: "Phật Gia, vậy là, những người này đang làm thí nghiệm trong một ngôi mộ à?" "Xem kìa, những thứ trong quan tài đều là vật liệu, còn những binh sĩ địch quốc đã chết này thì là người bảo vệ những vật liệu đó." "Nhưng trên đường đi không biết đã xảy ra chuyện gì, có thể là một loại độc khí nào đó bị rò rỉ, dẫn đến những người này đều trúng độc, vì vậy mới có cảnh tượng mà chúng ta nhìn thấy trước mắt." Điều này cũng có khả năng xảy ra, suy đoán khá chính xác.

Cất kỹ bản vẽ vừa phát hiện, mọi người tiếp tục đi dọc theo các toa tàu, giữa chừng tránh né những thi thể quỷ dị đó.

Khi đến toa tàu cuối cùng, trên mặt đất là một số lính gác mặc đồ đen.

Họ cũng đều chết trong tư thế mặt úp xuống đất, súng trong tay rơi vãi bên cạnh.

Cúi người xuống, cẩn thận xem xét một số thi thể, Chương Khải Sơn quay đầu lại nói: "Những người này dường như mới chết không lâu, thi thể vẫn còn mềm." Đang nói, Chương Khải Minh thấy từng sợi tóc đen đang hướng về phía Chương Khải Sơn.

Không kịp nhắc nhở, Chương Khải Minh trực tiếp một cước đá vào bên hông Chương Khải Sơn.

Phản ứng của anh ta cũng nhanh, trực tiếp dùng hai tay đỡ lấy, nhưng không dùng lực.

Ngược lại, anh ta thuận theo lực đạo đó, trượt sang một bên, vừa vặn tránh được cuộc tấn công của những sợi tóc quỷ dị.

Chương 48

Chương Nhật Sơn vội vàng đến đỡ Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh ở tại chỗ cẩn thận phòng bị.

Thấy không còn nguy hiểm, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đại ca, đừng đến quá gần thi thể, trên người những thi thể này chắc cũng có loại hình xăm mặt quỷ đó." Mặc dù không nhìn thấy thứ tấn công, nhưng Chương Khải Sơn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm vừa rồi.

Anh bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, nhị đệ, cảm ơn đệ đã cứu ta." Bên cạnh, Tề Thiết Chủy đến bây giờ mới hoàn hồn, nói: "Tiểu Phật Gia, thân thủ của ngài cũng quá nhanh nhẹn rồi." 35.

"Lát nữa nếu tôi gặp nguy hiểm, ngài cũng nhất định phải cứu tôi, tuyệt đối đừng để bụng chuyện trước kia." Nói rồi, ông ta chạy thẳng đến bên cạnh Chương Khải Minh, như thể muốn bám lấy anh.

Tề Thiết Chủy thật sự quá quý mạng, đến cả thể diện của Cửu Môn Bát Gia cũng không cần nữa sao?

Cẩn thận tránh né những thi thể trên mặt đất, mọi người nhìn không gian phía trước bị rào sắt khóa lại.

Bên trong có một chiếc quan tài đá khổng lồ, không giống với những chiếc quan tài đá trước đó, hoa văn trang trí trên chiếc quan tài này đều rất tinh xảo.

Vừa nhìn đã biết là quan tài chính trong ngôi mộ cổ, có lẽ mọi vấn đề đều có thể tìm được câu trả lời từ bên trong.

Nhìn rào sắt bị khóa, Chương Nhật Sơn định đi tìm dụng cụ thì bị Chương Khải Minh cản lại.

Nhìn ổ khóa sắt trước mắt, Chương Khải Minh vận lực vào đầu ngón tay, theo một tiếng "keng" giòn tan.

Chỉ thấy ổ khóa sắt đó trực tiếp bị kình lực của Chương Khải Minh phá nát, rào sắt trước mặt dễ dàng có thể mở ra.

Hai người Chương Khải Sơn đều đã thấy thân thủ của anh, nên nhìn cảnh này cũng không kinh ngạc, nhưng Tề Thiết Chủy thì khác.

Tề Thiết Chủy trực tiếp nhặt ổ khóa vỡ trên mặt đất lên, cẩn thận xem xét, sau đó lại cẩn thận nhìn hai tay của Chương Khải Minh.

Miệng lẩm bẩm: "Trời ơi, đây là sắt mà, đã bị đập vỡ rồi sao?" "May mà mình xin lỗi nhanh, nếu không dính một chỉ như vậy, e rằng óc cũng chảy ra mất, đây là cái đùi lớn, phải ôm cho chặt." Nghe những lời không biết xấu hổ đó, Chương Nhật Sơn cũng phải bật cười, một lúc lâu sau mới nói: "Bát Gia, ngài là Cửu Môn Bát Gia đấy." Tề Thiết Chủy không lấy làm xấu hổ, ngược lại còn kiêu ngạo nói: "Cút đi, Chương Phó quan, cậu thì biết gì, chỉ cần có thể giữ mạng, thể diện hoàn toàn vô dụng." Lời nói này cũng có lý, dù sao có mạng sống mới có thể làm những việc khác.

Chương Khải Minh không để ý đến hai người đấu võ mồm, tiến lên mở cửa sắt, đi đến gần quan tài.

Nhìn quan tài trước mắt, Chương Khải Sơn đột nhiên nói: "Là một chiếc quan tài tiếu tử, cũng không biết bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì." Bên cạnh, Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Phật Gia, quan tài tiếu tử?" Nói rồi, ông ta vội đến gần quan tài, cẩn thận quan sát, sau đó nói: "Phật Gia, ngài xem chiếc quan tài tiếu tử này, trông không giống kết cấu ban đầu, dường như được đổ thêm nước sắt lên sau, chắc hẳn đã có tiền bối ghé thăm." Nghe vậy, mọi người lại cẩn thận xem xét, quả nhiên, giống như Tề Thiết Chủy nói, nước sắt và quan tài không được hoàn thành cùng một lúc.

Chương Khải Sơn trầm tư một lúc, nói: “Tạm thời đừng quan tâm nữa, chúng ta xuống trước, lát nữa mang những quan tài này về biệt thự rồi nói sau.” Xuống khỏi đoàn tàu, Chương Khải Sơn ra lệnh cho binh sĩ làm việc, trước tiên khiêng quan tài xuống, sau đó đốt toàn bộ đoàn tàu, để tránh những thứ nguy hiểm bên trong chạy ra ngoài.

Nhận lệnh, các binh sĩ bắt đầu hành động, chuẩn bị phá cửa lấy quan tài.

Nhìn hành động của các binh sĩ, Chương Khải Minh nhỏ giọng nói: “Đại ca, xem ra Lục Kiến Huân và kẻ địch đang cấu kết với nhau.” “Nếu không, tối qua sao lại trùng hợp đến ga tàu hỏa như vậy?” Chương Khải Sơn gật đầu: “Nhị đệ, đệ nói không sai, ta vốn tưởng rằng hắn và ta không hợp nhau.” “Không ngờ hắn lại cấu kết với kẻ địch, nhưng tại sao lại thông báo tin tức này cho ta?

Chẳng phải sẽ làm lộ mục tiêu của kẻ địch sao?” Nhìn ba người nhíu chặt mày, Chương Khải Minh cười nói: “Đại ca, đừng nghĩ sự việc quá phức tạp.” “Nếu đây là ý của kẻ địch thì sao?

Có lẽ chúng cũng không hiểu được sự biến hóa quỷ dị của đoàn tàu này?” “Tiết lộ tin tức, mặc dù có thể mang lại một số rủi ro nhất định, nhưng cũng có thể sẽ có thu hoạch bất ngờ thì sao?” 36.

Nghe lời của Trương Khải Minh, ba người sững sờ, một lúc lâu sau cả ba đều lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Họ đều không phải người ngu, một chút tâm tư nhỏ như vậy, chỉ cần tĩnh tâm là có thể nghĩ ra.

Tề Thiết Chủy khinh bỉ một tiếng, nói: “Một tay dương mưu chơi thật hay, chỉ cần Phật Gia biết chuyện này.” “Bất kể nguyên nhân đằng sau là gì, chỉ cần có thể uy hiếp đến an toàn của Sa Thành, Phật Gia chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng.” “Có thể có thêm một nguồn tình báo, chuẩn bị ở phía sau ăn sẵn, thật vô sỉ.” Mặc dù biết đó là dương

mưu, nhưng Chương Khải Sơn cũng chỉ có thể nhảy vào, dù sao cũng có khả năng đây là nơi kẻ địch nghiên cứu độc khí.

Chiêu này chơi thật cao minh, nhưng, có Chương Khải Minh tham gia, vậy thì biến số ở đây có thể đã nhiều hơn rồi.

Thấy ba người sắc mặt nghiêm túc, Chương Khải Minh cười nói: "Không cần lo lắng, chỉ cần cuối cùng chúng ta có thể giết hết bọn chúng." "Đến lúc đó chúng biết kết quả điều tra của chúng ta, thì có ích gì chứ?" "Bất kể là âm mưu hay dương mưu, chỉ khi không biết tình hình, mới có sức sát thương." "Nhưng bây giờ chúng ta đã biết, cần gì phải sợ những kẻ tiểu nhân không dám lộ mặt đó?" Mọi người nhìn nhau, tâm ý tương thông lộ ra nụ cười, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu.

Đợi các binh sĩ hoàn thành công việc, mấy người mang theo quan tài, trở về biệt thự.

Trở về biệt thự, tất cả các quan tài được kéo về đều được đặt trong sân.

Chương Khải Sơn nhìn những chiếc quan tài này nói: "Bắt đầu đi, trước tiên mở những chiếc quan tài đá khác ra xem, còn quan tài tiếu tử thì để sau cùng." Nghe lệnh, các binh sĩ nhanh chóng hành động, tiến lên mở mấy chiếc quan tài đá.

Đến gần quan tài đá nhìn, mọi người đều nhíu chặt mày.

Chỉ thấy bên trong là từng bộ xác khô, bị một loại lưới sinh vật nào đó che phủ.

Nhưng qua khe hở, có thể thấy xác khô bên trong cũng đang mặt úp xuống.

Những xác khô này, và những người vừa mới chết trên tàu hỏa, trạng thái về cơ bản là giống nhau.

Thấy Chương Nhật Sơn định lại gần, Chương Khải Minh trực tiếp cản lại, nói: "Đừng đến gần, chắc cũng có những hình xăm mặt quỷ đó." 37.

Nhìn những thứ giống như mạng nhện bên trong, Trương Khải Minh biết đó là kén tơ do bướm độc nhả ra.

Bây giờ những con bướm độc đó có khả năng đang ẩn náu trong những xác khô này, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Chương Khải Minh nói: "Đậy nắp quan tài lại đi, bên trong cũng không có gì đáng chú ý, lát nữa đốt đi là được." Chương Khải Sơn cũng gật đầu: "Vậy xử lý như thế đi, xem ra muốn phát hiện ra thứ gì đó, phải mở quan tài tiếu tử ra." Tiếc là, quyết định này đã muộn một bước, khi các binh sĩ chuẩn bị đóng nắp quan tài lại.

Chương Khải Minh phát hiện kén tơ bên trong tự động di chuyển không có gió, bướm độc sắp xuất hiện.

Thế là anh vội hét lên: "Tất cả mau lùi lại, có thứ gì đó sắp xuất hiện." Lời vừa dứt, đã thấy từ trong những chiếc quan tài đó bay ra rất nhiều bướm độc.

Những con bướm này đều màu xanh lam, trông rất đẹp, nhưng lại có thể gây chết người.

Chương Khải Minh trực tiếp ra tay, mỗi một chỉ điểm vào con bướm độc, đều sẽ trực tiếp giết chết nó.

Những người khác cũng không rảnh rỗi, đều rút dao găm tùy thân, chém giết những con bướm độc này.

Đột nhiên, một binh sĩ trực tiếp bị phấn độc của bướm rơi trúng người, sau đó hét lên thảm thiết rồi chết.

Thấy cảnh này, Tề Thiết Chủy trốn ở phía sau hét lên: "Mọi người cẩn thận, phấn trên thân những con bướm độc này mới là thứ gây chết

người.” Có phòng bị, hành động tiếp theo diễn ra thuận lợi hơn, cho đến khi tất cả bướm độc bị giết chết, cũng không có thêm thương vong nào mới.

Giải quyết xong những con bướm độc này, Chương Khải Minh trực tiếp tháo găng tay của mình ra, ném vào trong quan tài đá.

Anh không muốn bị trúng độc một cách bất ngờ, vừa rồi trên găng tay đã dính không ít phấn độc.

Sau khi giết chết bướm độc, các binh sĩ vội vàng đóng nắp quan tài lại, để phòng ngừa có sự cố bất ngờ xảy ra.

Nhìn xác bướm độc trên mặt đất, Chương Khải Sơn cúi người xuống cẩn thận xem xét, nói: “Lưới trắng trong quan tài, chắc là kén tơ của thứ này, nhưng không biết cụ thể có tác dụng gì.” Mọi người đều xem xét, nhưng không phát hiện ra thứ gì có giá trị.

Chương 49

Trước chiếc quan tài tiếu tử cuối cùng, nhìn lỗ hổng trên nắp quan tài.

Chương Khải Sơn ra lệnh: "Một binh sĩ, mở quan tài ra." Chương Khải Minh biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, một binh sĩ vì căng thẳng mà bị chặt đứt cánh tay, anh có chút không nỡ.

Thế là anh nói tiếp: "Đại ca, để em, công phu của em không sợ cơ quan bên trong." Nghe vậy, Chương Khải Sơn do dự một chút rồi đồng ý, dù sao anh cũng đã trải nghiệm khả năng phòng ngự của Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh xin một đôi găng tay, đeo vào, để phòng ngừa phấn độc bên trong.

Ai biết được phòng ngự của 《Kim Chung Tráo》 có thể ngăn được phấn độc xâm nhập không, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đứng gần quan tài, Chương Khải Minh trực tiếp đưa tay phải vào lỗ hổng, sau đó nói: "Đại ca, bắt đầu đi, nói cho em biết làm thế nào, em thao tác." Nghe vậy, Chương Khải Sơn nói thẳng: "Nhị đệ, trước tiên sờ dọc theo thân quan tài, bên trong hẳn sẽ có một thứ giống như khóa cài." Chương Khải Minh sờ qua sờ lại bên trong một hồi, một lúc lâu sau mới phát hiện ra khóa cài ở một góc quan tài.

Sau đó nói: "Đại ca, tìm thấy rồi." Chương Khải Sơn tiếp tục nói: "Được, bây giờ đừng vội mở khóa cài, phải kiểm tra xung quanh, hẳn sẽ có một thứ giống như dây thép, kéo mạnh, sau đó thuận thế xoay ngược chiều kim đồng hồ khóa cài là được." Anh tìm kiếm một hồi, quả nhiên ở phía trên khóa cài phát hiện ra một thứ giống như dây thép.

Theo lời miêu tả của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh cẩn thận thao tác, sau đó nghe thấy quan tài phát ra một tiếng "cạch".

Đến khi Chương Khải Minh rút tay ra, chiếc quan tài tiếu tử trước mắt trực tiếp xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy nắp quan tài phía trên, giống như một cánh cửa, từ từ trượt sang hai bên quan tài, để lộ ra cảnh tượng bên trong.

Bên trong cũng đặt một bộ xác khô đang nằm sấp, trên thi thể cũng có rất nhiều kén tơ.

Thấy vậy, mọi người đều biết, bên trong chắc chắn cũng có bướm độc tồn tại, mọi người cũng không vội vàng kiểm tra thi thể.

Hồi lâu, cuối cùng cũng có mấy con bướm độc bay ra từ bên trong, vừa xuất hiện đã bị Chương Nhật Sơn dùng dao găm giết chết.

Để an toàn, mọi người lại đợi một lúc, không có thêm bướm độc nào xuất hiện, mới bắt đầu hành động.

Chương Khải Sơn đến gần quan tài cẩn thận tìm kiếm, chỉ tìm thấy một chiếc nhẫn, không còn thứ gì khác tồn tại.

Thấy chiếc nhẫn trong tay Chương Khải Sơn, mắt Tề Thiết Chủy sáng lên, vội vàng cầm lấy, cẩn thận quan sát.

Một lúc lâu sau, ông ta nói: "Phật Gia, thứ này chắc là đồ từ thời Nam Bắc Triều, có thể có liên quan đến nhà Nhị Gia, hoa văn trên đó tôi dường như đã thấy ở nhà Nhị Gia thứ tương tự." Chương Khải Sơn nhận lấy chiếc nhẫn, mân mê một lúc rồi nói: "Xem ra, chúng ta phải đi tìm Nhị Gia, nếu không khó mà tra ra được thứ này." Mặc dù phải đi tìm Nhị Gia, nhưng cũng phải đợi kiểm tra xong thi thể rồi mới đi.

Khiêng xác khô bên trong ra, lần này không có sợi tóc đen nào xuất hiện, khiến Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm.

Lật thi thể lại, cẩn thận xem xét, sau đó phát hiện miệng của thi thể có chút khác thường.

Lại gần xem, chỉ thấy trong miệng đang mở đầy những cây kim nhỏ như lông trâu, bao phủ toàn bộ khoang miệng và vị trí cổ họng.

Cẩn thận xem xét, có thể phát hiện, những cây kim này đều bị người ta đâm vào từ phía sau, bề mặt xác khô có để lại lỗ kim.

Chương Khải Sơn nói: "Xem ra là để phòng bị thứ gì đó, thứ đó sẽ bò ra từ trong cơ thể xác khô." Lúc này Tề Thiết Chủy nói: "Lại xem, ánh sáng trên đầu kim, đều là màu xanh lam, những cây kim này đều có độc." "Cũng không biết là vị tiền bối nào bố trí, lại cẩn thận đến vậy." Chương Khải Minh nhìn những cây kim nhỏ đó, cẩn thận rút ra một cây, xem xét kỹ.

Anh phát hiện trên đó có vết xước, có thể thứ bên trong đã chạy thoát.

Thế là anh nói: "Cẩn thận cũng vô ích rồi, thứ bên trong đã chạy thoát, bố trí của vị tiền bối đó vô dụng rồi." Nhìn những người khác đang nghiên cứu cây kim đó, Chương Khải Minh nhíu mày suy nghĩ.

Kiếp trước hoàn toàn không có đoạn tình tiết này, thứ chạy ra bên trong rốt cuộc là gì?

Xem ra lúc xuống mộ phải cẩn thận rồi, bố trí nguy hiểm như vậy cũng không thể giam giữ được thứ đó.

Đến lúc gặp phải, chắc chắn không phải là loại dễ đối phó, không thể lật thuyền trong mương được.

Một lúc sau, mọi người theo Chương Khải Sơn đến một quán trà, tên là Lê Viên, nơi Nhị Gia hát hí khúc.

Từ khi vì phu nhân mà không xuống mộ nữa, ông thường đến đây hát hí khúc.

Hí khúc của ông rất được hoan nghênh, lần nào cũng đông nghịt khách, không còn một chỗ trống.

Theo Chương Khải Sơn bước vào cửa Lê Viên, nghe tiếng hát hí khúc líu lo bên trong, Chương Khải Minh có chút không thể tiếp thu được.

Thế là anh nói: "Đại ca, em đợi ở cửa nhé, anh vào đi, hí khúc em nghe một câu cũng không hiểu." Nghe vậy, Chương Khải Sơn cười: "Ha ha, nhị đệ, chúng ta giống nhau, ta cũng không hiểu, được, vậy ta vào đây." Đang đứng ở cửa, Chương Khải Minh đột nhiên nghe thấy tiếng hí khúc bên trong dừng lại, có tiếng ồn ào.

Đoán là, bên trong có khách gây sự, sớm biết có náo nhiệt để xem, vừa rồi đã vào rồi.

Từ từ đến gần cửa, vừa vặn thấy một người đang thổi một cây kim về phía Chương Khải Sơn.

Nhưng may mắn, công phu của Chương Khải Sơn không tồi, thính lực cũng tốt, sớm đã phát hiện ra cuộc tấn công.

Chỉ thấy Chương Khải Sơn hơi nghiêng đầu, cây kim thổi bay qua, sau đó lại bị Chương Khải Sơn dùng nhẫn đánh trúng, rơi xuống.

Người tấn công lén lút thấy vậy, sợ đến chết khiếp, vội vàng muốn rời đi.

Nhìn ba người đang rời đi, Chương Khải Minh chú ý xung quanh, sự chú ý của mọi người đều đang tập trung vào vở hí trên sân khấu.

Anh trực tiếp ra tay, chỉ thấy liên tiếp ba lần công kích, kình lực của 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》 trực tiếp xuyên thủng tim của ba người.

Nhìn ba người đã mất đi hơi thở, sắp ngã xuống đất, Chương Khải Minh trực tiếp dùng tay đỡ lấy.

Sau đó ném ba người ra sau tấm rèm ở cửa, toàn bộ quá trình không có bất kỳ tiếng động nào.

Chú ý đến cảnh này chỉ có Chương Nhật Sơn và nhân vật chính đang hát hí trên sân khấu, Nhị Gia.

Nhìn ánh mắt có chút kinh ngạc của Nhị Gia, Chương Khải Minh sờ đầu trọc cười một tiếng, giống như một tiểu hòa thượng ngượng ngùng, rất thuần khiết.

Nếu không phải cảnh giết người vừa rồi bị Nhị Gia nhìn thấy, có lẽ ông đã tin rồi.

Vở hí tiếp tục diễn, khán giả vỗ tay tán thưởng, mọi thứ đều bình thường, ngoại trừ ba cái xác sau tấm rèm.

Không lâu sau, Chương Nhật Sơn đi ra, nói: "Tiểu Phật Gia, ngài đã cứu tôi rồi, vừa rồi Phật Gia bảo tôi xử lý chúng, không ngờ ngài đã giúp tôi giải quyết." Vỗ vỗ vai anh ta, Chương Khải Minh cười nói: "Ra tay với đại ca của tôi, tôi có thể đứng yên nhìn được sao?" "Xử lý thi thể đi, để không làm bẩn nơi hát hí của Nhị Gia." Trong lúc Chương Nhật Sơn lén lút xử lý thi thể, Chương Khải Minh quay đầu lại cười với Chương Khải Sơn, mọi thứ đều không cần nói ra lời.

Bên tai nghe tiếng hát hí khúc líu lo, Chương Khải Minh dựa vào cột cửa sắp ngủ gật.

Đến khi tiếng chuông báo kết thúc vang lên, anh mới giật mình tỉnh dậy.

Chương 50

Mơ màng nhìn khách khứa từ từ đi qua bên cạnh, Chương Khải Minh cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Đi theo phía trước Chương Nhật Sơn, Chương Khải Sơn và Nhị Gia đã giao thủ.

Nhưng hai người là bạn tốt, sẽ không thô lỗ như vậy, đều ngầm hiểu ý sử dụng thôi thủ.

Kéo Chương Nhật Sơn, hai người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, say sưa xem.

Loại công phu mềm mại này, Chương Khải Minh rất ngưỡng mộ, nhưng tiếc là, anh hoàn toàn không làm được, ai bảo anh có một thân ngoại công cương mãnh chứ?

Một lúc lâu sau, chiếc nhẫn được phát hiện rơi xuống chiếc bàn bên cạnh, hai người mới dừng tay.

Nhìn Nhị Gia trong bộ trang phục hí khúc, Chương Khải Sơn mở lời: "Nhị Gia, mặc dù đã rửa tay gác kiếm." "Nhưng chúng ta cùng là người trong Cửu Môn, cảm thấy thật sự có thể hoàn toàn thoát ly sao?

Đối mặt với hiện thực đi." Nhị Gia không trả lời trực tiếp, ngược lại hỏi: "Không biết vị ở bên kia tên là gì?

Nếu tôi không nhìn lầm, chính là người đã đánh gãy tay Trần Bì phải không?" Nghe lời của Nhị Gia, Chương Khải Minh đứng dậy, cười nói: "Nhị Gia nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ dạy dỗ một kẻ không giữ quy củ thôi." "Không ngờ lại bị Nhị Gia nhớ kỹ, làm quen một chút, tôi tên là Chương Khải Minh." Nghe xong, Nhị Gia nhìn về phía Chương Khải Sơn, hỏi: "Quan hệ của hai người?" Chương Khải Sơn

cười nói: "Nhị Gia, tôi và cậu ấy là anh em ruột, thất lạc nhiều năm, gần đây mới nhận lại nhau." Nhị Gia gật đầu nói: "Vậy sau này cũng hoan nghênh cậu thường đến nghe hí." Chương Khải Minh cười gật đầu: "Vậy sau này làm phiền Nhị Gia rồi." Mặc dù Chương Khải Minh ghét nghe hí, nhưng lời nói xã giao, không tiện từ chối, cứ đồng ý trước rồi tính sau.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Sơn thấy Nhị Gia không có ý định đồng ý.

Đành phải đứng dậy nói: "Nhị Gia, đồ vật tôi để lại đây, hy vọng ngài có thể suy nghĩ kỹ." Nhìn Chương Khải Sơn sắp rời đi, Nhị Gia nói: "Phật Gia, bất kể thế nào, hy vọng ngài có thể cẩn thận một chút, chuyện bên trong chắc không đơn giản." Nhìn Chương Khải Sơn rời đi, Chương Khải Minh cũng đứng dậy, trước khi đi nói: "Đúng rồi, Nhị Gia, hôm nay trên những thi thể đó có hình xăm mặt quỷ, thứ đó dường như còn sống." "Sẽ duỗi ra một số sợi tóc đen chuẩn bị tấn công người ở gần." Nói xong, cũng không để ý đến vẻ mặt có chút ngơ ngác của Nhị Gia, trực tiếp rời đi.

Ra ngoài, thấy vẻ mặt của hai người Chương Khải Sơn đang đợi, Chương Khải Minh cười một tiếng, nhưng không nói gì.

Cho Nhị Gia một chút kích thích, xem xem rốt cuộc ông ta sẽ phản ứng thế nào.

Chương Khải Minh không theo Chương Khải Sơn về biệt thự, giữa đường rời đi, trở về Cửu Vận thương hành.

Nhìn Hoa Linh đang bận rộn, Chương Khải Minh cũng không làm phiền, chỉ cần cô ấy thích là được.

Chương Khải Minh chuẩn bị về phòng một chuyến, những thứ nhìn thấy hôm nay, khiến anh không có tự tin.

Anh chuẩn bị vào lại hệ thống xem, có thể rút được thứ gì tốt không, nếu không vào mộ sẽ không an toàn lắm.

Trở về phòng, thấy Nộ Tình Kê đang nằm trên giường ngủ.

Chương Khải Minh từ bỏ việc phản kháng, trực tiếp nằm xuống phía còn lại của giường, gọi ra giao diện ảo của hệ thống.

Nhìn số tuổi thọ còn lại hơn 9 năm trong hệ thống, Chương Khải Minh cắn răng, đổi lấy 4 lần cơ hội rút thưởng.

Những chuyện nhìn thấy hôm nay, khiến Chương Khải Minh biết thực lực của mình quá yếu, cần phải nâng cao.

Chương Khải Minh trực tiếp nhấn rút thưởng, vẫn là công thức cũ, hoàn toàn không có cảm giác trải nghiệm.

"Chúc mừng túc chủ nhận được 《Trác Thối Công》, 《Kim Chung Tráo》 tầng thứ hai, một đôi Chỉ Hổ Tịch Tà, một đôi Găng Tay Tàm Ti." "《Trác Thối Công》: Thuộc loại kỹ năng ngoại luyện ngạnh công, luyện ra dương cương chi kình, một loại kỹ thuật đá thấp, đá ngầm có tính ẩn giấu cực cao." "《Kim Chung Tráo》 tầng thứ hai: Cường hóa đôi chân." "Chỉ Hổ Tịch Tà: Chế tạo từ chu sa và hàn thiết, có khả năng trừ tà nhất định, đồng thời đi kèm cơ quan lưỡi kiếm." "Găng Tay Tàm Ti: Găng tay được dệt từ tơ tằm, có thể phòng tránh hiệu quả các loại độc tố gây hại, đồng thời tăng cường phòng ngự." Nhìn những phần thưởng nhận được từ việc rút thưởng, Chương Khải Minh rất vui, đặc biệt là đôi chỉ hổ đó, cầm trong tay, vô cùng kinh diễm.

Lại nhìn đôi găng tay tơ tằm, sau này không cần phải thay đổi luôn, vừa vặn có thể phòng hộ thi độc, phối hợp với chỉ hổ sử dụng, hiệu quả càng tốt hơn.

Mang theo rất tiện lợi, nhưng nhìn những phần thưởng này,

Chương Khải Minh luôn cảm thấy hệ thống đã sắp đặt sẵn, nếu không trúng chỉ hổ rồi, sao lại trùng hợp cho thêm đôi găng tay?

Nhìn những thứ rút ra được, Chương Khải Minh cảm thấy hệ thống này chắc chắn là do hòa thượng làm ra, thực sự là như vậy rồi.

Mở giao diện hệ thống, cẩn thận xem thuộc tính của mình.

"Túc chủ: Chương Khải Minh Tuổi thọ: 5 năm [Có thể dựa vào giá trị minh khí mà túc chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi thọ.] Thể chất: 3 [Người bình thường là 1.] Sức mạnh: 5 [Người bình thường là 1.] Tốc độ: 2 [Người bình thường là 1.] Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 hai tầng đầu, 《Trác Thối Công》...

Số lần rút thưởng: 0 [Mỗi một năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.]" Thuộc tính lại tăng lên không ít, nhưng nhìn những thuộc tính khoa trương này, xem ra sau này chỉ có thể đi theo con đường bạo lực rồi.

Thêm vào đó là trang bị trên người, bây giờ một mình gặp phải thi vương, dù không thể đánh bại, nhưng trốn thoát cũng không thành vấn đề.

Trong sân, anh trước tiên làm quen với công phu vừa nhận được, sau đó thử chỉ hổ, cảm thấy toàn thân thông suốt.

Nhìn tảng đá ở góc tường bị chỉ hổ phá nát, Chương Khải Minh lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Anh trước tiên cất chỉ hổ và găng tay đi, đợi lúc xuất phát trộm mộ mới lấy ra.

Bình thường có 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》 và 《Trác Thối Công》 hai loại công phu là đủ dùng rồi.

Sau khi thích ứng với thực lực được nâng cao, Chương Khải Minh

đến Linh Minh Y Quán, vừa vào đã phát hiện tình hình có chút không ổn.

Nhìn vào nơi khám bệnh, lại phát hiện ra Nhị Gia trong bộ đồ màu đỏ.

Tiến lên, Chương Khải Minh nói: "Nhị Gia?

Vừa mới chia tay không lâu, chúng ta lại gặp nhau rồi?" Nghe tiếng Chương Khải Minh, Nhị Gia quay đầu lại, kinh ngạc nói: "Sao cậu lại ở đây?

Đây là?" "À, tôi và Hoa Linh cùng nhau mở y quán này, tôi thường ở Cửu Vận thương hành bên cạnh." Nghe lời của Chương Khải Minh, Nhị Gia gật đầu nói: "Khải Minh huynh đệ, tôi đến đây là để mời Hoa Linh bác sĩ đến phủ khám bệnh." "Gần đây danh tiếng của Hoa Linh bác sĩ đã truyền khắp cả Sa Thành, đều nói y thuật cao siêu, lòng dạ lương thiện." Nhìn số bệnh nhân còn lại không nhiều, Chương Khải Minh nói: "Được, vậy tôi thay Hoa Linh đồng ý, mặt mũi của Nhị Gia phải nể." "Nhị Gia, ngài vào trong ngồi trước đi, đợi những bệnh nhân này khám xong, chúng ta xuất phát." Cũng không đợi lâu, Hoa Linh khám xong cho những bệnh nhân còn lại, bước vào.

Thấy Chương Khải Minh, cô cười nói: "Tiểu Phật Gia, hì hì, hôm nay lại lỗ vốn rồi, ngài đừng giận nhé." Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh có thể nói gì chứ?

Đành phải nói: "Cũng không trông mong có thể kiếm tiền, cô vui là được." "Đúng rồi, đây là Nhị Gia, lần này ngài ấy đến là để mời cô đi khám bệnh." Nhị Gia vội đứng dậy nói: "Xin hỏi Hoa Linh bác sĩ có thể đến phủ một chuyến không, vợ tôi bị bệnh, thân thể suy yếu, không tiện đi lại." Hoa Linh lương thiện đương nhiên cũng không từ chối, trực tiếp mang theo hòm thuốc xuất phát.

Đi trên đường, Nhị Gia nhìn Hoa Linh vui vẻ phía trước, nói:

“Khải Minh huynh đệ, không biết chuyện lỗ vốn vừa rồi là sao, tôi thấy buôn bán không phải rất tốt sao?” Chương Khải Minh chỉ vào Hoa Linh phía trước nói: “Buôn bán tốt mới lỗ vốn, mỗi ngày đều có những bệnh nhân khó khăn, gặp những người như vậy Hoa Linh về cơ bản sẽ không thu phí, không lỗ vốn mới lạ?” Nghe vậy, Nhị Gia cười nói: “Hoa Linh cô nương thật lương thiện, hy vọng lần này có thể chẩn đoán ra bệnh tình của vợ tôi.” Bệnh tình?

Bệnh tình của Nha Đầu thì Chương Khải Minh biết, không phải là trúng độc sao?

Nhưng anh không có cách nào chữa trị, xem xem Hoa Linh chẩn đoán thế nào.

Nếu thuận lợi, không chừng Nhị Gia có thể trực tiếp đi cùng xuống mộ.

Đến phủ của Nhị Gia, phải đi theo ông ta, trong tòa nhà lớn như vậy, hoàn toàn không tìm được đường.

Hoa Linh đột nhiên nói: “Tiểu Phật Gia, may mà chúng ta không ở trong một cái sân lớn như vậy, nếu không tôi có thể đi lạc mất, lớn quá đi.” Nhìn vẻ ngốc nghếch của Hoa Linh, Chương Khải Minh cười nói: “Yên tâm, cô thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không đi lạc đâu.” Theo Nhị Gia vào một căn phòng, vợ ông ta chắc ở trong phòng trong.

Thế là, Chương Khải Minh nói: “Nhị Gia, ngài vào đi, tôi ở đây đợi.” Nhị Gia sững sờ, sau đó cười gật đầu: “Cảm ơn đã thông cảm, tôi sẽ cho người hầu mang trà lên.” Ngồi trên ghế, Chương Khải Minh vừa uống trà, vừa nhìn đồ đạc trong phòng.

Chương 51

Có thể thấy, Nha Đầu là một người tỉ mỉ, mỗi món đồ trong phòng đều ngăn nắp, vừa nhìn đã biết không ít tâm huyết.

Khoảng nửa giờ sau, Hoa Linh mới ra ngoài, phía sau là Nhị Gia và một người phụ nữ yếu ớt khác.

Chương Khải Minh vội đứng dậy, chào hỏi lẫn nhau, làm quen.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Nhị Gia hỏi: "Không biết Hoa Linh bác sĩ đã chẩn đoán ra gì chưa?" Quay đầu, Chương Khải Minh thấy vẻ mặt khó xử của Hoa Linh, bèn gọi cô sang một bên.

Sau đó nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?

Không chẩn đoán ra bệnh tình sao?

Khó nói à?" Hoa Linh vội vàng lắc đầu, nói: "Không phải, Tiểu Phật Gia, tôi đã chẩn đoán ra rồi, nhưng căn bệnh này không nên là bệnh mà phu nhân của Nhị Gia mắc phải." "Cô ấy bị trúng độc, không phải bị bệnh, là trúng thi độc." Nghe Hoa Linh nói, Chương Khải Minh kinh ngạc, không ngờ y thuật của cô lại cao siêu đến vậy, thật sự có thể nhìn ra bệnh căn.

Cô nói tiếp: "Hiện tại đã bị thi độc xâm nhập tâm phế, muốn chữa khỏi thì cần một loại dược liệu quý giá tên là Lộc hoạt thảo." "Đó chỉ là một loại, còn lại cũng cần không ít dược liệu quý hiếm khác, không phải chuyện chỉ có tiền là giải quyết được." "Nếu có đủ những thứ đó, phối hợp với châm cứu của tôi, tôi nắm chắc có thể loại bỏ thi độc trong cơ thể." "Nhưng tôi không muốn cho mọi người hy vọng rồi lại khiến mọi người tuyệt vọng." Chương Khải Minh quay đầu nhìn vợ chồng Nhị gia đang có vẻ lo lắng, rồi hạ giọng hỏi: "Trừ Lộc hoạt thảo ra, những dược liệu khác chỗ tôi chắc là có cả chứ?" "Toàn bộ

số thu hoạch được trong mộ Vong Thi Vương đều còn đó, vẫn chưa đụng đến." Hoa Linh sửng sốt, rồi gật đầu: "Nhưng Lộc hoạt thảo thì sao?

Đó mới là vị thuốc quan trọng nhất." Chương Khải Minh sờ sờ đầu, nói: "Yên tâm đi, Lộc hoạt thảo cũng sẽ tìm được thôi." Đưa Hoa Linh về lại ghế ngồi, anh nghe Nhị gia vội vàng hỏi: "Tình hình của vợ tôi có thay đổi gì không?" Nhìn Nhị gia lo lắng, Chương Khải Minh mỉm cười nói: "Nhị gia, không phải tin xấu, mà là tin tốt." "Vừa rồi Hoa Linh không biết nên nói thế nào, nên mới im lặng." Chương Khải Minh sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói: "Nhị gia, phu nhân không phải bị bệnh, mà là trúng độc." Nghe vậy, hai vợ chồng Nhị gia sững sờ.

Bao nhiêu năm qua đã gặp không biết bao nhiêu bác sĩ, đều không chẩn ra được bệnh căn, chỉ nói là cơ thể suy nhược.

Lần này cuối cùng cũng có kết quả.

Đây đúng là một tin tốt lành khiến người ta phấn chấn.

Thấy hai người kích động, Hoa Linh vội nói: "Nhị gia, mau lên, đừng để phu nhân quá xúc động, như vậy không được đâu, không tốt cho cơ thể." Nhị gia vội vàng an ủi Nha Đầu, cố gắng kiểm soát cảm xúc của cô, phòng trường hợp tâm trạng kích động gây ra biến chứng không hay.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Hoa Linh, cô dìu phu nhân vào trong nghỉ ngơi trước đi, kẻo lát nữa lại càng kích động hơn." "Chuyện còn lại, tôi sẽ nói với Nhị gia." Nhìn hai người họ đi vào phòng trong, Chương Khải Minh nói với Nhị gia đang xúc động: "Nhị gia, loại thi độc này đã ăn mòn nhiều năm, hiện đã xâm nhập vào tâm phế của phu nhân." "Vì vậy, muốn loại bỏ thi độc cần rất nhiều dược liệu quý hiếm, những loại khác tôi đều có thể cung cấp." "Nhưng vị thuốc quan trọng nhất là Lộc hoạt thảo thì cần phải tìm.

Vừa rồi Hoa Linh không nói là vì sợ không tìm được những dược liệu quý giá đó, rồi lại khiến mọi người tuyệt vọng." Nghe Chương Khải Minh giải thích, Nhị gia vô cùng kích động, đứng dậy đi qua đi lại.

Một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại, cảm kích nói: "Lần này thật sự cảm ơn cậu quá, cuối cùng cũng tìm ra bệnh căn." "Nhưng Nha Đầu trước giờ chưa từng xuống mộ, sao lại trúng thi độc được nhỉ?" Biết rõ nguyên nhân, Chương Khải Minh nói thẳng: "Nhị gia, đôi khi không chỉ có Tống tử mới khiến người ta trúng thi độc, một số minh khí cũng có thể." "Không biết phu nhân có từng bị minh khí làm bị thương không?" Thấy Nhị gia rơi vào trầm tư, Chương Khải Minh im lặng uống trà.

Đột nhiên, "Ầm" một tiếng, Trần Bì đẩy cửa phòng ra, quỳ xuống đất, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Chỉ nghe hắn nói: "Sư phụ, con biết sư nương trúng độc thế nào rồi." "Đều tại con, năm xưa con đã tặng sư nương một cây trâm, sư nương đã bị cây trâm đó làm xước tay." Nói rồi, Trần Bì bắt đầu giơ tay tát vào mặt mình, có thể thấy mỗi cái tát đều rất mạnh.

Nhị gia sững người một lúc, rồi cười khổ đứng dậy, đỡ Trần Bì lên.

Nhìn Trần Bì đau khổ, Nhị gia nói: "Được rồi, đừng khóc nữa, bây giờ chẳng phải đã có cách chữa rồi sao?" "Chuyện này cũng không thể trách con, con cũng chỉ có lòng hiếu thảo thôi." Nhìn Trần Bì trước mặt, dù có chút cảm động, nhưng Chương Khải Minh vẫn không thể quên được chuyện hắn đã lan truyền biệt danh "Ngốc lư".

Hiện tại tin tức về Lộc hoạt thảo ở khách sạn Tân Nguyệt vẫn chưa được tung ra, Chương Khải Minh cũng không tiện nói thẳng.

Anh bèn nói: "Nhị gia, mọi chuyện đã rõ rồi, bây giờ quan trọng

nhất là Lộc hoạt thảo, chỉ cần tìm được nó là có thể giải độc cho phu nhân." "Tiếp theo tôi không làm phiền nữa, cũng đến lúc tôi phải về rồi." Tạm biệt Nhị gia, Chương Khải Minh đưa Hoa Linh đi về nhà.

Trên đường, anh khen ngợi: "Hoa Linh, y thuật của cô lợi hại thật đấy, nhiều danh y như vậy đều không phát hiện ra bệnh căn, vậy mà lại bị cô tìm ra." Nghe lời khen, Hoa Linh dù trong lòng vui sướng nhưng vẫn khiêm tốn nói: "Tiểu Phật Gia, ngài đừng khen tôi." "Tôi có thể phát hiện là vì tôi học chuyên về phương diện này, những cái khác tôi còn phải học hỏi nhiều." "Tôi muốn trở thành một nữ bác sĩ nổi danh thiên hạ." Nhìn Hoa Linh thề thốt chắc nịch, Chương Khải Minh cười nói: "Tôi tin cô sẽ thực hiện được nguyện vọng của mình." Về đến Cửu Vận thương hành, anh lại gọi một bàn thức ăn, riêng cho Nộ Tình Kê thì gọi một bình rượu.

Bây giờ mỗi bữa ăn mà không có rượu Nộ Tình thì nó cũng chẳng chịu ăn ngon lành.

Nhìn Nộ Tình vừa ăn đồ nhắm, vừa nhấp rượu, Chương Khải Minh cảm thấy mình sống thật uổng phí.

Nhìn người ta kìa, đó mới gọi là cuộc sống chứ.

Ăn tối xong, Chương Khải Minh giao hết số dược liệu thu hoạch được trước đó cho Hoa Linh, bảo cô xử lý cẩn thận.

Còn Chương Khải Minh thì đến trước mặt Lý Nho, dường như ông ta có chuyện muốn nói.

Hai người ngồi xuống, Lý Nho nói: "Lão bản, hôm nay người của Cẩu gia đã gửi một khoản tiền, tổng cộng hai mươi tư vạn đại dương, còn lại hai mươi vạn đại dương, tháng sau sẽ trả hết." "Ngoài ra, ba món minh khí hôm nay, tôi đã bán được một món cho một thương khách phương Bắc, được một vạn đại dương." "Nhưng vị thương khách đó ngày mai muốn gặp ngài, có chuyện làm ăn muốn

bàn bạc." Nhìn số đại dương trước mặt, Chương Khải Minh nhận lấy tờ phiếu hai mươi tư vạn đại dương, còn một vạn kia thì đưa cho Lý Nho.

Rồi anh nói: "Lý chưởng quỹ, một vạn này ông cứ giữ lại, xem có mối làm ăn nào phù hợp thì cứ tự quyết định." "Còn vị thương khách kia, có thể gặp một lần, ngày mai ông cứ thông báo cho tôi, xem có chuyện làm ăn gì." Nghe Chương Khải Minh dặn dò, Lý Nho nhận lấy số đại dương rồi gật đầu đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh vừa mới dậy không lâu, Lý Nho đã đến báo vị thương khách phương Bắc đã tới.

Xem ra là muốn bàn chuyện làm ăn lớn đây, đến sớm như vậy, quả là có lòng.

Trong sảnh trước của thương hành, anh thấy một người đàn ông ăn mặc hoa lệ, để tóc đuôi sam, phía sau có mấy gia nô đi theo.

Thân phận người này xem ra không đơn giản, chắc là có vai vế.

Nhìn phong thái này, không chừng là hoàng thân quốc thích cũng nên?

Chương Khải Minh bước lên hỏi: "Tôi là chủ của thương hành này, họ Chương, không biết các vị tìm tôi có chuyện làm ăn gì muốn bàn?" Chỉ thấy người đàn ông ăn mặc hoa lệ kia nói: "Chương lão bản, chào ngài, trước đó tôi đã mua một món đồ ở chỗ ngài, rất thích." "Lần này đến hỏi xem, ngài còn món đồ nào khác không?

Hai món còn lại thì không cần, tôi không thích." Nguyên lai là vì đồ vật, Chương Khải Minh hiểu ra.

Trong kho còn bảy món, dù sao người này ra tay cũng hào phóng, cứ để hắn xem thử.

Anh bèn nói: "Lý chưởng quỹ, mang bảy món còn lại ra đây cho

khách xem." "Khách đã thành tâm như vậy, chúng ta cũng không phải người keo kiệt." Nghe vậy, người đàn ông kia nói: "Tốt, tôi thích những người hào sảng như Chương lão bản, rất sảng khoái." Một lát sau, bảy món minh khí còn lại được mang ra, đặt trên bàn trước mặt mọi người.

Đợi bảy chiếc hộp được mở ra, người đàn ông kia liền đứng dậy, quan sát kỹ lưỡng.

Nhìn vẻ mặt khó đoán của hắn, Chương Khải Minh cười nói: "Đồ thì ngài cứ yên tâm, đều là hàng mới ra lò." "Nhưng tốt xấu thì phải xem nhãn lực của ngài, tôi không rành về giám định." Nghe vậy, hắn gật đầu: "Lão bản, những điều này tôi đều hiểu, tôi chỉ tò mò, vì sao có món đồ tôi nhìn không hiểu, nghe cũng chưa từng nghe qua." Nhìn món đồ hắn đang ngắm, đó là một cái bình màu đỏ, chất liệu giống đồ sứ, nhưng lại cứng hơn.

Chương Khải Minh nhìn Lý Nho, chỉ thấy ông ta cũng lắc đầu: "Lão bản, món này Cẩu gia cũng không nhìn ra, nhưng chắc chắn không phải vật tầm thường, càng nhìn không hiểu càng chứng tỏ nó hiếm có." "Trong giới chúng ta, chỉ cần là hàng hiếm thì giá trị sẽ cao." Gật đầu, Chương Khải Minh cũng không để tâm, dù sao cũng chỉ là một món minh khí, tốt xấu cũng vậy thôi.

Hồi lâu sau, người đàn ông kia chọn được ba món, rồi lại quan sát cái bình kia, dường như nhất định phải tìm hiểu cho ra nhẽ.

Thôi được rồi, lại một kẻ thích đâm đầu vào ngõ cụt, tính cách sao lại bướng bỉnh thế không biết?

Ngay lúc Chương Khải Minh chuẩn bị lên tiếng, đột nhiên Nhị gia từ bên ngoài bước vào.

Anh bước lên đón, hỏi: "Nhị gia, có chuyện gì sao?" Nhị gia gật đầu nói: "Tôi vừa đến tìm Phật Gia, nhưng binh lính nói ba người họ

đã đi từ tối qua, tôi nghi là đi điều tra chuyện xe lửa rồi." "Cho nên tôi qua xem thử, cậu có biết tình hình không?" Chương Khải Minh lắc đầu: "Hôm qua từ phủ ngài về, tôi về nhà thẳng, không gặp lại mấy người họ nữa." Xem ra Chương Khải Sơn thật sự nóng vội, chắc chắn đã đến khu mỏ rồi.

Bây giờ muộn thế này, hẳn là đã đi rồi.

Thấy có khách ở đây, Chương Khải Minh bèn nói: "Nhị gia, ngài đợi tôi một lát, tôi tiễn khách trước đã." Trở lại bàn, Chương Khải Minh nói: "Vị này, bên tôi vừa xảy ra chút chuyện cần xử lý." "Còn cái bình màu đỏ này, nếu ngài thích thì tôi tặng ngài, coi như mua ba tặng một, kết giao bằng hữu." Nghe vậy, người đàn ông kinh ngạc nhìn Chương Khải Minh một cái, nói: "Chương lão bản, ngài không tiếc sao?" Chương Khải Minh xua tay: "Ha, nói trắng ra là một cái bình đỏ thôi, coi như là vật chứng cho tình bạn của chúng ta." "Sau này có cơ hội, ngài chiếu cố việc làm ăn của tôi là được rồi." Dặn dò xong mọi việc, Chương Khải Minh và Nhị gia rời đi, để lại đám người kinh ngạc trong phòng.

Chương 52

Còn về cái bình kia, Chương Khải Minh thật sự không để tâm, một là không hiểu, hai là có được quá dễ dàng, nên không quan tâm.

Theo Nhị gia đến biệt thự, Chương Khải Minh gọi ngay binh lính gác cổng đến hỏi chuyện.

Một lúc sau mới biết ba người Chương Khải Sơn đã hành động vào nửa đêm qua.

Chương Khải Minh hiểu ra tình hình, đột nhiên cảm thấy sau lưng dường như có kẻ địch phục kích.

Anh bèn nói với binh lính canh gác: "Bây giờ gọi điện cho thân binh của Phật Gia, nói Tiểu Phật Gia ra lệnh cho họ lập tức tập trung ở cổng thành, tất cả mọi người mang theo súng xung phong và đạn dược đầy đủ." Tiếp đó anh lại nói với Nhị gia: "Nhị gia, ngài ở nhà chờ tin tức đi, tôi đi xem sao, hy vọng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Tạm biệt Nhị gia, Chương Khải Minh vội vàng đến cổng thành, thấy thân binh của Chương Khải Sơn đã đợi sẵn.

Anh nhìn năm mươi người thân binh trang bị tinh nhuệ trước mặt, tất cả đều được trang bị chỉnh tề.

Đều là dùng minh khí mà Chương Khải Minh mang về để đổi lấy.

Đưa tất cả mọi người lên xe, trực tiếp đi theo hướng đường sắt, thẳng tiến đến khu mỏ.

Đến chiều, mọi người đến một trấn nhỏ dưới chân núi, cho xe dừng lại.

Đoạn đường tiếp theo chỉ có thể dựa vào đôi chân của mọi người.

Tiếp tục đi dọc theo đường sắt, cuối cùng đến trước một khu mỏ

đã sập.

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ, phía bên trái đột nhiên vang lên tiếng súng.

Xem ra kẻ địch đã phát hiện ra tung tích của nhóm Chương Khải Sơn và phát động tấn công.

Khi Chương Khải Minh dẫn người đến nơi, vừa hay thấy hơn hai mươi tên mặc đồ đen đang tấn công.

Chương Khải Sơn đã ngất đi, đang dựa vào người Tề Thiết Chủy, còn Chương Nhật Sơn thì đang phản kích.

Thấy vậy, Chương Khải Minh ra lệnh ngay: "Nổ súng, tiêu diệt hết bọn áo đen, cứu ba người Phật Gia ra." Nghe lệnh của Chương Khải Minh, các binh sĩ đã sớm không thể chờ đợi được nữa liền nổ súng.

Đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ, bọn áo đen không hề có sức chống cự, một nửa số người lập tức bị hạ gục.

Số còn lại đối mặt với những binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị tinh nhuệ, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Không lâu sau cũng bị tiêu diệt, sau đó họ bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Trong lúc mọi người đang giao chiến, Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn lên một chiếc xe màu đen trên sườn núi.

Anh giơ tay ra, làm một thủ thế bắn súng, rồi mấp máy môi: "Bùm." Thấy chiếc xe trên đó rời đi, Chương Khải Minh mới đi về phía ba người Chương Khải Sơn.

Xem ra tình hình không ổn, cũng không biết cụ thể ra sao?

Tề Thiết Chủy mặt mày xám xịt thấy Chương Khải Minh, như thể

gặp được người thân.

Hắn lao tới như một con chó dữ, ôm chầm lấy Chương Khải Minh, miệng la lớn: “Tiểu Phật Gia à, ngài cứu tôi rồi, ngài không biết đâu, đám khốn đó vừa đến đã nổ súng.” “Nếu không phải để bảo vệ Phật Gia, tôi đã sớm chạy rồi, may mà ngài đến, nếu không tôi đã bỏ mạng ở đây rồi.” Nhìn Tề Thiết Chủy đang gào khóc, Chương Khải Minh thật không biết hắn làm sao mà lên được chức Bát gia của Cửu Môn.

Nhìn lá gan của hắn, cũng quá nhỏ rồi, năng lực chịu đựng tâm lý thật yếu ớt.

Nhưng, tuy sợ hãi, dù sao hắn cũng không bỏ rơi đồng đội mà chạy trốn, điểm này đã hơn khối người.

Đặc biệt là trong tình huống nhát gan như vậy, nên Chương Khải Minh cũng không đuổi hắn đi.

Anh vỗ vai hắn an ủi: “Bát gia, không cần lo lắng nữa, những kẻ tấn công đều bị tôi giải quyết rồi.” “Bây giờ không sao rồi, lát nữa tôi đưa ngài về Trường Sa, nghỉ ngơi cho khỏe.” An ủi Tề Thiết Chủy xong, Chương Khải Minh đến bên cạnh Chương Khải Sơn, kiểm tra kỹ lưỡng.

Phát hiện anh ta đã hôn mê, nhưng chắc sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nhanh chóng chữa trị.

Chương Nhật Sơn bên cạnh bước tới nói: “Tiểu Phật Gia, lần này lại phải cảm ơn ngài, nếu không chúng tôi thật sự không ra được.” Nhìn Chương Nhật Sơn nhếch nhác, Chương Khải Minh hỏi: “Sao rồi?

Có bị thương không?” Chương Nhật Sơn cười nói: “Yên tâm đi, không sao cả, chỉ là người hơi bẩn một chút.” Thấy không có chuyện

gì lớn, Chương Khải Minh ra lệnh cho binh sĩ: "Mau, khiêng Phật Gia về, chúng ta nhanh chóng trở về Trường Sa." Trên đường, Chương Nhật Sơn kể lại mọi chuyện đã xảy ra.

Nguyên là sau khi ba người vào trong khu mỏ, ban đầu mọi việc đều thuận lợi, nhưng đi được nửa đường thì Chương Khải Sơn bị những sợi tóc đen tấn công lén.

Tay của Tề Thiết Chủy cũng bị tấn công vì giúp Chương Khải Sơn kéo những sợi tóc đó.

Nghe xong, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu: "Gấp gáp làm gì?

Nơi đó dễ thăm dò vậy sao?" "Chỉ có ba người, nếu không phải Nhị gia phát hiện, khéo phải đi nhặt xác cho cả ba rồi." Thấy hai người im lặng, Chương Khải Minh cũng không tiện nói tiếp.

Dù sao chuyện này vừa nhìn là biết do Chương Khải Sơn quyết định, không liên quan nhiều đến họ.

Cả đoàn đi gấp, đến chập tối thì tới ngoại thành Trường Sa.

Chương Khải Minh cho xe dừng lại, rồi dặn dò Chương Nhật Sơn: "Bây giờ cậu đưa binh sĩ về đơn vị, nếu có ai hỏi thì nói là đi thực hiện nhiệm vụ bí mật, tuyệt đối không được để ai phát hiện tình hình của đại ca." Lời vừa dứt, Chương Nhật Sơn gật đầu tỏ ý đã hiểu, biết rằng Trường Sa bây giờ không yên bình như vẻ bề ngoài.

Các cuộc tranh giành ngấm ngầm vẫn diễn ra hàng ngày, tất cả là nhờ có Chương Khải Sơn trấn áp.

Nếu bây giờ tin tức về Chương Khải Sơn bị tiết lộ, e rằng các cuộc tranh đấu công khai và ngấm ngầm sẽ lại diễn ra.

Nhìn Chương Nhật Sơn và những người khác rời đi, Chương Khải Minh đưa Chương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy thẳng đến nhà

của Nhị gia.

Vừa vào cửa, anh nói với quản gia: "Nhanh, đi mời Nhị gia ra đây, Phật Gia và Bát gia bị tóc đen xâm nhập rồi." Đưa hai người vào phòng khách không lâu, đã thấy Nhị gia vội vàng chạy tới.

Chương Khải Minh vội bước lên nói: "Nhị gia, ngài mau xem đi, cả hai người đều bị dính loại tóc đó." Nhị gia xem xét vết thương của hai người, rồi ra lệnh: "Quản gia, chuẩn bị hai chậu nước muối, tìm thêm mấy cái nhíp." Ra lệnh xong, Nhị gia nói: "Khải Minh huynh đệ, cậu giúp Bát gia trị liệu, tôi giúp Phật Gia." Thấy Nhị gia quan tâm đến người bạn thân của mình, Chương Khải Minh cũng không từ chối.

Bên Chương Khải Sơn còn đỡ hơn, anh ta đã hôn mê, đắp nước muối lên, cũng chỉ nhíu mày.

Nhưng Tề Thiết Chủy thì thảm rồi, tuy cũng bị thương nhưng lại tỉnh táo.

Vừa nhúng tay vào chậu nước muối, tiếng la hét không ngớt, cứ như một ca sĩ opera có hơi thở dài.

Tiếng la hét chói tai như tiếng heo bị chọc tiết, vậy mà lại thu hút cả phu nhân của Nhị gia ra xem.

Vừa vào cửa, cô ấy đã kinh ngạc nhìn Bát gia, vẻ mặt vừa khó xử vừa tò mò.

Chương 53

Vốn tưởng có nữ quyến ở đây, Tề Thiết Chủy sẽ cố nhịn, tiếc là đã xem thường hắn, tiếng la hét vẫn như cũ.

Đợi Chương Khải Minh lấy tay hắn ra khỏi chậu nước muối, nó đã sưng lên như móng giò heo.

Ngay cả Nha Đầu nhìn thấy cũng không nhịn được cười, lần này thì mất mặt thật rồi.

Chương Khải Minh vừa cầm nhíp, vừa nói: "Ồ, Bát gia, ngài biến tay mình thành món móng giò kho tàu rồi à?" Tề Thiết Chủy đang la hét, mặt mày đau khổ nói: "Tiểu Phật Gia, ngài đừng trêu tôi nữa, đau chết đi được." Nhìn Tề Thiết Chủy thảm thương, Chương Khải Minh cuối cùng cũng không trêu chọc nữa, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chương Khải Minh cẩn thận nhìn những sợi tóc trên tay Tề Thiết Chủy, rồi dùng nhíp gắp chính xác, từ từ kéo ra ngoài.

Cùng với động tác của Chương Khải Minh, Tề Thiết Chủy như đang chịu đại hình, la hét càng thêm thảm thiết.

Những sợi tóc đâm vào ngón tay dường như đã dính liền với da thịt.

Cùng với lực kéo của Chương Khải Minh, cảm giác như đang giật sống một thớ thịt, không hề dễ chịu chút nào.

Cùng với từng sợi tóc được kéo ra, Tề Thiết Chủy cũng không ngừng phát ra những tiếng la hét như heo bị chọc tiết.

Đợi đến khi tất cả sợi tóc được lấy ra, Chương Khải Minh cũng toát một thân mồ hôi lạnh.

Không phải vì căng thẳng hay mệt, chủ yếu là tiếng la của Tề

Thiết Chủy thật sự quá khó nghe, bây giờ bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh.

Bên này xong việc, nhưng bên Chương Khải Sơn vẫn đang tiếp tục, số tóc dính trên người anh ta còn nhiều hơn Tề Thiết Chủy.

Có rất nhiều sợi đã chui cả vào trong cơ thể, chỉ để lại một đầu nhỏ bên ngoài, dù là Nhị gia xử lý cũng rất khó khăn.

Nhìn đôi tay được người hầu băng bó cẩn thận của Tề Thiết Chủy, Chương Khải Minh cười nói: "Bát gia, tay ngài trông oai phong thật đấy, như hai cái bánh bao vậy." Nhìn đôi tay của mình, hắn mặt mày đau khổ nói: "Tiểu Phật Gia, ngài đừng trêu tôi nữa, lần này tôi chịu khổ lớn rồi." Trong lúc hai người đang nói chuyện, Nha Đầu bưng mấy bát mì bước vào, nói: "Hai vị ăn chút gì đi, cũng không còn sớm nữa." Thấy vậy, Chương Khải Minh vội nói: "Vậy đa tạ phu nhân, nhưng e là chỉ mình tôi ăn được thôi, ngài ấy chỉ có thể nhìn thôi." Nói xong, Chương Khải Minh dưới ánh mắt đáng thương của Tề Thiết Chủy, ăn hết mấy bát mì được mang lên.

Anh đói lả rồi, bản thân là người luyện võ, lại thêm gần một ngày chưa ăn gì.

Vừa hay có mấy bát mì lót dạ trước, còn Tề Thiết Chủy?

Tay đã bất tiện như vậy, thì cứ nhìn thôi.

Đợi Chương Khải Minh ăn xong mì, việc trị liệu bên Nhị gia cũng đã xong.

Còn vấn đề còn lại của Chương Khải Sơn thì cần bác sĩ giúp chẩn trị.

Nhị gia bước tới, ngồi xuống rồi nói: "Khải Minh huynh đệ, đợi Phật Gia tỉnh lại, cậu khuyên anh ta đi." "Nơi đó không đơn giản như vậy, bên trong có nguy hiểm cực lớn, những sợi nấm giống như tóc

kia chỉ là một trong số đó.” Không đợi Chương Khải Minh trả lời, Tề Thiết Chủy bên cạnh đã nói: “Nhị gia, tôi vốn định đợi ngài trả lời.” “Nhưng Phật Gia nói, thời gian càng lâu, biến số càng lớn, nên ba chúng tôi mới đi dò đường trước.” “Lần này tuy hành động không thành công, nhưng cũng đã điều tra được một phần nội tình, bây giờ nơi đó đã bị kẻ địch để ý, những kẻ tấn công tôi chắc là người của chúng.” Nghe xong lời của Tề Thiết Chủy, Nhị gia nhìn Chương Khải Minh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh gật đầu: “Không sai, hôm nay lúc tôi đến, kẻ địch đang phục kích ba người họ.” “Nếu không phải tôi đi nhanh, lại dẫn theo thân binh của đại ca, e là cũng không dễ dàng cứu được ba người ra.” Nhị gia lập tức rơi vào trầm tư, những chuyện xảy ra trong khu mỏ đó, ông biết một chút.

Nhưng bây giờ ông đang lo lắng cho phu nhân, căn bản không thể rời đi.

Nhị gia bèn nói: “Chuyện này cứ tạm thời đừng vội, phu nhân của tôi đã tìm ra bệnh căn, đợi bệnh của cô ấy chữa khỏi, chúng ta hãy bàn tiếp chuyện này.” Tề Thiết Chủy vừa nghe vậy, vội hỏi: “Nhị gia, bệnh của phu nhân có thể cứu được rồi sao?

Thật không?” Nhị gia vui mừng gật đầu: “Không sai, Bát gia, phải cảm ơn Khải Minh huynh đệ đấy, bác sĩ Hoa Linh mà cậu ấy đưa về đã tìm ra bệnh căn.” “Bây giờ chỉ còn thiếu một vị thuốc nữa thôi, chỉ cần tìm được Lộc hoạt thảo là có thể chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu rồi.” Nghe vậy, Tề Thiết Chủy vô cùng mừng rỡ, nếu bệnh của Nha Đầu chữa khỏi, lúc đó Nhị gia có thể cùng xuống mộ.

Nói chuyện thêm vài câu, Chương Khải Minh chuẩn bị cáo từ, Chương Khải Sơn còn phải đi gặp bác sĩ nữa.

Anh đưa hai người rời đi, hướng về phía Linh Minh y quán, định

để Hoa Linh xem giúp.

Trước tiên đưa Chương Khải Sơn vào một phòng ở sân sau, rồi dẫn Tề Thiết Chủy đi tìm Hoa Linh.

Vừa vào cửa đã thấy đầy ắp bệnh nhân đang chờ khám bệnh, từng người một đều xếp hàng ngay ngắn.

Tề Thiết Chủy thấy cảnh tượng khoa trương như vậy, kinh ngạc nói: "Tiểu Phật Gia, việc làm ăn ở đây tốt quá nhỉ, nếu chỗ bói quẻ của tôi có được một nửa số khách này, tôi đã phát tài rồi." Nghe hắn ghen tị, một vị đại gia bên cạnh nói: "Cậu đừng nói bậy, bác sĩ Hoa Linh khám bệnh cho chúng tôi, nhiều lúc còn không lấy tiền, còn miễn phí tặng thuốc cho chúng tôi nữa." Tề Thiết Chủy kinh ngạc quay đầu nhìn Chương Khải Minh, không biết thật hay giả.

Thấy vẻ kinh ngạc của hắn, Chương Khải Minh gật đầu: "Đúng vậy, nên cũng không cần ghen tị đâu, trông thì đông người, nhưng thực ra là đang lỗ vốn đấy." Khó khăn lắm mới đợi Hoa Linh tiễn bệnh nhân đi, Chương Khải Minh bước lên nói: "Hoa Linh, đại ca tôi bị thương, cô xem giúp anh ấy đi." Đưa Hoa Linh đến phòng Chương Khải Sơn ở, cô kiểm tra kỹ lưỡng rồi kê một đơn thuốc.

Sau đó Hoa Linh nói: "Tiểu Phật Gia, không cần lo lắng, anh ấy chỉ hơi suy yếu, uống thuốc điều dưỡng là khỏi." Sau đó cô lại xem cho Tề Thiết Chủy, cũng không có vấn đề gì lớn.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Sơn đã tỉnh, xem ra không có vấn đề gì lớn.

Đợi anh ta uống xong thuốc, Chương Khải Minh nói: "Đại ca, anh cũng quá nóng vội rồi, dù lo lắng cũng phải có kế hoạch vẹn toàn mới hành động chứ." Nghe vậy, anh ta cười khổ nói: "Lần này ta sơ suất rồi, bị tấn công mà cũng không phát hiện ra vấn đề." Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đã không sao thì cứ nghỉ

ngơi cho khỏe, những chuyện khác đừng lo lắng." "Còn bên Nhị gia, tôi đã tìm ra cách giải quyết, bệnh của phu nhân có thể cứu được rồi." "Những dược liệu khác tôi đều có, bây giờ chỉ thiếu một vị Lộc hoạt thảo, chỉ cần tìm được, lúc đó Nhị gia có thể xuống mộ." Nghe vậy, Chương Khải Sơn vui mừng nói: "Thật sao?

Vậy thì tốt quá, ta cũng sẽ giúp tìm tin tức về Lộc hoạt thảo." Đang nói chuyện, Chương Nhật Sơn bước vào, vẻ mặt có chút gấp gáp, xem ra đã xảy ra chuyện.

Thấy Chương Khải Sơn đã tỉnh, hắn mừng rỡ nói: "Phật Gia, ngài tỉnh rồi, vậy tốt quá." "Vừa hay có một chuyện muốn báo cáo với ngài, Cố Khánh Phong bị giam trước đó đã chết trong tù." "Hôm qua Lục Kiến Huân đã đến thăm mấy gia tộc trong Cửu Môn, có vẻ như muốn thay thế vị trí của ngài, nhưng đều bị từ chối thẳng thừng." Lục Kiến Huân này đúng là nóng vội thật, Chương Khải Sơn mới mất tích hai ngày mà đã ngồi không yên rồi.

Chương Khải Sơn suy nghĩ rồi nói: "Cố Khánh Phong chắc chắn là bị diệt khẩu, đó chỉ là chuyện nhỏ." "Nhưng Lục Kiến Huân lại vội vàng như vậy, chắc chắn là có chỗ dựa, nếu không sẽ không lỗ mãng như thế." Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình, nói: "Đại ca, tôi thấy tốt nhất tối nay triệu tập người của Cửu Môn, mọi người cùng ngồi lại với nhau." "Một là để mọi người biết anh không sao, Cửu Môn ở Trường Sa không cần phải hoang mang." "Hai là để mọi người cùng giúp một tay, tìm tin tức về Lộc hoạt thảo, đông người thì sức mạnh lớn mà." Chương Khải Sơn mắt sáng lên, nói: "Chương Phó quan, cứ làm theo lời nhị đệ đi." "Tối nay chúng ta tụ tập ở Xuân Hương Lâu, vừa hay ở đó đông người, tin tức lan truyền nhanh." Nhìn bóng lưng vội vã đi sắp xếp của Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca, tối nay liệu Lục Kiến Huân có không mời mà đến không?" Chương Khải Sơn cười, gật đầu: "Với sự hiểu biết của

ta về hắn, khả năng cao là sẽ đến, không nhìn thấy ta thì sẽ không yên tâm." "Chỉ là lúc đó hy vọng hắn còn cười nổi, chỉ là một tên hề nhảy nhót thôi." Lúc này Hoa Linh bước vào nói: "Tiểu Phật Gia, ra ăn cơm thôi, Nộ Tình sốt ruột rồi." Đưa Chương Khải Sơn đến phòng ăn, ngồi xuống xong, đang chuẩn bị ăn cơm.

Chương Khải Sơn kinh ngạc phát hiện, Chương Khải Minh đang ôm một con gà trống đặt lên bàn, còn nói chuyện với nó.

Chỉ thấy Chương Khải Minh nói: 38.

"Nộ Tình à, hôm nay có đại ca của ta đến, bàn hơi nhỏ, nên chịu khó một chút, ngồi dịch vào trong, đừng giận nha." Càng thần kỳ hơn, con gà trống đó vậy mà lại gật đầu, nó thật sự gật đầu.

Chương Khải Sơn dụi dụi mắt, xác nhận lại lần nữa là mình không nhìn nhầm.

Anh vội vàng kinh ngạc hỏi: "Nhị đệ, chuyện gì vậy?

Nó có thể hiểu được lời của em sao?" Chuẩn bị xong đồ ăn cho Nộ Tình, có cả món rượu nó thích uống nhất.

Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca, nó là Nộ Tình, lần trước xuống mộ nó đã giúp đỡ rất nhiều." "Nó có thể hiểu được tiếng người, rất thông minh, lúc mới đầu em cũng giật cả mình." "Nhưng Nộ Tình cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm, toàn giành giường với em, mà em chưa bao giờ thắng." Nghe Chương Khải Minh phàn nàn, Nộ Tình vừa uống rượu, vừa dùng cánh vỗ anh, tỏ vẻ không hài lòng.

Nhìn cảnh tượng thần kỳ này, mắt của Chương Khải Sơn sắp trợn ra ngoài, cả bữa cơm cũng không biết mùi vị gì, cứ nhìn chằm chằm vào Nộ Tình.

Ăn cơm xong, anh để Chương Khải Sơn ở trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe, bây giờ anh ta có chút suy yếu, cần tĩnh dưỡng.

Chương Khải Minh thì đưa Hoa Linh đến phủ của Nhị gia.

Hôm qua Hoa Linh đã chuẩn bị một ít thuốc, dùng để điều lý cơ thể cho Nha Đầu.

Nếu không, đến lúc loại bỏ thi độc, với cơ thể hiện tại của Nha Đầu, e là có chút không chịu nổi.

Chương 54

Ngồi ở sảnh ngoài phòng ngủ của Nhị gia, Chương Khải Minh và Nhị gia uống trà, còn Hoa Linh thì vào trong dặn dò Nha Đầu một vài việc.

Chương Khải Minh đặt chén trà xuống nói: "Nhị gia, thuốc này cần uống mỗi ngày một bát, dùng để điều lý cơ thể." "Cần phải uống liên tục cho đến lúc trị liệu, nếu thuốc uống hết, cứ phái người đến chỗ tôi lấy là được." Nhị gia vội đứng dậy nói: "Thật sự cảm ơn quá, không biết số thuốc này cần bao nhiêu tiền?" Chương Khải Minh xua tay, cười nói: "Được rồi, Nhị gia, không cần khách sáo như vậy, đại ca tôi mà biết tôi thu tiền của ngài…" "Về nhà thế nào cũng giận tôi cho xem, ngài cứ yên tâm dùng đi." Tiếp tục uống trà, Chương Khải Minh đột nhiên nhớ ra một chuyện, chuyện về Trần Bì.

Anh bèn nói: "Nhị gia, Trần Bì có ở nhà không?

Tôi có vài chuyện muốn hỏi hắn." Nghe vậy, Nhị gia tưởng là chuyện minh khí lần trước, vội nói: "Tôi gọi Trần Bì ra xin lỗi cậu." Chương Khải Minh lắc đầu: "Nhị gia, ngài hiểu lầm rồi, chuyện đó qua rồi, là một chuyện khác." Nhị gia yên tâm gật đầu, cho người gọi Trần Bì đến.

Sau khi vào cửa, Trần Bì trước tiên hành lễ với Nhị gia, rồi lại hướng về phía Chương Khải Minh nói: "Đa tạ tiên sinh đã giúp sư nương của tôi chữa bệnh." "Chuyện lần trước là tôi không giữ quy củ, thật sự xin lỗi." Không ngờ tên nhóc này lại biết xin lỗi, xem ra lòng dạ hắn chưa hoàn toàn đen tối, vẫn còn cứu được.

Chương Khải Minh nói: "Chuyện đó không cần khách sáo nữa, tôi gọi cậu ra là có một chuyện muốn hỏi." "Không biết cậu có quen hai

người Cầu Đức Khảo và Điền Trung Lương Tử không?" Trần Bì trầm tư một lúc, rồi nói: "Cầu Đức Khảo thì tôi chưa tiếp xúc, nhưng Điền Trung Lương Tử có tìm tôi, nói là có thể chữa khỏi bệnh cho sư nương." "Nhưng hôm đó tôi về nhà, phát hiện bệnh của sư nương có thể cứu được, nên không liên lạc lại nữa." Nói rồi, hắn từ trong ngực lấy ra một ống thuốc tiêm, nói: "Đây là thuốc cô ta đưa cho tôi, nói là hiệu quả tốt, nhưng cần tiêm trong thời gian dài." Chương Khải Minh nhận lấy ống tiêm xem, đây chẳng phải là morphine sao?

Cầm ống tiêm trong tay, Chương Khải Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình nói: "Nhị gia, thật ra hôm qua có một chuyện tôi chưa nói với ngài." "Đó là đại ca tôi ở trong mộ đã nghe thấy một đoạn hí kịch, chính là đoạn mà Bát gia hát lần đầu tiên lên sân khấu." Nhị gia vừa nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, dường như cũng đã biết chuyện.

Chương Khải Minh lại nói tiếp: "Ra khỏi mộ, bị kẻ địch tấn công, điều đó chứng tỏ kẻ địch chắc chắn cũng hiểu rõ về ngôi mộ đó." "Nếu chúng cũng đã vào trong, liệu có nghe ra đoạn hí kịch đó là do ai hát không?" Nghe vậy, Nhị gia chưa kịp phản ứng, Trần Bì đã trừng lớn mắt.

Rồi hắn hét lớn: "Sư phụ, đám khốn đó đang nhắm vào người, để con đi xử lý chúng." Nhị gia ngăn cản Trần Bì lỗ mãng, rồi nhìn ống tiêm trong tay Chương Khải Minh, hỏi: "Thuốc đó chắc chắn có vấn đề?" Chương Khải Minh cười nói: "Nhị gia, ngài nói không sai, thuốc có vấn đề, mà cũng không có vấn đề." Kẹp ống tiêm trong tay, Chương Khải Minh nói: "Loại thuốc này gọi là morphine, có thể giảm đau, hiệu quả rất tốt." "Nhưng thứ này nếu tiêm trong thời gian dài sẽ gây nghiện, giống như hút thuốc phiện vậy." "Thứ này căn bản không có công hiệu chữa bệnh, chỉ có thể giảm đau, thế nào, ngài hiểu rồi chứ?" Nhị gia mặt đầy tức giận gật đầu, trầm giọng nói: "Bọn chúng để khống chế ta, thật là dụng tâm khổ tứ." "Nhưng may mắn, gặp

được Hoa Linh cô nương, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Chương Khải Minh gật đầu, rồi hướng về phía Trần Bì nói: "Lần sau, lúc Điền Trung Lương Tử liên lạc với cậu, đừng từ chối, cứ hẹn địa điểm gặp mặt lấy thuốc, lúc đó chúng ta cùng đi một chuyến, cho chúng một bất ngờ." Trần Bì nghe xong, hung hăng gật đầu, nói: "Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm theo." "Một lần nữa cảm ơn ngài đã cứu sư nương, nếu không tội nghiệt của tôi càng thêm nặng." Ba người lại bàn bạc thêm về chi tiết cụ thể, dặn dò Trần Bì kiểm soát tốt cảm xúc của mình, lúc này Hoa Linh mới ra ngoài.

Rời khỏi phủ của Nhị gia, hai người đi trên đường phố Trường Sa, Hoa Linh nói: "Nha Đầu tỷ tỷ thật đáng thương, từ lúc sinh bệnh đến nay chưa từng ra ngoài dạo phố Trường Sa." "Tôi vừa hẹn với chị ấy rồi, mấy ngày nữa cơ thể chị ấy điều lý tốt hơn một chút, sẽ cùng chị ấy đi dạo phố." "Lúc đó, Tiểu Phật Gia phải giúp tôi tìm một chiếc xe nhé, không thể để chị ấy quá mệt mỏi." Đều là chuyện nhỏ, lúc đó cứ trực tiếp lái xe của Chương Khải Sơn đi là được.

Chương Khải Minh bèn cười nói: "Yên tâm, xe có ngay, xem ra hai người hợp nhau nhỉ?" Hoa Linh cười nói: "Đó là đương nhiên rồi, Nha Đầu tỷ tỷ rất thích tôi." Nhìn nụ cười trên mặt Hoa Linh, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện hình như cô không có đồ trang sức.

Anh bèn trực tiếp đưa cô vào tiệm trang sức bên cạnh, chọn một đôi vòng tay.

Nhìn đôi vòng tay màu xanh biếc, đeo trên cổ tay trắng nõn, Chương Khải Minh hỏi: "Thế nào?

Thích không?" Hoa Linh thẹn thùng gật đầu, rồi đỏ mặt chạy về phía y quán.

Về đến Cửu Vận thương hành, Hoa Linh lại đi khám bệnh cho

bệnh nhân, Chương Khải Minh thì đến phòng Chương Khải Sơn.

Anh kể lại chuyện xảy ra ở nhà Nhị gia, rồi nói: "Đại ca, Lục Kiến Huân không thể giữ lại được nữa." "Bản thân chúng ta đã có ngoại địch, nếu còn giữ lại tên nội gián này, lúc đó một khi xảy ra chuyện sẽ khó giải quyết." Chương Khải Sơn suy nghĩ rồi nói: "Ừ, bây giờ Lục Kiến Huân là một khối u ác tính, cần phải nhanh chóng loại bỏ." "Nhưng phiền phức ở chỗ, nếu hắn xảy ra chuyện, cấp trên chắc chắn sẽ phái người xuống điều tra." Chương Khải Minh hiểu, nói: "Đại ca, tối nay nếu Lục Kiến Huân đến Xuân Hương Lâu, liệu hắn có đi gặp kẻ địch không?" "Lúc đó, nếu hắn chết ở chỗ kẻ địch, chúng ta thu được cả người lẫn tang vật, chẳng phải sẽ dễ báo cáo sao?" 39.

"Chỉ là phải để anh chịu thiệt một chút, phải nhường công lao cho Lục Kiến Huân, dù sao hắn cũng là đồng quy vu tận với kẻ địch mà?" Nghe vậy, Chương Khải Sơn trực tiếp cười lớn: "Ha ha, tốt, vậy nghe theo nhị đệ, ta chịu thiệt một chút, xin công cho Lục Kiến Huân." Hai người bàn bạc kỹ lưỡng chi tiết chuyện này, rồi chờ đợi yến tiệc tối nay, hy vọng Lục Kiến Huân sẽ không làm người ta thất vọng. 7 giờ tối, Chương Khải Minh cùng Chương Khải Sơn đến Xuân Hương Lâu.

Đứng ở cửa, Chương Khải Minh có chút cảm khái, lần trước Xuân Hương Lâu đã khiến anh thất vọng.

Ai, treo đầu dê bán thịt chó, thật là thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ.

Theo Chương Nhật Sơn đã đợi sẵn ở cửa, họ đi về phía phòng riêng đã đặt trước.

Trên đường Chương Nhật Sơn nói: "Phật Gia, mọi người đều đã đến đông đủ, hiện đang nghe hát." Đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong có rất nhiều người đang ngồi, vừa trò chuyện vừa nghe hát.

Nghe tiếng mở cửa, quay đầu lại nhìn thấy Chương Khải Sơn, tất cả mọi người đều đứng dậy, chắp tay hô: “Phật Gia.” Chương Khải Sơn xua tay, cười nói: “Được rồi, mọi người ngồi đi, đừng khách sáo.” Chương Khải Minh không đi theo Chương Khải Sơn, mà ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

Mục đích hôm nay là vì Lục Kiến Huân.

Nhìn ánh mắt của Cẩu gia, Chương Khải Minh cười gật đầu, nhưng cũng không nói gì.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Chương Khải Sơn nói: “Hôm nay gọi các vị đến đây, không có chuyện gì lớn, chủ yếu là gặp mặt mọi người, liên lạc tình cảm.” “Thứ hai, mọi người đều biết, phu nhân của Nhị gia đang bị bệnh, hiện tại cần một vị thuốc tên là Lộc hoạt thảo.” “Loại thuốc này rất hiếm, nên hy vọng mọi người có thể giúp một tay, xem có thể tìm được tin tức không.” Lời vừa dứt, Nhị gia đứng dậy nói: “Tôi xin cảm ơn các vị trước, hy vọng mọi người tốn chút tâm sức.” 40.

Những người khác thì đồng loạt đồng ý, cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là tin tức về một vị thuốc thôi mà.

Nhìn không khí náo nhiệt trên bàn tiệc, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát những người này.

Đột nhiên Chương Nhật Sơn bên cạnh nói: “Tiểu Phật Gia, để tôi giới thiệu cho ngài những người này.” “Người bên tay phải của Phật Gia là Tam gia của Cửu Môn, Bán Tiệt Lý, cũng là người của Thượng tam môn.” “Tiếp theo là Tứ gia của Cửu Môn, người phụ nữ bên cạnh Cẩu gia tên là Hoắc Cẩm Khê.” “Người cầm đao bên kia là Hắc Bối Lão Lục của Cửu Môn, là một độc hành hiệp, còn người đeo kính bên cạnh Bát gia là Giải Cửu gia của Cửu Môn.” Nghe Chương Nhật Sơn giới thiệu, Chương Khải Minh ghi nhớ hết khuôn mặt của những

người này, không chừng lúc nào đó sẽ phải giao thiệp.

Đột nhiên, cửa phòng riêng lại bị đẩy ra, từ bên ngoài bước vào một người đàn ông mặc quân phục, chắc là Lục Kiến Huân.

Thấy người này, Chương Khải Sơn nói: "Lục tình báo quan, không mời mà đến như vậy, làm phiền buổi tụ họp của ta, có chút không hiểu lễ số rồi đấy." Lục Kiến Huân hung hăng nhìn mọi người bên bàn, mặt tức đến đỏ bừng.

Rồi mới nói: "Tốt, tốt, tôi đi nhầm phòng, thật làm phiền các vị rồi." 41.

Nói xong, Lục Kiến Huân chật vật bỏ đi, vội vàng thoát khỏi nơi khiến hắn cảm thấy nhục nhã này.

Trong phòng riêng im lặng một lúc, rồi bật ra một trận cười chế giễu, e rằng Lục Kiến Huân cũng nghe thấy.

Nhìn Lục Kiến Huân rời đi, Chương Khải Minh trực tiếp đứng dậy, trong ánh mắt có chút kỳ quái của mọi người, đi ra ngoài.

Ra khỏi Xuân Hương Lâu, nhìn Lục Kiến Huân đang nổi nóng ở cửa, Chương Khải Minh cười lắc đầu.

Với trí thông minh này mà đòi nắm quyền Cửu Môn?

Đùa chắc?

Chiếm được vị trí của Chương Khải Sơn, e rằng chưa đầy mấy ngày đã bị những người khác trong Cửu Môn chơi cho chết.

Đi theo sau Lục Kiến Huân, Chương Khải Minh dẫn theo 10 thân binh của Chương Khải Sơn, cẩn thận che giấu tung tích.

Đi chưa được bao xa, thấy Lục Kiến Huân vào một tòa nhà ven đường, xem ra cũng là một nơi ẩn náu của kẻ địch.

Cẩn thận đến gần tòa nhà, Chương Khải Minh ra lệnh: "Canh

chừng tòa nhà này cho tôi, tôi vào xác nhận tình hình, đợi lệnh của tôi rồi hành động." Cẩn thận nhảy vào trong sân, hướng về phía căn phòng duy nhất còn sáng đèn.

Đột nhiên, Chương Khải Minh vội vàng ẩn nấp, chỉ thấy hai người đi từ gần đó, nói toàn tiếng Nhật.

Xem ra không sai rồi, một nơi ẩn náu bí mật của kẻ địch, xem ra Lục Kiến Huân đến ngày tận số rồi.

Xác nhận được nơi này, không cần thiết phải vào điều tra nữa, Chương Khải Minh vội vàng trở ra ngoài tòa nhà.

Rồi anh ra lệnh cho binh sĩ: "Nhớ kỹ, sau khi vào trong, bất kể nhìn thấy ai, đều không được nương tay." "Hôm nay, tất cả mọi người trong tòa nhà này đều phải bị tiêu diệt, không được để sót một ai." Thấy các binh sĩ đều gật đầu tỏ ý đã hiểu, Chương Khải Minh vẫy tay, nói: "Vậy phát động tấn công đi, giải quyết cho nhanh." Chương Khải Minh lại vào trong, giúp binh sĩ mở cổng lớn, rồi dẫn mọi người vào trong.

Nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện phía trước, chưa kịp nói gì, binh sĩ đã nổ súng.

Cùng với tiếng súng đầu tiên vang lên, cả tòa nhà biến thành chiến trường.

Chương 55

Bọn địch này căn bản không có phòng bị, đa số người vũ khí còn không mang theo bên mình, căn bản không có cách nào chống cự.

Nhanh chóng, Chương Khải Minh dẫn binh sĩ xông vào căn phòng sáng đèn, xung quanh đều là thi thể.

Đột nhiên, một giọng nói từ bên trong hét lên: "Người bên ngoài nghe đây, ta là tình báo quan của quân đồn trú Trường Sa, nếu giết ta, không ai thoát được đâu." Nghe giọng của Lục Kiến Huân, Chương Khải Minh lắc đầu, đúng là một tên ngốc.

Anh vẫy tay, binh sĩ trực tiếp xả súng vào trong phòng, cả căn phòng gần như vỡ nát.

Đợi tất cả đạn được bắn hết, cả sân ngoài tiếng thở của nhóm Chương Khải Minh, không còn âm thanh nào khác.

Im lặng đợi một lúc, Chương Khải Minh đi đầu cẩn thận đẩy cánh cửa phòng đã nát.

Bước vào, dưới ánh đèn thấy bóng Lục Kiến Huân ngã trên đất, trên sàn toàn là vết máu.

Đột nhiên, Chương Khải Minh cảnh giác, bên trong vậy mà chỉ có thi thể của Lục Kiến Huân, có gì đó không đúng.

Đối mặt với nhiều đạn như vậy, nếu có thể né được, thì người đó chỉ có thể trốn trên xà nhà.

Chương Khải Minh vội ngẩng đầu, rồi thấy một thanh võ sĩ đao lóe hàn quang chém tới.

Đối mặt với cuộc tấn công, Chương Khải Minh không hề hoảng loạn, lập tức giơ hai tay lên.

Chỉ nghe một tiếng "keng", thanh võ sĩ đao tấn công đã bị Chương Khải Minh chặn lại, ngoài quần áo bị rách, không có vết thương nào khác.

Nhìn kẻ địch kinh ngạc trước mặt, mắt Chương Khải Minh lóe hàn quang, khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

Rồi anh lập tức sử dụng "Trác Thoái Công", chỉ thấy chân phải được cường hóa, trực tiếp điểm vào ngực kẻ địch.

Kẻ địch bị trúng đòn như bị xe tông, miệng phun máu tươi lùi về sau, xem ra không sống nổi.

Nhưng Chương Khải Minh không tha, anh đến bên thi thể của Lục Kiến Huân, nhặt khẩu súng lục của hắn lên.

Hướng về phía kẻ địch đang tấn công lén trên đất, bắn hết toàn bộ đạn bên trong.

Dù sao Lục Kiến Huân và kẻ địch giao thủ, sao có thể không giết được địch chứ?

Nếu không làm sao có thể xin công cho hắn?

Để binh sĩ sắp xếp lại thi thể, bày thành hình dạng hai nhóm người đấu súng, Chương Khải Minh mới dẫn binh sĩ rời đi.

Ra khỏi cổng lớn, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, bây giờ đến biệt thự của Phật Gia, bổ sung đạn dược." "Nếu có ai hỏi, thì nói là đang canh gác ở biệt thự, đừng quên thay quân phục vào." Thấy binh sĩ rời đi, Chương Khải Minh quay người nhìn lại cánh cổng sân sau lưng, rồi mới đi về phía Xuân Hương Lâu.

Trên đường gặp Chương Nhật Sơn, đang dẫn một đội binh sĩ, hướng về phía tòa nhà giao chiến.

Tiếng súng dữ dội như vậy, chắc là có thể tìm được địa điểm,

không cần Chương Khải Minh lo lắng.

Trở lại phòng riêng tụ họp của Cửu Môn, Chương Khải Minh đang định trở lại chiếc ghế lúc trước ngồi.

Thì nghe thấy giọng của Chương Khải Sơn: "Nhị đệ, đến đây, ta giới thiệu cho em các vị đương gia của Cửu Môn." Nói rồi, anh ta đứng dậy, vỗ vai Chương Khải Minh nói: "Các vị, đây là em ruột của tôi Chương Khải Minh, tôi cũng mới nhận lại gần đây, sau này hy vọng mọi người chiếu cố nhiều hơn." Chương Khải Minh hiền hậu cười cười, nói: "Chào các vị đương gia." Chào hỏi xong, Chương Khải Minh tiếp tục trở về chỗ ngồi, không lâu sau, Chương Nhật Sơn bước vào.

Hướng về phía Chương Khải Sơn báo cáo: "Phật Gia, không hay rồi, tình báo quan Lục Kiến Huân vừa mới đồng quy vu tận với kẻ địch." 42.

"Tiếng súng không lâu trước đây là từ đó truyền ra, hiện trường chiến sự vô cùng kịch liệt." Ai ở đây mà không phải là người tinh tường, nghe vậy sao không biết đã xảy ra chuyện gì?

Đặc biệt là Cẩu gia, nháy mắt ra hiệu nhìn Chương Khải Minh, thiếu điều nói thẳng ra.

Vừa rồi tuy mọi người cảm nhận được mùi máu tanh trên người Chương Khải Minh, nhưng đều không nói nhiều.

Nhưng nghe lời của Chương Phó quan, những người này đều nhìn Chương Khải Minh với ánh mắt đầy ẩn ý.

Xem ra Trường Sa lại có thêm một nhân vật tàn nhẫn, sau này mọi người đều phải chú ý.

Chương Khải Sơn trầm ngâm rồi nói: "Biết rồi, lát nữa ta sẽ xử lý, ngươi cứ cùng nhị đệ của ta đi thu dọn thi thể trước đi." Nghe vậy,

Chương Nhật Sơn nói: "Tiểu Phật Gia, chúng ta đi thôi?" Chương Khải Minh đi theo sau hắn ra khỏi phòng riêng, biết là vì sao.

Trước tiên rời khỏi tầm mắt của những người khác trong Cửu Môn, tránh để Chương Khải Minh cảm thấy kỳ quái.

Dù sao bị người khác quan sát như khỉ, không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì.

Còn thi thể của Lục Kiến Huân, sớm đã có người xử lý rồi, e rằng bây giờ tin tức xin công cũng đã gửi lên trên rồi?

Hai người cũng không rời khỏi Xuân Hương Lâu, lại mở một phòng riêng nhỏ, ngồi bên trong yên tĩnh nghe hát.

Chương Nhật Sơn đột nhiên nói: "Tiểu Phật Gia, ngài ra tay nhanh thật đấy, tôi thấy những người đó hình như chết ngay lập tức, đều không phản kháng." Chương Khải Minh cười nói: "Chương Phó quan, cậu không biết à, những người đó căn bản không có tâm đề phòng." "Ngay cả vũ khí cũng không mang, còn Lục Kiến Huân càng thảm hơn, bị bắn chết ngay trong phòng." "Chỉ có tên địch trong phòng đó là có chút bản lĩnh, vậy mà né được loạt đạn, còn muốn tấn công lén tôi." "Nhưng công phu quá kém, hai chiêu đã chết rồi, thật chẳng có gì thú vị." Nghe lời Chương Khải Minh nói như phàn nàn, thực ra là khoe khoang.

Chương Nhật Sơn bực mình nói: "Tiểu Phật Gia, đủ rồi đấy, vốn dĩ đó là nhiệm vụ của tôi, ngài cứ nhất định phải giành." "Bây giờ lại ở đây chọc tức tôi, ngài thấy có vui không?" Nhìn bộ dạng hờn dỗi của Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh ha ha cười lớn.

Một lúc lâu sau mới nói: "Được rồi, không đùa nữa, mời cậu nghe hát, à, tuy nghe không hiểu lắm, nhưng giai điệu cũng hay đấy." Hồi lâu, cửa phòng riêng được mở ra, quay người lại thấy Chương Khải Sơn bước vào.

Ngồi xuống xong, Chương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, danh tiếng của em đã vang ra ngoài rồi." "Sau này Chương gia chúng ta có hai vị Phật Gia, ngày mai đại danh Tiểu Phật Gia sẽ được các thế lực ở Trường Sa biết đến." Nghe vậy, vốn dĩ Chương Khải Minh nên vui mừng.

Người sống trên đời chẳng phải vì danh lợi sao?

Bây giờ chẳng phải đã có cả rồi sao?

Tiếc là, tất cả đều bị Chương Nhật Sơn phá hỏng, chỉ nghe hắn nói: "Ừm, chưa chắc, cũng có khả năng danh tiếng Ngốc lư sẽ truyền ra ngoài." Chương Khải Minh nhìn chằm chằm hắn, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng hắn đã bị Chương Khải Minh giết chết rồi.

Người này thật đáng ghét, chẳng phải vừa mới tức giận sao?

Báo thù nhanh vậy sao?

Nhìn hai người cười đùa, Chương Khải Sơn lắc đầu nói: "Được rồi, đừng đùa nữa, chuyện Lục Kiến Huân tuy đã giải quyết, nhưng còn bên kẻ địch nữa." Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca yên tâm đi, hiện trường không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận, tôi đã cho người mang đi hết rồi." "Nhưng ngón chân của thi thể sẽ nói thật, như vậy chỉ cần chúng ta không công khai thừa nhận, bên kẻ địch cũng sẽ không nhận." "Đúng rồi, thanh võ sĩ đao đó cũng đã gửi đến biệt thự rồi, chất lượng không tồi, có thể sưu tầm." Nghe vậy, Chương Khải Sơn cười nói: "Tốt, nhị đệ làm việc chu đáo, không có bất kỳ sơ hở nào." "Tiếp theo xem cấp trên phản ứng thế nào, hy vọng không xảy ra thêm chuyện gì." Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh còn chưa dậy, đã nghe thấy Lý Nho đang gõ cửa mạnh.

Mở mắt ra, né Nộ Tình, Chương Khải Minh vội đứng dậy, chuẩn bị mở cửa.

Gần đây Nộ Tình tính tình hơi lớn, nếu làm nó thức giấc, Chương

Khải Minh cả ngày cũng không được yên.

Chương 56

Mở cửa ra, thấy vẻ mặt lo lắng của Lý Nho, anh hỏi: "Lý chưởng quỹ, sao vậy?

Gấp gáp thế?" Thấy Chương Khải Minh mở cửa, Lý Nho nói: "Lão bản, vừa rồi người hầu nhà Nhị gia đến báo, bên Trần Bì có tin tức rồi, bảo ngài nhanh chóng qua đó." Nghe vậy, Chương Khải Minh lập tức tỉnh táo, kẻ địch phản ứng nhanh thật.

Tối qua vừa mới cắt đứt đường dây của Lục Kiến Huân, sáng nay đã bắt đầu liên lạc với Trần Bì?

Xem ra chúng cũng sốt ruột rồi, có lẽ có biến cố gì đó mà mình không biết.

Thay quần áo xong, Chương Khải Minh vội ra khỏi thương hành, trước tiên đi về phía biệt thự.

Đối phó với bọn địch này, phải dẫn theo thân binh của Chương Khải Sơn, nếu không địch nổ súng sẽ khó giải quyết.

Công phu có tốt đến đâu cũng không bằng đạn, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đến biệt thự, Chương Khải Minh còn chưa vào cửa, đã dẫn theo 10 người hành động tối qua xuất phát.

Họ thay quân phục ra, giấu súng trong bao tải, ngụy trang thành công nhân khuân vác.

Đến nhà Nhị gia, vừa hay thấy Trần Bì đang đợi ở cửa.

Thấy Chương Khải Minh, Trần Bì nói: "Tiểu Phật Gia, sáng nay người của Điền Trung Lương Tử liên lạc với tôi, hẹn tôi gặp mặt ở một thương hội, thời gian là 9 giờ." Vừa đi vào trong phủ, Chương

Khải Minh cũng không để tâm đến cách xưng hô, nói: "Được, vậy lát nữa chúng ta xuất phát." "Đúng rồi, ai đưa tin cho cậu?" Trần Bì vội nói: "Thư được giao cho thuộc hạ của tôi, sáng nay mới gửi đến." Nghe vậy, anh thở phào nhẹ nhõm, xem ra thời gian còn đủ, vẫn chưa muộn.

Bước vào cửa thấy Nhị gia đang đợi ở phòng khách, bên cạnh có một số thuộc hạ, xem ra cũng đã có chuẩn bị.

Ngồi xuống xong, Chương Khải Minh nói thẳng: "Nhị gia, hôm nay bất kể thế nào, người trong thương hội đó một người cũng không được giữ lại." "Nếu không tin tức truyền ra ngoài sẽ gây ra đại loạn." Nhị gia gật đầu: "Yên tâm, tôi hiểu, định hành động thế nào?

Bây giờ không còn nhiều thời gian nữa." Chương Khải Minh trầm tư một lúc, rồi nói: "Nhị gia, thế này đi, người của ngài đủ, người quen cũng nhiều." "Tôi cần ngài làm cho các hộ kinh doanh gần thương hội, trước 9 giờ đều bắt đầu đốt pháo, danh mục thì cứ tùy cơ ứng biến." "Lúc đó người bên trong giao cho tôi, nhưng tiếng pháo nhất định phải kéo dài, tránh bị lộ." "Sau khi hành động kết thúc, chuyện xảy ra ở đó không liên quan gì đến chúng ta nữa." Nhị gia gật đầu: "Yên tâm, tôi bây giờ dẫn người đi sắp xếp, đảm bảo không xảy ra chuyện gì, cứ yên tâm đi." Nhìn bóng lưng rời đi của Nhị gia, Chương Khải Minh nói với Trần Bì bên cạnh: "Trần Bì, cậu chỉ có một nhiệm vụ, sau khi vào cửa nhất định không được để người ta đóng cửa lại, đối với cậu chắc không khó." Nghe vậy, Trần Bì cười tàn nhẫn nói: "Tiểu Phật Gia, ngài cứ xem đi, chắc chắn sẽ không làm ngài thất vọng." Còn những người còn lại của Nhị gia, Chương Khải Minh nói với họ: "Bây giờ đi tìm cho tôi mấy cỗ xe ngựa." "Nhớ kỹ, phải là người có kinh nghiệm, có thể kiểm soát tốt thời gian và tốc độ, xe ngựa phải dừng ở cửa thương hội đúng 9 giờ." Nhìn người đàn ông gật đầu đáp ứng, Chương Khải Minh im lặng suy nghĩ, xem có sơ

hở nào không.

Lần này, chuẩn bị xử lý hết kẻ địch trong thương hội, nếu Cầu Đức Khảo cũng ở đó thì tốt.

Đợi Chương Khải Minh mở mắt ra, thời gian cũng sắp đến rồi, đến lúc hành động.

Nhìn Trần Bì rời đi, Chương Khải Minh và những người khác lên xe ngựa.

Trong thùng xe, mọi người đều vội vàng kiểm tra vũ khí và đạn dược.

Chương Khải Minh ra lệnh: "Quy củ như hôm qua, người, một người không giữ, tốc độ phải nhanh." Nhìn đồng hồ bỏ túi, đã 8 giờ 55 phút rồi, sắp đến lúc hành động.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy tiếng pháo, xem ra Nhị gia làm việc hiệu suất cao thật.

Chương Khải Minh nghe tiếng pháo cười, có tiếng pháo tiễn đưa, bọn địch này chắc sẽ không cô đơn.

Đột nhiên, xe ngựa dừng lại, mọi người biết, đã đến lúc hành động.

Xuống xe xong, Chương Khải Minh đi đầu xông về phía cổng lớn của thương hội.

Có xe ngựa và tiếng pháo yểm trợ, căn bản không ai chú ý đến bóng dáng của họ.

Vừa vào cổng lớn, súng xung phong trong tay mọi người bắt đầu phát huy uy lực, tấn công bất kỳ ai trong tầm mắt.

Chương Khải Minh hét về phía Trần Bì: "Đóng cổng lại, một người cũng không được để chạy thoát." Trong lúc Trần Bì hành động,

Chương Khải Minh dẫn binh sĩ tiến vào trong, đi đến đâu cũng là thi thể.

Những người này chết oan, có tiếng pháo gây nhiễu, nhiều người còn chưa phát hiện ra hành động của họ.

Chỉ có thể ngã xuống dưới họng súng của binh sĩ, vẻ mặt vẫn còn ngơ ngác.

Chương Khải Minh nhìn những người đã chết, trong lòng không có chút thương hại nào, có trách thì trách, vì sao lại muốn xâm lược.

Cả đoàn tiến lên một cách vững chắc, để lại đầy đất thi thể và vỏ đạn màu vàng kim.

Cùng với số người chết tăng lên, không khí bắt đầu tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc.

Những người còn lại ngửi thấy, đều bắt đầu ra ngoài xem xét tình hình, ngược lại lại tiện cho nhóm Chương Khải Minh.

Có lẽ đã quen với cuộc sống an nhàn, cảnh giác của những người này căn bản không đủ, ra ngoài xem xét còn không mang theo vũ khí.

Ngược lại lại tiết kiệm thời gian tìm kiếm, cứ trực tiếp nổ súng là được, khiến tốc độ của mọi người nhanh hơn không ít.

Nhìn căn phòng cuối cùng chưa tìm kiếm, Chương Khải Minh cảm thấy bên trong chắc là nơi của lãnh đạo thương hội.

Anh vẫy tay, vẫn công thức cũ, trực tiếp xả súng vào phòng, cứ bắn một loạt trước rồi tính.

Đợi tiếng súng dừng lại, mọi người mở cửa ra xem, trên đất im lặng nằm một thi thể nữ, chính là Điền Trung Lương Tử.

Nhìn phòng sách bên cạnh, Chương Khải Minh nói: "Đi, mang hết tất cả tài liệu bên trong đi, nhanh lên." Đợi mọi người tìm kiếm xong

tài liệu, Chương Khải Minh nhìn rồi nói: "Chúng ta đi trước, Trần Bì, lát nữa cậu dẫn người của Nhị gia ở lại đây." "Trước khi trời tối giải quyết hết tất cả những người vào trong, không được để lại bất kỳ một ai sống sót." "Đợi màn đêm buông xuống, đốt cháy nơi này, rồi rút lui là được." Nghe lời của Chương Khải Minh, Trần Bì gật đầu, rồi đi chuẩn bị.

Chương Khải Minh dẫn đám người Tề Thiết Chủy đi về phía cửa chính của thương hội, qua khe cửa nhìn thấy xe ngựa đã quay trở lại.

Mọi người vội vàng mở cửa lên xe, giữa tiếng pháo nổ, chiếc xe hướng về phía biệt thự của Chương Khải Sơn.

Đây đều là do Chương Khải Minh sắp xếp, để tránh bị người khác phát hiện tung tích.

Chuyện vừa làm không thể để người ngoài biết, nếu không sẽ gây ra đại loạn.

Đưa binh lính về biệt thự, Chương Khải Minh cũng xuống xe, chuẩn bị nói chuyện với Chương Khải Sơn.

Vừa bước vào cửa biệt thự, anh thấy Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn đang thảo luận gì đó.

Thấy Chương Khải Minh vào, Chương Khải Sơn vui mừng nói: "Mau, ngồi đi, anh có tin tức về Lộc Hoạt Thảo rồi." Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Sơn tiếp tục: "Lúc nãy Giải Cửu gia gọi điện cho anh, mấy ngày nữa khách sạn Tân Nguyệt sẽ có một buổi đấu giá, ở đó có Lộc Hoạt Thảo." "Tiền bạc thì không sợ, nhưng chúng ta không có thiệp mời, e là không tham gia được." Chương Khải Minh gật đầu: "Đại ca, đã có tin tức rồi thì không cần quá vội, cứ từ từ tìm cách là được." "Em có chuyện này muốn nói với anh." "Anh còn nhớ hôm ra khỏi mộ chúng ta bị tập kích không?

Lúc đó tên Tanaka Ryoichi cũng có mặt ở hiện trường." "Nhưng vừa rồi em đã giết hắn rồi." Hai người nghe tin này, phải mất một lúc để tiêu hóa, sau đó hỏi: "Không để lại dấu vết gì chứ?

Bây giờ không thể để bị tóm được thóp." Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca yên tâm đi, không có sơ hở nào đâu, nhưng tối nay thương hội sẽ cháy.

Đến lúc đó cần anh xử lý, ít nhất cũng phải đợi mọi thứ cháy gần hết rồi hãy đến." Chương Khải Sơn gật đầu, rồi quay sang Chương Nhật Sơn nói: "Chương Phó quan, chuyện này cậu đi lo liệu đi, đến lúc đó cứ giả vờ như tình cờ gặp là được." Nhìn bóng lưng rời đi của Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh lại kể về ân oán giữa đám người kia và Nhị gia.

Chương 57

Chương Khải Sơn nghe xong mới vỡ lẽ: "Anh cũng không phải người bốc đồng như vậy, hóa ra là có nguyên nhân." "May mà em phát hiện sớm, nếu không chẳng biết sẽ xảy ra chuyện loạn lạc gì nữa." Chương Khải Minh gật đầu, rồi đưa tài liệu tìm được cho anh trai: "Đại ca, đây là tài liệu em tìm thấy ở thương hội, anh có thể nghiên cứu trước, biết đâu lại có giá trị." Sau khi giao phó xong chuyện thương hội, lúc Chương Khải Minh định rời đi, Chương Khải Sơn lại nói: "Nhị đệ, tối nay Giải Cửu gia định đến nhà Nhị gia một chuyến, lúc đó em cũng đi đi, vừa hay xem cụ thể kế hoạch ra sao." 43.

Gật đầu, Trương Khải Minh đồng ý, cũng vừa hay nhân cơ hội này quan sát kỹ Giải Cửu gia.

Đã quyết định tối nay đến nhà Nhị gia, vậy bây giờ cũng không vội, về nhà nghỉ ngơi thôi.

Sáng nay dậy sớm, giờ Chương Khải Minh có chút buồn ngủ.

Chạng vạng, tại phủ của Nhị gia.

Mọi người ngồi trong phòng khách, chăm chú lắng nghe Giải Cửu gia nói.

Chỉ nghe ông ta nói: "Bành Tam Tiên ba ngày sau sẽ đi tàu hỏa đến Trường Sa, lúc đó sau khi chúng ta lên tàu, có thể trộm thư mời của hắn, rồi giả dạng đến tham gia buổi đấu giá." "Bành Tam Tiên là con rể tương lai của khách sạn Tân Nguyệt, lúc đó chắc chắn không ai kiểm tra kỹ." "Khi đó, Bành Tam Tiên có thể bị người của chúng ta lừa đi, lấy được Lộc Hoạt Thảo, chúng ta sớm rời đi, những chuyện khác không cần lo lắng." Nghe kế sách của Giải Cửu gia, những người khác đều gật đầu, cho rằng đây là một cách không tồi.

Chỉ có Chương Khải Minh biết, cách này có lỗ hổng, cuối cùng suýt nữa gây ra chuyện lớn.

Anh bèn nói: "Cửu gia, không biết Bành Tam Tiên này là người thế nào?

Danh tiếng của hắn tốt hay xấu?" Giải Cửu gia nhìn Chương Khải Minh nói: "Người này không phải kẻ tốt lành gì, cả vùng Tây Bắc đều biết tiếng xấu của hắn." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Nếu đã như vậy, sao không giết hắn luôn cho rồi, để tránh xảy ra sự cố." "Một khi kế sách của chúng ta bị phát hiện, hắn chạy về khách sạn Tân Nguyệt, chẳng phải sẽ sinh thêm chuyện sao?" Giải Cửu gia lắc đầu: "Không được, không được, không thể làm vậy.

Muốn giải quyết hắn trên tàu hỏa mà không gây ra tiếng động thì rất khó." "Một khi gây ra động tĩnh, e là kế hoạch của chúng ta sẽ bị bại lộ, mọi chuyện sau đó sẽ khó khăn hơn." Chương Khải Sơn bên cạnh lên tiếng: "Nếu đã vậy, chúng ta chuẩn bị hai phương án, đến lúc đó tùy cơ ứng biến." "Nếu cuối cùng xảy ra sự cố, chúng ta chỉ có thể ngẫu hứng đối phó." Những lời còn lại, Chương Khải Minh gần như không nghe, anh đang cân nhắc khả năng giết chết Bành Tam Tiên.

Trong một khoang tàu nhỏ, đối phó với một cao thủ võ công không tồi, muốn không gây ra tiếng động, quả thực rất vất vả.

Trong khoang chắc chắn không chỉ có một người.

Đợi đến khi Chương Khải Minh hoàn hồn, mọi người đã quyết định xong.

Ngoài Chương Nhật Sơn và Giải Cửu gia, những người còn lại đều đến khách sạn Tân Nguyệt, kể cả Nha Đầu cũng không ngoại lệ.

Trên đường về nhà, Chương Khải Minh vẫn đang suy nghĩ về chuyện lúc nãy.

Muốn một đòn giết chết, tuy khó, nhưng không phải là không thể, chỉ cần một vài sự trùng hợp.

Chuyện này về phải lên kế hoạch cẩn thận, nếu khả thi, trực tiếp giết Bành Tam Tiên sẽ ổn thỏa hơn.

Đột nhiên, Chương Khải Sơn ở bên cạnh nói: "Nhị đệ, em có cảm thấy chuyến đi lần này của chúng ta, liệu có thuận lợi không?" Chương Khải Minh cười nói: "Em nào biết được?

Nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, chắc sẽ không có vấn đề lớn." "Nhưng phải cẩn thận kẻ địch, tuy em đã giết người trong thương hội, nhưng khó đảm bảo không có kẻ khác đang theo dõi chúng ta." Chương Khải Sơn thở dài một hơi: "Anh để Chương Phó quan ở lại cũng là vì ý này, nhà cửa phải trông coi cẩn thận, cục diện hiện tại không yên bình." Rời khỏi Chương Khải Sơn, nhìn chiếc xe đi xa dần, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối với cục diện hiện tại, anh có thể làm gì được đây?

Cứ làm tốt việc của mình thôi.

Về đến nhà, anh gọi Hoa Linh đến, nói: "Hoa Linh, mấy ngày tới em chuẩn bị sẵn thuốc men để chữa trị cho phu nhân Nhị gia đi." "Mấy ngày nữa chúng ta phải đi xa, đến lúc có được Lộc Hoạt Thảo sẽ sắc thuốc ngay, nếu không anh lo phu nhân Nhị gia không cầm cự nổi." Nghe vậy, Hoa Linh kinh ngạc vui mừng: "Tiểu Phật Gia, đã tìm được Lộc Hoạt Thảo rồi ạ?" "Có tin tức rồi, nhưng để lấy được nó, có lẽ cần tốn chút công sức." Nghe Chương Khải Minh nói vậy, cô vội đáp: "Được, vậy mấy ngày nữa em sẽ chuẩn bị sẵn dược liệu, đến lúc đó có thể dùng ngay." Sáng sớm hôm sau, tin tức thương hội cháy lớn lan truyền khắp Trường Sa, ai ai cũng bàn tán.

Nghe nói, đêm qua lúc cháy, lửa quá lớn, không cách nào cứu viện, tất cả mọi người đều không chạy thoát được.

Nghe tin này, Chương Khải Minh thầm gật đầu, xem ra Trần Bì làm rất tốt.

Thậm chí không cần dùng đến sự sắp xếp của Chương Nhật Sơn, như vậy chứng cứ càng ít đi.

Đợi Chương Nhật Sơn dẫn người đến dọn dẹp hiện trường, e rằng không ai biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì có Chương Khải Sơn dặn dò, nên chuyện thương hội cháy lớn nhanh chóng phai nhạt trong mắt người dân.

Mấy ngày gần đây không còn ai bàn tán về chuyện này nữa.

Hôm nay là ngày mọi người lên đường đến Bắc Bình, Bành Tam Tiên đang ở trên chuyến tàu ngay trước mặt họ.

Để không gây chú ý, mọi người đều hành động riêng lẻ.

Chương Khải Minh và Hoa Linh giả làm một cặp vợ chồng mới cưới, dáng vẻ như về thăm nhà.

Hôm nay Chương Khải Minh mặc một bộ đồ Trung Sơn, đội một chiếc mũ phớt, trông như một học sinh du học trở về.

Còn Hoa Linh thì mặc một chiếc váy bách điệp màu xanh nhạt, trang điểm như một phụ nữ tân thời xinh đẹp.

Tuy hai người có hơi nổi bật, nhưng như vậy càng không ai nghi ngờ thân phận của họ.

Không lâu sau, tàu hỏa khởi hành, những người khác cũng đã thay đổi thân phận, lên cùng một chuyến tàu.

Đột nhiên, trong toa tàu vang lên một trận âm thanh kỳ lạ.

Chương Khải Minh và Hoa Linh ngẩng đầu lên nhìn, chẳng phải là Bát gia sao?

Suýt nữa thì bật cười.

Chủ yếu là Tề Thiết Chủy quá hài hước, mặc một bộ đạo bào cũ nát, đội mũ địa chủ, tay cầm phướn, mọi thứ đều bình thường.

Nhưng trên khuôn mặt ông ta lại dán một miếng cao dán da chó to tướng, không biết nghĩ ra từ đâu.

Anh vỗ nhẹ tay Hoa Linh, rồi ra hiệu bằng mắt, cô hiểu ý mỉm cười.

Anh vẫy tay nói: "Thầy bói, lại đây, xem cho hai chúng tôi một quẻ, xem nhân duyên của tôi thế nào?" Tề Thiết Chủy vội vàng cười chạy tới, hoàn toàn là hình tượng của một tên nịnh bợ.

Tranh thủ lúc những người xung quanh không chú ý, Chương Khải Minh nhỏ giọng hỏi: "Đã xác định được khoang tàu chưa?" Ông ta gật đầu, giơ tay làm ký hiệu số 10, hành động khá nhanh.

Sau đó khẽ gật đầu, Chương Khải Minh mắng: "Đi đi, tên thầy bói rởm, nói năng cũng không nên hồn, mau biến đi." Đến trưa, Chương Khải Minh dẫn Hoa Linh đến toa ăn cơm.

Đây cũng là nơi hẹn gặp những người khác.

Toa ăn khá nhỏ, nhiều người phải ngồi chung một bàn, nên việc mọi người gặp nhau cũng không có gì lạ.

Sau khi ngồi xuống, Nhị gia nói: "Lúc nãy tôi đã xem qua, có thể trèo từ trên nóc tàu vào toa số 10." "Nhưng cần một cơ hội, nếu không ánh sáng quá mạnh, dễ bị phát hiện." Chương Khải Sơn trầm ngâm: "Buổi tối tuy là cơ hội tốt để hành động, nhưng hầu hết các toa tàu đều sẽ khóa cửa sổ." "Vậy chỉ còn một cơ hội, đoạn đường phía trước có một đường hầm, lúc đó ánh sáng sẽ tối đi." "Nhưng thời gian chỉ có 20 giây, cơ hội chỉ có một lần, rất khó." Đột nhiên, Tề Thiết Chủy nói: "Các vị, Bành Tam Tiên đến rồi, là người mặc áo khoác da

cừu màu trắng, hai người phía sau là thuộc hạ của hắn, chắc còn một người ở lại trong khoang, tổng cộng bốn người." Quay đầu nhìn lại, Bành Tam Tiên mặc áo khoác da cừu, hông dắt một cây roi, trên mặt có một vết sẹo.

Chương 58

Trông hắn không phải là kẻ dễ chọc, trên người toát ra một luồng khí tức hung hãn.

Nhưng Chương Khải Minh quan sát kỹ hai tay và bước chân của hắn, phát hiện tuy thân hình vạm vỡ nhưng lại không có dấu vết luyện võ công, xem ra toàn bộ công phu đều nằm trên cây roi đó.

Nếu vậy, muốn giải quyết Bành Tam Tiên thực ra không khó, chỉ cần giải quyết hai tên thuộc hạ của hắn là được.

Đột nhiên, Chương Khải Minh chú ý thấy hai tên thuộc hạ của Bành Tam Tiên đã rời đi, không biết đi đâu.

Nhìn dáng vẻ của Bành Tam Tiên, có vẻ hắn cũng sắp rời đi.

Anh vội nói: "Bát gia, lát nữa ông đi cản Bành Tam Tiên lại.

Đại ca, anh và Nhị gia đi xem hai tên thuộc hạ kia." "Tốt nhất là giải quyết chúng trong im lặng, còn Bành Tam Tiên, cứ để cho em." "Em đi trước đây, nếu không sẽ không kịp." Nói xong, không cho ba người cơ hội phản bác, Chương Khải Minh dẫn Hoa Linh rời đi.

Hướng đi của hai người không phải là nơi khác, chính là toa số 10.

Đến gần cửa toa số 10, anh nhìn xung quanh, không có ai khác.

Chương Khải Minh nói: "Hoa Linh, giúp anh canh chừng xung quanh, có người đến thì báo một tiếng." Nói xong, anh gõ cửa khoang số 10.

Không lâu sau, bên trong có tiếng mở cửa, cửa vừa mở ra là một người đàn ông mặt đầy vẻ hung tợn.

Hắn nhìn Chương Khải Minh hỏi: "Ai vậy?

Có chuyện gì...” Lời chưa nói hết, hắn đã bị Chương Khải Minh dùng ngón tay đâm xuyên tim.

Để đảm bảo máu không dính vào quần áo, Chương Khải Minh đã phải tốn không ít công sức.

Thay xong quần áo của người đàn ông kia, Chương Khải Minh khẽ nói qua khe cửa: “Hoa Linh, em đi đi, về toa ăn đợi anh.” Nghe tiếng bước chân xa dần, Chương Khải Minh mới yên tâm, rồi ném xác chết ra ngoài cửa sổ.

Anh yên lặng chờ đợi trong khoang, một lúc lâu sau, tiếng gõ cửa mới vang lên.

Chương Khải Minh nghiêng người, mặc trang phục của người lúc nãy, cúi đầu cẩn thận mở cửa.

Bành Tam Tiên đi thẳng vào, không thèm nhìn Chương Khải Minh một cái, nói: “Được rồi, đi ăn cơm đi.” Nhìn bóng lưng của Bành Tam Tiên, Chương Khải Minh từ từ đóng cửa lại, rồi ra tay ngay lập tức.

Để phòng ngừa bất trắc, anh đeo luôn Chỉ Hổ trong không gian hệ thống, bấm cơ quan, hai lưỡi kiếm vô thanh vô tức lao ra.

Để đề phòng Bành Tam Tiên phát ra tiếng động, Chương Khải Minh dùng lưỡi kiếm tay trái đâm xuyên cổ họng hắn trước.

Sau đó, nhanh chóng dùng lưỡi kiếm tay phải tấn công, đảm bảo Bành Tam Tiên có thể chết ngay lập tức.

Đến khi Chương Khải Minh dừng tay, Bành Tam Tiên đã chết từ lâu.

Nhìn chiếc vali bên cạnh, Chương Khải Minh vội vàng tìm kiếm, quả nhiên tìm thấy thiệp mời.

Lấy thêm cây roi của Bành Tam Tiên, Chương Khải Minh mới thở

phào nhẹ nhõm.

Mục tiêu chính đã đạt được, cả quá trình không hề có tiếng động, kế hoạch thuận lợi.

Đột nhiên, cửa khoang lại bị gõ, lần này chắc là người của mình.

Mở cửa ra xem, chính là Chương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy.

Vừa vào khoang, Tề Thiết Chủy đã bị dọa cho giật nảy mình, kinh hãi kêu lên: "Tiểu Phật Gia, ngài đâm bao nhiêu nhát vậy?

Bành Tam Tiên sắp biến thành quả bầu máu rồi, đáng sợ quá." Không để ý đến ông ta, Chương Khải Minh đưa cây roi và thiệp mời cho Chương Khải Sơn.

Rồi nói: "Đại ca, anh đi trước đi, cầm lấy đồ, lát nữa em sẽ dọn dẹp sạch sẽ ở đây.

Đến lúc đó sẽ không ai phát hiện ra điều gì bất thường." Chương Khải Sơn nhìn đồ vật trong tay, vui mừng nói: "Được, nhị đệ cẩn thận một chút, anh đi trước đây." Chương Khải Minh nhìn Tề Thiết Chủy định đi cùng Chương Khải Sơn, liền đưa tay tóm lấy ông ta.

Anh cười nói: "Bát gia, ông đi đâu vậy?

Ngoan ngoãn ở lại giúp tôi xử lý cái khoang này đi." Hai người trước tiên ném hết đồ đạc của Bành Tam Tiên và đám thuộc hạ ra ngoài cửa sổ, sau đó lau sạch vết máu.

Không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

Lần này Bành Tam Tiên chắc cũng chuẩn bị đấu giá thứ gì đó, lại mang theo giấy chứng nhận 50 vạn đồng bạc trắng.

Điều này khiến Chương Khải Minh phát một món tài lộc bất ngờ, biết đâu lúc đấu giá có thể dùng đến.

Về toa ăn, chia tay Tề Thiết Chủy, Chương Khải Minh tìm Hoa

Linh, hai người quay về chỗ ngồi.

Sáng sớm hôm sau, tàu hỏa đến Bắc Bình, mang theo hành lý xuống tàu.

Mọi người tập trung ở cổng ga, đang chuẩn bị rời đi thì một người đi tới.

Nhìn thấy đại tiểu thư Doãn gia cải trang nam, Chương Khải Minh lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Quả nhiên, Chương Khải Sơn đã bị đón đi, xem ra cô ấy rất hài lòng.

Những người còn lại đành phải đi theo người hầu của khách sạn Tân Nguyệt, không được đãi ngộ đi xe riêng.

Tại cửa khách sạn Tân Nguyệt, Tề Thiết Chủy đi theo lên trước, bốn người Chương Khải Minh thì thuê mấy phòng khác ở gần đó.

Sau khi mọi người ổn định chỗ ở, Hoa Linh bắt đầu sắc thuốc cho Nha Đầu.

Chuyến đi đường dài mệt mỏi, sức khỏe của Nha Đầu vốn đã không tốt, bây giờ càng yếu hơn.

Ngồi trong phòng khách, Nhị gia lo lắng nói: "Cũng không biết kế hoạch có thuận lợi không, bây giờ cũng không có tin tức gì." Chương Khải Minh nghe vậy, cười nói: "Yên tâm đi, Nhị gia, chính vì không có động tĩnh gì, mới chứng tỏ kế hoạch không có vấn đề." "Anh cứ chăm sóc tốt cho phu nhân đi, chuyện còn lại đã có em lo." Chương Khải Minh đến khách sạn Tân Nguyệt, theo nhân viên phục vụ đến phòng của Tề Thiết Chủy.

Vào trong, anh phát hiện Chương Khải Sơn cũng ở đó, hai người hình như đang bàn bạc chuyện gì đó.

Thấy Chương Khải Minh đến, hai người định nói chuyện thì bị anh ngăn lại.

Chương 59

Lấy giấy bút, Chương Khải Minh viết: "Cẩn thận lời nói, tai mắt của người hầu ở đây rất thính, lời nói của chúng ta đều có thể bị nghe thấy." Thấy vậy, hai người kinh ngạc, Tề Thiết Chủy vội viết: "Thôi xong, lúc nãy tôi và Phật gia đối thoại, có thể đã bại lộ thân phận, tiếp theo phải làm sao đây?" Muộn một bước, hai người họ hoàn toàn không để ý đến điểm này.

Bất đắc dĩ lắc đầu, anh viết: "Không sao, nếu họ chưa vạch trần, chúng ta cứ giả vờ không biết là được." Đột nhiên, Chương Khải Minh nhìn thấy chiếc máy hát ở bên cạnh, anh đi tới bật nhạc lên.

Sau đó nói: "Bây giờ không sao rồi, hai người chuẩn bị làm gì?

Có kế hoạch gì chưa?" Chương Khải Sơn gật đầu: "Ừm, anh định tối nay lẻn vào nhà kho xem thử, nếu tìm được dược thảo thì tốt nhất.

Nếu không, chúng ta phải chuẩn bị cạnh tranh với người khác trong buổi đấu giá rồi." Chương Khải Minh gật đầu, rồi lấy giấy chứng nhận bạc trắng trong túi ra, tổng cộng 70 vạn đồng bạc trắng.

Anh nói: "Đây, phần của em, anh cứ dùng trước đi, không biết đến lúc đó cần bao nhiêu tiền." Nhìn thấy 70 vạn bạc trắng, Chương Khải Sơn sững sờ, một lúc lâu sau mới kinh ngạc hỏi: "Nhị đệ, em đi cướp ngân hàng à?" "Thời gian ngắn như vậy, em lấy đâu ra nhiều tiền thế?

Lại còn nhiều hơn tiền của anh và Nhị gia cộng lại." Chương Khải Minh cười ha hả: "Trong đó có 50 vạn là lục được từ chỗ Bành Tam Tiên, tên đó đúng là giàu thật." Hai người mới vỡ lẽ gật đầu, nếu tất cả đều là của Chương Khải Minh, họ phải xấu hổ chết mất.

Rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt, Chương Khải Minh biết hành động của Chương Khải Sơn sẽ không thuận lợi.

Nhưng anh cũng không nhắc nhở, không muốn phá hỏng một mối nhân duyên tốt đẹp.

Về quán trọ, Chương Khải Minh nằm trên giường nghỉ ngơi, quả thực có chút mệt mỏi.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh dẫn ba người còn lại đi dạo phố.

Chuyện đấu giá không cần vội, dù sao tối mai mới bắt đầu.

Khó khăn lắm mới đến Bắc Bình một chuyến, không thể cứ ở lì trong khách sạn mãi được, phải thư giãn một chút.

Nhìn hai người phụ nữ vui vẻ phía trước, Nhị gia nói: "Tiểu Phật Gia, xem họ vui chưa kìa." 44.

"Đều tại tôi, trước đây mãi mà không chữa khỏi bệnh cho Nha Đầu, bao nhiêu năm nay con bé chỉ ở nhà, gần như không ra ngoài." Chương Khải Minh lắc đầu: "Nhị gia, có những chuyện không phải sức người có thể ngăn cản, đừng tự trách nữa.

Hơn nữa, bây giờ không phải đã thấy hy vọng rồi sao?

Đừng nói nhiều nữa, hãy thư giãn đi." Họ đã có một ngày vui vẻ, ai cũng có thu hoạch không nhỏ, đặc sản cũng mua không ít.

Sau khi ăn một bữa cơm Tây, bốn người trở về khách sạn thì thấy Tề Thiết Chủy đang chờ.

Thấy bóng dáng mọi người, ông ta cười hỏi: "Các vị đi đâu chơi vậy, may mà ban ngày tôi không đến.

Nếu không chẳng biết phải đợi bao lâu." Sau khi chào hỏi nhau, Chương Khải Minh hỏi: "Bát gia, có chuyện gì xảy ra sao?

Đấu giá không phải tối mai à?" Tề Thiết Chủy ghé sát bên tai Chương Khải Minh, nhỏ giọng nói: "Tiểu Phật Gia, thân phận của tôi

bị phát hiện rồi, nhưng khách sạn Tân Nguyệt lại không vạch trần." "Tôi và Phật gia trong lòng không yên, nên đến hỏi ngài, không biết ngài có cách nhìn nào không." Chương Khải Minh gật đầu: "Yên tâm đi, nếu họ không vạch trần, chứng tỏ họ không có ý đó.

Tiếp theo chúng ta chỉ cần thành thật tham gia đấu giá là được, những chuyện khác không cần lo." Tiễn Tề Thiết Chủy đang có chút bất an đi, Nhị gia hỏi: "Xảy ra vấn đề gì sao?" "Không sao, Nhị gia, Bát gia có chút chột dạ, nhìn cái gì cũng thấy không ổn." Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Nhị gia mới yên tâm gật đầu.

Tối hôm sau, Chương Khải Minh sớm đã đến khách sạn Tân Nguyệt.

Khoang đấu giá chỉ cho ba người vào, vậy chỉ có thể là Chương Khải Minh đi, Nhị gia phải ở lại chăm sóc phu nhân.

Lúc Chương Khải Minh chuẩn bị vào khoang, đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ sau lưng: "Chương lão bản, sao ngài lại ở đây?" Quay người lại, là vị khách lần trước anh tặng một chiếc bình màu đỏ.

Chương Khải Minh vội cười nói: "Thật trùng hợp, lại gặp được ngài ở đây, phải rồi, không biết nên xưng hô với vị khách này thế nào?" Người đàn ông cười nói: "Ha ha, Chương lão bản, ngài cứ gọi tôi là Bối Lặc gia là được, tên thật sớm đã quên rồi.

Sớm biết ngài đến Bắc Bình, tôi đã đi đón ngài, để có thể tiếp đãi ngài tử tế, cũng là để cảm ơn ngài đã tặng tôi món minh khí đó." Thì ra là Bối Lặc gia, thật không ngờ, lại có thể trùng hợp như vậy.

Hai người trò chuyện vài câu, hẹn sau khi đấu giá xong sẽ cùng nhau uống trà, rồi vào khoang.

Dù sao thì buổi đấu giá sắp bắt đầu, nếu còn nói chuyện nữa, có thể sẽ lỡ mất thời gian.

Vào trong khoang, Tề Thiết Chủy đang đợi có chút sốt ruột vội hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài đến rồi, sao lại muộn vậy?" Chương Khải Minh ngồi xuống ghế, trước tiên chào Bối Lặc gia ở khoang bên cạnh.

Sau đó mới nói: "Không sao, lúc nãy trò chuyện vài câu với người bạn ở khoang bên cạnh, đừng lo, không phải vẫn chưa bắt đầu sao?" Nghe vậy, hai người nhìn sang khoang bên cạnh, thấy một người đàn ông mặc đồ hoa lệ.

Chương Khải Sơn tò mò hỏi: "Nhị đệ, vị đó thân phận gì vậy?

Em quen ở đâu?

Trông không phải người bình thường." Chương Khải Minh cười cười: "Cũng là trùng hợp thôi, là một vị khách trong tiệm của em, trước đây đến chỗ em mua minh khí.

Sau đó vội đi cứu người, em lại tặng ông ấy một món minh khí nhìn không rõ lắm, cứ thế quen nhau.

Là một vị Bối Lặc gia, chắc là hoàng thân quốc thích của triều Thanh." Hai người nghe xong, đều tỏ ra kinh ngạc, không ngờ lại có một câu chuyện như vậy.

Trong lúc nói chuyện, buổi đấu giá bắt đầu, một người đàn ông trung niên tuyên bố: "Các vị, bây giờ buổi đấu giá của chúng ta bắt đầu…" Vòng đầu tiên, những món đồ được đấu giá tuy không phải là ba món quý giá nhất, nhưng cũng không phải là đồ tầm thường.

Không khí toàn trường vô cùng sôi động, tiếng chuông báo giá liên tục vang lên, giá cả cũng không ngừng tăng cao.

Nhưng các khoang trên tầng hai đều không ra giá, xem ra đều nhắm vào ba món đồ cuối cùng.

Nhìn hai khoang sáng đèn đối diện, một trong số đó là chủ tịch thương hội của Đế quốc Nhật Bản.

Khoang còn lại bị bình phong che khuất, nếu Chương Khải Minh không nhớ nhầm, đó chắc là Cox Hendry.

Hành tung đã bị bại lộ, Cox Hendry thật tò mò, cứ nhất quyết phải đến hiện trường xem.

Thời gian trôi qua, các món đồ lần lượt được giao dịch, cuối cùng, vòng đấu giá đầu tiên kết thúc.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, ăn chút trà bánh, ba món đồ đấu giá cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Nhưng lần này, người chủ trì đấu giá đã thay đổi, là một người phụ nữ.

Chỉ nghe cô ta nói: "Các vị, tiếp theo vòng đấu giá thứ hai của chúng ta sắp bắt đầu.

Nhưng trước khi bắt đầu, tôi cần nói với mọi người một ý nghĩa khác của vòng đấu giá này, liên quan đến chuyện chung thân đại sự của đại tiểu thư khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi." "Chỉ cần Bành Tam Tiên, Bành tiên sinh, có thể đấu giá thành công bất kỳ món nào trong ba món này, đều sẽ được coi là sính lễ, là minh chứng cho hôn nhân của ông ấy và tiểu thư của chúng tôi." "Tiếp theo, vòng thứ hai lập tức bắt đầu, vòng này đấu giá theo hình thức đấu giá ngầm." Nghe giới thiệu bên dưới, Chương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đều kinh ngạc, không ngờ món đồ đấu giá lại được sắp xếp như vậy, trực tiếp làm sính lễ.

Vốn tưởng rằng hai bên phải gặp mặt, như vậy ngày mai mọi người rời đi sẽ không có vấn đề gì.

Chương 60

Nhưng bây giờ, có chút phiền phức rồi.

Trầm ngâm một lúc, Chương Khải Sơn mới nói: "Tạm thời đừng quan tâm nữa, chúng ta cứ đấu giá được đồ đã." "Nhưng giờ đổi thành đấu giá ngầm, lần này tiền của chúng ta chắc không còn lại bao nhiêu." Thấy buổi đấu giá sắp bắt đầu, Chương Khải Minh kéo rèm châu ra, ngồi xuống ghế bên ngoài.

Thấy hành động này của Chương Khải Minh, cả hội trường đều kinh ngạc hô lên.

Điều này đại diện cho việc châm đèn trời, bất kể cuối cùng người khác ra giá cao bao nhiêu, đều phải lấy bằng được món đồ.

Đây không phải là trò chơi mà người bình thường có thể chơi, khách sạn Tân Nguyệt đã nhiều năm không thấy cảnh tượng châm đèn trời thịnh vượng như vậy.

Mọi người bàn tán xôn xao, đều hưng phấn bày tỏ quan điểm của mình.

"Mau nhìn kìa, khoang trên lầu hai có người châm đèn trời, lần này đến không uổng công." "Đúng vậy, về sau chuyện này có thể khoe khoang mấy năm, vận may thật tốt." Bối Lặc gia ở khoang bên cạnh thấy vậy cũng sững sờ, rồi giơ ngón tay cái lên.

Bây giờ ông càng ngày càng tò mò về vị Chương lão bản này.

Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh cười nói: "Giúp tôi châm đèn đi." Tiếng nói vừa dứt, cửa khoang bị đẩy ra, từ bên ngoài vào ba nhân viên phục vụ, mỗi người đều cầm một chiếc đèn lồng.

Người dẫn đầu hỏi: "Không biết các vị gia đây, muốn châm mấy

ngọn đèn?" Chương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đều không nói gì, chỉ nhìn bóng lưng của Chương Khải Minh.

Rồi nghe thấy giọng của Chương Khải Minh truyền đến: "Bành gia chúng tôi không thiếu tiền, ba ngọn đèn đều châm lên cho tôi." Tiếng nói vừa dứt, cả hội trường trực tiếp bùng nổ, không ngờ lại có người châm cả ba ngọn đèn.

Đây là một sự kiện chưa từng có, cả ba món đồ đều chuẩn bị đóng gói mang đi, thật quá hào phóng.

Trong tiếng huyên náo của mọi người, trên khoang được treo lên ba chiếc đèn lồng đỏ rực.

Theo sau đó, tiếng chuông trong hội trường liên tục vang lên.

Nhưng đa số chỉ bấm cho vui, dù sao cuối cùng cũng có người thanh toán.

Thực ra, đối thủ cạnh tranh chính là tên chó Nhật ngồi trong khoang đối diện.

Còn Cox Hendry, bây giờ hắn sẽ không tham gia lung tung, bại lộ thân phận thì hết đường chơi.

Bối Lặc gia bên cạnh vừa mới tỏ ý, lần này không tham gia, cái nhân tình này Chương Khải Minh phải nhận.

Một lúc lâu sau, món đồ đầu tiên được đấu giá thành công, tốn 25 vạn bạc trắng, cũng được, ít hơn so với dự tính một chút.

Nhưng đây đều là chuyện nhỏ, đến món thứ ba mới là lúc cuộc cạnh tranh thực sự bắt đầu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Chương Khải Minh, món thứ hai cũng không đắt, tốn 30 vạn bạc trắng.

Cuối cùng, món thứ ba bắt đầu, lần này, người cạnh tranh ít đi.

Người bên dưới đã nhận ra, đối thủ chính của món thứ ba là tên chó Nhật.

Vì vậy họ đều không tham gia, chỉ xem tên chó Nhật bị đánh bại như thế nào.

Khi món thứ ba bắt đầu, cuộc cạnh tranh ngay lập tức bước vào giai đoạn gay cấn.

Tên chó Nhật của thương hội đối diện không ngừng bấm chuông, lần này có lẽ hắn đã đặt cược toàn bộ gia sản.

Chuông ở khách sạn Tân Nguyệt không phải muốn bấm là bấm, phải chứng minh có đủ tài lực mới được.

Nếu không, ai dám châm đèn trời, chẳng phải là đùa sao?

Nhìn tên chó Nhật đối diện dần chậm lại, Chương Khải Minh cười lớn: "Này, chó Nhật, tiếp tục đi chứ, không dám bấm nữa à?" Nghe vậy, hội trường lập tức vang lên một tràng pháo tay và tiếng hò reo điên cuồng, lần này mọi người được một phen hả giận. 45.

Họ đồng thanh hô tốt, xem tên chó Nhật bêu xấu, không khí vô cùng náo nhiệt.

Ngay cả Bối Lặc gia bên cạnh cũng hô hào, xem ra cũng là một thanh niên nhiệt huyết.

Nhưng tên chó Nhật của thương hội đối diện thì khó chịu vô cùng, bây giờ bấm cũng không được, không bấm cũng không xong.

Cuối cùng, hắn chọn không bấm, dù sao nếu bấm tiếp, tài lực của hắn không đủ.

Một khi bị cho là gây rối buổi đấu giá, điều đó sẽ rất bất lợi cho hắn.

Cuối cùng, món đồ thứ ba tốn 50 vạn mới đấu giá thành công,

nhưng chỉ cần món đồ tốt, tiền có thể kiếm lại.

Thấy mọi chuyện đã ngã ngũ, tên chó Nhật đối diện cũng tức giận bỏ đi, toàn trường đều là tiếng reo hò.

Nhìn mọi người kích động hô hào, Chương Khải Minh đứng dậy nói: "Lần này đa tạ các vị gia đã nhường." "Nhưng Bành gia chúng tôi cũng không làm mất mặt mọi người, tên chó Nhật kia một món cũng không đấu giá được." Nghe vậy, không khí càng thêm sôi nổi, mọi người đều vô cùng phấn khích.

Quay người vào khoang, Chương Khải Minh cười nói: "Đại ca, anh và Bát gia đi lấy thuốc đi, em phải đi gặp Bối Lặc gia bên cạnh.

Lát nữa hai người cứ mang thuốc về trước, em sẽ về sau." Tề Thiết Chủy đứng dậy, cười nói: "Tiểu Phật Gia, lúc nãy thật hả giận, xem tên chó Nhật kia tức đến mức nào." Chương Khải Sơn thì gật đầu: "Được, nhị đệ, có việc thì đi lo trước đi, anh và Bát gia đi trước đây." Nói rồi, ông gọi Bát gia đang kích động không ngừng nói đi.

Cười lắc đầu, Chương Khải Minh đến khoang bên cạnh, vừa định gõ cửa thì Bối Lặc gia bên trong đã bước ra.

Vừa nhìn thấy Chương Khải Minh, ông cười nói: "Chương lão bản, lúc nãy thật bá khí, đã trút giận cho chúng ta, thật sảng khoái." Cười một tiếng, Chương Khải Minh chắp tay nói: "Vậy phải cảm ơn Bối Lặc gia đã nhường, nếu không chẳng biết kết quả sẽ thế nào." Nói xong, hai người nhìn nhau cười, đều là người thẳng thắn, có thể hiểu được đối phương.

Hai người đến một phòng trà, uống trà thượng hạng, nói về chuyện lúc nãy, ai cũng vui vẻ.

Một lúc sau, Bối Lặc gia nói: "Chương lão bản, ngài có biết món minh khí lần trước ngài tặng tôi là gì không?" Thấy Chương Khải

Minh lắc đầu, ông vui vẻ nói: “Tôi về đã tra cứu rất lâu, đó là một vật phẩm cực tốt, tôi đã hỏi rồi, có người nói món đồ đó ít nhất trị giá 5 vạn bạc trắng.” Thấy biểu cảm của Chương Khải Minh không thay đổi, vẫn bình tĩnh, ông có chút thất vọng.

Bối Lặc gia tò mò hỏi: “Chương lão bản, ngài không tiếc sao?

Đó là 5 vạn bạc trắng đấy.” Nhìn vẻ mặt tinh quái của ông, Chương Khải Minh cười nói: “Thôi được rồi, Bối Lặc gia, đừng dụ dỗ tôi nữa.

Món đồ đó đã tặng cho ngài rồi thì là của ngài, còn giá trị bao nhiêu, tôi không quan tâm.

Món đồ tốt như vậy, để ở chỗ ngài tôi cũng yên tâm, ít nhất sẽ được bảo quản tốt, nếu để cho tôi, nó cũng chỉ là một cái bình hoa.” Nghe vậy, Bối Lặc gia sững sờ, một lúc lâu sau mới cười nói: “Hay, tôi thích người như Chương lão bản, hào sảng, phóng khoáng, người bạn này tôi kết giao chắc rồi.

Chương 61

Phải rồi, lúc nãy tôi đã dặn người hầu chuẩn bị một vài món quà, đặc biệt tặng ngài, lúc rời đi nhất định phải mang theo.

Tôi biết ngài sẽ không ở đây lâu, nên lúc đó tôi không tiễn, ngài bảo trọng." Nghe vậy, Chương Khải Minh biết Bối Lặc gia đã sớm phát hiện ra vấn đề của mình.

Nhưng người này cũng thú vị, biết rõ là giả mà không ra giá.

Lúc chia tay, Chương Khải Minh cầm món quà đã chuẩn bị, nói: "Bối Lặc gia, ngài biết tôi ở đâu rồi đấy, sau này đến đó thì tìm tôi.

Sau này hễ có thu hoạch gì, tôi sẽ thông báo cho ngài đầu tiên." Bối Lặc gia cười nói: "Được, tôi thích những thứ có lịch sử này, sau này đến Bắc Bình thì báo trước cho tôi, tôi sẽ đón gió tẩy trần cho ngài.

Vậy chúng ta tạm biệt tại đây." "Cáo từ." Xách theo món quà Bối Lặc gia chuẩn bị, Chương Khải Minh đi về hướng khách sạn, cũng không biết thuốc đã sắc xong chưa.

Về đến phòng khách sạn, thấy mọi người đều đang đợi ở cửa.

Chương Khải Minh đi tới nói: "Mọi người đều đang đợi à?

Tình hình bên trong thế nào rồi?" Tề Thiết Chủy vội nói: "Vừa mới uống thuốc xong, bây giờ Hoa Linh cô nương đang châm cứu bên trong." Mấy người đợi ở cửa khoảng nửa giờ, mới thấy Hoa Linh đẩy cửa bước ra.

Nhị gia vội hỏi: "Hoa Linh cô nương, Nha Đầu thế nào rồi?

Đã giải độc chưa?" Hoa Linh cười gật đầu: "Nhị gia yên tâm, thi độc phần lớn đã được bài trừ, chỉ còn lại một ít tàn độc.

Lúc về Trường Sa từ từ điều dưỡng là được, sẽ không có vấn đề gì nữa.” Nghe vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chuyến đi này không uổng công.

Nhị gia vội vã xông vào phòng xem tình hình của Nha Đầu, còn những người khác thì đều đến phòng của Chương Khải Minh.

Yên tâm rồi, mọi người mới phát hiện Chương Khải Minh đang xách rất nhiều đồ.

Hoa Linh hỏi: “Tiểu Phật Gia, ngài lại mua đồ à?

Sao nhiều thế?” Nhìn ánh mắt tò mò của mấy người, Chương Khải Minh nói: “Không phải tôi mua, là một người bạn tặng, cũng không biết là đồ gì.” Đặt quà xuống, mọi người tò mò mở các hộp quà ra.

Trong hộp quà của Chương Khải Minh là một con dao găm, trông rất cổ xưa, không có chút bóng loáng nào.

Rút dao găm ra xem, Chương Khải Minh giật mình, con dao này chắc không phải đồ tầm thường, trông như đồ chuyên dụng của sát thủ.

Dao găm không có bất kỳ chỗ nào phản quang, nhìn là biết một món vũ khí giết người lợi hại.

Gọi Hoa Linh một tiếng, Chương Khải Minh nhổ một sợi tóc, rồi nhẹ nhàng thả tay ra.

Chỉ thấy sợi tóc lại bị dao găm cắt đứt, khiến những người chứng kiến kinh ngạc.

Nhìn lưỡi dao sắc bén trong tay, Chương Khải Minh rất thích, trong ánh mắt thèm thuồng của Chương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy, anh vội cất kỹ vào người.

Đột nhiên, bên phía Hoa Linh vang lên một tiếng hét kinh ngạc, mọi người nhìn sang, trước tiên là kinh ngạc, sau đó biểu cảm có chút kỳ quái.

Thì ra bên trong là một bộ giá y hoa lệ, nhìn là biết xuất từ tay danh gia.

Chương Khải Minh dở khóc dở cười nhìn, Bối Lặc gia thật thú vị, lại tặng thứ này.

Nhưng nhìn ánh mắt yêu thích của Hoa Linh, Chương Khải Minh nói: "Hoa Linh, nếu em thích thì cất kỹ đi, bây giờ nó thuộc về em." Trong tiếng hét kinh ngạc vui mừng của Hoa Linh, ba người lại xem những chiếc hộp khác.

Còn lại cũng đều là những thứ tốt, ngay cả Chương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cũng cướp hai món rồi chạy mất.

Chương Khải Sơn cướp đi một chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy, Tề Thiết Chủy cướp đi một gói trà, chắc cũng là trà ngon.

Thấy vậy, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, thích thì cứ lấy, cướp rồi chạy, thật ấu trĩ.

Sau đó anh lại cùng Hoa Linh thu dọn tất cả đồ đạc.

Sáng sớm hôm sau, mọi người vội vàng lên đường, hướng về phía ga tàu hỏa, chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi Bắc Bình.

Nhưng trên đường đi, Chương Khải Minh luôn cảm thấy những người khác có chút không ổn.

Họ cứ nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, như thể đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết.

Chương Khải Minh kỳ quái hỏi: "Sao vậy?

Nhìn tôi làm gì?

Mặt tôi dính gì bẩn à?" Mọi người vội lắc đầu, rồi dời tầm mắt đi, thật kỳ lạ.

Lên tàu hỏa, mọi người tìm chỗ ngồi xuống, lần này không cần trốn tránh, tất cả đều ngồi cùng nhau.

Nhìn Nha Đầu tuy yếu ớt, nhưng đã hồi phục sức khỏe, mọi người đều vui mừng.

Đợi tàu hỏa khởi hành, đột nhiên một cô gái xinh đẹp bước tới, cười tươi ngồi xuống đối diện.

Rồi nói: "Tiểu Phật Gia, chào ngài, tôi là vợ chưa cưới của ngài, Doãn Tân Nguyệt." Nghe vậy, Chương Khải Minh không phản ứng, quay sang Chương Khải Sơn nói: "Đại ca, mau nhìn kìa, phu nhân của anh đến tìm rồi." Lời vừa dứt, Chương Khải Minh cảm thấy không ổn, trực tiếp bị đẩy ra.

Sau đó vội hỏi: "Cô nương, cô vừa nói gì?

Có thể nói lại một lần không?" Doãn Tân Nguyệt lặp lại: "Tiểu Phật Gia, tôi là vợ của ngài mà, trước đó không phải đã hạ sính lễ rồi sao?" Chương Khải Minh nghe xong sững sờ, kịch bản có chút không đúng?

Người cô ta gặp không phải là Chương Khải Sơn sao?

Sao lại biết biệt danh Tiểu Phật Gia của mình?

Đột nhiên Chương Khải Minh nhớ lại biểu hiện kỳ lạ của mọi người sáng nay, liền kéo Chương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy sang một bên.

Anh hung hăng hỏi: "Mau nói, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao cô ta biết biệt danh của tôi?" Tề Thiết Chủy trực tiếp đầu hàng, xin tha: "Tiểu Phật Gia, chuyện này đều do Phật gia làm, ngài

hỏi ông ấy đi.” Chương Khải Minh dán chặt ánh mắt vào người Chương Khải Sơn, hỏi: “Đại ca, nói đi, anh gài em?” Đợi Chương Khải Sơn nén cười kể lại mọi chuyện, Chương Khải Minh mới biết là chuyện gì.

Thì ra, hôm đó lúc lên xe, Chương Khải Sơn đã phát hiện có điều không ổn, nhận ra Doãn Tân Nguyệt cải trang nam.

Chương 62

Nhìn thái độ của những người xung quanh, ông cũng biết thân phận của Doãn Tân Nguyệt không đơn giản.

Lại thêm bài thơ trên thiệp mời, ông lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Vì vậy sau khi lên xe, ông nói: "Đón nhầm người rồi, người đội mũ đằng kia mới là Bành gia thật.

Tôi chỉ là thế thân, chủ yếu để phòng có người bất lợi với Bành gia." Doãn Tân Nguyệt đang lái xe, qua cửa sổ xe nhìn thấy Chương Khải Minh nổi bật như hạc giữa bầy gà, lúc đó đã rất hài lòng.

Lại thêm đêm Chương Khải Sơn trộm thuốc, bị nhốt trong mật thất cùng Doãn Tân Nguyệt khoảng 10 phút.

Chương Khải Sơn lại lừa người, kể hết đầu đuôi câu chuyện, đặc biệt nhấn mạnh tầm quan trọng của Chương Khải Minh.

Ông ta nói Bành Tam Tiên thật là kẻ tồi tệ, rồi lại kể Chương Khải Minh đã giúp giải quyết Bành Tam Tiên như thế nào.

Tuy Doãn Tân Nguyệt nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không làm lớn chuyện, nhưng hình bóng của Chương Khải Minh đã để lại ấn tượng trong lòng cô.

Hôm đấu giá, nhìn thấy bóng dáng hiên ngang của Chương Khải Minh lúc châm đèn trời, Doãn Tân Nguyệt hoàn toàn hài lòng.

Võ công giỏi, đẹp trai, có tiền, có gì mà không hài lòng?

Thế là mới xảy ra cảnh tượng lúc nãy.

Nghe xong lời tự thuật của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh thật muốn bổ não ông ta ra xem, mạch não kỳ lạ đến mức nào?

Gài em trai mình như vậy, không cảm thấy áy náy sao?

Còn dám cười.

Chương Khải Minh có chút u uất nói: "Đại ca à, anh gài em trai ruột như vậy, lương tâm có yên ổn không?

Hơn nữa, anh cũng biết, trong lòng em đã có Hoa Linh rồi, làm vậy em khó xử lắm." Chương Khải Sơn vỗ vai anh, cười nói: "Nhìn kia đi, không phải chẳng có chuyện gì sao?

Anh là quân nhân, không biết ngày nào sẽ chết trận sa trường, nhà chúng ta nối dõi tông đường phải dựa vào em đó.

Hơn nữa, anh và cô bé kia chênh lệch nhiều tuổi như vậy, căn bản không hợp." Nhìn theo hướng Chương Khải Sơn chỉ, Chương Khải Minh phát hiện Hoa Linh đã bị Doãn Tân Nguyệt lôi kéo, hai người đang cười nói vui vẻ.

Không hổ là người xuất thân từ gia tộc lớn, thủ đoạn lợi hại, Hoa Linh ngốc nghếch, căn bản không phải đối thủ.

Chương Khải Minh bất đắc dĩ thở dài, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Hoàn toàn không phải diễn biến kịch bản bình thường mà?

Trở lại chỗ ngồi, Chương Khải Minh hung hăng lườm mấy người một cái, rồi gọi Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh sang một bên. 46.

Anh nghiêm túc nói: "Doãn cô nương, thực ra tôi vẫn luôn thích Hoa Linh, sở dĩ chưa kết hôn là để đợi sư huynh của cô ấy trở về, nên tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ kỹ." Nghe vậy, Hoa Linh đỏ mặt, không biết nên nói gì, chỉ cúi đầu nghịch vạt áo.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong, cười nói: "Tiểu Phật Gia, yên tâm, chuyện này đại ca sớm đã nói với tôi rồi.

Tôi vừa mới cùng Hoa Linh muội muội rất hợp nhau, tôi tin sau này sẽ càng tốt hơn." Hoa Linh bên cạnh lại nói: "Tiểu Phật Gia, em cũng rất thích Tân Nguyệt tỷ tỷ." Thôi xong, cô bé ngốc Hoa Linh, hoàn toàn bị thu phục rồi, lại còn giúp tình địch cướp chồng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh nhỏ giọng nói: "Doãn cô nương, thế này đi, cô có thể ở tạm chỗ tôi, tôi cũng hy vọng cô có thể suy nghĩ kỹ, đừng quyết định vội vàng như vậy." Nhìn Doãn Tân Nguyệt cười mỉm gật đầu, Chương Khải Minh cảm thấy có gì đó không ổn, không chừng lại trúng kế rồi.

Trở lại chỗ ngồi, Chương Khải Minh hung hăng lườm mấy người một cái, rồi thấy họ lại vui vẻ cười.

Ai, chuyện gì thế này?

Chuyển biến cũng quá nhanh rồi.

Nói thật, Doãn Tân Nguyệt rất đẹp, nhưng Chương Khải Minh có chút không chấp nhận được.

Tuy bây giờ nhiều người tam thê tứ thiếp, nhưng tư tưởng của Chương Khải Minh vẫn là của kiếp trước.

Nhất thời không thể thay đổi được.

Lúc ăn cơm, nhìn Chương Khải Minh bị Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh kẹp ở giữa, mấy người còn lại đều đang xem kịch vui.

Hai cô gái gắp những món không thích ăn cho Chương Khải Minh, rồi gắp những món thích ăn đi.

Hai người khuyên Chương Khải Minh ăn nhiều một chút, nhìn đĩa rau toàn rau, một miếng thịt cũng không có, ăn không nổi.

Mới được một lúc, Hoa Linh đã bị Doãn Tân Nguyệt làm hư, những ngày sau này biết sống sao đây?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh hung hăng lườm Chương Khải Sơn một cái, đều tại ông ta, đúng là một tên chuyên gài bẫy.

Đối xử với em trai ruột như vậy, lương tâm không bất an sao?

Cuộc sống như vậy Chương Khải Minh chịu đựng ba ngày, tàu hỏa cuối cùng cũng đến ga, trở về Trường Sa quen thuộc, anh nhớ món ăn ở nhà quá, chuyến đi này thật khổ sở.

Cuộc sống ăn chay mấy ngày khiến Chương Khải Minh cảm thấy cảnh ngộ của mình thật bi thảm.

Hai người phụ nữ quả thực là ma quỷ, Doãn Tân Nguyệt là chủ mưu, Hoa Linh là tòng phạm.

Vừa về đến Trường Sa, Chương Khải Minh chuẩn bị nhanh chóng về nhà gọi một vài món ngon, ăn một bữa no nê.

Lúc mọi người chia tay, Chương Khải Sơn đưa hai chiếc hộp đấu giá ngầm được cho Chương Khải Minh.

Dù sao cũng đều là tiền của anh đấu giá được, người khác cũng không tiện mang đi.

Dẫn theo hai con ma quỷ, Chương Khải Minh đi về hướng Cửu Vận Thương Hành, thật sự có chút nhớ nhà rồi.

Vừa về đến thương hành, hai người vội vàng đón chào: "Lão bản, Hoa Linh cô nương về rồi." "Mấy ngày nay chúng tôi sắp bị người dân hỏi đến hồ đồ rồi, ngày nào cũng hỏi bác sĩ Hoa Linh khi nào về." Nghe lời của Lý Nho, Hoa Linh vội đặt đồ xuống, rồi chạy đến Linh Minh Y Quán, mở cửa ra.

Tính tình thật nóng nảy, nhưng vừa mở cửa đã có bệnh nhân đến khám bệnh.

Chương 63

Nhìn Doãn Tân Nguyệt bên cạnh, Lý Nho có chút do dự hỏi: "Lão bản, vị cô nương này là?" Chưa đợi Chương Khải Minh nói, Doãn Tân Nguyệt đã lên tiếng: "Sau này cứ gọi tôi là phu nhân là được, tôi là vợ của Tiểu Phật Gia." Nhìn cảnh này, Chương Khải Minh mệt mỏi nói: "Vậy đi, phải rồi, Lý chưởng quỹ, mau giúp tôi gọi một bàn thức ăn, toàn thịt thôi, mấy hôm nay thèm chết đi được." Dẫn Doãn Tân Nguyệt vào hậu viện, đẩy cửa một căn phòng ra nói: "Doãn cô nương, cô ở tạm đây đi, chăn đệm bên trong đều là mới, nếu thiếu gì cứ bảo tiểu nhị đi mua." Nghỉ ngơi một lúc, thức ăn được mang lên, Chương Khải Minh vội vàng ăn.

Đột nhiên, anh cảm thấy có ai đó đang vỗ vào bắp chân mình, cúi đầu xuống xem, không phải Nộ Tình thì là ai?

Thật là, bữa cơm nào cũng không thể thiếu nó, anh vội bế con yêu tinh này lên bàn.

Mấy ngày không gặp Nộ Tình, cũng thấy nhớ, thói quen thật đáng sợ.

Một lát sau, Doãn Tân Nguyệt cũng đến, ngồi bên bàn, tò mò nhìn Nộ Tình.

Cô tò mò hỏi: "Tiểu Phật Gia, đây là Nộ Tình của Hoa Linh à?

Thật đẹp." Nuốt thức ăn trong miệng xuống, Chương Khải Minh nói: "Đúng vậy, đến rồi à.

Nộ Tình, đây là Doãn Tân Nguyệt, mau chào hỏi đi." Thấy Nộ Tình kêu một tiếng với mình, Doãn Tân Nguyệt càng thích nó hơn.

Cô vội lấy một đôi đũa, gắp thức ăn cho Nộ Tình, rồi giúp rót

rượu, Nộ Tình cũng không từ chối.

Lúc này, Lý Nho bước vào, nói: "Lão bản, gần đây Trường Sa xảy ra một vài chuyện, tôi nghĩ, phải nói với ngài một tiếng." Thấy Chương Khải Minh gật đầu, ông nói: "Lão bản, gần đây Chương Phó quan hình như xảy ra chuyện, còn có Trần Bì nhà Nhị gia nữa.

Mấy ngày nay không thấy tung tích, mấy hôm trước có binh sĩ đi tìm kiếm." Hai người mất tích, sao có thể, với thân thủ của hai người họ, gần như khó gặp đối thủ.

Chương Khải Minh cau mày hỏi: "Có tin tức gì về hai người họ không?" Lý Nho suy nghĩ, nói: "À, phải rồi, bên ngoài có lời đồn là bị chó Nhật bắt đi rồi, nhưng không biết thật giả." Nói xong, Lý Nho lại lấy ra giấy chứng nhận 20 vạn bạc trắng, nói: "Phải rồi, đây là bạc trắng Cẩu gia gửi đến." Chương Khải Minh vừa định nhận lấy, thì thấy một đôi tay trắng nõn đã lấy đi giấy chứng nhận.

Chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt mặt không đỏ, tim không đập nói: "Tôi là nữ chủ nhân trong nhà, sau này tôi quản tiền là được rồi." Chương Khải Minh ngẩn người, cũng không nói gì, cứ để cô ấy cầm, dù sao anh cũng không dùng đến tiền.

Nhưng chuyện của Chương Nhật Sơn và Trần Bì lại khiến anh có chút bất an.

Chương Khải Minh đứng dậy nói: "Tôi đến chỗ đại ca một chuyến, hỏi xem là chuyện gì." Lúc sắp ra cửa, anh lại nói: "Phải rồi, Doãn cô nương có cần gì thì giúp cô ấy xử lý, còn nữa, đừng quên nhắc Hoa Linh ăn cơm." Tại biệt thự của Chương Khải Sơn, vừa vào cửa đã thấy Nhị gia cũng ở đó.

Ngồi xuống, Chương Khải Minh hỏi: "Chương Phó quan và Trần Bì là chuyện gì?

Tôi nghe nói hai người họ mất tích?" Chương Khải Sơn gật đầu, trầm giọng nói: "Anh cũng vừa mới phát hiện, không phải mất tích, mà là bị người ta bắt rồi." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người, Chương Khải Minh nói: "Không thể nào, với thân thủ của hai người họ, dù không địch lại cũng không thể bị bắt chứ." Nhị gia nghiêm trọng nói: "Là quân đội bắt, hai người họ không dám phản kháng, bây giờ đang bị nhốt trong đại lao." Quân đội? 47.

Quân đội không phải luôn do Trương Khải Sơn kiểm soát sao?

Lẽ nào có biến cố?

Chương Khải Sơn bên cạnh giải thích: "Trường Sa mới đến một vị quan tình báo, cùng phe với Lục Kiến Huân, chuyện này nhắm vào chúng ta, muốn báo thù cho Lục Kiến Huân." Chương Khải Minh mới hiểu ra gật đầu, không ngờ cái chết của Lục Kiến Huân lại gây thêm phiền phức cho mọi người.

Đột nhiên Chương Khải Minh hỏi: "Đại ca, phần tài liệu hôm đó em đưa cho anh đâu?

Có trong tay anh không?" Chương Khải Sơn đứng dậy lấy tài liệu ra, hỏi: "Chưa kịp xử lý, sao vậy?

Có cách rồi à?" Chương Khải Minh không trả lời, vội vàng lật xem tài liệu, đột nhiên, anh dừng lại, đã tìm thấy thứ cần tìm.

Thư tín thông đồng với địch của Lục Kiến Huân, hôm đó Chương Khải Minh đã thấy, vốn tưởng không có tác dụng, không ngờ bây giờ lại có đất dụng võ.

Cầm lá thư trong tay, Chương Khải Minh cười nói: "Thứ này có thể cứu hai người họ ra rồi." Nhìn nội dung trong thư của Lục Kiến Huân, Chương Khải Sơn và Nhị gia đều thở phào nhẹ nhõm.

Lắc lá thư trong tay, Chương Khải Minh nói: "Đại ca, cho xe đưa

em đi đi, vừa hay nói chuyện với vị quan tình báo mới.

Nếu trực tiếp gặp mặt, e là có một số chuyện không tiện nói rõ.

Còn nữa, những tài liệu còn lại, phải xử lý nhanh chóng, biết đâu bên trong có tình báo quan trọng." Ngồi trên xe, Chương Khải Minh suy nghĩ về tài liệu của vị quan tình báo mới này.

Cũng họ Lục, tên Lục Minh Lễ, tuy cùng họ với Lục Kiến Huân, nhưng hai người chỉ là đồng sự.

Lần này báo thù cho Lục Kiến Huân chắc cũng là nhiệm vụ do phe phái giao cho.

Nghe nói sau khi đến, ông ta đã gán cho Chương Nhật Sơn và Trần Bì tội danh gây rối trật tự trị an, cũng có chút thủ đoạn.

Đến nhà tù, Chương Khải Minh xuống xe, nói với binh sĩ ở cửa: "Đi, gọi quan tình báo của các người ra đây.

Nói là Phật gia muốn một lời giải thích." Nhìn người lính rời đi, Chương Khải Minh nheo mắt, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng, hy vọng vị quan tình báo này biết điều một chút, để tránh lưỡng bại câu thương, làm lỡ việc.

Chương Khải Minh còn muốn sớm xuống mộ, minh khí bên trong đều đang đợi anh, đó đều là tuổi thọ cả đấy.

Cũng không biết vẫn đồng có thể được hệ thống đổi thành bao nhiêu năm tuổi thọ, có chút kích động.

Không lâu sau, người lính lúc nãy quay lại, dẫn đường cho Chương Khải Minh.

Khi gặp Lục Minh Lễ, Chương Khải Minh sững sờ, không ngờ Lục Minh Lễ tuổi không lớn, lại chống một cây gậy.

Nhìn khuôn mặt trẻ trung, Chương Khải Minh nói: "Tôi tên

Chương Khải Minh, em trai của Chương Khải Sơn.

Chuyện này không thích hợp nói chuyện trực diện, nên tôi đến đây." Lục Minh Lễ cười cười, lịch sự nói: "Tiểu Phật Gia, mời ngồi." Không ngờ ông ta cũng biết biệt danh này, xem ra ba chữ "Tiểu Phật Gia" sau này cũng là một danh hiệu rồi.

Sau khi hai người ngồi xuống, Chương Khải Minh uống một ngụm trà nói: "Tôi không phải người thích vòng vo, nên tôi nói thẳng.

Ông bắt Chương Nhật Sơn và Trần Bì, mục đích chính là để báo thù cho Lục Kiến Huân.

Nhưng tôi có thể nói rõ cho ông biết, Lục Kiến Huân là do tôi tự tay giết, chết rất thảm." Nhìn vẻ mặt không thay đổi của Lục Minh Lễ, Chương Khải Minh biết đây là một người có thành phủ, phải cẩn thận đối phó.

"Tôi hôm nay đến đây, là muốn ông thả người, còn con bài tẩy, là lá thư này, ông có thể xem trước." Sau khi mở thư ra, Lục Minh Lễ cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh, gân xanh trên tay ông ta nổi lên.

Chương Khải Minh cũng không nói gì, cứ yên lặng nhìn.

Cuối cùng, Lục Minh Lễ không chịu nổi nữa, có chút thất vọng nói: "Nói đi, mục đích cụ thể của ngài là gì, chắc ngài hiểu rõ giá trị của lá thư này.

Tôi không tin ngài chỉ muốn cứu hai người đó ra." Chương Khải Minh cười nói: "Lục quan tình báo là người thông minh, chắc ông biết ở Trường Sa này, quan vị không thể đại diện cho thực lực.

Chương 64

Đây là địa bàn của Cửu Môn, đại ca tôi không muốn xung đột với người khác.

Chỉ muốn ổn định phát triển đội ngũ của mình, chuẩn bị đối phó với những thay đổi trong tương lai." Nói xong, Chương Khải Minh nhìn Lục Minh Lễ, cười cười tiếp tục: "Tiếc là, vị Lục quan tình báo trước đây lại thông đồng với địch.

Chuyện này nên xử lý thế nào?

Có thể trực tiếp báo cáo lên trên không?

Cho nên chỉ có thể giúp Lục Kiến Huân lập công." Lục Minh Lễ trầm tư một lúc, từ từ nói: "Lục Kiến Huân tội đáng chết, chuyện này có thể bỏ qua, lát nữa ngài có thể đưa hai người đó đi.

Nhưng mục đích thực sự của ngài là gì, chúng ta hãy thẳng thắn một chút, sau này cũng dễ hợp tác." Chương Khải Minh nghe vậy, cười, biết Lục Minh Lễ đã nhượng bộ, không dám để tin tức Lục Kiến Huân thông đồng với địch bị tiết lộ, nếu không tổn thất mà phe phái của ông ta phải gánh chịu là không thể lường được.

Chương Khải Minh bèn nói: "Được, vậy tôi nói rõ, sau này chuyện của quân đội, ông đừng can thiệp.

Ngoài quân đội ra, trừ Cửu Môn, ông có thể tùy ý thi triển tài hoa của mình." Lục Minh Lễ yên lặng nhìn Chương Khải Minh, ánh mắt ông ta sâu thẳm.

Một lúc lâu sau ông ta gật đầu: "Được, vậy nghe theo Phật gia, hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác tốt." Chương Khải Minh cũng cười bắt tay ông ta, trước khi đi nói: "Phải rồi, Lục quan tình báo, lát

nữa sẽ có một ít tài liệu gửi đến cho ông.

Là tài liệu của địch, ông có thể xem kỹ, coi như quà chào mừng, hy vọng ông sẽ vui." Ra khỏi văn phòng, thấy Chương Nhật Sơn và Trần Bì, trông họ đều ổn, không bị tra tấn.

Dẫn họ ra khỏi nhà tù, Chương Nhật Sơn hỏi: "Tiểu Phật Gia, Lục Minh Lễ mới đến rốt cuộc có ý gì?

Từ khi bắt hai chúng tôi, ngày nào cũng cơm ngon rượu say phục vụ, trừ việc không cho đi, cũng không ngược đãi chúng tôi." Chương Khải Minh lắc đầu: "Tâm tư người này rất sâu, nhưng không có ý định xung đột với chúng ta, là một người thông minh." Trần Bì bên cạnh lúc này hỏi: "Tiểu Phật Gia, bệnh của sư nương tôi đã chữa khỏi chưa?

Bây giờ bà ấy thế nào rồi?" Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, không sao rồi, đi thôi, lên xe, đại ca và Nhị gia đang đợi." Ba người trở về biệt thự, Chương Khải Minh kể lại đơn giản mọi chuyện.

Sau đó Chương Khải Sơn nói: "Là người thông minh thì tốt, để tránh lãng phí tinh lực vào nội đấu.

Được rồi, nếu mọi chuyện đã giải quyết xong, chúng ta cũng đến lúc xuất phát rồi.

Mọi người chuẩn bị đi, ngày mốt chúng ta đến mỏ khoáng, xem kỹ bên trong rốt cuộc có vấn đề gì." Mọi người đều gật đầu đồng ý, dù sao cũng đã trì hoãn đủ lâu.

Buổi tối, Chương Khải Minh trở về Cửu Vận Thương Hành.

Vừa vào cửa đã thấy Doãn Tân Nguyệt ngồi trên ghế, Lý Nho thì đứng bên cạnh nghe phân phó.

Lại gần nghe, thì ra Doãn Tân Nguyệt đang chỉ đạo việc kinh

doanh của thương hành.

Hắc, cô bé này thật không xem mình là người ngoài, bắt đầu làm chủ rồi à?

Chương Khải Minh mỉm cười, cũng không ngăn cản, để Doãn Tân Nguyệt có việc gì đó làm cũng là một chuyện tốt.

Thân là đại tiểu thư của khách sạn Tân Nguyệt, kinh doanh một thương hành nhỏ chắc không thành vấn đề.

Đợi Doãn Tân Nguyệt giao phó xong, Chương Khải Minh mới nói: "Sao rồi, giao phó xong chưa?

Xong rồi thì chuẩn bị ăn cơm đi, tôi đi gọi Hoa Linh về." Doãn Tân Nguyệt ngọt ngào cười: "Tiểu Phật Gia, vậy ngài nhanh lên đi, tôi cũng có chút đói rồi." Đến y quán, thấy còn lại ba bệnh nhân, Chương Khải Minh đứng bên cạnh từ từ đợi.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Hoa Linh, cũng rất đáng yêu.

Lúc ăn cơm, Chương Khải Minh nhìn mọi người nói: "Ngày mốt tôi phải đi làm việc rồi, lúc đó việc nhà giao cho Doãn Tân Nguyệt quản lý.

Nếu gặp nguy hiểm, có thể đến biệt thự, tìm sự giúp đỡ của những binh sĩ đó, tôi đã dặn dò cả rồi." Thấy mọi người đều gật đầu, Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài đi làm gì vậy?" Chương Khải Minh cười nói: "Đổ đấu, mấy món minh khí trong thương hành, đều là tôi mang từ trong mộ về." Doãn Tân Nguyệt mắt sáng lên, Chương Khải Minh thầm kêu không hay.

Quả nhiên, Doãn Tân Nguyệt nói: "Vậy có thể dẫn tôi đi xem không?

Tôi rất tò mò về đổ đấu." Chương Khải Minh quả quyết lắc đầu: "Đây không phải chuyện đùa, trong mộ rất nguy hiểm, không ai có thể

đảm bảo an toàn cho cô.

Nếu không tin, có thể hỏi Hoa Linh, cô ấy sẽ không lừa cô đâu." Thấy ánh mắt tò mò của Doãn Tân Nguyệt, Hoa Linh gật đầu: "Tân Nguyệt tỷ tỷ, trong mộ thật sự rất nguy hiểm, lần trước nếu không phải Tiểu Phật Gia cứu, em có thể đã ở lại trong mộ rồi.

Hơn nữa, chúng ta nếu đi theo xuống mộ, có thể sẽ hại người khác, nên hãy ở nhà đi." Thấy Doãn Tân Nguyệt từ bỏ ý định đi theo, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, may mà khuyên được.

Nếu không đến mỏ khoáng, anh hoàn toàn không có cách nào đảm bảo an toàn cho cô, bên trong thật sự quá nguy hiểm.

Sáng sớm hôm sau, sau khi rời khỏi Cửu Vận Thương Hành, Trương Khải Minh đi đến cửa Bắc của Sa Thành.

Hôm nay là ngày xuất phát, mọi người đã hẹn gặp nhau ở đây.

Trương Khải Minh hôm nay đeo một chiếc ba lô, bên trong đựng găng tay tơ tằm và Chỉ Hổ.

Đương nhiên, đồng hành cùng chắc chắn không thể thiếu trợ thủ đắc lực nhất là Nộ Tình.

Biết hôm nay xuất phát, có thể gặp được đám côn trùng độc mà nó thích ăn nhất, Nộ Tình đã phấn khích cả đêm qua.

Lần này xuống mộ, đám bướm đêm độc gặp phải cứ giao cho Nộ Tình giải quyết là được, trông nó thèm thuồng lắm rồi.

Ra khỏi cổng thành, thấy những người khác chưa đến, Trương Khải Minh liền dựa vào tường thành, suy nghĩ một vài chuyện.

Hiện tại tuy Điền Trung Lương Tử đã bị giải quyết, nhưng kẻ chủ mưu thực sự đứng sau là Cầu Đức Khảo vẫn còn đó.

Gần đây hắn ta dường như đã lẩn trốn, không hề có tin tức gì,

chuyến đi này cần phải cẩn thận một chút.

Đợi một lúc, những người khác cũng lần lượt đến, ai nấy đều mang theo trang bị đã chuẩn bị sẵn.

Đặc biệt là Trương Khải Sơn, lần trước vào ngôi mộ đó đã có một bài học, lần này không chỉ vũ trang đầy đủ mà còn mang theo cả một đội binh lính.

Sau khi mọi người gặp mặt, Trương Khải Sơn nói: "Mọi người đợi một lát, chúng ta đông người, tôi đã cho binh lính lái xe đưa chúng ta đi." Lên xe ngồi xong, cả nhóm hướng về phía khu mỏ mà đi.

Trên xe, Nhị gia lấy ra một tập tài liệu đưa cho mọi người, nói: "Đây là tài liệu tôi thu thập được mấy năm nay, đều liên quan đến ngôi mộ trong hầm mỏ, mọi người có thể xem trước." Mọi người lật xem tài liệu, lúc này mới hiểu ra sự việc.

Thì ra, năm đó có một nhóm người Cưu Sơn từng đến Sa Thành, những người này tuy bề ngoài là thương nhân, nhưng thực chất lại là gián điệp của địch quốc, đến để vẽ bản đồ.

Khi ở Sa Thành, họ đã phát hiện ra ngôi mộ ẩn giấu trong hầm mỏ, vì vậy đã bắt đầu thăm dò.

Khi đó, nhóm Cưu Sơn cũng đã mời cả ông của Nhị gia và vài vị tiền bối khác.

Chương 65

Cuối cùng, họ đào ra một cánh cửa đồng xanh, trên cửa có khắc dòng chữ: "Kẻ nào vào cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng".

Sau khi vào trong, nguy hiểm đã xảy ra, nhưng bên trong rất hỗn loạn, chỉ có một số ít người chạy thoát được ra ngoài.

Trong số những người sống sót có người của nhóm Cưu Sơn, sau khi thoát ra, họ đã rời khỏi Sa Thành ngay lập tức.

Sau khi trở về, họ viết một bản báo cáo Cưu Sơn nộp cho cơ quan địch quốc, rồi sau đó không còn tin tức gì nữa.

Trương Khải Minh gõ nhẹ vào tập tài liệu, cẩn thận suy nghĩ về những vấn đề tồn tại trong đó.

Lúc này Trương Khải Sơn đột nhiên hỏi: "Nhị gia, rốt cuộc phía sau cánh cửa đồng xanh đó là thứ gì vậy?

Sao lại có thể nguy hiểm đến thế?" Nhị gia lắc đầu thẳng thừng: "Phật gia, ngài hỏi nhầm người rồi, tuy tôi đã thu thập được nhiều tài liệu như vậy." "Nhưng ngôi mộ đó tôi chưa từng đến, đó là lệnh cấm của cha tôi, cho nên cũng chỉ là nói suông trên giấy mà thôi." Tề Thiết Chủy ngồi bên cạnh xen vào: "Các vị, xem ra, việc gặp nguy hiểm bên trong có khả năng là vì trong đó ẩn giấu thứ gì đó kỳ lạ, đã bị đám người Cưu Sơn phát hiện." "Bản báo cáo đó đã được nộp lên nhiều năm như vậy, kẻ địch mới quay lại hầm mỏ lần nữa, chẳng phải điều đó chứng tỏ họ đã có phát hiện gì sao?" Lời này quả thật có lý, nếu không có thành quả nghiên cứu, đi vào cũng chỉ là nộp mạng, không… Trương Khải Minh gật đầu trước, rồi lại lắc đầu nói: "Bát gia nói có lý." "Nhưng cũng có một khả năng khác, chính vì sự nguy hiểm bên trong, nên những người đó mới quay lại lần nữa." Mọi người nghe

suy đoán có vẻ mâu thuẫn này thì ngẩn ra một lúc, rồi cũng lần lượt gật đầu.

Rất có khả năng là để nghiên cứu khí độc, nên chúng mới bất chấp mọi nguy hiểm bên trong, nhất quyết phải vận chuyển những thi thể đó ra ngoài.

Đáng tiếc, chúng không đủ cẩn thận, tất cả đều chết trên chuyến tàu đó.

Thấy không còn ai lên tiếng, Trương Khải Minh lại nói: "Xem xong tài liệu, tôi cảm thấy có một điểm đáng ngờ." "Đám người Cưu Sơn chỉ là ngoại đạo mà còn có thể thoát ra, chẳng lẽ những vị tiền bối của Nhị gia thật sự không thoát ra được sao?" "Tôi luôn có cảm giác bên trong có nội tình khác, hoặc có khả năng nguy hiểm trong hầm mỏ chính là thủ đoạn do các tiền bối của Nhị gia bố trí." Mọi người nghe xong, cũng cảm thấy suy đoán này khá đáng tin.

Phải biết rằng những người của Hồng gia đều là tay lão luyện trong nghề hạ mộ, dù gặp phải nguy hiểm cũng không thể nào toàn bộ đều bỏ mạng ở trong đó.

Đến trưa, xe dừng lại ở thị trấn mà lần trước họ đã dừng chân.

Mọi người mang theo trang bị xuống xe, vừa định đi về hướng hầm mỏ.

Trương Nhật Sơn đi trước dò đường quay lại, nghiêm túc nói: "Phật gia, trong thị trấn này có chút không ổn." "Lần trước chúng ta đến, tuy hoang vắng nhưng vẫn có người dân sinh sống, nhưng bây giờ lại không còn một bóng người." Nghe vậy, mọi người đều nâng cao cảnh giác, trong thời gian ngắn như vậy mà thị trấn đã xảy ra biến đổi, có thể là do con người gây ra.

Suy nghĩ một lúc, Trương Khải Sơn nói: "Vậy chúng ta vào xem

thử trước đi, đằng nào cũng đến rồi, không vội chút thời gian này." Vừa bước vào thị trấn, mọi người đã ngửi thấy một mùi quen thuộc, mùi xác chết, tuy khá nhạt.

Tề Thiết Chủy nói: "Sao trong thị trấn lại có mùi xác chết?

Tuy nhạt nhưng có vẻ đã lâu rồi." Cả nhóm cẩn thận đi sâu vào trong thăm dò, dù đã gần trưa nhưng trong thị trấn lại có một lớp sương mù mờ ảo.

Tùy tiện chọn một căn nhà, mọi người bước vào xem xét kỹ lưỡng, phát hiện trong nhà không có nhiều bụi bặm.

Điều đó cho thấy trước đây vẫn có người ở, chỉ là gần đây mới biến mất.

Cũng không thể là dọn nhà, vì rất nhiều đồ đạc trong nhà không được mang đi, đặc biệt là tiền bạc trên chiếc tủ bên cạnh.

Một gia đình nghèo khó như vậy, nếu dọn nhà sao có thể vứt bỏ cả tiền?

Đúng là chuyện đùa.

Trương Khải Minh khẽ nói: "Xem ra người trong cả thị trấn này đều đã gặp chuyện bất trắc, nếu không thì đến tiền cũng không cần nữa rồi." Mọi người tiếp tục tìm kiếm, tình hình mỗi nhà đều tương tự, cả thị trấn không một bóng người.

Cả nhóm tụ lại một chỗ, Trương Khải Sơn nói: "Chuyện xảy ra ở đây, tôi cảm thấy chín phần mười là có liên quan đến kẻ địch." "Thậm chí kết quả tồi tệ nhất là những người này đã bị bắt đi làm thí nghiệm trên cơ thể người, có khả năng khí độc đã được nghiên cứu thành công." Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Dù sao thì mọi người thân thủ không tệ, nhưng cũng chỉ là người thường, gặp phải khí độc cũng sẽ chết.

Huống hồ nếu trong chiến tranh mà gặp phải loại khí độc này, thì căn bản không có cách nào chống cự.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, đột nhiên trong lớp sương mù dày đặc vang lên tiếng nói chuyện.

Cả nhóm nhìn nhau, rồi nhanh chóng cúi người xuống, tìm chỗ ẩn nấp.

Chuẩn bị xem xem, rốt cuộc là ai?

Theo tiếng nói ngày càng gần, mọi người cũng nhìn rõ được bộ dạng của hai người đó.

Là hai tên lính Nhật, chúng nói thứ tiếng mà không ai hiểu được, Trương Nhật Sơn nhìn có vẻ muốn ra tay.

Trương Khải Minh lắc đầu với anh ta, ra hiệu đừng hành động.

Đợi hai người đi qua, cả nhóm tập trung lại, cẩn thận đi theo sau lưng chúng.

Nhờ lớp sương mù che khuất, mọi người thuận lợi bám theo phía sau, hai tên kia hoàn toàn không có chút cảnh giác nào.

Khi sắp ra khỏi thị trấn, hai người phía trước rẽ vào một sân viện cũ nát.

Sau đó chui vào một cái giếng cổ ọp ẹp, mọi người lúc này mới tiến lại gần quan sát.

Trương Khải Minh nói: "Xem ra bí mật nằm ở dưới đó, nhưng chúng ta đều không hiểu tiếng Nhật, có chút phiền phức." Mọi người gật đầu, sau đó Trương Nhật Sơn nói: "Để tôi xuống trước dò đường, xem tình hình bên dưới thế nào." Nói rồi, anh ta cẩn thận men theo thang dây ở miệng giếng đi xuống, với thân thủ của Trương Nhật Sơn, chuyện này hẳn không khó.

Mọi người cũng đợi bên cạnh miệng giếng, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Không để mọi người đợi lâu, Trương Nhật Sơn lại xuất hiện ở miệng giếng.

Sau khi lên, anh ta nói: "Bên dưới chỉ có hai tên đó, nhưng bên trong toàn là thi thể, hai tên đó hình như đang thu thập thứ gì đó trên các thi thể, một loại bột màu xanh lục." Trương Khải Sơn nghe vậy liền nói: "Thứ bột màu xanh lục đó lại được nuôi cấy từ thi thể, liệu có liên quan đến thí nghiệm không?" Nhị gia gật đầu: "Nếu vậy thì nơi này không thể giữ lại được, chúng ta cho nổ tung nó đi, phá hủy kế hoạch của chúng." Mọi người bàn bạc, hiện giờ chỉ có thể làm vậy, còn phải vào hầm mỏ xem xét nữa, cho nổ tung là gọn nhất.

Sau khi quyết định, Trương Nhật Sơn dẫn theo vài binh lính đi xuống, không lâu sau bên trong vang lên hai tiếng súng.

Đợi mấy người quay lại, cả nhóm tìm chỗ ẩn nấp, theo một tiếng nổ lớn, khu vực dưới lòng đất hoàn toàn sụp đổ, những thứ bên trong cũng bị phá hủy.

Nhìn sắc trời, mọi người quyết định tiếp tục lên đường, nghỉ ngơi ở một ngôi làng không xa hầm mỏ.

Đến chập choạng tối, cả nhóm cuối cùng cũng đến được ngôi làng trên núi đó, tuy nơi này cũng hoang vắng.

Nhưng vẫn tốt hơn là nghỉ ngơi ngoài trời, dù sao cũng có nhà cửa che mưa chắn gió.

Ăn cơm xong, Trương Khải Sơn nói: "Lần trước ba người chúng tôi vào hầm mỏ, trước tiên gặp một pho tượng Thiên Tôn Lão Mẫu, sau đó lại gặp một pháp trận phong ấn do Âm Dương Sư bố trí." "Sau đó tìm được đường hầm, chúng tôi vào một gian mộ thất, bên trong

toàn là những hố sâu để đặt quan quách." "Ở nơi đó, chúng tôi đã bị tấn công." Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh nói: "Các vị, không phải tôi nói gở đâu nhé, những bố trí bên trong đó chứng tỏ thật sự có tà vật." "Nếu không thì những người đó không cần thiết phải rời đi rồi lại không sợ nguy hiểm quay về bố trí trận pháp." Ngay khi Trương Khải Minh chuẩn bị hỏi thêm vài điều, một tiểu binh canh gác bên ngoài chạy vào.

Anh ta vội vàng nói: "Phật gia, bên ngoài có người đến, nói thứ tiếng không hiểu, xem ra số lượng không ít." Mọi người nghe vậy, vội vàng dập tắt lửa trong nhà, rồi ẩn nấp bên ngoài quan sát tình hình.

Chỉ thấy một đội quân Nhật cầm đuốc đi vào làng, tay cầm trang bị dùng để khai quật.

Chương 66

Nhị gia khẽ nói: "Xem ra mục đích của đám người này cũng giống chúng ta, có lẽ cũng muốn đến hầm mỏ." Trương Khải Sơn gật đầu: "Nếu vậy, chúng ta phải ra tay trước để giành lợi thế, không thể để chúng trì hoãn hành động của chúng ta." Về điểm này, không ai phản đối, nếu giải quyết chúng trước, biến cố trong mộ có thể sẽ ít đi một phần.

Thấy đám lính Nhật đối diện đều đã nghỉ ngơi, chỉ còn lại hai tên tỉnh táo đang canh gác.

Mọi người biết, thời cơ hành động đã đến.

Cả nhóm cẩn thận mò đến gần ngôi nhà mà kẻ địch đang nghỉ ngơi, nhìn hai tên lính gác đang tán gẫu bên đống lửa.

Trương Khải Minh khẽ nói: "Nhị gia, hai tên này giao cho ngài giải quyết nhé, đạn sắt của ngài là tiện nhất." Thấy Nhị gia gật đầu đồng ý, những người khác tản ra, sẵn sàng hành động.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Nhị gia liền ra tay, chỉ nghe hai tiếng "cộp cộp", hai tên lính gác ngã xuống đất.

Những người khác thấy vậy, cũng lẻn vào trong nhà, bắt đầu thu gặt mạng sống.

Trương Khải Minh rút con dao găm mà Bối Lặc gia tặng ra, trong căn phòng tối om, cắt đứt yết hầu của kẻ địch.

Con dao găm này quả là đồ tốt, không chỉ vô cùng sắc bén mà còn không hề phản chiếu ánh sáng, đúng là một hung khí giết người.

Đợi Trương Khải Minh ra khỏi phòng, những người khác cũng đã xong việc, không khí gần đó tỏa ra mùi tanh nồng của sắt.

Tìm kiếm kỹ lưỡng, không phát hiện thứ gì có giá trị, mọi người lại quay về căn nhà lúc trước.

Ngồi xuống xong, Trương Khải Minh nói: "Tôi cảm thấy có chút không ổn, có lẽ trong núi không chỉ có một toán người này." "Nếu không thì không thể nào ngay cả một kẻ cầm đầu cũng không có, vừa rồi tôi xem qua, hình như toàn là công binh." Trương Khải Sơn cũng gật đầu nói: "Có khả năng, những người này có thể đều là binh lính địch quốc ngụy trang." "Xem ra chúng đối với thứ trong hầm mỏ thế nào cũng phải có được, nếu không sẽ không ra tay lớn như vậy." Tình hình hiện tại có chút bất lợi, số lượng binh lính địch quốc chắc chắn chiếm ưu thế, may mà vừa rồi không dùng súng để giải quyết.

Nếu không bây giờ có thể đã bị lộ, ít nhất hiện tại nhóm của Trương Khải Minh đang ở trong tối, vẫn còn cơ hội.

Trương Nhật Sơn hỏi: "Phật gia, có cần điều thêm binh lính đến không, nếu không chúng ta có chút thiệt thòi." "Nếu gặp phải đại bộ đội của địch, có thể sẽ bị bao vây, lúc đó sẽ khó xử lý." Trương Khải Sơn suy nghĩ kỹ, rồi lắc đầu: "Không được, bây giờ không kịp nữa, nếu để chúng vào trước." "Lúc đó chúng ta có thể sẽ bị chặn ở ngoài, để lâu có thể sẽ không có cách nào ngăn chặn âm mưu của chúng." Trương Khải Minh dựa vào vách tường, nhắm mắt suy nghĩ cách đối phó.

Xem ra hành động sau này phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể gây ra động tĩnh quá lớn, nếu không sẽ bị bao vây.

Nhưng chỉ cần vào được trong mộ, mọi chuyện sẽ tốt hơn, lúc đó tuy đông người, nhưng nguy hiểm trong mộ cũng nhiều.

Khi đó tình thế sẽ đảo ngược.

Vì vậy Trương Khải Minh vội nói: "Ngày mai chúng ta tốt nhất nên vào thẳng hầm mỏ, lúc đó có thể lợi dụng nguy hiểm bên trong để

đối phó với chúng." "Khi đó dù có bao nhiêu người cũng không đủ chết, không cần chúng ta ra sức." Nghe vậy, mọi người nhìn nhau rồi lần lượt gật đầu, quyết định cứ làm vậy.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến đám người kia có đi mà không có về.

Sáng hôm sau, mọi người xuất phát từ sớm, cẩn thận đi suốt một quãng đường, may mắn không gặp phải ai.

Men theo lối vào mà nhóm Trương Khải Sơn đã vào trước đó, mọi người tiến vào hầm mỏ.

Đi dọc theo đường hầm không xa, họ thấy một hàng rào sắt đã bị mở.

Đối diện hàng rào sắt là pho tượng Thiên Tôn Lão Mẫu lúc trước, nó cứ im lặng nhìn mọi người, trông có vẻ quỷ dị.

Mọi người chậm rãi đi qua bên cạnh pho tượng, đang chuẩn bị tiếp tục đi thì.

Phía sau đột nhiên vang lên một tràng tiếng sột soạt, như thể có rất nhiều thứ đang di chuyển.

Nộ Tình trong ba lô của Trương Khải Minh dường như cũng cảm nhận được, có chút bồn chồn, hoặc là… thèm ăn?

Cậu cẩn thận quay người, dè dặt nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy từ trong mắt pho tượng liên tục trào ra những con côn trùng nhỏ màu đen.

Tiếng sột soạt đó, chính là âm thanh di chuyển của những con côn trùng này.

Nhìn kỹ, phát hiện những con côn trùng màu đen này giống với kiến, nhưng càng trước của chúng rõ ràng lớn hơn.

Nhị gia bên cạnh lúc này hét lên: “Mọi người cẩn thận, là kiến đạn, độc tính của chúng rất mạnh.” “Sau khi bị cắn, người may mắn sẽ phải chịu đựng cơn đau dữ dội, kéo dài một ngày một đêm, nếu không may thì sẽ chết ngay lập tức.” Nghe Nhị gia giới thiệu, mọi người đều cảnh giác nhìn về phía đám kiến đen nhỏ bé.

Ai có thể ngờ rằng, một loài côn trùng nhỏ như vậy lại có thể nguy hiểm đến thế?

Nhìn đàn kiến đạn ngày càng nhiều, Trương Khải Minh mở ba lô ra, ôm Nộ Tình vào lòng.

Sau đó khẽ nói: “Nộ Tình, xem đám kiến này thế nào, nếu thích ăn thì nói cho ta một tiếng.” Lời vừa dứt, đã nghe thấy Nộ Tình kêu lên một tiếng, ai cũng nghe ra được sự háo hức trong đó.

Thấy vậy, Trương Khải Minh cũng không ngăn cản, hai tay dùng sức, ném Nộ Tình lên không trung.

Bị ném ra, Nộ Tình không hề hoảng sợ, nó lập tức dang rộng đôi cánh, dùng chút sức để điều khiển phương hướng.

Nó lượn về phía bầy kiến đen, có vẻ đã không thể chờ đợi được nữa.

Mọi người chỉ thấy, sau khi Nộ Tình đáp xuống bầy kiến, nó như hổ vào giữa bầy cừu.

Nó mặc sức tàn sát, cái mỏ nhọn hoắt liên tục mổ những con kiến đạn trên mặt đất, tốc độ cực nhanh.

Cảm nhận được khí tức của thiên địch, đám kiến đạn lúc đầu còn tụ lại chuẩn bị tấn công Nộ Tình.

Đáng tiếc, chưa kịp tập hợp xong, đã bị đôi cánh của Nộ Tình quật chết một mảng.

Độc tố của kiến đạn, gặp phải Nộ Tình cũng chỉ có thể chịu thua, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Cũng phải, ngay cả dịch độc của Lục Sí Phi Ngô cũng không làm gì được Nộ Tình, e rằng độc tố của đám kiến đạn này chưa kịp phát huy tác dụng đã bị hóa giải rồi.

Thấy Nộ Tình sắp đánh tan bầy kiến, Tề Thiết Chủy bên cạnh kinh ngạc nói: "Tiểu Phật gia, con gà của ngài đúng là thần vật." "Không chỉ có thể hiểu lời ngài nói, mà còn có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, căn bản là thiên địch của mọi loại côn trùng độc." Nhị gia cũng gật đầu cảm thán: "Hôm nay được mở mang tầm mắt, một con gà lại có thể thần dị đến vậy, thật không đơn giản." Trương Khải Minh nghe vậy, cười nhìn Nộ Tình, nói: "Ha ha, cảm ơn lời khen của các vị, đây là người bạn tốt của tôi, Nộ Tình." "Đây là Nộ Tình Kê trong truyền thuyết, trời đất này chỉ có một con duy nhất." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Phật gia, ngài không đùa đấy chứ?" "Lại là Nộ Tình Kê?

Đó là sinh vật trong truyền thuyết, tôi cứ ngỡ nó không thực sự tồn tại." Trương Nhật Sơn bên cạnh cười nói: "Bát gia, không cần kinh ngạc, tôi đã tận mắt thấy, mí mắt của Nộ Tình giống hệt con người." Tai nghe mọi người bên cạnh bàn tán, Trương Khải Minh trìu mến nhìn Nộ Tình đang ăn kiến đạn.

Thấy Nộ Tình có vẻ đã ăn no, Trương Khải Minh vội vàng đi tới nói: "Nộ Tình, đừng ăn no quá, bên trong còn có những loại côn trùng độc khác đấy." "Nếu bây giờ ăn no rồi, sẽ không thể ăn được những loại khác đâu." Nghe vậy, Nộ Tình dừng động tác mổ thức ăn, nghiêng đầu nhìn Trương Khải Minh, rồi chạy đến bên cạnh cậu.

Ôm lấy Nộ Tình ngoan ngoãn, nhìn xác kiến đạn đầy đất, Trương Khải Minh trong lòng nảy ra một ý, rồi nhân lúc những người khác

không để ý, vội vàng thu hết xác kiến đạn vào không gian, dùng làm đồ ăn vặt cho Nộ Tình.

Ôm Nộ Tình quay lại với mọi người, nhìn đám người đang hưng phấn thảo luận.

Trương Khải Minh cười nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi, đừng lãng phí thời gian nữa." Tiếp tục đi trong đường hầm mỏ, môi trường ở đây ẩm ướt, dường như có chỗ bị rò rỉ nước.

Chương 67

Đi không xa, trong một hầm mỏ rộng rãi, có rất nhiều công cụ đào mỏ, có lẽ là từ năm đó để lại.

Cái chum nước vỡ nát đó, mọi người đã tìm thấy rồi, đó chính là một lối vào bị phong ấn, cũng không biết có còn tác dụng không.

Nhưng đã bị Trương Khải Sơn phá hủy lần trước, nên mọi người có thể đi xuống thẳng, không cần tốn sức tìm kiếm.

Nhảy xuống từ miệng hố, mọi người đã đến một con đường mộ.

Trên mặt đất có rất nhiều mảnh vỡ quan quách, xem ra những quan quách đó đã được vận chuyển ra ngoài từ đây.

Nhìn những hoa văn điêu khắc màu xanh trên đường mộ, Trương Khải Minh cảm thấy có một vẻ đẹp thần kỳ.

Những hoa văn này có phần giống với kinh văn, nhưng những đường nét trên đó lại không ai có thể nhận ra, thật kỳ lạ.

Ra khỏi đoạn đường mộ này, mọi người đã vào trong mộ thất, mặt đất toàn là hố quan tài, quan quách bên trong đã sớm không còn.

Những quan quách trên chuyến tàu đó, hẳn là được lấy đi từ đây.

Trên mặt đất xung quanh, rải rác rất nhiều công cụ khai quật.

Đi vào chủ mộ thất, mọi người nhìn thấy một chiếc quan tài lồng bằng đồng xanh, nhưng quan tài con bên trong đã bị lấy đi.

Chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, đây cũng là nơi mà ba người Trương Khải Sơn đã bị tấn công.

Trương Khải Minh ôm Nộ Tình, đến trước một vách đá, nhìn những con bướm đêm độc đang ngủ say trên đó.

Cậu khẽ hỏi: “Nộ Tình, xem mấy con bướm đêm độc này, có thích ăn không?” Vừa ôm Nộ Tình đến trước mặt bướm đêm độc, đã thấy nó nhanh chóng mổ ăn.

Sau khi nuốt xuống, nó có vẻ kích động nhìn những con bướm đêm độc khác, xem ra bướm đêm độc có lợi cho Nộ Tình, nếu không nó đã không vội vàng như vậy.

Nhìn những con bướm đêm độc còn lại, Trương Khải Minh giúp Nộ Tình, để nó ăn hết tất cả.

Có Nộ Tình thật tốt, mối họa ngầm từ những con bướm đêm độc này đã được loại bỏ.

Vừa quay đầu lại, Trương Khải Minh thấy mọi người đang trừng mắt nhìn mình.

Tất cả đều bị thao tác vừa rồi của Trương Khải Minh và Nộ Tình làm cho kinh ngạc.

Ai lại chủ động đi chọc ghẹo đám bướm đêm độc này chứ?

Trốn còn không kịp, vậy mà bây giờ lại trở thành thức ăn của Nộ Tình.

Mọi người bị cặp đôi ăn côn trùng không lời Trương Khải Minh và Nộ Tình làm cho ngây người.

Trương Khải Sơn không khỏi thầm nghĩ, lần trước nếu có Nộ Tình ở đây, mình có bị thương không?

Biết đâu còn tìm ra được bí mật bên trong rồi cũng nên?

Thấy mọi người cứ im lặng, Trương Khải Minh lên tiếng: “Đừng ngẩn ra đó nữa, đi xem xung quanh đi, nếu có bướm đêm độc thì báo cho tôi.” “Nhưng mọi người hãy nói nhỏ một chút, đừng làm chúng tỉnh giấc, nếu không sẽ khó xử lý.” Nhìn đám người tản ra, Trương

Khải Minh đến bên cạnh Trương Khải Sơn.

Khẽ nói: “Đại ca, anh có cảm thấy có gì đó không ổn không?

Tôi cảm giác như có người đang nhìn chằm chằm vào mình vậy?” “Nhưng tôi không phát hiện ra thứ gì, anh có phát hiện gì không?” Nghe vậy, Trương Khải Sơn tuy kinh ngạc, nhưng bề ngoài vẫn không để lộ vẻ gì, anh kín đáo nhìn xung quanh.

Sau đó thấp giọng nói: “Nhị đệ, cẩn thận một chút, anh cũng đi xem xung quanh đây.” Không lâu sau, xung quanh vang lên tiếng mọi người phát hiện bướm đêm độc, Trương Khải Minh mang theo Nộ Tình đi dọn dẹp từng chút một.

Sau khi giải quyết xong, mọi người lại tập trung lại, Trương Khải Minh thấy Trương Khải Sơn kín đáo lắc đầu.

Xem ra không có phát hiện gì, nhưng Trương Khải Minh cảm thấy người đó vẫn luôn ở đó.

Bởi vì cảm giác bị nhìn chằm chằm vẫn luôn tồn tại, một cảm giác rất khó chịu, khiến người ta phiền lòng. 48.

Đột nhiên Trương Khải Sơn nói: “Được rồi, nếu nơi này không còn bướm đêm độc, chúng ta tiếp tục lên đường.” “Nhưng mọi người trên đường phải nâng cao cảnh giác, một khi có phát hiện, phải lập tức cảnh báo cho những người khác.” Ra khỏi mộ thất, mọi người tiếp tục đi dọc theo đường hầm.

Ai ngờ đi không được bao lâu, đường mộ phía trước đã biến mất, mọi người lại quay trở lại đường hầm mỏ.

Cũng không biết đường hầm này năm xưa được hình thành như thế nào, trông rất tự nhiên, ngoài màu sắc không đúng ra thì nối liền không một kẽ hở.

Vừa đi, Nhị gia vừa nói: “Các vị, ở đây chúng ta phải cẩn thận

một chút, xem đường hầm này, hình như thường xuyên có thứ gì đó đi qua." "Nhưng dấu vết quá lộn xộn, không nhìn ra được là thứ gì cụ thể." Cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện rất nhiều dấu vết, trên một số dấu vết còn có dịch thể màu trắng xám.

Đột nhiên, Trương Khải Minh nói: "Tất cả đừng động, đứng yên tại chỗ." Nhìn ánh mắt của mọi người, Trương Khải Minh chỉ vào một dấu chân trên vệt trắng trên mặt đất nói: "Mọi người so sánh thử xem." "Xem có phải là dấu giày của chúng ta không?

Tôi cảm thấy dấu vết này có chút không ổn." Mọi người lần lượt quan sát so sánh, sau đó đều cho biết không phải dấu giày của mình.

Cộng thêm cảm giác bị nhìn trộm lúc trước, vậy thì đó thật sự không phải là ảo giác của Trương Khải Minh.

Vì vậy, cậu nói: "Tiếp theo mọi người đều phải cẩn thận, tuyệt đối không được lơ là, bên trong có người tồn tại, có thể là người đang hát hí khúc đó." "Nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đó là kẻ địch đã đi trước chúng ta một bước." Khi xuất phát lần nữa, mọi người đều đầy cảnh giác, có những lúc lòng người mới là thứ đáng sợ nhất, còn độc ác hơn cả quái vật.

Cả nhóm im lặng tiến về phía trước trong đường hầm mỏ, dường như đi mãi không thấy điểm cuối.

Ngay khi Trương Khải Minh cảm thấy có chút mệt mỏi, cậu nhìn thấy những sợi nấm giống như sợi tóc từ trên đỉnh đường hầm rủ xuống.

Nhìn thấy Trương Khải Sơn và Nhị gia sắp bị tấn công, Trương Khải Minh không kịp thông báo. 49.

Bây giờ cách duy nhất là thử dùng máu của mình, nếu lần trước Trương Nhật Sơn không sao, chứng tỏ máu của Trương gia có tác

dụng.

Vì vậy, Trương Khải Minh trực tiếp rút dao găm ra, dùng sức rạch một đường trên cánh tay trái.

Thấy một vết thương nông, máu cũng chảy ra.

Thấy máu, Trương Khải Minh trực tiếp dùng lực ở cánh tay trái, vẩy máu lên đầu Trương Khải Sơn và Nhị gia.

Chương 68

Sau đó thấy những sợi nấm màu đen dừng lại, thấy vậy Trương Khải Minh trực tiếp hét lên: "Cẩn thận trên đầu, sợi nấm xuất hiện." Thực ra khi máu vừa rơi xuống người, Trương Khải Sơn và Nhị gia đã phản ứng lại.

Bây giờ lại có thêm lời nhắc nhở của Trương Khải Minh, mọi người trực tiếp lấy ra súng phun lửa đã chuẩn bị từ trước.

Chỉ thấy ánh lửa lóe lên, tất cả sợi nấm bị đốt cháy, phát ra ánh lửa càng mạnh hơn.

Thấy vậy, Trương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không có tai nạn xảy ra.

Đợi sự việc được giải quyết, Trương Khải Sơn và Nhị gia sờ lên vết máu trên đầu, rồi lại nhìn vết thương của Trương Khải Minh.

Hai người lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, Trương Khải Sơn còn chạy thẳng đến, giúp Trương Khải Minh băng bó vết thương.

Thấy vậy, Trương Khải Minh xua tay từ chối trước, nói: "Đại ca khoan đã, mọi người đều lấy một ít máu đi." "Sau đó đều chấm lên mi tâm, hẳn là sẽ có tác dụng nhất định, để phòng ngừa sợi nấm." Đợi tất cả mọi người lấy máu xong, Trương Khải Sơn vội vàng giúp cậu băng bó vết thương.

Sau đó nói: "Nhị đệ, cảm ơn đã cứu anh, đại ca thật sự có chút vô dụng." Nghe vậy, Trương Khải Minh vỗ vai anh, nói: "Được rồi, đại ca, chuyện huyết mạch không phải chúng ta có thể quyết định được." "Cũng không cần cảm ơn, ai bảo chúng ta là anh em ruột chứ." Nhị gia ở bên kia cũng vội vàng cảm ơn, đợi mọi người thu dọn xong, lại xuất phát.

Con đường tiếp theo không dễ đi, toàn là những sợi nấm phiền phức đó, may mà đã chuẩn bị súng phun lửa.

Đi qua đoạn đường hầm đó, mọi người đến một không gian lớn hơn một chút.

Nơi này có chút giống trạm trung chuyển, bốn phía đều là đường hầm mỏ, mọi người cũng không biết nên đi đường nào.

Nhưng cũng vừa hay để nghỉ ngơi, đi một quãng đường dài mọi người cũng mệt lả rồi.

Ngồi xuống, Trương Khải Minh nghịch con dao găm trong tay, món nợ ân tình này lớn quá rồi, sau này từ từ trả vậy.

Đặt Nộ Tình xuống đất để nó hoạt động, Trương Khải Minh cũng ăn một chút đồ.

Đột nhiên Tề Thiết Chủy ghé sát vào người Trương Khải Minh, khẽ nói: "Tiểu Phật gia, tôi cảm thấy người lính bên kia có chút không ổn, nhưng tôi lại không phát hiện ra được, ngài xem thử xem, người ở góc tường kia kìa." Nhìn người mà ông ta chỉ, Trương Khải Minh xem xét kỹ, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Nhưng Tề Thiết Chủy là người nhát gan, chính vì nhát gan, nên phát hiện của ông ta có thể là đúng.

Vì vậy Trương Khải Minh không động thanh sắc đứng dậy, nói chuyện vài câu với từng người lính một, sau đó đi về phía người lính ở góc tường.

Đến gần, Trương Khải Minh cũng phát hiện có chút không ổn.

Anh ta quá yên tĩnh, cứ giữ một tư thế đứng ở đó, như đã chết rồi vậy.

Nhưng Trương Khải Minh lại thấy rõ ràng anh ta đang thở, nhưng

không nên ở trạng thái này.

Đi tới, vỗ vai anh ta, vừa vỗ một cái Trương Khải Minh liền sững người.

Chỉ thấy mắt của anh ta lại có màu đỏ, đây không phải là màu mắt của người bình thường.

Thấy vậy, Trương Khải Minh lập tức lùi về phía sau, rồi hét lên: "Mọi người cẩn thận, có binh sĩ trúng chiêu rồi." Nghe lời nhắc nhở, mọi người lập tức cảnh giác, lại có binh sĩ trúng chiêu một cách âm thầm.

Nhìn người lính mắt đỏ trước mặt, Trương Khải Minh cẩn thận đeo găng tay và Chỉ Hổ lên.

Vừa chuẩn bị xong, người lính trước mắt đã động, giống như một con dã thú.

Miệng chảy nước dãi, gầm thét bắt đầu tấn công, thấy vậy mọi người biết là không cứu được nữa.

Trương Khải Minh không vội, chuẩn bị khống chế anh ta trước, xem thử nguyên nhân gây ra sự biến đổi này.

Đối mặt với đòn tấn công của người lính mắt đỏ, Trương Khải Minh không né tránh, trực tiếp tung ra hai cú đá liên tiếp.

Chỉ nghe hai tiếng xương chân gãy răng rắc, người lính mắt đỏ ngã xuống đất.

Nhưng dù vậy, anh ta vẫn tấn công về phía Trương Khải Minh, như một bản năng.

Nhân lúc người lính mắt đỏ dùng tay bò đi, Trương Khải Minh trực tiếp nhảy ra sau lưng anh ta, sau đó dùng hai tay ghì chặt anh ta lại, ngay khi Trương Khải Minh chuẩn bị gọi người giúp, Nộ Tình đã

nhanh chóng chạy tới.

Đến gần, Nộ Tình nhìn chằm chằm vào người lính trên mặt đất, như thể nhìn thấy kẻ thù.

Bị Nộ Tình nhìn chằm chằm, người lính mắt đỏ lại không còn giãy giụa nữa.

Thấy vậy, Trương Khải Minh ngẩn ra một lúc, rồi sắc mặt thay đổi, vội vàng rời khỏi người lính, đồng thời ngăn người khác lại gần.

Cậu nói: "Tất cả đừng lại gần, Nộ Tình chỉ hứng thú với côn trùng độc thôi." "Trong cơ thể người lính hẳn là có thứ gì đó đang khống chế hành động, mọi người cẩn thận một chút." Nghe vậy, mọi người kinh ngạc, rồi lần lượt rút vũ khí ra, cẩn thận nhìn chằm chằm người lính trên mặt đất.

Đột nhiên, mọi người thấy trên cổ người lính có thứ gì đó đang động, ở bên trong cơ thể anh ta.

Đúng lúc này, Nộ Tình động, chỉ thấy nó mổ một phát thật nhanh, sau đó thấy một con côn trùng màu vàng kim bị lôi ra.

Nhưng chưa đợi Nộ Tình ăn nó, nó đã chạy thoát ra ngoài, rơi xuống đất đối đầu với Nộ Tình.

Thấy con côn trùng này, sắc mặt Trương Khải Minh thay đổi, rồi nói: "Đại ca, còn nhớ thi thể trong quan tài con không?" Thấy anh gật đầu, Trương Khải Minh nói: "Nhìn vào mặt bên của con côn trùng màu vàng kim xem, vết thương đó có phải là do kim độc rạch ra không?" "Thứ mà vị tiền bối đó sợ hãi?" Tề Thiết Chủy nghe vậy kinh hãi hét lên, không thể tin được mà nói.

Trương Khải Sơn cũng với vẻ mặt không tin nhìn con côn trùng màu vàng kim, quả nhiên nhìn thấy vết sẹo đó.

Nhưng dù mọi người không tin cũng không được, sự thật đã bày

ra trước mắt.

Không chỉ người lính vừa rồi, mà con côn trùng này cũng thật đáng sợ, lại có thể khống chế thi thể tấn công.

Nhìn Nộ Tình đang đối đầu với con côn trùng, Trương Khải Minh phát hiện nó lại có chút bất lực trước con côn trùng trước mắt.

Vừa rồi đã bắt được vào miệng, mà Nộ Tình cũng không dám nuốt con côn trùng xuống, xem ra con côn trùng màu vàng kim này có chút không ổn.

Lúc này, Nhị gia bên cạnh nói: "Tôi hình như đã thấy loại côn trùng này trong một cuốn sách y học nào đó, loại này hình như được gọi là Kim Sơ Quy Giáp." "Một cuốn sách y học viết rằng, nước bọt của loại côn trùng này có đặc tính khiến vết thương khó lành." "Nhưng không ngờ nó lại có thể khống chế thi thể người tấn công, e rằng đã có biến đổi đặc biệt." Nghe xong lời giới thiệu của Nhị gia, Trương Khải Minh nhíu mày nhìn tình hình trước mắt.

Cứ đối đầu như vậy, đối với mọi người rất bất lợi, dễ bị Kim Sơ Quy Giáp tấn công lén, lúc đó còn nguy hiểm hơn.

Vì vậy Trương Khải Minh quay lại nói: "Ai bắn súng giỏi nhất?

Chúng ta không thể cứ giằng co thế này được." Trương Nhật Sơn rút súng lục ra nói: "Tiểu Phật gia, cứ ra lệnh đi, tôi tự tin vào tài bắn súng của mình." Trương Khải Minh gật đầu, rồi lại nói: "Lát nữa nhắm vào con Kim Sơ Quy Giáp trên mặt đất mà bắn, những người còn lại trực tiếp dùng súng phun lửa bảo vệ, con côn trùng này hẳn là không xuyên qua được ngọn lửa." "Tôi phải đi giúp Nộ Tình, nếu không sẽ rất bất lợi cho chúng ta." Nghe phân phó, mọi người bắt đầu hành động, ngoài Trương Khải Minh và Trương Nhật Sơn, những người khác đều lùi về phía sau.

Chương 69

Thấy mọi người chuẩn bị gần xong, Trương Khải Minh ấn cơ quan, phóng ra lưỡi kiếm trên Chỉ Hổ.

Sau đó quay sang Trương Nhật Sơn nói: "Bây giờ, bắn." Lời vừa dứt, một tiếng súng vang lên, sau đó thấy con Kim Sơ Quy Giáp bị bắn trúng.

Đáng tiếc, con Kim Sơ Quy Giáp bị trúng đạn chỉ bị bắn văng vào vách đá đối diện, chứ không hề chết, xem ra phòng ngự rất chắc chắn.

Thấy con Kim Sơ Quy Giáp sắp rơi xuống đất, Trương Khải Minh vội vàng chạy đến gần, rồi nói: "Nộ Tình, đừng vội." Trước tiên ngăn Nộ Tình đang nóng lòng tấn công, Trương Khải Minh nhìn chằm chằm vào quỹ đạo chuyển động của Kim Sơ Quy Giáp.

Trong khoảnh khắc nó rơi xuống đất, Trương Khải Minh trực tiếp dùng lưỡi kiếm của Chỉ Hổ, ghim chặt nó xuống mặt đất.

Nhưng lưỡi kiếm cũng không phá vỡ được lớp phòng ngự của nó, chỉ dùng sức mạnh để khống chế Kim Sơ Quy Giáp.

Cũng không biết bao nhiêu năm nay nó đã trải qua những gì, thân thể vốn có thể bị kim rạch vỡ, bây giờ lại cứng rắn đến vậy.

Nhìn Kim Sơ Quy Giáp đang giãy giụa, Trương Khải Minh hét lên: "Nộ Tình, giết." Nghe tiếng của Trương Khải Minh, Nộ Tình đã chờ không nổi từ lâu, lập tức chạy tới.

Nó liên tục mổ vào con Kim Sơ Quy Giáp không thể động đậy, từ từ trên đầu Kim Sơ Quy Giáp xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Thấy vậy, Trương Khải Minh biết Kim Sơ Quy Giáp không chống cự được nữa, mỏ nhọn của Nộ Tình thật lợi hại.

Lớp vỏ cứng rắn như vậy mà cũng có thể mổ vỡ, không biết mấy năm nữa, có thứ gì có thể ngăn được cú mổ của nó.

Theo cú mổ cuối cùng của Nộ Tình, đầu của Kim Sơ Quy Giáp cuối cùng cũng bị Nộ Tình phá vỡ, máu màu vàng kim chảy ra.

Thấy vậy, Nộ Tình háo hức ăn xác của Kim Sơ Quy Giáp, xem ra là đồ tốt.

Trương Khải Minh vội vàng buông tay đang ghì chặt ra, để Nộ Tình tiện mổ ăn.

Nhìn Nộ Tình đã ăn xác mà vẫn chưa thỏa mãn, nó nhìn những giọt máu vàng trên mặt đất có chút luyến tiếc.

Nhưng cái mỏ nhọn khiến nó không thể nào uống được, đành phải kêu lên với Trương Khải Minh một cách vội vã.

Thấy vậy, Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, đúng là một tên keo kiệt, ngay cả máu cũng không tha.

Nhưng Trương Khải Minh lấy ra chiếc bánh bao mang theo, xé một miếng nhỏ, rồi thấm hết máu trên mặt đất.

Nộ Tình thấy vậy, vội vàng ăn miếng bánh bao, như thể sợ Trương Khải Minh sẽ giành với nó.

Bây giờ Nộ Tình ngày càng thông minh, giống như một đứa trẻ.

Cũng không biết con Kim Sơ Quy Giáp lần này sẽ mang lại lợi ích gì cho nó.

Nhưng chắc sẽ không quá tệ, lần trước viên nội đan của Lục Sí Phi Ngô, Nộ Tình tuy vội vàng, nhưng cũng không đến mức này.

Cứ chờ xem, tin rằng không lâu nữa, sẽ có thể thấy được sự thay đổi.

Thấy Kim Sơ Quy Giáp đã bị giải quyết, mọi người vội vàng đi

tới, nhìn chằm chằm Nộ Tình mà đánh giá.

Cú mổ của Nộ Tình vào Kim Sơ Quy Giáp vừa rồi, mọi người đều đã thấy, ai nấy đều kinh ngạc trước cái mỏ nhọn của Nộ Tình.

Lại có thể sánh ngang với binh khí sắc bén, cũng không biết nó mọc ra như thế nào.

Thu dọn xong, đặt thi thể của người lính trên mặt đất sang một bên, lúc về sẽ mang ra ngoài.

Trong lúc mọi người đang thảo luận nên đi đường nào, đột nhiên nghe thấy tiếng hát hí khúc u uất. 50.

Âm thanh vang vọng trong hầm mỏ, có vẻ vô cùng rợn người, đặc biệt là trong môi trường này.

Dù biết có người đang hát, Trương Khải Minh cũng cảm thấy lạnh sống lưng, có chút không thoải mái.

Nghe lời hát, Nhị gia vô cùng kích động, đây là lời hát mà ông từng hát, cũng là lời hát độc quyền của gia tộc ông.

Mọi người tĩnh tâm, cẩn thận lắng nghe nguồn gốc của âm thanh, xác định xem âm thanh phát ra từ đường hầm nào.

Một lúc lâu sau, mọi người mới thống nhất ý kiến, đi về phía đường hầm bên trái.

Nhị gia đi phía trước rất nhanh, tâm trạng của ông vô cùng cấp bách, muốn xem xem có phải là trưởng bối của mình đang hát hay không.

Càng đi sâu vào trong đường hầm mỏ, tiếng hí khúc càng rõ ràng, khiến mọi người tinh thần phấn chấn, xem ra không đi nhầm đường.

Theo tiếng âm thanh rõ ràng, cảm giác rợn người đó biến mất, cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, mọi người đến một không gian rộng lớn, xem ra đây là nơi nghỉ ngơi của các công nhân mỏ năm xưa, có rất nhiều giường.

Tiếng hát hí khúc, phát ra từ miệng của một bóng đen ở góc tường.

Theo ánh lửa, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ, đó là một ông lão mù mặc quần áo công nhân mỏ.

Nhị gia vội vàng đi về phía ông lão, nhưng chưa kịp đến gần, đã thấy ông lão hét lên sợ hãi.

Thân hình không ngừng lùi lại, như gặp phải hồng thủy mãnh thú.

Nhìn ông lão có chút điên loạn, Nhị gia cũng không có cách nào hỏi chuyện, đành phải dìu ông sang một bên nghỉ ngơi.

Trương Khải Minh thì lại nhíu mày, với trạng thái hiện tại của ông lão này, hoàn toàn không giống người có thể giám sát mọi người.

Vì vậy cậu gọi mọi người đến bên cạnh, trầm giọng nói: "Xem tình hình của ông lão, người giám sát trước đây chắc chắn là người khác." "Tối nay lúc nghỉ ngơi, mọi người đều cẩn thận một chút, tôi nghi ngờ có người đang nhắm vào chúng ta." Nghe Trương Khải Minh nhắc nhở, mọi người đều lần lượt gật đầu, rồi cảnh giác xung quanh, để tránh xảy ra nguy hiểm.

Trương Khải Minh dựa vào vách tường ngồi xuống, một bên cho Nộ Tình ăn cơm, một bên suy nghĩ về chuyện bị giám sát.

Cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm lúc trước, không thể là ảo giác của Trương Khải Minh, nó là thật.

Nhưng có thể là ai chứ?

Chương 70

Thân thủ của người này hẳn không yếu, nếu không không thể nào lâu như vậy mà không bị phát hiện.

Người của Cầu Đức Khảo?

Hẳn là không thể, gần đây tuy chúng theo dõi rất sát, nhưng tốc độ không thể nhanh như vậy.

Ngoài những người đó ra, bây giờ cũng không có ai khác đối đầu với Cửu Môn?

Trần Bì cũng không thể, bây giờ hắn đang ở nhà Nhị gia bảo vệ sư nương, vận mệnh của hắn đã thay đổi.

Hoắc Cẩm Khê người phụ nữ đó, không còn sự uy hiếp của Lục Kiến Huân, hẳn sẽ không mất trí đến vậy.

Vậy thì có thể là ai?

Trương Khải Minh cảm thấy hiện tại một số chuyện đã đi chệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Có thể những chuyện tiếp theo, không phải là những gì Trương Khải Minh biết nữa, phải cẩn thận rồi.

Cho Nộ Tình ăn no, Trương Khải Minh cũng bắt đầu ăn cơm, phát hiện địa vị của mình gần đây lại hạ thấp rồi, thật khó khăn.

Đang ăn, đột nhiên bên tai vang lên khúc hí kịch du dương của Nhị gia, đáng tiếc Trương Khải Minh căn bản không thể thưởng thức được.

Nhưng nghe thấy âm thanh này, ông lão điên điên khùng khùng kia lại tỉnh táo lại, cũng hát theo Nhị gia.

Hai người một xướng một họa, trong hầm mỏ tối đen, có một phong vị riêng.

Sau khi kết thúc, Nhị gia vội vàng đến bên cạnh ông lão hỏi: "Ngài là ai?

Vì sao lại biết hí khúc của gia tộc tôi?" Thì ra, ông lão này năm xưa đã học từ tiên nhân của Hồng gia, đáng tiếc chưa học xong, nơi này đã xảy ra nguy hiểm. 51.

Sau đó bị lính Nhật đâm mù mắt, ông ấy luôn sống ở đây.

Kể xong chuyện của mình, ông cười nói với Nhị gia: "Hồng gia cuối cùng cũng có người đến, sứ mệnh của tôi sắp kết thúc rồi." "Tiên nhân của ngài bảo tôi nói với người của Hồng gia, hãy bảo vệ tốt bí mật ở đây, không thể để lũ chó Nhật có được." Nói xong, ông lão lộ ra một nụ cười giải thoát, chịu đựng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng hoàn thành lời hẹn ước.

Thân thể của ông sớm đã trăm ngàn vết thương, bây giờ niềm tin duy nhất để sống tiếp đã không còn, người cũng ra đi.

Thu dọn xong di thể của ông lão, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại xuất phát.

Nửa đêm, đột nhiên trong hầm mỏ vang lên một tràng tiếng chuông, dồn dập.

Mọi người lần lượt mở mắt, rút vũ khí ra, cẩn thận quan sát xung quanh.

Trương Khải Minh từ từ đi đến một cửa hang khác, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng có phát hiện, đó là những xác khô đang đi lại, nhưng trông lại không giống tống tử.

Trên người mặc quần áo công nhân mỏ, chỉ là trông rất quái dị, giống như những con rối gỗ.

Nhìn những thi thể này hành động cứng nhắc một lúc, Trương Khải Minh lặng lẽ quay về bên cạnh mọi người.

Sau đó khẽ nói: "Có chút quái dị, thi thể đang hành động, nhưng lại không phải tống tử." "Những thi thể đó đều là của công nhân mỏ, hoạt động giống như những con rối gỗ, thật kỳ lạ." Nghe Trương Khải Minh miêu tả, Tề Thiết Chủy vốn luôn nhát gan lần này lại vô cùng dũng cảm.

Ông ta chạy thẳng đến gần cửa hang, cẩn thận nhìn những thi thể ở xa, và cả những chiếc chuông dây đỏ trên mặt đất.

Hồi lâu sau, ông ta có chút thất thần quay lại, một lúc lâu không lên tiếng.

Mọi người nhìn nhau, Trương Khải Sơn nói: "Lão Bát, sao vậy?

Có phát hiện gì không?" Tề Thiết Chủy nhíu mày nói: "Phật gia, tiên nhân của nhà tôi hẳn cũng ở đây, đó là trận pháp được bố trí bằng những chiếc chuông dây đỏ đó." "Thực ra rất đơn giản, trong những thi thể đó dường như có thứ gì đó đang điều khiển, nhưng một khi nghe thấy tiếng chuông, sự khống chế sẽ bị rối loạn." "Cho nên động tác của những thi thể đó trông có chút gượng gạo." Nghe vậy, Trương Khải Minh trong lòng kinh ngạc, tiên nhân của Tề Thiết Chủy cũng ở đây?

Để làm gì?

Họp với tiên nhân của Hồng gia à?

Xem ra biến hóa ở đây đã xuất hiện.

Trương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Bát gia, những thi thể đó, có cách nào không?

Cụ thể là thứ gì đang khống chế?" Tề Thiết Chủy suy nghĩ kỹ, nói: "Không rõ lắm, nhưng tôi thấy về cơ bản chúng giống với thi thể mà chúng ta đã thấy trước đây." "Chỉ là chúng ta không mở quan tài vào nửa đêm, nên những thi thể đó mới không hoạt động." "Nhưng, tôi cảm thấy tiên nhân của nhà tôi dường như không muốn giết chết thứ bên trong những thi thể đó." Nghe suy đoán của Tề Thiết Chủy, mọi người có chút không hiểu, tại sao không hủy diệt thứ bên trong thi thể đi?

Trương Khải Minh trong lòng nảy ra một ý, nói: "Trừ khi tiên nhân của Bát gia muốn những thi thể này chặn đường, không cho người khác đi qua." Nếu nói như vậy, thì hợp lý hơn một chút.

Nhưng những thi thể này lại là một trở ngại, dù sao mọi người cũng phải đi qua con đường này.

Trương Khải Sơn đột nhiên nói: "Chương Phó quan, dẫn người đi bắt một thi thể, rồi mang về một chiếc chuông, cẩn thận." Xem ra Trương Khải Sơn chuẩn bị mổ thi thể ra kiểm tra, chuẩn bị xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Không lâu sau, thấy một thi thể công nhân mỏ bị Trương Nhật Sơn và những người khác trói trên mặt đất, không ngừng giãy giụa.

Thấy vậy, Trương Khải Sơn trực tiếp rút dao găm ra, dùng sức rạch bụng của thi thể.

Đột nhiên, từ bụng bị rạch ra trào ra một quả cầu màu đen.

Mọi người vội vàng lùi lại, nhìn kỹ lại quả cầu màu đen đó, rõ ràng là những sợi nấm màu đen tụ lại với nhau.

Binh lính vội vàng lấy súng phun lửa ra, phun lửa về phía quả cầu đen, cho đến khi sợi nấm biến mất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Trương Khải Minh lại vô cùng căng thẳng nói: “Tất cả cẩn thận, bên trong hẳn là có một con Kim Sơ Quy Giáp, nhìn mắt của thi thể kìa.” Mọi người nghe vậy nhìn sang, đều kinh ngạc, mắt của xác khô lại có màu đỏ.

Nghĩ đến con Kim Sơ Quy Giáp khó đối phó trước đây, mọi người lần lượt lùi về phía sau, không muốn đối đầu với thứ đó.

Nhưng đợi một lúc lâu, vẫn không thấy bóng dáng của Kim Sơ Quy Giáp, Nộ Tình cũng không có phản ứng gì bất thường.

Khiến mọi người có chút không hiểu, chẳng lẽ mắt đỏ của xác khô không liên quan đến Kim Sơ Quy Giáp sao?

Chương 71

Đột nhiên, Trương Nhật Sơn nói: "Nhìn trên mặt đất, đó hình như là xác của Kim Sơ Quy Giáp, nhưng màu sắc không đúng lắm." Nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện một xác Kim Sơ Quy Giáp, nhưng con này tuy cũng màu vàng kim, nhưng màu sắc lại vô cùng ảm đạm.

Đi lại gần xem, Kim Sơ Quy Giáp đã bị ngọn lửa trước đó thiêu chết, bây giờ chỉ là một cái xác.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không giống như con trước đó, khó đối phó như vậy.

Nhìn xác Kim Sơ Quy Giáp trên mặt đất, Trương Khải Minh nói: "Xem ra thứ này cũng phân cấp bậc." "Con mà chúng ta gặp trước đây rõ ràng là loại rất hiếm, còn những con này chỉ là loại thường, không khó đối phó." "Nhưng thứ này lại sợ tiếng chuông, thú vị thật." Nhưng dù vậy, việc mọi người đi qua con đường này cũng là điều không thể.

Chỉ cần mọi người kinh động đến sợi nấm bên trong, thì súng phun lửa cũng không thể nào phá hủy hoàn toàn chúng, thực sự quá nhiều.

Im lặng một lúc, Trương Khải Sơn nói: "Chúng ta lui về, trạm trung chuyển lúc trước có vài đường hầm mỏ, chúng ta thử lại lần nữa." Đây cũng là điều duy nhất có thể làm bây giờ, nếu tất cả đều không đi được, thì chỉ có thể ra ngoài, tìm lại lối vào khác.

Bây giờ mọi người không ngủ được nữa, liền hành động luôn.

Trương Khải Minh đặt Nộ Tình vào lại ba lô, nó vẫn chưa ngủ đủ, những người khác cũng thu dọn đồ đạc xong.

Lại một lần nữa ra khỏi đường hầm mỏ, mọi người quay lại trạm trung chuyển lúc trước, nhìn 5 đường hầm còn lại.

Trương Khải Sơn nói: "Chúng ta hai người một nhóm, đi vào trong thăm dò, bất kể có phải là đường hầm thật hay không, nửa giờ sau chúng ta sẽ tập trung lại đây." Lời anh vừa dứt, Tề Thiết Chủy đã chạy ngay đến bên cạnh Trương Khải Minh, vội vàng nói: "Tôi và Tiểu Phật gia một nhóm, ai cũng đừng giành với tôi." Nhìn Tề Thiết Chủy với vẻ mặt kiên định bên cạnh, Trương Khải Minh thật sự có chút dở khóc dở cười, ông ta thật sự có lòng tin vào mình.

Những người khác cũng không giành với ông ta, sau khi chia nhóm xong, Trương Khải Minh và Tề Thiết Chủy đi về phía đường hầm đầu tiên.

Mới đi vào không lâu, hai người đã ngửi thấy một mùi tanh hôi, tuy nhạt nhưng lại rất khó chịu.

Hai người vội vàng lấy mặt nạ phòng độc đã chuẩn bị từ trước ra đeo lên, lúc này mới đỡ hơn một chút.

Tề Thiết Chủy ghét bỏ nói: "Tiểu Phật gia, chúng ta có phải đã đi vào hố phân rồi không, sao lại hôi thế." Trương Khải Minh lắc đầu: "Bát gia, bên trong có thể có vấn đề, mau lấy súng của ông ra đi, không phải đã học rồi sao?" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy vội vàng căng thẳng rút súng lục ra, rồi nấp sau lưng Trương Khải Minh.

Khiến Trương Khải Minh vô cùng cạn lời, chuẩn bị dùng súng bắn ai đây?

Có nhìn thấy gì không?

Tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên phía trước xuất hiện một hố sâu, đối diện là vách đá, không còn đường nữa.

Cúi người xuống, nhờ ánh đèn cẩn thận nhìn xuống đáy hố sâu

trước mắt, mùi hôi đó chính là từ đây tỏa ra.

Nhìn một lúc, Trương Khải Minh vỗ vai Tề Thiết Chủy phía sau nói: "Bát gia, không sao rồi." "Nhìn thứ trong hố kìa, tôi cảm giác giống như xác động vật thì phải?" Tề Thiết Chủy cẩn thận thò người ra, quan sát kỹ lưỡng, phát hiện thật sự không có nguy hiểm, lúc này mới bước ra.

Sau đó nhìn xuống hố sâu, nhìn một lúc lâu, mới nghi hoặc nói: "Tiểu Phật gia, tôi cảm thấy thứ đó giống như một tác phẩm điêu khắc thì phải?" "Nhưng điêu khắc sao lại có mùi hôi như vậy?

Có thể là do chất liệu chăng?" Bị nhắc nhở như vậy, Trương Khải Minh lại nhìn kỹ, cũng đồng ý gật đầu, hẳn là một tác phẩm điêu khắc.

Nhìn xung quanh, không còn thứ gì khác, Trương Khải Minh chuẩn bị đi xuống xem thử khối điêu khắc đó.

Nghiên cứu xem, đặt thứ này ở đây có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ để hun người?

Cả hai từ từ đi xuống hố sâu, con dốc thoải, không có nguy hiểm.

Hai người đến bên cạnh vật thể quỷ dị đó, liền sững người, đây đâu phải là điêu khắc?

Giống như có thứ gì đó bị một lớp da cá dày bọc lại.

Nhưng da cá được xử lý khá tốt, vẫn còn vảy, sẽ phản quang, nên ở xa nhìn giống như điêu khắc.

Dùng tay chạm vào, phát hiện vật này không nặng.

Vì vậy Trương Khải Minh nói: "Bát gia, thời gian cũng gần hết rồi, chúng ta khiêng thứ này về kiểm tra sau đi." Nói xong, hai người dùng dây thừng buộc chặt vật đó, rồi khiêng đi về phía lối ra của

đường hầm.

Đi trên đường, Tề Thiết Chủy nói: "Mang về cũng tốt, cũng để họ ngửi thử mùi này, không thể để hai chúng ta chịu tội được." Nghe những lời có chút trẻ con này, Trương Khải Minh buồn cười nói: "Được, vậy để họ cũng thử xem." Cảm nhận được Tề Thiết Chủy tăng tốc, Trương Khải Minh cảm thấy bất lực, có động lực rồi sao?

Đợi hai người ra khỏi đường hầm, đã thấy những người khác đang đợi ở đó.

Vật thể vừa được khiêng ra, những người đó vội vàng lấy mặt nạ phòng độc ra, xem ra đã bị hun choáng.

Thấy vậy Trương Khải Minh và Tề Thiết Chủy cười ha hả, khá thú vị.

Đặt vật đó xuống, mọi người vây lại, chuẩn bị xem xem thứ gì mà hôi như vậy.

Nhìn chằm chằm vào vật thể trên mặt đất, Trương Nhật Sơn hỏi: "Tiểu Phật gia, ngài và Bát gia vớt thứ này từ hố phân ra à?

Sao mà hôi thế?" Tề Thiết Chủy vội vàng nói: "Cút đi, đừng nói bậy, tôi và Tiểu Phật gia là loại người mất giá đó sao?" "Thứ này được phát hiện trong một hố sâu trong đường hầm mỏ, lúc đầu còn tưởng là một pho tượng, đến gần mới phát hiện không đúng." Nhìn một lúc, Trương Khải Sơn nói: "Lớp da cá bên ngoài được xử lý tốt thật, tay nghề không tồi, vẩy cá vẫn còn nguyên." Lúc này Nhị gia nói: "Chúng ta mở ra xem thử đi, cũng không biết bên trong bọc thứ gì." Mọi người vội vàng ra tay, nhanh chóng bóc từng lớp da cá ra.

Theo động tác của mọi người, thứ bên trong chưa thấy đâu, nhưng mùi hôi lại ngày càng nặng.

Cuối cùng, lớp da cá cuối cùng cũng được bóc ra, để lộ thứ bên

trong.

Mọi người sau khi thấy, đều hít một hơi khí lạnh, suýt nữa thì hét lên.

Chỉ thấy bên trong bọc lại là một thi thể, cũng không có gì đặc biệt, thi thể thì mọi người cũng thấy không ít.

Nhưng thi thể này không giống, lại giống hệt ông lão mù mà mọi người đã thấy trước đó.

Cũng không biết nguyên lý là gì, xem ra ông lão đã chết từ lâu, nhưng thi thể lại không hề có dấu hiệu thối rữa.

Thấy vậy, Trương Khải Minh vội vàng khẽ nói: "Mọi người nói nhỏ thôi, đừng để thi thể bên kia phát hiện." Đúng vậy, thi thể của ông lão mù lúc trước cũng đã được Nhị gia mang theo, chuẩn bị chôn cất trong nghĩa địa gia tộc.

Mọi người từ từ đứng dậy, di chuyển có vẻ lộn xộn, nhưng lại kín đáo bao vây "thi thể ông lão".

Trương Khải Minh nhìn "thi thể" ông lão trước mắt, mở miệng nói: "Nói đi, để tôi xem xem ngươi là ai?" Thấy "thi thể" không có phản ứng, Trương Khải Sơn ra hiệu cho Trương Nhật Sơn.

Sau đó nghe thấy một tràng tiếng lên đạn súng lục, chuẩn bị bắn, thấy vẫn không có động tĩnh, Trương Nhật Sơn nổ súng.

Theo một tiếng súng, "thi thể" ông lão trên mặt đất rên lên một tiếng, tự mình chuốc khổ, hà tất phải vậy.

Chương 72

Nhìn "thi thể" từ từ mở mắt, Nhị gia vội vàng hỏi: "Ngươi là ai, tại sao lại đóng giả thành hình tượng ông lão mù?" Chỉ thấy người này, tay ôm vết thương, độc ác nhìn mọi người, không có ý định nói chuyện.

Trương Khải Minh đi đến bên cạnh hắn, đưa tay ra sờ soạng trên mặt hắn.

Sau đó sờ thấy một nếp gấp, dùng chút sức, thấy một tấm mặt nạ da người bị xé xuống, để lộ ra dung mạo thật của hắn.

Thấy một gương mặt xa lạ, không ai nhận ra, không biết thân phận.

Nhìn kẻ không nói lời nào, Trương Khải Sơn đành phải nói: "Chương Phó quan, thử xem, xem hắn có chịu khai không." Giao việc cho Trương Nhật Sơn, mọi người đi sang một bên, không xem quá trình tiếp theo.

Trương Khải Minh hỏi: "Bên các anh thế nào, đường hầm của tôi là đường cụt, chỉ có một hố sâu." Các đường hầm khác cũng đều là đường cụt, chỉ có Nhị gia nói: "Bên tôi hắn là có đường đi, tôi đã thấy cơ quan do tiền bối gia tộc bố trí." "Nhưng tôi chưa phá giải, quay lại hội hợp với mọi người trước." Cuối cùng cũng có một tin tốt, nhưng sự tồn tại của cơ quan có chút phiền phức, may mà có Nhị gia ở đây, hắn sẽ không khó.

Trương Khải Sơn cười nói: "Có đường đi là tốt rồi, cơ quan thì giao cho Nhị gia, chúng ta có thể từ từ." Bàn bạc xong hành động tiếp theo, Trương Nhật Sơn cũng đã quay lại.

Anh ta nói thẳng: "Phật gia, người này không nói gì cả, nhưng tôi

cảm giác hình như là người của địch, vừa rồi tôi xem, ngón chân của hắn có vết sẹo do đi guốc gỗ để lại." Lũ chó Nhật?

Vậy thì có vấn đề rồi, tại sao lại biết chuyện của ông lão mù, tại sao lại biết hát hí khúc?

Đột nhiên sắc mặt Trương Khải Minh thay đổi, nói: "Các vị, chúng ta có thể đã trúng kế rồi, Chương Phó quan, mau, mang người đó lại đây." Nhìn người đầy vết thương, Trương Khải Minh cúi người xuống nói: "Gót chân của ngươi đã bại lộ rồi, không cần phải im lặng nữa." "Ngươi đã phát hiện ra ông lão mù từ trước, sau đó giả làm người của Hồng gia để lừa lấy lòng tin của ông ấy, đúng không?" "Đợi ông ấy chết, sợ mất dấu vết của chúng ta, nên ngươi ở lại làm tai mắt, để truyền tin, đúng không?" "Bây giờ người của ngươi hẳn đang ở gần đây, chờ tín hiệu của ngươi, đúng không?" Ba câu hỏi liên tiếp của Trương Khải Minh, trực tiếp đánh sập phòng tuyến nội tâm của tên lính Nhật.

Kế hoạch đã bị phát hiện, vậy thì căn bản không còn tác dụng gì nữa, có thể sẽ bị lợi dụng.

Thấy biểu hiện của hắn, Trương Khải Minh hiểu ra, mình đã đoán đúng.

Vì vậy cũng không nương tay, trực tiếp đưa tay ra bẻ gãy cổ hắn.

Sau đó đứng dậy nói: "Chúng ta đã trúng kế, hành động của chúng ta trước đây đều nằm trong sự giám sát của lũ chó Nhật." "Người này hẳn là người dẫn đường cho chúng, nếu không phải Bát gia phát hiện ra sự bất thường của những chiếc chuông bên kia." "Chúng ta có thể đã đi qua đó, trở thành những viên đá dò đường cho người khác." Mọi người nghe vậy, sắc mặt đều có chút khó coi, nhiều người như vậy mà không phát hiện ra âm mưu của lũ chó Nhật, suýt nữa thì bị lừa.

Nhìn người đàn ông đã chết, Tề Thiết Chủy đột nhiên hỏi: "Nhị

gia, lát nữa lúc chúng ta đi qua, có thể không giải trừ cơ quan được không?" Nhị gia suy nghĩ, nói: "Có thể, nhưng mọi người đi sẽ khó khăn hơn một chút." Nghe Nhị gia trả lời, Tề Thiết Chủy vui vẻ cười, rồi khiêng thi thể đến trước đường hầm đó.

Sắp xếp tư thế xong, tiếp theo lại vẽ một ký hiệu mũi tên trên mặt đất.

Thấy hành động của ông ta, mọi người nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười không mấy tốt lành.

Nếu lũ chó Nhật thật sự đi theo vào, thì chúng sẽ có quả ngon để ăn.

Thu dọn đồ đạc xong, mọi người đi về phía đường hầm.

Mới vào đường hầm không được bao lâu, đã thấy được thủ thế của Nhị gia phía trước, mọi người vội vàng dừng lại.

Xem ra đã đến khu vực cơ quan, con đường tiếp theo khó đi rồi.

Chỉ nghe Nhị gia nói: "Chướng ngại vật đầu tiên của chúng ta là những sợi tơ trong suốt, nên mọi người nhất định phải nhìn kỹ động tác của tôi." "Tuyệt đối không được chạm vào sợi tơ, nếu tôi không đoán sai, bên trong hẳn là toàn bộ đều là ngưu mao châm." "Nếu trúng phải thì cơ bản khó sống sót, nên mọi người đều cẩn thận một chút." Theo động tác của Nhị gia, mọi người lần lượt dùng những tư thế kỳ quái đi qua khu vực đó.

Sau khi đi qua, mọi người toàn thân đều mồ hôi lạnh, áp lực thực sự quá lớn.

Tiếp tục đi sâu vào trong đường hầm, sau khoảng 50 mét, mọi người lại trông thấy cơ quan thứ hai.

Cơ quan này mọi người đều có thể nhìn thấy, rõ ràng là đang thông báo cho họ biết có cạm bẫy tồn tại.

Phía trước là một đoạn thông đạo bị cắt đứt, mặt đất được lát từng phiến đá màu trắng xám, còn trên vách đá xung quanh là những lỗ thủng chi chít.

Dù không am hiểu về cơ quan cũng có thể hiểu rằng, nếu giẫm sai, chắc chắn sẽ bị những thứ như tên độc bắn xuyên người.

Cơ quan này do nhà Nhị gia thiết kế, mọi người phải dựa vào Nhị gia để mở đường.

Chỉ thấy Nhị gia cẩn thận chạm vào từng phiến đá trên mặt đất, không bỏ sót một phiến nào.

Sau đó, ông lấy ra một viên bi sắt, cẩn thận lăn nó trên các phiến đá và lắng nghe âm thanh phát ra.

Nhìn hành động của Nhị gia, mọi người đều nín thở, không dám làm phiền chút nào.

Hồi lâu sau, Nhị gia cuối cùng cũng kiểm tra xong, rồi nói: "Nhìn kỹ những phiến đá tôi giẫm, mọi người phải cẩn thận một chút." Lại một lần nữa tim đập chân run đi qua đoạn đường này, cả đám đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nghe tiếng thở phào đều tăm tắp, mọi người nhìn nhau rồi bật cười.

Con đường tiếp theo thuận lợi hơn nhiều, đi một lúc lâu cũng không gặp thêm cơ quan nào nữa.

Đột nhiên, khi đi qua một khúc cua, mọi người thấy trên mặt đất phía trước xuất hiện một cái hố, trông giống một đường hầm.

Cả nhóm cẩn thận đến gần, dùng ánh đèn soi xuống, chỉ thấy trên vách tường bên dưới có những bức bích họa kỳ quái, trông có phần đáng sợ.

Còn những thứ khác thì không thấy được, bên trong quá tối, chỉ có thể đi xuống mới biết được.

Mọi người buộc dây thừng vào người Nhị gia, rồi từ từ hạ ông xuống.

Đột nhiên Nhị gia hét lên: "Dừng lại, bên trong có cơ quan, lát nữa đi xuống phải chú ý, tuyệt đối không được chạm vào vách tường." Đợi khi ông đáp xuống đất, một lúc sau mới nói: "Được rồi, mọi người xuống đi, hình như chúng ta lại quay về trong mộ thất rồi." Mọi người cẩn thận đi xuống, giữ khoảng cách với vách tường để tránh kích hoạt cơ quan.

Sau khi đặt chân xuống đất, họ phát hiện nơi này hẳn là mộ đạo dẫn đến địa cung, vừa rộng rãi lại vừa cao lớn.

Theo sau Nhị gia cẩn thận né tránh các cơ quan, đến được khu vực an toàn, mọi người mới có thời gian quan sát môi trường xung quanh.

Chỉ thấy nơi này có phần đổ nát, trông như bị một trận chấn động cực lớn gây ra, có khả năng là do vụ nổ năm xưa.

Rất nhiều bức bích họa trên mộ đạo đều đã hư hỏng, không thể nhìn ra được chúng miêu tả cụ thể thứ gì.

Không phát hiện ra điều gì đặc biệt, mọi người đành tiếp tục tiến lên, dần dần, cảnh vật phía trước đã thay đổi.

Mọi người thấy xung quanh xuất hiện vô số sợi tơ kén, giống như đang tiến vào động bàn tơ.

Dừng bước lại, cả nhóm mới phát hiện họ đã đi vào địa bàn của bướm độc.

Vừa rồi sự cảnh giác của mọi người đã giảm xuống, hoàn toàn không chú ý đến những con bướm độc đang ngủ say.

Bây giờ nhìn lại, họ mới nhận ra mình đã sớm tiến vào hang ổ của chúng.

Chương 73

Trương Khải Minh nhìn quanh rồi nói: "Nhị gia giải quyết phía trước, tôi giải quyết phía sau." "Nhất định phải đợi Nhị gia hành động rồi chúng ta mới ra tay, nếu không sẽ khó mà thoát ra được." Thấy Nhị gia gật đầu, Trương Khải Minh lấy Nộ Tình ra, nói nhỏ: "Nộ Tình, đến giờ ăn rồi, ở đây toàn là bướm độc đấy." "Nhớ là đừng làm chúng tỉnh giấc, nếu không sẽ không có gì để ăn đâu." Hắn hai tay ôm Nộ Tình, đưa nó đến gần lũ bướm độc, từng con một bị nó nuốt chửng.

Theo thời gian trôi qua, số bướm độc phía sau ngày càng ít, Nộ Tình sớm đã ăn no, bây giờ chỉ đang mổ giết chúng.

Đột nhiên, phía sau vang lên một tiếng động, nghe như tiếng lựu đạn, hẳn là kiệt tác của người Nhật.

Tiếng động này đã đánh thức toàn bộ số bướm độc còn lại.

Nhưng may mắn là, mọi người không cần phải đối mặt với kẻ thù từ hai phía, chỉ cần giải quyết đám phía trước là được.

Nhìn những đốm sáng màu xanh lục ngày càng nhiều, các binh sĩ trực tiếp dùng súng phun lửa.

Từng luồng lửa phun ra, thiêu chết lũ bướm độc.

Nhìn những con bướm không ngừng lao vào biển lửa, mọi người cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nếu không có chuẩn bị mà gặp phải chúng, thì thật sự không cần phải chạy nữa, vì căn bản không có cơ hội.

Nghe tiếng lách tách do bướm độc bị thiêu cháy tạo ra, ai nấy đều cảm thấy may mắn.

Bất chợt, Tề Thiết Chủy lơ đễnh bị thứ gì đó ngáng chân, rồi

xuyên qua vách tường biến mất.

Thấy vậy, mọi người dù lo lắng nhưng cũng chỉ có thể ghi nhớ vị trí đó rồi tiếp tục lùi lại.

Dù sao thì lũ bướm độc vẫn đang tấn công, họ không thể thoát ra được.

Hồi lâu sau, ngọn lửa tắt dần, lũ bướm độc trong thông đạo đều biến mất, nguy cơ cuối cùng cũng được giải quyết.

Mọi người cảm nhận được sự nóng bỏng trong không khí, uống ừng ực nước, sau đó quay lại nơi Tề Thiết Chủy biến mất.

Nhìn vách đá trước mặt, Trương Khải Minh đưa tay ra cẩn thận chạm vào.

Sau đó kinh ngạc phát hiện, cánh tay của mình lại xuyên thẳng qua, đây không phải là vách đá, mà là một thuật che mắt.

Thu tay lại, Trương Khải Minh đi về phía bức tường.

Tầm mắt trở nên mơ hồ, rồi lại khôi phục, nhờ ánh đèn, hắn thấy Tề Thiết Chủy đang nằm yên trên mặt đất.

Hắn đỡ Tề Thiết Chủy dậy, đưa về lại thông đạo ban đầu.

Nhìn mọi người đang kinh ngạc, Trương Khải Minh nói: "Được rồi, mau xem Bát gia thế nào đi, đây chỉ là thuật che mắt, là một lối đi khác." Hắn đổ chút nước lên mặt Tề Thiết Chủy, thấy ông đã tỉnh lại, người cũng không sao.

Nhìn lối đi phía trước, rồi lại nhìn bức tường đá giả trước mặt, Trương Khải Sơn nói: "Chúng ta đi về phía trước xem thử trước, nếu thực sự không được thì đi lối kia." Mặc dù Trương Khải Minh biết phía trước là ngõ cụt, nhưng hắn cũng không có bằng chứng.

Dù sao đi xem ảo ảnh kính tử một chút cũng không có nguy hiểm

gì, coi như đi dạo.

Đi không xa, mọi người ra khỏi thông đạo, đến một không gian khác.

Nhìn về phía trước, chỉ thấy một ngôi miếu nguy nga tráng lệ tọa lạc ngay trước mặt, trông vô cùng hoa mỹ.

Thấy ngôi miếu cổ này, mọi người đều có chút kích động, bên trong có thể có rất nhiều minh khí quý giá.

Nhưng Trương Khải Minh lại không vui, biết rõ đây là giả thì có gì đáng mừng, bên trong chỉ có nguy hiểm.

Thấy Tề Thiết Chủy bên cạnh định tiến lên, Trương Khải Minh liền tóm lấy ông ta.

Hắn bực bội nói: "Bát gia, không muốn sống nữa à?

Nhìn cho kỹ thứ trước mặt đi." 52.

Nghe vậy, mọi người đều sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Trương Khải Minh.

Chỉ thấy Trương Khải Minh nói: "Đại ca, Nhị gia, các anh thấy sao?" Trương Khải Sơn rút súng lục ra nói: "Tôi bắn thử xem, mọi người lùi lại một chút." Theo sau vài tiếng súng nổ là một loạt âm thanh "loảng xoảng", nghe như tiếng kính vỡ.

Mọi người chỉ thấy ngôi miếu trước mặt biến mất không dấu vết, như thể chưa từng tồn tại.

Trước mặt họ biến thành một vách núi cheo leo, nếu rơi xuống, chắc chắn không thể sống sót.

Nhìn sự thay đổi trước mắt, Tề Thiết Chủy kinh hãi kêu lên một tiếng, rồi vội vàng lùi lại.

Hồi lâu sau mới nói: "Tiểu Phật Gia, cảm ơn ngài lại cứu tôi một

lần nữa, nếu tôi đi qua đó, chắc đã biến thành kẹo hồ lô rồi." Trương Khải Sơn đứng bên cạnh nói: "Mọi người cẩn thận một chút, tuy miếu cổ trong lăng mộ là chuyện thường thấy." "Nhưng đa số đều là cạm bẫy, vì vậy tiếp theo mọi người càng phải cảnh giác hơn." Nhị gia gật đầu: "Đúng vậy, cảnh tượng chúng ta vừa thấy, thực chất là do ánh sáng khúc xạ tạo thành, nên mới chân thực đến vậy." Nghe vậy, Trương Khải Minh trong lòng khẽ động, hỏi: "Nhị gia, ý ngài là, ngôi miếu đó thực sự tồn tại?" "Có thể nó không xa chúng ta, thậm chí là ở ngay dưới vách núi này phải không?" Nhị gia tiến lên vài bước, quan sát một lúc rồi gật đầu: "Có khả năng, nếu không sẽ không rõ nét như vậy." Phía bên kia, Trương Khải Sơn nói: "Được rồi, chúng ta quay lại thôi, đi con đường mà lão Bát vừa ngã vào." Mọi người quay lại theo đường cũ, đến chỗ bức tường lúc trước, từng người một xuyên thẳng qua.

Vừa rồi, Trương Khải Minh vì tìm Tề Thiết Chủy nên cũng không quan sát kỹ môi trường xung quanh.

Bây giờ nhìn kỹ lại, phát hiện nơi này hẳn là một hang động tự nhiên, không gian rất lớn.

Nhưng xung quanh không có dấu vết nhân tạo, có thể năm đó người ta đã trực tiếp lợi dụng nơi này.

Chậm rãi đi về phía trước trong hang động, khoảng nửa giờ sau, lối đi trước mặt mọi người trở nên chật hẹp.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một cửa động, xem ra là dẫn đến một nơi khác.

Đi qua, mọi người kinh ngạc phát hiện, con đường phía trước đã thay đổi, là một cầu thang xoắn ốc đi xuống, toàn bộ được tạc bằng đá, trông đã có chút cũ kỹ, không giống như mới được xây dựng gần đây.

Cúi người xuống, Trương Khải Sơn sờ vào bậc thang đá, nói: "Hẳn là được xây dựng khi xây lăng mộ năm đó, mọi người đi cẩn thận, người trước người sau để ý lẫn nhau." Bước lên bậc thang đá, mọi người cẩn thận đi về phía trước, gần một tiếng đồng hồ vẫn chưa đi đến đáy.

Tề Thiết Chủy có chút sụp đổ hỏi: "Các vị, rốt cuộc nó sâu đến mức nào, sao đi lâu thế mà vẫn chưa tới nơi?" Chương Nhật Sơn cười nói: "Bát gia, đừng vội, lăng mộ này có thể ở dưới chân núi đấy." "Lúc chúng ta vào đi lên cao bao nhiêu, bây giờ phải đi xuống bấy nhiêu, còn sớm chán." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy hoàn toàn suy sụp, không nói thêm lời nào nữa.

Đột nhiên, Trương Khải Minh lại cảm thấy có người đang nhìn trộm, liền vội nói: "Tất cả dừng lại, tắt đèn." Toàn bộ không gian chìm vào bóng tối, xung quanh tĩnh lặng, không một tiếng động.

Hồi lâu sau, Trương Khải Minh cũng không phát hiện ra ánh sáng nào, đành nói: "Bật đèn lên đi." Ánh sáng vừa lóe lên, Trương Khải Minh đã thấy ánh mắt của mọi người.

Hắn nhìn quanh, nói: "Tôi vừa lại cảm thấy có người nhìn trộm, nhưng không phát hiện ra được." Trương Khải Minh sắp bị cái cảm giác bị nhìn trộm này làm cho phát điên, nếu bắt được kẻ đó, nhất định phải cho hắn một trận.

Mọi người nghe lời Trương Khải Minh, đều nhíu mày, nhưng không hề nghi ngờ hắn.

Chương 74

Họ không có cảm giác đó, đồng thời cũng cảm thấy nơi này không thể nào có người tồn tại.

Nếu không, trong một hang động sâu thẳm thế này, một chút tiếng động cũng sẽ truyền đi rất xa, không thể nào ẩn mình được như vậy.

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiếp tục đi, cảm giác bị nhìn trộm lại ập đến trong lòng Trương Khải Minh.

Nhưng lần này, nó còn đi kèm với một dự cảm nguy hiểm.

Trương Khải Minh lập tức ngẩng đầu lên, phát hiện một con quái vật giống như thằn lằn, dường như có thể biến đổi màu sắc.

Thảo nào trước đó không phát hiện ra, hóa ra không phải người nhìn trộm, mà là một con quái thú.

Nhìn con thằn lằn bất động, từ từ hòa làm một với vách tường, Trương Khải Minh vội vàng lấy ra Chỉ Hổ.

Sau đó nhỏ giọng nhắc nhở Chương Nhật Sơn bên cạnh: "Chương Phó quan, đi qua chỗ tôi, nhắc nhở những người phía trước, có quái vật." Trương Khải Minh chăm chú nhìn vào nơi con thằn lằn biến mất, không hề nhúc nhích.

Phía bên kia, nhận được tin từ Chương Nhật Sơn, mọi người đều lấy vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Qua khóe mắt, thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Trương Khải Minh cũng không đợi nữa.

Vừa rồi hắn đã sắp bị cảm giác đó làm cho phát điên, bây giờ đã phát hiện ra thứ nhìn trộm, sao có thể nhịn được.

Hắn lập tức nhảy lên, sử dụng công phu 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, thông qua Chỉ Hổ, truyền thẳng kình lực từ ngón tay ra ngoài.

Theo đòn tấn công, con thằn lằn ẩn thân lập tức lộ ra, vị trí trên lưng chảy ra máu tươi.

Bị tấn công, con thằn lằn gầm lên một tiếng, rồi nhảy về phía Trương Khải Minh vừa đáp xuống đất.

Nhìn con thằn lằn giữa không trung, những người khác cũng đồng loạt tấn công, tiếng súng vang dội khắp hang động.

Lại bị tấn công, tuy đạn bắn vào không sâu, không trúng chỗ hiểm, nhưng cơn đau lại khiến động tác của con thằn lằn bị biến dạng.

Thấy cơ hội, Trương Khải Minh lập tức vận chuyển toàn bộ khí lực, tập trung vào chân phải.

Theo một cú đá ngang của Trương Khải Minh, con thằn lằn ngã thẳng xuống đất.

Nhưng Trương Khải Minh cũng không chiếm được lợi thế, nếu không dùng tay đỡ móng vuốt của nó, e rằng đã bị trọng thương.

Nhìn con thằn lằn đang từ từ bò trên mặt đất, Trương Khải Minh hét lên: "Tiếp tục đi, chúng ta không thể đấu với nó nữa, bậc thang đá sắp không chịu nổi rồi." Vừa rồi Trương Khải Minh đã phát hiện, cùng với việc giao đấu với con thằn lằn, mặt đất đã có chút rung chuyển.

Nếu tiếp tục chiến đấu, có thể mọi người sẽ rơi thẳng xuống dưới, rất bất lợi.

Nghe Trương Khải Minh nhắc nhở, mọi người vội vàng chạy xuống dưới, phải nhanh chóng đến nơi an toàn.

Trương Khải Minh nhìn con thằn lằn, từ từ lùi lại, không cho nó

cơ hội tấn công. 20 phút sau, Trương Khải Minh nghe thấy tiếng gọi từ bên dưới, họ đã tìm được nơi an toàn.

Hắn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi tiếp tục lùi lại, cho đến khi bậc thang đá phía sau biến mất.

Bậc thang đá ở nơi này dường như đã bị phá hủy một cách có chủ ý, đối diện là một bệ đá.

Một cửa hang động nằm ở sâu trong bệ đá, những người khác đã vào trong đó.

Chỉ có Trương Khải Sơn ở đó, chuẩn bị ứng cứu Trương Khải Minh.

Nhìn khoảng cách, Trương Khải Minh trong lòng tính toán, nếu không có con thằn lằn, nhảy qua là chuyện dễ dàng.

Nhưng bây giờ ngay cả cơ hội chạy lấy đà cũng không có, thậm chí quay người cũng là điều không thể.

Suy nghĩ một lúc, Trương Khải Minh trực tiếp tháo Chỉ Hổ ra, rồi từ từ di chuyển về phía vách đá.

Con thằn lằn ở đối diện có lẽ cũng đã bị đánh cho sợ, nhưng lại muốn báo thù, nên mới bám riết lấy Trương Khải Minh như vậy.

Sau khi đến gần vách đá, Trương Khải Minh cắm thẳng tay vào vách đá, chuẩn bị leo qua đó.

Nhưng ngay khi Trương Khải Minh chuẩn bị hành động, con thằn lằn đã động.

Nó lao thẳng về phía vị trí của Trương Khải Minh, xem ra không muốn chờ đợi nữa.

Thấy hành động của con thằn lằn, Trương Khải Minh nhanh chóng thu tay lại, lấy ra con dao găm mà Bối Lặc gia tặng.

Ngay khi con thằn lằn đến gần, Trương Khải Minh sử dụng《Trác Thối Công》, đá thẳng con thằn lằn vào vách tường.

Sau một tiếng "ầm" lớn, Trương Khải Minh liền lao tới.

Vung con dao găm trong tay, hắn đâm thẳng vào mắt con thằn lằn, một dòng máu sền sệt chảy ra.

Một đòn thành công liền lùi lại, Trương Khải Minh không hề tham công, để tránh bị con thằn lằn làm bị thương.

Quả nhiên, chịu tổn thương nặng như vậy, con thằn lằn bắt đầu tấn công loạn xạ.

Đột nhiên, Trương Khải Minh phát hiện bậc thang đá dưới chân đang rung chuyển, xem ra không chống đỡ nổi nữa.

Hắn vội vàng thu lại dao găm, nhân lúc con thằn lằn không để ý tấn công, hắn tăng tốc, nhảy về phía bệ đá đối diện.

Tiếc là, khoảng cách chạy lấy đà hơi ngắn, còn thiếu một chút nữa mới đến được bệ đá.

May mà Trương Khải Sơn phát hiện, tóm lấy tay phải của Trương Khải Minh, mới không bị rơi xuống.

Mọi người phía sau Trương Khải Sơn thấy vậy, vội vàng ra khỏi hang động, giúp kéo Trương Khải Minh lên.

Trở lại bệ đá, nhìn con thằn lằn đang điên cuồng tấn công ở phía đối diện, bậc thang đá rung chuyển thấy rõ.

Một tiếng "rắc", bậc thang gãy đôi, con thằn lằn rơi xuống dưới.

Chương 75

Ngay khi mọi người chuẩn bị reo hò, không ai ngờ rằng, con thằn lằn lại bám được vào vách tường, vững vàng dừng lại ở đó.

Nhìn con thằn lằn với con mắt độc nhất còn lại đang nhìn chằm chằm, Trương Khải Minh vội nói: "Nhanh, tất cả vào trong, lát nữa con thằn lằn lên, sẽ không tiện chiến đấu, chỗ này quá nhỏ." Đợi mọi người rời đi, Trương Khải Minh nhìn chằm chằm con thằn lằn, thấy nó đang từ từ men theo vách tường đi lên.

Xem ra nó chuẩn bị báo thù, nhìn nó lần cuối, Trương Khải Minh quay người đi vào hang động.

Sau khi vào trong, mọi người căng thẳng cảnh giác, chăm chú nhìn vào vị trí cửa hang.

Đột nhiên, con thằn lằn xuất hiện ở cửa hang, cứ thế nhìn chằm chằm mọi người, trong mắt đầy hận thù.

Thấy con thằn lằn xuất hiện, mọi người từ từ lùi lại, nhường không gian cho Trương Khải Minh, nếu không sẽ không có cách nào chiến đấu.

Nhìn con thằn lằn ngày càng gần, Trương Khải Minh lại lấy Chỉ Hổ ra, muốn đánh chết nó.

Cảm giác bị nhìn trộm phiền phức lúc trước, Trương Khải Minh vẫn còn nhớ, bây giờ là lúc báo thù.

Nhìn con thằn lằn bất động, Trương Khải Minh không chuẩn bị chờ đợi nữa, lao thẳng về phía nó.

Đột nhiên, con thằn lằn quay người, cái đuôi quất thẳng tới.

Trương Khải Minh thấy vậy, không hề hoảng sợ, hai tay bắt chéo,

chặn đứng đòn tấn công.

Lùi lại vài bước, lắc lắc đôi tay tê dại, Trương Khải Minh lại xông lên.

Lần này, con thằn lằn không có thời gian dùng đuôi tấn công, chỉ thấy Trương Khải Minh liên tục đấm vào người nó.

Những đòn tấn công liên tiếp tạo ra một loạt âm thanh, mỗi tiếng "bụp" đều đại diện cho một lỗ máu.

Đó là vết thương do 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》 gây ra, tuy không sâu, nhưng máu lại chảy rất nhanh.

Bị thương, con thằn lằn không ngừng gào thét, rồi bắt đầu phản công.

Nó lao tới, một vuốt chộp về phía đầu Trương Khải Minh, nhưng lại bị hắn dùng tay phải chặn lại.

Cả hai rơi vào thế so kè sức mạnh, trong chốc lát lại giằng co.

Tuy Trương Khải Minh có xu hướng lùi lại, nhưng đã chống đỡ được đòn tấn công của con thằn lằn.

Mọi người phía sau thấy vậy, liền có cơ hội tấn công.

Trương Khải Sơn và Nhị gia xông thẳng lên, đồng loạt ra đòn.

Trương Khải Sơn nhảy đến bên cạnh con thằn lằn, rút dao găm ra, không ngừng đâm vào cơ thể nó.

Nhị gia thì liên tục dùng bi sắt, bắn về phía con thằn lằn đang bất động.

Bị hai người liên tục tấn công, con thằn lằn có chút không chống đỡ nổi, sức lực ngày càng yếu đi.

Trương Khải Minh chớp lấy cơ hội, dùng hết sức lực toàn thân,

quật ngã con thằn lằn xuống đất.

Nhìn con thằn lằn nằm trên mặt đất, Trương Khải Minh lập tức nhấn cơ quan trên Chỉ Hổ, giải phóng lưỡi kiếm.

Sau khi đến bên cạnh con thằn lằn, hắn liên tục vung quyền, lưỡi kiếm hết lần này đến lần khác đâm vào vị trí tim của nó.

Nhìn máu tươi không ngừng tuôn ra, Trương Khải Minh cuối cùng cũng dừng tấn công, biết rằng tim của con thằn lằn đã vỡ nát.

Tiếp theo chỉ cần từ từ chờ đợi là được, không lâu nữa con thằn lằn sẽ chết, bây giờ chỉ là giãy giụa trước khi chết.

Ba người lùi lại, tránh bị con thằn lằn làm bị thương trong cơn điên cuồng cuối cùng.

Thấy ba người quay lại, Tề Thiết Chủy liền đẩy mọi người ra, đến bên cạnh Trương Khải Minh.

Hắn khoa trương nói: "Tiểu Phật Gia, ngài thật sự quá lợi hại!

Lúc nãy khi so kè sức lực với con thằn lằn." "Tôi xem mà muốn ngớ người ra, còn chiêu tấn công liên tục cuối cùng, không phải là chiêu đã giết Bành Tam Tiên năm xưa sao?" "Tiểu Phật Gia, ngài không biết đâu, bây giờ đứng bên cạnh ngài, tôi cảm thấy vô cùng an toàn." Nghe lời của Tề Thiết Chủy, Trương Khải Minh đầy vạch đen, khóe miệng không ngừng co giật, không thấy ngượng sao?

Những người bên cạnh trước tiên kinh ngạc nhìn Tề Thiết Chủy, ai mà ngờ được Cửu Môn Bát gia lại có thể không biết xấu hổ như vậy?

Sau đó phá lên cười điên cuồng, đây không phải là cảnh tượng lúc nào cũng thấy được.

Trương Khải Sơn cũng bất lực lắc đầu nói: "Lão Bát à, nhớ kỹ

thân phận của mình, có thể đừng làm mất mặt như vậy không?" Nhị gia bên cạnh cũng ngượng ngùng cười nói: "Ha ha, Bát gia thật... thật biết nói chuyện." Thấy những người khác trêu chọc, Tề Thiết Chủy không hề để tâm, ân cần lấy ra một miếng vải sạch, giúp Trương Khải Minh lau máu trên người.

Thấy vậy, Trương Khải Minh đành nói: "Được rồi, Bát gia, để tôi tự làm." "Yên tâm, khi gặp nguy hiểm, tôi nhất định sẽ cứu ông, không cần lo lắng đâu." Cái tâm tư nhỏ bé đó, Trương Khải Minh sớm đã nhìn thấu, không phải vì ông ta nhát gan, muốn có một lời đảm bảo sao?

Nghe vậy, Tề Thiết Chủy vui vẻ cười nói: "Aiya, Tiểu Phật Gia hiểu tôi nhất, cảm ơn ngài." Lau sạch vết máu, Trương Khải Minh quay người nhìn, con thằn lằn đã chết, cơ thể cũng không còn co giật nữa.

Thứ này thật khó đối phó, may mà đôi chân đã được cường hóa, nếu không không biết cần bao lâu mới giết được nó.

Mọi người tùy tiện tìm một góc, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.

Đặc biệt là Trương Khải Minh, trải qua một trận chiến dị thường, sớm đã đói lả, phải nhanh chóng ăn chút gì đó để bổ sung.

Đột nhiên, Tề Thiết Chủy đang gặm bánh màn thầu bên cạnh nói: "Các vị, con thằn lằn lúc nãy không biết có ăn được không, cứ ăn màn thầu mãi cũng ngán rồi." Chương Nhật Sơn cười nói: "Bát gia, ăn thì chắc chắn ăn được." "Nhưng ngài cũng phải xem, ở nơi này, nó ăn gì để lớn lên chứ?" "Nếu là ăn chuột thì còn đỡ, sợ là..." Tề Thiết Chủy nghe vậy vội nói: "Dừng, Chương Phó quan, ông với tôi không hợp nhau, ông nói nhiều như vậy làm gì?" "Không phải là muốn tôi ngay cả màn thầu cũng không ăn nổi sao?" Nhìn bộ dạng tức tối của ông ta, mọi người lại phá lên cười ha hả.

Sau khi nghỉ ngơi xong, mọi người tiếp tục lên đường, đi không bao lâu thì đến một không gian khác.

Nơi này trống trải, chỉ có một tấm bia mộ đã bị phá hủy, ngoài ra không còn gì khác.

Đến gần bia mộ, mọi người xem xét kỹ, phát hiện chữ viết trên đó đều đã bị phá hủy.

Khó mà nhìn rõ được nội dung ban đầu, xem ra có người không muốn người khác thấy được những gì trên bia đá.

Nhìn một lúc, Trương Khải Minh trực tiếp đẩy bia đá, sau một tiếng "ầm" lớn.

Chương 76

Mọi người thấy được cửa động phía sau bia đá.

Kiểm tra kỹ lưỡng, không phát hiện có cơ quan, mọi người mới lần lượt đi vào trong.

Phía bên kia, mọi người phát hiện nơi này vốn dĩ nên là một mộ thất, nhưng sau đó có lẽ đã bị người ta cải tạo.

Bây giờ bên trong đặt đủ loại thiết bị, vừa nhìn đã biết là một nơi nghiên cứu.

Tìm kiếm khắp nơi, họ tìm được một số tài liệu còn sót lại, mở ra xem thì đều là tiếng Nhật.

Trương Khải Sơn nói: "Mọi người tìm kỹ một chút, mang tất cả văn kiện ở đây đi." "Sau khi trở về tìm người nghiên cứu, đến lúc đó xem rốt cuộc là thứ gì." Sau khi thu thập tài liệu xong, Trương Khải Minh đột nhiên phát hiện ra một bản đồ, trông giống như bản đồ mặt bằng trong lăng mộ.

Hắn liền nói: "Mọi người xem đi, đây hẳn là bản đồ mà người Nhật đã thăm dò năm đó." Mọi người tụ lại, xem xét kỹ lưỡng, phát hiện rất nhiều nơi đều là tuyến đường họ đã đi qua.

Bây giờ có bản đồ này, con đường tiếp theo của họ sẽ dễ đi hơn một chút, không cần lo lắng bị lạc.

Chặng đường tiếp theo thuận lợi hơn rất nhiều, đi theo bản đồ, tốc độ của mọi người nhanh hơn hẳn.

Đột nhiên, trước mặt mọi người lại xuất hiện một bức tượng Thiên Tôn Lão Mẫu, mọi người vội vàng cẩn thận cảnh giác.

Sợ rằng trong bức tượng này cũng có kiến đạn tử, nếu bị cắn, dù

may mắn không chết, kết quả cũng không dễ chịu gì.

Cẩn thận đi qua bên cạnh bức tượng Thiên Tôn Lão Mẫu, cả quá trình không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Thấy không có bất ngờ nào xảy ra, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không sao.

Phía sau tượng đá, mọi người bị cảnh tượng nơi đây làm cho kinh ngạc.

Trước mắt lại là một khu vực dung nham, thảo nào mọi người cảm thấy nhiệt độ ngày càng cao.

Con đường đá ở giữa cũng không an toàn, trên mặt đất là từng đám sợi nấm màu đen, canh giữ con đường này.

Thấy cảnh tượng này, mọi người dừng bước, chuẩn bị thương lượng xem nên hành động cụ thể như thế nào.

Nhìn những sợi nấm trên mặt đất, Trương Khải Minh nói: "Đốt thẳng đi, đây hẳn là phòng tuyến cuối cùng rồi." "Chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa, không ai biết những người phía sau sẽ đuổi kịp lúc nào." Tề Thiết Chủy vội gật đầu: "Đúng vậy, các vị, chúng ta phải hành động nhanh lên, trước đó suýt chút nữa đã bị người Nhật đuổi kịp rồi." Chương Nhật Sơn nhìn lượng nhiên liệu còn lại, nói: "Nhưng nhiên liệu của chúng ta không còn nhiều, nếu tiếp theo lại gặp phải, sẽ khó giải quyết." Nghe vậy, Trương Khải Minh đưa tay tháo ba lô xuống, giả vờ lấy nhiên liệu từ bên trong, thực chất là lấy từ không gian ra.

Trương Khải Minh biết trước tình tiết sao có thể không chuẩn bị?

Đưa nhiên liệu qua, Trương Khải Minh nói: "Đây, dùng tiết kiệm một chút, biết các anh không đáng tin cậy, may mà tôi có mang theo." Có nhiên liệu mới, vậy thì mọi vấn đề đều được giải quyết.

Theo sau súng phun lửa mở đường, những sợi nấm trên mặt đất đều bị đốt cháy, lộ ra một con đường an toàn.

Tề Thiết Chủy vênh váo nói: "Chương Phó quan, sau này học hỏi đi nhé, xem Tiểu Phật Gia chuẩn bị đầy đủ thế nào kìa." Những người khác bất lực lắc đầu, bây giờ nếu hỏi Tề Thiết Chủy có quan hệ tốt nhất với ai.

Không cần trả lời cũng biết, là Trương Khải Minh, suốt đường đi ông ta đã thổi phồng Trương Khải Minh lên tận trời.

Đi trên con đường an toàn, cũng không kích hoạt bất kỳ cơ quan nào, mọi người bình an đến được lối đi đối diện.

Nhìn những rễ cây to lớn xung quanh, xem ra nơi này ở dưới chân núi, họ đã đi rất xa.

Cảm nhận không khí nóng bỏng, mọi người vội vàng đi qua lối đi, không dám lãng phí một chút thời gian nào.

Đi đến cuối lối đi, họ vào một mộ thất.

Vừa vào, thứ đầu tiên mọi người nhìn thấy là đầy đất quan tài, được xếp đầy ắp.

Tiến lên quan sát kỹ, những chiếc quan tài ở đây đều có kiểu dáng khác nhau, vừa nhìn đã biết không thể nào là của ngôi mộ này.

Khả năng lớn nhất là được vận chuyển vào năm đó, cũng không biết người Nhật dùng những chiếc quan tài này để làm gì.

Cẩn thận mở một chiếc quan tài ra, phát hiện bên trong đều là xương khô, xem những chiếc khác cũng vậy.

Trương Khải Sơn nhìn lối ra đã bị nổ sập, nói: "Xem ra năm đó bên trong đã xảy ra chuyện." "Những chiếc quan tài này có lẽ chưa kịp vận chuyển đi, rồi lối đi bên kia bị nổ." Nhìn chỗ sập, nếu muốn dọn

dẹp, sẽ rất tốn công, xem ra chỉ có thể tìm đường khác.

Trương Khải Sơn và Nhị gia bắt đầu nghiên cứu bản đồ, Trương Khải Minh đi dạo xung quanh, dù sao bản đồ đó hắn cũng không hiểu lắm.

Đột nhiên, khi Trương Khải Minh gõ vào vách tường, âm thanh có chút không đúng, dường như phía sau là rỗng.

Nhìn bức tường trước mặt, Trương Khải Minh trực tiếp đeo Chỉ Hổ vào, rồi dùng hết sức, đấm vào bức tường.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", cánh tay của Trương Khải Minh xuyên thẳng qua, bức tường lại mỏng đến vậy.

Mọi người nghe thấy động tĩnh vội chạy đến xem, chỉ thấy Trương Khải Minh lại dùng sức đấm thủng một lối đi khác.

Nhìn cái lỗ đủ lớn, Trương Khải Minh cẩn thận thò người vào xem xét.

Sau đó đứng thẳng người nói: "Đi thôi, phía bên kia cũng là một lối đi, nhưng hơi thấp, mọi người cẩn thận một chút." Mọi người nối đuôi nhau vào, đều tiến vào lối đi bên kia.

Cúi lưng, cẩn thận đi về phía trước, đi khoảng một cây số, lối đi trở nên rộng rãi.

Dần dần xuất hiện những bức tường đá màu xanh, mọi người dường như lại tiến vào một mộ đạo khác.

Đột nhiên, trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ, ở cửa có hai con trấn mộ thú khổng lồ.

Nhìn cánh cửa mộ quen thuộc, mọi người đều có chút hưng phấn, đây có thể là nơi chuyên nghiệp hơn rồi.

Nhưng sắc mặt Nhị gia lại có chút khó coi, trầm giọng nói: "Nơi

trước mắt chúng ta, có thể là nơi được ghi lại trong tài liệu." "Nơi mà người ta bị mắc kẹt tới 28 ngày, bên trong chắc chắn rất nguy hiểm, mọi người nhất định phải cẩn thận." Mọi người đều gật đầu, sau đó chia nhau tìm cơ quan mở cửa mộ.

Đây không phải sở trường của Trương Khải Minh, nên hắn cũng không hành động, chỉ lặng lẽ quan sát những hình điêu khắc trên cửa mộ.

Trông quen thuộc, nhưng vì hình điêu khắc có phần hư hỏng, nên không chắc chắn rốt cuộc là thứ gì.

Không lâu sau, mọi người đã mở được cơ quan cửa mộ, để lộ ra lối đi vào lăng.

Trương Khải Minh cũng không suy nghĩ nữa, cùng mọi người tiến vào bên trong.

Chương 77

Vừa bước vào, mọi người đã phát hiện điều không ổn, nơi này giống như một mê cung.

Tiến vào một mộ thất, quan sát xung quanh, tổng cộng có tám lối đi, vừa vặn tương ứng với bát quái.

Biết trước cốt truyện, Trương Khải Minh biết rằng, những phòng khác ở đây đều có 64 lối đi.

Những lối đi này không nhất định đều ở trên mặt đất, trên vách tường cũng có rất nhiều, rất khó tìm ra quy luật.

Gặp phải thứ này, Trương Khải Minh bó tay, đây không phải lĩnh vực sở trường của hắn, cứ ngoan ngoãn đi theo người khác thôi.

Mọi người kiểm tra xong lối đi, lại tập trung lại, Trương Khải Sơn nói: "Mỗi lối đi ở đây đều rất sâu, cộng thêm kinh nghiệm tổ tiên Nhị gia bị mắc kẹt hơn 20 ngày." "Điều này cho thấy khả năng lớn nhất nơi này là một mê cung, loại mê cung không an toàn, rất có thể tồn tại cơ quan." "Nhiệm vụ duy nhất của chúng ta tiếp theo là tìm ra lối ra của mê cung này." Tiếp theo, mọi người lấy ra dây thép mang theo, chuẩn bị dùng để thăm dò đường.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Chương Nhật Sơn được để lại tại chỗ, những binh sĩ đó sẽ bảo vệ anh ta, còn những người khác thì vào thăm dò.

Trương Khải Minh tùy tiện chọn một con đường, đi vào, dù sao cũng không tìm được lối ra, vậy thì vào đi dạo một chút.

Đi dọc theo lối đi không xa, gặp một ngã rẽ, Trương Khải Minh không nghĩ ngợi liền đi vào ngã rẽ bên trái.

Dù sao nam tả nữ hữu mà, người xưa hẳn là có lý của họ, nhỡ đâu vận may tốt thì sao?

Đi không bao lâu, phía trước xuất hiện một lối ra, đi qua xem, quả nhiên là một mộ thất khác.

Sau khi vào trong, Trương Khải Minh quan sát một vòng, đếm kỹ, phát hiện nơi này vừa vặn có 64 lối đi.

Vì không muốn leo lên, nên hắn tùy tiện chọn một lối đi, cứ từ từ đi thôi, rồi sẽ gặp những người khác.

Trong lúc Trương Khải Minh đang đi lang thang trong lăng mộ, bên ngoài đã xảy ra một số chuyện.

Sa Thành, Cửu Vận thương hành.

Lúc này Cầu Đức Khảo đã dẫn một số người đến đây, ngồi đối diện không ai khác chính là Doãn Tân Nguyệt.

Cầu Đức Khảo cười nói: "Tôi đến đây lần này, có một việc muốn nhờ Doãn tiểu thư giúp đỡ, hy vọng cô có thể đi cùng tôi một chuyến." "Theo tôi được biết, chồng cô là ngài Trương Khải Minh, lúc này hắn đang ở trong một ngôi mộ cùng với đại ca của cậu ấy là Trương Khải Sơn." "Vì vậy tôi muốn nhờ cô giới thiệu giúp tôi, tin rằng Doãn tiểu thư sẽ giúp tôi việc này." Nhìn đám thuộc hạ của Cầu Đức Khảo trong thương hành chuẩn bị ra tay, Doãn Tân Nguyệt không hề hoảng sợ, cười nói: "Ngài Cầu Đức Khảo, ngài chắc chắn có thể đưa tôi đi khỏi đây sao?" "Hôm nay xảy ra chuyện không vui như vậy, tôi tin rằng đợi Tiểu Phật Gia trở về, nhất định sẽ báo đáp ngài thật tốt." Lời vừa dứt, ngoài cửa liền xuất hiện một đội binh sĩ, súng tiểu liên trong tay họ chĩa thẳng vào Cầu Đức Khảo và những người khác.

Hóa ra, khi Doãn Tân Nguyệt phát hiện có điều không ổn, đã sai người hầu đến biệt thự gọi người, may mà binh sĩ đến khá nhanh.

Nhìn đám binh sĩ đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Cầu Đức Khảo lập tức sa sầm, đứng dậy chuẩn bị dẫn thuộc hạ rời đi.

Nhìn đám binh sĩ không nhường đường, Cầu Đức Khảo quay đầu hỏi: "Doãn tiểu thư muốn giữ tôi lại sao?" Doãn Tân Nguyệt cười lắc đầu: "Ngài Cầu Đức Khảo có thân phận, có địa vị, sao có thể tùy tiện giữ lại được?" "Nhưng, ngài có thể đi, còn những thuộc hạ này thì không cần thiết, ngài thấy sao?" Nhìn Cầu Đức Khảo tức giận rời đi, Doãn Tân Nguyệt lệnh cho binh sĩ bắt hết những người này lại, đợi Trương Khải Minh trở về rồi xử trí.

Sau đó nói: "Đi, bây giờ đóng cửa, chúng ta đến thẳng nhà Nhị gia, để tránh bên đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Phía bên này, Trương Khải Minh đã đi qua mấy mộ thất, vẫn chưa gặp được ai khác.

Ngay khi Trương Khải Minh chuẩn bị chọn một lối đi khác, đột nhiên phát hiện có điều không ổn.

Hình như đã tìm thấy lối ra, trong mộ thất này lại có một cánh cửa lớn.

May mà phản ứng kịp, đi đến nỗi Trương Khải Minh suýt nữa đã bỏ qua cả lối ra.

Ngồi trước cửa lớn, Trương Khải Minh chìm vào suy tư.

Chẳng lẽ vận may của mình tốt đến vậy sao?

Tùy tiện đi dạo cũng gặp được lối ra?

Thật không dám tin.

Suốt đường đi vô cùng bình tĩnh, ngay cả một cơ quan cũng không gặp, chứ đừng nói đến nguy hiểm khác.

Có chút nhàm chán, Trương Khải Minh bế Nộ Tình ra, vừa lúc cho nó ăn chút gì đó.

Hắn lấy ra một ít xác côn trùng độc từ không gian, từng con một đút cho Nộ Tình.

Sau đó, một người một gà bắt đầu trò chuyện, cho đến khi tiếng bước chân truyền đến.

Ngẩng đầu lên, ba người Trương Khải Sơn đã vào, ba người có chút ngạc nhiên nhìn Trương Khải Minh.

Tề Thiết Chủy hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài đến đây lâu chưa?

Trên đường không gặp nguy hiểm gì sao?" Trương Khải Minh ngơ ngác nói: "Lâu chưa?

Chắc gần hai tiếng rồi, may mà có Nộ Tình trò chuyện cùng tôi." "Chẳng lẽ trong này có cơ quan sao?

Tôi không gặp, cứ thế đi một mạch đến đây." Nhìn vẻ mặt uất ức của ba người, Trương Khải Minh cảm thấy cả người sảng khoái hơn nhiều, vận may tốt cũng là một loại thực lực.

Nhị gia bên cạnh có chút nghi vấn nói: "Tiểu Phật Gia, ngài tìm thấy nó thế nào?

Tìm ra quy luật rồi sao?" Trương Khải Minh nói thẳng: "Quy luật gì chứ, làm sao tôi tìm được, nhiều lối đi như vậy, nhìn mà hoa cả mắt." "Còn đến đây thế nào ư?

Cứ tùy tiện đi thôi, tôi suýt chút nữa thấy cửa lớn mà không dừng lại đấy." Lại nhìn biểu cảm của ba người lúc này, khóe miệng sắp co giật, Trương Khải Minh cảm thấy càng thông suốt hơn.

Cái cảm giác nhìn người khác chịu thiệt thòi đúng là thoải mái thật, quả không tệ.

Đợi ba người tiêu hóa xong cú sốc mà Trương Khải Minh mang lại, đều đến trước cửa quan sát kỹ.

Chỉ nghe Nhị gia nói: "Mọi người ở đây đợi tôi, tôi vào trong lấy thứ mà người Nhật muốn." "Phật Gia bị thương rồi đừng đi nữa, ở đây chăm sóc ông ấy đi." Nghe vậy, Trương Khải Minh đến bên cạnh Trương Khải Sơn, kiểm tra kỹ lưỡng, nói: "Đại ca, anh và Bát gia ở đây nghỉ ngơi đi." "Em sẽ đi cùng Nhị gia, yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Nói xong, Trương Khải Minh đến bên cạnh Nhị gia, nhìn vẻ mặt có chút khó xử của ông, cười nói nhỏ: "Nhị gia, không sao đâu, bí mật của ngài tôi biết, sau này ngài sẽ hiểu." Nghe vậy, Nhị gia cũng không do dự nữa, đi trước dẫn đường, Trương Khải Minh theo sau.

Sau khi vào trong, hai người phát hiện nơi này là một gian mộ bồi táng đơn giản, chứ không phải chủ mộ thất mà họ đang tìm.

Lúc này, Nhị gia dừng lại, hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài biết tại sao tôi không cho Phật Gia vào không?" Trương Khải Minh nhìn Nhị gia có chút căng thẳng, cười nói: "Trường sinh, đúng không?" Nghe vậy, sắc mặt Nhị gia lập tức thay đổi, không ngờ Trương Khải Minh lại thực sự biết bí mật này.

Nhị gia hỏi thẳng: "Tiểu Phật Gia, ngài biết bí mật này từ đâu?

Ngài đã xem tài liệu gia tộc tôi?" Trương Khải Minh nhìn gian mộ thất, rồi hỏi: "Nhị gia, xem ra ngài thực sự không hiểu về gia tộc của tôi nhỉ?" "Nếu hiểu, ngài đã không hỏi câu hỏi này rồi." Nghe vậy, Nhị gia có chút không hiểu hỏi: "Gia tộc của ngài?

Phật Gia cũng có nói với tôi một chút." "Là một nhánh của Trương gia phương Bắc, nhưng gia tộc của ngài có gì kỳ lạ sao?" Trương Khải Minh không tiếp tục giải thích, chỉ nói: "Nhị gia, chi tiết thì tôi không thể nói với ngài, nhưng có thể hiểu theo một cách khác." "Nơi chúng ta đang ở đây, bí mật được chôn giấu bên trong, rất có khả năng là bút tích của Trương gia, ngài hiểu không?" Nghe lời này, Nhị gia

lập tức rơi vào chấn động, không ngờ Trương Khải Minh lại nói như vậy.

Chương 78

Hồi lâu sau, Trương Khải Minh cũng không phát hiện ra điều gì không ổn trong gian mộ thất này.

Hắn quay đầu nhìn Nhị gia, lại phát hiện ông vẫn còn đang trong cơn chấn động.

Bất lực, hắn đành lắc đầu nói: "Nhị gia, tỉnh lại đi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Bị Trương Khải Minh gọi tỉnh, Nhị gia trước tiên có chút mơ màng, sau đó mới bắt đầu quan sát toàn bộ mộ thất.

Nhìn một lúc, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tiểu Phật Gia, bên trong toàn là cơ quan, lát nữa phải cẩn thận một chút, nhìn kỹ bước chân của tôi, tuyệt đối không được đi sai." Theo sau Nhị gia, hai người bắt đầu tiến về phía trung tâm mộ thất.

Nhưng tốc độ rất chậm, vì Nhị gia luôn dừng lại, cẩn thận gõ vào từng viên gạch trên mặt đất.

Cẩn thận xác định viên gạch nào an toàn nhất, nên tốc độ rất chậm.

Dần dần hai người cuối cùng cũng đến được vị trí trung tâm mộ thất, thấy trên mặt đất có một hoa văn màu đen nhô lên.

Nhị gia nhìn một lúc, nói: "Tiểu Phật Gia, lát nữa tôi sẽ kích hoạt cơ quan này, bên trong hẳn là có thứ gì đó sẽ nhô lên." "Nhưng bên trong có thể có thứ gì đó canh giữ, đến lúc đó tuyệt đối không được đi ra ngoài chín viên gạch lấy hoa văn màu đen làm trung tâm." "Trong khu vực này, chúng ta an toàn, sẽ không có bất kỳ cơ quan nào." Thấy Nhị gia thận trọng như vậy, Trương Khải Minh nghiêm túc gật đầu: "Yên tâm đi, cứ theo lời ngài mà làm." Nhìn Nhị gia chuẩn bị kích hoạt cơ quan, Trương Khải Minh vội vàng đeo Chỉ Hổ, chuẩn bị đối phó

với nguy hiểm chưa biết.

Theo cơ quan khởi động, đột nhiên vang lên một trận âm thanh ma sát, chỉ thấy viên gạch có hoa văn màu đen nhô thẳng lên khỏi mặt đất.

Nhìn sự thay đổi xảy ra, hai người lùi lại.

Đợi mọi thứ lắng xuống, chỉ thấy trước mặt hai người xuất hiện một chiếc quan tài, thân quan tài màu đen, dựng đứng ở đó.

Từ từ đến gần quan tài, xem xét kỹ lưỡng, không phát hiện nguy hiểm.

Hai người bắt đầu đặt quan tài nằm xuống, chuẩn bị mở nắp, xem kỹ thứ bên trong.

Nhị gia ở phía trước mở nắp, Trương Khải Minh ở phía bên kia quan tài cảnh giới.

Cùng với việc nắp quan tài được mở ra, bên trong lộ ra một thi thể, thi thể này trông như mới chết không lâu, giống hệt người sống, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt.

Trương Khải Minh xem kỹ ngón tay của thi thể, phát hiện thi thể này không phải là người của Trương gia.

Nhưng Trương Khải Minh không nói gì, cứ thế lặng lẽ nhìn Nhị gia tìm kiếm thứ gì đó bên trong.

Hồi lâu sau, trong tay thi thể phát hiện một miếng điêu khắc, nhưng không biết chất liệu là gì.

Không sai, Nhị gia vừa lấy thứ đó đi, thi thể trong quan tài liền xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy thi thể mở thẳng hai mắt, biến thành một con tống tử, xem ra miếng điêu khắc đó dùng để trấn áp tống tử.

Thấy biến hóa xảy ra, Trương Khải Minh lập tức ra tay, lưỡi

kiếm trên Chỉ Hổ bắn ra, đâm về phía con tống tử.

Điều khiến Trương Khải Minh không ngờ là, con tống tử bên trong tốc độ rất nhanh, nhảy thẳng ra ngoài.

Nhìn đòn tấn công hụt, sắc mặt Trương Khải Minh có chút khó coi.

Thực lực của con tống tử không đáng sợ, chủ yếu là cơ quan ở đây.

Nếu để con tống tử chạy loạn như vậy, e rằng tất cả các cơ quan chờ đợi ở đây đều sẽ bị kích hoạt.

E rằng trong nguyên tác Nhị gia bị những cơ quan liên tục ở đây đánh thành trọng thương cũng vì thế.

Nhìn con tống tử không xa sắp đi ra khỏi phạm vi an toàn, Trương Khải Minh quyết đoán, lao thẳng tới.

Hai tay tóm lấy cánh tay con tống tử, rồi hét lên: "Nhị gia, ngài đi trước, nếu không cơ quan sẽ bị kích hoạt." Nghe Trương Khải Minh nhắc nhở, Nhị gia vội vàng cất đồ vật đi, đi về phía cửa.

Chỉ có ở nơi an toàn, ông mới có thể giúp được.

Cảm nhận được sức giãy giụa của con tống tử, Trương Khải Minh dùng hết sức, quật ngã nó ra sau lưng.

Thấy nó quay trở lại khu vực an toàn, Trương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn con tống tử đang giãy giụa, Trương Khải Minh lao tới, không ngừng tấn công nó, khống chế không cho nó lại gần.

Tiếc là, bây giờ Trương Khải Minh chỉ có thể đánh vào cơ thể con tống tử, nếu không, đã đâm thẳng vào đầu nó để giải quyết vấn đề rồi.

Đột nhiên, giọng của Nhị gia truyền đến: "Tiểu Phật Gia, tôi đến

rồi, lát nữa tôi sẽ ném dây thừng qua, ngài bắt lấy nhé." Nghe thấy giọng ông, Trương Khải Minh yên tâm hơn, rồi tiếp tục khống chế con tống tử, không dám nghỉ ngơi.

Thật không ngờ, một con tống tử yếu ớt lại có thể mang đến phiền phức lớn như vậy.

Chỉ cần bây giờ Trương Khải Minh có một chút lơ là, đều có thể khiến con tống tử kích hoạt cơ quan, thật quá uất ức.

Tại sao viên gạch lại nhỏ như vậy, nếu lớn hơn một chút, bây giờ đã không có vấn đề gì rồi sao?

Trương Khải Minh cảm thấy đây là lần uất ức nhất, một thân công phu không thể thi triển.

Nhìn sợi dây thừng được ném từ xa, Trương Khải Minh không chuẩn bị hao tổn sức lực với con tống tử nữa, hoàn toàn là công cốc.

Cuối cùng dùng sức đánh trúng con tống tử, sau đó Trương Khải Minh lập tức tóm lấy sợi dây thừng mà Nhị gia ném tới.

Hắn nhảy một cái về phía cửa, tiếc là, đi được nửa đường, cơ quan đã bị kích hoạt.

Nhìn những mũi tên bay về phía mình, Trương Khải Minh không hề hoảng sợ.

Hắn dùng tay phải nắm chặt sợi dây thừng, tay trái không ngừng chặn những mũi tên bay tới.

Lại chặn được một mũi tên bay về phía đầu, Trương Khải Minh cuối cùng cũng về đến vị trí cửa.

Thủ phạm kích hoạt cơ quan, lúc này đang chạy loạn xạ trong mộ thất, giẫm lên các cơ quan.

Đột nhiên, một mũi tên bắn thẳng vào hốc mắt của con tống tử, nó

lập tức bị cơ quan giết chết.

Nhìn các cơ quan đang hoạt động trong mộ thất, hai người không dừng lại, để tránh xảy ra những tai nạn khác.

Nhanh chóng chạy về phía cửa, trên đường Nhị gia ném miếng điêu khắc cho Trương Khải Minh, bảo hắn giữ, còn lại ra ngoài rồi nói.

Chương 79

Ra khỏi cửa mộ, thấy Trương Khải Sơn và những người khác đang căng thẳng chờ đợi bên ngoài, dù sao thời gian cũng quá lâu rồi.

Thấy Trương Khải Sơn định mở miệng nói, Nhị gia nói thẳng: "Phật Gia, chúng ta ra ngoài trước đi, những chuyện còn lại lát nữa nói sau." Ba người theo sau Nhị gia, không ngừng đi qua từng gian mộ thất.

Đường về tiện lợi hơn một chút, dù sao trên mặt đất cũng có vết tích của dây thép, không cần phải thăm dò lại.

Đi được nửa đường, Trương Khải Sơn đột nhiên ngất xỉu, miệng không ngừng nói mê.

Thấy vậy, Trương Khải Minh đột nhiên nhớ đến miếng điêu khắc, may mà chưa cất vào không gian.

Chẳng lẽ thứ này ảnh hưởng đến anh ấy?

Trương Khải Sơn và miếng điêu khắc có quan hệ gì sao?

Hắn cất miếng điêu khắc vào không gian, nhưng sắc mặt Trương Khải Sơn cũng không khá hơn, vẫn hôn mê, phát sốt.

Không còn cách nào khác, Trương Khải Sơn đành phải cõng anh trai, mọi người tiếp tục đi về.

Trở lại gian mộ thất ban đầu, vừa lúc thấy Chương Nhật Sơn chuẩn bị dẫn người vào tìm bốn người họ.

May mà về sớm, nếu không mọi người đã lỡ mất nhau, lại lãng phí thời gian.

Thấy Trương Khải Sơn được cõng về, Chương Nhật Sơn vội hỏi:

"Phật Gia sao vậy, gặp nguy hiểm à?" Trương Khải Minh lắc đầu: "Không biết, đi được nửa đường, anh ấy ngất xỉu, không có nguy hiểm gì xảy ra." Trong lúc mấy người đang nói chuyện, đột nhiên binh sĩ canh gác bên ngoài tiến vào, nói: "Vừa rồi tôi đi xem, nơi chúng ta vào, đám người Nhật đã đuổi theo, chúng ta nên làm gì?" Nghe tin xấu này, mọi người chìm vào im lặng, đều đang suy nghĩ cách giải quyết.

Trương Khải Minh suy nghĩ một lúc, giao Trương Khải Sơn cho Chương Nhật Sơn, rồi nói: "Nhị gia, xem bản đồ xem có lối đi nào khác không." "Những người khác chuẩn bị thuốc nổ, đặt tất cả thuốc nổ ở đây, lát nữa cho nổ tung chỗ này." "Dù thế nào cũng không thể để chúng vào được." Bây giờ Trương Khải Sơn đang hôn mê, chắc chắn không thể tiếp tục thăm dò lăng mộ, Trương Khải Minh đành để binh sĩ cho nổ tung nơi này.

Đợi ra ngoài chữa khỏi cho Trương Khải Sơn, đến lúc đó lại tìm lối đi khác vào cũng được.

Nói thật, Trương Khải Minh không muốn ra ngoài, lần này chỉ vào được một gian mộ bồi táng, chưa tìm thấy Vẫn Đồng.

Trong lúc mọi người đang nhanh chóng hành động, Nhị gia nói: "Tiểu Phật Gia, tìm thấy rồi, ở một lối đi khác có một lối đi mà công nhân mỏ sử dụng." "Sau khi kích nổ thuốc nổ, chúng ta có thể đi xe mỏ ra ngoài từ đó." Nhìn mọi người đã chuẩn bị gần xong, Trương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, anh đi cùng Nhị gia và Bát gia, chăm sóc tốt cho đại ca của tôi." "Những người còn lại ở lại với tôi, lát nữa chọn đúng thời cơ rồi cho nổ." Cẩn thận giấu dây kíp nổ đi, sau đó Trương Khải Minh dẫn binh sĩ lặng lẽ chờ đợi đám người Nhật.

Không bao lâu sau, thấy một đội người Nhật đi tới, trông có vẻ tả tơi, chắc cũng đã gặp nguy hiểm.

Thấy cửa mộ, những người này kích động, một tên vội vàng chạy đến trước cửa mộ.

Thấy vậy, Trương Khải Minh ra hiệu cho binh sĩ chuẩn bị, chờ đợi thời cơ kích nổ.

Trương Khải Minh chăm chú nhìn hành động của đám người đó, đột nhiên thấy cơ quan cửa mộ đã được kích hoạt.

Đợi cửa mộ nâng lên một vị trí nhất định, Trương Khải Minh tay phải dứt khoát hạ xuống.

Binh sĩ chỉ thấy hắn nhấn kíp nổ, chỉ nghe một tiếng "ầm", toàn bộ mộ thất biến thành đống đổ nát.

Những tên người Nhật đứng gần nhất, rất nhiều tên đã mất mạng.

Nhưng cũng có những tên mạng lớn, đang đau đớn gào thét.

Trương Khải Minh đứng dậy nói: "Đi, chúng ta đi giúp những người này giải thoát, nhớ kỹ, không được để lại một người sống nào." Đi đến gần, thấy thảm cảnh của đội người Nhật, những người chết cơ bản đều bị nổ thành thịt vụn.

Những người chưa chết cũng không khá hơn, kẻ thì mất chân, kẻ thì mất tay.

Theo sau một loạt tiếng súng, tất cả những tiếng la hét đều biến mất.

Trương Khải Minh cẩn thận đếm số lượng thi thể, giống với số lượng đã đếm trước đó, mới yên tâm.

Dẫn binh sĩ, Trương Khải Minh đi về hướng mà mấy người lúc trước đã rời đi.

Xa xa thấy Tề Thiết Chủy không ngừng ngóng trông, thấy bóng dáng mọi người, vô cùng vui mừng.

Sau khi mọi người hội hợp, nhìn những chiếc xe mỏ, Trương Khải Minh nói: "Đi thôi, vụ nổ vừa rồi cũng không biết có gây ra phản ứng dây chuyền không." "Bây giờ ở đây không an toàn, chúng ta ra ngoài trước rồi nói." Ngồi trong xe mỏ, mọi người nhanh chóng đi ra ngoài.

Không ngờ đã bao nhiêu năm, xe mỏ vẫn chạy nhanh như vậy, không bao lâu, mọi người đã được đưa ra ngoài.

Bao nhiêu ngày ở trong hầm mỏ tối tăm, bây giờ thấy ánh nắng có chút không quen.

Quay đầu lại, nhìn Trương Khải Sơn đang hôn mê, Trương Khải Minh nhíu mày, không gặp phải gì mà lại hôn mê, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Vừa đi xuống núi, Trương Khải Minh vừa trầm tư.

Tại sao mình lại không có phản ứng đặc biệt gì với miếng điêu khắc đó?

Chẳng lẽ là do hình xăm Cùng Kỳ?

Nhìn Trương Khải Sơn đang nằm trên chiếc cáng đơn giản, hắn có chút không hiểu.

Gọi Chương Nhật Sơn đến bên cạnh, Trương Khải Minh nhỏ giọng hỏi: "Chương Phó quan, về chuyện hình xăm Cùng Kỳ của đại ca, anh biết được bao nhiêu?" Chương Nhật Sơn suy nghĩ một lúc, nói: "Tiểu Phật Gia, thực ra tôi cũng không hiểu lắm." "Nhưng có một điều tôi biết, mỗi người đàn ông trưởng thành trong Trương gia chúng ta đều sẽ có một hình xăm Cùng Kỳ." "Những người có hình xăm Cùng Kỳ đều sẽ được cử đi canh giữ lăng mộ, nhưng không biết nguyên nhân." Xem ra hình xăm Cùng Kỳ tuy đã mất đi tác dụng, nhưng lại mang một ý nghĩa đặc biệt.

Lần này Trương Khải Sơn biến đổi, có thể là do miếng điêu khắc đó.

Đột nhiên, binh sĩ đi trước thăm dò đường quay lại, nói: "Không hay rồi, phía trước có người chặn đường, là một người nước ngoài." Người nước ngoài, vậy chắc chắn là Cầu Đức Khảo rồi, không thể là ai khác.

Nhưng lại dám chặn đường, thật có chút thú vị, chẳng lẽ trong Sa Thành đã xảy ra biến cố?

Dừng lại, Trương Khải Minh nói: "Nhị gia, Bát gia, hai người đưa đại ca tôi đi trốn trước đi, lát nữa tìm cơ hội rời đi." "Còn những người chặn đường đó giao cho tôi và Chương Phó quan, tuyệt đối đừng để lộ." Giao Trương Khải Sơn cho hai người, Trương Khải Minh dẫn những người còn lại tiếp tục đi.

Hắn muốn xem, Cầu Đức Khảo rốt cuộc đang giở trò gì!

Đi khoảng 200 mét, Trương Khải Minh thấy một đội người ngựa đang chặn đường ở phía dưới, người dẫn đầu chính là Cầu Đức Khảo.

Từ từ đến trước mặt những người này, Trương Khải Minh cười nói: "Ồ, không phải là ngài Cầu Đức Khảo sao?" "Lần trước đến thương hội lại không gặp được ngài, thật có chút đáng tiếc." Sắc mặt Cầu Đức Khảo sa sầm, hung hăng nói: "Ngài Trương Khải Minh, đừng chọc giận tôi, tôi hy vọng ngài giao ra thứ trong lăng mộ." Trương Khải Minh cảm thấy như vừa nghe một câu chuyện cười lớn.

Hắn hung hăng nói: "Cầu Đức Khảo, suy nghĩ của ông không phải quá đẹp rồi sao?" "Tuy ông có bối cảnh, nhưng đây là nơi hoang dã, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu?" "Thử xem sao?" Lời vừa dứt, hai phe đều giơ súng lên, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, đột nhiên lại xuất hiện một đội người ngựa, Trương Khải Minh thấy vậy liền bật cười.

Chương 80

Cầu Đức Khảo trông thấy nụ cười của Chương Khải Minh, rồi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người vừa đến chính là Doãn Tân Nguyệt và đám người của cô.

Cô dẫn theo thân binh của Chương Khải Sơn, tươi cười rạng rỡ bước tới.

Doãn Tân Nguyệt đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Thế nào?

Phu quân, em đến không muộn chứ?" Nhìn Doãn Tân Nguyệt kiêu hãnh, rồi lại nhìn sang Cầu Đức Khảo với vẻ mặt khó coi, Chương Khải Minh cười lớn nói: "Không muộn, đến đúng lúc lắm, xem ông Cầu Đức Khảo vui chưa kìa." Hoa Linh ở bên cạnh cũng bước tới, quan tâm hỏi: "Tiểu Phật Gia, thế nào?

Không gặp nguy hiểm gì chứ?" Xoa đầu cô bé, Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, không sao cả." Vừa dứt lời, thấy Nha Đầu bên cạnh, anh lại nói: "Chương Phó quan, đưa hai cô ấy ra phía sau, để Hoa Linh xem bệnh cho đại ca." Đợi Chương Nhật Sơn rời đi, Chương Khải Minh đến trước mặt Cầu Đức Khảo, cười nói: "Cầu Đức Khảo, tôi nên nói gì với ông đây?" Sắc mặt Cầu Đức Khảo khó coi, trầm giọng nói: "Tiểu Phật Gia, lần này là tôi có mắt không tròng, tôi sẽ rời đi ngay bây giờ." Lão vừa định động đậy, binh lính xung quanh đồng loạt lên đạn.

Nhìn động tác gọn ghẽ, dứt khoát của họ, Cầu Đức Khảo đành dừng lại, nhìn chằm chằm Chương Khải Minh.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh bước tới, ghé vào tai Chương Khải Minh nói: "Tiểu Phật Gia, bây giờ không thể giết Cầu

Đức Khảo được." "Nếu lão xảy ra chuyện ở địa phận Sa Thành, Phật Gia sẽ gặp rắc rối, không dễ giải quyết đâu." Chương Khải Minh biết vấn đề này, nhưng cứ thế thả Cầu Đức Khảo đi thì quả thực có chút không cam tâm.

Đột nhiên mắt anh sáng lên, nhìn Cầu Đức Khảo cách đó không xa, anh đã biết phải đối phó thế nào.

Thế là Chương Khải Minh đến trước mặt Cầu Đức Khảo, nói: "Cầu Đức Khảo, để tôi thả ông đi cũng không phải là không thể, lấy đồ ra chuộc thân đi." Cầu Đức Khảo liếc nhìn binh lính xung quanh, nghiến răng nói: "Nói đi, muốn thứ gì." Chương Khải Minh cười nói: "Đừng tức giận, mạng của ông chẳng phải quý hơn mấy món đồ chết kia nhiều sao?" "Tôi cần súng tiểu liên và Penicillin, tôi tin ông sẽ cho tôi một câu trả lời hài lòng, nếu không tôi không thể đảm bảo an toàn cho ông được." Nghe lời Chương Khải Minh, Cầu Đức Khảo suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Được, số lượng cụ thể thì sao?" Thấy lão đồng ý, Chương Khải Minh cười nói: "Số lượng không vội, đến lúc đó sẽ có người đàm phán với ông." "Biết đâu sau này chúng ta còn làm ăn với nhau thì sao?

Dù sao thì chỉ có lợi ích là vĩnh cửu, phải không?" Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Cầu Đức Khảo kỳ quái liếc anh một cái, rồi thờ ơ gật đầu: "Được, vậy tôi đi trước được chưa?" Chương Khải Minh phất tay, nói: "Tất cả dẹp đường, để lão đi đi." Nhìn bóng lưng Cầu Đức Khảo rời đi, Chương Khải Minh nheo mắt, trong lòng đã có tính toán.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh nói: "Tiểu Phật Gia, vừa rồi em chưa nói với anh, trước đó Cầu Đức Khảo đã đến khách sạn..." Nghe xong lời kể của cô, Chương Khải Minh quan tâm nhìn cô, thấy cô không sao mới yên lòng.

Sau đó anh nói: “Yên tâm, sau này sẽ giúp em báo thù, bây giờ lão còn có ích.” “Thời thế loạn lạc thế này, chiến tranh sắp nổ ra, tôi cần Cầu Đức Khảo giúp chúng ta vận chuyển vũ khí và thuốc men.” “Nhưng em yên tâm, dùng xong rồi, sẽ không để lão có kết cục tốt đẹp đâu.” Nhìn Doãn Tân Nguyệt vui vẻ, Chương Khải Minh cũng không nói gì thêm, không ngờ mấu chốt phá giải tình thế lại là cô.

Dẫn mọi người quay lại nơi chia tay lúc trước, anh thấy Hoa Linh vừa kiểm tra xong cho Chương Khải Sơn.

Anh bèn hỏi: “Hoa Linh, sao rồi?

Có cách nào giải quyết không?” Hoa Linh lắc đầu: “Tiểu Phật Gia, em chỉ có thể nhận ra Phật Gia không bị trúng độc, nhưng nguyên nhân cụ thể thì em không tìm ra.” “Đây không phải sở trường của em, nhưng em nghe nói gần đây có một nơi gọi là Bạch Kiều Trại, Đại thổ ti ở đó có y thuật khá cao minh.” Bạch Kiều Trại, không ngờ lại phải đến nơi đó một chuyến.

Chương Khải Minh suy nghĩ kỹ, đến Bạch Kiều Trại xem sao vẫn tốt hơn, lỡ như lần này Chương Khải Sơn không phải vì tâm ma thì sao?

Cứ có chẩn đoán rõ ràng rồi mới tiến hành bước tiếp theo.

Thế là Chương Khải Minh nói: “Chương Phó quan, cậu dẫn một bộ phận binh lính về Sa Thành, kiểm soát quân đội ở đó.” “Tôi sẽ dẫn những người còn lại đến Bạch Kiều Trại xem sao, trước hết phải tìm ra bệnh tình của đại ca đã rồi tính.” Thấy mọi người bắt đầu chuẩn bị, Chương Khải Minh gọi Chương Nhật Sơn sang một bên.

Sau đó anh dặn dò: “Vừa rồi tôi đã nói chuyện với Cầu Đức Khảo, lão sẽ dùng một lô súng tiểu liên và Penicillin để đổi lấy mạng sống.” “Penicillin là một loại thuốc tiêm, có tác dụng rất tốt đối với nhiễm trùng vết thương.” “Đến lúc đó cậu cứ mạnh dạn ra giá, đòi nhiều một

chút.” Chương Nhật Sơn có chút khó xử: “Tiểu Phật Gia, ngài đã thả lão đi rồi, đến lúc đó lão có thừa nhận không?” Chương Khải Minh cười nói: “Yên tâm đi, lão sẽ thừa nhận.

Sau khi đàm phán xong, dùng tiền mua thêm một ít dược phẩm nữa, tôi có việc cần dùng.” “Và nói với lão, sau này chỉ cần lão có thể vận chuyển đến, bao nhiêu Penicillin tôi cũng lấy hết.” Với mối lợi lớn như vậy, Cầu Đức Khảo sao có thể không đồng ý?

Chẳng phải nói đùa sao?

Quay lại chỗ mọi người, Chương Khải Minh nói: “Tân Nguyệt.” Nghe Chương Khải Minh gọi, cô vui vẻ chạy tới, đây là lần đầu tiên anh gọi cô thân mật như vậy.

Chương Khải Minh hỏi: “Em có mang theo ngân phiếu không?

Anh cần dùng tiền bây giờ.” Nhìn chứng từ ngân phiếu mà Doãn Tân Nguyệt lấy ra, anh nhìn kỹ, không ngờ có tới 30 vạn đại dương, xem ra cô lại làm được một vụ làm ăn lớn rồi.

Anh đưa tiền cho Chương Nhật Sơn, rồi nói: “Nhớ kỹ, giá Penicillin nhất định phải ép xuống, dù sao đây cũng là chuyện làm ăn lâu dài.” Nhìn Chương Nhật Sơn rời đi, Chương Khải Minh dẫn những người còn lại tiến về phía Bạch Kiều Trại.

Đi trên đường, Nhị gia nói: “Tiểu Phật Gia, lần này thật sự phải cảm ơn Doãn cô nương rồi.” “Không ngờ Cầu Đức Khảo bây giờ lại điên cuồng như vậy, chuyện gì cũng dám làm.” Chương Khải Minh nhìn ba người phụ nữ đang trò chuyện ở phía xa, lắc đầu nói: “Nhị gia không cần khách sáo, đều là việc nên làm.” “Nhưng sau này Cầu Đức Khảo chắc sẽ không làm vậy nữa đâu, tôi chuẩn bị làm ăn với lão, một vụ kinh doanh dược phẩm siêu lợi nhuận.” “Chỉ cần không để lão biết bí mật bên trong, lão sẽ không vội vàng trở mặt như vậy.” “Mặc dù lão biết một phần tài liệu của đám Nhật Bản, nhưng tôi dám chắc,

những chuyện cụ thể lão chắc chắn chưa được thấy.” Nghe vậy, Nhị gia ngộ ra, gật đầu: “Như vậy cũng tốt, dùng lợi ích khổng lồ để trói buộc lão, chúng ta cũng có thể rảnh tay hơn, không cần lo lắng quá nhiều.” Men theo con đường núi, mọi người bắt đầu đi về hướng Bạch Kiều Trại.

Cũng không biết phía sau sẽ xảy ra chuyện gì.

May mà có binh lính quen thuộc đường sá xung quanh, nếu không mọi người thật sự khó tìm được đường.

Men theo chỉ dẫn của binh lính, mọi người từ từ đi sâu vào trong núi.

Tuy vội vàng nhưng tốc độ của mọi người không nhanh, chủ yếu là vì đường núi quá khó đi.

Nếu xảy ra tai nạn, thời gian bị trì hoãn có thể còn lâu hơn, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đến ngày thứ ba, mọi người đến một thị trấn nhỏ, là thị trấn gần Bạch Kiều Trại nhất.

Mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây, tìm cách vào Bạch Kiều Trại.

Khi nghỉ ngơi trong thị trấn, Chương Khải Minh và mọi người nghe nói gần đây Bạch Kiều Trại hình như đã xảy ra chuyện.

Thế tử của họ gặp chuyện, gần đây đang chuẩn bị hạ táng, cần thuê thêm người.

Nhưng Chương Khải Minh không định tham gia vào đội đưa tang, anh chuẩn bị đến thẳng gần Tử Vong Cốc để đợi.

Anh tin rằng lúc đó, Đại Tế Ti được cứu sẽ giúp xem bệnh cho Chương Khải Sơn.

Về khách sạn, Chương Khải Minh nói: “Ngày mai mọi người cứ ở khách sạn đợi, tôi dẫn binh lính ra ngoài.” Doãn Tân Nguyệt hỏi: “Tiểu Phật Gia, anh đi đâu vậy?

Chúng ta cùng hành động đi.” “Yên tâm đi, tôi định đi làm chút việc, xem có cơ hội nào không, mọi người cứ ở đây chờ.” “Dù sao đây cũng không phải địa bàn của chúng ta, phải cẩn thận một chút.” Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh dẫn binh lính xuất phát, đi về hướng Tử Vong Cốc.

Đi trên đường, mọi người thấy được sự nguy hiểm ở đây.

Còn chưa đến Tử Vong Cốc, mọi người đã thấy rất nhiều độc trùng, những loại độc trùng này đa số sống theo bầy đàn.

Nhưng không sao, Chương Khải Minh mang theo Nộ Tình, những con độc trùng gặp phải không bị xua đi thì cũng bị Nộ Tình ăn thịt.

Tuy không ngon bằng độc trùng trong mộ, nhưng Nộ Tình cũng không chê, dù sao có cái ăn là tốt rồi.

Nhìn Tử Vong Cốc cách đó không xa, Chương Khải Minh ra hiệu cho mọi người dừng lại, ẩn nấp xung quanh.

Thời gian trôi qua, mọi người có chút sốt ruột.

Nhưng may mắn thay, Đại thổ ti của Bạch Kiều Trại cuối cùng cũng dẫn đội đưa tang đến, không uổng công chờ đợi.

Nhìn đội ngũ cách đó không xa, Chương Khải Minh nói nhỏ: “Tất cả chuẩn bị, lát nữa kẻ địch sẽ mặc đồ đen.” Vừa nói, anh đã thấy sát thủ ẩn nấp trong đội ngũ bắt đầu hành động.

Tuy là một cuộc tấn công bất ngờ, nhưng lại bị Đại thổ ti né được.

Chương 81

Sau đó, sát thủ của Hắc Kiều phía sau cũng xuất hiện.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết thời cơ ra tay đã đến, không thể trì hoãn thêm nữa.

Một khi Đại thổ ti của Bạch Kiều Trại thật sự bị giết, thì hỏng bét.

Thế là, Chương Khải Minh trực tiếp ra lệnh: "Hành động, giết hết kẻ địch, không được để lại người sống." Nghe lệnh của Chương Khải Minh, tất cả binh lính lập tức đứng dậy, rồi bóp cò.

Chỉ thấy đám người Hắc Kiều vừa nãy còn hung hãn xông tới, giờ đã nằm co giật trên mặt đất.

Thân thủ có giỏi đến đâu, gặp phải đạn cũng vô dụng, trừ khi người nào cũng biết hoành luyện, mà còn là hoành luyện cao thâm.

Nhưng rõ ràng, những người Hắc Kiều này không có, tất cả đều đã chết.

Cùng với sự tham gia của Chương Khải Minh và mọi người, trận chiến nhanh chóng kết thúc, căn bản không có nhiều sóng gió.

Nhìn Đại thổ ti cách đó không xa, Chương Khải Minh từ từ bước tới.

Sau đó nói: "Đại thổ ti cứ tiếp tục đi, tôi đợi ở đây, lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau." Ông ta gật đầu, rồi nói: "Được, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài." Nhìn đội đưa tang tiếp tục tiến về phía trước, Chương Khải Minh biết sự tồn tại của thần thụ bên trong.

Đồng thời anh cũng biết dưới thần thụ có thứ gì đó, nhưng không định đi xem ngay bây giờ.

Dù sao đội đưa tang đang ở đó, không thể nào đi đào thần thụ của người ta được.

Đợi không lâu, đội đưa tang bên trong đi ra, Đại thổ ti của Bạch Kiều Trại bước tới.

Ông ta nhẹ giọng nói: "Vừa rồi đa tạ ngài ra tay tương trợ, nếu không có lẽ tôi đã bị giữ lại ở đó rồi." Chương Khải Minh xua tay, nói: "Không cần khách sáo, tôi cũng có việc cầu xin, nên mới ra tay." Đại thổ ti nhìn Chương Khải Minh, hỏi: "Không biết vị khách đây có yêu cầu gì, ngài cứ nói thẳng." Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, không phải chuyện khó khăn gì, tôi cần ngài giúp tôi xem bệnh cho một người." "Bệnh nhân hiện đang ở thị trấn bên ngoài Bạch Kiều Trại, không biết ngài có thời gian không?" Đại thổ ti suy nghĩ rồi nói: "Vậy đến xem trước đi, sau khi về trại, có thể sẽ có rắc rối." "Đến lúc đó lỡ việc xem bệnh thì không hay, để tôi xem tình hình trước đã." Như vậy cũng tốt, nếu có thể chữa được, rắc rối của Bạch Kiều Trại, Chương Khải Minh sẽ giúp giải quyết.

Về đến thị trấn, Chương Khải Minh dẫn Đại thổ ti thẳng đến khách sạn.

Nhìn Chương Khải Sơn vẫn đang hôn mê trên giường, Đại thổ ti bước tới kiểm tra kỹ lưỡng.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt bên cạnh hỏi: "Tiểu Phật Gia, đây là Đại thổ ti sao?

Anh mời về à?" Chương Khải Minh cười nói: "Sơn nhân tự có diệu kế, ha ha." Nhìn Doãn Tân Nguyệt tức giận, mọi người cười vui vẻ, tâm trạng đều có chút thả lỏng.

Một lúc lâu sau, Đại thổ ti nói: "Vị tiên sinh này tuy có một phần hôn mê do ngoại nhân gây ra, nhưng chủ yếu nhất vẫn là tâm bệnh." "Tôi có thể chữa khỏi nguyên nhân ngoại nhân gây ra hôn mê trước,

nhưng về tâm bệnh, thì tôi không thể giúp được." Chương Khải Minh nghe xong, gật đầu nói: "Được, vậy cảm ơn Đại thổ ti, không biết ngài cần những thứ gì?" Ông ta lắc đầu: "Tất cả mọi thứ tôi đều có, nhưng đều ở trong trại, cho nên tôi cần đưa bệnh nhân về điều trị." "Nếu không, có thể sẽ không vào được, Bạch Kiều Trại không cho người ngoài vào." Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Đại thổ ti, không phải tôi không tin ngài, nhưng bây giờ Bạch Kiều Trại chắc không an toàn đâu nhỉ?" "Dù sao hành tung của ngài chỉ có một số người biết, có tin tức nói Đại trưởng lão của Bạch Kiều Trại muốn giết ngài." "Nếu không, tôi cũng không thể tình cờ cứu được đội ngũ của ngài như vậy." Nghe vậy, Đại thổ ti trầm ngâm, hạ quyết tâm nói: "Được rồi, nhưng sau khi vào trong tuyệt đối đừng nói lung tung, nếu không tôi cũng không thể ép các vị ở lại." Mọi người thu dọn đồ đạc, đi theo sau Đại thổ ti, tiến về phía Bạch Kiều Trại.

Trên đường tuy có người dẫn đường, nhưng mọi người đi có chút mơ hồ, đường quá khó đi.

Vượt qua một con đường hiểm trở, mọi người mới thấy Bạch Kiều Trại cách đó không xa, giấu thật kỹ.

Nếu gặp nguy hiểm, chỉ cần chặn con đường duy nhất, căn bản không sợ có kẻ địch nào vào được.

Đây là một nơi dễ thủ khó công.

Vừa vào sơn trại, mọi người bị dân làng Bạch Kiều Trại phát hiện, tuy họ nhìn mọi người với ánh mắt chán ghét.

Nhưng vì có sự tồn tại của Đại thổ ti, họ cũng không có phản ứng quá khích, chỉ im lặng nhìn mọi người.

Thấy vậy, Đại thổ ti lớn tiếng nói: "Những người này đã cứu mạng tôi, cho nên tôi đưa họ vào đây dưỡng thương." "Đợi vết thương của họ khá hơn sẽ rời đi, mọi người nhường đường trước

đi." Nghe vậy, dân làng tuy không mấy tình nguyện, nhưng từ từ nhường ra một lối đi.

Chậm rãi đi qua đám đông, theo Đại thổ ti đến một dãy nhà trống gần đó.

Chỉ nghe Đại thổ ti nói: "Các vị cứ ở đây trước đi, tôi đi xử lý một số việc, lát nữa sẽ mang thuốc đến." Nhìn bóng lưng Đại thổ ti rời đi, mọi người bước vào phòng.

Sau khi ổn định xong, Tề Thiết Chủy nói: "Tiểu Phật Gia, Bạch Kiều Trại này thật sự bài ngoại." "Nếu không phải chúng ta cứu Đại thổ ti, e rằng chúng ta căn bản không vào được." Chương Khải Minh gật đầu: "Bình thường thôi, đặc biệt là những nơi có tín ngưỡng như thế này, đều rất bài ngoại." "Chúng ta chỉ cần im lặng chờ là được, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho đại ca, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi đây." Lúc này Nhị gia bên cạnh nói: "Cũng tốt, nơi này cho tôi cảm giác không tốt, sớm rời đi thôi." Về phòng, Chương Khải Minh nhìn Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh nói: "Đi một chặng đường dài, hai người cũng mệt rồi, mau nghỉ ngơi đi." "Tôi ra ngoài đợi Đại thổ ti, xem bệnh tình của đại ca thế nào." Về đến phòng khách, không lâu sau nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, hình như đã xảy ra chuyện.

Anh ngăn binh lính định đi xem tình hình, dù sao đây cũng là Bạch Kiều Trại, không nên xen vào chuyện của người khác.

Đột nhiên, một người phụ nữ bước vào cửa, Chương Khải Minh nhớ ra, là người đi theo bên cạnh Đại thổ ti.

Thấy Chương Khải Minh, cô vội vàng đưa một lọ thuốc: "Khách nhân, chỉ cần cho bệnh nhân uống thuốc này, bệnh tình sẽ ổn định." "Đến lúc đó mau rời khỏi đây, bây giờ không an toàn." Nắm chặt lọ thuốc trong tay, nhìn người phụ nữ định quay người rời đi.

Chương Khải Minh đột nhiên nói: "Khoan đã, nói đi, có phải Đại

thổ ti gặp chuyện rồi không?" "Biết đâu tôi có thể giúp được, dù sao cô một mình, đi cũng không có tác dụng gì nhiều." Nhìn người phụ nữ dừng bước, có chút do dự, Chương Khải Minh đưa thuốc cho binh lính trước, bảo cậu ta đi cho Chương Khải Sơn uống.

Sau đó Chương Khải Minh lại nói: "Có phải trong trại xảy ra biến cố không?" Người phụ nữ đó không còn do dự, nói thẳng: "Đại trưởng lão tạo phản rồi, lại còn liên kết với người Hắc Kiều, muốn giết Đại thổ ti." "Bây giờ tình hình nguy cấp rồi, tôi phải đi giúp Đại thổ ti ngay." Nhìn bóng lưng cô rời đi, Chương Khải Minh đến phòng Chương Khải Sơn.

Nhìn anh trai sau khi uống thuốc tuy chưa tỉnh nhưng không còn sốt nữa, trong lòng anh thầm hạ một quyết định.

Trong sân, Chương Khải Minh gọi tất cả binh lính đến.

Sau đó anh nói: "Tất cả mọi người mang vũ khí, chuẩn bị xuất phát." Tiếp đó anh lại nói với Nhị gia: "Nhị gia, nơi này giao cho ngài, tôi dẫn người đi xem tình hình." Đi về phía có tiếng động, không lâu sau, anh thấy hai đội người ngựa đang đối đầu nhau.

Từ xa có thể nghe thấy hai bên tranh cãi kịch liệt, xem ra xung đột chưa bùng nổ.

Đột nhiên, Chương Khải Minh chú ý thấy một đám người tiến vào từ lối vào trại, nhìn trang phục liền biết là người Hắc Kiều.

Thế là Chương Khải Minh trực tiếp bắn hai phát súng chỉ thiên, nhìn đám đông im lặng.

Chương Khải Minh lớn tiếng hét: "Đại trưởng lão phản bội rồi, nhìn xem, người của Hắc Kiều đã được cho vào." Hét xong, Chương Khải Minh cũng không để ý đến phản ứng của những người này, vội vàng dẫn binh lính đi về phía cửa trại.

Nhìn người Hắc Kiều đang chạy cách đó không xa, Chương Khải Minh trực tiếp ra lệnh: "Tự do xạ kích, tuyệt đối không được để những người này vào." Theo một tiếng ra lệnh, binh lính bắt đầu bắn, màn đạn trực tiếp tắm máu người Hắc Kiều.

Đối với người Hắc Kiều sử dụng vũ khí thô sơ, đối mặt với súng đạn, căn bản không có cách nào chống cự.

Thủ lĩnh của họ thấy tộc nhân liên tục ngã xuống, cuối cùng cũng biết đau lòng.

Hắn dẫn một nửa số người còn lại nhanh chóng rút lui ra ngoài, không còn ý định tiếp tục tấn công.

Nhìn kẻ địch rời đi, Chương Khải Minh không truy đuổi, lại dẫn binh lính quay trở lại.

Lúc này, cuộc tranh đấu nội bộ của Bạch Kiều Trại đã kết thúc, một bộ phận người của Đại trưởng lão đã tạo phản.

Họ giúp Đại thổ ti khống chế người của Đại trưởng lão.

Chương 82

Dù sao những người này chỉ muốn đổi một Đại thổ ti khác, chứ không muốn bị diệt tộc hay bị Hắc Kiều thống trị.

Thấy Chương Khải Minh và mọi người quay lại, Đại thổ ti vội vàng tiến lên đón.

Ông ta cảm kích nói: "Đa tạ khách nhân tương trợ, nếu không lần này phiền phức của tôi lớn rồi." Chương Khải Minh xua tay: "Không cần khách sáo, ngài có thể trong lúc nguy hiểm vẫn nhớ đưa thuốc đến, tôi báo đáp lại thôi." Không tiếp tục trò chuyện, dù sao bây giờ Bạch Kiều Trại đang hỗn loạn.

Về nơi nghỉ ngơi, mọi người cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành, mấy ngày nay, mọi người thật sự có chút mệt mỏi.

Mãi đến trưa ngày hôm sau, Chương Khải Minh mới ngủ dậy tự nhiên.

Lúc anh dậy, những người khác đã sắp ăn xong bữa trưa, Chương Khải Minh vội vàng ngồi vào bàn ăn.

Nhìn Chương Khải Minh ăn như hổ đói, mọi người cảm thấy có chút buồn cười.

Trong phòng Chương Khải Sơn, Hoa Linh kiểm tra rồi nói: "Tiểu Phật Gia, thương thế của Phật Gia đã ổn định, bây giờ cũng không sốt nữa, thuốc có hiệu quả." Vừa nói, Đại thổ ti đã đến, xem xong tình hình của Chương Khải Sơn.

Ông ta nói với mọi người: "Thánh dược trong trại của tôi hết rồi, bây giờ không có cách nào để ngài ấy tỉnh lại." "Nhưng Hắc Kiều bên kia có thánh dược, nếu có thể lấy được, chắc sẽ nhanh chóng tỉnh

lại.” Nhìn Đại thổ ti trước mặt, Chương Khải Minh nói thẳng: “Đại thổ ti có gì cứ nói thẳng, không cần úp úp mở mở.” Nghe vậy, ông ta nói thẳng: “Tôi muốn tấn công Hắc Kiều, nếu chúng ta có thể hợp tác, chắc sẽ lấy được thánh dược của Hắc Kiều.” Hóa ra là có ý đồ này, nhưng cũng không phải là không thể.

Chương Khải Minh suy nghĩ, nói: “Được, lúc hành động, thông báo cho tôi một tiếng là được.” Nhìn bóng lưng Đại thổ ti rời đi, Chương Khải Minh nheo mắt suy nghĩ kỹ, xem ra Đại thổ ti này cũng không đơn giản.

Hy vọng tốt nhất đừng lừa tôi, chỉ cần thuốc là thật, vậy bị lợi dụng một lần thì có sao?

Sáng hôm sau, người của Bạch Kiều Trại đã chuẩn bị xong, khác với cách tập kích của Chương Khải Minh.

Họ lại trực tiếp gửi chiến thư, chuẩn bị chiến đấu bên ngoài trại Hắc Kiều.

Nghe Đại thổ ti nói xong, Chương Khải Minh cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

Có phải là kẻ thù không đội trời chung không vậy?

Mới đây người Hắc Kiều vừa xâm nhập sơn trại.

Rồi lúc báo thù, lại gửi trước một lá thư?

Nhìn Đại thổ ti mặt đầy chính khí, Chương Khải Minh cảm thấy trước đó đã oan cho ông ta, người như thế này sao có thể có dã tâm được?

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh nói: “Nếu đã như vậy, vậy tôi không đi cùng mọi người.” “Lúc chiến đấu, tôi sẽ đi thẳng vào trong trại Hắc Kiều, tìm thánh dược.” “Phiền ngài miêu tả, thánh dược cụ thể trông như thế nào?” Đại thổ ti suy nghĩ rồi nói: “Thánh

dược của Hắc Kiều là một viên thuốc màu trắng, chắc sẽ được thờ trong từ đường." "Lúc vào trong, chỉ cần thấy mái hiên nhà nào treo lụa đỏ, đó chính là từ đường." Chương Khải Minh gật đầu: "Được, vậy chúng ta xuất phát thôi, nhưng tốt nhất nên cẩn thận một chút." "Đợi tôi lấy được thánh dược, tôi sẽ tập kích người Hắc Kiều từ phía sau, tiền đề là các vị vẫn đang chiến đấu." Theo người của Bạch Kiều Trại xuất phát về phía hậu sơn, nơi quyết chiến là bên ngoài Tử Vong Cốc.

Nửa đường, Chương Khải Minh dẫn binh lính tách ra, đi về phía trại Hắc Kiều.

Đến trưa, mọi người đã đến bên ngoài trại Hắc Kiều.

Nhìn bên trong toàn là người già và trẻ em, xem ra thanh niên trai tráng đều đã đi quyết đấu với người Bạch Kiều Trại.

Nhưng nhìn thấy vậy, Chương Khải Minh có chút nhíu mày, tuy người Hắc Kiều không phải người tốt.

Nhưng bảo anh ra tay với những người già và trẻ em không có khả năng chống cự, thật sự có chút không nỡ.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Mọi người tản ra, tìm kiếm kỹ lưỡng, xem có thể lẻn vào được không." "Nếu tìm được lối vào, mọi người quay lại đây tập hợp." Nhìn những đứa trẻ đang vui vẻ chơi đùa bên trong, Chương Khải Minh thở dài một hơi.

Cách giáo dục của Hắc Kiều thật sự có vấn đề, những đứa trẻ này không còn tương lai.

Khoảng nửa giờ sau, binh lính đều đã quay lại.

Lối vào để lẻn vào cũng đã tìm được, ở phía sau trại, có một con đường nhỏ dẫn thẳng đến từ đường.

Mọi người cẩn thận đến gần lối vào, nhìn mấy tên lính gác Hắc

Kiều tinh tráng đang canh giữ từ đường.

Chương Khải Minh nói nhỏ: "Lát nữa tôi đi giải quyết mấy tên lính gác này, mọi người cảnh giới." "Nếu tôi bị phát hiện, thì cứ nổ súng, lúc đó tất cả những người chống cự đều phải tiêu diệt, hiểu chưa?" Thấy binh lính nghiêm túc gật đầu, Chương Khải Minh mới yên tâm hành động.

Từ từ lẻn đến gần từ đường, nhìn hai tên lính gác đang nói chuyện trước mặt.

Chương Khải Minh đột nhiên nhảy ra, trong khoảnh khắc đó, anh trực tiếp phi dao găm, giết chết tên lính gác đối diện.

Khi tên lính gác bên cạnh phát hiện ra điều bất thường, chưa kịp hét lên.

Chương Khải Minh đã dùng chỉ hổ đâm xuyên qua cổ họng hắn, tiếng hét cũng hóa thành tiếng "hơ hơ".

Đặt hai thi thể xuống, Chương Khải Minh tiếp tục lẻn về phía trước, phía trước còn hai tên lính gác.

Giải quyết xong chúng, mới có thể vào từ đường tìm thánh dược.

Lần này khá may mắn, một trong hai tên lính gác lại đi vệ sinh, tại chỗ chỉ còn lại một người.

Chương Khải Minh không do dự, trực tiếp dùng dao găm đâm vào mi tâm hắn, khi thi thể ngã xuống đất, phát ra một tiếng động.

Tên lính gác ở xa nghe thấy, liền hét lên một tiếng.

Nhìn tên lính gác sắp quay lại, Chương Khải Minh không dám trì hoãn thời gian, vội vàng kéo thi thể trên mặt đất đi, rồi dùng một nắm đất che đi vết máu.

Nấp trong bóng tối, nhìn tên lính gác có chút hoang mang, Chương

Khải Minh cẩn thận tiếp cận.

Trực tiếp dùng chỉ hổ đập nát sau gáy hắn, xem ra không còn sống được nữa.

Giải quyết xong bốn tên lính gác, Chương Khải Minh thở phào một hơi, bốn người này không khó đối phó.

Khó là không được phát ra tiếng động, nếu không sẽ phiền phức.

Ra hiệu cho binh lính ở xa cảnh giới, Chương Khải Minh trực tiếp vào từ đường.

Sau khi vào, Chương Khải Minh phát hiện từ đường của Hắc Kiều khá thú vị.

Trên bệ thờ không phải là từng bài vị, mà là từng sợi dây đỏ, trên đó hình như có viết gì đó.

Không để ý đến những thứ này, Chương Khải Minh cẩn thận tìm kiếm dấu vết của thánh dược.

Chương 83

Đột nhiên, tầm mắt anh dừng lại trên một cái hũ, cũng được đặt trên bàn.

Nhưng lại không phải là hũ đựng tro cốt, vì không có nắp đậy.

Đi tới xem, Chương Khải Minh phát hiện bên trong có một lọ thuốc màu trắng.

Nhưng ngoài lọ thuốc ra, bên trong lại có mấy con bọ cạp đen, trông không dễ chọc.

Thấy vậy, Chương Khải Minh đặt cái hũ xuống đất trước, sau đó thả Nộ Tình từ trong ba lô ra.

Vừa ra ngoài, Nộ Tình đã thấy những con bọ cạp trong hũ, như thể thấy được món ăn ngon.

Thấy vậy, Chương Khải Minh mừng thầm, chỉ cần Nộ Tình có hứng thú là được.

Thả Nộ Tình ra, nó trực tiếp đến gần cái hũ.

Nhìn kỹ một lúc, nó mổ một phát vào con bọ cạp bên trong.

Lần thứ hai thò đầu vào, anh thấy một con bọ cạp đã chết bị Nộ Tình cắp ra.

Nhưng điều khiến Chương Khải Minh không yên tâm là lần này Nộ Tình không ăn con bọ cạp ngay, mà để sang một bên.

Tiếp theo, những con bọ cạp trong hũ đều không thoát khỏi số phận bi thảm, tất cả đều bị Nộ Tình cắp ra.

Nhìn những con bọ cạp trên mặt đất, Chương Khải Minh nói: "Nộ Tình, mày muốn mang về từ từ ăn à?" Dứt lời, anh thấy Nộ Tình gật

đầu, xem ra những con bọ cạp này là đồ tốt.

Đến mức Nộ Tình cũng không nỡ ăn, phải mang về từ từ thưởng thức.

Cẩn thận thu những con bọ cạp vào không gian, Chương Khải Minh lấy lọ thuốc trong hũ ra.

Mở ra xem, bên trong quả nhiên có thánh dược, không ngờ có tới ba viên.

Chương Khải Minh vội vàng thu thánh dược, sau đó đặt Nộ Tình trở lại ba lô, rồi bước ra khỏi từ đường.

Nhìn xung quanh, không bị ai phát hiện, Chương Khải Minh vội vàng đi hội hợp với binh lính.

Mọi người đi về phía Tử Vong Cốc, chuẩn bị xem trận chiến ở đó thế nào rồi?

Không ngờ, khi Chương Khải Minh và mọi người đến, người chiến thắng lại là người của Bạch Kiều Trại.

Chẳng trách lại quang minh chính đại hạ chiến thư như vậy, hóa ra đã có chuẩn bị.

Nhìn người của Hắc Kiều rời đi, chắc đã chịu thiệt hại lớn, sau này muốn đối phó với Bạch Kiều Trại nữa, có lẽ sẽ lực bất tòng tâm.

Sau khi hội hợp, mọi người vui vẻ quay về Bạch Kiều Trại.

Sau khi về sơn trại, Chương Khải Minh dẫn người về nơi ở của mọi người, cho Chương Khải Sơn uống thuốc.

Đại thổ ti đi cùng nói: "Sắp tỉnh rồi, nhưng tốt nhất nên hỏi về tâm bệnh của ngài ấy trước." "Nếu không, nếu lại rơi vào hôn mê lần nữa, sẽ cần rất lâu mới tỉnh lại." Nghe lời ông ta, mọi người im lặng ngồi trong phòng chờ Chương Khải Sơn tỉnh lại.

Quả nhiên, không lâu sau Chương Khải Sơn đã tỉnh, tuy có chút mệt mỏi, nhưng ý thức đã tỉnh táo.

Nhìn anh, Chương Khải Minh nói: "Trừ Nhị gia ra, những người khác ra ngoài trước đi, tôi có vài chuyện muốn nói." Nhìn mọi người rời đi, Chương Khải Minh lấy ra miếng điêu khắc kia, rồi hỏi: "Đại ca, anh hôn mê là vì thứ này sao?" Nhìn kỹ thứ trong tay Chương Khải Minh, anh từ từ gật đầu: "Mỗi lần lấy thứ này ra, trong đầu anh sẽ xuất hiện rất nhiều ảo ảnh." "Ảo ảnh cuối cùng anh thấy trước khi hôn mê, là nhà cũ của Trương gia chúng ta, anh muốn về đó xem." Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh khó coi, không ngờ vẫn không tránh được, lẽ nào thật sự phải quay về sao?

Chương Khải Minh đối với nhà cũ của Trương gia luôn có một nỗi sợ hãi, cảm giác nếu đến tòa cổ lâu đó, có thể sẽ xảy ra những biến hóa không thể kiểm soát.

Nhưng bây giờ xem ra phải về một chuyến, cứ trốn tránh mãi cũng không phải cách.

Thế là Chương Khải Minh gật đầu: "Được rồi, vậy em đưa anh về xem, nhưng có thể cần tìm người khác giúp đỡ." "Nếu không em thật sự không tìm được vị trí, dù sao lúc rời đi em còn quá nhỏ." Nhị gia bên cạnh, thấy sắc mặt Chương Khải Minh có chút khó coi, hỏi: "Tiểu Phật Gia, nhà cũ của gia tộc có vấn đề gì sao?" "Vì sao tôi thấy cậu có vẻ không muốn về?

Hai anh em cậu đều né tránh chuyện của gia tộc." Chương Khải Minh nhìn Chương Khải Sơn, thấy anh không có ý phản đối, bèn nói: "Chúng tôi là những kẻ thất bại, là một nhánh trốn thoát khỏi Trương gia." "Mỗi tòa cổ lâu của Trương gia không đơn giản chỉ là vào hay ra, có thể lúc vào được, nhưng lúc ra, sẽ quên mất mình là ai." Nhị gia có chút ngạc nhiên, nhưng cũng biết những chuyện còn lại nếu họ

không nói, thì không nên hỏi.

Nhìn vẻ mặt có chút mệt mỏi của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh nói: "Đại ca cứ ngủ trước đi, đợi anh tỉnh lại." "Chúng ta sẽ về nhà cũ, nhưng nơi đó chắc không còn ai nữa." Bước ra khỏi phòng, Chương Khải Minh rơi vào trầm tư, nếu nhất định phải vào cổ lâu của Trương gia, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn, cũng không thể cứ trốn tránh mãi, biết đâu lại là một sự thay đổi tốt.

Thấy Chương Khải Minh có chút nặng nề, Doãn Tân Nguyệt bước tới nói: "Tiểu Phật Gia, sao vậy?

Có chuyện gì à?" "Nếu có gì em có thể làm, anh cứ nói thẳng, em nhất định sẽ giúp." Nhìn Doãn Tân Nguyệt trước mặt, Chương Khải Minh thật sự có chút cảm động, khoảng thời gian này cô đã làm quá đủ rồi.

Chương Khải Minh nắm lấy tay cô nói: "Tân Nguyệt, không cần lo lắng, không sao đâu, chỉ cần về nhà một chuyến." "Tiếc là rời nhà quá lâu, quên mất đường về rồi." Cảm nhận được bàn tay của Chương Khải Minh, Doãn Tân Nguyệt có chút đỏ mặt nói: "Tiểu Phật Gia, bên cạnh có nhiều người nhìn kìa." Nói xong, cô rút tay ra chạy đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thật đáng yêu.

Nếu đã chuẩn bị về nhà cũ, vậy tiếp tục ở Bạch Kiều Trại cũng không có ích gì nữa, về Sa Thành trước đi.

Tối ngày thứ tư, mọi người lợi dụng màn đêm che chở, vội vàng quay về Sa Thành.

Sau khi về đến Cửu Vận thương hành, Chương Khải Minh nói với Lý Nho: "Lý chưởng quỹ, tối nay phiền ông chăm sóc đại ca tôi." Giao phó xong, Chương Khải Minh một mình đến biệt thự, chuẩn bị

thương lượng với Trương Nhật Sơn.

Sau khi gặp mặt, Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, gần đây tôi phải đưa đại ca về nhà cũ một chuyến, cậu có nhớ vị trí cụ thể không?" Chương Nhật Sơn suy nghĩ rồi nói: "Tiểu Phật Gia, tôi cũng không nhớ nữa, lúc đó tình hình hỗn loạn, tôi rời đi lúc còn nhỏ." Bất đắc dĩ gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, xem ra phải nhờ Bối Lặc gia giúp đỡ thôi." "Đúng rồi, gần đây tình hình Sa Thành thế nào rồi?

Có chuyện gì bất thường xảy ra không?" Nghe vậy, Chương Nhật Sơn nhíu mày nói: "Những chuyện khác đều ổn, nhưng Lục Minh Lễ gần đây rất bận, đều bí mật bắt người." Lục Minh Lễ, Chương Khải Minh suy nghĩ kỹ rồi nói: "Tạm thời đừng quan tâm, chỉ cần không bắt người của Cửu Môn, thì cứ coi như không thấy, bây giờ quan trọng nhất là không thể để ông ta phát hiện ra tình trạng của đại ca." Đột nhiên, trong lòng Chương Khải Minh nảy ra một ý, nói: "Đúng rồi, tài liệu mang ra từ khu mỏ, đã cho người xem chưa?" Chương Nhật Sơn gật đầu: "Xem rồi, bên trong đều là nghiên cứu về virus của người Nhật, còn có một số phỏng đoán." Tuy không nói rõ, nhưng Chương Khải Minh biết những phỏng đoán đó là gì.

Thế là anh nói: "Đưa cho tôi một bản tài liệu nghiên cứu virus, chúng ta tặng cho quan tình báo Lục một món quà lớn." "Cũng để những ngày sắp tới, có thể yên ổn một chút, tránh gây ra chuyện lộn xộn." Nhìn đồng hồ, bây giờ mới 8 giờ, Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, gọi điện cho Lục Minh Lễ, lát nữa tôi sẽ đến thăm." Ngồi xe đến nơi làm việc của Lục Minh Lễ, sau khi xuống xe Chương Khải Minh đi thẳng vào.

Vẫn là văn phòng lần trước, vừa vào cửa đã thấy khuôn mặt tươi cười của Lục Minh Lễ.

Chỉ nghe ông ta cười nói: “Tiểu Phật Gia, phải cảm ơn tài liệu lần trước cậu tặng tôi, dạo này tôi bắt được không ít gián điệp.” Chương Khải Minh xua tay: “Không cần khách sáo, những thứ đó tôi là người thô kệch cũng không hiểu, không bằng giao cho người chuyên nghiệp làm.” Sau khi hai người ngồi xuống, Chương Khải Minh đưa tập tài liệu trong tay cho ông ta.

Sau đó nói: “Quan tình báo Lục, xem thứ này đi, hy vọng ông không bị dọa sợ.” Lục Minh Lễ lật xem kỹ, sau đó sắc mặt trở nên tái mét.

Người vốn luôn lịch sự như ông ta, bây giờ miệng lại chửi bới không ngớt, thật hiếm thấy.

Đợi ông ta bình tĩnh lại, Chương Khải Minh nói: “Thứ này có ý nghĩa gì ông biết rồi đấy.” “Gần đây tinh lực của tôi đều bị cuốn vào đây, căn bản không có thời gian rảnh rỗi.” Lục Minh Lễ gật đầu, nghiêm mặt nói: “Tuy trước đây chúng ta có mâu thuẫn, nhưng đó là mâu thuẫn nội bộ.” “So với chuyện này, đó đều không phải vấn đề, có gì tôi có thể làm, cậu cứ nói thẳng.” Chương Khải Minh cười nói: “Được, sảng khoái, vậy tôi nói thẳng.” “Chuyện này quá nghiêm trọng, cho nên tôi và đại ca cần mượn danh nghĩa đi chữa bệnh để biến mất khỏi mắt công chúng.” “Khoảng thời gian này Sa Thành nhất định phải ổn định, cần sự giúp đỡ của ông.” Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh đưa Chương Khải Sơn lên chuyến tàu hỏa đi U Đô.

Đồng hành có Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt, cùng với thân binh của Chương Khải Sơn, trên đường đi có thể sẽ không yên bình.

Chương 84

Một khi có biến hóa, Hoa Linh có thể giúp chữa trị, còn Doãn Tân Nguyệt, Chương Khải Minh định để cô về nhà thăm.

Dù sao lần trước đến Sa Thành, cô là lén lút trốn đi, cũng nên về nhà xem rồi.

Trên xe, Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Tiểu Phật Gia, anh muốn cùng em về nhà sao?

Chuyện của hai chúng ta..." Nhìn khuôn mặt có chút đỏ ửng của cô, Chương Khải Minh gật đầu: "Yên tâm đi, anh sẽ đi cùng em, cũng nên có một lời giải thích.

Dù sao, chuyện này cũng phải có cách giải quyết, không thể cứ kéo dài mãi như vậy." Hơn nữa, sau một thời gian ở bên Doãn Tân Nguyệt, anh cảm thấy cũng không tệ.

Lúc xuất phát, Chương Khải Minh đã mang theo một ít sính lễ, chuẩn bị chính thức đến cầu hôn.

Trên đường đi, Chương Khải Sơn đều trong trạng thái ngủ say, cũng không biết nguyên nhân.

Hoa Linh cũng đã kiểm tra, không có gì bất thường, giống như đang ngủ bình thường.

Xem ra chỉ có nhà cũ mới có thể thực sự giải quyết vấn đề của Chương Khải Sơn, bây giờ chỉ cần đảm bảo an toàn cho anh là được rồi.

Tàu hỏa cuối cùng cũng dừng lại, vừa ra khỏi cổng ga đã thấy bóng dáng của Bối Lặc gia.

Trước đó, Chương Khải Minh đã gọi điện cho ông, dù sao vị trí

của nhà cũ cần ông giúp tra.

Nhìn Bối Lặc gia trước mặt, Chương Khải Minh cười nói: "Lần này thật phiền ngài rồi, còn phải ra đón tôi." Bối Lặc gia lắc đầu: "Không cần khách sáo như vậy, mau, chúng ta lên xe trước đi, không phải có bệnh nhân sao?" Ngồi lên xe, Chương Khải Minh nói: "Bối Lặc gia, lần này có việc nhờ ngài giúp đỡ." "Ở phương Bắc có một Trương gia, thời gian kế thừa không thể khảo chứng, nhưng nhiều năm trước đã xảy ra một cuộc nội loạn, có một bộ phận tộc nhân đã thoát ly khỏi gia tộc." "Tôi là một trong những người thoát ly đó, tiếc là năm đó tuổi còn quá nhỏ, căn bản không nhớ được vị trí cụ thể." "Lần này nhờ ngài giúp tôi tìm vị trí cụ thể." Bối Lặc gia nghe xong, cười gật đầu: "Yên tâm, có những thông tin này là đủ rồi, về tôi sẽ cho người giúp tra." "Cứ yên tâm chờ đi, chắc chắn sẽ có tin tốt truyền đến." "Mà này, tôi vừa thấy đại tiểu thư của Doãn gia, hai người thật sự ở bên nhau rồi sao?" Nhìn vẻ mặt hóng hớt của Bối Lặc gia, Chương Khải Minh cười nói: "Cũng gần như vậy, lần này tôi chuẩn bị chính thức cầu hôn." "Nhưng hôn lễ có lẽ sẽ muộn một chút, chuyện tôi đang làm bây giờ, không thể trì hoãn, rất quan trọng." "Cho nên tôi xác định hôn sự trước, còn về việc kết hôn, có lẽ cần phải đợi thêm." Ngồi xe, mọi người đi một mạch đến phủ của Bối Lặc gia, gần đây họ sẽ ở đây.

Mọi người vừa xuống xe, đã thấy bên đường có một chiếc xe khác đang đậu, là của Minh Nguyệt Phạn Điếm, tin tức thật nhanh nhạy.

Thấy Doãn Tân Nguyệt có chút khó xử, Chương Khải Minh suy nghĩ một chút rồi nói: "Bối Lặc gia, xem ra những việc còn lại phải phiền ngài rồi." "Tôi phải đi cùng Tân Nguyệt đến Minh Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, dù sao cũng phải có một lời giải thích." Nhìn chiếc xe bên đường, Bối Lặc gia cười bí ẩn: "Được, cứ yên tâm đi, ở đây tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa." Chương Khải Minh lấy ra những thứ mang

theo, đến bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, nắm lấy tay cô nói: "Đi thôi, anh đi cùng em." Ngồi lên xe của Minh Nguyệt Phạn Điếm, hai người ổn định ngồi ở ghế sau.

Cảm nhận bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Doãn Tân Nguyệt, Chương Khải Minh an ủi: "Yên tâm đi, không sao đâu, mọi chuyện đã có anh đây rồi." Nghe Chương Khải Minh an ủi, Doãn Tân Nguyệt cười gật đầu, không còn lo lắng nữa.

Hai người nắm tay nhau bước vào Minh Nguyệt Phạn Điếm, đi về phía tầng ba, trên đường đi Doãn Tân Nguyệt từ từ lấy lại bình tĩnh.

Điều này khiến Chương Khải Minh có chút kỳ lạ, chuyện sắp đến nơi rồi, lại có thể yên lòng, thật kỳ lạ.

Theo Doãn Tân Nguyệt bước vào văn phòng, đầu tiên anh thấy là một người đàn ông trung niên, trông rất có khí thế.

Chắc là do ở vị trí cao đã lâu, loại khí thế này tự nhiên mà có.

Chỉ nghe Doãn Tân Nguyệt nói: "Cha, con về rồi, đây là phu quân của con, Chương Khải Minh." Nhìn người đàn ông đang đánh giá mình kỹ lưỡng, Chương Khải Minh bề ngoài không có chút biểu cảm khác thường, hành lễ nói: "Chào bá phụ." Một lúc lâu sau, ông mới nói: "Được rồi, đều ngồi xuống đi, lát nữa chúng ta nói chuyện." Thấy thái độ của cha, Doãn Tân Nguyệt rõ ràng vui hơn rất nhiều, xem ra ông không phản đối.

Ba người ngồi xuống, chỉ nghe người đàn ông nói: "Ta là Doãn Hạ Khôn, cha của Tân Nguyệt, lần này gọi các con về." "Thứ nhất, xem Tân Nguyệt sống có tốt không, chỉ cần con bé vui vẻ, phu quân mà nó chọn ta cũng không phản đối." "Thứ hai, nói cho các con biết một số chuyện, sắp tới sẽ không còn bình yên nữa, cho nên ta hy vọng mấy năm tới các con đừng quá hoạt động, tốt nhất là có thể tìm một nơi tốt để sống." "Hoặc là ta sẽ đưa các con ra nước ngoài, tránh phải đối

mặt với chiến loạn, các con nghĩ sao?" Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt nói: "Cha, con đều nghe theo phu quân con." Nhìn hai người đang nhìn mình, Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Bá phụ, con và Tân Nguyệt ở lại Sa Thành sẽ tốt hơn." "Bá phụ cứ yên tâm, Tân Nguyệt sẽ không xảy ra chuyện gì, chuyện này con có thể nắm chắc." "Bây giờ các nơi trên thế giới đều không an toàn, không bằng ở lại nơi của mình, ít nhất sẽ không bị bài xích." Tuy Doãn Hạ Khôn không hài lòng, nhưng cũng không ép buộc, chỉ gật đầu tỏ ý đồng ý.

Nói chuyện một lúc, Chương Khải Minh lấy ra sính lễ đã mang theo, rồi nói: "Bá phụ, đây là sính lễ con mang đến." "Là sính lễ của Chương Khải Minh dành cho Doãn Tân Nguyệt, gần đây con đang bận một số việc, hôn lễ có lẽ sẽ muộn một chút." "Đến lúc đó cũng không biết tình hình thế nào, cho nên nói trước với bá phụ một tiếng." Doãn Hạ Khôn nhìn sính lễ trên bàn, gật đầu: "Được, vậy ta nhận, hy vọng sau này hai con có thể sống hòa thuận." Ăn tối xong, hai người rời khỏi Minh Nguyệt Phạn Điếm, đi về phía nhà của Bối Lặc gia.

Trên đường, Chương Khải Minh nói: "Tân Nguyệt, yên tâm, đến lúc đó anh sẽ rước em về một cách đàng hoàng." Doãn Tân Nguyệt nắm chặt tay Chương Khải Minh, dựa vào người anh, vui vẻ gật đầu.

Sau khi về phủ của Bối Lặc gia, Chương Khải Minh đến phòng Chương Khải Sơn.

Anh định xem tình hình, hy vọng không xảy ra biến hóa gì khác.

May mắn thay, chỉ có triệu chứng ngủ say.

Hôm nay là ngày thứ ba mọi người ở phủ Bối Lặc gia, cuối cùng cũng có tin tức truyền đến.

Trong phòng khách, Bối Lặc gia nói: "Địa chỉ nhà cũ đã tìm được, đây là bản đồ, có thể đi thẳng đến đó." "Nhưng ta phải nhắc nhở một tiếng, ở đó bây giờ có sự tồn tại của người Nhật, không biết chúng

đang làm gì ở đó." Chương Khải Minh nhận bản đồ, xem kỹ, rồi nói: "Bối Lặc gia, lần này đa tạ ngài, sau này có việc gì ngài cứ nói." "Bây giờ tôi phải xuất phát rồi, bệnh tình của đại ca tôi đã trì hoãn lâu rồi, không thể đợi thêm nữa." Bối Lặc gia đứng dậy, nói: "Không cần khách sáo, vậy ta không giữ nữa, hy vọng mọi việc thuận lợi." Tạm biệt Bối Lặc gia, Chương Khải Minh và mọi người tiếp tục xuất phát, đi về hướng nhà cũ của Trương gia.

Đường đi không dễ dàng, nơi nào cũng có sự tồn tại của người Nhật, mọi người đành phải cẩn thận né tránh.

Sau một tuần dài vất vả, mọi người cuối cùng cũng thấy được nhà cũ của Trương gia, ở dưới chân núi.

Nhưng ở sườn núi lại có một đội quân Nhật đang đồn trú, cũng không biết chúng đang làm gì.

Muốn đi qua, xem ra chỉ có thể giải quyết chúng trước, nếu không sẽ phiền phức.

Suy nghĩ rồi, Chương Khải Minh nói: "Mọi người cứ nghỉ ngơi tại chỗ, đợi đến tối rồi hành động." Nhìn kỹ phía dưới, Chương Khải Minh đếm được, tổng cộng có 23 tên lính Nhật, chắc không khó giải quyết.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt bước tới, nhỏ giọng nói: "Tiểu Phật Gia, anh định giết hết những người ở dưới đó sao?" Quay đầu nhìn cô một cái, Chương Khải Minh gật đầu: "Chỉ có cách này thôi, không thể để chúng truyền tin ra ngoài, nếu không sau này chúng ta khó mà quay về được." Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Vậy cũng tốt, nhưng lát nữa anh phải cẩn thận một chút." Chương Khải Minh gật đầu, rồi ngồi xuống đất, nói: "Tân Nguyệt, đợi sau khi về Sa Thành, việc kinh doanh của Cửu Vận thương hành giao cho em." "Đến lúc đó chúng ta sẽ kinh doanh dược phẩm, giao cho em làm chủ anh yên tâm." Anh lại nhìn

Hoa Linh đang kiểm tra cho Chương Khải Sơn cách đó không xa, nói: "Còn Hoa Linh, con bé quá ngây thơ, cứ để nó mở y quán đi." "Đến lúc đó em chăm sóc nó, tuy con bé trông vui vẻ, nhưng anh biết, mỗi ngày nó đều lo lắng cho sư huynh của mình." Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Tiểu Phật Gia, yên tâm đi, em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho muội muội Hoa Linh." Đợi trời tối, Chương Khải Minh dẫn binh lính lẻn về phía doanh trại của lính Nhật.

Đến gần, Chương Khải Minh nhỏ giọng nói: "Lát nữa tản ra, bao vây toàn bộ doanh trại, tôi vào trong xem trước." Thấy binh lính đều đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh cẩn thận lẻn vào doanh trại, định xem có thể giải quyết không tiếng động không.

Lén vào một lều trại, nhìn năm tên lính Nhật đang ngủ say bên trong.

Chương Khải Minh trực tiếp lấy ra dao găm, tay trái dùng hết sức đè chặt, từng người một bị cắt đứt cổ họng.

Cứ như vậy, Chương Khải Minh giải quyết xong ba lều trại, giết chết 15 tên lính Nhật, còn lại 8 tên.

Nhưng khi đến gần lều trại cuối cùng, anh lại nghe thấy có tiếng động bên trong.

Cẩn thận nhìn vào trong, Chương Khải Minh phát hiện những tên lính Nhật bên trong đều không ngủ, đang thảo luận chuyện gì đó.

Thấy vậy, Chương Khải Minh không thử nữa, trực tiếp rút lui ra ngoài.

Sau đó anh ra hiệu cho binh lính, mọi người từ từ bao vây lều trại.

Thấy mọi người đều đã vào vị trí, Chương Khải Minh trực tiếp ra lệnh: "Nổ súng." Cùng với một tràng súng nổ dữ dội, bên trong lều trại xuất hiện những vệt máu.

Đợi mọi thứ dừng lại, anh cẩn thận mở lều ra xem, phát hiện tất cả mọi người bên trong đều đã chết.

Chương Khải Minh đếm kỹ, phát hiện vừa đúng 7 người.

Hả? 7 người?

Không đúng, thiếu một người.

Chương 85

Thế là Chương Khải Minh vội vàng nói: "Nhanh, mau tìm kiếm, có một con cá lọt lưới, hai người một tổ, đều cẩn thận một chút." Nhìn binh lính tản ra tứ phía, Chương Khải Minh cũng bắt đầu tìm kiếm.

Anh vào trong lều trại trước, kiểm tra kỹ từng góc, phát hiện chỉ có 7 thi thể.

Khi đi ra ngoài, anh đột nhiên chú ý thấy một chỗ không đúng, tấm thảm bên cạnh có xu hướng lún xuống.

Thế là anh đi thật nhẹ, rồi cẩn thận lật một góc thảm lên.

Quả nhiên thấy một cái hố, xem ra những tên lính Nhật này đang đào thứ gì đó ở đây.

Nhưng trông cũng không giống đường hầm trộm mộ?

Ngược lại giống một loại kho hàng nào đó.

Gọi tất cả binh lính quay lại, Chương Khải Minh nói: "Hai người theo tôi xuống, những người khác ở trên cảnh giới." "Đúng rồi, đừng quên gọi những người trên núi xuống." Cẩn thận bước vào lối đi, vào xem, quả nhiên là một kho hàng nhỏ, xem ra là nơi cất giữ vũ khí.

Bây giờ bên trong đã chứa một số thứ rồi, cẩn thận mở một cái hòm, bên trong toàn là đạn vàng óng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh ra hiệu cho hai người cẩn thận, đừng nổ súng, nếu không sẽ phát nổ.

Cẩn thận tìm kiếm vào trong, đột nhiên, binh lính bên cạnh vỗ vai Chương Khải Minh, ra hiệu nhìn sang bên trái.

Chương Khải Minh quay đầu lại, suýt nữa thì bật cười, thật quá

hài hước.

Chỉ thấy một cái mông to lộ ra ngoài, đang không ngừng lúc lắc, cả nửa thân trên đều trốn trong một cái hòm.

Thật có sáng tạo, lẽ nào người khác không thấy cái mông to của hắn sao?

Từ từ đi tới, Chương Khải Minh duỗi chân đá mạnh một cái, rồi nói: "Tưởng tao mù à, cái mông to như vậy lộ ra ngoài, ra đây." Người đó ngừng lúc lắc, rồi từ từ rút người ra.

Hắn vội vàng nói: "Các vị hảo hán, đừng giết tôi, chúng ta đều là đồng bào, tôi không phải lính Nhật." Nghe vậy mọi người sao không hiểu, một binh lính bên cạnh khinh bỉ một tiếng, nói: "Đồ Hán gian." Nhìn tên Hán gian đang cầu xin tha mạng, Chương Khải Minh hỏi: "Nói đi, những tên lính Nhật này đang làm gì?

Có mục đích gì?" Hắn lắp bắp nói: "Mấy vị đại gia, những tên lính Nhật này đang chuẩn bị kho đạn dược, để khi hành quân có thể bổ sung đạn dược bất cứ lúc nào." Bố trí sớm thật, nhìn những thứ trong này, bổ sung cho một đại đội thì dễ như bỡn.

Chương Khải Minh suy nghĩ, không khéo có thể thao túng, bán những thứ này đi, chỉ cần không phải lính Nhật có được, bán cho ai cũng là chuyện tốt.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh quay đầu đi, tiếp đó nói: "Giết hắn đi, hết tác dụng rồi." Cùng với một tiếng súng, tiếng cầu xin tha mạng biến mất, loại người này mới đáng chết nhất, Chương Khải Minh căn bản không thể tha.

Về lại mặt đất, mọi người đều đã đến, Chương Khải Minh nhìn xung quanh nói: "Dọn dẹp những thứ trong này, sau đó dùng một tảng đá lớn bịt miệng hố lại." "Sau này xem có cơ hội bán những thứ trong

này đi không, không chừng có thể kiếm được một khoản nhỏ." Đợi xung quanh dọn dẹp sạch sẽ, mọi người vội vàng đi về phía nhà cũ của Trương gia dưới chân núi.

Nhìn ngôi nhà ngày càng gần, Chương Khải Minh cảm giác hình như có gì đó đã thay đổi, nhưng lại không nói được là thay đổi gì.

Đành phải nén chuyện này vào lòng, giải quyết chuyện của Chương Khải Sơn trước đã.

Đứng bên ngoài nhà cũ, Chương Khải Minh có chút do dự, lo lắng sau khi vào sẽ xảy ra biến hóa xấu.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nghiến răng, đã đến rồi, mau vào thôi.

Mọi người vừa bước vào ngôi nhà cũ nát, cảm giác có chút âm u lạnh lẽo, xem ra đã lâu không có người ở.

Từ từ đi vào, kiến trúc xung quanh đều đã bị hư hại, thứ duy nhất còn nguyên vẹn là tòa cổ lâu ở phía sau.

Nhìn xung quanh, không có thứ gì có giá trị, Chương Khải Sơn cũng không có ý định tỉnh lại.

Xem ra mấu chốt nằm ở tòa cổ lâu của Trương gia, không biết trong tòa cổ lâu này còn lại thứ gì?

Suy nghĩ rồi, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng nhìn nữa, ở đây chắc không còn gì đâu." "Chúng ta vào thẳng cổ lâu đi, manh mối duy nhất chắc chắn ở trong đó." Cẩn thận đẩy cánh cửa lớn của cổ lâu, chỉ thấy bên trong toàn là quan tài gỗ đỏ, bày đầy cả không gian.

Trong khoảnh khắc bước vào, Chương Khải Sơn lại tỉnh lại, có chút mơ màng mở mắt.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta về rồi, bây giờ đang ở trong cổ lâu." Anh đỡ Chương Khải Sơn, để anh nhìn kỹ xung quanh, sau đó Chương Khải Minh nói: "Có một số chuyện không cần nói nhiều, đó là số mệnh của Trương gia." "Năm đó cha để anh đến Sa Thành, chắc đã sớm biết tình hình ở đó, anh nên hiểu nỗi khổ tâm của ông..." Nghe vậy, Chương Khải Sơn rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới nói: "Đỡ anh dậy đi, vừa hay về rồi." "Vậy hai anh em chúng ta cũng thử bài kiểm tra của Trương gia xem sao, nếu không phải rời khỏi gia tộc, chúng ta đã sớm phải tiến hành rồi." Sau khi hành lễ với các quan tài xung quanh, Chương Khải Sơn đến bệ đá ở giữa, rồi vặn núm cơ quan trên đó.

Cùng với tiếng ma sát, chỉ thấy trên bệ đá từ từ xuất hiện một cỗ quan tài đá.

Vừa thấy cỗ quan tài đá này, hình xăm trên người Chương Khải Minh tự động xuất hiện.

Bây giờ hình xăm so với trước đây lại có sự thay đổi mới, toàn bộ đỉnh đầu của Chương Khải Minh đều bị hình xăm màu đen che phủ, trông như ngọn lửa đen.

Mọi người phía sau thấy Chương Khải Minh, đều kinh ngạc thốt lên.

Nhìn Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt định tiến lên, Chương Khải Minh cười: "Yên tâm đi, em không sao, đợi một chút." Thấy sự thay đổi của Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn kinh ngạc, rồi nói: "Để anh vào quan tài đá trước, anh muốn thử xem có thể vượt qua bài kiểm tra không." Nhìn quan tài đá từ từ đóng lại, Chương Khải Minh lùi về phía sau, im lặng chờ đợi sự thay đổi bên trong.

Lúc này Hoa Linh hỏi: "Tiểu Phật Gia, sao cả đầu anh đều đen rồi, không phải trúng độc chứ, để em xem cho." Nghe vậy, Chương Khải

Minh có chút dở khóc dở cười: “Hoa Linh, yên tâm đi, không sao đâu, là vì sự kế thừa của Trương gia.” Tuy không hiểu lắm, nhưng Hoa Linh biết không phải trúng độc, mới yên tâm thở phào một hơi.

Doãn Tân Nguyệt ở bên kia, nhân lúc Chương Khải Minh và Hoa Linh nói chuyện, lén lút sờ một cái, rồi nói: “Tiểu Phật Gia, tạo hình này đẹp thật đấy, rất bí ẩn.” Chương Khải Minh quay người lại, cạn lời nhìn Doãn Tân Nguyệt, hai người vợ này đều có tật xấu à?

Lẽ nào đều phải sờ trước sao?

Thật là một sở thích quái đản.

Đúng lúc này, quan tài đá lại mở ra, Chương Khải Sơn bên trong lại đứng dậy, xem ra không còn gì đáng ngại.

Vừa đứng dậy, thấy Chương Khải Sơn một bước không vững, suýt nữa ngã, Chương Khải Minh vội vàng đến đỡ.

Suýt nữa thì quên mất, Chương Khải Sơn đã mấy ngày không ăn uống gì, đều đang ngủ say, bây giờ căn bản không có sức lực.

Đưa anh về lại cáng, Chương Khải Minh quay lại trước quan tài đá, suy nghĩ kỹ, rồi từ từ bước vào.

Cùng với việc Chương Khải Minh nằm xuống, quan tài đá tự động đóng lại, anh trực tiếp chìm vào bóng tối.

Không yên tĩnh được bao lâu, Chương Khải Minh cảm thấy từ từ nóng lên, như thể bên trong cơ thể đang sôi trào.

Cảm nhận cảm giác nóng rực truyền đến từ trong máu, Chương Khải Minh chịu đựng nỗi đau đớn dữ dội.

Dần dần cơ thể trở nên tê liệt, như bị thuốc mê làm cho ngất đi, không thể kiểm soát được.

Chương 86

Mãi cho đến khi một luồng khí mát lạnh lưu chuyển trong cơ thể, Chương Khải Minh mới cảm thấy mình lại sống lại.

Đồng thời, bộ não mông lung, cũng đã phục hồi bình thường, nhưng hình như có thêm thứ gì đó, lại không thể nói rõ.

Đợi quan tài đá tự động mở ra, Chương Khải Minh từ từ bước ra, không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng kinh ngạc của mọi người.

Anh nhìn mình, không phát hiện ra gì, bèn hỏi: "Sao vậy?" Dứt lời, nghe thấy Chương Khải Sơn nói: "Mau quay đầu lại, Khải Minh, em đã vượt qua bài kiểm tra, nhìn trên bệ đá kìa." Quay người lại, Chương Khải Minh phát hiện trên bệ đá lại xuất hiện một thanh đao, toàn thân đều màu đen.

Anh duỗi tay ra, nắm lấy thanh đao, lại có cảm giác huyết mạch tương liên, thật kỳ lạ.

Đến bên cạnh Chương Khải Sơn, chưa kịp nói gì, Doãn Tân Nguyệt phía sau lại nói: "Tiểu Phật Gia, hình xăm của anh cũng thay đổi rồi." "Trên đầu không còn là một mảng đen nữa, bây giờ hình như đã biến thành những hoa văn mây, trông càng bí ẩn hơn." Xem ra những biến hóa vừa rồi, đã khiến huyết mạch của anh cũng có sự thay đổi, không biết là tốt hay xấu.

Nhưng biến hóa đã xảy ra rồi, sau này từ từ khám phá thôi.

Thế là anh cầm thanh đao trong tay, nhìn Chương Khải Sơn nói: "Thanh đao này là sao, em thấy nó hình như không giống với thanh mà tộc trưởng sử dụng." Chương Khải Sơn có chút ngưỡng mộ nhìn thanh đao, rồi nói: "Đương nhiên không giống rồi, thanh đao tộc trưởng dùng chỉ là Hắc Kim Cổ Đao." "Tuy trông là thanh đao tốt nhất

rồi, nhưng so với thanh của em, còn kém một chút." "Thanh đao này gọi là Hình Đao, gia tộc chỉ có một thanh, ngụ ý không chỉ dùng để đối phó với kẻ thù bên ngoài, đồng thời cũng sẽ dùng để thi triển hình phạt với tộc nhân." "Nếu gia tộc không bị chia rẽ thì tốt rồi, vậy thì gia tộc..." Nói đến đây, sắc mặt Chương Khải Sơn trở nên có chút mất mát, bây giờ nói những điều này đều đã muộn.

Người của Trương gia bây giờ đều đã phân tán, thậm chí có thể một số người không còn nữa, nói những điều này còn có ích gì chứ?

Nhìn vẻ mặt có phần mất mát của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa." "Nếu đã không sao rồi, chúng ta quay về thôi, cũng đã mất một ít thời gian rồi." Quay đầu nhìn lại căn nhà cũ của Trương gia, Chương Khải Minh có một dự cảm, nơi đó có lẽ không lâu nữa sẽ biến mất.

Nhìn sắc trời, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta về lại doanh địa lúc trước đi, ở đây âm u lạnh lẽo quá, không thích hợp để nghỉ ngơi." Đi theo đường cũ trở về, trên đường đi, Chương Khải Minh kể lại cho Chương Khải Sơn nghe những chuyện xảy ra sau khi anh ta hôn mê.

Lúc ăn uống, Chương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, lần này sau khi trở về, chúng ta phải vào trong đó một chuyến, nơi ấy hẳn là có bí mật mà Trương gia chúng ta phải bảo vệ." "Chúng ta phải làm rõ những thứ bên trong, không thể để người khác có được, nếu không sẽ gây ra đại loạn." Chương Khải Minh nhìn những người khác, thấy họ không ở gần đây, liền đưa miếng ngọc điêu khắc cho Chương Khải Sơn.

Sau đó nói: "Yên tâm đi, em đã sớm biết rồi, chỉ là anh hôn mê, không có cách nào nói cho anh biết." "Nhị gia cũng đã biết bí mật bên trong, năm xưa tiên nhân vì để ngăn cản bọn Nhật, nên mới không nói ra." Chương Khải Sơn mân mê miếng ngọc điêu khắc trong tay, sững sờ, rồi nói: "Cứ như vậy đi, có một số chuyện đừng nói với Nhị gia,

để tránh xảy ra nguy hiểm.” “Tuy chi của chúng ta đã tách ra, nhưng sứ mệnh của gia tộc không thể từ bỏ, hai anh em chúng ta không thể để nỗ lực bao năm của Trương gia uổng phí được.” Chương Khải Minh im lặng gật đầu, sau đó đi sang một bên, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Vừa rồi lúc nói chuyện với Chương Khải Sơn, hắn cảm thấy trong đầu dường như hiện ra một hình ảnh.

Trông rất giống ngôi mộ dưới khu mỏ kia, chẳng lẽ cỗ quan tài đá đó có thể truyền tải ký ức sao?

Cẩn thận cảm nhận, nhưng không phát hiện thêm ký ức nào khác, Chương Khải Minh cũng không chủ động hồi tưởng nữa.

Bây giờ chỉ hy vọng sẽ không giống như Trương Khởi Linh trong nguyên tác, lúc nào cũng mất trí nhớ, nếu không thì thật là thảm.

Không suy nghĩ lung tung nữa, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát thanh Hình đao vừa nhận được.

Thân đao màu đen, không có chút ánh sáng nào, trông rất giống con dao găm kia.

Nhưng khi cầm đao trong tay, cảm giác lại càng vừa vặn hơn, dùng thế nào cũng thấy thoải mái, giống như một phần kéo dài của cánh tay.

Hy vọng lần rút thưởng sau có thể rút được kỹ năng đao pháp, nếu không dùng đao thế này có hơi lãng phí.

Sáng hôm sau, mọi người ăn sáng xong liền xuất phát, Chương Khải Sơn đã hoàn toàn hồi phục, tốc độ của cả đoàn nhanh hơn hẳn.

Trên đường, Chương Khải Minh nói: “Đại ca, lần này sau khi chúng ta trở về, tốt nhất không nên lộ diện.” “Có thể ngầm thông báo cho Nhị gia, bảo ông ấy chuẩn bị đầy đủ trang bị rồi hội hợp với chúng ta, để tránh bị người khác phát hiện tung tích.” Chương Khải

Sơn suy nghĩ rồi trầm giọng nói: "Có lý, lần này tốt nhất có thể tránh được tai mắt của người khác." "Thứ bên trong đó, chúng ta xem trước đã, nếu không phải chuyện gì quá lớn thì không thể trực tiếp phá hủy." "Nhưng, nếu được, chúng ta sẽ cho nổ tung toàn bộ ngôi mộ, để những kẻ đến sau cũng không vào được." Chương Khải Minh gật đầu: "Cứ vào xem trước đã, dù thế nào đi nữa, bí mật không thể bị tiết lộ." Lần này quay trở lại, vì có Chương Khải Sơn nên mọi người đã đi mất năm ngày.

Cả nhóm đều thay một bộ quần áo khác, đổi thân phận rồi mới lên tàu hỏa về thành.

Sau khi xuống tàu, mọi người tản ra rời đi, hẹn gặp nhau tại một sườn núi bên ngoài Sa thành, như vậy chắc sẽ không ai chú ý đến tung tích của họ.

Gọi mấy binh sĩ đến, Chương Khải Sơn dặn dò: "Các cậu chia nhau đi thông báo cho Nhị gia, Bát gia và cả Chương Phó quan." "Bảo họ mang đầy đủ đồ đạc rồi đến thẳng khu mỏ tập hợp, ta sẽ đợi ở đó." Sau khi sắp xếp xong, cả nhóm tiếp tục đi về phía khu mỏ.

Lần này vì phải hành động bí mật, nên Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đành phải đi cùng.

Nghe tin này, Hoa Linh chỉ mỉm cười, còn Doãn Tân Nguyệt thì phấn khích đến mức sắp nhảy cẫng lên.

Cô vui vẻ nói: "Tiểu Phật Gia, cuối cùng cũng được đi trộm mộ rồi, ở nhà em đã mong chờ lâu lắm rồi." Nhìn Doãn Tân Nguyệt đang hưng phấn, Chương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đừng kích động như vậy, tôi nói trước vài điều." "Sau khi xuống mộ, cô phải ở cùng Hoa Linh, đi ở giữa tôi, tuyệt đối không được đi lung tung." "Thấy thứ gì kỳ lạ cũng không được chạm vào, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Dặn dò xong, Chương Khải Minh vẫn có chút

không yên tâm, quay sang nói với Hoa Linh ngoan ngoãn: “Sau khi vào trong, nhất định phải trông chừng cô ấy.” “Nhìn cô ấy hăng hái như vậy, tôi không yên tâm lắm.” Nghe vậy, Hoa Linh buồn cười gật đầu: “Tiểu Phật Gia, yên tâm đi, em sẽ trông chừng chị Tân Nguyệt cẩn thận.” Có lời đảm bảo của Hoa Linh, độ tin cậy cũng cao hơn một chút, hy vọng sau khi vào trong mọi chuyện sẽ thuận lợi.

Trưa hôm sau, mọi người tập hợp tại cửa khu mỏ, sau khi gặp mặt không tránh khỏi vài lời hỏi thăm quan tâm.

Đợi mọi người yên tĩnh trở lại, cả nhóm mới tiếp tục tiến vào bên trong.

Thời gian gần đây, Tề Thiết Chủy cũng không hề rảnh rỗi, cầm tấm bản đồ lấy được lúc trước, vậy mà đã tìm ra một lối đi mới.

Lần này không cần phải đi qua mê cung, mọi người có thể đi thẳng đến trước cửa mộ của chủ mộ thất.

Xem ra Tề Thiết Chủy, Bát gia này cũng có chút tài thực học, không phải hữu danh vô thực.

Theo sau ông ta, cả nhóm đi trong đường hầm tối tăm, lần này thuận lợi hơn nhiều, có bản đồ trong tay, họ gần như không gặp phải nguy hiểm nào.

Thứ duy nhất chạm phải là một vài sợi nấm, nhưng đều đã bị súng phun lửa thiêu rụi.

May mà Chương Khải Minh có tầm nhìn xa, dặn Hoa Linh trông chừng Doãn Tân Nguyệt, nếu không thì...

Khi gặp đám sợi nấm, Doãn Tân Nguyệt là người nhìn thấy đầu tiên, cô rất thích những thứ mềm mại, vậy mà lại định đưa tay ra sờ thử.

May mà Hoa Linh phát hiện kịp, vội vàng kéo cô lại.

Biết rằng đưa cô xuống mộ rất nguy hiểm, nhưng Chương Khải Minh không ngờ lòng hiếu kỳ của cô lại lớn đến vậy, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện.

Quãng đường tiếp theo, Chương Khải Minh không dám lơ là, đi ngay bên cạnh hai cô gái, một tay nắm một người, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cuối cùng, sau khi đi trong một đường hầm chật hẹp khoảng nửa giờ, họ đã đến một hang động đá khổng lồ.

Cánh cửa tiến vào chủ mộ thất đang ở ngay trước mặt họ.

Nhìn lại vị trí phía sau, đó là lối ra của mê cung, nhưng có vẻ như lối ra đó đã bị phá hủy.

Trước cửa mộ, những người khác đều đi tìm cơ quan, chỉ có ba người Chương Khải Minh đứng đó nhìn xung quanh.

Trông họ giống như đang đi du lịch, vô cùng thảnh thơi.

Có nhiều người tay nghề cao siêu ở đây, cửa mộ chẳng mấy chốc đã được mở ra, chủ mộ thất cứ thế rộng mở trước mắt mọi người.

Những người khác thì không sao, đều đã từng xuống mộ, chỉ có Doãn Tân Nguyệt là lần đầu tiên, khi nhìn thấy cảnh tượng trong chủ mộ thất, cô đã hét lên một tiếng kinh ngạc.

Chương 87

Nhìn chủ mộ thất, Chương Khải Minh cảm thấy nơi này có chút giống cảnh quan trong nhà của các gia đình giàu có, thật tráng lệ.

Thứ đầu tiên nhìn thấy là một tấm bia đá màu xanh ở chính giữa mộ thất, sừng sững trên cây cầu đá ở trung tâm.

Kết nối với tấm bia đá là bốn con đường đá theo bốn hướng, hai bên có lan can được điêu khắc tinh xảo, trông rất đẹp.

Men theo con đường đến bên cạnh tấm bia đá, mọi người cẩn thận quan sát những văn tự trên đó, trông rất khó hiểu, cơ bản không ai đọc được.

Chương Khải Minh thì càng không cần phải nói, hắn chẳng nhận ra được chữ nào.

Chỉ có Tề Thiết Chủy dường như nhận ra được, đang cẩn thận đọc nội dung trên bia đá.

Nhìn vẻ mặt phấn khích của ông ta, chắc hẳn là đã thực sự đọc hiểu, nếu không cũng không cần phải vui mừng như vậy.

Đột nhiên, ông ta vui vẻ nói: "Các vị, đây vậy mà lại là Thanh Ô Kinh, không ngờ lại có thể nhìn thấy ở nơi này, chuyến đi này thật không uổng công a." Chương Nhật Sơn tò mò hỏi: "Thanh Ô Kinh?

Bát gia, ngài có thể giải thích chi tiết hơn không?" Tề Thiết Chủy trầm ngâm một lúc rồi nói: "Thanh Ô Kinh, đó chỉ là cách gọi của hậu nhân chúng ta, thực ra tên thật của văn bia này phải là 《Tương - Trủng Thư》." "Tác giả là Thanh Ô Tử, một thầy phong thủy nổi tiếng nhất thời Nam Bắc triều, đương nhiên cũng là thần tượng của tôi." Nhị gia đứng bên cạnh cũng nói: "Thanh Ô Tử thích đi ngao du

khắp nơi, và cũng thích sưu tầm các loại đá thần." "Trong truyền thuyết, có một khối vẫn thạch khổng lồ, sau khi Thanh Ô Tử phát hiện ra, ông ấy rất thích nó, bèn xây một ngôi mộ cổ ở gần đó, nơi này có lẽ chính là ngôi mộ cổ đó." Mộ của Thanh Ô Tử, đã biến mất từ lâu, đều bị người đời cho là truyền thuyết không có thật, bây giờ lại xuất hiện.

Nhìn cách bố trí ở đây, có khả năng phía sau có sự tham gia của Trương gia, chỉ không biết họ đóng vai trò gì.

Là người giúp Thanh Ô Tử xây dựng mộ cổ?

Hay là thủ phạm khiến ngôi mộ biến mất?

Nhưng Chương Khải Minh cho rằng khả năng thứ hai là lớn nhất, dù sao thì, giữ gìn bí mật mới là trách nhiệm của Trương gia.

Xem xong bia đá, mọi người tiếp tục tiến về phía trước, không lâu sau liền thấy một lối ra, nhưng bên trong lại không có đường đi.

Nếu muốn đi qua, chỉ có thể đi trên những sợi xích đồng khổng lồ kia.

Nhìn những sợi xích xuất hiện trước mắt, Chương Khải Sơn nói: "Mọi người chuẩn bị đi, lát nữa chỉ có thể đi trên những sợi xích này thôi." "Trong mộ của Thanh Ô Tử, không biết sẽ có thủ đoạn gì, mọi người đều phải cẩn thận một chút, đừng sơ suất." Chương Khải Minh nhìn bệ đá ở giữa đằng xa, vẻ mặt vừa có chút mong chờ, lại có chút sợ hãi.

Hắn biết rằng sau khi đến bệ đá đó, mọi người có thể sẽ tiến vào thế giới vẫn đồng, nơi đó hẳn là một ảo cảnh được tạo ra bởi vẫn đồng.

Cũng không biết có thể chống cự được không, nhưng ký ức sau khi vào trong sẽ không biến mất, vấn đề chắc không lớn.

Nhìn sợi xích trước mặt, Chương Khải Minh cười nói: “Hoa Linh thì tôi không lo, với công phu của cô ấy, chắc chắn có thể qua được dễ dàng.” “Tân Nguyệt, lát nữa tôi cõng cô, nhất định phải giữ im lặng, tuyệt đối không được cử động lung tung.” Nghe lời Chương Khải Minh, hai cô gái gật đầu, nhưng mặt Doãn Tân Nguyệt lại đỏ bừng, có chút ngại ngùng.

Mọi người chuẩn bị gần xong, bắt đầu bước lên sợi xích đồng.

Chương Khải Minh để Hoa Linh đi trước, sau đó cõng Doãn Tân Nguyệt theo sát phía sau, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cả đoạn đường băng qua sợi xích đều thuận lợi, không có bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra.

Mọi người đều đã an toàn lên được bệ đá ở giữa, nhưng nơi họ đặt chân lại có chút rung lắc.

Sau khi mọi người đứng vững, họ cẩn thận nhìn khối vẫn đồng khổng lồ ở giữa bệ đá, đó chính là bí mật lớn nhất ở đây.

Nhưng người có thể hiểu được lại chẳng có mấy ai, những người còn lại đều cho rằng đó chỉ là một khối vẫn thạch bình thường, chỉ có điều nó hơi lớn mà thôi.

Mọi người quan sát kỹ xung quanh, xem ở đây có thông tin gì khác không.

Chương Khải Minh thì kéo cả Hoa Linh đến bên cạnh, nhỏ giọng nói với hai cô gái: “Lát nữa dù có chuyện gì xảy ra, cũng đừng hoảng sợ.” “Chỉ cần có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không để các cô xảy ra chuyện.” Nghe vậy, cả hai đều nở nụ cười ngọt ngào, họ thích cảm giác được Chương Khải Minh quan tâm.

Chương Khải Minh không đi lung tung theo những người khác, hắn biết mấu chốt của mọi chuyện đều nằm ở khối đá khổng lồ trước

mặt.

Đột nhiên, mọi người nghe thấy vài tiếng súng vang lên từ phía sau, vội vàng quay đầu nhìn lại, không thấy bóng người nào, nhưng chắc họ cũng sắp đến rồi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết không thể chờ đợi được nữa, liền vội vàng nói: "Tất cả đứng sau tôi, tắt đèn pin đi, rồi theo sát tôi." Mặc dù tò mò, nhưng mọi người đều nghe theo sự sắp xếp của Chương Khải Minh, thời gian cấp bách, không ai hỏi lung tung.

Cảm nhận được sự hoảng sợ của hai cô gái, Chương Khải Minh nói: "Không sao đâu, nhắm mắt lại đi, một lát là ổn thôi." Nói xong, Chương Khải Minh dẫn đầu đi về phía khối đá khổng lồ trước mặt, vậy mà lại đi thẳng vào trong, cũng không hề biến mất ở phía bên kia.

Sau khi mọi người đều đã vào trong, trên người Chương Khải Minh xuất hiện sự thay đổi, hình xăm lại một lần nữa hiện lên.

Nhưng lần này có chút khác biệt, Chương Khải Minh cảm thấy một luồng nhiệt nóng rực, giống như sự thay đổi lúc ở trong quan tài đá.

Hình xăm từ từ lan rộng, cho đến khi bao phủ cả vùng mắt của Chương Khải Minh, cảm giác nóng rực mới tan đi.

Một luồng khí mát lạnh xộc thẳng lên mắt Chương Khải Minh, hắn dần dần phát hiện thế giới mình nhìn thấy đã có chút khác biệt.

Nhìn qua đôi mắt đã được huyết mạch cải tạo, thế giới mà Chương Khải Minh nhìn thấy bây giờ, có cảm giác giống như hình ảnh bị chồng lên nhau.

Mặc dù tương tự, nhưng có thể phát hiện sự khác biệt giữa hai thế giới, vậy mà lại không phải ảo giác, mà là tồn tại thực sự.

Sau khi mọi người bật đèn pin lên, họ phát hiện sự thay đổi của

Chương Khải Minh, ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc.

Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi: "Tiểu Phật Gia, anh không sao chứ, mắt của anh, có chút khác lạ." Chương Khải Minh xua tay, nói: "Không sao, là chuyện tốt, nếu không tôi không thể đưa mọi người ra ngoài được." Vừa rồi khi huyết mạch biến đổi, Chương Khải Minh cảm nhận được một mảnh ký ức vụn vặt.

Đại khái ý là, có hai cách để rời khỏi thế giới này, một là tìm ra bố cục bất thường của thế giới này, phá hủy nó là có thể ra ngoài.

Cách còn lại là có thể nhìn thấy điểm trùng hợp của hai thế giới, sau đó dùng nó làm môi giới, để những người khác ra ngoài.

Quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt của Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh lắc đầu, ra hiệu đừng hỏi.

Sau đó nói: "Mọi người cứ đi thăm dò trước đi, nhớ kỹ, gặp bất cứ thứ gì cũng đừng hoảng sợ, sẽ không bị thương đâu." Nói xong, Chương Khải Minh đến trước khối đá khổng lồ của thế giới này, nhìn vào bên trong.

Xuyên qua khối đá, có thể thấy rõ những chuyện xảy ra ở thế giới bên kia, giống như một màn hình hiển thị, khối đá này chính là điểm trùng hợp của hai thế giới.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh quay người lại phát hiện, Chương Khải Sơn và những người khác không hề rời đi, đều đang quan tâm nhìn hắn.

Trong lòng ấm áp, Chương Khải Minh cười nói: "Các vị, tôi không sao, vừa rồi đang xem những kẻ phía sau chúng ta." "Toàn bộ đều là bọn Nhật, xem ra hành tung của chúng ta đã bị phát hiện, nhưng không cần lo lắng, bọn chúng không vào được thế giới này đâu." Quay người, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát môi trường xung quanh,

phát hiện có một con đường dẫn đến phía đối diện.

Mọi người cẩn thận đi về phía đối diện, đột nhiên mấy binh sĩ xung quanh có vẻ hoảng loạn, hẳn là đã bị ảnh hưởng bởi vẫn đồng.

Chương Khải Minh vội vàng nói: "Nhanh, đánh ngất mấy người họ đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện." Nhìn mấy binh sĩ đang hoảng loạn, Chương Khải Sơn và những người khác liền ra tay.

Chương 88

Nhìn những binh sĩ đã hôn mê, Chương Khải Minh nói: "Bị vẫn đồng ảnh hưởng, nhìn thấy ảo ảnh rồi." "Mọi người đều phải cẩn thận một chút, tốt nhất là nên ở gần tôi, Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn, chỉ có như vậy mới không bị ảnh hưởng." Mặc dù không hiểu ý của Chương Khải Minh, nhưng mọi người đều biết hắn sẽ không lừa mình.

Mọi người vội vàng tụ tập lại, cẩn thận đi về phía đối diện, sau khi đến nơi, phát hiện vẫn là một bệ đá.

Nơi này cũng có một khối đá khổng lồ, giống như được sao chép ra vậy.

Chỉ có đôi mắt của Chương Khải Minh mới có thể nhìn ra, nơi này và bên ngoài không giống nhau.

Lúc này, mọi người đang ở trong không gian thực, đứng trên một hồ nước độc.

Cẩn thận hồi tưởng lại, Chương Khải Minh dẫn mọi người đến mép bệ đá, nhìn xuống nước.

Quả nhiên phát hiện sự tồn tại của quan tài đồng, nó cứ thế im lặng nằm trong làn nước độc.

Thấy Chương Nhật Sơn định xuống vớt quan tài, Chương Khải Minh vội vàng ngăn lại.

Và nói: "Chương Phó quan, không muốn sống nữa à?

Nếu anh vào đó, không ai cứu được đâu, sẽ nhanh chóng bị nước độc ăn mòn mất." Chương Khải Sơn ở bên cạnh cũng quát: "Đừng nóng vội, ở đây chắc chắn có cơ quan, nếu không thì quan tài đồng

xuống bằng cách nào?" Thấy mọi người tản ra khắp nơi tìm cơ quan, Chương Khải Minh cũng không ngăn cản, hắn biết Chương Khải Sơn sẽ tìm ra.

Hắn cứ thế im lặng nhìn chiếc quan tài đồng trong nước, cảm giác bên trong có thứ gì đó rất quan trọng.

Nhưng Chương Khải Minh có thể khẳng định, đó không phải là thông tin mà vẫn đồng đưa ra, nếu không, hắn sẽ không cảm nhận được lâu như vậy.

Nhưng bên trong ngoài vẫn đồng và một bức di thư ra, còn có thứ gì nữa?

Chương Khải Minh đang chìm trong suy tư không phát hiện ra, Chương Khải Sơn ở bên cạnh đã tìm thấy cơ quan, và rạch vào lòng bàn tay của mình.

Máu nhỏ xuống mặt đất, từ từ lan ra, sau đó là một trận rung động.

Bị đánh thức, Chương Khải Minh vừa ngẩng đầu lên đã thấy chiếc quan tài đồng được nâng lên.

Nhìn bệ đá đối diện, Chương Khải Minh nắm lấy tay hai cô gái, nói: "Đi theo tôi, đừng sợ, có một lối đi trong suốt." Tiếp đó, ba người họ như đang bước trên hư không, từ từ đi lên bệ đá.

Chương Khải Sơn và những người khác thấy vậy, kinh ngạc một lúc, rồi cũng đi theo.

Mọi người quan sát chiếc quan tài đồng, sau đó mở nắp quan tài ra, để lộ thi thể của Thanh Ô Tử bên trong.

Nhìn Thanh Ô Tử vẫn giữ được dung mạo như cũ, Doãn Tân Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này liền trợn to hai mắt, nắm chặt lấy tay Chương Khải Minh.

Cô kích động nói: “Tiểu Phật Gia, mau nhìn kìa, người chết đã lâu như vậy, vậy mà vẫn giữ được dung mạo, thật không thể tin được.” Chương Khải Minh quay đầu, đặt tay lên vai cô, nói: “Không, đây là chuyện bình thường.” “Trong nhiều ngôi mộ cổ đều có phương pháp chống mục rữa, chỉ là của Thanh Ô Tử có phần thần kỳ hơn thôi.” Trong lúc hai người nói chuyện, những người khác đã lục soát quan tài một lượt, lấy ra hai món đồ.

Một là bức di thư trong tay Nhị gia, món còn lại là miếng vẫn đồng trong tay Chương Khải Sơn.

Nhưng Chương Khải Minh lại nhíu mày, thứ khiến hắn có cảm ứng không phải là hai món này, bên trong hẳn là còn có thứ gì đó.

Đến gần quan tài, Chương Khải Minh nói: “Không đúng, hẳn là còn có thứ gì đó, khiêng thi thể ra ngoài đi.” Theo hành động của Chương Nhật Sơn và Nhị gia, thi thể của Thanh Ô Tử được khiêng ra ngoài.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận luồng thông tin đó, xem nó được truyền ra từ quan tài, hay từ thi thể.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Minh mở mắt ra, đến trước thi thể.

Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm vào thi thể, thứ đó ở ngay trên thi thể, nhưng bên ngoài không có bất kỳ thứ gì.

Lúc này, Tề Thiết Chủy đột nhiên nói: “Nhìn kìa, trên quan tài có chữ, sinh tử, tử sinh, cũng không biết có ý gì?” Nghe vậy, trong lòng Chương Khải Minh khẽ giật mình, lại nhìn thi thể trên mặt đất.

Lần này cuối cùng hắn cũng phát hiện ra điểm khác thường, thủ đoạn của Thanh Ô Tử cao minh thật, suýt chút nữa đã bị lừa.

Sau đó Chương Khải Minh nói: “Hoa Linh, Tân Nguyệt, hai người nhắm mắt lại đừng nhìn, tiếp theo sẽ có chút ghê tởm.” Vừa nói,

Chương Khải Minh vừa rút Hình đao ra, không ngờ lần đầu tiên sử dụng, lại là dùng để mổ xác.

Thấy hành động của Chương Khải Minh, mọi người đều hiểu hắn sắp làm gì, liền xúm lại gần.

Tề Thiết Chủy có chút khó chấp nhận, dù sao đó cũng là thần tượng của ông ta, bèn hỏi: "Tiểu Phật Gia, đây là?" 53.

Trương Khải Minh liếc nhìn ông ta một cái, cười nói: "Cứ nhìn cho kỹ, tôi sẽ biến một trò ảo thuật cho ông xem, nhất định đừng chớp mắt đấy." Quay người lại, Chương Khải Minh cẩn thận dùng đao rạch lớp da của thi thể, sau đó vạch vết cắt ra.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mọi người đều kinh hãi, hóa ra bên trong lại trống rỗng, không có gì cả.

Nhưng khi vết cắt lớn dần, mọi người phát hiện bên trong từ từ xuất hiện một sinh vật sống, trông giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Nhưng điều đặc biệt là, đứa trẻ này lại có một khuôn mặt già nua giống hệt thi thể, và nó đang thở.

Sau khi nhìn thấy đứa trẻ này, Chương Khải Minh cuối cùng cũng biết thứ gây ra cảm ứng đó là gì.

Đó không phải là cảm nhận của Chương Khải Minh, mà là Hình đao cảm nhận được, cũng không phải là thứ gì đó đang hấp dẫn nó, mà là, nó bắt buộc phải giết chết thứ bên trong, đó là chức trách của Hình đao, là việc nó phải làm.

Kể từ khi tiến vào thế giới đặc biệt này, thanh Hình đao trong tay Chương Khải Minh như có sinh mệnh, vậy mà lại có sự thay đổi đặc biệt.

Nhìn đứa trẻ quái dị đang ngủ say bên trong, Chương Khải Minh không tiếp tục quan sát nữa, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn trực tiếp đâm thanh Hình đao trong tay xuống, xuyên thẳng qua đứa trẻ quái dị đó.

Đột nhiên, đứa trẻ mở mắt ra, oán độc nhìn Chương Khải Minh, miệng phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng.

Nghe thấy âm thanh này, mọi người đều cảm thấy đau đầu, may mà, không lâu sau, âm thanh biến mất, đứa trẻ quái dị đó cũng đã chết.

Rút Hình đao ra, Chương Khải Minh cảm ứng lại một lần nữa, quả nhiên, không còn lực hấp dẫn đặc biệt nào nữa.

Nhìn thi thể ghê tởm trên mặt đất, Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, mang thi thể theo, lát nữa chúng ta sẽ đưa nó về thế giới thực." Những người bên cạnh, bây giờ có một bụng câu hỏi muốn hỏi, nhưng lại không biết nên hỏi gì, cảm giác vô cùng khó chịu.

Nhìn vẻ mặt của họ, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, đừng nghĩ ngợi nữa, sau khi ra ngoài tôi sẽ nói cho mọi người biết." Nghe vậy, họ mới thở phào nhẹ nhõm, nếu không chắc sẽ bị nghẹn chết mất.

Thứ ở đây đã lấy được, ở lại cũng không có tác dụng gì, chuẩn bị rời khỏi thế giới này thôi.

Trở lại gần khối đá khổng lồ, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn ra bên ngoài, phát hiện bọn Nhật chỉ còn lại 10 người, đang tìm kiếm khắp nơi trên bệ đá.

Chương 89

Sau khi nói cho mọi người biết tình hình, Chương Khải Minh nhận lấy miếng vẫn đồng từ tay Chương Khải Sơn, cẩn thận quan sát.

Cũng không phát hiện điểm gì khác biệt, chỉ là trọng lượng có vẻ nặng hơn một chút.

Mân mê vài cái, Chương Khải Minh định trả lại, nhưng Chương Khải Sơn lại trực tiếp từ chối.

Sau đó nói: "Thứ này cứ để ở chỗ đệ đi, có đệ giữ, ta cũng yên tâm." Nghe vậy, Chương Khải Minh nói: "Được thôi, vậy cứ để ở chỗ tôi, tôi sẽ bảo quản cẩn thận." Cất vẫn đồng đi, Chương Khải Minh trực tiếp cho nó vào không gian, sau đó nhìn ra bên ngoài.

Vừa nhìn đã phát hiện, bọn Nhật bên ngoài đang men theo sợi xích tiến về phía trước, xem ra bọn chúng định quay về.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội vàng nói: "Được rồi, lát nữa mọi người chuẩn bị vũ khí, bọn Nhật bên ngoài đều sẽ quay về." "Sau khi ra ngoài, đừng gây ra tiếng động, cứ nhắm vào lưng bọn chúng mà nổ súng là được." 54.

Nghe vậy, mọi người đồng loạt lấy vũ khí ra, chuẩn bị sẵn sàng.

Chương Khải Minh đứng vững, một tay chạm vào khối đá, sau đó nói: "Chạm vào cánh tay tôi, rồi đi vào trong." Dần dần, mọi người lần lượt rời khỏi thế giới quỷ dị này, trở về thế giới thực.

Thấy chỉ còn lại Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt, Chương Khải Minh nói: "Nắm lấy tay tôi, tôi sẽ đưa các cô đi." Theo một bước chân của Chương Khải Minh, trước mắt ba người tối sầm lại, khi nhìn thấy lại lần nữa, họ đã ở thế giới thực.

Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy những người khác đang nổ súng về phía bọn Nhật.

Thấy tất cả bọn Nhật đều đã bị giải quyết, Chương Khải Minh không quan tâm nữa, mà nhìn xung quanh.

Hắn nói với Chương Nhật Sơn: "Chương Phó quan, ném thi thể vào trong nước độc đi." Nhìn thi thể từ từ biến mất trên mặt nước, Chương Khải Minh mới yên lòng, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Đánh thức những binh sĩ hôn mê, thấy họ đã hồi phục bình thường, không có chuyện gì nữa.

Mọi người mới lại một lần nữa bước lên sợi xích, đi ra bên ngoài.

Nhưng lần này, sợi xích không dễ đi lắm, chắc là do tiếng súng vừa rồi đã gây ra biến đổi.

Sợi xích kêu lách cách, không ngừng rung lắc, thân hình mọi người không ổn định.

Thấy Hoa Linh ở phía trước có chút nghiêng ngả, Chương Khải Minh vội vàng đi tới, ôm cô vào lòng.

Lần này Chương Khải Minh được hưởng phúc rồi, cõng Doãn Tân Nguyệt, ôm Hoa Linh, đi trên sợi xích không ổn định.

Bên kia, Tề Thiết Chủy cũng suýt chút nữa rơi xuống, nhưng may mà có Chương Khải Sơn giúp đỡ, trực tiếp nắm lấy ông ta.

Mất khoảng 10 phút, mọi người mới đi đến được đầu bên kia của sợi xích.

Đến nơi an toàn, mọi người đều có chút mệt mỏi, ai nấy đều ngồi xuống đất.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Chương Khải Minh mới nói: "Không thể trì

hoãn nữa, mau chóng bố trí thuốc nổ." "Nơi này không thể để người khác vào nữa, thứ chúng ta lấy đi chỉ là một mẩu vẫn đồng nhỏ, vẫn còn lại." "Một khi có người khác vào, phát hiện ra thì sẽ rất phiền phức." Chương Khải Sơn cũng gật đầu: "Nên cho nổ, may mà lần này chúng ta mang nhiều thuốc nổ, chắc là đủ dùng." Tiếp theo, mọi người bắt đầu bận rộn, không ngừng đặt thuốc nổ.

Không chỉ bố trí ở cửa động gần sợi xích, mà trên cả con đường đi ra ngoài cũng đều được bố trí, lần này phải phá hủy hoàn toàn ngôi mộ này.

Tuyệt đối không thể để vẫn đồng bên trong thấy lại ánh mặt trời, nếu không sẽ không có ngày yên ổn.

Men theo đường cũ nhanh chóng quay trở lại, mọi người nhanh chóng ra khỏi khu mỏ.

Nhìn kíp nổ trong tay, Chương Khải Sơn liếc nhìn mọi người một cái, sau đó nhấn nút.

Thấy vậy, mọi người nhanh chóng chạy xuống núi, ai biết lát nữa bên trong sẽ xảy ra biến đổi gì.

Không lâu sau, phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn, ngọn núi cũng bắt đầu rung chuyển.

Không dám trì hoãn, mọi người vội vàng chạy về chân núi.

Sau đó nhìn lại phía sau, chỉ thấy khu mỏ cao ngất lúc trước, trực tiếp theo tiếng nổ từ từ sụp đổ xuống.

Toàn bộ núi đá đều lấp đầy không gian bên trong, một ngọn núi cứ thế biến mất.

Nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt, Tề Thiết Chủy nói: "Bọn Nhật bên trong thảm rồi, cũng không biết đã bị chôn sống bao nhiêu đứa?" Chương Nhật Sơn tiếp lời cười nói: "Bát gia, đừng có hả hê trên nỗi

đau của người khác như vậy, giả tạo quá." Thấy mọi chuyện đã kết thúc, mọi người rời khỏi nơi này.

Buổi tối dựng trại xong, mọi người đều tụ tập lại, chờ Chương Khải Minh giải đáp thắc mắc.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Thi thể chúng ta nhìn thấy trong quan tài, là giả." "Giống như rắn lột da vậy, đứa trẻ quái dị bên trong mới là Thanh Ô Tử thật." "Ông ta nghiên cứu vẫn đồng ở bên trong, có thể đã phát hiện ra bí mật, sau đó sử dụng cho chính mình." "Có lẽ không biết bao nhiêu năm nữa, Thanh Ô Tử có thể sẽ sống lại, nhưng không biết lúc đó là người hay là quái vật rồi." Nghe Chương Khải Minh kể, mọi người đều bị sốc, không ngờ Thanh Ô Tử lại thực sự nghiên cứu thành công.

Còn sử dụng trên chính cơ thể mình, xem ra thật sự có kết quả.

Nhị gia ở bên cạnh hỏi: "Tiểu Phật Gia, vậy tại sao chúng tôi phải chạm vào cậu mới có thể rời khỏi thế giới vẫn đồng?" Nghe câu hỏi này, Chương Khải Minh nghĩ lại, cũng không có gì không thể nói.

Liền mở miệng nói: "Lúc đó mọi người thấy mắt tôi thay đổi rồi đó, tôi có thể nhìn thấy điểm trùng hợp của hai thế giới." "Cho nên chỉ khi tôi làm môi giới, mọi người mới có thể bước vào thế giới thực, nếu không sẽ bị kẹt chết ở bên trong." Giải đáp thắc mắc cho mọi người xong, Chương Khải Minh trở về lều của mình.

Nửa đêm, Chương Khải Minh gọi Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn dậy, ra ngoài doanh địa.

Sau đó nhỏ giọng hỏi: "Hai người có biết cuộc khảo nghiệm của gia tộc, cụ thể có ý nghĩa gì không?" Nghe hắn hỏi, hai người trực tiếp lắc đầu, Chương Khải Sơn nói: "Lúc đó ta chỉ cảm thấy trong cơ thể có sự thay đổi, nhưng không nói rõ được." Chương Khải Minh do dự một lúc, nói: "Tôi có lẽ đã biết một chút, sau khi trải qua khảo

nghiệm, tôi cảm thấy như có thêm một số ký ức vụn vặt." "Vào một số thời điểm, những mảnh ký ức đó sẽ hiện ra, có lẽ đó mới là khảo nghiệm, không, phải nói là truyền thừa mới đúng." Hai người nghe vậy, chìm vào suy tư, có chút khó hiểu hỏi: "Vậy ý của đệ là gì?" Chương Khải Minh trầm ngâm một lúc, nói: "Tôi sợ sẽ giống như tộc trưởng, mất đi ký ức, cho nên tôi cần hai người biết sự thay đổi của tôi." "Một khi tôi sắp mất trí nhớ, sau này khi tìm thấy tôi, hai người chỉ cần nói với tôi hai chữ, tôi sẽ tin tưởng." "Hai chữ đó là: Hệ thống." Nhìn hai người nghiêm túc gật đầu, Chương Khải Minh mới yên lòng.

Mặc dù không nhất định sẽ mất trí nhớ, nhưng chuẩn bị trước một biện pháp bảo hiểm là cần thiết, cẩn thận không bao giờ thừa.

Sáng sớm hôm sau, mọi người xuất phát từ sớm, bây giờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong, cũng không cần phải che giấu tung tích nữa.

Sau khi vào Sa thành, mọi người chia tay nhau, ai về nhà nấy.

Vừa bước vào Cửu Vận Thương Hành, đã thấy Lý Nho đang lo lắng đi đi lại lại, dường như gặp phải chuyện gì đó.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Lý chưởng quỹ, sao vậy?

Giống như kiến bò trên chảo nóng vậy?" Nghe thấy tiếng, Lý Nho quay đầu lại, lộ ra nụ cười, vội vàng nói: "Ôi, lão bản, cuối cùng ngài cũng về rồi." "Vừa rồi có người giao một lô hàng đến, là dược phẩm ngài mua, nhưng tôi hoàn toàn không biết cách bảo quản?" Hành động của Cầu Đức Khảo cũng nhanh thật, lô dược phẩm đầu tiên vậy mà đã đến, xem ra đã đến lúc làm ăn lớn rồi.

Thế là Chương Khải Minh dẫn mọi người đến kho hàng, nhìn những thùng dược phẩm chất đống bên trong.

Sau đó nói: “Tân Nguyệt, sau này chuyện làm ăn phương diện này giao cho cô, lát nữa tôi sẽ viết ra công dụng và ưu điểm của từng loại dược phẩm cho cô.” “Sau này mọi chuyện giao cho cô, tôi không rành những thứ này lắm.” Doãn Tân Nguyệt nghe vậy, không những không cảm thấy khó khăn, ngược lại còn vô cùng vui vẻ, kích động gật đầu lia lịa.

Lý Nho ở bên cạnh đột nhiên nói: “Đúng rồi, Hoa Linh cô nương, y quán của cô mấy ngày nay có không ít người đặt hẹn.” “Cô xem hôm nay khai trương, hay là ngày mai?

Chương 90

Tôi sẽ cho người đi thông báo cho bệnh nhân." Nghe vậy, Hoa Linh vội vàng nói: "A, vậy mau đi thông báo đi, tôi bây giờ đi mở cửa đây." Nhìn Hoa Linh hấp tấp chạy ra ngoài, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, đúng là vội vàng thật.

Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh cười nói: "Tiểu Phật Gia, Hoa Linh thật sự rất yêu thích y thuật, lại còn lương thiện như vậy, lúc nào cũng nghĩ cho bệnh nhân." Chương Khải Minh gật đầu: "Ừm, biết nghĩ cho bệnh nhân, lương thiện đến mức ngốc nghếch." Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Chương Khải Minh, Doãn Tân Nguyệt che miệng cười khúc khích.

Trở về phòng, hắn viết ra tất cả những thông tin mình biết, sau đó để Doãn Tân Nguyệt nghiên cứu.

Sau này cô sẽ phụ trách những thứ này, với bao nhiêu năm tai nghe mắt thấy, việc kinh doanh này đối với cô, chắc sẽ không khó.

Chương Khải Minh thì trở về phòng, thả Nộ Tình ra, và chuẩn bị sẵn đồ ăn mà nó thích.

Nằm trên giường, hắn vội vàng mở hệ thống ra, trước đó trên đường hệ thống đã thông báo kết quả tính toán đã hoàn tất, cũng không biết thế nào?

"Chúc mừng Túc chủ, giá trị Minh khí lần này đã thống kê hoàn tất, Túc chủ nhận được 100 năm tuổi thọ." Khỉ thật, một khối vẫn đồng mà lại có thể đổi được trăm năm tuổi thọ?

Sướng quá vậy?

Có bay lên trời không chứ?

Trong lúc Chương Khải Minh đang ảo tưởng sau này không cần xuống mộ, sống những ngày tháng sung sướng, hệ thống lại lên tiếng.

"Chúc mừng Túc chủ tuổi thọ đột phá trăm năm, hiện tại thưởng một lần cơ hội rút thưởng." "Do tuổi thọ còn lại của Túc chủ đột phá trăm năm, hiện mở khóa tính năng mới: Hệ thống thương thành." "Đinh, Hệ thống thương thành đang mở...1%...100%, mở khóa hoàn tất." "Do Túc chủ nhận được vẫn đồng, bên trong ẩn chứa bí mật trường sinh, sau khi hệ thống hấp thu vẫn đồng, có thể nhận được tư cách mua Tuổi thọ đan." "Tuổi thọ đan: Có thể tăng tuổi thọ cho người dùng, đồng thời có thể duy trì dung mạo của người dùng, mỗi viên có thể tăng 10 năm tuổi thọ, giá bán: 20 năm tuổi thọ/mỗi viên." "Xin hỏi Túc chủ có mở khóa tư cách mua không?" Nhìn một loạt thông báo của hệ thống, Chương Khải Minh cảm thấy có chút mơ hồ, vội vàng bình tĩnh lại.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, hắn phát hiện hệ thống cũng khá hiểu chuyện.

Ban đầu Chương Khải Minh khá lo lắng về vấn đề tuổi thọ, cho nên vẫn luôn không bàn bạc kỹ lưỡng chuyện kết hôn với hai cô gái.

Nhưng bây giờ có Tuổi thọ đan, vậy thì mọi chuyện đều không còn là vấn đề nữa.

Chỉ cần Chương Khải Minh nỗ lực trộm mộ, nhận được đủ nhiều Minh khí, lúc đó có thể để hai cô gái giống như mình, duy trì dung mạo, cũng không cần lo lắng tuổi thọ không đủ.

Điểm duy nhất không hài lòng là, hệ thống ra giá có chút quá ác, vậy mà lại đòi gấp đôi tuổi thọ.

Nhưng, Chương Khải Minh có thể từ chối sao?

Đương nhiên là không thể rồi, thế là hắn vội vàng nói: "Mở khóa

tư cách mua." Lời vừa dứt, Chương Khải Minh phát hiện vẫn đồng trong không gian đã biến mất, sau đó có thêm một tùy chọn thương thành.

Vừa điểm vào, treo ở trên cùng là Tuổi thọ đan, sau đó là một ít nước và thực phẩm thông thường, không còn gì khác.

Thấy bên cạnh thương thành có một tùy chọn quy tắc, Chương Khải Minh vội vàng điểm vào xem.

"Sản phẩm trong Hệ thống thương thành, trừ nước và thực phẩm là có sẵn, bất kỳ sản phẩm nào khác đều cần điều kiện đặc định để kích hoạt, xin Túc chủ tự mình khám phá." Đây không phải là nói nhảm sao?

Quy tắc này có ích gì, căn bản không giải thích gì cả.

Nhưng sự biến mất của vẫn đồng và sự xuất hiện của Tuổi thọ đan lúc trước, có khả năng là hệ thống hấp thu một món đồ nào đó, mới có thể xuất hiện sản phẩm.

Xem ra sau này gặp phải thứ gì, phải thử phản ứng của Hệ thống thương thành mới được, để tăng thêm một ít sản phẩm.

Nhìn lần rút thưởng còn lại, Chương Khải Minh vội vàng điểm vào.

Đúng vậy, lại là phương thuốc không vừa ý, giống như đã bị thao túng ngầm vậy.

Không lâu sau, hệ thống thông báo, "Chúc mừng Túc chủ, nhận được 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 tầng thứ nhất." "《Nhiên Mộc Đao Pháp》: Là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, sau khi luyện thành có thể chém nhanh chín chín tám mươi mốt đao bên cạnh một khúc gỗ khô, lưỡi đao không làm tổn hại gỗ chút nào, nhưng nhiệt lượng phát ra từ đao lại có thể đốt cháy gỗ." "Tầng thứ nhất có

thể chém nhanh chín đao, đao thức mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh." Quả nhiên, lại là công phu của hòa thượng, nhưng Chương Khải Minh không còn vùng vẫy nữa, dùng được là được rồi, những thứ khác không tính toán.

Điểm mở thuộc tính của mình ra xem: Túc chủ: Chương Khải Minh Tuổi thọ: 105 [Thưởng tuổi thọ dựa trên giá trị Minh khí Túc chủ mang ra khỏi mộ.] Thể chất: 3 [Người bình thường là 1.] Sức mạnh: 5 [Người bình thường là 1.] Tốc độ: 3 [Người bình thường là 1.] Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 hai tầng đầu, 《Trác Thối Công》...

Số lần rút thưởng: 0 [Mỗi năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.] Thuộc tính lần này không có quá nhiều thay đổi, chỉ có tốc độ tăng thêm một điểm, xem ra muốn nâng cao thực lực phải rút thưởng nhiều hơn.

Thu lại hệ thống, Chương Khải Minh chuẩn bị suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Khu mỏ Sa thành bây giờ đã bị phá hủy, tuổi thọ của Chương Khải Minh hiện tại có vẻ nhiều, nhưng thực ra căn bản không đủ dùng.

Muốn để hai cô gái có thể luôn ở bên cạnh mình, vậy thì phải xuống mộ nhiều hơn, nhận được nhiều Minh khí hơn.

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng của Lý Nho: "Lão bản, bên ngoài có người tìm, xem ra là người của Phật Gia." Ừm?

Vừa về nhà đã tìm mình, có chuyện gì khẩn cấp sao?

Chương Khải Minh vội vàng đứng dậy, mở cửa phòng.

Bước ra khỏi cửa phòng, Chương Khải Minh hỏi: "Lý chưởng

quỹ, người đến có chuyện gì vậy?" Lý Nho lắc đầu: "Không nói, chỉ nói có việc gấp tìm ngài, hy vọng ngài có thể nhanh chóng đến đó một chuyến." Đi về phía sảnh trước của thương hành, vừa vào trong, đã thấy một binh sĩ đang đợi sẵn, binh sĩ này hắn cũng đã gặp.

Nhìn hắn, Chương Khải Minh tò mò hỏi: "Đại ca tìm tôi có chuyện gì, không phải vừa mới về sao?" Nghe hỏi, chỉ nghe binh sĩ nói: "Tiểu Phật Gia, tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như có liên quan đến dược phẩm." Nếu vậy, trong lòng Chương Khải Minh đã có số, xem ra anh ta đã thấy hiệu quả của Penicillin rồi.

Lên xe, đi về phía biệt thự, xem ra lần này lại phải xuất huyết rồi.

Tiến vào biệt thự, thấy Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn hai người đang kích động bàn chuyện gì đó.

Thấy Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn đứng dậy, cười nói: "Ha ha, Nhị đệ, lô thuốc đệ mang về lần trước thật sự rất tốt." "Bác sĩ ở dưới đã sử dụng một phần, hiệu quả phục hồi vết thương vô cùng tốt." "Nếu có đủ dược phẩm, lúc chiến tranh, số lượng thương binh ít nhất có thể sống sót thêm một nửa." Nhìn Chương Khải Sơn đang kích động, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu: "Đừng vui mừng quá sớm, những loại thuốc này hiện tại rất đắt." "Bên tôi chi 30 vạn đại dương, cũng chỉ mua được 10 vạn liều, đây đã là toàn bộ sản lượng của đối phương rồi." "Loại thuốc này phần lớn không chỉ đắt, mà còn chưa được sản xuất quy mô lớn, cho nên hy vọng của anh đừng đặt quá cao." "Loại dược phẩm này, dùng rất hao, có khi một hộp cũng chỉ đủ cho một người sử dụng." Nghe vậy, Chương Khải Sơn có chút thất vọng, cứ tưởng quân đội của mình có thể dùng loại thuốc tốt như vậy.

Không ngờ bây giờ chỉ là ảo tưởng, giá cả đắt như vậy, căn bản không thể tiêu thụ nổi.

Nhìn hai người thất vọng, Chương Khải Minh cười nói: "Thế này đi, sau này thuốc của tôi sẽ để lại cho anh 1/3." "Phần còn lại cần phải kinh doanh, nếu không căn bản không có vốn để mua lại dược phẩm." Nghe được tin tốt này, hai người trước tiên vô cùng kích động, tiếp đó lại có chút xấu hổ, lúc nào cũng chiếm lợi, đều có chút ngại ngùng.

Nghĩ đến Penicillin hiện tại căn bản chưa có hàng nhái, chỉ sản xuất quy mô nhỏ, Chương Khải Minh đột nhiên có một ý tưởng táo bạo.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh đứng dậy, nói: "Chương Phó quan, đi cùng tôi một chuyến, đưa tôi đến chỗ Cầu Đức Khảo." "Tôi chuẩn bị bàn với hắn một số chuyện, hy vọng có thể đạt được hợp tác." Ngồi trên xe, Chương Khải Minh hỏi: "Chương Phó quan, lần trước đàm phán với Cầu Đức Khảo, cảm thấy thế nào?" Chương Nhật Sơn suy nghĩ một lúc, nói: "Người này lý trí, đồng thời cũng tham lam, nhưng nhiều hơn vẫn là sự tinh ranh." Nghe đánh giá này, Chương Khải Minh im lặng gật đầu, chỉ cần tham lam là được.

Bởi vì, trong tay Chương Khải Minh có một con át chủ bài, hy vọng lần này có thể thuận lợi đàm phán thành công hợp tác.

Đến cửa thương hội, Chương Nhật Sơn lên trước gõ cửa, nói rõ ý định.

Không lâu sau, Cầu Đức Khảo đích thân ra nghênh đón, nhìn bộ mặt tươi cười của hắn, dường như xung đột lần trước chưa từng xảy ra.

Chỉ nghe hắn nói: "Tiểu Phật Gia, thật là có lỗi vì không ra đón từ xa, không biết ngài tìm tôi có việc gì quan trọng không ạ?" Chương Khải Minh cười nói: "Một cuộc giao dịch, một cuộc giao dịch mà ông tuyệt đối không thể từ chối." "Nhưng, ông định đứng đây nói chuyện sao?

Chương 91

Không định mời tôi vào trong ngồi một chút à?" Theo Cầu Đức Khảo vào một căn phòng yên tĩnh, trong phòng chỉ còn lại hai người, sau khi ngồi xuống, thưởng thức trà một lúc.

Chương Khải Minh đặt chén trà xuống, nghiêm túc nói: "Lần này, tôi chỉ có một mục đích, tôi cần người chế tạo Penicillin, và cả máy móc có thể sản xuất quy mô lớn." "Tôi biết với năng lực của ông, việc này đối với ông chắc không phải là chuyện khó, tôi nói đúng không?" Cầu Đức Khảo cười uống một ngụm trà, sau đó nói: "Đương nhiên, theo tôi thấy, mọi thứ đều có thể giao dịch, chỉ cần giá cả đủ cao." Chương Khải Minh cũng không úp mở với hắn, trực tiếp nói: "Ngôi mộ dưới lòng đất Sa thành ông không cần nghĩ đến nữa, đồ bên trong đều bị tôi phá hủy rồi." "Bây giờ khu mỏ cũng đã biến mất, cho nên nếu tôi nói cho ông biết bí mật bên trong, ông có tin không?" Nhìn vẻ mặt rối rắm của Cầu Đức Khảo, Chương Khải Minh vui vẻ uống trà, bây giờ hắn đã chiếm thế chủ động.

Một lúc lâu sau, Cầu Đức Khảo mới nói: "Được, nếu đã như vậy, vậy tôi chỉ có một yêu cầu, tôi hy vọng có được bản Chiến Quốc Bạch Thư trong tay Cẩu gia, tôi rất tò mò về nó." Chiến Quốc Bạch Thư, Cầu Đức Khảo đã nhắm đến nó sớm như vậy sao?

Chương Khải Minh cẩn thận cân nhắc, cũng không phải là không thể giao dịch.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Chiến Quốc Bạch Thư?

Cũng được, nhưng chỉ có thể sao chép một bản, bản gốc phải giữ lại." "Một là vì đó là quốc bảo, không thể để lọt ra ngoài, hai là, đó là một kỷ vật của Cẩu gia." "Cảm thấy thế nào?

Nếu ông đồng ý, tôi bây giờ sẽ đi làm công tác tư tưởng với Cẩu gia, nhưng chỉ khi đồ của tôi đều đã đến nơi, tôi mới có thể giao đồ cho ông." Cầu Đức Khảo suy nghĩ một lúc, gật đầu: "Không vấn đề, nhưng sau khi sao chép tôi cần đối chiếu với bản gốc." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười, nói: "Được, vậy chúng ta hợp tác vui vẻ, hy vọng tốc độ của ông có thể nhanh hơn một chút." Sau khi rời khỏi thương hội, sắc mặt Chương Khải Minh trầm xuống, xem ra Cầu Đức Khảo có chút mưu tính, nhưng không ảnh hưởng đến đại cục.

Đi được một lúc, Chương Khải Minh nói: "Tôi không đến chỗ đại ca nữa, đưa tôi đến nhà Cẩu gia đi." "Tôi đi thảo luận một số chuyện với Cẩu gia trước, tối rồi hẵng đến biệt thự." Lại một lần nữa mang theo một đống đồ ăn vặt, gõ cửa nhà Cẩu gia, cửa nhanh chóng mở ra, là Ngô Nhất Quỳnh.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của cậu bé, Chương Khải Minh nói: "Sao vậy, không có tôi, xem cậu lo lắng đến mức nào." "Thôi, đừng nhìn nữa, sắp chảy nước miếng rồi kìa, chúng ta mau nếm thử đi, có nhiều món tôi cũng chưa ăn." Trong lúc hai người vừa chuẩn bị ngồi xuống, giọng của Cẩu gia truyền đến: "Hai đứa có thể vào nhà rồi hẵng ăn không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh ngượng ngùng cười, lại suýt chút nữa ngồi ngay trên bậc thềm. _Vừa vào cửa, Chương Khải Minh thấy Cẩu gia đang uống rượu, trông có vẻ rất vui._ _Liền nói: "Cẩu gia, hôm nay tâm trạng không tệ nhỉ?

Ban ngày ban mặt đã uống rồi?"_ _Sau đó thấy Cẩu gia có chút bỉ ổi nói: "Hì hì, chị dâu lại có thai rồi, tôi vui quá."_ _Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Vậy thì nên uống một chút, chuyện tốt mà, lúc nào đó tôi sẽ để Hoa Linh giúp chị dâu xem sức khỏe."_ _"Có thai rồi phải chú ý bồi bổ nhiều hơn, ông cũng nên thuê mấy người giúp việc đi, đừng tiết kiệm tiền như vậy."_ _Cẩu gia cười, gật đầu đồng ý, xem ra con cái lợi hại thật, có thể khiến Cẩu gia móc tiền ra._

Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh uống rượu cùng Cẩu gia. _Thấy uống cũng kha khá rồi, Chương Khải Minh chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc với Cẩu gia._ _Chỉ thấy Chương Khải Minh đặt chén rượu trong tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cẩu gia, có một chuyện có thể cần sự giúp đỡ của ông."_ _"Nhưng yêu cầu có thể có chút quá đáng, hy vọng ông có thể nghe hết lời tôi nói rồi hẵng quyết định."_ _Thấy Chương Khải Minh nghiêm túc như vậy, Cẩu gia biết nhất định có chuyện quan trọng, liền thận trọng gật đầu._ _Chương Khải Minh trực tiếp mở lời: "Cẩu gia, tôi biết trong nhà ông có một bản Chiến Quốc Bạch Thư, mục đích lần này của tôi chính là nó."_ _Nghe vậy, vẻ mặt Cẩu gia có chút kỳ quái, tò mò hỏi: "Cậu muốn Chiến Quốc Bạch Thư?"_ _Chương Khải Minh ngạc nhiên gật đầu, có chỗ nào không đúng sao?_ _Sau đó thấy Cẩu gia không quan tâm nói: "Haizz, thứ đó cậu cứ lấy đi."_ _Nói xong, lại có chút mất mát nói: "Thứ đó để ở chỗ tôi, cũng chỉ làm tôi thêm áy náy, không có tác dụng gì."_ _Chương Khải Minh trực tiếp sững sờ, có gì đó không đúng?

Không phải là di vật của cha ông ta sao?

Không phải là báu vật của gia tộc sao?_ _Sao lại đồng ý dễ dàng như vậy?

Vậy những gì mình chuẩn bị bấy lâu nay không phải là uổng phí sao?_ _Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Cẩu gia, tôi phải nói thật cho ông biết, người thực sự có hứng thú với Chiến Quốc Bạch Thư là Cầu Đức Khảo."_ _"Tôi và hắn đã thực hiện một cuộc giao dịch, dùng bản sao Chiến Quốc Bạch Thư để đổi lấy một số thứ, bản gốc tôi sẽ trả lại cho ông."_ _Cẩu gia cười, nói: "Khải Minh, tôi không đùa đâu, thứ đó để trong tay tôi thật sự không có tác dụng."_ _"Nó luôn làm tôi nhớ đến chuyện xảy ra năm đó, mấy năm nay tôi đều áy náy, luôn..."_ _"Tóm lại, nếu cậu có dùng, lát nữa cứ mang đi, con người

cậu tôi tin tưởng, những thứ khác không cần nói nữa."_ _Nói thật, Chương Khải Minh rất cảm động, ở thế giới này, người đầu tiên hắn quen biết là Cẩu gia._ _Bây giờ Cẩu gia lại tin tưởng hắn như vậy, khiến hắn cảm thấy vô cùng ấm áp._ _Tiếp theo Chương Khải Minh không nói gì khác, chỉ cùng Cẩu gia uống rượu chúc mừng._ _Mãi đến bốn giờ chiều, hắn mới mang theo một chiếc hộp rời khỏi nhà Cẩu gia, đi về phía thương hành._ _Ngồi trong phòng, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ._ _Võ lực của một người dù có lợi hại đến đâu, trước chiến tranh quốc gia cũng vô cùng nhỏ bé._ _Thà rằng xây dựng một cơ sở sản xuất Penicillin, lúc đó ngầm hỗ trợ thuốc men._ _Hắn tin rằng với sự hỗ trợ của những loại thuốc này, thời gian chiến tranh có thể được rút ngắn đáng kể, những tổn thương gây ra cho người dân cũng sẽ ít đi._ _Nhưng trước tiên phải chọn một cơ sở bí mật để sản xuất, tốt nhất là trong một ngôi mộ cổ trong núi sâu._ _Nói đến mộ cổ, trong lòng Chương Khải Minh khẽ động, hắn nhớ có một nơi gọi là thôn Mê Vụ có một ngôi mộ cổ._ _Vị trí địa lý ở đó không chỉ thuận tiện cho việc vận chuyển, mà còn tương đối bí mật, nếu đặt cơ sở ở đó, chắc sẽ an toàn._ _Năm đó có tộc nhân Chương Bất Tốn ở đó, lúc đó nếu cần nhân lực, cũng có thể cân nhắc._ _Nhưng Trương Cao Nguyên kia, phải nghĩ cách, buổi tối có thể bàn bạc với Chương Khải Sơn._ _Hoặc là hỏi Lục Minh Lễ?

Tin rằng ông ta chắc sẽ biết thông tin về Trương Cao Nguyên._ _Tìm được Trương Cao Nguyên cũng có nghĩa là tìm được sự tồn tại của thôn Mê Vụ, ngôi mộ cổ cũng không còn là vấn đề nữa._ _Nghĩ vậy, Chương Khải Minh cảm thấy cơ bản không có vấn đề gì, nhưng bây giờ phải hỏi hai cô gái, có thể sống cuộc sống ẩn dật như vậy không._ _Nhưng không vội, trước tiên phải giải quyết những chuyện khác đã, chỉ cần làm xong trước khi xác định kết hôn là được._ _Nghĩ xong, Chương Khải Minh cảm thấy có chút đau đầu, vội vàng ngủ một giấc cho tỉnh rượu._ _Xế chiều, Chương Khải Minh người đầy

mùi rượu mới tỉnh lại, cảm thấy thoải mái hơn nhiều._ _Thay bộ quần áo, Chương Khải Minh dặn dò một tiếng, sau đó ra ngoài._ _Hắn không đi thẳng đến biệt thự của Chương Khải Sơn, mà đến chỗ của Lục Minh Lễ._ _Qua hai lần tiếp xúc trước đó, Chương Khải Minh cảm thấy con người Lục Minh Lễ không tệ, ít nhất những việc hợp tác đều hoàn thành rất tốt._ _Tiến vào văn phòng, Lục Minh Lễ đã cười chờ sẵn, trà cũng đã pha xong._ _Sau khi hai người ngồi xuống, hắn vội vàng nói: "Tiểu Phật Gia, không biết chuyện của ngài, làm đến đâu rồi?"_ _Nhìn Lục Minh Lễ sốt ruột, Chương Khải Minh cười nói: "Lục tình báo quan, yên tâm đi, tất cả những mối nguy hiểm ngầm đều đã biến mất."_ _"Tôi đã phá hủy tất cả những thứ ở đó, cho dù ai có đến, cũng không thể làm được gì nữa."_ _Nghe vậy, ông ta cười nói: "Tốt, tốt quá, Tiểu Phật Gia đã làm được một việc lớn a."_ _"Đáng tiếc, chuyện này không thể nói ra ngoài, chỉ có tôi biết sự vất vả của ngài, có chút thiệt thòi cho ngài rồi."_ _Nghe vậy, Chương Khải Minh không quan tâm nói: "Lục tình báo quan, đừng nói những lời này nữa, tôi cũng không để tâm."_ _Vừa nói, Chương Khải Minh đặt chén trà xuống, nói: "Lần này tôi đến là để hỏi thăm một người, ông ở phương diện này khá rành."_ _Lục Minh Lễ sảng khoái gật đầu nói: "Không vấn đề, tôi nhất định sẽ giúp ngài hỏi thăm cẩn thận."_ _Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Người này tên là Trương Cao Nguyên, chắc cũng là một tướng lĩnh quân đội, nhưng tôi không biết chức vị cụ thể."_ _Lục Minh Lễ nghe xong, trực tiếp đi đến một cái tủ bên cạnh, lấy ra một tập hồ sơ._ _Sau đó nói: "Tiểu Phật Gia, ngài xem, có phải người này không, thật trùng hợp, người này cũng tên là Trương Cao Nguyên."_ _"Địa bàn đóng quân của ông ta cách Sa thành không xa, cho nên gần đây được chuyển giao cho tôi, ngài có thể xem qua."_ _Nhận lấy tài liệu, Chương Khải Minh không xem những thứ khác, mà cẩn thận xem thông tin ở cột người thân._ _Chỉ thấy trên đó viết: "Người thân: em gái Trương Khánh Bình, em rể Chương Bất

Tốn."_ _Không sai rồi, chính là người này, xem ra vận may thật tốt, vậy mà lại có được thông tin của hắn ngay lập tức._ _Cầm tài liệu trong tay, Chương Khải Minh nói: "Thật sự cảm ơn ông quá, cuối cùng cũng tìm được rồi."_ _Thấy vậy, Lục Minh Lễ không để lại dấu vết hỏi: "Tiểu Phật Gia, ngài tìm Trương Cao Nguyên làm gì vậy?"_ _Nghe câu hỏi của ông ta, Chương Khải Minh biết ông ta đã nghi ngờ, đang dò hỏi thông tin đây._ _Liền cười khổ nói: "Tôi thực ra không phải tìm ông ta, mà là em rể của ông ta, Chương Bất Tốn, là tộc nhân của tôi và đại ca."_ _"Tôi đã tìm kiếm lâu rồi, mãi gần đây mới có thông tin."_ _Nghe vậy, Lục Minh Lễ lộ vẻ mặt đã hiểu, ông ta biết những tộc nhân mà Chương Khải Sơn tin tưởng._ _Trong quân đội Sa thành, có rất nhiều tộc nhân của ông ta, cũng không có gì kỳ lạ._ _Thứ muốn có đã có được, Chương Khải Minh đứng dậy nói: "Lục tình báo quan, cảm ơn tài liệu của ông, tôi phải nhanh chóng đi nói với đại ca."_ _"Tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng có tin tức rồi, tôi nóng lòng muốn gặp mặt tộc nhân của mình."_ _Nghe vậy, Lục Minh Lễ hiểu ý gật đầu: "Được, Tiểu Phật Gia, vậy tôi không giữ ngài nữa."_ _Rời khỏi chỗ của Lục Minh Lễ, Chương Khải Minh vội vàng đi về phía biệt thự, đã đến lúc chuẩn bị kế hoạch rồi._ _Lúc Chương Khải Minh đến biệt thự, Chương Khải Sơn hai người đã ở bên trong đợi sẵn._ _Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh cũng không dài dòng, trực tiếp hỏi: "Hai người có biết người tên Trương Cao Nguyên không?"_ _Hai người suy nghĩ một lúc, Chương Khải Sơn nhíu mày nói: "Nghe quen quen, chắc là một tướng lĩnh quân đội cách đây không xa."_ _Chương Khải Minh gật đầu: "Không sai, chính là người này, lúc trước tôi đã đến chỗ Lục Minh Lễ xác nhận rồi."_ _"Ông ta có một người em rể, tên là Chương Bất Tốn, có ai nghe qua chưa?"_ _Nhìn hai người đang chìm trong suy tư, Chương Khải Minh cũng không vội, tuổi của Chương Bất Tốn không lớn, Chương Nhật Sơn chắc sẽ biết._ _Quả nhiên, không lâu sau Chương Nhật Sơn do dự

nói: “Nếu là tộc nhân của chúng ta, vậy thì tôi có thể sẽ biết.”_ _“Năm đó lúc tôi tập võ cùng mọi người, có một tộc nhân tên là Chương Bất Tốn.”_ _Chương Khải Minh gật đầu: “Chắc là tộc nhân của chúng ta, lúc đó Chương Phó quan đi cùng tôi một chuyến.”_ _“Tôi nhắc đến hai người họ, mục đích chính là vì một nơi, thôn Mê Vụ.”_ _“Hôm nay tôi đã thực hiện một cuộc giao dịch với Cầu Đức Khảo, tôi chuẩn bị xây dựng một cơ sở bí mật để sản xuất Penicillin, hỗ trợ chiến tranh của quốc dân.”_ _“Theo tôi, chỉ có làm như vậy, cống hiến tôi có thể làm mới là lớn nhất.”_ _Chương Khải Sơn hai người chấn kinh, sau đó sững sờ một lúc lâu, có lẽ căn bản không ngờ Chương Khải Minh sẽ đưa ra quyết định này._ _Hồi lâu sau, Chương Khải Sơn hỏi: “Vậy chuyện này và người đệ tìm, cùng nơi gọi là thôn Mê Vụ có quan hệ gì?”_ _Chương Khải Minh cẩn thận giải thích, nói: “Đầu tiên, nơi đó có một ngôi mộ cổ, bên trong cất giấu một bí mật trường sinh.”_ _“Tin tức này không thể tiết lộ, đó là trách nhiệm của Trương gia chúng ta, sau đó ngôi mộ này đủ bí mật, lúc đó tôi chuẩn bị đặt cơ sở sản xuất trong mộ, còn thôn Mê Vụ là nơi ở.”_ _Nghe tin tức này, Chương Khải Sơn trực tiếp đứng dậy, kinh ngạc hỏi: “Đệ có chắc không?

Đây là một tin xấu đấy.”_ _Không sai, chắc chắn là một tin xấu, ngôi mộ này một khi bị người của Trương Cao Nguyên vào, vậy thì không phải là chuyện tốt rồi._ _Chương Khải Sơn lại nói: “Thế này đi, mấy ngày nữa đệ và Chương Phó quan, trước tiên giải quyết vấn đề ngôi mộ này đã, còn về Trương Cao Nguyên...”_ _Trầm tư, đây không phải là chuyện đơn giản, đặc biệt là hai người mặc dù cùng một chiến khu, nhưng lãnh đạo lại không giống nhau, càng phải cẩn thận._ _Nhìn dáng vẻ khó xử của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh nói: “Trước tiên không cần quan tâm đến chuyện của Trương Cao Nguyên, tôi chuẩn bị đi gặp Chương Bất Tốn trước.”_ _“Còn nữa, tôi xây dựng cơ sở cần nhân lực, cho nên người của Trương gia

trong đội ngũ đều giao cho tôi đi, để tránh tiết lộ thông tin."_ _Nghe vậy, Chương Khải Sơn trực tiếp gật đầu, những tộc nhân này có thể tin tưởng là một phương diện, phương diện khác là có thể an toàn hơn một chút._ _Thực ra Chương Khải Minh lôi kéo Chương Bất Tốn, có Hình đao trong tay, khả năng sẽ lớn hơn một chút._ _Nhưng bây giờ nói thì có hơi sớm, lúc đó xem tình hình rồi tính._ _Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Đại ca, giúp em chuẩn bị một bức thư, lấy danh nghĩa tìm kiếm tộc nhân."_ _"Trước tiên đến chỗ Trương Cao Nguyên thăm dò tình hình, những chuyện còn lại sau này quyết định."_ _Nhìn Chương Khải Sơn rời đi viết thư, Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, lát nữa đi chọn người, tất cả tộc nhân đều chọn ra."_ _"Sau đó trang bị cho họ vũ khí tốt nhất, để họ đóng trại bên ngoài Sa thành."_ _Cầm bức thư của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh nói: "Vị trí thôn Mê Vụ, bây giờ phái người đi tìm kiếm đi."_ _"Sau khi xác định được vị trí, di dời toàn bộ người trong thôn ra ngoài, một người cũng không được để lại, những người này tôi không yên tâm."_ _Dặn dò xong mọi chuyện, Chương Khải Minh mới rời đi._ _Tiếp theo là tiếp xúc với Chương Bất Tốn, hy vọng hắn ta sẽ biết điều một chút, nếu không..._ _Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh nói với Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt: "Lát nữa tôi phải xuất phát rồi, đi chuẩn bị một số chuyện."_ _"Có thể trong thời gian ngắn sẽ không về, gặp chuyện gì thì cứ đến chỗ đại ca tôi là được."_ _Nhìn hai cô gái đang quan tâm nhìn mình, Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, lần này không có nguy hiểm."_ _"Tôi và Chương Phó quan dẫn theo bộ đội xuất phát, chủ yếu là để tìm kiếm tộc nhân, chỉ là quãng đường sẽ xa một chút."_ _Nghe vậy, Hoa Linh nói: "Ồ, vậy Tiểu Phật Gia về sớm nhé, em chờ anh."_ _Doãn Tân Nguyệt cũng cười nói: "Ở nhà yên tâm đi, có lô dược phẩm đó, chúng ta chắc chắn sẽ kiếm được tiền."_ _"Nhưng ở bên ngoài, phải chú ý an toàn."_ _Bước ra khỏi thương hành, quay đầu nhìn lại hai cô gái đang tiễn biệt, Chương Khải Minh

trực tiếp xuất phát._ _Ngoài thành, hội hợp với mọi người, hướng về vị trí của Trương Cao Nguyên xuất phát._ _Đi trên đường, Chương Khải Minh hỏi: "Chương Phó quan, tộc nhân của chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người vậy?"_ _Chương Nhật Sơn không cần suy nghĩ đáp: "Tổng cộng 87 người, toàn bộ đều được trang bị tốt nhất, yên tâm đi."_ _87 người, không ngờ lại ít như vậy?

Xem ra người của Trương gia thật sự sắp biến mất rồi, cũng không biết sau này đã xảy ra chuyện gì?_ _Đã hỏi mấy lần, Chương Khải Sơn không nói, Chương Nhật Sơn căn bản không biết chuyện năm đó, chỉ biết là một mớ hỗn loạn._ _Nhưng chắc cũng đủ dùng rồi, giai đoạn đầu chỉ cần bảo vệ tốt vòng ngoài của thôn Mê Vụ là được._ _Nhìn chiếc xe đang không ngừng tiến về phía trước, Chương Khải Minh chìm vào suy tư._ _Hai tầng đầu trong ngôi mộ cổ đều ổn, chỉ có tầng cuối cùng Bất Ngôn Kỵ có chút phiền phức._ _Nhưng phiền phức cũng phải dọn dẹp hết, nếu không căn bản không có cách nào yên tâm cải tạo._ _Sáng sớm, Chương Nhật Sơn nhìn thị trấn phía trước, nói: "Tiểu Phật Gia, chúng ta đến rồi, thị trấn này là nơi đóng quân của Trương Cao Nguyên."_ _Nhìn thị trấn xinh đẹp phía trước, Chương Khải Minh gật đầu: "Được, vậy chúng ta mau vào đi, gặp gỡ tộc nhân của chúng ta."_ _Đi dọc đường, mặc dù là xe quân sự, nhưng cũng không gây chú ý, người dân ở đây đã thấy nhiều rồi._ _Dừng xe trước một căn nhà lớn, mọi người xuống xe, cẩn thận quan sát._ _Xem ra gia đình Trương Cao Nguyên ở thị trấn nhỏ này có thực lực, vậy mà lại nuôi được một căn nhà lớn như vậy._ _Giao thư cho Chương Nhật Sơn, nhìn anh ta lên trước gọi cửa._ _Không cần đợi lâu, chỉ thấy cửa lớn của căn nhà mở ra, từ bên trong bước ra một người đàn ông vạm vỡ, vẻ mặt nghiêm túc._ _Bước lên trước, Chương Khải Minh nói: "Trương tư lệnh, mạo muội đến thăm, xin ngài lượng thứ."_ _Trương Cao Nguyên cười nói: "Không cần khách sáo, em trai của Phật Gia, chúng ta tự nhiên một chút là được, đi, vào

trong đi, tôi đã cho người đi gọi em rể tôi, lát nữa sẽ về."_ _Theo hắn đi vào phủ, trên đường đi Chương Khải Minh đã có một sự hiểu biết nhất định về con người Trương Cao Nguyên._ _Đây là một người có dã tâm, biết cách đối nhân xử thế, nhưng xem ra có mưu đồ, nếu không sẽ không khách sáo như vậy._ _Trong lòng Chương Khải Minh âm thầm cảnh giác, nhưng trên mặt lại cùng Trương Cao Nguyên nói cười vui vẻ, không để lộ chút khác thường nào._ _Hy vọng có thể nhanh chóng xong việc, giao tiếp với loại người này thật sự quá khó chịu.

Tại phòng khách dinh thự của Trương Cao Nguyên, mọi người ngồi xuống.

Sau khi người hầu dâng trà, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Vừa uống trà, Trương Cao Nguyên vừa nói: "Hai vị, không biết tình hình Trường Sa bây giờ thế nào?

Bên tôi lòng người đang có chút hỗn loạn." Chương Khải Minh đặt chén trà xuống, cười nói: "Trương tư lệnh khách sáo rồi, lúc vừa vào thành tôi thấy dân chúng vẫn ổn định." "Đều là nhờ có ngài ở đây nên mới được yên ổn như vậy.

Về phần Trường Sa, bây giờ cũng tạm ổn, nhưng cũng bị ảnh hưởng." Trương Cao Nguyên khiêm tốn cười rồi hỏi: "Tôi vừa thấy binh lính của ngài có súng tiểu liên, đó là thứ tốt đấy.

Không biết Phật Gia có thể giúp tôi giới thiệu, để tôi cũng mua một ít về dùng không?" Ồ, hóa ra nhiệt tình như thế là vì thấy đồ tốt mà không có kênh mua.

Chương Khải Minh trầm ngâm rồi nói: "Trương tư lệnh, chuyện này đại ca tôi chắc sẽ không từ chối, nhưng trang bị này rất khó lấy." Thấy ánh mắt của đối phương, Chương Khải Minh hạ giọng nói: "Hiện tại, sĩ quan tình báo ở Trường Sa là Lục Minh Lễ, đồng thời

hắn cũng phụ trách giám sát các bộ đội." "Chuyện này ngài hãy suy nghĩ kỹ, vạn lần đừng nói là tôi nói." Sắc mặt Trương Cao Nguyên trở nên vô cùng khó coi, có lẽ ông ta hoàn toàn không biết tin này.

Có sĩ quan tình báo giám sát, ý đồ mua vũ khí sẽ nhanh chóng bị báo cáo lên trên, lúc đó có thể sẽ có những biến động không hay.

Đội ngũ của ông ta không tinh nhuệ bằng của Chương Khải Sơn, số lượng cũng không nhiều bằng, nếu vì vũ khí mà bị điều đến chiến trường cùng cấp, đến lúc đó khóc cũng không kịp.

Thế là, Trương Cao Nguyên nghiêm mặt nói: "Cảm ơn nhiều, chuyện này tôi sẽ suy nghĩ lại." Ba người chuyển chủ đề, chẳng mấy chốc lại vang lên tiếng cười, không biết có mấy phần là thật.

Đột nhiên, cửa phòng khách bị đẩy ra, một người đàn ông mặc quân phục sư trưởng bước vào.

Gương mặt anh tuấn, cộng thêm vóc dáng cao ráo, vừa nhìn đã biết là nhân tài trong quân đội.

Trương Cao Nguyên đi đến bên người đàn ông, giới thiệu: "Đây là em rể tôi, tên là Chương Bất Tốn." Sau đó lại nói với Chương Bất Tốn: "Hai vị đối diện đến tìm người thân, tên là Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn, các cậu cứ trò chuyện đi." Nói xong, Trương Cao Nguyên rời khỏi phòng khách, để lại không gian cho ba người Chương Khải Minh.

Thấy hai người kia đứng yên không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn đối phương, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, mọi người ngồi xuống nói chuyện đi." Nhìn Chương Bất Tốn đầy khí chất ở đối diện, Chương Khải Minh nói: "Thế nào?

Có ấn tượng gì với Chương Nhật Sơn bên cạnh tôi không?" Chương Bất Tốn nhíu mày nói: "Có chút ấn tượng, hình như từng

huấn luyện chung, nhưng ký ức không rõ lắm." Quay đầu nhìn Chương Nhật Sơn, chỉ nghe anh ta nói: "Không sai đâu, chính là cái mặt lạnh đó." Nghe vậy, Chương Khải Minh rút thanh Hình đao sau lưng ra, đặt lên bàn.

Sau đó nói: "Xem đi, có nhận ra thanh đao này không, có biết nó có ý nghĩa gì không?" Chương Bất Tốn không đưa tay ra, chỉ hơi cúi người, cẩn thận quan sát thanh đao trên bàn.

Một lúc lâu sau mới nói: "Hình đao?

Vì tôi đã phạm lỗi sao?" Thấy Chương Bất Tốn có phần căng thẳng, Chương Khải Minh lắc đầu: "Nhận ra là tốt rồi, nếu không tôi lại phải thanh lý môn hộ." "Để ngăn cản ngươi phạm sai lầm, ngươi đã đến thôn Mê Vụ rồi đúng không?" Sắc mặt Chương Bất Tốn biến đổi, rồi hạ giọng nói: "Đã đến, nhưng chưa hành động, tin tức cũng chưa truyền ra ngoài, nhưng..." Hử?

Lẽ nào có tình huống bất thường?

Bắt gặp ánh mắt của Chương Khải Minh, Chương Bất Tốn nói: "Nhưng có rất nhiều binh lính đi cùng tôi, hiện đang đóng quân ở gần đó." Chuyện này khó giải quyết rồi, nơi đó không thể để lộ được, nếu đám binh lính đó quay về, e rằng tin tức sẽ không giấu được.

Thế là, Chương Khải Minh trong lòng trở nên tàn nhẫn, trầm giọng nói: "Ngươi nên biết sứ mệnh của Trương gia chứ?" Thấy đối phương sắc mặt khó coi gật đầu, Chương Khải Minh tiếp tục: "Trong ngôi mộ đó có những thứ không nên xuất hiện." "Vì vậy, đám thuộc hạ của ngươi, ta chỉ có thể giải quyết bọn họ.

Tuy có hơi tàn nhẫn, nhưng bắt buộc phải làm." Nghe vậy, Chương Bất Tốn lập tức đứng dậy, lớn tiếng nói: "Không được, đó đều là huynh đệ thuộc hạ của ta, không thể đối xử với họ như vậy." Thấy thế, sát khí trong mắt Chương Khải Minh lóe lên, lạnh lùng nói:

“Vậy ngươi muốn ta tắm máu cả dinh thự nhà họ Trương này sao?” “Tốt nhất hãy suy nghĩ cho kỹ, việc nên làm thì hãy làm, đừng để ta thất vọng.” “À phải rồi, tốt nhất đừng để lộ bất kỳ thông tin nào, nếu không, ngươi cũng không cần sống nữa, cùng dinh thự này chôn cùng đi.” Nói xong, Chương Khải Minh dẫn Chương Nhật Sơn trực tiếp rời đi, để lại Chương Bất Tốn với vẻ mặt âm trầm.

Ra ngoài, Chương Khải Minh giao phó: “Chương phó quan, bây giờ cậu đi liên lạc với đại ca, hỏi vị trí cụ thể của thôn Mê Vụ.” “Tôi có chút không yên tâm, chúng ta mau đến đó một chuyến, đề phòng tin tức từ đó truyền ra.” Nhìn Chương Nhật Sơn rời đi, Chương Khải Minh trực tiếp lên xe, sau đó nói: “Đi, chúng ta ra ngoại thành hạ trại nghỉ ngơi.” Ngồi trong lều, Chương Khải Minh có chút đau đầu, chậm một bước mà lại để họ tìm ra thôn Mê Vụ.

Nhưng cũng tốt, ít nhất đã ngăn được Trương Cao Nguyên biết tin này.

Hắn tin Chương Bất Tốn sẽ không ngu ngốc đến mức khăng khăng nói cho Trương Cao Nguyên cái tin tức có thể mang đến cái chết này.

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ, Chương Nhật Sơn bước vào, tay cầm một tấm bản đồ.

Vào trong, anh ta đặt bản đồ lên bàn rồi nói: “Tiểu Phật Gia, ngài xem, đây là thôn Mê Vụ.” “Người của Phật Gia lúc này chắc đang di dời dân làng thôn Mê Vụ, nhưng không gặp người nào khác.” Chương Khải Minh gật đầu, thuộc hạ của Chương Bất Tốn chắc đang ở một hướng khác nên không gặp nhau.

Nhìn vào ký hiệu trên bản đồ, Chương Khải Minh suy nghĩ kỹ rồi nói: “Chương phó quan, cậu ở lại đây, đợi câu trả lời của Chương Bất Tốn.” “Tôi bây giờ sẽ dẫn người xuất phát, đến nơi đó trước tiên

khống chế những người kia rồi tính sau, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Định xong kế hoạch, Chương Khải Minh dẫn binh lính rời đi.

Dọc đường có bản đồ chỉ dẫn, mọi người cẩn thận đối chiếu, cuối cùng cũng không đi sai đường.

Địa hình ở đây quá phức tạp, có rất nhiều ngã rẽ, nếu không quen thuộc thì căn bản không tìm được đường.

Khi mọi người sắp đến nơi được đánh dấu trên bản đồ, binh lính đi trước do thám đã quay về.

Chương 92

Theo báo cáo của anh ta, phía trước một cây số có một doanh trại, đó là nơi thuộc hạ của Chương Bất Tốn đóng quân.

Số lượng không nhiều, khoảng ba mươi người, cảnh giác cũng không cao.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Nếu đã vậy, cứ năm mươi người qua đó, tước vũ khí của chúng rồi trói lại trong doanh trại." Nhìn binh lính rời đi, Chương Khải Minh phất tay, ra hiệu tạm dừng, một lát nữa sẽ tiếp tục lên đường.

Đợi tiếng súng phía trước dừng lại, mọi người mới tiếp tục xuất phát.

Đến doanh trại xem xét, không có bất kỳ thương vong nào, tất cả mọi người trong doanh trại đều bị trói lại.

Chương Khải Minh nhìn những người đang có chút hoảng sợ, nói: "Không cần lo lắng, bây giờ sẽ không giết các ngươi, cứ ngoan ngoãn chờ đi." Nói xong, hắn mang đám tù binh này đi, hướng về vị trí thôn Mê Vụ.

Đến nơi, Chương Khải Minh phát hiện hành động di dời chắc đã kết thúc, cả thôn không một bóng người.

Đi dạo một vòng, cảm thấy cũng không tệ, nếu sống ở đây thì cũng là một chốn đào nguyên lánh đời.

Nhìn đám tù binh, trong đó có một sĩ quan, chắc là phó quan của Chương Bất Tốn.

Sai người dẫn hắn đến, Chương Khải Minh hỏi: "Nói đi, ngôi mộ cổ ở vị trí nào." "Tốt nhất hãy hiểu rõ lời ta nói, đừng gây họa cho

Chương Bất Tốn." Vị phó quan vốn đang định chửi bới, nghe vậy thì kinh ngạc hỏi: "Ngươi là ai, sao lại biết sư trưởng của chúng tôi?" Chương Khải Minh quay người, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Ta tên Chương Khải Minh, còn về thân phận?" "Ngươi có thể coi ta là tộc nhân của sư trưởng ngươi, đến đây có lẽ là để thanh lý môn hộ." Vị phó quan nghe vậy hỏi: "Nếu đã là đồng tộc, tại sao lại đối xử với chúng tôi như vậy?

Không sợ sư trưởng của tôi trở mặt sao?" "Trở mặt?

Dựa vào Chương Bất Tốn?

Ngươi nghĩ nhiều rồi đấy." Chương Khải Minh vỗ vỗ vai hắn.

Sau đó tiếp tục nói: "Bây giờ phải xem ta có muốn giữ lại tính mạng của hắn không, hiểu chưa?" Sắc mặt gã phó quan trở nên vô cùng khó coi, sau đó nói: "Tôi có thể dẫn ngài đến vị trí ngôi mộ cổ, nhưng ngài không được làm hại những binh lính này." Nhìn những binh lính bị trói ở đằng xa, Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, số phận của những binh lính này không nằm ở ta, mà là xem Chương Bất Tốn lựa chọn thế nào." Theo sau gã phó quan, Chương Khải Minh và mọi người đến ngọn núi sau làng, không lâu sau, họ nhìn thấy một cửa mộ đã được đào ra.

Nhìn dấu vết, ngôi mộ này chỉ mới được đào ra, nhưng chưa có ai vào, Chương Khải Minh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà chuyện chưa đến mức tồi tệ nhất.

Tiếp theo là giải quyết vấn đề của Chương Bất Tốn, cũng không biết hắn sẽ lựa chọn thế nào.

Trở lại thôn Mê Vụ, mọi người dọn dẹp phòng ốc, mỗi người tự chọn một phòng để nghỉ ngơi.

Trưa ngày hôm sau, Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn hai

người đã đến thôn Mê Vụ.

Nhìn những binh lính bị trói, Chương Bất Tốn tuy có chút lo lắng, nhưng cũng không có phản ứng quá khích.

Hắn chỉ xem xét tình hình, sau đó vào phòng gặp Chương Khải Minh.

Vừa gặp Chương Khải Minh, Chương Bất Tốn đã quỳ một gối xuống nói: "Chương Bất Tốn nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của ngài." Thấy vậy, Chương Khải Minh có chút ngạc nhiên nhìn Chương Nhật Sơn bên cạnh, sau đó đỡ Chương Bất Tốn dậy.

Rồi nghe Chương Nhật Sơn nói: "Tiểu Phật Gia, Chương Bất Tốn nguyện ý gia nhập phe chúng ta, tôi đã nói cho hắn nghe những sắp xếp của ngài." "Hắn đồng tình với quyết sách của ngài, nên nguyện ý nghe theo mệnh lệnh." Nghe vậy, Chương Khải Minh vui vẻ gật đầu: "Tốt, Chương Bất Tốn, ngươi không làm ta thất vọng." "Nhưng mà, bên Trương Cao Nguyên, ngươi còn có vợ, định sắp xếp thế nào?" Chương Bất Tốn thẳng thắn nói: "Lúc đến tôi đã sắp xếp cả rồi, tôi sẽ nói với Trương Cao Nguyên về một cuộc giao dịch." "Tôi có thể giúp ông ta có được thuốc men giá rẻ, gần đây danh tiếng của penicillin đã vang dội, tôi tin ông ta sẽ đồng ý." "Về phần vợ tôi, tôi sẽ bí mật đón cô ấy đến đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Chương Khải Minh nghe xong, như vậy cũng được, chỉ cần không để người khác phát hiện ra đây là được.

Tiếp theo, họ tiến hành kế hoạch của Chương Bất Tốn, phải mất cả tuần sau mới xong việc.

Nhưng Chương Khải Minh cũng chưa hoàn toàn tin tưởng, cần phải xem biểu hiện sau này của hắn.

Sắp xếp cho binh lính mang theo canh giữ thôn Mê Vụ, đặc biệt không được để bất kỳ ai ra ngoài.

Sau đó Chương Khải Minh dẫn Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn hướng về ngôi mộ cổ.

Lần này chuẩn bị ba người xuống, bên trong nguy hiểm như vậy, các binh lính khác xuống cũng không có tác dụng lớn.

Thà ít người một chút, thương vong cũng sẽ ít hơn.

Mở cửa mộ, ba người Chương Khải Minh bước vào trong mộ đạo.

Đi dọc theo mộ đạo không xa, ba người dừng bước, cẩn thận nhìn vào bức bích họa đột nhiên xuất hiện.

Trên mộ đạo vẽ một cây cổ thụ khổng lồ, trông vừa tinh xảo lại vừa ghê tởm.

Cảm giác này rất kỳ lạ, không biết tại sao lại có.

Cố nén sự bất an trong lòng, mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Đột nhiên, Chương Bất Tốn nói: "Dừng lại, ở đây chắc chắn có bố trí cơ quan." "Nhìn những viên gạch mộ đằng kia, hình như có một số viên hơi nhô cao hơn một chút." Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn cẩn thận ngồi xổm xuống, quan sát kỹ, quả nhiên phát hiện điều bất thường.

Chỉ thấy những viên gạch mộ phía trước cao thấp không đều, có một trật tự sắp xếp đặc biệt.

Cơ quan bây giờ không phải là thế mạnh của Chương Khải Minh, thế là hắn lùi lại vài bước, nhường chỗ cho Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn.

Cẩn thận dò dẫm, mỗi viên gạch mộ đều được quan sát kỹ lưỡng, sau đó mới đặt chân xuống.

Nhìn hai người mãi mới đi được một bước, Chương Khải Minh có chút bực bội.

Sau này nơi đây sẽ có người qua lại, nếu đoạn cơ quan nào cũng như thế này, việc xây dựng căn cứ sẽ rất khó khăn.

Xem ra sau này phải cho người chuyên phá giải những cơ quan này mới được, nếu không thì không thể xây dựng được.

Theo sau hai người, ba người Chương Khải Minh cẩn thận đi qua khu vực cơ quan này.

Lại xuất phát không lâu, ba người gặp được gian mộ thất đầu tiên.

Nhìn cánh cửa đá trên tường mộ đạo, Chương Khải Minh nói: "Tôi mở cửa, hai người cảnh giới." Chương Khải Minh cẩn thận đẩy cửa đá ra, chưa kịp để ba người nhìn rõ bố trí bên trong, đã phát hiện một bóng đen lao tới.

Thấy vậy, Chương Khải Minh lập tức lùi lại, sau đó quan sát kỹ.

Đợi nhìn rõ bóng đen, ba người có chút ngơ ngác nhìn nhau, cái bóng đen này căn bản không phải tống tử.

Đó là một cỗ thi thể bị treo lên, chỉ cần cửa đá bị đẩy ra là sẽ rơi xuống.

Cái trò này, mở cửa hù một phen?

Chương 93

Cũng quá trẻ con rồi.

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị bước qua thi thể, đi vào mộ thất, Nộ Tình trong ba lô kêu lên một tiếng.

Nghe vậy, Chương Khải Minh vội vàng dừng bước, sau đó nói: "Mau lùi lại, thi thể này có vấn đề." Lùi đến vị trí an toàn, ngay khi Chương Khải Minh vừa bế Nộ Tình ra.

Họ thấy thi thể trước mắt xảy ra biến hóa, trông rất ghê tởm.

Nếu không phải ba người có sức chịu đựng tâm lý tốt, e rằng đã nôn ra tại chỗ.

Chỉ thấy, từ trên người thi thể từ từ rỉ ra một số con bọ màu đen, tụ lại với nhau trông như một vũng nước đen.

Nhìn kỹ, những con bọ màu đen này lại là động vật thân mềm giống như đỉa.

Nộ Tình vừa xuất hiện, đã tỏ ra vô cùng hứng thú với đám bọ trên mặt đất, không ngừng vỗ cánh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không ngăn cản, trực tiếp buông tay.

Không còn bị Chương Khải Minh trói buộc, Nộ Tình trực tiếp lao về phía đám bọ.

Đối mặt với những con bọ ghê tởm, nó như thể thấy món ngon, vội vàng bắt đầu săn mồi.

Đối mặt với sự tấn công của Nộ Tình, đám bọ vừa nãy còn đang bò về phía ba người, giờ đã có chút hoảng loạn.

Nhưng tốc độ của chúng quá chậm, căn bản không thoát khỏi tầm mắt của Nộ Tình, chỉ có thể từ từ bị nuốt chửng.

Nhìn đám bọ giảm đi từng chút một, Chương Bất Tốn kinh ngạc hỏi: "Một con gà?

Lại lợi hại đến thế?" "Tuy không biết là bọ gì, nhưng vừa nhìn đã biết có độc, vậy mà nó không sao cả?" Chương Nhật Sơn bên cạnh cười nói: "Cậu đừng nói bậy, đây là Nộ Tình, có thể nó nghe hiểu đấy." "Yên tâm đi, Nộ Tình không sao đâu, nó thích ăn các loại độc trùng." Không lâu sau, độc trùng trên mặt đất đều bị Nộ Tình ăn sạch, trông có vẻ nó vẫn chưa thỏa mãn, khẩu vị ngày càng lớn.

Chương Khải Minh bất lực lắc đầu: "Nộ Tình, đừng vội, ở đây chắc chắn còn độc trùng, đợi một lát nữa đi." Nghe vậy, Nộ Tình kêu vài tiếng, sau đó đi loanh quanh.

Có vẻ như không tìm được độc trùng khác nó sẽ không từ bỏ.

Ba người Chương Khải Minh không để ý đến nó, cẩn thận bước qua thi thể trên mặt đất, đi vào trong mộ thất.

Chuẩn bị xem kỹ, bên trong sẽ có thứ gì tốt, lại bố trí cạm bẫy nguy hiểm như vậy.

Vừa vào mộ thất, ba người đầu tiên nhìn thấy là một cỗ quan tài đá ở trung tâm.

Sau đó mới thấy những minh khí đặt trên mặt đất xung quanh, đều là đồ sứ bình bình lọ lọ, được bảo quản rất tốt.

Nhìn xung quanh, cả gian mộ thất không còn thứ gì khác, trông vô cùng đơn sơ.

Bên cạnh quan tài, ba người quan sát kỹ, toàn bộ thân quan tài chỉ có trên nắp là có một số hình khắc.

Trông giống một loại văn tự nào đó, lại giống như tranh vẽ, căn bản không nhìn ra được, thực sự quá trừu tượng.

Quay đầu nhìn hai người kia, chỉ thấy họ cũng mù tịt, hoàn toàn không hiểu.

Bất lực lắc đầu, xem ra chỉ có thể trực tiếp mở quan tài, xem bên trong có thứ gì đặc biệt không.

Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn hai người lấy dụng cụ ra, cẩn thận di chuyển nắp quan tài, Chương Khải Minh thì đứng bên cạnh cảnh giới.

Theo tiếng ma sát vang lên, những thứ bên trong quan tài từ từ lộ ra trước mắt mọi người.

Chưa đợi quan tài mở hoàn toàn, Chương Khải Minh đã nhìn thấy rất nhiều minh khí tinh xảo, xem ra lần này thu hoạch sẽ không tồi.

Đợi quan tài được mở hoàn toàn, chỉ thấy bên trong nằm một cỗ thi thể nữ, được bảo quản khá tốt, nhưng đã trở thành xác khô.

Quan sát kỹ, Chương Khải Minh nói: "Lấy minh khí bên trong ra đi, trước tiên để ở góc tường." "Còn quan tài, lúc sau mang ra ngoài, không thể để lại đây." Nghe phân phó, hai người vội vàng lục lọi minh khí bên trong, sau đó từng món một xếp ngay ngắn.

Đột nhiên, Chương Khải Minh thấy dưới ống tay áo của xác nữ dường như có thứ gì đó.

Cẩn thận vén ống tay áo lên, chỉ thấy bên dưới lộ ra một chiếc hộp bằng đồng xanh, trên đó cũng vẽ một cây cổ thụ.

Quan sát kỹ, Chương Khải Minh phát hiện đó là một cây đa, nhưng trông vô cùng kỳ dị.

Cầm chiếc hộp ra xa một chút, đồng tử Chương Khải Minh co lại,

cuối cùng cũng phát hiện ra điểm bất thường.

Hình khắc trên đó trông như một cây đa, nhưng nhìn từ xa lại thấy cây này dường như do người biến thành.

Chương Khải Minh trầm giọng nói: "Hai người xem, hình khắc trên đó có phải là một người không?" Hai người họ đi đến xem, sau đó ngây người.

Chỉ thấy hình khắc trên đó tuy có rất nhiều cành cây, nhưng phần thân chính rõ ràng có thể nhìn ra một khuôn mặt người, sau đó ở phần rễ cây, đôi chân người đó trông rất rõ ràng.

Chương Nhật Sơn có chút không thể tin nổi nói: "Tiểu Phật Gia, đây không phải là trùng hợp chứ?" Chương Bất Tốn cũng kinh ngạc nói: "Đúng vậy, sao người lại có thể biến thành cây đa được?

Chắc là trùng hợp trong điêu khắc thôi?" Chương Khải Minh không nói gì, hắn cảm thấy chắc chắn không phải trùng hợp, một nghệ nhân giỏi như vậy sẽ không phạm phải sai lầm sơ cấp thế này.

Nhìn chiếc hộp đồng trong tay, Chương Khải Minh trực tiếp mở nó ra.

Chỉ thấy bên trong đặt một miếng thịt khô quắt, chắc đã lâu rồi, vết máu đều đã biến thành màu đen.

Đột nhiên Chương Khải Minh nghĩ, lẽ nào miếng thịt này cũng giống như cỗ thi thể trong mộ thất chính kia?

Ăn vào sẽ biến thành quái vật?

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ, Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn hai người cứ nhìn chằm chằm vào thứ bên trong hộp.

Trông như thể nhìn thấy bảo bối, sắp đưa tay ra lấy.

Chương Khải Minh hoàn hồn, thấy hai người đưa tay ra, vội vàng lùi lại, sau đó đậy nắp hộp lại.

Bị giật mình, hai người mới tỉnh táo lại, có chút kỳ lạ đứng đó.

Chương 94

Điều này khiến Chương Khải Minh có chút không hiểu, hai người này đều có sức mạnh huyết mạch, sao lại trúng chiêu?

Đi tới, vỗ cho hai người tỉnh lại, sau đó hỏi: "Vừa nãy hai người bị sao vậy?

Cứ như rơi vào ảo giác." Chương Nhật Sơn nhíu mày nói: "Tôi cũng không biết, nhưng vừa nãy tôi rất muốn ăn viên đan dược trong hộp." Bên kia Chương Bất Tốn cũng vậy, nhưng thứ hắn thấy là một quả trái cây.

Chương Khải Minh vẻ mặt kỳ quái nhìn hai người, sau đó nói: "Chắc là trúng chiêu rồi." Vừa nói vừa lắc lắc chiếc hộp trong tay, tiếp tục: "Bên trong đặt một miếng thịt xác khô, hai người muốn nếm thử không?" Nhìn sắc mặt khó coi của hai người, Chương Khải Minh vô lương tâm cười phá lên, thực sự quá buồn cười.

Một lúc lâu sau, thấy hai người đã bình thường trở lại, Chương Khải Minh nói: "Thứ trong hộp này chính là bí mật mà chúng ta cần phải tiêu diệt." "Tuy không biết nó hình thành thế nào, nhưng nếu thứ này bị lộ ra ngoài, còn lợi hại hơn cả trúng khí độc của chó." "E rằng lúc đó tất cả mọi người sẽ biến thành một loại quái vật kỳ dị nào đó." Chương Nhật Sơn hiểu ra, nói: "Tiểu Phật Gia, thứ này có giống với bí mật mà Trương gia chúng ta bảo vệ không?" Chương Khải Minh gật đầu: "Không sai, tuy là sản phẩm thất bại, nhưng ta cảm thấy thứ này có thể bắt nguồn từ bí mật mà Trương gia chúng ta bảo vệ." "Không biết tộc nhân lúc đó sao lại có sai sót lớn như vậy, may mà không để lại hậu họa quá lớn." Sau khi kiểm tra lại gian mộ thất này, ba người không phát hiện thêm gì nữa, thế là tiếp tục tiến lên.

Đi trong mộ đạo, Chương Nhật Sơn hỏi: "Thứ trong chiếc hộp đồng đó, tại sao lại khiến hai chúng tôi sinh ra ảo giác?" Chương Khải Minh suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi có thể kháng cự ảo giác, có lẽ là do huyết mạch biến đổi." "Trước đây trong thế giới Vẫn Đồng, mắt tôi đã xảy ra một số biến đổi kỳ lạ, nên mới không bị ảo giác mê hoặc." Chương Bất Tốn bên cạnh lúc này nói: "Tôi có thể hỏi, bây giờ gia tộc thế nào rồi không?" Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn nhìn nhau, sau đó nói: "Gia tộc có lẽ đã tan rã, tộc nhân chắc đã lưu lạc khắp nơi." "Thực ra tôi cũng không biết năm đó gia tộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi có nhớ không?" Chương Bất Tốn nhíu mày nói: "Tôi cũng không có ấn tượng cụ thể, lúc đó còn quá nhỏ, chỉ nhớ là rất hỗn loạn." "Sau đó tôi được tộc nhân đưa đi, rồi được gửi đến một gia đình, sống ở đó đến giờ." Xem ra bí mật này bây giờ có lẽ chỉ có Chương Khải Sơn biết, nhưng Chương Khải Minh có một dự cảm.

Sự biến đổi của Trương gia có thể liên quan đến Vương gia, nhưng không có bằng chứng, chỉ là suy đoán.

Đột nhiên, mộ đạo phía trước biến mất, xuất hiện một cánh cửa đá.

Ba người dừng lại, trước tiên dùng sức đẩy, phát hiện cửa đá không hề nhúc nhích, chắc là có cơ quan khống chế.

Để hai người kia nghiên cứu, Chương Khải Minh thì nhìn chiếc hộp đồng trong tay ngẩn người.

Chủ yếu là thứ này quá kỳ lạ, lại có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Đột nhiên, Nộ Tình dưới chân kêu lên một tiếng, Chương Khải Minh vội vàng cất hộp đi, cẩn thận cảnh giới.

Trước đó hắn đã dặn Nộ Tình, chỉ khi phát hiện độc trùng mới

được kêu, xem ra lại có biến cố.

Nộ Tình nhìn về phía góc tường, giương cánh, trông như thể gặp phải thứ gì đó có uy hiếp.

Chương Khải Minh hiểu ra, nói: "Tiếp tục tìm cơ quan đi, tôi qua đó xem." Vừa nói, Chương Khải Minh vừa rút Hình đao sau lưng, cẩn thận tiến lại gần.

Đến bên tường, hắn nhìn về phía góc tường, hoàn toàn không phát hiện thứ gì.

Nhưng Nộ Tình sẽ không cảm nhận sai, cảm ứng của nó đối với độc trùng rất chính xác.

Thế là, Chương Khải Minh cất Hình đao, đeo găng tay sắt vào, nhẹ nhàng gõ vào nơi Nộ Tình đang nhìn chằm chằm.

Sau đó nghe thấy vài tiếng giòn tan, quả nhiên, chỗ đó là rỗng, bên trong có thể giấu thứ gì đó.

Chương Khải Minh bảo Nộ Tình lùi lại, sau đó vận công phu《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, truyền lực đạo lên găng tay sắt.

Sau đó nghe một tiếng "ầm", viên gạch mộ không quá dày đó trực tiếp bị Chương Khải Minh đánh vỡ.

Thấy biến cố, Chương Khải Minh không vội kiểm tra thứ bên trong, lập tức lùi lại, đề phòng có thứ gì đó tấn công.

Ở nơi an toàn, hắn cẩn thận nhìn về phía bị đánh vỡ.

Chỉ thấy bên trong toàn là nhện trắng, trông đáng yêu, nhưng độc tính chắc chắn rất mạnh.

Nếu không, Nộ Tình sẽ không hứng thú, cũng không vội vã như vậy.

Trong lúc Chương Khải Minh đang quan sát, Nộ Tình đã trực tiếp

chạy tới.

Nhưng điều khiến Chương Khải Minh kỳ lạ là, chỉ có năm con nhện trắng, nhưng Nộ Tình lại không tấn công trực tiếp.

Nó cứ loanh quanh dò xét, có vẻ rất kiêng dè đám nhện trắng này.

Xem ra, nếu Nộ Tình bị cắn trúng, có lẽ cũng sẽ trúng độc.

Thấy vậy, Chương Khải Minh suy nghĩ một lúc, sau đó cất găng tay sắt, đổi sang Hình đao.

Hắn chuẩn bị giúp Nộ Tình săn giết năm con nhện trắng này, dùng trường binh khí vẫn tốt hơn, để tránh bị cắn.

Từ từ đến sau lưng Nộ Tình, nhìn một trong những con nhện trên mặt đất, Hình đao trong tay Chương Khải Minh lóe lên.

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị thu đao, lại kinh ngạc phát hiện, trên mặt đất tuy có một vết đao, nhưng vẫn còn đủ năm con nhện.

Cú tấn công vừa rồi, lại bị nó né được, tốc độ có chút nhanh.

Xem ra, nếu không có Nộ Tình kìm hãm, e rằng đám nhện này đã sớm bắt đầu tấn công rồi.

Cầm Hình đao trong tay, Chương Khải Minh tập trung chú ý, nhìn chằm chằm vào một con nhện.

Đột nhiên, Chương Khải Minh động, trực tiếp toàn lực thi triển《Nhiên Mộc Đao Pháp》, một lần chém ra chín nhát.

Chỉ thấy một trận đao quang lóe lên, con nhện bị nhắm đến cuối cùng cũng bị chém trúng.

Nhưng lần tấn công này có phần may mắn.

Vừa nãy Chương Khải Minh tấn công, chỉ có nhát đao đầu tiên

nhắm vào con nhện, tám nhát còn lại đều chém vào xung quanh.

Dù vậy, cũng chỉ có một nhát chém trúng con nhện.

Thấy một con nhện bị giết, cục diện thay đổi, Nộ Tình không còn kiêng dè, bắt đầu tìm cơ hội.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không rảnh rỗi, tiếp tục chuẩn bị giúp Nộ Tình tấn công những con nhện khác.

Đột nhiên, Nộ Tình tấn công, chỉ thấy nó mổ một phát với tốc độ cực nhanh, một trong những con nhện không kịp né.

Một chân nhện trực tiếp bị Nộ Tình mổ đứt, xem ra tốc độ của Nộ Tình cũng rất nhanh, hai bên không hơn kém nhau là bao.

Thấy con nhện tàn tật đó, mắt Chương Khải Minh sáng lên, nhắm chuẩn cơ hội trực tiếp tấn công.

Lần này khá may mắn, chỉ chém ra bốn nhát, con nhện bị nhắm đến đã bị chém thành hai nửa.

Nhìn ba con nhện còn lại, Nộ Tình trực tiếp phát động tấn công, mổ liên tục.

Chương 95

Chương Khải Minh ở bên cạnh điên cuồng bổ đao, không lâu sau, tất cả nhện đều bị giết chết.

Nhìn Nộ Tình đang nuốt chửng lũ nhện, tuy đã thắng, nhưng Chương Khải Minh không hề có cảm giác vui mừng.

Nếu không có Nộ Tình, có thể hắn còn không đối phó nổi lũ nhện này, điều này khiến hắn có chút khó chấp nhận.

Hai người Chương Nhật Sơn ở phía sau đã mở được cửa đá, thấy Chương Khải Minh có chút thất thần, liền chậm rãi bước tới.

Chương Nhật Sơn cười nói: "Tiểu Phật Gia, đừng nghĩ nhiều quá, ít nhất ngài cũng có thể đối phó với lũ nhện trắng." "Vừa nãy nếu là tôi, có lẽ mệt chết cũng không tấn công trúng một con nào." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười khổ nói: "Không sao, chỉ là có chút không chấp nhận được, cảm thấy mình quá yếu." Lắc đầu, nhìn Nộ Tình đã ăn xong, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, tôi không sao, chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông." "Nếu cửa đã mở, vậy chúng ta mau vào thôi." Ba người một gà tiếp tục xuất phát, đi qua cửa đá, đến một đại sảnh rộng lớn.

Ở đây có ba cánh cửa đá, xem ra có ba gian mộ thất, gian có cửa mộ lớn nhất, chắc là mộ thất chính.

Xem xét một lúc, ba người quyết định đi vào nhĩ thất bên trái trước, dù sao cũng phải vào, cứ xem gian đơn giản trước đã.

Đứng trước cửa mộ, ba người cẩn thận đẩy ra, lộ ra diện mạo thật sự của nhĩ thất.

Qua cánh cửa đá hé mở, ba người có thể nhìn rõ kết cấu bên trong

mộ thất.

Gian mộ thất này không lớn, khoảng hai mươi mét vuông, bên trong cũng không đặt quan tài.

Xuất hiện ở vị trí trung tâm mộ thất là một cái hòm bằng đá, trên đó treo một sợi xích sắt đã gỉ sét.

Xem ra thứ đặt bên trong là vật mà chủ mộ rất coi trọng, nếu không sẽ không dùng riêng một gian mộ thất để cất giữ.

Ba người cẩn thận tìm kiếm xung quanh, phát hiện không có chỗ nào bị bỏ sót, sau đó mới tập trung lại ở giữa mộ thất.

Nhìn chiếc hòm trên bệ đá, Chương Bất Tốn nói: "Loại hòm này đặt ở đây, hình như có chút không đúng." "Không đúng?" Chương Nhật Sơn quay đầu nhìn lại, sau đó nói: "Có gì không đúng sao?

Không phải chỉ là một cái hòm bị khóa thôi sao?" Chương Bất Tốn lắc đầu: "Lúc tôi xuống mộ đã thấy rất nhiều loại hòm như thế này, bên trong thường đặt những thứ của chủ mộ." "Nhưng vì kích thước hơi lớn, nên không thể đặt trong quan tài, mới dùng hòm để đựng." "Nhưng loại hòm này chỉ đặt ở gần quan tài, chứ không được dành riêng một gian mộ thất để cất giữ." Nghe hắn nói, Chương Khải Minh cũng đồng tình gật đầu, dù sao thì thứ mình thích đặt bên cạnh vẫn là tốt nhất.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy đoán, thế là Chương Khải Minh nói: "Kệ đi, cứ mở ra xem đã." Vừa nói, hắn vừa rút dao găm ra, nhẹ nhàng rạch một đường, chiếc khóa trên đó rơi xuống đất.

Hàng rào cuối cùng ngăn cản mọi người mở hòm cũng không còn, đã đến lúc mở ra xem.

Lần này, người mở hòm là Chương Nhật Sơn, anh ta đi ra phía sau hòm, chuẩn bị mở từ phía sau.

Chương Khải Minh và Chương Bất Tốn thì rút vũ khí ra cảnh giới, cẩn thận với thứ bên trong hòm.

Cùng với động tác mở hòm của Chương Nhật Sơn, Chương Khải Minh đột nhiên nghe thấy tiếng cơ quan hoạt động.

Hắn vội vàng hét lên: "Có cơ quan, né ra." Tiếng nói vừa dứt, đã nghe tiếng "vút vút vút", chỉ thấy một hàng mũi tên trực tiếp bắn ra từ trong hòm đá.

May mà Chương Khải Minh và Chương Bất Tốn hai người đều né được, nếu không đối mặt với những mũi tên dày đặc như vậy, thật không chắc có thể né hết.

Đứng dậy, hai người nhìn nhau, sau đó cẩn thận đi về phía hòm đá.

Đến gần, nhìn vào bên trong, hai người sững sờ, chỉ thấy bên trong lại đặt một thi thể bé trai.

Nhìn những vết thủy ngân trên bề mặt thi thể, Chương Bất Tốn hạ giọng nói: "Đồng tử bồi táng, lúc sống bị ép uống thủy ngân sống." "Vì vậy bây giờ trông vẫn còn nguyên vẹn, nhưng thứ này rất tà ma, chúng ta nên đóng hòm đá lại thì hơn." Nghe lời của Chương Bất Tốn, Chương Khải Minh không có bất kỳ phản ứng nào, trông như đang sững sờ.

Lúc này, trong mắt Chương Khải Minh, thứ hắn nhìn thấy không giống với thứ mà Chương Bất Tốn nhìn thấy.

Chỉ thấy trong quan tài đá tuy có một thi thể nam đồng, nhưng đồng thời, Chương Khải Minh còn nhìn thấy rất nhiều miếng thịt màu đen.

Trông giống hệt như thứ trong chiếc hộp đồng lúc trước, nhưng Chương Bất Tốn lại không nhìn thấy?

Thế là, Chương Khải Minh nói: "Chương phó quan, cậu xem xem bên trong có những thứ gì." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn không dám chậm trễ, vội vàng nhìn thẳng vào bên trong quan tài.

Một lúc lâu sau, anh ta nói: "Tiểu Phật Gia, tôi cũng chỉ thấy thi thể nam đồng bên trong." Nghe vậy, Chương Khải Minh đưa tay đã đeo găng ra, sau đó cẩn thận lấy ra một miếng thịt màu đen.

Rời khỏi phạm vi hòm đá, hắn hỏi: "Cậu có nhìn thấy thứ trong tay tôi không?" Chương Nhật Sơn vừa định nói không thấy, đột nhiên phát hiện một miếng thịt màu đen đang nằm yên trong lòng bàn tay Chương Khải Minh.

Hắn giật mình, vội nói: "Tiểu Phật Gia, thứ trong lòng bàn tay ngài lấy từ trong hòm đá ra sao?" Chương Bất Tốn cũng vội dụi mắt, không thể tin nổi nói: "Không thể nào, lẽ nào mắt tôi có vấn đề?" Hửm?

Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện một vấn đề, lần này sau khi nhìn thấy miếng thịt, hai người không có thôi thúc muốn ăn nó.

Rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Đều là cùng một thứ, nhưng khi đặt trong hộp đồng lại muốn ăn.

Chương Khải Minh nhíu mày, có chút bất thường?

Rốt cuộc là thủ đoạn gì?

Đột nhiên, Chương Nhật Sơn nói: "Tiểu Phật Gia, mau nhìn thi thể nam đồng." Nghe tiếng, Chương Khải Minh vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy thi thể nam đồng đã mở mắt, thủy ngân theo khóe mắt không ngừng chảy ra.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội lao tới, trực tiếp đậy nắp hòm lại, để tránh thủy ngân bốc hơi.

Sau đó Chương Khải Minh có chút âm tình bất định nói: "Mau, chúng ta mau qua nhĩ thất đối diện xem." Nói xong, Chương Khải Minh dẫn đầu lao ra ngoài, chạy về phía đối diện.

Trước cửa đá, ba người trực tiếp dùng sức đẩy ra, sau đó đi vào mộ thất.

Quả nhiên, gian mộ thất này cũng có bố trí tương tự, rộng khoảng hai mươi mét vuông, ở giữa có một bệ đá, trên đó cũng có một cái hòm.

Đến gần bệ đá, Chương Khải Minh trước tiên cắt đứt xích sắt, sau đó ba người đứng sau hòm đá.

Lúc mở ra, cũng có một hàng mũi tên bay ra, đầu mũi tên đều có ánh sáng xanh lục.

Nhìn thẳng vào bên trong, thứ bên trong cũng là thi thể và những miếng thịt giống nhau.

Nhưng thi thể trong hòm đá này là một nữ đồng, đó là điểm khác biệt duy nhất.

Nhưng kỳ lạ là, những miếng thịt trong hòm này, Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn lại có thể nhìn thấy.

Nhưng bây giờ không có thời gian thảo luận chuyện này, thi thể nữ đồng cũng bắt đầu chảy ra thủy ngân.

Chương 96

Thấy vậy, Chương Khải Minh có chút hiểu ra, e rằng hai thi thể trẻ em này chính là át chủ bài cuối cùng của chủ mộ.

Nếu không phải Chương Khải Minh vừa nãy nghiên cứu miếng thịt trong mộ thất, e rằng căn bản không phát hiện ra thủy ngân sẽ chảy ra.

Như vậy, ba người sẽ trúng độc mà không hề hay biết, thủ đoạn của chủ mộ thật cao tay.

Sau khi đậy nắp hòm, Chương Khải Minh nói: "Nhanh, chúng ta ra ngoài một lát, mang cả hai cái hòm này ra ngoài chôn đi." Giao phó xong, Chương Khải Minh để hai người kia khiêng hòm, đi khiêng cái hòm còn lại.

Sau đó ba người đi theo hướng đã vào, con đường trước đó đều đã dò xét xong, ba người nhanh chóng ra khỏi mộ.

Tùy tiện tìm một chỗ, ba người bắt đầu đào hố, chuẩn bị chôn cả hai hòm đá.

Đợi làm xong những việc này, ba người mới thở phào một hơi, chủ mộ thực sự quá âm hiểm.

Lại vào trong mộ, dọc đường không hề dừng lại, ba người đi thẳng đến trước cửa mộ lớn nhất.

Đã đến lúc xem thứ bên trong mộ thất chính, ngôi mộ này có hai tầng, phải hành động nhanh.

Sớm dọn dẹp sạch sẽ bên trong, cũng để sớm bắt đầu cải tạo.

Đứng trước cửa đá của mộ thất chính, Chương Khải Minh nói: "Tìm cơ quan đi, tôi không giỏi cái này." Nhìn hai người bắt đầu bận

rộn, Chương Khải Minh lại nghĩ đến những miếng thịt quỷ dị lúc trước.

Nếu cái hòm bị bố trí thủ đoạn, vậy thì Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn lẽ ra phải không nhìn thấy cả thi thể bên trong.

Vì vậy, thứ bị bố trí thủ đoạn chỉ có thể là những miếng thịt bên trong, nhưng lại mâu thuẫn.

Cái hòm đầu tiên không nhìn thấy, cái hòm thứ hai lại có thể nhìn thấy, đây không phải là hai vấn đề mâu thuẫn sao?

Trừ phi thủ đoạn trên miếng thịt có hạn chế, giống như thuật che mắt, nhưng lại giống như thuốc, có tính kháng thuốc.

Sau khi hai người nhìn thấy miếng thịt thật, đã có miễn dịch, nên lần thứ hai mở hòm, có thể trực tiếp nhìn thấy.

Đang suy nghĩ, cửa đá trước mặt phát ra tiếng ma sát, cơ quan đã được kích hoạt.

Xem ra sau này xuống mộ, phải mang theo vài chuyên gia, nếu không ngay cả cửa đá cũng không mở được.

Bước vào mộ thất, đó là một gian mộ trống trải, bố trí trông giống như phòng ngủ của người xưa.

Quan sát một vòng, cũng phát hiện một số minh khí, không còn thứ gì khác.

Chương Khải Minh không lãng phí thời gian, đi thẳng đến trước bức tường có vẽ một cây cổ thụ.

Tuy biết trên đó có cơ quan, nhưng Chương Khải Minh căn bản không tìm ra.

Không còn cách nào khác, đành phải nói: “Hai người kiểm tra lại đây đi, chắc chắn có cơ quan, mộ thất thật sự chắc ở phía sau.” Nơi

này sau này còn có ích, nên Chương Khải Minh không định trực tiếp phá hủy bức tường.

Chỉ thấy hai người tiến lên dò dẫm một hồi, đã tìm ra cơ quan trên bức bích họa, sau khi ấn xuống, bức tường bắt đầu nâng lên.

Thấy vậy, Chương Khải Minh có chút ghen tị, nhưng nhìn lại ngón tay bình thường của mình, biết là không có hy vọng rồi.

Nhìn cơ quan đang mở ra, Chương Khải Minh nâng cao cảnh giác.

Một khi hai người có ý định lao lên, hắn sẽ trực tiếp đánh ngất họ.

Nhưng may mắn, hai người tuy bị ảnh hưởng, nhưng có tác dụng của huyết mạch, vẫn có thể khống chế được.

Chỉ nghe Chương Nhật Sơn có chút khó chịu nói: "Tiểu Phật Gia, tôi cảm thấy có chút không ổn, sắp không khống chế được rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh không do dự nữa, trực tiếp tiến lên, kéo hai người về phía sau.

Mãi đến mép cửa đá lúc trước, hai người mới thả lỏng, xem ra cảm giác vừa rồi không dễ chịu chút nào.

Chương Bất Tốn mồ hôi đầm đìa thở hổn hển, nói: "Vừa nãy thật quỷ dị, tôi cảm giác trước mắt như xuất hiện một cây đào." "Cứ muốn lao lên hái đào ăn, nhưng lại có thể nhìn thấy tình huống thực tế, rất khó chịu." Chương Nhật Sơn cũng sợ hãi gật đầu: "Không sai, quá quỷ dị." Nhìn hai người yếu ớt, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, ở đây chờ đi, tôi vào giải quyết thứ bên trong trước." "À phải rồi, đưa xăng và lửa cho tôi, lát nữa chắc sẽ dùng đến." Mang theo những thứ đã chuẩn bị, Chương Khải Minh từ từ đi vào trong mộ thất.

Tuy vừa nãy không bị ảnh hưởng, nhưng có lẽ là do khoảng cách xa?

Vì vậy lúc này trên eo hắn cũng buộc một sợi dây thừng, nếu có

bất trắc, hai người kia cũng có thể kéo hắn về.

Nhưng may mắn, mãi đến bên cạnh quan tài, Chương Khải Minh cũng không bị thi thể bên trong ảnh hưởng.

Hắn ra hiệu cho hai người yên tâm, sau đó Chương Khải Minh từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Ngay khoảnh khắc mở ra, bên trong quan tài lại tỏa ra một làn khói đen.

May mà Chương Khải Minh luôn cảnh giác, thấy khói đen lập tức lùi lại, hoàn toàn không tiếp xúc.

Khói đen hình thành trong quan tài bao nhiêu năm, ai biết là thứ gì, tốt nhất không nên động vào.

Tiếc là, Chương Khải Minh đã nhầm, khói đen căn bản không phải là loại độc khí thông thường, mà là vật sống.

Thấy Chương Khải Minh né được đòn tấn công, những thứ đó lại bay về phía hắn.

Thấy vậy, hắn vội vàng lấy đuốc trong ba lô ra, đổ xăng lên, sau đó châm lửa.

Có ngọn lửa hỗ trợ, đám bọ đó không còn tấn công bừa bãi, chuẩn bị né tránh ngọn lửa.

Tiếc là, Chương Khải Minh không cho chúng cơ hội, vung đuốc tấn công vào làn khói đen.

Ngoài dự đoán, đám bọ này rất yếu ớt, chỉ vài ba đòn đã bị Chương Khải Minh thiêu chết, rơi đầy xác trên đất.

Đám bọ này rất nhỏ, Chương Khải Minh cũng không nhận ra là thứ gì.

Nhưng Nộ Tình bên cạnh lại rất vui vẻ, nó cứ mổ lịa lịa trên mặt

đất, như đang ăn điểm tâm.

Thấy vậy, Chương Khải Minh bất lực lắc đầu, Nộ Tình sắp bị nuôi thành một kẻ tham ăn rồi, bọ gì cũng ăn.

Đến bên quan tài, nhìn vào bên trong, chỉ thấy một cỗ xác khô màu đen nằm đó, trên người thiếu không ít máu thịt.

Chương 97

Xem ra những thứ mọi người thấy trước đó là từ trên người nó, như vậy, những bố trí đó có thể không phải là thủ đoạn của Bất Ngôn Kỵ.

Dù sao chủ mộ đã chết, làm sao có thể cắt máu thịt của mình được?

Nhìn xác khô bên trong, Chương Khải Minh trực tiếp đổ một ít xăng vào, sau đó dùng đuốc châm lửa.

Nhìn ngọn lửa bùng cháy dữ dội, Chương Khải Minh quay đầu gọi: "Được rồi, hai người vào đi, bây giờ chắc không có vấn đề gì nữa." Nghe tiếng Chương Khải Minh, hai người dò dẫm đi vào, xác nhận ảo giác đã thật sự biến mất, mới nhanh chóng bước vào.

Vào trong, thấy vẻ mặt đầy ghét bỏ của Chương Khải Minh, hai người ngại ngùng cười.

Chương Khải Minh thở dài, hỏi: "Xem đám bọ trên đất đi, có nhận ra là gì không?

Xuất hiện đột ngột quá." Hai người quan sát kỹ, Chương Nhật Sơn nói: "Hình như là trùng hút máu, nhưng kích thước hơi nhỏ." "Thứ này hút máu rất nhanh, sẽ tiết ra độc tố, khiến vết thương của người bị hút máu không thể lành lại." Chương Khải Minh gật đầu, nhưng thực ra hắn chẳng biết gì cả, chỉ cảm thấy không gật đầu thì có vẻ không hợp tác.

Chương Bất Tốn bên cạnh nhìn ngọn lửa đang cháy, nói: "Thứ bên trong đó là nguyên nhân gây ảo giác sao?" Chương Khải Minh quay đầu nhìn, sau đó gật đầu: "Không sai, bên trong là một cỗ thi thể." "Những miếng thịt chúng ta thấy trước đó là từ trên người cỗ thi

thể này, chắc là do thịt quá nhiều, nên ảnh hưởng càng lớn." Một lúc lâu sau, ngọn lửa trong quan tài mới hoàn toàn tắt, nhìn vào bên trong, chỉ còn lại tro cốt.

Đợi quan tài đá nguội bớt, hai người Chương Nhật Sơn bắt đầu tiến lên lục soát bên trong, tìm kiếm cơ quan dẫn xuống lối đi tiếp theo.

Nhìn lối đi đột nhiên xuất hiện bên trong quan tài, Chương Khải Minh khó hiểu cơ quan này hoạt động như thế nào.

Tuy vừa nãy hắn vẫn luôn quan sát, nhưng không có chút manh mối nào, xem ra không có thiên phú về cái này.

Nhìn vào cửa hang tối đen, ba người thả dây thừng xuống, sau đó từ từ tụt xuống.

Vừa vào bên trong, ba người cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo.

Châm đuốc lên, ba người phát hiện mình đang ở trong một mộ đạo.

Xung quanh mộ đạo có rất nhiều hình khắc, trông như những người lính gác sau cánh cửa.

Ba người đi về phía trước một đoạn, Chương Khải Minh nhìn những bức tượng xung quanh luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Dường như hắn đã quên mất một điều gì đó quan trọng, thế là Chương Khải Minh nói: "Tất cả dừng lại, để tôi suy nghĩ." Dừng lại, Chương Khải Minh trực tiếp nhắm mắt, hồi tưởng lại ký ức kiếp trước, hai người Chương Nhật Sơn thì cảnh giới xung quanh.

Đột nhiên, Chương Khải Minh mạnh mẽ mở mắt, sau đó cẩn thận nhìn những bức tượng xung quanh.

Hắn từ từ đi đến bên cạnh một bức tượng, đưa tay chạm vào, chỉ thấy một ít vôi đá màu trắng xám trực tiếp bị Chương Khải Minh chạm rơi xuống.

Thấy vậy, sắc mặt Chương Khải Minh biến đổi, đó đâu phải là tượng, rõ ràng là thi thể của Bất Ngôn Kỵ.

Chỉ là áo giáp bị một lớp vôi đá màu trắng xám che phủ, nên trông giống như tượng.

May mà Chương Khải Minh phát hiện ra điều bất thường, nếu không đợi đến khi thủ đoạn trên người những bức tượng này phát huy tác dụng.

Đối phó trong mộ đạo chật hẹp, không phải là ý hay.

Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Nhanh, chúng ta mau đi qua đoạn mộ đạo này, nếu không sẽ phiền phức." Nói xong, hắn dẫn đầu chạy về phía trước, hai người kia thấy hắn căng thẳng như vậy, cũng không hỏi nhiều, vội vàng chạy theo.

Trong mộ đạo tối đen, ba người dựa vào ánh sáng của ngọn đuốc nhanh chóng chạy đi.

Khi ba người nhìn thấy một cánh cửa đá phía trước, những thi thể Bất Ngôn Kỵ này cuối cùng cũng xảy ra biến hóa.

Từng tên một bắt đầu hoạt động, bên trong áo giáp tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Thấy sự thay đổi này, Chương Khải Minh biết không thể chậm trễ, liền hét lên: "Nhanh, mau đi mở cửa, tôi sẽ cầm chân chúng." Vừa nói, Chương Khải Minh vừa rút găng tay sắt ra, trong mộ đạo chật hẹp thế này, đao căn bản không thể thi triển.

Nghe tiếng hét của Chương Khải Minh, hai người không do dự, tăng tốc chạy về phía trước.

Hai người biết, ở lại cũng không giúp được gì nhiều, chỉ có mở được cửa đá mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn những tên Bất Ngôn Kỵ đang từ từ tiến về phía mình, Chương Khải Minh không tiếp tục chờ đợi, mà trực tiếp lao lên.

Những tên Bất Ngôn Kỵ này bây giờ rất nặng nề, thanh đao trong tay cũng chỉ biết một chiêu chém thẳng.

Chương Khải Minh chính là khắc tinh, chỉ cần cẩn thận một chút, có sự trợ giúp của 《Kim Chung Tráo》, chống đỡ một lúc không thành vấn đề.

Nhìn tên Bất Ngôn Kỵ trước mặt, Chương Khải Minh trực tiếp vung găng tay sắt, đánh vào đầu lâu của nó.

Tiếc là, tuy bị đánh ngã, nhưng dường như không bị thương tổn gì, vẫn có thể tiếp tục đứng dậy tấn công.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết nếu không dùng máu, căn bản không có cách nào tiêu diệt chúng, trước tiên cứ cầm cự đã.

Tiếp theo, Chương Khải Minh thường không chủ động tấn công, chỉ chống đỡ các đòn tấn công của Bất Ngôn Kỵ, như vậy tiêu hao thể lực sẽ ít hơn.

Chỉ khi Bất Ngôn Kỵ tiến lên một khoảng, Chương Khải Minh mới dùng toàn lực đẩy lùi chúng.

Bất Ngôn Kỵ và Chương Khải Minh trực tiếp rơi vào thế giằng co, giống như đang chơi game, chỉ là nguy hiểm hơn.

Nhưng cùng với những tên Bất Ngôn Kỵ phía sau tiến lên, Chương Khải Minh khó mà đẩy lùi được nữa, chỉ có thể bị ép từ từ lùi lại.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết không thể giấu thực lực nữa,

hắn vận công phu 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, không ngừng đánh bay những tên Bất Ngôn Kỵ trước mặt.

Như vậy, tốc độ của chúng lại bị trì hoãn, chỉ cần những tên Bất Ngôn Kỵ ngã xuống chưa đứng dậy, những tên phía sau sẽ không tiến lên được.

Nhưng đây chỉ là kế tạm thời, điều quan trọng nhất bây giờ là hai người Chương Nhật Sơn có thể mở được cửa đá.

Chương Khải Minh nhớ, không gian bên trong đó rất lớn, chỉ cần vào được, đám Bất Ngôn Kỵ này sẽ dễ giải quyết hơn.

Thời gian trôi qua, khoảng cách giữa Chương Khải Minh và hai người kia cũng chỉ còn lại khoảng năm mét, nếu cửa vẫn không mở được, hắn chỉ có thể dùng máu.

Nhưng may mắn, hai người họ cũng có chút bản lĩnh, cửa đá sau một trận rung động cuối cùng cũng mở ra, Chương Khải Minh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cánh cửa lớn mở ra, ba người trực tiếp lao vào, quả nhiên, bên trong vô cùng rộng rãi, thích hợp để chiến đấu.

Dừng lại, Chương Khải Minh đổi sang Hình đao, bôi máu tươi của mình lên, sau đó nhếch mép cười một cách dữ tợn.

Chương 98

Rồi nói: "Chuẩn bị chiến đấu đi, nhớ bôi máu lên vũ khí, nếu không sẽ khó gây thương tổn." Nhìn Chương Nhật Sơn rút ra con dao găm, còn Chương Bất Tốn thì không có gì, khóe miệng Chương Khải Minh giật giật.

Lẽ nào hắn định dùng nắm đấm để phá vỡ lớp phòng ngự của áo giáp sao?

Bất lực, Chương Khải Minh đành đưa con dao găm của mình cho hắn, nói: "Cẩn thận sử dụng, dùng xong phải trả lại cho tôi." Nhìn đám Bất Ngôn Kỵ ngày càng gần, Chương Khải Minh không chờ đợi nữa, trực tiếp cầm Hình đao lao lên.

Chỉ thấy đao quang lóe lên, đầu lâu của tên Bất Ngôn Kỵ trước mặt trực tiếp rơi xuống đất, ánh sáng xanh trong cơ thể theo một làn khói bốc lên, cũng từ từ tắt ngấm, thi thể trực tiếp ngã xuống.

Thấy vậy, Chương Khải Minh hài lòng cười, vung Hình đao lao vào, đại sát tứ phương.

Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn hai người không dũng mãnh như vậy, chỉ có thể đánh du kích ở vòng ngoài, không ngừng dùng dao găm đâm vào đầu lâu của Bất Ngôn Kỵ.

Ba người trong ngoài phối hợp, nhanh chóng giết sạch đám Bất Ngôn Kỵ.

Đám Bất Ngôn Kỵ này trông đáng sợ, nhưng thực lực chiến đấu lại không có bao nhiêu.

Thứ duy nhất chúng có thể dựa vào là khả năng bất tử, nhưng khi đối mặt với máu của Trương gia, nó cũng mất tác dụng, bị tiêu diệt

chỉ là vấn đề thời gian.

Cùng với số lượng bóng xanh của Bất Ngôn Kỵ ngày càng ít, Chương Khải Minh cũng dần thở hổn hển.

Lần này quả thật mệt không nhẹ, trước đó cản đường, cộng thêm bây giờ chém giết, đã sớm tiêu hao thể lực khổng lồ.

Nhìn hai tên Bất Ngôn Kỵ còn lại trước mặt, Chương Khải Minh hít sâu một hơi, trực tiếp dùng cánh tay trái húc bay một tên ra ngoài.

Sau đó nhân cơ hội này, đâm Hình đao vào cổ của tên còn lại, xoay người dùng sức của thân đao, chỉ thấy đầu lâu của nó rơi xuống.

Tên Bất Ngôn Kỵ còn lại bị húc ngã cũng không có cơ hội đứng dậy, đầu lâu của nó đã bị dao găm của Chương Bất Tốn đâm thủng, ánh sáng xanh biến mất.

Giải quyết xong trận chiến, Chương Khải Minh trực tiếp ngồi xuống đất, thở hổn hển.

Một lúc lâu sau hắn mới lấy thức ăn ra.

Ba người một trận ngấu nghiến, nhanh chóng ăn.

Lại nghỉ ngơi một lúc lâu, ba người mới từ từ đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi đống xác Bất Ngôn Kỵ, tìm một nơi sạch sẽ để nghỉ ngơi.

Dựa vào tường ngồi xuống, Chương Khải Minh chậm rãi nói: "Ngủ một lát đi, ở đây chắc không còn nguy hiểm nữa, ngày mai hãy tiếp tục hành động." Hai người vội vàng gật đầu, hai người họ cũng mệt lả rồi.

Ba người cứ thế dựa vào tường, ngủ thiếp đi trong ngôi mộ cổ âm u.

Sáng sớm hôm sau, ba người ăn chút đồ, cuối cùng cũng cảm thấy hồi phục.

Nhìn bệ đá ở giữa mộ thất, ba người mới có thời gian tiến lên quan sát kỹ.

Chỉ thấy xung quanh bệ đá có rất nhiều hình khắc bằng vàng, trên đó khắc từng tấm bản đồ một.

Chương Khải Minh biết đó là hình ảnh những ngôi mộ cổ sau này, nhưng bây giờ chưa phải lúc chúng xuất hiện.

Hai người Chương Nhật Sơn tuy thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó là những nơi mà người xưa tưởng nhớ.

Chương Khải Minh đứng dậy, cẩn thận nhìn bệ đá trước mặt, luôn cảm thấy bên trong chắc chắn có quan tài.

Trong ký ức kiếp trước, chỉ có thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ trong mật thất phía sau, vậy còn tiểu vương gia mà nó bảo vệ đâu?

Nếu tiểu vương gia không ở đây, đám Bất Ngôn Kỵ này bảo vệ nơi đây còn có ý nghĩa gì?

Thế là Chương Khải Minh nói: "Xem kỹ bệ đá này đi, tìm xem bên trong có cơ quan không." "Tôi nghi ngờ bên trong chắc chắn giấu một cỗ quan tài, nếu không chỉ có một cái bệ đá ở đây, cảm thấy có chút đột ngột." Chương Nhật Sơn cũng gật đầu: "Tiểu Phật Gia, ngài nói không sai, tôi vừa mới quan sát kỹ những vết hằn trên bệ đá." "Phát hiện không có vết tích của việc đặt quan tài, vậy thì khả năng lớn nhất là nó được giấu trong bệ đá." Với suy đoán này, Chương Nhật Sơn và Chương Bất Tốn hai người bắt đầu cẩn thận kiểm tra toàn bộ bệ đá, tìm kiếm cơ quan.

Chương Khải Minh thì lấy hết tất cả những hình khắc bằng vàng trên bệ đá xuống, chuẩn bị cất giữ cẩn thận.

Thấy hai người không có manh mối, Chương Khải Minh cũng

tham gia vào, chuẩn bị xem có thể tìm ra cơ quan không.

Tiếc là, hắn thật sự không có thiên phú về phương diện này, tìm kiếm nửa ngày, lại không tìm thấy chút manh mối nào.

Bận rộn lâu như vậy, lại không có chút phát hiện nào, khiến Chương Khải Minh có chút tức giận.

Thế là hắn nói: "Hai người tránh ra, tôi không tin, không có cơ quan, tôi sẽ trực tiếp phá ra xem." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn vội vàng kéo Chương Bất Tốn sang một bên, biết Chương Khải Minh chuẩn bị ra tay.

Nhìn Chương Bất Tốn đang ngơ ngác, Chương Nhật Sơn nhỏ giọng nói: "Cứ xem tiếp sẽ hiểu, đừng bị sốc quá là được." Tiếng nói vừa dứt, đã nghe một tiếng nổ lớn, hai người vội vàng quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn, Chương Bất Tốn há hốc mồm, trực tiếp bị sốc.

Bên kia, đeo găng tay sắt, Chương Khải Minh tiếp tục công kích bệ đá, theo mỗi tiếng nổ lớn, lại có một ít đá vụn rơi xuống.

Dần dần, bệ đá bị bạo lực đánh vỡ một góc, lộ ra không gian bên trong.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười, quả nhiên bên trong giấu quan tài, tuy không tìm thấy cơ quan, nhưng cũng có thể vào được.

Dần dần, cùng với lỗ hổng được mở ra ngày càng lớn, Chương Khải Minh cuối cùng cũng dừng tay, dựa vào ánh sáng nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong đặt một cỗ quan tài bằng vàng, trên đó khắc một con rồng vàng, bao phủ toàn bộ thân quan tài.

Chương Nhật Sơn cũng bỏ mặc Chương Bất Tốn chạy tới.

Sau khi quan sát một lúc, anh ta nói: "Tiểu Phật Gia, không cần công kích nữa, tôi tìm thấy cơ quan rồi." Nói xong, anh ta lấy ra một sợi dây thừng, ném vào trong lỗ hổng.

Liên tục vài lần, cuối cùng sợi dây thừng cũng đến được vị trí cần thiết, cùng với một cú giật mạnh, toàn bộ bệ đá từ từ bắt đầu hoạt động.

Quan tài vàng bên trong cũng được nâng lên mặt đất, cuối cùng cũng lộ diện, giấu kỹ như vậy, cũng không biết bên trong có thứ gì tốt.

Nghe tiếng động bên này, Chương Bất Tốn cũng tỉnh táo lại, vội vàng đi tới.

Ngay khi ba người chuẩn bị mở quan tài, chưa kịp hành động, đã nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng ma sát.

Quay người nhìn lại, chỉ thấy một bức tường đang từ từ di chuyển sang bên.

Chương 99

Thấy vậy, Chương Bất Tốn nói: "Cơ quan trong quan tài chắc chắn liên kết với bức tường này, nên tường mới di chuyển." Nhìn bức tường đang mở ra, Chương Khải Minh thận trọng nói: "Tất cả lấy vũ khí ra, đám Bất Ngôn Kỵ chúng ta vừa đối phó không có thủ lĩnh." "Nó chắc chắn ở trong mật thất này, xem ra nó rất trung thành, chỉ khi quan tài này xuất hiện, nó mới xuất động." Ngay khi ba người vừa chuẩn bị xong, đã nghe một tiếng nổ lớn, chỉ thấy một cái nắp quan tài trực tiếp đập vào tường.

Một lúc sau, một thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ màu xanh lá cây, thân hình cao lớn, tay cầm trường đao xuất hiện.

Nhìn thân hình cao lớn đó, Chương Khải Minh có chút đau đầu, sức lực chắc không nhỏ?

Nhưng nó đã xuất hiện, không thể trốn tránh, cứ chủ động tấn công, để có thể nắm quyền kiểm soát nhịp độ.

Thế là, Chương Khải Minh trực tiếp rút Hình đao lao lên, đồng thời nói: "Tôi đánh chính diện, hai người đánh du kích vòng ngoài đi." Nhìn thanh trường đao của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ chém xuống, Chương Khải Minh không né tránh, trực tiếp vung Hình đao nghênh đón.

Hắn chuẩn bị thử sức mạnh của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ trước, xem trận chiến tiếp theo sẽ thế nào.

Hai thanh đao chém vào nhau, điều khiến Chương Khải Minh ngạc nhiên là sức mạnh của hắn lại không bị áp đảo, hai bên ngang tài ngang sức.

Phát hiện này khiến mắt hắn sáng lên, xem ra Bất Ngôn Kỵ này đã

bị suy yếu, vậy thì dễ giải quyết rồi.

Thu Hình đao lại, nhìn vết sứt trên trường đao của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, Chương Khải Minh quỷ dị cười.

Lần này hắn không tấn công trực tiếp, mà chờ thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ tấn công.

Nhìn thanh trường đao lại chém xuống, Chương Khải Minh trực tiếp thi triển 《Nhiên Mộc Đao Pháp》.

Cùng với chín nhát đao của Hình đao đều chém vào vị trí vết sứt trên trường đao, thanh trường đao cuối cùng cũng không chịu nổi, cả thân đao trực tiếp gãy đôi.

Nửa thân đao còn lại trực tiếp sượt qua đầu Chương Khải Minh bay về phía tường, khiến hắn giật mình một phen, đầu hắn bây giờ chưa được 《Kim Chung Tráo》 cường hóa.

Cảm nhận được khoảnh khắc lướt qua tử thần, Chương Khải Minh trực tiếp nổi giận, vừa nãy thật sự suýt chết.

Thế là hắn không lùi bước nữa, nghênh đón đòn tấn công của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ lao lên.

Đối mặt với đòn tấn công, hắn chỉ dùng cánh tay trái để đỡ, sau đó trực tiếp lao đến trước người thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ.

Nhìn thân hình cao lớn, Chương Khải Minh trực tiếp thi triển 《Trác Thối Công》, bắt đầu tấn công điên cuồng vào hai đầu gối của nó.

Nhìn Chương Khải Minh một bên chống đỡ, một bên điên cuồng tấn công, hai người Chương Nhật Sơn trực tiếp ngây người.

Một lúc sau, Chương Bất Tốn nói: “Chúng ta có nên khuyên không?

Đánh như vậy tốn sức quá?" Nghe vậy, Chương Nhật Sơn vội vàng lắc đầu: "Không, nếu muốn khuyên thì cậu đi đi, tôi không đi đâu." Chương Bất Tốn nhìn thân ảnh đang chiến đấu điên cuồng, do dự, không nói gì, hắn cũng sợ.

Chương Khải Minh tấn công không biết mệt mỏi, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Chỉ nghe hai tiếng "rắc rắc", sau đó thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ ngã xuống đất, hai chân của nó không thể chống đỡ để đứng dậy nữa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười.

Trương Khải Minh dùng chân đạp chặt lên lưng thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, rồi từ từ bôi máu lên Hình Đao.

Nhìn thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ tuy không ngừng giãy giụa, nhưng căn bản không thể đứng dậy được nữa.

Trương Khải Minh từ từ đặt mũi đao lên mũ giáp của nó, rồi bất thình lình dùng sức, lưỡi đao xuyên thẳng qua sọ não.

Ánh sáng xanh lục dần tan biến, thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ cũng ngừng cử động, cuối cùng đã chết.

Thu vũ khí lại, anh dùng chân đá một phát, trực tiếp đá văng thi thể ra ngoài.

Ngay lúc Trương Khải Minh chuẩn bị xoay người rời đi, anh đột nhiên nghe thấy tiếng "loảng xoảng".

Quay đầu nhìn lại, đó là một tấm ngọc bài xanh biếc, trên đó có khắc những hoa văn lạ lẫm.

Trông có vẻ đây chính là nguồn gốc sức mạnh của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, Trương Khải Minh vội vàng nhặt nó lên.

Ngay khi vừa chạm vào tấm ngọc bài, giọng nói của hệ thống

vang lên.

“Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 'Ngọc Bài Thần Bí', sau khi hệ thống hấp thu, có thể thêm vào cửa hàng vật phẩm: Khế Bài.” “Khế Bài: Có thể dùng để kết khế ước với động vật, giúp hai bên hiểu được ngôn ngữ của nhau.

Giá bán: 50 năm tuổi thọ/mỗi tấm.” Vãi, thứ này đúng là đồ tốt, nhưng Trương Khải Minh làm gì có tiền mà mua?

Hiện tại cũng không cần thiết phải mua Khế Bài, tuy không hiểu được Nộ Tình nói gì, nhưng Nộ Tình hiểu được lời anh nói là đủ dùng rồi.

Nhìn cái giá cắt cổ, Trương Khải Minh vội vàng đóng giao diện cửa hàng lại, tiếp tục trộm mộ thôi, mua không nổi.

Trước quan tài vàng, thấy vẻ mặt hai người kia có chút kỳ quái, anh hỏi: “Sao vậy?

Có vấn đề gì à?” Hai người họ sợ hãi vội lắc đầu, tỏ ý không có vấn đề gì.

Trương Khải Minh cũng không truy cứu, hít sâu một hơi nói: “Được rồi, vậy mở quan tài ra đi, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.” Nghe vậy, Trương Nhật Sơn và người kia vội đứng hai bên quan tài vàng, rồi cẩn thận nhấc nắp quan tài lên.

Đây là quách vàng, nhất định phải cẩn thận một chút, sau này một chiếc quan tài vàng hoàn chỉnh sẽ có giá cao hơn nhiều.

Khi nắp quan tài được mở ra, Trương Khải Minh nhìn thấy thi thể nằm bên trong, là một người trẻ tuổi trông không lớn lắm.

Người này mặc y phục hoa lệ, trên áo có thêu hình rồng cuộn, quả nhiên là tiểu vương gia được Bất Ngôn Kỵ bảo vệ.

Trương Khải Minh nhìn vô số minh khí bên trong, rồi nói với hai người vừa đặt nắp quan tài xuống: "Trước tiên dọn hết minh khí bên trong ra đi." Theo hành động của hai người, số minh khí bên trong không ngừng giảm đi, tất cả đều được đặt ở góc tường mộ thất để tránh bị vỡ.

Còn Trương Khải Minh thì cứ nhìn chằm chằm vào thi thể tiểu vương gia, đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra.

May mắn là, cho đến khi tất cả minh khí được dọn ra hết, thi thể vẫn không có bất kỳ biến đổi xấu nào.

Xong xuôi, Trương Khải Minh nói: "Đậy nắp quan tài lại đi, lát nữa cho người khiêng cả ra ngoài." Ngay lúc hai người họ sắp đậy nắp quan tài lại, chuyện lạ đã xảy ra.

Chỉ thấy bên trong quách đột nhiên thò ra một bàn tay, kẹp chặt vào khe hở, khiến nắp quan tài không thể đậy lại được.

Thấy vậy, Trương Khải Minh lập tức rút vũ khí ra, hét lên: "Cẩn thận, thi biến!" Ba người vội vàng lùi lại cảnh giác, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy có động tĩnh gì tiếp theo.

Chương 100

Thấy thế, ba người từ từ tiến lại gần quan tài vàng, rồi cẩn thận mở nắp ra lần nữa, để lộ cảnh tượng bên trong.

Vừa nhìn, cả ba đều sững sờ, thi thể bên trong không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Vậy bàn tay kia là sao?

Lẽ nào là phản ứng tự nhiên của thi thể?

Đừng đùa nữa.

Ba người nhìn nhau, Trương Khải Minh hạ giọng nói: "Hai người cảnh giới, tiếp theo cứ để tôi." Trương Khải Minh trực tiếp thu Hình Đao lại, rồi từ từ đưa tay ra, nắm lấy bàn tay đang bám trên thành quách.

Anh hơi dùng sức, gỡ bàn tay ra khỏi thành quan tài, nhưng khi chuẩn bị đặt nó trở lại vào trong quách, anh khựng lại.

Vì đứng gần nên Trương Khải Minh có thể thấy rõ, hai tay của thi thể trong quách vẫn còn nguyên.

Vậy bàn tay mình đang cầm là của ai?

Lẽ nào bên trong còn một người khác?

Dừng động tác, Trương Khải Minh từ từ quay đầu, nói nhỏ: "Bàn tay này là thừa ra, không phải của thi thể bên trong." Nghe vậy, sắc mặt hai người kia đại biến, rồi lập tức chạy đến bên cạnh Trương Khải Minh, nhìn vào trong.

Nhìn một lúc lâu, hai người mới bình tĩnh lại, chỉ là vẻ mặt vẫn còn chút không thể tin được.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói: "Phó quan, lấy dây thừng ra, trói bàn tay này lại, chúng ta kéo nó ra xem sao." Đợi bàn tay được buộc chặt bằng dây thừng, Trương Khải Minh nắm lấy sợi dây từ từ lùi lại, đến khoảng ba mét mới dừng.

Anh ra hiệu bằng mắt cho hai người bên cạnh, rồi tập trung chú ý, bất thình lình giật mạnh sợi dây.

Cùng với lực kéo, bàn tay kia bị kéo thẳng ra khỏi quách, theo sau cánh tay là một đứa bé trai.

Một thi thể trẻ con, đã bị thi biến, nhưng trông có chút kỳ lạ.

Tống tử nhỏ trước mắt mặc một chiếc yếm đỏ, toàn thân mọc đầy lông trắng, nhưng đôi mắt lại một bên đỏ, một bên đen.

Điều này khiến ba người có chút khó hiểu, đây là Tống tử sao?

Sao trông nó có vẻ ngơ ngác, lại không tấn công người?

Cấp bậc của Tống tử nhỏ này là gì?

Nhìn ngoại hình hoàn toàn không thể phán đoán được.

Thấy Tống tử nhỏ đứng im không nhúc nhích, Trương Khải Minh từ từ bước tới, cẩn thận đưa tay ra chạm vào nó...

Không ngờ nó lại sợ hãi lùi lại, chuyện này có chút thú vị, lẽ nào Tống tử lại sợ người?

Lại còn biết né tránh.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói: "Phó quan, hai người có từng thấy loại Tống tử này chưa?

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn." Trương Nhật Sơn và người kia nhìn nhau, sau đó Trương Bất Tốn nói: "Tôi thấy không giống Tống tử lắm, hình như nó có thần trí?" Trương Khải Minh sững sờ, đúng vậy, Tống tử nhỏ này lại biết sợ hãi, vậy không thể nào là Tống tử

được.

Nhưng cũng không chắc, nghe nói Tống tử trên ngàn năm tuổi có thể có suy nghĩ, tuy không nói được nhưng cũng không còn tấn công theo bản năng nữa.

Hoặc là, Tống tử nhỏ này không đủ ngàn năm tuổi, căn bản không phải Tống tử mà là một thứ khác.

Lại được chôn cùng tiểu vương gia trong một quách, lẽ nào hai người có quan hệ gì?

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là xử lý Tống tử nhỏ này thế nào, tuy trông khá đáng yêu nhưng cũng không thể để nó ở đây được.

Đột nhiên Trương Khải Minh lên tiếng hỏi: "Tống tử nhỏ, ngươi là ai?

Sao lại ở đây?" Lời vừa dứt, chính Trương Khải Minh cũng ngây người, mình đang làm gì vậy?

Lẽ nào Tống tử nhỏ có thể trả lời được sao?

Nhưng chuyện còn kỳ diệu hơn đã xảy ra, chỉ nghe Tống tử nhỏ kia cất tiếng nói.

"Là ai?

Sao lại ở đây?

Với lại ta không phải Tống tử nhỏ, ta tên là Thiên Đồng." Nghe vậy, cả ba người đều chết lặng, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Vãi, Tống tử nhỏ biết nói, đây chẳng phải là kỳ tích chưa từng được phát hiện trên thế giới sao?

Đợi đã, nó nói nó không phải Tống tử?

Không thể nào, không phải Tống tử sao lại mọc lông trắng, mắt

một đỏ một đen?

Trương Khải Minh trấn tĩnh lại, từ từ hỏi: "Ngươi tên Thiên Đồng à?

Vậy có thể cho ta biết... ngươi là ai không?" Cậu bé trai nghiêng đầu nói: "Ta là Thiên Đồng, là tên ông nội đặt cho ta." Ba người nhìn nhau, lẽ nào có người sống ở đây?

Mà còn ở trong tầng mộ thứ ba?

Thế là Trương Khải Minh lại hỏi: "Được rồi, Thiên Đồng, vậy cháu có thể cho chú biết, tại sao cháu lại xuất hiện từ trong quách không?" Nó cười nói: "Ồ, cháu đang chơi trốn tìm với ông nội, ai ngờ lại bị chú phát hiện, chú đừng mách ông nội nhé." Xem ra thật sự có người sống ở đây, hay là tìm ông nội của Thiên Đồng nói chuyện trước, trẻ con thật sự quá khó đối phó.

Đang nói chuyện, đột nhiên bên trong quan tài vàng lại có động tĩnh, một ông lão nữa bước ra.

Nhìn ông lão đột nhiên xuất hiện, ba người tuy không rút vũ khí ra nhưng đều nâng cao cảnh giác, cẩn thận quan sát.

Ông lão trước tiên nhìn Thiên Đồng, thấy nó không sao mới thở phào nhẹ nhõm, rồi thận trọng nhìn ba người Trương Khải Minh.

Chương 101

Nhìn một lúc lâu, ông nói: "Các người là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Trương Khải Minh đáp thẳng: "Câu đó phải là tôi hỏi ông mới đúng, sao ông lại sống ở đây, còn Thiên Đồng trông…" Ông lão nghe vậy sắc mặt biến đổi, rồi vội nói chen vào: "Chúng tôi trốn ở đây, còn Thiên Đồng, nó không có gì bất thường cả." Nghe vậy, Trương Khải Minh cũng không phản bác, dù sao những lời này nói trước mặt trẻ con cũng không hay lắm.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Bất kể các người là ai, tốt nhất nên nói rõ, để tránh chúng ta xảy ra xung đột." Nghe vậy, sắc mặt ông lão thay đổi, rồi lại trở lại bình thường, ông nói với Thiên Đồng: "Cháu ra kia chơi một lát đi, ông có chuyện muốn nói với các chú." Thấy Thiên Đồng chạy ra góc tường chơi, ông lão nói: "Chúng tôi chạy nạn đến đây, vẫn luôn sống ở không gian tầng dưới." "Trước đây tôi chưa từng đi lên, cũng không biết phía trên có không gian này." Nhìn dáng vẻ nói chuyện của ông lão không giống nói dối, ba người từ từ thả lỏng.

Trương Khải Minh trầm ngâm một lát rồi nói: "Vậy ông vẫn luôn sống dưới lòng đất?

Hai người sống thế nào?" Ông lão vội lắc đầu nói: "Không phải, dưới lòng đất có một lối thông ra một thung lũng, tôi trồng lương thực ở đó, nơi đó chỉ có một lối ra vào duy nhất." Hóa ra là vậy, không gian tầng dưới lại thông với bên ngoài, một thung lũng hẻo lánh.

Trương Khải Minh rơi vào trầm tư, cân nhắc lợi hại.

Thấy Trương Khải Minh không nói gì, Trương Nhật Sơn chỉ vào Thiên Đồng bên cạnh, hỏi: "Đứa bé đó sao vậy?

Trông nó giống Tống tử quá.” Ông lão đau lòng nói: “Lúc Thiên Đồng chưa ra đời, mẹ nó bị Tống tử cắn, sau đó sinh ra nó liền biến thành thế này.” “Giờ đã gần 10 năm rồi, nó mới lớn được một chút, cũng không biết đến khi nào mới trưởng thành được.” Nhìn Thiên Đồng ở đằng kia, trông chỉ như đứa trẻ 3 tuổi, không ngờ đã gần 10 tuổi rồi.

Xem ra là bị ảnh hưởng của thi độc, nhưng tuy sinh trưởng chậm lại một chút, thể chất và trí tuệ của nó lại không hề thấp.

Trương Khải Minh ngẩng đầu nói: “Sau này hai người có thể tiếp tục sống ở đó, nhưng đừng làm phiền chúng tôi.” “Nơi này tôi sẽ cải tạo thành một căn cứ, dùng để sản xuất dược phẩm, cho nên chúng ta chỉ cần nước sông không phạm nước giếng là được.” Ông lão vội vàng cảm kích gật đầu: “Cảm ơn, cảm ơn, chỉ cần không đuổi chúng tôi đi là được rồi, Thiên Đồng mà ra ngoài chắc chắn sẽ bị xem như quái vật.” Một lúc sau, ông lão dắt Thiên Đồng rời đi, hóa ra dưới quách có một cơ quan có thể di động.

Nếu quách không được nâng lên, đương nhiên sẽ không lên được, lần này cũng là trùng hợp, nếu không thật sự không phát hiện ra.

Đợi hai người rời đi, Trương Khải Minh nói với hai người kia: “Lối đi bên đó đừng bịt kín, sau này lỡ gặp chuyện bất trắc, cũng có chỗ để trốn.” “Nhưng cái quách này phải mang ra ngoài, mau làm việc đi, tôi ra mật thất phía sau xem thử.” Nhìn hai người bắt đầu bận rộn, Trương Khải Minh đi đến mật thất nơi thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ xuất hiện trước đó.

Vừa bước vào, thứ đầu tiên anh nhìn thấy là một cỗ quan tài đá khổng lồ, lúc này nắp quan tài đang dựng ở bức tường đối diện.

Gần quách, thứ đầu tiên nhìn thấy là một con Xà Mi Đồng Ngư, nó đang yên lặng đặt ở mép quách...

Anh thu nó lại, trực tiếp cất vào không gian hệ thống, lát nữa chắc sẽ được thưởng chút tuổi thọ.

Nhìn những thứ khác, đều là những món minh khí nhỏ, hai miếng ngọc bội, và ba viên châu màu đỏ.

Thủ lĩnh của Bất Ngôn Kỵ thật sự nghèo nàn, chỉ có vài món đồ, đúng là phí công đi qua nhiều quách như vậy.

Đột nhiên, giọng của Trương Nhật Sơn vang lên: "Tiểu Phật Gia, bên này có phát hiện, ngài qua xem thử." Cầm đồ vật trong tay, Trương Khải Minh đi về phía Trương Nhật Sơn, chuẩn bị xem có phát hiện lớn gì.

Đến bên cạnh họ, chỉ thấy cả hai đang chăm chú nhìn xuống đất.

Trương Khải Minh cúi đầu nhìn, chỉ thấy một bản đồ hình ảnh, trên đó ghi lại rất nhiều ngôi mộ.

Ngẩng đầu lên, hóa ra đó là tấm ngọc bội lấy ra từ quan tài vàng, sau khi bị ánh sáng chiếu vào đã hiện ra bản đồ.

Xem ra nó giống với bản đồ trên Hà Mộc Tập, nhưng bản đồ trên Hà Mộc Tập dùng Ách văn, còn cái này dùng văn tự ghi chép.

Đồng thời dùng kỹ thuật cao siêu, ghi lại bản đồ trên ngọc bội.

Đây đúng là một món đồ tốt, có thứ này, sau này đi trộm mộ không cần phải đi tìm kiếm nữa.

Trương Khải Minh cười cầm ngọc bội trong tay, nói: "Được rồi, đây là một món đồ tốt, không tệ, thu hoạch lần này đủ rồi." Nhìn ánh mắt nghi hoặc của hai người, Trương Khải Minh cũng không giải thích.

Ngược lại nói: "Được rồi, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi, gọi binh sĩ vào mang đồ đạc ở đây ra hết đi." "Sau đó chúng ta phải triệu

tập nhân lực cải tạo nơi này, đi thôi, bây giờ chúng ta ra ngoài." Nhìn lại nơi này lần cuối, ba người đi ra ngoài.

Khi quay lại cơ quan ở gần lối ra, Trương Khải Minh nói: "Phá cơ quan này trước đi, nếu không minh khí cũng không vận chuyển ra ngoài được." Nghe lệnh, Trương Nhật Sơn và người kia bắt đầu phá hủy cơ quan, họ trực tiếp cạy từng viên gạch mộ lên, rồi dùng dao găm phá hủy liên kết cơ quan bên dưới.

Lần này không cần lo lắng về cơ quan nữa, cho dù có dẫm lên bao nhiêu lần, cơ quan cũng không bị kích hoạt.

Trở lại mặt đất, ba người hít thở không khí trong lành, trên mặt đất vẫn thoải mái hơn.

Trương Khải Minh thì trực tiếp quay về thôn Mê Vụ, rồi lệnh cho binh sĩ đi tìm Trương Nhật Sơn và người kia, nhanh chóng đi vận chuyển minh khí ra.

Trở về thôn, Trương Khải Minh gọi một binh sĩ canh gác đến, chuẩn bị hỏi thăm tình hình.

"Thế nào?

Trong thời gian này, người trong thôn có gì bất thường không?" Binh sĩ chào xong, nghiêm túc nói: "Tiểu Phật Gia yên tâm, không có bất kỳ điều gì bất thường, mọi người đều rất ngoan ngoãn." Trương Khải Minh gật đầu, cho binh sĩ rời đi, xem ra những người này không tệ, lại không có ý định rời đi.

Như vậy cũng tốt, lần xuống mộ này Trương Khải Minh rất hài lòng với năng lực của Trương Bất Tốn.

Chỉ cần những người này yên ổn, không gây rối, sau này đón gia đình họ đến, thôn Mê Vụ sẽ ổn định.

Về phòng, Trương Khải Minh suy nghĩ kỹ, tiếp theo đợi minh khí

được vận chuyển ra, sẽ dọn dẹp sạch sẽ cổ mộ.

Chuẩn bị sẵn những thứ cần thiết, đến lúc đó chỉ cần máy móc và nhân lực có mặt là có thể trực tiếp sản xuất.

Về việc tiếp tế nhân sự, đến lúc đó mỗi lần xe đến lấy thuốc sẽ mang theo là được, không cần thêm người.

Không chỉ trong thôn cần người, mà cả việc áp giải dược phẩm cũng cần rất nhiều nhân lực, đương nhiên phải có vũ khí tốt.

Có vẻ như sau khi vận chuyển hết minh khí ra ngoài, phải nhanh chóng quay về Sa Thành, mua thêm một ít vũ khí hạng nặng từ Cầu Đức Khảo.

Một tuần sau, tất cả mọi thứ trong mộ đều được vận chuyển ra, chất lên xe.

Trương Khải Minh nhìn Trương Bất Tốn trước mặt nói: "Lần này tôi phải dẫn người áp giải minh khí về Sa Thành, đồng thời cần chuẩn bị một số thứ khác." "Thôn Mê Vụ giao cho cậu, hy vọng cậu sẽ không làm tôi thất vọng." Vẻ mặt Trương Bất Tốn trở nên nghiêm túc, rồi nghiêm nghị nói: "Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ giữ gìn thôn Mê Vụ thật tốt, cũng sẽ không để nơi này bị lộ." Trương Khải Minh gật đầu, rồi lên xe xuất phát.

Trên xe, Trương Nhật Sơn nhìn bóng lưng Trương Bất Tốn phía sau, nói: "Tiểu Phật Gia, ngài tin tưởng hắn như vậy sao?" Trương Khải Minh lắc đầu: "Tin tưởng?

Vẫn còn hơi sớm, cậu không phát hiện số lượng tộc nhân của chúng ta có chút không đúng sao?" "Nếu hắn ngoan ngoãn thì tốt, nhưng một khi có ý đồ xấu, thì đừng trách tôi." Trương Nhật Sơn nghe vậy yên tâm gật đầu, rồi không nói gì nữa.

Trương Khải Minh nghĩ đến những việc cần làm khi quay về lần

này, cảm thấy đau đầu.

Một lúc sau, Trương Khải Minh hỏi: "Phó quan, tôi cần một lượng lớn nhân lực, phải là người có thể tin tưởng, cậu có cách nào không?" Nghe lời của Trương Khải Minh, Trương Nhật Sơn rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới có chút khó xử nói: "Nhân lực thì có, nhưng để tin tưởng thì khó." "Hay là thế này, đến lúc đó có nhân lực, tất cả các sĩ quan đều dùng người của tộc ta, như vậy chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?" Trương Khải Minh như có điều suy nghĩ gật đầu, đây đúng là một cách hay, có thể đón người thân của họ đến.

Đến lúc đó có môi trường an toàn, những người này sẽ tận tâm, quan trọng hơn là người thân của họ cũng có thể coi như con tin.

Sau khi trở về phải bàn bạc với Trương Khải Sơn, tốt nhất là toàn bộ binh lính đều là người bản địa, như vậy dễ kiểm soát.

Chương 102

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy giọng nói của hệ thống, xem ra việc định giá đã hoàn thành.

"Đinh, giá trị minh khí đã được định giá xong.

Chúc mừng túc chủ nhận được 8 năm tuổi thọ." Ừm? 8 năm?

Xem ra Xà Mi Đồng Ngư không có giá trị cộng thêm.

Trưa ngày thứ ba, mọi người lái xe ngựa vào thành, đi thẳng đến cửa sau của thương hành Cửu Vận.

Trương Khải Minh vào trước, rồi bảo Lý Nho mở kho, cất minh khí vào.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt nghe thấy động tĩnh, từ sảnh trước đi ra, thấy Trương Khải Minh liền vui vẻ chạy tới.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của cô, Trương Khải Minh vội ngăn lại, nếu không cô đã chạy nhào vào lòng anh rồi.

Cô ngẩng đầu nói: "Phu quân, cuối cùng chàng cũng về, lần này lại đi lâu như vậy." Trương Khải Minh cười nói: "Có chút việc bị trì hoãn, nhưng không sao, thu hoạch cũng không tệ, em xem đi." Thấy từng món minh khí được binh sĩ đưa vào, đôi mắt Doãn Tân Nguyệt gần như biến thành ký hiệu đồng tiền, đúng là một cô nàng mê tiền.

Nhưng như vậy cũng tốt, có một người quản gia mê tiền, gia đình này chắc chắn sẽ ngày càng tốt hơn.

Đợi tất cả đồ đạc được cất vào kho, Trương Nhật Sơn bước tới nói: "Tiểu Phật Gia, vậy tôi và mọi người đưa tộc nhân về trước nhé?" Trương Khải Minh gật đầu: "Được, các cậu đi trước đi, à phải rồi, báo cho đại ca một tiếng, tối nay tôi sẽ đến, có chút chuyện cần

bàn bạc.” Dẫn Doãn Tân Nguyệt về sảnh trước, hai người ngồi xuống, cô vội nói: “Phu quân, lần này chúng ta phát tài rồi.” “Những loại thuốc mua trước đó rất được ưa chuộng, bây giờ trên chợ đen bị thổi giá gần bằng vàng rồi, quý đến mức cung không đủ cầu.” Vừa nói, cô vừa lấy sổ sách ra, chỉ vào con số cuối cùng nói: “Chàng xem, chúng ta đã bán được tổng cộng 60 vạn đại dương.” “Còn một phần chưa bán, em định đợi xem sao.” Điều này khiến Trương Khải Minh không ngờ tới, Doãn Tân Nguyệt làm ăn đúng là có tài.

Nhìn sáu mươi vạn đại dương, cộng thêm số minh khí trong kho trước đó, chắc là đủ tiền mua vũ khí rồi.

Lần này anh định đổi toàn bộ súng trường tấn công cho tộc nhân, còn có các loại vũ khí hạng nặng khác, cộng thêm đạn dược, mua một lần cho xong.

Nghĩ vậy, Trương Khải Minh nói: “Tân Nguyệt, em thật tài giỏi.

À phải rồi, Hoa Linh đâu?

Anh có chuyện muốn nói với hai em.” Doãn Tân Nguyệt nghe vậy, nói: “Ồ, sư huynh của Hoa Linh về rồi, bây giờ chắc đang khám bệnh ở phòng bên cạnh.” Ừm?

Chá Cô Tiêu hai người về rồi?

Xem ra đã giải được lời nguyền rồi.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt đang vui vẻ, Trương Khải Minh cầm điện thoại, gọi cho Bối Lặc gia.

Nghe Trương Khải Minh nói có minh khí mới, Bối Lặc gia vui mừng cúp máy, chuẩn bị bắt chuyến tàu hỏa hôm nay đến Sa Thành.

Đúng là Bối Lặc gia nóng tính, nói chưa được mấy câu đã cúp máy, thật sự là mê minh khí.

Vừa đặt điện thoại xuống, đã thấy Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh bước vào, theo sau là Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân.

Thấy hai người họ, Trương Khải Minh cười đứng dậy, nói: "Xem bộ dạng của hai người, đã thành công rồi nhỉ?" Chá Cô Tiêu kích động, vội nói: "Tiểu Phật Gia, phải đa tạ ngài, chúng tôi đã lấy được Mộ Trần Châu rồi." "Việc còn lại chỉ cần tìm được mộ Nữ vương Tinh Tuyệt, đưa Mộ Trần Châu về là được." Trương Khải Minh cũng vui mừng cho họ, nhưng đột nhiên anh sững sờ, chỉ thấy cả Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân đều mất cánh tay trái.

Anh ngây người, có chút không tin nổi nói: "Cánh tay của hai người…?" Nghe vậy, Chá Cô Tiêu cười phóng khoáng: "Không sao, chỉ là một cánh tay thôi mà, ít nhất hai chúng tôi còn sống, thế là đủ rồi." Lão Dương Nhân bên cạnh cũng vui vẻ nói: "Đúng vậy, Tiểu Phật Gia, ngài không cần lo lắng, chúng tôi không sao, ngược lại còn rất vui." Thấy vậy, Trương Khải Minh chỉ đành buồn bã gật đầu: "Ừ, người không sao là tốt rồi." Tại phòng ăn ở sân sau, mọi người gọi một bàn thức ăn, vừa ăn vừa trò chuyện.

Khi ăn gần xong, Trương Khải Minh hỏi: "Chá Cô huynh đệ, anh và Lão Dương Nhân sau này có dự định gì?" Đặt đũa xuống, Chá Cô Tiêu nói: "Sau này tôi định ở ẩn, không xuống mộ nữa." "Còn việc trả lại Mộ Trần Châu, cứ để các tộc nhân khác hoàn thành là được, tôi chỉ xem tình hình lần này thế nào thôi." "Mặt khác là hoàn thành lời hứa với Hồng cô nương, đến lúc đó sẽ đưa cô ấy đi cùng." Nghe câu trả lời, trong lòng Trương Khải Minh nảy ra một ý.

Thế là anh nói: "Lần này trở về, tôi vốn có chuyện muốn hỏi Hoa Linh và Tân Nguyệt, vừa hay hai người cũng ở đây, cùng nghe một chút." Tiếp đó, Trương Khải Minh nói kế hoạch của mình cho mấy người họ, khá cụ thể, dù sao cũng có khả năng tất cả đều sẽ tham gia.

Sau đó Trương Khải Minh hỏi: “Hoa Linh, Tân Nguyệt, không biết hai em có suy nghĩ gì về cuộc sống ẩn dật như vậy, nếu có thể chấp nhận, chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị rồi.” Không ngờ hai người đều không do dự, gật đầu đồng ý, chỉ nghe Doãn Tân Nguyệt nói: “Phu quân, bất kể chàng đi đâu, em đều muốn đi theo.” Hoa Linh thì có chút ngượng ngùng nói: “Em cũng đi, bản thân em thích cuộc sống yên tĩnh, đến đó còn có thể khám bệnh cho dân làng.” Thấy cả hai đều đồng ý, trái tim treo lơ lửng của Trương Khải Minh mới thả lỏng.

Tiếp đó anh quay sang nhìn hai người Chá Cô Tiêu, hỏi: “Hai người thì sao?

Có muốn cùng tôi đến thôn Mê Vụ không?” Hai người nhìn nhau, Chá Cô Tiêu nói: “Được, vậy chúng ta đi cùng, đợi tôi đón Hồng cô nương về, chúng ta sẽ xuất phát.” Nói xong, anh ta dắt Lão Dương Nhân rời đi, đi đón Hồng cô nương.

Ngây người một lúc, Trương Khải Minh mới phản ứng lại, đi thẳng luôn sao?

Cơm còn chưa ăn xong mà?

Quay đầu lại, anh và Hoa Linh, Doãn Tân Nguyệt nhìn nhau, ba người bật cười thành tiếng, hai người này cũng quá hài hước rồi.

Trương Khải Minh bất đắc dĩ nói: “Hoa Linh, hai sư huynh của em cũng quá phóng khoáng rồi, nói đi là đi sao?” Hoa Linh có chút ngại ngùng nói: “Chắc là uống nhiều quá rồi, hai người họ cứ uống nhiều là như vậy, thật đau đầu.” Vừa hay Trương Khải Minh cũng ăn no rồi, thế là nói: “Tân Nguyệt, chuẩn bị tiền trong nhà đi, lát nữa anh cần dùng, chúng ta cần mua một ít vũ khí tốt.” Cầm theo chứng từ 50 vạn đại dương, Trương Khải Minh lại đến thương hội của Cầu Đức Khảo, đàm phán một thương vụ.

Vừa vào cửa, đã thấy Cầu Đức Khảo mặt mày tươi cười, người

này thật giả tạo, lúc nào cũng là bộ mặt tươi cười.

Sau khi hai người ngồi xuống, Trương Khải Minh hỏi trước: "Máy móc và nhân lực của tôi thế nào rồi?

Bao lâu nữa thì đến?" Cầu Đức Khảo lật xem tài liệu bên cạnh, nói: "Nhanh thôi, khoảng một tháng nữa là có thể vận chuyển đến Sa Thành." Gật đầu, xem ra tốc độ của hắn khá nhanh, không tệ.

Sau đó Trương Khải Minh lại nói: "Tôi định làm ăn với ông một thương vụ nữa, về phương diện vũ khí, ông có hứng thú không?" Mắt Cầu Đức Khảo sáng lên, lợi nhuận của vũ khí cao như vậy, đương nhiên là có hứng thú rồi.

Hắn nói: "Không vấn đề, chỉ cần ngài cần, tôi chắc chắn đều có thể giúp ngài lo liệu, chỉ là giá cả…" Trương Khải Minh không nói gì, trực tiếp đặt chứng từ 50 vạn đại dương lên bàn, rồi đặt danh sách vũ khí đã viết sẵn xuống.

Tiếp đó nói: "Ông xem đi, 50 vạn tiền cọc, xem xem có thể làm thương vụ này không." Thấy vậy, Cầu Đức Khảo cũng không thể không cẩn thận hơn một chút, nhiều tiền như vậy, cần bao nhiêu vũ khí chứ?

Cầm danh sách lên xem kỹ, Cầu Đức Khảo yên tâm, hóa ra đều là vũ khí tốt, nhưng số lượng lại không nhiều.

Thế là, hắn gật đầu: "Thương vụ này có thể làm, vừa hay vận chuyển cùng máy móc, nhưng giá cả thì sao?" "Nói thẳng đi, cần bao nhiêu tiền?" Cầu Đức Khảo cười nói: "100 vạn đại dương, giá thấp nhất rồi." Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, hắn coi mình là cừu béo để làm thịt rồi, anh đưa tay ấn lên chứng từ đại dương.

Từ từ nói: "70 vạn, nếu không được, chứng từ này tôi lấy đi, tìm người khác mua." Vừa nghe vậy, Cầu Đức Khảo lập tức chộp lấy

chứng từ, rồi cười nói: "Thành giao." Trương Khải Minh biết, 70 vạn đại dương Cầu Đức Khảo có thể kiếm được rất nhiều, nhưng anh không muốn trì hoãn thời gian, chỉ có Cầu Đức Khảo mới có thực lực này.

Hắn có thể giao vũ khí trong thời gian ngắn nhất, nếu tìm người khác, có thể phải chia thành nhiều lần mới được.

Bàn xong việc, xác nhận thời gian giao dịch, Trương Khải Minh đứng dậy rời đi.

Lúc đi đến cửa, Trương Khải Minh nói: "Ồ, phải rồi, có một việc cần thông báo cho ông, Chiến Quốc Bạch Thư của Cẩu gia đã ở trong tay tôi rồi, ông phải nhanh tay lên đấy." Rời khỏi thương hội của Cầu Đức Khảo, Trương Khải Minh từ từ đi về phía biệt thự của Trương Khải Sơn.

Trên đường anh đang suy nghĩ, vừa rồi trong thương hội của Cầu Đức Khảo, người không còn nhiều nữa, xem ra hắn đang chuẩn bị rời đi.

Lẽ nào hắn biết mình sắp ra tay với hắn?

Chương 103

Không thể nào, căn bản cũng không có tin tức nào bị tiết lộ ra ngoài.

Hóa ra, Trương Khải Minh đã sớm chuẩn bị, lúc giao dịch cuối cùng, sẽ trực tiếp xử lý Cầu Đức Khảo.

Nhưng bây giờ xem ra khó rồi, đến lúc đó Cầu Đức Khảo chưa chắc đã xuất hiện tại hiện trường giao dịch, đúng là một con cáo già giảo hoạt.

Không biết tự lúc nào, Trương Khải Minh đã đến gần biệt thự, anh vứt bỏ những suy nghĩ trong đầu, bước vào biệt thự.

Sau khi vào, thấy Trương Khải Sơn đang xử lý tài liệu, anh cũng không làm phiền, chỉ yên lặng ngồi trên sofa, kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng sau, Trương Khải Sơn mới phát hiện ra bóng dáng của Trương Khải Minh, vội vàng bước tới.

Ông hỏi: "?" Trương Khải Minh lắc đầu: "Đều tốt cả, rất thuận lợi." "À phải rồi, lần này tôi cần 500 binh sĩ, những binh sĩ này tốt nhất đều là người Sa Thành, trong nhà có người thân." Trương Khải Sơn cũng không hỏi lý do, trực tiếp nói: "Được, đến lúc đó sắp xếp xong, tôi sẽ cho Phó quan thông báo cho cậu, nhưng động tĩnh phải nhỏ một chút, đừng gây ra hỗn loạn." Xem ra anh ấy đã đoán được, nếu không sẽ không nói như vậy.

Trương Khải Minh cười gật đầu: "Yên tâm đi, đến lúc đó sẽ từ từ làm, không hoàn thành một lần đâu." "À phải rồi, lần này tôi mang về một lô minh khí, đến lúc đó anh phái người đến tiếp nhận, cứ theo quy củ mà làm." "Nhưng phải đợi hai ngày nữa, tôi đã thông báo cho Bối Lặc gia, để ông ấy chọn trước." Chuyện này không có gì để bàn cãi,

Trương Khải Sơn chỉ gật đầu: "Được, tôi biết rồi, đến lúc đó gọi điện thoại là được." Tiếp đó lại nói: "Nhị đệ, về chuyện hình xăm, bên trưởng bối đã có hồi âm rồi." "Vừa hay hôm nay thư đã đến, tôi đưa cho cậu xem, à phải rồi, có cả chuyện về khảo nghiệm gia tộc, bên trong cũng có giải thích." Nghe vậy, sắc mặt Trương Khải Minh trở nên nghiêm túc, hai chuyện này thực ra đều là điều Trương Khải Minh lo lắng.

Bây giờ cuối cùng cũng có đáp án, hy vọng là kết quả tốt.

Trương Khải Minh nghiêm túc nhìn Trương Khải Sơn, chuẩn bị nghe cụ thể.

Chỉ thấy Trương Khải Sơn cười nói: "Ha ha, đừng lo lắng quá, là chuyện tốt, tin rằng em nhất định sẽ vui." "Trước tiên là chuyện hình xăm, chuyện này trong Trương gia chúng ta tuy hiếm thấy, nhưng cũng có không ít ví dụ." "Mỗi lần hình xăm xuất hiện biến hóa, đều cho thấy độ thuần khiết huyết mạch của em đã được nâng cao, là một chuyện tốt." Nghe vậy, trái tim treo lơ lửng của Trương Khải Minh cuối cùng cũng đặt xuống, không cần phải lo lắng nữa.

Thế là anh nói: "Vậy thì tốt, em cũng thở phào nhẹ nhõm, hình xăm của em đã biến đổi hai lần rồi." Trương Khải Sơn cười nói: "Ồ, biến hóa nhanh thật đấy, trong thời gian ngắn đã nâng cao được hai lần nồng độ huyết mạch." "Được rồi, nói tiếp về chuyện khảo nghiệm, những hình ảnh đó, có chút giống với truyền thừa ký ức." "Nhưng nhiều năm qua, truyền thừa ký ức vẫn luôn rất bí ẩn, căn bản không có cách nào giải thích được tại sao." "Nhưng chuyện mất trí nhớ em có thể yên tâm, Đại Trương Linh của chúng ta đã được chọn ra từ khi sinh ra rồi." "Chỉ có người có huyết mạch mạnh nhất mới bị, cho nên những người khác đều sẽ không mất trí nhớ, trừ phi…" "Trừ phi có một ngày, nồng độ huyết mạch của em có thể đuổi kịp người đó, nhưng về cơ bản là không thể." Trương Khải Minh lặng lẽ gật đầu:

“Em hiểu rồi, triệu chứng mất trí nhớ có chút giống như lời nguyền của Trương gia, chỉ có người có huyết mạch mạnh nhất mới bị.” Đột nhiên, Trương Nhật Sơn chạy vào, vội vã nói: “Phật Gia, Lục Minh Lễ đến, trông có vẻ rất gấp.” Mời Lục Minh Lễ vào, mọi người chào hỏi nhau, bắt đầu bàn chuyện chính.

Chỉ nghe ông ta nói: “Phật Gia, có vấn đề rồi, bây giờ tôi cần ngài giúp phong tỏa Sa Thành, có gián điệp vào rồi.” Hóa ra, không lâu trước đó Lục Minh Lễ nhận được mệnh lệnh của cấp trên, có một gián điệp mang theo một phần tình báo bí mật đã đến Sa Thành, yêu cầu ông ta phải bắt được người này.

Nhìn Trương Khải Sơn bắt đầu bận rộn, Trương Khải Minh nói: “Đại ca, vậy anh cứ bận đi, em về trước đây.” Anh không định tham gia vào chuyện này, cứ yên ổn tiếp tục kế hoạch của mình thôi.

Rời khỏi biệt thự, Trương Khải Minh không quay về thương hành ngay, mà đi dạo một vòng trên đường phố Sa Thành, ngắm nhìn thành phố phồn hoa này.

Không bao lâu nữa, có lẽ thành phố này sẽ không còn phồn vinh và xinh đẹp như bây giờ.

Sau khi quay về thương hành, anh thấy Doãn Tân Nguyệt đang bận rộn, không ngừng ghi chép.

Lại gần xem, hóa ra cô đang lên kế hoạch, chắc là chuẩn bị cho việc vận hành dược phẩm sau khi đến thôn Mê Vụ.

Thấy bóng dáng Trương Khải Minh, cô ngẩng đầu cười nói: “Phu quân, em đã lên kế hoạch rồi, sau khi dược phẩm của chúng ta sản xuất ra.” “Chúng ta chỉ cần quản lý thị trường phía Nam là được, thị trường phía Bắc để cha em phụ trách.” “Nếu không nhân lực của chúng ta căn bản không đủ, nhưng lợi nhuận của chúng ta đặt ở mức bao nhiêu ạ?” Trương Khải Minh suy nghĩ kỹ rồi nói: “Lợi nhuận, cấp

cho quân đội chúng ta kiếm 10% đi, số tiền này dùng cho các chi phí tổn thất hàng ngày." "Nhưng cấp cho những người khác bên ngoài, cứ lấy 70% giá thị trường bình thường, chúng ta cũng cần tiền để phát triển và mở rộng." Ghi lại lời của Trương Khải Minh, Doãn Tân Nguyệt nói: "Được, vậy cứ theo ý chàng." Nhìn Doãn Tân Nguyệt tiếp tục bận rộn, Trương Khải Minh cũng không rời đi, ngồi bên cạnh yên lặng ngắm nhìn.

Có một người vợ hiền như vậy, Trương Khải Minh căn bản không cần lo lắng quá nhiều chuyện, Doãn Tân Nguyệt đã lo liệu hết cả.

Có được một người vợ như vậy, đúng là may mắn của Trương Khải Minh.

Sáng sớm hôm sau, Trương Khải Minh đang giúp việc trong thương hành, gần đây việc kinh doanh rất tốt.

Sau đó anh thấy Bối Lặc gia cười hì hì bước vào, mang theo rất nhiều đồ.

Trương Khải Minh vội vàng đón tiếp, nói: "Bối Lặc gia, không ngờ ông lại đến nhanh như vậy?" "Ha ha, đương nhiên phải nhanh rồi, nghe nói có đồ tốt, tôi sớm đã không chờ được nữa." Bối Lặc gia cười nói.

Thấy vậy, Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, trực tiếp dẫn ông đến nhà kho phía sau.

Đẩy cửa kho ra, Trương Khải Minh nói thẳng: "Bối Lặc gia, ông xem đi, đồ đạc đều ở trong này." "Ông cứ từ từ chọn, tôi không làm phiền." Nhìn Bối Lặc gia đã nhập tâm, Trương Khải Minh cười rời đi, đúng là một người si mê.

Về sảnh trước, Trương Khải Minh dặn Lý Nho: "Lát nữa đặt hai

bàn tiệc hạng sang, bảo họ làm nhanh lên." Buổi trưa, mọi người ngồi ăn cơm cùng nhau, Bối Lặc gia nói: "Trương lão bản, lần này đồ tốt không ít đâu." "Đặc biệt là cái quan tài vàng bên trong, không biết có thể nhường lại cho tôi không?" Ừm?

Lại có hứng thú với quan tài vàng, thứ đó tuy trông đẹp mắt, nhưng không may mắn chút nào.

Thấy ánh mắt của Trương Khải Minh, Bối Lặc gia cười nói: "Yên tâm đi, tôi đã cân nhắc kỹ rồi, tôi khá thích nó." Gật đầu, Trương Khải Minh nói: "Nếu ông thích thì cứ mang đi, yên tâm, đồ ở đây ông đều có thể chọn." Khách chủ đều vui vẻ, sau khi chọn xong minh khí, Trương Khải Minh ngồi uống trà cùng Bối Lặc gia.

Một lúc sau ông thở dài nói: "Chúng ta có lẽ không còn bao nhiêu ngày yên ổn nữa, sắp có chiến tranh rồi." Trương Khải Minh nghe vậy trầm mặc một lúc, có chút nặng nề nói: "Chẳng phải là chuyện sớm muộn sao?" "Nhưng, yên tâm, chúng ta cuối cùng chắc chắn sẽ là bên chiến thắng, chỉ là lần này sẽ là một kiếp nạn." Cùng Bối Lặc gia chơi vui vẻ mấy ngày, ông mới mang theo minh khí trở về U Đô, cũng không biết lần sau gặp lại là khi nào.

Nhìn chuyến tàu hỏa xa dần, Trương Khải Minh có chút trầm mặc, sắp phải đến thôn Mê Vụ rồi.

Sau này hành tung của mình phải giấu kỹ, tuyệt đối không thể để kẻ địch phát hiện, nếu không tất cả những gì mình làm sẽ không còn ý nghĩa.

Vừa về đến thương hành, Trương Khải Minh thấy hai người Chá Cô Tiêu đã quay về, đi cùng còn có Hồng cô nương.

Trạng thái của ba người trông không tệ, chắc là chuyến đi thuận lợi.

Bước vào, Trương Khải Minh nói: "Về rồi à, đi thôi, phòng đã sớm sắp xếp cho mọi người rồi." "Chúng ta đợi thêm một thời gian nữa, đồ đạc được giao đến là chúng ta có thể xuất phát." Những ngày bình yên tiếp tục trôi qua, thời gian ngày một ngày, sắp đến ngày giao dịch với Cầu Đức Khảo.

Địa điểm giao dịch đặt ở ngoại thành, vừa hay giao dịch xong có thể trực tiếp đưa đến thôn Mê Vụ, rất tiện lợi.

Lần này, Trương Khải Minh định giao dịch xong sẽ rời đi luôn, trở về phát triển thôn Mê Vụ cho tốt.

Tất cả nhân viên đã chuẩn bị đầy đủ, gia đình của các binh sĩ cũng đã được đưa đi theo từng đợt.

Cũng đến lúc bắt đầu chế tạo thuốc rồi.

Ngày mai là ngày giao dịch, Trương Khải Minh định đến chỗ Trương Khải Sơn, từ biệt anh ấy.

Bước vào biệt thự, Trương Khải Minh nhìn Trương Khải Sơn đang bận rộn nói: "Đại ca, đừng bận nữa, em có chuyện muốn nói với anh." Trương Khải Sơn nghe thấy tiếng, ngẩng đầu lên, cười nói: "Sắp đi rồi sao?

Thời gian cũng gần rồi." Gật đầu, Trương Khải Minh nhìn anh nói: "Vâng, ngày mai em phải đi rồi, sau này anh em chúng ta muốn gặp lại sẽ khó." "Cho nên đến từ biệt anh, hy vọng sau này anh có thể cẩn thận một chút, đừng quá bốc đồng." Trương Khải Sơn đến bên cạnh Trương Khải Minh, vỗ vỗ vai anh, cười nói: "Yên tâm đi, anh sẽ chú ý." "Sau này em cũng phải cẩn thận một chút, việc em làm còn nguy hiểm hơn, một khi bị chó săn phát hiện, chúng chắc chắn sẽ không tha cho em đâu." Trương Khải Minh nghĩ đến địa hình và khí hậu của thôn Mê Vụ, tự tin nói: "Yên tâm đi, nơi của em máy bay của chó săn cũng khó phát hiện, an toàn lắm." Lại nói thêm một số chuyện

phiếm, Trương Khải Minh cáo từ rời đi, đàn ông mà, không cần quá sến sẩm.

Về đến nhà, mọi người đã thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị ngày mai xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, Trương Khải Minh dẫn mọi người ra ngoại thành, binh sĩ đã đợi sẵn ở ngoài cổng.

Hướng về địa điểm đã hẹn, không lâu sau đã thấy một đoàn xe ngựa lớn, yên lặng đỗ trong một thung lũng.

Trên xe chở vũ khí của Trương Khải Minh, còn có máy móc, đương nhiên quan trọng nhất là nhân lực chắc chắn cũng có.

Gần xe ngựa, quả nhiên không ngoài dự đoán của Trương Khải Minh, không hề thấy bóng dáng của Cầu Đức Khảo.

Hắn thật sự quá cẩn thận, hy vọng trừ khử hắn của Trương Khải Minh đã tan thành mây khói, nhưng giao dịch vẫn phải tiếp tục.

Chương 104

Đột nhiên một người phụ nữ nước ngoài bước ra, nói: "Ngài Trương Khải Minh, tôi là trợ lý của ngài Cầu Đức Khảo, lần giao dịch này do tôi phụ trách." "Bây giờ chúng ta có thể chính thức bắt đầu giao dịch, ngài thấy sao?" Trương Khải Minh gật đầu, rồi giao số đại dương còn lại cho cô ta, nói: "Bây giờ để binh sĩ của tôi kiểm tra trang bị." "Giao dịch còn lại sẽ tiến hành sau, giữa chúng ta vẫn chưa hình thành sự ăn ý ngầm." Anh vẫy tay, binh sĩ phía sau tiến lên kiểm tra kỹ lưỡng vũ khí trang bị, sau khi xác nhận xong, họ lái xe đi.

Thấy vậy, Trương Khải Minh lấy ra bản gốc và bản sao của Chiến Quốc Bạch Thư, nói: "Bây giờ cho tôi xem người và máy móc." "Thứ trong tay tôi là thứ Cầu Đức Khảo ngày đêm mong nhớ, hy vọng cô tốt nhất đừng lừa tôi." Chỉ thấy cô ta vỗ tay, rồi người của cô ta áp giải mấy người nước ngoài ra, trông đều là học giả.

Thấy vậy, Trương Khải Minh không thả lỏng, hỏi mấy câu hỏi về Penicillin, nghe họ giải đáp mới xác nhận.

Giao thứ trong tay cho trợ lý đối diện, sau khi kiểm tra đối chiếu, hai người hoàn thành giao dịch.

Lấy lại bản gốc Chiến Quốc Bạch Thư, Trương Khải Minh lặng lẽ nhìn đám người rời đi, trầm mặc một lúc lâu, cũng không ra tay.

Sau này có thể còn cần giao dịch, nhịn một chút vậy.

Cởi trói cho mấy người nước ngoài biết chế tạo Penicillin, Trương Khải Minh nói: "Đừng nghĩ đến việc rời đi, các người không thoát được đâu." "Nhưng, chỉ cần các người làm thuốc cho tôi thật tốt, tôi cũng sẽ không bạc đãi, mau lên xe đi." Thấy binh sĩ bên cạnh uy hiếp, họ vội vàng lên xe.

May mà tiếng Anh của Trương Khải Minh không tệ, nếu không thật sự không có cách nào giao tiếp với những người này.

Gọi mười binh sĩ đến, Trương Khải Minh dặn dò: "Đi ở phía sau, chú ý xem có ai theo dõi không." "Nếu phát hiện, đừng do dự, tiêu diệt ngay lập tức, bất kể thân phận." Được trang bị vũ khí tiên tiến nhất, Trương Khải Minh tin rằng, sức chiến đấu của 10 binh sĩ không thua gì một đại đội.

Nếu thật sự có người theo dõi, đó là tự tìm đường chết, căn bản không có cơ hội sống sót.

Giao phó xong xuôi, mọi người lên xe xuất phát, những chiếc xe này cũng là do Trương Khải Minh đặt hàng, sau này cần dùng để giao hàng.

Bốn ngày sau, mọi người cuối cùng cũng đến thôn Mê Vụ, đến nơi định cư sau này.

Lại đến thôn Mê Vụ, Trương Khải Minh cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của thôn, người đông hơn, có sức sống hơn.

Sau khi xuống xe, Trương Bất Tốn đón tiếp, nói: "Ngài đã về, gần đây trong mộ đã cải tạo xong." "Đồng thời nhân lực cũng đã được sắp xếp, đợi máy móc đến là chúng ta có thể trực tiếp sản xuất." Trương Khải Minh gật đầu: "Được, nếu đã vậy, thì bắt đầu thôi, gọi người giúp dỡ xe, phải cẩn thận một chút." Sau khi sắp xếp xong những việc này, Trương Khải Minh nhìn thôn làng cảm thấy vẫn còn chút nguy hiểm.

Một khi trời quang, hoặc sau khi có điện, thôn làng có thể sẽ bị lộ, bị người khác quan sát.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Tân Nguyệt, ngày mai nhớ sắp xếp người lên núi đào cây, phải là loại cây có tán lớn." "Đến lúc đó

trồng trong thôn, che khuất toàn bộ thôn Mê Vụ, như vậy sẽ an toàn hơn." Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Yên tâm đi, phu quân, ngày mai em sẽ sắp xếp người đi." Vì mọi người đều không biết tiếng Anh, chỉ đành để Trương Khải Minh đi theo phiên dịch, tâm trạng của mấy người nước ngoài cũng dần ổn định lại.

Có lẽ biết không thể chạy thoát, nên sau đó họ đều phối hợp.

Đợi tất cả thiết bị được lắp đặt xong, đó đã là chuyện của một tuần sau, rất phiền phức, lúc nào cũng phải điều chỉnh.

Nhìn dây chuyền sản xuất hoàn toàn mới, Trương Khải Minh trực tiếp cho mọi người bắt đầu làm việc, thời gian không còn nhiều nữa.

Trong những ngày tiếp theo, toàn bộ thôn Mê Vụ biến thành một căn cứ sản xuất Penicillin khổng lồ...

Mỗi giờ mỗi khắc đều có dược phẩm được sản xuất, tiếp đó được bí mật gửi đến tay quân đội bên ngoài.

Có sự hỗ trợ của dược phẩm, cuộc chiến với chó săn tuy vẫn thảm khốc, nhưng thương vong đã giảm đi đáng kể.

Thôn Mê Vụ sản xuất Penicillin còn được gọi là căn cứ u linh.

Vì bất kể ai điều tra nguồn gốc dược phẩm, những người được cử đi cuối cùng đều bị tiêu diệt, không một ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều không biết dược phẩm này được sản xuất ở đâu, do ai sản xuất, không có chút thông tin nào.

Trong thời gian đó, Trương Khải Minh cũng không hề rảnh rỗi, vấn đề tuổi thọ vẫn luôn dày vò anh.

Cho nên những năm này anh vẫn luôn đi trộm mộ theo hình chiếu trên ngọc bội, mỗi lần thu hoạch đều không tệ, tuổi thọ cũng không ngừng tăng lên.

Biệt danh của anh cũng thay đổi, không còn được gọi là Tiểu Phật Gia, mà đổi thành Quỷ Thủ.

Vì mỗi lần đi trộm mộ gặp phải người nào đều không sống sót ra ngoài, giống như ác quỷ, nuốt chửng họ, cho dù có người trốn thoát, cũng sẽ giống như bị lệ quỷ đòi mạng, không bao lâu sẽ chết một cách kỳ dị.

Hành tung của anh giống như quỷ ảnh, căn bản không tìm thấy, dần dần biệt danh này được truyền ra.

Ý là: Quỷ ảnh khó lường, ra tay là đoạt mạng.

Đồng thời, Trương Khải Minh cũng đã tổ chức hôn lễ với Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt, trong thôn Mê Vụ nhỏ bé, tổ chức rất náo nhiệt.

Sau những năm nỗ lực, Trương Khải Minh không nâng cấp năng lực, mà dùng hết tuổi thọ để mua Tuổi Thọ Đan.

Hai người vợ mỗi người đều dùng 10 viên, tăng thêm trăm năm tuổi thọ, đồng thời dung nhan không lão.

Trương Khải Minh cũng không cần lo lắng về tuổi thọ của mình nữa.

Chiến tranh thắng lợi, thôn Mê Vụ của Trương Khải Minh không cần phải toàn lực sản xuất Penicillin.

Nhưng cũng không hoàn toàn từ bỏ, vẫn duy trì sản xuất, chỉ là đối tượng cung cấp chính đã biến thành bệnh viện.

Việc kinh doanh cũng không tệ, thu nhập mỗi năm đều tốt, cuộc sống của mọi người trong thôn cũng sung túc, không có phiền não.

Hôm nay Trương Khải Minh đang định xem bảng thuộc tính của mình, tiện thể rút thưởng vài lần xem sao.

“Túc chủ: Trương Khải Minh Tuổi thọ: 25 năm 【Thưởng tuổi thọ dựa trên giá trị minh khí túc chủ mang ra khỏi mộ.】 Thể chất: 3 【Người thường 1.】 Sức mạnh: 5 【Người thường 1.】 Tốc độ: 3 【Người thường 1.】 Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 hai tầng đầu, 《Trác Thối Công》...

Số lần rút thưởng: 0 【Mỗi năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】” Tuổi thọ không tệ, còn lại cũng không ít, thế là Trương Khải Minh trực tiếp đổi lấy năm lần rút thưởng.

Chuẩn bị rút một lần năm lượt, xem có thể xuất hiện kỳ tích không.

“Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 《Kim Chung Tráo》 ba tầng sau, 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 tầng thứ hai, 《Nhất Vĩ Độ Giang》” “《Kim Chung Tráo》 đại thành, toàn thân đao thương bất nhập, nhưng có giới hạn chịu đựng, đồng thời yếu hại vẫn nguy hiểm, như mắt.” “《Nhiên Mộc Đao Pháp》 tầng thứ hai, có thể chém 18 nhát đao trong nháy mắt, cần thuộc tính cơ thể đạt chuẩn mới có thể phát huy toàn lực.” “《Nhất Vĩ Độ Giang》, tăng tốc độ, công pháp bị động, nâng cao thuộc tính tốc độ, không có hiệu quả của khinh công.” Nhìn giới thiệu của hệ thống, Trương Khải Minh hài lòng, phòng ngự tăng mạnh, thủ đoạn tấn công cũng có, đồng thời tốc độ cũng có thể tăng lên lần nữa.

Hiệu quả rút thưởng lần này không tệ, thuộc tính cũng có sự nâng cao vượt bậc.

Thể chất 5 điểm, sức mạnh đạt 8 điểm, tốc độ cũng là 5 điểm.

Trương Khải Minh chỉ cảm thấy một luồng khí ấm không ngừng lưu chuyển trong cơ thể, từ từ cảm thấy thân hình có sự nâng cao, cử động có cảm giác nặng nề.

Trong sân, Trương Khải Minh cẩn thận thích ứng với cơ thể sau

khi biến đổi, thân thủ rõ ràng càng thêm sắc bén.

Nhưng 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 tầng thứ hai không thể thi triển toàn lực, chỉ có thể chém ra 14 nhát.

Chương 105

Xem ra thuộc tính cơ thể không đủ, cần tiếp tục nâng cao, nếu không sau này rút được 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 cao hơn cũng không có tác dụng lớn, vì căn bản không dùng được.

Nhưng đối với việc tốc độ được nâng cao, Trương Khải Minh rất hài lòng, lần này tốc độ không còn là điểm yếu của anh nữa.

Trong lúc Trương Khải Minh đang luyện tập, đột nhiên một đứa trẻ khoảng 15 tuổi chạy vào.

Dáng vẻ có chút kỳ quái, da dẻ toàn lông trắng, mắt một đỏ một đen.

Không sai, đứa trẻ này chính là cậu bé gặp trong mộ năm xưa, những năm này đã lớn lên không ít, nhưng phát triển chậm.

Nhiều năm trước, ông nội của Thiên Đồng qua đời, đã nhờ Trương Khải Minh giúp chăm sóc Thiên Đồng.

Những năm này, Thiên Đồng theo mọi người khổ luyện tay nghề, bây giờ cũng là một tay trộm mộ giỏi.

Không lâu trước đây, Trương Khải Minh bắt đầu dẫn theo Thiên Đồng, không chỉ thân thủ không tệ, tay nghề trộm mộ cũng học rất tốt, là một trợ thủ đắc lực của Trương Khải Minh.

Thiên Đồng vừa vào đã nói: "Quỷ Gia, Tân Nguyệt phu nhân bảo con gọi ngài, đại ca của ngài đến rồi." Những năm này mọi người đều dần dần gọi Trương Khải Minh là Quỷ Gia, Thiên Đồng tiểu quỷ này cũng không ngoại lệ.

Như vậy cũng không tệ, những năm này anh cũng đã tạo dựng được danh tiếng lớn, người ngoài đều gọi một tiếng "Quỷ Đồng", tiểu

quỷ trung thành của Trương Khải Minh.

Nghe lời của Thiên Đồng, Trương Khải Minh sững sờ, nói thật thì Trương Khải Minh và Trương Khải Sơn đã lâu không gặp.

Vốn tưởng sau khi chiến tranh kết thúc hai người sẽ gặp nhau, nhưng sau đó nghe nói anh ấy bị một nhân vật lớn bí mật đưa đi.

Hình như là để tiến hành một nhiệm vụ bí mật nào đó, tóm lại là gần 10 năm không có tin tức gì của anh ấy.

Nhưng lần này đến thôn Mê Vụ, rốt cuộc có mục đích gì?

Trương Khải Minh không tin là không có gì, lần cuối cùng gặp Trương Nhật Sơn, anh đã nghe được một số chuyện.

Trương Khải Sơn đang tìm kiếm người tên Trương Linh trên toàn quốc, nếu Trương Khải Minh không đoán sai, anh ta đang giúp nhân vật lớn đó tìm kiếm phương pháp trường sinh.

Nhưng chuyện này Trương Khải Minh không đồng tình, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Cho nên những năm gần đây, ngoài việc trộm mộ, Trương Khải Minh ít hoạt động bên ngoài, để không gặp phải Trương Khải Sơn.

Theo như Trương Khải Minh biết, vì hành động của Trương Khải Sơn, Cửu Môn đã phải chịu một tổn thất lớn, có chút mất đi lý trí rồi.

Lần này Trương Khải Sơn đến, nếu Trương Khải Minh không đoán sai, có lẽ là vì mật mã trong núi Tứ Cô Nương...

Như vậy, Trương Linh đã tìm đến Trương Khải Sơn, Tiểu Ca đã xuất hiện.

Trầm tư một lúc, Trương Khải Minh có chút khó quyết định, bây giờ là năm 63, nếu Trương Khải Sơn đã mở lời, rất khó từ chối.

Nhưng bây giờ đã tìm đến tận cửa rồi, cũng không thể tránh mặt

không gặp.

Bất đắc dĩ, Trương Khải Minh thay một bộ quần áo sạch sẽ, đi về phía phòng nghị sự trong thôn Mê Vụ.

Đi trên đường, nhìn thôn trang bị rừng cây bao phủ, nhà nhà đều tươi cười, sống hạnh phúc.

Thấy bóng dáng Trương Khải Minh, mọi người đều chủ động chào hỏi, trong thôn Mê Vụ, anh là một thôn trưởng bình thường, nhưng rất được yêu mến.

Dẫn Thiên Đồng vào phòng nghị sự, điều đầu tiên anh nhìn thấy là Trương Khải Sơn có chút già đi, xem ra nồng độ huyết mạch của anh ấy thật sự thấp, ngay cả sự trường thọ của Trương gia cũng không có.

Nhưng Trương Nhật Sơn bên cạnh vẫn như cũ, xem ra về cơ bản không có thay đổi đặc biệt gì.

Nhìn Trương Khải Minh bước vào, Trương Khải Sơn kích động đứng dậy nói: "Nhị đệ, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại, đã hơn 20 năm rồi nhỉ?" Nhìn những sợi tóc bạc của anh trai, Trương Khải Minh cũng có chút đau lòng nói: "Vâng, vốn tưởng sau khi chiến tranh thắng lợi có thể gặp mặt." "Nhưng không ngờ căn bản không tìm thấy tin tức của anh, nếu không phải Phó quan vẫn còn đây, em đã tưởng…" Ổn định cảm xúc, Trương Khải Minh nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, về nhà cùng Hoa Linh chuẩn bị một bàn cơm đi, lát nữa gọi đại ca và Phó quan cùng ăn." Nhìn bóng dáng Doãn Tân Nguyệt rời đi, Trương Khải Minh cười nói: "Phó quan, phong thái vẫn như xưa nhỉ?" Trương Nhật Sơn cười đáp: "Tiểu Phật Gia, không đúng, bây giờ nên gọi là Quỷ Gia." "Quỷ Gia, tôi đã nghe danh của ngài, đúng là như sấm bên tai." Mấy người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó Trương Khải Minh nói: "Đại ca, về những chuyện của anh những

năm qua, em cũng có nghe nói, không biết lần này đến tìm em có việc gì?" Không khí trong phòng nghị sự trở nên nặng nề, giống như sự yên tĩnh trước cơn bão.

Một lúc lâu sau, Trương Khải Sơn mới buồn bã lên tiếng: "Anh biết em có chút coi thường những việc anh làm những năm qua, nhưng đó đều không phải là điều anh có thể quyết định." Nghe lời của Trương Khải Sơn, Trương Khải Minh không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dò xét nhìn anh.

Trương Nhật Sơn bên cạnh nhìn không khí có chút căng thẳng, lên tiếng nói: "Quỷ Gia, những gì Phật Gia nói là thật." 55.

"Những năm qua chúng tôi đều bị khống chế, căn bản không thể phản kháng, nếu không tộc nhân của chúng ta…" Tộc nhân, không ngờ họ lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để đối phó với một công thần.

Trương Khải Minh trầm mặc một lúc, có chút khó chịu hỏi: "Không nói những chuyện đó nữa, chỉ cần anh có thể đối diện với lương tâm của mình là được." "Nói đi, lần này tìm em rốt cuộc có chuyện gì, em không tin hai người chỉ đến thăm em." Trương Khải Sơn nói: "Nhị đệ, lần này anh muốn em đi cùng anh trộm một ngôi mộ, một ngôi mộ của tộc trưởng Trương gia chúng ta." "Anh cần mật mã ở đó, để mở một tòa cổ lâu của Trương gia, đồng thời đó cũng là yêu cầu của Đại Trương Linh." Nghe ba chữ Đại Trương Linh, Trương Khải Minh rơi vào trầm tư, không biết suy nghĩ đã bay đi đâu.

Một lúc lâu sau, anh thở dài một hơi, nói: "Trương Linh, hiện tại Trương gia thật sự đã suy tàn, thân là tộc trưởng mà lại không được tiếp nhận bí mật của gia tộc." "Bây giờ lại phải hợp tác với người khác, đi tìm kiếm bí mật vốn dĩ mình nên biết, thật mỉa mai." Nghe những lời này, Trương Khải Sơn không nói gì, không biết nên nói gì.

Nhưng Trương Nhật Sơn bên cạnh lại nói tiếp: "Quỷ Gia, Trương

gia từ sau kiếp nạn lần trước, đã sớm tan rã rồi." "Mạch tộc nhân của chúng ta căn bản không có cách nào kế thừa vị trí tộc trưởng, cho nên những chuyện này mới biến thành như vậy." Lời của Trương Khải Minh không sai, nhưng có chút không thoải mái, nhưng những chuyện này không phải là điều anh nên lo lắng.

Thế là, anh lắc đầu nói: "Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, chúng ta khó khăn lắm mới gặp lại, đi thôi, về nhà ăn cơm." Dẫn hai người Trương Khải Sơn đi trong thôn Mê Vụ có chút giống như thế giới cổ tích, giới thiệu về tình hình trong thôn.

Mấy người đi vào sân lớn nhất trong thôn, nhà của Trương Khải Minh, sân này được xây dựng sau.

Dù sao Trương Khải Minh cần luyện võ, chỗ nhỏ căn bản không đủ dùng, cho nên đã mở rộng ngôi nhà ban đầu.

Vừa bước vào nhà, đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Nộ Tình đã sớm đợi sẵn trên bàn, sớm đã đói rồi.

Những năm này, Nộ Tình không có dấu hiệu già đi chút nào, ngược lại ngày càng xinh đẹp.

Kể từ khi Trương Khải Minh dùng Khế Bài với nó, đôi mắt của Nộ Tình trở nên sắc bén hơn, chiếc mỏ nhọn như vàng, nhưng lại vô cùng sắc bén.

Vừa vào cửa đã nghe Nộ Tình nói: "Về rồi à, ta đói chết đi được, ăn cơm, ăn cơm." Kể từ khi dùng Khế Bài, Nộ Tình phát hiện có thể giao tiếp với Trương Khải Minh, nó vui mừng khôn xiết.

Lúc đầu gần như không ngừng nghỉ, lúc nào cũng nói chuyện, bây giờ đỡ hơn rồi, không còn nóng nảy nữa.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Trương Khải Minh nói: "Nộ Tình, hôm nay có khách, ngoan một chút." Trương Khải Sơn và người kia bên cạnh nhìn

một người một gà đối thoại, cũng không thấy lạ, dù sao trước đây cũng đã thấy rồi.

Nhưng họ lại tò mò về việc Nộ Tình có thể sống lâu như vậy, nhìn nó thêm mấy lần.

Vào bếp, Trương Khải Minh giúp hai người vợ làm nốt những món còn lại, mọi người chuẩn bị ăn cơm.

Những năm này, đều là ba người nấu cơm ăn, tay nghề của họ đều không tệ, món ăn làm ra đều rất thơm.

Đây cũng là một bữa cơm đoàn viên, mọi người đều ăn rất vui vẻ, không khí hòa thuận.

Chương 106

Đặc biệt là nhìn Nộ Tình thỉnh thoảng lén gắp trộm thức ăn của Trương Khải Minh, mọi người lại càng cười vui vẻ hơn.

Sau bữa cơm, ngồi uống trà trong nhà, Trương Khải Sơn nói: "Gần đây em có thời gian không?

Lần này anh thật sự cần sự giúp đỡ của em." "Dù sao cũng là mộ của tộc trưởng, dù có dẫn theo người của Cửu Môn, anh cũng không có nhiều tự tin." Nghe vậy, Trương Khải Minh lấy ra một cuốn sách, trên đó ghi chép các loại bí mật của Trương gia.

Thế là anh nói: "Bảo em ra tay cũng được, anh cần mật mã để mở cổ lâu, vậy thì những thứ khác trong đó là của em." "Chỉ cần anh có thể đồng ý điều kiện này, em sẽ đi cùng anh một chuyến." Sắc mặt Trương Khải Sơn có chút khó coi, có lẽ chuyện này anh cũng không thể tự quyết, không thể trực tiếp đồng ý.

Nhìn Trương Nhật Sơn sắp mở miệng, Trương Khải Minh lắc đầu: "Ở đó có thể tồn tại một số tài liệu bí mật của Trương gia, những thứ này tôi phải mang về, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." "Anh có thể về thảo luận kỹ, nhưng nếu yêu cầu này không thể đáp ứng, thì không cần tìm tôi nữa, tôi sẽ không đồng ý." Trương Khải Sơn biết, điều kiện của Trương Khải Minh, cũng là giới hạn cuối cùng.

Nếu không thể đáp ứng điều kiện này, về cơ bản không còn hy vọng nào nữa.

Thế là anh gật đầu: "Được, vậy anh về bàn bạc với những người khác, đến lúc đó có quyết định sẽ thông báo cho em." "Nếu họ không đồng ý, anh cũng sẽ không làm phiền em nữa, yên tâm đi." Đứng dậy,

nhìn hai người sắp rời đi, Trương Khải Minh nói: "Có một số việc phải có sự chuẩn bị, đừng tin vào lời hứa của người khác." "Trước lợi ích to lớn, những thứ đó đều có thể bị xé bỏ, hy vọng anh có thể hiểu rõ." Bóng dáng Trương Khải Sơn khựng lại, anh gật đầu mạnh: "Yên tâm, anh đã sớm có chuẩn bị, được rồi, không cần tiễn, đợi tin tức của anh nhé." Nhìn bóng lưng hai người rời đi, sắc mặt Trương Khải Minh ngưng trọng, nói: "Thiên Đồng, chú Bất Tốn đâu, bảo chú ấy đến gặp ta." Những năm này Trương Bất Tốn đã giúp Trương Khải Minh rất nhiều việc, rất nhiều chuyện đều do ông làm.

Vợ chồng họ sinh được một cặp song sinh bé gái, trông rất đáng yêu, nhưng lại quá thích nghịch ngợm.

Ngay cả Trương Khải Minh cũng không thoát khỏi móng vuốt của hai đứa, nhưng đối với hai tiểu quỷ đáng yêu này, căn bản không thể nào giận được.

Không bao lâu sau, Trương Bất Tốn đến, vào nhà hỏi: "Quỷ Gia, ngài tìm tôi có việc gì ạ?" Trương Khải Minh gật đầu: "Có chút việc cần sắp xếp, mấy ngày nữa tôi có thể phải đi một chuyến, việc huấn luyện nhân lực thế nào rồi?" "Thuận lợi, có 20 người có thể xuất sư rồi, sức chiến đấu của họ sẽ không làm ngài thất vọng." Trương Bất Tốn không chút do dự nói.

Trương Khải Minh lặng lẽ gật đầu, rồi nói: "Được, vừa hay chuyện lần này cần một số nhân lực." "Đến lúc đó có thể cần vận chuyển một số thứ, quãng đường chắc sẽ không thuận lợi, cần sức mạnh của họ." Sắc mặt Trương Bất Tốn trở nên âm trầm, nói: "Quỷ Gia, đến lúc đó tôi cũng đi nhé?

Có tôi ở đó, sẽ không xảy ra vấn đề gì." Trương Khải Minh nói: "Được, đến lúc đó cậu cũng đi, lần này phải cẩn thận một chút, đối thủ của chúng ta cũng không đơn giản." "Đến lúc đó không cần

nương tay, chỉ cần ai dám không theo quy củ, cứ chặt đứt bàn tay thò ra của chúng." Nhìn bóng lưng Trương Bất Tốn rời đi, sắc mặt Trương Khải Minh có chút âm tình bất định.

Hy vọng tốt nhất đừng chọc vào tôi, nếu không...

Sau khi để Chương Khải Minh và mọi người chờ đợi, ba ngày sau, Chương Nhật Sơn lại lần nữa đến thôn Mê Vụ.

Chương Khải Minh nhìn anh ta rồi hỏi: "Sao rồi?

Mang tin tốt cho tôi chưa?" Chương Nhật Sơn gật đầu: "Quỷ Gia, những người đó đã đồng ý, nhưng họ đưa ra một điều kiện." "Mỗi cuốn sách sẽ được mời chuyên gia dịch phần nội dung phía trước, để xem có mật mã mà mọi người cần không." Chương Khải Minh trầm tư, điều này có thể chấp nhận, nhưng phải thêm điều kiện.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Cũng không thành vấn đề, nhưng tài liệu sau khi dịch xong phải có người của tôi ở đó xác nhận." "Sau khi kiểm tra, nếu không có mật mã, thì những tài liệu đã dịch đó phải bị hủy đi, không được để sót bất cứ thứ gì." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn có chút khó xử nói: "Quỷ Gia, ngài có hơi quá cẩn thận không?" Chương Khải Minh nhìn anh ta, nói: "Chương Phó quan, anh cũng là người của Chương gia, nên biết Chương gia có năng lực gì." "Một khi bên trong ghi lại điểm yếu của chúng ta, thì sau này sẽ không có ngày nào được yên ổn đâu, hiểu chưa?" Sắc mặt Chương Nhật Sơn trở nên nghiêm túc, anh ta nói một cách chân thành: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ quay về báo lại điều kiện của ngài." "Tôi tin họ sẽ đồng ý thôi, đến lúc đó tôi sẽ đến đón ngài." Nhìn bóng lưng của anh ta, Chương Khải Minh nheo mắt lại.

Mặc dù biết những người đó chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng thời gian này quá nhanh.

Trông không có nhiều thành ý, có thể sẽ giở trò vặt.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh khẽ động, đi về phía nhà Chá Cô Tiêu để bàn bạc một số chuyện.

Tại nhà Chá Cô Tiêu, vừa vào cửa đã thấy hai cô con gái của Chương Bất Tốn, hai đứa đang chơi đùa với con của Chá Cô Tiêu và Hồng cô nương.

Đứa bé này năm nay đã năm tuổi, cũng là một đứa ranh ma quỷ quái, suốt ngày theo hai cô nhóc quậy phá.

Vừa thấy bóng dáng Chương Khải Minh, ba đứa nhóc liền chạy tới gọi: "Cha nuôi…" Đúng vậy, cả ba đứa trẻ đều nhận Chương Khải Minh làm cha nuôi, anh cũng rất yêu quý mấy đứa bé này.

Bế con trai của Chá Cô Tiêu lên, Chương Khải Minh hỏi: "Cha con đâu rồi?

Đi đâu rồi?" Chưa đợi đứa bé trả lời, Chương Khải Minh đã thấy Chá Cô Tiêu từ ngoài sân đi vào, thật trùng hợp.

Bảo mấy đứa trẻ ra ngoài chơi, Chương Khải Minh và Chá Cô Tiêu ngồi trên chiếc ghế bên cạnh sân.

Chương Khải Minh nói: "Sư huynh, giúp tôi huấn luyện đám người đó thế nào rồi?

Bây giờ có thể dùng được chưa?" Chá Cô Tiêu cười, nói: "Có thể cho cậu năm người, những người còn lại thì chưa được, phải luyện thêm." Năm người cũng không ít, lần này ra ngoài cộng thêm mười người của Chương Bất Tốn là đủ dùng.

Những năm qua, Chá Cô Tiêu vẫn luôn giúp anh huấn luyện nhân thủ.

Những người này đều là hậu duệ của các binh sĩ bình thường, luyện tập toàn là công phu giết người.

Phương pháp mà Chá Cô Tiêu sử dụng là một cuốn sổ tay anh ta mang ra từ một ngôi mộ năm xưa, dạy cách huấn luyện người thường thành sát thủ, những năm qua anh ta vẫn luôn mày mò nghiên cứu.

Còn Chương Bất Tốn thì huấn luyện con cái của các binh sĩ đồng tộc, vì có sức mạnh huyết mạch nên chủ yếu luyện tập kỹ năng đạo mộ.

Nhìn Chương Khải Minh đang trầm mặc, Chá Cô Tiêu hỏi: "Sao thế, lần này ra ngoài đều dẫn theo Thiên Đồng, không dẫn theo người khác à?" Hoàn hồn lại, Chương Khải Minh ngẩn ra, nói: "Lần này không giống, tôi định bảo vệ một vài thứ." "Nhưng có thể sẽ có người giở trò sau lưng, nên tôi cần một số người giúp tôi canh gác." Thấy Chá Cô Tiêu định nói gì đó, Chương Khải Minh vội vàng ngắt lời: "Thôi được rồi, lần này sư huynh không cần đi đâu." "Chương Bất Tốn chuẩn bị đi cùng tôi, có anh ta giúp là đủ rồi.

Đến lúc đó thôn Mê Vụ còn cần sư huynh." Nghe Chương Khải Minh nói vậy, anh ta cũng không nài ép nữa.

Mặc dù thôn Mê Vụ ít liên lạc với bên ngoài, nhưng mấy năm nay thỉnh thoảng vẫn có dã thú xuống núi, cũng không an toàn.

Lần này câu trả lời còn nhanh hơn, sáng sớm ngày hôm sau, Chương Nhật Sơn lại đến thôn Mê Vụ.

Nhìn bóng dáng anh ta, Chương Khải Minh biết rằng, lần này phải lên đường rồi.

Quả nhiên, sau khi thấy Chương Khải Minh, anh ta nói: "Quỷ Gia, những người đó đã đồng ý điều kiện của ngài." "Nhưng Phật Gia bảo tôi nói với ngài, nhất định phải cẩn thận, bọn họ đồng ý quá nhanh." Chương Khải Minh tự tin cười nói: "Không sao, chỉ cần họ đồng ý là được, chuyện còn lại không cần lo lắng." "Nếu họ thật sự không giữ quy củ, tôi sẽ cho họ biết hai chữ quy củ viết thế nào." Bảo Chương

Nhật Sơn đợi ở đầu thôn một lát, Chương Khải Minh đi tập hợp người, chuẩn bị xuất phát ngay.

Nhìn những gương mặt trẻ tuổi trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, các cậu đã huấn luyện lâu như vậy, lần này là lúc kiểm tra thành quả." "Hy vọng lần ra ngoài này, các cậu sẽ không làm mất mặt sư phụ của mình." "Tất cả mang theo trang bị, chúng ta sắp xuất phát rồi, nhớ kỹ, gặp kẻ địch tuyệt đối không được nhân từ, nghe rõ chưa?" "Nghe rõ!" Nghe câu trả lời vang dội, Chương Khải Minh hài lòng phất tay, bảo họ nhanh chóng chuẩn bị.

Mọi người lái xe, đón Chương Nhật Sơn ở đầu thôn rồi hướng ra ngoài.

Về phần nhà cửa, có Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh hai cô gái ở nhà, Chương Khải Minh hoàn toàn không cần lo lắng, mấy năm nay đều do họ quản lý.

Ngồi trên xe, mọi người đi theo chỉ dẫn của Chương Nhật Sơn.

Nhìn đường đi, có vẻ như không phải đi thẳng đến núi Tứ Cô Nương.

Thấy ánh mắt của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn giải thích: "Quỷ Gia, những người khác hiện đang đợi trong thành phố." "Ý của Phật Gia là, trước khi xuất phát mọi người nên gặp nhau, làm quen một chút, sau đó cùng nhau lên đường." Chương Khải Minh tỏ ra đã hiểu, gật gật đầu.

Như vậy cũng tốt, gặp mặt làm quen.

Kể từ lần chia tay trước, anh và người của Cửu Môn cũng đã nhiều năm không gặp, hy vọng mọi người đều ổn.

Xe chạy suốt một mạch, đến chiều tối ngày thứ ba, mọi người mới đến thành phố gần núi Tứ Cô Nương.

Nhìn thành phố có phần cũ nát, Chương Khải Minh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chương 107

Không bao lâu nữa nơi đây sẽ biến thành những tòa nhà cao tầng, tốc độ phát triển của loài người thật nhanh chóng.

Nhưng thành phố bây giờ trông lại có sức sống hơn, các con đường lớn nhỏ đều tấp nập người qua lại.

Cuối cùng, xe của mọi người dừng lại trong sân của một viện nghiên cứu, thấy mọi người đều đang nghỉ ngơi ở bên trong.

Bước xuống xe, Chương Khải Minh nhìn đám người đang đứng ở phía xa.

Trong đó có những người anh quen, nhưng cũng có những người hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Nhìn những gương mặt có phần già nua của Cẩu Gia và những người khác, Chương Khải Minh thật sự có chút cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh.

Dẫn theo thuộc hạ, anh bước về phía đám đông, có chút không thể chờ đợi được nữa.

Khó khăn lắm mới gặp lại nhiều người quen như vậy, nhất định phải trò chuyện cho đã, ngồi lại uống một ly rượu mới được.

Đến trước mặt mọi người, chưa kịp để Chương Khải Minh nói gì, đã thấy một bóng người lao tới.

Sau đó nghe thấy một giọng nói: "Tiểu Phật Gia, không đúng, bây giờ phải gọi là Quỷ Gia, cuối cùng cũng gặp lại ngài rồi." "Mấy năm nay tôi nhớ ngài chết đi được, lúc nào cũng nhớ lại hành động của chúng ta năm xưa." Nghe giọng nói này, Chương Khải Minh biết là ai rồi, chỉ có hắn mới làm ra chuyện mất mặt như vậy.

Không phải ai khác, chắc chắn là Tề Thiết Chủy, đã lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn cái nết đó.

Đỡ hắn dậy, Chương Khải Minh nói: "Thôi được rồi Bát Gia, chúng ta cũng đã 20 năm không gặp, sao lại phóng khoáng thế." Cẩu Gia bên cạnh cũng bước tới, nói: "Khải Minh, bây giờ danh tiếng của cậu lớn hơn cả Cửu Môn rồi nhỉ?" "Bao nhiêu năm nay toàn nghe tin tức về Quỷ Gia, không ngờ lại là cậu, Quỷ Gia à." Nhìn nụ cười của Cẩu Gia, Chương Khải Minh ôm ông một cái: "Ha ha, Cẩu Gia, lâu rồi không gặp, sao lại khách sáo thế." "Đúng rồi, Nhất Quỳnh đâu?

Lần này không đi cùng ông à?" Cẩu Gia chán ghét nói: "Đừng nhắc đến thằng nhóc đó nữa, tay nghề chẳng học được chút nào, tức chết tôi rồi." Nhị gia cũng bước tới, nhìn anh cười hiền hòa nói: "Quỷ Gia vẫn như xưa nhỉ, mấy năm nay có khỏe không?" Chương Khải Minh quay đầu lại, cười đáp: "Nhị gia, đừng khách sáo quá, tôi vẫn ổn, không bị ảnh hưởng nhiều." Nhìn mọi người đang trò chuyện, Chương Khải Sơn bất đắc dĩ nói: "Được rồi, các vị, chúng ta vào trong đi, để Khải Minh sắp xếp trước đã, thời gian trò chuyện còn nhiều." Nghe vậy, mọi người mới tản ra, để Chương Khải Minh sắp xếp người của mình trước.

Nhìn những gương mặt quen thuộc này, Chương Khải Minh cười nói: "Các vị, vậy tôi đi sắp xếp trước, tối nay chúng ta trò chuyện sau." Nói xong, Chương Khải Minh liếc mắt ra hiệu với Cẩu Gia, rồi dẫn người đi theo Chương Nhật Sơn rời đi.

Đến căn phòng đã được sắp xếp, Chương Nhật Sơn nhìn Chương Khải Minh nói: "Quỷ Gia, ngài ở đây." "Tất cả các phòng đều có thể ở, ngài tự sắp xếp đi." Nhìn Chương Nhật Sơn rời đi, Chương Khải Minh nói: "Mọi người tìm phòng đi, Chương Bất Tốn và Thiên Đồng theo tôi." Bước vào phòng, Chương Khải Minh nhìn hai người đang đội mũ trùm đầu nói: "Bất Tốn, tiếp theo phải cẩn thận một chút."

“Để ý kỹ xem những người đó có ý đồ gì khác không, khi ở trước mặt người khác, mũ trùm đầu không được cởi ra, đừng để lộ dung mạo.” Nhìn Chương Bất Tốn rời đi, Chương Khải Minh nói với Thiên Đồng: “Lát nữa Cẩu Gia sẽ đến, cậu canh chừng giúp tôi, đừng để ai lại gần.” Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, gật đầu với Thiên Đồng, Chương Khải Minh mở cửa.

Cẩu Gia bước vào ngồi xuống, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì à?” Chương Khải Minh ra hiệu đừng nói, trong phòng có thể có thiết bị nghe lén.

Những lời nói lúc trước không sợ bị nghe trộm, nhưng lời của Cẩu Gia thì khác, phải cẩn thận một chút.

Lấy ra một tấm bảng, Chương Khải Minh viết: “Chúng ta dùng bút giao tiếp, trong phòng có thể có máy nghe lén.” “Cẩu Gia, sách lụa Chiến quốc của ông tôi sẽ giao lại cho ông khi chúng ta tách ra.” “Hành động lần này tôi có thể sẽ có xung đột với một số người, lúc đó tôi cần ông ủng hộ tôi.” Cẩu Gia dứt khoát gật đầu: “Yên tâm, đến lúc đó tôi nhất định sẽ ủng hộ cậu.” “Còn nữa, sách lụa Chiến quốc cứ để ở chỗ cậu đi, tôi không định lấy lại nữa, bản của tôi đã bị Cầu Đức Khảo trộm mất rồi.” “Cứ để cho ba thằng con bất tài của tôi có chút động lực phấn đấu, tức chết tôi rồi.” Giao lưu xong những chuyện quan trọng, Chương Khải Minh trực tiếp nói chuyện: “Cẩu Gia, Ngô Nhất Quỳnh của chúng ta bây giờ kết hôn chưa?” Cẩu Gia chán ghét lắc đầu: “Chưa đâu, suốt ngày chỉ biết chạy lung tung bên ngoài, cũng không biết làm cái gì.” Cùng Cẩu Gia bước ra khỏi phòng, Thiên Đồng theo sau, ba người định đi xem những người khác.

Nhìn Thiên Đồng mặc áo choàng đen, đội mũ trùm đầu đi phía sau, Cẩu Gia tò mò hỏi: “Quỷ Đồng?

Nghe nói là thuộc hạ trung thành nhất của cậu.” Quay đầu nhìn

Thiên Đồng đang im lặng, Chương Khải Minh gật đầu: "Đứa trẻ này không thích nói chuyện lắm." Vừa đi vừa nói, mấy người đến một phòng họp lớn, mọi người chuẩn bị thương lượng hành động cụ thể.

Đẩy cửa ra, thấy bên trong đã ngồi đầy người, nhưng hai bên có vẻ phân chia rõ ràng.

Những người ngồi gần cửa đều là người của Cửu Môn, những người ngồi đối diện hẳn là những người ủng hộ trung thành của các nhân vật lớn.

Chương Khải Minh chỉ liếc một cái, rồi hỏi Cẩu Gia: "Cẩu Gia, sao không thấy bóng dáng Hắc Bối Lão Lục đâu?" Cẩu Gia có chút buồn bã nói: "Năm xưa chiến tranh bùng nổ, lão ấy đi lính, cuối cùng hy sinh trên chiến trường." Nghe vậy, Chương Khải Minh lặng lẽ gật đầu, xem ra sau này Lục gia của Cửu Môn sẽ vĩnh viễn trống không.

Tiếp theo, Chương Khải Minh và mọi người chào hỏi nhau, liên lạc tình cảm.

Đa số người của Cửu Môn không có gì thay đổi, chỉ có Hoắc gia đã do Hoắc Tiên Cô làm chủ, Lý gia do Lý Tứ Địa làm chủ.

Vị trí Tứ gia không ngờ lại bị Trần Bì ngồi lên, cũng không biết tại sao.

Sau khi làm quen với nhau, Chương Khải Minh ngồi xuống bên cạnh Cẩu Gia.

Sau đó nhỏ giọng hỏi: "Trần Bì là sao vậy?

Giết Tứ gia ban đầu à?" Cẩu Gia liếc nhìn Trần Bì một cái, nói: "Năm xưa Tứ gia làm Hán gian, giúp bọn chó Nhật làm việc." "Sau đó bị Trần Bì ám sát, nên theo quy củ, Trần Bì là Tứ gia của Cửu Môn." Chương Khải Minh hiểu ra, gật đầu, không ngờ giữa chừng lại có một câu chuyện như vậy.

Ngẩng đầu lên, anh cẩn thận quan sát những người ngồi đối diện, ai nấy đều không còn trẻ, trông như những người chuyên nghiên cứu.

Nhưng cũng có ngoại lệ, ngồi ở vị trí trung tâm là một người đàn ông trung niên có ánh mắt sắc bén, nhìn khí thế bặm trợn đó là biết, người này thân thủ chắc chắn rất giỏi.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh thấy bên cạnh Hoắc Tiên Cô có một người đàn ông răng khểnh vàng, trông có vẻ buôn bán ngoài chợ.

Chẳng lẽ người này là Kim Vạn Đường?

Chuyên gia giám định đó sao?

Thế là Chương Khải Minh hỏi thẳng: "Cẩu Gia, người có răng vàng bên kia, thân phận là gì?" Cẩu Gia nghe vậy, không cần quay đầu lại đã nói: "Đó là người Hoắc Tiên Cô mang theo, hình như là một cao thủ giám định." "Nghe nói dùng để giúp chúng ta phân loại những thứ tìm được, nhưng trông có vẻ không đáng tin cậy lắm." Chương Khải Minh lặng lẽ gật đầu, quả nhiên, xem ra bây giờ chỉ thiếu một người, đó là Chương Linh đời này.

Đột nhiên, cửa phòng họp lại được đẩy ra, Chương Khải Sơn dẫn theo Chương Nhật Sơn bước vào.

Sau khi Chương Khải Sơn ngồi xuống, ông nói: "Mọi người cũng đã làm quen với nhau rồi, sau này chúng ta sẽ có một thời gian dài hành động cùng nhau." "Vì vậy tôi hy vọng mọi người lúc đó có thể đoàn kết, sớm hoàn thành công việc, mọi người cũng sẽ nhẹ nhõm." Tiếp theo, Chương Khải Sơn sắp xếp cho hành động lần này, mỗi người đều có phân công rõ ràng.

Chương Khải Minh chủ yếu phụ trách vấn đề an toàn của các tài liệu, và những lúc cần thiết sẽ giúp giải quyết vấn đề.

Chương Khải Minh khá thích sự phân công này, bình thường

không bận rộn, chỉ khi gặp rắc rối mới ra tay một chút, cũng không tệ.

Nhưng có vẻ không giống sự sắp xếp của Chương Khải Sơn, nếu như vậy, căn bản không cần thiết phải để Chương Khải Minh đến.

Xem ra, những người đó có ý đồ riêng, không biết sau lưng ẩn giấu mục đích gì.

Lặng lẽ ngồi đó, Chương Khải Minh cũng không lên tiếng, nhìn mọi người bàn tán sôi nổi về các chi tiết.

Theo anh thấy, tất cả đều không cần thiết, cho dù có nói nhiều thế nào, tình hình lúc đó cũng có thể thay đổi.

Bây giờ bàn luận, đa phần đều là phí lời, chỉ khi thực sự gặp rắc rối, mới là lúc thấy được bản lĩnh thật sự.

Hội nghị này kéo dài đến sau bữa tối mới kết thúc, có vẻ như các bên đều không hài lòng.

Haizz, hành động đơn độc vẫn tốt hơn, mặc dù sức mạnh sẽ yếu hơn một chút.

Nhưng ít nhất mọi người sẽ đoàn kết, còn những người này bây giờ, nếu thật sự gặp nguy hiểm, không đề phòng sau lưng đã là may rồi.

Cũng không biết Chương Khải Sơn nghĩ gì?

Chương 108

Trừ phi trong tối có kế hoạch khác.

Ăn tối cùng mọi người, hẹn xong thời gian xuất phát ngày mai, Chương Khải Minh liền rời đi.

Dù sao nhiệm vụ của anh đã được phân công, những chuyện còn lại anh không định tham gia.

Trên đường trở về, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, tôi cảm thấy lần hợp tác này chắc chắn sẽ có vấn đề." Chương Khải Minh gật đầu, không quay đầu lại nói: "Cậu nói không sai, vấn đề chắc sẽ không ít." Thiên Đồng do dự hỏi: "Vậy tại sao ngài lại đồng ý hợp tác?

Không phải là tự tìm phiền phức sao?" Lần này Chương Khải Minh không nói gì, chìm vào suy tư.

Thực ra, mục đích chính mà Chương Khải Minh đồng ý là để xem cuộc hành động đạo mộ lớn nhất lịch sử này rốt cuộc diễn ra như thế nào.

Kiếp trước anh đã rất tò mò về hành động lần này, lần này bắt kịp rồi sao có thể không xem cho kỹ được.

Suốt đường im lặng, hai người trở về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị cho ngày mai xuất phát.

Sáng ngày hôm sau, sau khi mọi người chuẩn bị xong trang bị, một đoàn xe dài khởi hành từ viện nghiên cứu.

Lần này, mọi người định đi thẳng đến vị trí của núi Tứ Cô Nương, bên đó đã được thăm dò xong, đến nơi là có thể hành động.

Nhưng trên đường đi, Chương Khải Minh thực ra khá tò mò về Chương Linh sắp xuất hiện.

Cũng không biết tướng mạo của cậu ta có thật sự giống Chương Bất Tốn như vậy không?

Đoàn làm phim kiếp trước thiếu tiền, nên không tìm diễn viên đóng vai này.

Đoàn xe đi một mạch, một tuần sau, mọi người cuối cùng cũng đến chân núi Tứ Cô Nương.

Tại nơi mọi người dừng xe, có một bóng người trẻ tuổi đang đứng, sau lưng đeo một thanh đao dài màu đen.

Không cần hỏi, Chương Khải Minh cũng biết, đây chính là Chương Linh đời này, cũng là Tiểu Ca.

Bước xuống xe, Chương Khải Minh tò mò nhìn tướng mạo của Chương Linh, có chút tương tự với Chương Bất Tốn, nhưng cũng chỉ là có chút giống mà thôi.

Cuối cùng cũng giải được một thắc mắc, là người cùng tộc, trông giống nhau là có thể, hai người chắc không có quan hệ đặc biệt gì.

Chương Khải Sơn đi đến bên cạnh Chương Linh, lớn tiếng nói: "Đây là tộc trưởng của Chương gia, Chương Linh." "Hành động lần này của chúng ta sẽ được tiến hành dưới sự lãnh đạo của cậu ấy, mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực." Đột nhiên, Chương Khải Minh nhận ra có người đang nhìn mình, ngẩng đầu lên, phát hiện đó chính là Chương Linh.

Thấy cậu ta định đi tới, Chương Khải Minh kín đáo lắc đầu, ra hiệu đừng đến.

Bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện, có quá nhiều người đang nhìn, có một số lời không tiện nói.

Thấy phản ứng của Chương Khải Minh, Chương Linh nhìn xung quanh, sau đó đi trước dẫn đường.

Chậm rãi đi lên một sườn núi, mọi người đến được địa điểm cuối cùng.

Nơi mọi người đang ở là một nền đất bằng phẳng, nằm xung quanh vách đá.

Ở phía trước khu cắm trại, có một con đường nhỏ hẹp, bị kẹp giữa hai vách đá dựng đứng.

Chương Khải Minh lặng lẽ nhìn hai bên vách đá hiểm trở, biết rằng trên vách đá có những quan tài treo, có những hang động đá, đó đều là mục tiêu của hành động lần này.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh thu lại ánh mắt, thực ra anh không có nhiều tình cảm với Chương gia.

Nhưng dù sao cũng mang huyết mạch của Chương gia, một khi trong những cuốn sách này ghi lại điểm yếu nào đó của Chương gia, thì ảnh hưởng đến anh sẽ rất lớn.

Vì vậy lần này nhất định phải canh giữ kỹ những tài liệu này, một món cũng không thể để lọt ra ngoài.

Về phần những người dịch thuật, thì phải xem lựa chọn của đối phương rồi.

Nếu thật sự giở trò sau lưng, thì khi hành động kết thúc, cũng là lúc những người dịch thuật đó phải chết.

Sẽ không phải chết vì ám sát, cũng không phải tấn công trực diện, dù sao thực lực của Chương Khải Minh hiện tại không thể đối đầu trực diện với những người đó.

Nếu không, anh cũng sẽ không cần xin người từ Chá Cô Tiêu, tất cả đều là để phục vụ cho hướng đi của sự việc tiếp theo.

Trong lều trại trung tâm nhất, mọi người đang thảo luận về tiến

trình của sự việc.

Lặng lẽ nghe một lúc, thấy không ai nói gì, Chương Khải Minh mới lên tiếng.

“Các vị, nơi giám định và dịch thuật tôi đã cho xây dựng xong rồi, là một khu trại riêng biệt, bốn phía đều được rào lại.” “Mỗi lần nhân viên ra vào, đều sẽ ở lều trại ngoài cửa cởi sạch quần áo, thay quần áo mới.” “Như vậy sẽ không có bất kỳ tài liệu nào bị tiết lộ ra ngoài.” Nói xong, Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn mọi người một lượt, rồi nói tiếp: “Đồng thời, bất kỳ tài liệu nào đã dịch xong, đều sẽ có người của tôi, Chương Nhật Sơn, và Chương Linh lần lượt xem qua.” “Nếu không có thông tin mật mã, tài liệu sẽ bị thiêu hủy, bản gốc được niêm phong, tôi sẽ cho người đưa đi.” “Thế nào?

Cách sắp xếp này của tôi không có vấn đề gì chứ?

Đã đảm bảo lợi ích của mọi người, không vi phạm điều kiện.” Nghe lời của Chương Khải Minh, rất nhiều người của Cửu Môn bắt đầu cười thầm.

Họ biết những người kia muốn chiếm lợi của Chương Khải Minh, căn bản là không thể.

Sắc mặt của những người kia trở nên khá khó coi, như vậy thì những toan tính nhỏ nhặt của họ đều vô dụng rồi, thế này sao được?

Thế là một người trong số họ đứng ra nói: “Không được, như vậy là không tôn trọng chúng tôi, phải đổi cách khác.” Nhìn vẻ mặt kích động của hắn, Chương Khải Minh cười nói: “Ồ?

Không tôn trọng?

Ừm, vậy nên làm thế nào đây?” 56.

“Thiên Đồng, nếu người ta đã cảm thấy ta không tôn trọng, vậy thì cứ để họ đổi người khác đi, lúc nào chẳng có người phù hợp?” (Vì

người ta cảm thấy tôi không tôn trọng, vậy thì đổi người khác đi, thế nào cũng có người phù hợp mà, phải không?) Lời vừa dứt, đã thấy Thiên Đồng lao tới.

Thấy vậy, người đàn ông trung niên đối diện lập tức ra tay, một cú đấm hướng về phía Thiên Đồng đang lao tới.

Hắn định giải quyết Thiên Đồng ngay lập tức, nhưng tiếc là, hắn nghĩ quá đẹp rồi.

Nhìn người đàn ông trước mặt cản đường, Thiên Đồng hoàn toàn không đối đầu trực diện, mà trực tiếp tăng tốc.

Cậu ta lướt qua bên cạnh người đàn ông đó, đến thẳng trước mặt người vừa lên tiếng.

Chương 109

Tay phải nhẹ nhàng lướt qua, không hề dừng lại, rồi lùi về trước khi người đàn ông trung niên kịp phản ứng.

Người vừa lên tiếng lúc nãy, bây giờ đang tuyệt vọng ôm chặt cổ, cố gắng ngăn máu đang phun ra.

Nhưng tất cả đều vô ích, cả cổ họng của hắn đã bị Thiên Đồng cắt đứt.

Trừ phi bây giờ đang ở trong phòng phẫu thuật, nếu không căn bản không có hy vọng sống sót, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi cái chết đến gần.

Tất cả những gì diễn ra trước mắt chỉ trong vài giây, những người khác đều không kịp ngăn cản.

Hoặc có lẽ, họ cũng không muốn ngăn cản?

Những người này không được lòng người cho lắm.

Nhìn người đàn ông trung niên đối diện đang phẫn nộ, Chương Khải Minh không thèm để ý.

Anh chậm rãi nói: "Được rồi, bây giờ không còn ai cảm thấy tôi không tôn trọng nữa chứ, nếu có thì cứ nói, tôi rất dân chủ." Đợi một lúc, nhìn đám người vẫn im lặng, Chương Khải Minh thất vọng thở dài.

Sau đó anh lạnh lùng nói: "Nếu không ai phản đối, vậy thì cứ làm theo lời tôi, mọi thứ đều theo quy củ của tôi." "À, đúng rồi, những người muốn rời khỏi khu trại để nghỉ ngơi, cần phải xin phép trước, sau đó cách ly, cuối cùng mới được ra ngoài." Yêu cầu này là do Chương Khải Minh vừa mới thêm vào, để đề phòng những người này

học thuộc tài liệu trước.

Đến lúc ra ngoài rồi chép lại, vậy chẳng phải Chương Khải Minh làm công vô ích sao?

Nói xong, Chương Khải Minh trực tiếp rời khỏi lều, những chuyện tiếp theo anh không định tham gia nữa.

Dù sao cũng toàn là những chủ đề nhàm chán, về chờ đợi hành động bắt đầu thì hơn.

Trở về khu trại riêng do mọi người dựng lên, Chương Khải Minh lặng lẽ suy nghĩ.

Chuyện hôm nay là một phép thử với đối phương, xem giới hạn của họ ở đâu.

Bây giờ xem ra, hiệu quả không tệ, vì sự thuận lợi của hành động lần này, sự nhẫn nhịn của họ còn nhiều hơn Chương Khải Minh tưởng tượng.

Xem ra tình hình sức khỏe của vị đại nhân vật kia không tốt lắm, như vậy thì sau này Chương Khải Minh không cần phải bó tay bó chân nữa.

Tối hôm đó, Chương Khải Minh vẫn không nghỉ ngơi, anh đang đợi một người, chuẩn bị trò chuyện cho kỹ.

Đột nhiên, một bóng người xông thẳng vào lều, không phải ai khác, chính là Chương Linh mà ban ngày đã gặp.

Nghe thấy tiếng động của Thiên Đồng bên ngoài, Chương Khải Minh lên tiếng: "Thiên Đồng, không cần căng thẳng, cứ canh gác bên ngoài là được, đừng để ai lại gần." Dặn dò xong, Chương Khải Minh nhìn Chương Linh nói: "Ngồi đi, ban ngày nhiều người nhiều mắt, có một số lời không thể nói được." Nhìn Chương Linh có chút trầm mặc, Chương Khải Minh mở lời: "Tại sao cậu lại tham gia vào chuyện này,

cậu không biết mục đích của họ sao?" Lúc này Chương Linh mới vừa tiếp nhận vị trí tộc trưởng không lâu, chưa xuất hiện tình trạng mất trí nhớ.

Chỉ nghe cậu ta nhàn nhạt nói: "Tôi không biết, nhưng Chương gia đã tan rã, không có ai nói cho tôi biết nên làm gì." "Nhưng trong cổ lâu của Chương gia có ghi lại mọi chuyện, nên tôi chỉ có thể hợp tác với họ." Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Linh này thật xui xẻo, tình huống tồi tệ nhất lại bị cậu ta gặp phải.

Thế là anh nói: "Những chuyện này, tôi không thể can thiệp được, họ sẽ mang đi tất cả sách vở trong đó." "Điều tôi có thể làm cũng chỉ có vậy, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu một câu, đừng tin người của đối phương." Chương Linh trầm mặc gật đầu, sau đó nhìn thanh Hình Đao sau lưng Chương Khải Minh hỏi: "Phía sau anh là Hình Đao sao?" Lấy Hình Đao xuống, đặt lên bàn, anh nói: "Đúng vậy, tôi nhận được khi tiếp nhận thử thách ở nhà cũ." Chương Linh lặng lẽ nhìn Hình Đao, ánh mắt trở nên có chút dịu dàng, không còn lạnh lùng như trước nữa.

Cậu ta có chút thân thiết nói với Chương Khải Minh: "Chúng ta là người cùng tộc, có một chuyện tôi cần anh giúp đỡ." Chương Khải Minh không từ chối, cười nói: "Không vấn đề, nói đi, chỉ cần tôi làm được, nhất định sẽ giúp." Cậu ta trực tiếp lấy ra một cuốn sổ tay màu đen, sau đó lại viết lên đó một số ký hiệu kỳ quái.

Rồi nói: "Anh cũng biết, tôi có thể sẽ mất trí nhớ bất cứ lúc nào, cuốn sổ này tôi có hai bản." "Một bản tôi để ở chỗ anh, để khi gặp tôi lúc mất trí nhớ, anh có thể cho tôi biết một số chuyện." Nhìn cuốn sổ tay màu đen trong tay, Chương Khải Minh nghiêm túc gật đầu: "Chương Linh, cậu có thể yên tâm, tôi sẽ giữ gìn cẩn thận." "Đến lúc cậu mất trí nhớ, tôi sẽ dùng cuốn sổ này giúp cậu tìm lại ký ức đã mất." Nhìn Chương Linh rời đi, Chương Khải Minh phát hiện cậu ta

bây giờ khá hoạt ngôn, không giống như sau này trở thành bộ dạng lạnh lùng đó, có lẽ là do ký ức hỗn loạn.

Thiên Đồng từ cửa bước vào, hỏi: "Quỷ Gia, người vừa nãy là ai?

Tôi thấy anh ta có vài phần giống với chú Bất Tốn." Chương Khải Minh gật đầu: "Đúng vậy, cũng là tộc nhân của tôi, nhưng tiếc là, số phận của cậu ta không tốt đẹp như vậy." "Được rồi, đừng hỏi nhiều nữa, mau đi ngủ đi, ngày mai chắc phải hành động rồi." Ngày hôm sau, khi mọi người đang ăn bữa sáng dinh dưỡng, Kim Vạn Đường và những người đó đã đến.

Nhìn bóng dáng của hắn, Chương Khải Minh nói với Chương Bất Tốn: "Bắt đầu đi, bảo họ thay quần áo làm việc." Nhìn từng bóng người bước vào lều, Chương Khải Minh trong lòng cười lạnh một tiếng.

Đột nhiên, Kim Vạn Đường đi cuối hàng bước tới, cung kính nói: "Quỷ Gia, tôi tên là Kim Vạn Đường, trước đây đã nghe danh ngài, sau này xin ngài chiếu cố nhiều hơn." Nhìn nụ cười nịnh nọt của hắn, Chương Khải Minh bật cười, đứng dậy nói: "Theo tôi, có chút chuyện muốn nói với anh." Tránh tầm mắt của mọi người, dẫn Kim Vạn Đường vào lều, Chương Khải Minh quay người nhìn hắn.

Mãi đến khi hắn toát mồ hôi lạnh, anh mới đột nhiên nói: "Kim Vạn Đường, chỉ cần anh làm việc trung thực, tôi sẽ không gây phiền phức cho anh." "Có thể sẽ cho anh một chút lợi lộc, nhưng đó là tùy thuộc vào việc anh có biết điều hay không." Nghe đến lợi lộc, mắt Kim Vạn Đường sáng lên, mặc dù thù lao lần này không ít, lợi nhuận cao, nhưng ai lại chê tiền nhiều chứ?

Thế là hắn nịnh nọt nói: "Quỷ Gia, tôi chắc chắn biết điều, có chuyện gì ngài cứ trực tiếp phân phó là được." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu: "Yên tâm, không phải chuyện khó, sau khi vào khu

trại, tôi sẽ xếp anh ở cùng những người đó." "Lúc đó tôi cần anh giúp tôi chú ý, xem họ có giở trò ma quỷ gì không." "Đương nhiên, bất kể có phát hiện ra gì hay không, lúc cuối cùng rời đi, tôi đều sẽ tặng anh một số thứ." "Nếu có phát hiện, vậy thì tôi cũng chắc chắn sẽ không để anh thất vọng, có thể lấy được bao nhiêu, tùy thuộc vào anh." Nghe xong, Kim Vạn Đường như được tiêm máu gà, kích động vô cùng.

Một lúc sau, hắn mới cười nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ theo dõi họ sát sao, ngài cứ chờ xem." Nhìn bóng lưng Kim Vạn Đường bước vào khu trại, Chương Khải Minh lộ ra nụ cười vui vẻ.

Anh tin rằng có tên nội gián tham tài Kim Vạn Đường này, vì những món minh khí mà Chương Khải Minh hứa hẹn, hắn chắc chắn sẽ dốc hết sức lực.

Lần này sẽ không có sai sót gì nữa, có thể tập trung sự chú ý vào nơi khác rồi.

Anh nói với Chương Bất Tốn: "Canh giữ kỹ nơi này, chuyện liên quan đến tài liệu, cậu nên biết sự nghiêm trọng của nó." Chương Bất Tốn cung kính nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, sau đó đi về phía nơi mọi người đang tụ tập.

Đến gần, Chương Khải Minh nghe thấy một số người đang giao nhiệm vụ cho thuộc hạ.

Họ định lấy tất cả quan tài treo trên vách đá xuống trước, còn hang động thì chưa vội.

Nghe họ phân phó, Chương Khải Minh nói với Thiên Đồng bên cạnh: "Dẫn người canh chừng ở đây, chú ý tất cả tài liệu đều phải được đưa vào khu trại." Thấy Thiên Đồng gật đầu nghiêm túc, Chương Khải Minh cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Có nhiều lớp bố trí như vậy, anh tin rằng chắc chắn có thể phong tỏa tài liệu ở mức độ lớn nhất, sẽ không xảy ra chuyện rò rỉ.

Cẩu Gia bên cạnh nghe thấy giọng nói của Chương Khải Minh, bước tới cười nói nhỏ: "Khải Minh, cậu đúng là có tài." "Nhìn sắc mặt của những người kia kìa, càng ngày càng khó coi, trông như kế hoạch nhỏ đã thất bại." Chương Khải Minh liếc nhìn những người đó một cái, sau đó trêu chọc nói: "Cẩu Gia, có một số người không biết cái gọi là tinh thần khế ước." "Rõ ràng sự việc đã có thỏa thuận rõ ràng, nhưng một số người không hài lòng, luôn giở những trò vặt." Nhìn sắc mặt càng thêm khó coi của những người đó, Chương Khải Minh và Cẩu Gia hai người vô lương tâm cười phá lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Phân phó xong, mọi người bắt đầu hành động, từng đội người bắt đầu leo lên vách đá.

Họ chuẩn bị từ trên xuống dưới đưa những quan tài treo này xuống, mặc dù có chút khó khăn, nhưng cũng có thể làm được.

Phải cẩn thận, không để những quan tài này va chạm.

Dù sao cũng đã trải qua bao nhiêu năm mưa nắng, những quan tài bằng gỗ này đã có phần mục nát, phải đối xử cẩn thận.

Khi Chương Khải Minh đang nhìn mọi người hành động, Giải Cửu Gia bên cạnh bước tới.

Anh ta nói nhỏ bên tai Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, chúng ta ra bên cạnh đi dạo một chút?

Có chút chuyện muốn nói với ngài." Chương Khải Minh gật đầu, sau đó liếc mắt ra hiệu với Thiên Đồng, rồi cùng Giải Cửu Gia đi ra ngoài khu trại.

Những người khác mặc dù tò mò, nhưng cũng không ai lên tiếng,

chỉ lặng lẽ nhìn theo.

Bên ngoài khu trại, Giải Cửu Gia vẻ mặt nghiêm túc nói: "Quỷ Gia, bên cạnh Phật Gia có nội gián, bây giờ không tiện nói chuyện." "Vì vậy ngài ấy bảo tôi tìm ngài thương lượng một số chuyện, là ngài ấy tự mình giao phó." Chương Khải Minh sớm đã biết bên cạnh Chương Khải Sơn không an toàn, thế là gật đầu nói: "Cửu Gia, có chuyện gì ngài cứ nói." Giải Cửu Gia nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: "Quỷ Gia, hành động lần này bất kể thành công hay thất bại, Cửu Môn đều sẽ gặp một kiếp nạn." "Những người biết chuyện này đa số có lẽ sẽ bị thanh trừng, chỉ có mấy người chúng tôi có thể may mắn thoát nạn." Điều này rất có thể xảy ra, dù sao chuyện này đối với vị đại nhân vật kia cũng không phải là chuyện vẻ vang, sau này nhất định sẽ phong tỏa thông tin.

Chương 110

Xem ra Chương Khải Sơn và Giải Cửu Gia hai người đã sớm có kế hoạch, số người hy sinh cũng không ít.

Thế là Chương Khải Minh sắc mặt nghiêm túc nói: "Kế hoạch không cần nói với tôi, ít một người biết thì ít một phần nguy hiểm." "Nói thẳng đi, cần tôi làm gì?" Giải Cửu Gia cảm kích cười một tiếng, nói: "Quỷ Gia thông minh, tôi chỉ mới nói mở đầu, ngài đã đoán được kết quả." "Tôi và Phật Gia hy vọng ngài có thể giúp chúng tôi đưa đi mấy người, mấy người này là mấu chốt cho kế hoạch sau này của chúng tôi, cho nên…" Chương Khải Minh trực tiếp gật đầu: "Được, đến lúc đó cứ ngồi xe vận chuyển tài liệu của tôi đi, về mặt an toàn thì cứ yên tâm." "Đúng rồi, đến lúc đó cứ bảo họ mặc loại quần áo của thuộc hạ tôi, che dung mạo lại, tôi cũng sẽ không nhìn." "Như vậy sẽ chắc chắn hơn một chút, tránh xảy ra sai sót." Thương lượng xong vấn đề này, hai người chuẩn bị quay về thì Chương Khải Minh đột nhiên nói thêm: "Đúng rồi, đừng chỉ có mấy người đó." "Có thể đưa đi thêm mấy người, để làm nhiễu loạn tầm mắt của những người có ý đồ, tránh quá lộ liễu." Nghe vậy, Giải Cửu Gia gật đầu: "Cảm ơn Quỷ Gia nhắc nhở, tôi sẽ phân phó xuống dưới." Đối với kế hoạch này, Chương Khải Minh không để tâm lắm, đại khái không ngoài việc hy sinh một phần để bảo toàn toàn bộ, không có giá trị quan tâm.

Bây giờ tinh lực chủ yếu phải đặt lên vách đá trước mặt, những thứ này cũng là minh khí, đến lúc đó chắc sẽ đổi được một ít tuổi thọ.

Trở về bên cạnh mọi người, Chương Khải Minh nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người, cười một tiếng, không nói gì cả.

Anh tiếp tục quan sát hành động của mọi người trên vách đá, xem xem bên trong chiếc quan tài treo đầu tiên có thể có thứ gì tốt.

Chỉ thấy phía trên, những người đang treo mình trên vách đá đang hợp tác với nhau, chậm rãi vận chuyển một trong những chiếc quan tài treo.

Mặc dù vận chuyển từ dưới lên sẽ đơn giản hơn, không xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Nhưng, tài liệu bên trong những chiếc quan tài treo này đều có thứ tự, nếu không di chuyển theo yêu cầu của Chương Linh, thì lúc đó tài liệu sẽ rất hỗn loạn, cuối cùng khó mà phân biệt được thứ tự của chúng.

Vì vậy mọi người chỉ có thể áp dụng phương pháp khó khăn nhất, từng chút một vận chuyển quan tài treo xuống.

Nhìn chiếc quan tài treo đang nằm trên một tấm lưới lớn bện bằng dây thừng, Chương Khải Minh thật sự có chút khâm phục sức tưởng tượng của những người này.

Đầu tiên là bố trí người ở hai bên vách đá, sau đó bện dây thừng thành lưới, buộc vào eo của mọi người.

Sau đó người ở trên từ từ đưa quan tài treo vào trung tâm lưới, tiếp theo mọi người bắt đầu di chuyển đồng đều, chậm rãi leo xuống.

Thấy chiếc quan tài treo sắp xuống mặt đất, Chương Khải Minh ra hiệu cho Thiên Đồng theo dõi, sau đó cũng đi theo sau mọi người.

Chương Linh bước lên trước, cẩn thận mở quan tài treo ra, chỉ thấy bên trong là những thẻ tre đầy ắp một quan tài.

Thấy được những tài liệu này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng không để mọi người thất vọng.

Thấy những người kia định tiến lên chạm vào thẻ tre, Chương Khải Minh đảo mắt, vội vàng nói: "Được rồi, mọi người nhường đường đi." "Tiếp theo là công việc của tôi rồi, người đâu, đậy nắp quan tài này lại, chuyển đến khu trại bên kia." "Thiên Đồng, dẫn người theo dõi, những thứ bên trong nhất định không được xảy ra bất kỳ sai sót nào." Mãi đến khi quan tài được chuyển đi, những người kia vẫn giữ nguyên tư thế đưa tay ra.

Điều này khiến người của Cửu Môn không nhịn được cười, từng người một vội vàng quay đầu cười một cái, sau đó mới khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn vẻ mặt phẫn nộ của họ, Chương Khải Minh cười tủm tỉm nói: "Những tài liệu này là của mọi người, tuyệt đối đừng tùy tiện chạm vào, lỡ như bị hủy hoại thì thiệt hại không nhỏ đâu." Những ngày tiếp theo, công việc chính của Chương Khải Minh là tiếp nhận các loại tài liệu, đảm bảo không xảy ra sơ suất.

Những người kia bây giờ cũng dần dần từ bỏ những toan tính nhỏ nhặt, vì không có tác dụng, mỗi lần có động tác gì.

Chương Khải Minh đều sẽ xuất hiện đúng lúc, sau đó nhìn chằm chằm vào hành động của họ, không cho bất kỳ cơ hội nào.

Bây giờ họ cũng đã nhận ra, chỉ cần có Chương Khải Minh ở đây, đừng có giở trò vặt.

Đứng trước khu trại, nhìn đống tài liệu chất đống, những thứ này đều không có mật mã.

Chương Khải Minh nói: "Bất Tốn, gần đây chuẩn bị, vận chuyển những tài liệu này về trước đi." "Đến lúc đó, những tài liệu này sẽ được đặt trong thung lũng mà Thiên Đồng đang ở, xây dựng một kho tài liệu ở đó là được." Chương Bất Tốn gật đầu: "Tôi biết rồi Quỷ Gia, hôm nay tôi sẽ sắp xếp, dẫn người đưa tài liệu về." Nhìn số tài

liệu chỉ là một phần nhỏ, trên vách đá còn có rất nhiều quan tài treo, hành động lần này phải rất lâu mới có thể hoàn thành.

Thế là anh nói: "Đúng rồi, lần này về thì đưa cả Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đến đây." "Chúng ta phải ở đây rất lâu, cũng nhân tiện để họ thư giãn, đừng quên dụng cụ nấu ăn." Chương Bất Tốn nghe vậy, cười nói: "Tôi biết rồi, Quỷ Gia." Nhìn thuộc hạ đang bận rộn, Chương Khải Minh vừa định rời đi, đã thấy Kim Vạn Đường đi ra.

Hắn trông như có chuyện muốn nói, đôi mắt nhỏ không ngừng ra hiệu.

Thấy vậy, Chương Khải Minh dừng bước, chậm rãi đi về phía lều bên cạnh, chuẩn bị đợi Kim Vạn Đường.

Ngồi trong lều, Chương Khải Minh nghĩ, hắn chắc đã phát hiện ra điều gì đó, nếu không sẽ không vội vàng như vậy.

Nhưng Chương Khải Minh không hiểu, cẩn thận như vậy mà vẫn có người có thể lách luật sao?

Không lâu sau, Kim Vạn Đường lén lút bước vào lều, cười như con chồn trộm được gà.

Vừa gặp đã mở lời: "Quỷ Gia, những người đó quả nhiên có mờ ám, để tôi bắt được rồi…" Nghe vậy, Chương Khải Minh hứng thú hỏi: "Sao, làm thế nào?

Thông minh vậy sao?" Kim Vạn Đường vẻ mặt thần bí nói: "Quỷ Gia, nếu không phải tôi phát hiện lúc đi vệ sinh, thì cũng không thể nào tưởng tượng được cách làm của họ." "Họ lại làm một miếng da giả dán lên người, sau đó giấu giấy vào bên trong miếng da đó." "Thật sự, nếu không tận mắt nhìn thấy, tôi cũng không thể tin được những người này lại có tài như vậy." Chương Khải Minh gật đầu, cũng không ngờ những người này lại nghĩ ra được cách như vậy, thật

không thể xem thường.

Ngẩng đầu, thấy Kim Vạn Đường đang tràn đầy kỳ vọng, Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm, thông tin của anh rất có giá trị, đợi một lát." Nói xong, Chương Khải Minh đến lều bên cạnh, anh đã sớm chuẩn bị.

Trong những tài liệu đó luôn có một số thứ giống như gấm lụa, trên đó ghi lại nội dung của một số sách vở, nhưng không có chút quan hệ nào với Chương gia.

Thế là anh tách riêng những thứ này ra, bây giờ vừa hay có thể dùng được.

Đưa một tấm gấm lụa cho Kim Vạn Đường, Chương Khải Minh nói: "Đây là phần thưởng của anh, xem xem, có hài lòng không?" Sự chú ý của Kim Vạn Đường đã bị tấm gấm lụa thu hút, hắn vội vàng gật đầu: "Hài lòng, thật sự quá hài lòng." Nhìn Kim Vạn Đường kích động, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, thứ này có thể xem một cách công khai, nếu có ai hỏi, cứ nói anh thích, mua từ chỗ tôi." "Được rồi, ra ngoài đi, về từ từ thưởng thức, sau đó làm việc cho tốt." Kim Vạn Đường cất tấm gấm lụa đi, cười nói: "Cảm ơn Quỷ Gia, vậy tôi đi trước, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ nỗ lực." Tiễn Kim Vạn Đường đi, Chương Khải Minh trực tiếp đến nơi kiểm tra của khu trại.

Đúng lúc này, bên trong có người đang thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nham hiểm, sau đó cẩn thận quan sát làn da của người này.

Quả nhiên, không lâu sau đã phát hiện ra điểm bất thường, da sau lưng của người này có một mảng màu hơi sẫm, nhưng không rõ ràng.

Nếu không có Kim Vạn Đường báo tin trước, Chương Khải Minh

có kiểm tra cũng sẽ không chú ý đến vấn đề này.

Nhưng bây giờ thì, xin lỗi nhé, chuyện này phải nói cho rõ ràng.

Nhìn người kia định mặc quần áo rời đi, Chương Khải Minh nói: "Đợi đã, người đâu, bắt hắn lại." Nhìn người đang không ngừng giãy giụa, Chương Khải Minh cười nói: "Đừng vội thế, để tôi xem lưng của anh nào." Đến sau lưng người đó, nhẹ nhàng chạm vào mảng da sẫm màu, quả nhiên bên trong có giấu đồ.

Cẩn thận quan sát, sau đó nhẹ nhàng xé mảng da đó ra, trực tiếp thấy một tờ giấy viết đầy chữ.

Cầm tờ giấy, Chương Khải Minh nói: "Bịt miệng hắn lại, sau đó gọi người của chúng ta đến, tôi có việc cần phân phó." Nhìn những người trong lều, Chương Khải Minh lạnh lùng nói: "Bây giờ tất cả mọi người vào trong, khống chế tất cả những người bên trong." "Nhớ kỹ, tuyệt đối không để họ rời khỏi tầm mắt, sau đó đưa người đến đây." Nhìn thuộc hạ bắt đầu hành động, Chương Khải Minh nhìn người đang giãy giụa, mỉm cười nói: "Giở trò dưới mí mắt của tôi, xem ngươi có mấy mạng." Không lâu sau, tất cả mọi người đều bị đưa đến, nhìn vẻ mặt kinh hoàng của họ, Chương Khải Minh trực tiếp phất tay.

Tất cả bị lột sạch quần áo, kiểm tra kỹ lưỡng, quả nhiên, trong đó có một bộ phận người trên người có da giả.

Thấy vậy, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Gan của các người quả nhiên đủ lớn, để tôi xem miệng của các người cứng đến đâu." "Kéo những người có mờ ám ra ngoài, từng người một chiêu đãi cho tốt." "Tôi muốn biết, đã gửi đi bao nhiêu tài liệu, những tài liệu đó bây giờ ở đâu, nếu thiếu một tờ, dùng mạng nhỏ của các người để đền, hiểu chưa?" Nhìn Chương Khải Minh phẫn nộ, thuộc hạ của anh vội vàng hét lớn: "Hiểu rồi, Quỷ Gia." Về phần những người còn lại,

Chương Khải Minh không tiếp tục truy cứu, chỉ nói: "Đi đi, xem kết cục của những kẻ giở trò với tôi, hy vọng các người có thể lấy đó làm gương." Bên ngoài khu trại, động tĩnh vừa nãy không nhỏ, bây giờ có không ít người đang vây xem.

Khi thuộc hạ của Chương Khải Minh vừa ra tay, người đàn ông trung niên kia đã đến, cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng, hỏi: "Quỷ Gia, không biết những người này đã phạm lỗi gì, mà phải đối xử như vậy?" Dương dương tờ giấy và miếng da trong tay, Chương Khải Minh lười biếng nói: "Sao?

Muốn ra mặt cho họ à?

Vậy những thứ trong tay tôi là do anh chỉ đạo làm à?" Nói xong, giọng điệu của Chương Khải Minh dần trở nên lạnh lẽo, vẻ mặt cũng có chút dữ tợn, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên đó.

Chương 111

Nghe lời của Chương Khải Minh, thấy thứ anh đang cầm trong tay, cơn giận trong mắt người đàn ông trung niên đã tan biến, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh hừ lạnh một tiếng, nói: "Tất cả chiêu đãi cho tốt cho tôi, tôi muốn tìm ra kẻ đứng sau, và tung tích của những tài liệu khác." Nghe tiếng kêu thảm thiết của những người đó, những người vây xem biểu hiện khác nhau, có người đồng tình, có người xem náo nhiệt, cũng có người phẫn nộ.

Nhưng những người này đều không thể ảnh hưởng đến đại cục, bây giờ người duy nhất có thể đưa ra quyết định chỉ có Chương Khải Minh.

Dần dần, cuối cùng cũng có người không chịu nổi, những người nghiên cứu tri thức này, làm sao có thể chịu được trải nghiệm như vậy? 57.

Cùng với việc một người mở miệng, những người còn lại đều sụp đổ, dồn dập bắt đầu van xin tha mạng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Tốt, tôi thích những người biết thời thế, đưa tất cả xuống, tách riêng từng người." "Bảo họ viết chi tiết sự việc ra, nếu lúc đối chiếu phát hiện có điểm không đúng, thì tiếp tục chiêu đãi." Nghe vậy, thuộc hạ của anh vội vàng tách người ra đưa đi, không cho có bất kỳ khả năng thông cung nào.

Thấy vậy, những người xung quanh đều cảm thấy trong lòng một trận phát lạnh, thật độc ác, ai dám nói dối chứ?

Chắc chắn sẽ trung thực viết ra hết mọi chuyện, dù sao lời nói của những người khác nhau không giống nhau, làm sao có thể đảm bảo lời

nói dối đều nhất trí được?

Dần dần đám đông tản ra, đều bàn tán trở về lều, nhưng tất cả đều có một nhận thức chung, đó là tuyệt đối đừng chọc vào Chương Khải Minh, đây mới là kẻ độc ác thật sự.

Thấy đám đông tản ra, Cẩu Gia cười bước tới, nói: "Khải Minh, cậu đúng là có nhiều mưu mẹo, lần này không ai dám nói dối nữa rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh bất đắc dĩ nhún vai, nói: "Không còn cách nào khác, đều là bị ép ra cả, haizz, luôn có những kẻ không biết sống chết." Đột nhiên, Chương Khải Minh phát hiện, người đàn ông trung niên kia vẫn chưa rời đi, hình như đang đợi kết quả cuối cùng.

Chương Khải Minh bật cười, nói với anh ta: "Gặp nhiều lần như vậy, không biết anh tên gì?

Có thể cho tôi biết không?" Người đàn ông trung niên cũng không giấu diếm, trực tiếp nói: "Quỷ Gia, cứ gọi tôi là Tam Hào là được, đó là tên của tôi." Gật đầu, xem ra những người này đều dùng bí danh, để che giấu thân phận cụ thể.

Nghĩ vậy, Tam Hào mở lời: "Quỷ Gia, chuyện này tôi thật sự không biết, nhưng ngài có thể cho những người này một cơ hội không, nếu không tiến độ của chúng ta sẽ chậm lại." Chương Khải Minh cẩn thận nhìn vẻ mặt của anh ta, phát hiện không giống đang nói dối, xem ra thật sự có thể không biết.

Thế là anh nói: "Vậy phải xem biểu hiện của họ rồi, để tôi xem họ có thành thật khai báo hết mọi chuyện không." "Nếu những tài liệu đã mang ra ngoài trước đó có thể tìm lại được hết, nếu không thì đừng trách tôi, chỉ có thể tìm người khác thôi." Nói xong, Chương Khải Minh không để ý đến anh ta nữa, mà cùng Cẩu Gia trò chuyện.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nói: "Đúng rồi, Cẩu Gia, mấy ngày nữa vợ tôi sẽ đến, trước đây ở nhà đã ăn mấy bữa do chị dâu nấu."

“Lần này, tôi cũng mời ông một bữa cơm, để ông nếm thử tay nghề của ba vợ chồng tôi.” Cẩu Gia cười gật đầu: “Ừ, cũng được, để tôi nếm thử ba vợ chồng…” Nói đến đây Cẩu Gia dừng lại, sau đó kinh ngạc nói: “Cái gì?

Ba vợ chồng?

Cậu lại lấy hai người vợ?” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Cẩu Gia, Chương Khải Minh ngẩng cổ, liếc mắt nhìn ông ta nói: “Sao?

Không được à?” Nhìn bộ dạng đáng ghét của Chương Khải Minh, Cẩu Gia ghen tị trực tiếp lao tới, hai người đàn ông gần trăm tuổi lại đánh nhau đùa giỡn.

Rất lâu sau, hai người mới buông nhau ra, Cẩu Gia thở hổn hển nói: “Khải Minh à, thật khiến tôi ghen tị, đến lúc đó tôi phải ăn một bữa cho đã.” Lại đợi một lúc, thuộc hạ của Chương Khải Minh mang bản ghi chép của những người đó đến.

Chương Khải Minh cẩn thận xem qua, viết đều gần như nhau, kẻ chủ mưu là Cửu Hào, tổng cộng có 21 tờ tài liệu.

Nhìn 9 tờ trong tay, rõ ràng có 12 tờ tài liệu cần lấy lại.

Đưa bản ghi chép cho Tam Hào đang tò mò bên cạnh, Chương Khải Minh nói: “Xem đi, xem xong rồi thì đi trước dẫn đường.” Tam Hào xem xong nội dung trên giấy, sắc mặt âm trầm, khóe miệng giật giật mấy cái, cuối cùng không nói gì, im lặng đi trước dẫn đường.

Đi theo sau Tam Hào, mọi người đến bên ngoài lều của Cửu Hào.

Chương Khải Minh phất tay, thuộc hạ trực tiếp xông vào, nhưng không tìm thấy người, tài liệu cũng không tìm thấy.

Nghe báo cáo, Chương Khải Minh không thất vọng, động tĩnh vừa nãy lớn như vậy, Cửu Hào chỉ cần không ngốc, chắc chắn sẽ bỏ trốn.

Nhưng, có thể chạy thoát được sao, điểm này Chương Khải Minh đã sớm tính đến, Thiên Đồng bây giờ chắc đã bắt được người rồi.

Khi Tam Hào đang cảm thấy may mắn, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ xa.

Quay đầu lại, người bị Thiên Đồng tóm trong tay không phải Cửu Hào thì còn ai?

Chương Khải Minh vỗ vai Tam Hào, cười nói: "Anh không nghĩ rằng tôi thật sự không bố trí gì chứ?" Thiên Đồng bước tới, ném Cửu Hào đang bị tóm xuống đất, sau đó đưa chiếc hộp trong tay cho Chương Khải Minh.

Rồi nói: "Quỷ Gia, chiếc hộp này hắn mang theo bên người lúc bỏ trốn." Chương Khải Minh mở ra xem, quả nhiên bên trong cũng là những tờ giấy giống hệt, không nhiều không ít vừa đúng 12 tờ.

Cất chiếc hộp đi, Chương Khải Minh cúi đầu nhìn Cửu Hào đang sợ hãi trên đất, sau đó thở dài lắc đầu.

Anh lên tiếng: "Sao lại không sáng suốt như vậy?

Lại làm ra chuyện như thế này." "Cũng là gặp phải tôi, lòng dạ lương thiện, nếu là người khác không biết sẽ đối phó thế nào đâu, may mắn đi." Nghe vậy, Cửu Hào thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt có chút may mắn.

Đúng lúc này, Chương Khải Minh nói tiếp: "Thôi được rồi, ai bảo tôi lòng dạ nhân từ chứ." "Thiên Đồng, đưa người này xuống, tối nay dùng hắn làm đèn dầu người, vừa hay giúp mọi người chiếu sáng bóng tối." *(Đèn dầu người, một loại hình phạt cực kỳ tàn khốc, lột trần phạm nhân, dùng vải gai bọc lại, rồi ngâm trong vại dầu, đến đêm thì treo ngược đầu xuống chân lên một cây cột gỗ cao, rồi châm lửa từ chân.)* Nghe lời của Chương Khải Minh, tất cả mọi người như bị gió

lạnh buốt thổi qua, toàn thân lạnh ngắt, trong lòng càng thêm một trận kinh hãi.

Thật quá độc ác, tất cả mọi người nhìn Chương Khải Minh ánh mắt đều tràn đầy sợ hãi.

Chương Khải Minh đi được nửa đường, đột nhiên yếu ớt nói: "Chuyện lần này, tôi hy vọng mọi người lấy đó làm gương, sau này làm việc gì cũng phải nghĩ xem có thể gánh chịu hậu quả không." "Mọi người, tôi nói có đúng không?" 58.

Nhìn Trương Khải Minh đưa mắt nhìn quanh, mọi người như bị quỷ ám, đồng loạt gật đầu tỏ ý đồng ý.

Thấy vậy, Chương Khải Minh mới hài lòng gật đầu, đi về phía lều của mình.

Trở về lều, Chương Khải Minh thiêu hủy tất cả tài liệu, sau đó phân phó thuộc hạ: "Đi thả những người đó đi, cảnh cáo cho tốt, đúng rồi, tối nay đừng quên mời họ xem đèn." Thấy thuộc hạ ra ngoài, Cẩu Gia bên cạnh giơ ngón tay cái lên nói: "Khải Minh, giỏi lắm, lòng dạ đủ độc ác, sau này những người đó chắc chắn sẽ ngoan ngoãn." Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Những người này da thịt rẻ mạt, đối xử tốt với họ thì không chịu, cứ phải làm liều." "Bây giờ tốt rồi, ngoan ngoãn rồi, để tôi xem sau này còn ai dám phá quy củ của tôi nữa." Sau khi hai người ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn Cẩu Gia rõ ràng có chuyện, nhưng lại ngại ngùng.

Anh trực tiếp nói: "Cẩu Gia, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, quan hệ của chúng ta, không cần phải ngại." Nghe vậy, Cẩu Gia ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "He he, Khải Minh, cậu hiểu tôi, vậy tôi không khách sáo nữa." Tiếp theo, Cẩu Gia có chút nghiêm túc nói: "Khải Minh, tôi muốn vay cậu một ít tiền, số lượng cần khá lớn, không biết…" Cứ tưởng là chuyện gì gấp gáp lắm?

Mấy năm nay Chương Khải Minh đã tích lũy được một gia tài lớn.

Chưa kể những món minh khí quý giá ở nhà, số tiền kiếm được từ hiệu thuốc cũng không phải là con số nhỏ.

Thế là Chương Khải Minh cười nói: "Cẩu Gia, yên tâm nói con số đi, có gì mà phải ngại?" Cẩu Gia cười khổ nói: "Chủ yếu là cần gấp, mấy năm nay tiền của tôi đều biến thành sản nghiệp của các đường khẩu, nói thật tiền mặt căn bản không có bao nhiêu." "Nhưng gần đây Ngô Nhất Quỳnh chuẩn bị mở một công ty, cộng thêm bên đường khẩu cũng xảy ra một chút vấn đề nhỏ, nên vốn có chút thiếu hụt." Chương Khải Minh hiểu ra gật đầu, những người như Cẩu Gia, mặc dù trông có vẻ rất có tiền.

Thực ra 90% tiền đều đầu tư vào tài sản cố định của đường khẩu, một khi cần một lượng lớn tiền mặt, sẽ có chút khó khăn.

Nhưng khi Cẩu Gia nói ra con số một triệu, Chương Khải Minh có chút kinh ngạc, xem ra phiền phức Cẩu Gia gặp phải không nhỏ.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Chương Khải Minh, Cẩu Gia nói: "Khải Minh, nếu không có nhiều như vậy cũng không sao, tôi sẽ…" Chương Khải Minh xua tay, cười nói: "Yên tâm đi Cẩu Gia, chút tiền nhỏ này tôi có, nhưng xem ra, phiền phức ông gặp phải không nhỏ, cần giúp đỡ không?" Nghe có tiền, Cẩu Gia mừng rỡ, vội vàng nói: "Không sao, phiền phức tôi có thể giải quyết, không phải chuyện lớn." "Tiền thì yên tâm, tôi chắc chắn sẽ nhanh chóng thu xếp, sau đó trả lại cho cậu." Nhìn Cẩu Gia cảm động, Chương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Cẩu Gia, tiền cứ yên tâm dùng đi, mấy năm nay tôi kiếm được không ít." "Bình thường tôi cũng không dùng tiền lắm, không cần vội trả tôi, đợi vợ tôi đến, lúc đó có thể chuyển khoản, thời gian có kịp không?" Tiễn Cẩu Gia vui vẻ đi, Chương Khải Minh buồn cười lắc đầu.

Đúng là một đồng tiền cũng có thể làm khó anh hùng, Cẩu Gia mà

cũng có lúc bị một triệu làm khó.

Chương 112

Trước đó, chắc ông ấy đã mở lời với người khác rồi, nhưng có lẽ không vay được, nên mới khó mở lời như vậy.

Tối hôm đó, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khu trại, bên ngoài đèn đuốc sáng rực.

Tin rằng đêm nay mọi người đều không ngủ được, nhưng cũng là chuyện tốt, sau này sẽ không có ai dám chọc vào Chương Khải Minh nữa.

Lại qua mấy ngày, Chương Bất Tốn và những người khác trở về, đi cùng là Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt.

Thấy hai cô gái, Chương Khải Minh ôm họ một cái thật chặt, xa cách lâu như vậy, anh đã sớm nhớ họ rồi.

Đầu tiên đưa hai người về lều nghỉ ngơi cho tốt, Chương Khải Minh lại ra ngoài.

Không lâu sau, Chương Bất Tốn sắp xếp xong đồ đạc bước tới, nhỏ giọng nói: "Quỷ Gia, nửa đường có người tập kích chúng tôi." "Nhưng đều bị tôi giải quyết rồi, thi thể cũng đã kiểm tra, không phát hiện bất kỳ dấu vết nào." Chuyện này Chương Khải Minh đã sớm biết, dù sao lỗ đạn trên xe cũng rất rõ ràng.

Chương Khải Minh không quan tâm gật đầu: "Được, cậu làm việc tôi yên tâm, đúng rồi, những tài liệu đó đều đã bảo quản tốt chưa?" "Quỷ Gia, yên tâm đi, tài liệu đều đã được chuyển vào hộp niêm phong, kho tài liệu đã bắt đầu xây dựng rồi." "Tin rằng không bao lâu nữa sẽ hoàn thành, đến lúc đó tài liệu sẽ được đặt vào trong đó." Bảo Chương Bất Tốn tiếp tục công việc, Chương Khải Minh trực tiếp trở về lều.

Nhìn dung mạo có chút tiều tụy của hai cô gái, anh có chút đau lòng, sợ rằng suốt đường đi họ đều không được nghỉ ngơi tử tế.

Chiều tối, hai cô gái tỉnh dậy, thấy đồ ăn của Chương Khải Minh thì vội vàng ngăn lại.

Sau đó hai người bắt đầu chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn, chuẩn bị cho Chương Khải Minh ăn ngon một chút.

Thấy hành động của hai người, Chương Khải Minh cũng không từ chối, hạnh phúc nhìn hai người bận rộn.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, lần này ra ngoài có mang theo sổ tiết kiệm không?

Bên Cẩu Gia cần một ít tiền xoay vòng." Doãn Tân Nguyệt không ngẩng đầu lên nói: "Có mang một cuốn, nhưng tiền trong đó không nhiều, đúng rồi, Cẩu Gia cần bao nhiêu?" Chương Khải Minh sợ tiền trong sổ không đủ, vội vàng nói: "Cần mười triệu, tiền trong đó đủ không?" Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Ồ, vậy thì đủ rồi, lát nữa em đưa sổ cho anh, trực tiếp giao cho Cẩu Gia đi." "Trong đó có khoảng mười lăm triệu, cứ để Cẩu Gia dùng trước đi, dù sao chúng ta cũng không cần nhiều tiền như vậy." Bữa tối, Chương Khải Minh trực tiếp gọi Cẩu Gia đến, mời ông ăn cơm, điều đó là chắc chắn phải làm.

Ngồi trên bàn ăn, ăn những món ăn thơm phức, Cẩu Gia ghen tị nói: "Khải Minh, cậu thật hạnh phúc, lại có thể ngày nào cũng ăn những món ăn ngon như vậy." "Không giống như chị dâu, nấu cả đời cơm, bây giờ vẫn không có tiến bộ." Nghe vậy, mọi người đều cười, Chương Khải Minh nói: "Cẩu Gia biết đủ đi, cũng chỉ có chị dâu tôi mới chịu được cái tính xấu của ông." "Nếu không, ai sẽ sinh cho ông ba đứa con trai chứ, không có chuyện gì thì cứ cười trộm đi." Chương Khải Minh cũng ăn ngấu nghiến những món ăn này, gần đây ăn những

thứ kia, thật sự quá khó ăn, vẫn là vợ nấu ngon nhất.

Sau khi no say, Chương Khải Minh đích thân tiễn Cẩu Gia ra ngoài, sau đó đưa sổ tiết kiệm cho ông.

Anh trực tiếp nói: "Cẩu Gia, trong này có tổng cộng mười lăm triệu, ông cứ cầm dùng trước, lúc nào có thì trả, không cần vội." "Đúng rồi, mật khẩu là 6 số 0, lúc đó cứ trực tiếp đi rút tiền là được." Nắm chặt cuốn sổ trong tay, Cẩu Gia gắng sức gật đầu, cười quay người rời đi.

Trở về lều, ba người Chương Khải Minh cười đùa bắt đầu rửa bát, tận hưởng cuộc sống hạnh phúc.

Khi ba người ngồi trên bàn uống trà, Chương Khải Minh nói: "Ngày mai vất vả một chút, ba chúng ta làm thêm nhiều món ăn." "Những thuộc hạ của tôi gần đây ăn uống cũng không tốt, ngày mai cải thiện cuộc sống cho họ." Hai cô gái cười gật đầu, đồng ý.

Những ngày tiếp theo trôi qua trong bình lặng, mỗi ngày tôi đều sắp xếp lại những tài liệu lấy được từ trên vách đá.

Cứ tích lũy được một số lượng nhất định, Trương Khải Minh sẽ cử người gửi về một lần để lưu vào kho dữ liệu.

Kể từ sau sự việc lần trước, không còn ai giở trò con vặt nữa, ít nhất trên bề mặt mọi người cũng chung sống hòa hợp hơn.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã hai năm trôi qua, hiện tại tất cả tài liệu đã thu thập xong.

Hành động tiếp theo của mọi người là cần phải phá giải ba hang động còn lại.

Các hang động khác đã bị dọn sạch, đồ đạc bên trong đều bị Trương Khải Minh vận chuyển đi hết, chỉ còn lại ba cái.

Mọi người vẫn chưa có cách nào hay, ngược lại còn hy sinh không ít nhân lực.

Mọi người đã trì hoãn quá lâu, đã đến lúc phải dốc toàn lực, những người kia đã có chút nóng vội.

Thấy rằng sắp tới có thể sẽ có hành động, doanh địa lúc này đã trở thành nơi nguy hiểm nhất.

Vì vậy, Trương Khải Minh nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, gần đây có thể sẽ có hành động, đến lúc đó anh không thể chăm sóc cho hai người được." "Vừa hay, bây giờ có thời gian, em có thể về nhà xem sao, để Hoa Linh đi cùng, lúc đó có thể tha hồ dạo phố, mua sắm quần áo." Hai cô gái tuy biết chuyện sắp tới có nguy hiểm, nhưng cũng không nhất quyết đòi ở lại.

Cả hai đều biết, chỉ khi họ an toàn, Trương Khải Minh mới có thể không vướng bận, lúc gặp nguy hiểm ngược lại càng có khả năng sống sót hơn.

Thế là, Doãn Tân Nguyệt nói: "Được thôi, phu quân, vừa hay nhiều năm như vậy, em và muội Hoa Linh cũng chưa ra ngoài dạo chơi." "Lần này trở về, hai chúng em sẽ chơi cho thỏa thích, anh cũng phải cẩn thận nhé." Hoa Linh lấy ra một ít đan dược do mình luyện chế, nói: "Phu quân, đây là thuốc em luyện cho anh, để phòng khi cần dùng." Nhìn hai cô gái được Chương Bất Tốn và những người khác hộ tống rời đi, một lúc lâu sau, Trương Khải Minh mới thu lại ánh mắt.

Anh chuyển tâm tư sang ba hang động còn lại, Trương Khải Minh luôn cảm thấy chúng có gì đó kỳ quái.

Cách bố trí của mỗi hang động đều khác nhau, những nguy hiểm gặp phải bên trong cũng muôn hình vạn trạng, hoàn toàn khó mà đoán trước được.

Đột nhiên, Trương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, thông báo cho người của chúng ta, sau khi hai chúng ta xuất phát, vũ khí không được rời thân, phải luôn đề phòng." Điều Trương Khải Minh lo lắng nhất là, một khi anh rời khỏi doanh địa, có thể sẽ có người trong số bọn họ dám làm liều.

Dù sao thì thời gian của vị nhân vật lớn kia cũng không còn nhiều, lỡ như trong những cuốn sách này có bí mật về sự trường thọ của Trương gia thì sao?

Chẳng lẽ những người đó lại không nghĩ đến điều này sao?

Một khi suy nghĩ đó xuất hiện, thì nguy hiểm cũng không còn xa nữa.

Nhưng Trương Khải Minh đã có sự sắp xếp ngầm của mình, hy vọng sẽ không phải dùng đến, nếu không đến lúc đó sẽ không còn đường lui.

Sáng sớm ngày thứ ba, Trương Khải Minh đến lều trung tâm, chuẩn bị xem xét kế hoạch cho hôm nay.

Hai năm nay, tuy mọi người ở cùng nhau, nhưng Trương Khải Minh lại rất ít khi gặp mặt họ.

Chủ yếu là vì trạng thái tinh thần của những người này bây giờ đều có chút giống như bị ma nhập.

Vừa bước vào, anh đã thấy mọi người đang tranh cãi, lắng nghe kỹ mới biết, thì ra họ đang chọn hang động đầu tiên để tiến vào.

Trương Khải Minh không tham gia, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tề Thiết Chủy.

Nhìn Tề Thiết Chủy với nụ cười rạng rỡ, Trương Khải Minh hỏi: "Sao lâu vậy mà vẫn chưa có kết quả?" Tề Thiết Chủy cười và hạ giọng nói: "Quỷ Gia, ngài không thấy Trương Linh hôm nay sao?

Hôm qua xảy ra chuyện rồi." "Một đội tiến vào hang động số một, vừa vào đã la hét thảm thiết, cuối cùng không một ai thoát ra được." "Bây giờ Trương Linh đang ở đó kiểm tra tình hình, hiện tại một nửa số người muốn giải quyết nguy hiểm ở hang số một trước, nửa còn lại muốn tránh đi, nên mới tranh cãi không dứt." Trương Khải Minh gật đầu, đột nhiên kinh ngạc hỏi: "Ông không phát biểu ý kiến gì à?

Sao lại ngồi không thế?" Tề Thiết Chủy cười hắc hắc, nói: "Thật ra vào hang nào cũng như nhau cả thôi, đều nguy hiểm, nếu không thì vấn đề đã được giải quyết từ lâu rồi." "Tôi chẳng phải nghe nói ngài sắp hành động sao, nên tôi đang đợi ngài đây, phải thống nhất chiến tuyến với ngài chứ." Nghe những lời này, Trương Khải Minh có chút dở khóc dở cười, Bát gia đúng là không hề thay đổi chút nào, sao lại có thể... vô sỉ như vậy?

Đột nhiên, lều lại một lần nữa bị vén lên, Trương Linh bước vào, mọi người thấy vậy đều ngừng tranh cãi.

Chương 113

Sau đó nghe Trương Linh nói: "Chúng ta đến hang động số một đi, bên trong hình như có người còn sống, phải vào xem thử." Lời này vừa thốt ra, mọi người không còn cách nào tranh cãi được nữa, bây giờ nếu có ai không chịu đến hang số một.

Có lẽ lòng người sẽ tan rã, dù sao cũng có thể có thuộc hạ còn sống, nếu trực tiếp bỏ rơi họ, sẽ khiến người ta thất vọng biết bao...

Thấy vậy, Trương Khải Minh biết rằng, hành động sắp bắt đầu rồi, trong lòng có chút mong đợi.

Nhìn mọi người không nói một lời, Trương Khải Sơn nhìn quanh một vòng, sau đó nói: "Được, vậy chúng ta đến hang động số một trước." "Bây giờ mọi người về chuẩn bị đi, sự nguy hiểm lần này mọi người đều biết, tôi hy vọng sau khi vào trong, đừng ai có những suy nghĩ không nên có, chỉ có đoàn kết, chúng ta mới có thể an toàn thoát ra." Nhìn thấy mọi người gật đầu đồng ý, nhưng Trương Khải Minh có thể nhìn ra sự bất mãn trong mắt một số người, xem ra lần này sẽ rất gian nan.

Đợi tất cả mọi người rời đi để chuẩn bị, trong lều chỉ còn lại ba người Trương Khải Sơn, Trương Linh và Trương Khải Minh.

Ba người nhìn nhau, đột nhiên Trương Khải Sơn hạ giọng nói: "Sau khi vào trong, cẩn thận một chút, lần này chắc chắn không đơn giản." Trương Linh cũng nói: "Thứ bên trong chắc sẽ không sợ máu của chúng ta, nên đừng quá manh động." Trương Khải Minh gật đầu: "Yên tâm đi, nhưng... thôi, không nói nữa, tôi cũng đi chuẩn bị đây." Nói xong, Trương Khải Minh đứng dậy rời đi.

Lần này anh chuẩn bị chỉ dẫn theo một mình Thiên Đồng, những

người còn lại đều ở lại doanh địa.

Nhìn Thiên Đồng đã chuẩn bị xong, Trương Khải Minh nói: "Sau khi vào trong, hãy bám sát bên cạnh tôi, còn những người khác thì không cần quan tâm." "Đã dám đi đổ đấu, thì lúc gặp nguy hiểm cũng là tự tìm lấy, chúng ta lo cho bản thân là được rồi." Thiên Đồng cười nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm đi, chẳng lẽ ngài không hiểu tôi sao?" Nói xong, Thiên Đồng lại đội mũ trùm đầu lên, trực tiếp đứng vào vị trí bên cạnh Trương Khải Minh.

Nghe vậy, Trương Khải Minh bật cười lắc đầu, cũng phải, Thiên Đồng lúc nào thì mủi lòng chứ, mình đúng là có chút lo lắng thái quá rồi.

Hai người đến gần vách đá, thấy ở đó tụ tập không ít người, đều đang nhìn lên hang động số một phía trên.

Lần này, những người kia cũng cử người đi theo, cũng không biết có phải để giám sát mọi người hay không.

Hai người Trương Khải Minh không thèm để ý đến ai, chỉ im lặng đứng một bên, chờ đến lúc xuất phát.

Hành động lần này, tuy trông có vẻ lực lượng hùng hậu, nhưng thực ra còn không bằng Trương Khải Minh tự mình hành động.

Chủ yếu là vì những người trong đó có quá nhiều tâm tư, một khi gặp nguy hiểm, điều đầu tiên phải đối phó có lẽ không phải là sự tấn công của nguy hiểm.

Mà nên lo lắng, liệu có người bên cạnh sẽ dùng mình để đỡ đòn hay không.

Không lâu sau, mọi người đã tập hợp đông đủ, nhưng nhìn thấy nhiều thuộc hạ bình thường như vậy, Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Hành động nguy hiểm như vậy, lại mang theo nhiều thuộc hạ bình thường thế này, chẳng phải là đi nộp mạng sao?

Nhưng dù sao cũng không phải thuộc hạ của mình, nếu những người đó không thấy xót, đến lúc đó vừa hay có thể dùng để dò đường.

Anh từ từ đến gần đám đông, thuộc hạ của mọi người vội vàng nhường đường cho hai người Trương Khải Minh, họ không muốn phải chịu cực hình đâu.

Tiếng hét thảm thiết của tên số chín lần trước vẫn còn in đậm trong trí nhớ của mọi người, bây giờ nhìn thấy hai người họ, mọi người như thấy ôn thần, vội vàng né tránh.

Không để ý đến phản ứng của họ, Trương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng trực tiếp đến bên cạnh Trương Khải Sơn, chuẩn bị xuất phát.

Thấy mọi người đã đông đủ, Trương Khải Sơn lớn tiếng nói: "Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu hành động, trong hang động, bất kể gặp phải chuyện gì, nhất định phải bình tĩnh." Nói xong, mọi người bắt đầu di chuyển, những năm qua để tiện lợi, trên vách đá đã được bố trí đủ loại thiết bị.

Bây giờ mọi người muốn đi lên, chỉ cần bước vào trong rổ tre là được, người ở dưới sẽ đưa mọi người lên.

Từ từ bay lên, Trương Khải Minh đột nhiên cảm thấy Nộ Tình trong ba lô có chút khác thường.

Anh vội vàng lấy nó ra ôm vào lòng, chỉ nghe nó kêu: "Nhanh lên, chúng ta mau lên đi, ta cảm thấy bên trong có đồ tốt." Nhìn Nộ Tình ham ăn này, Trương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Nộ Tình, đừng vội, bên trong rất nguy hiểm." "Yên tâm, đồ bên trong lại không chạy

được, ráng nhịn chút đi.” Nói xong, trong ánh mắt không cam lòng của Nộ Tình, anh lại nhét nó vào trong ba lô.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh nhìn thấy Nộ Tình, mắt sáng lên, nói: “Ai u, Quỷ Gia, lần này ngài lại mang theo Nộ Tình à?” “Vậy thì tốt quá rồi, yên tâm, sau khi vào trong tôi nhất định sẽ bám sát bên cạnh để bảo vệ Nộ Tình, sẽ không để nó xảy ra chuyện gì đâu.” Mọi người vốn đang tò mò về cuộc nói chuyện giữa Trương Khải Minh và Nộ Tình, nghe Tề Thiết Chủy nói vậy, đều dời sự chú ý sang.

Lời của Tề Thiết Chủy quá vô sỉ rồi, muốn Trương Khải Minh bảo vệ thì nói thẳng, lại còn tìm một lý do như vậy, đúng là không còn gì để nói.

Nhưng Tề Thiết Chủy hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt khinh bỉ của mọi người, ngược lại còn ưỡn ngực từ từ di chuyển ra sau lưng Trương Khải Minh.

Trông có vẻ đã quyết tâm bám theo Trương Khải Minh rồi, đúng là phong cách của lão, hoàn toàn không quan tâm đến cách nhìn của người khác.

Khi tốc độ đi lên dần chậm lại, cuối cùng mọi người cũng đến bên ngoài hang động số một.

Mọi người nhìn nhau, sau đó lần lượt bước ra khỏi rổ tre, tiến vào rìa hang động số một.

Về phần hành động, phải đợi một lúc, vẫn còn một bộ phận người chưa lên.

Trương Khải Minh từ từ nhìn vào trong hang động, nhờ ánh sáng từ cửa hang chiếu vào, có thể nhìn thấy vết máu ở không xa.

Ngửi thấy mùi tanh của máu, Trương Khải Minh cúi người xuống, sau đó nghiêng người nhìn vào bên trong.

Một cái nhìn khiến Trương Khải Minh sững sờ, nhưng anh không lên tiếng, đứng thẳng người dậy, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Anh quay lại rìa hang động, ra hiệu bằng mắt với Trương Linh, nhân lúc người khác không chú ý, từ từ lùi về phía sau.

Quay lưng về phía Trương Linh, Trương Khải Minh nói: "Máu bên trong có vấn đề, có vật sống." "Vừa rồi lúc tôi cúi xuống quan sát, phát hiện bề mặt của vũng máu, không phải là điềm tốt." Nói xong, Trương Khải Minh rời khỏi bên cạnh Trương Linh, để tránh gây sự chú ý của người khác.

Nhưng Tề Thiết Chủy luôn chú ý đã sớm phát hiện ra, vội vàng đến bên cạnh Trương Khải Minh, chuẩn bị ôm đùi.

Thấy vậy, khóe miệng Trương Khải Minh co giật, quên mất Tề Thiết Chủy là một kẻ vô sỉ, có chút thất sách rồi. 59.

Nhưng vấn đề cũng không lớn, tuy lão nhát gan, nhưng bản tính rất đáng tin cậy.

Không lâu sau, những người còn lại cũng đã lên hết, mọi người chuẩn bị đèn đóm, từ từ di chuyển vào bên trong.

Lúc xuất phát, Trương Khải Minh trực tiếp kéo lấy phía sau áo của Tề Thiết Chủy, ra hiệu không được kháng cự.

Sau đó nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, tuy ba người Trương Khải Minh và mọi người có cùng nhịp bước, nhưng lại từ từ tụt lại phía sau cùng.

Nhìn thấy vậy, mọi người cũng không kinh ngạc, chỉ cảm thấy Trương Khải Minh dường như vẫn luôn ở đó.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy mắt gần như trợn ra ngoài, thao tác như vậy thực sự quá đỉnh, có thể so với của mình rồi.

Dần dần, mọi người phát hiện ra vũng máu tụ lại một chỗ ở không xa, tạo thành một điểm tập trung máu.

Chương 114

Cẩn thận đến gần, người đi đầu tiên, chuẩn bị trực tiếp bước qua vũng máu.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trực tiếp dừng bước, chuẩn bị xem kỹ thứ gì đang ẩn nấp trong vũng máu.

Chỉ thấy người đó đang ở giữa không trung, đột nhiên từ trong vũng máu lao ra một bóng đỏ, trực tiếp bổ nhào lên người anh ta.

Khi người đó phát ra tiếng hét thảm thiết, mọi người mới phát hiện ra đó là thứ gì.

Chỉ thấy trên cổ người đó có một con nhện màu đỏ như máu đang bám vào, cắn chặt vào cổ anh ta.

Thấy có thứ gì đó tấn công, người phía sau anh ta cũng không rảnh rỗi, trực tiếp rút ra con dao găm mang theo bên mình.

Chuẩn bị giết con nhện, cứu người xuống, nhưng khi chuẩn bị động thủ, trong vũng máu lại xuất hiện thêm vài bóng đỏ.

Xem ra những người trước đó đều bị những con nhện đỏ máu này cắn chết, thật hung tàn.

Trương Khải Minh ở phía sau nhìn người đầu tiên bị cắn, phát hiện ra một vấn đề lớn.

Người đó tuy không có dấu hiệu trúng độc, nhưng máu của anh ta dường như không thể cầm lại được.

Vết thương nhỏ như vậy, lại tuôn ra máu ào ào, từ từ chảy xuống dọc theo cơ thể anh ta.

Con nhện đỏ máu này có điều cổ quái, có thể là một loại độc tố

khác, không chỉ khiến vết thương không thể lành lại, mà còn làm tăng tốc độ mất máu, thứ này thật độc ác.

Tề Thiết Chủy bên cạnh càng sợ hãi hơn, trực tiếp trốn sau lưng Trương Khải Minh, đầu cũng không dám ló ra.

Cảm nhận được Nộ Tình trong ba lô đang động đậy, Trương Khải Minh biết nó muốn ăn những con nhện này, đúng là một kẻ tham ăn.

Thấy vậy, Trương Khải Minh bất đắc dĩ vỗ vỗ ba lô, nhỏ giọng nói: "Được rồi, đừng vội, ta giúp ngươi đi tìm thức ăn." Những con nhện này, tuy trông nguy hiểm, nhưng thực ra cũng tương tự như những con nhện trắng gặp ở thôn Mê Vụ.

Ưu thế chính của chúng là tốc độ, cũng không biết cơ thể nhỏ bé đó, sao lại có tốc độ nhanh như vậy?

Chẳng lẽ chân nhiều thì tốc độ nhanh sao?

Có chút không khoa học nhỉ?

Lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn ra ngoài, Trương Khải Minh nhìn những con nhện đang hoành hành phía trước, biết rằng đã đến lúc phải ra tay.

Vừa hay thử xem thân thủ hiện tại của mình, hơn nữa, với khả năng phòng ngự của Trương Khải Minh, chỉ cần không bị cắn trúng điểm yếu chí mạng, e rằng những con nhện này còn không thể phá được phòng ngự của anh?

Phải nhanh chóng giải quyết chúng, nhanh chóng cho tiểu tổ tông Nộ Tình ăn, sau này không chừng còn phải nhờ vả nó.

Lấy ra thanh đao hành hình sau lưng, Trương Khải Minh từ từ đi về phía trước, nhưng mắt vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của những con nhện.

Anh từ từ đi qua giữa đám người, đến bên cạnh một người đang bị tấn công.

Anh đứng yên không động, nhìn con nhện đang di chuyển qua lại trên người người đó, tìm kiếm cơ hội ra tay.

Đột nhiên, mắt Trương Khải Minh sáng lên, trực tiếp sử dụng《Nhiên Mộc Đao Pháp》, chém về phía con nhện.

Chỉ thấy con nhện đang dừng lại trên cổ, vừa chuẩn bị hạ miệng, đối mặt với ánh đao đang lao tới tuy đã né tránh.

Nhưng lại bị đao của Trương Khải Minh trực tiếp phong tỏa đường di chuyển, chỉ có thể bị đao hành hình chém trúng thân thể.

Thấy Trương Khải Minh trực tiếp chém một con nhện làm đôi, mọi người bên cạnh tinh thần phấn chấn.

Cuối cùng cũng thấy được thành quả, trước đó mọi người tuy cũng đã tấn công, nhưng căn bản không bắt được bóng dáng của con nhện.

Mọi người kéo người đó về phía sau, chuẩn bị cấp cứu khẩn cấp, xem xem có hy vọng cứu sống hay không.

Trương Khải Minh thì tiếp tục nhìn chằm chằm vào những con nhện khác, chuẩn bị ra tay lần nữa, giải quyết hết tất cả chúng.

Sau khi nâng cấp thuộc tính, Trương Khải Minh cảm thấy đối phó với những con nhện này, không có áp lực quá lớn.

Chỉ cần có một cơ hội dừng lại, Trương Khải Minh có thể bắt được bóng dáng của con nhện, trực tiếp chém chết nó.

Thời gian trôi qua, Trương Khải Minh không ngừng ra đao, chẳng mấy chốc những con nhện đã chết thảm dưới lưỡi đao của anh.

Đương nhiên, trong đó cũng có công lao của người khác, Trương

Linh cũng đã giết được mấy con, những người khác ở phía sau cũng đã góp không ít sức.

Nhìn thi thể của những con nhện trên mặt đất, Trương Khải Minh nhặt từng con một bỏ vào cái bát đã chuẩn bị sẵn, lát nữa sẽ cho Nộ Tình ăn.

Thấy nguy cơ cuối cùng cũng đã được giải trừ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, những thứ quỷ dị như thế này mới là thứ khiến mọi người sợ hãi nhất.

Anh quay về phía sau, thả Nộ Tình ra, sau đó đưa bát cho nó, để nó thưởng thức mỹ thực.

Sau đó anh lại đến chỗ vũng máu tụ lại, cúi người xuống, quan sát kỹ lưỡng.

Thấy hành động của Trương Khải Minh, Trương Linh đi tới, nói: "Bên trong có gì cổ quái sao?" Gật đầu, Trương Khải Minh từ từ nói: "Tôi vừa mới chú ý, bất kể có biến hóa gì, dường như lượng máu ở đây đều không đổi." "Vừa rồi có người chảy ra rất nhiều máu, nhưng bây giờ nhìn xem, không hề tăng thêm, cũng không hề giảm bớt, có chút bất thường." Nghe vậy, Trương Khải Sơn vội vàng nói: "Mọi người lùi về phía sau, vài người kiểm tra vũng máu này." Trong mộ, cách chính xác nhất để đối phó với nguy hiểm là phải tìm cách giải quyết, chứ không phải là trốn tránh.

Nếu không không biết lúc nào, có thể sẽ lại gặp phải thủ đoạn tương tự, lúc đó có lẽ sẽ là ngày chết của mình.

Hai người đi tới, đeo găng tay chống nước dày, chuẩn bị thò tay vào trong vũng máu để thăm dò tình hình.

Khi hai người hành động, mọi người đều im lặng, chăm chú theo dõi động tác của họ.

Đột nhiên một trong hai người sắc mặt biến đổi, quay đầu lại lắp bắp nói: “Bên trong không ổn, hình như có thi thể.” Nói rồi, tay anh ta dùng sức kéo ra ngoài, quả nhiên, một thi thể bị lôi ra.

Mọi người vội vàng đến gần quan sát, nhìn kỹ quần áo, phát hiện chính là người của đội hành động trước đó.

Nhưng Trương Khải Minh lại không mấy chú ý đến thi thể, mà chăm chú nhìn vũng máu trước mặt.

Đột nhiên, anh hạ giọng hỏi: “Trương Linh, sao vậy?

Máu nhiều như vậy?

Chương 115

Không hề có chút biến hóa nào." Sắc mặt Trương Linh vô cùng khó coi, đáp lại: "Xem ra cách bố trí ở đây không ổn, giống như một hồ máu, dùng để tế máu." Những người khác bên cạnh nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, họ không giống như những thuộc hạ kia, kiến thức nông cạn.

Nếu bên trong thực sự là hồ máu để tế máu, vậy thì phiền phức lớn rồi, có lẽ một nửa số người vào đây lần này sẽ không thể ra ngoài được.

Đột nhiên, Trương Khải Sơn trực tiếp ra lệnh: "Nhanh, tiếp tục thăm dò, lôi hết thi thể bên trong ra." Nghe lệnh, hai người trước đó lại tiếp tục hành động, nhưng lần này, tay vừa thò vào, sắc mặt đã trở nên khó coi.

Chỉ thấy một trong hai người mặt mày đau khổ nói: "Phật Gia, bên trong có chút tà môn, giống như gặp ma vậy." Nghe vậy, mọi người cảm thấy một luồng khí lạnh chạy thẳng lên đỉnh đầu, chẳng lẽ thực sự xui xẻo như vậy sao?

Trương Khải Minh nhíu mày nói: "Đừng căng thẳng, hãy nói kỹ những gì phát hiện được, phải thật chi tiết." Người vừa nói hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ nói: "Tôi vừa mới ở cùng một vị trí, lại phát hiện ra một thi thể mới." "Giống như có người đã sắp đặt sẵn vậy, không tin ngài xem, lần trước máu cũng ở vị trí này trên găng tay." Nghe vậy, mọi người cúi đầu nhìn, quả nhiên, vết máu lưu lại trên găng tay ở cùng một vị trí.

Mọi người bàn bạc với nhau, sau đó Trương Khải Sơn nói: "Đừng quan tâm những chuyện này, cứ lôi hết thi thể bên trong ra." "Chúng ta

có nhiều người ở đây, dù là ma, cũng không dễ đối phó, cứ yên tâm hành động đi." Tiếp theo, mọi người cảm thấy như thể đã chọc vào tổ ong vò vẽ, từng thi thể một không ngừng bị lôi ra.

Ban đầu toàn là người của đội hành động trước, sau đó lại biến thành rất nhiều thi thể mặc áo vải gai.

Bị ngâm trong vũng máu quá lâu, hoàn toàn không nhìn rõ được diện mạo của những thi thể này.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, những người này không phải người nhà họ Trương, ngón tay của họ đều có độ dài bình thường.

Đột nhiên, người đang lôi thi thể nói: "Phật Gia, bên trong không còn thi thể nữa rồi, thò tay vào, cũng không sờ thấy gì." Nghe vậy, mọi người nhìn những thi thể bị lôi ra, không ngờ lại có tới 32 thi thể.

Hồ máu này rốt cuộc sâu đến mức nào?

Lại có thể giấu được nhiều thi thể như vậy.

Nhiều năm trôi qua, máu trong hồ máu lẽ ra đã phải đông đặc lại rồi, không thể nào giống như bây giờ được?

Đột nhiên, một thuộc hạ khác vẻ mặt kỳ quái quay đầu lại, lắp ba lắp bắp nói: "Phật, Phật Gia, bên trong xuất hiện điều cổ quái rồi." Nhìn ánh mắt của mọi người, anh ta không biết phải miêu tả thế nào, dứt khoát trực tiếp thò tay vào trong vũng máu.

Cảnh tượng tiếp theo, khiến mọi người ngây người, chỉ thấy máu bây giờ chỉ có thể ngập đến cổ tay anh ta, phía dưới dường như đã bị chặn lại.

Mọi người nhìn nhau, sau đó lần lượt đến gần hồ máu, cẩn thận nhìn xuống dưới.

Dưới ánh đèn, mọi người không ngờ lại có thể xuyên qua lớp máu, nhìn rõ được mặt đất bên dưới.

Dường như nơi này thực sự đã biến thành một vũng nước nhỏ trên mặt đất, nhưng 32 thi thể sau lưng không thể nào là ảo giác được?

Lần này, vấn đề lớn rồi, trong lòng mọi người đều có chút bất an, chuyện quỷ dị như vậy, không phải là chuyện tốt.

Ổn định lại tinh thần, Trương Khải Minh từ từ nói: "Các vị, chúng ta cứ nghĩ theo hướng tốt trước đã." "Bên dưới không phải có cơ quan chứ, giống như loại cơ quan áp suất vậy." "Vì bây giờ bên trong không có thi thể đè lên nữa, nên cơ quan bên dưới nổi lên, dẫn đến tình trạng như hiện tại?" Mọi người nghe xong, có chút suy tư, khả năng này không nhỏ, nhưng phải thử nghiệm cẩn thận.

Có đề nghị, mọi người bắt đầu thử nghiệm, trước tiên cho người ở dưới đưa lên một tảng đá lớn.

Sau đó để thuộc hạ đặt tảng đá vào trong vũng máu, mọi người đứng gần đó im lặng quan sát.

Không lâu sau, tảng đá khổng lồ trước mắt không ngờ lại từ từ chìm vào trong vũng máu, cho đến khi biến mất không thấy tăm hơi.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, mọi người lại đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần là cơ quan là tốt rồi, nguy hiểm không lớn đến vậy.

Nếu tảng đá không chìm xuống, mọi người ngược lại mới cần phải lo lắng, điều đó chứng tỏ bên trong có một loại sức mạnh khác đang tác quái.

Ngay khi mọi người cảm thấy đã phát hiện ra bí mật ở đây, cảm thấy có chút hưng phấn thì, khoảnh khắc tiếp theo tất cả đều ngây người.

Tảng đá khổng lồ vừa chìm xuống, không ngờ lại từ từ được đẩy lên, lần này tất cả mọi người đều biết vấn đề lớn rồi.

Cảnh tượng vừa xảy ra, chỉ có hai khả năng, một, cơ quan bên dưới đang hoạt động bình thường, đây là phản ứng bình thường.

Hai là bên trong có một thứ gì đó quỷ dị, lúc này đang khống chế cơ quan bên trong, đẩy tảng đá ra.

Im lặng một lúc lâu, không ai lên tiếng, mọi người đều không biết tiếp theo nên làm gì.

Tuy có thể trực tiếp đi qua hồ máu, không để ý đến nơi cổ quái này, nhưng không ai dám chắc chắn trong hồ máu có xuất hiện thứ gì không.

Lúc đó đường lui bị chặn lại, phía trước lại gặp nguy hiểm, vậy là bị bao vây rồi, không ai chạy thoát được.

Mọi người từ từ lùi lại, đến một khoảng cách an toàn, Trương Khải Sơn nói: "Mọi người nói ý kiến của mình đi, vấn đề này phải giải quyết, nếu không không ai có thể chắc chắn khoảnh khắc tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì." Mọi người nhìn nhau, hoàn toàn không biết nên làm gì, chủ yếu là vì hoàn toàn không biết nguyên nhân, làm sao có cách giải quyết được?

Một lúc sau, Trương Linh đột nhiên lên tiếng: "Tôi thử xem sao, chúng ta không thể bị một hồ máu cản trở được." "Phía sau có thể có những nguy hiểm khác, thời gian cũng không còn nhiều." Nói rồi, anh đến gần vũng máu, cho người khiêng tảng đá vừa rồi đi, sau đó trực tiếp đứng vào trong vũng máu.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nhíu mày, nhưng cũng không nói gì.

Nếu Trương Linh dám làm như vậy, chứng tỏ anh ta có sự chắc chắn nhất định, vấn đề chắc sẽ không lớn.

Nhưng anh lấy ra một sợi dây thừng đưa cho anh ta, nói: "Cẩn thận một chút, nếu có biến hóa, có thể dùng dây thừng để thông báo." Dần dần Trương Linh không ngừng hạ xuống, cho đến khi hít một hơi thật sâu, chìm vào trong vũng máu.

Nhìn sợi dây thừng không ngừng trượt vào bên trong, mọi người đều có chút căng thẳng, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đột nhiên, sợi dây thừng không còn di chuyển nữa, chắc là đã ngừng hạ xuống, thế là Trương Khải Minh từ từ kéo sợi dây thừng lại một chút, để nó duy trì trạng thái căng.

Khoảng ba phút sau, sợi dây thừng bắt đầu rung lắc dữ dội, Trương Khải Minh ngay lập tức bắt đầu kéo dây.

Vừa kéo, Trương Khải Minh đã phát hiện ra điều không ổn, đầu kia không ngờ lại có một lực lớn đang giãy giụa.

Anh vội vàng hét lên: "Mau giúp một tay, đầu kia có thứ gì đó." Nghe vậy, tất cả mọi người đều xông tới, dùng hết sức kéo sợi dây thừng ra ngoài, hoàn toàn không dám lơ là.

Một lúc sau, Trương Khải Minh thấy có thứ gì đó bị kéo lên, đang giãy giụa trong hồ máu, sức lực rất lớn.

Nhìn kỹ, sắc mặt mọi người biến đổi, vứt sợi dây thừng trong tay ra.

Thì ra, thứ bị kéo lên hoàn toàn không phải Trương Linh, mà là một thi thể, nhìn thấy một con tống tử lớn như vậy, mọi người sao có thể không kinh ngạc?

Tuy không thấy bóng dáng của Trương Linh, nhưng Trương Khải Minh biết anh ta chắc sẽ không sao, bây giờ điều quan trọng nhất là giải quyết con huyết thi này.

Anh trực tiếp nói: "Giữ chặt lấy, tuyệt đối không được buông

tay.” Dặn dò xong, anh lấy ra đao hành hình, lúc này con huyết thi dường như đã bị khống chế, giống như con cừu non chờ bị làm thịt.

Trương Khải Minh cũng không khách khí, nhắm vào cổ nó mà phát động 《Nhiên Mộc Đao Pháp》.

Chương 116

Chỉ thấy những vệt đao liên tục lóe lên, cổ của con huyết thi bị chém ra một vết thương lớn, nhưng vẫn chưa giải quyết được nó.

Chỉ có chém đứt hoàn toàn đầu lâu của nó, mới thực sự giết chết được nó.

Tuy phòng ngự của con huyết thi rất dày, mỗi lần tấn công chỉ có thể chém ra những vết thương nhỏ, nhưng Trương Khải Minh không hề nản lòng.

Anh lại vung đao tấn công, lần này thuận lợi hơn rất nhiều, trước đó đã chém được hơn một nửa, phần còn lại chỉ trụ được sáu nhát đao là bị chém đứt.

Khi đầu lâu rơi xuống, con huyết thi cuối cùng cũng ngừng giãy giụa, sức mạnh hạn chế bên dưới đã được cởi bỏ.

Không lâu sau, con huyết thi không đầu im lặng nổi trên bề mặt máu, trông rất đáng sợ.

Đột nhiên, một bóng người nổi lên từ bề mặt máu, nhìn kỹ, không phải Trương Linh thì còn có thể là ai?

Sau khi lên bờ, Trương Linh hoàn toàn không có thời gian nói chuyện, vội vàng dọn dẹp máu trên người.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng dọn dẹp sạch sẽ, tuy có mùi máu tanh nồng nặc, nhưng dù sao vết máu cũng đã được loại bỏ.

Khi mọi người chuẩn bị hỏi chuyện, Trương Khải Minh vẫn luôn chú ý đến đầu lâu của con huyết thi nói: “Nhanh, tất cả lùi lại, cẩn thận Thi Biệt Vương.” Ngay từ lúc chém đầu lâu, Trương Khải Minh đã luôn chú ý đến đầu lâu của con huyết thi, anh biết bên trong có thứ

gì đó.

Nhưng điều khiến anh kỳ lạ là, tại sao lại có một con huyết thi ở đây?

Thứ này không phải là thứ thường thấy.

Quả nhiên, không lâu sau, Trương Khải Minh thấy một con thi biệt màu đỏ bò ra từ trong đầu lâu, anh vội vàng nhắc nhở.

Tiếng nói vừa dứt, không đợi mọi người phản ứng, Nộ Tình đã ăn xong mấy con nhện liền lao tới.

Khi Thi Biệt Vương còn đang có chút mơ hồ, vèo một tiếng, Nộ Tình đã nuốt chửng nó.

Cảnh tượng này xảy ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng, sự việc đã kết thúc.

Chỉ nghe thấy Nộ Tình nói: "Đúng vậy, vị này, thực sự quá ngon." Nghe giọng nói vui vẻ của Nộ Tình, Trương Khải Minh đầy vạch đen, tiềm năng của kẻ tham ăn này thật lớn, tốc độ vừa rồi của Nộ Tình, Trương Khải Minh còn không kịp phản ứng.

Thấy vấn đề đã được giải quyết, Trương Khải Minh nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vội vàng chuyển chủ đề, hỏi: "Trương Linh, tình hình bên dưới thế nào?

Sao lại có huyết thi?" Trương Linh lắc đầu, nói: "Tôi cũng không hiểu nguyên lý cơ quan, nhưng thứ khiến cơ quan hoạt động chính là con huyết thi này." "Bên dưới vũng máu có một không gian, bên trong trống rỗng, chỉ có con huyết thi bị xích sắt trói lại." "Mỗi lần có thứ gì chìm xuống, đều sẽ có máu chảy vào không gian đó, sự khó chịu của con huyết thi sẽ giảm đi một chút." "Sau đó tôi trực tiếp buộc dây thừng vào người con huyết thi, rồi ở dưới kéo xích sắt, mới có thể khống chế được nó." Nghe vậy, mọi người mới hiểu ra, xem ra tất cả

những tình huống quỷ dị đều do con huyết thi vừa bị giết thao túng.

Không biết vị nào năm đó đã chế tạo ra cơ quan này, thật có chút khó tin.

Nếu không phải là Trương Linh, e rằng không mấy người dám tiến vào vũng máu đó, như vậy, mọi người có thể thực sự sẽ bị dọa lui.

Cửa ải đầu tiên đã khó nhằn như vậy, xem ra những cửa ải sau cũng sẽ không dễ dàng gì.

Giải quyết xong vấn đề vũng máu, mọi người đưa những người bị thương trước đó xuống dưới, thu dọn trang bị xong lại tiếp tục xuất phát.

Từ từ đi trong hành lang tối tăm, hướng về phía sâu thẳm bên trong.

Đột nhiên, mọi người thấy phía trước có rất nhiều hòm, vội vàng vui mừng đi tới, cuối cùng cũng có phát hiện rồi.

Đến gần xem, nơi này giống như một nhà kho chuyên dùng để chứa đồ.

Khi mọi người đang mở hòm, chuẩn bị xem bên trong có gì thì, một tiếng hét kinh hãi vang lên.

Nhìn theo hướng tiếng hét truyền đến, chỉ thấy một người nói: "Huynh đệ trước đó chết ở đây rồi, vẻ mặt rất đáng sợ." Đến gần thi thể, mọi người cúi đầu nhìn, quả nhiên ở phía sau hòm phát hiện ra một thi thể, chính là người trong nhóm tiến vào trước đó.

Người này chắc là người sống sót mà Trương Linh nói trước đó, nhưng tiếc là cũng đã chết ở đây.

Quan sát kỹ, phát hiện đúng như người vừa nói, cái chết của

người này có chút không bình thường, vẻ mặt trên mặt đều có chút méo mó, nhìn là biết trước khi chết đã rất sợ hãi.

Nhưng nhìn xung quanh, chỉ có một vài cái hòm chứa đồ, hoàn toàn không phát hiện ra nguy hiểm gì.

Người này rốt cuộc chết ở đây như thế nào?

Trên người không có bất kỳ vết thương nào, chỉ có vẻ mặt kinh hãi, chẳng lẽ bị dọa chết sao?

Tuy có khả năng này, nhưng không ai trong số họ tin một người đi đổ đấu, lại có thể bị dọa chết tươi.

Khi mọi người đang hoang mang, Nhị gia ở một bên lên tiếng: "Xem ngón tay của anh ta, dường như trước khi chết đang cào thứ gì đó." "Nhưng không cào trúng, mà cào xuống đất, gần đó có vết máu." Nghe lời của Nhị gia, mọi người cẩn thận nhìn, quả nhiên phát hiện trên mặt đất ở góc tường có vết máu và vết cào.

Điều này càng khiến người ta khó hiểu, nếu thực sự bị thứ gì đó bắt được, vậy thì trên người anh ta cũng nên lưu lại một vài vết tích chứ?

Bây giờ nhìn xem, hoàn toàn không có một vết thương nào, chỗ duy nhất, là do tự mình làm bị thương.

Không có phát hiện cụ thể, mọi người đành phải nâng cao cảnh giác, sau đó chuẩn bị đi mở hòm, xem xét tình hình.

Trương Khải Minh không hề rời đi, tiếp tục nhìn thi thể trên mặt đất, xem có điểm nào đáng ngờ không.

Thấy Trương Khải Minh không bỏ cuộc, Tề Thiết Chủy đợi ở một bên nói: "Quỷ Gia, hoàn toàn không có dấu vết, chẳng lẽ bị ma giết sao?" Nghe lời của lão, thần sắc Trương Khải Minh khẽ động, cũng không phải là chuyện không thể.

Lần trước ở Bảo Bình Sơn đã gặp âm hồn, có người bị nhập, chẳng lẽ đây là một âm hồn có thể hiện hình?

Có chút không đúng, nếu có thể hiện hình, vậy chứng tỏ âm hồn có thực thể, vậy thì trên thi thể chắc chắn sẽ có dấu vết.

Khi Trương Khải Minh đang trầm tư, những người ở bên kia đã bắt đầu hành động.

Họ mở từng cái hòm một, sau đó thấy bên trong để một ít tài liệu, và có vài món minh khí.

Nghe tiếng động, Trương Khải Minh vừa hay quay đầu lại nhìn.

Sau đó anh sững sờ.

Vì anh đang cúi người, từ góc nhìn hiện tại, vừa hay có thể thấy những hạt bụi li ti được ánh đèn chiếu rọi, một ít bị những người ở gần đó hít vào trong cơ thể.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nghĩ, chẳng lẽ bị trúng độc rồi, những hạt bụi li ti này không giống như bụi bẩn thông thường.

Chương 117

Cứ xem phản ứng của những người này trước đã, dù sao cũng không phải thuộc hạ của mình, vừa hay có thể dùng làm thí nghiệm, kiểm chứng suy đoán của mình.

Thế là, Trương Khải Minh đứng dậy, từ từ lùi vào một góc tối, chuẩn bị quan sát kỹ.

Tề Thiết Chủy đi theo vừa định nói, đã bị Trương Khải Minh ngăn lại, nói: "Đừng nói gì, hãy quan sát kỹ những người đó." Khoảng 5 phút sau, ba người phát hiện một trong những người đang mở hòm dường như đã nhìn thấy chuyện gì đó kinh khủng, miệng phát ra một tiếng hét thảm thiết, sau đó không ngừng vung vẩy hai tay.

Tiếp đó như thể gây ra phản ứng dây chuyền, rất nhiều người cũng bắt đầu la hét thảm thiết, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Trương Khải Minh chú ý, những người la hét này đều là những người đã hít phải bột trắng, xem ra thực sự có độc.

Thế là, Trương Khải Minh hạ giọng nói: "Thiên Đồng, đi, cẩn thận che miệng mũi lại, lặng lẽ đưa Nhị gia qua đây." Nghe phân phó, Thiên Đồng như một bóng ma, nhanh chóng đến bên cạnh Nhị gia.

Không gây ra bất kỳ sự chú ý nào, đã đưa Nhị gia qua.

Nhìn Nhị gia có chút bất ngờ, Trương Khải Minh ra hiệu bình tĩnh.

Sau đó hỏi: "Nhị gia, ngài cũng am hiểu y thuật, có biết bột của thứ gì, sẽ khiến những người này có biến hóa như vậy không?" Nhị gia ngơ ngác nói: "Bột?" rồi chìm vào suy tư.

Một lúc lâu sau, Nhị gia đột nhiên nói: "Xem bộ dạng của họ, có chút giống như triệu chứng hít phải nấm gây ảo giác." "Bột của loại

nấm này sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, một khi ở trong trạng thái sợ hãi, khả năng lớn nhất sẽ khiến họ nhìn thấy thứ mà họ sợ hãi nhất." Trương Khải Minh gật đầu, xem ra những người này trúng độc của nấm gây ảo giác, không ngờ hiệu quả lại mạnh như vậy?

Sau đó anh hỏi: "Loại độc này có thể giải được không?

Xem bộ dạng của họ, nếu không nhanh chóng giải độc, có thể sẽ bị dọa chết tươi." Nhị gia nhíu mày suy nghĩ kỹ, nói: "Dùng nước thử xem sao, thông thường loại thứ này, bị nước lạnh kích thích, chắc sẽ hồi phục." Nhìn Nhị gia đi thông báo cho mọi người hành động, ba người Trương Khải Minh lại không hành động, vẫn im lặng quan sát.

Nghe đề nghị của Nhị gia, chỉ thấy mọi người lần lượt dùng vải che miệng mũi, tiến lên trực tiếp bắt lấy một người.

Khi nước lạnh dội lên mặt, động tác của người đó cứng lại, sau đó mới từ từ tỉnh táo, nhưng tinh thần có chút uể oải.

Thấy có hiệu quả, mọi người lần lượt hành động, đánh thức từng người đã hít phải bột.

Tề Thiết Chủy bên cạnh thấy vậy, nói: "Quỷ Gia, chúng ta còn xem gì nữa?

Không đi giúp một tay sao?" Trương Khải Minh đầu cũng không quay lại lắc đầu, nói: "Không, ở đây có điều cổ quái, tụ tập lại một chỗ không an toàn." "Hãy quan sát kỹ đi, tôi luôn cảm thấy vừa rồi dường như có thứ gì đó xuất hiện, nhưng lại không phát hiện ra." Bị lời nói của Trương Khải Minh dọa, Tề Thiết Chủy không nói nữa, vội vàng cúi người xuống, cố gắng dựa sát vào bên cạnh Trương Khải Minh.

Thì ra, vừa rồi khi mọi người trúng độc, ánh đèn đã loạn xạ chiếu lung tung.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Trương Khải Minh dường như đã nhìn thấy một khuôn mặt phụ nữ, nhưng khi đi tìm lại thì không phát hiện ra.

Nhưng Trương Khải Minh không tin mình đã nhìn nhầm, khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt đó, Trương Khải Minh cảm nhận được huyết mạch trong cơ thể có dị động.

Điều đó chứng tỏ, thứ vừa nhìn thấy chắc chắn có uy hiếp đối với anh, không phải là hàng bình thường.

Khi mọi người lần lượt hồi phục tỉnh táo, tiếng la hét trong hang động dần dần biến mất, chỉ còn lại những tiếng rên rỉ.

Tuy Trương Khải Minh không phát hiện ra chủ nhân của khuôn mặt đó, nhưng anh cũng không đến gần mọi người.

Vừa rồi khuôn mặt đó ở gần như vậy, chứng tỏ có người đã bị nhắm trúng, quan sát từ xa vẫn đáng tin cậy hơn.

Bên kia, khi mọi người vừa mới làm cho tất cả mọi người tỉnh lại, Trương Khải Minh lại lần nữa cảm nhận được huyết mạch xao động.

Nhưng lần này, lại không phát hiện ra khuôn mặt người phụ nữ đó, xem ra không bình thường.

Đột nhiên, Trương Khải Minh chú ý sắc mặt của Trương Linh có chút không ổn, chắc là cũng đã cảm nhận được huyết mạch bất thường.

Thôi được rồi, tình hình hiện tại hoàn toàn không có cách nào xác định được đó là thứ gì, cứ tĩnh quan kỳ biến vậy.

Một lúc sau, đợi tất cả mọi người đều hồi phục bình thường, mọi người chuẩn bị xuất phát lần nữa.

Về phần những cái hòm có độc đó, cứ để ở đó trước, đợi lúc ra

ngoài mang đi cũng không có vấn đề gì.

Từ từ bước ra khỏi góc tối, ba người Trương Khải Minh đến gần đám đông, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Bây giờ không biết khuôn mặt đó là thứ gì, cũng không thể chắc chắn những người trước mặt có bị trúng chiêu hay không, nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Bám sát bên cạnh anh, từng bước tiến vào trong thông đạo, Trương Linh đột nhiên từ từ tiến lại gần.

Thấy xung quanh không ai chú ý, Trương Khải Minh nhỏ giọng nói: "Anh cũng cảm nhận được huyết mạch dị động rồi?" Thấy Trương Linh sắc mặt nghiêm túc gật đầu, Trương Khải Minh hạ giọng nói: "Lát nữa cẩn thận, trước đó tôi đã nhìn thấy một khuôn mặt phụ nữ quỷ dị." Nói rồi, ba người Trương Khải Minh và Trương Linh từ từ tách ra, bây giờ không thích hợp đứng cùng nhau.

Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng nghe thấy lời nhắc nhở của Trương Khải Minh, lúc này sắc mặt tái nhợt nói: "Quỷ Gia, ngài phải bảo vệ tôi đấy." "Tôi sợ nhất là những thứ quỷ dị cổ quái đó, tiếp theo trông cậy vào ngài cả." Nhìn Tề Thiết Chủy mặt dày, Trương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Bát gia à, ông chẳng phải là đạo sĩ gia truyền sao?" "Đối phó với những thứ quỷ dị đó, đáng lẽ ông phải giỏi hơn tôi chứ?

Tôi từng thấy tiền bối nhà ông bố trí, rất lợi hại." Tề Thiết Chủy ngại ngùng cười, nói: "Hì hì, Quỷ Gia, tôi chẳng phải nhát gan sao?" "Hơn nữa, tôi hiểu rõ bản thân, tôi là người khổng lồ về mặt tư tưởng, nhưng lại là kẻ lùn về mặt hành động, đừng để tôi nhìn thấy khuôn mặt đó." "Tôi có thể nói ra một chút, nhưng nếu bảo tôi đi đối phó với thứ đó, thì tôi thực sự không làm được." Nghe vậy, ngay cả Thiên Đồng bình thường ít nói ít cười cũng bật cười.

Tề Thiết Chủy thật không biết xấu hổ, để Trương Khải Minh

chiếu cố, những lời lẽ nhỏ nhặt cứ tuôn ra không ngớt.

Tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên trong đội ngũ phía trước truyền ra một tiếng hét thảm thiết, tiếp đó một người ngã xuống đất.

Thấy tình hình quỷ dị, mọi người đầu tiên hoảng loạn một trận, nhưng may mắn có Trương Khải Sơn trấn giữ, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Chỉ nghe Trương Khải Sơn hét lên: "Tất cả im lặng, đừng sợ, cứ xem tình hình trước đã, không thể tự dọa mình." Đợi tất cả mọi người đều bình tĩnh lại.

Mới bắt đầu kiểm tra người ngã xuống đất.

Trương Khải Minh thấy tình hình này, trực tiếp dừng bước, không tiến lên, anh biết chắc là khuôn mặt kia đã ra tay.

Nhưng thứ đó chắc là cùng loại với âm hồn, người thường căn bản không nhìn thấy, càng đừng nói là tấn công.

Thấy vậy, Trương Khải Minh biết không thể do dự nữa, anh lấy ra một bộ quần áo từ trong ba lô, sau đó trực tiếp mặc vào người.

Bộ này giống hệt bộ Thiên Đồng đang mặc.

Sau khi đội mũ trùm đầu lên, có thể che đi sự bất thường trên người Trương Khải Minh.

Đội mũ xong, anh chuẩn bị thử đôi mắt của mình, xem có thể phát hiện ra quái vật ẩn nấp hay không.

Kể từ khi ở thế giới Vẫn Đồng, đôi mắt xảy ra biến hóa, Trương Khải Minh vẫn luôn nghiên cứu.

Chương 118

Xem có thể chủ động kích hoạt năng lực thần kỳ của đôi mắt hay không, sau nhiều năm nghiên cứu, đã có một số thành quả.

Nhưng mỗi lần kích hoạt đôi mắt, trên người anh đều sẽ hiện ra hình xăm, bây giờ hình xăm trông rất quỷ dị, nên mới chuẩn bị bộ quần áo này.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Trương Khải Minh nhắm mắt lại, từ từ kích hoạt huyết mạch của mình.

Đột nhiên, anh trực tiếp mở mắt ra, một luồng ánh sáng xanh lam quỷ dị lóe lên, rồi khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng Tề Thiết Chủy vẫn luôn chú ý Trương Khải Minh lại nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng lão rất thông minh, không có bất kỳ biểu hiện nào.

Chỉ là trong lòng có bao nhiêu kinh ngạc, có lẽ chỉ có lão biết.

Kích hoạt năng lực của đôi mắt, Trương Khải Minh dưới sự che đậy của mũ trùm đầu, từ từ quan sát xung quanh.

Đột nhiên, tầm nhìn của anh dừng lại, sau đó nhanh chóng di chuyển đi.

Vừa rồi anh lại phát hiện ra tung tích của khuôn mặt đó, lúc này nó đang áp sát sau lưng một người, lộ ra nụ cười quỷ dị.

May mà Trương Khải Minh phản ứng nhanh, suýt nữa bị khuôn mặt đó phát hiện.

Thấy khuôn mặt đó không còn nhìn chằm chằm vào mình nữa, Trương Khải Minh mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, từ từ di chuyển về phía Tề Thiết Chủy.

Sau đó hạ giọng nói: "Lát nữa tôi nói chuyện với ông, đừng kinh ngạc, chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là được." Thấy lão gật đầu, Trương Khải Minh mới nói tiếp: "Tôi miêu tả cho ông hình tượng của một thứ, ông nói cho tôi biết đó là thứ gì." "Một khuôn mặt phụ nữ, áp sát sau lưng một người, lộ ra nụ cười quỷ dị." "Đồng thời, có thể nhìn ra, khuôn mặt đó dường như đang hút thứ gì đó, ông có nghe nói đến chưa?" Nghe vậy, toàn thân Tề Thiết Chủy cứng đờ, lão biết Trương Khải Minh không thể nào tùy tiện hỏi ra những lời này.

Nếu bây giờ hỏi, vậy chứng tỏ anh đã nhìn thấy rồi, người vừa ngã xuống có thể là do thứ đó tác quái.

Tề Thiết Chủy vội vàng suy nghĩ về những ghi chép của gia tộc, một lúc sau, vội vàng gật đầu, có chút căng thẳng nói: "Quỷ Gia, tôi biết rồi." "Thứ đó có thể là Oán Diện Linh, đều là những âm hồn được hình thành do bị cắt đi khuôn mặt." "Chúng vô cùng oán hận người sống có thân thể, thích áp sát sau lưng người khác, hút tinh khí thần của họ." "Vào khoảnh khắc áp lên người, người đó coi như hết cứu, cho dù giải quyết được Oán Diện Linh, người đó cũng sẽ biến thành kẻ ngốc nghếch, sống cũng không còn ý nghĩa gì." Nghe vậy, Trương Khải Minh gật đầu, chỉ cần là âm hồn là tốt rồi, máu của nhà họ Trương có thể có tác dụng.

Trương Khải Minh chỉ sợ là những thứ khác, may mà Tề Thiết Chủy biết những chuyện này, xem ra cũng khá hữu dụng.

Thôi được rồi, Trương Khải Minh cảm thấy dùng đao hành hình có chút không tiện, liền nói: "Thiên Đồng, đưa dao găm cho tôi trước đã." Con dao găm đó là con dao mà nhà Bối Lặc tặng lúc đầu, bây giờ đã tặng cho Thiên Đồng sử dụng.

Cầm dao găm, Trương Khải Minh nhỏ giọng nói: "Đợi ở đây, đừng cử động lung tung." Dặn dò xong, Trương Khải Minh từ từ di

chuyển về phía Trương Linh, chuẩn bị mượn một ít máu để sử dụng.

Nếu dùng máu của mình, vì phòng ngự có chút cao, cho dù có thể cắt rách da, động tĩnh gây ra cũng sẽ không nhỏ.

Để chắc chắn hơn, dùng máu của Trương Linh vẫn tốt hơn.

Vừa chú ý đến động thái của Oán Diện Linh, Trương Khải Minh vừa di chuyển, mất một lúc lâu mới đến được bên cạnh Trương Linh.

Chú ý đến hành động của Trương Khải Minh, Trương Linh có giác quan nhạy bén quay đầu lại, nhìn anh.

Trương Khải Minh khẽ lắc đầu, sau đó hạ giọng nói: "Tôi cần máu của anh, lát nữa tôi sẽ rạch cánh tay của anh, đừng lên tiếng." Tuy kỳ quái, nhưng Trương Linh biết anh sẽ không vô duyên vô cớ đưa ra yêu cầu này.

Thế là anh không để lại dấu vết gật đầu, sau đó từ từ xắn tay áo lên.

Thấy vậy, Trương Khải Minh từ từ đặt dao găm lên cánh tay của Trương Linh, sau đó nhẹ nhàng rạch một đường.

Nhìn thấy máu rỉ ra, Trương Khải Minh cẩn thận bôi đầy máu lên thân dao, sau đó trực tiếp thu vào trong không gian.

Anh sợ Oán Diện Linh cảm nhận được uy hiếp của máu, lại chạy sang người khác, vậy thì tổn thất lớn rồi.

Chuẩn bị xong, Trương Khải Minh không còn ẩn nấp thân hình nữa, trực tiếp đi về phía Trương Khải Sơn và những người khác.

Trông có vẻ như anh chuẩn bị đi xem tình hình thi thể, không biết Oán Diện Linh có thần trí hay không.

Nhưng để chắc chắn, anh không nhìn lung tung về phía đó, chỉ dùng khóe mắt để xác định nó không rời khỏi lưng người đó.

Khi đi ngang qua người đó, Trương Khải Minh trực tiếp ra tay.

Con dao găm dính đầy máu tươi của Trương Linh, trực tiếp xuất hiện trong tay anh, trước tiên đâm vào Oán Diện Linh, sau đó lại đâm vào người đó.

Thấy hành động của Trương Khải Minh, những người xung quanh đều bị dọa, tưởng rằng anh định đại khai sát giới, lần lượt lùi về phía sau.

Khi mọi người đang cảnh giác nhìn về phía Trương Khải Minh, một tiếng hét oán độc của phụ nữ đột nhiên vang lên.

Tiếp đó thấy người vừa bị đâm, trên người bốc lên một làn khói đen quỷ dị, một luồng khí tức âm lãnh trực tiếp lan ra.

Thấy vậy, mọi người mới hạ vũ khí trong tay xuống, biết rằng Trương Khải Minh vừa rồi không phải để giết người, mà là chuẩn bị tiêu diệt quái vật.

Trong tầm nhìn của Trương Khải Minh, sau khi đâm trúng Oán Diện Linh, anh thấy một ngọn lửa màu đen trực tiếp bùng cháy.

Oán Diện Linh cũng bị thiêu thành tro trong ngọn lửa màu đen, sau đó khói đen bốc lên.

Anh thu lại dao găm, không để lộ máu của Trương Linh, trực tiếp nói: "Được rồi, vấn đề đã được giải quyết, người trên mặt đất có thể cứu được, tôi không làm tổn thương đến yếu hại của anh ta, nhưng..." "Chuyện còn lại hãy hỏi Bát gia, những chuyện này lão ấy rành hơn." Nói rồi, Trương Khải Minh lại quay về chỗ cũ, trên đường đi, những người xung quanh trực tiếp nhường ra một lối đi.

Nhìn ánh mắt đầy sợ hãi của những người này, Trương Khải Minh trông có vẻ không quan tâm, nhưng ánh mắt của anh lại lạnh đi một chút.

Bên kia, Tề Thiết Chủy thấy Oán Diện Linh đã bị tiêu diệt, lại bắt đầu khoe khoang.

Miệng lưỡi như sông, kể lể về chuyện của Oán Diện Linh, trông như thể đã có công lao to lớn lắm.

Anh đưa dao găm cho Thiên Đồng, vừa quay người lại đã thấy ánh mắt của Trương Linh.

Trương Khải Minh sững sờ, chẳng lẽ anh ta không biết hiệu quả của máu đối với âm hồn sao?

Khi Trương Khải Minh đang suy đoán, Trương Linh hỏi: "Sao anh biết Oán Diện Linh ở đâu?

Và máu có hiệu quả đối với âm hồn?" Trương Khải Minh cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Đôi mắt của tôi trước đó đã có một số biến hóa, nên có thể nhìn thấy." "Về phần hiệu quả của máu đối với âm hồn, chẳng phải anh đã thấy rồi sao?

Tôi cũng là trước đó gặp âm hồn mới biết, máu của chúng ta hiệu quả không tồi." Nghe vậy, Trương Linh gật đầu, sau đó giọng điệu đầy oán niệm: "Vậy tại sao lại dùng máu của tôi?" Hả, Trương Linh đang oán giận sao?

Trẻ tuổi như vậy mà cũng thú vị phết.

Nghe vậy, Trương Khải Minh cũng không nói gì, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp rạch vào cánh tay mình, không hề có một chút dấu vết nào lưu lại.

Chương 119

Sau đó anh cười nói: "Bây giờ anh biết tại sao rồi chứ, tôi gây ra động tĩnh quá lớn." Nhìn Trương Linh buồn bực thu đao, quay người rời đi, Trương Khải Minh vui vẻ cười.

Bây giờ xem ra, Trương Linh cũng là một người rất có tình người, tuy biểu cảm nghiêm túc, nhưng ngữ khí lại bộc lộ cảm xúc của anh ta.

Thiên Đồng đứng sau lưng Trương Khải Minh, đột nhiên lên tiếng: "Anh ấy có vẻ hơi buồn bực, thật kỳ lạ, nhìn bóng lưng của anh ấy, tôi lại có thể hiểu được cảm xúc của anh ấy." Nghe vậy, Trương Khải Minh càng vui hơn, thực sự quá thú vị.

Bên kia, Tề Thiết Chủy cũng đã nói gần xong, mọi người nên tiếp tục xuất phát, mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc.

Nhìn Tề Thiết Chủy với nụ cười rạng rỡ, Trương Khải Minh nói: "Bát gia, hưởng thụ ra phết nhỉ, tôi thấy ông có thể đi giảng bài được rồi đấy." Tề Thiết Chủy nịnh nọt cười nói: "Hì hì, đều là Quỷ Gia cho cơ hội, để những kẻ coi thường tôi, lần này có thể hả giận rồi." Đi theo sau, lần này mọi người đi không xa, đã thấy một cánh cửa đá, đây chắc là điểm cuối của hang động số một.

Vài người lên trước, gắng sức đẩy cửa đá ra, bên trong là một không gian khô ráo.

Nơi này trông trống trải, chỉ có một cái bàn đá ở vị trí trung tâm, trên đó đặt ba cái hộp màu đen.

Xem ra đây là những thứ được cất giữ trong hang động này, cũng không biết là bảo bối gì.

Trương Khải Sơn trực tiếp đi lên trước, lần lượt mở ba cái hộp ra, để lộ những thứ bên trong, sau đó quay người nhường chỗ cho mọi người.

Trương Khải Minh nhìn sang, phát hiện trong cái hộp đầu tiên là một miếng vải gấm, không biết trên đó ghi chép những gì.

Trong cái hộp thứ hai là một quả cầu kim loại, trông có vẻ rỗng, bên trong có mấy lớp.

Thấy cái cuối cùng, đồng tử Trương Khải Minh co lại, bên trong không ngờ lại là một cái ấn tỳ.

Trương Khải Minh trực tiếp hỏi: "Bát gia, xem cái ấn tỳ trong hộp cuối cùng đi, nói cho tôi biết đó là thứ gì." Nghe vậy, Tề Thiết Chủy xuyên qua đám đông đi tới, cẩn thận nhìn những hoa văn trang trí trên ấn tỳ.

Một lúc lâu sau, mới đáp lại: "Quỷ Gia, tôi vừa mới xem kỹ, thứ đó giống như Quỷ Tỳ trong truyền thuyết, tôi có tám phần chắc chắn." Trương Khải Minh gật đầu, nếu Tề Thiết Chủy đã có tám phần chắc chắn, vậy thì không sai được rồi.

Cái Quỷ Tỳ này có thể là cái mà Trương Linh sau này dùng để mở Thanh Đồng Môn, thì ra là từ đây mà có.

Thế là, Trương Khải Minh trực tiếp đi lên trước, từ từ đóng ba cái hộp lại, sau đó cho vào trong ba lô của Thiên Đồng.

Những người khác cũng không dám có ý kiến, dù sao ngoài mật mã ra, những thứ khác đều thuộc về Trương Khải Minh.

Nhưng Trương Khải Minh nói một câu: "Các vị yên tâm, sau khi trở về tôi sẽ tìm người nghiên cứu, xem trên ba món đồ này có mật mã hay không." "Nếu có, tôi cũng sẽ không giấu giếm." Mọi người có thể làm gì được chứ, đồ đã vào túi rồi, chẳng lẽ có thể bắt anh ta nhả ra?

Lại một lần nữa kiểm tra không gian này, không có bất kỳ phát hiện nào, thế là mọi người cũng không ở lại nữa, chuẩn bị quay về.

Họ quay về theo đường cũ, mang đi tất cả những thứ trên đường, sau đó mọi người lại từ từ theo vách đá quay trở lại mặt đất.

Nhìn sắc trời, hành động lần này cũng không thuận lợi, mọi người quyết định nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi khám phá hai hang động còn lại.

Trở lại doanh trại, Chương Khải Minh hỏi thăm tình hình trước, cũng may là không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Hắn dặn dò thuộc hạ: "Đống đồ này cần phải xử lý cẩn thận." "Tất cả bịt mũi miệng lại, trong quan tài có bột độc, nên cẩn thận một chút, đừng hít vào người." Sau khi giao việc xong, Chương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng đi vào trong lều, chuẩn bị xem xét kỹ càng những thứ bên trong ba chiếc hộp.

Hắn mở chiếc hộp đầu tiên, lấy ra một tấm lụa trắng, nhìn nét chữ như quỷ vẽ bùa trên đó mà cảm thấy đau đầu.

Hắn tạm gác nó sang một bên, lát nữa có thể tìm người khác xem thử trên đó viết gì.

Tiếp theo, hắn lấy ra chiếc hộp thứ hai.

Chương Khải Minh tò mò nhìn quả cầu rỗng bên trong, không ngờ nó lại có đến mấy lớp.

Chương Khải Minh cẩn thận lấy quả cầu ra, chất liệu cứng cáp, cầm lên cũng rất nặng.

Nhìn kỹ, hoa văn ở lớp ngoài cùng trông giống như một tấm bản đồ, chỉ là nó nằm trên một khối cầu nên không nhìn rõ được.

Hắn nhìn vào bên trong, mấy lớp liên tiếp đều có những đường

vân trông như bản đồ, thứ này cần người có chuyên môn nghiên cứu mới được.

Nhưng thứ được bao bọc ở lớp trong cùng lại có chút kỳ lạ, đó là một bức tượng điêu khắc nhỏ.

Xoay quả cầu, Chương Khải Minh phát hiện, bức tượng bên trong trông giống một con Kỳ Lân.

Công nghệ điêu khắc rất tinh xảo, trên một tác phẩm nhỏ như vậy mà các loại đường vân, chi tiết đều rõ ràng, vừa nhìn đã biết là của đại sư làm ra.

Xem ra, quả cầu này có thể là bản đồ dẫn đến một nơi nào đó liên quan đến Chương gia, bên trong còn có tượng Kỳ Lân.

Nếu Chương Khải Minh không đoán sai, có lẽ nó dùng để mở một cơ quan nào đó.

Nếu nó có thể được đặt cùng với Quỷ Tỳ, điều đó cho thấy tầm quan trọng của nó cũng ngang với chiếc chìa khóa cửa Thanh Đồng.

Hắn cẩn thận cất quả cầu đi, chuẩn bị sau này nghiên cứu kỹ hơn, đến lúc đó sẽ đi xem thử.

Trong chiếc hộp cuối cùng là Quỷ Tỳ.

Nói thật, thứ này đối với Chương Khải Minh chẳng có tác dụng gì.

Bản thân hắn cũng không định đi đến phía sau cửa Thanh Đồng, ai biết được nơi đó có bị bố trí thủ đoạn gì không?

Chương Khải Minh có hệ thống, nếu muốn trường sinh, hắn hoàn toàn không cần dùng đến những phương pháp vừa nhìn đã thấy không bình thường đó.

Chỉ cần chăm chỉ đổ đấu, thì thứ gì cũng sẽ có.

Vì vậy, sau khi cân nhắc hồi lâu, hắn chuẩn bị tặng Quỷ Tỳ cho Chương Linh, để cậu ta làm một người quan sát giống như trong tuyến vận mệnh ban đầu.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, đi thông báo cho Chương Linh một tiếng, nhớ cẩn thận, đừng để người khác trông thấy." Nhìn Thiên Đồng rời đi, Chương Khải Minh cất đồ đi, rồi đi một vòng quanh doanh trại, quan sát thuộc hạ xử lý những tài liệu kia.

Đột nhiên, hắn thấy Kim Vạn Đường cũng đang ở bên cạnh chủ động giúp đỡ, xem ra cũng là người biết điều.

Nghĩ đến tấm lụa trắng lúc trước, Chương Khải Minh gọi: "Kim lão gia, lại đây, giúp tôi xem thứ này." Nhìn Kim Vạn Đường tất tả chạy tới, hắn trực tiếp lấy tấm lụa ra, nói: "Giúp tôi xem trên này viết gì?" Nhận lấy tấm lụa, Kim Vạn Đường cẩn thận nghiên cứu chất liệu, sau đó mới bắt đầu chuẩn bị dịch văn tự.

Vừa xem được một lúc, cảm xúc của Kim Vạn Đường có phần kích động, mặt bắt đầu đỏ bừng lên.

Thấy vẻ mặt kỳ quái của Chương Khải Minh, ông ta hít sâu một hơi rồi nói: "Quỷ Gia, trên này ghi lại một câu chuyện tình yêu." "Kể về chuyện của Tây Vương Mẫu và một người tên Mục Vương, họ hẹn ước sau khi biến hóa sẽ đồng sinh cộng tử, nhưng sau đó người tên Mục Vương đã thất hứa, không hoàn thành lời hẹn, cuối cùng viết rằng hậu nhân hãy ghi nhớ." Nội dung trên tấm lụa này, quan trọng nhất chính là hai chữ "biến hóa", chắc là sự lột xác để trường sinh.

Chương 120

Đáng tiếc, bọn họ không biết rằng, không phải Mục Vương thất hứa, mà là Lỗ Vương đã cắt ngang quá trình biến hóa của ông ta, bây giờ biến thành huyết thi.

Trầm tư một lát, Chương Khải Minh thu lại tấm lụa, rồi nói: "Kim Vạn Đường, chuyện hôm nay cứ giữ kín trong bụng nhé." "Nếu bên ngoài có tin tức gì truyền ra, ông biết hậu quả rồi đấy.

Yên tâm, lúc đó tôi chắc chắn sẽ không đổ oan cho ông, tin này chỉ có hai chúng ta biết, hiểu chưa?" Kim Vạn Đường vỗ ngực, thề thốt: "Quỷ Gia, ngài cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói bậy." Nhìn bóng lưng rời đi của ông ta, Chương Khải Minh lại chìm vào suy tư.

Những gì ghi trên tấm lụa này rõ ràng không chi tiết, mọi chuyện đều được nói qua loa.

Chỉ nói Mục Vương thất hứa, vậy tại sao một lời hứa thất bại như vậy lại phải để hậu nhân ghi nhớ?

Đang suy nghĩ, sau lưng truyền đến giọng của Thiên Đồng: "Quỷ Gia, Chương Linh đến rồi, không có ai phát hiện." Chương Khải Minh gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn, đi về phía lều, giải quyết chuyện Quỷ Tỳ trước đã.

Còn về những bí mật này, sau này có khối thời gian để từ từ khám phá, không cần vội.

Bước vào lều, hắn thấy Chương Linh đang ngồi đó trầm tư, cũng không biết đang nghĩ gì.

Thấy hắn, Chương Khải Minh trực tiếp mở chiếc hộp trên bàn, để lộ Quỷ Tỳ bên trong, rồi đẩy đến trước mặt cậu ta.

Ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Một chiếc Quỷ Tỳ, với tư cách là tộc trưởng, thứ này giao cho cậu." Chương Linh im lặng nhìn Quỷ Tỳ, rồi hỏi: "Quỷ Tỳ đối với tôi có tác dụng quan trọng sao?" Chương Khải Minh gật đầu, rồi nhìn Quỷ Tỳ nói: "Thứ này hẳn sẽ luôn ở bên cậu.

Đợi khi cậu hiểu được trách nhiệm của tộc trưởng Chương gia, cậu sẽ biết tác dụng của nó." Nghe vậy, Chương Linh cất Quỷ Tỳ đi, rồi định hỏi thêm điều gì đó.

Trước khi cậu ta kịp mở miệng, Chương Khải Minh đã cười nói: "Có một số chuyện, tôi không thể nói cho cậu biết, cậu cần phải tự mình tìm kiếm." "Phải thích nghi với quá trình tìm kiếm, nhân lúc còn chưa mất trí nhớ." Hành động của cậu ta khựng lại, rồi gật đầu nói: "Cảm ơn, vậy tôi đi trước." Đợi bóng dáng Chương Linh biến mất, Thiên Đồng ở bên cạnh hỏi: "Quỷ Gia, ấn tỳ tốt như vậy sao lại cho cậu ta?" Nhìn vẻ mặt không hài lòng của Thiên Đồng, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, đừng bất mãn nữa, thứ đó đối với chúng ta là một cục nợ." "À phải rồi, đi sắp xếp xem công việc của người chúng ta có sơ sót gì không, xong việc thì mời đại ca và Chương Nhật Sơn đến, tôi nấu cơm cho họ ăn." Tiếng nói vừa dứt, đã thấy Thiên Đồng hớn hở chạy đi mất, có thể thấy cậu ta biết rõ cơm do Chương Khải Minh nấu ngon đến mức nào.

Sau khi dọn dẹp lều trại gọn gàng, Chương Khải Minh bắt đầu chuẩn bị cơm nước.

Hôm nay hẳn định nói chuyện kỹ càng với Chương Khải Sơn, gần đây không khí trong doanh trại có chút không ổn, cảm giác có vài người đang rất vội vàng.

Cơm vừa nấu xong dọn lên bàn, thấy mọi người đã đông đủ, cả nhà chuẩn bị ăn cơm.

Vừa ăn món ăn thơm nức, Chương Khải Minh vừa nói: "Hôm nay lúc ở trong hang động, tôi phát hiện những người đó có vấn đề lớn." "Bình thường mà nói, khi gặp phải huyết dịch, với một hành động lớn như của chúng ta, không nên vội vàng như vậy." "Nhưng tôi thấy những người đó có vẻ không đợi được nữa, giống như nếu không hành động thì không còn đủ thời gian?

Có vấn đề gì sao?" Chương Khải Sơn nghe vậy, ngừng đũa lại, nói: "Cậu đoán không sai, bây giờ đúng là có chút gấp gáp." "Tình hình của vị kia hiện không tốt, chắc là sắp không còn nhiều thời gian, nên bây giờ mọi người đều đang chạy đua với thời gian." Quả nhiên, Chương Khải Minh đoán không sai chút nào, hành động vội vàng như vậy có thể sẽ mang đến nguy hiểm cực lớn.

Thế là Chương Khải Minh mặt mày khó coi nói: "Nếu cứ tiếp tục thế này, thương vong sẽ rất lớn." "Chuyện trong mộ anh hiểu rõ mà, rất nhiều việc không thể làm liều, nếu không chính là tự tìm đường chết." Chương Khải Sơn im lặng gật đầu, sau đó bốn người tiếp tục ăn cơm, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Sau bữa cơm, Thiên Đồng và Chương Nhật Sơn trực tiếp rời đi, trong lều chỉ còn lại Chương Khải Sơn và Chương Khải Minh.

Uống trà, Chương Khải Sơn thở dài một hơi nói: "Nhị đệ, gần đây phải cẩn thận một chút, tin tức của chúng ta hình như đã bị lộ ra ngoài." "Dù sao cũng có người có thể không hy vọng vị kia thành công, vào thời điểm quan trọng này, có thể sẽ có kẻ ngăn cản." Chương Khải Minh gật đầu: "Yên tâm đi, chuyện này tôi đã sớm đoán được, nếu không cũng chẳng cần hoạt động bí mật như vậy." "Nhưng phải chuẩn bị thật kỹ, một khi hành động kết thúc, cuộc thanh trừng…" Lời còn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng dữ dội, vừa nghe đã biết có người đột kích doanh trại.

Hai người đứng dậy, thấy Thiên Đồng và Chương Nhật Sơn trực tiếp xông vào.

Chương Nhật Sơn vội vàng nói: "Bên ngoài có rất nhiều xe cộ đến, đang tấn công doanh trại của chúng ta." Thấy Chương Khải Sơn định xông ra ngoài, Chương Khải Minh trực tiếp kéo hắn lại, rồi chặt một cú vào gáy hắn.

Đỡ lấy Chương Khải Sơn đã hôn mê, Chương Khải Minh nói với Chương Nhật Sơn: "Phó quan, đỡ đại ca tôi, theo tôi." Chương Nhật Sơn không do dự, biết Chương Khải Minh sẽ không hại Chương Khải Sơn, vội vàng đỡ lấy rồi đi theo sau.

Ở cách đó không xa, Tam Hào đang dẫn thuộc hạ phản công, trong lúc nhất thời hai bên rơi vào thế giằng co, kẻ địch đã bị chặn lại.

Nhưng nhìn chênh lệch số lượng giữa hai bên, doanh trại bị công phá có lẽ chỉ là chuyện sớm muộn, tình thế rất nguy hiểm.

Chương Khải Minh không để ý đến trận chiến bên đó, trực tiếp đi vào khu doanh trại của mình.

Nhìn thuộc hạ đã chuẩn bị vũ khí sẵn sàng chiến đấu, hắn hét lên: "Tất cả đeo mặt nạ phòng độc, lấy hết những thứ chúng ta đã chuẩn bị trước đó ra." "Lát nữa ra ngoài, dùng lựu đạn khói.

Nhớ kỹ, mục đích chính của chúng ta là rời khỏi doanh trại trước, không phải tiêu diệt kẻ địch." Nhìn thuộc hạ đi chuẩn bị, Chương Khải Minh và những người khác cũng vội vàng đeo mặt nạ phòng độc, đồng thời cầm sẵn súng ống.

Trong loại chiến đấu này, súng ống phù hợp hơn, vũ khí lạnh e là chưa kịp giết người đã bị bắn hạ.

Bước ra khỏi lều, nhìn tình hình trong doanh trại lúc này, tiếng súng vang lên khắp nơi, doanh trại sắp bị công phá đến nơi rồi.

Cũng may Chương Khải Minh đã có sự chuẩn bị từ trước, đó là hai khẩu súng máy hạng nặng, được hắn giấu ở phía bên trái doanh trại.

Bây giờ điều quan trọng nhất là đến được nơi cất giấu, đó mới là lúc cuộc phản công bắt đầu.

Quan sát kỹ, Chương Khải Minh dẫn đầu xông về phía bên trái doanh trại, dù thế nào cũng phải đột phá vòng vây trước đã.

Nhìn kẻ địch không ngừng tấn công phía trước, Chương Khải Minh trực tiếp phất tay, sau đó thấy từng quả lựu đạn khói bay thẳng về phía đó.

Đợi khói mù bao phủ toàn bộ khu vực, Chương Khải Minh trầm giọng nói: "Xuất phát, không cần biết nhìn thấy ai, chỉ cần kẻ nào cản đường chúng ta, trực tiếp nổ súng hạ gục." Vì những người trong làn khói đều không chuẩn bị mặt nạ phòng độc từ trước, nên lúc này họ đều đang ho sặc sụa.

Đây là tín hiệu tốt nhất, chỉ cần nghe thấy tiếng ho, một loạt tiếng súng sẽ vang lên.

Chương Khải Minh bây giờ không có thời gian để xác định kẻ địch ở đâu, phải hành động từng giây từng phút.

Nếu đợi doanh trại bị công phá mới xông ra, đó là chuyện không tưởng.

Theo đà tiến của mọi người, khói mù phía trước dần dần mỏng đi, dường như đã đột phá khỏi khu vực đó.

Thấy vậy, Chương Khải Minh không trực tiếp dẫn mọi người xông ra, mà đi về phía bên cạnh, cẩn thận ẩn nấp.

Quan sát một lúc, phát hiện hướng này thật sự không có kẻ địch, Chương Khải Minh nói: "Nhanh, bắn pháo hiệu màu đỏ." Tín hiệu đã

được hẹn trước, pháo hiệu màu đỏ đại diện cho việc Chương Khải Minh cần sự hỗ trợ của súng máy hạng nặng.

Không đợi bao lâu, mọi người thấy phía trước đột nhiên xuất hiện hai chiếc xe, đầu xe được phủ một lớp vải bạt dày.

Thấy chiếc xe quen thuộc, Chương Khải Minh trực tiếp dẫn người ra khỏi chỗ ẩn nấp, nhanh chóng chạy tới.

Đặt Chương Khải Sơn lên xe, sau đó Chương Khải Minh hét lên: "Tất cả lên xe, chúng ta đánh trả, cho chúng thấy sự lợi hại của chúng ta." Nói xong, Chương Khải Minh nhảy lên thùng xe, giật tấm vải bạt ra, để lộ khẩu súng máy hạng nặng được che giấu.

Nhìn hai khẩu súng máy hạng nặng đột nhiên xuất hiện, Chương Nhật Sơn trực tiếp ngây người, rồi có chút không dám tin nói: "Quỷ Gia, ngài chuẩn bị cũng quá đầy đủ rồi đi." Rồi nhìn dây đạn đầy ắp thùng xe, anh ta cạn lời nói: "Số đạn này của ngài đủ để đánh một trận chiến dịch nhỏ rồi đấy?

Cũng quá khoa trương rồi." Loay hoay với khẩu súng máy hạng nặng vài cái, Chương Khải Minh cười nói: "Ha ha, bây giờ không phải đã dùng đến rồi sao?" Sau đó quay đầu lại hét lớn: "Anh em, tất cả lên tinh thần, đến lúc phản công rồi." "Nếu đã dám tập kích chúng ta, thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, bây giờ xuất phát." Hai chiếc xe song song tiến vào doanh trại, khi đến trung tâm doanh trại, Tam Hào đã có chút không chống đỡ nổi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh hét lớn: "Nhanh, đến mặt chính của doanh trại, đánh lui bọn chúng trước." Nhìn kẻ địch ngày càng gần, Chương Khải Minh trực tiếp bóp cò, một màn đạn tử thần quét thẳng về phía kẻ địch đang tấn công.

Thân thể bằng xương bằng thịt trước súng máy hạng nặng chẳng khác gì cừu non chờ làm thịt, chỉ cần bị sượt qua là chết hoặc bị

thương.

Chương 121

Đối mặt với hai khẩu súng máy hạng nặng đang gầm thét, kẻ địch đừng nói là tấn công, bây giờ ngay cả việc chạy trốn cũng là một hy vọng xa vời.

Tam Hào thấy cảnh này, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ bắt đầu xung kích, xông về phía cổng doanh trại.

Hai bên phối hợp với nhau, không bao lâu sau kẻ địch ở mặt chính đã bị tiêu diệt sạch, hoàn toàn không có chút khả năng phản kháng nào.

Thấy vậy, hai chiếc ô tô trực tiếp đi về các hướng khác, nơi chúng đi qua có thể nói là máu chảy thành sông.

Có sự giúp đỡ của Chương Khải Minh, không bao lâu sau tiếng súng trong toàn bộ doanh trại đã ngừng lại, chìm vào sự yên tĩnh sau trận chiến.

Nhìn doanh trại đã khôi phục lại sự yên tĩnh, Chương Khải Minh thả tay khỏi cò súng máy hạng nặng, khiến người của Tam Hào thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ thực sự sợ Chương Khải Minh giết đến hăng máu, lại quay sang bắn cả mình, vậy thì bi kịch thật.

Lúc này Chương Khải Minh mặt mày hưng phấn, nói với Chương Nhật Sơn đang luôn ở bên cạnh giúp sắp xếp dây đạn: "Sướng thật, súng máy hạng nặng đúng là đã ghiền." Chương Nhật Sơn cười khổ xoa xoa tai, rồi nói: "Quỷ Gia, sau này tôi không hợp tác với ngài về súng máy hạng nặng nữa đâu." "Tốc độ bắn cũng quá nhanh rồi, làm tôi mệt chết đi được." Chương Khải Minh nghe vậy cười ha hả, nói: "Yên tâm đi, sau này chắc không có cơ hội dùng nữa, thật có chút đáng tiếc." Ngồi xe trở về doanh trại, Chương Khải Minh không để ý đến

những người bị thương trong doanh trại.

Cứu mạng họ đã là tốt lắm rồi, còn muốn giúp băng bó vết thương, mơ đẹp quá nhỉ?

Để thuộc hạ tiếp tục công việc, Chương Khải Minh nhìn Chương Khải Sơn đang hôn mê ở bên kia, nói: "Chương Phó quan, đưa đại ca về đi." "Lát nữa tôi không thể yên tĩnh được, có một số chuyện anh ấy ở đây không tiện nói." Chương Nhật Sơn cũng biết, lát nữa người của Tam Hào chắc chắn sẽ đến, nên không nói gì, trực tiếp cõng Chương Khải Sơn rời đi.

Ngồi đó, hồi tưởng lại cảm giác bắn súng máy hạng nặng một lúc, Chương Khải Minh cảm thấy rất kích thích.

Nó không giống như công phu, có một cảm giác nắm giữ tất cả, có chút lâng lâng.

Nhưng Chương Khải Minh nhanh chóng tỉnh táo lại, thứ này không thể mang xuống mộ sử dụng được, ít nhất là bây giờ chưa thể, sức giật của nó thực sự quá lớn.

Đột nhiên, Thiên Đồng đi vào nói: "Quỷ Gia, Tam Hào đến rồi, muốn gặp ngài." Chương Khải Minh đã chờ sẵn nên cũng không từ chối, trực tiếp gật đầu cho Tam Hào vào.

Tam Hào vừa vào đã nói: "Quỷ Gia, lần này trước hết cảm ơn ngài, nếu không có sự giúp đỡ của ngài, có lẽ tôi đã phải bỏ mạng lại đây." Chương Khải Minh xua tay, nói: "Không cần khách sáo, tôi cũng không phải giúp không, cứ nói thẳng ý định đi." Tam Hào gật đầu: "Quỷ Gia, lần này tôi muốn mượn ngài một chiếc xe, chiếc xe có súng máy hạng nặng." "Tôi phải cử người ra ngoài liên lạc, xem xét tình hình, đồng thời cần điều động thêm một số nhân lực." "Nhưng bây giờ bên ngoài có thể có người mai phục, cho nên... ngài thấy sao?" Chuyện này Chương Khải Minh cũng không định từ chối, nhưng cũng

không thể đồng ý một cách thuận lợi như vậy.

Hắn bèn nói: "Cũng không phải không được, nhưng cần dùng thứ khác để đổi, ông biết tình hình hiện tại rồi đó, doanh trại không an toàn." Tam Hào trực tiếp gật đầu nói: "Quỷ Gia, ngài cứ nói thẳng, chỉ cần tôi có thể đáp ứng, tôi sẽ đồng ý ngay." Chương Khải Minh trầm tư, nói: "Thứ tôi muốn không quý giá, nhưng chắc là khó tìm, nhưng tôi tin ông chắc chắn sẽ có cách." "Tôi muốn một con dao găm, một con giống hệt con dao của Thiên Đồng." Nói rồi, Chương Khải Minh ra hiệu cho Thiên Đồng lấy con dao găm ra cho Tam Hào xem.

Lần cuối cùng gặp Bối Lặc gia, Chương Khải Minh biết được từ đó rằng, con dao găm này có tổng cộng hai chiếc.

Một chiếc nữa ở chỗ Bối Lặc gia.

Mục đích chính của Chương Khải Minh không phải là con dao găm, mà là chính Bối Lặc gia.

"Tìm được thì thông báo cho tôi một tiếng là được, còn lại tôi tự lo." "À phải rồi, có thể cho ông một gợi ý, con dao găm này có thể có liên quan đến U Đô Bối Lặc gia năm đó, có thể tra thử." Nghe vậy, Tam Hào trực tiếp gật đầu: "Quỷ Gia, chuyện này tôi đồng ý, sau khi về nhất định sẽ giúp ngài điều tra kỹ lưỡng." "Khi nào có kết quả, tôi sẽ trực tiếp thông báo cho Phật Gia." Tiễn Tam Hào đi, Chương Khải Minh chìm vào suy tư, sự giúp đỡ của Bối Lặc gia năm đó đối với hắn rất lớn.

Những năm này hắn cũng đã dò hỏi tin tức của Bối Lặc gia, nhưng hoàn toàn không tìm được chút manh mối nào, Chương Khải Minh có chút lo lắng.

Có sự giúp đỡ của thế lực đứng sau Tam Hào, tin rằng có thể tra ra được tin tức của Bối Lặc gia, hy vọng ông ấy không sao.

Thời gian tiếp theo, mọi người cũng không tiếp tục khám phá hai hang động còn lại, đều đang chờ tin tức của Tam Hào.

Chương Khải Minh thì mỗi ngày đều tìm cách làm các món ngon, mùi thơm có thể lan tỏa khắp doanh trại.

Đáng tiếc, những ngày yên tĩnh không kéo dài được bao lâu, sáng sớm hôm sau Tam Hào và những người khác đã trở về.

Lúc đi là một đội nhỏ, lúc về lại mang theo một nhóm lớn người, xem ra không có vấn đề gì nữa.

Có sự tồn tại của những người này, chuyện tập kích doanh trại chắc sẽ không xảy ra nữa.

Nhưng Chương Khải Minh phải cẩn thận hơn một chút, có thêm nhiều người mới, sợ sẽ có những suy nghĩ không nên có.

Thật phiền phức, không thể cứ yên tĩnh làm theo giao ước trước đó, thuận lợi kết thúc hành động lần này sao?

Nhìn Tam Hào xuống xe, Chương Khải Minh bước tới nói: "Tam Hào, lần này mang đến nhiều người như vậy, tôi hy vọng ông có thể quản lý tốt bọn họ." "Tôi không muốn vào lúc hành động sắp kết thúc, lại có chuyện không vui với ông, ông biết cách làm việc của tôi rồi đấy." Nghe vậy, Tam Hào nghiêm túc gật đầu: "Yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức quản lý những người này, sẽ không gây phiền phức." Nhìn bóng lưng rời đi của Tam Hào, Chương Khải Minh nheo mắt, nhìn bóng lưng của hắn với vẻ đầy ẩn ý.

Gọi là cố gắng hết sức sao?

Vậy chứng tỏ trong số người lần này, có thể có người có địa vị cao hơn hắn.

Hy vọng bọn họ có thể ngoan ngoãn một chút, nếu không lúc đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Trở về lều, Chương Khải Minh nói: “Thiên Đồng, đi, đặt hai khẩu súng máy hạng nặng ngay trước cổng doanh trại.” “Bảo họ, chỉ cần không phải là nhân viên phiên dịch, bất kỳ ai muốn vào doanh trại cứ trực tiếp nổ súng là được.” Sáng sớm hôm sau, mọi người lại tập trung dưới vách đá, chuẩn bị bắt đầu khám phá hang động một lần nữa.

Thấy Chương Khải Minh đến, tất cả vội vàng dạt ra một lối đi, ánh mắt sợ hãi nhìn hắn, hoàn toàn không dám nói lớn tiếng.

Đi đến bên cạnh Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh phát hiện lần này xuất hiện rất nhiều gương mặt mới, chắc là người do Tam Hào mang về.

Nhìn những ánh mắt tò mò, Chương Khải Minh không để ý, trực tiếp hỏi: “Đại ca, lần này chúng ta chuẩn bị khám phá hang động số mấy?” Chương Khải Sơn nhìn xung quanh nói: “Lần này chuẩn bị đi hang động số ba, còn hang động số hai, Chương Linh nói bên trong rất nguy hiểm, chúng ta tạm thời tránh đi đã.” Chương Khải Minh gật đầu, nhưng trong lòng lại không đồng tình với quyết định của mọi người.

Suy cho cùng, nơi nguy hiểm nhất mới có thể là nơi cất giấu mật mã, nhưng những người này lại ôm ảo tưởng không thể, không chịu đối mặt với thực tế.

Nhưng cũng chẳng liên quan gì đến Chương Khải Minh, chỉ cần đi theo sau mọi người là được.

Nếu bên trong thực sự nguy hiểm, Chương Khải Minh sẽ trực tiếp bỏ chạy, không chơi với những người này nữa.

Có quyết định này, Chương Khải Minh càng không để tâm, giống như xem kịch vui, nhìn mọi người hành động.

Ngồi trong giỏ tre một lần nữa được kéo lên vách đá, lần này họ chuẩn bị bắt đầu khám phá hang động số ba.

Vừa vào trong động, Chương Khải Minh đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhiệt độ bên trong thực sự hơi cao.

Giống như bên trong có dung nham vậy, nhưng đó là chuyện không thể xảy ra, nơi này cách mặt đất quá xa.

Làm sao có thể có dung nham tồn tại chứ, vậy chứng tỏ nhiệt độ bên trong tăng cao là do bố trí.

Nhưng thứ gì có thể làm nhiệt độ trong hang động tăng cao như vậy?

Sau bao nhiêu năm, điều đó càng bất thường hơn.

Chương 122

Thế là Chương Khải Minh trực tiếp đi ra phía sau mọi người, theo sau là Thiên Đồng và Tề Thiết Chủy.

Ba người đã quyết định rồi, lần này sống chết cũng không đi phía trước, bên trong chắc chắn có cơ quan.

Lúc đó nếu gặp phải, phía sau là nơi dễ dàng trốn thoát nhất.

Đột nhiên, Chương Khải Minh hỏi: "Bát gia, ông có biết bố trí gì sẽ làm nhiệt độ hang động tăng cao không?

Nơi này quá kỳ quái." Tề Thiết Chủy nhíu mày suy nghĩ, rồi nói: "Quỷ Gia, tôi cũng không biết, nhưng nguy hiểm ở đây chắc chắn liên quan đến nhiệt độ cao." Gật đầu, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh hang động, đột nhiên chú ý thấy mặt đất dường như có những mảnh vụn màu đen.

Hắn cẩn thận nhặt một mảnh lên, vừa chạm vào, Chương Khải Minh đã cảm thấy nhiệt độ của nó hơi cao.

Nhìn kỹ, hắn hỏi: "Bát gia, ông xem, đây là cái gì, nhiệt độ của nó có vẻ khá cao." Tề Thiết Chủy ghé sát vào xem kỹ, rồi nói: "Quỷ Gia, thứ này có chút giống đá nham thạch khô nóng." "Nhưng nhiệt độ của thứ này đều là một hai trăm độ, không thể nào có nhiệt độ thấp như vậy được?" Chương Khải Minh suy nghĩ, không hiểu tại sao lại có thứ này, lẽ nào là để giữ cho hang động khô ráo?

Sau một lúc, cuối cùng mọi người cũng đông đủ, bắt đầu cuộc khám phá lần này.

Nhưng đi được một đoạn, Chương Khải Minh phát hiện một vấn đề, những người đi đầu đều là thuộc hạ của đám người kia.

Người của Cửu Môn đều đi theo sau, đồng thời những người này đều đi ở vị trí không xa Chương Khải Minh.

Dựa dẫm vào mình sao?

Chương Khải Minh nghĩ một cách kỳ quặc.

Rồi hắn nói với Tề Thiết Chủy: "Nhìn vị trí của những người kia đi, cũng khá thú vị đấy." Nghe lời nhắc nhở, Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn, rồi cười nói: "Quỷ Gia, xem ra lần này có chuyện vui rồi, lát nữa nếu gặp nguy hiểm, người chết chắc đều là bọn họ." "Thuộc hạ của Cửu Môn đều học khôn rồi, đi theo sau, lần này có kịch hay để xem rồi." Tiếng nói vừa dứt, nguy hiểm đã xảy ra, đó là một cơ quan bàn đạp trên mặt đất.

Chỉ thấy một người trực tiếp dẫm lên, sau đó khu vực mặt đất xung quanh hắn trực tiếp biến mất.

Tất cả những người đi xung quanh đều rơi xuống, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, trực tiếp chết trong cạm bẫy.

Hai người nhìn nhau, rồi từ từ tiến lại gần cạm bẫy.

Chao ôi, thê thảm quá.

Chỉ thấy mấy người rơi xuống giống như bị xiên que, bị những lưỡi đao sắc nhọn bên dưới đâm xuyên qua, lặng lẽ nằm đó.

Sau khi xảy ra chuyện này, tiến độ của mọi người dừng lại, đám người kia đã phát hiện ra điều không ổn.

Bây giờ hai bên đang xảy ra tranh cãi kịch liệt, về vấn đề để ai đi trước dò đường.

Chương Khải Minh ba người trực tiếp né ra sau, hứng thú xem kịch vui, cũng khá thú vị.

Chương Khải Minh: "Bát gia, mau xem, sức chiến đấu của Hoắc

Tiên Cô mạnh thật, một mình đối đầu với cả một đám người, quá lợi hại." Tề Thiết Chủy: "Xem kìa, Cẩu gia lên rồi, nghe nói năm đó có chuyện với Hoắc Tiên Cô, xem ra là thật rồi." "Nhìn xem, không phải lên giúp sao, ôi chao, sức chiến đấu lợi hại thật, không thua kém Hoắc Tiên Cô chút nào." Hai kẻ vô lương tâm ở phía sau xem kịch vui, xem đến mức còn bình luận, thậm chí còn hóng chuyện.

Đáng tiếc, luôn có kẻ không có mắt, không để Chương Khải Minh yên ổn xem kịch.

Chỉ thấy trong đám người kia, một kẻ trông như tiểu đầu mục đột nhiên nói: "Nếu cả hai bên chúng ta đều không muốn dò đường, chúng ta có thể hợp tác mà." "Bên kia không phải có ba người sao?

Tin rằng họ sẽ sẵn lòng giúp chúng ta dò đường." Nói xong, gã đó còn tự hào cười mấy tiếng, rồi nhìn Chương Khải Minh ba người với vẻ chế giễu.

Nhưng gã lại không phát hiện ra, khi thấy gã chỉ vào Chương Khải Minh, những người Cửu Môn vừa mới tranh cãi đã trực tiếp lùi về sau, không nói một lời nào, ánh mắt nhìn gã như nhìn một người chết.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh đang xem kịch vui cũng ngây người, hỏi: "Bát gia, gã đang nói tôi à?" Tề Thiết Chủy thương hại nhìn gã tiểu đầu mục kia, gật đầu nói: "Ừm, hình như, có lẽ, chắc là đang nói Quỷ Gia ngài đó…" Nói xong, ông ta né sang một bên, không muốn bị Chương Khải Minh đánh nhầm.

Nhìn gã tiểu đầu mục đang cười, Chương Khải Minh trực tiếp đứng dậy, cười tủm tỉm nhìn gã.

Ôi chà, thật có kẻ không sợ chết, vốn không định tham gia, chỉ muốn xem kịch vui, vậy mà lại bị coi thường.

Cùng với Thiên Đồng, Chương Khải Minh từ từ đi đến bên cạnh

gã tiểu đầu mục, cười nói: "Đang nói tôi à?" Nghe vậy, gã nhìn xung quanh thấy không khí kỳ lạ, tuy biết có chút không ổn, nhưng không muốn mất mặt trước thuộc hạ.

Gã đành phải cố gượng nói: "Không sai, nói ngươi đó, chẳng lẽ ngươi có thể giống như đi du lịch mà đi theo sau sao?" Nghe vậy, Chương Khải Minh trực tiếp cười lên, cười rất vui vẻ, lúc này hắn thật sự rất vui.

Vốn đang muốn lập uy trước mặt đám người mới, nhưng không có cơ hội tốt, không ngờ lại có người tự dâng mình đến cửa.

Đột nhiên, Chương Khải Minh trực tiếp vươn tay bóp cổ gã, từ từ nhấc lên.

Nhìn những người xung quanh chuẩn bị tấn công, Chương Khải Minh cười nói: "Tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, đừng làm ra hành động khiến tôi hiểu lầm." Nghe vậy, những người nhận ra Chương Khải Minh trực tiếp hạ vũ khí trong tay, rồi lùi về phía sau.

Còn những người mới, lần này càng không biết phải làm sao, đành phải nhìn về phía lãnh đạo của mình.

Đó là một người hoàn toàn trái ngược với Tam Hào, vừa nhìn đã biết là kẻ có nhiều toan tính.

Chỉ thấy hắn từ từ đi đến trước mặt Chương Khải Minh, nói: "Không biết vị này xưng hô thế nào, tôi là Thất Hào, xem ngài có thể thả người ra trước rồi chúng ta nói chuyện được không?" Nhìn Thất Hào trước mắt, Chương Khải Minh khẽ dùng sức, chỉ nghe một tiếng "rắc", cổ họng của gã trong tay đã bị bóp nát.

Trong hang động yên tĩnh, âm thanh nhỏ bé đó, giống như một cây búa tạ, trực tiếp nện vào tim mọi người.

Không ai ngờ Chương Khải Minh lại trực tiếp giết người, một

cách nhẹ nhàng như vậy.

Chương Khải Minh ném thi thể xuống đất, rồi cười nói: "Thất Hào phải không, người đã thả xuống rồi, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng, không biết ngươi muốn nói gì?" Nhìn thi thể trên mặt đất, nội tâm Thất Hào lúc này đang gào thét, tôi bảo ông thả người, chứ có bảo ông thả thi thể đâu?

Dù nghĩ vậy, nhưng hắn không dám nói ra, tình hình vừa rồi hắn đã thấy rõ.

Một bộ phận thuộc hạ của hắn nhận ra người này, khi thấy hắn thì như thấy ác quỷ, không nói một lời đã vứt vũ khí.

Vì vậy, hắn cười nói: "Không biết danh tính của ngài?

Đều là thuộc hạ không hiểu chuyện, tôi thay mặt họ xin lỗi ngài." Nói rồi, hắn thật sự cúi người một cái, sau đó mặt mày tươi cười.

Lần này, Chương Khải Minh bắt đầu xem trọng Thất Hào trước mắt, hắn chỉ nói: "Thất Hào phải không, nhân vật không tầm thường, nhớ kỹ, ta tên là Chương Khải Minh." Nghe cái tên này, Thất Hào nhớ lại lời nhắc nhở của Tam Hào trước khi hành động, lúc này mới bừng tỉnh.

Thế là hắn nhìn xung quanh, rồi nói: "Hóa ra là Quỷ Gia, để tạ lỗi với ngài, lần này hãy để người của tôi đi dò đường, ngài thấy thế nào?" Nghe vậy, Chương Khải Minh nghiêm túc nhìn hắn, rồi gật đầu nói: "Được, vậy quyết định như thế đi." Cùng Thiên Đồng trở về vị trí cũ, Chương Khải Minh nhìn bóng lưng Thất Hào với vẻ suy tư.

Người này không đơn giản, có thể co có thể duỗi, không ngờ lại chặn trước cơ hội gây khó dễ của Chương Khải Minh.

Tiếp tục lên đường, lần này người của Thất Hào đi trước dò đường, Tề Thiết Chủy lần này cũng không còn lo lắng nữa, lại gần

bên cạnh.

Chương 123

Ông ta nghiêm túc nói nhỏ: "Quỷ Gia, người tên Thất Hào đó ngài phải cẩn thận, tâm cơ rất sâu." Chương Khải Minh đồng tình gật đầu: "Không sai, kẻ này tâm tư nặng nề, phải cẩn thận một chút." Thiên Đồng ở sau lưng nghe vậy, hung hăng nói: "Quỷ Gia, giao cho con đi, để tránh hắn giở trò sau lưng." Nghe vậy, Chương Khải Minh và Tề Thiết Chủy nhìn nhau cười, rồi lắc đầu: "Không, Thiên Đồng, nhớ kỹ, người như vậy tuy nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng là người ít nguy hiểm nhất." "Bởi vì hắn suy nghĩ quá nhiều chuyện, nên sau này có thể chúng ta và Thất Hào sẽ có cơ hội hợp tác." Tuy Thiên Đồng không hiểu ý của Chương Khải Minh, nhưng điều đó không cản trở cậu biết rằng không cần ra tay, dù sao chỉ cần nghe lời Quỷ Gia là được.

Lại lên đường, cơ quan vẫn gặp phải, tuy người của Thất Hào đã cẩn thận, nhưng vẫn có rất nhiều thương vong.

Hang động này dường như toàn là cơ quan, cơ bản cứ cách khoảng ba mét lại có một cái, rất phiền phức.

Đã đi gần ba tiếng đồng hồ, mọi người vẫn chưa thấy được điểm cuối, toàn bộ thời gian đều lãng phí trên các cơ quan.

May mắn là dù có bao nhiêu cơ quan, cũng không chịu nổi việc dùng người dò đường, cuối cùng mọi người cũng qua được hành lang cơ quan, tiến vào một căn phòng đá.

Nhìn xung quanh, nơi này gần giống với phòng đá cuối cùng của hang động số một, nhưng đây không phải là điểm cuối.

Nhìn bàn đá ở trung tâm mộ thất, trên đó có ba chiếc hộp màu đen, bố trí cơ bản giống nhau.

Nhưng cũng có chỗ khác, đó là nhiệt độ ở đây càng cao hơn, bây

giờ chắc cũng phải gần ba mươi độ rồi.

Chương Khải Sơn từ từ đi đến trước bàn đá, một lần mở cả ba chiếc hộp, rồi đẩy ra.

Nhưng lần này thứ bên trong lại khiến mọi người ngỡ ngàng, hoàn toàn không ngờ bên trong lại đặt thứ này.

Chỉ thấy thứ bên trong ba chiếc hộp đều giống nhau, ba chiếc nhẫn y hệt nhau được đặt bên trong.

Chương Khải Minh bước tới, cẩn thận xem xét những chiếc nhẫn trong hộp, không phát hiện dấu vết đặc biệt nào, liền cất đi.

Nhưng khi quay đầu lại, hắn lại thấy ánh mắt có chút vui mừng của Chương Linh, xem ra cậu ta biết thứ này.

Nhưng bây giờ không phải lúc để hỏi, cứ cất đi trước, sau khi về sẽ hỏi kỹ sau.

Thấy Chương Khải Minh cất đồ đi, mọi người cũng không nói gì, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Chỉ tiếp tục khám phá xung quanh, cuối cùng thực sự không phát hiện gì, mọi người mới chuẩn bị mở cánh cửa đá dẫn đến nơi tiếp theo.

Ngay khoảnh khắc cánh cửa vừa được mở ra, mọi người cảm thấy một luồng khí nóng trực tiếp xông tới.

Xem ra nhiệt độ trong hành lang sau cửa còn cao hơn, nếu không sẽ không hình thành luồng khí như vậy.

Sau khi thích nghi, mọi người tiếp tục xuất phát, cảm nhận nhiệt độ cao xung quanh, ai nấy đều không thoải mái.

Đi trên đường, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, phát hiện nơi này thực sự quá yên tĩnh.

Đi một quãng đường xa như vậy, không những không gặp phải cơ quan nào, ngay cả nguy hiểm khác cũng không có.

Không ổn, không thể nào lại xây một hành lang an toàn như vậy cho mọi người đi.

Có thể mọi người hiện đang ở trong nguy hiểm, chỉ là chưa phát hiện ra mà thôi.

Thế là, Chương Khải Minh càng thêm cẩn thận, không thể đùa giỡn được, Chương gia đổ đấu nhiều mộ như vậy, thủ đoạn chắc chắn không đếm xuể, ai biết được sẽ có bố trí quỷ dị nào chứ?

Đột nhiên mọi người nghe thấy một tràng tiếng "tí tách", giống như tiếng nước nhỏ giọt trên đá.

Mọi người vội vàng quan sát, chỉ thấy trên vách tường xung quanh không ngờ lại chảy ra rất nhiều chất lỏng màu đen, đang nhỏ giọt xuống đất.

Tốc độ chảy của chất lỏng đang không ngừng tăng nhanh, cơ quan ở đây đã được kích hoạt.

Cẩn thận bước tới, chạm vào chất lỏng màu đen, Chương Khải Minh ngửi một cái, sắc mặt đại biến.

Chết tiệt, đây đều là dầu hỏa, nếu bị đốt cháy, tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây, hoàn toàn không thể chống cự.

Thế là hắn hét lớn: "Chạy mau, là dầu hỏa!" Nói rồi dẫn theo Tề Thiết Chủy chạy ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến những người còn lại.

Lúc này mạng sống là quan trọng nhất, dù Chương Khải Minh có "Kim Chung Tráo", cũng không thể có khả năng kháng lửa cao như vậy được.

Người phản ứng nhanh nhất sau lời nói của hắn là Thiên Đồng, sau đó là Chương Khải Sơn và những người khác, cuối cùng mới là người của Thất Hào.

Nhìn cánh cửa đá không xa, Chương Khải Minh dùng hết sức bình sinh để chạy.

Khi sắp ra ngoài, dầu hỏa phía sau không biết lúc nào đã bị đốt cháy.

Ngọn lửa hung dữ không ngừng đuổi theo mọi người, lần này tốc độ của mọi người càng nhanh hơn.

Chạy ra khỏi cửa đá, Chương Khải Minh hoàn toàn không dừng lại, bây giờ nếu dừng lại trong hang động, đó là tự tìm cái chết.

Đợi lửa cháy mạnh hơn, không khí trong động sẽ bị hút cạn, lúc đó chết còn thảm hơn, chết ngạt.

Một bên chạy về phía trước, Chương Khải Minh một bên chú ý động tĩnh của mọi người phía sau, lúc này đã có người bị lửa đuổi kịp.

Cả người bị bắt lửa, phát ra tiếng kêu thảm thiết, càng kích thích mọi người chạy nhanh hơn, lúc này là đang chạy đua với thời gian.

Nhìn cửa động không xa phía trước, Chương Khải Minh biết nhiều người như vậy hoàn toàn không thể đều ngồi lên giỏ tre được.

Thế là hắn nhanh chóng chạy đến cửa động, trực tiếp tháo giỏ tre ném xuống, chỉ để lại dây thừng.

Không còn sự ràng buộc của giỏ tre, tất cả những người chạy ra đều có thể bám vào, không biết có thể trụ được không.

Cảm nhận cơn gió lớn ở cửa động, mọi người biết đó là do không khí bị hút vào tạo thành, đều không dám chậm trễ, ai chạy ra được đều

vội vàng bám vào dây thừng.

Tất cả những người sống sót chạy ra đều đang bám trên dây thừng, qua lại không ngừng rung lắc.

Nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ nhiều người sẽ không trụ nổi, có thể không bị thiêu chết, ngược lại sẽ bị ngã chết.

Nhìn xung quanh, Chương Khải Minh phát hiện ở bên cạnh cách đó hai mét, có một hang động chưa được khám phá.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, leo lên vai ta, hai chúng ta chuyển dây thừng qua đó." Đợi Thiên Đồng chuẩn bị xong, Chương Khải Minh một tay nắm chặt dây thừng, tay kia nắm chặt Thiên Đồng.

Sau đó để cơ thể di chuyển sang bên, dùng dao găm cố định thân hình.

Chương 124

Dựa vào sức mạnh cố định này, Chương Khải Minh từ từ dùng sức, di chuyển dây thừng được khoảng nửa mét.

Thấy vậy, hắn trực tiếp lấy ra con dao hình phạt, tay khẽ dùng sức, trực tiếp đâm vào vách đá, cố định dây thừng.

Tiếp theo, hai người cứ như vậy từng chút một di chuyển sang bên, vừa hay để Chương Khải Sơn có thể trực tiếp tiến vào hang động.

Chương Khải Minh thấy vậy liền nói: "Nhanh, tất cả vào đi, nếu không không trụ được bao lâu đâu." Từ từ, Chương Khải Minh điều chỉnh để tất cả mọi người trên dây thừng đều vào được hang động, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn những người trên mấy sợi dây thừng còn lại, Chương Khải Minh không xen vào nữa, những người này chắc sẽ có cách.

Tìm một nơi an toàn, vừa ngồi xuống chuẩn bị nghỉ ngơi, Tề Thiết Chủy đã đi tới.

Với vẻ mặt sống sót sau tai kiếp, ông ta nói: "Quỷ Gia, lần này thật sự cảm ơn ngài, cái mạng này của tôi, lại nhặt về được một lần nữa." Nói rồi, ông ta không ngờ lại cười lên, nói: "Quỷ Gia, hai anh em chúng ta thật có duyên phận." "Lần trước cứu mạng tôi là Phật Gia, lần này lại là ngài, sau này cái mạng này của tôi là của hai anh em các ngài." Nhìn Tề Thiết Chủy có chút tự hào, Chương Khải Minh có chút dở khóc dở cười, lẽ nào đây là chuyện có thể khoe khoang sao?

Liếc ông ta một cái với vẻ bực mình, Chương Khải Minh nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt, vừa rồi đã mệt lử.

Khi Chương Khải Minh mở mắt ra lần nữa, trong hang động này đã ngồi đầy người, những người trên các sợi dây thừng khác cũng đã vào.

Nhưng Chương Khải Minh quan sát, phát hiện số lượng đã giảm đi, xem ra số người bị thiêu chết và ngạt chết không ít.

Thấy Chương Khải Minh mở mắt, Thiên Đồng ở bên cạnh nói: "Quỷ Gia, vừa rồi con đã xem, ngọn lửa ở trên chắc đã tắt, nhưng bên trong vẫn quá nóng, hôm nay không thể vào được." Chương Khải Minh gật đầu, đột nhiên có chút kỳ lạ hỏi: "Người ở dưới không phát hiện ra điều gì bất thường sao?" Thiên Đồng lắc đầu: "Không phải không phát hiện, mà là dây thừng bên chúng ta đã sớm bị rút xuống, phải mất một thời gian mới làm xong được, nên chỉ có thể chờ đợi." Hóa ra là vậy, thảo nào lâu như vậy mọi người vẫn ở trong hang động.

Đang nghĩ ngợi, hướng cửa động có tiếng ồn ào, nghe kỹ, hóa ra dây thừng đã được làm xong, giỏ tre vừa được đưa lên.

Mọi người chia thành từng nhóm xuống mặt đất, hít một hơi thật sâu, đúng là thoát chết trong gang tấc.

Lần này thực sự quá kinh hãi, chỉ cần chậm một chút là sẽ bị lửa lớn nuốt chửng, thoát được lửa lớn, lại có nguy cơ ngạt thở.

Trở về doanh trại, Chương Khải Minh đang ăn gì đó, thì thấy một thuộc hạ đi tới.

Thấy Chương Khải Minh, gã vội nói: "Quỷ Gia, hôm nay có người muốn vào doanh trại, nhưng bị tôi đuổi đi rồi." Chương Khải Minh gật đầu: "Được, làm tốt lắm, có biết là ai không?" Suy nghĩ một lúc, gã nói: "Tôi nghe Tam Hào đó hình như gọi là Ngũ Hào, chắc là cái tên đó." Gật đầu, để thuộc hạ rời đi, Chương Khải Minh vừa ăn cơm, vừa suy nghĩ về chuyện này.

Là một lần thăm dò?

Hay là hành động của một kẻ ngông cuồng?

Tam Hào đã làm không tồi rồi.

Lúc này, Thiên Đồng đi vào, cười nói: "Quỷ Gia, chú Bất Tốn đến rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh vui mừng khôn xiết, Chương Bất Tốn đến đúng lúc, có ông ta ở đây thì không cần lo lắng chuyện doanh trại nữa.

Không bao lâu sau, Chương Bất Tốn đi vào, cười nói: "Quỷ Gia, hai vị phu nhân tôi đã đưa đến nơi an toàn rồi." "Các cô ấy nhờ tôi chuyển lời, không cần lo lắng, đang ở chỗ của Doãn gia, rất an toàn." Gật đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Được, tôi biết rồi, ông về đúng lúc lắm, tiếp theo ông phụ trách chuyện doanh trại." "Không cần biết là ai, chỉ cần không phải nhân viên nghiên cứu, không được phép vào, nếu không nghe khuyên, trực tiếp giải quyết là được." Chương Bất Tốn nghiêm túc gật đầu: "Quỷ Gia, doanh trại giao cho tôi ngài cứ yên tâm, vậy tôi ra ngoài trước." Vào buổi tối, Chương Linh lén lút đến chỗ Chương Khải Minh, trông có vẻ rất vội vàng.

Vừa thấy bóng dáng cậu ta, Chương Khải Minh đã cười nói: "Đến vì mấy chiếc nhẫn ban ngày phải không?" Chương Linh gật đầu: "Ừm, tôi muốn xác nhận suy đoán của mình, nếu không nhìn nhầm, những chiếc nhẫn đó tôi hẳn là nhận ra." Thấy vậy, Chương Khải Minh trực tiếp đặt ba chiếc hộp lên bàn, rồi lần lượt mở ra.

Chương Linh trực tiếp lấy ra một chiếc nhẫn, rồi cẩn thận xem xét, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở vòng trong của chiếc nhẫn.

Sau khi xem cả hai chiếc còn lại, cậu ta mới nói: "Tôi đoán không sai, đó là ba chiếc nhẫn." Chương Khải Minh tò mò nhìn, hóa ra bên trong ba chiếc nhẫn có khắc chữ, lần lượt là Tộc, Hình, Nhãn.

Nhìn ánh mắt của Chương Khải Minh, Chương Linh nói: "Ba chiếc nhẫn đại diện cho ba thân phận, Tộc là tộc trưởng, Hình là người quản lý hình đao, Nhãn là người thu thập tình báo." Chương Khải Minh gật đầu, hóa ra là vậy, thảo nào Chương Linh có chút kích động.

Tuy đã kế thừa vị trí tộc trưởng, nhưng lại không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh liền ném chiếc nhẫn khắc chữ Tộc cho cậu ta, nói: "Này, của cậu, đeo vào đi." Nhìn hai chiếc nhẫn còn lại, Chương Khải Minh trực tiếp đeo chiếc nhẫn khắc chữ Hình lên.

Còn chiếc cuối cùng là Nhãn, tạm thời giữ lại đã, bây giờ người Chương gia đã sớm thất tán, sau này tính sau.

Thấy Chương Khải Minh đeo nhẫn, Chương Linh nói: "Để tôi cho anh xem cách xác nhận thân phận." Nói rồi, cậu ta dùng chiếc nhẫn của mình áp vào chiếc nhẫn của Chương Khải Minh, không ngờ lại xuất hiện một tiếng vang giống như tiếng chuông đồng.

Thứ này cũng thật thần kỳ, có chút giống nhị hưởng hoàn của Chương Khải Sơn, không ngờ có thể cảm ứng lẫn nhau, phát ra âm thanh.

Gật đầu, nhìn chiếc nhẫn trên tay, Chương Khải Minh cảm thấy cũng khá đẹp, cứ đeo vậy đi.

Nhìn Chương Linh có chút vui mừng trước mặt, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, đừng cười nữa, vui vậy sao?" Nghe vậy, mặt Chương Linh trực tiếp đỏ bừng, có chút hoảng hốt chạy ra khỏi lều, Chương Linh lúc trẻ cũng thật thú vị.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lại xuất phát, lần này là đi khám phá hang động số ba.

Tuy hôm qua đã xảy ra một trận hỏa hoạn lớn, nhưng thứ bên trong chắc sẽ không bị thiêu hủy, có thể có các thiết bị bảo vệ.

Ngọn lửa nguy hiểm như vậy đã kết thúc, vậy thì con đường còn lại chắc sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Lần này đi không nhiều người, mỗi người chỉ mang theo hai ba thuộc hạ, không còn dựa vào số lượng để giành chiến thắng nữa.

Xem ra trận hỏa hoạn hôm qua cuối cùng cũng đã thiêu tỉnh những người này, chuẩn bị đi theo con đường tinh anh rồi.

Ngồi giỏ tre, mọi người lại đến hang động số ba, lần này mọi người đều đã có mặt, nên có thể trực tiếp xuất phát.

Từ từ mọi người lại đến phòng đá trước đó, nhìn cánh cửa đá đã mở đối diện, mỗi người đều hít một hơi thật sâu.

Trận hỏa hoạn hôm qua đã để lại bóng ma cho mọi người, lúc này nhìn hành lang sau cửa có chút run sợ.

Cuối cùng, Chương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng và Tề Thiết Chủy đi vào trước, những người khác mới theo sau.

Nhìn hang động bị lửa thiêu đen, nhiệt độ hiện tại vẫn còn cao, có thể tưởng tượng trận hỏa hoạn hôm qua đã thiêu bao lâu.

Từ từ tiến dọc theo hành lang, bây giờ đã vượt qua quãng đường đã đi hôm qua.

Đột nhiên, Chương Khải Minh trực tiếp dừng bước, sắc mặt trở nên có chút kỳ quái, dọa mọi người giật nảy mình.

Đột nhiên Chương Khải Minh trực tiếp nhắm mắt lại, mọi người không biết hắn đang làm gì, lại không dám làm phiền, đành phải dừng lại tại chỗ.

Lúc này, trong đầu Chương Khải Minh, đột nhiên hiện lên rất

nhiều hình ảnh, liên quan đến hang động này.

Đầu tiên xuất hiện một hành lang, y hệt như hành lang mọi người đang ở, sau đó phía trên hành lang đầy những thùng dầu.

Hình ảnh chuyển đổi, biến thành một cánh cửa đá khắc chữ Tử, rất nhiều bóng người đang thảo luận kịch liệt về điều gì đó.

Chương 125

Lại cảm thấy có chút chóng mặt, lại hiện ra hình ảnh cuối cùng, đó là cảnh bên trong một phòng đá.

Cơ quan lần này được thiết lập trực tiếp trên cửa đá, chỉ cần mở cửa đá, thuốc nổ bên trong sẽ trực tiếp phát nổ.

Mở mắt ra, Chương Khải Minh ổn định tâm thần, chuẩn bị đi xem cánh cửa đá cuối cùng đó rồi tính.

Dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng Chương Khải Minh phải tận mắt nhìn thấy vật quan trọng rồi mới quyết định.

Nhìn mọi người đều đang nhìn mình, Chương Khải Minh không nói gì, lắc đầu tiếp tục đi về phía trước.

Theo thời gian trôi qua, mọi người đi qua đoạn hành lang bị thiêu cháy đen, đến một lớp ngăn cách bên trong.

Đó là một phòng đá không có tác dụng gì, trông giống như để cách ly ngọn lửa lớn phía sau.

Nếu Chương Khải Minh không đoán sai, chắc là để ngăn nhiệt độ cao làm thuốc nổ phát nổ?

Đi qua lớp ngăn cách này, nhiệt độ hành lang đối diện đột nhiên giảm mạnh, trở nên mát mẻ.

Điều này làm sắc mặt Chương Khải Minh càng thêm quái dị, người của Chương gia cũng quá nham hiểm rồi đi?

Nếu không phải Chương Khải Minh nhìn thấy những mảnh vỡ ký ức, ai mà ngờ sau cánh cửa đó lại đặt một lượng lớn thuốc nổ chứ?

Nguyên nhân nhiệt độ hang động trước đó bất thường Chương

Khải Minh cũng đã đoán ra, đó là để ngăn thuốc nổ bên trong bị ẩm.

Tâm địa cũng quá độc ác rồi, thật không hổ là dân đổ đấu chuyên nghiệp, thủ đoạn bố trí đều chơi bẩn như vậy?

Tiến thêm khoảng năm mét nữa, hắn trực tiếp dừng bước, nghiêng đầu nhìn cánh cửa đá phía trước.

Nó y hệt như những gì Chương Khải Minh thấy trong mảnh vỡ ký ức, một cánh cửa đá, ở giữa khắc một chữ Tử.

Trông như đang dọa dẫm người đổ đấu, nhưng không ai biết, những gì viết trên cửa là thật.

Tất cả đều khớp, Chương Khải Minh cuối cùng cũng xác nhận, những gì thấy trong ký ức đều là thật.

Thế là hắn quay người nói: "Tôi quyết định ra ngoài, không chuẩn bị mở cửa xem thứ bên trong." "Dù sao trưởng bối Chương gia đã để lại lời cảnh báo, ta là hậu nhân, bắt buộc phải nghe theo.

Nếu muốn mở cửa, đợi ta rời đi rồi hãy làm." Nói rồi, Chương Khải Minh không nói một lời nào đi ra ngoài, không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Chương Khải Sơn và mấy người của Chương gia do dự một lúc, cũng đi theo ra ngoài.

Những người khác của Cửu Môn thì có chút do dự.

Nhưng Tề Thiết Chủy lại đi theo luôn, vừa đi vừa nói: "Phì, Quỷ Gia đi lừa quỷ đi, tôn kính trưởng bối à?" Tránh được tầm mắt của những người phía sau, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Thiên Đồng, nhanh, chúng ta mau chạy, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Chương Khải Sơn và mấy người đi theo thấy vậy, nhìn nhau, tất cả đều không nói một lời mà chạy theo.

Đặc biệt là Chương Linh, chạy rất nhanh, sắp đuổi kịp Chương Khải Minh phía trước rồi.

Xem ra, ai trong lòng mà không biết chứ?

Chắc chắn Chương Khải Minh đã phát hiện ra nguy hiểm, nhưng lại không nói.

Chạy một mạch, sắp đến cửa hang động, ngồi giỏ tre đi xuống mặt đất.

Trở lại mặt đất, Chương Khải Minh nhìn xung quanh, nói nhỏ: "Đều tản ra đi, đừng tỏ ra có gì bất thường." Mọi người đều là người thông minh, từng người đều gật đầu một cách kín đáo, rồi tản ra.

Trở về lều, chưa đợi Chương Khải Minh ngồi xuống nghỉ ngơi, Chương Linh đã lặng lẽ đi theo vào.

"Anh phát hiện ra chuyện gì rồi phải không?

Nếu không sẽ không chạy nhanh như vậy." Bị giọng nói của Chương Linh dọa giật mình, quay đầu lại, Chương Khải Minh bực mình nói: "Muốn dọa chết tôi à?" Rót trà, mời cậu ta ngồi xuống uống, rồi nói: "He he, đoán không sai, để tôi từ từ nói cho cậu nghe." "Cậu biết trước đây tôi đã chấp nhận thử thách của gia tộc, tôi đã tiếp nhận một số ký ức đặc biệt." "Vừa rồi trong hành lang tôi đã thấy một số hình ảnh từ ký ức, sau cánh cửa đó toàn là thuốc nổ, chỉ cần đẩy ra là sẽ nổ." Nghe vậy, sắc mặt Chương Linh có chút quái dị, nén cười nói: "Anh thật là xấu xa, không thể nhắc nhở họ sao?" Chương Khải Minh lắc đầu: "Tôi đã nhắc nhở rồi, nhưng đi hay không thì tôi không biết." "Hy vọng họ có thể thông minh một chút, nhìn Bát gia kìa, không phải đã thông minh đi theo ra rồi sao?" "Chỉ cần những người còn lại có thể giữ được tỉnh táo, thì sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Đang nói chuyện, nghe bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn, hai người nhìn nhau.

Vừa bước ra khỏi lều, đã thấy ngọn lửa dữ dội bùng phát trên vách đá bên ngoài.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh nói: "Thật tham lam, rõ ràng biết bên trong có nguy hiểm, vậy mà vẫn muốn vào." Chương Linh gật đầu: "Vậy tôi về đây, lát nữa doanh trại chắc sẽ ồn ào." Nhìn doanh trại ồn ào, Chương Khải Minh trực tiếp thấy những người khác của Cửu Môn đang đi lại không xa.

Xem ra họ đã kìm nén được lòng tham, nhưng trông có vẻ hơi thảm hại, chắc là ra muộn.

Như vậy, lần này tổn thất chỉ có người của Thất Hào, không biết Thất Hào có ở lại bên trong không.

Sau khi Chương Khải Minh trở về lều không bao lâu, Chương Khải Sơn cử người đến gọi, muốn thương lượng một số chuyện.

Khi hắn thu dọn xong, đến lều ở trung tâm doanh trại, bên trong đã ngồi đầy người, cơ bản những người có thể lên tiếng đều đã đến.

Ngồi xuống, Chương Khải Minh quan sát xung quanh, không ngờ lại thấy bóng dáng của Thất Hào, hắn gật đầu với Chương Khải Minh.

Xem ra Thất Hào rất gian xảo, trước đó chắc chắn đã đi theo những người khác của Cửu Môn ra ngoài, để thuộc hạ của mình đi mở cửa.

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ, Tề Thiết Chủy trực tiếp ngồi xuống bên cạnh hắn, cười với hắn một cái rồi nói nhỏ: "Quỷ Gia, lúc trước ngài không quân tử chút nào, nhắc nhở mập mờ như vậy, rất nhiều người suýt nữa không ra kịp." Chương Khải Minh cười lắc đầu: "Bát gia, đào mộ tộc trưởng Chương gia của tôi, tôi không gài bẫy đã là tốt lắm rồi, còn muốn thế nào nữa?" Lời này, Chương

Khải Minh nói không nhỏ, nên những người trong lều cơ bản đều nghe thấy.

Những người đó nghe xong sắc mặt đều sững sờ, lúc này mới nhớ ra mình đang đào mộ tộc trưởng Chương gia, sắc mặt đều có chút khó xử.

Nhìn sắc mặt của những người này, Chương Khải Minh nói với Chương Khải Sơn: "Không biết lần này chúng ta thảo luận chuyện gì?" "Nhưng trước khi thảo luận, chúng ta phải giải quyết một số chuyện khác trước, để tránh phá hoại hợp tác, đúng không?

Tam Hào." Câu cuối cùng, Chương Khải Minh nói với Tam Hào, chuyện trong doanh trại dù sao cũng phải có một lời giải thích chứ?

Những người khác nghe vậy đều có chút bối rối, không biết lúc mọi người không có ở đây, lại xảy ra chuyện gì nữa.

Nếu Chương Khải Minh đã nói vậy, thì chắc chắn có bằng chứng xác thực, nên những người này đều chuẩn bị xem kịch vui trước đã.

Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Tam Hào biết không trốn được nữa, sắc mặt có chút khó coi, hắn biết phong cách làm việc của Chương Khải Minh.

Hồi lâu, hắn ngẩng đầu nói: "Quỷ Gia, hôm đó người mới không hiểu chuyện, tôi đã đuổi đi rồi, sau này sẽ không xảy ra nữa." Chương Khải Minh cười tủm tỉm nhìn hắn, một lúc sau mới gật đầu: "Đuổi đi rồi à?

Được, vậy thì đuổi đi rồi đi." "Nhưng, chỉ lần này thôi, nếu còn có kẻ không hiểu chuyện, lúc đó xảy ra chuyện gì, đừng trách tôi." Nói xong, Chương Khải Minh giữ im lặng, yên tĩnh nhìn mọi người bắt đầu thảo luận về hành động.

Ngày mai sẽ đi hang động số hai, mật mã chắc chắn được giấu

trong hang động này, nhưng đây cũng là hang động nguy hiểm nhất.

Chương 126

Bây giờ mọi người đều không nắm chắc, vì những người vào trước đó, không có động tĩnh gì truyền ra, cứ thế biến mất. 60.

Hang động số hai giống như một cái miệng lớn ăn thịt người, nên những người này vẫn luôn né tránh, bây giờ không còn cách nào khác, đành phải vào.

Chương Khải Minh đứng ngoài cuộc, cẩn thận quan sát sắc mặt của mọi người trong lều, phát hiện ra một chuyện thú vị.

Những người này chia thành ba phe, từ biểu cảm có thể phân biệt rõ ràng, giống như xem phim, rất đặc sắc.

Cho đến cuối cùng, mọi người cũng không thảo luận ra được kết quả gì, ngay cả tình hình cũng không biết, thì có gì để nghiên cứu chứ?

Trên đường trở về doanh trại, Cẩu gia từ phía sau đi theo.

Chương Khải Minh nhìn ông ta, nói: "Ra muộn vậy?

Không phải tôi đã ra hiệu rồi sao?" Cẩu gia cười nói: "Không sao, cũng không gặp nguy hiểm gì.

À phải rồi, tôi tìm cậu có chuyện muốn nói." Nói rồi, ông ta nhìn xung quanh, thấy không có ai, mới nói nhỏ: "Hang động ngày mai chúng ta phải đi, trước đây tôi đã từng thấy ở bên ngoài." "Nhưng hang động đó cho tôi một cảm giác không chân thực, giống như chúng ta sẽ vào một hang động giả vậy, phải cẩn thận." Nghe lời nhắc nhở của Cẩu gia, trong lòng Chương Khải Minh ấm lên, cười nói: "Yên tâm đi, Cẩu gia, nếu có nguy hiểm không giải quyết được, tôi không chạy được sao?" Chương Khải Minh không có gánh nặng hình tượng,

nếu gặp nguy hiểm cực lớn, không mau chạy, chẳng phải là đồ ngốc sao?

Nghỉ ngơi thật tốt một đêm, sáng sớm hôm sau mọi người lại lên giỏ tre, hướng về hang động số hai xuất phát.

Trước cửa hang động, mọi người hít một hơi thật sâu, rồi mới bước vào.

Đi về phía trước bốn năm mét, mọi người dừng bước, không phải không muốn vào, mà là không có đường.

Con đường phía trước bị một số hũ gốm chặn lại, trên mặt đất cơ bản không có chỗ đặt chân.

Chương Khải Minh ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát những hũ gốm trước mắt, hắn biết bên trong là những sợi tóc quỷ dị.

Có thể giống như những gì gặp trong hầm mỏ ở Sa thành, đều là loại sợi nấm quỷ dị đó, không phải thứ tốt lành gì.

Thấy Chương Khải Sơn định chạm vào hũ gốm trên mặt đất, Chương Khải Minh trực tiếp nắm lấy tay hắn.

Sau đó nói: "Được rồi, bây giờ lùi lại đi, cũng đến lúc tôi ra sức rồi, không thể để mọi người cảm thấy thuê tôi là vô ích." Chương Khải Sơn tuy bối rối, nhưng cũng biết những hũ gốm này có nguy hiểm, Chương Khải Minh chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Lấy đèn pin ra, chiếu ánh sáng vào bên trong, quả nhiên ở nơi không xa thấy một bóng người bị tóc bao bọc.

Nhưng sợi nấm ở đây có vẻ quỷ dị hơn so với trong hầm mỏ, cần phải đối phó cẩn thận.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, lấy đồ ra, chúng ta bắt đầu thôi." Nghe lệnh, Thiên Đồng từ trong ba lô lấy ra rất

nhiều thứ lỉnh kỉnh, lần lượt bày ra trên mặt đất.

Chương Khải Minh nhìn một lúc, trước tiên lấy một bình xăng nhỏ, mở nắp, rồi ném vào giữa những hũ gốm.

Tiếp theo lại lấy ra mấy quả lựu đạn cháy, lần lượt tháo chốt an toàn, kéo kíp nổ rồi ném vào trong.

Khi ngọn lửa bùng lên, xăng rải rác trên mặt đất bị đốt cháy, từ từ lan rộng.

Thấy lửa đã đủ lớn, Chương Khải Minh cầm súng tiểu liên trong tay, rồi lùi về phía cửa hang động.

Những người khác thấy hành động kỳ lạ của Chương Khải Minh, không hiểu tại sao, nhưng cũng đi theo lùi lại.

Khi tiếng súng vang lên, tất cả các hũ gốm đều bị đạn phá vỡ, những sợi tóc bị phong ấn bên trong lần lượt tuôn ra.

Nhìn những sợi nấm xuất hiện trong nháy mắt, những người nhận ra chúng sắc mặt đều biến đổi, nếu đã đi vào trong, e rằng tất cả mọi người đều phải ở lại đây.

Nhưng bây giờ có sự bố trí của Chương Khải Minh, những sợi nấm này không phải là vấn đề lớn.

Tất cả những sợi nấm xuất hiện, đều trực tiếp bị ngọn lửa đốt cháy, bùng phát ra ánh lửa càng thêm dữ dội.

Nhìn sự thay đổi trước mắt, ánh mắt của mọi người nhìn Chương Khải Minh đều thay đổi, người này biết quá nhiều chuyện, cũng quá bí ẩn.

Không ngờ có thể chuẩn bị trước thủ đoạn đối phó với những sợi nấm này, điều đó chứng tỏ điều gì?

Có thể Chương Khải Minh đã biết cách vào nơi cuối cùng, nhưng

trong suốt ba năm, hắn không hề tiết lộ một chút nào.

Cứ như vậy mỗi ngày xem kịch, trong lòng mọi người đều dâng lên một cỗ tức giận, nhưng khi nghĩ đến thủ đoạn của Chương Khải Minh, mọi người lại khôi phục sự tỉnh táo.

Những thay đổi này, đối với Chương Khải Minh, hoàn toàn không quan tâm.

Nhìn ngọn lửa phía trước, Tề Thiết Chủy ghé sát vào người Chương Khải Minh, giơ ngón tay cái lên nói: "Không hổ là Quỷ Gia, thủ đoạn cao minh thật." "Nhưng mà, Quỷ Gia, sao huynh biết bên trong có đám khuẩn ti đó?

Trông chúng có vẻ hơi khác với những gì chúng ta thấy trước đây." Chương Khải Minh lắc đầu: "Tôi cũng không hiểu rõ về loại khuẩn ti này lắm, nhưng chỉ cần biết chúng sợ lửa là được rồi, những thứ khác không cần quan tâm." "Còn việc tại sao tôi biết bên trong có khuẩn ti ư?

Tôi biết từ đầu rồi, nhưng có ai hỏi tôi đâu?" "Có một số người khi hợp tác lại không tuân thủ quy tắc, vậy tại sao tôi phải nhắc nhở họ chứ?

Chỉ cần họ ngoan ngoãn hoàn thành điều kiện giao dịch là được rồi, không phải sao?" Nói xong, Chương Khải Minh cười một cách quỷ dị: "Tôi muốn cho một số người biết rằng, tính kế tôi không phải là một lựa chọn khôn ngoan." Nghe những lời này, vẻ mặt mọi người đều khác nhau, nhưng trong lòng những kẻ đó chắc chắn có sự phẫn nộ, và cả... hối hận?

Nếu có thể hợp tác một cách quy củ, có lẽ họ đã sớm lấy được mật mã rồi, chẳng lẽ không nên hối hận sao?

Còn về phía người của Cửu Môn, họ không có phản ứng gì đặc

biệt, vì họ không có tư cách chất vấn Chương Khải Minh.

Chương Khải Sơn im lặng một lúc rồi nói: "Nhị đệ, bây giờ đừng nói những chuyện này nữa.

Tiếp theo, chúng ta cần sự giúp đỡ của em." Nghe vậy, vẻ mặt Chương Khải Minh có chút âm u bất định nhìn Chương Khải Sơn, rồi nói: "Không phải em không giúp, chỉ là tiền cược của các người chỉ đủ để em chủ động giải quyết một lần nguy cơ bị tiêu diệt toàn bộ thôi." "Còn con đường phía trước, nói thật, em không mấy lạc quan đâu.

Thứ bên trong đó không đơn giản như mọi người tưởng tượng." Nghe lời của Chương Khải Minh, sắc mặt một số người trở nên khó coi, nhưng vẫn cố gắng kiên trì.

Một lúc sau, Chương Nhật Sơn nói thẳng: "Quỷ Gia, ngài cứ nói thẳng đi, rốt cuộc nguy hiểm là gì?" Chương Khải Minh lắc đầu: "Loại chuyện này, nếu không tận mắt chứng kiến, các người sẽ không tin đâu." Nói rồi, anh ta im lặng nhìn ngọn lửa đang cháy, chuyện bên trong không hề đơn giản như vậy.

Hơn nữa, Chương Khải Minh cũng không hiểu được ý nghĩa của sự "biến mất", nhưng điều đó không cản trở anh ta biết được mức độ nguy hiểm bên trong.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nói: "Chương Linh, lại đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Hai người đi đến một nơi yên tĩnh bên cạnh, không quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh, dù sao họ cũng không nghe được.

Chương 127

Chương Khải Minh hạ giọng nói: "Tôi muốn thử xem có thể thấy được những mảnh ký ức liên quan đến nơi này không, cần cậu giúp một tay." Nghe vậy, Chương Linh gật đầu: "Được, tôi nên làm gì?

Tôi nhất định sẽ giúp." Trước đây Chương Khải Minh có một suy đoán, lần đó anh ta nhìn thấy ký ức trong hang động số ba là vì lúc đó đã kích hoạt đôi mắt đặc biệt của mình.

Lần này, anh ta cần phải kích hoạt đôi mắt một lần nữa, đồng thời thử xem máu của Chương Linh có tác dụng kích thích ký ức hay không.

Thế là anh ta nói: "Lát nữa tôi sẽ bước vào một trạng thái khác.

Khi cậu thấy trong mắt tôi lóe lên ánh sáng xanh thẳm, hãy nhỏ một giọt máu của cậu vào miệng tôi." Thấy Chương Linh gật đầu đồng ý, Chương Khải Minh trực tiếp ngồi xuống đất, một lần nữa kích phát sự thần dị của đôi mắt.

Đột nhiên, anh ta mở bừng mắt, một luồng sáng xanh lóe lên.

Thấy vậy, Chương Linh lập tức rạch ngón tay, nhỏ một giọt máu vào miệng Chương Khải Minh.

Máu vừa vào miệng Chương Khải Minh, một sự thay đổi nào đó đã diễn ra.

Anh ta biết suy đoán của mình đã đúng.

Lặng lẽ chờ đợi một lúc, trong đầu Chương Khải Minh lại cuộn trào, anh ta đứng dậy, nhìn vào thông đạo trước mắt.

Nhưng lần này chỉ hiện ra một khung cảnh duy nhất, đó là một hang động có mấy bức tượng xung quanh.

Ở vị trí trung tâm có một cái bàn sắt khổng lồ, lúc này đang có người tưới máu lên đó, không gian liền có sự biến đổi kỳ dị.

Giống như thế giới Vẫn Đồng, nơi này dường như cũng có một không gian đặc biệt.

Nhưng Chương Khải Minh có cảm giác, không gian đó dường như chỉ có tộc trưởng của Trương gia mới có thể tiến vào.

Khung cảnh dừng lại, Chương Khải Minh thở hổn hển, sau khi xem xong đoạn ký ức lần này, anh ta cảm thấy như đã tiêu hao thể lực rất lớn.

Xem ra việc quan sát ký ức cũng không phải không cần trả giá, khoảng cách thời gian giữa lần này và lần trước quá ngắn.

Nghỉ ngơi một lúc, Chương Khải Minh ra hiệu cho Chương Linh lại gần, thì thầm: "Sau khi vào không gian bên trong, chúng ta sẽ thấy một cái bàn sắt khổng lồ." "Khi nó được khởi động, cậu sẽ biến mất và tiến vào một không gian khác.

Đừng hoảng sợ, nơi đó hẳn là có thứ quan trọng nhất." Nói xong, Chương Khải Minh đẩy Chương Linh ra, rồi dựa vào vách tường nghỉ ngơi.

Bây giờ anh ta cuối cùng cũng hiểu tại sao Cửu Môn đời trước lại sợ hãi đến vậy.

Bất cứ ai nhìn thấy một người đột nhiên biến mất không dấu vết, e rằng trong lòng cũng sẽ sợ hãi thôi.

Hơn nữa, Chương Linh mới là người chỉ huy thực sự của chuyến đạo mộ lần này.

Mặc dù bề ngoài là Chương Khải Sơn phụ trách, nhưng thực ra mọi hành động của mọi người đều do Chương Linh sắp xếp.

Chương Linh quay lại chỗ mọi người, nhìn vẻ mặt của anh ta, ai nấy cũng đều vô cùng bối rối.

Nhưng biết Chương Linh sẽ không hại mình, Chương Khải Sơn chỉ lắc đầu nói: "Tôi không hiểu lời của cậu ấy, chỉ hiểu nghĩa đen trên mặt chữ thôi." Câu này càng khiến mọi người thêm bối rối, ai nấy đều cảm thấy trong lòng như có mèo cào, ngứa ngáy khó chịu.

May mà cảm giác này không khiến họ phải chờ đợi lâu.

Một lúc sau, ngọn lửa đã tắt, mọi người có thể đi qua.

Nhưng lần này, không ai hành động, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Chương Khải Minh đang dựa vào tường, chuẩn bị xem anh ta sẽ làm gì.

Chương Khải Minh cũng không làm họ thất vọng.

Thấy ngọn lửa đã tắt, anh ta liền đi về phía trước.

Anh ta định đi xem hang động phía trước, không biết đôi mắt của mình có thể phát hiện ra không gian đặc biệt đó hay không.

Thủ đoạn của Trương gia thật cao siêu, lại có thể mô phỏng ra một không gian Vẫn Đồng, không biết họ đã làm thế nào?

Không lãng phí thời gian, mọi người nhanh chóng đi theo sau Chương Khải Minh vào không gian đó.

Vừa vào trong, họ liền nhìn thấy cái bàn sắt khổng lồ ở giữa, sau đó mới để ý đến những bức tượng kỳ lạ xung quanh.

Nhìn thấy bàn sắt, đồng tử của Chương Linh co lại, anh ta liếc nhanh về phía Chương Khải Minh rồi cúi đầu xuống.

Nhưng trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn.

Những gì Chương Khải Minh nói đều là thật, vậy thì không gian kia cũng tồn tại sao?

Mọi người đến trước bàn sắt, quan sát kỹ lưỡng, chỉ thấy trên đó đều là các loại phù hiệu và hình tượng thần bí.

Ở những nơi không dễ thấy là những đường vân dày đặc, Chương Khải Minh biết đó là những rãnh dẫn máu.

Anh ta không có hứng thú, chỉ chăm chú quan sát không gian xung quanh.

Cuối cùng, trên một vách tường, anh ta đã phát hiện ra điểm bất thường.

Nhìn qua đó là một bức tường đá, nhưng trong mắt Chương Khải Minh, anh ta có thể thấy một không gian có phần hư ảo.

Phía sau đó đặt hai cỗ quan tài đá khổng lồ, những thứ khác thì không nhìn rõ.

Chương Khải Minh tìm kiếm điểm kết nối không gian khắp nơi, nhưng không phát hiện ra.

Xem ra nơi này quả nhiên chỉ có Chương Linh mới có thể vào được.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không quá thất vọng, dù sao anh ta cũng đã có suy đoán từ trước.

Thu lại tâm thần, Chương Khải Minh không còn quan tâm đến mọi thứ trong hang động nữa, chậm rãi ngồi xuống bên rìa vách đá.

Anh ta nói: "Thiên Đồng, cho tôi chút đồ ăn, hơi đói rồi." Trong lúc Chương Khải Minh đang ăn, Nộ Tình trong ba lô bắt đầu không chịu ngồi yên.

Ăn mà lại không có phần của nó ư?

Chương 128

Bất đắc dĩ, Chương Khải Minh đành phải thả Nộ Tình ra, cùng nó chia sẻ thức ăn, nếu không thì đừng hòng được yên ổn.

Còn đám người bên kia thì đang không ngừng nghiên cứu mọi thứ trong hang động, chuẩn bị xem nơi này có gì khác biệt không.

Thấy vậy, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, bố trí của Trương gia mà dễ dàng phát hiện như vậy sao?

Sau vài giờ, Chương Khải Minh đã nghỉ ngơi gần xong, thể lực tiêu hao trước đó đã hoàn toàn hồi phục.

Thí nghiệm lần này đã có một phát hiện trọng đại, sau này có thể dùng Chương Linh làm công tắc kích hoạt ký ức.

Mặc dù có chút không tôn trọng Chương Linh, nhưng sự thật là vậy mà phải không?

Thôi thì chịu uất ức một chút, làm công cụ hình người vậy.

Cuối cùng, những người kia cũng từ bỏ việc tìm kiếm.

Lâu như vậy mà không phát hiện ra gì, họ có chút tuyệt vọng.

Đột nhiên, họ nhìn về phía Chương Khải Minh, sau một hồi bàn bạc, mọi người tụ tập lại bên cạnh anh ta.

Chương Khải Sơn mở lời hỏi: "Nhị đệ, em có biết chuyện ở đây là thế nào không?

Có thể cho chúng ta một lời khuyên được không?" Chương Khải Minh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Thật ra mật mã ở ngay trước mặt các người, nhưng các người lại không phát hiện ra." Nghe vậy, mọi người đều ngây người, không thể nào, tất cả mọi nơi đều đã

kiểm tra rồi.

Nhìn ánh mắt không thể tin nổi của họ, Chương Khải Minh lắc đầu nói: "Các người còn không biết bố cục của Trương gia cổ lâu, sao có thể chắc chắn mình sẽ tìm thấy mật mã chứ?" "Bây giờ mật mã ở ngay trước mắt, mà các người lại như người mù, tôi cũng không biết nên nói gì về quyết định của các người nữa." Một lúc sau, Hoắc Tiên Cô nói: "Quỷ Gia, hy vọng ngài có thể giúp chỉ đường sáng lối." Nhìn người phụ nữ duy nhất trong Cửu Môn, Chương Khải Minh gật đầu: "Mật mã ở đây là sự kết hợp của những bức tượng kia." "Nhưng bây giờ cơ quan chưa được khởi động, nên không thể di chuyển những bức tượng đó." "Nhưng cho dù có thể di chuyển, làm sao các người xác định được tổ hợp nào mới là mật mã mình cần?" Nghe những lời này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đúng vậy, làm sao xác định được mật mã đây.

Tình hình hiện tại, bên Trương gia cổ lâu có một cái khóa có thể nhìn thấy lõi, cho phép người ta dựa vào lõi khóa để chế tạo chìa khóa.

Nhưng bây giờ họ còn chưa nhìn thấy lõi khóa, dù có di chuyển được cơ quan cũng không thể nào đoán ra được hình dạng của lõi khóa.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của đám người này, Chương Khải Minh cười, cười rất vui vẻ, tiếng cười tràn đầy sự châm biếm.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghĩ ra một chuyện thú vị, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Anh ta nói: "Tôi có thể nói cho các người cách khởi động cơ quan, nhưng giao dịch của chúng ta cũng sẽ kết thúc tại đây." "Sau này có xảy ra chuyện gì nữa, các người tự lo liệu, các người thấy thế nào?" Tất cả mọi người nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều đổ dồn về phía Thất hào, dù sao giao dịch này cũng là do hắn ta thực hiện.

Thấy nhiều người đang nhìn mình như vậy, Thất hào suy nghĩ một lúc, cắn răng nói: "Quỷ Gia, ngài cứ nói đi, tôi đồng ý." Nghe vậy, nụ cười quỷ dị trên mặt Chương Khải Minh càng lớn hơn, anh ta nói: "Mở cơ quan rất dễ, chỉ là không biết các người có nỡ hay không thôi." "Thấy cái bàn sắt lớn đằng kia không, chỉ cần dùng máu người tưới lên nó là cơ quan ở đây sẽ mở ra.

Nhưng đừng bảo tôi không nhắc trước nhé, ít nhất cần máu của ba người." Lúc này mọi người mới hiểu tại sao Chương Khải Minh lại cười quỷ dị như vậy.

Bảo hắn ta quyết định sao?

Chẳng lẽ bảo thuộc hạ của mình chủ động đi nộp mạng?

Vậy sau này còn ai dám theo hắn ta nữa?

Trong chốc lát, không khí trong hang động trở nên quái dị, mọi người đều đề phòng lẫn nhau, tràn đầy sự nghi kỵ.

Chương Khải Minh đang xem kịch lại càng cười vui vẻ hơn, anh ta biết đám người này chắc chắn sẽ đề phòng lẫn nhau.

Trông thì có vẻ là một nhóm, nhưng khi gặp nguy hiểm lại như một đám cát rời rạc.

Chương Khải Minh muốn xem họ sẽ giải quyết thế nào.

Trong lúc đám người này đang bàn bạc cách giải quyết, đột nhiên người của Cửu Môn ra tay.

Họ lại trực tiếp hạ gục ba người của Thất hào.

Xem ra Cửu Môn vẫn nhiều mưu mô hơn một chút.

Nhưng cũng không chắc, chẳng lẽ Thất hào thật sự không biết Cửu Môn đang tính toán gì sao?...

Nhưng bây giờ chuyện đã giải quyết xong, cũng không cần đề

phòng nữa, dù đã kết thù nhưng cũng không thể lãng phí máu được.

Khi máu của ba người được rải lên bàn sắt, mọi người cuối cùng cũng thấy được sự thay đổi kỳ lạ.

Chỉ thấy máu nhỏ xuống không hề chảy ra ngoài, mà đều men theo những đường vân trên bàn sắt chảy xuống dưới lòng đất.

Khi máu của ba người sắp cạn, hang động cuối cùng cũng có biến đổi, một tràng âm thanh vận hành của cơ quan vang lên.

Trong tiếng ầm ầm, đột nhiên từ bên trong vách đá lại xuất hiện thêm rất nhiều tượng đá, lẳng lặng đứng đó.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, phần dưới của những tượng đá này có thể di chuyển được.

Vào khoảnh khắc cơ quan khởi động, Chương Khải Minh vẫn luôn quan sát sự thay đổi của Chương Linh.

Anh ta muốn xem rốt cuộc có biến đổi gì mà lại có thể dọa đám người kia sợ đến mức trực tiếp rời đi.

Theo thời gian trôi qua, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện ra sự thay đổi của Chương Linh, thân thể anh ta lại đang dần dần biến mất.

Thứ biến mất đầu tiên lại là đầu của anh ta, bất kỳ ai nhìn thấy cảnh này cũng sẽ hoảng sợ.

Nhưng trong mắt của Chương Khải Minh, anh ta lại thấy Chương Linh không phải biến mất, mà là đang từ từ tiến vào một không gian khác.

Anh ta cười với Chương Linh đang có chút kinh ngạc, sau đó thu lại tầm mắt.

Chương Linh đang có chút hoảng sợ đột nhiên nhớ lại lời nói

trước đó của Chương Khải Minh, thế là anh ta cũng không còn quá sợ hãi nữa, lẳng lặng chờ đợi sự thay đổi hoàn tất.

Vào lúc này, mọi người cuối cùng cũng phát hiện ra sự thay đổi của Chương Linh, chỉ nghe thấy một tiếng hét kinh hoàng.

"Mau nhìn kìa, đầu của Chương Linh biến mất rồi, những chỗ khác cũng đang dần biến mất." Được nhắc nhở, mọi người quay đầu lại nhìn, trong lòng ai nấy đều dâng lên một luồng khí lạnh, kinh hãi lùi về phía sau.

Sự thay đổi này, không phải ai cũng có thể chấp nhận, nó hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức, sao có thể không sợ hãi cho được?

Chương 129

Thời gian như ngưng đọng, tất cả mọi người đều lẳng lặng nhìn Chương Linh biến mất, dường như đã mất đi dũng khí để cử động.

Khi Chương Linh hoàn toàn biến mất, cuối cùng một số người cũng bừng tỉnh, sợ rằng người tiếp theo biến mất sẽ là mình.

Vì vậy, thuộc hạ của những người đó bắt đầu chạy ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến mệnh lệnh của chủ nhân.

Tiếc thay, càng hoảng loạn càng dễ mắc sai lầm.

Không biết ai đã kích hoạt cơ quan, từ phía trên thông đạo lại một lần nữa rơi xuống một loạt hũ sành.

Tất cả những người chạy ra ngoài đều bị khuẩn ti trong hũ sành tấn công, từng người một chết trong tiếng kêu la thảm thiết.

Sự thay đổi diễn ra quá nhanh, với số lượng khuẩn ti nhiều như vậy, mọi người căn bản không kịp cứu viện, chỉ có thể trơ mắt nhìn những người đó chết thảm.

Trong phút chốc, toàn bộ hang động tràn ngập những cảm xúc căng thẳng, sợ hãi, điên cuồng, chỉ chực chờ bùng nổ.

Mọi chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, ngay cả Chương Khải Minh cũng không kịp phản ứng, huống chi là những người đang sợ hãi kia.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh đứng dậy, chậm rãi đi đến lối vào hang động, nhìn ra ngoài những hũ sành lại được bố trí đầy.

Thực ra những thứ này đối với Chương Khải Minh không có nguy hiểm, điều anh ta đang suy nghĩ là cơ quan này được kích hoạt như thế nào?

Tại sao lúc vào lại không có cơ quan này?

Chẳng lẽ chỉ khi ra ngoài mới bị kích hoạt?

Xem ra tiền bối của Trương gia đã suy tính rất chu đáo, lại bố trí một cơ quan còn nguy hiểm hơn ở nơi mọi người lơ là nhất.

Lúc này, Chương Khải Sơn dùng sức lắc đầu, bình tĩnh lại rồi hỏi: "Khải Minh, em có biết vừa rồi Chương Linh đã đi đâu không?" "Chẳng lẽ cứ thế biến mất sao?

Hay là có sự thay đổi nào mà anh không biết ở trong đó?" Chương Khải Minh liếc nhìn một cái, suy nghĩ một lúc, nhưng không định nói ra nguyên nhân thật sự, để cho đám người này giữ sự sợ hãi cũng không tệ, ít nhất sau này sẽ không chủ động đến đây nữa.

Thế là Chương Khải Minh lắc đầu: "Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ vấn đề này, chúng ta nên ra ngoài." Nghe những lời này, mọi người như tỉnh mộng, ai nấy đều phản ứng lại.

Đúng vậy, phải nhanh chóng ra ngoài, lỡ như mình cũng biến mất thì sao?

Tề Thiết Chủy còn trực tiếp chạy đến bên cạnh Chương Khải Minh, xấu hổ nói: "Quỷ Gia, mau nghĩ cách đi." "Tôi không muốn đột nhiên biến mất như Chương Linh đâu, cảnh đó thật quá đáng sợ." Những người khác cũng mang vẻ mặt sợ hãi, từng người một lộ ra ánh mắt cầu sinh nhìn Chương Khải Minh, hy vọng anh ta có thể nghĩ ra cách giải quyết.

Bây giờ đám người này đã bị một loạt chuyện xảy ra làm cho suy sụp, hoàn toàn không còn chút chủ kiến nào.

Hiện tại họ chỉ muốn an toàn trở ra ngoài, thoát khỏi cái hang động ăn thịt người này.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không nói nhiều, bây giờ thần

kinh của họ quá căng thẳng.

Một khi Chương Khải Minh nói thêm điều gì, nếu họ không chịu đựng được, có lẽ sau này người cũng sẽ phế đi.

Thế là, Chương Khải Minh nói thẳng: "Thiên Đồng, đưa dao găm cho tôi." Sau khi nhận được con dao găm, dưới sự chú ý của mọi người, Chương Khải Minh tàn nhẫn đâm vào ngón tay mình, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm.

Nhưng may mắn, ngón tay của Chương Khải Minh đã bị rạch một vết thương nhỏ, máu tươi chảy ra.

Anh ta chấm máu lên trán mọi người, rồi nói: "Được rồi, lát nữa đừng hoảng sợ, đám khuẩn ti đó sẽ không làm hại các người đâu." Sau khi dặn dò xong, anh ta đi đầu vào thông đạo, phía sau là Thiên Đồng đi theo, chưa bao giờ nghi ngờ lời anh ta.

Những người còn lại nhìn nhau, cũng vội vàng theo bước chân của Chương Khải Minh, sợ anh ta biến mất.

Họ cẩn thận đi giữa những hũ sành, mặc dù có một số khuẩn ti sẽ bám lên người, nhưng không lâu sau chúng sẽ rời đi.

Có máu của Chương Khải Minh, mọi người mặc dù đi một cách kinh hãi, nhưng thật sự không xảy ra bất kỳ tai nạn nào.

Rất nhanh, mọi người đã đi qua hang động số hai nguy hiểm này và đến được cửa động.

Mọi người không ở lại thêm một giây nào, trực tiếp vào trong giỏ mây, rồi hạ xuống mặt đất.

Lần này, tổn thất của mọi người thực sự quá nghiêm trọng, tất cả thuộc hạ đều bỏ mạng ở bên trong, chỉ còn lại những người đứng đầu.

Những người này đều bị những biến cố bên trong dọa sợ, khó mà bảo họ vào lại lần nữa.

Chỉ cần Chương Khải Minh không giải thích, nơi đó sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời của họ, vĩnh viễn không dám đến gần.

Khi xuống đến mặt đất, Chương Khải Minh không để ý đến những người đang có chút hoảng hốt, dẫn theo Thiên Đồng trực tiếp rời đi.

Anh ta định trở về doanh địa xem tình hình, bây giờ giao dịch đã hoàn thành, cũng đến lúc phải rời đi rồi.

Ở đây đã ba năm, không biết sau khi rời khỏi đây, hệ thống sẽ cho bao nhiêu tuổi thọ?

Hai người trở về doanh địa, thấy Chương Bất Tốn đang làm công việc của mình, Chương Khải Minh liền gọi anh ta lại.

Sau đó nói: "Bất Tốn, công việc của chúng ta ở đây cũng gần xong rồi, bắt đầu thu dọn đồ đạc đi, có lẽ chúng ta sắp phải rời đi rồi." Nghe vậy, Chương Bất Tốn lộ ra nụ cười vui vẻ, gật đầu: "Vâng, Quỷ Gia, tôi sẽ xuống sắp xếp ngay." "À đúng rồi, còn những người phiên dịch kia thì sao?

Theo ngài tôi nên xử trí thế nào?" Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, nói: "Cứ để họ rời đi, nói với họ vị trí mật mã đã tìm được rồi, không cần phiên dịch nữa." Trở về lều, Chương Khải Minh nhìn Thiên Đồng bên cạnh, nói: "Thế nào?

Hôm nay có bị dọa không?" Thiên Đồng gật đầu: "Có một chút, nhưng tôi cảm thấy Chương Linh không chết, chỉ là biến mất thôi." Chương Khải Minh cười nói: "Em nói không sai, yên tâm đi, chúng ta sẽ còn gặp lại cậu ấy." Tối hôm đó, Chương Khải Minh cũng không mời mọi người ăn cơm, chỉ đơn giản thông báo tin mình sắp rời đi.

Bây giờ đám người kia vẫn chưa hoàn hồn sau chuyện ban ngày, cũng chẳng có tâm trạng ăn uống.

Cuối cùng, Chương Khải Minh đến lều của Chương Khải Sơn, nhìn Chương Khải Sơn với sắc mặt u ám nói: "Đại ca, anh hãy sớm chuẩn bị đi." "À đúng rồi, em đến để từ biệt anh.

Em đã ra ngoài ba năm, bây giờ giao dịch đã hoàn thành, cũng đến lúc phải rời đi rồi." Chương Khải Sơn gật đầu, sau đó giọng khàn khàn nói: "Được, vậy em hãy cẩn thận, có thời gian anh sẽ đến tìm em." Rời khỏi lều, Chương Khải Minh nhìn thấy Chương Nhật Sơn đang đứng gác bên ngoài.

Anh ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Chương Phó quan, sự an toàn của đại ca giao cho cậu.

Lần này, cú sốc đối với anh ấy có hơi lớn." Chương Nhật Sơn gật đầu, nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Phật Gia." Gật đầu, Chương Khải Minh chậm rãi đi về phía doanh địa của mình, cảm thấy lần này đám người Cửu Môn có lẽ sẽ gặp khó khăn.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện bóng dáng của Thất hào, xem ra hắn ta đã đợi Chương Khải Minh từ lâu.

Tiến lên phía trước, Chương Khải Minh cười nói: "Thất hào, sao vậy?

Chương 130

Có chút không nỡ xa tôi à?" Nghe vậy, Thất hào cười khổ một tiếng, rồi nói: "Quỷ Gia, đừng đùa nữa, lần này có chuyện quan trọng." "Tin tức về Bối Lặc gia mà ngài muốn trước đây tôi đã tìm được rồi.

Hiện tại ông ấy đang ở U Đô, sống ở số 12 ngõ Hài Nhi, Tây Thành." Nghe những lời này, Chương Khải Minh vui vẻ nói: "Thất hào, không tệ đâu, mạng lưới tình báo của các người lợi hại thật." Nói đến đây, Chương Khải Minh dừng lại một chút, rồi nói: "Nếu các người đã làm việc sảng khoái như vậy, tôi cũng không phải là người keo kiệt." "Tôi tiện thể tặng các người một lời khuyên, đừng nhòm ngó đến những thứ trong hang động số hai nữa, cái giá phải trả quá lớn đấy." Nói xong, cũng không để ý đến phản ứng của Thất hào, Chương Khải Minh trực tiếp rời đi.

Chương Khải Minh có một sở thích ác ý, là phải dọa cho đám người này sợ một phen, xem xem cuối cùng họ sẽ lựa chọn thế nào.

Nhưng Bối Lặc gia đã có tin tức, vậy thì nên đi xem thử, cũng không biết hiện tại ông ấy thế nào rồi?

Đó là một trong số ít những người bạn của Chương Khải Minh, đã giúp đỡ anh ta rất nhiều.

Dù về tình hay về lý, Chương Khải Minh đều phải tận mắt xem xét tình hình mới có thể yên tâm.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh dẫn theo thuộc hạ chuẩn bị rời đi, nơi này không có gì để anh ta lưu luyến.

Ở cổng doanh địa, Chương Khải Minh nhìn đám người ra tiễn, mở lời nói: "Các vị, tôi đi trước đây, bảo trọng." "Cuối cùng cho mọi

người một lời khuyên, trạng thái hiện tại của các vị không thích hợp để tiếp tục khám phá nữa đâu, hãy suy nghĩ kỹ đi." Chuyện này thực ra không cần nói, mọi người cũng cảm nhận được, hiện tại trong lòng họ tràn đầy sự sợ hãi.

Nói xong, Chương Khải Minh nhìn Chương Khải Sơn bên cạnh, nói: "Đại ca, chuyện của anh em cũng không nói nhiều, nhưng phải chú ý an toàn, cả Chương Phó quan nữa, nhất định phải cẩn thận." Nói xong, Chương Khải Minh lên xe, rời đi dưới sự chú ý của mọi người.

Ngồi trên xe, Chương Khải Minh nhìn Chương Bất Tốn bên cạnh nói: "Lát nữa đến thành phố gần đây chúng ta chia nhau ra đi." "Cậu dẫn người về thôn Mê Vụ, nhân tiện về chăm sóc con của cậu.

Tôi và Thiên Đồng sẽ đến U Đô xem sao." Chương Bất Tốn cười nói: "Tôi biết rồi, Quỷ Gia, yên tâm, tôi sẽ đưa người về an toàn." Tại một thành phố gần đó, Chương Khải Minh và Thiên Đồng mua vé xe đến U Đô, hai người định đi tàu hỏa đến đó.

Ngồi trong khoang tàu, Chương Khải Minh cuối cùng cũng nghe lại được giọng nói của hệ thống.

"Đinh, giá trị minh khí đã kết toán xong, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng 30 năm tuổi thọ." "Phát hiện thực lực của túc chủ sắp tăng trưởng chậm lại, hiện tại tiến hành nâng cấp hệ thống rút thưởng." "1%... 2%... 100%, nâng cấp hoàn thành, mời túc chủ tự mình trải nghiệm." Hệ thống rút thưởng lại được nâng cấp, cũng không biết có thay đổi gì, hy vọng là chuyện tốt.

Nhưng khi Chương Khải Minh mở giao diện hệ thống ra xem, sắc mặt lập tức âm trầm.

Bây giờ cơ hội rút thưởng đã đổi thành 10 năm một lần.

Nhìn vào 52 năm tuổi thọ, cũng chỉ có thể rút được 5 lần, mức tiêu hao đã tăng gấp mười lần.

Hệ thống chắc không phải đang chơi tôi đấy chứ, mỗi lần thấy tôi có dư dả chút tuổi thọ là lại bày trò.

Nhưng Chương Khải Minh suy nghĩ một lúc, chuẩn bị rút thử một lần, dù sao sau này cũng không thể không rút thưởng được.

Sau khi đổi lấy một cơ hội rút thưởng, nhìn vào 42 năm tuổi thọ còn lại, Chương Khải Minh đau lòng nhấn vào tùy chọn rút thưởng.

Lần này lại có cả hình ảnh, chẳng lẽ hệ thống đã nghe thấy lời phàn nàn của Chương Khải Minh sao?

Chỉ thấy giữa màn hình hệ thống xuất hiện một chiếc rương vàng, không lâu sau chiếc rương tự động mở ra.

Nhìn thấy vậy, Chương Khải Minh mặt đầy vạch đen, không phải là màn hình đen sao?

Sao lại có thứ này, đây không phải là phong cách của hệ thống.

Cứ tưởng hệ thống đã thay đổi tính nết, hóa ra không phải, chỉ là đổi một cách khác, cho một giao diện thao tác trong hộp đen thôi.

"Chúc mừng túc chủ, nhận được kỹ năng 《Quan Âm Thủ》." "《Quan Âm Thủ》: Kỹ năng bị động, thay đổi đôi tay của túc chủ, tăng thuộc tính khu tà, bách độc bất xâm." Theo lời giới thiệu của hệ thống, Chương Khải Minh cảm thấy hai tay đang dần nóng lên, đồng thời một số thứ màu đen bị bài trừ ra ngoài.

Khoảng năm phút sau, đôi tay đã hoàn thành quá trình biến đổi.

Sau khi rửa sạch vết bẩn trên đó, chúng trông như một đôi bàn tay bằng ngọc.

Nhìn sự thay đổi thần kỳ này, Chương Khải Minh cảm thấy việc

nâng cấp rút thưởng thật sự rất đáng giá.

Những thứ rút ra trước đây đa phần là tăng cường thuộc tính.

Bây giờ rút thưởng, càng giống như ban cho một đặc tính nhất định.

Nếu nói về giá trị, chắc chắn cái sau quý giá hơn.

Mặc dù điểm thuộc tính cơ bản không thay đổi, nhưng chiến lực lại tăng lên.

Có đôi tay này, sau này đối mặt với tống tử hay các loại tà vật, có thể hiệu quả hơn cả vũ khí, có thể dùng làm át chủ bài.

Anh ta đeo găng tay vào, che đi đôi tay của mình.

Sự thay đổi rõ ràng như vậy nên che đậy một chút, nếu không sẽ quá nổi bật.

Sáng hôm sau, hai người Chương Khải Minh đã đến ga tàu hỏa U Đô.

Vừa bước ra khỏi sân ga, họ đã thấy Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh hai cô gái.

Gặp mặt tự nhiên không thể thiếu một hồi lời ngon tiếng ngọt.

Đợi hai cô gái bình tĩnh lại, mọi người mới lên xe rời khỏi nhà ga.

Ngồi trên xe, Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, cha muốn gặp anh, hiện đang đợi ở Minh Nguyệt Phạn Điếm." Chương Khải Minh gật đầu: "Được thôi, tôi cũng lâu rồi chưa gặp nhạc phụ, nhân tiện thử rượu ngon của ông ấy, lần trước uống chưa đã." Nghe những lời này, hai cô gái bật ra tiếng cười như chuông bạc.

Nhìn ánh mắt của Chương Khải Minh, Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, muộn rồi, hôm qua cha đã giấu hết rượu ngon của ông đi rồi." Chương Khải Minh mặt đầy vạch đen, nhạc phụ cũng quá keo kiệt

rồi, không phải chỉ là hai bình rượu ngon thôi sao?

Thấy vẻ mặt uất ức của Chương Khải Minh, trong xe lại vang lên một tràng cười, không khí vui vẻ.

Bước vào Minh Nguyệt Phạn Điếm, vừa vào cửa đã thấy cha của Doãn Tân Nguyệt.

Lúc này ông đã hơn 60 tuổi, tóc bạc trắng, trông có chút khí chất tiên phong đạo cốt.

Tiến lên phía trước, Chương Khải Minh nói với Doãn Hạ Khôn: "Nhạc phụ, ngài khách sáo quá, lại ra tận đây nghênh đón?" "Không cần như vậy đâu, chỉ cần ngài chuẩn bị mấy bình rượu ngon là con vui rồi." Nghe vậy, mặt Doãn Hạ Khôn lập tức đen lại, không vui nói: "Đi sang một bên, lúc nào cũng nhòm ngó rượu của ta." "Lần trước để ngươi uống nhiều như vậy, lúc đi còn mang theo một ít, làm ta đau lòng muốn chết." Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, cuối cùng vào một phòng bao đã chuẩn bị sẵn thức ăn ngon.

Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh cũng không khách sáo, cứ như ở nhà, bảo mọi người ăn nhiều một chút.

Chương 131

Nhìn không khí vui vẻ trong phòng bao, Doãn Hạ Khôn cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Một lúc sau, Chương Khải Minh và Doãn Hạ Khôn ngồi ở phòng trà bên cạnh, chuẩn bị bàn bạc một số chuyện.

Doãn Hạ Khôn nói: "Khải Minh à, lần này ở lại lâu một chút nhé, Tân Nguyệt lâu rồi chưa về." Chương Khải Minh gật đầu: "Nhạc phụ, yên tâm đi, nếu Tân Nguyệt định ở lại U Đô, con sẽ định cư ở đây." "Còn về nhà bên kia, cũng không cần hai chúng ta lo lắng, có người sẽ quản lý." Nghe những lời này, Doãn Hạ Khôn càng vui hơn, cười nói: "Tốt, tốt, vậy để ta hỏi ý kiến Tân Nguyệt và Hoa Linh." "À đúng rồi, có một chuyện muốn bàn với con.

Gần đây có người nhờ ta làm trung gian, muốn gặp con." Chương Khải Minh do dự một chút, nói: "Nhạc phụ, mấy ngày gần đây có lẽ không được, con phải đi tìm một người." "Hay là thế này, ba ngày sau, lúc đó con sẽ cùng ngài đi xem, ngài thấy thế nào?" Doãn Hạ Khôn gật đầu: "Không vấn đề, vậy ba ngày sau, địa điểm thì ở Minh Nguyệt Phạn Điếm nhé." "Lần này ta thật sự không tiện từ chối, đám người đó đã tìm đến quan hệ, nên chỉ có thể làm phiền con thôi." Cười một tiếng, Chương Khải Minh nói: "Nhạc phụ, không cần khách sáo, đều là việc con nên làm." "Đi thôi, con dìu ngài về, bọn họ chắc đang chờ sốt ruột rồi." Trở về phòng bao, mọi người lại vui vẻ trò chuyện, cuối cùng Chương Khải Minh đã thành công.

Lại một lần nữa lừa được rượu ngon của Doãn Hạ Khôn, cũng không biết lát nữa ông có lại đau lòng không.

Nhưng rượu ngon đã uống rồi, cứ cho vào bụng trước đã.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Chương Khải Minh thức dậy, anh ta dẫn theo Thiên Đồng ra ngoài, thẳng tiến về hướng ngõ Hài Nhi.

Bây giờ anh ta có chút không thể chờ đợi được, chuẩn bị đi xem tình trạng hiện tại của Bối Lặc gia ra sao.

Sau khi hỏi thăm, Chương Khải Minh cuối cùng cũng đứng trước cửa số 12 ngõ Hài Nhi.

Nhìn căn nhà có chút cũ nát trước mắt, Chương Khải Minh nhíu mày.

Với gia sản của Bối Lặc gia, căn bản không nên sống trong căn nhà trước mắt này, nó quá cũ nát và nhỏ bé.

Tiến lên gõ cửa, không lâu sau một ông lão bước ra hỏi: "Xin hỏi ngài tìm ai?" Nghe giọng nói a thé, rồi nhìn dung mạo của ông ta, Chương Khải Minh nhận ra đây là tiểu thái giám từng theo bên cạnh Bối Lặc gia.

Thế là anh ta cười nói: "Tiểu Lý Tử, không nhận ra tôi rồi sao?

Nhìn kỹ lại tôi xem." Nhìn kỹ Chương Khải Minh, vẻ mặt của ông lão sững lại, sau đó vui mừng nói: "A, ngài là ông chủ Chương, không ngờ ngài vẫn không thay đổi chút nào, vẫn trẻ như vậy." Vỗ vai ông ta, Chương Khải Minh không vội vào trong, hạ giọng hỏi: "Chuyện gì thế này?

Bối Lặc gia lại sống ở đây sao?

Gặp khó khăn à?" Tiểu Lý Tử quay đầu nhìn lại, sau đó mặt mày ủ rũ nói: "Ông chủ Chương, ngài cũng biết trước đây loạn lạc thế nào rồi đấy." "Cho nên Bối Lặc gia mới biến thành bộ dạng bây giờ, tất cả đồ đạc đều bị đốt sạch, hiện tại Bối Lặc gia đang bị bệnh." Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh biến đổi, nói: "Đi, dẫn tôi vào xem." Theo sau Tiểu Lý Tử, vừa bước vào trong nhà, anh ta đã nghe thấy

một tràng ho khan dữ dội, giọng nói yếu ớt.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người đàn ông trung niên thân hình khô gầy đang lẳng lặng nằm trên giường sưởi, không phải Bối Lặc gia thì là ai?

Tiến lên vài bước, nhìn kỹ tình hình của ông ta, Chương Khải Minh hỏi: "Tiểu Lý Tử, người đã thành ra thế này rồi, sao không đưa đến bệnh viện?" Tiểu Lý Tử trực tiếp quỳ xuống đất, khóc lóc nói: "Ông chủ Chương, nô tài vô năng, cầu xin ngài cứu Bối Lặc gia." Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không do dự, trực tiếp bế Bối Lặc gia lên, đi ra ngoài.

Trên xe, Chương Khải Minh nói: "Nhanh, đến bệnh viện gần nhất, đừng để lỡ thời gian." Nhìn Bối Lặc gia thân hình gầy gò, Chương Khải Minh cảm thấy trong lòng có chút nghẹn ngào.

Một nhân vật phong lưu phóng khoáng năm xưa, lại bị giày vò thành ra thế này.

Tại bệnh viện, sau khi trải qua các cuộc kiểm tra, mới biết Bối Lặc gia chỉ bị cảm nhẹ.

Nguyên nhân khiến ông ta biến thành bộ dạng này, chủ yếu là do suy dinh dưỡng, cộng thêm tâm bệnh, cho nên mới bị kéo dài thành ra thế này.

Nghe vậy, Chương Khải Minh yên tâm hơn không ít, chỉ cần có thể chữa khỏi là không sao, may mà Chương Khải Minh đến kịp.

Tối, anh ta mang theo cơm canh đến phòng bệnh riêng.

Vừa vào cửa đã thấy Bối Lặc gia đã tỉnh.

Đặt đồ ăn sang một bên, Chương Khải Minh nói: "Bối Lặc gia, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?" Bối Lặc gia vùng vẫy muốn ngồi dậy, liền bị Chương Khải Minh giữ lại.

Ông ta thực sự quá yếu, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Sau khi nằm xuống, ông ta yếu ớt nói: "Ông chủ, không ngờ lại là ngài cứu ta, cảm ơn ngài." Xua tay, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng khách sáo, chúng ta có quan hệ thế nào chứ, năm xưa ngài cũng giúp tôi không ít." "Nhưng tôi phải nói, đã thành ra thế này rồi, đừng bận tâm đến những thứ vật ngoài thân nữa." "Hơn nữa, rõ ràng biết quan hệ của tôi với Minh Nguyệt Phạn Điếm, sao không để Tiểu Lý Tử đi tìm tôi?" Bối Lặc gia cười khổ một tiếng, nói: "Ai, vẫn luôn không nghĩ thông, sĩ diện hão, cho nên mới biến thành bộ dạng này." Nhìn bộ dạng yếu ớt của ông ta, Chương Khải Minh lấy cơm canh ra, nói: "Đây, để Tiểu Lý Tử đút cho ngài ăn một chút." "Còn những chuyện khác, đừng nghĩ nhiều nữa, trước tiên dưỡng tốt thân thể đã." Nhìn Bối Lặc gia đang ăn cơm, Chương Khải Minh thở dài một hơi.

Một người chưa đầy 50 tuổi, bây giờ trông đã như 80.

Những năm qua chắc đã chịu không ít khổ cực, mới khiến một người khỏe mạnh biến thành ra thế này.

Rời khỏi bệnh viện, Chương Khải Minh vẫn luôn nghĩ về chuyện của Bối Lặc gia, định giúp đỡ ông ấy.

Nhưng với tính cách của ông ấy, nếu không cho một lý do chính đáng, e rằng thật sự không thể chấp nhận.

Đột nhiên, trong lòng Chương Khải Minh nảy ra một ý, không phải ông ấy thích đồ cổ sao?

Vừa hay có thể mở một tiệm đồ cổ.

Đến lúc đó mời ông ấy làm đại chưởng quỹ, e rằng ông ấy sẽ đồng ý.

Có những thứ đó bầu bạn, tâm trạng cũng có thể tốt hơn một chút.

Trở về khách sạn Minh Nguyệt, vừa vào cửa đã thấy Doãn Tân

Nguyệt và Hoa Linh, trông hai người vừa mới đi mua sắm về.

Tiến lên phía trước, giúp hai người xách đồ, Chương Khải Minh nói: "Đi, về phòng trước, anh có chuyện muốn bàn với hai em." Trở về phòng, Chương Khải Minh hỏi: "Hai em dạo này thế nào, có muốn ở lại U Đô không?" Hai người nhìn nhau, sau đó gật đầu nói: "Bọn em đồng ý." Thấy hai người trả lời, Chương Khải Minh gật đầu, cũng đúng, cứ ở mãi trong thôn Mê Vụ cũng sẽ ngốc đi, nên ra ngoài đi đây đi đó.

Thế là anh ta nói: "Được, vậy gần đây chuẩn bị đi, trước tiên mua một căn nhà, tốt nhất là biệt thự." "Sau đó xem xét cửa hàng, anh định mở một tiệm đồ cổ, đến lúc đó mời Bối Lặc gia giúp đỡ." "À đúng rồi, nếu Hoa Linh muốn mở y quán, cũng làm luôn một thể, hai em bàn bạc với nhau đi, thế nào?" Nghe vậy, Hoa Linh vội vàng gật đầu nói: "Được ạ, em muốn mở y quán." Bên cạnh, Doãn Tân Nguyệt cũng nói: "Ừm, được, vậy gần đây em và Hoa Linh sẽ chọn một nơi tốt.

Thế còn nhà bên kia thì sao?" Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, nói: "Nhà cứ giao cho Chương Bất Tốn và sư huynh hai người quản lý là được rồi, chúng ta không cần lo lắng." Giải quyết xong chuyện này, Chương Khải Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã sắp xếp ổn thỏa.

Nhưng bây giờ còn một chuyện cần giải quyết, đó là chuyện đã hứa với Doãn Hạ Khôn, người còn chưa gặp.

Sáng hôm sau, Chương Khải Minh đến bệnh viện, nhìn thấy Bối Lặc gia đã hồi phục không ít, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Sau khi chào hỏi, ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Bối Lặc gia, lần này có chuyện muốn nhờ ngài." "Ngài cũng biết tôi làm nghề gì rồi đấy, những năm qua tôi lại kiếm được không ít đồ tốt, trước đây cũng không tiện bán ra." "Cho nên gần đây tôi định mở một tiệm

đồ cổ để bán những minh khí này.

Tôi không rành về những thứ này, cho nên muốn mời ngài làm đại chưởng quỹ, ngài thấy thế nào?" Nghe những lời này, Bối Lặc gia có chút động lòng.

Ông ấy thích ở cùng những món đồ cổ đó, nhưng lại có chút ngại ngùng.

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của ông ấy, Chương Khải Minh cười nói: "Thành công, vậy tôi coi như ngài đã ngầm đồng ý rồi nhé.

Cứ dưỡng bệnh cho tốt, sau khi khỏe lại tôi sẽ dẫn ngài đi xem tiệm đồ cổ." Không cho ông ta cơ hội từ chối, nói xong, Chương Khải Minh rời khỏi phòng bệnh, trong lòng đã giải quyết được một mối lo.

Vừa hay lúc đó có thể dùng tiệm đồ cổ làm một căn cứ, khi làm việc cũng tiện hơn một chút, chủ yếu là có thể che giấu nhân thủ.

Chương 132

Trở về Minh Nguyệt Phạn Điếm, Chương Khải Minh đi về phía một phòng bao, người cần gặp đã đến rồi.

Bước vào phòng bao, anh ta thấy bên trong có ba người đang nói chuyện, một trong số đó chính là Doãn Hạ Khôn.

Hai người còn lại thì một già một trẻ, ba người trông có vẻ nói chuyện rất hợp nhau, vừa nói vừa cười.

Thấy Chương Khải Minh bước vào, Doãn Hạ Khôn cười nói: "Được rồi, người cần tìm đã đến rồi.

Nào, để ta giới thiệu." Nói rồi, ông ta đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Vị này là con rể của ta, Chương Khải Minh, cũng chính là Quỷ Gia của giới bên ngoài." "Khải Minh, hai vị đối diện, người lớn tuổi hơn là Trần giáo sư, bên cạnh là tiểu Hồ, Hồ Bát." Chương Khải Minh bề ngoài không tỏ ra gì gật đầu, nhưng trong lòng lại hoang mang.

Hai người này đã đi cùng nhau, vậy lại tìm mình làm gì?

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, mọi người lại ngồi xuống, nhưng lần này đã biến thành bốn người.

Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, nể mặt Doãn Hạ Khôn, thế là hỏi: "Không biết hai vị tìm tôi có chuyện gì không?" Hai người nhìn nhau, sau đó Trần giáo sư nói: "Chương tiên sinh, lần này tìm ngài, chủ yếu là có một chuyện muốn nhờ ngài giúp đỡ." "Đội khảo cổ của chúng tôi lần này chuẩn bị đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành, cho nên muốn mời ngài giúp đỡ chúng tôi." Nghe vậy, Chương Khải Minh nói: "Trần giáo sư, nếu đã tìm tôi, vậy có nghĩa là ngài biết tôi làm nghề gì rồi phải không?" "Vậy ngài nghĩ dùng cái gì để mời tôi?

Vị Hồ Bát bên cạnh ngài, nếu tôi không đoán sai, hẳn là Mô Kim Giáo Úy, giúp ngài tìm Tinh Tuyệt cổ thành hẳn là không thành vấn đề, hà tất phải tìm tôi?" Nghe những lời này, hai người đều kinh ngạc, không ngờ Chương Khải Minh lại biết nhiều chuyện như vậy, điều này đã vượt ra ngoài dự liệu của họ.

Hồ Bát vội vàng đứng dậy nói: "Quỷ Gia, khách sáo rồi, không ngờ ngài lại chú ý đến một tiểu nhân vật như tôi." "Nói thật với ngài, lần này Trần giáo sư tìm ngài là do tôi đề cử.

Tôi cảm thấy thực lực của mình không đủ để bảo vệ những người trong đội khảo cổ." Gật đầu, Chương Khải Minh đưa tay phải xuống, ra hiệu cho Hồ Bát ngồi xuống nói chuyện, sau đó trầm tư.

Nói thật, Tinh Tuyệt cổ thành Chương Khải Minh thực sự không muốn đi.

Mộc Trần Châu bên trong còn chưa được lấy đi, bây giờ đi quấy rầy.

Vậy thì chỉ có một kết quả, đó là giết chết Tinh Tuyệt nữ vương, nếu không căn bản không thể thoát khỏi lời nguyền.

Còn đi cùng với đội khảo cổ?

Đó không phải là đang đùa sao?

Làm gì có minh khí nào để lấy?

Thế là Chương Khải Minh nói: "Trần giáo sư, không phải tôi không hợp tác với ngài, trước tiên tôi muốn hỏi một vấn đề." "Tôi làm ăn sòng phẳng, mặc dù ngài và nhạc phụ của tôi là bạn tốt, nhưng tôi làm việc có nguyên tắc của mình." "Nếu tôi hợp tác với ngài, tôi có thể nhận được lợi ích gì?

Minh khí?

Tiền bạc?

Hay thứ khác?" Nghe những lời này, Trần giáo sư nói: "Lần hành động khảo cổ này của chúng tôi, kinh phí rất dồi dào, ngài thấy 5 vạn thế nào?" Nghe xong, Chương Khải Minh khinh thường nhìn Trần giáo sư, thấy vẻ mặt chân thành của ông ta, anh ta bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, nói: "Trần giáo sư, xem ra ngài không hiểu tôi rồi.

Hay là thế này đi." "5 vạn, cũng chỉ là giá của hai món minh khí trong nhà tôi, minh khí như vậy tôi có mấy ngàn món." Những năm trước, minh khí mà Chương Khải Minh kiếm được đa phần đều được cất giữ ở thôn Vụ, cộng thêm giá minh khí hiện tại đang tăng, thật sự không phải nói khoác.

"Cho nên, Trần giáo sư, ngài đừng nói nữa.

Chúng ta hãy ăn xong bữa cơm này một cách vui vẻ, coi như kết giao một người bạn." Nhìn Trần giáo sư và Hồ Bát đang lúng túng, nhanh chóng ăn xong rồi cáo từ, Chương Khải Minh buồn cười lắc đầu.

Doãn Hạ Khôn bên cạnh đảo mắt một vòng, cười nói: "Khải Minh à, vừa rồi con nói có nhiều minh khí như vậy đều là thật sao?" Nhìn vẻ mặt của ông ta, Chương Khải Minh biết không có chuyện tốt, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

Quả nhiên, Doãn Hạ Khôn nói thẳng: "Khải Minh à, xem ra một thời gian nữa Minh Nguyệt Phạn Điếm có một buổi đấu giá, con thấy thế nào?" Thôi rồi, bị nhắm trúng rồi, nhưng cũng không phải chuyện khó.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được, nhạc phụ, những minh khí bình thường ngài đừng để ý nữa, con sẽ đưa cho ngài ba món để làm vật phẩm chủ chốt." "Còn những thứ khác con định mở một tiệm đồ

cổ, đến lúc đó vừa hay dùng được, ngài thấy thế nào?" Doãn Hạ Khôn có được thu hoạch bất ngờ, hài lòng gật đầu: "Không tệ, Khải Minh à, con hiểu ta đấy." Từ biệt Doãn Hạ Khôn, Chương Khải Minh trở về phòng, chuẩn bị thức ăn mang theo cho Nộ Tình.

Sau đó anh ta rơi vào trầm tư, cảm thấy chuyện hôm nay chắc vẫn chưa xong, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng nếu không lấy ra chút gì đó để đổi, họ tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Ở Tinh Tuyệt có không ít đồ tốt.

Thời gian trôi qua, nửa tháng đã qua, biệt thự đã mua xong, minh khí cũng đã được đặt trong kho của biệt thự.

Hôm nay là ngày tiệm đồ cổ trang trí xong, mọi người chuẩn bị đi xem thử.

Tại một con phố đồ cổ, mọi người xuống xe đi bộ vào trong.

Cách đó không xa là một tiệm đồ cổ ba tầng đã được trang trí xong.

Bước vào bên trong, chỉ thấy toàn bộ nội thất đều là kết cấu gỗ cổ kính, trông rất cao cấp.

Đi dạo một vòng, mọi người đều hài lòng.

Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, nói: "Sau này nơi này sẽ gọi là Trân Phẩm Các." "Bối Lặc gia là đại chưởng quỹ, mọi chuyện đều giao cho ngài phụ trách, chúng ta là người ngoại đạo không can thiệp." Tất cả mọi người đều gật đầu, dù sao những thứ này mọi người đều không rành.

Bối Lặc gia bên cạnh hôm nay lại mặc áo dài, trông rất quý phái, ra dáng một chuyên gia.

Ông ta cười nói: "Được, sau này nơi này giao cho ta, đến lúc đó chắc chắn sẽ không làm ngài thất vọng." "À đúng rồi, không biết khi nào thì minh khí được đưa đến?

Có bảng hiệu rồi, chúng ta phải chuẩn bị khai trương thôi." Chương Khải Minh cười nói: "Minh khí đã sớm được đưa đến U Đô rồi, đến lúc đó Bối Lặc gia cứ tự mình đến chọn là được." "Còn về bảng hiệu, chiều nay sẽ được đưa đến.

Về việc khai trương, cũng giao hết cho ngài, tôi không tham gia." Lần này, Chương Khải Minh quyết định không can thiệp vào bất cứ chuyện gì, chuyện phiền phức quá nhiều, đau đầu.

Nhìn Bối Lặc gia định phản đối, Chương Khải Minh vội vàng dẫn người bỏ chạy, để lại Bối Lặc gia dở khóc dở cười.

Nhìn căn phòng yên tĩnh trong chốc lát, ông ta nói với Tiểu Lý Tử: "Thôi rồi, bây giờ thật sự phải đi làm thuê cho người ta, thay đổi nhanh quá." Tiểu Lý Tử cười đáp: "Bối Lặc gia, tôi thấy ông chủ Chương tin tưởng ngài, cho nên mới không quản.

Sau này ngài sẽ không phải chịu khổ nữa." Một đôi chủ tớ rơi vào im lặng, có lẽ là đang nhớ lại những khổ cực đã trải qua trước đây.

Bên kia, Chương Khải Minh và mọi người vừa về đến Minh Nguyệt tửu điếm, liền gặp Trần giáo sư và Hồ Bát.

Quả nhiên, chuyện này họ sẽ không bỏ cuộc, nhưng không biết lần này có bao nhiêu phần chắc chắn.

Lần này Chương Khải Minh là để đưa minh khí cho Doãn Hạ Khôn, không ngờ lại gặp Trần giáo sư và Hồ Bát.

Chương 133

Nhưng đã gặp rồi, cũng không tiện trực tiếp bỏ đi, thế là Chương Khải Minh dẫn theo mấy người tiến lên chào hỏi.

Một lúc sau, Doãn Hạ Khôn cũng xuất hiện.

Sau khi chào hỏi xong, ông ta liền nhìn chằm chằm vào ba chiếc hộp trong tay Thiên Đồng.

Ông ta có chút vui mừng nói: "Khải Minh, minh khí chủ chốt đây sao?

Mau, mau cho ta xem đồ tốt." Nói rồi, ông ta định ra tay cướp, nhưng may mắn bị Doãn Tân Nguyệt ngăn lại.

Ở đây nhiều người như vậy không tiện.

Doãn Tân Nguyệt khuyên: "Cha, chúng ta tìm một phòng bao rồi hãy xem, ở đây đông người quá." Được nhắc nhở, Doãn Hạ Khôn mới phản ứng lại, nói: "Đúng, đúng, có chút vội vàng quá, mọi người theo ta đi." "Lão Trần, cũng đi cùng đi, nhân tiện giúp ta xem đồ có tốt không, đừng để thằng nhóc này lừa ta." "Ta nói cho các người biết, thằng nhóc này không phải thứ tốt lành gì đâu, mỗi lần đều lừa rượu ngon của ta uống..." Chương Khải Minh đi phía sau nghe mà mặt đầy vạch đen.

Hoa Linh bên cạnh cười nói: "Phu quân, anh bị ghi hận rồi." Doãn Tân Nguyệt cũng cười khúc khích nói: "Phu quân, anh nên tránh xa cha em một chút, hiện tại ông ấy đang đau lòng vì mấy bình rượu ngon đó đấy." "Hôm đó uống xong, ông ấy hối hận lắm." Ai, cái ông nhạc phụ này, lúc uống không phải rất vui vẻ sao?

Bây giờ lại lật mặt không nhận người rồi?

Không ai chú ý, Hồ Bát phía sau lúc này mắt đang trợn tròn.

Hai người vợ ư?

Mà lại hòa hợp như vậy?

Anh ta vội vàng tự véo mình, phát hiện không phải là đang mơ.

Sao có thể chứ?

Chẳng lẽ bây giờ cho phép lấy hai vợ rồi sao, sao mình không biết tin này nhỉ?

Không được, phải về hỏi cho kỹ.

Chương Khải Minh đâu biết được suy nghĩ của Hồ Bát lúc này, hiện tại anh ta chỉ đợi xem xong minh khí rồi rời khỏi nơi đau lòng này.

Trong phòng bao, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, đặt đồ lên bàn đi, xem nhạc phụ của tôi sốt ruột thành ra thế nào rồi?" Nghe vậy, mặt già của Doãn Hạ Khôn đỏ lên, trong phòng bao vang lên tiếng cười nhẹ.

Khi Thiên Đồng mở ba chiếc hộp ra, để lộ đồ sứ bên trong, Doãn Hạ Khôn và Trần giáo sư đều hít một hơi khí lạnh.

Sau đó, hai ông già trực tiếp lao đến trước bàn, cẩn thận xem xét minh khí trong ba chiếc hộp.

Thấy vậy, Chương Khải Minh đắc ý nói: "Nhạc phụ, thế nào, con đủ nghĩa khí chứ?

Yên tâm, con sẽ không uống rượu ngon của ngài không đâu." "Ba món đều là đồ sứ Nhữ diêu thời Tống, một chiếc bút tẩy, một chiếc bát hoa sen, và một chiếc lư hương." Nhưng hai người kia căn bản không có phản ứng, tâm tư đều đặt hết vào đồ sứ.

Thôi rồi, phí công nói.

Rất lâu sau, hai ông già mới thở phào một hơi dài.

Doãn Hạ Khôn yên tâm nói: "Hú, không sai, đều là hàng thật, ta yên tâm rồi." Chương Khải Minh nghe vậy suýt nữa hộc máu.

Lời này, chẳng lẽ mình có thể dùng đồ giả để lừa ông sao?

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh ngại ngùng nói: "Cha, cha nói gì vậy?" Nhìn Doãn Hạ Khôn đang cười gượng, Chương Khải Minh cũng không nói gì nữa.

Thôi, ai bảo người ta là nhạc phụ chứ, nhịn đi.

Lúc này, Trần giáo sư bên cạnh lên tiếng: "Chương tiên sinh, lần này tôi tin lời ngài nói lần trước rồi." "Thật không ngờ, lại có đồ Nhữ diêu được bảo quản tốt như vậy, mỗi món đều là tinh phẩm, chuyến đi này không uổng công." Chương Khải Minh quay đầu, cười nói: "Trần giáo sư, với quan hệ của ngài và nhạc phụ tôi, tôi không cần thiết phải nói dối." "Hơn nữa..." Nói đến đây, Chương Khải Minh định nhìn về phía Doãn Hạ Khôn, nhưng quay đầu lại thì không thấy người đâu, đồ sứ cũng biến mất.

Nhìn vẻ mặt của anh ta, Doãn Tân Nguyệt ngại ngùng nói: "Phu quân, cha ôm ba món đồ sứ chạy mất rồi." Chạy, chạy rồi?

Thao tác gì vậy?

Chẳng lẽ mình có thể mang minh khí đi lại sao?

Cười khổ lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Quên đi, không nói đến nhạc phụ tôi nữa, Trần giáo sư có ý gì cứ nói." Một lúc sau, trong phòng chỉ còn lại Chương Khải Minh, Trần giáo sư và Hồ Bát, những người khác đều đã ra ngoài chơi.

Sau đó nghe Trần giáo sư nói: "Chương tiên sinh, chuyện của ngài tôi đã về báo cáo với lãnh đạo, họ muốn gặp ngài một lần." "Họ bảo tôi nói với ngài, Thất hào cũng đã về rồi, sẽ hợp tác cùng ngài." Thất

hào?

Không ngờ hắn ta cũng đã về rồi?

Xem ra nơi mà Trần giáo sư làm việc đã bị kiểm soát.

Nhưng, nếu là hợp tác, cũng không phải là không được, xem xem có lợi ích gì không đã, vậy thì đi xem thử.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được, vừa hay tôi cũng có chuyện muốn hỏi Thất hào, vậy tôi sẽ đi cùng các vị một chuyến." Anh ta nói lại tình hình với hai cô vợ, sau đó Chương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng xuất phát.

Ngồi trên xe, Chương Khải Minh phát hiện Hồ Bát cứ thỉnh thoảng lại nhìn mình, dường như có chuyện muốn hỏi.

Chương Khải Minh cười nói: "Hồ Bát, cứ nhìn trộm tôi làm gì?

Tôi lại không phải tiểu cô nương, có chuyện gì cứ hỏi đi." Hồ Bát do dự một lúc, rồi hỏi: "Quỷ Gia, vừa rồi hai vị kia đều là phu nhân của ngài sao?

Bây giờ như vậy có được không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh bật cười, tưởng chuyện gì?

Hóa ra là chuyện này.

Chương Khải Minh cười nói: "Không sai, hai vị đó đều là phu nhân của tôi.

Nhưng đừng nghĩ nhiều quá, bây giờ đương nhiên là không cho phép." "Nhưng lúc tôi kết hôn chưa có quy định đó.

Đừng thấy tôi trẻ, năm nay tôi đã hơn bốn mươi rồi, cho nên hiểu rồi chứ?" Nghe vậy, Hồ Bát trong lòng tính toán một chút, hơn bốn mươi?

Vậy không phải là kết hôn vào thời chiến tranh sao?

Nhưng nhìn bộ dạng của Chương Khải Minh, cũng không giống người ở độ tuổi đó?

Chương 134

Có gì đó không đúng?

Nhìn vẻ mặt không tin của Hồ Bát, Chương Khải Minh nói: "Cậu có thể hỏi Trần giáo sư, xem vợ tôi năm nay bao nhiêu tuổi?" Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Hồ Bát, Trần giáo sư nói: "Chương tiên sinh không nói dối đâu, chuyện thắp thiên đăng ở Minh Nguyệt Phạn Điếm năm đó chắc cậu biết chứ?" Thấy Hồ Bát gật đầu, Trần giáo sư tiếp tục nói: "Nhân vật chính trong vụ thắp thiên đăng chính là Chương tiên sinh bên cạnh tôi, còn người phụ nữ cao hơn một chút mà cậu thấy chính là đại tiểu thư nhà họ Doãn năm đó, Doãn Tân Nguyệt." Nghe Trần giáo sư giải thích, Hồ Bát cuối cùng cũng tin, nhưng cú sốc mà anh ta phải chịu không nhỏ.

Mình trẻ như vậy, lại trông còn già hơn cả Chương Khải Minh, cả người đều có chút tự kỷ.

Chương Khải Minh cười khúc khích nhìn Hồ Bát, cảm thấy người này khá thú vị, rất thật thà.

Không lâu sau, xe chạy vào một sân lớn, bên ngoài có tấm biển ghi "Viện Nghiên Cứu Khảo Cổ U Đô".

Mấy người vừa xuống xe, đã thấy phía trước có hai người đi ra đón, một trong số đó là Thất hào.

Đến gần, Thất hào cười nói: "Quỷ Gia, chúng ta lại gặp nhau rồi, lần này có chuyện phải làm phiền ngài rồi." Chương Khải Minh gật đầu: "Thất hào, chúng ta cũng là người quen rồi, không cần khách sáo như vậy, lát nữa có gì cứ nói thẳng là được." "Bất kể có hợp tác được hay không, tôi đều sẽ cho các người một câu trả lời rõ ràng." Mọi người cười nói đi vào tòa nhà của viện nghiên cứu, sau đó vào

một phòng họp.

Mọi người ngồi xuống xong, Thất hào giới thiệu: "Quỷ Gia, vị bên cạnh tôi là viện trưởng của viện nghiên cứu này, họ Giang." "Lúc đầu, tôi chủ yếu là muốn đến nơi của Tinh Tuyệt nữ vương để lấy một món đồ." "Nhưng sau đó tôi nghe nói, Trần giáo sư đã chủ động tìm ngài, cho nên tôi mới muốn cùng ngài bàn bạc về việc hợp tác." Chương Khải Minh gật đầu: "Nếu là hợp tác, cũng không phải là không thể, nhưng các người biết tôi rồi đấy, tôi ra giá cao, xem thành ý của các người thế nào." Thất hào suy nghĩ kỹ một chút, nói: "Quỷ Gia, minh khí thu được lần này, hai nhà chúng ta mỗi bên một nửa, thế nào?" Nghe vậy, Chương Khải Minh không nói gì, Trần giáo sư bên cạnh đứng dậy, nói: "Giang sở, chúng ta không thể làm vậy được?" Giang sở vẫn luôn im lặng lắc đầu nói: "Lão Trần, đừng vội, đừng nói gì cả, sau này sẽ giải thích cho ông." Trần giáo sư tuy không phục, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, thế là đành tức giận ngồi xuống.

Chương Khải Minh thì đang suy nghĩ mục đích của Thất hào, trong mộ Tinh Tuyệt nữ vương có cái gì?

Lại đáng để bỏ ra cái giá lớn như vậy.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghĩ đến quan tài thần mộc, mục đích của hắn ta có lẽ là thứ đó.

Thế là, Chương Khải Minh thăm dò: "Có thể, nhưng quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương phải thuộc về tôi, nếu không thì miễn bàn." Giọng nói vừa dứt, sắc mặt của Thất hào liền thay đổi.

Nhóc con, còn chơi trò tâm kế với ta, còn non lắm, không biết anh đây có hack à?

Sắc mặt của Thất hào âm u bất định thay đổi, rất lâu sau, hắn ta thở ra một hơi dài nói: "Không hổ là Quỷ Gia, trực tiếp nắm được điểm yếu của tôi.

Ngài ra điều kiện đi." Chương Khải Minh cười một tiếng nói: "Nếu bài tẩy đã bị tôi lật rồi, vậy thì minh khí toàn bộ thuộc về tôi." "Đổi lại, tôi có thể tặng các người một thông tin, đảm bảo không thiệt, suy nghĩ đi." Bây giờ, hai bên đàm phán đã biến thành Chương Khải Minh và thế lực đứng sau Thất hào, còn về Trần giáo sư, đã không còn quyền lên tiếng nữa.

Ngồi ở bên cạnh, Hồ Bát nhìn Chương Khải Minh đàm phán không những chiếm thế thượng phong, mà còn dám sư tử ngoạm, trong mắt lóe lên ánh sáng thần bí, cũng không biết đang nghĩ gì.

Thất hào cũng không làm Chương Khải Minh thất vọng, chỉ suy nghĩ một lúc, cười khổ nói: "Quỷ Gia, ngài thắng rồi." "Vậy chúng ta quyết định như vậy, đồ vật bên trong, ngoại trừ quan tài, những thứ khác đều thuộc về ngài." "Nhưng hành động phải nhanh, tôi cần nhanh chóng mang đồ vật ra ngoài, ngài thấy thế nào?" Xem ra vị kia thật sự không còn nhiều thời gian, lại vội vàng chuẩn bị quan tài như vậy.

Chương Khải Minh gật đầu: "Có thể, chỉ cần người của tôi đến đủ, chúng ta có thể xuất phát." "Nhưng vấn đề xe cộ các người phải phụ trách giải quyết.

Ngoài xe việt dã thông thường, tôi cần mấy chiếc xe tải." Những chuyện nhỏ này đều dễ giải quyết, Thất hào hào phóng đồng ý, căn bản không cần suy nghĩ.

Bàn xong chính sự, Chương Khải Minh hỏi: "Thất hào, đại ca tôi thế nào rồi?

Bây giờ họ đều đã rời đi chưa?" Nghe vậy, Thất hào do dự một lúc, nói: "Sau khi ngài đi, mọi người lại hành động thêm một lần nữa." "Nhưng lần hành động đó, mọi người tổn thất có chút thảm trọng.

Hiện tại tất cả đều đã rời đi, mọi người đều về dưỡng thương rồi." Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, thật là, cứ nhất quyết

phải hành động lần nữa, đó không phải là đi nộp mạng sao?

Thế là Chương Khải Minh thản nhiên nói: "Thật không nghe khuyên, đáng đời, không bị kẹt lại hết ở trong đó đã là may mắn lắm rồi." Nói xong, Chương Khải Minh cũng không ở lại lâu, trực tiếp dẫn theo Thiên Đồng rời đi.

Trở về Minh Nguyệt Phạn Điếm, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, em thấy rồi đó, người như Thất hào rất hữu dụng." "Mặc dù tâm cơ sâu, nhưng đã học được cách thỏa hiệp, cho nên những điều kiện tôi đưa ra hắn ta đều sẽ đồng ý." Thiên Đồng gật đầu: "Vâng, em thật sự không ngờ, Thất hào lại đồng ý điều kiện của ngài." "Quỷ Gia, Thất hào bây giờ có phải tâm đã có chút rối loạn không?

Em cảm thấy hắn ta dường như rất hoảng loạn." Chương Khải Minh liếc nhìn Thiên Đồng một cái, cười nói: "Được, có tiến bộ rồi, em nói không sai, bây giờ hắn ta đã sợ rồi." "Nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, chúng ta phải cẩn thận đề phòng, không thể tin tưởng hoàn toàn." "Đi đi, gọi điện cho chú Bất Tốn, bảo chú ấy dẫn người đến, chuẩn bị xuống mộ." Nếu đã quyết định đi, vậy thì phải chuẩn bị thật chu toàn, lần này phải mang hết tất cả minh khí ra ngoài.

Trong văn phòng, vừa vào cửa đã thấy Doãn Hạ Khôn đang thưởng thức ba món đồ sứ Nhữ diêu, say mê vô cùng.

Chương Khải Minh ho một tiếng, làm ông ta giật mình tỉnh lại, sau đó nói: "Nhạc phụ, mấy ngày nữa con có lẽ phải xuất phát rồi." "Ở nhà, Tân Nguyệt và Hoa Linh phải nhờ ngài chăm sóc.

Lần này thời gian có thể sẽ lâu hơn một chút." Buông đồ sứ Nhữ diêu xuống, Doãn Hạ Khôn nghiêm túc hỏi: "Con đồng ý lời mời của lão Trần rồi à?

Đây không phải là tính cách của con?" Chương Khải Minh cười nói: "Trần giáo sư không đủ tầm, con đã trực tiếp đàm phán với người

đứng sau ông ta rồi." "Đến lúc đó, minh khí bên trong toàn bộ thuộc về con, họ chỉ lấy một món đồ thôi." Nghe những lời này, Doãn Hạ Khôn trợn to mắt, nói: "Con điên rồi à, sao họ lại có thể đồng ý điều kiện như vậy?" "Khải Minh, con phải cẩn thận đấy, không chừng họ sẽ có ý đồ khác, dù sao chuyện này có chút quá khó tin." Gật đầu, Chương Khải Minh bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, nhạc phụ, con hiểu đám người này, cho nên đã sớm có sự chuẩn bị." "Đến lúc đó ai chịu thiệt còn chưa biết đâu.

Có một số chuyện ngài không biết nội tình, con cũng không có cách nào nói rõ." Doãn Hạ Khôn hiểu ý gật đầu, sau đó nói: "Được, hai đứa nhỏ có ta chăm sóc, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." "Ngược lại là con, ra ngoài nhất định phải cẩn thận một chút.

Đi, lát nữa chúng ta ăn một bữa thật ngon, tiễn con lên đường." Chương Khải Minh vui vẻ đi theo sau, để xem rượu của ông hôm nay có giữ được không.

Một bữa tối ấm cúng, cộng thêm mấy bình rượu ngon của Doãn Hạ Khôn, Chương Khải Minh ăn rất thoải mái.

Không biết ngày mai tỉnh rượu, Doãn Hạ Khôn sẽ lại đau lòng bao lâu.

Những ngày tiếp theo, Chương Khải Minh cẩn thận chuẩn bị cho chuyến đi, tất cả mọi thứ đều phải chuẩn bị một ít.

Chương Bất Tốn cũng đã dẫn người đến U Đô.

Lần này anh ta mang theo không ít người, dù sao cũng có nhiều minh khí cần vận chuyển.

Ngay trước khi mọi người chuẩn bị xuất phát, một chuyện đột ngột xảy ra, làm đảo lộn kế hoạch của Chương Khải Minh.

Chương Nhật Sơn lại lén lút tìm đến, bị thương không nhẹ, vừa

nhìn thấy Chương Khải Minh đã ngất đi.

Anh ta vội vàng đưa người vào trong.

Qua chẩn đoán của Hoa Linh, tình hình không quá nghiêm trọng, chủ yếu là mất máu quá nhiều.

Nhưng lòng Chương Khải Minh lại nặng trĩu.

Chương Nhật Sơn bị thương, vậy Chương Khải Sơn thì sao?

Tại sao không đi cùng?

Nhưng bây giờ Chương Khải Minh cũng không có cách nào hay, chỉ có thể từ từ chờ đợi.

Chỉ khi Chương Nhật Sơn tỉnh lại, mới có thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì Chương Nhật Sơn gặp tai nạn bất ngờ, hành động của Chương Khải Minh phải trực tiếp hoãn lại, Thất Hào thì vội vã hỏi thăm tình hình.

Ngồi trong phòng khách, Thất Hào hỏi: "Quỷ Gia, không phải mấy ngày trước đã chuẩn bị xong rồi sao?

Lẽ ra hôm nay xuất phát, sao lại trì hoãn thời gian hành động vậy?" Chương Khải Minh lúc này thực ra đang nghi ngờ vết thương của Chương Nhật Sơn là do kẻ đứng sau lưng Thất Hào ra tay, nhưng không có bằng chứng.

Chương 135

Hắn nhìn Thất Hào một cách sâu xa, thản nhiên nói: "Tôi cũng đã định xuất phát rồi, nhưng có người không cho tôi đi." Nhìn vẻ mặt của Thất Hào, Chương Khải Minh nói thẳng: "Hôm qua Chương Nhật Sơn tìm tôi, bị trọng thương.

Là ai ra tay?" Thất Hào vừa nghe đã biết có chuyện, chuẩn bị ra tay thanh trừng sự việc, chắc chắn không thể giấu được Chương Khải Minh.

Bây giờ Chương Nhật Sơn bị thương, người có hiềm nghi lớn nhất chính là hắn.

Ngay lập tức, sắc mặt Thất Hào trở nên vô cùng khó coi, nói thẳng: "Quỷ Gia, tôi dùng điện thoại của ngài một lát.

Tôi sẽ hỏi kỹ tình hình, nếu chuyện này đúng là do người của tôi làm, tôi nhất định sẽ cho ngài một lời giải thích thỏa đáng." Hắn biết rõ con người của Chương Khải Minh, tuy vẻ ngoài không quan tâm đến điều gì, nhưng lại rất xem trọng Chương Khải Sơn và Chương Nhật Sơn.

Nếu không có một câu trả lời thỏa đáng, chưa nói đến việc hợp tác về sau có thành hay không, e rằng sau này nếu hắn hành động một mình cũng sẽ bị Chương Khải Minh phá hoại, mọi chuyện sẽ rất khó khăn.

Nhìn Thất Hào trực tiếp gọi điện thoại ngay trước mặt mình, Chương Khải Minh có chút hoang mang, chẳng lẽ thật sự không phải hắn ra tay?

Nhưng cứ xem tình hình trước đã, nếu thật sự là hắn làm, muốn có quan quách thần mộc thì cứ nằm mơ đi.

Không lâu sau, Thất Hào liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán.

Đặt điện thoại xuống, Thất Hào nói: "Quỷ Gia, chuyện này không liên quan đến tôi, nhưng ngược lại tôi đã thu được một chút tin tức.

Người tập kích Chương Nhật Sơn hình như là người của Vương gia, ra tay ở ngoại thành U Đô." Vương gia?

Lũ người này thật sự không biết từ bỏ.

Mấy năm nay, Chương Khải Minh cũng đã gặp phải mấy lần, nhưng đều đã bị giải quyết.

Chương Khải Minh nói: "Được, cảm ơn tin tức của anh.

Yên tâm đi, Chương Nhật Sơn ngày mai, à không, tối nay sẽ tỉnh lại.

Đến lúc đó tôi sẽ giao phó một vài việc, chúng ta ngày mai xuất phát đúng giờ, lần này chắc chắn sẽ không trì hoãn nữa." Nghe lời hứa của Chương Khải Minh, Thất Hào cuối cùng cũng yên tâm, cười nói: "Được, Quỷ Gia, vậy ngày mai gặp lại." Nhìn bóng lưng Thất Hào rời đi, Chương Khải Minh cau mày suy nghĩ về chuyện của Vương gia.

Vào thời điểm quan trọng này, người của Vương gia lại ra tay, đây không phải là điềm tốt.

Chuyến đi lần này là đến Tinh Tuyệt, nơi đó hình như cũng có tồn tại của rắn, không biết Vương gia có tham gia vào không?

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh có chút đứng ngồi không yên, nếu thật sự bị người của Vương gia bám theo sau lưng thì sẽ rất bị động.

Thế là hắn gọi Chương Bất Tốn đến, nói: "Bất Tốn, hôm nay các cậu xuất phát trước, sau khi đến nơi thì đừng lộ diện.

Cố gắng bám theo phía sau tôi, cẩn thận một chút, có thể sẽ có

những kẻ khác theo dõi tôi.

Nhiệm vụ tiếp theo của các cậu là đối phó với những kẻ địch có thể bám theo sau, mọi việc phải hết sức cẩn thận." Chương Bất Tốn gật đầu, rồi hỏi: "Quỷ Gia, sau này chúng ta liên lạc thế nào?" Chương Khải Minh lắc đầu: "Không, chúng ta không liên lạc, các cậu cứ ẩn mình trong bóng tối là được, đến khi tới đích cuối cùng chúng ta sẽ hội hợp." Nhìn Chương Bất Tốn dẫn người rời đi, Thiên Đồng bên cạnh hỏi: "Quỷ Gia, ngài có cẩn thận quá không?" Nhìn Thiên Đồng đang bối rối, Chương Khải Minh nói với giọng điệu sâu sắc: "Thiên Đồng, hãy nhớ kỹ, bất kể sức mạnh của chúng ta có lớn đến đâu, khi gặp kẻ địch cũng đừng bao giờ đánh giá thấp chúng.

Nếu không, không biết lúc nào sẽ lật thuyền trong mương, hiểu chưa?" Thiên Đồng gật đầu: "Con biết rồi, Quỷ Gia." Đến tối, Chương Nhật Sơn cuối cùng cũng tỉnh lại, chỉ có điều trông hơi yếu, cần phải tĩnh dưỡng.

Hắn chống người dậy, điều chỉnh tư thế rồi nói: "Quỷ Gia, Phật Gia phái tôi đến.

Ngài ấy nghe chuyện ngài hợp tác với Thất Hào nên bảo tôi đến nói vài điều, nhưng không ngờ lại gặp phải người của Vương gia trước khi vào thành, chịu thiệt lớn rồi." Gật đầu, xem ra Thất Hào không nói dối, thật sự là Vương gia ra tay, mà ra tay cũng khá tàn nhẫn.

Chương Khải Minh hỏi: "Chuyện hợp tác với Thất Hào có vấn đề gì sao?

Cần phải đặc biệt chạy đến một chuyến?" Chương Nhật Sơn nghiêm túc nói: "Phật Gia bảo tôi nói cho ngài biết về tính đặc thù của cái quan quách đó, nếu cần thiết, cố gắng hủy nó đi." Chương Khải Minh lúc này mới bừng tỉnh, thì ra là lo lắng về hiệu quả của thần

mộc, xem ra tin tức của anh ta cũng nhanh nhạy đấy.

Nhưng suy nghĩ của Chương Khải Minh có chút khác biệt, cho dù dùng quan quách thần mộc bảo vệ tốt thi thể thì sao chứ?

Cuối cùng quan quách chẳng phải sẽ bị cướp đi sao?

Thật sự tin rằng cổ lâu của Trương gia có thể khiến người ta sống lại à?

Nếu đơn giản như vậy, Trương gia sao lại rơi vào tình cảnh hiện tại, thật là lo lắng thừa thãi.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Chương Phó quan, anh cứ dưỡng thương cho tốt trước đi, sau khi về thì nói với đại ca.

Dù là quan quách thần mộc cũng không thể làm người ta sống lại, chỉ có thể giữ cho xác thịt không bị phân hủy mà thôi.

Cổ lâu của Trương gia không thần kỳ như họ nghĩ đâu, những người đó cuối cùng rồi sẽ thất vọng." Nghe vậy, Chương Nhật Sơn kinh ngạc hỏi: "Quỷ Gia, ngài biết bí mật bên trong cổ lâu của Trương gia sao?

Vậy tại sao…?" Chương Khải Minh cười nói: "Tại sao không nói cho đại ca?

Để anh ta từ bỏ kế hoạch?

Tại sao tôi phải để đại ca từ bỏ chứ?

Phải biết rằng, giá trị duy nhất của anh ta bây giờ chính là nó, nếu mất đi thì sẽ rất nguy hiểm.

Được rồi, đừng nói nhiều nữa, những lời sau này cứ giữ trong bụng đi, đừng nói ra ngoài." Chương Nhật Sơn ngơ ngác gật đầu: "Vâng, Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi sẽ không nói, kể cả với Phật Gia." Khi Chương Khải Minh chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên nhớ đến chiếc

nhẫn không có chủ nhân kia.

Thế là hắn quay người lại nói: "Có một nhiệm vụ giao cho anh, không biết anh có hứng thú không?" Chương Nhật Sơn sững người một lúc, rồi gật đầu: "Quỷ Gia, ngài cứ nói thẳng." Chương Khải Minh lấy chiếc nhẫn đó ra, nói: "Đây là đồ của Trương gia, chiếc nhẫn này đại diện cho hệ thống tình báo của Trương gia.

Sau này tôi cần từ từ phát triển mạng lưới tình báo, chuyện này cứ tiến hành từ từ là được, chúng ta có thời gian, nhưng nhất định phải bí mật." Nhận lấy chiếc nhẫn, Chương Nhật Sơn phấn khích gật đầu: "Yên tâm đi, Quỷ Gia, tôi nhất định sẽ cẩn thận." Tiếp đó, Chương Khải Minh lại nói kỹ hơn về chuyện chiếc nhẫn, cả chiếc của Trương Linh nữa.

Cuối cùng hắn nói: "Được rồi, anh cứ yên tâm dưỡng thương đi, đợi vết thương lành rồi hẵng rời đi.

Ngày mai tôi phải xuất phát rồi, lúc đó sẽ không từ biệt anh nữa, sau này mọi việc đều phải cẩn thận một chút." Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh từ biệt mọi người, rồi dẫn theo Thiên Đồng rời đi.

Lần này, bề ngoài chỉ có hai người tham gia hành động, hắn muốn xem xem rốt cuộc Vương gia có tham gia vào không.

Tại nơi tập hợp, Chương Khải Minh thấy người của đội khảo cổ đã chuẩn bị xong, đang đợi hai người họ. 61.

Thấy Trương Khải Minh, giáo sư Trần tiến lên nói: "Trương tiên sinh, nếu ngài đã đến rồi, chúng ta xuất phát thôi.

Không biết ngài có yêu cầu gì không?

Chương 136

Lần này chủ yếu đều nghe theo chỉ huy của ngài, lãnh đạo đã dặn dò rồi." Nhìn mấy người học sinh sau lưng, còn có một thanh niên mập mạp bên cạnh Hồ Bát.

Chương Khải Minh nói: "Không cần để ý đến tôi, chỉ cần chưa vào mộ, ông cứ làm chủ, những việc còn lại vào trong rồi tính sau.

Nhưng có một chuyện phải dặn dò, trên đường đi đừng xen vào chuyện của người khác, việc của chúng ta là quan trọng nhất." Giáo sư Trần gật đầu, quay người đi chuẩn bị xuất phát.

Lần này tuy không có minh khí, nhưng ai biết được có thể nhìn thấy gì đó không?

Bên cạnh, Hồ Bát dẫn theo Bàn Tử kia đi tới, nói: "Quỷ Gia, đây là bạn nối khố của tôi, ngài cứ gọi cậu ta là Bàn Tử là được." Bàn Tử cũng rất biết điều, trực tiếp chắp tay nói: "Quỷ Gia, ngài là tiền bối, tiếp theo đây anh em chúng tôi xin nghe theo lời ngài." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Bàn Tử, cậu nói sai rồi, chuyện lần này phải xem anh em Hồ Bát của cậu đấy.

Tôi vốn không rành mấy thứ này, nên đừng có đánh giá tôi quá cao." Nhìn ánh mắt không dám tin của Bàn Tử, Chương Khải Minh ra hiệu cho Thiên Đồng nói.

Thiên Đồng gật đầu: "Quỷ Gia không lừa cậu đâu, ngài ấy thật sự không hiểu những thứ này, ngay cả cơ quan cũng không nhìn ra, không có thiên phú." Hừ, thằng nhóc thối này, lại dám vạch áo cho người xem lưng, có cần phải nói nhiều vậy không?

Hồ Bát há hốc mồm, không thể tin được nói: "Quỷ Gia, ngài không đùa chứ?

Vậy danh tiếng của ngài bao năm qua…?" Xua tay, Chương Khải Minh nói: "Danh tiếng vớ vẩn, toàn là do mấy kẻ không biết chuyện bịa đặt.

Nhưng các cậu cũng yên tâm, trong mộ sẽ có lúc tôi ra tay, được rồi, chúng ta cũng nên xuất phát thôi." Lên xe, mọi người trực tiếp hướng về phía đích đến, lần này còn một chặng đường dài phải đi.

Suốt đường đi, mọi người chung sống khá vui vẻ, không có xích mích, chỉ có vài mâu thuẫn nhỏ mà thôi.

Nhưng cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là mấy người học sinh coi thường việc trộm mộ, nói vài lời khó nghe.

Hôm nay, khi mọi người đi qua một vùng đất hoang, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ trầm đục.

Tất cả mọi người đều xuống xe, vội vàng kiểm tra xe cộ, chỉ có Chương Khải Minh đang nhìn về một nơi không xa.

Thấy bọn họ đang loay hoay vô ích, hắn đành nói: "Được rồi, không cần kiểm tra nữa, đó là tiếng nổ của thuốc nổ.

Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là có đạo mộ tặc đang cho nổ mộ đạo dưới lòng đất, chắc là bị chặn lại rồi." Khi lời của Chương Khải Minh vừa dứt, một học sinh của giáo sư Trần đã chạy ra ngoài, vô cùng bốc đồng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh trầm giọng nói: "Giáo sư Trần, tôi đã dặn dò ông thế nào?" Nghe vậy, sắc mặt giáo sư Trần biến đổi, rồi nói: "Quỷ Gia, xin lỗi, tôi sẽ gọi cậu ta về ngay." Nói xong ông cũng chạy ra ngoài, chuẩn bị gọi mấy kẻ lỗ mãng kia về.

Sắc mặt Chương Khải Minh có chút khó coi, hắn ghét nhất loại này, hoàn toàn không biết trọng điểm là gì, lũ người này có phải là đối tượng mà họ có thể quản được không?

Thời gian trôi qua vài phút, giáo sư Trần và những người khác vẫn chưa quay lại, đã xảy ra chuyện.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, đi lấy vũ khí ra, lấy thêm hai quả lựu đạn, chúng ta đi xem tình hình." Nghe lệnh, Thiên Đồng mở cốp sau xe, từ bên trong lấy ra hai khẩu súng tiểu liên và vài quả lựu đạn.

Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy vũ khí, mắt gần như lồi ra, sờ sờ khẩu súng lục của mình, lập tức cảm thấy nó không còn "thơm" nữa.

Đi theo con đường mà giáo sư Trần và những người khác đã biến mất, Chương Khải Minh dẫn theo ba người đi tới, không lâu sau đã nhìn thấy bóng dáng của họ.

Nhưng xem ra đã có chuyện xảy ra, một trong những người học sinh hình như đã bị bắt làm con tin.

Nhìn gần hơn, quả nhiên, một người đã bị đạo mộ tặc khống chế, dùng thuốc nổ để uy hiếp.

Đúng là thêm phiền phức, trình độ thế này mà dám chạy ra làm anh hùng, chẳng phải là tìm chết sao?

Nhìn tên đạo mộ tặc đối diện, Chương Khải Minh nói: "Mau thả người ra, ta sẽ để ngươi rời đi, ta nói lời giữ lời." Ai ngờ tên đạo mộ tặc lại không đồng ý, tức giận nói: "Không được, vừa rồi thằng nhóc này ném đá xuống dưới, em trai tao bị đá đập ngất rồi, mày phải giúp tao cứu nó lên." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhìn xuống cái hố gần đó, quả nhiên phát hiện một người đầu chảy máu đang bất tỉnh.

Tâm trạng vốn đã không vui, giờ lại thấy tên đạo mộ tặc còn dám đưa ra yêu cầu, Chương Khải Minh cũng không nói nhiều nữa.

Hắn trực tiếp lấy ra một quả lựu đạn, kéo chốt an toàn, rồi ném vào trong hố.

Cùng với một tiếng nổ lớn, toàn bộ đường hầm đều bị sập, người bên trong thì khỏi phải nói, chắc chắn đã chết.

Tất cả mọi người đều bị hành động của Chương Khải Minh dọa sợ, đúng là một lời không hợp là ra tay.

Nhưng đối diện còn có con tin mà?

Chẳng lẽ không cứu nữa sao?

Làm xong việc này, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, bây giờ em trai ngươi chết rồi, có thể thả người ra được rồi, mau đi đi." Tên đạo mộ tặc cũng bị hành động của Chương Khải Minh làm cho ngơ ngác, tao bảo mày cứu người, chứ không phải bảo mày giết người?

Mày không hiểu tiếng người à?

Hồi lâu sau, hắn mới hung hăng nói: "Mày dám giết em trai tao, vậy thì chúng ta đừng ai mong sống tốt," nói rồi định kéo kíp nổ.

Thấy vậy, sự kiên nhẫn cuối cùng của Chương Khải Minh cũng biến mất, dù sao thì thằng nhóc bị bắt là Hách Ái Quốc cuối cùng cũng sẽ chết.

Cứu hay không cứu cũng vậy thôi, thế là hắn trực tiếp bóp cò, xem thằng nhóc này có mệnh lớn không.

Cùng với tiếng súng vang lên, tên đạo mộ tặc bị Chương Khải Minh bắn chết, Hách Ái Quốc lại không hề hấn gì, thật là mệnh lớn.

Thấy sự việc đã được giải quyết, Chương Khải Minh quay người nhìn giáo sư Trần nói: "Lần cuối cùng, quản cho tốt người của ông.

Nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa, bất kể là ai cũng phải chết, dù sao trong giao dịch cũng không bao gồm sự an toàn của các người." Nói xong, Chương Khải Minh quay người rời đi, để lại đám người

đang sợ đến ngây người, có lẽ họ sẽ còn phải kinh hãi một lúc nữa.

Khi xe lại một lần nữa khởi hành, Bàn Tử có chút do dự, quay lại nhìn Chương Khải Minh mấy lần.

Sau đó mới hỏi: "Quỷ Gia, tôi nói điều này ngài đừng giận, vừa rồi ngài làm vậy có phải hơi quá đáng không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Bàn Tử, tôi không biết cậu và Hồ Bát đã bước lên con đường trộm mộ này như thế nào.

Nhưng đã gặp nhau rồi, tôi sẽ nhắc nhở vài câu.

Hãy nhớ kỹ, trong một đội trộm mộ, điều quan trọng nhất là sự đoàn kết.

Một khi có người tự ý hành động, hoặc bốc đồng, những người khác đều sẽ bị hại chết. 62.

Còn nữa, trộm mộ không phải là làm ăn, làm việc này phải tàn nhẫn độc ác, đôi khi đạo mộ tặc không chết vì cơ quan trong mộ mà là bị đồng hành giết chết, hiểu chưa?" Nghe những lời thực tế đến vậy của Chương Khải Minh, cả Hồ Bát và Bàn Tử đều có chút hoang mang, hai người họ chỉ nghĩ đến việc tìm vài món minh khí, rồi kiếm tiền, hoàn toàn không nghĩ đến sự nguy hiểm bên trong.

Trong chốc lát, nội tâm hai người có chút dao động, không biết có nên tiếp tục trộm mộ nữa không, họ còn quá ngây thơ.

Chương 137

Sau một sự cố nhỏ, cuối cùng không ai dám tự ý hành động nữa, suốt chặng đường đều thuận lợi.

Người của đội khảo cổ đã phát hiện ra, chỉ cần làm việc theo quy củ, mọi chuyện đều ổn.

Nhưng khi định phá vỡ quy tắc, mọi chuyện sẽ không còn tốt đẹp nữa, chắc chắn sẽ không có chuyện gì hay ho.

Sau khi được Chương Khải Minh nhắc nhở, Hồ Bát và Bàn Tử cũng đã có nhiều tiến bộ.

Ít nhất bây giờ hai người họ trông đáng tin cậy hơn nhiều, không còn là những thanh niên nhiệt huyết như trước nữa, rất tốt.

Chương Khải Minh dự định trong lần hành động này sẽ quan sát kỹ biểu hiện của hai người.

Nếu không tệ, có thể thu nhận cả hai, giao cho phụ trách một đường khẩu dưới trướng Chương Khải Minh, nhưng còn phải xem biểu hiện đã.

Sau một hành trình dài, mọi người cuối cùng cũng đến một thị trấn nhỏ gần sa mạc.

Nơi này hẳn là điểm tiếp tế cuối cùng, đi vào sâu hơn nữa sẽ là khu không người, một biển cát mênh mông.

Xuống xe, nhìn thị trấn nhộn nhịp, Chương Khải Minh nói: "Bàn Tử, đi vào thị trấn hỏi thăm, tìm một người dẫn đường đáng tin cậy." Nhìn bóng lưng Bàn Tử vội vã rời đi, Chương Khải Minh lại nói: "Hồ Bát, cậu làm việc cẩn trọng, lát nữa đi tìm một nơi đáng tin cậy để chúng ta nghỉ ngơi, đừng vội xuất phát, không an toàn." Hồ Bát gật

đầu: “Được, Quỷ Gia, vậy tôi đi xem trước, dạo một vòng đã.” Đi trong thị trấn, đâu đâu cũng thấy cảnh bán nước, xem ra nguồn nước ở đây không nhiều.

Mua một ít đồ ăn vặt đặc sản, Chương Khải Minh ngồi trên nóc xe, vừa ăn vừa đợi hai người quay về.

Còn về học sinh của giáo sư Trần, họ đã sớm chạy đi chơi rồi, không biết đang vui vẻ ở đâu.

Giáo sư Trần ở gần đó, hỏi: “Quỷ Gia, chúng ta định khi nào vào trong?

Ngày mai không xuất phát sao?” Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: “Giáo sư Trần, chuyện này không vội được, trước tiên phải có một người dẫn đường đáng tin cậy.

Nếu không chỉ với mấy người chúng ta, vào rồi đừng mong ra được, vào đó chỉ là nộp mạng.

Ông tuổi cũng lớn rồi, nên biết sự đáng sợ của sa mạc, không chỉ là nguy hiểm từ các cuộc tấn công, thiếu nước mới là nguy hiểm nhất.” Giáo sư Trần bình tĩnh lại, không còn vội vàng nữa, nhanh chóng hiểu ra, gật đầu: “Quỷ Gia nhắc nhở phải, cẩn thận một chút thì hơn.” Đang nói chuyện, thấy Bàn Tử mồ hôi đầm đìa chạy về, vội vàng nói: “Quỷ Gia, hỏi thăm được rồi, nhưng có chút vấn đề.” Nhìn dáng vẻ vội vã của cậu ta, Chương Khải Minh nói: “Được rồi, đừng vội, ngồi xuống nghỉ một lát, ăn chút đồ ngon này.” Bàn Tử thở hổn hển, vừa ăn vặt vừa nói: “Quỷ Gia, người dẫn đường giỏi nhất ở đây tên là An Lập Mãn.

Nhưng gã này hiện đang phạm tội, gần đây vừa bị bắt, bị giam rồi.” Gật đầu, nhìn Bàn Tử đang ăn ngấu nghiến, hắn hỏi: “Biết chuyện gì không?

Giết người à?" 63.

Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi: "Không, không, nghe nói là thiếu nợ không trả, là một gã chây ì." Chuyện nhỏ vậy à?

Được, không phải chuyện lớn, chắc là có thể giải quyết.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được, đợi lát nữa Hồ Bát về, chúng ta tìm chỗ ở trước, rồi giải quyết chuyện người dẫn đường sau." Nói được một lúc, Hồ Bát đi về, đã tìm được nơi an toàn, mọi người vội vàng lên xe xuất phát.

Sau khi ổn định chỗ ở, Chương Khải Minh bảo giáo sư Trần cầm tiền đi lo liệu cho An Lập Mãn ra ngoài.

Nhìn An Lập Mãn mặc trang phục dân tộc thiểu số trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Tiền, tôi đã giúp ông trả rồi, tiếp theo là lúc ông trả ơn tôi.

Đừng có nghĩ đến việc bỏ trốn, nếu không tôi sẽ lấy mạng của ông ngay lập tức, biết chưa?" Nhìn An Lập Mãn rụt rè, Chương Khải Minh vừa rồi mới phát hiện, An Lập Mãn có lẽ cũng không phải người tốt.

Trên cổ ông ta lại đeo một miếng thanh giáp phù phiến, thứ này không phải là đồ bình thường, chỉ có đạo mộ tặc mới đeo.

Rất nhiều người trong giới trộm mộ đều mê tín, thanh giáp phù phiến là loại bùa hộ mệnh phổ biến nhất, không ngờ An Lập Mãn lại giấu kỹ như vậy.

Đưa An Lập Mãn đi lấy lại lạc đà, rồi mọi người theo ông ta về nhà.

Vừa vào cửa, Chương Khải Minh nói: "An Lập Mãn, nói đi, tên thật của ông là gì?

Theo ai trộm mộ?

Tại sao lại ở lại đây?" Nghe lời của Chương Khải Minh, sắc mặt An Lập Mãn biến đổi, rồi giả vờ không hiểu nói: "Lão bản, ngài đừng nói bừa.

Tôi không phải đạo mộ tặc, tôi chỉ là một người dẫn đường bình thường thôi." Nhìn An Lập Mãn vẫn còn ngoan cố, Chương Khải Minh ra hiệu cho Thiên Đồng ra tay, không nói nhảm với ông ta nữa.

Nhận lệnh, Thiên Đồng trực tiếp rút dao găm ra, đè lên ngón tay ông ta định cắt xuống.

Bên cạnh, Hồ Bát không thể tin được nói: "Quỷ Gia, lão già này trộm mộ?

Đồng hành của chúng ta?

Không thể nào?" Bàn Tử cũng tròn mắt há mồm nói: "A, sao có thể chứ?" Chương Khải Minh đưa tay ra, giật miếng thanh giáp phù phiến của An Lập Mãn xuống, nói: "Xem đi, bùa hộ mệnh phổ biến nhất, chỉ có đạo mộ tặc mới đeo.

Tôi thấy hai người các cậu cũng đang đeo Mô kim phù?

Vứt đi, màu sắc không đúng, là hàng giả." Nghe vậy, sắc mặt hai người biến đổi, Bàn Tử còn trực tiếp tháo Mô kim phù xuống, nói: "Quỷ Gia, không thể nào, ngài xem kỹ lại đi." Xua tay, Chương Khải Minh nói: "Không cần xem, Mô kim phù chỉ có màu đen, những màu khác đều là giả, hai người bị lừa rồi." Nghe vậy, Bàn Tử chửi ầm lên: "Thằng Đại Kim Nha khốn kiếp, lại dám lấy hàng giả lừa anh em ta.

Xem ta về rồi có đập nát cái tiệm của hắn không, thật khó giải mối hận trong lòng ta." Đại Kim Nha?

Chương Khải Minh trong lòng khẽ động, hỏi: "Đại Kim Nha?

Có phải là Kim Vạn Đường không?" Hồ Bát gật đầu: "Không sai, Quỷ Gia, ngài cũng quen à?" Chương Khải Minh cười nói: "Cũng coi là quen, không lâu trước còn làm việc dưới trướng ta, cũng lanh lợi lắm." Đang nói chuyện, bên kia An Lập Mãn đã không chịu nổi nữa, lớn tiếng hét lên: "Tôi sai rồi, tôi nói thật, không nói dối nữa." Thu lại tâm tư, Chương Khải Minh cười nói: "Được thôi, vậy khai báo đi, đừng để tôi phải hỏi." An Lập Mãn cúi đầu chán nản nói: "Tôi bây giờ tên là An Lập Mãn rồi, tên thật đã quên rồi.

Tôi trước kia cùng người khác hợp tác làm tán hộ, không có thế lực nào chống lưng, nhiều năm trước, chúng tôi tìm được mộ huyệt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng gặp phải nguy hiểm, tất cả đều chết ở trong đó.

Chỉ có mình tôi chạy thoát ra được, sau đó gặp được lạc đà trắng trong sa mạc, nên mới giữ được một mạng, mấy năm nay vẫn luôn sống ở đây, chưa từng rời đi." Nghe vậy, giáo sư Trần, người vẫn luôn làm nền, kích động hỏi: "Vậy ông biết vị trí của mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi?" An Lập Mãn gật đầu: "Biết, nhưng đó không phải là nơi người sống có thể đến, tất cả những ai mạo phạm nữ vương đều sẽ bị giết chết." Thu hoạch bất ngờ, lần này không chỉ có người dẫn đường, mà còn có cả một tấm bản đồ sống.

Nhìn An Lập Mãn, Chương Khải Minh nói: "Tôi không quan tâm trước kia ông là người thế nào, có mục đích gì.

Tôi lần này đến mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ cần ông đưa tôi đến nơi là được, những chuyện khác không cần quan tâm." Gật đầu: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa ngài đến, danh tiếng của ngài tôi cũng đã nghe qua, sẽ không giở trò đâu." Ồ?

Không ngờ An Lập Mãn cũng biết Chương Khải Minh, như vậy cũng tốt, có thể bớt đi một vài phiền phức không cần thiết.

Hẹn xong thời gian xuất phát, khi Chương Khải Minh chuẩn bị dẫn người rời đi, đột nhiên lạc đà của An Lập Mãn không đủ.

Hắn liền nói: "An Lập Mãn, mấy ngày tới đi mua thêm một ít lạc đà, gom đủ khoảng 50 con đi, đến lúc tôi ra ngoài, số lạc đà này coi như là thù lao của ông." Dù sao bây giờ xe cộ muốn đi trong sa mạc, khả năng lớn nhất là sẽ bị bỏ lại trong sa mạc, lạc đà đáng tin cậy hơn.

Số lượng nhiều một chút, lúc vận chuyển minh khí cũng sẽ tiện hơn.

Chương 138

Tin rằng Chương Bất Tốn cũng sẽ cân nhắc đến điểm này, có hai đàn lạc đà lớn, minh khí bên trong chắc chắn có thể vận chuyển ra hết.

Dưới ánh mắt kích động của An Lập Mãn, mọi người rời khỏi nhà ông ta, hướng về phía nhà trọ đã thuê.

Trên đường, Hồ Bát hỏi: "Quỷ Gia, An Lập Mãn có thể tin được không?

Tôi thấy ông ta không giống người thật thà cho lắm." Chương Khải Minh cười nói: "Hồ Bát, hãy nhớ kỹ, lời của An Lập Mãn có thể chín phần mười là nói dối.

Nhưng có một điểm ông ta không dám lừa chúng ta, đó là ông ta thật sự biết con đường đến mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bởi vì ông ta biết, nếu lúc đó đi sai đường, người chết đầu tiên nhất định sẽ là ông ta, còn những chuyện khác, có quan trọng không?" An Lập Mãn đã che giấu chuyện gì, Chương Khải Minh hoàn toàn không biết, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì.

Mấy ngày tiếp theo, mọi người bổ sung đầy đủ các loại vật tư, đặc biệt là nước ngọt, thuốc men, và thực phẩm.

Chương Khải Minh cũng đã chất đầy nước ngọt vào không gian của mình, dù sao không ai biết trong sa mạc sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Chuẩn bị trước, nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, Chương Khải Minh cũng có thể đảm bảo mình và Thiên Đồng sống sót ra ngoài.

Sáng sớm một ngày nọ, mọi người xuất phát, An Lập Mãn mấy ngày nay đã mua đủ lạc đà.

Có một đàn lạc đà khổng lồ, sự an toàn của mọi người trong sa mạc cũng đã có thêm một chút bảo đảm, ít nhất vật tư đều không thiếu.

Đi trong sa mạc rộng lớn, mọi người cảm nhận được sự hùng vĩ của thiên nhiên, sức mạnh của con người trong sa mạc thật sự là nhỏ bé không đáng kể.

Suốt chặng đường, mỗi ngày đều đi trong cát vàng, hoàn toàn không phân biệt được đang ở đâu.

Chiều hôm đó, mọi người đang uể oải ngồi trên lưng lạc đà chờ đêm xuống.

Nhưng đột nhiên trên sa mạc nổi gió, An Lập Mãn phát hiện ra, sắc mặt hoảng hốt, nhìn quanh bốn phía.

Lập tức lớn tiếng hét lên: "Các vị, chúng ta phải đi nhanh lên, sắp có bão cát rồi.

Không mau tìm chỗ trú gió là sẽ bị chôn vùi ở đây." Nói rồi, ông ta cưỡi lạc đà, bắt đầu phi nước đại, mọi người chỉ có thể bám chặt lạc đà, đi theo sau lưng ông ta.

Dần dần, cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại, như thể trực tiếp bước vào đêm đen.

Đợi mọi người phản ứng lại, cảm giác một luồng gió mạnh ập đến, bị cát sỏi cuốn theo gió không ngừng đập vào người, phát ra tiếng vang.

Bây giờ xung quanh hoàn toàn không nhìn rõ đường, phía trước cũng chỉ có thể nhìn thấy một chút bóng mờ.

Đột nhiên, tất cả lạc đà đều dừng lại, nằm rạp trên mặt đất, dù mọi người có vội vã thế nào cũng không chịu đi.

Thấy vậy, mọi người tập trung lại một chỗ, Chương Khải Minh lớn tiếng hét: "An Lập Mãn, bây giờ có cách nào không?" Ông ta sợ hãi trốn sau lưng lạc đà, hét lên: "Không có cách nào hay ho cả, nếu lạc đà không chịu đi nữa, chúng ta sẽ bị cát chôn sống." Nghe tiếng nói mơ hồ, Chương Khải Minh biết bây giờ điều quan trọng nhất là phải làm cho lạc đà bắt đầu di chuyển, không thể dừng lại một chỗ, nếu không mọi người sẽ bị chôn vùi trực tiếp.

Nhìn những con lạc đà đang nằm bất động, Chương Khải Minh cau mày suy nghĩ, đột nhiên mắt sáng lên.

Hắn lớn tiếng hét: "Nhanh, tất cả mọi người lên lạc đà, sau khi lên phải bám thật chặt, đừng để bị ngã xuống." Đợi tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh lấy ra một sợi dây thừng, buộc vào người mình, đầu kia đưa cho Thiên Đồng giữ chặt. 64.

Đứng sau đàn lạc đà, Trương Khải Minh nhắm mắt lại điều chỉnh cảm xúc một lúc, rồi mở mắt ra, trong lòng tràn đầy sát ý nhìn những con lạc đà trước mặt.

Giác quan của động vật đều mạnh hơn con người, nếu cảm nhận được sát khí mãnh liệt của Chương Khải Minh, có thể chúng sẽ chạy trốn, đây là cách duy nhất mà Chương Khải Minh có thể nghĩ ra.

Khí thế vừa tỏa ra, Chương Khải Minh thấy, tất cả lạc đà không còn vùi đầu bất động nữa, mà bất an ngẩng đầu lên.

Thấy vậy, Chương Khải Minh càng tập trung nhìn chằm chằm vào những con lạc đà trước mặt, chúng dần dần đứng dậy, rồi đột nhiên bắt đầu chạy.

Thấy đã thành công, Chương Khải Minh vội vàng chạy về phía con lạc đà gần nhất, hoàn toàn không dám chậm trễ.

Một khi để lạc đà chạy mất, Chương Khải Minh sẽ không thể lên

được, lúc đó thì thảm rồi.

Khi lạc đà bắt đầu chạy, mọi người đều ôm chặt lấy lạc đà, thân thể nằm rạp trên lưng chúng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, tốc độ của lạc đà bắt đầu chậm lại, gió cát cuồng bạo cũng không còn dữ dội như trước.

Ngẩng đầu lên, Chương Khải Minh nhìn, đột nhiên phát hiện phía bên hông hình như có một tòa kiến trúc, chắc là bị gió thổi lộ ra.

Hắn ở phía trước nhất, hét về phía An Lập Mãn: "Đi sang bên hông, ở đó có kiến trúc, chúng ta đến đó trú." Ông ta ra hiệu một cái, rồi dẫn đàn lạc đà hướng về phía bên hông.

Không mất nhiều thời gian, mọi người đã đến gần, trông giống như một ngôi chùa, tuy có chút cũ nát, nhưng vẫn vững chắc, không có dấu hiệu sụp đổ.

Thấy có chỗ trú gió, mọi người cũng không quan tâm nhiều nữa, vội vàng dắt lạc đà đi vào.

Không gian bên trong rất lớn, đủ cho mọi người và lạc đà dừng chân, nhưng chủ nhân bên trong có lẽ không mấy chào đón.

Hai con sói sa mạc, nhìn thấy bóng dáng mọi người, phát ra tiếng gầm gừ đe dọa.

Chương Khải Minh vẫy tay với Thiên Đồng, rồi không còn chú ý đến bên đó nữa, nói với mọi người: "Bây giờ, tất cả mọi người đi kiểm kê vật tư, xong việc lập tức báo cho tôi." Kiểm tra xem đồ đạc có bị thiếu không mới là việc quan trọng nhất bây giờ, trong sa mạc mà không có vật tư thì coi như xong.

Bên kia, Thiên Đồng nhanh chóng giải quyết hai con sói sa mạc, xách hai con sói không một vết thương đi tới.

Chương Khải Minh nhìn một lúc, nói: “Bàn Tử, tối nay chúng ta có thêm món ăn, xử lý đi.

Một con nướng, con còn lại chúng ta bỏ vào nồi hầm, cho mọi người uống chút canh thịt nóng.” Bàn Tử vui vẻ nhận lời, đã lâu không được ăn thịt, chuẩn bị nếm thử cho đã.

Tiếp đó, Chương Khải Minh nói với Hồ Bát: “Lát nữa kiểm tra tình trạng của mọi người, cảm thấy không ổn thì lập tức cho uống thuốc.” Hồ Bát gật đầu rồi cũng bắt đầu bận rộn.

Dựa vào tường ngồi xuống, Chương Khải Minh đang suy nghĩ về tình hình hiện tại, rõ ràng đã xuất hiện một số biến cố.

Những chuyện sau này có lẽ sẽ không thuận lợi như vậy nữa, nhưng như vậy cũng tốt, Chương Khải Minh không cần phải lúc nào cũng dựa vào nguyên tác.

Hắn gọi An Lập Mãn đến, hỏi: “Chúng ta bây giờ chắc đã mất phương hướng rồi, ngày mai có cách nào để chúng ta trở lại lộ trình không?” Gật đầu: “Quỷ Gia, ngài yên tâm, sa mạc này bao nhiêu năm qua tôi đã đi hết rồi.

Chuyện khác không dám chắc, nhưng việc tìm đường ngài cứ yên tâm, tôi rất nhạy cảm với phương hướng.” Nhìn dáng vẻ tự tin của ông ta, Chương Khải Minh yên tâm, xem ra cũng khá đáng tin cậy, không làm hắn thất vọng.

Chương 139

Không lâu sau, một học sinh của giáo sư Trần báo cáo tình hình vật tư, rất tốt, cơ bản không có tổn thất.

May mà lần này có nhiều lạc đà, nên rất nhiều đồ đạc được phân tán ra, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của chúng.

Nếu không khi gặp bão cát, không biết phải bỏ đi bao nhiêu vật tư.

Ăn bữa tối do Bàn Tử chuẩn bị, hương vị không tệ, chỉ là nguyên liệu không được tốt như mong đợi, có chút khó nhai.

Ăn xong, Chương Khải Minh nói với mọi người: "Tối nay nghỉ ngơi phải cẩn thận, dù sao chúng ta cũng không biết ở đây có những gì.

Phải quấn kỹ ống tay áo và ống quần lại, để không bị côn trùng cắn." Nói xong, Chương Khải Minh bắt đầu đi dạo trong ngôi chùa, chuẩn bị xem xét nơi này.

Trước bữa ăn đã hỏi An Lập Mãn, ông ta chưa từng thấy kiến trúc như thế này.

Đang đi, hắn đột nhiên dừng bước, nhìn kỹ bức tường vừa lướt qua, hình như đã thấy màu sắc.

Đứng trước bức tường đá, quan sát kỹ, quả nhiên có phát hiện.

Đó là một vết xước nhỏ, không biết từ lúc nào để lại, bây giờ góc độ của Chương Khải Minh vừa hay có thể nhìn thấy một chút màu đỏ bên dưới.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cau mày, rồi gọi giáo sư Trần và những người khác đến.

Sau đó nói: "Nhìn xem, sau bức tường này có thể ẩn giấu thứ gì đó." Nghe vậy, tất cả mọi người đều ghé sát vào bức tường, rất hứng thú với phát hiện này.

Một lúc lâu sau, giáo sư Trần vui mừng nói: "Hình như là một bức bích họa bị che lấp, nhanh, đi lấy công cụ, chúng ta xem thử." Nghe vậy, Chương Khải Minh không ngăn cản, nhưng lại cau mày, cảm giác đó không giống màu của bích họa.

Vệt màu đỏ đó trông rất giống máu tươi, nhưng màu sắc của máu lẽ ra không thể tươi mãi như vậy được.

Cứ xem tình hình trước đã, biết đâu mình nhầm.

Khi công cụ được lấy ra, giáo sư Trần dẫn theo mấy người học sinh bắt đầu cẩn thận dọn dẹp.

Theo thời gian trôi qua, thứ ẩn giấu bên trong dần dần lộ ra, đó là một bức bích họa màu đỏ máu.

Toàn bộ bức bích họa không có màu sắc nào khác, đều là các sắc độ đỏ khác nhau, nhưng lại trông vô cùng rõ ràng.

Phía trên vẽ một người mặc bộ đồ cưới màu đỏ, trên mặt đeo mạng che mặt, hoàn toàn không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng hành động của người đó lại có thể nhìn thấy rõ, lúc này đang dùng dao giết chết người đàn ông có lẽ là chú rể.

Nhìn bức tranh quỷ dị này, mọi người cảm thấy một luồng khí lạnh từ tận đáy lòng bốc lên.

Ai lại vẽ một bức bích họa như vậy trong một ngôi chùa rồi còn phải giấu đi, thật sự có chút đáng sợ.

Khi mọi người đang bàn tán xôn xao, mắt Chương Khải Minh lại dán chặt vào một góc của bức bích họa, không hề động đậy.

Hắn cuối cùng cũng biết có điều gì không ổn, ở góc trên bên phải của bức tranh, lại có một mặt trời màu đỏ máu.

Ban đầu hắn cũng không để ý, nhưng bây giờ nhìn chằm chằm, phát hiện bên trong ẩn giấu một khuôn mặt người.

Hắn lặng lẽ đi về phía bức bích họa, rồi im lặng nhìn khuôn mặt đó.

Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ, trông rất thanh tú, bao nhiêu năm qua vẫn được bảo tồn tốt, chắc là dung mạo ban đầu.

Rốt cuộc điều này đại diện cho cái gì?

Vì đã giết chết chú rể nên bị chôn vào trong tường, chỉ lộ ra một khuôn mặt sao?

Không hiểu rõ, Chương Khải Minh nhìn xung quanh, nói: "Giáo sư Trần, bảo học sinh của ông về đi, chuyện lát nữa họ không thể tham gia." Nhìn mấy người còn lại, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, lát nữa phải bình tĩnh, nhìn mặt trời ở góc trên bên phải, bên trong đó ẩn giấu một khuôn mặt phụ nữ.

Giáo sư Trần giúp tôi xem, điều đó có ý nghĩa gì?" Nghe lời của Chương Khải Minh, tất cả mọi người đều nhìn về phía mặt trời trên bức bích họa, đột nhiên Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp, thật sự có." "Nhưng đây không phải là vẽ ra, mà là một khuôn mặt phụ nữ thật, cũng quá tàn nhẫn rồi phải không?" Những người khác cũng lần lượt bị dọa một phen, dù sao ai có thể ngờ trong một bức bích họa lại ẩn giấu một khuôn mặt người thật?

Giáo sư Trần ổn định lại tinh thần, nhìn kỹ một lúc, rồi cúi đầu suy nghĩ.

Đột nhiên ông kích động nói: "Tôi biết rồi, đây là một loại vinh dự, không phải hình phạt, chúng ta đều đã suy nghĩ sai.

Tôi nhớ trong sách cổ có ghi chép, đây là một phương thức tế tự của một quốc gia nhỏ, họ đang hiến tế cho tín ngưỡng của mình." Thì ra, quốc gia nhỏ này có một phong tục, một khi phụ nữ bắt được kẻ địch quan trọng của đất nước, họ sẽ tổ chức một hôn lễ vô cùng long trọng cho hai người.

Vào thời khắc cuối cùng của hôn lễ, cô dâu sẽ tự tay giết chết chú rể, hiến tế cho vị thần mà họ tín ngưỡng lúc đó.

Sau đó, cô dâu cũng sẽ mỉm cười bị hiến tế, đây là một phương thức tế tự vô cùng tàn nhẫn.

Nghe giáo sư Trần kể, mọi người đều cảm thấy có chút không thể tin được, cũng quá điên cuồng rồi.

Đột nhiên, giáo sư Trần lại nói: "Không hay rồi, chúng ta đang ở trong một ngôi miếu tế tự, nơi này có thể còn sót lại những thủ đoạn phòng ngự kẻ địch năm xưa." Lời vừa dứt, Chương Khải Minh nói: "Không phải có thể, mà là chắc chắn tồn tại, nhìn bức tường bên kia đi." Mọi người quay đầu lại nhìn, rồi bị kinh ngạc, đó là những con côn trùng màu xanh lục, không ngừng bò ra từ trong tường.

Thấy biến cố này, Chương Khải Minh lớn tiếng hét: "Tất cả mọi người lại gần lạc đà, nhanh lên." An Lập Mãn đang cố gắng hết sức để trấn an lạc đà, Chương Khải Minh biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, những con lạc đà này có thể sẽ bị dọa chạy mất.

Thấy vậy, hắn biết không thể do dự nữa, liền ra lệnh: "Nhanh, lấy xăng ra, ngăn cách chúng ta và lũ côn trùng." "Nơi này không thể ở lại được nữa, tuy bão bên ngoài chưa dừng, nhưng đã nhỏ lại rồi, không ảnh hưởng đến việc đi đường của chúng ta." Thế là, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Nhanh, mang hết trang bị vào, chúng ta mau xuất phát, không thể ở lại đây." "An Lập Mãn, đi trước dẫn đường, chúng ta tìm một nơi khác để nghỉ ngơi." Nhìn ánh lửa sắp tắt, mọi người

vội vàng mang đồ đạc, trèo lên lạc đà, hướng ra ngoài.

Đi được một đoạn, Chương Khải Minh quay đầu lại nhìn ngôi chùa đã không còn rõ ràng, luôn cảm thấy bên trong ẩn giấu những thứ khác.

Nếu không, những con côn trùng vừa rồi, chỉ cần một chút máu là có thể xua đuổi, không cần thiết phải rời đi.

Ngay khi những con côn trùng xuất hiện, Chương Khải Minh đã cảm thấy bị thứ gì đó theo dõi, mối đe dọa rất lớn.

Chuyến đi này chủ yếu là vì mộ huyệt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không cần thiết phải lãng phí quá nhiều sức lực ở một nơi không liên quan.

Nhìn ngôi chùa trống không, cũng không giống nơi có đồ tốt, đối đầu trực diện quá thiệt thòi.

Lần này mọi người vận may không tệ, đi không bao lâu, lại gặp một quần thể kiến trúc cũ nát.

Đây chắc là di tích của một thành trì nào đó năm xưa, bây giờ bị bão cát thổi lộ ra, vừa hay có thể dùng để trú gió cát.

Chọn một căn nhà trống còn được bảo quản tốt, mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, một ngày này đã mệt lả rồi.

Chương 140

Sáng sớm hôm sau, nhìn bầu trời âm u bên ngoài và cơn bão cát cuốn, mọi người đành phải tiếp tục ở lại.

Nhưng lần này, mọi người lại được ăn ngon, khi Chương Khải Minh và Thiên Đồng ra ngoài kiểm tra tình hình, lại phát hiện rất nhiều động vật đang trốn ở bên trong.

Hai người bắt được hai con dê vàng trở về, trông rất béo, hương vị chắc chắn sẽ rất ngon.

Vừa về đến nhà, Bàn Tử mắt tinh đã vọt tới, kinh hỉ nói: "Trời đất, Quỷ Gia lợi hại thật." "Đây là dê vàng trong sa mạc, béo thế này, nhìn là biết thơm rồi, lần này được ăn ngon rồi." Nhìn Bàn Tử đang bắt đầu chuẩn bị, mọi người cũng không ngồi không, đều ở bên cạnh giúp đỡ.

Dù sao cũng chỉ có thể ngồi không trong nhà, không bằng động tay động chân, thức ăn tự mình làm ra mới là ngon nhất.

Ngửi mùi thơm của thức ăn, mọi người đều quên đi hoàn cảnh hiện tại, trong mắt chỉ còn lại món thịt dê thơm ngon.

Chiều tối, gió cát bên ngoài cuối cùng cũng ngừng lại, trời quang mây tạnh, ngày mai có thể xuất phát.

Nửa đêm, Hồ Bát lén lút chạy vào, đánh thức hai người Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, tôi vừa mới thấy, gần đây hình như có một ngôi mộ, ngài xem chúng ta có nên xuống xem thử không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh trong lòng khẽ động, chẳng lẽ nơi mọi người đang nghỉ ngơi, chính là phế tích bên cạnh cái giếng cổ đó?

Hắn liền gật đầu nói: "Được, vậy đi xem thử đi, cũng tiện thể làm

quen với mộ huyệt trong sa mạc." Đi theo ra ngoài, chưa đợi Hồ Bát bắt đầu tìm mộ, đã thấy Bàn Tử chạy tới.

Cậu ta thở hổn hển nói: "Quỷ Gia, tôi vừa thấy bên kia hình như có người đến, nhưng nhìn không rõ." Có người?

Chẳng lẽ là Chương Bất Tốn dẫn người theo kịp rồi?

Hay là người của Vương gia?

Theo Bàn Tử đến cồn cát vừa nãy cậu ta ẩn nấp, nhìn về phía xa, quả nhiên thấy một hàng bóng đen, đang đi về phía mọi người.

Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, về lấy hết vũ khí ra, chúng ta xem kỹ xem, rốt cuộc là ai?" Một lát sau, Thiên Đồng mang hết vũ khí đến, Chương Khải Minh phân phát vũ khí, mỗi người một khẩu súng tiểu liên cộng thêm mấy quả lựu đạn.

Bàn Tử và Hồ Bát cũng có phần, Bàn Tử kích động.

Tiếp đó, bốn người trên cồn cát từ từ chờ đợi, chuẩn bị xem rốt cuộc là phe nào.

Khoảng nửa tiếng sau, bóng đen ở xa cuối cùng cũng đến gần, nhưng càng nhìn mọi người càng cảm thấy không ổn.

Hồ Bát có chút kỳ quái nói: "Quỷ Gia, tôi thấy không giống người sống lắm?

Nhìn động tác của chúng, không hề phối hợp." Gật đầu, Chương Khải Minh cũng phát hiện ra vấn đề này, những bóng đen này tuy trông giống người, nhưng động tác của chúng rất cứng ngắc, đi đường luôn loạng choạng.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Bàn Tử, bắn một loạt đạn về phía bóng đen, xem phản ứng của chúng." Đối với nguy hiểm, Chương Khải Minh không bao giờ để chúng đến quá gần, nếu những

bóng đen này là người, thì họ đã xui xẻo rồi, dù sao người của Chương Bất Tốn cũng không đi đường như vậy.

Được phép, Bàn Tử đã sớm muốn tấn công, kích động vô cùng, kéo cò súng, nằm rạp xuống bắn một tràng.

Nghe tiếng súng vang lên, đám bóng đen hoàn toàn không có phản ứng đặc biệt, như thể không nghe thấy, hoàn toàn không né tránh.

Có một bộ phận bóng đen bị Bàn Tử bắn trúng, cũng không ngã xuống, vẫn cứ từ từ đi về phía này.

Lần này có thể khẳng định, những bóng đen này không thể là người sống, không biết là thứ quỷ quái gì.

Thế là, Chương Khải Minh trực tiếp đứng dậy nói: "Đi, chúng ta đi xem chúng là thứ gì, quá chậm rồi." Nói rồi, hắn dẫn đầu đi về phía bóng đen, hoàn toàn không lo lắng sẽ xảy ra nguy hiểm.

Rất nhanh, bốn người đã đến gần bóng đen, quan sát kỹ, phát hiện những thứ này hoàn toàn không phải người sống, mà là những thây khô.

Cũng không biết đã xảy ra biến hóa gì, những thây khô này trông như đã bị thi biến, lại có thể hoạt động.

Nhìn dáng vẻ của chúng, hình như đang di chuyển về một địa điểm cụ thể nào đó, chẳng lẽ bị khống chế sao?

Nhìn những thây khô đang di chuyển, Chương Khải Minh nói: "Lên, giải quyết hết chúng đi, nhớ để lại một cái, chúng ta nghiên cứu." Giao phó xong, hắn cất súng đi, cầm Hình Đao tiến về phía thây khô.

Từ lúc chém giết thây khô đầu tiên, Chương Khải Minh đã biết những thây khô này hoàn toàn không có thực lực, chỉ để hù dọa người mà thôi.

Không lâu sau, một đội thây khô đã bị bốn người giải quyết, chỉ còn lại một cái, bị Thiên Đồng trói lại.

Chương Khải Minh cúi người xuống, nhìn thây khô trên mặt đất nói: "Có phát hiện không, những thây khô này hình như không có nội tạng.

Lồng ngực của chúng đều trống rỗng, trên trán có một ký hiệu đặc biệt, giống như hình tam giác." Hồ Bát gật đầu: "Quỷ Gia, những thứ này chúng ta cũng không hiểu, mang cái kia về hỏi giáo sư Trần xem, có lẽ sẽ có câu trả lời." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhìn thây khô đang giãy giụa bên kia, nói: "Được, tiện thể hỏi về thứ này luôn.

Nhìn nó cũng không giống tống tử, thực lực yếu, nhưng lại có thể tự đi lại, trông như có một phương hướng nhất định." Kiểm tra xong, không phát hiện thêm thứ gì khác, Chương Khải Minh và những người khác mang thây khô về phía doanh trại.

Về đến nơi, người trong doanh trại đều đã tỉnh, chắc là bị tiếng súng vừa rồi đánh thức, vừa hay, đỡ phải phiền phức.

Giáo sư Trần nhìn mọi người nói: "Quỷ Gia, các vị đã về, bên ngoài có phiền phức gì sao?" Xua tay, Chương Khải Minh nói: "Không có gì, chỉ gặp một vấn đề nhỏ.

À đúng rồi, giáo sư Trần, ông xem thứ quỷ quái này đi." Nói rồi, Thiên Đồng ném thây khô đang giãy giụa xuống đất, dọa những người khác nhảy dựng lên.

Giáo sư Trần cũng kinh ngạc, rồi mới từ từ đến gần thây khô trên mặt đất, chuẩn bị xem tình hình.

Ông ta chưa từng tận mắt thấy thứ như vậy, tuy sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ lại chiếm thế thượng phong.

Nhìn giáo sư Trần càng lúc càng kích động, Chương Khải Minh

nói: “Ông xem trán của nó đi, trên đó có một ký hiệu đặc biệt.

Tôi luôn cảm thấy thứ này không phải tống tử, nếu không thì thực lực cũng quá yếu rồi, chỉ có thể hù dọa người mà thôi.” Giáo sư Trần nhìn kỹ, rồi hình như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, trực tiếp đi đến chân của thây khô.

Ông đưa tay kéo ống quần rách nát của thây khô lên, sau đó xuất hiện một thứ giống như vòng sắt màu đen.

Một lát sau, ông ngẩng đầu nói với học sinh của mình: “Được rồi, các em đi chỗ khác đi, những lời tiếp theo không thể nghe được.” Đợi người rời đi, ông hạ giọng nói với Chương Khải Minh: “Quỷ Gia, ngài đã phát hiện ra những người này.

Tôi tuy không biết bây giờ họ là thứ gì, nhưng tôi lại biết thân phận trước đây của họ.

Ngài thấy thứ trên chân họ không?

Tôi cũng có một cái, đó là dùng để nhận dạng thi thể, biểu thị thân phận.” Nhìn thứ trên chân giáo sư Trần, giống hệt trên chân thây khô, Chương Khải Minh cau mày, cảm thấy sự việc càng phức tạp hơn.

Hắn nghĩ một lúc lâu rồi hỏi: “Nói đi, những người này trước đây làm gì?

Ông có hiểu không?” Giáo sư Trần lắc đầu, rồi nói: “Tuy tôi không biết thân phận cụ thể của những người này, nhưng tôi biết họ là những người thuộc đợt đầu tiên đi tìm Tinh Tuyệt Nữ Vương, nghe nói đều đã mất tích.

Chương 141

Cho nên cấp trên mới chỉ định tôi dẫn đội tiếp tục thực hiện hành động lần này, nhưng không ngờ họ lại biến thành thế này." Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh đột nhiên biến đổi, nói: "Nhanh, tất cả rời xa khỏi thây khô, tôi hình như biết nó là thứ gì rồi." Đúng vậy, vừa rồi Chương Khải Minh nghe những người này cũng đi tìm mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong đầu hắn lập tức hiện ra loại hắc mao xà quỷ dị kia.

Thi thể có thể đã bị hắc mao xà khống chế, hoàn toàn không phải thi biến, Chương Khải Minh chuẩn bị thực nghiệm.

Hắc mao xà tốc độ nhanh, có độc, nhưng đồng thời cũng có năng lực đặc biệt khác.

Cảnh chiến đấu vừa rồi, về cơ bản các nơi đều đã xem qua, nhưng không phát hiện, vậy thì nơi hắc mao xà có khả năng tồn tại nhất chỉ còn lại một nơi – bên trong hộp sọ.

Lấy Hình Đao ra, lần này Chương Khải Minh dùng tay trái cầm đao, cẩn thận chém hộp sọ ra làm hai nửa.

Chưa đợi Chương Khải Minh xem xét kỹ, đã thấy một bóng đen bay về phía hắn.

Thấy vậy, Chương Khải Minh không hề hoảng hốt, trực tiếp đưa tay phải ra, tóm chặt lấy bóng đen đang tấn công.

Nhìn kỹ, không phải hắc mao xà thì là thứ gì?

Chương Khải Minh nhìn kỹ, chỉ thấy con hắc mao xà đang không ngừng giãy giụa, chiếc lưỡi dài nhỏ liên tục kêu xì xì.

Xác định phán đoán của mình, Chương Khải Minh cũng không để

lại mạng sống cho con hắc mao xà, dùng tay hơi dùng sức, thấy con hắc mao xà đã mất đi sinh mệnh.

Thấy vậy, những người bên cạnh mới lại gần, tò mò nhìn Chương Khải Minh và thi thể con hắc mao xà trên đất.

Chương Khải Minh nhìn thây khô trên mặt đất nói: "Những người này chắc đã đến mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng đáng tiếc, đã bị những thủ vệ bên trong giết chết, cơ thể đều bị chiếm giữ, những thây khô này đều bị hắc mao xà điều khiển, có thể đang tuần tra lãnh địa." Nghe vậy, Bàn Tử không dám tin: "Quỷ Gia, không thể nào, mấy con hắc mao xà này có thể điều khiển thi thể thì tôi tin.

Nhưng chúng có trí tuệ cao như vậy sao?

Có thể đi tuần tra?" Lắc đầu, Chương Khải Minh liếc nhìn thi thể hắc mao xà nói: "Cậu còn trẻ, có một số chuyện biết quá ít.

Nhưng có một điểm tôi có thể nói cho cậu biết, hắc mao xà không đơn giản như vậy, chúng có trí tuệ." Lắc đầu, Chương Khải Minh lại nói: "Được rồi, đừng quan tâm đến những thứ này nữa, sau này gặp lại rồi tính.

Đi, Hồ Bát, tiếp tục chuyện lúc nãy của chúng ta, tìm được cổ mộ rồi, chúng ta thử tay nghề trước." Bên ngoài, lần này không có ai quấy rầy, Hồ Bát vận dụng bí thuật phong thủy gia truyền, nhanh chóng tìm được vị trí cổ mộ.

Đi theo sau anh ta, mọi người loanh quanh một hồi cuối cùng cũng tìm được vị trí, không chạy đi đâu được, lại chính là một cái giếng cổ.

Dựa vào ánh đèn, nhìn vào trong giếng cổ, chỉ thấy bên dưới có nước giếng trong xanh, không biết có vấn đề gì không.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, chuẩn bị

thang dây, chúng ta xuống xem thử." Leo xuống theo thang dây, Chương Khải Minh thấy một cánh cửa đá bị bịt kín.

Hắn dùng tay đẩy, tuy có thể đẩy được, nhưng phía sau cửa đá hình như bị thứ gì đó dán chặt, có lực cản.

Chương Khải Minh cũng không cố sức, lấy Hình Đao ra, men theo khe hở giữa cửa đá, cắt đứt thứ ở cửa.

Lần này đẩy lại cửa đá, lực cản đã nhỏ đi nhiều, Chương Khải Minh hơi dùng sức, cửa đá đã mở ra.

Nhìn kỹ, thứ vừa bị cắt ra là một miếng da thú, xem ra là để ngăn hơi nước từ trong giếng.

Ngửi thấy mùi không khí mục nát, Chương Khải Minh không muốn ở lâu, leo lên nói: "Đợi một lát đi, không khí bên trong không ổn, để nó thông khí trước đã." Khoảng hai tiếng sau, mọi người lại quay lại bên giếng cổ, lần này giáo sư Trần cũng đi theo.

Nghe nói có cổ mộ, ông vô cùng tò mò, chuẩn bị xuống xem, nghiên cứu.

Từ từ men theo thang dây xuống, mọi người đã vào trong mộ đạo đã mở, nơi này rất chật hẹp, chỉ đủ một người đi.

Khoảng 20 mét, mọi người đã đi ra khỏi mộ đạo, đến một thạch thất.

Bên trong trống không, không có thứ gì, chỉ có vài bức bích họa, và một tế đàn nhỏ ở giữa mộ thất.

Giáo sư Trần thấy những thứ này, đã không thể kiềm chế được, đi xung quanh nghiên cứu bích họa.

Chương Khải Minh không hứng thú với những thứ này, không phải minh khí, cũng không bán được tiền, những thứ vẽ trên đó cũng

na ná nhau.

Hắn liền nói: "Thiên Đồng, đến tế đàn xem, chỗ đó chắc có cơ quan, tìm kỹ vào." Sau đó Chương Khải Minh cũng đi xem xung quanh, xem có trang trí đặc biệt nào giống cơ quan không.

Nhưng đáng tiếc, hoàn toàn không phát hiện, thật sự không có thiên phú về phương diện này, sớm từ bỏ đi.

Đột nhiên, mọi người cảm thấy mặt đất bắt đầu rung chuyển, không lâu sau lại vang lên một tiếng ma sát.

Thì ra Thiên Đồng đã tìm được cơ quan, lúc này, mặt đất gần tế đàn lại xuất hiện một lối vào.

Không gian tầng thứ hai của mộ huyệt đã được mọi người tìm ra, bây giờ chỉ cần xuống mở quan tài lấy bảo vật là xong.

Thấy mọi việc thuận lợi như vậy, Chương Khải Minh cảm thán: "Ôi, mấy ngôi mộ của tiểu quốc này dễ trộm thật, quá đơn giản rồi." Bàn Tử phụ họa: "Không sai, khá đơn giản, ngay cả cơ quan cũng không có, thật thuận lợi." Nhìn tầng dưới, Chương Khải Minh ném một cây pháo sáng lạnh vào, quan sát kỹ, không có nguy hiểm.

Thế là mọi người bắt đầu thả dây thừng, chuẩn bị tiến vào chủ mộ thất, xem trong quan tài của chủ mộ có thứ gì hay ho không.

Ở tầng thứ hai, mọi người phát hiện không gian ở đây rất nhỏ, chỉ bằng một nửa tầng trên, ở trung tâm mộ thất là một cái quan quách.

Vừa rồi ở trên, giáo sư Trần đã kể cho mọi người về phát hiện của mình.

Đây là mộ huyệt của một hoàng tử tiểu quốc, năm đó chắc là để chống lại sự thống trị của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cho nên ban đầu vị hoàng tử này đã đi ám sát Tinh Tuyệt Nữ

Vương, tuy không biết lúc đó đã dùng cách gì, nhưng sau khi về không lâu thì qua đời, người chôn cùng là vợ của ông ta.

Khi người dân tiểu quốc đang đau buồn, chỉ có thể chôn cất ông ta qua loa, thì tin tức Tinh Tuyệt Nữ Vương qua đời đã truyền đến.

Tuy dùng bích họa khắc lại, nhưng nội dung trong đó nghe qua không hề nghiêm cẩn, có vấn đề lớn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy đã chết, nhưng không nhất định có liên quan đến vị hoàng tử tiểu quốc này, có thể là nguyên nhân khác.

Nhưng kẻ thống trị tiểu quốc, vì thể diện nên đã khắc họa phiên bản này, mức độ đáng tin rất thấp.

Mọi người đến gần quan quách, chưa kịp quan sát quan quách, đã thấy một bức bích họa phía sau quan quách.

Phía trên khắc họa một người phụ nữ đeo mạng che mặt, trông rất quý phái, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật đơn giản.

Chương 142

Đặc biệt là đôi mắt của người phụ nữ đó, giống như một hố đen sâu thẳm, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này, giáo sư Trần nói: "Quỷ Gia, người phụ nữ này chắc là Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhìn viên châu trong tay bà ta kìa.

Đó có thể là Mục trần châu trong truyền thuyết, nghe nói là bảo bối mà Tinh Tuyệt Nữ Vương thích nhất, có tác dụng thần dị." Chương Khải Minh nhìn kỹ, Mục trần châu?

Sắp là của ta rồi, đến lúc đó ta phải nghiên cứu xem, rốt cuộc có gì đặc biệt.

Nhìn một lúc, cũng không có tình huống bất thường, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chỉ là một bức bích họa, không có gì đặc biệt.

Chúng ta mở quan tài đi, khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, cũng không thể về tay không được." Nghe vậy, Bàn Tử vui mừng nói: "Quỷ Gia, tôi đã đợi câu này của ngài rồi, ngài cứ xem đây." Nói rồi, cậu ta lao đến trước quan quách, xem ra đã không thể chờ đợi được nữa.

Lấy ra cây nạy màu đen mang theo bên mình, Bàn Tử dùng sức nạy nắp quan tài, tiếng ma sát của quan tài đá từ từ vang lên.

Cùng với một tiếng ầm, nắp quan tài rơi xuống đất, để lộ tình hình bên trong quan quách.

Đi đến gần, Chương Khải Minh quan sát kỹ, sau đó thấy rất nhiều đồ trang sức bằng vàng, và một số minh khí dị vực.

Hắn cười nói: "Được, không tệ, lần này không đi uổng công, đồ đạc không ít đâu." Hắn lại nhìn hai bộ xương trắng bên trong, hoàn

toàn không có nguy hiểm, liền nói: "Bàn Tử, bắt đầu đi, cho hết đồ vào." Tuy Hồ Bát đã sớm nói, Chương Khải Minh hoàn toàn không giống đạo mộ, nhưng bây giờ trước mặt giáo sư Trần, từng món từng món cho minh khí vào túi, thật sự có chút chột dạ.

Cứ cho vào một lúc, lại nhìn phản ứng của giáo sư Trần, phát hiện tuy ông đau lòng, nhưng không nói gì.

Thấy vậy, Bàn Tử hoàn toàn yên tâm, không còn quan tâm đến phản ứng của giáo sư Trần nữa, cảm giác vơ vét minh khí ngay trước mặt giáo sư khảo cổ, thật là kích thích.

Đợi đồ đạc thu dọn xong, Chương Khải Minh lại nhìn ngôi mộ nhỏ này, luôn cảm thấy việc chôn cất này quá vội vàng, có chút quá sơ sài, hoàn toàn không phù hợp với thân phận hoàng tử.

Hắn liền nói: "Thiên Đồng, Hồ Bát, hai người xem kỹ xung quanh xem có cửa ngầm, mật đạo không.

Tôi cảm thấy ở đây không chỉ có bấy nhiêu đồ, à đúng rồi, xem trong quan quách trước, đừng bỏ sót." Dẫn Bàn Tử sang một bên, nói: "Bàn Tử, mở túi ra, để giáo sư Trần chọn hai món về nghiên cứu, không thể để ông ấy đi uổng công được." Nghe vậy, giáo sư Trần tuy có chút khó chịu, nhưng đối mặt với sự cám dỗ của việc nghiên cứu, ông đã khuất phục, từ từ đưa tay ra.

Nhìn giáo sư Trần đang chọn minh khí, mắt Bàn Tử sáng rực lạ thường, như thể đã phát hiện ra một thế giới mới.

Không lâu sau, giáo sư Trần có chút kích động chọn hai món trang sức vàng, nhìn vẻ mặt kích động, vừa nhìn đã biết có thu hoạch.

Chương Khải Minh cười nói: "Giáo sư Trần, đừng kích động, tuy lần này không có minh khí cho ông.

Nhưng tôi cũng không phải người keo kiệt, mỗi lần thu hoạch đều

sẽ để ông chọn vài món về nghiên cứu, yên tâm đi." Giáo sư Trần tuy cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đối mặt với sự cám dỗ của việc nghiên cứu, ông nói: "Quỷ Gia, vậy cảm ơn ngài, đây là những thứ hiếm thấy, tôi phải về xem nghiên cứu mới được." Khi Chương Khải Minh chuẩn bị nói chuyện, tiếng của Thiên Đồng truyền đến: "Quỷ Gia, ở đây có phát hiện, ngài xem thử đi." Nghe vậy, Chương Khải Minh gạt đi ý định nói chuyện, trực tiếp đến gần Thiên Đồng, nhìn kỹ mặt bên của quan quách.

Sau đó nghe Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, ngài xem hoa văn này, đối xứng với bên đối diện, nếu hai bên di chuyển cùng lúc, chắc là có thể mở được cơ quan, không biết có phải là cơ quan thông đạo không." Chương Khải Minh nghĩ, nói: "Mở ra đi, chúng ta xem có biến hóa gì không, nếu không về rồi cũng không cam tâm." Nghe lệnh, Thiên Đồng và Hồ Bát trao đổi vài câu, sau đó hai người cùng khởi động công tắc.

Theo hành động của hai người, trong mộ thất hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

Khi mọi người nghĩ rằng cơ quan đã hỏng, đột nhiên bức tường bên cạnh xuất hiện một cửa vào mật đạo.

Nhìn mật đạo tối om, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, vào xem thử, đây chắc mới là chủ mộ thất mà chúng ta cần tìm." Cẩn thận đi vào thông đạo, Thiên Đồng đi trước dò đường, nhìn kỹ xem có cơ quan tồn tại không.

Nhưng mọi người khá may mắn, hoàn toàn không phát hiện cơ quan, thuận lợi đến một nơi giống như thần miếu.

Sau khi vào, khi mọi người chưa kịp phản ứng, giáo sư Trần bên cạnh đã lao ra ngoài.

Nhìn các loại thần tượng, tượng đá bên trong, như thể đã thấy

được kỳ trân dị bảo, chắc là có giá trị nghiên cứu lớn.

Nhưng những thứ này đối với Chương Khải Minh và những người khác, không có tác dụng gì, khó di chuyển, giá cả cũng không tốt.

Không để ý đến giáo sư Trần đang nghiên cứu, mấy người Chương Khải Minh từ từ tìm kiếm trong đó.

Đột nhiên, phía sau thần tượng, mọi người cuối cùng cũng phát hiện một cái quan quách, trông như quan tài vàng.

Bàn Tử chưa thấy đồ tốt, trực tiếp lao tới, cẩn thận sờ mó quan tài vàng, gõ gõ.

Nhưng nhanh chóng thất vọng, tức giận nói: "Quỷ Gia, lũ người này ngay cả trộm mộ cũng lừa đảo, là giả, bên ngoài quan tài đá quét một lớp bột vàng, làm tôi mừng hụt." Nghe vậy, mọi người đều cười ha hả, Bàn Tử quá hài hước rồi, may mà không dùng răng cắn, nếu không thì răng cũng rụng rồi.

Chương Khải Minh không mở nắp quan tài ngay, mà nhìn sang những thứ trên giá gỗ gần đó.

Quan sát kỹ lưỡng, Chương Khải Minh cười nói: "Bàn Tử, khoan hãy nhìn quan tài, mau thu dọn hết những thứ trên giá gỗ này đi." "Toàn là đồ tốt cả, chắc đều là đồ sứ từ thời Thăng Long.

Đừng thấy chúng nhỏ, giá trị chắc chắn không tồi." Nghe vậy, Bàn Tử phấn khích hẳn lên, vội vàng tiến tới gom hết đồ đạc vào túi.

Bên cạnh, Hồ Bát có chút tiếc nuối nói: "Quỷ Gia, lần trước tôi và Bàn Tử cũng tới đây, thấy đồ sứ mà chẳng thèm lấy." "Cứ tưởng chỉ có ngọc mới đáng tiền, về đến U Đô rồi hối hận không kịp, lỗ to rồi." Bàn Tử vừa thu dọn minh khí, vừa than thở: "Quỷ Gia nói không sai đâu, mấy hôm nay tôi mất ngủ, đau lòng chết đi được." Nhìn bộ dạng

hối hận của hai người, Chương Khải Minh cười lắc đầu: "Thôi được rồi, người mới mà, đừng nghĩ nhiều quá, dần dần có kinh nghiệm thì tổn thất sẽ ít đi." "Nào, Thiên Đồng và Hồ Bát, hai người mở quan tài ra đi, chúng ta xem bên trong cái kim quan này có thứ gì?" Hai người tiến lên cẩn thận mở quan tài.

Khi nắp quan tài vừa hé ra một kẽ hở, Chương Khải Minh đã nhìn thấy thứ bên trong.

Hắn vội nói: "Dừng lại, tất cả đừng động đậy, bên trong có điều kỳ quái." Qua kẽ hở, Chương Khải Minh có thể thấy rõ bên trong có một thi thể đang nằm, nhưng bề mặt thi thể giờ đây đã mọc ra một lớp lông trắng dày đặc, trông như sắp biến thành cương thi.

Hai người lui ra, Chương Khải Minh tiến lên quan sát kỹ, phát hiện lớp lông trắng đang dần dài ra, đồng thời một phần lông trắng đã bắt đầu chuyển sang màu đen.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết không thể chờ đợi thêm nữa, phải ra tay trước mới được.

Hắn liền rút Hình Đao, đâm xuyên qua kẽ hở quan tài, trực tiếp đâm thủng sọ của thi thể.

Thấy sự biến đổi dừng lại, Chương Khải Minh mới gật đầu: "Được rồi, tiếp tục đi, xem bên trong có gì." Vì đã thấy con tống tử bị đâm thủng sọ, Chương Khải Minh cũng thả lỏng cảnh giác, đứng một bên quan sát Bàn Tử hành động.

Nhưng điều không ngờ tới là, cùng với tiếng nắp quan tài rơi xuống đất, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Hồ Bát hét lớn: "Quỷ Gia, bên trong còn một con tống tử nữa, thi biến rồi." Quay đầu nhìn lại, Thiên Đồng đã giao chiến với con tống tử.

Hắn đã sơ suất, quên mất còn có một người bồi táng.

Xem ra, kẻ mà Chương Khải Minh vừa giết chỉ là một vương phi bồi táng, còn kẻ này mới là chủ nhân thực sự của ngôi mộ. 65.

Nhưng thấy Thiên Đồng và con tống tử giao đấu không hề rơi vào thế hạ phong, Trương Khải Minh cũng không vội, vừa hay có thể xem Thiên Đồng tiến bộ thế nào.

Đột nhiên, Thiên Đồng tung một cước đá văng con tống tử.

Chương 143

Hồ Bát thấy cơ hội, rút xẻng Lạc Dương chém thẳng vào đầu nó.

Mặc dù bị con tống tử đỡ được, nhưng có dũng khí tiến lên giúp đỡ đã là rất tốt rồi, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu.

Thấy Bàn Tử bên cạnh cũng định xông lên, Khải Minh nói: "Bàn Tử, đừng vội, thu dọn minh khí đi, trong quan tài còn nữa kìa." "Còn việc chiến đấu thì đừng xen vào, kẻo làm vỡ mấy món minh khí vừa thu được." Bàn Tử liếc nhìn hai người đang chiến đấu, rồi lại nhìn vẻ mặt đầy tự tin của Chương Khải Minh, đành dẹp bỏ ý định giúp đỡ, vội vàng thu dọn minh khí.

Lúc này, nghe thấy tiếng động, giáo sư Trần cũng đi tới, thấy cảnh tượng chiến đấu thì giật nảy mình.

Sau đó ông hỏi: "Quỷ Gia, thi biến sao?

Sắp thành tống tử rồi à?" Chương Khải Minh nhìn hai người đang chiến đấu, không quay đầu lại mà đáp: "Ừ, không tồi, một con tống tử lông đen, cứ xem đã." Thấy hai người dần dần áp đảo con tống tử, Thiên Đồng tấn công chính, Hồ Bát tranh thủ lúc sơ hở lao lên bồi thêm một nhát, phối hợp rất ăn ý. 66.

Thực lực của Thiên Đồng tuy mạnh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn thiếu, đây chính là cơ hội tốt để rèn luyện.

Hồ Bát thì ngược lại, kinh nghiệm phong phú nhưng thực lực quá yếu.

Xem ra nếu thực sự thu nhận hai người này, phải bồi dưỡng cho tốt.

Đột nhiên, Chương Khải Minh thấy trên bức tường đối diện xuất

hiện một vài con kiến, chính là kiến hành quân. 67.

Lần này hắn đã để Nộ Tình ở nhà, nếu không thì bây giờ vừa vặn có thể cho nó ăn.

Nhưng bây giờ có chút phiền phức rồi, xem ra phải ra tay, uổng phí một cơ hội rèn luyện cho Thiên Đồng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh rút Hình Đao ra, sau đó rạch một đường trên cánh tay.

Hắn lấy máu từ vết thương nhỏ, bôi đều lên bề mặt Hình Đao, như vậy vừa có thể đối phó với con tống tử, vừa có thể xua đuổi kiến hành quân.

Chuẩn bị xong, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, lui về đi, có chuyện bất ngờ xảy ra, tôi phải giải quyết nhanh." Nhìn hai người đã lui về, Chương Khải Minh đưa cánh tay ra nói với Thiên Đồng: "Lấy một ít máu, bôi lên trán của mọi người, để tránh bị kiến hành quân tấn công." Thấy con tống tử xông tới, Chương Khải Minh cũng không chờ đợi nữa, trực tiếp nhảy đến trước mặt nó.

Hắn vung đao sử dụng 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, theo sau là một luồng đao quang chói mắt, tiếng chém liên tục vang lên.

Chỉ trong nháy mắt, trên người con tống tử đã xuất hiện hơn mười vết thương, mỗi vết thương đều tỏa ra một làn khói đen.

Lúc này, con tống tử cũng cảm nhận được sự uy hiếp từ máu của Chương Khải Minh, có ý định lùi lại.

Nhưng làm sao hắn có thể cho nó cơ hội trốn thoát?

Chương Khải Minh trực tiếp dùng tay trái thi triển công phu 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》.

Cùng với một tiếng giòn tan, con tống tử bị Chương Khải Minh

đánh bay, nằm sõng soài trên đất, sau đó lại bị hắn dùng chân giẫm chặt xuống.

Nhìn con tống tử không ngừng gào thét, Chương Khải Minh không thèm để ý, trực tiếp chém bay đầu nó.

Nhìn đàn kiến hành quân ở xa đang di chuyển về phía này, Chương Khải Minh quay đầu nhìn đám người đang chìm trong kinh ngạc, nói: "Được rồi, mau ra ngoài thôi, đám kiến này hình như không sợ máu của tôi." Nói xong, hắn dẫn đám người như vừa tỉnh mộng đi về phía lối ra.

Vừa ra khỏi mộ đạo, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, dùng lựu đạn, cho nổ tung chỗ này đi, để tránh đàn kiến hành quân bò ra gây phiền phức cho chúng ta." Đợi mọi người trèo lên tầng mộ thất cao nhất, bên dưới truyền đến một tiếng nổ lớn, mộ đạo bị bịt kín hoàn toàn.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ an toàn, cả nhóm tiếp tục đi lên mặt đất.

Đợi tất cả mọi người lên hết, Chương Khải Minh nhìn xuống lối vào hầm mộ, cũng chuẩn bị sẵn mấy quả lựu đạn rồi ném thẳng vào trong.

Sau khi quay lại mặt đất, vài giây sau lại vang lên từng tiếng nổ lớn, lần này bên dưới hẳn là đã an toàn.

Trên đường trở về, Bàn Tử đột nhiên nói: "Quỷ Gia, cuối cùng tôi cũng biết tại sao danh hiệu của ngài lại vang dội như vậy." "Không nói gì khác, chỉ riêng sức chiến đấu của ngài thôi, e rằng mười người như tôi ở trong mộ cũng chỉ là nộp mạng, ngài thật sự quá lợi hại." "Hồ Bát và Thiên Đồng đánh lâu như vậy mà không hạ được con tống tử, ngài vừa lên đã ba chân bốn cẳng chém chết nó, quá nhanh." Hồ Bát bên cạnh cũng kinh ngạc gật đầu: "Đúng vậy, Quỷ Gia, tôi đã

chiến đấu với con tống tử đó, biết thực lực của nó, vậy mà trước mặt ngài nó như một đứa trẻ, bị giải quyết đơn giản như vậy." Chương Khải Minh nhìn hai người, cười nói: "Được rồi, đừng tâng bốc nữa, lần này cũng không để hai người vất vả vô ích." "Ngôi mộ này là do Hồ Bát tìm thấy, hai người có thể chọn lấy một phần ba số đồ trong đó.

Thế nào, không bạc đãi chứ?" Hai người phấn khích gật đầu lia lịa.

Xuống mộ để làm gì?

Chẳng phải là vì những món minh khí này sao?

Sao có thể không vui mừng được chứ?

Về đến doanh trại, nhìn thấy các sinh viên bị tiếng nổ đánh thức, Chương Khải Minh và mọi người không nói gì, trực tiếp đi nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm lại một lần nữa lên đường chinh phục lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Mấy ngày tiếp theo, không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, mọi người đi lại khá thoải mái.

Trưa hôm đó, Hồ Bát đột nhiên nói: "Quỷ Gia, ở đây có gì đó không ổn, ngài xem la bàn của tôi này." Nghe tiếng, mọi người nhìn sang, chỉ thấy la bàn trong tay Hồ Bát đang xoay tròn không ngừng, rõ ràng là bị ảnh hưởng bởi một từ trường mạnh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết cả nhóm đã ở gần đích đến, hắn biết gần đây có một ngọn núi từ tính khổng lồ.

Hắn nhìn quanh bốn phía, rồi gọi An Lập Mãn đến: "Sao rồi?

Vẫn chưa tìm thấy địa điểm à?" An Lập Mãn nhìn xung quanh, có chút bối rối nói: "Lý ra chúng ta đã đến nơi rồi, tôi nhớ là ở gần đây."

“Nhưng tôi nhìn xung quanh, thấy có gì đó không đúng, không thấy ngọn núi thánh màu đen đâu cả.” Chương Khải Minh gật đầu, hắn biết nguyên nhân, chỉ nói: “Được rồi, không cần tìm nữa, chọn một nơi tốt gần đây để dựng trại đi, những việc còn lại không cần quan tâm.” Mặc dù bối rối, nhưng An Lập Mãn cũng không hỏi nhiều. 68.

Nhiệm vụ của ông ta là giúp dẫn đường, nếu Trương Khải Minh đã nói không cần tìm nữa, ông ta cũng không phản đối.

Đợi mọi người tìm được chỗ, dựng trại xong xuôi, giáo sư Trần hỏi: “Quỷ Gia, chúng ta không đi nữa à, trời còn sớm mà?” Chương Khải Minh cười nói: “Thôi, cứ ở yên đây đi, chúng ta đã đến nơi rồi, tiếp theo là phải chờ thời cơ.” Giáo sư Trần gật đầu, dù có đầy bụng nghi vấn cũng nén lại không hỏi, ông biết bây giờ người quyết định là Chương Khải Minh.

Đợi mọi người ổn định, Chương Khải Minh nói với An Lập Mãn: “Gần đây ông chỉ có một việc, đó là giúp tôi theo dõi thời tiết, xem ngày nào sẽ nổi gió lớn, hiểu chưa?” An Lập Mãn vỗ ngực nói: “Quỷ Gia, ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ thông báo trước cho ngài.” Vào ngày thứ ba, xa xa đột nhiên xuất hiện một đoàn lạc đà, trông cũng phải có đến mấy chục con.

Bàn Tử đang làm lính gác vội chạy về báo: “Quỷ Gia, lại có một đội nữa đến, ngài ra xem đi.” Chắc là Chương Bất Tốn dẫn người đến rồi, nhưng thời gian có hơi muộn, lẽ nào đã gặp nguy hiểm?

Bên ngoài doanh trại, quả nhiên thấy một đàn lạc đà đông đúc, người dẫn đầu chính là Chương Bất Tốn.

Chương Khải Minh thấy vậy liền cười nói: “Được rồi, không cần căng thẳng, là người của tôi, lát nữa sẽ giới thiệu cho mọi người làm quen.” Không lâu sau, Chương Bất Tốn và những người khác đã đến gần, nhảy xuống lạc đà, nói với Chương Khải Minh: “Quỷ Gia, tôi

đến không muộn chứ?" "Trên đường gặp chút vấn đề nên bị chậm trễ, nếu không thì hôm qua đã đến rồi." Nhìn bộ dạng phong trần mệt mỏi của họ, hắn cười nói: "Được rồi, đến là tốt rồi, đi, chúng ta về doanh trại ăn một bữa no nê." Mọi người trở về doanh trại, chuẩn bị đủ các loại thức ăn.

Chương 144

Trong bữa ăn, Chương Bất Tốn nói: "Quỷ Gia, ngài đoán quả không sai." "Sau khi rời khỏi thị trấn, quả nhiên có một đội người bám theo, tôi cũng phải mất mấy ngày mới tìm được cơ hội giải quyết bọn chúng." "Đúng rồi, tôi bắt được một tù binh, ngài có muốn gặp không?" Xem ra Chương Khải Minh đoán không sai, thật sự có người bám theo, hy vọng không phải là người của Thập Nhất Thương Hành, nếu không thì… Chương Khải Minh gật đầu: "Được, mang đến đây, tôi hỏi xem, rốt cuộc là kẻ nào gan to như vậy." Một lát sau, người bị bắt được Chương Bất Tốn lôi đến, là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi.

Chương Khải Minh nhìn hắn ta nói: "Nói đi, là ai phái ngươi tới, đừng bắt tôi phải động thủ, chúng ta hãy giải quyết vấn đề một cách hòa bình." Hắn ta nhìn Chương Khải Minh, ánh mắt đầy oán hận, nhưng miệng không nói một lời, thật là cứng đầu.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Cởi áo hắn ra, để lộ phần lưng." Nhìn người đàn ông bị đè xuống đất, Chương Khải Minh hỏi lại lần nữa: "Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói, hay để tôi tự hỏi?" Nhìn người đàn ông cứng cỏi, Chương Khải Minh gần như có thể khẳng định đây là người của nhà họ Vương, chỉ có miệng lưỡi của người nhà đó mới cứng như vậy.

Nhìn Bàn Tử đang quan tâm đến tình hình bên này, Chương Khải Minh nói: "Bàn Tử, lấy cho tôi bình nước nóng đang đun." Nghe lệnh, Bàn Tử không dám chậm trễ, trực tiếp cầm bình nước đến, rồi hỏi: "Quỷ Gia, người này là ai vậy?" Cầm lấy bình nước, Chương Khải Minh cười nói: "Tôi cũng chưa biết đâu, cứ đứng một bên xem đi, xem một đạo mộ tặc thực thụ làm việc thế nào." Nói xong, Chương

Khải Minh cầm bình nước đến bên người đàn ông.

Hắn biết hình xăm của người nhà họ Vương chỉ hiện lên khi nhiệt độ cơ thể tăng cao, nên chuẩn bị thử xem thật giả.

Cúi người xuống, Chương Khải Minh nói: "Giữ chặt hắn lại, đừng để nước nóng bắn vào người." Nhìn người đàn ông không động đậy, Chương Khải Minh trực tiếp bắt đầu đổ nước nóng, từ từ làm ướt đẫm lưng hắn.

Bị nước nóng kích thích, người đàn ông phát ra tiếng gào thét như dã thú, vô cùng thê thảm, khiến những người khác nhìn cũng có chút không nỡ, nhưng họ không có quyền lên tiếng.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng lộ vẻ không đành lòng, đây là lần đầu tiên cậu ta thực sự chứng kiến sự tàn nhẫn của đạo mộ tặc, Hồ Bát cũng vậy.

Cả hai đều chìm vào suy tư, không biết rốt cuộc mình có thể thích ứng được với sự tàn khốc của ngành này hay không.

Chuyện lần này, cũng là bài kiểm tra cuối cùng của Chương Khải Minh đối với hai người.

Nếu họ có thể vượt qua, sau khi trở về U Đô, hắn sẽ chuẩn bị hỏi ý kiến của họ.

Ở phía bên kia, dưới sự kích thích của nhiệt độ nước nóng, trên lưng người đàn ông hiện ra một hình xăm phượng hoàng màu đỏ.

Quả nhiên là người nhà họ Vương, chỉ là lần này đã chọn sai đối tượng, lại dám động đến Chương Khải Minh.

Thấy hình xăm, Chương Khải Minh đặt bình nước sang một bên, nói: "Sao nào, còn không định nói à?" "Chẳng lẽ một Cửu Môn chưa đủ để các ngươi đối phó, nhất định phải thêm cả ta vào sao?

Không phải là quá tự tin rồi à?" Người đàn ông nhà họ Vương nhịn đau, trầm giọng nói: "Ta sẽ không nói gì đâu, ta sẽ ở dưới đó chờ ngươi." Ồ, còn dám nói lời cay độc uy hiếp Chương Khải Minh, xem ra hắn rất tự tin vào thực lực của nhà họ Vương. 69.

Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách ta độc ác.

Chương Khải Minh vẫy tay ra lệnh: "Mang ra ngoài chôn sống đi, để hắn chờ ta cho tốt, ta xem hắn có chờ được không." Nhìn người đàn ông bị lôi đi, những người khác đều nhìn bằng ánh mắt thương hại, như thể hắn mới là người bị hại.

Lắc đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Sao vậy?

Mọi người đều thương hại hắn à?

Vậy có muốn đi cùng hắn không?" Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cúi đầu, sợ hãi không dám nhìn Chương Khải Minh.

Sau đó họ nghe thấy giọng nói của Chương Khải Minh: "Sau này có thương hại cũng phải chọn đúng đối tượng, chuẩn bị tập kích chúng ta mà còn thương hại, các người đều là đồ ngốc cả à?" Không rảnh để ý đến đám ngốc này, Chương Khải Minh quay về chỗ ngồi, tiếp tục ăn.

Cả nhóm lại đợi thêm ba ngày nữa mới nhận được lời nhắc nhở của An Lập Mãn.

Khoảng chín giờ sáng, An Lập Mãn nói: "Quỷ Gia, hôm nay chắc sẽ nổi gió lớn, tôi thấy trời sắp chuyển rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh đứng dậy nói: "Tốt, tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị, lát nữa chúng ta sẽ vào mộ." Sau đó hắn lại quay sang nói với Chương Bất Tốn: "Các anh tạm thời đừng vào, ở bên ngoài chờ.

Nếu có người nhà họ Vương đến, cứ trực tiếp giải quyết." Chương Khải Minh không muốn thuộc hạ của mình hy sinh trong đó,

đợi hắn giải quyết Nữ vương Tinh Tuyệt xong rồi hãy vào.

Phía bên kia, đám người chuẩn bị vào mộ đều bắt đầu bận rộn.

Giáo sư Trần và mấy sinh viên của ông cũng nhất quyết muốn vào, không thể cản được.

Chương Khải Minh cũng không ép buộc, nếu muốn tìm chết thì không thể trách người khác, đó là số mệnh của họ.

Chương Bất Tốn bên cạnh nói: "Quỷ Gia, thật sự không cần tôi đi theo sao?" Chương Khải Minh lắc đầu, trầm giọng nói: "Bên trong bây giờ quá nguy hiểm, tôi không muốn thuộc hạ của mình có tổn thất quá lớn." "Các anh mới vừa xuất sư, cần phải rèn luyện, nhưng không thể đối mặt trực tiếp với nơi nguy hiểm như vậy, không đáng." "Dẫn người ở bên ngoài chờ đi, đợi tôi giải quyết mối đe dọa bên trong xong, các anh vào lấy minh khí ra." Đang nói chuyện, sắc trời có chút tối sầm lại, gió cũng từ từ mạnh lên, xem ra An Lập Mãn cũng đáng tin cậy.

Cùng với gió ngày càng lớn, Chương Khải Minh thấy cách đó không xa đột nhiên hiện ra một ngọn núi từ tính màu đen.

Cuối cùng cũng tìm được lối vào, thời gian chuẩn bị trước khi vào mộ lần này quá dài, thật sự là thử thách lòng kiên nhẫn của hắn.

Nhìn đám người đã chuẩn bị sẵn sàng, Chương Khải Minh nói: "Bất Tốn, vậy tôi xuất phát đây, phải cẩn thận với người nhà họ Vương." Nói xong, Chương Khải Minh dẫn mọi người xuất phát, đi về phía ngọn núi từ tính màu đen đối diện.

Nửa buổi sau, cả nhóm đã đến lối vào của ngọn núi từ tính.

Nhìn khung cảnh quỷ dị, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đến địa bàn của Nữ vương Tinh Tuyệt rồi, tất cả mọi người cẩn thận một chút, bên trong rất nguy hiểm." Hít một hơi thật sâu, Chương Khải

Minh dẫn đầu đi trước.

Vừa đi vào lối vào giữa ngọn núi từ tính, hắn cảm giác gió đã biến mất.

Đột nhiên, mọi người phát hiện bên cạnh có một khu trại nhỏ, ở đó có ba thi thể đang nằm yên lặng.

Hách Ái Quốc, người trước đó đã hành động bốc đồng, không đợi Chương Khải Minh nói gì đã xông lên, chuẩn bị xem xét thân phận của những thi thể này.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nuốt lại những lời định nói vào bụng. 70.

Đã muốn chết thì không cần ngăn cản.

Thế là hắn đứng yên tại chỗ, chờ rắn lông đen xuất hiện, vừa hay để Hách Ái Quốc làm mồi nhử.

Loại người như vậy vào mộ cũng sẽ mang lại phiền phức lớn.

Quả nhiên, khi Hách Ái Quốc lật thi thể thứ hai lên, một bóng đen đột nhiên xuất hiện, trực tiếp nhảy lên tay Hách Ái Quốc.

Cùng với một nhát cắn của con rắn lông đen, sinh mệnh của anh ta nhanh chóng lụi tàn. 71.

Thấy tình huống này, tất cả mọi người đều giật mình, vội vàng lùi lại, đồng loạt nhìn về phía Trương Khải Minh bên cạnh.

Những người này thật thú vị, khi phát hiện ra thứ gì đó, chẳng ai thèm để ý đến Chương Khải Minh, bây giờ gặp nguy hiểm rồi mới nhớ tới hắn?

Chương Khải Minh cũng không nói gì, chỉ nói: "Thiên Đồng, giết nó đi, cẩn thận một chút, đừng chặt đứt nó, nó sẽ còn lại sức mạnh cho một đòn cuối cùng." Thiên Đồng gật đầu, đi về phía con rắn lông

đen.

Chương 145

Vừa đến gần, con rắn liền nhảy về phía Thiên Đồng.

Bị tấn công, Thiên Đồng không hề hoảng sợ, trực tiếp vung dao găm chém đứt nó.

Nhìn con rắn lông đen bị chém thành hai đoạn trên mặt đất, Thiên Đồng không lại gần, trực tiếp phóng dao găm ra, ghim chặt phần thân có đầu của nó.

Bị dao găm kích thích, con rắn lông đen lại một lần nữa tấn công, nhưng không thể di chuyển được, lần này mới thực sự chết.

Thấy nguy hiểm đã được giải trừ, giáo sư Trần và những người khác chạy đến thi thể của Hách Ái Quốc để kiểm tra tình hình.

Chương Khải Minh từ từ đi đến bên cạnh mọi người, nói: "Chuyện lần này nên ghi nhớ trong lòng, quãng đường còn lại tôi hy vọng mọi người có thể thành thật một chút." "Bất kể phát hiện ra điều gì cũng không được hành động bốc đồng, nhất định phải báo cho tôi, tôi đồng ý rồi mới được tiến lên xem xét." "Nếu không, vào trong mộ mà còn làm loạn, tôi sẽ giết ngay tại chỗ, dù sao các người cũng không nằm trong phạm vi giao dịch." Nghe lời của Chương Khải Minh, biểu cảm của mọi người đều cứng lại, không thể ngờ hắn lại nói như vậy.

Thấy Chương Khải Minh rời đi, Bàn Tử khuyên: "Mọi người cũng thấy rồi đấy, ở đây rất nguy hiểm, nếu còn bốc đồng như vậy, có thể lần sau chết chính là các người, mà cũng có thể sẽ liên lụy đến người khác." "Lời của Quỷ Gia tuy không dễ nghe, nhưng lại có thể cứu mạng, suy nghĩ cho kỹ đi." Đợi mọi người rời đi, giáo sư Trần nén đau thương nói: "Mọi người, hành động tiếp theo nhất định không được làm loạn, chúng ta không thể…" Thu dọn xong thi thể, cả nhóm

tiếp tục lên đường.

Lần này, đội khảo cổ không còn hứng khởi như trước, ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm trọng.

Nhìn thấy thành trì ở xa, Chương Khải Minh dẫn mọi người từ từ đi tới.

Ở nơi này, Chương Khải Minh cũng không dám đi quá nhanh, dưới lớp cát vàng có thể đang ẩn nấp rắn lông đen.

Câu nói "nhìn núi chạy chết ngựa" quả không sai.

Nhìn thành trì không xa, cả nhóm đi mãi đến chiều mới đến gần phế tích của cổng thành.

Nhìn những bức tường thành cổ kính xung quanh, mọi người cũng không chậm trễ thời gian, tìm một nơi bằng phẳng để đi qua.

Vào thành, tình hình bên trong tốt hơn một chút, tuy nhiều ngôi nhà đã sụp đổ nhưng không ảnh hưởng đến đường đi.

Nhìn về phía kiến trúc giống như cung điện cao nhất ở xa, cả nhóm bắt đầu tiếp tục tiến lên.

Trên đường đi qua những ngôi nhà còn nguyên vẹn, mọi người cũng vào kiểm tra, bên trong trống không, không có thứ gì.

Dường như người dân ở đây trước khi rời đi đã mang đi hết mọi thứ, trong thành mọi người cũng không thấy bất kỳ hài cốt nào.

Xem ra, người dân ở đây năm đó đã chủ động rời khỏi nơi này.

Khi cả nhóm đến trước cung điện, quan sát kỹ lưỡng, họ đã thất vọng.

Chỉ thấy bên trong đều đã sụp đổ, không có cách nào vào được, trừ khi tốn rất nhiều nhân lực để dọn dẹp phế tích.

Chương Khải Minh nhìn quanh, đột nhiên ánh mắt dừng lại, hắn nhìn thấy một ngôi miếu thờ xây bằng đá xanh, chỉ lộ ra phần mái nhà bên trên.

Nếu không nhầm, bên dưới ngôi miếu thờ này chính là lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Nhưng xem ra bây giờ muốn vào, có thể sẽ tốn chút sức lực.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng nhìn nữa, đi theo tôi, tôi đã phát hiện ra lối vào lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt." Nghe vậy, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc và vui mừng, không ngờ lại phát hiện nhanh như vậy, bèn đi theo sau Chương Khải Minh về phía ngôi miếu.

Đi đến gần ngôi miếu đá xanh, Chương Khải Minh mới phát hiện ra, cái hắn vừa nhìn thấy là mặt sau của ngôi miếu.

Từ từ đi vòng ra phía trước, đến cửa chính của miếu, Chương Khải Minh liền phát hiện ra vấn đề.

Mặc dù bị cát vùi lấp, nhưng nó không che khuất hoàn toàn lối vào miếu, vẫn có thể nhìn rõ những bậc thềm đá xanh.

Đứng trước lối vào, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đây là lối vào.

Sau khi vào trong, tất cả mọi người hãy cẩn thận, đừng cử động lung tung." Dặn dò xong, Chương Khải Minh cũng không đợi mọi người trả lời, dẫn đầu đi vào bên trong.

Men theo bậc thềm đá xanh đi được vài bước, cả nhóm đã ra khỏi khu vực bị cát bao phủ, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên rộng rãi hơn.

Từ từ men theo bậc thềm tiến về phía trước, mọi người đều bật đèn pin trong tay lên, ánh sáng ở đây đã sớm biến mất.

Đi trong ngôi miếu thờ đầy hơi thở lịch sử, mọi người cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Đặc biệt là khi so sánh với những bức tượng đá khổng lồ bên cạnh, cảm giác áp bức càng trở nên mạnh mẽ.

Xem ra kiến trúc sư ở đây rất có thực lực, đã dùng hoàn cảnh để tạo ra một ám thị tâm lý mạnh mẽ cho người vào, khiến họ phải giữ lòng kính sợ.

Đi xuống hết bậc thềm, nhìn ra xung quanh, chỉ có một con đường duy nhất trước mặt mọi người, những nơi khác đều là vực thẳm sâu không thấy đáy.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, đi trước dò đường, chú ý cạm bẫy." Chuyện này phải nhờ đến Thiên Đồng, Chương Khải Minh thật sự không rành, nhưng như vậy cũng có lợi, có thể tiết kiệm không ít sức lực.

Đi theo sau Thiên Đồng, cả nhóm từ từ tiến về phía trước, mỗi bước đều giẫm lên chỗ Thiên Đồng đã đi qua.

Đột nhiên, Thiên Đồng dừng lại, nói: "Quỷ Gia, con đường phía trước có vấn đề, bên dưới tất cả các viên gạch lát nền đều có điều kỳ quái." Nghe vậy, Chương Khải Minh đến gần Thiên Đồng, hỏi: "Ý của cậu là, bên dưới đoạn đường phía trước đều có cạm bẫy?" Thiên Đồng lắc đầu: "Không thể khẳng định là cạm bẫy, nhưng bên trong nhất định có thứ gì đó, nếu không những viên gạch này sẽ không lỏng lẻo như vậy." Gật đầu, Chương Khải Minh hiểu ý, xem ra không thể đi trên mặt đất, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Hắn nhìn xung quanh, không phát hiện ra nơi nào khác có thể đi.

Đột nhiên, ngẩng đầu lên, hắn thấy những cây xà nhà phía trên được chống đỡ bởi những cây cột đều rất lớn, nếu đi từ trên đó thì

chắc không có vấn đề gì, nhưng vấn đề chính bây giờ là làm thế nào để lên được?

Xác định không còn cách nào khác, Chương Khải Minh đành phải đến bên cạnh một cây cột đá khổng lồ gần đó.

Quan sát kỹ chất liệu của cột đá, hắn đột nhiên dùng lực năm ngón tay bấu vào cột đá, chỉ thấy cây cột đá cứng rắn lập tức xuất hiện năm cái lỗ thủng.

Những người bên cạnh nhìn thấy đều kinh hãi, không ngờ tay của Chương Khải Minh lại có thể bóp nát cả cột đá, nếu bấu vào người thì thật đáng sợ.

Thử nghiệm xong, Chương Khải Minh nói: "Tôi lên trước, sau đó sẽ thả dây thừng xuống, lúc đó mọi người leo lên." Nói xong, Chương Khải Minh trực tiếp đưa tay bám vào cột đá, bắt đầu leo lên trên.

Dọc đường đi, hắn để lại những dấu tay rõ ràng trên cột đá, từ từ leo lên đến đỉnh cột.

Thấy Chương Khải Minh đang từ từ leo lên, Bàn Tử đến gần cột đá, chăm chú nhìn những cái lỗ trên đó.

Quan sát một lúc, cậu ta nói: "Trời ơi, tay của Quỷ Gia cũng ác quá, nếu mà bấu vào tôi, chẳng phải là xuyên thủng luôn sao?

Đáng sợ thật." Hồ Bát bên cạnh máy móc gật đầu: "Đúng vậy, sau này không thể chọc giận Quỷ Gia được, tôi còn chưa muốn chết đâu." Trong lúc mọi người đang cảm thán, Chương Khải Minh đã men theo cột đá leo lên xà nhà.

Chương 146

Hắn kiểm tra kỹ tình hình xung quanh, không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, thế là buộc chặt dây thừng rồi thả xuống.

Sau đó nói: "Được rồi, men theo dây thừng leo lên đi." Trong lúc những người bên dưới đang men theo dây thừng leo lên, Chương Khải Minh cũng không rảnh rỗi, chuẩn bị đi xem xét tình hình xung quanh.

Theo lý mà nói, nếu bên dưới gạch lát nền đã bố trí cạm bẫy, vậy thì vị trí rõ ràng như xà nhà không thể nào không có bất kỳ bố trí nào được?

Nhưng Chương Khải Minh kiểm tra một vòng, không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh.

Quay lại chỗ cũ, mọi người đều đã leo lên xà nhà, Chương Khải Minh nhỏ giọng nói: "Lát nữa chúng ta nhanh chóng đi qua khu vực này." "Tôi luôn cảm thấy bên trên cũng không an toàn, vị trí dễ thấy như vậy lại không có bất kỳ bố trí nào, có gì đó không đúng." Tất cả mọi người đều gật đầu, đi theo sau Chương Khải Minh về phía trước.

Lúc đầu không có chuyện gì xảy ra, rất thuận lợi.

Nhưng đột nhiên phía sau truyền đến giọng của giáo sư Trần: "Quỷ Gia, đợi đã, một sinh viên của tôi biến mất rồi, vừa nãy còn đi ngay sau tôi." Hả?

Biến mất ư?

Nghe vậy, Chương Khải Minh vội vàng nhìn về phía sau, đếm kỹ lại, quả nhiên thiếu một người.

Thấy tình huống này, mọi người vội vàng dừng lại, tụ tập lại một

chỗ, nhìn nhau nhưng không ai phát hiện ra điều gì.

Nhìn về phía sau, mọi thứ đều rõ ràng, không có chỗ nào có thể giấu người.

Bây giờ chỉ có hai khả năng, một là đã xảy ra nguy hiểm, bị thứ gì đó bắt đi, hai là người biến mất đó có thân phận khác, chủ động biến mất.

Nhưng dù là khả năng nào, mọi người cũng không thể quay lại tìm, nếu không tổn thất sẽ còn lớn hơn.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Bất kể đã xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không thể quay lại, mau xuất phát thôi.

Lát nữa Thiên Đồng đi đầu, tôi đi cuối cùng." 72.

"Tôi trái lại muốn xem xem rốt cuộc là thứ gì đang giở trò.

Nếu không có gì xuất hiện, giáo sư Trần, vậy thì ông phải giải thích cho tôi về thân phận của sinh viên đó." Nói xong, Chương Khải Minh cũng không quan tâm đến sự bất mãn của đội khảo cổ, trực tiếp thúc giục mọi người đi nhanh, không được chậm trễ.

Tiếp tục tiến về phía trước, lần này sự chú ý của Chương Khải Minh đều tập trung vào xung quanh, chuẩn bị xem kỹ thứ gì đang giở trò.

Thời gian trôi qua, ngay khi Chương Khải Minh nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra, hắn đột nhiên nhìn thấy một bóng đen, trực tiếp tóm lấy giáo sư Trần phía trước.

Giáo sư Trần lại không phát ra một tiếng động nào.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nén lại sự kinh ngạc trong lòng, trực tiếp vung đao chém về phía bóng đen đó.

Bị tấn công, bóng đen phát ra một tiếng kêu, nghe giống như tiếng

của một loài chim nào đó, nhưng vô cùng chói tai.

Mặc dù không trực tiếp giết chết bóng đen, nhưng giáo sư Trần đã bị ném xuống, rơi trên xà nhà.

Chương Khải Minh đáp xuống, nhíu mày nhìn về nơi bóng đen biến mất, trong lòng có chút không cam tâm.

Nhưng bây giờ phải xem tình hình của giáo sư Trần đã, vừa rồi đến một tiếng động cũng không phát ra được?

Hắn lật giáo sư Trần lại, chỉ thấy ông ta như bị điểm huyệt, toàn thân chỉ có đôi mắt có thể cử động.

Trúng độc rồi sao?

Vừa rồi bóng đen đó cũng chỉ dùng móng vuốt tóm lấy vai giáo sư Trần, nhưng bây giờ xem ra, con quỷ đó không hề tầm thường.

Hắn kiểm tra kỹ lưỡng giáo sư Trần, nhưng không phát hiện ra vết thương nào, lẽ nào có thể trúng độc qua lớp quần áo?

Đột nhiên, Bàn Tử nói: "Quỷ Gia, tôi hình như biết tại sao giáo sư Trần trúng độc rồi, ngài xem trên tóc ông ấy kìa." Nghe Bàn Tử nhắc nhở, Chương Khải Minh nhìn kỹ, hóa ra trên tóc giáo sư Trần có một ít chất nhầy.

Thứ này có thể là nước bọt của bóng đen, có thể làm tê liệt kẻ địch, nên mới có thể bắt người đi một cách vô thanh vô tức.

Thấy tình huống này, Chương Khải Minh lấy ra một ít nước, trực tiếp dội lên đầu giáo sư Trần, chuẩn bị rửa sạch chất nhầy.

Nhưng không ngờ, nước vừa dội xuống không lâu, giáo sư Trần lại khôi phục được khả năng hành động.

Xem ra thứ này có điểm yếu, độc của nó chỉ cần tiếp xúc với nước là có thể giải được, đây đúng là một tin tốt.

Đợi giáo sư Trần hồi phục, Chương Khải Minh nói: “Chúng ta nhanh chóng lên đường thôi.

Vừa rồi tuy tôi đã đánh trúng thứ tấn công chúng ta, nhưng chắc nó không bị thương.” “Chúng ta nhân lúc nó chưa quay lại, mau chóng đi qua khu vực nguy hiểm này, nếu không sẽ phiền phức lớn.” Nghe lời của Chương Khải Minh, mọi người vội vàng tiếp tục lên đường, không dám chậm trễ.

Tình huống của giáo sư Trần vừa rồi ai cũng đã thấy, vô cùng quỷ dị.

Lần này lên đường, tốc độ của mọi người đã nhanh hơn.

May mắn là không gặp phải chuyện gì nguy hiểm hơn, thuận lợi đi qua đoạn đường này.

Nhưng Chương Khải Minh không hề vui mừng, chỉ cần bóng đen đó chưa bị giết chết, mọi người vẫn chưa an toàn, dù sao nó cũng có thể bay.

Hành động lại vô thanh vô tức, loại đối thủ kiểu thích khách này mới là khó đối phó nhất.

Men theo dây thừng, mọi người lại một lần nữa đáp xuống mặt đất.

Nhìn kỹ, phía trước lại xuất hiện những bậc thềm.

Những bậc thềm này vô cùng cao lớn, mỗi bậc đều cao hơn một người, chia thành nhiều tầng, mỗi tầng đều có tượng điêu khắc.

Quan sát kỹ lưỡng, giáo sư Trần nói: “Những bức tượng đá này chắc là tượng trưng cho một giai cấp nào đó, năm đó trong cổ quốc Tinh Tuyệt, đẳng cấp chắc chắn vô cùng nghiêm ngặt, không thể vượt qua.” “Đặt những bức tượng điêu khắc này ở đây, chắc là để tăng cường sự kiểm soát tư tưởng của kẻ thống trị đối với người dân.”

Nghe xong phỏng đoán của ông, mọi người bắt đầu leo lên.

Quả nhiên giống như giáo sư Trần nói, mỗi tầng đều đại diện cho một thân phận giai cấp khác nhau.

Từ tù binh ở tầng thấp nhất, đến quý tộc ở hiện tại, tầng cao nhất chắc là của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Bởi vì tượng điêu khắc của tế tư đã được mọi người phát hiện ở bậc thềm thứ hai từ dưới lên.

Chương 147

Xem ra địa vị của Nữ vương Tinh Tuyệt thật sự cao quý, lại đứng trên cả thần quyền, một tình huống hiếm thấy.

Ngay khi mọi người chuẩn bị leo lên bậc thềm cuối cùng, chuẩn bị xem tượng điêu khắc của Nữ vương Tinh Tuyệt, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện ra bóng đen đã tấn công giáo sư Trần trước đó, hiện đang ở trên một bức tượng điêu khắc bên cạnh.

Chương Khải Minh vội vàng thu lại ánh mắt, không dám nhìn thẳng, sợ làm kinh động nó, chỉ có thể dùng khóe mắt để giám sát.

Sau đó hắn nhỏ giọng nói: "Thiên Đồng, bóng đen lại xuất hiện rồi, lát nữa khi nó tấn công, giúp tôi chặn nó lại." "Lần này tôi phải giữ nó lại bằng được.

Nếu không, quãng đường sau này chúng ta sẽ không đi yên ổn được, con súc sinh này chắc chắn rất thù dai." Thiên Đồng không biến sắc gật đầu, sau đó rút dao găm ra nắm chặt trong tay.

Khi giáo sư Trần đang leo lên, con quái vật đó, quả nhiên không từ bỏ, lại nhắm vào ông ta.

Trong nháy mắt, bóng đen đã ở trên đầu giáo sư Trần, nhỏ xuống vài giọt chất nhầy, giáo sư Trần lại một lần nữa bị tê liệt.

Ngay khi bóng đen chuẩn bị bắt giáo sư Trần đi, Thiên Đồng đã ra tay, trực tiếp đâm dao găm vào cánh của nó.

Đòn này Thiên Đồng đã có chuẩn bị từ trước, không giống như đòn tấn công vội vàng của Chương Khải Minh lần trước.

Cánh của bóng đen trực tiếp bị dao găm đâm thủng, chảy ra máu màu xanh lục, trông rất quỷ dị.

Nhờ một đòn cản trở của Thiên Đồng, 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 của Chương Khải Minh cũng đã chuẩn bị xong, trực tiếp nhắm vào vị trí cánh của con quái vật.

Cùng với những luồng đao quang liên tục hạ xuống, bóng đen lại một lần nữa phát ra tiếng gào thét thê thảm, chỉ thấy một bên cánh của nó bị Chương Khải Minh chém đứt.

Lần này thì không thể trốn thoát được nữa rồi, máu màu xanh lục chảy đầy đất.

Mặc dù bây giờ trông con quái vật vẫn còn sức sống, nhưng Chương Khải Minh biết, với lượng máu mất nhiều như vậy, thời gian chết của nó sẽ không còn xa.

Lúc này, hắn mới có cơ hội quan sát kỹ xem rốt cuộc thứ gì đang tấn công mọi người.

Chỉ thấy một con chim lớn màu đen, trông giống quạ, nhưng mỏ lại có phần giống kền kền.

Cũng không nhìn ra được là con quỷ gì, nhưng bây giờ điều đó không quan trọng nữa, quan trọng là mọi người đã thoát khỏi phiền phức này.

Nó sẽ nhanh chóng chết đi, không thể gây thêm phiền phức cho mọi người nữa.

Ở phía bên kia, giáo sư Trần lại một lần nữa được học sinh của mình đánh thức.

Thật là xui xẻo, lại bị con quỷ này tấn công hai lần.

Nhìn bộ dạng thảm hại của giáo sư Trần, có lẽ sau này chắc chắn sẽ để lại một bóng ma tâm lý sâu sắc.

Một lát sau, con chim quái dị đó không còn hơi thở, chết vì mất

máu, nằm bất động trên mặt đất.

Từ từ đi đến gần thi thể, không dám đến quá gần, hắn ngửi thấy một mùi hôi thối.

Giống như mùi cá chết lâu ngày, tanh nồng.

Nhưng Bàn Tử lại không cảm thấy khó ngửi, trực tiếp đi tới, quan sát kỹ thi thể của con chim quái dị.

Sau đó cậu ta có chút khó hiểu đi về, nói: "Quỷ Gia, chắc ngài không nhìn thấy, con chim đó hình như không phải là chim bình thường." "Trên đầu nó lại có một con rắn ẩn bên trong, trông giống như một cơ quan vậy." "Độc mà giáo sư Trần trúng, có thể là do thứ giống đầu rắn đó phun ra." Nghe vậy, Chương Khải Minh cố nén mùi hôi thối đi tới, cúi đầu nhìn, quả nhiên giống như Bàn Tử nói.

Trên đầu con chim quái dị, lại có một cái đầu khác, giống như rắn lông đen, nhưng màu sắc không giống lắm.

Kiểm tra kỹ lưỡng, cũng không phát hiện ra dấu vết ghép nối từ bên ngoài, thứ này là do chính con chim quái dị mọc ra.

Ghi nhớ tình huống này lại, ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên phát hiện trên móng vuốt của con chim quái dị hình như có khắc một con số.

Lẽ nào loại chim này ở đây không chỉ có một con?

Vậy thì không vui chút nào.

Không chậm trễ thời gian, Chương Khải Minh nhanh chóng quay lại, nói: "Được rồi, nguy hiểm đã được giải trừ, chúng ta tiếp tục xuất phát." Nhân lúc giáo sư Trần và những người khác không chú ý, Chương Khải Minh nhỏ giọng nói với ba người Thiên Đồng: "Phía sau nâng cao cảnh giác, loại chim này chắc không chỉ có một con." "Nhưng tình huống này đừng nói cho họ biết, để tránh gây hoảng

loạn, lại mang thêm phiền phức." Ba người im lặng gật đầu, đều tỏ vẻ đã hiểu, sau đó tản ra, chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Hướng về phía bậc thềm cuối cùng leo lên, chuẩn bị xem phong cảnh ở nơi cao nhất.

Khi mọi người leo lên bậc thềm cuối cùng, thứ đầu tiên nhìn thấy là một bức tượng đá hình người khổng lồ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người phụ nữ đeo mạng che mặt đang đứng đó, đặc biệt thu hút sự chú ý là đôi mắt của bà ta, trông rất sâu thẳm, bí ẩn.

Nhìn một lúc lâu, giáo sư Trần thở dài một hơi, nói: "Nữ vương Tinh Tuyệt thật bí ẩn, chắc chắn rất đặc biệt." "Chỉ một bức tượng đá này cũng có thể thấy đôi mắt của bà ta không tầm thường, cũng không biết năm đó bà ta là một người phụ nữ như thế nào." Nghe vậy, Bàn Tử trêu chọc: "Giáo sư Trần, ông nghĩ cũng đẹp quá, có một bức tượng để xem là tốt rồi." "Sao nào?

Ông còn muốn xem người sống à?

Vậy thì không có cơ hội đâu, nhưng thi thể thì có thể sẽ thấy được." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười lắc đầu, Bàn Tử cũng thật biết nói đùa, làm giáo sư Trần cũng phải đỏ mặt.

Lại một lần nữa nhìn bức tượng đá, Chương Khải Minh biết thi thể của người phụ nữ này chính là mối nguy hiểm lớn nhất khi vào mộ lần này.

Đặc biệt là đôi mắt đó, chắc chắn sẽ xuất hiện tình huống bất thường, hắn thầm nâng cao cảnh giác.

Thu lại sự chú ý, Chương Khải Minh nhìn sang bệ đá bên cạnh, một bệ đá hình vuông, trên đó chỉ có một chỗ lõm hình chữ nhật.

Còn về phù văn, điêu khắc thì đều không có.

Chìa khóa để mở bệ đá này chính là miếng ngọc bội trên cổ Bàn Tử.

Nhìn Bàn Tử ngơ ngác, Chương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Bàn Tử, lấy miếng ngọc bội của cậu ra đi." Mặc dù kinh ngạc vì sao Chương Khải Minh biết mình có ngọc bội, nhưng phản ứng của Bàn Tử không hề chậm.

Cậu ta vừa tháo ngọc bội, vừa hỏi: "Quỷ Gia, sao ngài biết tôi có ngọc bội, tôi nhớ là chưa nói với ngài mà?" Chương Khải Minh cười cười, nói: "Nói sớm làm gì, vào mộ rồi thì đến lượt tôi biểu diễn, cứ xem cho kỹ đi." Nói xong, cũng không để ý đến sự kinh ngạc của những người xung quanh, hắn trực tiếp đặt miếng ngọc bội vào chỗ lõm trên bệ đá, vừa vặn khớp.

Cùng với việc đặt miếng ngọc bội xuống, toàn bộ bệ đá bắt đầu có sự biến đổi đặc biệt, cả bệ đá nứt ra từ giữa.

Sau đó bên dưới nhô lên một quả cầu màu xanh biếc, trông giống như một viên dạ minh châu khổng lồ, rất hấp dẫn.

Thấy thứ này, Bàn Tử không kìm được, nhưng vẫn còn lý trí hỏi: "Quỷ Gia, có thể lấy đi được không?" Chưa đợi Chương Khải Minh nói, giáo sư Trần bên cạnh kinh ngạc nói: "Là Mộc Trần Châu trong truyền thuyết sao?

Chương 148

Sao lại lớn như vậy?" Chương Khải Minh lắc đầu, nói: "Thôi đi, Mộc Trần Châu nào?

Đây là hàng giả, dùng để làm cạm bẫy thôi." Nghe vậy, mọi người đều kỳ quái nhìn Chương Khải Minh.

Một lúc sau, giáo sư Trần cẩn thận hỏi: "Quỷ Gia, sao ngài lại hiểu rõ tình hình ở đây như vậy, lẽ nào ngài đã từng đến đây rồi?" Chương Khải Minh cười nói: "Tuy tôi chưa đến, nhưng cũng gần như vậy." "Trong tộc của phu nhân tôi, vì muốn lấy lại Mộc Trần Châu, nên tôi biết một chút về tình hình bên trong." Nghe Chương Khải Minh giải thích, mọi người nhìn nhau, không ngờ ở giữa lại có một câu chuyện như vậy.

Bàn Tử càng ngớ người, không dám tin nói: "Quỷ Gia, không phải đùa chứ?

Bảo bối tốt như vậy mà lại đi đổi à?" Thấy mọi người đều tò mò nhìn mình, Chương Khải Minh cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Các người nghĩ đồ của Nữ vương Tinh Tuyệt dễ lấy như vậy sao?" "Mỗi người lấy đồ của Nữ vương Tinh Tuyệt đều sẽ bị nguyền rủa, loại nguyền rủa này sẽ di truyền." "Từ khi sinh ra, máu sẽ bắt đầu từ từ biến thành màu vàng, đến năm 40 tuổi, toàn bộ máu trong cơ thể sẽ biến thành màu vàng, sau đó sẽ chết." Lời này dọa mọi người một phen, chẳng lẽ vào đây rồi cũng chỉ có thể nhìn thôi sao?

Vậy đi xa như vậy để làm gì?

Nhưng Chương Khải Minh không giải thích tiếp, nói: "Được rồi, thời gian không còn sớm, tản ra tìm kiếm đi." "Xem xem gần đây có xuất hiện mật đạo nào không, vừa rồi chắc đã được mở ra rồi, mọi

người nhanh lên.” Tất cả mọi người đều tản ra, tìm kiếm mật đạo được cơ quan mở ra.

Vì không phải là nơi ẩn khuất, nên rất nhanh đã có kết quả.

Mật đạo được Bàn Tử phát hiện, ở vị trí phía sau tượng đá của Nữ vương Tinh Tuyệt, giấu không kín lắm.

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị dẫn mọi người đi xuống, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thủy tinh vỡ.

Quay đầu nhìn lại, lại là sinh viên của giáo sư Trần, hình như vừa chạm vào viên châu đó, bị ăn vạ rồi.

Rốt cuộc vẫn không tránh được.

Vốn tưởng ngăn cản Bàn Tử là xong, không ngờ sinh viên của giáo sư Trần lại gây thêm phiền phức.

Thấy vậy, sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi.

Hắn biết bên trong có thứ gì, đó là cả một biển rắn lông đen.

Chưa kể còn có một con rắn lông đen khổng lồ nữa, đó không phải là thứ dễ đối phó.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội vàng nói: “Chạy mau, vào mật đạo, lát nữa ai chạy chậm thì chờ chết đi.” Nói xong, hắn nhảy vào mật đạo, nhanh chóng chạy về phía lối ra khác, không còn lo cho những người khác được nữa.

Bây giờ không phải là lúc để đối phó với đám rắn lông đen này, phải đảm bảo khi đối mặt với Nữ vương Tinh Tuyệt, hắn phải ở trạng thái tốt nhất.

Mặc dù biết điểm yếu của rắn lông đen, nhưng một khi bị thương thì không vui chút nào.

Sinh viên của giáo sư Trần, thật đúng là thành sự không đủ bại sự

có thừa, lòng hiếu kỳ thật quá nặng.

Nghe thấy tiếng la hét thảm thiết không ngừng phía sau, Chương Khải Minh không quay đầu lại mà tiếp tục chạy.

Bây giờ hắn không có tâm tư lo cho ai.

Khoảng ba phút sau, Chương Khải Minh chạy ra khỏi thông đạo, nói với Thiên Đồng bên cạnh: "Chuẩn bị pháo sáng đi, lát nữa bắn một phát vào trong thông đạo, đám rắn lông đen này rất sợ ánh sáng." Đợi tất cả mọi người đều chạy ra, Thiên Đồng trực tiếp bắn pháo sáng, cả thông đạo trở nên chói lòa.

Những con rắn lông đen bám theo phía sau, cảm nhận được sự kích thích của ánh sáng mạnh, đều co rúm lại, không còn lao về phía mọi người nữa.

Đếm lại số người, sinh viên của giáo sư Trần chỉ còn lại hai người, một nam một nữ, những người khác đều đã chết ở bên trong.

Giáo sư Trần nhìn những con rắn lông đen đã biến mất, rồi lại nhìn ánh sáng của pháo sáng.

Ông có chút bi thương hỏi: "Quỷ Gia, tại sao vừa rồi không dùng pháo sáng?

Nếu dùng thì những người khác đã không chết." Chương Khải Minh kỳ quái hỏi lại: "Giáo sư Trần, tại sao tôi phải dùng?

Bốn người chúng tôi lại không bị rắn lông đen đuổi kịp." "Hơn nữa, chuyện này hình như là do sinh viên của ông gây ra, tại sao tôi phải cứu?" Nói xong cũng không để ý, quay sang ba người kia nói: "Thiên Đồng, lát nữa đi trước, Hồ Bát theo sau, hai người kiểm tra kỹ một chút, tôi và Bàn Tử ở phía sau quan sát tình hình." "Tất cả chuẩn bị vũ khí, nơi này nhiều năm như vậy không ai lấy được đồ, chứng tỏ rất nguy hiểm, tất cả không được chủ quan." Dặn dò xong, bốn người

hướng về phía trước xuất phát.

Còn về giáo sư Trần, Chương Khải Minh hiện tại không có tâm tư để ý.

Hơn nữa, bây giờ Chương Khải Minh không thể làm những việc không hợp lý được.

Thấy ba người đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh nói: "Hành động thôi, chuẩn bị sẵn vũ khí, cẩn thận đề phòng." Nơi mọi người đang ở là một hang động, chắc là được hình thành tự nhiên, nên chỉ có thể đi qua đây mới vào được lăng mộ.

Nghe Chương Khải Minh phân phó, mọi người bắt đầu từ từ di chuyển về phía trước.

Không lâu sau, Chương Khải Minh đột nhiên chú ý thấy trong bóng tối hình như có thứ gì đó lóe lên, thế là vội vàng nói: "Dừng lại, đề phòng." Đột nhiên Chương Khải Minh nhớ đến con số trên người con chim quái dị trước đó, trong lòng chợt động, lẽ nào đây là sào huyệt của chúng?

Chương Khải Minh chú ý lắng nghe, không có động tĩnh gì, nhưng cảm giác bất an trong lòng lại ngày càng nghiêm trọng.

Chương Khải Minh mở miệng nói: "Thiên Đồng, bắn một quả pháo sáng về phía trên bên trái." Cùng với pháo sáng bay lên, ánh sáng trắng chói lòa tràn ngập cả không gian, đồng thời cũng loáng thoáng nghe thấy một tiếng chim kêu.

Đợi ánh sáng trở nên dịu hơn một chút, mọi người mở mắt ra nhìn, phát hiện ra những con chim quái dị đang bay lượn không tiếng động trên đầu.

Tiếng chim kêu vừa rồi không phải là ảo giác của mọi người, chắc là do bị pháo sáng đột ngột xuất hiện làm cho giật mình.

Nhìn những con chim quái dị phía trên, Chương Khải Minh vội vàng nói: "Nhanh, nhân lúc chúng chưa tấn công, mau đi về phía trước." Nghe lệnh của Chương Khải Minh, mọi người nhanh chóng đi về phía trước, nhưng tiếc là, chưa đi được bao xa, những con chim quái dị đã bắt đầu tấn công. 73.

Nhìn những con chim quái dị đang lao tới, Trương Khải Minh hét lên: "Tất cả dùng súng tiểu liên, Bàn Tử dựa vào tường, chúng ta trấn giữ các hướng còn lại." Như vậy, mọi người có thể tránh bị tấn công từ mọi phía, Bàn Tử cũng có thể được giải phóng, giúp ba người còn lại giảm bớt áp lực.

Cùng với tiếng súng tiểu liên vang lên, những viên đạn vàng óng không ngừng bắn về phía những con chim quái dị trên không.

Nhưng sức phòng ngự của chúng rất cao, nếu không bị bắn trúng những điểm yếu như mắt hay miệng, chúng sẽ không chết.

Mặc dù tài bắn súng của bốn người đều không tồi, nhưng khó có cơ hội nhắm chuẩn, chủ yếu là do số lượng chim quái dị quá nhiều.

May mắn là, những con chim quái dị bị đạn bắn trúng sẽ né tránh.

Mặc dù không bị thương thực sự, nhưng bản năng sinh vật lại không thể kiểm soát được, nên nhất thời mọi người vẫn an toàn.

Nhưng, thời gian trôi qua, khi mọi người di chuyển chậm đến giữa hang động, họ sắp bị những con chim quái dị bao vây chặt.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn lại quãng đường còn lại một nửa, trầm giọng hét lên: "Bàn Tử, chuẩn bị lựu đạn, đếm giây rồi mới ném ra, để lựu đạn nổ trên không." Nghe lời của Chương Khải Minh, Bàn Tử không trả lời, trực tiếp bắt đầu hành động.

Chương 149

Bây giờ điều quan trọng nhất là giải quyết nguy cơ.

Rút chốt an toàn, Bàn Tử đợi vài giây, sau đó ném lựu đạn lên không trung.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, sau đó thấy mấy con chim quái dị bị nổ chết, máu màu xanh lục không ngừng rơi xuống đất.

Thấy chiêu này có hiệu quả, tinh thần của bốn người phấn chấn lên, sau đó tiếp tục lặp lại thao tác trước đó.

Trong tiếng nổ liên tục, bốn người từ từ di chuyển về phía đầu kia của hang động, dần dần hang động bắt đầu hẹp lại.

Lúc này không thể dùng lựu đạn được nữa, trên đầu mọi người không xa là vách đá.

Nếu lại ném lựu đạn, không phải là bị dội lại thì cũng là vách đá bị nổ, sau đó chôn vùi mọi người.

Thấy tình huống này, Chương Khải Minh hỏi: "Thiên Đồng, ra phía sau xem, bên trong có lối đi không, đừng để vào rồi lại là ngõ cụt." Không lâu sau, nghe thấy tiếng của Thiên Đồng từ bên trong vọng ra: "Quỷ Gia, bên trong có một cánh cửa đá, phải mất một chút thời gian." Chương Khải Minh nghe vậy, nhìn lại tình hình hiện tại, cùng với vách đá hẹp lại, bây giờ đối mặt trực diện với hắn chỉ có hai con chim quái dị.

Một mình hắn đối phó cũng không có áp lực, thế là nói: "Hồ Bát, hai người cũng đi giúp mở cửa đi." Cùng lúc đó, Chương Khải Minh rút Hình Đao ra, ngừng bắn, trực tiếp vung đao chém vào người con chim quái dị trước mặt, để lại một vết thương khổng lồ.

Lúc này, không có thời gian để Chương Khải Minh suy nghĩ vận dụng chiêu thức, chỉ dựa vào bản năng mà vung đao.

Mỗi một lần ra tay đều dùng toàn lực, cộng thêm bản thân Hình Đao sắc bén, con chim quái dị trước mặt không thể chống đỡ nổi.

Chương Khải Minh từ từ tiến vào trạng thái, mỗi lần vung đao đều có thể làm con chim quái dị bị thương hoặc đẩy lùi, không có áp lực quá lớn.

Lúc này, Chương Khải Minh không còn lo lắng, bắt đầu phân tâm suy nghĩ về chuyện của giáo sư Trần.

Từ lúc đầu, mặc dù Chương Khải Minh cảm thấy giáo sư Trần có chút không đúng, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao mọi người không quen biết, có cảm giác kỳ quái cũng là bình thường.

Nhưng cùng với những hành động sau đó, Chương Khải Minh bắt đầu nghi ngờ giáo sư Trần, đặc biệt là lần đầu tiên bị chim quái dị tấn công.

Khi nước dội lên đầu ông ta, lúc đó Chương Khải Minh thấy da mặt ông ta có chút không đúng, lại có thêm vài nếp nhăn.

Nên sau đó khi một sinh viên làm vỡ viên châu, Chương Khải Minh mới không vội cứu người.

Hắn muốn thử thăm dò thật giả của giáo sư Trần, nhưng không ngờ lại thật sự có vấn đề.

Một ông già bình thường chỉ lo nghiên cứu, cũng không rèn luyện thân thể, lại có thể chạy trong mật đạo nhanh hơn cả sinh viên trẻ tuổi, không phải là đùa sao?

Mặc dù có những ông già chạy nhanh, nhưng chắc chắn không phải là người như giáo sư Trần, nếu không thì lúc trẻ chẳng phải là siêu nhân rồi sao?

Sau khi ra khỏi mật đạo, nhờ ánh sáng của pháo sáng, Chương Khải Minh quan sát kỹ trạng thái của giáo sư Trần.

Một ông già tuổi cao như vậy, chạy tốc độ nhanh như vậy trong một thời gian dài, sau khi dừng lại, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, không phải là đang đùa sao?

Coi Chương Khải Minh là người mù à?

Chương Khải Minh cảm thấy, ba người còn lại e rằng thân thủ cũng không tồi, chắc là đã biết về những con chim quái dị này.

Nếu không thì vừa rồi không thể nào không đi cùng, đó không phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?

Đang nghĩ ngợi, phía sau truyền đến giọng của Hồ Bát: "Quỷ Gia, cửa mở rồi, ngài có thể vào rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, từ từ lùi về phía sau.

Càng nguy hiểm càng không được hoảng loạn, những con chim quái dị này không còn là mối đe dọa, không cần quá căng thẳng.

Đến gần cửa đá, Chương Khải Minh dùng toàn lực, một chiêu chém ngang đẩy lùi hai con chim quái dị trước mặt, sau đó nhân cơ hội tiến vào cửa đá.

Thấy ba người định đóng cửa đá, Chương Khải Minh nói: "Khoan hãy đóng cửa, dù sao những con chim quái dị bên ngoài cũng không vào được." 74.

"Vừa hay lát nữa xem xem thân phận thật sự của giáo sư Trần, không thể để hắn chạy thoát được." Nghe vậy, ba người đều sững sờ, vẻ mặt không dám tin.

Bàn Tử càng kinh ngạc hơn: "Quỷ Gia, ba người giáo sư Trần bây giờ chắc chết rồi chứ?

Còn xem thân phận thật sự của họ làm gì?" Nhìn biểu cảm của ba người, Chương Khải Minh bực mình nói: "Chết cái gì mà chết, bây giờ chắc chắn vẫn còn sống." "Vừa rồi các cậu không thấy sao, một ông già lại có thể chạy trong mật đạo nhanh hơn cả sinh viên trẻ tuổi?

Ra ngoài rồi mặt cũng không biến sắc?

Các cậu tin không?" Nghe vậy, ba người ngẩn ra, sau đó ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, hận không thể bây giờ tóm lấy giáo sư Trần giả.

Chương Khải Minh nói: "Được rồi, tất cả trốn ở hai bên cửa, lát nữa có người vào, chúng ta trực tiếp khống chế." 75.

"Ta trái lại muốn xem rốt cuộc là kẻ nào dám giở trò này?" Bốn người nấp sau cánh cửa, yên lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đám chim lạ sau khi công kích cửa đá một hồi, thấy không có hiệu quả bèn rời đi.

Toàn bộ không gian trở nên yên tĩnh, không một tiếng động nào phát ra, tĩnh mịch như một cái hang rỗng.

Đột nhiên, mấy tiếng bước chân khe khẽ vang lên.

Chương Khải Minh tinh thần chấn động, cuối cùng cũng không khiến mình thất vọng.

Hắn ra hiệu cho ba người, ý bảo dùng súng tiểu liên.

Thân thủ có giỏi đến đâu, ở cự ly gần bị súng tiểu liên chĩa vào cũng vô ích.

Theo tiếng bước chân ngày càng gần, không bao lâu sau đã thấy ba bóng người bước vào.

Chưa kịp nói gì, ba người đã bị Thiên Đồng và hai người kia đã chuẩn bị sẵn sàng dí súng vào đầu, vô cùng thuận lợi.

Chương Khải Minh đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt ba người, cười nói: “Sao nào?

Bất ngờ không, giáo sư Trần?” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ba người, sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, lạnh lùng nói: “Ba người các ngươi?

Có mục đích gì?” Nghe hắn hỏi, người thanh niên giả dạng giáo sư Trần nói: “Quỷ Gia, ngài đừng đùa nữa, tôi là người của đội khảo cổ.” Nhìn đứa trẻ này đang giãy giụa phút cuối, Chương Khải Minh lắc đầu: “Nếu đã không nói, vậy tạm biệt nhé.” “Pằng!” một tiếng súng vang lên, người nọ trực tiếp ngã xuống đất, máu tươi đỏ thẫm bắt đầu loang ra trên mặt đất.

Nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, hai người còn lại không kịp phản ứng, trực tiếp bị tiếng súng dọa giật nảy mình.

Chương 150

Thấy ánh mắt Chương Khải Minh lại nhìn về phía mình, gã giáo sư Trần giả cũng biết điều, trực tiếp tháo mặt nạ da người xuống.

Một khuôn mặt của người đàn ông trung niên lộ ra, trông cũng ba mươi mấy tuổi, không ngờ giả dạng ông già lại giống đến vậy.

Nhìn hai người còn lại, Chương Khải Minh cười, chỉ cần chịu nói thì dễ làm tù binh thôi mà.

Chỉ nghe người giả dạng giáo sư Trần nói: "Quỷ Gia, tôi là số Mười Bốn, bên cạnh là số Mười Sáu, còn người vừa bị giết là số Mười Lăm." "Lần hành động này chúng tôi ba người trà trộn vào đội khảo cổ, để đảm bảo có thể đưa quan tài về thuận lợi, thật sự không có ý đồ gì khác." Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Số Mười Bốn à, ngươi coi ta là thằng ngốc sao?

Rõ ràng trong tay có thủ đoạn đối phó với đám chim lạ nhưng không dùng, đó là thành ý của ngươi sao?" Nhìn vẻ mặt không nói nên lời của hắn, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, cũng không cần giải thích nữa, sai là sai." "Nhưng không sao, ai bảo ta khoan hồng độ lượng chứ, ở đây cũng không có điều kiện tốt, cứ tạm bợ vậy đi." Nói xong, Chương Khải Minh phất tay, lại một tiếng súng vang lên, thi thể của số Mười Bốn cũng ngã xuống đất.

Hắn quay đầu nhìn số Mười Sáu đang ngây người bên cạnh, nghĩ thầm, dù sao cũng đã giết hai người, không thiếu một người nữa.

Để tránh sau này lại gây thêm phiền phức cho mọi người, ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị ra lệnh, hắn đột nhiên phát hiện một điều kỳ lạ.

Gã số Mười Sáu này có gì đó không đúng, vẻ mặt sợ hãi trước cái

chết là bình thường, nhưng trong vẻ sợ hãi đó lại xen lẫn một nụ cười.

Chuyện vui gì xảy ra đột ngột vậy?

Chương Khải Minh quay đầu, nhìn kỹ, cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

Nguyên lai ở cách đó không xa có một con rắn đen khổng lồ đang ẩn nấp, xem ra chính là con rắn vốn nên xuất hiện trên tế đàn.

Về phần biểu cảm của số Mười Sáu cũng có lời giải thích, rõ ràng biết không thể trốn thoát, nên muốn kéo ba người họ chôn cùng chăng?

Nhưng Chương Khải Minh không phải loại người ngồi chờ chết, hắn trực tiếp tóm lấy vai của số Mười Sáu, dùng sức ném về phía con rắn đen.

Sau đó hắn hét lên: "Thiên Đồng, pháo sáng!

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tấn công từ xa." Ba người tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng điều đó không cản trở họ nghe theo sự phân phó của Chương Khải Minh.

Theo một luồng sáng trắng chói mắt xuất hiện, bên tai mọi người trước tiên truyền đến một tiếng rít của loài rắn, sau đó là tiếng hét thảm của số Mười Sáu.

Đợi ánh sáng dịu đi, bốn người mở mắt nhìn, chỉ thấy một con rắn đen khổng lồ đang cuộn mình ở phía đối diện.

Vừa rồi sự chú ý của ba người Thiên Đồng đều đặt lên người số Mười Sáu, hoàn toàn không để ý đến con quái vật này.

Bây giờ nhìn thấy, ai nấy đều rơi vào kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi.

Con rắn đen này dài khoảng mười mét, đường kính thân thể nếu không được một mét thì cũng không kém bao nhiêu.

Nhìn ba người đang ngẩn ngơ, Chương Khải Minh hét lên: "Được rồi, tỉnh táo lại đi, chuẩn bị chiến đấu.

Thiên Đồng chú ý, tuyệt đối đừng để ánh sáng ở đây biến mất." Một con rắn đen có thể dễ đối phó hơn một chút, nếu lại xuất hiện một bầy rắn lông đen thì khó giải quyết rồi.

Vừa dứt lời, Chương Khải Minh xách Hình đao trong tay, xông về phía con rắn đen, bây giờ cũng chỉ có hắn mới có thể cầm chân nó.

Xông đến gần, Chương Khải Minh càng cảm nhận được sự khổng lồ của con rắn đen, nhưng trong lòng cũng không có bao nhiêu sợ hãi.

Cùng lắm thì con rắn đen cũng không thể giết hắn ngay lập tức, dù sao phòng ngự của "Kim Chung Tráo" cũng không phải để đùa.

Nhìn vào thân thể con rắn đen, Chương Khải Minh chuẩn bị thử sức phòng ngự của nó, trực tiếp sử dụng "Nhiên Mộc Đao Pháp".

Dốc toàn lực, Chương Khải Minh chém ra mười bốn nhát đao, tất cả đều vào cùng một vị trí.

Trên người con rắn đen lập tức bị chém ra một vết thương sâu hoắm, xem ra sức phòng ngự của nó không cao.

Chỉ là thân hình lớn, cộng thêm sức lực mạnh, đối phó có chút phiền phức mà thôi.

Trong lòng có phán đoán sơ bộ, Chương Khải Minh lập tức lấy lại tự tin, không còn lo lắng như vậy nữa, chỉ cần có thể phá phòng ngự, mài cũng có thể mài chết nó.

Bị Chương Khải Minh tấn công, con rắn đen rít lên một tiếng phẫn nộ, sau đó ngẩng đầu rắn, tấn công về phía Chương Khải Minh.

Nhìn đòn tấn công của con rắn đen, Chương Khải Minh không đỡ cứng, trực tiếp nhảy sang bên cạnh.

Sau đó, nhân lúc thân thể con rắn đen đang di chuyển, hắn lại phát động tấn công, mỗi nhát đao đều để lại trên người con rắn những vết thương sâu cạn khác nhau.

Lại bị thương, con rắn đen không còn tấn công bốc đồng như trước nữa, nhưng tình hình cũng không lạc quan như nó nghĩ, vết thương trên người vẫn không ngừng chảy máu.

Chỉ cần Chương Khải Minh có thể kéo dài thời gian với con rắn, nó sẽ từ từ suy yếu, đó là sự thật không thể tránh khỏi.

Phát hiện con rắn đen không còn tấn công nữa, Chương Khải Minh lại xông về phía nó.

Giữa đường, con rắn đen lại phát động tấn công.

Lần này Chương Khải Minh không may mắn như trước, không hoàn toàn tránh được, bị thân rắn sượt qua người.

Nhưng lực đạo cũng rất lớn, Chương Khải Minh lùi một đoạn dài mới dừng lại được.

Cảm nhận một chút, Chương Khải Minh phát hiện mình không bị thương tổn thực chất, sau đó lại xông lên.

Lần này, ba người còn lại đã nắm bắt được cơ hội, nhân lúc con rắn đen né tránh không kịp, họ đã nổ súng vào mắt nó.

Không ngờ lại thực sự bắn mù một mắt của con rắn đen, cơn đau khiến nó trực tiếp rơi vào điên cuồng, thân thể không ngừng quằn quại.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh cũng không tấn công nữa, bây giờ động tác của con rắn quá hỗn loạn, dễ bị thương.

Quay về bên cạnh ba người, Chương Khải Minh nói: "Làm tốt lắm, đợi lát nữa con rắn dừng lại sẽ dễ đối phó hơn." Bốn người yên lặng nhìn con rắn giãy giụa, từ điên cuồng đến bình tĩnh, Chương Khải Minh biết thời cơ đã đến.

Thế là hắn lại xách đao xông về phía con rắn đen.

Lần này Chương Khải Minh không tấn công lung tung như trước, hắn có mục tiêu cốt lõi.

Đó là phần đầu bên phía con mắt bị mù của rắn, nếu có thể tránh được tầm nhìn của nó, cũng không phải là không có cơ hội.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh hét lên: "Thiên Đồng, lát nữa bắn một quả pháo sáng vào đầu con rắn, đợi lệnh của tôi." Dặn dò xong, Chương Khải Minh trực tiếp đến bên hông con rắn, từ từ tìm kiếm cơ hội.

Chương 151

Bây giờ con rắn đang giãy giụa, không ổn định, nhưng chắc sẽ sớm dừng lại.

Nhìn con rắn đột nhiên đứng yên, Chương Khải Minh hét lớn: "Bây giờ, bắn!" Vừa dứt lời, Chương Khải Minh lập tức nghiêng người, che mắt lại, đợi ánh sáng trắng lóe lên, Chương Khải Minh liền hành động.

Hắn xông thẳng đến gần đầu con rắn, tấn công vào hộp sọ bên phía mắt mù.

"Nhiên Mộc Đao Pháp" được phát động hết lần này đến lần khác, cho đến khi con rắn bắt đầu gầm lên giận dữ, Chương Khải Minh mới lùi về phía sau.

Nhưng lần này Chương Khải Minh đã chiếm được lợi thế lớn, bên phía mắt mù của con rắn xuất hiện một vết thương khổng lồ, máu tuôn ra ào ạt.

Nếu cho Chương Khải Minh thêm một cơ hội tấn công nữa, có lẽ xương sọ của nó đã bị chém nát, nhưng bây giờ cũng không tệ.

Hộp sọ, đối với bất kỳ sinh vật nào cũng là cơ quan quan trọng nhất, máu chảy ra nhiều như vậy, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng.

Chương Khải Minh bắt đầu di chuyển chậm rãi quanh con rắn, tìm kiếm cơ hội do nó để lộ ra.

Nhưng điều khiến Chương Khải Minh không ngờ tới là, con rắn bị thương nặng như vậy lại vẫn có ý định tấn công.

Khi Chương Khải Minh đang tập trung sự chú ý để đối phó với con rắn, hắn đã bị đuôi rắn quất trúng.

“Ầm!” một tiếng, Chương Khải Minh bị quất bay thẳng vào bức tường phía sau, trực tiếp tạo ra một dấu vết hình người.

Thấy tình huống bất ngờ xảy ra, ba người Thiên Đồng vội vàng chạy đến bên cạnh Chương Khải Minh, chuẩn bị xem xét tình hình.

Trong một đám bụi mù mịt, Chương Khải Minh phát ra tiếng ho dữ dội, lần này bị trúng đòn quả là thiệt thòi lớn.

Ba người vội vàng tiến lên kéo Chương Khải Minh ra khỏi tường, để lại một vết hằn hình người rõ nét.

Xoa xoa ngực, bị quất trúng thật đau, cảm giác cả lồng ngực tê dại.

Nhưng may mà có “Kim Chung Tráo”, nếu không đã bị quất chết rồi, thật quá sơ suất, lại không chú ý đến đòn tấn công.

Thiên Đồng có chút lo lắng hỏi: “Quỷ Gia, sao rồi?

Ngài không sao chứ?

Tôi thấy trên tường còn bị đâm ra vết hằn hình người kìa.” Phất tay, Chương Khải Minh nhìn con rắn đen ở xa, nói: “Không sao, vừa rồi có chút tức ngực, bây giờ đỡ rồi.” “Được rồi, ba người các cậu lùi ra đi, tôi phải giải quyết nó trước đã.” Nói xong, Chương Khải Minh lại đi về phía con rắn, chuẩn bị phát động tấn công lần nữa.

Nhìn bóng lưng rời đi của Chương Khải Minh, Bàn Tử lén lút đến chỗ va chạm vừa rồi, nhìn kỹ rồi nói: “Mẹ ơi, thân thể Quỷ Gia là sắt đúc hay sao vậy?” “Nhìn xem, vết hằn rõ quá, thật đáng sợ.” Hồ Bát Nhất cũng nhìn mà trợn mắt há mồm, nói: “Sau này đừng chọc Quỷ Gia tức giận nữa, nếu ngài ấy cho chúng ta một cái, ai cũng không chịu nổi đâu.” Phía bên kia, Chương Khải Minh lại đến gần con rắn đen, lần này hành động cẩn thận hơn, không vội vàng.

Đột nhiên, con rắn lật mình một cái, Chương Khải Minh không do

dự, trực tiếp xông lên, tấn công về phía nó.

Lần này Chương Khải Minh chuẩn bị giết chết con rắn luôn, không cho nó cơ hội giãy giụa.

Khi đến bên cạnh con rắn, đúng lúc nó xoay người, lại để lộ vết thương khủng khiếp trước đó ra trước mắt Chương Khải Minh.

Không một chút do dự, Chương Khải Minh trực tiếp sử dụng "Nhiên Mộc Đao Pháp", những nhát đao liên tiếp chém thẳng vào vết thương cũ.

Lần này, xương sọ của con rắn trực tiếp bị Chương Khải Minh chém đứt, không còn gì cản trở nữa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh không vung đao nữa, mà trực tiếp đâm Hình đao vào theo khe nứt, hung hăng xoáy lưỡi đao.

Cảm nhận được sự giãy giụa mãnh liệt của con rắn, lần này Chương Khải Minh không né tránh, mà cắn răng chống cự.

Hồi lâu sau, con rắn cuối cùng cũng ngừng lại, Chương Khải Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, lại hung hăng xoáy lưỡi đao lần nữa.

Cho đến khi con rắn không còn động đậy, hắn mới thở ra một hơi dài.

Hắn ngồi phịch xuống đất, lúc này Chương Khải Minh đã không còn chút sức lực nào, loại sinh vật to lớn này thật khó đối phó.

Chủ yếu là vì máu của nó không có tác dụng, nếu không cũng sẽ không vất vả như vậy.

Ho khan mấy tiếng, Chương Khải Minh cảm thấy toàn thân đau nhức, không còn chút sức lực nào.

Ba người ở xa thấy trận chiến đã lắng xuống, vội vàng chạy về phía Chương Khải Minh, dìu hắn sang một bên nghỉ ngơi.

Dựa vào tường, Chương Khải Minh nói với Bàn Tử: “Nhanh, chuẩn bị đồ ăn, tôi cần bổ sung thể lực.” Ăn xong thức ăn do Bàn Tử chuẩn bị cẩn thận, Chương Khải Minh dựa vào tường nói: “Chúng ta nghỉ ngơi cho tốt, đợi tôi tỉnh lại chúng ta lại hành động.” Dặn dò xong, Chương Khải Minh dựa vào tường ngủ thiếp đi. ...

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh chưa tỉnh, nói: “Thiên Đồng, Quỷ Gia lúc nào cũng ngủ nhiều vậy sao?” Thiên Đồng gật đầu: “Bình thường cũng có thể ngủ, bây giờ có lẽ là do hôm qua tiêu hao quá lớn.” “Chúng ta chuẩn bị thức ăn đi, lát nữa Quỷ Gia dậy, chúng ta ăn xong rồi hành động.” Ăn xong bữa sáng, theo một phát pháo sáng của Thiên Đồng, mọi người mới có cơ hội nhìn kỹ cảnh tượng cụ thể của không gian này.

Nơi họ đang ở hẳn là một đại điện, cách đó không xa có thể thấy những cây cột chống đỡ được chạm trổ tinh xảo.

Từ từ di chuyển về phía trước, nơi này có chút giống nơi thiết triều, cũng không biết có ý nghĩa tượng trưng gì không.

Nhưng chẳng mấy chốc họ đã không còn tâm trí suy nghĩ về tác dụng của nơi này nữa, chỉ thấy phía trước xuất hiện rất nhiều minh khí.

Đó là những vật trang trí dùng để trang hoàng đại điện năm đó, bây giờ đều là những món đồ cổ có giá trị.

Đặc biệt là chiếc ghế trên bậc thềm phía trên, nhìn từ xa đã biết vô cùng quý giá.

Mọi người đi lên bậc thềm, chỉ thấy chiếc ghế này được làm bằng vàng, còn chỗ ngồi là một khối ngọc thạch thượng hạng.

Chương Khải Minh cười gật đầu: “Không tệ, chuyến này không uổng công, chỉ riêng chiếc ghế này đã đủ vốn rồi, nhưng vận chuyển

ra ngoài có chút khó khăn." Nghe vậy, Bàn Tử vội nói: "Quỷ Gia, đừng lo, ngài cứ xem đi, đến lúc đó tôi cõng nó, cũng phải mang nó ra ngoài." Nghe những lời khoa trương của Bàn Tử, ba người còn lại đều bị chọc cười, Bàn Tử thật đúng là dám nói.

Nhìn những thứ trong đại điện, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, bây giờ cũng xem xong rồi, căn bản không mang ra ngoài được." "Chúng ta tiếp tục lên đường thôi, xem bên trong có thứ gì, xuất phát." Nói rồi hắn đi về phía cửa đá bên hông đại điện, lối ra này mọi người vừa vào đã thấy, rất dễ nhận ra.

Đẩy cửa đá ra, bốn người trực tiếp sững sờ, sau cánh cửa không phải là hành lang, mà là một hang động âm u lạnh lẽo.

Hồ Bát Nhất nói: "Có ý gì vậy?

Tại sao giữa mộ thất lại kẹp một cái hang động?" Chương Khải Minh nhìn quanh, nói: "Ai mà biết được?

Bên trong có thể có một con sông ngầm, hơi nước rất nặng." "Nhiệt độ ở đây thấp như vậy, có thể là do sông ngầm." Bàn Tử bên cạnh lên tiếng hỏi: "Quỷ Gia, có chút không đúng rồi, tuy tôi không hiểu rõ về sông ngầm, nhưng nhiệt độ thấp như vậy, không giống nhiệt độ của một con sông ngầm nên có." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Không sai, bên trong hẳn là có vấn đề, đi thôi, chúng ta đi xem tình hình." Chầm chậm bước vào hang động, mọi người cảm thấy toàn thân lạnh toát, giống như bước vào kho lạnh, nhiệt độ cũng chỉ khoảng bốn năm độ.

Chương 152

Chẳng lẽ con sông ngầm bên trong là một dòng sông băng?

Nếu không nhiệt độ ở đây sao lại thấp như vậy?

Theo bước chân của bốn người, họ dần nghe thấy tiếng nước chảy phía trước.

Đi qua một góc rẽ, ánh đèn rọi tới, họ nhìn thấy một con sông ngầm.

Bàn Tử run rẩy nói: "Quỷ Gia, chúng ta đi nhanh lên đi, ở đây lạnh quá, có chút không chịu nổi." Lời này không sai chút nào, Chương Khải Minh cũng cảm thấy sắp run lên, chênh lệch nhiệt độ quá lớn, mọi người đều mặc quá ít.

Đến gần sông ngầm, Chương Khải Minh nhìn quanh, không phát hiện điều gì bất thường.

Thế là hắn đưa tay ra, cẩn thận chạm vào nước sông, ngay lập tức Chương Khải Minh phát hiện ra điều không đúng.

Sau khi chạm vào nước sông, Chương Khải Minh lại cảm thấy nước sông ấm áp, điều đó cho thấy nhiệt độ ở đây không liên quan gì đến con sông ngầm.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Tất cả cẩn thận, nhiệt độ ở đây không liên quan đến sông ngầm, e là do thứ khác gây ra." Nghe vậy, vẻ mặt ba người trở nên nghiêm túc, họ đứng quay lưng vào nhau, cẩn thận quan sát xung quanh.

Chương Khải Minh thì cau mày suy nghĩ nguyên nhân, nhiệt độ thấp như vậy chắc chắn có lý do, rốt cuộc là do cái gì gây ra?

Lắc đầu, Chương Khải Minh không hiểu rõ bèn nói: "Đi, chúng ta

đi dọc theo sông ngầm, lối ra hẳn là ở phía trước." Bốn người đi sát vào nhau, cẩn thận đề phòng tiến về phía trước, lúc đầu mọi chuyện đều bình tĩnh, không phát hiện nguy hiểm.

Nhưng đột nhiên một tiếng hét kinh hãi của Bàn Tử đã nhắc nhở mọi người, đây là trong mộ, mọi sự bất thường đều có nguyên nhân.

Chỉ nghe hắn nói: "Quỷ Gia, tôi vừa cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh hơn, nhìn cổ tôi này, rất lạnh." Nhìn bộ dạng không giống nói dối của Bàn Tử, Chương Khải Minh và những người khác cũng đưa tay ra sờ.

Vừa chạm vào đã cảm nhận được, lạnh buốt, giống như nhiệt độ sau khi đóng băng, Bàn Tử không hề khoa trương.

Hơi thở lạnh hơn?

Chẳng lẽ là âm hồn?

Đây là nguyên nhân khiến nhiệt độ ở đây thấp và âm khí nặng nề sao?

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Các cậu, giúp tôi cảnh giới." Nói rồi hắn trực tiếp ngồi xuống đất, chuẩn bị kích hoạt lại công năng của mắt, chuẩn bị xem kỹ thứ gì đang giở trò.

Đợi Chương Khải Minh mở mắt ra lần nữa, thế giới trước mắt đã thay đổi, có thể thấy rõ từng dòng âm khí đang lưu chuyển.

Nhìn về phía nơi âm khí nồng đậm nhất, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, không cần cảnh giới nữa, tất cả theo tôi." Nghe vậy, ba người đều nhìn về phía Chương Khải Minh.

Thiên Đồng thì đỡ hơn, từng thấy hình xăm của Chương Khải Minh, còn Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thì khác.

Lần đầu tiên nhìn thấy, họ trực tiếp bị kinh ngạc, cả hai đều không

biết nên nói gì.

Hồi lâu sau, Bàn Tử cẩn thận hỏi: "Quỷ Gia, ngài biết vu thuật sao?

Toàn thân đều là hình xăm màu đen?" Bây giờ Chương Khải Minh cũng không biết sự thay đổi của hình xăm, mỗi lần kích hoạt mắt, hình xăm đều sẽ hiện ra, bây giờ ngay cả trên mặt Chương Khải Minh cũng có, trông rất kỳ dị.

Chương Khải Minh cười lắc đầu: "Vu thuật gì chứ, cậu tưởng tôi là thầy cúng nhảy múa sao, đây là hình xăm huyết mạch gia tộc của tôi." "Yên tâm đi, chỉ là trông hơi kỳ dị một chút, không ảnh hưởng đến người khác đâu." Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Bàn Tử mới hoạt bát trở lại, ngưỡng mộ nói: "Quỷ Gia, hình xăm của ngài thật đẹp." "Bình thường căn bản không nhìn ra, chỉ khi cần mới hiện ra, thật khiến người ta ngưỡng mộ." Không ngờ, Bàn Tử lại khá thích hình xăm?

Chương Khải Minh không để ý, trực tiếp nói: "Đi thôi, tôi đã phát hiện ra nguồn gốc của vấn đề, theo tôi..." Dặn dò xong, Chương Khải Minh đi về phía nơi âm khí tụ tập, trên đường cẩn thận tránh né những luồng âm khí lượn lờ.

Luồng khí lạnh mà Bàn Tử cảm nhận được vừa rồi, hẳn là do chạm phải âm khí.

Theo bước chân của bốn người, không gian phía trước dần trở nên rộng rãi hơn.

Quan sát xung quanh, mọi người phát hiện nơi này giống như một tế đàn, nhìn những bộ xương khô trên mặt đất, không khó để đoán ra vật tế ở đây.

Chương Khải Minh cẩn thận nhìn tế đàn phía trước, âm khí ở đó

gần như đã bao bọc toàn bộ tế đàn, vô cùng nồng đậm.

Chầm chậm đến gần, Chương Khải Minh phát hiện những luồng âm khí này đều đang xoay quanh một thứ, đó là một cây trượng gỗ màu đen đỏ, đang đứng yên lặng ở trung tâm tế đàn.

Chương Khải Minh nói phát hiện của mình cho bốn người, sau đó nói: "Tế đàn này chúng ta không giải quyết không được rồi, nhìn đối diện xem." Nguyên lai lối ra ở đây là cây cầu đá ở phía bên kia tế đàn, muốn qua đó, chỉ có thể đi qua tế đàn.

Nhưng nhìn những luồng âm khí đó, một hai luồng còn đỡ, nhiều như vậy e là chưa đi qua người đã bị đông cứng rồi.

Xem ra, muốn qua được, chỉ có thể phá hủy cây trượng gỗ ở giữa tế đàn trước.

Đây có thể là thủ đoạn do Tinh Tuyệt Nữ Vương bố trí năm xưa, không ngờ lại có thể khống chế âm khí, phương pháp có chút tàn nhẫn.

Nghĩ vậy, mắt Chương Khải Minh sáng lên, tuy người không thể qua được, nhưng đạn thì có thể.

Nói là làm, Chương Khải Minh trước tiên lấy ra mấy viên đạn, sau đó nặn ra mấy giọt máu của mình bôi lên trên.

Đợi máu khô lại, Chương Khải Minh hỏi: "Ai trong số các cậu tự tin vào tài bắn súng của mình?" Ba người nhìn nhau, đều không nói gì.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Vậy Hồ Bát Nhất đi, từng là quân nhân, tài bắn súng hẳn là tốt nhất." Bốn người lùi về lối vào, nhờ ánh sáng của pháo sáng, Hồ Bát Nhất bắt đầu nhắm bắn.

Đột nhiên, những tiếng súng liên tiếp vang lên, những viên đạn dính máu trực tiếp bắn trúng cây trượng, phát ra một tiếng "cách" giòn tan.

Chương Khải Minh nhìn kỹ, sau khi cây trượng bị phá hủy, âm khí dường như mất đi mục tiêu, bắt đầu vận động hỗn loạn.

Dần dần, âm khí tự động tiêu tán, nhiệt độ trong hang động cũng bắt đầu tăng lên từ từ.

Thấy vấn đề đã được giải quyết, để cho chắc chắn, Chương Khải Minh không vội giải trừ sự biến đổi của đôi mắt.

Dù sao cũng đã kích hoạt rồi, cứ để vậy đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể bố trí thủ đoạn cao cấp như vậy chắc chắn cũng không phải dạng vừa.

Để tránh sau này lại phải mở, rất phiền phức.

Đợi âm khí tiêu tán gần hết, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, không còn nguy hiểm nữa, chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Cảm nhận nhiệt độ đang tăng trở lại, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Quỷ Gia, cây trượng gỗ đó rốt cuộc là thứ gì vậy?

Lại thần kỳ như thế?" Lắc đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Ai mà biết được?

Có thể là một loại trận pháp gì đó, chúng ta cũng không hiểu." Dẫm lên những bộ xương trắng khắp nơi, Chương Khải Minh và những người khác lên tế đàn, cẩn thận quan sát cách bài trí trên đó.

Chương 153

Họ phát hiện ngoài cây trượng ở giữa ra, trên mặt đất còn có rất nhiều hoa văn, bên trong có máu đã khô.

Máu của những thi thể này hẳn là đều đã bị tế vào trong đó, cách bài trí này thật độc ác, dùng mạng người để lấp đầy, vậy thì nguồn gốc của những luồng âm khí đó cũng rõ ràng rồi.

Chương Khải Minh lắc đầu: "Được rồi, không cần xem nữa, không có giá trị gì, chủ yếu là cách bài trí ở đây chúng ta căn bản không hiểu." Dẫn ba người tiếp tục đi về phía đối diện tế đàn, đến mép cầu đá.

Đó là một cây cầu đá màu trắng, không biết chất liệu gì, trông rất tinh xảo.

Thấy Bàn Tử định đi lên, Thiên Đồng trực tiếp đưa tay ra cản lại, nói: "Có thể có nguy hiểm, cẩn thận." Chương Khải Minh thì cau mày nhìn xuống dưới cầu đá, dường như có thứ gì đó, nhưng đứng ở góc này chỉ có thể thấy một chút.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, kiểm tra xem, có cơ quan gì không, cẩn thận một chút." "Bàn Tử, cậu đợi lát nữa tôi xách cậu lên, xem dưới cầu bên kia có thứ gì." Thấy Thiên Đồng bắt đầu hành động, Chương Khải Minh cũng không rảnh rỗi, trong tiếng hét kinh hãi của Bàn Tử, hắn trực tiếp xách cậu ta lên.

Nhìn Bàn Tử đang kích động, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, không sao đâu, mau xem dưới cầu có thứ gì." Nghe lời Chương Khải Minh, Bàn Tử có chút sợ hãi nói: "Quỷ Gia, tôi xem, ngài phải giữ chặt tôi đấy nhé, đừng ném tôi xuống nước." Hồ Bát Nhất bên cạnh cười nói: "Ha ha, Bàn Tử, yên tâm đi, sức của Quỷ Gia cậu còn không

biết sao?" Bàn Tử cẩn thận nhìn xuống dưới cầu, đột nhiên hét lên: "Mẹ kiếp, Quỷ Gia, có người trốn ở trong đó." Nói xong, hắn lại vội hét lên: "Người bên trong mau ra đây, nếu không tôi nổ súng đấy, nhanh lên." Nhìn dưới cầu không có chút động tĩnh nào, Chương Khải Minh cau mày nói: "Hồ Bát Nhất, đưa súng cho Bàn Tử, bắn luôn đi." Theo một loạt tiếng súng, dưới cầu đá vẫn không có chút động tĩnh nào, nhưng mọi người lại thấy máu xuất hiện trong nước.

Chết rồi?

Thà chịu đạn chết chứ không ra ngoài?

Cứng đầu vậy sao?

Đột nhiên, giọng của Hồ Bát Nhất vang lên: "Quỷ Gia, không cần đợi nữa, ngài xem đi, một cỗ thi thể." Đặt Bàn Tử trở lại mặt đất, hai người vội vàng đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, nhìn về phía mặt nước.

Chỉ thấy một cỗ thi thể mặc trang phục thám hiểm, đang di chuyển theo dòng nước, cũng không biết đã chết bao lâu rồi.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dùng công cụ kéo thi thể lên bờ, sau đó kiểm tra.

Hồ Bát Nhất nói: "Quỷ Gia, người này chết chưa quá một ngày, trên người ngoài vết đạn của Bàn Tử ra, không có vết thương nào khác." "Có một điểm kỳ lạ nhất, đây là một người nước ngoài, trông giống như một nhân viên chiến đấu." Nghe vậy, Chương Khải Minh trực tiếp đi tới, quan sát kỹ thi thể, quả nhiên là một người nước ngoài khoảng 20 tuổi.

Trong tay hắn cầm một khẩu súng lục, Chương Khải Minh cầm khẩu súng lên, xem xét kỹ lưỡng, lông mày nhíu lại càng sâu.

Người này trước đó trên người hắn là không có vết thương nào, nhưng chết như thế nào?

Trong súng của hắn đạn vẫn còn đầy.

Điều đó cho thấy trước khi chết hắn không hề có chút phản kháng nào, bị giết chết một cách im lặng.

Đương nhiên, điều kỳ lạ nhất là, những người này từ đâu đến, và thi thể của họ lại trôi đến nơi này?

Bàn Tử bên cạnh sau khi lục soát ba lô của thi thể, nói: "Quỷ Gia, ngài xem thứ này, tôi cảm thấy quen quen thế nào ấy?" Nhận lấy xem, Chương Khải Minh phát hiện một khối kim loại, trên đó có một hình vẽ quen thuộc.

Thế là hắn nói: "Còn nhớ đêm đó chúng ta xử lý thi thể không?

Không phải là cái hình tam giác đó sao?" Nghe vậy, Bàn Tử bừng tỉnh ngộ: "Đúng rồi, chính là thứ đó, bảo sao tôi lại thấy quen thế." Xem xét lại, không có thu hoạch gì khác, ba người đứng dậy chuẩn bị bàn bạc.

Chưa kịp nói gì, Thiên Đồng đã quay lại, xem ra đã kiểm tra xong cầu đá, cũng không biết có vấn đề gì không.

Nhìn thi thể trên mặt đất, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, cầu đá đã kiểm tra xong, không có nguy hiểm." "Nhưng, phía trước chúng ta hình như có một nhóm người, trông giống như họ đi đường thủy vào." Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu, cũng có khả năng, nếu những người này vô tình vào được, vậy thì quá may mắn rồi.

Nhưng nhìn thi thể trên mặt đất, cuộc hành trình hắn cũng không mấy thuận lợi.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được, vậy chúng ta vừa đi vừa nói, xem thử con đường của nhóm người đó." Đi trên đường, Hồ Bát Nhất nói: "Quỷ Gia, tôi cảm thấy những người này hình như đi một con đường khác, nếu không với một nhóm người nước ngoài như

vậy, ở thị trấn nhỏ không thể không có chút tin tức nào truyền ra." Lời này không sai, bây giờ nhìn thấy người nước ngoài là một chuyện khá hiếm, dù sao ngoại hình cũng khác, sẽ gây ra bàn tán.

Chương Khải Minh gật đầu: "Có khả năng, nhưng dù sao đi nữa, cứ xem con đường của những người này trước đã." "Hy vọng họ biết điều một chút, tốt nhất đừng nghĩ đến việc mang thứ gì từ đây ra ngoài, nếu không..." Phía đối diện cầu đá, quả nhiên thấy trên mặt đất có dấu chân chưa khô, xem ra nhóm người này đi cũng chưa được bao lâu.

Phía trước là một hành lang, Chương Khải Minh trực tiếp dẫn đầu đi vào, nơi này hẳn là an toàn, có cơ quan cũng sẽ bị nhóm người nước ngoài phía trước kích hoạt rồi.

Đi một mạch thuận lợi, qua khỏi hành lang, mọi người đến một không gian lớn hơn một chút.

Đầu tiên nhìn thấy là cánh cửa đá khổng lồ ở phía đối diện, nhưng bây giờ, trên cửa đá lại xuất hiện một cái lỗ lớn.

Nhìn những vết đen xung quanh, Hồ Bát Nhất nói: "Quỷ Gia, hẳn là dùng thuốc nổ trực tiếp phá ra, thời gian trôi qua chưa được bao lâu." Từ từ đi đến gần cửa đá, cẩn thận chạm vào chỗ bị phá hủy, quả nhiên nhiệt độ còn cao.

Nhìn cánh cửa đá hỗn loạn, Bàn Tử có chút tức giận nói: "Lũ Tây này làm việc thật thô lỗ, cửa đá đẹp thế mà lại cho nổ, thật tức chết đi được." Ba người bên cạnh buồn cười lắc đầu.

Kiểm tra xong tình hình, lại tán gẫu một lúc, bốn người trực tiếp rút súng tiểu liên, tiến về phía lối đi sau cánh cửa.

Đối mặt với kẻ địch không rõ, Chương Khải Minh chuẩn bị ra tay trước, sau khi khống chế được tình hình rồi hỏi chuyện cũng không

muộn.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng nói chuyện, là tiếng Anh, xem ra đều là người nước ngoài.

Phất tay, ra hiệu ba người dừng bước, Chương Khải Minh cẩn thận lắng nghe cuộc trò chuyện phía trước.

Nhưng khoảng cách quá xa, cộng thêm hoàn cảnh phía trước có vẻ hơi trống trải, căn bản không nghe rõ họ đang nói gì.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh nói nhỏ với Thiên Đồng: "Lên trước đi, chỉ cần để lại một người là được, cẩn thận một chút." Loại công việc giống như ám sát này giao cho Thiên Đồng làm là tốt nhất, những năm qua cậu ấy cũng học được không ít từ Chá Cô Tiêu.

Chương Khải Minh không có thiên phú về phương diện này, chủ yếu là sức mạnh của hắn quá lớn, căn bản không thể thực hiện được những động tác đó.

Nhìn Thiên Đồng đã biến mất, Bàn Tử bên cạnh lo lắng nói: "Quỷ Gia, Thiên Đồng đi có được không?

Hay là tôi đi giúp một tay?" Nghe vậy, Chương Khải Minh buồn cười nói: "Được rồi, cậu không hiểu Thiên Đồng, luận về thân thủ cậu còn kém xa, chỉ là kinh nghiệm còn ít, rèn luyện là tốt rồi." Đột nhiên, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng nói phía trước đã biến mất, xem ra Thiên Đồng đã thành công.

Quả nhiên, không lâu sau đã thấy Thiên Đồng dẫn một người nước ngoài đi tới, trông cậu ta căn bản không bị thương.

Đặt người xuống, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, hai người họ hình như ở lại trông coi dây thừng, những người còn lại hình như đều đã xuống dưới rồi." "Đúng rồi, người kia đã bị giết, người này bị đánh ngất, dội chút nước là tỉnh." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, nói:

“Không tệ, ngày càng trưởng thành rồi, lại tiến bộ.” Không lâu sau, người nước ngoài bị bắt đã tỉnh lại, Chương Khải Minh cười tủm tỉm nói: “Đừng la hét, tôi hỏi cậu trả lời.” “Tuyệt đối đừng làm ra hành động khiến tôi hiểu lầm, nếu không tôi sẽ không nương tay đâu.” Nghe vậy, hắn trực tiếp gật đầu, phát ra tiếng “ô ô”, xem ra rất quý mạng sống.

Tiếp theo đơn giản hơn nhiều, hỏi gì đáp nấy, quả thực là biết gì nói nấy, không giấu giếm chút nào.

Nguyên lai nhóm người này là một đội thám hiểm nước ngoài, sớm đã vào lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng vẫn chưa vào được bên trong.

Họ bị tế đàn trước cầu đá chặn lại, căn bản không có cách nào.

Sau đó họ nghĩ ra một cách, chuẩn bị đi thẳng từ sông ngầm, phương pháp cũng không tệ.

Đáng tiếc trong sông ngầm cũng có nguy hiểm, dưới nước có rất nhiều con cá khổng lồ, không ngừng kéo thân thể họ chìm xuống.

Chương 154

Cỗ thi thể mà Chương Khải Minh và những người khác nhìn thấy trước đó, chính là bị kéo xuống nước chết đuối.

Đồng thời, ba cỗ thi thể gần đó khi họ vào, cũng là do đội thám hiểm này để lại.

Lần hành động này, mục đích chủ yếu là để tìm kiếm lai lịch của ký hiệu, tiện thể tìm một ít minh khí mang đi.

Nhìn người đàn ông đã khai báo xong vấn đề, hắn nghĩ thầm: "Không nên, lần này không một ai có thể ra ngoài được nữa." Lời vừa dứt, Thiên Đồng phía sau trực tiếp bóp nát cổ họng của người nước ngoài, động tác gọn gàng dứt khoát.

Gọi mọi người lại bên cạnh, Chương Khải Minh nói: "Vốn dĩ chỉ đơn thuần tìm kiếm ký hiệu, vậy thì thôi." "Đáng tiếc lại dám nhòm ngó đến minh khí, vậy thì những người này không thể giữ lại, nghĩ cũng đẹp quá rồi." "Tuy chúng ta là đạo mộ tặc, không phải người tốt, nhưng cũng không thể để người nước ngoài mang minh khí đi, tất cả đã hiểu chưa?" Ba người vội vàng gật đầu, đồng thời nói: "Hiểu rồi." Thấy Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, hắn nói: "Tốt, đạn lên nòng, lát nữa gặp người trực tiếp giải quyết là được." Bốn người tiếp tục lên đường, từ từ đến nơi hai người nước ngoài trước đó canh giữ, trên mặt đất có một cỗ thi thể.

Nhìn dây thừng, Chương Khải Minh nói: "Tôi và Thiên Đồng xuống trước, để tránh xảy ra bất trắc." Dọc theo dây thừng từ từ đi xuống, khoảng 100 mét, Chương Khải Minh mới nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, cả quá trình đều thuận lợi.

Không lâu sau, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở trên cũng trượt xuống,

bốn người lại tập hợp lại.

Sắc mặt Chương Khải Minh nghiêm trọng nói: "Ở đây có chút không đúng, những người đó đi nhanh, nhưng cũng không thể yên tĩnh như vậy." 76.

"Chúng ta đều cẩn thận một chút, chú ý động tĩnh xung quanh bất cứ lúc nào." Bốn người thay phiên nhau tiến lên, từ từ đi qua một đoạn hẻm núi, phía trước xuất hiện một cửa hang.

Đồng thời bên trong có đủ loại tiếng hoan hô truyền ra, mọi người thở phào nhẹ nhõm, xem ra vừa rồi đã lo xa.

Cẩn thận đến gần cửa hang, nhìn vào bên trong, chỉ thấy một nhóm người đang ăn mừng, trên mặt đất toàn là các loại trang sức bằng vàng.

Nhìn cảnh này, tất cả mọi người đều kích động, đúng là một núi vàng.

Bàn Tử đỏ mắt nói: "Quỷ Gia, chúng ta bắt đầu hành động thôi, nhiều vàng như vậy, không thể để chúng mang đi được." Chương Khải Minh lắc đầu: "Những thứ trên đất đó có thể nhìn, nhưng tuyệt đối không được chạm vào, nếu không sẽ bị nguyền rủa, không phải chuyện đùa đâu, hiểu chưa?" Tất cả mọi người vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêm túc gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Nhưng Bàn Tử có chút không cam lòng hỏi: "Quỷ Gia, những thứ vàng đó chúng ta chỉ nhìn thôi, không mang ra ngoài được sao?" Chương Khải Minh cười nói: "Đương nhiên là không rồi, nhưng trong đó có một vấn đề về thứ tự, chúng ta cần giải quyết vấn đề của Tinh Tuyệt Nữ Vương trước." "Sau đó quay lại lấy vàng, thì sẽ không có vấn đề gì cả, hiểu chưa?" Nghe nói không từ bỏ vàng ở đây, tinh thần mọi người càng thêm cao hứng, nhưng bây giờ không được động vào sao?

Vậy thì tôi chỉ nhìn thôi.

Dặn dò xong, Chương Khải Minh nói: "Đúng lúc, bây giờ nhân lúc họ đang ăn mừng, chúng ta cẩn thận hành động." "Lát nữa mọi người cùng nổ súng, cố gắng giải quyết nhanh gọn trận chiến, được rồi, hành động đi." Bốn người lén lút lẻn vào hang động, những người nước ngoài bên trong căn bản không có tâm trí để ý đến họ, đều đang tùy ý ăn mừng khoe khoang.

Dần dần, bốn người lẻn đến một vị trí gần, nếu đi tiếp sẽ bị ánh đèn chiếu tới.

Rút súng tiểu liên, nhẹ nhàng kéo cò, trong nháy mắt, một màn mưa đạn lao về phía những người nước ngoài đối diện.

Căn bản không có chút kháng cự nào, trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, kết cục của những người này đã được định đoạt. 30 giây sau, bốn người ngừng bắn, cẩn thận tiến lên kiểm tra kỹ tình hình của những người này, gặp ai chưa chết thì bồi thêm một phát súng.

Đi một vòng, bốn người trao đổi, tổng cộng có 19 người, thiếu một người.

Khi Chương Khải Minh vừa chuẩn bị cho người tản ra tìm kiếm, đột nhiên nghe thấy tiếng vàng rơi xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, một bóng người run rẩy trốn dưới đống vàng, cũng không sợ bị đè chết.

Chương Khải Minh cười nói: "Này, người dưới đống vàng kia, mau ra đây, nếu không tôi nổ súng đấy." Nghe vậy, người bên trong càng run rẩy dữ dội hơn, vàng trên người rơi lả tả, mọi người cười đến sảng khoái.

Người này thật quá thú vị, có thể trốn đi đâu được chứ?

Không phải là tự lừa mình dối người sao?

"Pằng!" một tiếng, Chương Khải Minh bắn một phát súng lên trời, người bên trong cuối cùng cũng khuất phục, đứng dậy.

Hỏi han đơn giản, cũng không có gì mới mẻ, lời khai giống hệt tên tù binh trước đó, trực tiếp tiễn hắn đi gặp Thượng đế.

Giải quyết xong kẻ địch, mọi người lại nhìn về phía núi vàng trên mặt đất, trong lòng ai cũng tràn đầy cảm giác thỏa mãn, tuy không thể lấy, nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng cảm thấy đủ rồi.

Nhìn Bàn Tử sắp không nhịn được nữa, Chương Khải Minh lên tiếng: "Được rồi, chúng ta mau đi thôi, đến phía trước giải quyết Tinh Tuyệt Nữ Vương trước, nếu không những thứ vàng này chỉ có thể nhìn thôi." Nghe vậy, tất cả mọi người đều gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, đương nhiên, nếu không có cảnh Bàn Tử đi ba bước lại ngoảnh đầu lại thì tốt hơn.

Cuối cùng thực sự không còn cách nào, Hồ Bát Nhất phải cưỡng ép kéo Bàn Tử rời khỏi khu vực vàng, đúng là một tên ham tiền.

Ra khỏi khu vực này, Bàn Tử cuối cùng cũng trở lại bình thường, lại có tâm trí hỏi chuyện.

Chỉ thấy hắn bối rối hỏi: "Quỷ Gia, ý ngài nói giải quyết Tinh Tuyệt Nữ Vương là sao?

Bà ta chưa chết sao?" Chương Khải Minh nghĩ rồi nói: "Cũng không thể nói là chưa chết, nhưng trạng thái hiện tại của bà ta hẳn là rất đặc biệt, tương tự như Tống tử." "Nhưng lại không giống với Tống tử thông thường, có một điểm có thể khẳng định, chắc chắn bà ta vẫn còn một phần ý thức." "Nếu không chuyện nguyền rủa không thể giải thích được, trừ phi ở đây có người khác đang thao túng." Ba người nghe vậy gật đầu, cũng đúng, không nói đến việc bố trí, hạ lời

nguyền thì dễ, nhưng muốn giải trừ thì cần phải có chút thủ đoạn chứ?

Tộc nhân của Chá Cô Tiêu chỉ cần mang Mạc Trần Châu về là có thể giải trừ lời nguyền sao?

Điều đó quá huyền ảo rồi.

Đột nhiên, Thiên Đồng phía trước nói: "Tộc trưởng, phía trước xuất hiện một cái hố đất khổng lồ, hình như không có đường đi." Ngẩng đầu nhìn, Chương Khải Minh thấy được cái quỷ động trong truyền thuyết, tuy cũng không thể xác định thứ này có ý nghĩa gì, nhưng chắc chắn là cực kỳ nguy hiểm.

Nhìn kỹ hoàn cảnh xung quanh, Chương Khải Minh phát hiện, thực sự không có cách nào tránh được cái quỷ động này, chỉ có thể nghĩ cách đi qua nó.

Chương Khải Minh cau mày, nhặt một hòn đá nhỏ, thử ném về phía trước, một cảnh tượng không thể hiểu nổi đã xảy ra.

Chỉ thấy hòn đá nhỏ lại trực tiếp rơi vào trong quỷ động, đi theo một đường gần như thẳng.

Điều này khiến bốn người sợ hãi, phía trên quỷ động có thể có trọng lực bất thường, hoặc bên trong có một lực hút khổng lồ tồn tại.

Nhưng bất kể là khả năng nào, tình hình hiện tại đối với bốn người đều có chút không ổn.

Nếu bị quỷ động chặn đường đi, thì thật là lỗ to, căn bản là được không bù mất.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghĩ ra, nói: "Thiên Đồng, bắn một quả pháo sáng vào trong đó, xem tình hình." Nhưng theo quả pháo sáng được bắn ra, tất cả đều bị quỷ động nuốt chửng, căn bản không nhìn thấy tình hình bên trong.

Không còn cách nào, Thiên Đồng đành phải bắn một quả pháo sáng khác lên trên đầu.

Sau khi thích ứng với ánh sáng, Chương Khải Minh nheo mắt nhìn vào trong quỷ động, cuối cùng cũng phát hiện ra một chút không đúng.

Bên trong quỷ động có khả năng đã tạo ra một không gian khác, có thể mặt đất bên trong đó là có thật.

Nhưng ở giữa lại bị một không gian hoàn toàn tối đen ngăn cách, có chút giống với không gian mà Trương gia tạo ra.

Chương 155

Chỉ là cái này thuộc loại mở, ai cũng có thể vào được, không cần điều kiện kích hoạt.

Nhưng Chương Khải Minh phát hiện ra vấn đề ở đây, cũng không có bất kỳ cách nào giải quyết, chẳng lẽ phải đi vào?

Đó là chuyện không thể, ai biết bên trong có thứ gì, hơn nữa vào rồi chưa chắc đã ra được.

Ngẩng đầu, Chương Khải Minh nhìn quả pháo sáng hơi mờ ảo phía trên, vừa định bảo Thiên Đồng bắn thêm một quả nữa, thì phát hiện ra một điều khác lạ.

Thế là hắn hỏi: "Nhìn trên đầu chúng ta xem, đó không phải là một cây cầu sao?

Trong suốt?" Nghe lời Chương Khải Minh, ba người tưởng hắn đang đùa, nhưng ngẩng đầu lên nhìn, mọi người đều phát hiện ra một chút không đúng, hình như thật sự có một cây cầu.

Mọi người nhìn quanh, sau đó lùi về phía sau, chuẩn bị tìm đường đi lên.

Đi đi lại lại hai lần, mọi người cũng không phát hiện ra lối đi ẩn nào, chẳng lẽ nhìn nhầm rồi?

Đột nhiên, Bàn Tử kêu "á" một tiếng, mọi người nhìn sang, chỉ thấy hắn hình như đã va phải thứ gì đó.

Đến gần xem, mọi người mới phát hiện, đó lại là một cái thang trong suốt, dùng để lên cầu?

Chương Khải Minh thử dò xét, cảm thấy khá chắc chắn, thế là nói: "Tôi lên trước xem, nếu không có vấn đề gì các cậu hãy lên." Nói

rồi, Chương Khải Minh từ từ leo lên trên, bước trên những bậc thang trong suốt, trông giống như đang bước trên không trung.

Cũng không biết là vật liệu gì, lại chắc chắn như vậy, còn trong suốt, trong tình huống bình thường ai có thể phát hiện ra chứ?

Lên đến mặt cầu trên đó, thử dẫm dẫm, Chương Khải Minh hét lên: "Tất cả lên đi, không có vấn đề gì." Đợi tất cả mọi người đều lên, nhìn cây cầu trong suốt này, ai nấy đều thốt lên những lời kinh ngạc không thể tin nổi.

Hồ Bát Nhất cảm khái nói: "Quỷ Gia, Tinh Tuyệt Nữ Vương thật không thể xem thường, nếu không phải tình cờ phát hiện ra cây cầu này, có lẽ chúng ta đều đã quay về rồi." Sắc mặt Chương Khải Minh nghiêm túc gật đầu: "Ừ, cho nên tiếp theo chúng ta đều phải cẩn thận, ai biết bà ta đã bố trí thủ đoạn gì trên quan tài chứ?" Mọi người đều nghiêm túc gật đầu, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Mọi người cẩn thận dò dẫm tiến về phía trước, căn bản không dám đi quá nhanh, sợ một bước chân bước ra ngoài mặt cầu.

Mất khoảng nửa giờ đồng hồ, mọi người cuối cùng cũng đến được đầu kia của cây cầu, lại từ từ trở về mặt đất.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tuy mặt cầu chắc chắn, nhưng thứ trong suốt luôn khiến người ta cảm thấy bất an.

Bàn Tử may mắn nói: "Ở trên mặt đất thật thoải mái, ở trên đó suýt nữa làm tôi sợ tè ra quần, thật quá rùng rợn." Nghỉ ngơi cho tốt, Chương Khải Minh nhìn lại quỷ động phía sau, nói: "Được rồi, tiếp tục thôi, mau giải quyết vấn đề, chúng ta ra ngoài." Dọc theo con đường tiếp tục đi, địa thế phía trước ngày càng cao, xem ra mọi người sắp đến nơi rồi.

Đúng lúc này, xung quanh mọi người đột nhiên xuất hiện sương

mù dày đặc, mọi người vội vàng đeo mặt nạ phòng độc, căn bản không dám lơ là.

Phải biết, trong một mộ huyệt lại xuất hiện sương mù dày đặc, không phải là tình huống bất thường sao?

Bốn người dựa vào nhau, cẩn thận đề phòng, căn bản không dám có chút lơ là nào.

Đột nhiên một trận tiếng bước chân vang lên, sự thay đổi này trực tiếp khiến thần kinh bốn người căng như dây đàn.

"Cộp", "cộp", "cộp"...

Nghe thấy tiếng bước chân đột ngột xuất hiện, Chương Khải Minh nói: "Nhanh, tất cả ngồi xuống, cẩn thận xem là thứ gì." Bốn người ngồi xổm xuống, cẩn thận lắng nghe những tiếng động bất ngờ, mỗi một tiếng vang lên, đều như gõ vào tim của họ.

Dần dần, âm thanh ngày càng gần, bốn người có thể nhìn thấy rất nhiều bóng người mờ ảo, đang lượn lờ xung quanh.

Quan sát một lúc, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, những thứ này trông giống như loại thi thể khô mà chúng ta từng thấy trước đây, chúng ta có thể dễ dàng giải quyết." Nhưng Chương Khải Minh lại lắc đầu nói: "Không, đợi đã, tôi cảm thấy có gì đó không đúng, đợi tôi quan sát thêm." Nguyên nhân là, khi những bóng đen này xuất hiện, Chương Khải Minh phát hiện chúng dường như đều là giả, là ảo ảnh.

Bởi vì mắt của hắn vẫn duy trì trạng thái đó, nên mới có thể phát hiện ra vấn đề kỳ lạ này.

Chẳng lẽ đây là năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, có thể khiến người ta trực tiếp rơi vào ảo cảnh?

May mà mắt của Chương Khải Minh đã phát hiện ra vấn đề này.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, bắn một quả pháo sáng về phía trước, để tôi xác nhận lại." Theo ánh sáng trắng lóe lên, sương mù xung quanh cũng có thể nhìn thấu một chút, Chương Khải Minh cuối cùng cũng có thể xác định được.

Những thứ đột nhiên xuất hiện trước mắt, ngoài sương mù dày đặc ra, những thứ khác đều là giả, là ảo ảnh, nhưng sương mù xuất hiện từ đâu?

Có chút không khoa học.

Xác nhận được phỏng đoán của mình, Chương Khải Minh nói: "Lát nữa ba người các cậu đi theo sau tôi, gặp bất cứ thứ gì cũng không được tấn công." "Những gì các cậu nhìn thấy bây giờ đều là giả, hẳn là đã trúng thủ đoạn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cho nên không cần sợ hãi là được." Nghe lời Chương Khải Minh, Bàn Tử không dám tin nói: "Quỷ Gia, không thể nào, ngài nghe tiếng bước chân xem, chân thực biết bao?" Chương Khải Minh cười nói: "Tin tôi đi, không cần lo lắng, nếu thực sự không nhịn được, thì nhắm mắt lại." "Lát nữa nắm lấy dây thừng, đi theo tôi về phía trước là được, đợi đến nơi an toàn, tôi sẽ nói cho các cậu." Thực sự không còn cách nào, Chương Khải Minh sau đó lấy ra dây thừng, chuẩn bị xong xuôi, từ từ đi về phía hướng của pháo sáng.

Đột nhiên, phía trước hắn xuất hiện một cỗ thi thể khô, tuy trong lòng biết là ảo ảnh, nhưng vẫn có xung động muốn tấn công.

Chương Khải Minh lo lắng về thủ đoạn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, một khi tấn công ảo ảnh, có thể sẽ gây ra chuyện không hay, chỉ có thể cố gắng kiềm chế.

Tiếp tục đi về phía trước, cảm giác như đã ngửi thấy mùi hôi thối trên người thi thể khô, sắp va vào nhau rồi.

Nhưng giây tiếp theo, hắn lại trực tiếp dẫn ba người đi xuyên qua

thi thể khô, không hề có chút va chạm nào.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, chặng đường sau đó thuận lợi hơn nhiều, gặp thi thể khô, cứ đi thẳng qua là được.

Dần dần, sương mù ngày càng mỏng, khoảng cách có thể nhìn thấy cũng ngày càng xa, chẳng mấy chốc Chương Khải Minh đã dẫn ba người ra khỏi phạm vi sương mù.

Nhìn hai bên, Chương Khải Minh đột nhiên toát mồ hôi lạnh, bốn người đã đi lên một vách đá.

Vừa rồi nếu Chương Khải Minh đi nhầm hướng, e là bây giờ bốn người đã rơi thành thịt vụn, Tinh Tuyệt Nữ Vương thật âm hiểm.

Đánh thức ba người, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chúng ta đến nơi rồi, nhìn xung quanh đi, nếu vừa rồi tấn công, e là..." Ba người mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy hai bên vách đá, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Thực lực của thi thể khô yếu, nhưng nếu vừa rồi tấn công, có thể sẽ rơi xuống vách đá.

Bàn Tử tức giận nói: "Mẹ kiếp, bà già Tinh Tuyệt Nữ Vương này tâm địa cũng quá độc ác rồi, lại có bố trí âm hiểm như vậy." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Đúng vậy, nếu không có Quỷ Gia giúp chúng ta, có lẽ bây giờ chúng ta đều đã rơi xuống rồi, quá nguy hiểm." Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy không xa là quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đó là một khúc cây bị chặt đứt, một cái thần mộc quan quách, cũng là thứ mà tổ chức kia muốn có.

Nhưng bây giờ thì sao, Chương Khải Minh cũng không định giao thứ này cho họ, phải nghĩ cách mang nó ra ngoài, xem nên giải quyết

vấn đề này như thế nào.

Nghĩ vậy, trong lòng Chương Khải Minh khẽ động, hắn còn nhớ chiếc mặt nạ của số Mười Bốn trước đó, lúc đó đã bị thu lại.

Có lẽ đó là một cách, nhưng bây giờ không vội, trước tiên giải quyết Tinh Tuyệt Nữ Vương trên đó, mới có thể xem xét những chuyện khác.

Chương 156

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, sắp đến rồi, tất cả cẩn thận một chút, xem Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc trông như thế nào?" Bốn người từ từ đi lên phía trên vách đá, chẳng mấy chốc đã đến một nơi không xa quan tài.

Yên lặng nhìn, Hồ Bát Nhất đột nhiên hỏi: "Quỷ Gia, khúc gỗ đó là quan tài mà tổ chức kia muốn sao?

Có gì đặc biệt không?" Chương Khải Minh nói: "Thứ này gọi là thần mộc, không có gì đặc biệt, nhưng đặc tính quan trọng nhất là, có thể đảm bảo thi thể bên trong không bị thối rữa." Nghe vậy Hồ Bát Nhất gật đầu: "Ra là vậy, thế thì, đây là quan tài chuẩn bị cho một người nào đó." Chương Khải Minh cười nói: "Đoán không sai, đáng tiếc không có phần thưởng." Lúc này, Bàn Tử đột nhiên chen vào: "Ấy da, Quỷ Gia, bây giờ chúng ta không nên xem Tinh Tuyệt Nữ Vương bên trong trông như thế nào sao?" Xem ra lòng hiếu kỳ của Bàn Tử thật lớn, nhất quyết phải xem Tinh Tuyệt Nữ Vương bên trong.

Lắc đầu, Chương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Được, vậy chúng ta lên đi." Trên bệ đá nơi đặt quan tài, mọi người mới phát hiện, những gì họ nhìn thấy vừa rồi chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm.

Bây giờ nhìn lại, chỉ thấy thần mộc quan quách được đặt trên một đóa hoa, một đóa hoa khổng lồ, quan tài được đặt trong những cánh hoa màu tím, trông rất kỳ dị.

Đồng thời ở bên cạnh có một bệ đá không lớn lắm, trên đó đặt yên lặng một viên châu có vân mây, hẳn là Mạc Trần Châu rồi.

Yên lặng nhìn một lúc, Hồ Bát Nhất nói: "Quỷ Gia, đóa hoa kia nếu tôi không nhìn nhầm, hẳn là Thi Hương Ma Dụ phải không?" Gật

đầu, Chương Khải Minh nói: "Không sai, chính là thứ đó, trông tuy đẹp đẽ, nhưng rất nguy hiểm." "Vậy ảo cảnh mà chúng ta gặp phải trước đó, là do Thi Hương Ma Dụ tạo ra sao?" Hồ Bát Nhất lại vội vàng hỏi.

Chương Khải Minh lắc đầu: "Khoảng cách tác dụng của Thi Hương Ma Dụ hẳn là không xa như vậy, tôi lại nghiêng về phía thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương hơn." "Hơn nữa, Mạc Trần Châu bên kia chưa xem xét đến, thứ đó hẳn là cũng có tác dụng đặc biệt, nếu không Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ không coi trọng nó như vậy, còn đặc biệt đặt ra lời nguyền." Thi Hương Ma Dụ đáng sợ ở chỗ có thể khiến người ta rơi vào ảo giác, nhưng bây giờ mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, mức độ nguy hiểm không lớn.

Bây giờ khó giải quyết chỉ có hai vấn đề, một là Mạc Trần Châu, hai là thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài.

Có hai vấn đề không thể giải quyết trực tiếp.

Nếu Chương Khải Minh lấy Mộc Trần Châu trước, e là sẽ bị trúng lời nguyền.

Cho nên, mấu chốt vẫn là một vấn đề: giải quyết thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương bên trong quan tài mới là trọng điểm.

Chương Khải Minh nói: "Được rồi, các cậu chuẩn bị đi, tôi lên phía trước xem thử." Thấy ba người đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh từ từ di chuyển về phía trước, cũng tò mò không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc trông như thế nào.

Chủ yếu là vì các bức tượng lần nào cũng đeo mạng che mặt, khơi dậy trí tò mò mãnh liệt của Chương Khải Minh.

Đến gần quan tài thần mộc, Chương Khải Minh không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, điều này khiến hắn yên tâm nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong có một thi thể nữ tử đang nằm yên, khoác hồng y, dưới chiếc cổ ngọc thon dài là làn da trắng nõn như ngọc bích, nửa che nửa hở.

Vòng eo thon gọn đến mức tưởng chừng không đầy một nắm tay, một đôi chân dài thẳng tắp, mịn màng và cân đối lộ ra, ngay cả đôi chân sen xinh đẹp cũng đang lặng lẽ toát lên vẻ quyến rũ.

Trông không giống một cỗ thi thể, mà giống hệt người đẹp ngủ trong truyện cổ tích, tràn đầy vẻ đẹp yên bình.

Nhìn lên khuôn mặt, một tấm mạng che lại lần nữa che khuất, quyến rũ Chương Khải Minh gỡ nó ra.

Khoảnh khắc tấm mạng được gỡ xuống, Chương Khải Minh sững sờ.

Gương mặt tinh xảo ấy, da như ngọc đông, môi tựa anh đào, mày như tranh vẽ, mắt trong như nước mùa thu, toát lên vẻ quyến rũ mềm mại không tả xiết.

Đúng lúc Chương Khải Minh đang thưởng thức vẻ đẹp của Tinh Tuyệt Nữ Vương, biến cố đột nhiên xảy ra.

Những sợi tơ máu đỏ sẫm từ từ hiện lên trên làn da nàng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn tinh xảo như được điêu khắc cẩn thận bỗng trở nên đáng sợ.

Sự thay đổi trong chốc lát đã kéo Chương Khải Minh tỉnh lại.

Mặc dù trong lòng tiếc nuối vì một mỹ nhân tuyệt sắc đã biến thành nữ chính trong phim kinh dị, nhưng tâm cảnh của Chương Khải Minh không hề bị ảnh hưởng.

Dù Tinh Tuyệt Nữ Vương có đẹp đến đâu, cũng chỉ là một cỗ thi thể, hơn nữa, lúc nãy Chương Khải Minh cũng chỉ dùng tâm thái

thưởng thức để nhìn.

Nếu không, giờ đây lòng hắn đã tràn ngập thất vọng, một nữ tử xinh đẹp như vậy chết đi rồi biến thành tống tử, thật đáng tiếc biết bao?

Thân hình lùi thẳng về sau, Chương Khải Minh lớn tiếng gọi: "Chuẩn bị, Tinh Tuyệt Nữ Vương thi biến!" Nhưng lời còn chưa dứt, hắn lại không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn về phía sau.

Vừa nhìn đã khiến Chương Khải Minh giật nảy mình.

Không biết từ lúc nào, Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài đã xuất hiện ngay sau lưng hắn, mà tất cả mọi người đều không phát hiện.

Lần nữa né tránh, Chương Khải Minh phát hiện, bóng dáng của ba người Thiên Đồng đã biến mất hoàn toàn, như thể chưa từng xuất hiện.

Điều này khiến Chương Khải Minh chấn động, hắn biết mình đã trúng chiêu, có lẽ đã rơi vào ảo cảnh.

Hắn cẩn thận dùng mắt quan sát xung quanh, nhưng phát hiện đôi mắt dường như đã mất tác dụng, hoàn toàn không thể nhìn thấu ảo cảnh.

Dù tình hình hiện tại nguy cấp, nhưng Chương Khải Minh vẫn kiểm soát tốt cảm xúc, giữ bình tĩnh.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Chương Khải Minh đột nhiên rạch rách da mình, máu tươi đỏ thẫm từ từ chảy ra.

Sau khi bôi đầy máu tươi lên thân đao, Chương Khải Minh không cầm máu mà để nó nhỏ giọt xuống đất.

Sau đó, hắn quay lại gần quan tài thần mộc, từ từ nhỏ máu tươi vào bên trong.

Không biết đã qua bao lâu, bên tai Chương Khải Minh đột nhiên vang lên giọng của ba người Thiên Đồng.

"Quỷ Gia, mau tỉnh lại, đi nữa là rơi xuống dưới đó." "Quỷ Gia..." Tinh thần chấn động, Chương Khải Minh mở bừng mắt, vừa nhìn đã thấy mình đang đi về phía cuối vách đá.

Dừng bước, Chương Khải Minh quay đầu nói: "Được rồi, đừng gọi nữa, tôi không sao rồi." Nghe giọng Chương Khải Minh, ba người mới ngừng gọi, thở phào nhẹ nhõm.

Từ từ quay lại gần quan tài, nhìn vào bên trong lần nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn nằm yên ở đó, sự biến đổi kinh hoàng đã biến mất.

Điều này khiến Chương Khải Minh có chút không hiểu, lẽ nào vấn đề đã được giải quyết rồi sao?

Nhưng thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn còn đó mà?

Đột nhiên, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương mở bừng mắt, khiến Chương Khải Minh đang tập trung quan sát giật nảy mình.

Chỉ thấy đôi mắt đó hoàn toàn không giống mắt người, ngược lại giống như hai hố đen, nhìn như có thể nuốt chửng mọi thứ.

Lặng lẽ quan sát một lúc, Chương Khải Minh không phát hiện bất kỳ thay đổi nào, thế là lòng hiếu kỳ về đôi mắt đó đã chiếm thế thượng phong.

Chương 157

Hắn từ từ đưa tay về phía mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, chuẩn bị xem rốt cuộc có phải là mắt thật không.

Tay của Chương Khải Minh cuối cùng cũng đến gần mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn dừng lại một chút, rồi lại chạm vào.

Vừa chạm vào, Chương Khải Minh đã phát hiện ra điều không ổn.

Đó đâu phải là mắt, rõ ràng là một cặp vật gì đó giống như đá quý.

Điều này khiến Chương Khải Minh vô cùng kỳ quái, tại sao lại dùng một cặp đá quý để thay thế đôi mắt?

Có tác dụng đặc biệt gì sao?

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh chuẩn bị lấy cặp "mắt" ra xem rốt cuộc có gì đặc biệt.

Thế là Chương Khải Minh quay đầu gọi: "Thiên Đồng, ném dao găm của cậu qua đây, tôi cần dùng." Móc mắt kiểu này, dùng dao găm của Thiên Đồng sẽ tiện hơn một chút, cũng có thể cố gắng không làm hỏng thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong mắt Chương Khải Minh, Tinh Tuyệt Nữ Vương là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo, tốt nhất đừng hủy hoại trong tay mình.

Nhận lấy dao găm, Chương Khải Minh hít sâu một hơi, sau đó cẩn thận khoét cặp mắt đặc biệt của Tinh Tuyệt Nữ Vương ra.

Đứng thẳng người, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn cặp mắt trước mặt, ngoài việc trông có vẻ kỳ lạ ra thì không có gì đặc biệt cả.

Đúng lúc Chương Khải Minh chuẩn bị cất cặp mắt đi, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được “Đôi mắt kỳ lạ”, hiện tại ngài có hai lựa chọn.

Một là để hệ thống hấp thu, sau đó ngài có thể ngẫu nhiên nhận được tư cách mua một vật phẩm.” “Hai là dưới sự trợ giúp của hệ thống, dung hợp đôi mắt này, công năng nhận được cần túc chủ tự mình tìm hiểu.” Nghe giọng hệ thống, Chương Khải Minh thầm nghĩ, xem ra hệ thống hy vọng mình chủ động hấp thu chúng?

Nếu không, sẽ không thưởng một tư cách mua vật phẩm ngẫu nhiên.

Lẽ nào cặp mắt này thật sự có điểm đặc biệt?

Nhưng mà, sau khi hấp thu, mắt của mình có biến thành đá quý không?

Vậy thì có chút mất nhiều hơn được rồi.

Quay về bên cạnh ba người, Chương Khải Minh nói: “Tôi nghỉ ngơi trước, có chút việc, các cậu cũng nghỉ một lát đi.” Ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn cặp mắt trong tay, trong đầu không ngừng cân nhắc được mất. 77.

Lần này nếu hệ thống đã muốn mình chủ động hấp thu cặp mắt này, vậy chứng tỏ lợi ích rất lớn.

Dù sao từ lúc có được hệ thống đến nay, nó chưa từng gài bẫy Chương Khải Minh.

Cái tư cách mua vật phẩm ngẫu nhiên kia thật sự quá hên xui, lỡ như ngẫu nhiên ra một gói mì ăn liền thì sao?

Thế là Chương Khải Minh đã quyết định trong lòng, hấp thu vẫn tốt hơn.

“Hệ thống, ta quyết định rồi, giúp ta dung hợp cặp mắt này đi.”

“Đinh, bắt đầu dung hợp, mời túc chủ chạm cặp mắt vào mắt của mình.” Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Chương Khải Minh tuy cảm thấy có chút không đáng tin, nhưng vẫn chuẩn bị làm theo.

Nhưng trước khi hành động, hắn cần dặn dò một vài chuyện.

Chương Khải Minh nói với ba người: “Lát nữa có thể sẽ có chuyện xảy ra với tôi.” “Đừng hoảng hốt, chỉ cần yên lặng quan sát là được.

Nếu tôi hôn mê hoặc có biến hóa kỳ lạ khác, đừng do dự, cứ trực tiếp đưa tôi rời đi là được.” Thiên Đồng vội vàng lo lắng nói: “Quỷ Gia, ngài định làm gì vậy?

Cứ để tôi làm, ngài tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được.” Bàn Tử bên cạnh cũng nói: “Đúng vậy, Quỷ Gia, việc nguy hiểm cứ để tôi làm.

Lỡ có chuyện gì xảy ra, ngài còn có thể cứu vãn.” Lắc đầu, Chương Khải Minh cười nói: “Không sao đâu, chỉ là có khả năng thôi.

Chuyện này chỉ có mình tôi làm được, yên tâm đi.” Nghe vậy, ba người biết không thể ngăn cản, Hồ Bát cuối cùng nói: “Quỷ Gia, ngài yên tâm, nếu có biến cố xảy ra, tôi nhất định sẽ đưa ngài ra ngoài.” Dặn dò xong, Chương Khải Minh bảo họ đi cảnh giới, rồi trực tiếp chạm cặp mắt màu đen vào mắt mình.

Cùng với một luồng khí mát lạnh, cặp mắt trong tay hắn biến mất không thấy đâu, như thể đã bị mắt của hắn hấp thu.

Dần dần, Chương Khải Minh cảm thấy mắt mình trở nên nóng rực, như đang bị lửa dữ thiêu đốt.

Lúc đầu Chương Khải Minh còn có thể chịu đựng, nhưng khi cơn đau tăng lên, miệng hắn cũng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

Nghe thấy tiếng, ba người Thiên Đồng quay đầu lại, chỉ thấy sắc

mặt Chương Khải Minh đau đớn, như đang trải qua cực hình.

Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng ba người cũng không dám đến kiểm tra, chỉ nâng cao cảnh giác, cẩn thận canh gác xung quanh.

Phải nhớ rằng, bọn họ đang ở gần quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không phải là nơi an toàn.

Ở phía bên kia, cùng với cơn đau tăng cường, Chương Khải Minh cảm giác mắt mình sắp hóa thành tro bụi.

Dần dần, cơn đau đang giảm bớt, một luồng khí mát lạnh lại xuất hiện, không ngừng xoay quanh mắt hắn.

Cảm nhận được luồng khí mát lạnh này, Chương Khải Minh suýt nữa đã thoải mái kêu lên, may mà lý trí đã giúp hắn nhịn lại, nếu không thì mất mặt chết.

Khi cơn đau dần dần biến mất, đúng lúc Chương Khải Minh cảm thấy sự biến đổi sắp kết thúc, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài đột nhiên phát ra tiếng động.

Giống như người sống đang hét thảm.

Cùng với tiếng hét đó, Chương Khải Minh lại một lần nữa bị cơn đau bao trùm.

Ba người Thiên Đồng vây quanh Chương Khải Minh, căng thẳng nhìn vào quan tài thần mộc, luôn sẵn sàng chặn tống tử từ bên trong lao ra.

Nhưng kỳ lạ là, tiếng hét thảm đã kéo dài gần mười phút, mà tống tử bên trong vẫn chưa xuất hiện.

Điều này khiến ba người thở phào nhẹ nhõm.

Không có Chương Khải Minh ở đây, nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương thi biến, ba người họ chỉ có nước toi mạng.

Lại qua một lúc, cơn đau ở mắt Chương Khải Minh cuối cùng cũng biến mất, không còn bất kỳ thay đổi nào nữa, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chương 158

"Đinh, cải tạo mắt túc chủ hoàn thành, năng lượng còn dư, túc chủ có thể có hai lựa chọn." "Một, tăng cường thân thể túc chủ, nhận được cường hóa thuộc tính." "Hai, giải quyết vấn đề đầu trọc của túc chủ, mọc lại một mái tóc đẹp." Nhìn lựa chọn mà hệ thống đưa ra, còn cần phải suy nghĩ sao?

Thế giới này nguy hiểm như vậy, mỗi lần xuống mộ đều có thể gặp tống tử lợi hại.

Chương Khải Minh đương nhiên sẽ chọn... hai!

Điều này khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Thực lực có thể từ từ nâng cao, nhưng tóc thì đâu thể từ từ mọc ra được?

Bao nhiêu năm nay, hắn luôn mang biệt danh "Ngốc lư", bây giờ có cơ hội giải thoát, sao có thể từ bỏ?

Chương Khải Minh bây giờ còn chẳng có tâm trạng quan tâm đến sự thay đổi của mắt mình, trực tiếp nói: "Hệ thống, ta chọn hai, nhanh lên, ta muốn hai!" Cùng với việc hoàn thành lựa chọn, Chương Khải Minh cảm giác trên đầu mình đột nhiên có mấy luồng khí mát lạnh bao quanh.

Đợi luồng khí biến mất, Chương Khải Minh kích động đưa tay lên, từ từ di chuyển về phía đỉnh đầu.

Sau một hồi đấu tranh tâm lý dữ dội, Chương Khải Minh cuối cùng cũng đặt tay lên đỉnh đầu mình, và ngay lập tức cứng đờ.

Có rồi!

Tóc của Chương Khải Minh ta thật sự đã quay trở lại!

Nếu không phải có người bên cạnh, lúc này Chương Khải Minh chắc chắn đã kích động đến phát khóc.

Chưa từng mất đi, thật sự không thể hiểu được cảm giác vui sướng khi tìm lại được thứ đã mất, huống chi là đã mất đi lâu như vậy.

Xem sau này ai còn dám gọi ta là Ngốc lư!

Mái tóc dày này chính là sự phản công mạnh mẽ nhất.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nhận ra mình đang ở trong mộ, bên cạnh còn có người, vừa hay để họ xem sự thay đổi của mình.

Hắn bèn nói: "Được rồi, không sao rồi, không cần cảnh giới nữa." Nghe giọng Chương Khải Minh, ba người lập tức quay đầu lại, vừa nhìn đã sững sờ.

Bàn Tử lắp bắp nói: "Quỷ...

Quỷ Gia?

Tóc của ngài mọc ra rồi?

Cũng nhanh quá vậy?" Hồ Bát cũng với vẻ mặt không tin nổi nói: "Quỷ Gia, ngài đang làm ảo thuật đấy à?

Sao chỉ một lát đã có tóc rồi?" Chương Khải Minh nén lại sự kích động trong lòng, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh nói: "Đừng kích động, đều là thao tác cơ bản thôi." "Thế nào?

Hình tượng của tôi bây giờ so với trước kia, có thay đổi gì không?" Bàn Tử bên cạnh vội nói: "Quỷ Gia, lúc ngài trọc đầu đã đủ đẹp trai rồi, bây giờ có tóc, không chỉ đẹp trai hơn mà còn trông trẻ hơn nữa." Nghe vậy, Chương Khải Minh trong lòng cười lớn, nhưng miệng lại khiêm tốn nói: "Bàn Tử, đừng nịnh hót, nói thật là được rồi, tôi không giận đâu." Nhìn nụ cười nơi khóe miệng Chương Khải

Minh, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, rất đẹp trai, nụ cười trên môi cũng không giấu được." Nghe những lời này, Chương Khải Minh không nhịn được nữa, phát ra tiếng cười vang trời, một lúc lâu sau mới dừng lại.

Sau đó hắn nói: "Được rồi, chúng ta đi xem Tinh Tuyệt Nữ Vương đi, mau giải quyết vấn đề ở đây, tôi còn phải về cho phu nhân của tôi xem hình tượng mới này nữa." Ba người có chút cạn lời, rõ ràng là vui mừng, lúc đầu còn giả vờ không quan tâm, bây giờ lộ tẩy rồi, không thèm che giấu nữa?

Nhưng ai bảo địa vị của Chương Khải Minh cao, nắm đấm lại cứng chứ, ba người đều không nói gì, ngoan ngoãn đi theo sau Chương Khải Minh.

Lại một lần nữa đến gần quan tài thần mộc, Chương Khải Minh trực tiếp sững sờ, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương bên trong đã biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại một đống y phục.

Đột nhiên, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, nhìn dưới chiếc váy kia kìa, hình như có thứ gì đó, còn đang động đậy." Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc váy phồng lên cao, bên dưới rõ ràng có thứ gì đó tồn tại.

Cẩn thận nhấc chiếc váy ra, để lộ thứ bên dưới, mọi người đều sững sờ, ai cũng không ngờ đến cảnh tượng này.

Chỉ thấy sau khi chiếc váy được nhấc ra, bên dưới lại là một bé gái sơ sinh trần truồng.

Do Tinh Tuyệt Nữ Vương biến thành ư?

Bốn người nhìn nhau, hoàn toàn không thể hiểu được sự thay đổi đã xảy ra.

Nhưng khi Chương Khải Minh lần nữa nhìn vào trong quan tài, bé gái mở mắt ra, vui vẻ cười với hắn.

Nụ cười ấy trực tiếp chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Chương Khải Minh.

Bao năm qua, Chương Khải Minh vẫn chưa có con.

Hai vợ chồng cũng đã đi kiểm tra sức khỏe, nhưng đều không có vấn đề gì.

Đối mặt với tình huống như vậy, Chương Khải Minh cũng đã buông xuôi, dù sao tuổi thọ của hắn cũng đủ dài, không có con thì hai vợ chồng vẫn hạnh phúc.

Nhưng khi nhìn đứa bé gái sống sờ sờ này, dù biết có thể liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng khi thấy nụ cười đó, Chương Khải Minh hoàn toàn không thể xuống tay, hắn chuẩn bị nhận nuôi đứa bé này.

Bất kể sau này có xảy ra chuyện không hay hay không, Chương Khải Minh tin rằng, chỉ cần mình đủ mạnh, thì mọi thứ đều không thành vấn đề.

Nhẹ nhàng bế bé gái vào lòng, nhìn nụ cười ấm áp đó, Chương Khải Minh lại càng kiên định với suy nghĩ trong lòng.

Hắn nói: "Tin tức về con bé, sau khi ra ngoài đừng nói lung tung.

Tôi chuẩn bị nhận nuôi nó, sau này nó là con gái tôi." Nghe Chương Khải Minh nói vậy, ba người nhìn nhau rồi đều nói: "Yên tâm, chắc chắn sẽ không nói bậy." Nhưng Hồ Bát lại có chút lo lắng nói: "Quỷ Gia, đây có thể là thủ đoạn của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc ngài biến hóa, trong quan tài từng phát ra tiếng hét thảm, e rằng..." Chương Khải Minh cười lắc đầu: "Không sao đâu Hồ Bát, tuy tôi chuẩn bị nhận nuôi, nhưng những kiểm tra cần thiết vẫn phải làm." Vừa nói, Chương Khải Minh vừa đưa tay trái ra: "Thiên Đồng, rạch ngón tay tôi ra, tôi chuẩn bị dùng máu thử trước." Hắn nhỏ giọt

máu đỏ thẫm trên đầu ngón tay lên trán bé gái, sau đó lại cho con bé mút một chút.

Lặng lẽ quan sát một lát, không có bất kỳ thay đổi nào xảy ra, điều này khiến Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, sau này nó là con gái ta, tên là Chương Linh Nguyệt." Vừa hay lấy một chữ trong tên của Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt, cộng thêm họ của mình, thật viên mãn.

Thấy Chương Khải Minh đã quyết định, ba người Thiên Đồng biết không thể ngăn cản, cũng không nói thêm gì nữa.

Nhìn xung quanh, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, Thiên Đồng, lấy Mộc Trần Châu đi, sau đó chúng ta có thể ra ngoài." "Còn về minh khí ở đây, sau khi ra ngoài rồi dẫn Chương Bất Tốn vào chuyển, mang đi hết tất cả." Nhận lấy Mộc Trần Châu, Chương Khải Minh cẩn thận xem xét, cũng không phát hiện điều gì đặc biệt, chỉ giống như một viên dạ minh châu có khắc hoa văn.

Cất đồ vật đi, Chương Khải Minh bế Linh Nguyệt trong lòng nói: "Được rồi, chúng ta chuẩn bị ra ngoài thôi.

Chương 159

Thiên Đồng và Hồ Bát lát nữa tìm kiếm xung quanh, ở đây hẳn là sẽ có lối đi bí mật." "Nếu không, năm đó thuộc hạ của Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn vào tế bái thì sẽ rất phiền phức, tìm kỹ vào." Trong lúc ngồi nghỉ ngơi bên cạnh Bàn Tử, Chương Khải Minh phát hiện Linh Nguyệt trong lòng đã ngủ thiếp đi, thật ngoan ngoãn.

Thấy vậy, Bàn Tử do dự nói: "Quỷ Gia, tuy Linh Nguyệt bây giờ trông giống một đứa trẻ, nhưng ngài vẫn nên cẩn thận một chút." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, Linh Nguyệt là một bé gái bình thường, tôi đã kiểm tra rồi." "Chỉ không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương đã sắp đặt thủ đoạn gì, những thứ đó chúng ta đều không hiểu, nếu không đã rõ nguyên nhân rồi." Vốn dĩ, lúc nãy Chương Khải Minh phát hiện, khi kích hoạt đôi mắt không cần chuẩn bị nữa, chỉ cần một ý nghĩ là có thể biến đổi tức thì.

Khi nhìn mọi người, mắt sẽ thấy những màu sắc đặc biệt, cũng không biết có ý nghĩa gì.

Nhưng màu sắc trên người bé gái và mọi người đều giống nhau, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Mặc dù không biết sự thay đổi cụ thể của đôi mắt, nhưng là một bộ phận trên cơ thể, hẳn sẽ không lừa dối Chương Khải Minh.

Có hệ thống ở đây, nếu mắt của Chương Khải Minh thật sự có vấn đề, hệ thống chắc đã sớm giải quyết rồi.

Đột nhiên, giọng của Thiên Đồng vang lên: "Quỷ Gia, tìm thấy mật đạo rồi, còn tìm thấy một mật thất." Đi về phía mật thất, vừa vào đã thấy một cái hố đột ngột trên mặt đất, bên trong có bậc thang, hẳn là mật đạo rồi.

Nhìn lại bài trí trong mật thất, rất đơn sơ, không có đồ đạc gì, chỉ có một cái bàn đá ở giữa, trên đó đặt một cuộn da dê.

Hồ Bát đi tới cầm lên xem, sắc mặt cổ quái nói: "Quỷ Gia, tôi hình như biết thân phận của tiểu Linh Nguyệt rồi." Chương Khải Minh đi tới, nhìn thấy những ký tự như gà bới trên cuộn da dê, hoàn toàn không nhận ra những văn tự này.

Hắn bèn nói: "Ồ?

Nhanh, Hồ Bát, dịch cho tôi nghe, tôi cũng không hiểu." Hồ Bát gật đầu, sau đó cẩn thận xem hết nội dung trên cuộn da dê, suy nghĩ kỹ.

Hồi lâu, hắn nói: "Quỷ Gia, trên đây ghi rằng, Tinh Tuyệt Nữ Vương bị một thứ gì đó xâm thực mới tử vong." "Trước khi chết, bà ấy đã sinh hạ một người con gái, nhưng lúc đó Tinh Tuyệt Cổ Quốc không an toàn." "Vì vậy bà ấy đã đưa ra một quyết định, mang theo con gái vừa mới sinh cùng vào trong mộ." "Sau đó Tinh Tuyệt Nữ Vương đã sử dụng một số thủ đoạn thần kỳ, phong ấn con gái mình lại, đợi đến khi nguy hiểm qua đi, con gái bà mới có thể thấy lại ánh mặt trời." "Cuối cùng, bà ấy viết một câu thỉnh cầu, hy vọng người đời sau có thể đối xử tốt với con gái của bà." Nghe xong câu chuyện này, mật thất chìm vào tĩnh lặng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự rất vĩ đại, đặc biệt là với tư cách một người mẹ.

Như vậy, tiếng hét thảm trong quan tài trước đó có thể giải thích được rồi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương có lẽ cũng chưa chết, chỉ là đã lựa chọn để con gái mình được sống.

Vì vậy chắc chắn bà đã phải trả một cái giá rất lớn, nên mới phát ra tiếng hét đau đớn để đảm bảo con gái mình tồn tại.

Hồi lâu sau, Chương Khải Minh nhìn Chương Linh Nguyệt đang say ngủ nói: "Hồ Bát, đốt cuộn da dê đi.

Tin tức này đến đây là kết thúc." "Sau này Linh Nguyệt là con gái của Chương Khải Minh ta, không có bất kỳ quan hệ gì với người khác, hiểu chưa?" Nhìn ánh mắt sâu thẳm của Chương Khải Minh, ba người đều nghiêm túc gật đầu, đây không phải là chuyện đùa.

Nhìn cuộn da dê bị đốt thành tro, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu: "Đi thôi, ở đây kết thúc rồi, chúng ta nên ra ngoài." Đi trong mật đạo dài hun hút, như không có điểm cuối, may mà cuối cùng cũng ra được, không ngờ lại mất hai tiếng đồng hồ.

Đẩy cánh cửa đá ở lối ra, mọi người kinh ngạc phát hiện, họ đã ra khỏi thành Tinh Tuyệt, hiện đang ở dưới một đoạn tường thành.

Từ từ đi từ lối ra của ngọn núi, Chương Khải Minh bọc Linh Nguyệt trong áo khoác của mình, bảo vệ cẩn thận, rồi mới đi ra ngoài.

Không lâu sau, mọi người cuối cùng cũng quay về doanh địa.

Nhìn thấy bóng dáng bốn người, Chương Bất Tốn đi thẳng tới, nói: "Quỷ Gia, cuối cùng ngài cũng về rồi, mọi người đã vào trong đó nhiều ngày như vậy." Đúng lúc định nói thêm, Chương Khải Minh đã ngắt lời: "Được rồi, về lều rồi nói." Hắn đang bế con trong lòng, không thể đứng ngoài này nói chuyện như vậy được, trong lều an toàn hơn.

Sau khi vào lều, Chương Khải Minh cẩn thận đặt đứa bé lên giường, sau đó dẫn mọi người sang một bên nói chuyện.

Chương Bất Tốn nhìn đứa bé trên giường, kinh ngạc hỏi: "Quỷ Gia, đứa bé đó?" Cũng phải, xuống mộ đổ đấu lại mang về một đứa bé, ai thấy cũng sẽ kinh ngạc, quá kỳ lạ.

Chương Khải Minh lắc đầu: "Đừng hỏi nữa, chỉ cần biết sau này

nó là con gái tôi là được rồi.

Thôi, nói chuyện gần đây đi.” Nén lại sự tò mò trong lòng, Chương Bất Tốn điều chỉnh lại tâm trạng, nói: “Quỷ Gia, trong mấy ngày ngài vào trong, tôi lại phát hiện mấy nhóm người nữa, đều là người của Vương gia.” “Nhưng may là đều bị tôi giải quyết ổn thỏa rồi, mấy ngày gần đây không còn thấy ai nữa.” Chương Khải Minh gật đầu: “Tốt, làm không tệ.

Tiếp theo đến lúc làm việc rồi.” “Lát nữa cậu theo Hồ Bát và Bàn Tử xuất phát, vào mộ mang hết minh khí về, kiểm tra kỹ lưỡng vào.” Chương Bất Tốn gật đầu, sau đó nhìn về phía Hồ Bát và Bàn Tử, chuẩn bị xuất phát.

Thấy vậy, Hồ Bát nói: “Được, Quỷ Gia, vậy chúng tôi bắt đầu hành động ngay bây giờ.

Đồ đạc bên trong nhiều như vậy, chắc sẽ mất không ít thời gian.” Được Chương Khải Minh đồng ý, mọi người mang theo công cụ xuất phát.

Lần này lại có thể thu hoạch không ít tuổi thọ, thật là thơm.

Mấy ngày tiếp theo, Chương Khải Minh mỗi ngày ở doanh địa chăm sóc con gái, những việc khác đều giao cho Chương Bất Tốn.

Mất một thời gian dài, minh khí bên trong cuối cùng cũng được mang ra hết, tất cả lạc đà đều chất đầy đồ.

Nghe tiếng lanh canh bên trong, mọi người đều biết thu hoạch rất lớn, lần này về mọi người lại có thể chia được không ít.

Chương Khải Minh đã sớm đặt ra quy tắc, nếu dẫn theo thuộc hạ hành động, mỗi lần sẽ chia cho họ ba thành thu hoạch.

Nhìn mọi người đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh bế con gái nói: “Xuất phát.” Lại nửa tháng trôi qua, mọi người cuối cùng cũng ra

khỏi sa mạc hoang vu.

Khi nhìn thấy thị trấn nhỏ, ai nấy đều có cảm giác như vừa qua một kiếp.

Trong sa mạc thật sự quá khó chịu, không chỉ thời tiết và môi trường khắc nghiệt, mà còn không có dấu hiệu sự sống, khô khan.

Về lại nhà trọ đã nghỉ chân trước đó, Chương Khải Minh bảo thuộc hạ bắt đầu chất minh khí lên xe, còn mình thì đi mua đồ cho con gái.

Mấy ngày nay con bé toàn uống các loại canh cơm, gầy đi một chút, bây giờ có điều kiện rồi đương nhiên phải đổi sang sữa bột.

Đợi Chương Khải Minh quay lại nhà trọ, tất cả đồ đạc đã được chất xong, chỉ còn lại quan tài thần mộc tại chỗ.

Lần này mặc dù Chương Khải Minh đã mang quan tài thần mộc ra, nhưng lại không có ý định giao nó cho Thất Hào.

Hắn chuẩn bị dùng một chiêu "di hoa tiếp mộc", để quan tài thần mộc biến mất khỏi tầm mắt thế nhân.

Về nhà trọ, Chương Khải Minh nói với Chương Bất Tốn: "Lát nữa đeo mặt nạ, giả làm giáo sư Trần cũng là Thập Tứ Hào." "Sau đó phải đi đường lớn hướng về U Đô, nhất định phải thường xuyên để mọi người nhìn thấy." "Trước khi vào U Đô, thì khôi phục lại dáng vẻ, xe phải vứt đi, mua một chiếc mới, rồi đợi tôi hội hợp." Như vậy, đến lúc đó Thập Tứ Hào sẽ biến mất không dấu vết, còn quan tài thần mộc sẽ quay về tay Chương Khải Minh.

Còn về việc xử lý cụ thể cái quan tài, đó là chuyện sau này, bây giờ không cần thiết phải suy nghĩ chi tiết như vậy.

Nhận lệnh của Chương Khải Minh, Chương Bất Tốn ngay tối hôm đó đã lên đường, với thân phận giáo sư Trần.

Tin rằng không lâu nữa, bên phía Thất Hào sẽ nhận được tin tức, đáng tiếc cuối cùng chỉ là mừng hụt.

Chương Khải Minh thì dẫn theo những người còn lại, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày, sau đó mới lên đường trở về.

Chương 160

Khi gần đến U Đô, Chương Khải Minh nói với Hồ Bát và Bàn Tử: "Hai người sau này định làm gì?

Có ý định gì không?" Nghe Chương Khải Minh hỏi, hai người Hồ Bát nhìn nhau, sau đó có chút ngượng ngùng hỏi: "Quỷ Gia, có một ý định nhưng phải xem ý của ngài." Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn hai người, nhưng cả hai lại không nói gì nữa.

Cuối cùng Bàn Tử không nhịn được, nói: "Quỷ Gia, lần này hành động cùng ngài, tôi mới biết suy nghĩ của mình có chút đơn giản." "Nghề đổ đấu này, không phải chỉ lấy được minh khí, rồi bán đi là xong, mà cần cả tâm tính và thủ đoạn." "Cho nên hai chúng tôi muốn theo ngài kiếm sống, không biết ngài thấy thế nào?" Không có sự ngạc nhiên ngoài ý muốn, vốn tưởng phải mời, ai ngờ họ lại chủ động mở lời.

Chương Khải Minh cười gật đầu: "Không vấn đề gì, nhưng phải tĩnh tâm học hỏi một chút." "Đợi rèn luyện vài lần, khi có thể tự mình đảm đương một phương, hai người có thể thành lập một đường khẩu, cảm thấy thế nào?" Nghe Chương Khải Minh đồng ý, lại còn có lời hứa, hai người đều vô cùng vui vẻ.

Có tổ chức dù sao cũng tốt hơn hai người lang thang.

Hội hợp với Chương Bất Tốn, mọi người cũng không dừng xe, trực tiếp đi vào U Đô.

Dừng xe ở cửa nhà kho trong nhà, Chương Khải Minh nói: "Mang hết đồ vào đi, còn phần thưởng thì tối nay sẽ phát." Nghe vậy, tất cả mọi người đều hăng hái làm việc, thu hoạch lần này không ít, phần chia cũng đủ nhiều.

Nhìn Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đang đi tới từ xa, Chương Khải Minh mỉm cười với họ.

Sau đó hắn nói nhỏ với Chương Bất Tốn: "Lát nữa lúc không có ai, lén mang quan tài vào mật thất, cẩn thận một chút." Thấy Chương Bất Tốn nghiêm túc đáp ứng, Chương Khải Minh mới đi về phía vợ mình.

Ba người gặp nhau, chưa kịp nói gì, hai cô gái đã thấy đứa bé trong lòng Chương Khải Minh, đều tò mò quan sát.

Nhìn ánh mắt của họ, Chương Khải Minh kể lại sơ lược lai lịch của Chương Linh Nguyệt, khiến hai cô gái động lòng thương cảm.

Nghe Chương Khải Minh quyết định nhận nuôi đứa bé, cả hai đều vô cùng vui mừng, bế đứa bé chạy vào nhà.

Thấy cảnh này, Chương Khải Minh có chút dở khóc dở cười, đám thuộc hạ đang làm việc ở không xa cũng bật cười.

Lắc đầu, Chương Khải Minh bất đắc dĩ một mình đi vào biệt thự, vừa vào cửa đã thấy hai người đang nghiên cứu cách nuôi con.

Thôi cũng là chuyện tốt, Chương Khải Minh được giải thoát, hai cô gái cũng có việc để làm, đều rất tốt.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh gọi Doãn Tân Nguyệt lại, nói: "Tân Nguyệt, thu hoạch lần này, lát nữa em dẫn người xem giá trị." "Sau đó tính toán xong, tối nay chia phần thưởng xuống, để mấy con thỏ con kia khỏi sốt ruột." Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Phu quân, yên tâm đi, thời gian qua em đã đào được mấy người từ nhà mình sang giúp, sẽ không làm lỡ việc đâu." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười ha hả, sau đó nói: "Vậy sao, bố vợ không đến mức đau lòng đến mất ngủ chứ?" Bố vợ keo kiệt đó cuối cùng cũng gặp báo ứng, thật hả lòng hả dạ.

Cười một lúc, Doãn Tân Nguyệt lại rời đi, bây giờ tâm tư của cả hai đều đặt lên đứa bé rồi.

Ngồi nghỉ một lát, đột nhiên Chương Khải Minh nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, lần này sao kết toán chậm vậy.

"Đinh, chúc mừng túc chủ, giá trị minh khí đã kết toán xong, nhận được 50 năm tuổi thọ." Nhìn kết quả này, Chương Khải Minh rất hài lòng, ít nhất hành động lần này không lỗ vốn.

Nhìn 92 năm tuổi thọ, Chương Khải Minh cảm thấy tay lại ngứa ngáy, không thể kìm nén được ham muốn rút thưởng.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh trực tiếp đổi 4 lần rút thưởng, còn lại 52 năm tuổi thọ, đủ dùng.

Nhấn vào rút thưởng, trên giao diện hệ thống trực tiếp xuất hiện bốn cái rương giống hệt nhau, sau đó lập tức mở ra toàn bộ.

"Chúc mừng túc chủ nhận được 《Dạ Nhãn》, 《Tấn Túc》, 《Dũ Hợp》 và 《Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đệ nhất thức - Sát Phá Lệnh》" "《Dạ Nhãn》: Kỹ năng bị động, cường hóa thị lực hai mắt, nhận được năng lực nhìn trong đêm." "《Tấn Túc》: Kỹ năng bị động, cường hóa hai chân, nhận được 30% gia tăng tốc độ tối đa.

Hiệu quả giảm dần khi tốc độ tối đa tăng lên, cuối cùng nhận được 10% gia tăng." "《Dũ Hợp》: Kỹ năng bị động, sau khi bị thương, vết thương sẽ từ từ lành lại." "《Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đệ nhất thức - Sát Phá Lệnh》: Sau khi niệm chú ngữ (Thái Thượng Đài Tinh, Ứng Biến Vô Đình, Khu Tà Phược Mị, Đạo Khí Trường Tồn, Cấp Cấp Như Luật Lệnh), hai ngón tay sẽ hình thành một mũi tên màu tím, bắn về phía kẻ địch, hiệu quả sát thương tốt nhất đối với tà vật, mỗi lần sử dụng tiêu hao 30% thể lực." Xem xong các kỹ năng mới nhận được, Chương Khải Minh trong lòng mừng như điên.

Lần này thực lực đã tăng lên không ít, chưa kể ba kỹ năng bị động phía trước.

Chỉ riêng Sát Phá Lệnh cuối cùng đã là lá bài tẩy lớn nhất.

Mặc dù thi triển toàn lực cũng chỉ dùng được ba lần, nhưng đây là chiêu có thể quyết định thắng bại, không ít chút nào.

Tiêu hao 30% thể lực, điều đó có nghĩa là, khi thuộc tính của hắn tăng lên, sát thương của chiêu này cũng sẽ tăng theo, tương đương với một kỹ năng trưởng thành.

Nhìn bốn kỹ năng mạnh mẽ, Chương Khải Minh cố gắng kìm nén ham muốn rút thưởng lần nữa.

Lần này vận may tốt, nếu không khó mà rút trúng Sát Phá Lệnh.

Mở giao diện hệ thống, xem ba kỹ năng bị động đã tăng cho mình bao nhiêu điểm thuộc tính.

"Túc chủ: Chương Khải Minh.

Tuổi thọ: 52 năm 【Thưởng tuổi thọ dựa trên giá trị minh khí túc chủ mang ra khỏi mộ.】 Thể chất: 7 【Người thường 1.】 Sức mạnh: 8 【Người thường 1.】 Tốc độ: 6.5 【Người thường 1.】 Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 viên mãn, 《Trác Thối Công》..

Số lần rút thưởng: 0 【Mỗi năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】" Sức mạnh cơ bản không thay đổi, nhưng thể chất nhờ 《Dũ Hợp》 đã tăng hai điểm, tốc độ còn trực tiếp hơn, từ 5 lên 6.5, 《Tấn Túc》 đã cộng thêm hẳn 1.5 điểm.

Lần này Chương Khải Minh đã có một bước tiến lớn, tuy nhìn sự thay đổi không cao, nhưng thực lực hiện tại ít nhất đã tăng 3 thành.

Trong lúc Chương Khải Minh đang nghiên cứu hệ thống, Thất

Hào đi vào, vừa nhìn đã phát hiện quan tài thần mộc đã biến mất.

Thấy bóng dáng Thất Hào, Chương Khải Minh chuẩn bị ra tay trước, nghiêm mặt nói: "Thất Hào, ngươi thật có gan đến chỗ ta à?" Thất Hào sững sờ, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra nói: "Quỷ Gia, ngài xem ngài nói kìa, chúng ta là đối tác hợp tác mà." "Hơn nữa, quan hệ của chúng ta khá hòa hợp, tôi không thể đến thăm ngài sao?" Chương Khải Minh hừ lạnh một tiếng nói: "Hòa hợp?

Ta không thấy vậy.

Nếu hòa hợp, sao ngươi lại phái người giám sát ta?" "Thập Tứ Hào, Thập Ngũ Hào, Thập Lục Hào, ba người đó không phải ngươi phái đến sao?" Nghe vậy, sắc mặt Thất Hào biến đổi, có lẽ không ngờ Chương Khải Minh lại phát hiện ra tất cả.

Sau đó hắn lại cười nói: "Quỷ Gia, chuyện lần này là do tôi suy nghĩ không chu đáo, nhưng nếu thật sự phái giáo sư Trần đi, tôi cũng không yên tâm." Chương Khải Minh hừ lạnh một tiếng, sau đó trong lòng nảy ra một ý, cười quỷ dị nói: "Thất Hào, ta vốn chuẩn bị tặng ngươi một tin tức, còn nhớ không?" "Nhưng bây giờ ta đổi ý rồi, ta chuẩn bị tặng ngươi một tin tức khác, Thập Ngũ Hào và Thập Lục Hào có thể đã chết trong tay người khác." Hắn tin rằng tung ra lời nói dối này, Thất Hào e rằng sẽ càng nghi ngờ Thập Tứ Hào hơn, như vậy sẽ không liên quan đến Chương Khải Minh nữa.

Nghe vậy, sắc mặt Thất Hào quả nhiên âm trầm xuống, một lúc lâu không nói gì.

Hồi lâu sau, Thất Hào u ám nói: "Quỷ Gia, có thể hỏi một chuyện không, ngài có biết Thập Tứ Hào đi đâu không?" Chương Khải Minh giả vờ ngạc nhiên, nói: "Chuyện này không nên hỏi ta chứ, sau khi hắn ta biểu lộ thân phận, đã trực tiếp lái xe rời đi rồi." "À đúng rồi, quan tài mà ngươi muốn cũng bị hắn mang đi rồi.

Thứ đó vừa chiếm chỗ vừa vô dụng, ta không có hứng thú.” Thất Hào im lặng ngồi một lúc, sau đó với sắc mặt khó coi cáo từ.

Kế hoạch lần này lại bị phá vỡ.

Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, Chương Khải Minh nheo mắt suy nghĩ điều gì đó.

Sau đó, Thất Hào không bao giờ tìm Chương Khải Minh nữa, cũng không biết là đã từ bỏ hay là đã biến mất.

Nhưng chuyện này Chương Khải Minh cũng không để trong lòng.

Những ngày tiếp theo, Chương Khải Minh không có việc gì thì ở nhà chăm sóc con gái.

Chương 161

Thỉnh thoảng cũng ra ngoài đổ đấu, rèn luyện tình cảm, thuận tiện huấn luyện thuộc hạ.

Chớp mắt đã mấy năm trôi qua, thời gian đã đến năm 78.

Hôm đó Chương Khải Minh đang cùng thuộc hạ bàn bạc công việc, đột nhiên bên ngoài có người báo, một người tên Chương Nhật Sơn đến.

Mấy năm nay Chương Nhật Sơn không hề xuất hiện, hắn và Chương Khải Sơn hai người như biến mất, không biết lần này đến vì chuyện gì.

Nhưng Chương Khải Minh vẫn vui vẻ, bảo thuộc hạ dẫn người vào.

Không bao lâu, Chương Nhật Sơn bước vào, vẫn là dáng vẻ ban đầu, ngoài việc trưởng thành hơn một chút thì không có gì thay đổi.

Chương Khải Minh ôm hắn một cái, nói: "Bao nhiêu năm không lộ diện rồi, lần này xem ra có chuyện đây?" Cười nói: "Quỷ Gia, thật đúng như ngài đoán.

Tôi được người nhờ vả, nếu không tôi cũng không dám làm phiền ngài." Chương Khải Minh cười lắc đầu, nói với thuộc hạ: "Vị này bên cạnh tôi là Chương Nhật Sơn, tộc nhân của tôi, cứ gọi là Chương Phó quan là được." Sau đó hắn lại nói với Chương Nhật Sơn: "Đây đều là những trợ thủ đắc lực của tôi.

Bên kia một béo một gầy là Bàn Tử và Hồ Bát." "Bên này Thiên Đồng và Chương Bất Tốn cậu đều quen, người ngồi đối diện kia là Kim Vạn Đường chắc cũng không xa lạ." Không sai, Đại Kim Nha

Kim Vạn Đường cũng giống như Hồ Bát và Bàn Tử, đã đầu quân cho Chương Khải Minh, hiện tại cũng đang một mình phụ trách một đường khẩu xuất hàng.

Nhãn lực của gã không tệ, nên làm việc cũng khiến Chương Khải Minh hài lòng.

Giới thiệu nhau xong, Chương Khải Minh để mọi người rời đi, chuẩn bị xem Chương Nhật Sơn lần này có chuyện gì.

Hai người ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn Chương Nhật Sơn nói: "Nói đi, lần này tìm tôi có chuyện gì?" Chương Nhật Sơn nghiêm nghị nói: "Quỷ Gia, lần này có chuyện phiền phức rồi, Phật Gia nhờ tôi đến cầu cứu ngài." "Hiện tại Phật Gia hoàn toàn không thể thoát thân, nên chỉ có thể để tôi lén lút tìm ngài giúp đỡ.

Mấy năm nay danh tiếng của ngài ngày càng vang dội." Chương Khải Minh xua tay, cười nói: "Được rồi, đừng rót mật vào tai tôi nữa, nói thẳng chuyện đi, giúp được tôi sẽ giúp." Chương Nhật Sơn ngượng ngùng cười, sau đó nói: "Quỷ Gia, lần này Giải Cửu Gia gây ra phiền phức, rất nghiêm trọng." "Người của Giải Cửu Gia dùng thuật dịch dung thay thế một số thành viên trong đội đưa tang, và đã tráo đổi thi thể đó." "Đáng tiếc, kế hoạch xảy ra biến cố, người của Giải Cửu Gia bị lộ, hiện tại đã bị truy sát hơn hai năm, gần đây có chút không trụ nổi nữa, nên đã cầu cứu Phật Gia." Nghe Chương Nhật Sơn kể, Chương Khải Minh biết hành động báo thù của Giải Cửu Gia đã thất bại, bị tóm được đuôi.

Hiện tại xem ra tình hình có chút nguy cấp, nếu không Chương Khải Sơn sẽ không để Chương Nhật Sơn đến cầu cứu.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh gật đầu: "Giúp thì có thể, nhưng cần tôi làm gì?" Chương Nhật Sơn vội nói: "Quỷ Gia, Phật Gia hy vọng ngài có thể giúp ngăn chặn đám người truy đuổi phía sau, tạo

chút thời gian cho người của Giải Cửu Gia." "Hiện tại họ có kế hoạch mới, cần một khoảng chênh lệch thời gian, nếu không không thể hoàn thành." Chương Khải Minh gật đầu, xem ra Giải Cửu Gia hẳn là đã liên lạc với Cẩu Gia, chuẩn bị giấu thi thể đi.

Nhưng bị đám người kia truy đuổi quá gắt, hoàn toàn không có cơ hội thực thi kế hoạch, nên đã phát tín hiệu cầu cứu.

Im lặng một lúc, Chương Khải Minh nói: "Cũng không khó làm, thuộc hạ của tôi nhiều người chưa từng lộ diện, có thể giúp." "Nhưng cần thời gian và địa điểm, nếu không tôi hoàn toàn không thể nhúng tay vào, tôi cũng không quen biết người của đối phương." Chương Nhật Sơn gật đầu: "Quỷ Gia, chuyện này đã sớm sắp xếp xong.

Nếu ngài quyết định giúp đỡ, thì cần phải đi tìm Cẩu Gia." Cũng tốt, vừa hay đi thăm Cẩu Gia, hai người cũng đã lâu không gặp.

Tính ra Ngô Thiên Chân cũng nên ra đời rồi, vừa hay xem có thể tìm được lịch sử bí ẩn gì không.

Xong chính sự, Chương Nhật Sơn nhìn Chương Khải Minh nói: "Quỷ Gia, tóc của ngài mọc ra rồi?

Dùng cách gì vậy?" Chuyện này khiến Chương Khải Minh vui vẻ, cười nói: "Mọc ra rồi, còn cách gì thì, không nói được." Đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên chạy vào một bé gái xinh xắn như ngọc, chính là con gái của Chương Khải Minh, Chương Linh Nguyệt.

Mặc dù năm nay đã 10 tuổi, nhưng lại trông như một bé gái năm, sáu tuổi, có lẽ là do ảnh hưởng của phong ấn.

Chương Linh Nguyệt trước tiên cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó cười nhào vào lòng Chương Khải Minh, miệng gọi: "Ba ba, hai mẹ gọi ba đi ăn cơm." Bế con gái lên, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, Chương Phó quan, chúng ta đi ăn." Lúc ăn cơm, Chương Khải Minh

giới thiệu con gái mình cho Chương Nhật Sơn, khiến hắn vô cùng ngưỡng mộ.

Hắn nói: "Quỷ Gia, Phật Gia mà có con gái, chắc chắn sẽ rất vui." Chương Khải Minh cười nói: "Ha ha, cứ để anh ấy ghen tị đi.

À, lúc về mang theo một tấm ảnh cho đại ca xem." Tiễn Chương Nhật Sơn đi, Chương Khải Minh gọi Chương Bất Tốn đến, nói: "Bất Tốn, giúp tôi từ thôn Mê Vụ chọn 20 người, mang theo đầy đủ vũ khí, lần này là nhiệm vụ chiến đấu." "Cứ bảo họ xuất phát đến Hàng Thành, đến lúc đó tôi sẽ hội hợp." Chương Bất Tốn gật đầu, không hỏi gì, trực tiếp đi sắp xếp.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng xuất phát đến Hàng Thành, chuẩn bị hành động dưới danh nghĩa thăm Cẩu Gia.

Mấy năm nay luôn có người theo dõi hắn, hắn là do bên kia phái đến.

Mỗi lần phát hiện đều sẽ giết chết, nhưng bọn chúng vẫn không từ bỏ.

Hai bên đều có thỏa thuận ngầm không xảy ra xung đột trực diện, coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Sáng sớm, hai người Chương Khải Minh đã đến cửa nhà Cẩu Gia ở Hàng Thành.

Xuống xe gõ cửa, mở cửa là một người đàn ông trung niên.

Nhìn Chương Khải Minh, vẻ mặt ông ta có chút mờ mịt, hồi lâu sau mới thăm dò hỏi: "Ngài là... chú Khải Minh ạ?" Hửm?

Người này lại nhận ra mình?

Gọi là chú Khải Minh, lẽ nào là...

Chương Khải Minh cười nói: “Nhất Quỳnh?

Đã lớn thế này rồi sao?” Nghe được câu trả lời khẳng định, Ngô Nhất Quỳnh vui mừng, kích động nói: “Chú Khải Minh, bao nhiêu năm trôi qua rồi, chú không thay đổi chút nào, cháu còn không dám nhận.” Hai người cười nói đi vào trong nhà.

Người quen đầu tiên gặp được lại là Ngô Nhất Quỳnh, thật thú vị.

Vào đến chính đường, Chương Khải Minh liếc mắt đã thấy Cẩu Gia có phần già đi, tóc đã có sợi bạc.

Mọi người hàn huyên một lúc, sau đó đuổi những người không liên quan ra ngoài, chuẩn bị bàn chính sự.

Cẩu Gia nghiêm túc nói: “Khải Minh, lần này thật sự không còn cách nào khác, bên Giải Cửu Gia bị ép quá chặt rồi.” “Lần này có lẽ phải phiền cậu rồi.

Tối mai hoặc sáng kia đều có cơ hội, cậu thấy hành động lúc nào?” Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, xong việc sớm vẫn tốt hơn, để tránh đêm dài lắm mộng.

Hắn bèn nói: “Tối nay đi.

Cho tôi thời gian và địa điểm, đến lúc đó tất cả những người xuất hiện đều sẽ bị giải quyết.” Cẩu Gia gật đầu, sau đó đưa một mảnh giấy.

Chương Khải Minh ghi nhớ xong, trực tiếp trả lại.

Ăn tối xong, Chương Khải Minh từ mật đạo nhà Cẩu Gia rời đi, sau đó tìm thuộc hạ của mình, dẫn họ đến địa điểm đã hẹn.

Nhìn đồng hồ, còn 5 phút nữa là tám giờ, một đoàn xe đi qua trước mặt mọi người, bấm ba tiếng còi, tín hiệu đã hẹn.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: “Từ bây giờ cho đến tám giờ

năm phút, trong vòng 10 phút, tất cả những người muốn đi qua đây đều phải bị tiêu diệt, chuẩn bị đi.” Nghe lệnh, tất cả mọi người đều lấy vũ khí ra, tản ra, chuẩn bị phát động tấn công.

Chương 162

Đúng tám giờ, phía sau lại có một đoàn xe đến, lần này có đến năm chiếc, xem ra nhân thủ không ít.

Khi đoàn xe sắp đi qua, địa lôi chôn dưới đất nổ tung, hai chiếc xe đầu và cuối trực tiếp bị hất tung lên trời.

Nhìn đoàn xe bị chặn lại, thuộc hạ của Chương Khải Minh không khách khí, đều bắt đầu tấn công.

Từng viên đạn bắn về phía những người còn lại, xen kẽ là tiếng nổ của lựu đạn.

Có chuẩn bị đánh không chuẩn bị, lại thêm hỏa lực mạnh mẽ của thuộc hạ Chương Khải Minh, đám người này không kịp hình thành sự kháng cự có quy mô, nhanh chóng bị tiêu diệt.

Nhìn đồng hồ, đã hoàn thành nhiệm vụ định sẵn, Chương Khải Minh dẫn thuộc hạ rời đi.

Hoàn thành nhiệm vụ giúp đỡ, tối hôm đó Chương Khải Minh quay lại nhà Cẩu Gia, ở lại mấy ngày rồi mới về U Đô.

Còn về kế hoạch của Cẩu Gia và Giải Cửu Gia, Chương Khải Minh hoàn toàn không hỏi đến.

Sau khi rời đi, Chương Khải Minh rơi vào trầm tư.

Ở nhà Cẩu Gia, hắn không hề gặp Ngô Thiên Chân, nghe nói là chưa về.

Nhưng Chương Khải Minh có chút nghi ngờ, nhưng là chuyện nhà người ta, cũng không tiện nói nhiều.

Sau khi về nhà, Chương Khải Minh lại sống cuộc sống bình lặng

như trước.

Mãi đến năm 85, cuộc sống yên tĩnh vốn có mới bị một lá thư của Cẩu Gia phá vỡ.

Trong thư mời Chương Khải Minh đến Hàng Thành, nhưng không nói rõ chuyện gì, nhưng trông có vẻ gấp gáp.

Ngẩng đầu, Chương Khải Minh nhìn người đưa thư trước mặt, hỏi: "Cẩu Gia xảy ra chuyện gì sao?

Gấp gáp vậy?" Người đó có chút khó xử nói: "Quỷ Gia, lần này là chuyện của con trai út Cẩu Gia, Ngô Tam Tinh.

Hình như con trai của Giải Cửu Gia là Giải Liên Hoàn đã chết trong mộ." "Những người khác đều mất tích, người sống sót trở về chỉ còn lại một mình Ngô Tam Tinh, cho nên..." Chương Khải Minh gật đầu, ra là vậy.

Xem ra đội khảo cổ đã đến mộ dưới biển, chuyện cần xảy ra vẫn đã xảy ra.

Nhưng Cẩu Gia gọi mình đến làm gì?

Lẽ nào ông ấy không biết Giải Liên Hoàn vốn không chết, chỉ là đang chơi một vở kịch cùng Ngô Tam Tinh thôi. 78.

Nhưng đã là thư của Cẩu Gia gửi đến, lại gấp gáp như vậy, Trương Khải Minh chuẩn bị đi xem một chuyến.

Cùng người đưa thư xuất phát, nhanh chóng đã đến nhà Cẩu Gia ở Hàng Thành.

Gặp mặt, Chương Khải Minh nhìn người thanh niên đang quỳ trong sảnh chính, hỏi: "Cẩu Gia, con trai ông, Ngô Tam Tinh?" Cẩu Gia gật đầu: "Khải Minh, thằng súc sinh này." Vừa nói lại quay đầu quát Ngô Tam Tinh: "Còn không gọi người?" Ngô Tam Tinh lén ngẩng

đầu, thấy dung mạo trẻ trung của Chương Khải Minh, cũng không mở miệng gọi chú được.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, đừng làm khó đứa trẻ.

Tam Tinh, cứ gọi ta là Quỷ Gia là được." Chào hỏi xong, Chương Khải Minh cười nói: "Thôi được rồi, Cẩu Gia, đừng diễn kịch cho tôi xem nữa, nói mục đích gọi tôi đến đi." Cẩu Gia mặt dày cười nói: "Khải Minh à, cậu thông minh, có những chuyện nhìn thấu đáo hơn." "Nói thật, chuyện lần này, vốn dĩ tôi không định gọi cậu, nhưng tôi có chút không yên tâm." Chương Khải Minh gật đầu: "Không sao, quan hệ của chúng ta không cần phải ngại ngùng, cứ nói thẳng." Cẩu Gia thở dài một hơi, nói: "Vốn dĩ tôi chuẩn bị để ba đứa con trai đều thoát ly khỏi nghề đổ đấu, sau đó rời khỏi sự khống chế của những người đó." "Ai ngờ thằng nhóc Tam Tinh này lại lén tôi tham gia vào đội khảo cổ, dính líu đến những người đó." "Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể nhờ cậu nghĩ cách." Chương Khải Minh gật đầu, sau đó nhìn về phía Ngô Tam Tinh, nói: "Tam Tỉnh, đừng quỳ nữa, lại đây, ngồi cạnh ta." "Không cần nhìn cha cậu, không sao đâu, ta có vài chuyện muốn hỏi cậu." Đợi Ngô Tam Tinh ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Kể lại chi tiết trải nghiệm xuống mộ lần này cho ta nghe." Tiếp theo là thời gian của Ngô Tam Tinh, hắn kể lại mọi chuyện, bao gồm cả kế hoạch với Giải Liên Hoàn.

Nghe xong, Chương Khải Minh trầm tư một lúc, chủ yếu là lời kể của Ngô Tam Tinh có chút khác biệt so với ký ức của hắn.

Chủ yếu là về miêu tả của Tề Vũ, gã lại bị những người đó tẩy não, hiện tại trung thành với một bộ phận người trong đó.

Nhưng cũng có tin tốt, Tề Vũ đã mất đi sự coi trọng của những người đó, bị điên rồi.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói với Cẩu Gia: "Ngô Tam Tinh ta có thể bảo vệ được, những người đó không dám đối đầu với ta." "Nhưng chuyện sau này có chút khó giải quyết.

Ngô Tam Tinh tuy sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nhất định sẽ bị những người đó theo dõi sát sao." Nghe vậy, hai cha con Cẩu Gia vui mừng nhìn nhau, sau đó Cẩu Gia nói: "Khải Minh, chỉ cần giữ được mạng là tốt rồi, chuyện còn lại xem tạo hóa của Tam Tinh." Xem ra, mục đích lần này chủ yếu là để bảo vệ tính mạng của Ngô Tam Tinh, đối với Chương Khải Minh không phải là chuyện khó.

Hắn bèn gọi: "Thiên Đồng, vào đây." Đợi Thiên Đồng vào, Chương Khải Minh nói: "Ra ngoài tìm kẻ theo dõi, dẫn một tên vào, ta cần hắn giúp ta truyền lời." Không mất quá nhiều thời gian, Thiên Đồng nhanh chóng dẫn một người đàn ông trung niên vào.

Chương Khải Minh nhìn hắn ta nói: "Ngươi hẳn là nhận ra ta chứ?

Không cần ta tự giới thiệu nữa chứ?" Hắn ta gật đầu: "Quỷ Gia, tôi nhận ra ngài, có chuyện gì cứ nói." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu: "Về nói với người của ngươi, Ngô Tam Tinh được ta bảo vệ, tính mạng của hắn không được xảy ra vấn đề gì." "Còn nữa, nói với người của ngươi, có những chuyện đừng làm quá đáng.

Tuy ta không phải là người trong Cửu Môn, nhưng cũng có chút quan hệ, hiểu chưa?" Đợi người đó rời đi, Chương Khải Minh cười nói: "Họ sẽ nể mặt ta." Cẩu Gia cảm kích gật đầu: "Khải Minh, chuyện lần này thật phiền cậu rồi, nếu không ta thật sự không còn cách nào khác." Lần này ở nhà Cẩu Gia, Chương Khải Minh đã gặp Ngô Thiên Chân lúc nhỏ, trông hổ đầu hổ não, rất đáng yêu.

Mãi đến khi bên kia cho câu trả lời rõ ràng, Chương Khải Minh mới rời khỏi nhà họ Ngô, quay về U Đô.

Nhưng lần này, có một số chuyện Chương Khải Minh đã hiểu ra.

Trong nguyên tác, Ngô Thiên Chân bị một trận bệnh nặng, quên hết mọi chuyện.

Nhưng lạ là, cậu ta lại có thể thấy những chuyện Tề Vũ từng trải qua trong ảo ảnh, điều đó có nghĩa là, nhà họ Ngô đã ra tay với Tề Vũ.

Mặc dù không biết đã dùng thủ đoạn gì, nhưng chắc chắn đã tặng cho Ngô Thiên Chân một món quà.

Nhưng xem ra, Ngô Thiên Chân hình như thật sự rất đặc biệt, cũng không biết Cẩu Gia đã dùng thủ đoạn gì.

Nhưng có một điểm Chương Khải Minh có thể xác nhận, đó là Ngô Thiên Chân sau này giống Tề Vũ như vậy, chắc chắn có liên quan đến trận bệnh đó.

Như vậy, mọi chuyện đều có thể làm rõ.

Chương Linh lúc này cũng xuất hiện, nhưng hiện tại đã được đưa vào bệnh viện.

Còn về cuốn bút ký, cứ từ từ đã, bây giờ không phải là thời cơ tiếp xúc.

Một khi gặp mặt, thân phận của hắn sẽ bị bại lộ.

Dù sao hiện tại Chương Khải Minh không đi gặp, mới là an toàn nhất, vì những người đó không dám xác nhận thân phận của hắn, chỉ có thể từ từ thăm dò. 79.

Chương 163

Thế nhưng hiện tại, có một nghi vấn lớn nhất mà Trương Khải Minh vẫn chưa hiểu, đó là tại sao trong nguyên tác, Kim Vạn Đường lại đem cuốn bản thảo lụa Chiến Quốc giao cho Ngô Thiên Chân.

Rốt cuộc ai đang thao túng mọi chuyện?

Luôn có cảm giác có người đang nhắc nhở nhà họ Ngô.

Hoặc là sự sắp đặt của vận mệnh, nhưng cũng quá trùng hợp.

Cho nên Chương Khải Minh càng nghi ngờ phía sau có người đang ẩn náu, không biết mục đích của họ là gì.

Trên đường xuống núi cùng Chương Linh, Chương Khải Minh gặp một tên lính đánh thuê trẻ tuổi rất hay nói chuyện.

Hắn cứ luôn miệng kể cho Chương Khải Minh nghe đủ thứ chuyện, nhờ đó mà Chương Khải Minh cũng biết được một vài thông tin về khu rừng này từ miệng cậu ta.

Xem ra mục đích chính của đám lính đánh thuê này là nhắm vào một ngôi mộ nào đó.

Trong đám lính đánh thuê dường như cũng có một vị sư gia, người này hẳn là có chút hiểu biết về cổ mộ.

Vị sư gia đó rốt cuộc là ai?

Liệu có phải người mình quen biết không?

Thường thì trong giới trộm mộ, người trong nghề ít nhiều cũng sẽ quen biết nhau.

Chỉ cần là người có chút danh tiếng thì đều sẽ biết đến đối phương, không biết vị sư gia mà họ mời có phải người quen không.

Vừa xuống núi, Chương Khải Minh vừa nhìn người lính đánh thuê trẻ tuổi, cuối cùng biết được cậu ta mới 26 tuổi.

Cậu ta cũng không phải lính đánh thuê thực thụ, chỉ là điền vào cho đủ số lượng mà thôi.

Thực chất, sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta không có công việc cụ thể, còn anh trai cậu ta là lính xuất ngũ.

Thấy tiền hoa hồng của anh trai khá cao, cậu ta bèn đi theo để rèn luyện, đồng thời cũng kiếm một khoản tiền lớn.

Cậu ta không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, càng không ngờ anh trai mình giờ đây sống chết không rõ, cho nên khi nhắc đến chuyện này, cảm xúc của cậu ta vô cùng sa sút.

Nhìn cuộc sống của những người lính đánh thuê này, thật khiến người ta cảm thấy cuộc đời thật cay đắng, tuy kiếm được tiền hoa hồng cao nhưng có lúc thật sự phải đánh cược cả tính mạng.

Chương Khải Minh vừa đi vừa trò chuyện với cậu lính đánh thuê trẻ tuổi nhưng không hề chậm bước, tốc độ đi của họ rất nhanh.

Chương Khải Minh có chút lo lắng Bàn Tử sẽ đi tìm mình và Chương Linh, vì vậy anh vô thức đi nhanh hơn một chút.

Vị trí hiện tại của Chương Khải Minh, chỉ cần xuống núi rồi đi vòng một đoạn là có thể tìm thấy sơn động nơi anh và Bàn Tử tách ra.

Anh đã xác định được vị trí rất rõ ràng, chỉ mong nhanh chóng lên đường hội hợp với Bàn Tử.

Trong lúc nói chuyện, Chương Khải Minh cũng rất tò mò hỏi cậu lính đánh thuê trẻ tuổi: “Các cậu gặp con dã thú hung dữ đó ở đâu?

Trông có vẻ như con dã thú đó đã đuổi các cậu một đoạn đường rồi, lúc gặp nó các cậu đang ở vị trí nào?” Nghe Chương Khải Minh

hỏi vậy, gã lính đánh thuê cũng không còn giấu giếm như trước nữa mà nói với anh: "Bởi vì nhiệm vụ có chút gấp gáp, chúng tôi đã tìm được một lối vào mộ huyệt.

Mấy ngày trước chúng tôi đã vào lối vào đó rồi, nhưng khi chúng tôi định vào lại lần nữa vào hôm qua thì phát hiện huyệt mộ đã bị sập." Hiện tại, gã lính đánh thuê trẻ tuổi nói chuyện với Chương Khải Minh như đang tự lẩm bẩm, không hề có chút kiêng dè nào, rồi tiếp tục nói: "Thấy lối vào bị sập, chúng tôi đành phải tìm lối đi khác.

Ở một nơi không xa ngã rẽ, chúng tôi phát hiện ra một khoảng trống, liền đi về phía đó.

Chúng tôi định sẽ vào lại ngôi mộ dưới lòng đất đó một lần nữa." "Nhưng khi chúng tôi còn chưa kịp vào thì đã gặp phải con dã thú kia.

Lúc đó là vào buổi tối hôm qua, trời đã tối đen.

Một đồng đội của tôi đã bị thứ đó gặm cả cái đầu, chỉ còn trơ lại xương sọ." Khi kể lại cảnh tượng đó, có thể thấy rõ trên mặt gã lính đánh thuê trẻ tuổi hiện lên vẻ kinh hoàng, đủ để tưởng tượng ra tình hình lúc đó khủng khiếp đến mức nào.

Súng của mọi người bắn vào con dã thú hung dữ đó hoàn toàn không có tác dụng gì, cứ thế trơ mắt nhìn đồng đội bị nó gặm mất nửa cái đầu.

Thật quá kinh khủng, hơn nữa khi gặm đầu lâu, nó lại không tấn công vào yếu huyệt, khiến người đó vẫn còn sống.

Cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, nghĩ lại thôi cũng đã thấy kinh hãi.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi nuốt nước bọt, rồi kể tiếp với Chương Khải Minh: "Đội của tôi tối qua đã gặp phải con quái vật hung dữ đó.

Vốn dĩ chúng tôi định không tiếp tục hành động vào ban đêm, nhưng cũng vì vội vàng, nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì nên mới

xuất phát." "Chúng tôi đều đã vào đó một lần rồi, vào lại lần nữa chắc chắn sẽ rất quen đường, nên cũng không ngờ sẽ gặp phải dã thú hung dữ." Nghe gã lính đánh thuê trẻ tuổi kể, Chương Khải Minh chăm chú lắng nghe, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Tại sao đám lính đánh thuê này đã vào mộ huyệt một lần, không lấy bất cứ thứ gì, ra ngoài rồi lại quay trở lại lần nữa?

Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Hay là nhận được chỉ thị gì từ cấp trên? 80.

Điểm này Trương Khải Minh không hiểu rõ, anh bèn hỏi thẳng gã lính đánh thuê trẻ tuổi: "Nếu các cậu đã vào mộ huyệt đó một lần rồi, tại sao còn quay lại?

Sau khi quay lại tại sao lại muốn vào lần nữa?" Chương Khải Minh vừa đi vừa hỏi, gã lính đánh thuê trẻ tuổi nghe vậy cũng thành thật trả lời: "Tôi cũng rất tò mò, điểm này tôi cũng không hiểu.

Chỉ nghe người dẫn đầu nói sao thì tôi làm vậy thôi, mục đích thực sự là gì tôi cũng không rõ." "Khi chúng tôi định vào mộ huyệt lần thứ hai thì không vào được, ngược lại còn gặp phải con dã thú hung dữ!" Từ lời của người lính xuất ngũ trẻ tuổi, Chương Khải Minh biết được, vì họ gặp con dã thú vào ban đêm, không biết nó từ đâu chui ra.

Nó tấn công thẳng vào đội lính đánh thuê.

Lúc đầu, họ chỉ nghĩ là dã thú bình thường tấn công, không nổ súng bắn loạn xạ.

Họ dùng dao găm trong tay tấn công con dã thú, nhưng chuyện không ngờ đã xảy ra.

Con dã thú hành động quá nhanh, trực tiếp cắn nát nửa cái đầu của một người lính đánh thuê.

Sau đó, cả đội mới nổ súng vào con dã thú, nhưng nó hành động quá nhanh, cộng thêm trời tối.

Họ hoàn toàn không nhìn rõ con vật chạy đi đâu, cuối cùng cũng không thể giết chết nó, để nó trốn thoát.

Chương 164

Nghe gã lính đánh thuê trẻ tuổi kể những chuyện này, Chương Khải Minh nghĩ thầm, tiếng hét thảm thiết và những tiếng súng anh nghe được tối qua chắc chắn là của đội lính đánh thuê này.

Tại cửa sơn động, Hoắc Yên và mấy tên thuộc hạ đang đứng đều kinh ngạc thốt lên.

"Không hổ là Quỷ Gia, một đỡ một chém, gọn gàng dứt khoát." "Nếu là chúng ta, chắc phải quỳ mất thôi!" "Mấy người các cậu sao lại so với Quỷ Gia, chẳng phải là tự tìm khó chịu sao?" Mọi người đang bàn tán.

Con quái vật bị nhiễm bệnh đầu tiên không hề tỏ ra sợ hãi vì đồng bạn bị thương, nó chỉ bị hấp dẫn bởi máu thịt tươi ngon của con người trước mắt, lắc lư từng bước, dần dần tăng tốc lao về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh không hề sợ hãi đứng yên tại chỗ, chờ đợi con quái vật bị nhiễm bệnh.

Quái vật càng lúc càng đến gần Chương Khải Minh, dường như cũng trở nên điên cuồng hơn.

Nó đột nhiên gầm lên một tiếng, rồi bất ngờ tăng tốc, bổ nhào về phía Chương Khải Minh.

Cú bổ nhào này, nếu là người thường, có lẽ đã toi mạng rồi, nhưng Chương Khải Minh là ai, anh là người có thể chất siêu phàm.

Chỉ thấy Chương Khải Minh đợi đến khi quái vật bổ nhào đến gần, đầu của con quái vật gần như dán sát vào người, anh đột nhiên né người sang một bên, vòng ra phía hông của quái vật, sau đó nhấc

chân phải lên, đá một cước vào khớp chân của nó.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", con quái vật nghiêng sang một bên, sắp ngã xuống đất.

Đúng lúc này, quái vật không cam tâm để vuột mất con mồi khí huyết dồi dào như Chương Khải Minh, nó dùng tay chống xuống đất, lợi dụng sức mạnh cơ bắp cường đại sau khi bị nhiễm bệnh, bật dậy, quay tay lại vồ về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh vốn định để nó yên tĩnh nằm trên mặt đất, ai ngờ tên này không những không phối hợp mà còn định phản công gây thương tích, trong lòng anh nổi giận, tay phải dùng sống đao đập mạnh vào gáy của con quái vật.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" nữa vang lên, xương cổ của con quái vật bị nhiễm bệnh đã gãy, nó lập tức ngã gục xuống đất.

Đám người canh gác ở cửa sơn động lại một phen vui mừng khôn xiết.

"Quỷ Gia uy vũ." "Quỷ Gia ngầu quá." "Xem hai chiêu vừa rồi của Quỷ Gia, đủ cho chúng ta học mấy năm rồi!" Mọi người reo hò nhảy cẫng lên.

Mấy con quái vật bị nhiễm bệnh còn lại thấy đồng bọn gần như chỉ trong một chiêu đã bị đánh gục xuống đất, sợ chết khiếp không dám tiến lên, chỉ đứng tại chỗ không ngừng gầm gừ.

Chương Khải Minh vung vẩy vết máu đen trên đại khảm đao, quay đầu nhìn hai con quái vật đang nằm trên đất, chỉ thấy con quái vật đầu tiên bị đánh gục đang dần hồi phục khả năng hành động.

Quả nhiên, vết thương thông thường không thể làm gì được loại quái vật này.

Chương Khải Minh lại nhìn sang con quái vật thứ hai, chỉ thấy nó

trừ phần đầu ra, các bộ phận khác đều không động đậy.

Nguồn lây nhiễm tuy thần bí quỷ dị, nhưng cũng phải tuân theo cấu tạo sinh vật cơ bản.

Thấy Chương Khải Minh đứng đó không động đậy, mấy con quái vật bị nhiễm bệnh còn lại đang từng bước lùi vào bụi cỏ.

Đột nhiên, từ xa vọng lại từng tràng tiếng thú gầm, mấy con quái vật đang lùi lại đột nhiên mắt lóe lên hồng quang, gầm lớn một tiếng, rồi đột ngột tăng tốc, đồng thời từ các hướng khác nhau lao bổ về phía Chương Khải Minh.

Mấy người canh gác ở cửa sơn động la lên.

"Quỷ Gia cẩn thận." "Quỷ Gia nguy hiểm!" "Quỷ Gia, tôi đến giúp ngài." Bàn Tử cũng đã lấy súng ra định giúp đỡ, đứng sau mấy người canh gác, đang nhắm vào một con quái vật, chuẩn bị dùng súng hỗ trợ.

Chương Khải Minh trầm giọng hét lên: "Không được dùng súng, ban đêm nơi này không yên ổn.

Tránh rước thêm phiền phức không cần thiết!" Bàn Tử nghe vậy, do dự một lúc rồi mới hạ súng xuống!

Lúc này, mấy con quái vật còn lại đã bổ nhào đến trước mặt Chương Khải Minh.

Đối mặt với mấy con quái vật đồng thời bổ nhào từ nhiều hướng, Chương Khải Minh không hề hoảng loạn.

Anh dùng tay trái cầm quyền trượng, đánh một trượng vào con quái vật gần nhất bên trái, khiến nó loạng choạng lùi lại.

Tiếp đó, Chương Khải Minh lợi dụng lực phản chấn, lao về phía con quái vật gần nhất bên phải, hai gối khuỵu xuống, cúi đầu né được móng vuốt đáng sợ của quái vật, tay phải cầm đại khảm đao.

Thuận thế một chiêu, anh đưa đao từ dưới lên trên, rồi lại chém một nhát, con quái vật trực tiếp bị cự lực vô lý của Chương Khải Minh chém làm đôi từ dưới lên.

Chương Khải Minh vội vàng né ra, tránh bị máu đen bắn vào người.

Lúc này, con quái vật ở phía trước lại lao tới.

Chương Khải Minh biết rằng những con quái vật này bị một con dã thú hung dữ dùng thủ pháp quỷ dị nào đó điều khiển, chắc chắn sẽ không bỏ cuộc nếu không giết được anh.

Nếu không nhanh chóng giải quyết chúng, còn nhân từ thì lát nữa khi con dã thú hung dữ đến, Chương Khải Minh không thể đảm bảo bảo vệ được tất cả mọi người.

Hiện tại xem ra, mục đích của con dã thú hung dữ là điều khiển những con quái vật bị nhiễm bệnh này, cố gắng cầm chân Chương Khải Minh, chờ đợi nó đến.

Chương Khải Minh tự nhiên không sợ hãi, nhưng cũng sẽ không tự rước thêm phiền phức cho mình.

Vì vậy, anh quyết định trước khi con dã thú hung dữ đến, phải dọn dẹp bớt một số phiền phức.

Nhìn con quái vật bị nhiễm bệnh đang nhe nanh múa vuốt lao tới phía trước, Chương Khải Minh quả quyết xông lên, không còn do dự.

Anh chỉ đơn giản né qua con quái vật, tay phải dùng sống đao đập mạnh vào gáy nó.

Vì khớp xương của quái vật cứng ngắc, hành động không đặc biệt linh hoạt, nên sau khi Chương Khải Minh nắm được điểm yếu này, gần như là một đòn tất sát.

Đương nhiên, hiệu quả này cũng chỉ áp dụng với Chương Khải Minh mà thôi, dù sao người khác cũng không có sức mạnh cơ thể cường tráng như vậy.

Sau khi giải quyết xong con quái vật ở giữa, con quái vật bên trái đã hồi phục và lao về phía Chương Khải Minh.

"Quỷ Gia cẩn thận!" "Quỷ Gia, bên trái ngài!" Đám người canh gác ở cửa có chút sốt ruột, vội vàng la lên.

Chương Khải Minh không hoảng không vội giơ quyền trượng ở tay trái lên, chặn đứng hai móng vuốt của quái vật, dễ dàng vòng ra sau lưng nó, tay phải dùng sống đao, gần như trong nháy mắt lại giải quyết thêm một con nữa.

Bây giờ Chương Khải Minh đã giải quyết được 4 con quái vật, trên mặt đất còn một con đang giãy giụa, cũng chính là con quái vật đầu tiên anh gặp.

Hiện tại không còn con quái vật nào đứng vững nữa.

Chương Khải Minh quay người lại, một chân dẫm lên cổ con quái vật đang giãy giụa, dẫm gãy xương cổ của nó.

Chương 165

Bây giờ, Chương Khải Minh đã giải quyết xong tất cả 5 con quái vật.

Mọi người ở cửa sơn động đều hoan hô. 81.

Vì những người này vốn sống cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao, trận chiến sảng khoái này cũng khiến họ nhiệt huyết sôi trào.

Đương nhiên, họ cũng học được không ít điều từ đó.

Toàn thân Chương Khải Minh không hề đổ một giọt mồ hôi, dễ dàng giải quyết những con quái vật mà hôm qua cần mấy thợ săn, vừa dùng dây thừng, vừa buộc vào cây, mệt đến thở hổn hển, cuối cùng mới khó khăn trói được chúng lại.

Điều này thật khiến người ta sùng bái!

Rõ ràng, những thứ trong căn phòng này đều đã bị nhóm lính đánh thuê đi trước lấy sạch.

Có lẽ vì không tìm được thứ gì tốt, nên trong cơn tức giận, họ đã đập nát toàn bộ đồ đạc trong phòng.

Còn con rết đen khổng lồ lúc nãy, có lẽ nó cũng nghĩ rằng Chương Khải Minh và mọi người chắc chắn đã bỏ mạng trong địa cung, nên bây giờ chỉ cần tìm thấy thứ nó muốn là được.

Vì vậy, nó càng ra sức tìm kiếm hơn, bất cứ nơi nào cũng phải lật tung lên.

Chương Khải Minh tiếp tục cùng mọi người đi về phía trước, qua một hành lang dài, đến một căn phòng lớn.

Trong phòng, binh khí vương vãi khắp nơi, nhưng dường như đều

đã mục nát, ngay cả giá để binh khí cũng đổ rạp trên mặt đất, không biết là tự nhiên sụp đổ hay là bị đám lính đánh thuê lúc nãy phá hỏng.

Sau đó, khi đang chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ, tiếp theo là mấy tiếng hét thảm thiết!

"A, cứu mạng!" "Khốn kiếp, đừng chạy về phía tao!

Mày muốn hại chết tao à?" Chương Khải Minh và mọi người vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng binh khí, chỉ thấy trước mặt là một quảng trường.

Một con cương thi lông đen cao lớn dị thường đang đuổi theo mấy tên lính đánh thuê.

Bên cạnh, hơn chục tên lính đánh thuê khác đang không ngừng điều chỉnh vị trí, sợ mấy tên bị đuổi chạy về phía mình.

"Chưa chết, chưa chết à!" "Nhiều rết như vậy mà đều bị giải quyết hết rồi sao?" Thấy Chương Khải Minh và mọi người từ từ đi ra, mấy tên lính đánh thuê kinh ngạc nói.

Phải biết rằng, lúc nãy ngay cả lớp vỏ giáp của con rết đen khổng lồ họ cũng không chém vỡ được!

Sao những người này lại có thể xử lý nhiều con rết lớn như vậy?

Trong lúc đang kinh ngạc, mấy tên lính đánh thuê bị cương thi lông đen truy đuổi, thấy Chương Khải Minh như thấy cứu tinh, liền chạy về phía anh.

Bởi vì những tên lính đánh thuê khác đều biết mánh khóe của họ, nên một khi họ chạy về phía những người xung quanh, những người đó chắc chắn sẽ né tránh, để không bị con cương thi lông đen lôi vào tấn công.

Chương Khải Minh nhìn thấu tâm tư của những người này, rút

bảo kiếm ra, xông thẳng về phía con cương thi.

Trước đây, con cương thi do vị đại tướng quân kia hóa thành, mặc áo giáp, còn bị Chương Khải Minh dùng dao găm màu đỏ sẫm tiêu diệt.

Bây giờ con cương thi này, chỉ mặc một bộ quần áo vải, trông thật khó coi, Chương Khải Minh lại có bảo kiếm trong tay, càng không sợ hãi!

Cương thi lông đen thấy Chương Khải Minh xông về phía mình, cảm thấy bị khiêu khích, gầm lên một tiếng giận dữ, bỏ qua mấy tên lính đánh thuê đang truy đuổi lúc trước, rồi lao về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh thấy cương thi lông đen bổ nhào tới, cậy có bảo kiếm trong tay, hoàn toàn không né tránh.

Anh thi triển Đại Lực Quyết, nhảy lên, giơ bảo kiếm, chém từ trên xuống dưới, chém con cương thi lông đen làm hai nửa!

Rơi xuống đất, Chương Khải Minh vung vẩy vết máu trên bảo kiếm, cảm thấy mấy động tác này của mình thật quá ngầu.

Phía sau, Bàn Tử, Chương Linh, Trần Văn Cẩm và cô gái Miêu tộc đều hoan hô: "Quỷ Gia, ngài thật quá lợi hại, con cương thi lông đen to như vậy mà bị ngài một kiếm chém làm đôi!" Mười mấy tên lính đánh thuê đứng xem, tất cả đều không nói nên lời.

Con cương thi lông đen mà họ trốn còn không kịp, vậy mà lại bị Chương Khải Minh một chiêu chém làm đôi.

Giữa những ánh mắt đầy cảm xúc của mọi người, Chương Khải Minh bình tĩnh nói một tiếng: "Tiếp tục xuất phát!" Lần này, thuộc hạ của anh vẫn để đám lính đánh thuê đi trước.

"Các người phát hiện ra con cương thi lông đen này ở đâu vậy?"

Bàn Tử ghé sát lại hỏi.

“Chúng tôi vừa từ kho vũ khí đi vào, ở góc tường phát hiện con cương thi này đang ngồi trên mặt đất.

Ban đầu không có gì khác thường, một bộ phận người tiếp tục đi về phía trước, mấy người chúng tôi ở lại xem có bỏ sót thứ gì không.

Kết quả có một tên xui xẻo đi lên lục lọi con cương thi, có lẽ là muốn tìm xem có thứ gì tốt không.

Kết quả con cương thi đột nhiên mọc ra lông đen, trực tiếp xé xác tên xui xẻo đó.” Một tên lính đánh thuê phía trước, thấy không ai dám nói, bèn trả lời.

Bàn Tử nghe vậy hít một hơi khí lạnh, thật quá kỳ lạ, một xác chết nằm trên mặt đất cũng có thể thi biến.

“Bàn Tử, lát nữa phải cẩn thận đấy, đừng có táy máy tay chân, nếu không.....ha ha ha!” Chương Linh thấy Bàn Tử có vẻ bị dọa sợ, cố ý trêu đùa.

“Bàn ca ta từ trước đến giờ không bao giờ đụng chạm lung tung, không tin cứ hỏi mọi người xem, có ai thấy ta lấy đồ linh tinh không?” Bàn Tử vội vàng thanh minh.

Mọi người đồng loạt huýt sáo chế nhạo, khiến Bàn Tử tức đến đỏ mặt: “Không tin ta thì thôi, lát nữa ta không đụng vào một món minh khí nào hết, được chưa?” “Ha ha ha, là cậu nói đó nha, phải nhớ đấy!” Chương Linh cười trêu chọc.

Bàn Tử vội vã vỗ ngực nói: “Bàn gia ta nói là làm, cứ yên tâm.” Tiếp tục đi về phía trước, phía trước là một đầm nước, nước trong đầm đen kịt, sâu không thấy đáy.

Bên bờ đầm đứng mười mấy tên lính đánh thuê, ai nấy đều mang theo túi lớn túi nhỏ.

Có vẻ như nơi này không còn đường đi, nên tất cả đều bị kẹt lại ở đây.

Lúc này, thấy Chương Khải Minh và mọi người đuổi kịp, ai nấy đều kinh ngạc như gặp ma.

“Xem ra chỉ còn lại hơn ba mươi người, đợt rết đen khổng lồ vừa rồi sát thương thật lớn.

Chương 166

Nếu không phải ta nhanh trí bảo mọi người mau chóng trốn vào đường hầm, e rằng thương vong của chúng ta cũng không nhỏ!" Chương Khải Minh véo cằm nói.

Anh đi tới, nhìn xuống đầm nước, tìm kiếm một vài manh mối.

"Trong nhật ký không có ghi chép liên quan sao?" Chương Khải Minh quay người hỏi thủ lĩnh xăm mình.

"Không ghi chép chi tiết như vậy, nhật ký ở trong túi tôi, ngài hoàn toàn có thể lấy ra để chứng thực lời tôi nói." Thấy Chương Khải Minh liên tục nhắc đến nhật ký, thủ lĩnh xăm mình vội vàng giải thích.

Cảnh tượng gặp phải cương thi lông đen lúc nãy đã dọa hắn sợ chết khiếp.

Bình thường xuống mộ nếu gặp cương thi lông đen, phải tập trung hỏa lực bắn một trận dữ dội, có khi gặp phải con mạnh hơn, không ăn thua, phải bỏ chạy.

Nào có như hôm nay, Chương Khải Minh hung mãnh như vậy, một kiếm chém con cương thi lông đen làm đôi!

Thực sự không thể đắc tội được. 83.

Bàn Tử và mọi người cũng chạy đến bên bờ đầm nước, vươn đầu nhìn xuống, xem có thể tìm ra manh mối gì không.

Đáng tiếc, cũng giống như đám lính đánh thuê đứng ở đây nửa ngày, nhìn cũng như không, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Bởi vì đầm nước đen kịt, hoàn toàn không thể nhìn thấy tình hình dưới mặt nước.

“Tôi cảm thấy rất tò mò, tại sao sau khi vết thương của cô lành lại, viên châu đó cũng biến mất nhỉ?” Cậu ta cứ đứng đó suy nghĩ mãi mà không hiểu tại sao, nên cảm thấy hỏi ra thì tốt hơn.

Hóa ra Bàn Tử lại tò mò về một chuyện như vậy, sao không nắm bắt trọng điểm nhỉ? 84.

Nhưng thôi, đã hỏi rồi thì giải đáp cho cậu ta vậy, dù sao cũng không có gì to tát.

“Viên châu đó là vật gia truyền của gia tộc tôi, có thể giúp người ta giữ được thanh xuân.

Như cậu vừa thấy đó, sau khi lấy viên châu đó ra khỏi miệng của nữ thi kia, nó liền biến thành một đống xương mục nát, bởi vì ngậm nó có thể giữ nguyên được dáng vẻ lúc qua đời.” Đương nhiên rồi, Chương Khải Minh sớm đã biết, viên châu đó là vật gia truyền của gia tộc cô ấy.

Lúc nãy khi vết thương của cô ấy chưa lành, từ trong miệng cô ấy, Chương Khải Minh đã nghe được, dù sao lúc đó giọng nói của cô ấy rất nhỏ, Chương Khải Minh phải ghé sát vào miệng cô ấy mới nghe được những lời đó.

“Công hiệu của viên châu đó rất lớn, tôi nhớ là nó có thể giải được mọi loại độc dược, cho nên tôi mới bảo Chương Khải Minh nói với cậu, trả lại viên châu đó cho tôi thì tôi có thể hồi phục.

Đương nhiên, sự thật đúng là như vậy, tôi nhớ viên châu đó có thể trị độc, hình như là một lần, sau đó sẽ biến mất.” Miêu Lạp trực tiếp giải đáp thắc mắc của Bàn Tử.

Bàn Tử cũng ở đó, chăm chú lắng nghe, dù sao cũng là câu hỏi của cậu ta mà.

Nếu không phải câu hỏi của mình, cậu ta sẽ chẳng thèm để ý,

chẳng thèm nghiêm túc lắng nghe làm gì, vậy thì đặt câu hỏi làm gì, thắc mắc này rốt cuộc là sao?

"Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, chúng ta nên cân nhắc xem có nên đi vào đường hầm này không?" Chương Khải Minh nghe họ nói những chuyện này không nhịn được xen vào, bây giờ việc cần làm là cân nhắc xem có nên đi vào đường hầm này không, dù sao trước khi Miêu Lạp phát bệnh, họ đã thảo luận về vấn đề này rồi mà vẫn chưa có kết quả.

"Tôi nghĩ chúng ta nên vào đi, dù sao tuy không biết bên trong có nguy hiểm gì, nhưng nhỡ đâu lại là một con đường sống thì sao?" Một người trong số họ nói vậy, mọi người cũng cảm thấy lời nói của anh ta rất đúng, vậy thì vào thôi.

"Vậy được, chúng ta vào.

Nhưng trong quá trình đó, chúng ta phải tập trung tinh thần cao độ, nhỡ đâu lúc chúng ta lơ là cảnh giác, bị cơ quan nào đó làm bị thương thì không xong." 85.

Đối mặt với những lời nói này, Trương Khải Minh trực tiếp hạ quyết tâm, đã quyết định vào trong thì không cần nói nhiều nữa, cứ làm theo lời họ đi.

Cuối cùng, cả nhóm lại tiến vào một nơi nào đó.

Đương nhiên, khi họ tiến vào một đường hầm, ngay lập tức trên tường xuất hiện từng lỗ cơ quan, từ bên trong bắn ra những thanh phi kiếm, lao về phía họ.

Đương nhiên, thấy cảnh tượng như vậy, họ cũng vội vàng né tránh, dù sao cũng không thể đứng yên ở đó mặc cho phi kiếm xuyên qua người.

Tuy những thanh phi kiếm dày đặc này khiến người ta lạnh gáy,

nhưng may mà họ đều có thân thủ tốt, có thể né tránh được đợt tấn công của phi kiếm.

Sau khi đi qua đợt tấn công của phi kiếm, đi thêm một đoạn đường phía trước, họ lại phát hiện có một số cơ quan khác.

Những cơ quan này trông rất nguy hiểm.

Đương nhiên, chỉ cần không chạm vào những tia hồng ngoại đó, thì sẽ không kích hoạt chúng.

Vì vậy, họ cũng cẩn thận đi qua, đối mặt với những tia hồng ngoại đó cũng nhanh nhẹn né tránh.

Nhưng do thân hình của Bàn Tử có vẻ hơi bất lợi, ở tia hồng ngoại cuối cùng, cơ thể cậu ta đã chạm vào, nên những cơ quan đó cũng bị kích hoạt.

Lúc này Bàn Tử không kịp phản ứng, may mà Chương Khải Minh mắt nhanh tay lẹ, vội vàng kéo Bàn Tử lại, nếu không thì Bàn Tử sớm đã bỏ mạng trong những cơ quan đó rồi.

Đối mặt với từng cơ quan một lao về phía mình, họ thực sự cảm thấy rất bất lực.

Nhưng biết làm sao được, họ cũng phải tập trung tinh thần, không thể lơ là một chút nào.

Đến nỗi bây giờ họ cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi nhưng cũng không thể.

“Rốt cuộc đây là đường hầm kiểu gì vậy?

Chỗ nào cũng là cơ quan!” Bàn Tử không nhịn được phàn nàn, rồi đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Dù sao thì bây giờ cậu ta cảm thấy rất tệ, tại sao lại phải vào một đường hầm như vậy chứ, đến nỗi mấy lần suýt chút nữa đã bỏ mạng

trong những cơ quan đó.

Nếu không có Chương Khải Minh ở đây, bây giờ cậu ta đã biến thành bộ dạng gì rồi cũng không biết. 86.

“Được rồi, đừng phàn nàn nữa, chúng ta đã vào đến đây rồi thì cứ tiếp tục đi thôi.” Miêu Lạp nghe thấy những lời đó cũng tiếp lời.

Chương Khải Minh phát hiện bên cạnh đường hầm dường như có một mộ huyệt.

Chương 167

Nhìn mọi người đều thở hổn hển, vậy thì có lẽ nên cân nhắc đến việc vào mộ huyệt đó nghỉ ngơi, dù sao cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

“Nhanh lên, chúng ta vào mộ huyệt kia nghỉ ngơi.” Nói với họ những lời đó, anh vẫy tay ra hiệu cho họ đi theo, vì sợ họ không nghe thấy lời mình nói.

Dù sao cũng cách một đoạn đường mà, vì thân thủ nhanh nhẹn, nên anh đã trở thành người đi trước dò đường cho cả nhóm.

Mọi người nghe thấy lời anh nói, thấy được cử chỉ của anh, liền vội vàng đi về phía đó.

“Tôi phát hiện ra một mộ huyệt, chúng ta vào đó nghỉ ngơi đi.” Khi đến bên cạnh mọi người, Chương Khải Minh trực tiếp nói như vậy, bây giờ họ phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Mọi người cùng nhau bước vào mộ huyệt đó, nhưng mộ huyệt này có vẻ hơi kỳ lạ, bên trong trống rỗng, không có gì cả, chỉ có bốn bức tường.

Một mộ huyệt bình thường đáng lẽ phải có quan tài, nhưng mộ huyệt này lại không có gì cả.

“Hai chúng ta cũng không thể cứ đi mãi thế này được, chẳng phát hiện ra gì cả, đi đến mức ta thấy hơi bực rồi.

Cứ thế này nữa, ta đoán là ta sắp đánh người rồi đấy.” Chương Khải Minh tuy miệng thì phàn nàn, nhưng vẫn luôn âm thầm quan sát vị trí của lão già kia.

“Cậu nhóc sao đột nhiên lại nóng nảy thế, bình thường làm việc

đều khá cẩn thận, vừa rồi lại có thể nói ra câu đó, thật khiến tôi phải nhìn cậu bằng con mắt khác đấy." Vương Bàn Tử trêu chọc, hai người họ cười ha hả, tiếng cười này nghe ra cũng có chút hơi người.

"Chúng ta cẩn thận một chút đi, đừng chỉ lo cười, dù sao nơi này cũng có nguy hiểm." Chương Khải Linh nhắc nhở mọi người.

Khi mọi người đi về phía trước một lúc, lão già kia có lẽ thấy hai người họ quá vui vẻ, cảm thấy thời cơ đã chín muồi, liền trực tiếp nhấn nút.

Đột nhiên, thi thể, rắn, bào thai trẻ sơ sinh, còn có cả kiếm sắc... một đống hung khí lao về phía họ tấn công.

"Không thể nào, lại dữ dội thế này, mấy tên kỳ quái này đừng tưởng ta sẽ sợ, ta nói cho các ngươi biết, dù có bao nhiêu, ta cũng sẽ giải quyết hết." Chương Khải Minh vừa nói vừa rút dao găm ra liên tục vung vẩy, để những ám khí đó không làm mình bị thương.

Chương Khải Linh che chắn trước mặt Vương Bàn Tử, cũng không biết lúc này Vương Bàn Tử đang lục lọi gì trong túi.

"Vương Bàn Tử, nhanh lên, tìm đồ đi, có thứ gì đối phó được với mấy con rắn này không, rắn càng lúc càng nhiều rồi." Chương Khải Linh nhắc nhở, anh nhớ trong túi của Vương Bàn Tử có hùng hoàng, rắn sợ nhất thứ đó.

Tốc độ của Vương Bàn Tử cũng khá nhanh, lật vài cái đã tìm thấy, nhanh chóng rắc ra xung quanh.

Có lẽ những con rắn đó ngửi thấy mùi, đều lùi lại.

Rắn đã lùi lại, nhưng những thi thể kia vẫn đang tấn công.

Đặc biệt là khi đối mặt với những bào thai, vốn dĩ mấy người họ có chút không nỡ ra tay, nhưng những bào thai đó lại không hề có chút không nỡ, nên họ cũng đành phải ra tay.

“May mà ta sớm đã biết những mánh khóe này, lão già kia toàn ra tay sau lưng cũng quá không đàng hoàng, bày ra nhiều thứ như vậy, thật sự nghĩ rằng ta sợ sao?

Lão già, ta nói cho ông biết, những thứ này đối với ta chỉ là chuyện nhỏ.” Chương Khải Minh lớn tiếng hét lên, dù sao những lời này, lão già kia cũng có thể nghe thấy.

“Ta cũng thấy lạ, những thi thể này không lợi hại lắm, những bào thai này cũng không lợi hại lắm, không, không, ta không thể nói như vậy được, như vậy sẽ làm tăng sĩ khí của chúng.” Chương Khải Minh gõ vào đầu mình.

Một thi thể đi đến trước mặt anh, anh nhanh chóng vung dao găm, thi thể đó ngã xuống trước mặt.

Hai người họ cũng phối hợp ăn ý, chỉ cần một người bị những thi thể đó tấn công lén, người còn lại phát hiện ra sẽ nhanh chóng xử lý.

Đột nhiên một bào thai trực tiếp ôm lấy đùi của Chương Khải Linh, hai người họ đứng sững sờ tại chỗ.

Khi phản ứng lại, Chương Khải Linh theo bản năng định ra tay.

“Anh nỡ lòng nào ra tay với em, em chỉ là một đứa trẻ, chẳng lẽ anh quên chị gái trong bia đá kia sao?

Em là con của chị ấy, chẳng lẽ chị ấy không nói cho anh biết sao?” Bào thai nhỏ đáng thương phát ra âm thanh.

Cô gái trong bia đá, chẳng phải là người trong ảo giác sao?

Sao bào thai nhỏ này lại biết chuyện của mình?

Chương Khải Minh nghe những lời đó vốn định châm chọc Chương Khải Linh, nhưng tình huống này cũng quá kỳ lạ rồi, bào thai nhỏ này không giống những cái khác.

“Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, cậu từ đâu đến, có thấy một lão già nào không?

Nếu cậu có thể nói cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ tha cho cậu.” “Tôi chưa bao giờ thấy lão già nào, ở đây tôi chỉ quen biết anh, xin anh đừng giết tôi, tôi vốn đã rất đáng thương rồi, nếu anh còn giết tôi, chẳng phải quá tàn nhẫn sao.” Bào thai phát ra âm thanh thê thảm, khiến Chương Khải Linh có chút không nỡ ra tay.

Ngược lại, Vương Bàn Tử trực tiếp từ trong túi lấy ra một cây kẹo mút, tùy ý nói: “Này nhóc con, ta cho nhóc một cây kẹo mút, đi một bên vừa ăn vừa chơi đi, đợi bọn ta giải quyết xong mấy cái thi thể này rồi, chúng ta lại nói chuyện của nhóc, được không?

Nhóc cứ ôm đùi như vậy sẽ khiến anh ấy gặp nguy hiểm đấy.” Bào thai nhìn cũng không nhìn Vương Bàn Tử một cái, Vương Bàn Tử cũng không để ý, trực tiếp nhét cây kẹo mút vào miệng nó.

“Ta thấy nhóc con này cố ý đấy, Chương Khải Linh, cậu cũng đừng thương hại nó làm gì, người đáng thương nhiều lắm, tục ngữ có câu, kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận, đã thế này rồi, mau ra tay đi.” Vừa nói Vương Bàn Tử vừa giải quyết xong mấy cái thi thể xung quanh, nhìn thấy những con rắn ở xa xa đang rục rịch, dù có giải quyết xong những thi thể và bào thai này, nhưng những con rắn đó vẫn chắn đường đi của họ.

Anh bèn đốt một mồi lửa, trực tiếp ném vào người con rắn.

Tiếng lưỡi rắn phát ra thật khó nghe, những thi thể thấy lửa cháy, đều điên cuồng lao về phía hai người họ.

Chương Khải Linh cũng không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp dùng dao găm chém xuống, bào thai phản ứng khá nhanh, nhưng không nói gì nữa, Chương Khải Linh thở phào, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Bào thai nhanh chóng rời khỏi Chương Khải Linh, trực tiếp lao về phía Chương Khải Minh.

Lúc này vừa hay có thi thể đang vây quanh Chương Khải Minh, anh đang nhanh chóng chém giết, hoàn toàn không chú ý đến bào thai.

Chương Khải Linh cũng phản ứng nhanh, trực tiếp nắm lấy chân nó, xoay mấy vòng trên không, rồi trực tiếp ném bào thai đó vào tường, trong nháy mắt bào thai đó biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi giải quyết xong bào thai, thủ pháp của hai người họ càng nhanh hơn.

Không bao lâu, thi thể đều đã ngã xuống đất, những con rắn đó cũng bị thiêu rụi hết.

Chương Khải Minh còn nói đùa: "Ta thấy mấy con rắn nướng này cũng không tồi, ai đói có thể lót dạ." "Lát nữa hãy nói đùa, làm chút chuyện chính sự trước đi, chúng ta cứ thế này mãi cũng không phải là cách. 87.

Chương 168

Lão già kia hở một chút là lại bày trò, xem ra phải nghĩ cách nào đó để lão già kia ra mặt thôi." Hai người họ thì thầm với nhau, Vương Bàn Tử tay thò vào túi, nhàn nhạt nói: "Aiya, trong túi của ta có không ít đồ tốt đâu, nếu lão già kia còn không ra mặt, ta không ngại cho ông ta một ít đồ tốt, đến lúc đó, e rằng mông của ông ta sẽ gặp phiền phức đấy, không biết lúc đó ông ta có ra mặt không nhỉ?" Lão già nghe những lời đó, tuy có chút tức giận, nhưng trong lòng cũng sợ hãi, vừa rồi cũng đã chứng kiến sự lợi hại của Vương Bàn Tử, nhỡ đâu, thật sự bị cậu ta chơi một vố, chẳng phải mông của mình sẽ gặp họa sao.

Ngược lại, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh với vẻ mặt ngơ ngác, đầu đầy sương mù, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của những lời đó.

Nhưng thấy anh không nói gì, cậu cũng không tiện hỏi thêm, chỉ lặng lẽ đi theo sau hai người họ.

Dù sao cũng đều là huynh đệ của mình, chắc chắn không thể làm hại mình, đi theo họ tự nhiên cũng không sai.

Chẳng mấy chốc, ba người đã đến sơn động lúc trước.

"Thật không ngờ trong mộ thất lại có một nơi tốt như vậy, đúng là một chỗ ẩn nấp lý tưởng.

Ở đây, những con nhện kia chắc tạm thời không tìm thấy chúng ta." Vừa vào trong, Vương Bàn Tử liền không nhịn được mà quan sát kỹ xung quanh, rồi không khỏi cảm thán.

Chương Khải Minh ở bên cạnh hoàn toàn không để ý đến lời cậu ta nói, trực tiếp nhìn về phía nơi cất giữ thi thể lúc trước.

Chỉ thấy nơi đó trống không, thậm chí còn có một ít bụi bặm

nhưng hoàn toàn không có tung tích của thi thể, cứ như thể trước đây nơi đó không có gì cả.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng anh chùng xuống, không nhịn được mà chau mày.

Nếu trí nhớ không nhầm, anh rõ ràng đã thấy nơi đó trước đây có một đống thi thể.

Mặc dù vừa rồi ở bờ sông đã thấy một số, nhưng đó không phải là tất cả.

Bởi vì trong lòng anh rất rõ ràng, đó nhiều nhất cũng chỉ là một nửa mà thôi, vậy những cái còn lại đã đi đâu?

Đây thực sự là một chuyện khó tin, anh đoán rằng đằng sau chắc chắn có một âm mưu lớn hơn, chỉ là nó không được bày ra trước mắt, và anh cũng hoàn toàn không thể nhận ra.

"Sao vậy?

Có vấn đề gì sao?" Chương Khải Linh vốn cẩn thận, tự nhiên nhận ra sự thay đổi cảm xúc của anh, liền hỏi thẳng, mặt đầy lo lắng sợ anh xảy ra chuyện.

"Khải Minh, cậu vừa rồi không phải bị dọa ngốc rồi chứ." Vương Bàn Tử thì không nhịn được mà trêu chọc.

Nghe hai người nói, Chương Khải Minh mới từ từ hoàn hồn, không nhịn được mà thở dài một hơi, rồi mới kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra.

Theo lý mà nói, Chương Khải Linh cũng đã vào sơn động, tự nhiên cũng đã thấy những thi thể đó.

Nhưng trớ trêu thay, lúc anh vào, Chương Khải Minh lại từ nơi đó đi ra, lúc đó hai người họ đi tìm thảo dược cũng hoàn toàn không đi về

phía đó, nên Chương Khải Linh tự nhiên cũng không biết.

Bây giờ nghe anh nói vậy, anh ta lập tức hiểu ra ý của Chương Khải Minh.

“Nếu sự việc thật sự như cậu nói, thì nơi này quả thực có chút kỳ lạ.” “Ừm.” Chương Khải Minh gật đầu, không nhịn được mà chau mày, cuối cùng nói ra suy nghĩ trong lòng, “Tôi cảm thấy nơi này không nên ở lâu, thực sự có quá nhiều chuyện khó tin xảy ra. 88.

Tôi luôn có cảm giác nếu tiếp tục ở lại đây sẽ không có lợi cho chúng ta, hay là cứ đi ra ngoài xử lý vết thương rồi quay lại sau.” Anh biết rằng hiện tại cả ba người đều có vết thương trên người, nếu không xử lý tốt, có thể sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Mặc dù anh không để ý đến chuyện này, nhưng không có nghĩa là Chương Khải Linh và Vương Bàn Tử không để ý, tự nhiên anh cũng không thể để họ chịu thiệt thòi.

Nhưng trớ trêu thay, nơi này hiện tại quả thực có chút nguy hiểm, nếu thật sự có thứ gì nguy hiểm xuất hiện, chẳng phải là thương càng thêm thương sao?

“Chúng tôi đi mua một ít đồ trước, tối sẽ đến nhà Đường Đằng.” Chương Khải Minh đứng dậy, dẫn Chương Khải Linh cùng ra ngoài.

Sau khi Đường Đằng rời đi, anh ta lái xe về nhà.

Trên đường đi, không biết có phải vì không có Chương Khải Minh ở bên không, anh ta cảm thấy tốt hơn nhiều, không còn gặp phải hồn ma của vợ mình nữa.

Cả cái bóng đen luôn theo sau anh ta cũng không xuất hiện nữa, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Đường Đằng dừng xe lại, xe vừa vào biệt thự của mình.

Đột nhiên anh ta thấy một bóng đen từ góc trên bên phải tầm mắt của mình lướt xuống, bóng đen đó biến thành một khuôn mặt quỷ, lao thẳng về phía anh ta.

Đường Đằng sợ hãi hét lớn một tiếng rồi ngã nhào xuống đất, đợi đến khi cẩn thận ngẩng đầu lên lần nữa, lại không thấy gì cả.

Mọi chuyện vừa xảy ra hoàn toàn là ảo giác.

Đường Đằng lau mồ hôi lạnh trên trán, hoảng loạn tột độ, vội vàng chạy vào trong nhà khóa cửa lại, ôm chặt chăn.

Tại sao, tại sao hồn ma vẫn còn theo mình?

"Vợ ơi, anh xin lỗi, anh sai rồi, cầu xin em đừng theo anh nữa được không?

Anh sẽ lập tức chia tay với cô thư ký đó, anh xin lỗi, anh xin lỗi." Đường Đằng sợ đến phát khóc.

Một lúc sau, anh ta phát hiện bóng đen đó đã biến mất, vội vàng từ trên giường bò dậy. 89.

Có lẽ bóng đen đó đã biến mất từ lâu rồi, chỉ là trước đó anh ta không phát hiện ra.

Đường Đằng thở hổn hển một hơi, cuối cùng cũng thả lỏng được một chút.

Không được, không thể tiếp tục như thế này nữa, cứ như thế này thì chỉ có một con đường chết thôi.

Gọi điện cho Chương Khải Minh thì lại sợ làm phiền đối phương, khiến đối phương tức giận.

Ở một nơi khác, sau khi mua đồ xong, Trần đại sư dẫn Chương Khải Minh và Chương Khải Linh đến khách sạn.

Vừa vào khách sạn, vào trong phòng.

“Xin lỗi, hôm nay vốn định giới thiệu cho cậu một số mối quan hệ, không ngờ lại thành ra thế này.” Trần đại sư có chút áy náy.

Vốn dĩ ông đã hẹn một số người, định giới thiệu cho anh.

Chương 169

Dù sao cũng nhờ người ta giúp đỡ, không thể không cho đối phương một chút lợi ích nào.

Đường Đằng gây ra chuyện như vậy, làm sao còn mặt mũi gọi người ta đến nữa.

Chương Khải Minh lắc đầu, "Không sao đâu." "Bị thư ký hại, vậy chúng ta phải dùng phương pháp gì để vạch trần cô ta?" Trần đại sư cảm thấy chuyện này quá khó tin.

Ông cũng không biết những lời Chương Khải Minh nói có thật không, nhưng ông cũng tin rằng trên thế giới này không có thứ gọi là hồn ma.

Cho dù Chương Khải Minh đã ở nơi địa ngục đó, gặp phải những sự vật đáng sợ đó, anh vẫn kiên quyết tin rằng trên thế giới này sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện hồn ma.

Trần đại sư cau mày nhìn những thứ Chương Khải Minh mua, cảm thấy Chương Khải Minh định đi lừa đảo.

"Đi dọa cô thư ký Lý đó một chút, xem rốt cuộc cô ta là người thế nào.

Tối nay khi chúng ta đến nhà Đường Đằng, ông phải hỏi dò xem cô thư ký đó ở đâu?" Nói xong, Chương Khải Minh bỏ hết những thứ đó vào túi, rồi mới cùng Trần đại sư đi ăn một chút gì đó.

Bữa cơm vừa rồi ăn không ngon chút nào.

Ăn xong, họ lại về phòng hôm qua tắm rửa một cái rồi mới đến nhà Đường Đằng.

Đường Đằng đã đợi sẵn rồi, vừa nghe tin họ sắp đến, lập tức ra

cửa biệt thự chờ.

Thấy xe của Chương Khải Minh, Đường Đằng lao tới, gần như muốn ôm lấy đùi anh.

"Cầu xin cậu, cầu xin cậu nhất định phải giúp tôi, hôm nay tôi lại thấy vợ tôi rồi, đáng sợ quá." Chương Khải Minh giữ tay anh ta lại, "Anh chắc chắn người anh thấy là vợ anh không?" Thời gian năm 2003, U Đô, tiệm đồ cổ Trân Phẩm Các.

Lúc này, người phụ trách tiệm đồ cổ đã thay đổi từ lâu.

Bối Lặc gia đã qua đời nhiều năm trước, cơ thể ông vốn đã mang bệnh tật.

Người phụ trách hiện tại là Kim Vạn Đường, năm nay tuổi cũng không còn trẻ, nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh, làm việc cũng rất tốt.

Trên tầng ba của tiệm đồ cổ, Chương Khải Minh ngồi ở ghế chủ tọa, những chiếc ghế còn lại là những người phụ trách các đường khẩu.

Chương Khải Minh nói: "Bắt đầu đi, mỗi người giới thiệu tình hình, xem có vấn đề gì không, mọi người giúp đỡ lẫn nhau." Người đầu tiên lên tiếng là Bàn Tử: "Quỷ Gia, các vị, đường khẩu tôi phụ trách gần đây làm ăn không tệ, nhưng luôn có hàng giả xuất hiện." "Chuyện này tôi cảm thấy có chút không ổn, hình như có người đang nhắm vào chỗ tôi, không biết tình hình của mọi người thế nào?" Hồ Bát tiếp lời: "Chỗ tôi tuy cũng có hàng giả, nhưng không nhiều, Bàn Tử có phải đã đắc tội với ai rồi không?" Nghe vậy, Bàn Tử gần sáu mươi tuổi không vui nói: "Làm gì có, Bàn gia tôi bình thường ngoài việc thích khiêu vũ với các em gái ra thì chẳng làm gì cả, sao có thể đắc tội với ai được?" Lời nói của anh ta khiến mọi người phá lên cười, Chương Khải Minh cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Bao nhiêu năm rồi, Bàn Tử vẫn không đứng đắn, nhưng làm việc lại khiến người ta yên tâm, từ khi một mình phụ trách đến nay, không xảy ra vấn đề gì.

Sau khi cười xong, Kim Vạn Đường nói: "Quỷ Gia, bên tôi chủ yếu là xuất hàng, bây giờ làm ăn ngày càng tốt, rất nhiều người đều thích chơi đồ sưu tầm." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, những năm này đường khẩu của Chương Khải Minh không mở rộng nhiều, chỉ cần đủ dùng là được.

Đồng thời, Chương Bất Tốn và Thiên Đồng cũng không được cử đi nơi khác.

Chương Bất Tốn phụ trách bên Mê Vụ Thôn, còn Thiên Đồng thì luôn ở bên cạnh Chương Khải Minh.

Sau bao nhiêu năm phát triển, không chỉ nhân lực của Mê Vụ Thôn, mà chỉ riêng sức mạnh của ba đường khẩu cũng không thể xem thường.

Những năm gần đây, Chương Khải Minh có ý làm lu mờ danh tiếng của mình, rất nhiều chuyện đều giao cho thuộc hạ xử lý.

Người ngoài đều biết Quỷ Gia Chương Khải Minh có năm thuộc hạ trung thành: Quỷ Đồng (Thiên Đồng), Lãnh Diện Quỷ (Chương Bất Tốn), Kim Nhất Nhãn (Kim Vạn Đường), Nộ Quỷ (Bàn Tử), Giáo Úy (Hồ Bát).

Đây đều là những danh hiệu do mấy người họ tạo dựng nên, bây giờ rất có tiếng tăm.

Mặc dù tuổi của mấy người họ đều không còn trẻ, nhưng bây giờ cũng không thể xem thường.

Trước hết không nói đến Thiên Đồng và Chương Bất Tốn, hai người họ vốn có tuổi thọ cao, tuổi tác này hoàn toàn không có ảnh

hưởng.

Bàn Tử và Hồ Bát những năm này đã làm không ít việc cho Chương Khải Minh, Chương Khải Minh cũng không keo kiệt, tặng cho hai người họ mấy viên Tuổi Thọ Đan.

Bây giờ ngoại hình của hai người họ cũng chỉ khoảng 30 tuổi, đang ở trạng thái đỉnh cao của đời người.

Chỉ có Kim Vạn Đường trông già đi rất nhiều, nhưng ông cũng không phụ trách hành động, nên không có ảnh hưởng.

Bản thân Kim Vạn Đường có nhãn lực không tồi, lại được Bối Lặc gia bồi dưỡng, bây giờ về phương diện nhãn lực, căn bản không có đối thủ.

Những năm này, Chương Khải Minh cũng phát hiện ra một vấn đề, đó là khi xuống mộ, sau khi lấy được minh khí, hệ thống cũng sẽ tính toán.

Mặc dù tuổi thọ tính ra sẽ ít hơn một chút, nhưng tích tiểu thành đại, cũng là một con số đáng kể.

Những năm này, trừ đi phần cho mọi người và hai người vợ, Chương Khải Minh hiện tại còn lại 200 năm tuổi thọ.

Nhìn vào đội ngũ của mình, Chương Khải Minh nói: "Những năm này tình hình đã đủ rồi, mục đích chính tiếp theo là bồi dưỡng thế hệ sau." "Hồ Bát và Bàn Tử, hai người không cần phải cân nhắc nữa, có nhiều con cái như vậy, dạy dỗ cho tốt, đến lúc đó gửi đến Mê Vụ Thôn có thể bồi dưỡng thêm, ra ngoài có thể một mình đảm đương một phương." Nghe vậy, hai người họ rất vui mừng.

Những năm trước họ đã đề nghị mấy lần, nhưng Chương Khải Minh đều không đồng ý.

Luôn cần phải để con cái trưởng thành rồi mới cân nhắc con

đường sau này, dù sao ngành này không phải ai cũng muốn vào.

Bây giờ cuối cùng anh cũng đã mở lời, Bàn Tử vui mừng nói: "Quỷ Gia, sớm đã nên như vậy rồi, hai thằng con trai của tôi đều vào nghề này, con gái cũng vậy, nhưng tôi để nó theo tiểu thư Linh Nguyệt." Hồ Bát cũng cười nói: "Quỷ Gia, hai đứa con gái của tôi cũng theo tiểu thư đi, còn con trai, thằng lớn theo nhà họ Kim học tập, thằng hai đi trộm mộ." Chương Khải Minh gật đầu đồng ý, sau đó lại nói với Kim Vạn Đường: "Lão Kim, ba đứa đệ tử của ông học bao nhiêu năm rồi, cũng đến lúc buông tay rồi." "Vừa hay gần đây Linh Nguyệt muốn ra ngoài làm việc, đến đó giúp nó đi, rèn luyện cho tốt, sau này cũng có thể một mình đảm đương một phương." Kim Vạn Đường cười nói: "Quỷ Gia, vậy thì cảm ơn ngài, tôi đang không biết sắp xếp thế nào đây." "Ở bên cạnh tôi, ba đứa nó mãi không lớn được, vừa hay gửi đi, tôi lại dạy mấy đứa trẻ hơn, thêm cả con trai của lão Hồ nữa, lại có cái để chơi rồi." Nghe vậy, mọi người cười ha hả.

Kim Vạn Đường có tật xấu, dạy học sinh tuy tận tâm, nhưng luôn dùng những thủ đoạn nhỏ để hành hạ đệ tử, thật là một sở thích quái ác.

Sắp xếp xong mọi việc, mọi người lần lượt giải tán.

Chương Khải Minh cảm thấy gần đây có lẽ sắp có chuyện xảy ra, nên mới dặn dò như vậy.

Về nhà, anh thấy ba người phụ nữ trẻ trung đang tươi cười xem chương trình TV.

Không phải ai khác, chính là vợ anh Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt, cùng với con gái Chương Linh Nguyệt, trông như ba chị em.

Đi đến ghế sofa, Chương Khải Minh nói: "Linh Nguyệt, chuyện của con ta đã đồng ý rồi, người cũng đã sắp xếp cho con rồi." 90.

“Con gái của Bàn Tử và Hồ Bát đều sẽ đến giúp con, còn có ba đứa đệ tử của Kim Vạn Đường, con phải để tâm một chút đấy.” Nghe vậy, Chương Linh Nguyệt vui mừng nói: “A, cảm ơn phụ thân, con nhất định sẽ làm tốt, cố gắng mở một trà xá tốt nhất.” Đúng vậy, mở một trà xá, không phải một trà xá kiểu trung gian bình thường.

Khách hàng chỉ cần gọi trà là có thể nhờ chuyên gia giám định của trà xá giúp giám định đồ cổ.

Đương nhiên, trà chắc chắn không rẻ, đồng thời trà xá cũng sẽ thu mua một số đồ cổ.

Chương 170

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên Chương Linh Nguyệt có hứng thú với một việc như vậy, Chương Khải Minh tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ, cũng không làm nản lòng sự tích cực của con bé.

Nghe hai người nói chuyện, Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh cũng hứng thú, nhất quyết đòi đến trà xá làm bà chủ, nói rằng Linh Nguyệt còn trẻ không hiểu chuyện, nhỏ tuổi như vậy chắc chắn sẽ bị người khác lừa gạt.

Nói đi nói lại, cũng không nhìn xem mặt mình, hình như cũng không lớn lắm đâu?

Sao lại nói ra những lời đó được?

Nhưng Chương Khải Minh không tham gia vào, giúp ai cũng không được, để họ tự giải quyết.

Suy tư một hồi, anh cảm thấy thời gian cũng gần đến rồi, bây giờ Chương Linh hẳn đã đến Hàng Châu rồi nhỉ?

Cũng đến lúc hoàn thành lời hứa rồi, quyển sổ tay đó đã ở trong không gian của Chương Khải Minh rất lâu rồi.

Nhưng đối với Chương Linh, dù có được chứng thực từ sổ tay, chỉ cần ký ức của cậu ta chưa hồi phục, cũng không có tác dụng lớn lắm, dù sao sổ tay cũng không thể ghi lại toàn bộ ký ức của cậu ta.

Xong chuyện của Chương Linh, Chương Khải Minh mở hệ thống của mình ra, chuẩn bị rút thưởng.

Những năm này vì toàn đi những mộ huyệt nhỏ, không có nguy hiểm lớn, thực lực hiện tại đủ dùng nên anh không rút thưởng.

Nhưng bây giờ kịch bản đã bắt đầu, những ngôi mộ này không

phải là nơi đơn giản, cần phải nâng cao thực lực.

Nhưng bây giờ rút thưởng càng đắt hơn, sau khi tuổi thọ đột phá 200 năm, hệ thống lại tự động nâng cấp, bây giờ là 20 năm một lần.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không tiếc, giá của việc rút thưởng lớn hơn, phần thưởng chắc chắn sẽ tốt hơn, đây cũng là một chuyện tốt.

Tốn 100 năm tuổi thọ, Chương Khải Minh trực tiếp đổi lấy năm cơ hội rút thưởng, sau đó nhấn nút rút thưởng.

"Chúc mừng ký chủ nhận được 《Cương Cốt》 ba tầng đầu, tư cách mua Hồi Xuân Đan, 《Khống Thi Thuật》." "Đinh, do rút được kỹ năng đạo thuật, nay mở khóa thanh thuộc tính Tinh Thần của ký chủ, đồng thời kỹ năng 《Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Sát Phá Lệnh》 chuyển sang tiêu hao giá trị Tinh Thần." "《Cương Cốt》: Tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng cường hóa độ cứng của xương cốt 10%, sức mạnh tăng 10%.

Hiện tại là tầng thứ ba, tăng 30%." "Hồi Xuân Đan: Đan dược chữa thương, sau khi bị thương uống vào sẽ từ từ chữa lành vết thương, mỗi viên giá: một năm tuổi thọ." "《Khống Thi Thuật》: Dùng tinh huyết của bản thân làm mồi, điều khiển cương thi, nhưng cần có cương thi có tư chất tốt mới có thể điều khiển.

Mỗi 5 điểm Tinh Thần có thể điều khiển một con cương thi." Đọc xong giới thiệu của hệ thống, Chương Khải Minh có chút ngạc nhiên, lại xuất hiện thêm một giá trị Tinh Thần, còn thay đổi cả tiêu hao của Sát Phá Lệnh.

Cũng không biết là tốt hay xấu, nhưng những thứ khác thì Chương Khải Minh khá hài lòng, thu hoạch không tồi.

Mở giao diện hệ thống, Chương Khải Minh chuẩn bị nghiên cứu

kỹ bảng thông tin mới.

"Ký chủ: Chương Khải Minh.

Tuổi thọ: 100 năm 【Dựa trên giá trị minh khí ký chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi thọ.】 Thể chất: 8 【Người bình thường là 1.】 Tinh thần: 6 【Người bình thường là 1.】 Sức mạnh: 10.4 【Người bình thường là 1.】 Tốc độ: 6.5 【Người bình thường là 1.】 Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 viên mãn, 《Trác Thối Công》...

Số lần rút thưởng: 0 【Mỗi mười năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】" Chỉ có tốc độ không tăng lên rõ rệt, sức mạnh lại đột phá 10, thể chất cũng tăng thêm một điểm.

Nhưng giá trị Tinh Thần này lại chỉ có 6 điểm, những kỹ năng tất sát hình như đều cần Tinh Thần, xem ra sau này trọng điểm phải chú ý đến giá trị Tinh Thần.

Nhưng cũng may, còn có sáu điểm, như vậy 《Khống Thi Thuật》 có thể sử dụng được rồi, tuy chỉ có thể điều khiển một con, nhưng cũng không tồi.

Lại mở giới thiệu kỹ năng Sát Phá Lệnh, Chương Khải Minh xem kỹ sự thay đổi của nó.

"《Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Sát Phá Lệnh》: Niệm chú (Thượng Đài Tinh, Ứng Biến Vô Đình, Khu Tà Phược Mị, Đạo Khí Trường Tồn, Cấp Cấp Như Luật Lệnh) sau đó, tạo thành một mũi tên màu tím, bắn về phía kẻ địch, đối với tà vật có hiệu quả sát thương tốt nhất.

Mỗi lần sử dụng tiêu hao 30% giá trị Tinh Thần." Cũng không tồi, chỉ là từ thể lực chuyển thành Tinh Thần, nhưng uy lực hiện tại chắc chắn đã giảm xuống, nhưng cũng có thể chấp nhận được, dù sao giá trị Tinh Thần có thể tăng lên.

Giải quyết xong vấn đề hệ thống, Chương Khải Minh nhìn ba mẹ con đang tranh cãi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhân lúc suy nghĩ, Chương Khải Minh nói: "Gần đây ta phải ra ngoài một chuyến, có thể sẽ ở bên ngoài một thời gian, không cần lo lắng." Hoa Linh cười nói: "Phu quân, vậy chàng về sớm nhé, ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận." Doãn Tân Nguyệt thì nói: "Phu quân, đừng quên quà về, nếu không chàng biết rồi đấy." Còn về Chương Linh Nguyệt, bây giờ bị hai bà mẹ trẻ đẹp làm cho phát điên, chỉ biết khóc không ra nước mắt nằm trên ghế sofa.

Chương Khải Minh cười, còn quá trẻ, phải rèn luyện thôi.

Ra khỏi biệt thự, Chương Khải Minh dẫn Thiên Đồng đến nhà hàng Minh Nguyệt, chuẩn bị đi gặp Chương Nhật Sơn, bàn một số chuyện.

Chương Nhật Sơn hiện tại là Đề đốc Cửu Môn, còn về Chương Khải Sơn, đã qua đời nhiều năm trước, huyết mạch của ông không đủ thuần túy, tuổi thọ không dài. 91.

Cái chết của Trương Khải Sơn vẫn luôn là một cái gai trong lòng Trương Khải Minh, anh luôn cảm thấy bên trong có vấn đề, nhưng không tìm được chứng cứ.

Bước vào phòng riêng của Cửu Môn, tuy Chương Khải Minh không phải người của Cửu Môn, nhưng quan hệ của anh với Cửu Môn, sớm đã là chuyện mọi người đều biết.

Vừa vào đã thấy Chương Nhật Sơn và Nhị gia, hai người không biết đang thảo luận chuyện gì.

Thấy Chương Khải Minh, hai người đứng dậy chào hỏi, sau đó ba người mới lần lượt ngồi xuống.

Anh cũng không làm phiền hai người họ bàn bạc chuyện nội bộ

của Cửu Môn, cứ thế lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau, Nhị gia rời đi.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Chương Khải Minh nói: "Có thông tin tình báo nào về Chương Linh không?" Chương Nhật Sơn hiểu ý, lấy ra một tập tài liệu, nói: "Quỷ Gia, tôi không chỉ có thông tin tình báo của Chương Linh, còn có một phần tôi cảm thấy có lẽ ngài cũng sẽ có hứng thú." Nhận lấy tài liệu, đầu tiên anh thấy là thông tin Chương Linh hiện đang trên đường đến Hàng Châu.

Sau đó là một thông tin bên dưới, Chương Khải Minh thấy xong đồng tử co rút lại, tất cả mọi chuyện đã bắt đầu.

Trên đó viết rằng, có người đã tặng cho Ngô Thiên Chân của nhà họ Ngô một bản sao của Bạch thư thời Chiến Quốc, chiếc chìa khóa mở ra toàn bộ kịch bản.

Gấp tài liệu lại, Chương Khải Minh gật đầu nói: "Tốt, mạng lưới tình báo của cậu không tồi, lại có thể thu thập được nhiều thông tin như vậy." Chương Khải Minh suy nghĩ một lúc, sau đó nói: "Không biết chuyện về cái chết của đại ca có kết quả gì chưa?" Chương Nhật Sơn nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: "Quỷ Gia, năm đó Phật Gia chắc chắn đã xảy ra chuyện." "Gần đây tôi điều tra, tất cả những người gặp Phật Gia trước khi ông ấy qua đời, đều đã chết một cách bất ngờ, chắc chắn có người đứng sau diệt khẩu." "Những người này có thể có liên quan đến nhà họ Vương." Nghe vậy, Chương Khải Minh cau mày, xem ra lại có thêm một lý do để tham gia vào kịch bản rồi.

Như vậy, trước khi Chương Khải Sơn chết không phải là có xung đột với nhà họ Vương, mà là đã có hợp tác. 92.

Gật đầu, Trương Khải Minh nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta chia làm hai hướng điều tra.

Tôi sẽ công khai tham gia vào những hành động mà nhà họ Vương có hứng thú." "Cậu ở trong tối âm thầm điều tra, đợi tôi về rồi, chúng ta lại trao đổi tình báo." Nói đến đây, Chương Khải Minh dừng lại, sau đó lại nói tiếp: "Chương Phó quan, cậu phải điều tra chuyện về bí mật của nhà họ Chương." "Gần đây trong đầu tôi hiện lên một số hình ảnh, tôi cảm thấy sứ mệnh của nhà họ Chương chúng ta cũng không trong sạch như vậy, bên trong hình như có vấn đề khác." Nói xong, Chương Khải Minh nhớ lại một số mảnh vỡ ký ức, những thứ bên trong khiến anh không rét mà run.

Nghe Chương Khải Minh dặn dò, Chương Nhật Sơn tuy ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu nói: "Được rồi, Quỷ Gia, chuyện này giao cho tôi, nhưng thời gian cần thiết có thể sẽ lâu hơn một chút, rất nhiều chuyện căn bản không có manh mối." Rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt, Chương Khải Minh nói với Thiên Đồng bên cạnh: "Thiên Đồng, sắp xếp đi, chiều nay chúng ta đến Hàng Thành." Về nhà, chuẩn bị đầy đủ các loại công cụ rồi cất hết vào trong không gian.

Chương 171

Hai giờ chiều, hai người Chương Khải Minh lên máy bay đến Hàng Thành.

Sau khi đến Hàng Thành, hai người Chương Khải Minh cũng không tìm chỗ ở trước mà đi thẳng đến nhà Ngô Tam Tỉnh.

Cửa vừa mở, Ngô Tam Tỉnh nhìn hai người ở cửa, vẻ mặt vui mừng xen lẫn kinh ngạc nói: "Quỷ Gia, chú Thiên Đồng, sao hai người lại đến đây?" Chương Khải Minh cười nói: "Sao?

Không chào đón tôi à?

Không cho tôi vào nhà sao?" Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh vội vàng tránh ra, mời hai người vào nhà ngồi.

Trò chuyện một lúc, Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Quỷ Gia, không biết lần này ngài đến có việc gì không ạ?" Chương Khải Minh không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề: "Tôi đến vì một người, lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao kia ra đây." Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh cũng không hỏi nhiều, trực tiếp lấy đao ra, đặt lên trên bàn.

Mở hộp ra, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát thân đao, sau đó mới lấy nó ra khỏi hộp.

Xem xét kỹ lưỡng, Chương Khải Minh thầm gật đầu, đúng rồi, chính là thanh đao mà Tiểu Ca mang theo bên mình.

Mân mê một lúc, Chương Khải Minh hỏi: "Lần trước Cửu gia lấy được từ trong cổ lâu của Trương gia à?" Ngô Tam Tỉnh gật đầu ngay: "Đúng vậy, Quỷ Gia.

Sau khi lấy ra vẫn luôn để ở chỗ tôi, mãi cho đến gần đây, tôi..." Hắn do dự một chút rồi nói tiếp: "Tôi phát hiện một người trông

giống Tiểu Ca, nên mới lấy ra, định xem xem thân phận thật sự của cậu ta." Chương Khải Minh gật đầu, hiểu ra, nói: "Yên tâm đi, người cậu phát hiện chính là Tiểu Ca." "Một lát nữa tôi sẽ xác nhận lại.

Cần phải có kế hoạch, bắt đầu chuẩn bị đi, Giải Liên Hoàn." Nghe vậy, sắc mặt hắn biến đổi, rồi cười khổ nói: "Quỷ Gia, ngài phát hiện ra rồi.

Sau này cứ gọi tôi là Ngô Tam Tỉnh đi." "Bao nhiêu năm rồi, cái tên Giải Liên Hoàn tôi cũng gần quên rồi, bây giờ tôi chính là Ngô Tam Tỉnh." Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu: "Hai nhà các người thật là, sao cứ phải cố chấp thế chứ?

Hồi đó cứ nhất quyết phải giả danh tính, bây giờ phiền phức chưa?" "Đúng rồi, gần đây có chuyện này tôi phải hỏi cậu, lại liên lạc với lão Cầu Đức Khảo rồi à?" Hắn cười gật đầu: "Quỷ Gia, từ lần trước lão già đó ăn quả đắng xong, càng ngày càng cẩn thận." "Nếu không phải gần đây tuổi đã cao, chẳng còn sống được bao lâu nữa, e là lão cũng chẳng dám tham gia vào chuyện này." Nghe vậy, Chương Khải Minh bật cười lắc đầu: "Thế thì, đáng lẽ năm đó các người không nên giải quyết hết nguy hiểm trong ngôi mộ Huyết thi kia." "Cứ nhất quyết để lại một chút nguy hiểm, giờ thì hay rồi?

Hù cho Cầu Đức Khảo chạy mất dép, bao nhiêu năm cũng không dám hành động." Hắn vẻ mặt dở khóc dở cười nói: "Toàn do Tam Tỉnh cả, năm đó cứ nhất quyết để lại một liều thuốc, thành ra hỏng bét." Đây quả là một sự cố dở khóc dở cười.

Ngôi mộ Huyết thi năm đó là kế hoạch hợp tác giữa Ngô gia và Giải gia, mục đích là để Cầu Đức Khảo cũng tham gia vào.

Ai mà ngờ, lúc Ngô Tam Tỉnh xử lý nguy hiểm lại cứ khăng khăng để lại một viên đan dược, khiến Cầu Đức Khảo tổn thất nặng nề.

Chủ yếu cũng không ngờ, năng lực nghiệp vụ của đám người Cầu

Đức Khảo lại kém đến vậy, một chút nguy hiểm mà suýt nữa bị diệt cả đoàn.

Thế là toi rồi, kế hoạch phía sau hoàn toàn không thể tiến hành được, cả bọn đều ngớ người ra.

Sau đó thực sự hết cách, họ mới tìm đến Chương Khải Minh, mượn một ít nhân thủ, cho đám người kia một lời cảnh báo.

Nếu không, làm gì có chuyện an toàn như bây giờ, nếu không phải e dè sức mạnh thần bí kia, e là bọn chúng đã sớm ra tay rồi.

Nói xong chuyện này, Chương Khải Minh hỏi: "Đúng rồi, gần đây chị dâu tôi thế nào?

Từ sau khi Cẩu gia qua đời, tôi cũng chưa đến thăm." Hắn cười nói: "Vẫn ổn ạ, mỗi ngày đều chìm trong nỗi nhớ phu quân, nhưng bây giờ đã tốt hơn rồi." Đang nói chuyện, chuông cửa nhà Ngô Tam Tỉnh vang lên, xem ra hẳn là Tiểu Ca.

Quả nhiên, mở cửa ra xem, chính là Tiểu Ca, so với năm đó cũng không có chút thay đổi nào, chỉ là khí chất có phần âm trầm hơn.

Sau khi vào nhà, Chương Khải Minh nhìn cậu ta hỏi: "Thế nào?

Có nhận ra tôi là ai không?" Tiểu Ca nhíu mày suy nghĩ, có chút hoang mang nói: "Cảm giác rất quen thuộc, chúng ta hẳn là có quen biết." Bất đắc dĩ lắc đầu, cái chứng mất trí nhớ chết tiệt này, thật phiền phức.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Thôi được rồi, đừng nghĩ nữa, xem đồ của cậu trước đi..." Quá trình giao dịch của hai người, Chương Khải Minh không tham gia, chỉ lặng lẽ nhìn Tiểu Ca.

Xem ra mấy năm nay cậu ta đã chịu không ít khổ cực, con người trở nên lạnh lùng hơn nhiều, không còn là Tiểu Ca hoạt bát của năm đó nữa.

Đợi giao dịch kết thúc, Chương Khải Minh nói: “Tam Tỉnh, cậu ra ngoài trước đi, phòng cậu cho tôi mượn dùng một lát.” Đợi trong phòng yên tĩnh lại, Chương Khải Minh không nói gì, trực tiếp đưa tay phải ra, để lộ chiếc nhẫn.

Nhìn thấy động tác này, Tiểu Ca cẩn thận quan sát, sau đó cũng giơ tay phải của mình lên.

Nhưng Chương Khải Minh vừa nhìn, sắc mặt đã trở nên tái mét, lạnh giọng hỏi: “Tiểu Ca, nhẫn của cậu đâu?” Cậu ta nhìn hai bàn tay của mình, rồi lắc đầu: “Tôi cũng không biết, lúc tỉnh lại đã không thấy đâu rồi.” Lần này thì hỏng, Chương Khải Minh cũng không có cách nào xác nhận thật giả của Tiểu Ca, đành nói: “Cậu ngồi đây trước đi, tôi gọi một cuộc điện thoại.” Theo những gì Chương Khải Minh biết, lần đó lúc Tiểu Ca tỉnh lại là do Trần Bì cứu, chuyện này phải hỏi ông ta mới được.

Gọi điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng Trần Bì: “Quỷ Gia, chào ngài, có chuyện gì không ạ?” Chương Khải Minh trầm giọng nói: “Trần Bì, giúp tôi tra một chuyện.

Theo tôi biết, lúc ông cứu Tiểu Ca ra, có thấy chiếc nhẫn trên tay cậu ấy không?

Chính là loại mà năm đó tôi lấy đi ở núi Tứ Cô Nương.” Trần Bì cẩn thận hồi tưởng lại, rồi nói: “Quỷ Gia, lúc tôi cứu cậu ấy, không hề thấy chiếc nhẫn nào.

Nhưng có lẽ đám người Điếu Thi kia sẽ có tin tức.” Nghe vậy, Chương Khải Minh nói thẳng: “Lập tức tra giúp tôi, chiếc nhẫn đó bắt buộc phải tìm về.

Còn những người kia, không cần phải giữ lại nữa.” “Nhớ kỹ, có tin tức về chiếc nhẫn rồi, những người biết chuyện còn lại đều phải xử lý hết, hiểu chưa?” Trần Bì cung kính đáp: “Quỷ Gia, ngài yên tâm,

tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này giúp ngài." Nghe vậy, Chương Khải Minh hiểu ra, nói: "Trần Bì, ông biết điều như vậy, tôi cũng sẽ không để ông thất vọng." "Chuyện này tôi nợ ông một ân tình, sau này có lúc nào cần người giúp đỡ, cứ trực tiếp gọi điện cho tôi là được." Cúp điện thoại, Chương Khải Minh nhìn Tiểu Ca đang mờ mịt, nói: "Gần đây cậu cứ ở cùng tôi đi, tôi cần xác nhận một vài thông tin trước." "Hy vọng cậu không lừa tôi, nếu không hậu quả sẽ có chút nghiêm trọng đấy." Gọi Ngô Tam Tỉnh vào, không ngờ phía sau hắn còn có một người trẻ tuổi đi theo, chắc là Ngô Thiên Chân.

Sau khi gặp mặt và giới thiệu lẫn nhau, Chương Khải Minh nói: "Tam Tỉnh, giúp tôi sắp xếp một chỗ ở đi, mấy ngày tới tôi cần đợi một tin tức." Ngô Tam Tỉnh gật đầu: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cho ngài ngay bây giờ." Sau khi sắp xếp xong, ba người Chương Khải Minh đến nơi ở.

Ở một bên khác, hai chú cháu Ngô Thiên Chân lại bắt đầu một cuộc nói chuyện khác.

Mấy ngày nay, tuy đang chờ tin tức, nhưng Chương Khải Minh cũng không hề rảnh rỗi, mỗi ngày đều đi dạo chơi ở Hàng Thành, tận hưởng hết mình.

Chiều tối hôm đó, cửa phòng Chương Khải Minh bị gõ vang, mở ra xem, không ngờ lại là Trần Bì, ông ta đã chạy đến đây.

Sau khi hai người ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Một mình chạy đến đây một chuyến?

Gọi điện thoại là được rồi mà?" Trần Bì cười nói: "Chuyện của Quỷ Gia, tôi đương nhiên phải tận tâm rồi.

Đúng rồi, đồ đã tìm thấy." Vừa nói, ông ta vừa đặt một chiếc nhẫn lên bàn trà, rồi nói: "Bị đám người kia cướp đi rồi, nhưng ngài yên tâm, tất cả những người biết tin tức đều đã bị tôi giải quyết." Lấy

chiếc nhẫn, Chương Khải Minh cẩn thận xem xét, rồi hài lòng gật đầu: "Trần Bì, làm tốt lắm.

Ân tình của tôi, ông đã nhận được rồi." Nghe vậy, Trần Bì không nén được niềm vui trong lòng.

Ông ta biết rõ giá trị ân tình của Chương Khải Minh.

Hồi lâu sau, ông ta mới bình tĩnh lại, nói: "Quỷ Gia, tôi chỉ cầu xin ngài một chuyện, có thể giúp tôi tìm con gái tôi, Trần Văn Cẩm không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh suy nghĩ kỹ, nói ra cũng không phải là không thể, nhưng phải nhắc nhở một chút.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Chuyện này cũng dễ thôi, tôi có thể trực tiếp cho ông biết tin tức của cô ấy." "Nhưng ông có dám đi tìm không?

Phải biết rằng con gái ông hiện đang ở trong bóng tối, có thể tránh được đám người bên kia.

Nếu bị tìm thấy, tung tích sẽ bị bại lộ ngay lập tức." Nghe vậy, Trần Bì vừa phấn khích, rồi lại thất vọng, tâm trạng dao động như thác đổ, chênh lệch quá lớn.

Chương 172

Hồi lâu sau, Trần Bì mới phẫn hận nói: "Tại sao không thả con gái tôi ra?

Đã như vậy, chúng cũng đừng hòng sống yên ổn." Ông ta ngẩng đầu, cầu cứu: "Quỷ Gia, tôi biết ngài thần thông quảng đại, xin ngài giúp tôi một cách, tôi chỉ có một đứa con gái này thôi." Nhìn Trần Bì, Chương Khải Minh nhíu mày nói: "Không phải tôi không giúp, ông cũng nên biết chuyện gì đã xảy ra trong ngôi mộ dưới đáy biển năm đó." "Con gái ông cũng đã uống loại đan dược trường sinh không hoàn chỉnh đó, ông nên hiểu rõ thứ đó." "Nơi con gái ông đang ở hiện tại có thể kìm hãm quá trình biến đổi.

Nếu tôi cứu người ra, có lẽ không bao lâu nữa cô ấy sẽ biến thành Cấm bà." Vừa nghe những lời này, sắc mặt Trần Bì biến đổi.

Đương nhiên ông ta biết sự lợi hại của loại đan dược đó, dù sao trong Cửu Môn cũng có người đã dùng, trong đó có cả ông ta, nếu không đã sớm về với đất rồi.

Nhưng viên đan dược ông ta dùng có chút khác biệt so với của Trần Văn Cẩm, tốt hơn một chút, mặc dù cuối cùng cũng sẽ biến thành quái vật.

Loại đan dược ông ta dùng không cần kìm hãm biến đổi, nhiều nhất chỉ có tác dụng trong hai mươi năm, thuộc loại thuốc đặc hiệu.

Trần Bì suy nghĩ một lát, rồi nói: "Quỷ Gia, ân tình này của tôi xin giữ lại trước, tôi cần về chuẩn bị một số việc." "Đợi tôi sắp xếp xong một vài chuyện, tôi sẽ lại tìm ngài." Nhìn bóng lưng rời đi của Trần Bì, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Trần Bì tuy sát tính nặng, nhưng đối với con gái mình thì thật

không có gì để nói.

Lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn, Chương Khải Minh gõ cửa phòng Tiểu Ca.

Sau khi vào trong, Chương Khải Minh ném thẳng chiếc nhẫn cho cậu ta, nói: "Đeo vào đi, sau này không được làm mất nữa." Đợi cậu ta đeo vào, hai người cụng tay, hai chiếc nhẫn phát ra âm thanh vui tai.

Lấy cuốn sổ tay ra đưa cho cậu ta, Chương Khải Minh nói: "Cầm lấy xem đi, cậu nhờ tôi giữ hộ đấy." "Nhưng xem xong phải trả lại cho tôi, đó là của năm đó." Không làm phiền Tiểu Ca đang tìm lại ký ức, Chương Khải Minh quay về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, lúc ăn cơm, Tiểu Ca đưa lại cuốn sổ tay.

Sau đó nói: "Quỷ Gia, cảm ơn.

Tôi đã có chút ấn tượng rồi, nhưng cần phải đi lại một lần nữa qua các ngôi mộ cổ, nếu không sẽ không nhớ được thông tin cụ thể." Cất cuốn sổ, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, không cần khách sáo, đều là người cùng tộc, tộc trưởng." "Hơn nữa, chúng ta không phải là bạn bè sao?

Giữa bạn bè, chút chuyện nhỏ này không cần phải cảm ơn." Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Tiểu Ca nở một nụ cười, có chút cứng ngắc, có lẽ đã quên mất cách cười rồi.

Ăn cơm xong, Chương Khải Minh đang định dẫn hai người ra ngoài chơi thì bị Ngô Tam Tỉnh chặn lại ở cửa khách sạn.

Nhìn Ngô Tam Tỉnh có vẻ vội vàng, Chương Khải Minh cười nói: "Sao thế?

Vội vàng như vậy, xảy ra chuyện gì à?" Ngô Tam Tỉnh nhìn xung quanh, hạ giọng hỏi: "Quỷ Gia, tôi hỏi ngài một chuyện, ở đây có chút không tiện." Nhìn những người đi đường xung quanh, Chương Khải

Minh gật đầu, sau đó mọi người quay trở lại phòng khách sạn.

Sau khi ngồi xuống, Ngô Tam Tỉnh vội vàng hỏi: "Quỷ Gia, năm đó cha tôi có giao Chiến Quốc bạch thư cho ngài không?" Không ngờ lại để cậu ta phát hiện ra, thế là Chương Khải Minh cười nói: "Không sai, ban đầu nó ở trong tay tôi." "Nhưng sau đó Cẩu gia vì muốn rèn luyện cậu, nên đã để Cầu Đức Khảo cướp đi.

Thực ra đó là bản sao, do tôi đưa cho ông ấy." Vẻ mặt Ngô Tam Tỉnh có chút ngây ngẩn, sau đó cười khổ nói: "Quỷ Gia, ngài và cha tôi thật biết đùa, vậy mà lừa tôi lâu như vậy." Chương Khải Minh vội lắc đầu, đổ tội: "Lời này không thể nói bừa được đâu nhé, đều là ý của Cẩu gia cả." Hồi lâu sau, Ngô Tam Tỉnh nói: "Quỷ Gia, gần đây tôi lại có được một phần Chiến Quốc bạch thư, trên đó ghi lại thông tin về một ngôi mộ cổ." "Nhưng thông tin quan trọng lại thiếu một phần, hoàn toàn không có cách nào xác nhận, nên tôi muốn xem bản gốc kia." Chương Khải Minh gật đầu, xem ra đã bắt đầu rồi, không ngờ tốc độ của Ngô Tam Tỉnh khá nhanh, mấy ngày đã giải mã được.

Thế là hắn cười nói: "Chuyện này đừng hỏi tôi, Chiến Quốc bạch thư tôi đã sớm trả lại rồi." "Nếu muốn xem, cậu có thể về hỏi mẹ cậu, tôi tin bà ấy sẽ biết một vài chuyện." Nghe vậy, hắn trực tiếp ngây người ra, sau đó mới bừng tỉnh ngộ, đúng vậy, chắc chắn đã bị mẹ cất giấu rồi.

Đợi Ngô Tam Tỉnh vội vã rời đi, Chương Khải Minh cười nói: "Xem ra, bánh xe vận mệnh cuối cùng cũng bắt đầu chuyển động rồi." Giải quyết xong chuyện của Ngô Tam Tỉnh, Chương Khải Minh chuẩn bị lại lên đường, nếu không đợi đến lúc về, e là không còn thời gian nữa.

Nhưng ai mà ngờ, vừa bước ra khỏi cửa, lại gặp Ngô Thiên Chân đang vội vàng chạy tới.

Hai chú cháu này bàn bạc với nhau rồi à?

Chia ca làm việc sao?

Từng người một à?

Nhìn Ngô Thiên Chân đang vội vã chạy đến trước mặt, Chương Khải Minh hỏi: "Sao thế?

Tìm chú Ba cậu à?

Ông ấy vừa mới rời khỏi đây." Không ngờ Ngô Thiên Chân lại có chút ngượng ngùng nói: "Quỷ Gia, lần này tôi có việc muốn tìm ngài, ngài xem..." Không ngờ Ngô Thiên Chân lại không phải tìm chú Ba, Chương Khải Minh hiểu ra, cũng không từ chối.

Thế là anh nói: "Được thôi, vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, vừa hay tôi cũng muốn ra ngoài đi dạo." 93.

Nghe vậy, Ngô Thiên Chân vui vẻ gật đầu, sau đó đi theo phía sau, vừa hay hôm nay để cậu ta làm hướng dẫn viên.

Lúc nghỉ ngơi, Chương Khải Minh cười nói: "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?

Để tôi xem có giúp được không?" Cậu ta nhìn xung quanh, rồi nói: "Quỷ Gia, gần đây chú Ba tôi có thể sắp đi trộm mộ, tôi cũng muốn đi theo để mở mang tầm mắt." "Cho nên tôi muốn nhờ ngài nói giúp với chú Ba tôi, nếu không chú ấy sẽ không dẫn tôi đi." Nghe chuyện này, Chương Khải Minh gật đầu, rồi nói: "Cậu có biết trộm mộ cụ thể là như thế nào không?

Trước đây có tiếp xúc qua chưa?" Ngô Thiên Chân tinh thần phấn chấn, sau đó thao thao bất tuyệt với Chương Khải Minh, vừa nghe đã biết là những câu chuyện nghe kể lại, không có chút giá trị thực tế nào.

Chương Khải Minh phẩy tay, ngắt lời cậu ta, cười nói: "Không phải tôi không giúp, mà cậu nhìn nhận việc trộm mộ quá đơn giản rồi." "Cứ như vậy mà vào mộ, sẽ hại người hại mình.

Nhớ kỹ, người trộm mộ không có ai là người lương thiện từ trong tâm, lúc gặp chuyện, có thể sẽ dùng mạng người khác để kéo dài thời gian." "Với tính cách của cậu bây giờ, nếu vào mộ, chắc chắn sẽ không thể chấp nhận được những chuyện xảy ra bên trong." Vẻ mặt Ngô Thiên Chân tràn đầy thất vọng, không ngờ lại nghe được câu trả lời như vậy, lần này có lẽ lại không đi được rồi.

Nhưng, những lời tiếp theo của Chương Khải Minh lại khiến cậu ta tràn đầy hy vọng, chỉ nghe Chương Khải Minh nói: "Nhưng mà, cậu có thể trực tiếp hỏi ý chú Ba cậu xem, dù sao cũng đã lớn thế này rồi, chuyện của Ngô gia cũng nên tham gia một chút, biết đâu ông ấy sẽ đồng ý." Nhìn bóng dáng rời đi của Ngô Thiên Chân, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, để cậu ta xuống mộ như vậy, sẽ xảy ra rất nhiều rắc rối phải không?

Sao ngài lại..." Chương Khải Minh cười nói: "Thiên Đồng, có một số chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài, phải nghĩ đến một khả năng khác." "Ngô Thiên Chân này rất đặc biệt, thứ tôi cần không phải là con người này, mà có lẽ là ý thức tiềm ẩn của cậu ta thì sao?" Rốt cuộc Ngô Thiên Chân hiện tại là ai?

Tề Vũ?

Hay là Ngô Thiên Chân bị Tề Vũ ảnh hưởng?

Lắc đầu, có một số chuyện sau này sẽ biết, còn bây giờ, vui vẻ đi chơi là quan trọng nhất.

Lần này không được mấy ngày, hai chú cháu Ngô Tam Tỉnh lại đến bái kiến.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Ngô Tam Tỉnh nói: “Quỷ Gia, lần này tôi chuẩn bị mời ngài và Trương tiểu ca cùng hành động.” “Toàn bộ thông tin về ngôi mộ đó tôi đã giải mã xong, giờ chỉ thiếu người thôi, ngài thấy thế nào?” Trương tiểu ca?

Gọi như vậy cũng tốt, sẽ khiến những người kia không đoán ra được thân phận thật của Tiểu Ca, có thể gây nhiễu loạn một thời gian.

Nghe lời mời của Ngô Tam Tỉnh, Chương Khải Minh đồng ý ngay.

Mục đích lần này chẳng phải là đến Lộc Vương Cung sao?

Chương Khải Minh gật đầu: “Được thôi, chuẩn bị công cụ đi, xong xuôi là chúng ta có thể xuất phát ngay.” Vừa nói, Chương Khải Minh lại nhìn sang Ngô Thiên Chân bên cạnh, cười: “Sao nào, lần này chuẩn bị cho Ngô Thiên Chân đi theo rồi à?” Nhìn Ngô Thiên Chân nở nụ cười, Ngô Tam Tỉnh nói: “Vâng ạ, chuẩn bị dẫn nó đi mở mang tầm mắt, đến lúc đó xin Quỷ Gia chiếu cố nhiều hơn.” Tiễn hai người Ngô Tam Tỉnh đi, Chương Khải Minh quay sang dặn dò Thiên Đồng: “Thiên Đồng, đi tìm người của chúng ta chuẩn bị một ít vũ khí, bảo họ gửi đến địa điểm của chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ nhận.” Nhìn bóng dáng rời đi của Thiên Đồng, Chương Khải Minh lại nói với Tiểu Ca: “Sau này tôi cũng sẽ gọi cậu là Trương tiểu ca, thân phận của cậu bây giờ không thể bại lộ, đám người kia đang theo dõi trong bóng tối đấy.” Tiểu Ca gật đầu: “Được thôi, tên chỉ là một danh xưng, gọi thế nào cũng được.” Nói xong, cậu ta do dự một chút, rồi lại hỏi: “Tại sao lại đồng ý lời đề nghị của Ngô Tam Tỉnh?

Ngôi mộ này...” Nghe câu hỏi của cậu ta, Chương Khải Minh ngẩn người, sau đó mới hiểu ra.

Chương 173

Lần này vì có mình tham gia, nên Tiểu Ca không có giao ước với Ngô Tam Tỉnh.

Bây giờ ký ức chưa khôi phục, cậu ta hoàn toàn không biết chuyện Lộc Vương Cung.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Không phải cậu muốn tìm lại ký ức sao?

Ngôi mộ lần này hẳn sẽ giúp ích cho cậu." Nghe vậy, cậu ta gật đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, có lẽ đang hồi tưởng.

Sau mấy ngày chuẩn bị, cuối cùng mọi người cũng xuất phát, tiến về phía Lộc Vương Cung.

Nhân lực cho chuyến đi lần này, ngoài đám người Chương Khải Minh, còn có Đại Khuê và Phan Tử, đều là thuộc hạ đắc lực của Ngô Tam Tỉnh.

Sau ba ngày dài trèo đèo lội suối, mọi người đến một thị trấn nhỏ, đoạn đường còn lại không thể đi xe được nữa, mọi người chỉ có thể đi bộ.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, mọi người lên đường đến đích, Ngô Tam Tỉnh dẫn đường phía trước.

Nửa đường khá may mắn, gặp được một lão nông đang đánh xe bò, mọi người được đi nhờ một đoạn, tiết kiệm được không ít thời gian.

Trên đường, Ngô Tam Tỉnh hỏi lão nông: "Thôn kia... xem xem." Lão nông nhìn mọi người, cười nói: "Xem xem à?

Được, đi xem đi, lát nữa tôi đưa các vị đến bến đò." "Bây giờ đường trong núi bị tắc rồi, chỉ có thể đi từ bến đò thôi, các vị có thể đến đó xem." Chương Khải Minh nhìn phong cảnh xung quanh, tai nghe hai người nói chuyện, lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Lần này có lẽ sẽ gặp được nữ tống tử kia, không biết có thể dùng《Khống Thi Thuật》 được không, đó sẽ là một trợ lực lớn.

Đến bến đò, mọi người cảm ơn lão nông, sau đó đi vào căn nhà gỗ bên cạnh.

Những chuyện sau đó đều do Ngô Tam Tỉnh giao thiệp, Chương Khải Minh không thích những thứ này.

Nhìn con chó vàng ở không xa, Chương Khải Minh cười nói: "Thiên Đồng, nhìn ra gì không?" Thiên Đồng cẩn thận quan sát, sau đó lộ ra vẻ mặt chán ghét, nói: "Quỷ Gia, con chó này ăn thi thể mà lớn, có chút kỳ quái." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, xem ra mấy năm nay Thiên Đồng thật sự đã có thể một mình đảm đương công việc, sớm đã có thể ra ngoài làm việc rồi.

Đáng tiếc, thằng nhóc này cũng là một kẻ không cầu tiến, cứ nhất quyết phải đi theo bên cạnh mình, có chút chậm trễ cho nó.

Trong lòng đang suy nghĩ, thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc chiếc bè tre mà mọi người cần để qua sông đã được kéo đến, trên đó có một người chèo thuyền.

Mặc dù biết hai người này không có ý tốt, nhưng Chương Khải Minh không hề hoảng sợ, nghệ cao gan lớn mà.

Theo dòng nước chảy, chiếc bè tre từ từ lách qua sườn núi phía trước, đến một sườn núi khác.

Nhìn hang núi phía trước, người chèo thuyền nói: "Lát nữa mọi người cúi thấp người xuống, tránh bị va vào đầu, bên trong rất thấp."

Nhìn cửa hang do người đào, Ngô Tam Tỉnh nói: "Quỷ Gia, ngài xem có phải là đạo động thời cổ không?" "Nhìn những vết tích xung quanh, rất nhiều đều là do công cụ chúng ta thường dùng để lại, lẽ nào bên trong đã bị dọn dẹp một lần rồi?" Chương Khải Minh cười nói: "Bây giờ suy nghĩ những chuyện này không có ý nghĩa gì cả, vào trong rồi nói sau." "Chúng ta đến một ngôi mộ đã bị đào qua rồi, thu hoạch chắc cũng không tồi, dù sao niên đại khác nhau, giá trị minh khí cũng khác." Từ từ, mọi người tiến vào hang động, lúc đầu lối đi rất thấp, nhưng sau đó dần dần có thể đứng thẳng lưng.

Có sự trợ giúp của 《Dạ Nhãn》, Chương Khải Minh có thể dễ dàng nhìn rõ mọi thứ bên trong hang động, không có chút bất tiện nào.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng có người nhảy xuống nước sau lưng, chắc là hai người kia đã bắt đầu hành động.

Nhưng Chương Khải Minh không ngăn cản, cũng không lên tiếng báo cho những người bên cạnh, chỉ lặng lẽ nhìn mặt nước.

Vừa rồi anh phát hiện có thứ gì đó đang bơi lội bên dưới, hoàn toàn không có thời gian để ý đến hai người chèo thuyền.

Nhìn những bóng đen lướt đi nhanh chóng, Chương Khải Minh có chút kỳ lạ, những bóng đen này hẳn là thi biệt, nhưng tại sao trông chúng hoảng loạn như vậy?

Lẽ nào dưới nước có thứ gì đó có thể đối phó được chúng sao?

Chắc là không thể, dù sao thì kiến nhiều cũng cắn chết voi mà.

Đột nhiên, bên tai Chương Khải Minh vang lên tiếng hét kinh ngạc của Đại Khuê: "Tam gia, hai người phía sau không thấy đâu nữa rồi." Nhìn mọi người có chút hoảng loạn, Chương Khải Minh lắc đầu, đợi họ cãi nhau vài câu, anh mới nói: "Được rồi, không cần quan tâm nữa, xem thứ dưới nước kìa." 94.

Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc, đồng loạt chạy đến mép bè tre nhìn xuống nước, đáng tiếc thị lực của họ quá kém, không nhìn thấy bóng dáng của thi biệt đang bơi. 95.

“U~~u~~” một âm thanh có chút thê lương vang lên, giống như tiếng nhạc cụ, âm thanh đầy u oán.

Nhưng cùng với âm thanh này, sau lưng mọi người đột nhiên lại vang lên một tiếng chuông quỷ dị, rất đột ngột.

Nghe tiếng chuông ngày càng gần, mọi người đã có thể nhìn thấy bóng dáng của thi biệt trong nước, một đàn lớn trông rất đáng sợ.

Đột nhiên, Chương Khải Minh phát hiện, những người bên cạnh mình ai nấy đều có vẻ mặt hoảng hốt, chắc là đã rơi vào ảo giác.

Anh thì không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy hơi chao đảo một chút.

Tiểu Ca bên cạnh có vẻ mặt hơi mờ mịt, nhưng cũng chỉ kéo dài trong chốc lát rồi tỉnh táo lại.

Nhìn phản ứng của những người khác, cậu ta trực tiếp làm chiếc thuyền chao đảo, may mà Chương Khải Minh phản ứng nhanh, trực tiếp nắm lấy Thiên Đồng nhảy lên chiếc bè tre phía sau.

Tiểu Ca thật là bốc đồng, làm lật cả thuyền.

Nhìn Thiên Đồng bên cạnh còn đang mơ màng, Chương Khải Minh lấy ra nút bịt tai, trực tiếp giúp cậu ta bịt lại, sau đó lấy bình nước ra, gọi cậu ta tỉnh lại.

Thấy Thiên Đồng đã hồi phục, Chương Khải Minh quay người nhìn những người dưới nước, lúc này họ đang bị thi biệt bao vây tấn công.

Thấy vậy, Chương Khải Minh ra hiệu cho Thiên Đồng, sau đó lấy

ra khẩu súng trường đã cất giữ, bắt đầu bắn vào đám thi biệt dưới nước.

Có hai người yểm trợ, những người dưới nước đã an toàn thoát khỏi cuộc chiến với thi biệt, bơi về phía bè tre.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều đã lên bè, cùng nhau xử lý vết thương, không ít người bị cắn.

Cứu được mọi người, Chương Khải Minh tập trung chú ý ra phía sau.

Đám thi biệt này tuy trông đáng sợ, nhưng lại không tấn công hết sức.

Giống như đang trên đường chạy trốn gặp phải thức ăn, cắn một chút rồi phần lớn lại tiếp tục bỏ chạy.

Chương Khải Minh nhíu mày, rốt cuộc là thứ gì có thể khiến đám thi biệt này sợ hãi đến vậy, hoàn toàn không dám đối mặt?

Chương 174

Chiếc bè thuận theo dòng nước từ từ trôi về phía trước, nhưng mặt nước phía sau không còn yên tĩnh nữa, đồng thời tiếng "u u~" lúc nãy lại vang lên.

Mọi người đều im lặng, cẩn thận nhìn về phía sau, ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn những gợn sóng đột nhiên xuất hiện trên mặt nước, Chương Khải Minh nhíu chặt mày, chăm chú quan sát mặt nước.

Đột nhiên, anh nhìn thấy một bóng đen dài đang bơi dưới mặt nước, cảm giác như chiếc bè của mọi người cũng bị ảnh hưởng, tốc độ đều nhanh hơn rất nhiều.

Yên tĩnh một lúc, Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Quỷ Gia, rốt cuộc đó là thứ gì vậy?

Thân hình to lớn, trông như đang đuổi theo đám thi biệt phía trước." Chương Khải Minh lắc đầu: "Nhìn không rõ, nhưng tôi thấy nó giống như một con mãng xà khổng lồ, nhưng một đàn thi biệt lớn như vậy không lý nào lại sợ hãi chứ?" Mọi người đều suy nghĩ, nhưng không có câu trả lời cụ thể.

Lúc này, chiếc bè của mọi người không thể quay lại được nữa, chỉ có thể cứng rắn tiếp tục đi về phía trước.

Theo thời gian trôi qua, mọi người ra khỏi con đường hẹp, đến một dòng nước rộng hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, cảnh đẹp không kéo dài bao lâu, mọi người nhìn thấy mặt nước phía trước sôi sục, giống như nước đang sôi.

Nhìn máu loang ra từ từ, mọi người biết, thi biệt và mãng xà

khổng lồ lúc nãy đang chiến đấu.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, chiếc bè của mọi người sẽ nhanh chóng bị dư chấn của cuộc chiến phá hủy, hoàn toàn không có khả năng nào khác.

Thế là, mọi người bắt đầu chèo bè, hướng về bờ bên cạnh, trước tiên tránh đi rồi tính sau.

Một khi chiến đấu xảy ra dưới nước, thực lực của mọi người hoàn toàn không thể phát huy được.

Kéo bè lên bờ, lặng lẽ nhìn mặt nước đang sôi sục, cũng không biết cuộc chiến này sẽ kéo dài bao lâu.

Trong lúc mọi người đang xem kịch, đột nhiên Ngô Thiên Chân nói: "Quỷ Gia, chú Ba, mọi người có phát hiện không, mặt nước sôi sục hình như đang di chuyển về phía chúng ta." Nghe cậu ta nhắc nhở, mọi người nhìn kỹ lại, đúng là như vậy.

Nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ không bao lâu nữa chiến trường sẽ chuyển đến vị trí của mọi người.

Nhưng bây giờ mọi người muốn trốn tránh cũng không có cơ hội nữa, đường lui đã bị chặn lại, Chương Khải Minh đã nhìn thấy bóng dáng của thi biệt đang hoạt động.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng hoảng loạn, tất cả mọi người lấy vũ khí ra, trận chiến này chắc là không thể tránh khỏi." Nghe vậy, mọi người vẻ mặt khó coi lấy vũ khí ra.

Đã không thể tránh được, vậy thì chỉ có thể nghênh chiến.

Rất nhanh, chiến trường đã đến mặt nước trước mặt mọi người, hai bên chiến đấu mọi người cũng đã nhìn thấy rõ.

Một bên là đàn thi biệt số lượng khổng lồ, bên còn lại là một con

mãng xà khổng lồ, màu sắc đen kịt, trông không bình thường.

Cuộc chiến của hai bên lúc này đã bước vào giai đoạn gay cấn, như kẻ thù không đội trời chung.

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh vẻ mặt khó coi, giọng nói khàn khàn: "Quỷ Gia, con mãng xà khổng lồ đó hình như là thi mãng, không phải sinh vật bình thường." Nghe lời của Ngô Tam Tỉnh, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát con mãng xà khổng lồ, quả nhiên chỗ bị thương không hề có chút máu nào chảy ra.

Con mãng xà khổng lồ này, lại giống như tống tử, cũng là một con quái vật được hình thành sau khi chết đi và bị thi biến.

Chẳng trách đàn thi biệt lại bỏ chạy, bây giờ thịt của thi mãng bị nuốt chửng cũng không hề có chút sợ hãi nào, phòng ngự của nó quá cao.

Thi biệt dù sao cũng là sinh vật sống, chưa biến thành thi thể, có bản năng sinh vật, nên mới sợ hãi.

Chương Khải Minh hiểu ra, nói: "Lập tức nổ súng, bây giờ có thể gây ra một chút tổn thương cho nó là một chút." "Nếu không một lát nữa nó thật sự lên bờ, chúng ta sẽ khó giải quyết lắm, không chỉ phải đối phó với thi biệt, mà còn phải đối phó với thi mãng." Nghe vậy, tất cả mọi người đều bóp cò, đương nhiên súng trường của đám người Ngô Tam Tỉnh cũng là do Chương Khải Minh cung cấp.

Tiếng súng dữ dội vang lên, những viên đạn vàng óng trực tiếp bắn về phía mặt nước sôi sục, bất kể là bên nào cũng đều nằm trong phạm vi tấn công.

Nhìn cuộc chiến bùng nổ, Chương Khải Minh mặc dù có thể cùng Tiểu Ca trực tiếp rạch máu, xua đuổi cả hai bên.

Nhưng đó không phải là kế lâu dài, đoạn đường phía sau còn dài,

một khi máu chảy ra quá nhiều mà mọi người vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, vậy thì xong đời.

Trước tiên cứ xem xét, có thể giết chết cả hai không.

Trong trường hợp thực sự không còn cách nào khác, mới tính đến chuyện dùng máu.

Vừa nổ súng vừa lùi lại, từ từ mọi người đã dựa vào vách đá, không còn đường lui nữa, một số thi biệt đã lên bờ.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết không thể đợi thêm được nữa, thế là anh nói: "Nhắm chuẩn mà tấn công, lát nữa tôi sẽ đi thử sức với thi mãng." Giọng nói vừa dứt, con thi mãng khổng lồ đã đuổi lên bờ, thân thể to lớn không có chút sinh khí nào, tỏa ra âm khí nồng nặc.

Cảm nhận được cái lạnh đột ngột, Chương Khải Minh không những không thất vọng, ngược lại còn có chút vui mừng.

Bây giờ xem ra, thi mãng hẳn là không có chút thần trí nào, như vậy sẽ dễ đối phó hơn nhiều, chỉ sợ nó có trí tuệ thì mới thảm.

Lấy ra thanh Hình Đao, từ từ bôi máu của mình lên, cùng với khí tức của máu lan ra, mọi người thấy dù là thi biệt hay thi mãng, dường như đều dừng lại.

Xem ra hiệu quả của máu không tồi, một khi không thể giết chết những thứ này, dùng máu để mở đường cũng có thể rời đi.

Chuẩn bị xong, Chương Khải Minh trực tiếp lao về phía con thi mãng đang chiến đấu, một cú nhảy đã đến bên cạnh đầu của thi mãng.

Thanh Hình Đao trong tay, trong nháy mắt chém ra, hơn mười đạo đao quang liên tục lóe lên, hoàn toàn không nhìn rõ được vết tích cụ thể.

Sau đó thấy trên người thi mãng trực tiếp xuất hiện một vết

thương khổng lồ, thịt ở gần cổ bị rách toạc, để lộ ra xương trắng bên trong.

Chịu tổn thương như vậy, thi mãng dường như không có cảm giác gì, vẫn tiếp tục tấn công dữ dội đàn thi biệt, cũng không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Nhìn thi mãng tấn công, Chương Khải Minh biết nếu cứ tiếp tục như vậy, hoàn toàn không có cơ hội trực tiếp tấn công đầu của thi mãng.

Đột nhiên, anh thấy, những con thi biệt bên cạnh không tấn công mình, mà từ từ vòng qua, trực tiếp bò lên người thi mãng.

Từng con thi biệt cứ thế theo vết thương mà anh chém ra tiến vào bên trong cơ thể, điều này khiến Chương Khải Minh mắt sáng lên.

Đây cũng là một cách, anh không tin sau khi toàn bộ thịt của thi mãng biến mất, nó còn có thể hành động được sao?

Bây giờ thi biệt chỉ thiếu một cơ hội, lớp phòng ngự bên ngoài chúng không thể công phá, nhưng một khi đã vào được bên trong cơ thể, thì chưa chắc.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh không còn theo đuổi việc gây sát thương cho thi mãng nữa, mà hết lần này đến lần khác tấn công tạo ra những vết thương khổng lồ, để thi biệt có thể dễ dàng bò vào.

Chương 175

Không biết tự lúc nào, Chương Khải Minh lại phối hợp với đám thi biệt, rất nhanh Chương Khải Minh đã tạo ra vô số vết thương trên người thi mãng.

Những vết thương đó bây giờ có thi biệt không ngừng bò vào, tin rằng không lâu nữa thi mãng sẽ biến thành một bộ xương.

Thu lại vũ khí trong tay, Chương Khải Minh đi về phía mọi người đang tấn công, sau đó nói: "Được rồi, đừng tấn công nữa, đám thi biệt này hình như không có ý định tấn công chúng ta." Nghe Chương Khải Minh nhắc nhở, mọi người ngừng tấn công.

Quả nhiên tiếng súng vừa dứt không bao lâu, những con thi biệt vừa định tấn công đã trực tiếp đổi hướng, chui vào trong vết thương của thi mãng.

Theo thời gian trôi qua, các đòn tấn công của thi mãng ngày càng yếu đi, sát thương gây ra cho thi biệt cũng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng, thi mãng không còn cách nào di chuyển cơ thể, chỉ còn lại cái đầu đang điên cuồng cắn loạn xạ. 96.

Đột nhiên, những con thi biệt trong cơ thể thi mãng đều ùa ra, lớp da vừa căng tròn trực tiếp xẹp xuống, toàn bộ thịt trên cơ thể vậy mà đều bị thi biệt nuốt chửng sạch sẽ.

Nhìn cảnh tượng kinh hoàng này, mặc dù mọi người đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị dọa cho một phen, chủ yếu là động tác của thi biệt quá nhanh.

Cái đầu còn lại của thi mãng cũng không còn làm mưa làm gió được nữa, nhanh chóng chết dưới sự vây công của thi biệt, bị chúng

gặm nhấm sạch sẽ.

Nhìn thấy thi biệt đã giải quyết xong thi mãng nhưng không rời đi, mà lại quay đầu về phía mọi người, ai nấy đều bắt đầu cảnh giác.

Bầu không khí căng thẳng không kéo dài bao lâu, đám thi biệt này từ từ lùi xuống nước, cho đến khi tất cả đều biến mất.

Điều này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, đối mặt với một đàn thi biệt lớn như vậy, thật sự rất áp lực.

Lỡ như có một sơ suất, trong nháy mắt người sẽ không còn, chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu.

Nhưng Chương Khải Minh lại cảm thấy có gì đó không ổn, hành động của đám thi biệt này có vẻ quá quy củ, giống như có một người chỉ huy thống nhất vậy.

Nhưng anh cũng đã quan sát xung quanh, hoàn toàn không có chút phát hiện nào, giống như thi biệt tự hành động vậy.

Giữ chuyện này trong lòng, anh từ từ đến bên cạnh thi thể của thi mãng, cẩn thận xem xét, ngoài da và bộ xương, không còn lại gì cả, còn về nguyên nhân hình thành của thi mãng, đương nhiên cũng không phát hiện ra.

Đột nhiên, giọng nói của Thiên Đồng vang lên: "Quỷ Gia, ngài xem, tiếng u u lúc nãy, hình như là do thứ này phát ra." Nghe vậy, Chương Khải Minh tò mò đi tới, nhìn kỹ, trong tay Thiên Đồng đang cầm một chiếc mai rùa màu xanh sẫm, mỗi lần lắc đều có tiếng u u vang lên.

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh nhìn thấy, vui mừng nói: "Quỷ Gia, có thể cho tôi xem được không?

Thứ này tôi hình như biết." Thấy Chương Khải Minh gật đầu đồng ý, Thiên Đồng đưa vật đó cho Ngô Tam Tỉnh, anh ta cẩn thận

xem xét.

Sau đó kích động nói: "Quỷ Gia, quả nhiên tôi không đoán sai, đây là mai rùa mà các đạo sĩ thích dùng nhất để bói quẻ, là đồ tốt đấy, không biết sao lại bị thi mãng lấy được?" Mai rùa, loại dùng để bói quẻ ư?

Thế là Chương Khải Minh nói: "Thứ này hiếm lắm sao?

Thấy cậu kích động thế." Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Quỷ Gia, giá trị bản thân của nó là một chuyện, quan trọng là sự truyền thừa của nó." "Bất kể là truyền nhân của phái nào, bên trong mai rùa sử dụng đều sẽ có ký hiệu đặc trưng, một khi tìm ra được điều này, giá sau này có thể là trên trời đấy." Thì ra là vậy, đây là một thu hoạch không tồi, thu trước đã, chuẩn bị xuất phát thôi.

Đặt bè tre xuống nước, mọi người lại tiếp tục lên đường, nhưng lần này ai nấy đều cẩn thận hơn rất nhiều.

Chiếc bè tre từ từ lướt trên mặt nước, đột nhiên phía trước xuất hiện một khúc quanh, một mùi hôi thối từ từ bay tới.

Ngô Tam Tỉnh vội vàng nghiêm túc nói: "Tất cả mọi người cẩn thận, phía trước chắc có không ít thi thể, kiểm soát tốc độ bè tre." Thuộc hạ Đại Khuê và Phan Tử vội vàng lấy công cụ chống thuyền ra, từ từ giảm tốc độ xuống.

Khi chiếc bè vừa qua khỏi khúc quanh, mọi người tiến vào một hang động rộng rãi hơn, mùi hôi bên trong càng nồng nặc hơn.

Chương Khải Minh nhìn những thi thể chất đống trên mặt nước trong bóng tối, cảm giác như đang đi vào một hiện trường thảm sát.

Cùng với việc bè tre đến gần, mọi người cũng phát hiện ra bãi xác phía trước, qua ánh sáng của đèn pin nhìn sang, ai nấy đều kinh hãi.

Trong đó, Ngô Thiên Chân chưa từng thấy cảnh tượng như vậy,

kinh hãi nói: “Chú Ba?

Tại sao ở đây lại có nhiều thi thể như vậy?” “Trông chúng có vẻ không bị thối rữa, mùi hơi hôi, lẽ nào đều là những người mới chết gần đây sao?” Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Những thi thể này chắc đều là công nhân khai quật năm đó, nhìn quần áo là biết.” “Còn về việc thi thể không bị thối rữa, một là vì thi khí ở đây quá nặng, hai là vì nhiệt độ ở đây thấp, cho nên những thi thể này trông có vẻ được bảo quản tốt, nhưng bên trong chắc cũng đã thối rữa hết rồi.” Vừa nói, anh ta vừa quay đầu nhìn Chương Khải Minh: “Quỷ Gia, đàn thi biệt chúng ta vừa thấy, xem ra là bị người ta nuôi ở đây phải không?” Chương Khải Minh cẩn thận quan sát xem trong nước có động tĩnh gì không, nghe vậy, thuận miệng đáp: “Ừ, dùng để ngăn cản những kẻ trộm mộ?” Hồi lâu sau, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện một thi thể trong số đó có chút kỳ lạ, liền nói: “Cho bè lại gần thi thể một chút.” Mặc dù không hiểu nguyên nhân, nhưng Đại Khuê và Phan Tử không dám đắc tội Chương Khải Minh, vội vàng chống bè lại gần một chút.

Đến gần rồi, Chương Khải Minh cuối cùng cũng nhìn rõ thi thể đó, nói: “Xem ra người chèo thuyền chết ở đây, xem thử xem.” Mọi người nhìn kỹ, thì ra đó là một thi thể chỉ còn lại nửa thân trên, chính là người chèo thuyền mất tích lúc trước.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, hung hăng nói: “Đáng đời, xem bộ dạng lúc trước của hắn cũng không giống người tốt.” “Biết đâu chuyện giết người cướp của đã làm không ít, lần này coi như gặp báo ứng rồi.” Không phát hiện điều gì bất thường, Chương Khải Minh nhìn xung quanh, tiếp tục nói: “Chúng ta đi ra ngoài thôi, đừng chạm vào thi thể.” “Những thi thể này rất nhiều chỉ còn lại một lớp vỏ bên ngoài, nếu chạm vào có thể sẽ khiến khí thối bên trong phát nổ, rất nguy hiểm.”

Nghe Trương Khải Minh nhắc nhở, hai người Đại Khuê và Phan Tử càng cẩn thận hơn khi chống thuyền, tránh thật xa cái xác đó.

Từ từ, phía trước xuất hiện ngày càng nhiều thi thể, tốc độ của mọi người cũng từ từ giảm xuống, cuối cùng chỉ có thể dựa vào sức đẩy của dòng nước để từ từ tiến về phía trước.

Đi qua khu vực tập trung thi thể khổng lồ này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều lau mồ hôi trên trán.

Trong lúc mọi người đang mừng vì thoát nạn, Phan Tử hét lên: "Các vị, nhìn bên bờ kìa, có phải là một tống tử không?" Nghe vậy, tất cả mọi người đều giật mình, từ từ quay đầu nhìn về phía tống tử.

Chỉ thấy một nữ tống tử mặc áo trắng, tóc tai bù xù đứng trên một mảnh đất, bên cạnh có một chiếc quan tài pha lê.

Nhìn thấy tống tử này, Tiểu Ca phản ứng rất kích động, vội vàng hét lên: "Đừng nhìn, mau quay đầu đi." Nghe nhắc nhở, những người khác đều nhanh chóng quay đầu lại, hoàn toàn không dám nhìn nữ tống tử nữa.

Nhưng Chương Khải Minh lại không quan tâm, trực tiếp kích hoạt đôi mắt của mình, cẩn thận quan sát tống tử ở xa.

Chỉ thấy trên người nữ tống tử áo trắng tỏa ra khói đen nồng nặc, âm khí trên người rất nặng, thực lực cao cường, không thể xem thường.

Trong lúc Tiểu Ca chuẩn bị rạch máu để uy hiếp tống tử, Chương Khải Minh nắm lấy tay cậu ta, nói: "Đừng động đậy vội." Sau đó lại nói: "Đại Khuê, Phan Tử, hai người dừng bè lại, tôi có chút việc phải làm." Tiểu Ca cảm nhận được chiếc bè đã dừng lại, nghi ngờ hỏi: "Quỷ Gia, ngài muốn làm gì?

Đó không phải là tống tử bình thường đâu." Nghe vậy, Chương

Khải Minh cười nói: “Không sao đâu, tôi muốn qua đó xem thử, cậu cứ đợi ở đây.” Trong lúc nói chuyện, Chương Khải Minh đã nhảy một cái lên bờ, cẩn thận quan sát tống tử trước mặt.

Anh chuẩn bị xem thử tống tử này có thể bị 《Khống Thi Thuật》 thu phục không, nếu có thể, đó sẽ là một trợ lực không nhỏ.

Từ từ đến gần, nhìn tống tử không có chút động tác nào, Chương Khải Minh trực tiếp sử dụng phương pháp kiểm tra trong 《Khống Thi Thuật》...

Chẳng mấy chốc, Chương Khải Minh nhận được thông tin phản hồi, đáng tiếc, tống tử trước mắt tuy lợi hại, nhưng lại không thể thu phục.

Không phải tư chất của nó không đủ tốt, mà là tống tử trước mắt đã bị người khác ra tay, với thực lực hiện tại của Chương Khải Minh, không có cách nào phá giải.

Từ từ đến bên cạnh tống tử, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát một lượt, quả nhiên nhìn thấy điểm đặc biệt, chỉ thấy hai vai và vị trí trán của nó đều bị đóng đinh đồng.

Chương 176

Đây là một loại thủ đoạn trấn thi, cũng là một loại khống thi thuật khác, nhưng chủ nhân của nó chắc đã không còn nữa.

Chẳng trách trong nguyên tác, một tống tử có thực lực mạnh mẽ như vậy, lại chỉ có thể hành động tại chỗ, hoàn toàn không có chút tấn công nào.

Không phải là không thể, mà là không được phép, hoạt động tại chỗ e rằng đã là giới hạn của nó.

Nhìn tống tử một lúc, Chương Khải Minh chậm rãi đi đến gần quan tài pha lê bên cạnh, nhìn vào bên trong.

Vừa nhìn, vẻ mặt Chương Khải Minh tràn đầy quái dị, bên trong là một thi thể đạo sĩ, xem trang phục, có lẽ là một đạo sĩ tu luyện tà thuật. 98.

Như vậy, nữ tống tử này hẳn là do ông ta luyện thành, thực lực năm đó chắc hẳn rất mạnh.

Nhưng những điều này đều không thể thu hút sự chú ý của Chương Khải Minh, kỳ lạ là âm hồn của đạo sĩ cũng ở trong quan tài pha lê, trông như không thể rời đi.

Như vậy, có một chuyện có thể giải thích rõ ràng, trong nguyên tác Ngô Thiên Chân vừa quay đầu lại đã ngất xỉu, có lẽ là thủ đoạn của âm hồn, không có chút quan hệ nào với nữ tống tử.

Sau khi bị máu của Tiểu Ca uy hiếp, âm hồn đó chắc chắn không chạy thoát được, đã bị giải quyết trực tiếp.

Điều này có chút thú vị.

Vốn định thu phục một tống tử, không ngờ tuy không thành công,

nhưng lại giải đáp được một bí ẩn, cũng không tồi.

Quan sát lại một lần nữa, Chương Khải Minh không phát hiện thêm điều gì kỳ lạ, chuẩn bị quay trở lại bè tre.

Còn về tống tử và âm hồn trong quan tài pha lê, Chương Khải Minh không có chút hứng thú nào ra tay.

Những người có thể đến đây cơ bản đều là đạo mộ tặc, hà tất phải giúp đỡ đồng hành?

Không gây thêm rắc rối đã là tốt lắm rồi.

Quay người trực tiếp nhảy lên bè tre, Chương Khải Minh mở miệng nói: "Đi thôi, chỉ cần không quay đầu lại, sẽ không có chuyện gì." "Được rồi, mọi người xuất phát đi." Chiếc bè tiếp tục khởi hành, tất cả mọi người đều quay lưng lại, không dám ngoảnh đầu, ai cũng sợ rước phải phiền phức.

Nhưng, luôn có những chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tay mơ trộm mộ Ngô Thiên Chân không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, đã quay đầu lại.

Nhưng Chương Khải Minh đã sớm có chuẩn bị, làm sao có thể để lại một lỗ hổng như vậy?

Anh còn định giữ lại âm hồn đó để gây họa cho những người đến sau nữa kia.

Thế là vào lúc Ngô Thiên Chân quay đầu, cậu ta không nhìn thấy nữ tống tử áo trắng, mà là một cái tát trời giáng của chú Ba.

Nghe tiếng tát, Chương Khải Minh cảm thấy chắc là rất đau, huống hồ từ góc độ của anh nhìn sang, còn có thể thấy rõ dấu tay trên mặt cậu ta.

Xem ra Ngô Tam Tỉnh thật sự không nương tay, đương nhiên đây

cũng là kiệt tác của Chương Khải Minh.

Nguyên nhân là, sau khi Chương Khải Minh nói xong, anh đã đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, chỉ vào Ngô Thiên Chân đang không ngừng ngo ngoe cái đầu ở phía trước.

Thấy vậy, Ngô Tam Tỉnh làm sao không hiểu ý của Chương Khải Minh, thế là anh ta từ từ di chuyển ra sau lưng Ngô Thiên Chân.

Ngay khoảnh khắc Ngô Thiên Chân quay đầu, bàn tay đã chuẩn bị sẵn sàng trực tiếp vung xuống, "Bốp" một tiếng, vang vọng khắp cả hang động.

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, e là bây giờ mọi người đã cười phá lên, thật sự quá thú vị.

Trải qua một đoạn nhạc đệm nhỏ, cuối cùng mọi người cũng ra khỏi hang động, đến một phía khác của dãy núi, không xa bờ sông là một ngôi làng nhỏ.

Bên tai nghe tiếng mắng chửi của Ngô Tam Tỉnh, cùng với tiếng cầu xin của Ngô Thiên Chân, mọi người vừa cười vừa chèo thuyền về phía bờ.

Cuối cùng, Ngô Thiên Chân cũng được giải thoát, chú Ba bây giờ không có thời gian để tiếp tục dạy dỗ cậu, khiến cậu thở phào nhẹ nhõm.

Đi vào làng, nhìn thấy không khí chết chóc trong làng, mọi người đều có chút kỳ lạ.

Mặc dù nơi đây không có nhiều liên hệ với thế giới bên ngoài, nhưng trong làng cũng không nên có bầu không khí như vậy chứ?

Sau khi hỏi thăm, mọi người mới biết, vì người trưởng bối đức cao vọng trọng nhất trong làng đã qua đời, nên không khí có chút trầm lắng.

Tìm được một nơi để ở lại, bây giờ trời đã tối, hành động vào ngày mai mới là lựa chọn tốt nhất.

Đám người Ngô Tam Tỉnh ra ngoài hỏi thăm tin tức, Chương Khải Minh không có hứng thú, đi dạo một lúc trong làng.

Không lâu sau Tiểu Ca tìm đến, xem ra có chuyện muốn hỏi, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Quả nhiên, sau khi đến bên cạnh, cậu ta nói: "Quỷ Gia, tống tử hôm nay rốt cuộc là chuyện gì?" "Tôi rõ ràng cảm thấy nguy hiểm rất lớn, tại sao sau khi lên bờ lại không có chuyện gì xảy ra?" Nhìn ánh mắt của cậu ta, cùng với vẻ tò mò của Thiên Đồng, Chương Khải Minh cũng không giấu giếm.

Anh trực tiếp nói: "Cậu nên biết, chúng ta thường gọi các loại thi thể bị thi biến trong mộ là tống tử." "Nhưng tống tử còn có một tên gọi khác, đó là cương thi.

Nhưng cương thi phần lớn là tên gọi của những xác được luyện, đều có chủ nhân, có thể điều khiển chiến đấu." "Nữ tống tử áo trắng mà chúng ta thấy hôm nay thực ra là cương thi, chủ nhân của nó chính là thi thể trong quan tài pha lê kia." Tiểu Ca như có điều suy nghĩ gật đầu, sau đó hỏi: "Vậy tại sao nó không thể hành động?" Chương Khải Minh lắc đầu: "Cũng không phải là không thể hành động, chỉ là nó bây giờ quá yếu, không thể chống lại được thủ đoạn bị gieo xuống năm đó." "Nếu qua một thời gian nữa, có lẽ nó sẽ khôi phục được bản năng." "Đến lúc đó xuất hiện một tống tử lợi hại thì cũng không liên quan gì đến chúng ta nữa." Giải đáp được một thắc mắc trong lòng, Tiểu Ca gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi: "Vậy tại sao không thể quay đầu lại?" Chương Khải Minh hiểu ra, nói: "Trong quan tài không chỉ có thi thể, mà còn có âm hồn, chắc là đã bố trí một số thủ đoạn." "Nếu có người quay đầu lại, có thể sẽ bị nhập vào người.

Khoảnh khắc một người quay đầu lại là lúc dương hỏa trên người yếu nhất, cho nên tôi mới nhắc nhở mọi người như vậy.” Giải đáp thắc mắc của Tiểu Ca, Chương Khải Minh cũng không tiếp tục đi dạo nữa, trời đã tối sầm lại.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng xong, mọi người mang theo công cụ lên núi, chuẩn bị nhanh chóng tìm ra vị trí của ngôi mộ cổ.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghe thấy động tĩnh trong bụi cỏ bên cạnh, hình như có người trốn ở trong đó.

Thế là anh không động thanh sắc liếc nhìn Thiên Đồng, thấy cậu ta gật đầu, anh mới yên tâm, loại chuyện này giao cho cậu ta là được rồi.

Quả nhiên, Thiên Đồng không làm Chương Khải Minh thất vọng, đột nhiên nhảy vào bụi cỏ, sau đó trực tiếp tóm một người ra.

Người này không phải ai khác, chính là kẻ đã biến mất cùng với người chèo thuyền.

Sau một hồi thẩm vấn, mọi người để hắn dẫn đường, tiến về phía địa điểm của hắn.

Đi trên đường, Ngô Tam Tỉnh đến bên cạnh Chương Khải Minh, nhỏ giọng hỏi: “Quỷ Gia, ngài xem chuyện này nên giải quyết thế nào?” “Không ngờ lại có người đi trước chúng ta, đến lúc đó có thể sẽ xảy ra xung đột.” Chương Khải Minh cười nói: “Đừng lo lắng quá, vào mộ rồi thì ai nấy tự dựa vào bản lĩnh của mình, vào trước rồi tính sau.” Còn trong lòng, anh lại nghĩ, đám người của A Nịnh này, rốt cuộc có nên tiêu diệt hết không?

Đi một bước tính một bước vậy, chỉ cần không chọc vào mình, tha cho A Nịnh một mạng cũng không phải là chuyện khó.

Chương 177

Dù sao sau này còn cần để Cầu Đức Khảo nhập cuộc, nếu A Nịnh chết rồi, lão Cầu Đức Khảo quý mạng có thể sẽ không dễ dàng mạo hiểm nữa.

Cả một đường trèo đèo lội suối, đến trưa mọi người cuối cùng cũng đến được địa điểm của kẻ kia, phía trước không xa là một khu lều trại đơn sơ.

Từ từ đi tới, trong lều trại không có một ai, chỉ còn lại một đống lều, vật tư, và các loại thiết bị.

Tìm kiếm cẩn thận, rất nhanh mọi người đã phát hiện ra một đạo động, đây hẳn là vị trí mà đám người kia đã xuống.

Tìm được địa điểm rồi, kẻ dẫn đường cũng không còn tác dụng gì nữa, huống hồ trước đây hắn còn giết người cướp của?

Chương Khải Minh không phải là thiện nam tín nữ gì, bao nhiêu năm lăn lộn trong nghề trộm mộ, trái tim đã sớm trở nên vô cùng cứng rắn.

Anh chỉ liếc mắt ra hiệu cho Thiên Đồng, sau đó nghe một tiếng súng giòn giã, kẻ dẫn đường bị một viên đạn xuyên qua giữa trán, trực tiếp ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh tượng đột ngột xảy ra, mấy người Ngô Tam Tỉnh tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có phản ứng gì, hắn lại không phải người tốt, chẳng lẽ còn lấy ơn báo oán?

Nhưng Ngô Thiên Chân lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy có chút không chấp nhận được, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, suýt nữa nôn ra.

Nhìn bộ dạng mất mặt của Ngô Thiên Chân, Chương Khải Minh cười nói: "Tam Tỉnh, cháu trai cậu được bảo vệ quá tốt rồi." Ngô Tam Tỉnh nhìn sắc mặt khó coi của Ngô Thiên Chân, vẻ mặt cũng có chút không vui, gật đầu: "Vâng, Quỷ Gia." "Vốn dĩ nghĩ nó là con một trong nhà, phải bảo vệ thật tốt, không ngờ lại làm sai, sau này phải cho nó rèn luyện thôi." Hử?

Vốn dĩ Chương Khải Minh chỉ nói một câu đùa, không ngờ Ngô Tam Tỉnh lại trả lời như vậy, đây không phải là phong cách của Ngô gia à?

Theo anh biết, không phải Ngô gia muốn triệt để thoát ly sao?

Bây giờ ngược lại còn muốn bồi dưỡng Ngô Thiên Chân?

Lẽ nào đã xảy ra biến cố gì?

Hay là Ngô gia có kế hoạch mới?

Ghi nhớ chuyện này trong lòng, Chương Khải Minh chuẩn bị sau này sẽ tìm hiểu kỹ hơn, bây giờ quan trọng là chuẩn bị xuống mộ, không thể trì hoãn thêm nữa.

Không để ý đến Ngô Thiên Chân mặt mày tái mét bên cạnh, mọi người cẩn thận xem xét đạo động trên mặt đất, không phát hiện ra cạm bẫy.

Rất nhiều đạo mộ tặc sau khi vào mộ đều sẽ bố trí một số thủ đoạn ở cửa đạo động, dù sao cũng là đạo động do mình đào ra, phải có chút phòng bị. 99.

Một là để bẫy những kẻ đi theo sau, hai là để cảnh báo, một khi có người đi vào cũng có thể sớm biết.

Nhưng đám người của A Nịnh này, làm việc có chút cẩu thả, hoàn toàn không bố trí gì, đạo động đào cũng không tốt.

Xem một lúc, Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Quỷ Gia, vận khí của chúng ta không tồi, đám người đi trước chắc đều là ngoại đạo." "Có lẽ không cần chúng ta ra tay, chúng sẽ chết trong các loại cơ quan trong mộ." Chương Khải Minh gật đầu: "Ừ, như vậy cũng tốt, có thể tiết kiệm được không ít phiền phức.

Được rồi, chúng ta xuất phát thôi." Mọi người men theo đạo động đi vào, cuối cùng đến bên ngoài một cánh cửa đá đã được mở, xem ra đám người phía trước đã vào được một lúc rồi.

Quan sát xung quanh, nơi này không có gì khác biệt, chỉ là một cánh cửa mộ bình thường.

Mọi người cũng không trì hoãn thời gian, trực tiếp đi qua cửa mộ, men theo hành lang âm u đi về phía trước.

Không bao lâu lại gặp phải cánh cửa đá thứ hai, sau cánh cửa này hẳn là một gian mộ thất.

Cẩn thận đi vào mộ thất, bên trong không lớn, chỉ có một cái đỉnh khổng lồ đặt ở vị trí trung tâm mộ thất.

Phía sau cái đỉnh là một cỗ quan tài đá khổng lồ, bên trong chắc là Huyết thi của Mục Vương.

Nhìn cỗ quan tài đá đó, Chương Khải Minh nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng trong nguyên tác Tiểu Ca quỳ xuống trước quan tài, và sau đó rõ ràng có cơ hội giết chết Huyết thi nhưng lại chỉ bỏ chạy.

Lẽ nào Tiểu Ca biết thân phận của Huyết thi bên trong?

Đã biết một số chuyện?

Vai trò của Trương gia, theo Chương Khải Minh thấy thực ra giống như một người trông coi cho một bố cục nào đó, nghe theo sự sắp đặt của Tây Vương Mẫu.

Nếu như vậy, việc Tiểu Ca không dám mạo phạm Mục Vương cũng không phải là không thể lý giải.

Nhưng điều Chương Khải Minh đang cân nhắc bây giờ là, rốt cuộc Tiểu Ca có biết thân phận của Huyết thi bên trong hay không?

Nếu biết, vậy có nghĩa là Tiểu Ca muốn tiếp tục sứ mệnh của Trương gia, vẫn đi bảo vệ những bí mật không cần thiết.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh không để lại dấu vết liếc nhìn biểu hiện của Tiểu Ca, chỉ thấy trên mặt cậu ta đột nhiên hiện lên vẻ mờ mịt.

Vẻ mặt này Chương Khải Minh rất quen thuộc, chính là vẻ mặt chỉ xuất hiện khi đang tiếp nhận những mảnh ký ức.

Thấy vậy, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, xem ra không phải Tiểu Ca biết trách nhiệm của Trương gia mà là đang tiếp nhận ký ức.

Có lẽ trong ký ức, người của Trương gia rất tôn trọng Mục Vương, khiến Tiểu Ca không dám làm hại Huyết thi do Mục Vương biến thành.

Phát hiện này khiến Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc sống hiện tại anh đang hưởng thụ, không muốn bị bất kỳ ai phá hoại.

Nếu Tiểu Ca thật sự nhất quyết phải hoàn thành trách nhiệm, biết đâu cuối cùng Chương Khải Minh sẽ phải tự tay giết chết cậu ta.

Dù sao anh cũng không dám đánh cược, một khi bố cục của Tây Vương Mẫu là thật, xuất hiện một số người không nên xuất hiện, đến lúc đó có thể sẽ xảy ra tai nạn khó có thể tưởng tượng.

Nhưng Chương Khải Minh tuy không trực tiếp ra tay, nhưng cũng

chuẩn bị quan sát kỹ biểu hiện của Tiểu Ca.

Thật lòng mà nói, Tiểu Ca cũng là một người bạn của anh, không đến lúc cuối cùng, anh sẽ không ra tay.

Đè nén những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, lát nữa xem cậu ta có giải thích hành vi của mình không, nếu không...

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ, Phan Tử bên cạnh đã sớm chạy đến gần quan tài đá, sau khi cẩn thận xem xét quan tài xong, đột nhiên lại phát hiện ra điều bất thường.

Nhìn từ phía sau quan tài, chỉ thấy trong đỉnh lại xuất hiện đôi chân của một người, trong lúc kinh ngạc, anh ta trèo lên cái đỉnh lớn.

Chương 178

Lên rồi, anh ta nhìn thấy một thi thể mặt đầy máu nằm bên trong, bên dưới có không ít minh khí.

Thấy vậy, anh ta vui mừng nói: "Tam gia, bên trong có bảo bối, không ít đâu, chỉ có điều kỳ lạ là bên trong lại có một thi thể." Nghe vậy, chưa đợi Ngô Tam Tỉnh nói gì, Tiểu Ca bên cạnh đã vội vàng nói: "Đừng động vào đồ bên trong." Đáng tiếc, lời nhắc nhở của cậu ta có chút muộn, Phan Tử vội vàng đã lấy ra một món minh khí, đang xem xét.

Nghe lời của Tiểu Ca, Phan Tử có chút mờ mịt quay đầu lại, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, cỗ quan tài đá đang yên lành lại phát ra tiếng rung động quỷ dị, giống như thứ bên trong sắp chui ra.

Tất cả mọi người đều bị sự thay đổi này dọa sợ, Phan Tử cũng vội vàng đặt đồ trong tay lại, lùi về bên cạnh mọi người.

Trong lúc mọi người đang cảnh giác nhìn quan tài, miệng của Tiểu Ca bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng "lạc lạc lạc", mắt chăm chú nhìn về phía quan tài, trông như đang đối thoại.

Nhìn cảnh tượng này, những người khác đều có chút kinh ngạc và nghi ngờ, nhìn quan tài, rồi lại nhìn Tiểu Ca, vẻ mặt cổ quái.

Nhưng Chương Khải Minh lại không có phản ứng gì bất thường, bản thân anh đã có chuẩn bị, có gì mà phải kinh ngạc.

Chỉ là trong lòng có chút thất vọng, vốn dĩ nghĩ rằng nghe được âm thanh do Tiểu Ca phát ra, có thể có được một ít ký ức?

Đáng tiếc đều không xảy ra, loại ngôn ngữ quỷ dị này, Chương

Khải Minh đều không học được hay nghe hiểu.

Đột nhiên, Tiểu Ca trực tiếp quỳ xuống đất, bắt đầu dập đầu về phía quan tài, trông như đang cầu xin tha thứ. 100.

Những người khác cũng học theo, vội vàng quỳ xuống dập đầu, nhưng Trương Khải Minh lại không có chút động tác nào, chỉ lặng lẽ nhìn quan tài. 101.

Anh trái lại muốn xem xem, nếu không quỳ xuống thì thứ bên trong có để cho mọi người đi hay không.

Hồi lâu sau, quan tài vẫn đang rung động, trên mặt Tiểu Ca đã chảy mồ hôi, xem ra không thuận lợi.

Không bao lâu, Tiểu Ca quay đầu nhìn về phía Chương Khải Minh đang đứng, vẻ mặt đầy nghi vấn.

Thấy vậy, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Bảo nó, mau chóng thành thật tránh đường, nếu không ta sẽ trực tiếp giết nó." Nghe Chương Khải Minh dùng giọng điệu bình thản nói ra những lời bá khí như vậy, tất cả mọi người đều quay đầu kinh ngạc nhìn anh.

E là không ai ngờ anh lại dám đối đầu cứng rắn với vị trong quan tài như vậy. 102.

Nhìn Tiểu Ca không quay đầu lại, Trương Khải Minh cười nói: "Không sao, cứ nói như vậy với nó, ta trái lại muốn xem xem nó có gan cản đường ta không." Bất đắc dĩ, Tiểu Ca chỉ có thể quay đầu lại, lại lần nữa phát ra âm thanh quỷ dị, còn về nội dung, thì không ai biết.

Nhưng nhìn thấy quan tài đột nhiên rung động mạnh hơn, mọi người biết vị bên trong xem ra không có ý định nhường đường.

Thấy đối phương không nể mặt như vậy, Chương Khải Minh trực tiếp mở đôi mắt của mình, chăm chú nhìn cỗ quan tài đá đang rung chuyển.

Chỉ thấy trong luồng khí đen trên quan tài, lại có một âm hồn của một người đàn ông trung niên, xem ra người đối thoại với Tiểu Ca vừa rồi chính là nó.

Chỉ là không ngờ sau khi đã trở thành Huyết thi mà vẫn có thể giữ lại được âm hồn, xem ra nó có một chút khả năng khống chế hành động của Huyết thi.

Nhưng, đã bị Chương Khải Minh phát hiện ra âm hồn, vậy thì nó không có chút khả năng phản kháng nào.

Mặc dù Huyết thi có chút khó giải quyết, nhưng âm hồn thì không khó như vậy.

Trương Khải Minh nhìn chằm chằm vào âm hồn phía trên thạch quan đối diện, chậm rãi nói: "Trương Tiểu Ca, dịch lời của tôi." "Bây giờ lập tức nhường đường, nếu không tôi sẽ trực tiếp diệt âm hồn, sau đó giết luôn cả Huyết thi bên trong." Một lúc sau, Trương Khải Minh không nghe thấy tiếng của Trương Khởi Linh, bèn quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao nhìn y.

Thấy vậy, Trương Khởi Linh đành phải một lần nữa phát ra tiếng "lạc lạc lạc".

Trương Khải Minh cũng quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào âm hồn đang không ngừng cử động.

Lần này, âm hồn cuối cùng cũng phát hiện có gì đó không ổn.

Chỗ dựa lớn nhất của nó là không ai có thể nhìn thấy nó.

Nhưng nhìn hành động của Trương Khải Minh, nó biết con người này có chút khác biệt, không thể che giấu âm hồn được nữa.

Hành động theo bản năng sợ hãi, âm hồn trực tiếp chạy về trong quan quách, thạch quan cũng không còn phát ra tiếng động nữa, mọi thứ trở nên hài hòa.

Lúc này, Trương Khải Minh mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Xem ra âm hồn của Mục Vương cũng biết điều đấy, không tệ.

Về phần những người phía sau, họ đã sớm sững sờ trước hành động bá đạo của Trương Khải Minh.

Không ngờ lại thành công thật.

Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Quỷ Gia, ngài thật có sức uy hiếp!

Ngay cả chủ nhân trong quan quách cũng phải nể mặt ngài." "Lần này may mà đi cùng ngài, xuống dưới đây mới có thêm tự tin.

Ngài lợi hại thật." Phan Tử đứng bên cạnh cũng đầy vẻ kính phục nói: "Quỷ Gia, ngài là nhân vật lợi hại nhất mà tôi từng gặp, không có ai sánh bằng." Trương Khải Minh xua tay: "Được rồi, đừng tâng bốc tôi nữa.

Chúng ta mau xuất phát thôi, đừng lãng phí thời gian." Nghe vậy, mọi người vội vàng tiếp tục lên đường.

Nhưng đám người Ngô Tam Tỉnh vẫn đầy sợ hãi với chiếc quan quách kia, lúc rời đi đều né ra xa.

Trên đường đi, Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh cố tình đi chậm lại ở phía sau, chuẩn bị bàn bạc một số chuyện.

Nhìn đám người đang cẩn thận đi phía trước, Trương Khởi Linh nhỏ giọng nói: "Quỷ Gia, vị trong quan quách kia hình như có quan hệ rất lớn với Trương gia chúng ta." "Vừa rồi tôi đã thấy được một vài mảnh ký ức vụn vặt, người Trương gia bên trong đối với người trong quan quách rất tôn kính." "Trông có vẻ giống như quan hệ vua tôi, trong đó còn xen lẫn cả sự sợ hãi." Xem ra Trương gia năm đó quả nhiên đã phò tá cho Mục Vương, quan hệ không hề đơn giản, nếu không ký ức sẽ không rõ ràng đến vậy.

Nghe xong, Trương Khải Minh nói: “Chúng ta tuy là người Trương gia, nhưng thời đại bây giờ đã khác, quá khứ cũng đã qua rồi.” “Bất kể trước kia giữa họ và chúng ta tồn tại quan hệ gì, cũng không nói lên được vấn đề gì cả.

Tộc trưởng Trương gia hiện tại là tôi, chứ không phải là thuộc hạ của người trong quan tài.” Nói đến đây, Trương Khải Minh dừng lại, rồi nói với giọng điệu nặng nề: “Cậu tốt nhất nên nhớ kỹ, những ký ức đó chỉ là công cụ.” “Tuyệt đối đừng hấp thu tất cả mọi thứ trong ký ức.

Cậu là một con người sống sờ sờ, không phải là bất kỳ ai khác, tuyệt đối đừng đánh mất chính mình.” Nghe xong những lời của Trương Khải Minh, Trương Khởi Linh như có điều suy nghĩ, gật đầu.

Chương 179

Những lời như vậy, đây là lần đầu tiên y được nghe.

Nó khiến y có cảm giác như vén mây mù thấy trời xanh, trong lòng cũng không còn mờ mịt như trước.

Nhìn biểu cảm của Trương Khởi Linh, Trương Khải Minh biết những lời mình nói đã có tác dụng.

Hạt giống bây giờ đã được gieo xuống, chỉ chờ thời gian để nó nảy mầm.

Đến lúc đó, mọi chuyện hẳn sẽ rất thú vị.

Cả hai tiếp tục đi về phía trước, dần dần Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh đã đi lên phía trước, không tiếp tục thảo luận về chuyện ký ức nữa.

Thiên Đồng ở bên cạnh đi lên phía trước, nhìn trước ngó sau rồi thấp giọng nói: "Dấu vết trên mặt đất còn mới, chắc hẳn có người đã đi qua." Gật đầu, Trương Khải Minh nói: "Không sao, những người đó đều là ngoại đạo, ở trong mộ không gây ra uy hiếp lớn cho chúng ta." Đi dọc theo mộ đạo, đột nhiên phía trước xuất hiện một cánh cửa đá.

Mặc dù nó đã bị mở ra, nhưng mọi người vẫn không vội vàng tiến vào.

Họ cẩn thận quan sát bức bích họa trên cửa.

Bức bích họa này có chút khác thường, nhìn vào khiến người ta có cảm giác kinh hãi.

Trên đó khắc họa một cảnh tượng thảm khốc, hai đội quân đang giao chiến, nhưng điều kỳ lạ là một bên lại trông như những bóng ma,

không ngừng tàn sát đội quân còn lại.

Bởi vì nét khắc họa khá hư ảo, dường như đang muốn diễn tả một vấn đề nào đó, nhưng lại không có gợi ý cụ thể.

Tuy nhiên, Trương Khải Minh lại cảm thấy đội quân hư ảo kia có thể là cách xử lý thần thoại hóa đối với đội quân được gọi là âm binh thời đó.

Chờ mọi người trấn tĩnh lại, khôi phục bình tĩnh, họ mới tiếp tục xuất phát.

Bước vào cửa đá, mọi người tiến vào một đại sảnh lớn.

Ở vị trí trung tâm là bảy cỗ quan quách bằng gỗ, được bài trí rất có quy luật.

Trên mặt đất xung quanh đại sảnh thì đặt rất nhiều minh khí, đều là những món đồ sứ.

Nhìn ra phía sau, bên trái và bên phải đại sảnh đều có hai cánh cửa, nối liền với một gian thạch thất, hẳn là nhĩ thất chôn cùng.

Nhìn mọi người tản ra, Trương Khải Minh không hành động cùng họ mà bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Vương Bàn Tử.

Nhưng tìm một vòng, Trương Khải Minh lại không có chút phát hiện nào.

Xem ra mọi chuyện lại có biến hóa mới rồi.

Trong lúc Trương Khải Minh đang tìm kiếm khắp nơi, Ngô Thiên Chân đã giải mã được văn bia trên tấm bia đá, kể lại cho mọi người câu chuyện được ghi chép trên đó.

Nghe xong câu chuyện, mọi người ai làm việc nấy, căn bản không có chút phản ứng nào.

Dù sao những thứ này đều do chủ mộ viết ra, giá trị tham khảo

không cao, chỉ có thể nghe cho vui tai mà thôi.

Nghiên cứu xong tấm bia đá, chưa đợi mọi người tiến lên xem xét quan quách, đã nghe thấy tiếng bước chân chạy dồn dập từ trong đường hầm truyền đến.

Nghe thấy động tĩnh này, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, nhớ lại chiếc thạch quan quỷ dị gặp phải lúc trước.

Ngô Thiên Chân nuốt nước bọt, nói: "Chú, chú Ba, không lẽ vị lúc trước đã bị ai đó thả ra rồi chứ?

Có gì đó không ổn rồi." Nghe tiếng động ngày càng gần, tất cả mọi người đều rút vũ khí ra, cẩn thận nhìn chằm chằm về phía cửa đá, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, một thân hình mập mạp to lớn chạy vào, nhìn thấy mọi người liền lớn tiếng hét: "Mau chạy đi các đồng nghiệp, phía sau có Đại Tống Tử!" Nghe câu này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Tống tử trên con đường này chắc không có con nào khác, chỉ có thể là chủ nhân trong thạch quan kia.

Nhìn người đang chạy về phía mình, tuy hận không thể trực tiếp giết chết kẻ gây họa này, nhưng bây giờ căn bản không phải lúc.

Mọi người vội vàng suy nghĩ, làm sao mới có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình đây?

Không lâu sau, cửa đá lại bị tông mở, lần này tiến vào chính là con quái vật trong thạch quan.

Ánh đèn chiếu qua, chỉ thấy một con Tống tử toàn thân màu đỏ, trông như có máu đang chảy bên trong, xông vào.

Toàn bộ cơ thể của Huyết thi trông như bị lột da, nhìn vô cùng kinh khủng.

Huyết thi vừa xuất hiện, Trương Khởi Linh đã trực tiếp lao lên, bắt đầu chiến đấu chính diện với nó.

Nhìn hai bóng người đang đối đầu phía trước, Trương Khải Minh không tiến lên giúp đỡ, quay đầu nói: "Mau tìm đường ra đi trước đi." "Tôi ở lại giúp Trương Tiểu Ca là được rồi, các người ở lại cũng chỉ thêm loạn." Nghe lời của Trương Khải Minh, mọi người như nghe được âm thanh của trời, tất cả đều nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Thấy vậy, Ngô Tam Tỉnh có chút áy náy nói: "Quỷ Gia, vậy chúng tôi đi trước một bước." Bàn Tử ở phía bên kia cũng nói: "Huynh đệ, cảm ơn nhé, tôi, Vương Bàn Tử, cảm kích vô cùng." Thấy tất cả những người không liên quan đã rời đi, Trương Khải Minh cười nói: "Thiên Đồng, chuẩn bị đi, tiếp theo là thời gian của chúng ta, cũng nên hội ngộ Huyết thi một phen." Nhìn Trương Khởi Linh đang đối đầu với Huyết thi, hiện tại y chủ yếu phòng ngự là chính, không gây ra sát thương.

Thấy vậy, Trương Khải Minh lắc đầu.

Cứ thế này sẽ chịu thiệt, dù sao Huyết thi đã không còn lý trí, chỉ hành động theo bản năng.

Từ góc nhìn của Trương Khải Minh, âm hồn của Mục Vương đã biến mất.

Như vậy, Huyết thi càng không có thứ gì có thể khống chế.

Bây giờ muốn giải quyết phiền phức, chỉ có một cách, đó là trực tiếp giết chết nó, không để lại hậu hoạn.

Lấy ra Hình đao trong tay, Trương Khải Minh trực tiếp xông lên.

Đối mặt với Huyết thi, anh không hề có ý định nương tay.

Vừa lao lên đã xuất toàn lực, áp chế Huyết thi đến mức nó phải lùi lại liên tục.

Nhưng hiệu quả cũng không tốt lắm, phòng ngự của Huyết thi quá cao.

Trong tình huống không sử dụng máu Kỳ Lân, Hình đao của Trương Khải Minh tuy sắc bén, nhưng chém vào người Huyết thi chỉ để lại những vết thương nhỏ.

Chương 180

Thấy hiệu quả không tốt, Trương Khải Minh hừ lạnh một tiếng.

Cũng đến lúc thử đôi tay đã được cải tạo của mình rồi.

Lùi người lại, Trương Khải Minh trực tiếp thu lại Hình đao, sau đó cởi găng tay ra, để lộ đôi tay trắng nõn như ngọc.

Vì đôi tay này, Trương Khải Minh đã bị vợ mình hành hạ không ít, ép hỏi bí quyết bảo dưỡng.

Cho nên bình thường Trương Khải Minh căn bản không để lộ đôi tay của mình, thật sự quá thu hút thù hận.

Đây là lần đầu tiên thử nghiệm.

Nhìn Huyết thi lại xông lên, Trương Khải Minh không chút do dự, trực tiếp sử dụng "Đại Lực Kim Cương Chỉ" bắt đầu tấn công.

Lần này, phòng ngự của Huyết thi không có chút tác dụng nào.

Đối mặt với đôi tay có tác dụng phá tà của Trương Khải Minh, toàn thân âm khí của nó bị đánh cho không ngừng tiêu tán.

Bây giờ Trương Khải Minh không còn ra tay toàn lực, chỉ cần cứ từ từ tiêu hao như vậy, e rằng Huyết thi sẽ bị rút cạn âm khí.

Một con Tống tử không còn âm khí, liệu có thể gọi là Tống tử nữa không?

E rằng sẽ biến trở lại thành một cái xác chết mà thôi?

Nhưng Trương Khải Minh cũng không lãng phí thời gian, lần này chủ yếu là để thử đôi tay của mình, nếu không anh đã xuất toàn lực.

Phát huy toàn bộ sức mạnh, mỗi lần công kích đều kèm theo một tiếng "rắc" giòn tan, đó là tiếng xương cốt của Huyết thi bị gãy vụn.

Không lâu sau, trên người Huyết thi đã đầy những lỗ máu, đồng thời xương cốt trong cơ thể cũng bị đánh nát, hoàn toàn không còn khả năng phản kháng.

Bây giờ nó chỉ có thể nằm liệt trên mặt đất, không cách nào đứng dậy được, giống như một đống thịt bùn đang cử động.

Lúc này, Trương Khởi Linh ở bên cạnh nói: "Quỷ Gia, chúng ta thật sự muốn giết nó sao?

Làm vậy có chút không ổn?

Dù sao, nó cũng có thể được coi là tiền bối của chúng ta." Bất đắc dĩ lắc đầu, Trương Khải Minh nói: "Nhớ kỹ, nó bây giờ là một con Tống tử, một con Huyết thi hung ác." "Nó hiện tại căn bản không có tư duy, chỉ là một cái xác biết hoạt động, cho nên không cần phải nghĩ nhiều như vậy." Nhìn vẻ mặt có chút do dự của Trương Khởi Linh, Trương Khải Minh lại nói: "Người đối thoại với cậu lúc trước căn bản không phải Huyết thi, mà là âm hồn, nhưng bây giờ nó đã biến mất rồi." Nghe những lời này, cuối cùng y cũng lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, lùi về phía sau, tỏ ý không còn can thiệp nữa.

Không tồi, không quá hủ bại, đầu óc vẫn còn tỉnh táo.

Nhìn Huyết thi đang ngọ nguậy trên mặt đất, Thiên Đồng ở bên cạnh nói: "Quỷ Gia, ngài nói Huyết thi này có bán được tiền không?" "Nếu có thể, chúng ta có thể đóng gói nó mang đi, dù sao bây giờ nó cũng không còn uy hiếp nữa." Nghe ý tưởng kỳ lạ này, Trương Khải Minh vốn định chế giễu, nhưng đột nhiên nghĩ đến Cầu Đức Khảo.

Tin chắc bọn họ nhất định sẽ có hứng thú với thứ này, đến lúc đó không chừng có thể bán được giá tốt.

Vì vậy, Trương Khải Minh nói: "Được, vậy chúng ta thử xem.

Nhưng mang về thì phiền phức quá, phải tìm một cái thùng chứa

đã.” Lời vừa dứt, ánh mắt ba người đều chuyển hướng về bảy cỗ quan quách ở vị trí trung tâm.

Đây chẳng phải là đồ có sẵn sao?

Trương Khải Minh nhìn bảy cỗ quan quách, trầm tư một lúc rồi hỏi: “Thiên Đồng, cậu có nhìn ra đây là bố trí gì không?” Anh định hỏi Thiên Đồng trước, nếu cậu ta có thể nhìn ra thì mở quan tài, nếu không thì tránh đi, bên trong chắc cũng không có gì.

Nghe vậy, Thiên Đồng suy nghĩ kỹ một lúc, sau đó kinh ngạc nói: “Quỷ Gia, đây lại là Thất Tinh Nghi Quan.

Không ngờ thật sự có thể nhìn thấy nó.” “Tôi còn tưởng Chá Cô thúc thúc lừa tôi, dù sao thứ này quá hiếm thấy.” Nói xong, cậu ta có chút hưng phấn nói: “Quỷ Gia, Thất Tinh Nghi Quan là một thật sáu giả, để tôi thử một phen, xem trình độ của mình thế nào.” Nhìn Thiên Đồng chủ động xin đi, Trương Khải Minh cũng không dập tắt sự tích cực của cậu ta, nói: “Được, đi đi, tôi sẽ yểm trợ cho cậu.” Hiện tại còn lại sáu cỗ quan quách còn nguyên vẹn, trong đó một cỗ đã bị mở ra, chôn vùi một mạng người vào trong.

Vì Thiên Đồng muốn thử, Trương Khải Minh cũng tự tin có thể đảm bảo an toàn cho cậu ta, nên quyết định xem thử tay nghề của Thiên Đồng.

Chỉ thấy cậu ta chậm rãi đi đến gần các cỗ quan quách, xem xét từng cỗ một, sau đó lấy ra những công cụ mang theo bên mình.

Đầu tiên, cậu ta đến gần cỗ quan quách thứ ba, cẩn thận khoan một lỗ nhỏ dưới đáy quan tài, sau đó dùng một sợi dây thép không ngừng dò xét bên trong.

Có lẽ cảm thấy không đúng, Thiên Đồng lại chọn một cỗ quan quách khác, lặp lại thao tác.

Nhưng người đang hành động một cách chăm chú lại không phát hiện, cỗ quan quách bị mở ra lúc trước đã xảy ra chuyện bất thường.

Thi thể bên trong có lẽ đã bị thi biến, tiếp xúc với huyết khí của một người nước ngoài, e rằng đã được tăng cường không ít.

Chỉ thấy bên trong cỗ quan tài đã mở, hai cỗ thi thể đột nhiên bật dậy.

Thấy vậy, Trương Khải Minh cũng không làm phiền Thiên Đồng, trực tiếp đi đến gần quan tài, cẩn thận quan sát rồi đưa tay phải ra.

Con Tống tử bên trong vốn bị kẹt lại, nắp quan tài không được mở ra hoàn toàn, lại thêm một cỗ thi thể đè lên trên, căn bản không ra được.

Đối mặt với khó khăn của Tống tử, Trương Khải Minh nhiệt tình đương nhiên phải ra tay giúp đỡ.

Chỉ thấy anh trực tiếp tóm lấy cổ Tống tử, lôi nó ra ngoài.

Đây chỉ là một con Bạch mao Tống tử, đối với Trương Khải Minh căn bản không có chút uy hiếp nào.

Bất kể nó giãy giụa thế nào, Trương Khải Minh cũng không buông tay, sức mạnh chênh lệch quá nhiều.

Sự giãy giụa của Tống tử dần dần yếu đi, âm khí trong cơ thể đã bị tay phải của Trương Khải Minh trừ khử gần hết.

Khi Thiên Đồng đang kiểm tra cỗ quan quách cuối cùng, con Tống tử trong tay Trương Khải Minh đã biến trở lại thành thi thể.

Trương Khải Minh vẫn luôn chú ý đến Thiên Đồng nên không nhìn thấy biểu cảm của Trương Khởi Linh phía sau, trông như vừa gặp quỷ.

Không lâu sau, Thiên Đồng tự tin quay lại, cười nói: "Quỷ Gia, tôi

đã tìm được quan tài thật rồi, nhưng bên trong hình như không có quá nhiều đồ." Vỗ vai cậu ta, Trương Khải Minh cười nói: "Không sao, cứ theo ý cậu mà làm.

Có minh khí hay không không quan trọng, cho cậu luyện tay nghề cũng tốt rồi." Theo quan điểm của Trương Khải Minh, chỉ có tay nghề mới là của mình, còn minh khí, bây giờ đều là thứ yếu.

Được Trương Khải Minh khẳng định, Thiên Đồng tự tin tràn đầy quay lại, chuẩn bị mở nắp quan tài thật.

Đến gần quan quách, Thiên Đồng không chút do dự, trực tiếp ra tay với cỗ quan tài đã xác định.

Chương 181

Khi quan quách mở ra, mặc dù bên trong cũng bắn ra những mũi tên cơ quan, nhưng cũng không gây phiền phức gì cho Thiên Đồng.

Đây đều là kiến thức cơ bản, nên Trương Khải Minh cũng không quá lo lắng.

Nhưng chuyện tiếp theo lại có chút vượt ngoài quy tắc.

Chỉ nghe Thiên Đồng có chút kinh ngạc nói: "Quỷ Gia, ngài xem đi, thứ bên trong… thật khó mà tưởng tượng." Nhìn hành động có phần hoảng hốt của Thiên Đồng, Trương Khải Minh nhíu mày đi tới.

Xem ra bên trong có gì đó không ổn rồi.

Đến gần quan quách, Trương Khải Minh nhìn vào bên trong, mắt lập tức trợn tròn.

Anh chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy trong quan tài.

Chỉ thấy bên trong nằm một nữ thi có phần mập mạp.

Nhưng đó không phải là điểm chính, điểm chính là bụng của bà ta lại ở trong trạng thái bị mổ phanh, bên trong có một con Tống tử nhỏ.

Nó có kích thước bằng một đứa trẻ năm, sáu tuổi, cứ thế yên lặng nằm trong bụng mẹ đang mở toang.

Chuyện khác không nói, chỉ cần nhìn thấy lớp lông màu đỏ trên người con Tống tử nhỏ kia là biết đây không phải thứ tầm thường.

Lại là một con Tống tử đặc biệt – Hồng hống.

Không ngờ lại có một con Hồng hống nhỏ như vậy, thật có chút khó tin.

Nhìn con Hồng hống nhỏ chưa bị kinh động, trong lòng Trương

Khải Minh nảy ra ý định, trực tiếp vận dụng "Khống Thi Thuật" để quan sát.

Kiểm tra một lượt, Trương Khải Minh mừng rỡ như điên.

Không ngờ con Hồng hống này lại có thể bị khống chế, nhưng cần có tinh huyết và nghi thức đặc biệt.

Nhìn xung quanh, Trương Khải Minh nói: "Hai người hộ pháp cho tôi, tôi phải chuẩn bị thu phục con Hồng hống nhỏ này." Nghe vậy, hai người kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ Trương Khải Minh lại có pháp môn như vậy, nhưng họ cũng biết bây giờ không phải là lúc thích hợp để hỏi.

Nhìn hai người rời đi, Trương Khải Minh làm theo giới thiệu trong "Khống Thi Thuật", trước tiên ép ra một giọt tinh huyết, trực tiếp điểm vào giữa trán của con Hồng hống nhỏ.

Nhìn giọt tinh huyết từ từ thấm vào, Trương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, miệng niệm những câu chú ngữ phức tạp, chân bước theo Thất tinh bộ.

Theo tiếng chú ngữ, Trương Khải Minh cảm giác tinh thần mình như bay vào trong đầu của Hồng hống.

Nhưng đây chỉ là một loại cảm giác, hoàn toàn không có hình ảnh chân thực.

Dần dần, anh cảm giác tinh thần của mình như mực nước, bị từ từ tiêu hao, sau đó giữa anh và con Hồng hống nhỏ đã nảy sinh một mối liên kết đặc biệt.

Nhưng mọi chuyện không thuận lợi như vậy.

Khi nghi thức sắp kết thúc, con Hồng hống nhỏ trong quan tài lại đột nhiên tỉnh lại.

Mặc dù không có thần trí, nhưng sự giãy giụa theo bản năng của nó đã gây ra không ít phiền phức cho Trương Khải Minh.

Cố nén cơn đau đầu, Trương Khải Minh tiếp tục tiến hành nghi thức.

Anh biết bây giờ là thời điểm quan trọng nhất, một khi từ bỏ sẽ công cốc.

Hai người đang bảo vệ bên cạnh nghe thấy tiếng kêu của Hồng hống, lo lắng quay đầu lại nhìn.

Thấy nghi thức vẫn đang tiến hành, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sự tình lại trùng hợp đến vậy.

Đúng lúc này, trong một gian thạch thất đột nhiên truyền đến tiếng bước chân chạy.

Chỉ thấy một người nước ngoài từ bên trong chạy ra, phía sau lại có thêm một con Huyết thi đuổi theo.

Thấy tình huống bất ngờ này, Thiên Đồng trực tiếp ra tay, giết chết người nước ngoài đang chạy trốn, sau đó cẩn thận nhìn Huyết thi.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Trương Khải Minh vẫn đang tiếp tục, nói: "Bây giờ Quỷ Gia không thể bị làm phiền, lát nữa tôi sẽ dụ Huyết thi đi." "Nhưng chuyện sau này phải giao cho cậu, hy vọng cậu có thể bảo vệ tốt cho Quỷ Gia." Nói xong, Trương Khởi Linh xông lên, đối mặt với Huyết thi trực tiếp dùng toàn lực.

Thanh Hắc kim cổ đao dính đầy máu tươi lập tức gây ra sát thương cực lớn cho Huyết thi.

Sau khi thu hút được sự thù hận của Huyết thi, Trương Khởi Linh nhìn Thiên Đồng một cái, rồi chạy về một hướng khác.

Huyết thi cũng chạy theo.

Toàn bộ mộ thất lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại Thiên Đồng đang cẩn thận cảnh giới, luôn sẵn sàng ra tay đối phó với tình huống bất ngờ.

Phía Trương Khải Minh, cuối cùng anh cũng chiếm được thế thượng phong trong cuộc đối kháng với con Hồng hống nhỏ, sức mạnh tinh thần tiếp tục bị tiêu hao.

Rất nhanh, theo tiếng giãy giụa cuối cùng của con Hồng hống nhỏ, Trương Khải Minh cuối cùng đã hoàn thành nghi thức "Khống Thi Thuật".

Mở mắt ra, Trương Khải Minh cảm nhận được sự tiêu hao cực lớn, không kịp nói gì, trực tiếp lấy ra một viên Hồi xuân đan nuốt vào.

Sau nửa giờ hồi phục, Trương Khải Minh cảm thấy không còn gì đáng ngại, mới đứng dậy.

Thấy Trương Khải Minh không có chuyện gì, Thiên Đồng thở phào nhẹ nhõm, kể lại mọi chuyện đã xảy ra lúc trước.

Gật đầu, Trương Khải Minh cũng không lo lắng cho sự an toàn của Trương Khởi Linh, một con Huyết thi không phải là đối thủ của y.

Quay đầu lại, Trương Khải Minh vội vàng nhìn con Hồng hống nhỏ bên trong, cảm nhận mối liên kết thân mật đó, ra lệnh cho con Hồng hống nhỏ đi ra… Ý nghĩ trong đầu vừa dứt, con Hồng hống nhỏ lập tức nhảy ra khỏi quan tài, rất dễ khống chế.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nở nụ cười đắc ý.

Lần này thực lực đã được tăng lên không ít.

Chương 182

"Khống Thi Thuật" không đơn giản như trong giới thiệu.

Bởi vì vừa rồi khi Trương Khải Minh cảm nhận lại con Hồng hống nhỏ, anh phát hiện nó lại có thể sản sinh ra thần trí mới, chỉ là hiện tại còn rất yếu ớt.

Nhiều mệnh lệnh cần Trương Khải Minh tự mình hạ đạt, nhưng đợi sau khi thần trí được nâng cao, e rằng con Hồng hống nhỏ đã có thể tự chiến đấu.

Nhìn con Hồng hống nhỏ đang đứng trước mặt, Trương Khải Minh vui vẻ lấy ra một chiếc áo hoodie, trực tiếp mặc vào cho nó, sau đó ngụy trang một chút, cuối cùng cũng không còn quá nổi bật.

Tạm thời dùng vậy đã.

Sau khi trở về, Trương Khải Minh định tìm một nghệ nhân có tay nghề tốt, làm riêng cho con Hồng hống nhỏ một bộ trang bị.

Ừm, sau này khi ra ngoài, cũng có thể chuyên môn mang theo mấy tên thuộc hạ sức lực lớn, chuyên để mang theo con Hồng hống nhỏ, cũng không tệ.

Bình tĩnh lại tâm trạng, nhìn Thiên Đồng đang tò mò ở bên cạnh, Trương Khải Minh cười nói: "Được rồi, đừng nhìn nữa, sau này sẽ có thời gian." "Chúng ta xuất phát thôi, thời gian đã lãng phí quá lâu rồi, e rằng những người khác bây giờ đã vào trong rồi." Nói xong, hai người dẫn theo con Hồng hống nhỏ đi vào một nhĩ thất bên cạnh, chuẩn bị xem xét lối đi bên trong.

Dù sao đám người Ngô Tam Tỉnh và cả Trương Khởi Linh đều biến mất trong nhĩ thất này, đi thẳng vào đây có thể sẽ đuổi kịp những

người đi trước.

Vừa bước vào, điều đầu tiên nhìn thấy là một cỗ quan quách đã bị người ta mở ra, đồng thời trên vách tường bên phải có một cái lỗ trộm.

Nhìn gần quan quách, bên trong không có gì cả.

Khi Trương Khải Minh chuẩn bị đi về phía lỗ trộm, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, trong quan quách có cơ quan, chúng ta nên đi xuống từ bên trong quan quách sẽ tốt hơn." Nghe vậy, Trương Khải Minh dừng bước, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Điểm xấu của việc không hiểu cơ quan là dễ bị mất mặt.

Nhưng Trương Khải Minh đã quen rồi, anh bình tĩnh đi trở lại, yên lặng nhìn Thiên Đồng tìm kiếm cơ quan.

Không lâu sau, Thiên Đồng đã tìm thấy cơ quan.

Chỉ thấy tầng dưới cùng bên trong quan quách giống như một cánh cửa di động, trượt sang một bên, để lộ ra lối vào tối tăm bên dưới.

Cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo truyền ra từ lối vào, Trương Khải Minh nhìn kỹ, chỉ có thể thấy một gian mộ thất bên dưới.

Về phần kích thước cụ thể thì không nhìn rõ.

Anh trực tiếp nhảy xuống từ trong quan quách, quan sát bốn phía, chỉ thấy một gian mộ thất nhỏ, ở giữa có một cỗ quan quách.

Gian mộ thất nhỏ này lại có bốn lối ra vào, trông giống như một trạm trung chuyển.

Nhưng bây giờ không vội xem những thứ khác, cứ mở quan quách ra xem trước đã, nhỡ đâu bên trong có bảo bối thì sao?

Đến gần quan quách, chỉ thấy một cỗ thạch quan không lớn lắm, thân quan không có gì đặc biệt, nhưng trên nắp quan lại vẽ một bức

họa Chung Quỳ.

Đây là lần đầu tiên anh thấy.

Họa tượng Chung Quỳ thường được dùng để trấn áp một thứ gì đó, lẽ nào thứ bên trong quan quách đã bị thi biến?

Thiên Đồng ở bên cạnh nói: "Quỷ Gia, ngài nói người bên trong có phải là kẻ thù của chủ mộ không?

Nếu không sao lại có sự phân biệt đối xử như vậy?" Trương Khải Minh cũng gật đầu: "Có thể, lát nữa mở quan tài cẩn thận một chút, ai biết bên trong sẽ có thứ gì." Nói xong, Trương Khải Minh nhường vị trí, Thiên Đồng tiến lên kiểm tra, sau đó bắt đầu mở quan tài.

Theo một tiếng ma sát vang lên, thạch quan từ từ bị đẩy ra.

Nhưng khi nhìn thấy thứ bên trong, Thiên Đồng kinh ngạc.

Cậu ta vội nói: "Quỷ Gia, bên trong không ổn rồi, người nằm bên trong là gã Đại Khuê, chết ở trong này rồi." Ừm?

Đại Khuê?

Chết sớm vậy sao?

Lẽ nào đã xảy ra biến cố gì?

Đến gần, Trương Khải Minh nhìn kỹ, quả nhiên là Đại Khuê.

Lúc này sắc mặt hắn ta đen kịt, vừa nhìn đã biết là trúng thi độc.

Nhìn kỹ những dấu vết để lại trong thạch quan, về cơ bản có thể khẳng định, thứ bên trong đã ra ngoài.

Đại Khuê có lẽ đã bị tóm thẳng vào vị trí tim mà chết.

Cho dù không bị thi độc ảnh hưởng, vết thương lớn như vậy cũng khó mà sống sót.

Nhưng Trương Khải Minh nhìn kỹ vết thương, nói: "Thiên Đồng,

cậu xem, vết thương này hình như không phải do Tống tử gây ra, đúng không?" Thiên Đồng cúi đầu nhìn kỹ, lắc đầu: "Quỷ Gia, không giống do Tống tử làm, nhưng thi độc kia là sao?" "Lẽ nào là loại quái vật giống như thi mãng?

Nhưng tôi cảm thấy vết thương này cũng không giống do động vật gây ra." Ghi nhớ hình dạng vết thương, sau đó Trương Khải Minh nói: "Để sau hãy tính.

Người đã chết rồi, vậy thì đóng nắp quan tài lại đi." "Chết thẳng trong mộ, coi như cho hắn một ngôi mộ tốt, đừng làm phiền nữa." Đóng nắp quan tài, hai người cẩn thận xem xét bốn lối ra, sau đó bắt đầu xuất phát theo dấu vết trên mặt đất, chuẩn bị thám hiểm kỹ càng ngôi mộ cổ.

Mở cửa đá, họ bước vào một nơi giống như mộ đạo.

Điều kỳ lạ là lối đi này lại không có gạch mộ.

Trông giống như một lối đi chưa hoàn công, nhưng lại có cửa đá, điều đó có nghĩa là bên trong có thể sẽ có nguy hiểm.

Nhắc nhở Thiên Đồng, hai người từ từ đi về phía trước.

Lần này có con Hồng hống nhỏ đi trước dò đường, nên đi khá an toàn.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng động bất thường, nghe như có rất nhiều người đang chạy.

Dừng bước, Trương Khải Minh cẩn thận nhìn vào lối đi xa xa, thấy ba bóng người đang chạy về phía này.

Không phải ai khác, chính là Ngô Thiên Chân, Phan Tử và một người nữa, xem ra tình hình của ba người không ổn.

Chương 183

Đặc biệt là Phan Tử, bụng anh ta có lẽ đã bị thương, phải dùng một tay ôm lấy vết thương khi di chuyển.

Trương Khải Minh không gọi họ ngay, mà đứng từ xa quan sát họ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Chưa đợi Trương Khải Minh nghe thấy tiếng nói chuyện, anh đã thấy một con Huyết thi đang từ từ tiến lại gần.

Ba người họ lại không hề hay biết, vẫn đang ngồi đó chém gió, quả nhiên là tâm lớn.

Lắc đầu, dù sao đi nữa, với mối quan hệ giữa Trương Khải Minh và Cẩu Gia, anh không thể trơ mắt nhìn Ngô Thiên Chân bị Huyết thi giết chết.

Đúng lúc vừa thu phục được con Hồng hống nhỏ, có thể dùng Huyết thi để thử sức mạnh của nó, sau này cũng có sự chuẩn bị.

Theo mệnh lệnh trong lòng Trương Khải Minh, con Hồng hống nhỏ từ từ tiến lại gần Huyết thi.

Mỗi bước đi đều cần Trương Khải Minh chỉ huy, thần trí của nó quá yếu ớt.

Khi con Hồng hống nhỏ đã đến gần, Trương Khải Minh trực tiếp hét lên: "Ba người mau lại đây, thấy nó cũng đừng tấn công, phía sau có Huyết thi." Theo tiếng của Trương Khải Minh, ba người Ngô Thiên Chân sững sờ, sau đó như bị lửa đốt mông, nhanh chóng chạy về phía Trương Khải Minh.

Nửa đường, ba người nhìn thấy con Hồng hống nhỏ, nhưng nhớ lời của Trương Khải Minh, không ai để ý đến nó, tiếp tục chạy.

Động tĩnh của ba người cuối cùng cũng kinh động đến Huyết thi, nó gầm lên một tiếng rồi bắt đầu chạy.

Nhưng nửa đường đã bị con Hồng hống nhỏ chặn lại.

Chỉ thấy một quyền đấm thẳng vào đùi Huyết thi, Huyết thi trực tiếp bị đánh ngã.

Thấy vậy, Trương Khải Minh càng hài lòng hơn.

Xem ra ưu thế chính của con Hồng hống nhỏ là sức mạnh, đừng nhìn nó nhỏ con, nhưng lại rất khỏe.

Nhìn Huyết thi ngã xuống đất, Trương Khải Minh cũng không vội ra lệnh cho con Hồng hống nhỏ tấn công, anh cần phải thử những thủ đoạn khác của nó.

Đợi Huyết thi đứng dậy, Trương Khải Minh ra lệnh cho con Hồng hống nhỏ nhảy lên, tóm lấy đầu Huyết thi, bám vào lưng nó.

Chiếm được vị trí có lợi, con Hồng hống nhỏ trực tiếp dùng một tay cố định cơ thể, tay phải đập vào đầu Huyết thi.

Những tiếng "bụp bụp" liên tục vang lên, Huyết thi bị đánh đến choáng váng, ngã sấp xuống đất.

Con Hồng hống nhỏ có sức mạnh lớn nhất, tốc độ cũng không tệ, khuyết điểm duy nhất là không có vũ khí tốt.

Nếu chỉ dựa vào nắm đấm, rất khó gây ra sát thương hiệu quả cho Huyết thi.

Cảm thấy đã thử nghiệm gần đủ, nắm rõ thực lực của con Hồng hống nhỏ, đồng thời cũng hiểu được cách điều khiển nó, Trương Khải Minh cảm thấy trận chiến này nên kết thúc.

Để con Hồng hống nhỏ tiếp tục vung nắm đấm đánh vào đầu Huyết thi, không cho nó đứng dậy, Trương Khải Minh từ từ lấy ra

Hình đao.

Đến gần, anh dùng toàn lực đâm mạnh Hình đao vào đầu Huyết thi, ngoáy mạnh vài cái rồi mới kết thúc.

Không hề thả lỏng cảnh giác, Trương Khải Minh đang chờ con thi biệt vương trong đầu Huyết thi, thứ đó cũng không thể bỏ qua.

Không lâu sau, anh thấy một con thi biệt màu đỏ từ từ bò ra khỏi đầu Huyết thi.

Trương Khải Minh căn bản không cho nó cơ hội hoạt động, trực tiếp vung Hình đao giết chết nó.

Về phần có gây ra bạo loạn thi biệt hay không, anh hoàn toàn không để tâm.

Cất kỹ Hình đao, Trương Khải Minh nhìn con Hồng hống nhỏ bên cạnh, càng nhìn càng hài lòng.

Trận chiến này Trương Khải Minh cảm thấy rất thuận lợi.

Lẽ nào mình thích hợp đi theo con đường triệu hoán sư?

Cũng có thể thử, sau đó che giấu thực lực, đến lúc có ai đó có ý đồ xấu, e rằng sẽ nhận được một món quà lớn.

Đang chìm trong suy nghĩ viển vông, Trương Khải Minh đột nhiên bị một tiếng kêu thảm thiết thấp giọng đánh thức, thu lại tâm tư quay về bên cạnh mấy người kia.

Đi qua xem, phát hiện Trương Khởi Linh cũng ở đó, lúc này đang giúp Phan Tử chữa thương.

Không làm phiền, Trương Khải Minh nhìn Ngô Thiên Chân ở bên cạnh nói: “Chú Ba của cậu đâu?

Không đi cùng cậu à?” Cậu ta có chút thất vọng nói: “Chú Ba tôi và tôi đi lạc rồi, bây giờ cũng không biết chú ấy đi đâu nữa.” Đi lạc?

Là do cậu ta vướng víu thì có.

Lúc này chắc ông ta đang đi lén lút lấy đồ rồi.

Sau đó Trương Khải Minh nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh, nói: "Tiểu Béo, nói đi, cậu làm gì ở đây?

Biết chỗ này là đâu không?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử nghiêm túc nói: "Tôi à?

Tôi bừa bãi tìm được một tấm bản đồ, sau đó cứ đi theo lộ trình thôi." Mồm toàn nói dối, nhưng Trương Khải Minh cũng không vội, có thể từ từ ép hỏi Vương Bàn Tử sau.

Nhìn con thi biệt được Trương Khởi Linh lấy ra từ bụng Phan Tử, Trương Khải Minh hỏi: "Phan Tử bị sao vậy?

Bị thương à?" Nghe vậy, ba người đều im lặng, trông có vẻ hơi ngượng ngùng.

Một lúc lâu sau Vương Bàn Tử mới lên tiếng.

Anh ta có chút lúng túng nói: "Sau khi tôi rời khỏi chỗ trên kia, tôi đi theo bản đồ đến một không gian ở tầng thứ hai." "Đến lúc đi lạc, tôi và cậu Thiên Chân này đi cùng nhau, sau đó lúc mở một mật đạo thì bị rơi thẳng vào một gian mộ thất khác." Nói đến đây, Ngô Thiên Chân có chút đỏ mặt tiếp lời: "Lúc đó có chút không may, Phan Tử đang ở dưới đối phó với thi biệt." "Không ngờ lại bị hai chúng tôi đè bẹp dưới thân, sau đó thi biệt cắn Phan Tử, cứ như vậy đó." Nghe xong câu chuyện, Trương Khải Minh đồng cảm nhìn Phan Tử, có chút cạn lời nói: "Thật, thật là trùng hợp." Trương Khải Minh cũng không biết nói gì thêm, Phan Tử thật sự quá xui xẻo, sao lại đen đủi đến vậy.

Nhìn dáng vẻ thê thảm của ba người, Trương Khải Minh cũng không vội đi tiếp, để họ nghỉ ngơi cho tốt.

Đột nhiên, Trương Khải Minh thấy biểu cảm của Trương Khởi

Linh trong bóng tối có chút gấp gáp.

Có lẽ y muốn xuất phát, nhưng lại không biết nói thế nào?

Chương 184

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói: "Trương Tiểu Ca, nếu cậu có việc thì cứ đi làm trước đi, ở đây có tôi là được rồi." Nghe vậy, y vội vàng gật đầu, sau đó rời đi từ trong lối đi.

Xem ra có việc gấp thật.

Trong lúc nghỉ ngơi, Trương Khải Minh nói: "Tiểu Béo, đưa bản đồ của cậu cho tôi xem, tôi nghiên cứu lộ trình." Vương Bàn Tử cũng không keo kiệt, trực tiếp lấy bản đồ ra.

Nhìn kỹ, Trương Khải Minh phát hiện mọi người muốn đến chủ mộ thất cuối cùng, vẫn còn một đoạn đường dài phải đi.

Một lúc sau, mọi người đã nghỉ ngơi gần xong, liền xuất phát theo bản đồ của Bàn Tử.

Ghi chép trên đó rất chi tiết, ngay cả cạm bẫy và mật đạo cũng đều được đánh dấu.

Trên đường đi, ba người Ngô Thiên Chân cứ tò mò nhìn con Hồng hống nhỏ đang đi trước dò đường, nhưng Trương Khải Minh không nói gì, họ cũng không dám hỏi.

Dần dần đến gần một mật đạo, Thiên Đồng tiến lên mở mật đạo ra, chỉ thấy một cái hố hiện ra trên mặt đất.

Vừa vào mộ thất bên dưới, khi mọi người còn chưa kịp hành động, đã thấy mấy cỗ thi thể nằm trên mặt đất.

Kiểm tra kỹ, đó là thi thể của mấy người nước ngoài, xem ra chết chưa được bao lâu, chắc cũng chết trong tay thi biệt.

Khi mọi người chuẩn bị xem xét kỹ thi thể, Phan Tử ở bên cạnh đứng không vững, trực tiếp ngã xuống đất.

Mọi người nhìn kỹ mới phát hiện, Phan Tử có lẽ đã bị ngất do mất quá nhiều máu.

Trương Khải Minh liếc nhìn một cái, rồi tiếp tục kiểm tra thi thể trên mặt đất.

Tay hắn ta có một chiếc khóa thắt lưng, quả nhiên trên đó có phát hiện ra những con số.

Cất đồ đi, chưa đợi Trương Khải Minh đứng dậy, đột nhiên sau lưng mọi người truyền đến một tràng tiếng sột soạt.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là một đàn thi biệt.

Lần này, mọi người đã bị chúng đuổi kịp.

Trương Khải Minh cũng không hoảng hốt, chỉ bình tĩnh nhìn.

Vừa chuyển sang trạng thái mắt đặc biệt, anh đã thấy đàn thi biệt dừng lại.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trong lòng nghi ngờ, lẽ nào sự biến đổi của đôi mắt mình lại có hiệu quả giống như máu Kỳ Lân?

Ý nghĩ vừa lóe lên, đôi mắt Trương Khải Minh trở lại trạng thái bình thường, sau đó anh thấy đàn thi biệt tiếp tục tiến về phía mọi người.

Xem ra sau này đối phó với những thứ nhỏ nhặt này, không cần phải chích máu nữa.

Phát hiện này cũng khá hữu dụng.

Kích hoạt lại trạng thái mắt, nhìn đàn thi biệt đã dừng lại, Trương Khải Minh nói: "Được rồi, không sao đâu.

Khiêng Phan Tử lên, tiếp tục xuất phát đi." Nhìn hành động quỷ dị của đàn thi biệt, Ngô Thiên Chân thấp giọng hỏi: "Quỷ Gia, trên mặt ngài?" Ừm?

Trên mặt?

Trương Khải Minh hiểu ra, e rằng cậu ta đã nhìn thấy hình xăm, cho nên có chút sợ hãi?

Nhưng anh cũng không có thời gian giải thích, trực tiếp nói: "Không sao, mau xuất phát đi, lo việc của mình đi." Sau khi mọi người xuất phát, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy đám người Trương Khải Minh đi phía trước, phía sau lại có một đàn thi biệt lớn đi theo.

Trông giống như đang hộ tống, chỉ là thứ hộ tống có chút đáng sợ, không phải là loại lương thiện.

Nhìn thấy cửa đá xuất hiện phía trước, Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có cửa là tốt rồi, như vậy có thể chặn đám thi biệt lại.

Mặc dù đi suốt một đoạn đường, đám thi biệt không hề tấn công mọi người, nhưng cứ bị chúng đi theo như vậy, áp lực tâm lý rất lớn.

Dựa vào sự uy hiếp của Trương Khải Minh, mọi người sau khi vào cửa đá, đã chặn toàn bộ đám thi biệt ở bên ngoài, mới thở phào nhẹ nhõm.

Giải quyết xong vấn đề thi biệt, mọi người cẩn thận quan sát cảnh tượng trong mộ thất.

Chưa kịp nhìn kỹ, đã nghe thấy một tiếng rên rỉ đau đớn từ trong góc truyền ra.

Nghe thấy tiếng người, mọi người từ từ đi về phía góc, chỉ thấy một người phụ nữ tóc dài mặc đồ da màu đen đang yên lặng nằm đó.

Đây có lẽ là A Nịnh, xem ra bị thương rất nặng, cũng không biết có thể sống sót ra ngoài không nữa.

Thấy có người bị thương, lại là phụ nữ, lòng trắc ẩn của Ngô Thiên Chân nổi lên, trực tiếp đặt Phan Tử xuống, chạy qua đó.

Thấy vậy, Trương Khải Minh có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Phan Tử, ai, gặp phải một tiểu tam gia như Ngô Thiên Chân, khổ cho anh rồi.

Đột nhiên, Thiên Đồng bên cạnh nói: "Quỷ Gia, đó là người của Cầu Đức Khảo.

Trên tấm ảnh mà ngài đưa cho tôi lúc trước có cô ta, hình như tên là A Nịnh." Trương Khải Minh gật đầu: "Ừ, đúng là cô ta.

Xem tạo hóa của cô ta đi, nếu có thể sống sót, Huyết thi của chúng ta sẽ bán được." Về phần tấm ảnh của Thiên Đồng, đó là tình báo mà Trương Khải Sơn thu thập được, tất cả những nhân vật quan trọng của phe Cầu Đức Khảo đều có ảnh.

Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy mấy từ khóa như "Huyết thi", "bán", sắc mặt trực tiếp trở nên quái dị.

Thật không ngờ, người tên Quỷ Gia này lại tàn nhẫn như vậy, đúng là tài tặc không bao giờ đi tay không, ngay cả một cỗ Tống tử cũng có thể ép ra dầu, phải học hỏi nhiều mới được.

Lúc này, Ngô Thiên Chân hét lên: "Quỷ Gia, ngài xem thử đi, vết thương của cô nương này hình như không nhẹ." Lắc đầu, Trương Khải Minh đi qua, dù sao cũng là làm ăn mà, không phải sao?

Sau này còn cần Cầu Đức Khảo phát huy tác dụng, trước tiên cứ "chăm sóc" tốt đã.

Đến gần, Trương Khải Minh nhìn thấy vết thương ở bụng A Nịnh, có lẽ thi biệt đã chui vào trong.

Chương 185

Kích hoạt đôi mắt, Trương Khải Minh cẩn thận nhìn chằm chằm A Nịnh quan sát, có thể thấy được luồng âm khí nhàn nhạt trên người thi biệt.

Nhưng muốn lấy thi biệt ra, phải nhờ Thiên Đồng.

Trương Khải Minh không có thủ pháp linh hoạt như vậy, làm không tốt có khi cứu người thành giết người.

Sau khi giúp Thiên Đồng chỉ đúng vị trí, công việc còn lại của cậu ta đơn giản hơn rất nhiều.

Mặc dù không có kỹ thuật cao siêu như Trương Khởi Linh, Nhưng việc lấy ra con thi biệt bên trong cũng không làm khó được Thiên Đồng, nếu không bao nhiêu năm công phu chẳng phải là luyện không rồi sao?

Sau khi lấy thi biệt ra, Ngô Thiên Chân vội vàng giúp băng bó vết thương, không biết còn tưởng A Nịnh là người nhà cậu ta.

Giải quyết xong vấn đề của A Nịnh, Trương Khải Minh mới có cơ hội quan sát kỹ gian mộ thất này.

Nhưng đáng tiếc, không có phát hiện gì đặc biệt.

Chỉ có một cỗ thạch quan ở sát tường, cũng không biết tại sao lại đặt ở đó.

Anh đi về phía thạch quan sát tường, chuẩn bị xem bên trong quan tài đặt thứ gì mà vị trí lại kỳ quái như vậy.

Theo lý mà nói, quan tài sẽ không đặt sát vách tường, nhưng trong gian mộ thất này lại làm ngược lại, vậy chắc chắn có điều kỳ lạ.

Cẩn thận quan sát quan tài, nó giống hệt cỗ quan tài mà Trương Khải Minh đã gặp trước đó, cũng có điêu khắc hình Chung Quỳ.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, cẩn thận một chút, trong cỗ quan tài này có thể cũng có Tống tử." Thấy Thiên Đồng gật đầu, chuẩn bị mở quan tài, Trương Khải Minh có chút không yên tâm, điều khiển con Hồng hống nhỏ đến bên cạnh Thiên Đồng.

Như vậy, một khi có nguy hiểm xảy ra, Trương Khải Minh cũng có thể kịp thời cứu Thiên Đồng.

Bàn Tử ở bên cạnh, thấy Thiên Đồng muốn mở quan tài, vội vàng đến bên kia của Thiên Đồng, nói: "Tôi cũng giúp một tay." Khi hai người dùng sức, nắp quan tài từ từ bị đẩy ra một khe hở, hai người không tiếp tục hành động.

Họ dùng đèn pin chiếu vào khe hở, xem xét cảnh tượng bên trong quan tài.

Làm như vậy, không chỉ an toàn mà còn có thể phòng tránh nguy hiểm từ trước.

Hai người nhìn hồi lâu, không có phát hiện gì.

Nhưng trong quan tài này lại có không ít minh khí, trông phẩm chất cũng không tệ.

Thiên Đồng quay đầu lại nói: "Quỷ Gia, bên trong không có gì, nhưng minh khí lại có không ít." Nghe vậy, Trương Khải Minh thả lỏng hơn nhiều, nhưng vẫn cẩn thận nói: "Được, vậy tiếp tục mở quan tài đi, cẩn thận một chút." Nghe phân phó, Thiên Đồng và Bàn Tử đồng loạt ra tay, trực tiếp đẩy nắp quan tài ra, phát ra một tiếng ầm vang.

Đến gần quan tài, nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong quan tài đều là các loại minh khí.

Nhìn lướt qua, đột nhiên, ánh mắt Trương Khải Minh ngưng lại.

Anh lại phát hiện ra một chỗ trống rỗng trong đống minh khí.

Điều này cho thấy ban đầu trong quan tài có thứ gì đó, nhưng bây giờ đã biến mất.

Điều này khiến Trương Khải Minh trong lòng kinh hãi, rồi lập tức quay đầu lại.

Vừa quay người, Trương Khải Minh đã thấy một bàn tay lộ ra từ dưới nắp quan tài đang bị kẹt trên tường.

Thứ bên trong lại trốn ở dưới nắp quan tài.

Thấy vậy, Trương Khải Minh lớn tiếng nói: "Tất cả cẩn thận, có thứ gì đó ở dưới nắp quan tài." Nghe nhắc nhở, tất cả mọi người đều lấy vũ khí ra, cẩn thận nhìn bàn tay nhỏ dưới nắp quan tài.

Đợi một lúc, không có động tĩnh, Trương Khải Minh ra lệnh cho con Hồng hống nhỏ di chuyển về phía nắp quan tài.

Đến gần, con Hồng hống nhỏ không tiến lên nữa, dùng hai tay tóm lấy mép nắp quan tài, lập tức lật ngược nó lại.

Lần này mọi người cuối cùng cũng phát hiện ra thứ trốn ở phía sau, đó lại là một con khỉ, nhưng có chút đặc biệt.

Chính xác mà nói, đó là một xác khỉ, chỉ là bây giờ trông như đã bị thi biến.

Chỉ thấy hai mắt nó đỏ như máu, máu thịt trên người khô quắt, một đôi móng vuốt lại dị thường sắc bén, trên đó tỏa ra ánh sáng đen, vừa nhìn đã biết có độc.

Nhìn móng vuốt quỷ dị của con khỉ, Khải Minh cuối cùng cũng biết Đại Khuê chết như thế nào.

Đột nhiên, Ngô Thiên Chân bên cạnh nói: "Quỷ Gia, hình như đây

là Vu quỷ.

Tương truyền một số vu sư dùng vu thuật biến khỉ thành vũ khí giết người." "Thân thể cứng rắn, móng vuốt sắc bén có kịch độc, nhược điểm cũng giống như Tống tử, đó là đầu của nó." Vu quỷ? 103.

Xem ra mang theo Ngô Thiên Chân cũng có chỗ tốt, ít nhất biết được một số kiến thức kỳ lạ, biết không ít chuyện.

Nhìn Vu quỷ đang đối đầu với mọi người ở phía đối diện, Trương Khải Minh không đợi thêm nữa, nói với Thiên Đồng: "Đưa dao găm của cậu cho tôi." Anh rút dao găm ra, trực tiếp ném đến gần con Hồng hống nhỏ.

Lần này anh chuẩn bị thử cho nó sử dụng vũ khí, xem uy lực thế nào.

Tay phải cầm dao găm, con Hồng hống nhỏ vung vẩy mấy cái, có thể được, dùng rất trôi chảy.

Vì vậy, Trương Khải Minh cũng không đợi nữa, trực tiếp điều khiển con Hồng hống nhỏ xông đến gần Vu quỷ, tấn công trực diện.

Vừa rồi con Hồng hống nhỏ chiến đấu với Huyết thi là ở trong mật đạo, những người khác căn bản không nhìn thấy.

Bây giờ sau khi chứng kiến, ai nấy đều cảm thấy có chút lạnh sống lưng.

Thật sự là cách chiến đấu của con Hồng hống nhỏ quá quỷ dị, nhảy tới nhảy lui, bất ngờ tung ra một chiêu tấn công, hoàn toàn không có quy luật.

Trương Khải Minh cũng không để ý đến suy nghĩ của họ, toàn tâm điều khiển con Hồng hống nhỏ chiến đấu.

Qua đợt tấn công vừa rồi, mặc dù con Hồng hống nhỏ chiếm thế thượng phong, để lại không ít vết thương trên người Vu quỷ, nhưng lại không có sát thương thực tế.

Bây giờ Trương Khải Minh chuẩn bị thay đổi phương thức.

Chương 186

Chỉ thấy con Hồng hống nhỏ dừng lại các đòn tấn công nhảy vọt, chuyển sang từ từ đi vòng quanh Vu quỷ.

Đợi Vu quỷ quay lưng về phía Trương Khải Minh, anh đích thân xông lên, rút Hình đao trong tay ra, tạo tư thế tấn công.

Đối mặt với đòn tấn công của Trương Khải Minh, Vu quỷ lập tức chuẩn bị né tránh.

Đáng tiếc, ngay khoảnh khắc nó quay người, con Hồng hống nhỏ đã xông lên, trực tiếp dùng dao găm đâm vào sau gáy nó.

Tiếng ma sát chói tai vang lên, dao găm và xương sọ của Vu quỷ giao tranh.

Mặc dù không trực tiếp giết chết Vu quỷ, nhưng cũng có thành quả.

Sức mạnh khổng lồ của con Hồng hống nhỏ trực tiếp khiến Vu quỷ bay về phía Trương Khải Minh.

Thấy cơ hội không thể bỏ lỡ, Trương Khải Minh không tấn công trực diện, mà cúi người xuống, để bóng dáng Vu quỷ lướt qua.

Khi Vu quỷ bay qua đỉnh đầu Trương Khải Minh, anh hành động, nhắm vào chỗ vừa bị con Hồng hống nhỏ đánh trúng, Trương Khải Minh xuất toàn lực.

Hình đao mang theo toàn bộ sức mạnh của Trương Khải Minh, trực tiếp đánh trúng vết thương, không gặp nhiều trở ngại, trực tiếp xuyên thủng xương sọ của Vu quỷ, đi thẳng vào trong đầu lâu.

Nhìn Vu quỷ bị treo trên Hình đao, Trương Khải Minh lắc lắc tay, trực tiếp ném nó xuống đất.

Trận chiến này mang lại cho Trương Khải Minh những cảm ngộ mới.

Phối hợp với con Hồng hống nhỏ, nếu có thể chặt chẽ hơn một chút, e rằng sẽ càng thuận lợi hơn.

Bây giờ điều còn thiếu chỉ là thần trí của con Hồng hống nhỏ.

Đợi đến lúc Trương Khải Minh không cần phải một lòng hai việc, vậy thì càng hoàn mỹ hơn.

Nhìn mọi người đang kiểm tra Vu quỷ, Trương Khải Minh nói: "Được rồi, chuẩn bị đi, chúng ta phải tiếp tục xuất phát." "Nếu không Ngô Tam Tỉnh một mình gặp phải thứ như vậy, e rằng chỉ có một con đường chết, tất cả nhanh lên." Nghe Trương Khải Minh nói Ngô Tam Tỉnh không an toàn, lần này Ngô Thiên Chân không còn trì hoãn thời gian nữa, mọi người nhanh chóng xuất phát.

Tiếp tục đi theo bản đồ, nhưng lần này tốc độ của mọi người chậm lại, chủ yếu là vì có hai người bị thương.

Khi mọi người chuẩn bị mở cửa đá phía trước để tiếp tục hành động, đột nhiên bên phải mộ đạo xuất hiện một bàn tay nhỏ màu xanh lục.

Nó lặng lẽ không một tiếng động rơi xuống người Ngô Thiên Chân, sau đó lập tức dùng sức, trực tiếp siết chặt cổ cậu ta.

Lúc đầu mọi người không phát hiện, nhưng theo một tiếng "bụp" và tiếng Ngô Thiên Chân không ngừng giãy giụa, mọi người cuối cùng cũng biết có chuyện bất thường xảy ra.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngô Thiên Chân bị bàn tay nhỏ màu xanh lục không ngừng kéo giật, cả người đều tựa vào vách tường.

Nhìn sắc mặt của Ngô Thiên Chân, e rằng nếu bị siết thêm một lúc nữa, cậu ta sẽ ngất đi vì thiếu oxy.

Nhìn bộ dạng có chút thảm thương của Thiên Chân, cả khuôn mặt bây giờ có chút sung huyết, ánh mắt có chút mơ màng.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Ngô Thiên Chân, Trương Khải Minh cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp xông đến bên cạnh cậu ta.

Thấy bàn tay nhỏ màu xanh lục trên cổ, Trương Khải Minh lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Đây là thủ đoạn săn mồi của xà bách.

Hiểu ra rồi, Trương Khải Minh cũng không do dự nữa, trực tiếp rút Hình đao ra, chém mạnh vào sợi dây leo màu xanh lục sau lưng.

Chỉ thấy sợi dây leo bị thương, lập tức buông lỏng Ngô Thiên Chân sắp ngạt thở, men theo những khe hở nhỏ trên mặt đất mà rút về.

Ngô Thiên Chân thở hổn hển, cả người như con cua vừa hấp xong, mặt đỏ bừng vì sung huyết quá lâu.

Sau khi hồi phục một lúc, Ngô Thiên Chân đến bên cạnh Trương Khải Minh nói: "Quỷ Gia, cảm ơn đã cứu mạng tôi." Nghe giọng nói khàn khàn, lại thấy cậu ta có ý định nói tiếp, Trương Khải Minh xua tay: "Được rồi, với tôi không cần khách sáo." "Tôi và ông nội cậu quan hệ tốt, cho nên tôi sẽ chăm sóc cậu và chú Ba cậu.

Lại nói, cậu là một đứa trẻ nghèo, nghỉ ngơi cho tốt đi." Nghe lời của Trương Khải Minh, sắc mặt Ngô Thiên Chân có chút cổ quái, nhưng nghĩ đến cổ họng khó chịu, cậu ta không hỏi thêm gì.

Lúc này, Vương Bàn Tử ở bên cạnh hỏi: "Quỷ Gia, có một chuyện tôi muốn hỏi ngài, không biết có thể nói chuyện riêng một chút không?" Ừm?

Vương Bàn Tử lại có chuyện muốn hỏi?

Cũng lạ thật, cũng được, xem sao.

Bảo Thiên Đồng tiếp tục mở cửa, anh thì dẫn Vương Bàn Tử sang một bên, rồi hỏi: "Nói đi, có chuyện gì?" Do dự một lúc, anh ta nói: "Quỷ Gia, tên thật của ngài có phải là Trương Khải Minh không?" Ừm?

Sao Vương Bàn Tử lại biết tên của mình?

Ở trong mộ cũng chưa từng có ai gọi như vậy?

Có chút thú vị.

Trương Khải Minh gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng sao cậu lại biết tên này?

Đã nhiều năm không có ai gọi tôi như vậy rồi." Vương Bàn Tử do dự một lúc, hỏi: "Quỷ Gia, không biết ngài có quen một người tên Vương Khải Toàn không?

Tôi đang tìm ông ấy." Vương Khải Toàn?

Tên này nghe quen quá, hình như đã nghe ở đâu đó, nhưng rốt cuộc là ai nhỉ?

Đột nhiên, biểu cảm của Trương Khải Minh đông cứng lại, đây không phải là tên của Bàn Tử sao?

Bao nhiêu năm qua cứ gọi là Bàn Tử, đã quên mất tên thật của hắn.

Tìm Bàn Tử?

Trương Khải Minh trong lòng nảy ra ý nghĩ, sau đó cẩn thận nhìn lại dung mạo của Vương Bàn Tử này, thấy hai người có chút tương tự.

Lại thêm việc biết tên của Trương Khải Minh, lẽ nào Bàn Tử đã để lại món nợ phong lưu nào?

Vậy thì có chút thú vị rồi, hắc hắc.

Chương 187

Trương Khải Minh tinh thần phấn chấn, nói: "Đúng vậy, tôi quen, hiện tại là thuộc hạ của tôi, đang một mình phụ trách một đường khẩu." "Nhưng cậu và hắn có quan hệ gì?

Lẽ nào là con riêng của hắn sao?" Nghe lời của Trương Khải Minh, Vương Bàn Tử trước tiên biểu cảm vui mừng, sau đó đông cứng lại, như thể bị đả kích.

Rất nhanh, anh ta cười khổ nói: "Quỷ Gia, ngài nghĩ nhiều rồi, đó là bác cả của tôi.

Về phần thông tin của ông ấy, đều là do cha tôi nói cho tôi biết." Nghe vậy, Trương Khải Minh có chút ngượng ngùng, sau đó nói: "Ồ, ra là vậy, cậu nói tiếp đi." Vương Bàn Tử nói tiếp: "Năm đó bác cả tôi và cha tôi vì một số chuyện nên đã nảy sinh mâu thuẫn." "Sau này cha tôi kinh doanh đồ cổ, dần dần có một cửa hàng, nghe được tin tức của bác cả." "Nhưng chưa kịp liên lạc với bác, đã xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, đột nhiên cha tôi qua đời, nhưng tôi nghi ngờ bên trong có chuyện khác." "Cho nên gần đây tôi chuẩn bị dựa theo những gì cha tôi để lại, tìm bác cả, nhờ ông ấy giúp điều tra chuyện của cha tôi." Theo lời kể của Vương Bàn Tử, sắc mặt Trương Khải Minh dần dần trở nên nghiêm túc.

Nếu đã là người thân của Bàn Tử, vậy cũng giống như người thân của Trương Khải Minh.

Nhưng một người mở tiệm đồ cổ, tại sao lại bị giết?

Lẽ nào vì tranh chấp lợi ích?

Vì vậy, Trương Khải Minh nói: "Tiểu Béo, chuyện này tạm thời không vội.

Đợi hành động lần này kết thúc, tôi sẽ đưa cậu đi tìm Bàn Tử, đến lúc đó kể lại cặn kẽ đầu đuôi câu chuyện." "Yên tâm, chỉ cần cái chết của cha cậu thật sự có ẩn tình khác, tôi nhất định sẽ giúp cậu điều tra ra." Nghe vậy, Vương Bàn Tử kích động nói: "Quỷ Gia, cảm ơn ngài.

Mấy năm nay tôi cũng đã điều tra được một số tình hình, đáng tiếc không có bằng chứng thực chất." Dẫn Vương Bàn Tử quay trở lại bên cạnh mọi người, thật không ngờ, lại có một mối quan hệ như vậy.

Xem ra Vương Bàn Tử này cũng là người của mình, hành động sau này phải chăm sóc nhiều hơn rồi.

Nhìn cánh cửa đá đã được Thiên Đồng mở ra, Trương Khải Minh nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi.

Nhưng tiếp theo phải cẩn thận." "Chuyện xảy ra với Ngô Thiên Chân vừa rồi các cậu cũng thấy rồi, nhìn thấy khe hở phải nâng cao cảnh giác, cẩn thận lại trúng chiêu." Từ từ tiến về phía trước, mọi người đi chưa được bao xa, đột nhiên phát hiện phía trước không còn đường nữa.

Nhưng trên bản đồ rõ ràng đã đánh dấu, đi về phía trước không xa chính là chủ mộ thất của ngôi mộ này.

Tất cả các lộ trình phía trước đều chính xác, chỗ này lẽ ra cũng không sai được?

Khi Trương Khải Minh chuẩn bị để mọi người tìm kiếm kỹ càng, đột nhiên sự cố xảy ra.

Chỉ thấy bên trái mộ đạo của mọi người, đột nhiên gạch mộ vỡ vụn, để lộ ra một cái hố đen ngòm.

Chưa đợi mọi người có phản ứng, đã thấy một đám tay nhỏ màu xanh lục xông ra, tấn công về phía mọi người.

Có kinh nghiệm của Ngô Thiên Chân trước đó, tất cả mọi người đều biết thứ này không dễ chọc, toàn bộ đều lùi về phía sau.

Đáng tiếc, có hai người bị thương làm vướng chân, mọi người căn bản không có cách nào né tránh, rất nhanh sự cố đã xảy ra.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử đang cõng Phan Tử, vì di chuyển chậm hơn một chút, chân phải của anh ta bị trói chặt, không thể di chuyển được.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trực tiếp xông qua, chém đứt sợi dây leo, giải cứu người ra.

Dần dần mọi người lùi về mộ thất trước đó, nhìn những sợi dây leo cuồn cuộn trong mộ đạo, Trương Khải Minh nói: "Đừng lùi nữa, chuẩn bị tấn công." Vừa nói, anh vừa lấy ra khẩu súng tiểu liên mang theo bên mình.

Những người khác cũng vậy, nhắm vào những sợi dây leo đang cuộn trào mà nổ súng.

Bị đạn bắn trúng, những sợi dây leo này sẽ chảy ra dịch màu xanh lục, nhưng hiệu quả không rõ rệt, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn.

Thấy vậy, Trương Khải Minh lớn tiếng hét: "Thiên Đồng, đạn cháy!

Thiêu chết đám quỷ này đi." Khi mấy viên đạn cháy được bắn ra, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Những sợi dây leo trong đường hầm đều bị bắt lửa, toàn bộ bắt đầu lùi về phía sau.

Nhưng những sợi dây leo này dù đã rời khỏi nơi lửa cháy dữ dội, ngọn lửa trên người chúng vẫn không tắt, ngược lại còn trong lúc hỗn loạn làm cháy cả những sợi dây leo khác.

Đạn cháy, nhiên liệu nén bám trên dây leo khi chưa cháy hết, ngọn lửa sẽ không tắt.

Thấy nguy cơ đã được giải trừ, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi những sợi dây leo dày đặc đã khiến mọi người sợ đến chết khiếp.

Nếu thật sự bị tóm được, căn bản không có cơ hội sống sót, e rằng sẽ bị dây leo siết chết trong nháy mắt.

Lùi lại một chút, nhân lúc ngọn lửa đang cháy, nghỉ ngơi một lát.

Vừa rồi mọi người cũng đã sợ đến chết khiếp rồi.

Đợi ngọn lửa do lựu đạn cháy tạo ra tắt hẳn, nhiệt độ trong mộ đạo hạ xuống, mọi người mới lại xuất phát.

Lần này hành động nhanh hơn một chút, Phan Tử đã tỉnh lại lúc nghỉ ngơi vừa rồi, bây giờ có thể đi lại được.

Còn A Nịnh thì đang được Ngô Thiên Chân cõng, cũng không biết là hôn mê thật hay giả vờ.

Lần nữa đi qua nơi gặp nguy hiểm lúc trước, mọi người nhìn những cái hốc trên vách tường, bây giờ lối đi duy nhất chỉ còn ở phía trước.

Mặc dù bên trong có thể sẽ lại gặp nguy hiểm, nhưng không ai do dự, tất cả đi thẳng vào thông đạo.

Tiểu Hồng Hống đi trước dẫn đường, mọi người theo sau, như vậy lỡ gặp nguy hiểm cũng có cái đệm.

Dần dần, thông đạo phía trước ngày càng rộng rãi, mọi người đã có thể đứng thẳng người đi lại.

Chương Khải Minh nhìn về phía trước, đã thấy được lối ra.

Bước ra khỏi cửa động, mọi người vào một hang động khổng lồ, ánh sáng bên trong không tệ, khá sáng sủa.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh động có một khe nứt, có lẽ thông thẳng ra bên ngoài, ánh sáng cũng từ đó mà vào.

Giữa hang động, mọi người nhìn quanh, thứ đầu tiên nhìn thấy là một cây đại thụ chọc trời, trên đó lờ mờ treo lủng lẳng thứ gì đó.

Ánh đèn pin quét qua, trong lòng mọi người lạnh buốt, treo trên đó lại là những cái xác khô, có vài cái còn đang lúc lắc.

Trong lúc mọi người chuẩn bị nghiên cứu kỹ hơn, giọng của Ngô Tam Tinh đột nhiên vang lên.

Chương 188

“Này, bên dưới có phải Quỷ Gia không?

Tôi là Ngô Tam Tinh đây.” Hét xong, Ngô Tam Tinh lại ẩn mình đi, trước khi xác định được thân phận của mọi người, có lẽ ông ta sẽ không lộ mặt.

Thấy vậy, trong lòng Chương Khải Minh đầy thắc mắc, theo lý thì bây giờ trong mộ chỉ có nhóm người mình, người của A Nịnh đã chết sạch rồi, còn có gì phải lo lắng đâu chứ?

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh đáp lại: “Tam Tỉnh, xuống đây đi, Ngô Thiên Chân cũng ở chỗ tôi.” Nghe được câu trả lời xác nhận của Chương Khải Minh, Ngô Tam Tinh mới lộ diện, hóa ra ông ta đang ở trên một bệ đá phía trên.

Sau khi ông ta xuống, Ngô Thiên Chân đặt A Nịnh xuống cạnh một vách đá rồi vội vàng chạy tới.

Cậu ta quan tâm hỏi: “Chú Ba, chú đi đâu vậy?

Không bị thương chứ?

À phải rồi, Đại Khuê đâu?

Không phải anh ấy đi cùng chú sao?” Ngô Tam Tinh có chút đau buồn nói: “Chú không sao, còn Đại Khuê, chết rồi, chúng ta gặp phải Tống tử.” Nói xong, sắc mặt Ngô Tam Tinh đột nhiên thay đổi, vội vàng đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: “Quỷ Gia, có chuyện cần thương lượng.” Nhìn vẻ mặt của Ngô Tam Tinh, Chương Khải Minh cũng không trì hoãn, dẫn ông ta tránh mọi người ra một bên nói chuyện.

Ngô Tam Tinh cúi đầu nhìn mọi người một cái, rồi hạ giọng nói:

“Quỷ Gia, lúc trước tôi và Đại Khuê gặp phải Tống tử, nhưng trong lúc hai chúng tôi bị truy sát, tôi phát hiện trong mộ còn có một nhóm người khác.” Thấy Chương Khải Minh nhìn về phía A Nịnh, Ngô Tam Tinh vội nói: “Quỷ Gia, không phải người của Cầu Đức Khảo, nhóm do cô gái tên A Nịnh dẫn đầu tôi đã biết trước rồi.” “Đây là một nhóm khác, tôi nghi ngờ là người của Vương gia…” Nghe vậy, Chương Khải Minh cuối cùng cũng hiểu tại sao Ngô Tam Tinh lại cẩn thận như thế, hóa ra thật sự có một thế lực khác, mà có khả năng là người của Vương gia.

Nếu vậy thì thú vị rồi, những người đủ tư cách ngồi vào bàn cờ đều đã đến, chỉ còn thiếu thế lực kia nữa thôi.

Nhưng nhóm người bí ẩn này chung quy vẫn là một mối họa ngầm, không thể xem thường, lỡ bị đánh lén vào thời khắc quan trọng thì toi đời.

Vì thế, Chương Khải Minh rơi vào trầm tư, nhưng chưa kịp nghĩ ra cách thì lại có một bóng người nữa nhảy xuống từ vách đá.

Nghe tiếng động, Chương Khải Minh quay đầu nhìn lại, phát hiện đó là bóng dáng của Chương Linh, trông có vẻ đã bị thương.

Sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, cũng không quan tâm đến việc tìm cách đối phó nữa, trực tiếp đến bên cạnh anh ta hỏi: “Sao vậy, lại bị thương à?” Chương Linh nhìn những người xung quanh, rồi nói nhỏ vào tai Chương Khải Minh: “Phía sau có truy binh, là người của Vương gia, thân thủ rất lợi hại.” Nghe vậy, Chương Khải Minh vội hét nhỏ với mọi người: “Nhanh, tất cả lui vào trong sơn động, nhanh lên.” Đợi mọi người đều vào trong sơn động, Chương Khải Minh nói: “Tất cả chuẩn bị vũ khí, lát nữa nghe lệnh của tôi thì đồng loạt nổ súng.” Giao phó xong, Chương Khải Minh không để ý đến mọi người nữa, mà tập trung quan sát động tĩnh trong hang động.

Thật không ngờ, thân thủ của Chương Linh mà cũng bị thương trong tay người của Vương gia, xem ra đám người này của Vương gia đều là tinh anh.

Nhưng đối mặt với sự tấn công của đạn, có tinh anh đến mấy cũng phải ngậm hờn mà chết.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, cả không gian trở nên yên tĩnh, không một tiếng động nào phát ra.

Hồi lâu sau, ngay khi sự kiên nhẫn của mọi người sắp cạn kiệt, đột nhiên nghe thấy tiếng người đáp xuống đất từ trong hang động.

Chương Khải Minh chấn động tinh thần, cẩn thận nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người mặc đồ đen đang quan sát xung quanh.

Người này hẳn là được cử xuống để dò đường, những người còn lại vẫn chưa xuống.

Sau khi kiểm tra một lượt không phát hiện bất cứ thứ gì, hắn ta bắt đầu ra hiệu, bảo người bên trên xuống.

Chương Khải Minh chăm chú theo dõi hành động của bọn họ, chẳng mấy chốc đã thấy một nhóm người từ từ đi đến vị trí mọi người đứng lúc trước.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không do dự nữa, ra lệnh: "Thiên Đồng, lựu đạn chiếu sáng, những người khác chú ý, đừng để ánh sáng làm chói mắt." Theo sau ánh sáng chói lòa, trong hang động vang lên một tràng âm thanh hỗn loạn, thị lực của bọn chúng chắc hẳn đã bị tổn thương.

Đợi ánh sáng dịu đi, Chương Khải Minh và những người khác bắt đầu nổ súng, từng viên đạn bắn thẳng về phía kẻ địch đang có chút hoảng loạn.

Theo sau những tiếng hét thảm thiết, tất cả bọn chúng đều ngã xuống đất, mọi người mới ngừng bắn.

Cẩn thận tiến về phía những cái xác trên mặt đất, Chương Khải Minh cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi, bên trong chắc chắn có điều kỳ lạ.

Vì vậy, mọi người đi rất chậm, cách những cái xác khoảng năm mét, Chương Khải Minh ra lệnh: "Bắn vào mấy cái xác, mỗi cái xác phải bắn thêm một phát vào đầu." Tiếng kéo cò súng vang lên, chưa kịp nổ súng thì quả nhiên có chuyện bất ngờ xảy ra.

Chỉ thấy một người đột nhiên đứng bật dậy từ mặt đất, xem ra lúc trước hắn giả chết nằm đó, chuẩn bị đánh lén.

Nhưng không ngờ Chương Khải Minh lại ác như vậy, ngay cả xác chết cũng không tha, nên hắn không thể ẩn mình được nữa.

Thấy mọi người định nổ súng, Chương Khải Minh vẫy tay ngăn lại, nói: "Thiên Đồng, lên đi, bắt hắn về đây." Nghe lệnh, Thiên Đồng lập tức ném khẩu súng tiểu liên trong tay xuống, rút con dao găm của mình ra, lao về phía người đối diện tấn công.

Khi hai người giao thủ, Chương Khải Minh quan sát một lúc, phát hiện công phu của người này thật sự không tồi.

Lại có thể đấu ngang tài ngang sức với Thiên Đồng.

Mặc dù đám người này không thể ai cũng là cao thủ như vậy, nhưng chỉ cần kém hơn một chút, đối phó với Chương Linh cũng thật sự có thể khiến anh ta bị thương.

Chẳng mấy chốc hai người đã giao đấu mấy chục hiệp, thế trận bất phân thắng bại, xem ra trong thời gian ngắn không thể phân định được.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không vội, dù sao bây giờ Thiên

Đồng đang đánh rất hăng, cũng không để Tiểu Hồng Hống giúp.

Đã bị mọi người bao vây, người này căn bản không có đường thoát, không cần phải quá lo lắng.

Cứ từ từ đánh đi, dù sao cũng có thời gian, giá mà có bỏng ngô thì tốt, xem một trận phim hành động.

Nhưng Chương Khải Minh không xen vào trận đấu của Thiên Đồng, trận phim hành động này cũng sắp kết thúc rồi.

Về phần nguyên nhân, lúc chiến đấu mà bên cạnh có hai tên xấu bụng chọc ngoáy, chắc chắn cũng không thể giữ được trạng thái tốt nhất.

Hóa ra, thấy Chương Khải Minh không có ý định lên giúp, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh đảo mắt một vòng, rồi bàn mưu với Phan Tử.

Tiếp đó liền nghe Vương Bàn Tử nói: "Ối giời, Phan Tử, cầm chắc súng vào, lát nữa thằng nhãi kia lại tung cú đá hậu thì bắn vào cái chân không cử động của nó nhé." Phan Tử đáp lại: "Đừng có nói mỗi tôi, ông xem, vừa nãy nó quay lưng lại với ông đấy, sao không nổ súng đi?" Bị hai người công kích bằng lời nói, nhịp điệu của người kia nhanh chóng bị phá vỡ, thân thủ cũng không phát huy được.

Vốn dĩ hai người ngang tài ngang sức, bây giờ phát huy không tốt, chẳng lẽ Thiên Đồng còn nương tay hay sao?

Vì vậy, cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian, Thiên Đồng đã bắt được hắn, sau đó dẫn đến trước mặt Chương Khải Minh.

Còn Vương Bàn Tử và Phan Tử, hai kẻ vô lương tâm đang ăn mừng, tuy không ra tay nhưng công lao thì có.

Nhìn người bị bắt trước mặt, Chương Khải Minh cười một lúc rồi mới nói: "Ngươi cũng xui xẻo thật, gặp phải hai tên này." "Thôi được rồi, nói chuyện chính sự đi, ta tên Chương Khải Minh, cũng có

người gọi ta là Quỷ Gia, bất kể ngươi là người của bên nào, chắc cũng từng nghe qua ta rồi chứ?" Tuy không phục chuyện bị Thiên Đồng đánh bại, nhưng hắn cũng không cứng đầu, trực tiếp nói: "Quỷ Gia, tôi biết ngài, thua trong tay ngài tôi không oán." Nhìn tên tù binh biết thời thế, Chương Khải Minh cười nói: "Tốt, biết ta là được, thân phận của ngươi ta cũng không làm khó." Hắn im lặng một lúc, có chút chán nản nói: "Quỷ Gia, tôi là người của Vương gia, những chuyện khác tôi sẽ không nói đâu." Đúng là người của Vương gia, nhưng lần này gặp phải có chút khác biệt với lần trước, lại chịu mở miệng.

Thế là, Chương Khải Minh ra hiệu cho Thiên Đồng thả hắn ra, rồi trầm giọng nói: "Nếu đã là người của Vương gia, vậy ta không hỏi nhiều nữa." "Ta biết quy củ của Vương gia, ta hỏi ngươi một chuyện khác, chỉ cần ngươi cho ta đáp án, có thể rời đi ngay lập tức." Nghe vậy, hắn ta sững sờ, những người xung quanh cũng có chút ngạc nhiên, nhưng đều không lên tiếng, dù sao người quyết định vẫn là Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nhìn mọi người xung quanh, rồi nói với hắn: "Theo ta, chúng ta qua một bên nói chuyện." Đến một nơi yên tĩnh, Chương Khải Minh nhìn hắn, nói: "Tôi muốn hỏi chuyện liên quan đến đại ca của tôi, Phật Gia." "Theo tôi được biết, trước khi chết, người duy nhất ông ấy liên lạc chính là Vương gia, tôi muốn biết đã xảy ra chuyện gì?" "Cái chết của ông ấy có liên quan đến Vương gia không, yên tâm, tuy chúng ta là kẻ địch, nhưng chỉ cần cậu cho tôi biết những gì cậu biết, tôi sẽ không làm hại cậu." Nghe hỏi chuyện liên quan đến Phật Gia, Chương Khải Minh thấy hắn ta như thở phào một hơi, ngược lại có chút kỳ lạ.

Chương 189

Tiếp đó nghe hắn ta mở miệng nói: "Quỷ Gia, chuyện ngài hỏi tôi thật sự biết, lúc đó khi tiếp xúc, tôi cũng có mặt." "Lúc đó Phật Gia chủ động liên lạc với chúng tôi, muốn cùng chúng tôi thực hiện một giao dịch, nhưng Vương gia cần ông ấy giúp xử lý một số chuyện." "Nhưng khi chúng tôi liên lạc lần thứ hai, Phật Gia lại chết rồi, cho nên Vương gia cũng không biết chuyện của Phật Gia." Nghe vậy, Chương Khải Minh im lặng gật đầu, quả nhiên, Chương Khải Sơn lúc đó thật sự có chuyện cần làm.

Nhưng chưa kịp thực hiện kế hoạch thì đã qua đời, bên trong chắc chắn có vấn đề. 104.

Lúc tin tức Trương Khải Sơn qua đời truyền đến, Trương Khải Minh biết được rất muộn, khi vội vã đến nơi thì Trương Nhật Sơn đã lo liệu xong việc chôn cất.

Vì vậy, Chương Khải Minh vẫn canh cánh trong lòng chuyện không được gặp mặt Chương Khải Sơn lần cuối, vì lúc Chương Khải Sơn liên lạc trước khi chết, không giống như người bệnh tình nguy kịch.

Trong lúc Chương Khải Minh trầm tư, người đối diện nói: "Quỷ Gia, tôi và ngài làm một giao dịch, quân bài của tôi là một điểm nghi vấn về cái chết của Phật Gia, không biết ngài có hứng thú không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, không ngờ tên này gan cũng lớn thật, còn chưa thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm đã muốn làm giao dịch rồi.

Nhưng chuyện hắn nói, Chương Khải Minh rất có hứng thú, thế là gật đầu nói: "Được, yêu cầu của ngươi là gì?" Hắn ta vui mừng ra

mặt, rồi kích động nói: "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, thi thể huyết thi trong quan tài ở lối vào hầm mộ." "Hửm?" Không ngờ Vương gia lại có hứng thú với thứ đó, chẳng lẽ không biết bên trong có Xà Mi Đồng Ngư sao?

Nhưng Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, vốn dĩ cái huyết thi đó định dùng để đổi lấy tiền, bây giờ đổi lấy một tin tức cũng không lỗ.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Chỉ cần tin tức của ngươi có giá trị, thì cái huyết thi đó là của ngươi, nó vẫn chưa chết đâu." Nghe được tin tốt này, hắn ta lập tức trừng lớn hai mắt, vốn tưởng có thể lấy được thi thể đã là may mắn lắm rồi, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

Sững sờ hồi lâu, cả người kích động nói: "Được, Quỷ Gia quả nhiên hào phóng, nếu ngài đã nói vậy, tôi sẽ ra ngoài đợi ngài trước, chúng ta sẽ giao dịch ở bên ngoài mộ." Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của hắn, Chương Khải Minh cũng không ngăn cản, thật sự không định giết hắn, dù sao người của Vương gia chịu mở miệng nói chuyện thực sự quá ít.

Sau này nếu có thể bắt được người này, tin rằng sẽ có ích nhất định, để hắn an toàn làm một nội gián vậy.

Quay lại bên cạnh mọi người, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chuyện đã giải quyết xong, chúng ta tiếp tục khám phá bên trong thôi." Mặc dù không thấy người vừa bị bắt, nhưng mọi người cũng không hỏi nhiều, đều ngầm hiểu và bắt đầu hành động.

Bố cục bên trong hang động rất rõ ràng, nên mọi người đi thẳng đến bệ đá gần thân cây.

Đến gần, chỉ thấy trên đó yên lặng nằm hai cỗ thi thể, một nam một nữ, bệ đá không hoàn toàn là bệ đá, bên dưới thi thể còn kê một

chiếc giường ngọc.

Mọi người cẩn thận quan sát, chỉ thấy cỗ thi thể nam nằm gần hơn, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ, không nhìn ra thân phận cụ thể, nhưng khả năng cao là một võ tướng.

Bên cạnh thi thể nam là một thi thể nữ, nhìn dung mạo tinh xảo, không ai cảm thấy đây là một cỗ thi thể, ngược lại giống như một mỹ nhân đang say ngủ.

Quan sát một lúc, Chương Khải Minh thu lại ánh mắt, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của thi thể nam, biết rằng dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt hồ ly, có khả năng tạo ra ảo giác.

Vì thế, đôi mắt của hắn lập tức được kích hoạt, hình xăm màu đen lại một lần nữa bò kín khắp mặt.

Nhìn một cái, Chương Khải Minh phát hiện ra điều kỳ quái, thi thể nữ bên cạnh ngoài việc duy trì được dung mạo thì không có chút gì đặc biệt.

Nhưng cỗ thi thể nam bên cạnh thì khác, nồng độ âm khí trên người hắn, lại có thể sánh ngang với huyết thi.

Theo lý thì bây giờ hắn đáng lẽ đã sớm biến thành Tống tử, nhưng ở gần mọi người như vậy, lại không có chuyện gì xảy ra?

Phát hiện ra sự bất thường, Chương Khải Minh lập tức nói: "Tất cả cẩn thận, cỗ thi thể nam này có chút không ổn, hình như là Tống tử." Nghe vậy, mọi người đều lùi lại, nhưng cỗ thi thể nam đó không có bất kỳ phản ứng nào, giống như chưa hề thi biến vậy.

Mọi người tuy nghi ngờ, nhưng đều không nghi ngờ Chương Khải Minh, một là đã chứng kiến bản lĩnh của Chương Khải Minh.

Điểm thứ hai, Chương Khải Minh không cần phải lừa họ, đây là Tống tử, rồi hù dọa họ thì có ích gì chứ?

Hồi lâu sau, Ngô Tam Tinh thắc mắc nói: "Quỷ Gia, hình như có chút không ổn, Tống tử này có chút đặc biệt à?" "Tôi nhớ cha tôi từng nói, hình như không phải tất cả Tống tử đều thuộc loại chiến đấu, có một số tồn tại cực kỳ đặc biệt." Ngô Thiên Chân cũng tiếp lời: "Đúng vậy, Quỷ Gia, tôi nhớ trong bút ký của ông nội, ông cũng từng gặp một lần." "Đó là trong một ngôi mộ thời Tống, thi thể bên trong đã thi biến, nhưng lại không trực tiếp tấn công mọi người, mà từ từ tỏa ra độc khí từ bên trong cơ thể." "Nếu lúc đó không có cao thủ ở đó, e rằng tất cả mọi người đều đã ở lại bên trong." Chương Khải Minh nghe hai chú cháu Ngô Tam Tinh nói, từ từ gật đầu: "Lát nữa tôi sẽ lột mặt nạ của Tống tử ra, mọi người cẩn thận." Nói rồi, Chương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống tiến lên, lột mặt nạ của thi thể nam ra, để lộ một khuôn mặt hồ ly đáng sợ.

Điều kỳ lạ nhất là, đôi mắt của hắn lại có màu xanh biếc, trông như một cặp bảo thạch xinh đẹp.

Nhìn vào đôi mắt màu xanh biếc đó, Chương Khải Minh cảm thấy có chút choáng váng, giống như bị thứ gì đó đánh trúng.

Nhận ra có điều không ổn, Chương Khải Minh vội vàng thu nhiếp tâm thần, nhắm mắt lại, đợi khi mở mắt ra lần nữa thì đã không sao rồi.

Lại nhìn vào đôi mắt của thi thể, không còn xảy ra tình huống như vừa rồi nữa, Chương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật không ngờ, đôi mắt này lại lợi hại đến vậy, ngay cả Chương Khải Minh cũng suýt trúng chiêu.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến những người khác, thế là vội vàng nhìn xung quanh, chỉ thấy một mình Ngô Thiên Chân đã trúng chiêu.

Về phần những người khác, có Chương Khải Minh nhắc nhở, đều không nhìn vào khuôn mặt dưới mặt nạ, tự nhiên không có chuyện gì.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Tất cả đừng nhìn vào mặt thi thể, đôi mắt của nó có điều kỳ quái, có thể khiến người ta rơi vào ảo giác." "Về phần Ngô Thiên Chân, đánh ngất cậu ta đi là được rồi." Giao phó xong, Chương Khải Minh lại từ từ đến bên cạnh thi thể nam, cẩn thận nhìn vào đôi mắt màu xanh biếc đó, thật hấp dẫn.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, ném dao găm cho tôi." Nhận lấy dao găm, Chương Khải Minh chuẩn bị khoét đôi mắt ra, biết đâu sau này sẽ có ích.

Nhưng lúc ra tay, Chương Khải Minh phát hiện, hình như mình rất có duyên với mắt, đây đã là lần thứ hai làm chuyện khoét mắt rồi.

Theo hành động của Chương Khải Minh, đôi mắt màu xanh biếc rơi vào tay hắn, chất liệu cứng rắn, không giống mắt thật.

Xem ra suy đoán trước đây của Chương Khải Minh không sai, đây là một loại bảo thạch nào đó, chỉ là được làm thành hình dạng con mắt mà thôi.

Lần này không nhận được thông báo của hệ thống, Chương Khải Minh đành cất nó đi, rồi tiếp tục kiểm tra thi thể nam.

Đột nhiên hắn nghĩ đến miếng Kỳ Lân Kiệt kia, ở thắt lưng của thi thể nam, đây là thứ tốt, phải tìm kỹ mới được.

Cẩn thận lật qua lật lại một hồi, Chương Khải Minh phát hiện ra Kỳ Lân Kiệt, trông giống như một miếng máu khô, màu đỏ đen.

Cất đồ đi, Chương Khải Minh không có ý định cho Ngô Thiên Chân, đây là thứ tốt, tự nhiên phải giữ lại cho mình.

Hơn nữa, máu của Ngô Thiên Chân đặc biệt, chẳng lẽ thật sự là vì ăn Kỳ Lân Kiệt sao?

Điều đó chưa chắc à.

Kiểm tra một lượt, không phát hiện thêm thứ gì khác, Chương Khải Minh gọi Ngô Tam Tinh lại.

Sau đó nói: "Được rồi, nhìn mặt thi thể nam đi, vấn đề chắc đã được giải quyết rồi." Đúng vậy, Chương Khải Minh gọi ông ta lại làm vật thí nghiệm, xem vấn đề đã được giải quyết chưa, nếu chưa, ông ta cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Vốn tưởng có chuyện tốt, Ngô Tam Tinh nghe vậy, trên mặt nở một nụ cười khổ, đành phải nhìn vào mặt của thi thể nam.

Hồi lâu, ngoài việc lúc đầu bị khuôn mặt hung tợn dọa cho một phen, Ngô Tam Tinh không có bất kỳ biến hóa nào, xem ra thật sự không còn vấn đề gì nữa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, vấn đề đã giải quyết xong, mau kiểm tra thi thể đi, xem có thứ gì tốt không." Mọi người đã sớm chờ Chương Khải Minh lên tiếng, dù sao nguy hiểm đã được giải trừ, vậy tiếp theo là lúc thu hoạch rồi.

Chương 190

Tất cả mọi người đều tụ lại, về phần Ngô Thiên Chân đang hôn mê, lúc này ai mà quan tâm chứ?

Tự tìm chết thì trách ai được?

Nhìn hành động kích động của họ, Chương Khải Minh cười lắc đầu, rồi đến bên cạnh Chương Linh.

Cẩn thận nhìn một cái, tình hình của anh ta bây giờ không ổn lắm, chắc là mất máu quá nhiều, trên mặt không còn chút huyết sắc.

Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, không thể nhìn Chương Linh chết được?

Vội vàng giả vờ lấy từ trong túi ra một viên Hồi Xuân Đan.

Đưa cho anh ta nói: "Mau ăn đi, thuốc chữa thương đấy, lần này cậu thảm thật." Chương Linh gượng cười một cái, rồi nhận lấy Hồi Xuân Đan uống xuống, anh ta rất tin tưởng Chương Khải Minh.

Nhìn anh ta uống thuốc xong, Chương Khải Minh dẫn anh ta sang một bên, rồi hạ giọng nói: "Lần này cậu có chút lỗ mãng rồi." "Lần sau khi gặp nguy hiểm, đừng vội giải quyết, điều đầu tiên là phải bảo toàn bản thân, hiểu chưa?" Anh ta im lặng gật đầu.

Cuộc xung đột giữa Chương Linh và Vương gia trước đó căn bản không cần thiết, tuy hai bên là kẻ thù, nhưng cũng phải xem xét tình hình chứ?

Lúc này, phía bệ đá đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô, Ngô Tam Tinh hét lên: "Quỷ Gia, ngài xem này." Nghe tiếng, Chương Khải Minh cũng không trì hoãn, trực tiếp đi về phía bệ đá, chuẩn bị xem đã xảy ra chuyện gì.

Đến gần, nghe Ngô Tam Tinh nói: "Quỷ Gia, Thi Thược được lấy ra từ miệng của thi thể nữ, vừa lấy ra, thi thể liền mục nát ngay lập tức." "Quỷ Gia, có một chuyện tôi không biết có phải mình hoa mắt không, ngài xem thi thể nam kia, mặt của hắn có phải đã thay đổi không?" Hửm?

Đổi mặt?

Ngô Tam Tinh uống nhiều quá rồi sao, Chương Khải Minh vừa nghĩ vừa quay đầu nhìn về phía thi thể nam.

Nhìn một cái có chút kinh ngạc, người đàn ông mặt hồ ly vừa rồi, bây giờ đã biến thành một khuôn mặt bình thường.

Phát hiện này khiến Chương Khải Minh sững sờ, chẳng lẽ mặt hồ ly hoàn toàn là do đôi mắt kia gây ra?

Rốt cuộc đó là thứ gì vậy?

Chương Khải Minh có chút không yên tâm, lại kích hoạt đôi mắt của mình, quan sát thi thể nam.

Nhưng lần này, chuyện kinh ngạc lại xảy ra lần nữa, âm khí nồng nặc vừa rồi, lúc này nhìn lại, tất cả đều đã biến mất.

Tống tử bị giết chết, cũng cần một thời gian dài âm khí mới có thể tan đi chứ?

Tất cả đều là do đôi mắt kia gây ra, xem ra sau khi trở về phải nghiên cứu kỹ lưỡng, biết đâu nó không đơn giản như vậy?

Ngoài một chiếc hộp mê cung, mọi người không phát hiện thêm thứ gì khác.

Đột nhiên Vương Bàn Tử nhìn thấy dưới thi thể nữ đã mục nát có thứ gì đó, liền nhảy lên, chuẩn bị lấy.

Nhưng không ngờ tiếng cơ quan vận hành vang lên, trong thân cây

lại xuất hiện một cỗ quan tài.

Ngay cả thứ vừa phát hiện cũng chưa kịp lấy, Vương Bàn Tử vội vàng nhảy xuống, vừa rồi bị dọa cho một phen.

Thấy vậy, Chương Khải Minh có chút bội phục vận khí của Vương Bàn Tử, lại có thể không cần Chương Khải Minh nhắc nhở mà thành công một cách ngẫu nhiên sao?

Bị dọa cho một phen, mọi người vội vàng nhìn về phía quan tài, tâm trạng lập tức thay đổi, biến thành vui mừng khôn xiết.

Chương Khải Minh thì không để ý đến bên đó, chỉ yên lặng nhìn chiếc hộp màu tím vàng, và ổ khóa số trên đó.

Hắn biết mật mã để mở nó, liền nói: "Tam Tỉnh, đưa Thi Thược của ông cho tôi, tôi mở hộp ra." Nghe vậy, tất cả mọi người đều chuyển sự chú ý, bắt đầu nhìn chằm chằm vào chiếc hộp trong tay Chương Khải Minh, chuẩn bị xem bên trong có thứ gì.

Sau khi vặn Thi Thược, bên trong vang lên một tiếng "cạch", giải khai lớp cơ quan thứ nhất, còn lớp thứ hai thì phải nhập mật mã.

Mặc dù Chương Khải Minh nhớ mật mã, nhưng vẫn nói: "Thiên Đồng, đi, mang người phụ nữ kia qua đây." Vừa rồi hắn đã chú ý, A Nịnh thực ra đã tỉnh từ lâu, lúc mọi người nói chuyện, tai cô ta cứ động đậy.

Nhìn A Nịnh bị đặt xuống đất, Chương Khải Minh nói: "Nói đi, nói mật mã cho tôi, đỡ phải chịu khổ." Dãy số đó thực ra là mật mã của chiếc hộp, nguyên tắc của các con số là từ bản sao chép của lụa thư Chiến quốc.

Nghe lời Chương Khải Minh, A Nịnh không hề động đậy, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, hắn sẽ không thương hoa tiếc ngọc đâu.

Hơn nữa, với thân thủ và phong cách làm việc của A Nịnh, cô ta không phải hạng hiền lành gì.

Thế là Chương Khải Minh trực tiếp nổ súng, viên đạn bắn ngay bên tai A Nịnh, mảnh đá vỡ bắn ra làm rách má cô ta.

Như vậy, cuối cùng cô ta không thể giả vờ hôn mê được nữa, đành phải vội vàng ngồi dậy, sắc mặt hung tợn nhìn Chương Khải Minh.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử bực bội nói: "Con mụ này, lại còn giả vờ hôn mê, cũng chỉ có Ngô Thiên Chân ngây thơ như vậy, nếu không đã sớm phát hiện ra rồi." Nghe Bàn Tử phàn nàn, Chương Khải Minh không nói gì, trực tiếp nói với A Nịnh: "Nói mật mã ra." Hôm nay hắn định để A Nịnh nói ra mật mã, phá vỡ phòng tuyến nội tâm của cô ta, kẻo lát nữa nói chuyện không thuận lợi.

Bất đắc dĩ, A Nịnh đành hạ giọng nói: "022000." Nghe con số này, Chương Khải Minh bật cười, lại còn giở trò với hắn, chiếc hộp này chỉ có thể nhập mật mã một lần, nếu sai, chìa khóa sẽ bị khóa chết.

Chương Khải Minh cũng không tức giận, chỉ cười nói: "Giở trò với tôi cô còn non lắm, ngay cả Cầu Đức Khảo cũng không dám giở trò với tôi." "Hôm nay cho cô một bài học, để cô biết nên nói chuyện với tôi như thế nào." Dứt lời, Chương Khải Minh dí súng vào tai A Nịnh, liên tục nổ súng.

Tiếng nổ lớn khiến tai A Nịnh chảy ra máu tươi, cô ta vội vàng ôm lấy tai ngồi xổm xuống.

Hồi lâu sau, Chương Khải Minh lại lên tiếng hỏi: "Lần này có thể nói mật mã được chưa?

Hy vọng cô sẽ không lừa tôi nữa." Lần này, A Nịnh không giở trò nữa, trực tiếp nói ra mật mã chính xác "220000".

Khi Chương Khải Minh nhập vào, chiếc hộp "cạch" một tiếng bật ra, để lộ thứ bên trong, chính là Xà Mi Đồng Ngư.

Giao đồ cho những người khác xem xét, hắn đến bên cạnh A Nịnh hỏi: "Nói đi, lần này Cầu Đức Khảo bảo cô làm gì?" Vừa rồi Xà Mi Đồng Ngư cô ta cũng đã thấy, thế là nói: "Mục tiêu của tôi là con cá đó, là lệnh của ông chủ." Quả nhiên, có bài học trước đó, bây giờ hỏi chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều.

Tiếp tục hỏi thêm một số chuyện khác, Khải Minh mới đứng dậy rời đi, quay lại bên cạnh mọi người.

Vừa quay lại, Ngô Tam Tinh nói: "Quỷ Gia, con rắn đó xử lý thế nào?" Chuyện ở đáy biển mộ Chương Khải Minh đều đã hiểu, nên ông ta mới hỏi như vậy, cũng không sợ Chương Khải Minh nghe không hiểu.

Nghĩ vậy, trong không gian của Chương Khải Minh cũng có một con, về phần con này không cần phải giữ nữa.

Thế là hắn nói: "Cho ông đấy, cầm lấy đi, đối với tôi thứ này chẳng có tác dụng gì, chỉ rước thêm sự dòm ngó của người khác." Vừa phân chia xong quyền sở hữu của Xà Mi Đồng Ngư, Ngô Thiên Chân đang hôn mê ở bên kia cũng tỉnh lại, có chút mơ hồ nhìn mọi người.

Ngay sau đó, một cái tát của Ngô Tam Tinh trực tiếp đánh cậu ta tỉnh hẳn, rồi Ngô Tam Tinh mắng: "Sau này muốn tìm chết, cũng đừng chọn lúc có chú ở đây." "Rõ ràng đã nhắc phải cẩn thận rồi, cứ nhất quyết phải đi xem, nếu không phải chỉ là ảo giác, e rằng đã chết rồi." Nhìn Ngô Thiên Chân đang sa sút tinh thần, không ai thèm để ý, đều là người trưởng thành rồi, quá tùy hứng tự tìm chết.

Chương 191

Thu lại ánh mắt, Chương Khải Minh nhìn cỗ quan tài đã được di chuyển ra ngoài, cẩn thận suy nghĩ nên xử lý người bên trong như thế nào.

Giết quách đi cho rồi, nếu không thả ra sẽ gây phiền phức, hơn nữa người bên trong cũng không có quan hệ gì với mình.

Mọi người chuẩn bị bắt đầu mở quan tài, người ra tay đầu tiên là Vương Bàn Tử, chỉ thấy hắn đến gần quan tài, cẩn thận sờ soạng một hồi, rồi tìm ra cơ quan.

Theo hành động của hắn, quan tài phát ra một tràng tiếng "cót két", sau đó thấy nắp quan tài bằng đá trực tiếp trượt sang hai bên, để lộ quan tài ngọc bên trong, và lớp vỏ bọc bằng đá quý khảm bên ngoài.

Thấy vậy, hơi thở của mọi người đều có chút nặng nề, chưa nói đến quan tài ngọc bên trong, chỉ riêng lớp vỏ bọc khảm đá quý bên ngoài đã có giá trị liên thành rồi.

Phan Tử đứng bên cạnh vừa định đưa tay sờ vào những viên đá quý bên ngoài, liền bị Ngô Tam Tinh gạt tay ra.

Ông ta vội nói: "Đừng động lung tung, thứ này nếu làm hỏng tính toàn vẹn, sẽ không còn giá trị nữa, cẩn thận một chút." Nói rồi, ông ta tiến lên cẩn thận kiểm tra một lượt, sau khi tìm ra quy luật, từng chút một gỡ lớp vỏ bọc khảm xuống.

Nhìn động tác cẩn thận của ông ta, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ ảnh hưởng đến ông ta, làm cho bảo bối mất giá.

Đợi lớp vỏ bọc khảm hoàn toàn được gỡ xuống, Ngô Tam Tinh cẩn thận gấp đồ lại, đặt sang một bên, mới thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác cũng gần như vậy, đều rất căng thẳng, bây giờ cũng có thể thở phào rồi.

Trong lúc mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, đột nhiên sắc mặt Phan Tử trở nên trắng bệch, như thể gặp ma vậy.

Chỉ thấy anh ta chỉ vào quan tài ngọc bên cạnh nói: "Các vị, tôi vừa rồi hình như nghe thấy trong quan tài có động tĩnh, có chút giống tiếng thở." Dứt lời, những người đang phấn khích vừa rồi lập tức sững sờ, từng người một đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Chương Khải Minh đứng một bên nhìn mọi người biến sắc, cảm thấy thú vị, còn hấp dẫn hơn cả xem phim.

Hồi lâu sau, Ngô Tam Tinh bực bội nói: "Đừng nói bậy, dọa tôi giật cả mình, có động tĩnh, cùng lắm cũng là Tống tử." "Nói như ông, chẳng lẽ bên trong có người sống chắc?" Nhìn ánh mắt không tin của mọi người, Phan Tử vội nói: "Những gì tôi nói đều là thật, không tin thì nghe đi." Thấy Phan Tử không giống như đang nói đùa, tất cả mọi người đều sững sờ, chẳng lẽ là thật sao?

Mọi người nhìn nhau, đều đến gần quan tài ngọc, áp tai vào quan tài, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong.

Không lâu sau, Chương Khải Minh phát hiện những người này đều cứng đờ, chắc là đã nghe thấy tiếng thở bên trong.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, thứ bên trong thật sự còn sống?" Dứt lời, tất cả mọi người đều lùi lại, cẩn thận nhìn cỗ quan tài trước mặt, như thể nhìn thấy hồng thủy mãnh thú vậy.

Trong lúc mọi người cảnh giác với quan tài ngọc, lại không phát hiện, cây xà bách vốn không có động tĩnh gì, lúc này lại có động tác.

Những sợi dây leo màu xanh lục đang từ từ tiến về phía mọi

người, không một tiếng động, khiến khung cảnh trong phút chốc trở nên nguy hiểm.

Xà bách cũng không biết bị kích thích gì, lại vào lúc này tấn công mọi người.

Chương Khải Minh cảm nhận có thứ gì đó quấn lấy thân mình, chỉ khẽ dùng sức giãy giụa, liền thoát khỏi những sợi dây leo đang quấn quanh.

Cùng Thiên Đồng lùi về phía sau, mới phát hiện, hóa ra vừa rồi tất cả mọi người đều bị tấn công, chỉ có ba người thoát được.

Nhìn những người đang bị quăng qua quăng lại, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, Chương tiểu ca, lát nữa tôi cứu người, đỡ lấy nhé." "Nếu không tôi cứu được người xuống, cũng có thể sẽ bị ngã chết, hai người cũng phải cẩn thận một chút." Nói rồi, Chương Khải Minh rút thanh Hình đao ra, lần này chuẩn bị ra trận, Tiểu Hồng Hống không tiện.

Hắn lao về phía đám dây leo đang không ngừng quăng quật ở đối diện, trên đường đi cần phải liên tục né tránh những sợi dây leo cản đường.

Đột nhiên, một sợi dây leo quật tới từ bên hông Chương Khải Minh, trên đó treo lủng lẳng Ngô Thiên Chân, đúng lúc tự dâng tới cửa.

Lần này, Chương Khải Minh không né tránh nữa, trực tiếp vung đao chém về phía sợi dây leo không quá dày.

Sử dụng "Nhiên Mộc Đao Pháp", bóng đao chồng chất, trong nháy mắt sợi dây leo bị Hình đao của Chương Khải Minh chặt đứt, Ngô Thiên Chân đang bị trói cũng bị quăng ra ngoài, nhưng may mắn là Thiên Đồng đã sớm có chuẩn bị.

Giải thoát cho Ngô Thiên Chân xong, Chương Khải Minh không do dự, quan sát rồi lại đi về hướng khác.

Giữa đám dây leo của xà bách, Chương Khải Minh giống như một con nhím, bất kể dây leo tấn công từ hướng nào, đều sẽ bị đâm ngược trở lại.

Vì thế, không những không công mà còn bị phản đòn, đa số thời gian xà bách sẽ mất đi một đoạn dây leo, có chút được không bù mất.

Khi từng người một được cứu xuống, Chương Khải Minh đối mặt với sự tấn công của xà bách có chút khó khăn, Ngô Tam Tinh lại bị treo ở trung tâm của đám dây leo.

Xa xa nhìn Ngô Tam Tinh bị treo lơ lửng giữa không trung, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, muốn cứu ông ta ra, thật sự có chút phiền phức.

Dù Chương Khải Minh chặt đứt dây leo, khả năng lớn nhất cũng là lại bị những sợi dây leo khác bắt lấy, khó mà thoát ra ngoài được.

Vừa từ từ tiến lên, Chương Khải Minh vừa nghĩ đối sách, bất kể thế nào, trước tiên phải cứu người từ trên đó xuống đã.

Khi Chương Khải Minh từ từ tiến lên, cảm giác xà bách hình như có chút hoảng loạn, tình huống này có chút không ổn.

Chẳng lẽ Ngô Tam Tinh quan trọng với xà bách đến vậy sao?

Vô tình đi nhầm vào nơi đặc biệt nào đó?

Có ý nghĩ này, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh, chuẩn bị xem tại sao xà bách lại kích động như vậy.

Đột nhiên, Chương Khải Minh phát hiện nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống không ít, tình hình có chút không ổn, thế là vội vàng kích hoạt đôi mắt.

Nhìn một cái bị dọa cho một phen, ở đây lại xuất hiện rất nhiều oan hồn, xem ra đều là những công nhân xây dựng ở đây năm xưa.

Hơn nữa lúc trước khi tiến vào, hắn đã nhìn thấy những cái xác khô trên thân cây xà bách, chẳng lẽ xà bách có thể khống chế âm hồn?

Nhân lúc bôi máu lên Hình đao, Chương Khải Minh nhìn về phía thân cây xà bách, chỉ thấy trong vòng vây của dây leo có một nơi âm khí rất nặng, nhưng lại ngưng tụ, không hề rò rỉ ra ngoài.

Thấy vậy, Chương Khải Minh phản ứng lại, đây là yếu hại của xà bách?

Chỉ cần phá hủy nơi đó, xà bách chắc sẽ chết đi?

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh tinh thần phấn chấn, liền thay đổi đường lối tấn công, có thể tiêu diệt xà bách trước, rồi cứu Ngô Tam Tinh sau.

Dù sao lúc mọi người ra ngoài, cũng phải trèo lên từ thân cây xà bách, lúc đó cũng phải giải quyết xà bách.

Nghĩ là làm, một bên dùng Hình đao chém hồn, một bên tiến về phía yếu hại của xà bách.

Như vậy, xà bách quả nhiên trở nên vô cùng kích động, không chỉ dây leo càng thêm dữ dội, mà ngay cả âm hồn cũng nhiều hơn.

Chương 192

Cảm nhận được áp lực đột nhiên tăng lên, Chương Khải Minh tháo găng tay ra, tay phải vung đao tấn công dây leo, tay trái đánh giết âm hồn.

Cuối cùng, Chương Khải Minh tiến đến nơi không xa yếu hại của xà bách, ở đây không thể tiến thêm được nữa, dây leo quá dày đặc.

Thế là hắn dừng bước, miệng niệm chú Sát Phá Lệnh: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, đạo khí trường tồn, cấp cấp như luật lệnh." Niệm chú xong, Chương Khải Minh cảm thấy tinh thần lực của mình tiêu hao một phần, đầu có chút choáng váng.

Nhưng bây giờ là thời khắc quan trọng, hắn cố nén cảm giác choáng váng khó chịu, tay trái kết ấn chỉ thẳng vào yếu hại của xà bách.

Sau đó thấy một luồng ánh sáng tím từ từ hình thành trên tay Chương Khải Minh, đợi đến một mức độ nhất định, ánh sáng tím lập tức bắn ra.

Chỉ thấy một mũi tên màu tím bắn về phía yếu hại của xà bách, trên đường đi tất cả những sợi dây leo cản đường, đều trực tiếp bị mũi tên phá hủy.

Đột phá qua tầng tầng lớp lớp dây leo cản trở, mũi tên ánh sáng tím cuối cùng cũng đến được yếu hại của xà bách, trực tiếp bắn trúng, sau đó nổ tung dữ dội.

Chương Khải Minh chỉ cảm thấy một lực đẩy trực tiếp tác động lên người, sau đó thân hình không khống chế được mà lùi về phía sau.

Đồng thời Ngô Tam Tinh cũng bị dây leo thả ra, rơi xuống đất, vừa hay được Chương Khải Minh đỡ lấy trong tay, lùi về phía sau.

Khi ánh sáng tím biến mất, những sợi dây leo của xà bách như mất đi linh hồn, trực tiếp rơi xuống đất, không còn bất kỳ dấu hiệu hoạt động nào nữa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, xem ra suy đoán của mình chính xác, đã trực tiếp giết chết xà bách.

Quay lại bên cạnh mọi người, chưa đợi Chương Khải Minh nói gì, mọi người đã vây lại, cẩn thận kiểm tra vết thương của hai người.

Xác định hai người không sao, Ngô Thiên Chân kích động hỏi: "Quỷ Gia, ánh sáng tím vừa rồi trong đó là sao vậy?" "Chẳng lẽ ngài biết đạo thuật sao?

Tôi thấy uy lực của ánh sáng tím đó rất lớn, xung kích hình thành từ vụ nổ, tôi cũng cảm nhận được." Nghe Ngô Thiên Chân hỏi, những người khác cũng tò mò nhìn Chương Khải Minh, chuẩn bị nghe câu trả lời của hắn.

Nhưng chắc chắn họ sẽ phải thất vọng, Chương Khải Minh không có ý định trả lời, chỉ nói: "Được rồi, mọi người kiểm tra kỹ vết thương của mình đi, còn những chuyện khác không cần quan tâm nhiều như vậy." Nghe vậy, tuy mọi người rất thất vọng, nhưng cũng không dám nói nhiều, đành phải lùi về phía sau, kiểm tra vết thương của mình.

Chương Khải Minh thì ngồi xếp bằng trên đất, cẩn thận cảm nhận tình hình cơ thể.

Kiểm tra xong, hắn thở phào nhẹ nhõm, cảm giác choáng váng vừa rồi không phải vì bị thương, chủ yếu là do tinh thần tiêu hao khi thu phục Tiểu Hồng Hống trước đó chưa hồi phục hoàn toàn.

Sau đó lần này lại sử dụng Sát Phá Lệnh, tinh thần tiêu hao có chút nhiều, nên mới có cảm giác choáng váng.

Mở mắt ra, Chương Khải Minh nhìn cây xà bách trước mặt, không có quá nhiều vui mừng, cây xà bách này không phải là cây xà bách ở thời kỳ toàn thịnh.

Uy lực của nó cũng chỉ phát huy được ba phần, chủ yếu là do những tảng đá xung quanh đã khắc chế nó, khiến nó không thể di chuyển được.

Nếu không có thể giết chết nó hay không, thật sự là một ẩn số?

Phải biết cây xà bách trong sa hải sau này, đó mới là xà bách thực sự, không chỉ có thể tùy tiện di chuyển, mà còn có năng lực đặc biệt.

Đột nhiên, sắc mặt của Chương Linh ở bên cạnh lại trở nên mờ mịt, chẳng lẽ lại có mảnh ký ức nào phục hồi rồi sao?

Thật đáng ghen tị, Chương Khải Minh đã lâu lắm rồi không hấp thu được mảnh ký ức nào.

Ý nghĩ này chưa kịp thu hồi, Chương Khải Minh đột nhiên cảm thấy đầu mình cũng có chút đau đớn, một đoạn ký ức trực tiếp hiện lên trong đầu.

Sao không phàn nàn là nó không xuất hiện nhỉ?

Đúng là linh thật.

Lần này mảnh ký ức xuất hiện có chút khác biệt, là một đoạn video, không phải là những hình ảnh ký ức như trước đây.

Chương Khải Minh nhắm mắt lại, cẩn thận xem đoạn video đột nhiên xuất hiện.

Sau khi xem xong, cả người Chương Khải Minh có vẻ hơi ngây ngẩn, không ngờ ký ức lần này lại như vậy, thật có chút bất ngờ.

Chuyện được miêu tả trong ký ức, vì không có âm thanh, nên Chương Khải Minh cũng chỉ có thể đoán.

Hẳn là câu chuyện xảy ra giữa một người Trương gia năm xưa và cây xà bách trước mặt, cây xà bách này lại là do người Trương gia trồng.

Ngôi mộ cổ này cũng là do người Trương gia xây dựng, dùng để chôn cất Mục Vương, và đã bố trí xong tất cả các quy trình.

Nếu không xảy ra tai nạn, có lẽ Mục Vương bây giờ đã sống lại, thật có chút ngoài dự liệu.

Chương Khải Minh không ngờ, Trương gia lại tham gia sâu đến vậy, thậm chí có thể nói kế hoạch này có thể là do người của Trương gia dàn dựng.

Điều này khiến Chương Khải Minh rơi vào trầm tư, bây giờ xem ra Trương gia năm xưa có lẽ không chỉ đơn giản là nghe theo lệnh của Tây Vương Mẫu.

Có thể sau khi Mục Vương sống lại, Trương gia sẽ thu được những lợi ích khó có thể tưởng tượng, và lợi ích này về cơ bản đã rõ như ban ngày.

Ngoài sự trường sinh mà con người vẫn luôn theo đuổi, còn có gì có thể khiến Trương gia cuồng nhiệt cống hiến như vậy chứ?

Chỉ không ngờ, tuổi thọ của người Trương gia đã đủ dài, lại vẫn không thỏa mãn.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh không động thanh sắc nhìn sang Chương Linh bên cạnh, không biết anh ta có nhìn thấy ký ức giống mình không?

Chương Khải Minh có thể đoán được đến mức độ này, là vì trước đó đã tiếp nhận một đoạn ký ức khác, trong đó có khát vọng trường

sinh của Trương gia.

Không biết Chương Linh có tiếp nhận đoạn ký ức đó không, nếu biết rồi, anh ta sẽ lựa chọn thế nào?

Đột nhiên, Chương Linh hoàn hồn, trước tiên có chút mờ mịt, sau đó ngưng trọng nhìn về phía Chương Khải Minh, có chút ngập ngừng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh từ từ đến bên cạnh anh ta, nói: "Sao vậy, phát hiện ra gì rồi?

Hay có vấn đề gì?" Anh ta do dự một lúc, rồi hỏi: "Quỷ Gia, ngài nghĩ thế nào về chuyện trường sinh?" Nghe vậy, đồng tử Chương Khải Minh co lại, quả nhiên, anh ta đã biết rồi, không biết thái độ thế nào, hy vọng sẽ không khiến mình thất vọng.

Thế là Chương Khải Minh cười nói: "Trường sinh, trước tiên không nói đến cái giá phải trả, có chắc người trường sinh đó còn là con người ban đầu không?" "Hoặc là, có người sau khi có được trường sinh, liệu có còn xem mình là con người nữa không?" Sắc mặt Chương Linh biến đổi lớn, đây là vấn đề anh ta chưa từng nghĩ tới, bây giờ nghĩ lại, một người nếu có được trường sinh, có lẽ sẽ tự xem mình là thần thánh?

Sắc mặt Chương Linh có chút âm u bất định, hồi lâu, anh ta thở phào một hơi, chắc là đã đưa ra quyết định.

Anh ta mở miệng nói: "Quỷ Gia, ngài nói không sai, sau khi trường sinh liệu còn là con người ban đầu nữa không?

Chương 193

Cảm ơn, tôi hiểu rồi.” Nhìn anh ta, Chương Khải Minh cũng không nói thêm gì nữa, rõ ràng cả hai đều đã hiểu rõ trong lòng, sau này có thể xem như cùng một phe.

Chương Khải Minh khẽ cười, rồi đi về phía mọi người, lại bắt đầu nghiên cứu sự bất thường trong quan tài ngọc.

Đến gần, Chương Khải Minh nói: “Mọi người đừng suy nghĩ nữa, bất kể thế nào, chúng ta trước tiên cứ mở quan tài ra đã.” “Về phần bên trong có thứ gì, mở ra xem là biết, cứ đoán tới đoán lui chẳng lẽ lại không mở quan tài?” Nghe vậy, tất cả mọi người đều bừng tỉnh, đúng vậy, người bên trong còn sống thì đã sao?

Ngay cả Tống tử cũng không sợ, lại sợ một người sống bên trong sao?

Hơn nữa còn chưa xác nhận mà?

Mọi người tự dọa mình.

Hiểu ra, mọi người không do dự nữa, trực tiếp bắt đầu hành động, mấy người cẩn thận sờ soạng một hồi, tìm ra công tắc mở quan tài.

Khi cơ quan được kích hoạt, toàn bộ nắp quan tài ngọc trượt xuống dưới, sau đó từ từ kẹt lại ở khu vực đối diện quan tài.

Đột nhiên, nắp quan tài “cạch” một tiếng, đứng thẳng ở đó, tạo với quan tài một góc 90 độ.

Đồng thời, bên trong quan tài cũng trực tiếp bật lên một cỗ thi thể, giống như thi thể đang ngồi dậy vậy, dọa mọi người giật nảy mình.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng đột nhiên xảy ra, bực bội nói: “Mẹ kiếp, chủ nhân ngôi mộ này cũng ác thật, lại dùng cơ quan để

chống thi thể dậy, dọa tôi giật cả mình.” Nghe lời hắn, Ngô Thiên Chân vội vàng đến gần quan tài, nhìn vào bên trong, nhìn thấy giá đỡ phía sau.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nghe thấy tiếng thở của thi thể, sau đó cả người cứng đờ, từ từ quay lại quan sát.

Yên lặng nhìn một lúc, cậu ta khóc không ra nước mắt nói: “Người này thật sự còn sống, không chỉ có hơi thở, mà còn nhìn lồng ngực kìa.” Có lời nhắc nhở của cậu ta, mọi người nhìn một cái đều phát hiện ra vấn đề, chỉ thấy lồng ngực của thi thể lại đang từ từ phập phồng.

Từng người một đều bị dọa cho một phen, Ngô Tam Tinh nhìn Chương Khải Minh nói: “Quỷ Gia, xem ra người này còn sống, chúng ta nên làm gì đây?” Nhìn biểu hiện của ông ta, Chương Khải Minh cười nói: “Sống thì sống thôi, trước tiên đừng sợ hãi, hãy nhìn thứ hắn đang mặc trên người đi.” “Đương nhiên rồi, nếu các người sợ, chuẩn bị từ bỏ thứ đó, tôi cũng không có gì để nói, nhưng không xem trước một chút sao?” Nghe lời Chương Khải Minh, mọi người lại một lần nữa lấy lại dũng khí, cẩn thận nhìn thứ thi thể đang mặc trên người.

Nhìn một cái, mắt của Ngô Tam Tinh không rời ra được, nhìn chằm chằm vào đó, rồi từ từ di chuyển về phía quan tài.

Trong lúc mọi người tưởng Ngô Tam Tinh đã trúng chiêu, đột nhiên nghe một tiếng kinh hô: “Trời ơi, lại là Kim Lũ Ngọc Y?” Nghe vậy, sự chú ý của tất cả mọi người đều bị thu hút, không dám tin nhìn vào bộ áo giáp đen sì đó.

Vương Bàn Tử còn có chút ngây ngẩn nói: “Tam gia nhà tôi ơi, tôi đọc sách ít, ông đừng lừa tôi nhé?” “Cái thứ đen thui này là Kim Lũ Ngọc Y, không phải ông đang lừa tôi chứ?

Kim Lũ Ngọc Y đâu phải màu này?" Nghe vậy, những người khác cũng gật đầu, nghi ngờ nhìn Ngô Tam Tinh, như thể đang nhìn một kẻ ngốc.

Điều này khiến Ngô Tam Tinh tức giận, thế là hỏi: "Quỷ Gia, đây là Kim Lũ Ngọc Y phải không?

Ngài đã sớm nhận ra rồi chứ?" Chương Khải Minh lắc đầu, trong lúc Ngô Tam Tinh có chút thất vọng, hắn nói: "Kim Lũ Ngọc Y không sai, nhưng tôi không nhận ra, chỉ biết thứ này ở trong quan tài." Mặc dù lời nói có chút mâu thuẫn, nhưng bây giờ mọi người căn bản không có tâm trí để ý, tất cả sự chú ý đều bị Kim Lũ Ngọc Y thu hút.

Bây giờ không còn quan tâm thi thể bên trong có sống hay không, chỉ muốn xem Kim Lũ Ngọc Y, thứ này là một vật hiếm có.

Nhìn hành động của mọi người, sắc mặt của Chương Linh ở bên cạnh có chút khó coi, vừa định nói gì đó, nhưng bị Chương Khải Minh ngăn lại.

Liếc nhìn đám người cuồng nhiệt, Chương Khải Minh đến bên cạnh Chương Linh, hỏi: "Lúc trước cậu có vào quan tài không?" Mặc dù không hiểu tại sao Chương Khải Minh lại hỏi vậy, nhưng anh ta vẫn đáp: "Không có, tôi đến một nơi khác, nhưng…" Nói đến đây, anh ta nhìn Ngô Tam Tinh ở phía trước, lại nói tiếp: "Nhưng, Ngô Tam Tinh chắc đã vào một lần, lúc đó tôi nhìn thấy bóng lưng của ông ta." Chương Khải Minh im lặng gật đầu, quả nhiên, thứ bên trong là do Ngô Tam Tinh thay đổi, mục đích là để ngăn chặn sự tò mò của Ngô Thiên Chân.

Sau đó đi đến đáy biển mộ, thực ra chỉ là một cái cớ, chắc chắn đã phát hiện ra thứ gì đó, rồi âm thầm đi điều tra.

Đợi cảm xúc kích động lắng xuống, Chương Khải Minh nói với họ: "Mau ra tay đi, trước tiên thu dọn những thứ khác." "Về phần bộ

Kim Lũ Ngọc Y này lát nữa hãy nói, dù sao nó cũng không chạy được, cỗ thi thể này cũng phải xử lý mới được." Bị đánh thức, mọi người lưu luyến rời mắt đi, rồi mới nhìn vào những thứ khác trong quan tài.

Chỉ thấy mọi người tìm được một chiếc hộp ngọc tím từ bên trong, và một số thứ giống như da rắn.

Chương Linh nhìn Ngô Thiên Chân ngửi thử mùi của thứ giống da rắn, sau đó nói: "Thứ cậu đang cầm là da lột ra từ cỗ thi thể kia." Chương Khải Minh cố nén cười, nhìn bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc của Ngô Thiên Chân, cảm thấy Chương Linh cũng không phải người tốt gì.

Rõ ràng có thể nhắc trước, nhưng cứ phải đợi Ngô Thiên Chân ngửi xong mới nói, chẳng lẽ có sở thích ác ý như vậy?

Về phần bên trong hộp, không ngoài dự liệu của Chương Khải Minh, đó là miếng lụa đã bị đánh tráo, trên đó ghi lại câu chuyện của Thiết Diện Sinh.

Nhìn Chương Linh kể chuyện cho mọi người nghe, Chương Khải Minh không nói gì, chỉ không để lại dấu vết mà quan sát Ngô Tam Tinh.

Công phu không phụ người có lòng, Chương Khải Minh quả nhiên bắt được một nụ cười đắc ý trên mặt ông ta, xem ra đã đoán đúng.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không định nói ra, thực ra hắn không có chút tò mò nào về bí mật đằng sau, chỉ có hứng thú với minh khí.

Về phần những bí mật mà tất cả mọi người đều tò mò, cứ để nó được bảo tồn tốt đi, quá phiền phức.

Đợi câu chuyện kể xong, còn lại cuối cùng là bộ Kim Lũ Ngọc Y trên người thi thể, bây giờ phải giải quyết nó.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Chương tiểu ca, anh hay là tôi?

Nhanh chóng kết thúc để chúng ta còn ra ngoài." Chương Linh nói: "Để tôi, dù sao đây cũng là trách nhiệm của tôi, bản thân hắn không nên sống sót." Nói rồi, anh ta tiến lên, trực tiếp bóp cổ Thiết Diện Sinh, theo sau một tiếng "rắc", kẻ đã tốn bao tâm cơ mưu cầu trường sinh cũng đã chết.

Tất cả đều cảm thấy mỉa mai, ba người trong ngôi mộ này, đều vì mưu cầu trường sinh, nhưng lại có hai người biến thành huyết thi, và người cuối cùng cũng mất đi sinh mạng.

Tốn bao tâm cơ, cuối cùng đều không có được, đặc biệt là Thiết Diện Sinh, hắn đã phải trả giá bằng sinh mạng của tất cả người nhà.

Về phần những người khác, tuy kinh ngạc trước quyết định của hai người, nhưng lại không nói lung tung, chỉ im lặng tiến lên, gỡ Kim Lũ Ngọc Y xuống.

Nhìn mọi thứ đã được thu dọn xong, Chương Khải Minh vẫn đang nhìn chằm chằm vào thi thể của Thiết Diện Sinh, Thi Biệt Vương cũng nên xuất hiện rồi.

Không lâu sau, một con thi biệt màu đỏ từ trong đầu Thiết Diện Sinh chui ra, chưa kịp bay đi, đã bị Chương Khải Minh bắt được.

Tay trái nhẹ nhàng kẹp lấy Thi Biệt Vương, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, mang theo tất cả đồ đạc, mọi người trèo lên cây đi." "Nếu không lát nữa đám thi biệt kéo đến, lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết đâu." Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn thấy Thi Biệt Vương trong tay Chương Khải Minh, từng người một sắc mặt biến đổi, vội vàng thu dọn tất cả đồ đạc.

Dần dần, đợi tất cả mọi người đều rời đi, Chương Khải Minh bỏ Thi Biệt Vương vào trong bình ngọc mang theo người.

Lát nữa ra ngoài, Thi Biệt Vương có thể sẽ đói, vị tổ tông kia chắc sẽ thèm lắm.

Lần này ra ngoài không mang theo, lát nữa gặp mặt mà lại không có, e rằng Chương Khải Minh không được ngủ yên rồi.

Thu Thi Biệt Vương xong, Chương Khải Minh nhìn những con thi biệt xung quanh, trực tiếp kích hoạt đôi mắt.

Cảm nhận được uy hiếp của Chương Khải Minh, cộng thêm thông tin của Thi Biệt Vương đã biến mất, những con thi biệt này cũng không tiếp tục vây quanh nữa, mà tản ra khắp nơi.

Những con thi biệt này là thứ tốt, trên đường đi Chương Khải Minh căn bản không làm hại chúng, đây đều là thức ăn của Nộ Tình.

Chương 194

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh cũng không dừng lại, rất nhanh chóng trèo lên trên, chẳng mấy chốc đã ra ngoài.

Vừa ra khỏi khe nứt, thấy mọi người đang đợi ở gần đó, cho đến khi Chương Khải Minh lộ diện mới thở phào nhẹ nhõm.

Vẫy vẫy tay, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, hướng về nơi chúng ta vào mà đi, người của tôi chắc sắp đến rồi." Nghe vậy, mọi người cũng không có biến hóa gì, vốn dĩ đã biết Chương Khải Minh thông báo cho thuộc hạ, mọi người cũng không có mâu thuẫn, không cần quá lo lắng.

Quay lại lối vào mộ lúc trước, chỉ thấy có ba đội ngũ đang chờ đợi, một đội là người của Chương Khải Minh, một đội là người của Vương gia, về phần đội cuối cùng không biết là ai.

Đợi mọi người đến gần mới phát hiện, đội ngũ cuối cùng lại là do Cầu Đức Khảo phái đến, xem ra đã phát hiện nhóm người của A Nịnh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi hội hợp với mọi người, Chương Khải Minh nói: "Tuy mọi người không cùng một phe, nhưng tôi hy vọng tối nay mọi người có thể yên ổn qua đêm, về phần sau này làm gì, thì phải xem chúng ta bàn bạc thế nào." Đúng vậy, Chương Khải Minh chuẩn bị nói chuyện thẳng thắn với họ, trước tiên là đội ngũ của Cầu Đức Khảo, người của Vương gia chỉ là giao dịch mà thôi.

Vừa bước vào lều, thấy A Nịnh đang gọi video với Cầu Đức Khảo, đúng lúc có thể nói chuyện với Cầu Đức Khảo một chút.

Thế là, Chương Khải Minh đến sau lưng A Nịnh, vỗ vai cô ta, bảo cô ta nhường chỗ.

Ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn khuôn mặt già nua của Cầu Đức Khảo, cười nói: "Ngài Cầu Đức Khảo, thật có chút không nể mặt nhau nhỉ?

Phái người đến mà cũng không báo cho tôi một tiếng?" Nhìn A Nịnh bị đuổi đi, thay vào đó là một người đàn ông trẻ tuổi, lúc đầu Cầu Đức Khảo có chút ngạc nhiên, nghe lời nói, lại cẩn thận nhìn dung mạo của Chương Khải Minh.

Cầu Đức Khảo kinh ngạc nói: "Chương Khải Minh?

Tên trọc lừa của Cửu Môn đó sao?

Sao lại trẻ như vậy?" Nghe lời của Cầu Đức Khảo, không ngờ, biệt danh "trọc lừa", đã bao nhiêu năm rồi còn có người nhớ?

Chương Khải Minh mặt đầy vạch đen nói: "Cầu Đức Khảo, ông không muốn sống nữa rồi, vừa rồi gọi tôi là gì?" Bị lời nói của Chương Khải Minh làm cho tỉnh lại, Cầu Đức Khảo mới phát hiện mình nói sai, ông ta còn nhớ năm xưa Chương Khải Minh ghét nhất biệt danh "trọc lừa".

Thế là vội vàng chuyển chủ đề, nói: "Tiểu Phật Gia, không ngờ ngài lại trẻ như vậy?

Chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi." Mặc dù biết Cầu Đức Khảo đang chuyển chủ đề, nhưng Chương Khải Minh vẫn nén giận, không phát tác.

Ngược lại nói: "Thôi được rồi, có một số chuyện ông nên biết trong lòng, lần này nói chuyện với ông chỉ để báo một tin tức." "Ngô Tam Tinh tìm được một số thứ đặc biệt, nếu ông có hứng thú, thì mau liên lạc với ông ta đi." "Đương nhiên rồi, để báo đáp, ông phải tặng tôi một số trang bị tốt, tôi muốn gì ông trong lòng nên có số, thế nào?" Nghe lời của Chương Khải Minh, Cầu Đức Khảo không chút do dự,

trực tiếp gật đầu đồng ý, vô cùng sảng khoái.

Rời khỏi doanh trại của Cầu Đức Khảo, Chương Khải Minh cười một cách quỷ dị, tin tức vừa rồi là do Ngô Tam Tinh nhờ Chương Khải Minh phát ra.

Mục đích là để Cầu Đức Khảo con cáo già này vào tròng, lần này không có chỗ thoát đâu.

Sau khi gặp Ngô Tam Tinh, Chương Khải Minh cũng không nói lớn, chỉ hạ giọng nói: "Có thể bắt đầu kế hoạch rồi." Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Ngô Tam Tỉnh và đám người, Chương Khải Minh đưa mắt nhìn về phía doanh trại của A Ninh với vẻ đầy ẩn ý.

Trận thăm dò này không thể thoát được rồi, bây giờ kế hoạch đã bắt đầu, hãy xem Ngô Tam Tỉnh có bản lĩnh đến đâu, Chương Khải Minh không có ý định tham gia vào.

Thu lại suy nghĩ, Chương Khải Minh quay về doanh trại.

Vừa bước vào lều, anh thấy một bóng đỏ lao tới.

Chương Khải Minh hoàn toàn không né tránh.

Nếu né, mấy ngày tới sẽ chẳng có lúc nào được yên ổn.

Bóng đỏ đáp xuống vai Chương Khải Minh, vỗ cánh liên tục tấn công tóc anh, một lúc sau mới chịu dừng lại.

Bóng đỏ đáp xuống đất, không phải Nộ Tình tiểu tổ tông thì còn có thể là ai?

Lúc này, nó có chút tò mò nhìn Tiểu Hồng Hống bên cạnh Chương Khải Minh.

Nó nghi hoặc hỏi: "Chương Khải Minh, tiểu tống tử bên cạnh ngươi là sao vậy?

Sao kỳ lạ thế?" Ôm Nộ Tình lên, Chương Khải Minh cười nói:

“Thế nào, Tiểu Hồng Hống ta vừa khống chế được, cũng được đấy chứ?” Nộ Tình nghe xong khinh thường nói: “Ai biết nó có phải là đồ giả hay không, có bản lĩnh thì để ta mổ nó xem?” Nhìn Nộ Tình đang hăm hở muốn thử, Chương Khải Minh vạch đen đầy đầu nói: “Nộ Tình, đủ rồi đấy nhé, đến ta còn không chịu nổi cú mổ của ngươi, huống chi là một tiểu tống tử, đừng có bắt nạt nó.” Chương Khải Minh biết, Nộ Tình đang trả thù vì lần này ra ngoài lại không mang nó theo.

Thế là Chương Khải Minh nói: “Nộ Tình, ta tìm được một thứ tốt cho ngươi đây, có muốn xem không?” Quả nhiên, nghe vậy, nó lập tức chuyển sự chú ý, tò mò nhìn Chương Khải Minh, chuẩn bị xem thứ tốt đó là gì.

Khi Chương Khải Minh mở bình ngọc ra, Nộ Tình đã có chút không chờ nổi, muốn nhanh chóng nuốt chửng con Thi Biệt Vương.

May mà Chương Khải Minh phản ứng nhanh, nếu không mồi nhử này đã mất toi.

Anh vội nói: “Nộ Tình, không thể ăn trực tiếp được.” “Ngươi phải biết trong ngôi mộ đó có không ít Thi Biệt, tuy không ngon bằng Thi Biệt Vương, nhưng số lượng lại rất nhiều.” “Chỉ cần dùng con Thi Biệt Vương này làm mồi nhử, số Thi Biệt bên trong đủ cho ngươi ăn rất lâu đấy.” Nghe những lời này, nước miếng của Nộ Tình sắp chảy cả ra.

Bao nhiêu năm nay nó không được ăn thứ gì ngon, bây giờ nghe nói có một lượng lớn Thi Biệt, làm sao mà nhịn được.

Nó vội vàng thúc giục Chương Khải Minh: “Nhanh, mau đưa ta vào trong, nước miếng của ta sắp chảy ra rồi, lần này ta nhất định có thể tiến hóa.” Kể từ lần tiến hóa trước đến giờ, ngoài việc màu lông ngày càng đỏ hơn, Nộ Tình không có biến hóa nào khác.

Bây giờ nghe có một nơi tốt như vậy, nó đã sớm không thể chờ đợi được nữa.

May mà Chương Khải Minh khuyên can được, nếu không nó còn chẳng cho anh thời gian nghỉ ngơi.

Ra khỏi lều, Chương Khải Minh lau mồ hôi trên trán, nói với Tiểu Hồng Hống không có phản ứng gì bên cạnh: "Ai, thôi được rồi, hy vọng sau này khi có thần trí, ngươi sẽ không bị Nộ Tình dạy hư." Đi được vài bước, anh thấy Thiên Đồng dẫn mấy người quay về, họ vừa mới đi lấy Huyết Thi về.

Đến gần, Chương Khải Minh mở nắp quan tài ra xem.

Huyết Thi vẫn nguyên dạng, nằm bẹp ở đó, nhưng chưa chết.

Mang theo Huyết Thi, Chương Khải Minh đến doanh trại của Vương gia, nhìn thấy bóng người đang quét dọn bên trong, chính là người đã giao dịch với anh trước đó.

Chương Khải Minh cười nói: "Sắp bắt đầu giao dịch rồi mà tôi vẫn chưa biết tên anh là gì?

Tiện nói không?" Người nọ cười đáp: "Quỷ Gia mời vào, tôi tên Vương Tranh, ngài cứ gọi tên tôi là được." Bước vào lều, bên trong không có ai khác, Chương Khải Minh bảo thuộc hạ đặt Huyết Thi xuống, rồi nói: "Xem hàng đi, tuy trạng thái của nó không tốt lắm, nhưng vẫn còn sống." Vương Tranh cũng không khách sáo, dù hai bên không phải kẻ địch, quan hệ cũng không tệ, nhưng vẫn phải kiểm tra hàng trước rồi mới nói chuyện.

Mở nắp quan tài, nhìn Huyết Thi đang nhe răng bên trong, Vương Tranh vui vẻ cười nói: "Quỷ Gia, lợi hại thật, ngay cả Huyết Thi cũng có thể bắt sống." Xua tay, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, không cần khách sáo nữa, đã nghiệm hàng xong thì nói bí mật của anh

đi.” Nghe lời Chương Khải Minh, Vương Tranh lại gần, hạ giọng nói: “Quỷ Gia, lần này tôi giao dịch với ngài, hy vọng ngài đừng truyền ra ngoài.” “Nếu không, Vương gia sẽ không tha cho tôi, tôi chỉ muốn giữ lại cái mạng của mình thôi.” Chương Khải Minh dứt khoát đồng ý: “Yên tâm, tôi sẽ tung tin ra ngoài là đã bỏ ra 10 triệu để mua nó.” Chương Khải Minh rất hài lòng với Vương Tranh, người của Vương gia như thế này không dễ gặp, sau này có thể hợp tác.

Vương Tranh hài lòng gật đầu, rồi vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Quỷ Gia, ngay từ đầu chuyện của Phật Gia tôi đã có chút nghi ngờ, dù sao lần đầu gặp mặt, tuy Phật Gia có chút già nua, nhưng không hề có dấu hiệu sắp chết.” “Sau khi tin Phật Gia qua đời được truyền ra, tôi đã lén đến nơi lần trước gặp Phật Gia để kiểm tra tình hình, không ngờ tôi lại nhìn thấy hai Phật Gia.” “Lúc đó tôi cũng có chút mông lung, sau này nghĩ kỹ lại, Phật Gia có thể chưa chết, mà đã bị người ta tráo đổi.” Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh lập tức sa sầm, anh lạnh lùng hỏi: “Vương Tranh, anh có chắc là mình đã nhìn thấy thật không?” “Tốt nhất đừng lừa tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu, Vương gia các người hẳn là hiểu rõ thủ đoạn của tôi.” Vương Tranh nhìn thẳng vào mắt Chương Khải Minh, chậm rãi nói: “Quỷ Gia, những gì tôi nói đều là thật, ngài yên tâm, tin tức này tôi chỉ nói với một mình ngài.” “Lúc đó tôi đã âm thầm điều tra, định lập công lớn, nhưng sau đó lại không tra ra được chút manh mối nào.” Chương Khải Minh đứng thẳng dậy nói: “Được, giao dịch của chúng ta hoàn thành, tôi rất hài lòng với bí mật của anh, hy vọng sau này chúng ta còn có cơ hội hợp tác.” Nói xong, Chương Khải Minh rời khỏi doanh trại của Vương gia, tin tức này thực sự quá chấn động đối với anh.

Nếu Chương Khải Sơn thật sự chưa chết mà bị người ta giam cầm, vậy thì khả năng lớn nhất là do đám người kia làm.

Ngồi trong lều, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ lại chuyện

này, những điểm đáng ngờ bên trong càng nhiều hơn.

Chương 195

Xem ra sau khi trở về, việc đầu tiên phải làm là mở quan tài, hy vọng Vương Tranh không nói dối, nếu không anh sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh nói với thuộc hạ: "Tạm thời ở lại đây, lấy hết đồ trong mộ ra." "Thiên Đồng, ngươi cũng ở lại, vừa hay chăm sóc Nộ Tình, ta không thể ở cùng nó được, có việc phải làm." Thiên Đồng tuy thấy lạ vì sao lần này không mang theo mình, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm." Chương Khải Minh gật đầu, nhìn Nộ Tình nói: "Nộ Tình, tiếp theo cứ để Thiên Đồng chăm sóc ngươi, ta bên này có việc gấp phải xử lý trước." Nộ Tình tuy ngày thường ham chơi nhưng cũng rất hiểu chuyện, nó gật đầu nói: "Chương Khải Minh, ngươi cứ đi đi, có Thiên Đồng là được rồi." Lấy quan tài ngọc bên trong ra trước, để Tiểu Hồng Hống nằm vào trong, rồi nhờ thuộc hạ giúp mang về trấn, Chương Khải Minh lái xe quay về U Đô, đi cùng còn có cháu của Vương Bàn Tử.

Phải nhanh chóng liên lạc với Chương Nhật Sơn, lần này nhất định phải điều tra cho rõ ràng.

Nếu thật sự là do đám người kia làm, Chương Khải Minh nhất định sẽ cho chúng một bài học sâu sắc.

Trên đường đi, Chương Khải Minh lái xe rất vội, không hề dừng lại, nhanh chóng quay về U Đô.

Anh đi thẳng đến khách sạn Minh Nguyệt, tìm Chương Nhật Sơn đang bàn chuyện trong phòng riêng, chuẩn bị bàn bạc kỹ lưỡng.

Nhìn sắc mặt khó coi của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn

bảo thuộc hạ ra ngoài trước, rồi cẩn thận hỏi: “Quỷ Gia, ngài sao vậy?” Chương Khải Minh lạnh lùng nói: “Tôi nhận được một tin, đại ca chưa chết, bị người ta tráo đổi rồi, bây giờ chắc đang bị giam cầm.” Nghe tin này, Chương Nhật Sơn sững sờ, đứng bật dậy thất thanh hỏi: “Quỷ Gia, có thật không?” “Ngài không thể đùa được đâu, năm đó chính tay tôi đã tiễn Phật Gia đoạn đường cuối cùng, hoàn toàn không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.” Chương Khải Minh lắc đầu: “Tin này tuy tôi không thể chắc chắn là thật, nhưng chúng ta cũng không thể không xem trọng.” “Chuẩn bị đi, chúng ta đến mộ của đại ca xem sao, tôi định mở quan nghiệm thi, chuyện này phải có một kết quả.” Nghe vậy, Chương Nhật Sơn tuy có chút do dự, nhưng vẫn cắn răng đồng ý: “Được, Quỷ Gia, tôi đi chuẩn bị.” Chương Khải Minh gật đầu: “Vậy thì nhanh làm đi, ngày mai chúng ta xuất phát.

À đúng rồi, cũng phái người của anh ra ngoài đi.” “Điều tra kỹ xem đám người bên đó gần đây đang làm cái quái gì?

Bọn chúng là kẻ tình nghi lớn nhất, không thể lơ là được.” Chương Nhật Sơn gật đầu, rồi có chút ngập ngừng nói: “Quỷ Gia, nếu Phật Gia thật sự bị tráo đổi, ngài định làm thế nào?” Làm thế nào ư?

Chương Khải Minh tuy không đồng tình với một số việc làm của Chương Khải Sơn, nhưng tình cảm lại không hề ít.

Anh liền nói một cách hung hãn: “Chỉ cần có kẻ tham gia vào chuyện này, tất cả đều phải chết, bất kể là ai.” “Cứ làm việc trước đi, còn chuyện sau này, xem kết quả rồi quyết định.” rời khỏi khách sạn Minh Nguyệt, Chương Khải Minh trầm tư một lúc, rồi lái xe về biệt thự, dẫn theo cháu của Vương Bàn Tử vào.

Vừa vào cửa đã thấy ba mẹ con dường như đang tranh giành thứ gì đó, Chương Khải Minh điều chỉnh lại tâm trạng, cười hỏi: “Lại

đang tranh đồ nữa à?" Nghe thấy giọng Chương Khải Minh, Chương Linh Nguyệt như thấy cứu tinh, vội chạy tới, làm nũng nói: "Phụ thân, người xem hai người mẹ của con kìa, lại giành quần áo của con." Quả nhiên, lại là trận chiến do mấy bộ quần áo đẹp gây ra, về cơ bản cứ cách một khoảng thời gian lại diễn ra, Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt hai người rất thích giành quần áo của Chương Linh Nguyệt để mặc.

Nghe Chương Linh Nguyệt cầu cứu, Doãn Tân Nguyệt thản nhiên nói: "Linh Nguyệt, đó là phu quân của mẹ, chắc chắn sẽ bênh mẹ thôi." Hoa Linh cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, Linh Nguyệt, cũng không phải lần đầu, bỏ cuộc đi." Câu này làm Chương Linh Nguyệt tức đến nỗi nói: "Phụ thân, người có quản hai vị phu nhân của người không, xem kìa, họ nói mát làm con tức chết đi được." Chương Khải Minh không muốn tham gia vào trận chiến của ba người, bèn nói: "Thôi được rồi, Linh Nguyệt, cha cũng không dám chọc hai người họ đâu, hay là cha cho con một ý kiến nhé." "Sau này thấy bộ nào đẹp, con cứ mua thẳng ba cái là được, chẳng phải sẽ không giành nhau nữa sao?" Nghe vậy, Chương Linh Nguyệt vui lên trước, rồi lại nói: "Phụ thân, còn có chuyện khác nữa cơ." "Người không biết đâu, ngày nào ở quán trà, mẹ cứ bắt con gọi là chị, không cho gọi là mẹ." Nghe vậy, Chương Khải Minh ngạc nhiên nhìn Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh, chỉ thấy hai người nở nụ cười đắc ý, anh đành bất lực lắc đầu.

Nhưng Chương Khải Minh cũng chẳng có cách nào hay hơn, đành chuyển chủ đề: "Được rồi, chuyện này sau này giải quyết, bây giờ có việc chính." Chương Khải Minh tiếp tục: "Linh Nguyệt, con đi gọi điện cho chú Bàn Tử, bảo chú ấy qua đây một chuyến, có người cần chú ấy gặp mặt." Vương Bàn Tử (cháu) đứng bên cạnh nhìn, cả người vẫn còn đang ngơ ngác, lấy hai vợ?

Thời này có thể như vậy sao?

Nghe vậy, ba mẹ con mới chú ý đến Vương Bàn Tử bên cạnh, cẩn

thận đánh giá cậu ta.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: “Phu quân, chàng lại mang về một cậu mập nhỏ, trông cũng khá giống Bàn Tử đấy.” Chương Khải Minh buồn cười nói: “Thôi được rồi, đừng trêu nữa, xem mặt nó đỏ hết cả lên rồi kìa.

Đây là cháu của Bàn Tử, tình cờ gặp nên đưa về luôn.” Chương Khải Minh lại giới thiệu với Bàn Tử (cháu): “Tiểu Béo Tử, bên cạnh ta là con gái ta Chương Linh Nguyệt, đối diện là hai vị phu nhân của ta.” “Cứ gọi là dì được rồi, không cần căng thẳng, lát nữa mọi người sẽ thành người một nhà, mau ngồi xuống đi.” Sau khi ngồi xuống, mọi người trò chuyện phiếm một lúc, không lâu sau Bàn Tử (chú) cũng tới.

Sau khi chào hỏi, anh mới thấy Vương Bàn Tử (cháu) bên cạnh.

Nhìn ánh mắt của Bàn Tử, Chương Khải Minh nói: “Tiểu Béo Tử là ta gặp lúc ra ngoài lần này, là cháu của anh đấy, hai người cứ từ từ nói chuyện đi.” Nhường không gian cho hai người, Chương Khải Minh và những người khác ngồi vào vị trí bên cạnh.

Chương Khải Minh nói: “Tân Nguyệt, giúp anh tìm một người thợ thủ công tay nghề giỏi, anh cần chế tạo một bộ áo giáp đặc biệt.” Ở U Đô, mạng lưới quan hệ của Doãn gia rất rộng, việc chế tạo trang bị cho Tiểu Hồng Hống phải nhờ vào Doãn Tân Nguyệt mới được.

Một lúc sau, hai chú cháu Bàn Tử nói chuyện xong, mắt có chút đỏ hoe đi tới nói: “Quỷ Gia, lần này cảm ơn ngài.” Xua tay, Chương Khải Minh nói: “Chuyện đại khái ta đều biết cả rồi, sau khi về cứ bắt tay vào điều tra đi.” “Nếu cần giúp đỡ cứ gọi điện trực tiếp, hoặc tìm thẳng Hồ Bát cũng được.” Bàn Tử gật đầu: “Quỷ Gia, vậy tôi về trước đây, chuyện của em trai tôi nhất định phải có một kết quả.” Tiễn hai chú cháu Bàn Tử đi, Chương Khải Minh lại chìm vào suy tư, cảm giác dạo gần đây có quá nhiều chuyện, tất cả đều dồn lại một

chỗ.

Đầu tiên là kẻ xuất hiện ở đường khẩu của Bàn Tử, sau đó là tin tức về Chương Khải Sơn, bây giờ lại là chuyện em trai của Bàn Tử.

Luôn có cảm giác như bão tố sắp kéo đến, lẽ nào có kẻ đứng sau giở trò?

Nhưng ba chuyện này có vẻ không liên quan đến nhau.

Ăn tối xong, Chương Khải Minh gọi Chương Bất Tốn đến, dặn dò: "Bất Tốn, sau khi về hãy thông báo cho bên Làng Mê Vụ, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chờ lệnh của tôi." "Lần này có thể thật sự có việc phải làm rồi, đến lúc đó tôi sẽ gửi danh sách qua, việc cần làm cứ theo quy củ mà tiến hành." Chương Bất Tốn gật đầu: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, lát nữa tôi sẽ sắp xếp." Nói xong, ông ta lại nói: "À đúng rồi Quỷ Gia, gần đây hai đứa con gái nhà tôi sắp đến, ngài xem sắp xếp thế nào?" Nghe vậy, Chương Khải Minh cảm thấy đau đầu, hai đứa con gái đó không phải dạng vừa, mấy năm nay rất thích đổ đấu.

Vì vậy chúng thường xuyên ở bên ngoài, không ngờ lại muốn đến U Đô.

Đúng rồi, hai đứa tên là Chương Bảo Bảo và Chương Bối Bối.

Đừng nhìn tên nghe có vẻ đáng yêu, nhưng tính cách thì hoàn toàn trái ngược với cái tên.

Xoa xoa đầu, Chương Khải Minh nói: "Bất Tốn à, ông đang làm khó tôi đấy à?

Hai đứa nó mà đến, chúng ta sẽ không có ngày nào yên ổn đâu." Chương Bất Tốn cũng cười khổ lắc đầu, nếu không phải con gái mình, ông cũng muốn tránh xa.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Trước đây không phải

chúng nó muốn mở một đường khẩu riêng sao?

Cứ nói với chúng là tôi đồng ý rồi." "Thực ra với thân thủ của chúng, sớm đã có thể phụ trách một đường khẩu rồi, bây giờ vừa hay cho chúng một cơ hội, cứ để chúng tự tung tự tác đi." Chương Bất Tốn gật đầu: "Được, Quỷ Gia, vậy lúc đó ngài phải nhờ Linh Nguyệt tiểu thư trông chừng một chút, hai đứa nó cũng chỉ nghe lời tiểu thư." Nhìn Chương Bất Tốn rời đi, Chương Khải Minh lại một lần nữa chìm vào suy tư.

Chuyện của Chương Khải Sơn phải nhanh chóng giải quyết, còn rất nhiều việc phải làm.

Ngày hôm sau, Chương Khải Minh dặn dò xong vấn đề trang bị cho Tiểu Hồng Hống, rồi đi gặp Chương Nhật Sơn.

Hai người cùng xuất phát, hướng đến mộ của Chương Khải Sơn.

Lần này chuẩn bị xem thi thể trước, nếu thật sự không được thì sẽ xét nghiệm ADN.

Đến nơi, Chương Khải Minh nhìn bia mộ của Chương Khải Sơn, im lặng một lúc lâu, rồi lạnh lùng nói: "Mở quan, nghiệm thi." Thuộc hạ của Chương Nhật Sơn nghe lệnh, lập tức bắt đầu hành động.

Họ đều là những người kinh nghiệm phong phú, không lâu sau quan quách đã được đào lên.

Nhìn chiếc quan quách màu đỏ có hoa văn điêu khắc, Chương Khải Minh phất tay, nắp quan tài nhanh chóng được mở ra, tỏa ra một mùi hôi thối.

Mọi người đều là dân chuyên nghiệp, cũng không hề ghét bỏ, họ tiến đến bên cạnh quan tài, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy bên trong là một thi thể đang phân hủy, một vài nơi đã lộ ra xương trắng.

Nhanh chóng, mọi người đã xác định được thật giả về thân phận của thi thể bên trong, chỉ thấy trên mặt thi thể lại đang đặt một chiếc mặt nạ da người.

Chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao?

Bên trong là một thi thể giả, nếu không thì Chương Khải Sơn chẳng lẽ lại giả mạo chính mình?

Nắm chặt nắm đấm, Chương Khải Minh lạnh lùng nói: "Chương Phó quan, liên lạc với người bên đó, bảo chúng đến ngay lập tức." "Chuyện này nếu không có một lời giải thích hợp lý, vậy thì trực tiếp khai chiến, bắt đầu từ bọn chúng trước." Chương Nhật Sơn đã sớm tức giận đến run người, cố nén cơn giận nói: "Quỷ Gia, tôi gọi điện ngay đây." "Nơi ở của Phật Gia năm đó đều do bọn chúng sắp xếp, chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến chúng, lũ khốn nạn này." Lặng lẽ nhìn thi thể trong quan tài, Chương Khải Minh nói với những người xung quanh: "Đậy nắp quan tài lại trước đi, dù sao người chết cũng là lớn nhất." Chương Khải Minh bây giờ có chút không kiểm soát được cảm xúc của mình, hình xăm trên người lại bất chợt hiện ra.

Chương Nhật Sơn bên cạnh nhìn thấy liền khuyên: "Quỷ Gia, ngài đừng kích động trước, hình xăm của ngài hiện ra rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh hít một hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng, cuối cùng cũng kìm nén được lửa giận.

Khoảng một tiếng sau, người bên đó cuối cùng cũng đến một người.

Chương 196

Gã đi tới, thần sắc bình tĩnh nói: "Chương Phó quan, chuyện này tôi cũng không biết, hay là điều tra kỹ lại đi." "Đương nhiên rồi, tôi cũng sẽ giúp một tay, dù sao năm đó Phật Gia cũng là cấp trên của tôi, tôi sẽ không đứng nhìn như vậy đâu." Nghe vậy, Chương Khải Minh từ một bên đi tới, giọng điệu trầm thấp hỏi: "Ngươi là ai?

Thân phận gì?

Có thể đại diện cho tất cả mọi người không?" Nghe những câu hỏi liên tiếp của Chương Khải Minh, gã ta trực tiếp sững người, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Hồi lâu sau mới nói với vẻ mặt khó coi: "Quỷ Gia, tôi đương nhiên không thể đại diện cho tất cả mọi người, nhưng chuyện này tôi thật sự không biết." Ngẩng đầu lên, Chương Khải Minh nói với giọng điệu lạnh nhạt: "Nói xong chưa?

Xong rồi thì lên đường đi, yên tâm, sẽ có người đi cùng ngươi." Lời vừa dứt, Chương Khải Minh trực tiếp bóp cổ gã ta, nhưng không ra tay dứt khoát ngay, mà từ từ dùng sức, từng chút một để gã cảm nhận sự dày vò khi cận kề cái chết.

Không lâu sau, Chương Khải Minh ném thi thể xuống đất: "Chương Phó quan, giao tình báo về những kẻ đó cho tôi." "Chuyện còn lại anh không cần quản nữa.

Chuyện này tôi cần phải cho đại ca một câu trả lời, không biết bao năm nay anh ấy đã phải chịu bao nhiêu khổ cực." Nói rồi, Chương Khải Minh quay người rời đi.

Lên xe đợi một lúc, anh thấy Chương Nhật Sơn mang một tập tài liệu đến.

Anh ta do dự một lúc rồi nói: "Quỷ Gia, chuyện này để tôi..." Chương Khải Minh xua tay, nói: "Thôi được rồi, anh bây giờ không phải là Chương Phó quan của ngày xưa nữa." "Bây giờ từng lời nói hành động của anh đều đại diện cho Cửu Môn, hiện tại Cửu Môn không ổn định, anh không thể động thủ." "Hơn nữa chuyện này tôi có thể giải quyết được, anh cứ yên tâm giúp tôi thu thập tình báo, đợi tin tốt của tôi là được." Sau khi lái xe rời đi, Chương Khải Minh gọi điện cho Chương Bất Tốn, bảo những người tinh thông ám sát đều đến U Đô.

Đặt điện thoại xuống, Chương Khải Minh có chút ưu phiền nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết âm u, xem ra mưa bão sắp đến rồi.

Còn về việc từ chối Chương Nhật Sơn, không phải Chương Khải Minh lo lắng ảnh hưởng đến Cửu Môn, mà chủ yếu là người của anh ta làm việc quá thô, Chương Khải Minh không tin tưởng, nhưng lại không thể nói thẳng.

Sau khi về biệt thự, Chương Khải Minh điều chỉnh lại tâm trạng của mình, dù ở bên ngoài có tức giận đến đâu, về nhà nhất định phải vui vẻ.

Chiều tối ngày hôm sau, Chương Khải Minh đến một đường khẩu bí mật, nơi này do Chương Bất Tốn bố trí, đây cũng là lần đầu tiên Chương Khải Minh đến.

Nhìn những thuộc hạ được trang bị đầy đủ, tinh thần phấn chấn bên trong, Chương Khải Minh đặt tài liệu lên bàn, nhìn quanh một lượt.

Sau đó nhìn mọi người nói: "Trong tập tài liệu này là tư liệu về mục tiêu lần này, số lượng không ít." "Còn về phân công, hành động, tôi không quản, tất cả do các người quyết định, tôi chỉ cần kết quả, hiểu chưa?" "Rõ!" Giọng nói vang dội vang lên, Chương Khải Minh

hài lòng gật đầu, đây đều là bảo bối của anh, là con át chủ bài sát thủ.

Đặt tài liệu xuống, Chương Khải Minh không còn việc gì nữa, đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên vỗ đầu.

Anh lại quay người lại nói: "À đúng rồi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đừng vội rời đi, cứ ở đây đợi tôi, có thể sẽ có nhiệm vụ khác." May mà nhớ ra, trước đây có một lần Chương Khải Minh chỉ bố trí một nửa nhiệm vụ, thuộc hạ hoàn thành xong liền về thẳng nhà, phần còn lại không ai làm, lúc đó có chút khó xử.

Cuối cùng đành chịu, Chương Khải Minh phải tự mình ra tay, gây ra động tĩnh không nhỏ, một chút cũng không chuyên nghiệp.

Bước ra khỏi mật thất, Chương Khải Minh nói với Chương Bất Tốn bên cạnh: "Chá Cô Hàn gần đây ở nhà có bận gì không?

Nếu không bận thì bảo cậu ấy đến U Đô tụ tập đi." "Chá Cô Tiêu sư huynh quản nghiêm quá rồi, đứa nhỏ cũng không còn hoạt bát như lúc bé nữa." Nhớ lại dáng vẻ nghiêm túc của Chá Cô Hàn, Chương Bất Tốn cười nói: "Lần trước tôi về, Chá Cô Tiêu lại cho nghỉ phép rồi.

Bây giờ đều là Tiểu Hàn huấn luyện người mới, làm rất tốt." Chương Khải Minh bất lực lắc đầu, Chá Cô Tiêu đúng là biết đùn đẩy trách nhiệm, ngay cả con trai mình cũng không tha.

Dặn dò xong mọi việc, Chương Khải Minh không còn việc gì nữa, chuyện còn lại đều do thuộc hạ làm, nhanh chóng sẽ có kết quả.

Quả nhiên, những thuộc hạ này không làm Chương Khải Minh thất vọng, đến trưa ngày hôm sau đã có tin tốt truyền về.

Nhưng nhiệm vụ vẫn chưa xong, Chương Khải Minh cũng không vội, cứ ở nhà từ từ chờ đợi, xem đám người bên đó có thể cầm cự được bao lâu.

Điều khiến Chương Khải Minh không ngờ tới là, đến tối bọn chúng đã không chịu nổi nữa, thông qua Chương Nhật Sơn nói muốn đàm phán.

Đàm phán?

Không phải đang đùa đấy chứ?

Kế hoạch đã bắt đầu, còn gì để đàm phán?

Nếu sớm có thái độ tốt như vậy, lúc đó cũng sẽ không phái một tên tép riu đến để đuổi người đi.

Bây giờ Chương Khải Minh sẽ không đàm phán, ít nhất là trước khi những người trong danh sách chưa được giải quyết, không có khả năng đàm phán.

Đám người này cần phải nhận một bài học đau đớn, xem ra lâu rồi không động thủ, những người mới gia nhập căn bản không hiểu rõ về Chương Khải Minh.

Lần này Chương Khải Minh sẽ khiến chúng khắc cốt ghi tâm, nhớ kỹ ai có thể chọc, ai không thể chọc.

Một cuộc đấu trí nho nhỏ, hãy bắt đầu từ cái chết của những tên lính quèn này đi, bài học máu tươi mới có thể thực sự khắc sâu vào trí nhớ.

Cuộc tàn sát đẫm máu kéo dài ba ngày, tất cả những người trong danh sách của Chương Nhật Sơn đều bị ám sát, không hề có bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào xảy ra.

Chiều tối hôm đó, khi Chương Khải Minh chuẩn bị đến căn cứ bí mật xem xét, đột nhiên có người của thuộc hạ thông báo, có người đến bái kiến.

Thời điểm này có thể đến bái kiến, ngoài người của bên đó ra,

Chương Khải Minh thật sự không nghĩ ra được ai khác.

Nhưng hành động lần này suy cho cùng là vì Chương Khải Sơn, nên Chương Khải Minh cũng không từ chối, trực tiếp cho người vào.

Người đến bái kiến vừa vào, Chương Khải Minh cảm thấy quen thuộc, chắc là người quen đã gặp trước đây, nếu không sẽ không quen mắt như vậy.

Cẩn thận quan sát, đó là một ông lão khoảng 60 tuổi, thân hình tráng kiện, khóe mắt có một vết sẹo.

Nhìn thấy ông ta, trong đầu Chương Khải Minh lóe lên một tia sáng, không chắc chắn nói: "Tam Hào?

Vẫn chưa chết à?

Mạng cũng lớn thật đấy?" Ông lão, cũng chính là Tam Hào, cười khổ nói: "Quỷ Gia, chúng ta lâu rồi không gặp, sao ngài lại trù ẻo tôi như vậy?" Chương Khải Minh thản nhiên lắc đầu: "Tam Hào, bị phái đến đây, e là bọn họ đã coi ông như người chết rồi nhỉ.

Lớn tuổi thế này, đối với họ đã không còn giá trị gì nữa rồi sao?" Sắc mặt Tam Hào thoáng sa sầm, rồi lại cười nói: "Quỷ Gia, chuyện lần này, chúng ta không thể ngồi lại nói chuyện đàng hoàng được sao?" "Ngài xem, tôi cũng đến đây với thành ý, thế nào?

Chúng ta nói chuyện một chút nhé?" Chương Khải Minh im lặng nhìn một lúc, rồi gật đầu nói: "Ngồi đi, Tam Hào, chúng ta cũng là người quen cũ rồi." "Nhưng tôi nói trước, điều kiện tiên quyết để đàm phán chỉ có một, đó là đại ca tôi phải được an toàn trở về, nếu không..." Tam Hào gật đầu, sau khi ngồi xuống liền nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, Phật Gia cũng là lãnh đạo của tôi, việc làm trước đây cũng là bất đắc dĩ." Quả nhiên, Chương Khải Sơn đã bị giam cầm.

Lửa giận trong lòng Chương Khải Minh từ từ bùng lên, nhưng

anh đã kìm nén được.

Anh bình tĩnh nói: “Vậy nói đi, khi nào đại ca tôi có thể trở về?” Tam Hào có chút khó xử nói: “Quỷ Gia, hiện tại một kế hoạch của chúng tôi không thể thiếu Phật Gia, nhưng ngài yên tâm, Phật Gia rất an toàn.

Lâu như vậy rồi, chúng tôi cũng không hề bạc đãi Phật Gia.” Đang đùa với tôi đấy à?

Tôi tốn công sức lớn như vậy, lẽ nào chỉ để biết Chương Khải Sơn có an toàn hay không?

Chương 197

Sắc mặt Chương Khải Minh sa sầm, lạnh lùng nói: "Ồ?

Vậy cũng không sao, các người thích giữ thì cứ giữ, hy vọng các người có đủ nhân lực, người của tôi sẽ không dừng tay, trừ phi anh ấy trở về." Nghe lời Chương Khải Minh, Tam Hào trực tiếp sững người, không ngờ Chương Khải Minh lại thẳng thừng như vậy.

Lẽ nào trong tình huống này, không phải nên vì sự an toàn của Chương Khải Sơn mà thỏa hiệp sao?

Cứ phải cứng rắn đối đầu như vậy à?

Ông ta có chút khó xử nói: "Quỷ Gia, không phải tôi không muốn đưa Phật Gia về, chỉ là bây giờ kế hoạch đang ở giai đoạn then chốt." Chương Khải Minh cười rạng rỡ, không có chút tức giận nào, nói: "Không vấn đề gì cả, kế hoạch đã quan trọng như vậy, thì hy sinh một bộ phận người, chẳng phải cũng là điều nên làm sao?

Đó là cái giá phải trả." Tam Hào nghe vậy, có chút kỳ quái nhìn Chương Khải Minh, đầu óc tên này không phải có vấn đề đấy chứ, sao suy nghĩ lại kỳ lạ như vậy?

Nếu để hành động ám sát tiếp tục, e là sau khi kế hoạch hoàn thành, cũng chẳng còn lại bao nhiêu người.

Cuối cùng, Tam Hào im lặng.

Một lúc sau, ông ta trầm giọng hỏi: "Quỷ Gia, ngài cứ nói thẳng điều kiện đi." Ông ta đã nhìn ra, Chương Khải Minh căn bản không có ý định hòa giải, hỏi cũng chỉ là hỏi cho có lệ.

Nghe vậy, Chương Khải Minh ngồi thẳng người, chậm rãi nói: "Tôi chỉ có hai điều kiện.

Thứ nhất, đưa đại ca tôi về." "Thứ hai, giao tất cả những kẻ tham gia vào kế hoạch này cho tôi.

Đại ca tôi đã chịu nhiều khổ cực như vậy, phải dùng mạng của chúng để chuộc tội." Lời vừa dứt, sắc mặt Tam Hào thay đổi, ông ta đứng bật dậy nói: "Không thể nào, Quỷ Gia, điều kiện của ngài có chút quá đáng rồi." Nhìn Tam Hào đang nóng nảy, Chương Khải Minh không trả lời, chỉ lấy điện thoại ra, gọi cho Chương Nhật Sơn.

Sau đó nói: "Gửi tài liệu còn lại cho tôi, tối nay tiếp tục hành động, tôi xem xem có bao nhiêu người để tôi giết." Cúp điện thoại, Chương Khải Minh lạnh lùng nhìn Tam Hào, xem đám người này có thể chịu đựng được bao lâu.

Tam Hào vẻ mặt dữ tợn nhìn Chương Khải Minh, rồi từ từ khôi phục bình tĩnh, mặt không biểu cảm nói: "Quỷ Gia, tôi về báo cáo lại, chuyện này tôi không quyết được." Hai tay dang ra, Chương Khải Minh cười nói: "Tùy ông thôi, nhưng hành động bên tôi sẽ không dừng lại đâu, hy vọng ông có thể nhanh một chút." "Mà tôi thì không vội, thuộc hạ của tôi rất thích chơi trò mèo vờn chuột với các người." Tam Hào không nói gì, chỉ im lặng nhìn Chương Khải Minh, xem lời nói của anh là thật hay giả, nhưng cuối cùng ông ta đã thất vọng.

Chương Khải Minh quá bình tĩnh, căn bản không nhìn ra được chút cảm xúc nào.

Nhìn bóng lưng của Tam Hào biến mất, sắc mặt Chương Khải Minh lập tức sa sầm, lũ khốn, dám làm vậy, sau này ta sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết.

Lần này đám người bên đó đã thật sự chọc giận Chương Khải Minh.

Vốn dĩ anh không định tham gia vào trò chơi này, nhưng bây giờ thì sao?

Hy vọng sau này có thể chơi vui hơn một chút, nếu không tất cả mọi người đều phải chết.

Trường sinh?

Cứ nằm mơ đi.

Không lâu sau, tài liệu được gửi đến, Chương Khải Minh lại một lần nữa cho thuộc hạ hành động.

Bây giờ đang giết đến hăng, không thể dừng lại được.

Sau khi về biệt thự, Chương Khải Minh thấy bóng dáng hai chú cháu Bàn Tử, xem ra có chuyện.

Vừa vào cửa, Chương Khải Minh nhìn hai người nói: "Đại Bàn Tử, Tiểu Béo Tử, hai người tìm tôi có việc gì à?" "À đúng rồi, hai người đều tên Bàn Tử, phải nghĩ cách phân biệt hai người mới được, nếu không gọi loạn hết cả lên." Bàn Tử (chú) cười nói: "Quỷ Gia, sau này cứ gọi tôi là Bàn Tử đi, bao nhiêu năm nay tôi quen rồi.

Còn nó, sau này cứ gọi là Tiểu Béo Tử đi, vừa hay để phân biệt." Nghe Bàn Tử nói vậy, Chương Khải Minh bật cười lắc đầu, biệt danh đúng là tùy ý thật, nhưng Tiểu Béo Tử cũng được.

Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh cười nói: "Nói đi, có chuyện gì, không cần khách sáo." Tiểu Béo Tử có chút ngại ngùng không dám mở miệng, nhưng Bàn Tử (chú) nói thẳng: "Quỷ Gia, chuyện của em trai tôi có chút manh mối rồi." "Nhưng bây giờ tôi gặp phải rắc rối, manh mối bị đứt đoạn.

Nhưng tôi đã xác định được mấu chốt của sự việc, là vì một món minh khí." Chương Khải Minh gật đầu: "Ừm, vậy có gì tôi có thể giúp được không, cứ nói thẳng, không cần vòng vo tam quốc." Bàn Tử (chú) cười hề hề, có chút ngại ngùng nói: "Quỷ Gia, chuyện này cần có người giúp đỡ, tôi đã hẹn gặp chủ nhân của món minh khí đó."

“Tôi dùng danh nghĩa của ngài để mua nó.

Nhưng nơi gặp mặt tôi định đặt ở quán trà của Linh Nguyệt tiểu thư, nhưng tôi sợ...” Nghe vậy Chương Khải Minh đã hiểu, sợ chuyện này sẽ gây nguy hiểm cho Linh Nguyệt, nhưng đúng là lo bò trắng răng.

Chưa nói đến vệ sĩ bên cạnh Chương Linh Nguyệt, chỉ riêng thân thủ của bản thân cô ấy cũng không thể xem thường.

Thế là Chương Khải Minh gật đầu nói: “Không sao, cứ đặt ở quán trà đi, chuyện này anh cứ đi nói với Linh Nguyệt là được.” Nghe vậy, hai người vội vàng đứng dậy nói với Chương Khải Minh: “Quỷ Gia, cảm ơn ngài.” “Nhưng ngài yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ không để Linh Nguyệt tiểu thư xảy ra chuyện gì.” Hành động ám sát vẫn đang tiếp tục, tuy có gặp phải một số rắc rối nhỏ, có kẻ đã chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng thuộc hạ của Chương Khải Minh không hổ là dân chuyên nghiệp, nhanh chóng giải quyết rắc rối, không bao lâu nữa lô người thứ hai cũng có thể bị giải quyết.

Khoảng thời gian này, Chương Khải Minh mỗi ngày đều ở trong biệt thự của mình, lúc rảnh rỗi thì đi xem bộ khôi giáp của Tiểu Hồng Hống thế nào rồi.

Hôm nay là ngày khôi giáp hoàn thành, chuẩn bị cho Tiểu Hồng Hống thử trước, xem có vừa vặn không.

Đợi khôi giáp được gửi đến, Chương Khải Minh bảo thuộc hạ giúp Tiểu Hồng Hống mặc vào, rất vừa vặn, không có chút khó chịu nào.

Đi một vòng quanh Tiểu Hồng Hống, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, đây là một bộ khôi giáp che kín toàn thân, chỉ có đôi mắt lộ ra

ngoài.

Các tấm giáp trên người không có gì đặc biệt, kiểu giáp vảy cá, chỉ là cả đầu cũng được bao bọc.

Điểm đặc biệt duy nhất là đôi tay của Tiểu Hồng Hống, bên trong có cơ quan.

Khi kích hoạt cơ quan, vũ khí của Tiểu Hồng Hống sẽ lộ ra, đôi khi có thể có tác dụng đặc biệt.

Chương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống kích hoạt cơ quan ở hai tay, chỉ nghe một tiếng "cạch", trên tay lập tức xuất hiện hai lưỡi kiếm bằng thép tinh luyện.

Loại lưỡi kiếm này có thể thay thế, nếu có được lưỡi kiếm tốt hơn, lực tấn công sẽ càng mạnh.

Nhìn chung Chương Khải Minh rất hài lòng.

Như vậy, chỉ cần ngụy trang bên ngoài cho Tiểu Hồng Hống một chút, ngày thường cũng có thể mang theo bên mình rồi.

Đúng lúc Chương Khải Minh đang nghiên cứu, thuộc hạ báo cáo: "Quỷ Gia, tiểu thư bảo ngài đến quán trà một chuyến, chuyện của nhà họ Bàn đã xảy ra rắc rối." Nghe vậy, Chương Khải Minh có chút ngạc nhiên, nói: "Được, chuẩn bị xe đi, xuất phát ngay." Thay xong quần áo, khi Chương Khải Minh chuẩn bị xuất phát, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Hồng Hống bên cạnh, mắt sáng lên.

Anh lấy một chiếc áo choàng đen, bao bọc toàn bộ Tiểu Hồng Hống, đội thêm mũ trùm đầu, căn bản không nhìn ra điều gì bất thường.

Hài lòng gật đầu, Chương Khải Minh dẫn theo Tiểu Hồng Hống trực tiếp lên xe, hướng đến quán trà.

Lúc nãy Chương Khải Minh phát hiện, điểm không hài hòa duy nhất của Tiểu Hồng Hống bây giờ là tiếng bước đi.

Dù sao cũng là áo giáp sắt, tiếng động lớn, cần phải có cách giải quyết, thực sự không được thì cho nó đi một đôi giày.

Chương 198

Xuống xe, Chương Khải Minh dẫn theo Tiểu Hồng Hống đi vào quán trà.

Đây là lần đầu tiên Chương Khải Minh đến quán trà của Linh Nguyệt.

Vào xem, cổ kính, bố trí ngăn nắp, cộng thêm mùi đàn hương, cho người ta một cảm giác yên tĩnh.

Chẳng trách nghe nói quán trà làm ăn không tệ.

Cũng quá xa xỉ rồi, nếu làm ăn không tốt, sớm đã lỗ chết rồi.

Bất lực lắc đầu, Chương Khải Minh tiếp tục đi vào bên trong, nhanh chóng có người đón, chính là Chương Linh Nguyệt.

Cô có chút lo lắng nói: "Phụ thân, chuyện lần này hình như có chút không ổn, người bán lại là người của Cửu Môn." Ừm?

Người của Cửu Môn, vậy sao, người sát hại cha của Tiểu Béo Tử là người của Cửu Môn?

Thứ đó quan trọng đến vậy sao?

Chương Khải Minh cười nói: "Không sao đâu, người của Cửu Môn cũng phải ngoan ngoãn cho ta, sẽ không có rắc rối gì đâu." Đến phòng riêng nói chuyện, bước vào, thấy đối diện Bàn Tử là một thanh niên, trông tuổi không lớn.

Chương Khải Minh có chút tò mò nói: "Bàn Tử, người bán là cậu ta?

Có quan hệ gì với Cửu Môn?" Bàn Tử vội vàng đứng dậy nói: "Quỷ Gia, cậu ta tên Vương Minh, là nhân viên của Ngô gia trong Cửu

Môn, món đồ đó đang ở trong tay cậu ta.” Vương Minh?

Không phải là kế hoạch của Ngô Thiên Chân sao?

Món đồ đó lại ở trong tay cậu ta?

Chuyện này có liên quan đến Ngô gia?

Sau khi Chương Khải Minh ngồi xuống, anh nhíu mày suy nghĩ, rồi gọi điện cho Ngô Tam Tỉnh.

Sau khi bật loa ngoài, đặt lên bàn, Chương Khải Minh nói: “Tam Tỉnh, tôi có một người tên Vương Minh, chắc chú nhận ra chứ?” Ngô Tam Tỉnh ngạc nhiên nói: “Vương Minh, không phải là nhân viên trong cửa hàng của Thiên Chân sao?

Sao vậy, Quỷ Gia?” Chương Khải Minh nói: “Có một món đồ liên quan đến tính mạng người nhà của thuộc hạ tôi, bây giờ món đồ đó đang ở trong tay cậu ta.” Ngô Tam Tỉnh im lặng một lúc, rồi nói: “Quỷ Gia, tôi đang ở U Đô, cùng với Chương Phó quan, ngài đang ở đâu?

Tôi đến ngay.” Cúp điện thoại, Chương Khải Minh chìm vào suy tư, Ngô Tam Tỉnh lại đến U Đô, để làm gì?

Nhưng khi anh đang suy nghĩ, Vương Minh đối diện lại có chút đứng ngồi không yên.

Lần này rắc rối lại lớn đến vậy sao?

Cậu ta có chút hoảng loạn mở miệng nói: “Quỷ Gia, chuyện này không liên quan đến Tam gia, những gì tôi biết tôi sẽ nói hết cho ngài.” Bị giọng nói của cậu ta làm bừng tỉnh, Chương Khải Minh xua tay nói: “Không cần căng thẳng, tôi tin chuyện này không phải do Ngô gia làm.” “Nhưng chuyện này phải có một câu trả lời chính xác, nên cứ ngoan ngoãn đợi một chút đi.” Nhìn Vương Minh có chút hoảng loạn, Chương Khải Minh căn bản không hề nghi ngờ Ngô gia, anh quay sang hỏi: “Bàn Tử, minh khí đâu?” “Tôi xem trước, rốt cuộc là thứ gì,

mà lại có thể gây ra án mạng?" Nghe lời Chương Khải Minh, chưa đợi Bàn Tử trả lời, Vương Minh đã nói: "Quỷ Gia, đồ tôi không mang theo, nhưng có ảnh chụp." Nhận điện thoại của Vương Minh, Chương Khải Minh cẩn thận xem ảnh bên trong, tổng cảm thấy có chút quen thuộc.

Chỉ thấy, đó là một cây gậy màu xanh lục, trông không thô, cũng không nhìn ra điểm gì kỳ lạ.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nhìn thấy ở đuôi cây gậy có một hàng vết lõm, trong đầu lóe lên một tia sáng, không phải là cành cây đồng sao?

Nhưng tại sao cha của Tiểu Béo Tử lại có được thứ này?

Khi Chương Khải Minh đang suy nghĩ, Ngô Tam Tỉnh và Chương Nhật Sơn hai người đã đến.

Vừa vào cửa, Ngô Tam Tỉnh đã xin lỗi trước.

Nhưng Chương Khải Minh thản nhiên xua tay, nói: "Tam Tỉnh, không cần như vậy, Ngô gia chắc là bị người ta nhắm vào rồi." "Món minh khí đó không phải là thứ đơn giản, cứ hỏi lai lịch trước đi, chuyện còn lại chúng ta từ từ nói." Sau một hồi tra hỏi, mọi người đã biết tình hình cơ bản, Vương Minh cũng bị người ta lợi dụng rồi.

Cậu ta là một người trung gian, có người nhờ vả, khi Bàn Tử hỏi lai lịch thì lại không thể nói, đó là quy tắc của người trung gian, nếu không sẽ mất uy tín.

Nhưng thông tin Vương Minh biết cũng không nhiều, chỉ gặp người bán một lần, lúc đó trời tối, căn bản không nhìn rõ mặt người bán.

Manh mối lại một lần nữa bị đứt.

Người bán đã cẩn thận như vậy, chắc chắn sẽ không để lộ thân

phận, thậm chí người bán mà Vương Minh gặp cũng là giả.

Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ một lúc, chuyện này liên quan đến cây đồng, vậy thì không phải là xung đột lợi ích đơn giản, có thể cha của Tiểu Béo Tử đã biết chuyện không nên biết.

Đột nhiên, Chương Khải Minh hỏi: "Tiểu Béo Tử, cậu có nhớ quá trình cha cậu có được món minh khí đó không?

Có tình huống đặc biệt nào không, nhất là những gì khiến cậu ấn tượng sâu sắc." Tiểu Béo Tử nhíu mày suy nghĩ kỹ, đột nhiên mắt sáng lên nói: "Quỷ Gia, có một chuyện rất đặc biệt, nếu ngài không hỏi cháu cũng quên mất." "Lúc đó sau khi cha cháu mang đồ về, có nói một câu, 'Nhị Thập Hào thật khách khí', câu nói này cháu vẫn không hiểu." Nhị Thập Hào?

Không phải là danh hiệu của người bên đó sao?

Chuyện này cũng có liên quan đến họ?

Chương Khải Minh và Chương Nhật Sơn nhìn nhau, không ai nói gì.

Hồi lâu sau Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chuyện này đến đây thôi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi, các người đừng nhúng tay vào nữa." Rời khỏi quán trà, Chương Khải Minh có chút không hiểu, tại sao cha của Tiểu Béo Tử lại có quan hệ với đám người kia?

Nghe Tiểu Béo Tử kể lại, cha cậu ta và người tên Nhị Thập Hào kia có quan hệ không tệ.

Lẽ nào cha của Tiểu Béo Tử cũng là người của bên đó?

Không, không giống, quan hệ của họ ngược lại có chút giống như đối tác làm ăn.

Nếu vậy thì có thể giải thích được, hai người hợp tác buôn bán

minh khí, nhưng món đồ lần này quá quan trọng, nên đã bị lộ.

Vì vậy mới bị diệt khẩu.

Bây giờ muốn xác định chân tướng sự việc, chỉ cần xem Nhị Thập Hào chết hay chưa là biết.

Sau khi về nhà, Chương Khải Minh thấy Tam Hào đang đợi ở cửa, xem ra lại có chút không chịu nổi nữa.

Xuống xe, Chương Khải Minh cười nói: "Tam Hào, sao có hứng thú vậy, đến thăm người bạn già này à?" Tam Hào quay người, cười khổ nói: "Quỷ Gia, tôi đến làm gì chẳng lẽ ngài không biết sao?

Đừng trêu tôi nữa." Hai người đi vào bên trong, trên đường Chương Khải Minh nói: "Tam Hào, tôi hỏi ông một chuyện, Nhị Thập Hào bây giờ thế nào rồi?" Nghe vậy, Tam Hào tuy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không biết nguyên nhân, nên cũng không đề phòng nhiều.

Chương 199

Ông ta nói thẳng: "Nhị Thập Hào à, tôi nghe nói mấy năm trước đã chết rồi, hình như là phản bội, tôi cũng không biết nguyên nhân cụ thể." Chương Khải Minh gật đầu, rồi chậm rãi nói: "Ông không biết nguyên nhân, nhưng tôi có thể biết đấy." "Người của các người ra tay cũng độc ác thật, không chỉ giết Nhị Thập Hào, mà còn giết cả người thân của thuộc hạ tôi, Tam Hào, ông nói xem nên làm thế nào đây?" Lời vừa dứt, biểu cảm của Tam Hào trực tiếp cứng đờ, thật không ngờ chuyện này lại bị lộ ra.

Vỗ vai ông ta, Chương Khải Minh cười nói: "Đừng căng thẳng, yêu cầu của tôi không cao, người ra lệnh và người ra tay, trực tiếp đưa đến chỗ tôi đi.

Thế nào?

Khoan dung lắm rồi phải không?" Lúc này trong lòng Tam Hào hận chết đám đồng bọn của mình.

Gây ra chuyện gì thế này?

Chuyện của Chương Khải Sơn còn chưa giải quyết xong, bây giờ lại giết cả người thân của thuộc hạ Chương Khải Minh, lại còn bị lộ, không phải là thêm dầu vào lửa sao?

Tam Hào bất lực nói: "Quỷ Gia, chúng ta cứ nói chuyện lần này trước đã, tôi sẽ về điều tra kỹ lại..." Chương Khải Minh gật đầu, thản nhiên nói: "Không sao, cứ từ từ tra, vừa hay khoảng thời gian này tôi đi Cầm Lĩnh một chuyến, tiện thể chiêm ngưỡng cây đại thụ ở đó." Câu nói này Chương Khải Minh nói rất chậm, vừa nói vừa quan sát biểu cảm của Tam Hào, tuy rất nhỏ, nhưng Chương Khải Minh đã nhìn thấy.

Khi nghe đến Cầm Lĩnh, toàn thân Tam Hào cứng đờ trong một khoảnh khắc, vô cùng căng thẳng.

Xem ra kế hoạch của chúng ở Cầm Lĩnh rồi.

Lẽ nào chúng định sử dụng năng lực cụ thể hóa của cây đồng?

Xem ra chúng không biết đặc tính của thể nhân bản.

Chương Khải Minh cười khẩy, rồi nói: "Tam Hào, con bài đàm phán của ông hình như không còn nữa rồi, còn muốn đàm phán cái gì?" Thở dài một hơi, ông ta bất lực nói: "Điều kiện của ngài tôi đồng ý.

Nhưng cần một khoảng thời gian, ba ngày, ba ngày sau tôi sẽ cho ngài một câu trả lời chính xác." "Nhưng tôi cũng có một điều kiện, trong vòng nửa tháng, ngài và người của ngài không được xuất hiện ở Cầm Lĩnh, thế nào?" Nửa tháng?

Cũng không thành vấn đề, dù sao bước tiếp theo Chương Khải Minh cũng chuẩn bị đến Hải Để Mộ.

Thế là Chương Khải Minh cười nói: "Được, cứ quyết định vậy đi.

Hy vọng tốc độ của các người có thể nhanh một chút.

Nếu ba ngày sau không có kết quả." "Vậy thì tôi sẽ trực tiếp dẫn người xuất phát, lúc đó chúng ta gặp lại ở Cầm Lĩnh." Lần này, Tam Hào ngay cả cửa biệt thự cũng không vào, phải vội vàng quay về thương lượng đối sách.

Tuy đã đồng ý, nhưng có rất nhiều người không biết tình hình này, phải nhanh chóng quay về thông báo tin tức mới được.

Nhìn bóng lưng rời đi của Tam Hào, nụ cười của Chương Khải Minh biến mất, anh hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Lần này tạm tha cho các ngươi, món nợ này sau này chúng ta còn nhiều thời gian để từ

từ tính.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, chiều ngày thứ ba, Tam Hào lái xe đến cửa biệt thự của Chương Khải Minh.

Mở cửa xe, người bên trong xuất hiện không phải ai khác, chính là Chương Khải Sơn bị giam cầm.

Bây giờ Chương Khải Sơn trông càng thêm già nua.

Nhìn Chương Khải Minh ở cửa, ông có chút kích động nói: "Nhị đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi." Chương Khải Minh vội vàng đón lấy, hai anh em trò chuyện một lúc, Chương Khải Minh lại nhìn về phía Tam Hào bên cạnh xe.

Anh nói: "Còn nữa đâu?

Điều kiện khác sẽ không quên rồi chứ?" Sắc mặt Tam Hào tuy khó coi, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười: "Quỷ Gia nói đùa rồi, điều kiện của ngài sao tôi có thể quên được." "Đợi thêm một chút nữa đi, không lâu sau những người đó sẽ được đưa đến, bao gồm cả những kẻ đã sát hại thuộc hạ của ngài." Xem ra kế hoạch lần này quan trọng thật, nếu không sao có thể giao người ra nhanh như vậy?

Nhưng dù có giao ra, cũng chỉ là một số nhân vật nhỏ không quan trọng, những nhân vật lớn thật sự đã sớm thoát thân rồi.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không quan tâm, mục đích làm vậy là để nội bộ của bên đó bất ổn.

Quả nhiên, không lâu sau một chiếc xe tải đến, trên đó chở không ít người.

Chương Khải Minh cũng không nhìn kỹ, gật đầu đồng ý.

Kết thúc giao dịch sinh mạng lần này, Chương Khải Minh nói với Chương Khải Sơn bên cạnh: "Cứ như vậy kết thúc rồi." Chương

Khải Sơn gật đầu: "Lần này nhờ có đệ, nếu không không biết còn bị giam bao lâu nữa." Sau khi đưa những người đó đi giam giữ, Chương Khải Minh dẫn Chương Khải Sơn đi tìm Chương Nhật Sơn.

Gặp mặt xong lại một phen kích động.

Đợi Chương Khải Sơn đi tắm rửa thay đồ, Chương Khải Minh hạ giọng nói với Chương Nhật Sơn: "Gần đây chỉ có một việc thôi." "Đó là quan sát kỹ đại ca, đầu tiên là xác nhận thật giả, sau đó xem xét tình trạng sức khỏe của anh ấy." Đám người bên đó có tiền án rồi, không thể không phòng chúng đưa đến một kẻ giả mạo, nên Chương Khải Minh phải dặn dò.

Chương Nhật Sơn nhìn cánh cửa phòng đóng chặt sau lưng, gật đầu: "Quỷ Gia yên tâm, chuyện này tôi sẽ cẩn thận." Về biệt thự, Chương Khải Minh gọi hai chú cháu Bàn Tử đến, rồi dẫn theo lô người bị giao nộp đến ngoại ô.

Đợi tất cả mọi người bị lùa xuống xe, Chương Khải Minh nói: "Bàn Tử, trong số những người này có kẻ thù của anh, có thể ra tay rồi." Khi tiếng súng im bặt, thuộc hạ của Chương Khải Minh tiến lên xử lý thi thể.

Chương Khải Minh nói: "Những người lần này chỉ là một số tép riu thôi." "Nhưng yên tâm, người của bên đó tôi sẽ không tha, món nợ này có thể từ từ tính." Bàn Tử cảm kích nói: "Dù sao đi nữa, Quỷ Gia, lần này cảm ơn ngài.

Nếu không, có lẽ ngay cả những tên tép riu này tôi cũng không có cách nào xử lý." Chương Khải Minh xua tay, ý bảo không cần khách sáo, quay người nhìn những thi thể trên mặt đất.

Những người này ngay từ đầu, Chương Khải Minh đã không có ý định thẩm vấn, chắc chắn đều là nói dối.

Hơn nữa, những bí mật cơ bản anh đều đã biết.

Những gì còn lại cũng không thể xác định thật giả, lỡ như là cạm bẫy do bên đó sắp đặt, vậy thì chẳng phải công cốc sao.

Thà không hỏi, trực tiếp xử lý bọn chúng đi, đỡ phải phiền lòng.

Giải quyết xong hai chuyện, Chương Khải Minh lại có một khoảng thời gian nhàn rỗi, mỗi ngày ở bên gia đình, lúc rảnh rỗi thì luyện tập với Tiểu Hồng Hống.

Bây giờ đối với những biến hóa mới của Tiểu Hồng Hống, Chương Khải Minh đã thuần thục, sau khi rèn luyện, việc điều khiển càng thêm thuận tay.

Hôm nay sau khi luyện tập điều khiển Tiểu Hồng Hống một lúc, Chương Khải Minh nghỉ ngơi, lấy ra đôi mắt màu xanh lục thu hoạch được lần trước.

Anh chuẩn bị nghiên cứu kỹ, xem đôi mắt này rốt cuộc có điểm gì đặc biệt, mà lại có thể tạo ra ảo giác, có thể khiến khuôn mặt thi thể xảy ra biến hóa.

Đặt trong tay, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát, phát hiện nếu nhìn thẳng trong thời gian dài, sẽ có cảm giác chóng mặt.

Nhưng cảm giác này, khi không ở trên thi thể thì uy lực không mạnh bằng, nhưng cũng không thể xem thường.

Nếu có phương pháp có thể kích hoạt sức mạnh ảo thuật của đôi mắt màu xanh này thì tốt rồi, có thể dùng như một món pháp khí.

Nhưng bây giờ xem ra, có chút vô dụng, dù là ai cũng không thể cứ nhìn chằm chằm vào đôi mắt này được?

Chương 200

Trừ phi có tình huống bất đắc dĩ, nếu không nhìn thì cũng không có chuyện gì xảy ra.

Chờ đã, Chương Khải Minh mắt sáng lên, tuy không thể dùng làm vũ khí, nhưng có thể dùng làm thiết bị chống trộm mà.

Đến lúc đó gắn nó lên cửa lớn, đặt gần một ổ khóa giả, tin rằng chắc chắn sẽ có tác dụng.

Khi Chương Khải Minh vừa cất đồ đi, đột nhiên cổng lớn mở ra, mấy chiếc xe tải chạy vào.

Xem ra Thiên Đồng và những người khác đã trở về rồi, thời gian cũng vừa kịp, minh khí bên đó cuối cùng cũng được đưa về.

Xe dừng lại, thấy Thiên Đồng ôm Nộ Tình bước xuống, lúc này Nộ Tình đang chìm trong giấc ngủ say, xem ra đã tiến hóa.

Quả nhiên, Thiên Đồng đi tới nói: "Quỷ Gia, sau khi ăn hết Thi Biệt, nó cứ ngủ suốt, không tỉnh lại." Ôm Nộ Tình, Chương Khải Minh gật đầu: "Không sao, Nộ Tình đang tiến hóa, là chuyện tốt." "À đúng rồi, bên đó không xảy ra sai sót gì chứ?

Minh khí đều đã phân loại xong chưa?" Thiên Đồng gật đầu, nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, đồ thuộc về Ngô gia đã gửi đi rồi, còn lại đều là của chúng ta." Lời vừa dứt, Chương Khải Minh nghe thấy giọng nói của hệ thống: "Chúc mừng Túc chủ, kết toán minh khí hoàn tất, nhận được 35 năm tuổi thọ." Thu hoạch lần này có chút không được như ý, dù sao cả ngôi mộ cũng không có bao nhiêu minh khí, e là phần lớn tuổi thọ lần này là nhờ bộ kim lũ ngọc y, nếu không căn bản không thể có nhiều tuổi thọ như vậy.

Nhưng cũng không tệ rồi, lần này không lỗ, ngược lại còn lời một chút, ít nhất có thể đổi được 15 viên Hồi Xuân Đan.

Nhìn thuộc hạ đang khiêng minh khí, Chương Khải Minh chìm vào suy tư.

Gần đây anh cũng đã suy nghĩ về vấn đề đãi ngộ của thuộc hạ.

Vừa hay Thiên Đồng cũng đã về, Chương Khải Minh chuẩn bị mở một cuộc họp, bàn bạc quy trình cụ thể với mọi người.

Buổi tối, tại tầng ba của Trân Phẩm Các, anh và đông đảo thuộc hạ tụ họp lại một chỗ.

Chương Khải Minh nhìn những thuộc hạ đang ngồi, nói: "Bây giờ công việc kinh doanh của chúng ta không tệ, ngày càng đi vào quy củ." "Vì vậy có một số chuyện tôi chuẩn bị quy định lại, đó là vấn đề đãi ngộ của mọi người.

Tiền bạc thì vẫn như trước." "Lần này tôi muốn nói chủ yếu về việc phân phối đan dược.

Sau này mỗi lần mọi người có thu hoạch, tôi đều sẽ ghi lại cho mọi người." "Đổi thành điểm tích lũy, một điểm có thể đổi một viên Tuổi Thọ Đan, hoặc mười viên Hồi Xuân Đan, cảm thấy thế nào?" Nghe tin này, tất cả mọi người đều kích động.

Bây giờ gia sản của mọi người đều không nhỏ, nhưng tuổi thọ thì không nhiều.

Chương Khải Minh bây giờ đã cho họ một hy vọng, sau này những người này làm việc chắc chắn sẽ càng tận tâm hơn.

Tuy họ đều trung thành với Chương Khải Minh, nhưng không có lợi ích duy trì, loại trung thành này không bền lâu.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, có Tuổi Thọ Đan khống chế, tất cả

mọi người sẽ không có lòng dạ khác, dù sao đan dược cũng nằm trong tay Chương Khải Minh, đó là ưu thế lớn nhất.

Chỉ là người phụ trách giám định như Kim Vạn Đường có chút không phù hợp, dù sao ông ta cũng không dẫn người xuống mộ.

Điểm này Chương Khải Minh đã sớm có chuẩn bị, anh nói: "Còn về Kim Vạn Đường, cách tính điểm của ông ấy sẽ khác với những người khác." "Dựa theo thành tích, mỗi tháng tôi sẽ dựa vào thành tích của tháng đó để tính điểm riêng cho ông ấy.

Yên tâm, mọi người đều có phần." Nhìn thuộc hạ hưng phấn cuồng hoan, một lúc lâu sau, Chương Khải Minh vỗ bàn nói: "Về chuyện đan dược, thông tin chỉ giới hạn trong mấy người chúng ta thôi, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, biết chưa?" Bí mật lớn như vậy, đương nhiên sẽ không tiết lộ, dù sao cũng liên quan đến lợi ích căn bản của họ.

Giải quyết xong chuyện này, Chương Khải Minh cuối cùng cũng có thể tĩnh tâm nghỉ ngơi, chỉ cần im lặng chờ đợi, thỉnh thoảng lại có tuổi thọ vào tài khoản, cuộc sống như vậy thật hạnh phúc.

Đáng tiếc, cuộc sống hạnh phúc này nhanh chóng bị phá vỡ, Chương Khải Minh lại phải xuất phát rồi.

Chiều tối hôm đó, Ngô Thiên Chân đến biệt thự của Chương Khải Minh bái kiến, có việc muốn nhờ.

Chương Khải Minh cho người dẫn cậu ta vào phòng khách, sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Sao vậy?

Gặp chuyện gì rồi?" Ngô Thiên Chân nói trước: "Quỷ Gia, lần trước nhân viên của cháu là Vương Minh đã gây phiền phức cho ngài, thật sự xin lỗi." "Nhưng lần này cháu đến là để nhờ ngài giúp đỡ.

Chú Ba của cháu đã mất tích, có người gọi điện nói chú ấy đã đến

Hải Để Mộ.” “Đã xảy ra sự cố, đến giờ vẫn chưa ra ngoài, nên cháu muốn nhờ ngài đi cùng cháu đến đó xem sao.” Nhìn Ngô Thiên Chân với vẻ mặt đầy hy vọng, Chương Khải Minh không nói gì, chỉ im lặng suy nghĩ.

Vốn dĩ anh cũng định đến Hải Để Mộ, nhưng Chương Khải Minh không biết có nên nói cho Ngô Thiên Chân biết chân tướng sự việc hay không.

Dù sao nếu có Ngô Thiên Chân ở đó, có thể giúp Chương Khải Minh thu hút sự chú ý của những kẻ có ý đồ, như vậy hành động của Chương Khải Minh sẽ không bị chú ý.

Nhưng không dẫn theo cũng có cái lợi, sau khi vào mộ Chương Khải Minh có thể tùy ý hành động, không cần phải quản quá nhiều chuyện.

Cẩn thận cân nhắc, trong lòng Chương Khải Minh khẽ động, nói: “Được, vậy ta đi cùng cậu một chuyến xem sao.

Khi nào xuất phát?” Ngô Thiên Chân cười nói: “Quỷ Gia, cảm ơn ngài.

Cháu chuẩn bị sáng mai xuất phát, ngài thấy thế nào?” Chương Khải Minh gật đầu: “Được, vậy sáng mai ta sẽ hội hợp với cậu.

Cứ vậy đi, chuyện còn lại trên đường nói tiếp.” Tiễn Ngô Thiên Chân đi, Chương Khải Minh từ từ suy nghĩ.

Có thể dẫn theo Ngô Thiên Chân, đến lúc đó trong mộ có sự tồn tại của Chương Linh, sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Chương Khải Minh chuẩn bị sau khi vào mộ sẽ tách khỏi mọi người, lúc đó sẽ xem kỹ bí mật bên trong Hải Để Mộ.

Về biệt thự, Chương Khải Minh gọi Chương Bất Tốn đến, nói: “Bất Tốn, ngày mai ta sẽ xuất phát, đi một chuyến ra biển.” “Đến lúc

đó ta sẽ mang theo GPS, ông đi tìm một chiếc thuyền lớn một chút, theo sau ta.

Lần này chúng ta sẽ có thu hoạch lớn." "À đúng rồi, người của chúng ta cũng phái ra ngoài đi.

Lần này không phải ám sát nữa, mà là thu thập tình báo của đám người kia, phải sớm chuẩn bị." Bảo bối trong Hải Để Mộ không ít, các loại đồ sứ nhiều không kể xiết, nếu có thể lấy ra toàn bộ, lúc đó tuổi thọ của Chương Khải Minh sẽ tăng vọt.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng đi hội hợp với Ngô Thiên Chân, dĩ nhiên là phải mang theo cả Tiểu Hồng Hống.

Nộ Tình thì không đi được, một là nó chưa tỉnh, hai là lần này xuống mộ dưới đáy biển, hoàn toàn không thích hợp để Nộ Tình đi theo.

Đón Ngô Thiên Chân xong, mấy người họ không đi máy bay, chủ yếu là vì Tiểu Hồng Hống không thể lên được, nên đành phải chọn tàu hỏa, nơi kiểm tra không quá nghiêm ngặt.

Chuyến đi thuận lợi, không xảy ra bất cứ sự cố ngoài ý muốn nào, ba người nhanh chóng đến được địa điểm, tiếp theo phải lái xe đi tiếp.

Vừa bước ra khỏi nhà ga, chưa kịp để ba người xác định phương hướng, đã thấy một người đi thẳng đến trước mặt Ngô Thiên Chân.

Giao cho cậu ta một chiếc chìa khóa xe và một tấm bản đồ xong, người đó liền rời đi.

Ba người cũng không nói nhiều, trực tiếp lái chiếc xe được cho, đi về phía địa điểm được đánh dấu trên bản đồ.

Chương 201

Trên đường đi, Ngô Thiên Chân nói: "Quỷ Gia, lúc ra ngoài lần này, tôi phát hiện một chuyện." "Không biết từ lúc nào mà tôi đã bị người ta theo dõi, nhà cửa cũng bị lục tung lên, hình như là đang tìm cuốn bút ký của ông nội tôi." Chương Khải Minh nghe xong, suy nghĩ một lát.

Bút ký của Cẩu gia, bên trên không chỉ ghi lại thông tin về một số ngôi mộ cổ mà còn có một vài kinh nghiệm.

Anh đã xem qua, phần còn lại cũng không có gì đặc biệt, tại sao lại có người hứng thú với thứ như vậy chứ?

Nghĩ một lúc, anh nói: "Cuốn bút ký đó cũng chẳng có bí mật gì, trước đây tôi đã xem rồi." "Nếu cậu không yên tâm, sau khi về có thể gửi ở chỗ tôi bảo quản, lúc nào cần dùng thì đến lấy lại.

Tôi tin là không ai có thể cướp được đồ từ trong tay tôi đâu." Nghe vậy, Ngô Thiên Chân vui mừng nói: "Quỷ Gia, cảm ơn anh, tôi về sẽ mang đến chỗ anh, nếu không tôi thật sự không yên tâm." Cứ thế vừa đi vừa trò chuyện, đến chập tối thì cả nhóm đã đến được địa điểm, một bến tàu.

Nhưng thời gian hẹn là sáng mai, nên tối nay ba người chỉ có thể tìm một nơi gần đó để nghỉ ngơi.

Chọn xong khách sạn, lúc đang ăn cơm, Chương Khải Minh cảm thấy có gì đó không ổn, dường như bị người ta theo dõi.

Thế là, anh nói với Thiên Đồng: "Đi xem thử xem, ai đang bám theo chúng ta, cẩn thận một chút." Không lâu sau, Thiên Đồng quay lại, bên cạnh còn có một gã đàn ông tướng mạo gian xảo, không biết làm nghề gì.

Nhìn gã, Chương Khải Minh nói: “Nói đi, làm nghề gì, tại sao lại bám theo chúng tôi?

Rốt cuộc có mục đích gì?” “Tốt nhất là nói thật, nếu để tôi phát hiện cậu lừa gạt tôi thì không có quả ngon mà ăn đâu.” Gã ta cười nịnh nọt nói: “Ba vị gia, tôi không cố ý bám theo, là có người nhờ tôi chuyển lời cho vị tiểu ca này.” Vừa nói, gã vừa lấy từ trong ngực ra một tấm ảnh, người trên đó chính là Ngô Thiên Chân.

Thấy vậy, Ngô Thiên Chân liền nói: “Tìm tôi à?

Vậy nói đi, ai sai cậu đến, có lời gì muốn nói?” Gã gật đầu khom lưng đáp: “Tôi cũng không quen biết người đó, anh ta đưa cho tôi một tấm ảnh, bảo tôi nói với cậu rằng ‘Về đi, đừng để bị lừa.’ Chỉ có vậy thôi.” Nghe vậy, Ngô Thiên Chân cầm lấy tấm ảnh, nhìn một cái thì thấy nó được chụp lúc cậu vừa ra khỏi nhà ga, xem ra lúc đó đã có người theo dõi rồi.

Chương Khải Minh đứng bên cạnh không nói gì, người nhờ chuyển lời rất có thể là Ngô Tam Tỉnh, nhưng ông ta lại không thể lộ diện.

Nhưng theo Chương Khải Minh thấy, lời này không chuyển còn hơn, chắc chắn ý định xuống mộ của Thiên Chân sẽ càng thêm mãnh liệt.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, biểu hiện của Ngô Thiên Chân đã chứng thực suy đoán của Chương Khải Minh, cậu ta nói thẳng: “Quỷ Gia, tôi cảm thấy người nhắn tin này sợ tôi xuống mộ, cho nên tôi càng phải đi xem thử.” Nghe vậy, Chương Khải Minh kinh ngạc nhìn cậu ta, đúng là một tên quỷ tài, vậy mà lại coi đây là lời đe dọa của người khác.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không can thiệp, dù sao cũng cần Ngô Thiên Chân chuyển hướng chú ý của người khác, anh rất vui khi

thấy chuyện này thành công.

Tối đó về khách sạn, Chương Khải Minh vừa chuẩn bị nghỉ ngơi thì cửa phòng bị gõ vang.

Mở cửa ra xem, Ngô Tam Tỉnh mặc một chiếc áo gió, che kín cả người, trông như đặc công.

Cho ông ta vào phòng, Chương Khải Minh nén cười nói: "Tam Tỉnh, ông định làm gì thế?

Nhân viên ngầm à?" Bỏ mũ xuống, Ngô Tam Tỉnh dở khóc dở cười nói: "Quỷ Gia, ngài đừng trêu tôi nữa, chẳng phải là để che giấu thân phận sao?" Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu: "Cái bộ dạng này của ông, che giấu cái khỉ gì, ai nhìn vào cũng thấy ông ăn mặc đặc biệt." Ông ta cười gượng, nói: "Ha ha, tôi cũng đâu còn cách nào khác?

Không thể để người ta phát hiện tôi cũng ở đây." Ngồi xuống xong, Ngô Tam Tỉnh vội vàng nói: "Quỷ Gia, lần này lại phải nhờ ngài chăm sóc Thiên Chân rồi, không ngờ tin nhắn lúc trước lại thành gậy ông đập lưng ông, khiến cho quyết tâm xuống mộ của Thiên Chân càng thêm kiên định." Chương Khải Minh cười nói: "Nó coi ông là kẻ địch rồi, cho rằng trong mộ có bí mật gì đó mà kẻ địch không muốn nó thấy, nên mới uy hiếp nó." Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh ngẩn cả người, rồi khổ sở lắc đầu: "Đúng là làm khéo thành vụng, đều do tôi dạy nó cả." Nghe câu này, Chương Khải Minh cười càng vui hơn, Ngô Tam Tỉnh đúng là tự lấy đá ghè chân mình.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Minh mới nén được tiếng cười, nói: "Được rồi, bây giờ ông không thể lộ diện sao?

Vậy gọi điện thoại cho Ngô Thiên Chân cũng được mà?" Ngô Tam Tỉnh cay đắng lắc đầu: "Quỷ Gia, bây giờ không được, Thiên Chân còn non quá, nếu tôi trực tiếp nhắc nhở, không khéo nó quay lưng bán đứng tôi ngay." 105.

“Kế hoạch lần này tôi đã chuẩn bị rất lâu rồi, nhất định phải dụ được Cầu Đức Khảo vào tròng, nếu không kế hoạch sau này không thể tiến hành được.” Chương Khải Minh tỏ vẻ thấu hiểu gật đầu: “Được, đến lúc đó tôi sẽ giúp ông chăm sóc Ngô Thiên Chân, nhưng ông cũng đừng quá yên tâm.” “Dù sao tình hình trong mộ ông cũng biết rồi đấy, bên trong có những nơi quỷ dị, chính tôi cũng không dám chắc có thể toàn thân trở ra.” Ngô Tam Tỉnh cảm kích nói: “Quỷ Gia, có lời này của ngài là tôi yên tâm rồi, à phải rồi, có một chuyện muốn nhờ ngài giúp.” “Lần này sẽ có nhiều người vào mộ, đến lúc đó hy vọng ngài có thể giữ chân tất cả bọn họ ở lại bên trong, ngài thấy sao?” Đây là chuyện nhỏ, dù sao Chương Khải Minh cũng muốn yên ổn lấy đi minh khí, vậy thì những người bên trong cũng phải giải quyết.

Anh bèn cười nói: “Yên tâm, chuyện này tôi đồng ý, tất cả những người đi vào sẽ không thể ra được, cứ giao cho tôi.” Về kế hoạch cụ thể của Ngô Tam Tỉnh, Chương Khải Minh không hề có hứng thú, chẳng qua cũng chỉ là gài bẫy một chút, rồi cho một cái kẹo ngọt mà thôi.

Tiễn đi “đặc công bí mật” Ngô Tam Tỉnh, Chương Khải Minh liền nằm thẳng lên giường, cẩn thận xem xét lại tình báo về ngôi mộ dưới đáy biển.

Anh xem lại tất cả các chi tiết một lần, xác nhận không có thiếu sót gì rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Dù tình báo có chính xác đến đâu, cũng phải xem tình hình thực tế để quyết định hành động cụ thể, kế hoạch không bao giờ nhanh bằng thay đổi.

Chỉ là đây là lần đầu tiên Chương Khải Minh đi trộm mộ dưới biển, nên trong lòng có chút bất an, tìm chút an ủi mà thôi.

Sáng hôm sau, ba người ăn sáng xong liền xuất phát ra bến tàu,

thời gian hội hợp sắp đến rồi.

Đến nơi, quả nhiên thấy A Ninh đang đợi mọi người trên một chiếc thuyền cao tốc.

Thấy Chương Khải Minh, cô ta cũng không nói nhiều, chỉ có chút kinh ngạc, nhưng đó cũng là chuyện của ngày hôm qua, bây giờ đã sớm bình tĩnh lại.

Lên thuyền, Ngô Thiên Chân kinh ngạc nói: "A Ninh, không ngờ thật, người mời tôi lần này lại là người của cô?" "Vết thương lần trước của cô đã khỏi chưa?

Sao lại cùng chú Ba của tôi đi chung một ngôi mộ?" A Ninh trước tiên kính cẩn gật đầu với Chương Khải Minh, sau đó thản nhiên nói: "Vết thương của tôi đã hồi phục rồi." "Còn về chú Ba của cậu, ông ấy vẫn luôn là đối tác của tôi, chuyện này cậu ấy không nói với cậu sao?" Nghe vậy, Ngô Thiên Chân ngây người, thật sự không biết chú Ba lại có nhiều bí mật như vậy.

Thuyền cao tốc khởi động, mọi người hướng về phía chiếc thuyền đánh cá đang neo đậu ở không xa.

Bến tàu ở đây quá nhỏ, chỉ có thể neo đậu thuyền cao tốc.

Lên thuyền đánh cá, Chương Khải Minh kinh ngạc phát hiện, Tiểu Béo Tử vậy mà cũng đang ở trên thuyền, đáng lẽ cậu ta phải ở U Đô chứ?

Vừa nhìn thấy Chương Khải Minh, Tiểu Béo Tử liền chạy ra đón, nói: "Quỷ Gia, không ngờ ngài cũng ở đây!

Lần này lại có thể hành động cùng ngài rồi." Gật đầu, Chương Khải Minh ngồi xuống rồi hỏi: "Cậu cũng đến à, không ở lại U Đô với Đại gia sao?" Bàn Tử gãi đầu, ngồi xuống rồi nói: "Quỷ Gia, tôi cũng là người không ngồi yên được, xong việc là tôi đi ngay, tôi còn

sự nghiệp của mình nữa chứ.” Sự nghiệp?

À, phải rồi, cậu ta có một cửa hàng đồ cổ do cha để lại, còn lại thì chắc là đi trộm mộ rồi?

“Cũng được, người trẻ tuổi đều thích ra ngoài xông pha, nếu gặp chuyện khó khăn thì cứ gọi điện cho Đại gia, đều là người nhà cả.” Chương Khải Minh nói xong rồi cười.

Tiểu Béo Tử gật đầu, sau đó nhìn Ngô Thiên Chân bên cạnh cười quái dị: “Thiên Chân tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi, hoan nghênh nhé.” Ngô Thiên Chân thấy Tiểu Béo Tử cũng rất vui, dù sao cũng là người quen, bèn vội cười nói: “Bàn Tử, không ngờ lại gặp được cậu, chúng ta đúng là có duyên phận.” Trong lúc mọi người đang trò chuyện, thuyền đánh cá đã khởi hành, nhưng nhìn hướng đi thì không giống như đi thẳng ra biển sâu.

Quả nhiên, một lúc sau, A Ninh đi tới, giải thích: “Các vị, chúng ta phải đi đón một người, là chuyên gia về hải dương học, đến lúc đó có rất nhiều việc cần đến sự giúp đỡ của ông ta.” Chuyên gia hải dương học?

Nghe hay thật đấy, nếu biết đó là Trương Khởi Linh đóng giả, không biết sẽ tức đến mức nào?

Chương Khải Minh không nói nhiều, trực tiếp dẫn Thiên Đồng vào khoang thuyền, chuẩn bị nghỉ ngơi cho thật tốt.

Tối qua có quá nhiều chuyện, đều ngủ không ngon, bây giờ có chút buồn ngủ, phải dưỡng đủ tinh thần trước đã.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, đã là giữa trưa, lên boong thuyền, thấy một nhóm người đang ăn uống.

Thấy Chương Khải Minh, Tiểu Béo Tử vội nói: “Quỷ Gia, mau lại đây ăn cơm, vừa rồi thấy ngài chưa tỉnh nên không gọi.” “Tôi đã để

phần cơm và thức ăn cho ngài ở đây, mau ăn chút đi, đồ ăn ngon lắm.” Đi tới ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn xem, toàn là hải sản, trông cũng không tệ.

Chương 202

Ăn xong, Chương Khải Minh nhìn quanh một lượt.

Rồi nói: "Tiểu Béo Tử, chúng ta đi đến đâu rồi?

Tôi thấy thuyền chạy không nhanh lắm." Chưa đợi Tiểu Béo Tử trả lời, A Ninh vừa đến đã nói: "Quỷ Gia, chúng ta sắp đến hòn đảo nơi Cố vấn Trương đang ở." "Chỉ cần đón được ông ấy là chúng ta có thể xuất phát, sẽ không làm lỡ hành trình." Trò chuyện với mọi người một lúc, Chương Khải Minh lại quay về khoang thuyền, lần này anh chuẩn bị rút thưởng xem sao, hành động dưới biển không có gì lót dạ thấy không yên tâm.

Nằm xuống, Chương Khải Minh mở giao diện hệ thống, nhìn con số phía sau cột tuổi thọ: 133 năm.

Xem kỹ lại, Chương Khải Minh mới giãn mày ra, lần trước ở Lộc Vương Cung đã đổi hai viên Hồi Xuân Đan, suýt nữa thì quên mất.

Tuổi thọ đủ dùng rồi, nhất là lần này trong ngôi mộ dưới đáy biển có rất nhiều minh khí, nên Chương Khải Minh cũng không keo kiệt.

Anh trực tiếp tiêu hao 100 năm tuổi thọ, đổi lấy năm lần rút thưởng, còn lại 33 năm tuổi thọ.

Đổi xong, Chương Khải Minh không do dự nữa, trực tiếp nhấn nút rút thưởng, lần lượt mở năm chiếc rương vàng.

"Chúc mừng túc chủ nhận được hai tầng cuối của 《Cương Cốt》, 《Quan Long Thuật》, 《Đoán Niệm》, và tư cách mua Tịnh Hóa Đan." "《Cương Cốt》: Tổng cộng năm tầng, mỗi tầng cường hóa độ cứng của xương cốt 10%, sức mạnh tăng 10%.

Hiện tại là tầng thứ năm, tăng 50%." "《Quan Long Thuật》: Ban

cho túc chủ đôi mắt có năng lực đặc biệt, có thể quan sát khí thế hình thái bên ngoài của mộ huyệt, tiện cho việc tìm mộ." "《Đoán Niệm》: Minh tưởng pháp đặc thù để rèn luyện tinh thần lực, có thể từ từ tăng giá trị tinh thần của túc chủ." "Tịnh Hóa Đan: Đan dược đặc thù, có thể giải trừ mọi trạng thái dị thường, nhưng không thể chữa trị bệnh tật.

Giá: 100 năm tuổi thọ." Nhìn những phần thưởng rút được, Chương Khải Minh khá hài lòng với phần lớn, đặc biệt là 《Quan Long Thuật》, như vậy Chương Khải Minh không còn là một kẻ hữu dũng vô mưu nữa.

Ít nhất cũng có thể tìm được vị trí mộ huyệt rồi, điều này đã an ủi tâm hồn bị tổn thương bấy lâu nay của Chương Khải Minh. 《Đoán Niệm》 chính là thứ Chương Khải Minh đang cần, tinh thần lực của anh trước giờ vẫn chưa có cách nào tăng trưởng, nhưng bây giờ tốt rồi, có minh tưởng pháp thì có thể nâng cao thực lực bất cứ lúc nào.

Cuối cùng là tư cách mua Tịnh Hóa Đan, Chương Khải Minh cảm thấy không có tác dụng gì đặc biệt, giá lại đắt như vậy.

Nói thật, Chương Khải Minh đã nghĩ ra người có thể dùng Tịnh Hóa Đan, nhưng người đó có thể sống hay không, có mua hay không lại là chuyện khác.

Đang xem xét những thứ vừa nhận được, Chương Khải Minh đột nhiên cảm thấy thuyền đánh cá dừng lại, không lâu sau lại tiếp tục khởi hành.

Xem ra, Trương Khởi Linh đã lên thuyền, lúc này mọi người hẳn là đang trực tiếp hướng về phía ngôi mộ dưới đáy biển.

Quả nhiên, buổi tối, lúc Chương Khải Minh đang ăn cơm trên boong thuyền, anh đã thấy Cố vấn Trương với quả đầu hói, Chương Khải Minh suýt nữa thì bật cười.

Cái hình tượng này thật sự quá hài hước, đặc biệt là khi liên tưởng đến Trương Khởi Linh, cảm giác phong cách cũng thay đổi.

Chào hỏi nhau một tiếng, Chương Khải Minh chỉ yên lặng ăn xong bữa tối rồi rời đi, quay về khoang thuyền, Chương Khải Minh đang đợi có người đến thăm.

Không ngoài dự đoán, người đầu tiên anh đợi được lại không phải là Trương Khởi Linh, mà là một người không ngờ tới.

Mở cửa khoang, người đi vào lại là lão thuyền trưởng của chiếc thuyền đánh cá này, Chương Khải Minh có chút không hiểu mô tê gì cả, chuyện gì vậy?

Ở kiếp trước, không có nhiều miêu tả về nhân vật thuyền trưởng này, Chương Khải Minh cũng không hiểu rõ, lẽ nào ông ta có thân phận đặc biệt?

Để người nọ vào, Chương Khải Minh cười nói: "Thuyền trưởng, tìm tôi có việc gì sao?" Người đó nhìn Thiên Đồng một cái, rồi nói: "Quỷ Gia, chào ngài, tôi đến tìm ngài hợp tác, tôi là người của nhà họ Vương." "Vương Tranh hợp tác với ngài lần trước là anh trai tôi, tôi tên là Vương Thiêm, không biết ngài có ý định hợp tác không?" Ồ, không ngờ lại là người nhà họ Vương, đúng là có thủ đoạn, nhưng hai anh em này chắc cũng là dạng khác người trong nhà họ Vương rồi.

Lần nào cũng tìm đến hợp tác, chẳng có chút phong thái của nhà họ Vương gì cả.

Nhưng Chương Khải Minh lại rất vui, người như vậy càng nhiều càng tốt, đến thời điểm đặc biệt, có thể sẽ là cọng rơm cuối cùng đè bẹp nhà họ Vương.

Ra hiệu cho Vương Thiêm ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Nói đi, giao dịch gì với tôi?" Vương Thiêm cười cười, hạ giọng nói:

“Quỷ Gia, tôi biết các vị đến ngôi mộ dưới đáy biển để tìm đồ vật bên trong.” “Nhà họ Vương chúng tôi cũng cử không ít người đi, tôi chỉ là một trong số các đội, cho nên tôi và những người khác có thể coi là quan hệ cạnh tranh.” Chương Khải Minh gật đầu, thì ra là vậy, thảo nào Vương Thiêm muốn hợp tác, xem ra hành động lần này của nhà họ Vương không đơn giản.

Anh vẫn giữ vẻ thản nhiên gật đầu, cầm một ly nước lên nói: “Nói tiếp đi, chủ yếu là nội dung hợp tác, những chuyện khác có thể từ từ nói sau.” Vương Thiêm phấn chấn lên, rồi vui mừng nói: “Đại ca tôi quả nhiên không nói sai, Quỷ Gia làm việc quả thật khác biệt, vậy tôi xin nói thẳng.” “Lần này tôi chủ yếu là vì thi thể bên trong, chính là cỗ thi thể trong chủ mộ thất.” Thi thể trong chủ mộ thất?

Ồ, hắn là cỗ thi thể ngồi trên mô hình thiên cung kia.

Nhưng người nhà họ Vương muốn làm gì?

Chương Khải Minh biết rõ, cỗ thi thể đó căn bản không thể nào là Uông Tàng Hải.

Thế là Chương Khải Minh uống một ngụm nước, giả vờ không quan tâm nói: “Nhà họ Vương các người thú vị thật nhỉ?

Định dựa vào thi thể để làm giàu à?” “Hì hì, Quỷ Gia, ngài đã hiểu chuyện rồi, không biết ngài có thể giúp tôi không?” Vương Thiêm đảo mắt, nhanh chóng chuyển chủ đề, hỏi ngược lại.

Chương Khải Minh cũng không ép, nói: “Cũng không phải là không được, không biết anh có con bài tẩy gì không?” “Con bài tẩy của đại ca anh lần trước không hề thấp, chắc anh cũng biết, vậy phần còn lại không cần tôi phải nói nữa chứ?” Vương Thiêm gật đầu, vẻ mặt có chút do dự, cuối cùng cắn răng nói: “Quỷ Gia, lần này tôi chuẩn bị một thứ, ngài chắc chắn sẽ hứng thú.” Vừa nói, hắn vừa lấy ra một cuốn sổ, giằng co một hồi rồi đặt lên bàn.

“Đây là danh sách nhân viên của nhà họ Vương chúng tôi ở U Đô, tôi tin ngài chắc chắn sẽ hứng thú, không biết như vậy đã được chưa?” Vương Thiêm giống như một con bạc, ánh mắt có chút điên cuồng.

Nhìn cuốn sổ trên bàn, Chương Khải Minh không động tay, có chút nghi ngờ nhìn Vương Thiêm, hai anh em này rốt cuộc là sao?

Giao dịch thông tin lần trước còn có thể hiểu được, nhưng danh sách lần này thì vấn đề lớn rồi, đây là bán đứng thông tin gia tộc.

Bây giờ xem ra, hai anh em này không giống người nhà họ Vương, mà có chút giống kẻ thù của nhà họ Vương, thú vị đây, mạng của hai người này phải bảo vệ cho tốt.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: “Được, thành ý của anh đủ rồi, thi thể tôi sẽ mang ra cho anh.” “Nhưng tôi có một chuyện muốn hỏi, có thể trả lời thì trả lời, không thể thì cũng không ảnh hưởng đến giao dịch của chúng ta.” Vương Thiêm phấn khích nhìn Chương Khải Minh, nói: “Quỷ Gia, ngài cứ hỏi, nhưng tôi không chắc sẽ trả lời.” “Hai anh em cậu và đại ca cậu vốn không mang họ Vương đúng không?” Chương Khải Minh tuy dùng câu hỏi, nhưng ngữ khí lại mang ý khẳng định.

Nghe câu này, đồng tử của Vương Thiêm co rụt lại, người cứng đờ, sau đó lại tỏ ra như không có chuyện gì nói: “Quỷ Gia, ngài nói gì tôi không hiểu.” Mặc dù Vương Thiêm phủ nhận, nhưng Chương Khải Minh đã có được câu trả lời mình muốn, hai anh em quả nhiên giống như anh nghĩ.

Phải biết rằng, nhà họ Vương có rất nhiều người không phải người trong gia tộc, mà được mang về từ bên ngoài, sau khi bị tẩy não sẽ được cấp thân phận người nhà họ Vương.

Có lúc, họ cũng cần dùng đến một số thủ đoạn cực đoan, hãm hại

cha mẹ của những đứa trẻ đó.

Hai anh em có lẽ là những người như vậy, chỉ là có thể họ đã tìm lại được ký ức của mình mà thôi.

Nhìn Vương Thiêm sắp mở cửa rời đi, Chương Khải Minh nói: "Giao dịch lần này tôi tặng thêm cho anh một món quà, những người nhà họ Vương khác sẽ không thể quay về được nữa." "Còn nữa, sau này hai anh em nếu gặp khó khăn, có thể đến U Đô tìm tôi, việc gì giúp được tôi nhất định sẽ giúp." Thân thể Vương Thiêm khựng lại, khẽ nói: "Quỷ Gia, cảm ơn ngài." Nói xong, anh ta mở cửa rời đi.

Một món hời bất ngờ, danh sách trong cuốn sổ này có tác dụng lớn, chuyến đi này thật không uổng công.

Cửa khoang lại bị gõ, Thiên Đồng mở cửa ra, người bước vào chính là Cố vấn Trương.

Nhìn bộ dạng hói đầu của anh ta, Chương Khải Minh cười nói: "Chương tiểu ca, anh đang chơi trò gì vậy, sao lại có hình tượng này?" Trương Khởi Linh có chút ngượng ngùng cười cười, nói: "Bản thân Cố vấn Trương vốn đã như vậy, tôi cũng không còn cách nào khác." Lắc đầu, Chương Khải Minh không trêu nữa, nói: "Nói đi, tìm tôi có việc gì?" Ngồi xuống, Trương Khởi Linh có chút do dự, rồi thở dài một hơi nói: "Quỷ Gia, lần này tôi vào đây để tìm lại ký ức." "Nhưng trước đó tôi phát hiện có chuyện không ổn, lúc đó tôi phát hiện có nhiều người khác cũng muốn vào." Chương Khải Minh gật đầu, cầm ly nước uống một ngụm, rồi cười nói: "Chuyện này dễ thôi, nhưng phải chăm sóc Ngô Thiên Chân và Tiểu Béo Tử." "Đến lúc vào mộ, cậu cứ dẫn họ đi cùng, tiện thể tìm kiếm ký ức." "Còn những người khác cứ giao cho tôi, yên tâm, chắc chắn sẽ không có ai vào quấy rầy cậu đâu." Nghe vậy, Trương Khởi Linh thở phào nhẹ nhõm, nếu Chương Khải Minh đã nói vậy, chứng tỏ anh có nắm chắc phần

thắng.

Anh ta bèn nói: “Quỷ Gia, vậy lần này phiền ngài rồi, an toàn của họ ngài cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ.” Hai người yên lặng trò chuyện một lúc, chủ yếu là Chương Khải Minh hỏi, Trương Khởi Linh trả lời, xem xem khoảng thời gian này anh ta đã trải qua những gì.

Chương 203

Lúc Trương Khởi Linh chuẩn bị rời đi, Chương Khải Minh đột nhiên nói: "À phải rồi, nếu cậu vào chủ mộ thất trước, đừng động vào cỗ thi thể bên trong." "Thứ đó là của người khác, đến lúc đó tôi sẽ mang đi." Trương Khởi Linh dừng lại, nói: "Thi thể?

Được, tôi sẽ chú ý, nhưng ai lại hứng thú với thi thể chứ?" Chương Khải Minh cười nói: "Còn có thể là ai?

Người nhà họ Vương chứ sao, cũng không biết họ lại có kế hoạch mới gì." Nghe vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh liền thay đổi, có chút ngập ngừng nói: "Quỷ Gia, ngài hợp tác với người nhà họ Vương rồi sao?" Nhìn sắc mặt khó coi của anh ta, Chương Khải Minh biết anh ta đang nghĩ gì, cũng không tức giận.

Anh nói thẳng: "Yên tâm đi, người đó tuy là người nhà họ Vương, nhưng chưa chắc sẽ mãi mãi giúp đỡ nhà họ Vương?" "Quỷ Gia, ý của ngài là người đó bất mãn với nhà họ Vương?" Trương Khởi Linh nghe xong, suy nghĩ đơn giản một chút, rồi ngạc nhiên hỏi.

Chương Khải Minh gật đầu: "Ừ, người như vậy mới đáng hợp tác, cậu cũng biết phong cách của nhà họ Vương rồi đấy." "Khó khăn lắm mới xuất hiện một người như vậy, chúng ta nhất định phải nắm lấy cơ hội, chỉ có người nhà họ Vương mới hiểu rõ nhà họ Vương nhất." Trương Khởi Linh gật đầu, không nói thêm gì nữa, trực tiếp rời đi.

Nhưng lúc Chương Khải Minh đóng cửa lại, anh nghe thấy một câu: "Quỷ Gia, yên tâm đi, thi thể sẽ được bảo quản tốt." Chương Khải Minh mỉm cười hài lòng, rồi quay về đi ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, mọi người thảnh thơi thưởng thức cảnh biển

cả bao la hùng vĩ, hóng gió biển, ngắm mặt trời mọc.

Thỉnh thoảng lại ngồi câu cá trên boong thuyền, trông rất nhàn nhã, giống như đang đi nghỉ mát trên biển.

Nhưng cảnh đẹp đến mấy cũng có lúc nhìn chán, chủ yếu là trên biển ngày nào cũng chỉ thấy một cảnh giống nhau.

Trưa hôm đó, lúc mấy người đang cùng nhau ăn cơm, Tiểu Béo Tử lén lút chạy ra, trong lòng giấu một chai rượu trắng.

Mấy ngày nay khiến cậu ta buồn chán chết đi được, tính cách hiếu động, căn bản không có nhiều kiên nhẫn.

Bây giờ không biết kiếm được chai rượu ở đâu, chắc chắn là như vớ được của báu, vội vàng nếm thử trước.

Nhưng chưa kịp uống được mấy ngụm, đột nhiên mọi người phát hiện sắc trời trong nháy mắt tối sầm lại, giống như trực tiếp bước vào chạng vạng.

Mặc dù mọi người không có kinh nghiệm đi biển, nhưng thấy tình huống này cũng biết có chuyện không ổn, đều có chút căng thẳng.

Vương Thiêm đóng giả thuyền trưởng đi ra, nói: "Các vị, chúng ta gặp phải bão rồi, mau vào khoang thuyền trú đi, kẻo xảy ra nguy hiểm." Chương Khải Minh nhìn sắc trời u ám, cảm thấy chắc là thuyền ma sắp xuất hiện, bèn trực tiếp quay về khoang thuyền.

Anh không có tinh thần quả cảm đến mức phải giải quyết vấn đề thuyền ma, nếu có thể, anh hy vọng mọi chuyện sẽ bình an vô sự.

Nhưng, mọi chuyện thường không diễn ra theo ý muốn của con người, cuối cùng vẫn xảy ra sự cố.

Chuyện là, khi Chương Khải Minh vào khoang thuyền không lâu, bên ngoài mưa như trút nước, sóng biển cũng trở nên dữ dội.

Những người khác ở trong khoang thuyền cảm thấy không yên tâm, bèn cũng lên boong thuyền giúp đỡ, như vậy có thể cảm thấy an tâm hơn một chút.

Trong lúc mọi người đang bận rộn, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen, trên đó có ánh đèn, mọi người tưởng là tàu gặp nạn.

Vương Thiêm vốn không phải người sống dựa vào biển, nên căn bản không để ý, ngược lại tiếp tục ra lệnh cho tàu đi về phía an toàn.

Tiếc là, sự việc không như ý muốn, chiếc thuyền ma đó vậy mà lại đuổi theo họ, hai chiếc thuyền nhanh chóng gặp nhau.

A Ninh và Ngô Thiên Chân hai người trực tiếp bị bắt sang chiếc thuyền ma đối diện, cho nên Tiểu Béo Tử mới cầu cứu.

Chuyện đã xảy ra, Chương Khải Minh cũng không trốn tránh, để Tiểu Hồng Hống ở lại khoang thuyền, lần này nó không giúp được gì.

Lúc anh lên boong thuyền, Trương Khởi Linh đóng giả Cố vấn Trương đã lên chiếc thuyền ma đối diện, hai chiếc thuyền nối với nhau bằng một sợi dây thừng.

Thấy Chương Khải Minh, Vương Thiêm đi tới nói: "Mọi người không biết bị thứ gì bắt đi rồi, Cố vấn Trương đã qua đó một lúc rồi, bây giờ cũng không có động tĩnh gì, ngài xem…?" Nhìn chiếc thuyền ma đối diện, thân thuyền mọc đầy rêu xanh, cả con thuyền trông cũ nát không chịu nổi, cũng không biết tại sao lại xuất hiện trên mặt biển.

Cân nhắc kỹ lưỡng, Ngô Thiên Chân và Trương Khởi Linh đều ở trên thuyền ma, Chương Khải Minh không thể từ bỏ việc cứu viện.

Anh bèn nói: "Tôi qua đó xem sao, yên tâm, không có chuyện gì đâu." Vừa nói, Chương Khải Minh và Thiên Đồng bước lên sợi dây thừng, nhanh chóng lao về phía thuyền ma.

Mặc dù sóng to gió lớn, dây thừng không ổn định, nhưng đối với

hai người họ, căn bản không có ảnh hưởng gì, nhanh chóng nhảy lên thuyền ma.

Đặt chân lên boong thuyền có chút mục nát, anh kích hoạt đôi mắt của mình, năm đó lúc Ngô Tam Tỉnh và những người khác ra khỏi mộ, đã gặp phải chiếc thuyền ma này.

Nghe nói, trên thuyền có điều cổ quái, nếu không may mắn, có thể tất cả đều đã bỏ mạng lại đây.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh, cả chiếc thuyền ma bị bao phủ bởi âm khí nặng nề, nhưng lại không giống như do âm hồn tỏa ra.

Âm khí trên đó có phần tản mát hơn, giống như âm khí do âm hồn bị giết chết trong nháy mắt tỏa ra, không biết nguyên nhân là gì.

Quan sát xung quanh, Chương Khải Minh nhìn dấu chân rõ ràng trên mặt đất, bắt đầu hành động tìm kiếm.

Đột nhiên, trên boong thuyền phía trước xuất hiện một cái hố khổng lồ, bên trong dường như có ánh sáng truyền ra.

Lại gần, hai người cẩn thận nhìn vào bên trong, Chương Khải Minh liếc mắt một cái đã thấy A Ninh, lúc này cô ta đang ngất xỉu gần lối vào.

Còn Ngô Thiên Chân và Trương Khởi Linh thì hiện tại chưa bị phát hiện, cũng không biết hai người họ đã chạy đi đâu.

Trong lúc Chương Khải Minh chuẩn bị dẫn Thiên Đồng đi xuống, chỉ thấy Thiên Đồng trực tiếp rút vũ khí ra, lao về phía cửa khoang đối diện.

Chương Khải Minh bình tĩnh quan sát, biết rằng Thiên Đồng đã phát hiện ra thứ gì đó, nếu không sẽ không hành động lỗ mãng như vậy.

Quả nhiên, theo một đao của Thiên Đồng phá vỡ cửa khoang, bên trong lộ ra một thân hình cao lớn, trông có vẻ là một con Hải hầu tử.

Cùng với cuộc giao đấu của hai bên, khu vực gần cửa khoang bị tàn phá nặng nề, tất cả kiến trúc đều bị đánh thành mảnh gỗ vụn.

Chương Khải Minh quan sát một lúc, rồi rút Hình đao ra, ngay lúc con Hải hầu tử tung một quyền về phía Thiên Đồng.

Chương Khải Minh liền ra tay, thời cơ lần này nắm bắt rất tốt, lúc này con Hải hầu tử căn bản không có cách nào né tránh đòn tấn công của Chương Khải Minh, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Nhưng Chương Khải Minh đã ra tay thì sẽ dốc toàn lực, căn bản không cho Hải hầu tử bất kỳ cơ hội phản kích nào.

Chỉ thấy dưới ánh chớp, Hình đao trong tay Chương Khải Minh trực tiếp hóa thành những vệt sáng lạnh lẽo, chém mạnh vào cổ của con Hải hầu tử.

Trong nháy mắt, máu xanh bắn tung tóe, đầu của con Hải hầu tử bị Chương Khải Minh chém đứt, lăn lóc trên boong thuyền.

Giải quyết xong con Hải hầu tử, hai người Chương Khải Minh không hề thả lỏng cảnh giác, dựa sát vào nhau cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Một lúc sau, không có tình huống nào khác xảy ra, hai người mới lại đến gần cái hố.

Chương 204

Nhưng vừa nhìn, hai người liền sững sờ, A Ninh ở bên trong vậy mà đã biến mất không thấy đâu.

Lát sau, Chương Khải Minh nói: "Đi, chúng ta vào xem thử, cái hố này vừa nhìn là biết mới bị đập ra, ba người họ chắc chắn đều ở bên trong." Vừa nói, Chương Khải Minh đi đầu nhảy vào trong hố, lần này anh đi trước dò đường, dù sao cũng có thể nhìn trong đêm.

Hành lang trong khoang thuyền, chỉ có một con đường ở giữa, trên mặt đất có những vết xước khá rõ.

Men theo vết xước từ từ đi về phía trước, hai người nhanh chóng đến một nơi giống như nhà kho, bên trong có những chiếc tủ.

Đồng thời, đối diện hai người có một cánh cửa khoang bị mở ra, không biết con đường đó dẫn đi đâu.

Chương Khải Minh không vội tiến lên, nói: "Thiên Đồng, nhanh lên, chúng ta lục soát kỹ bên trong một lượt, xem có thể tìm được thứ gì không." Giao việc xong, Chương Khải Minh cũng bắt đầu hành động tìm kiếm, hai người mỗi người phụ trách một bên.

Mở những chiếc rương tủ đó ra, đều trống rỗng, nhưng trong một số cái lại có chứa một ít minh khí, trông cũng không tệ.

Hai người nhanh chóng lục soát xong, bên phía Chương Khải Minh phát hiện minh khí đều lén lút bỏ vào không gian, bên phía Thiên Đồng chỉ phát hiện được một cuốn sổ tay, ngoài ra không có gì khác.

Mở cuốn sổ ra xem, tên trên đó quả nhiên là Trần Văn Cẩm, mặc dù sớm biết bên trong có một cuốn sổ, nhưng Chương Khải Minh rất tò mò về nguyên nhân cuốn sổ này lại ở đây?

Cất cuốn sổ đi, hai người tiếp tục tiến lên, từ từ đi về phía cánh cửa khoang đang mở.

Bước vào cánh cửa khoang mở toang, hai người đến một nơi còn rộng hơn, A Ninh mất tích lúc này đang đứng bên trong.

Thấy A Ninh đứng đối diện với bức tường, Chương Khải Minh vừa định lên tiếng, đột nhiên thấy trên cổ cô ta có một con Nhân diện liêm.

Thấy vậy, Chương Khải Minh liền ngậm miệng lại, nói với Thiên Đồng: "Lát nữa qua đó, trực tiếp khống chế A Ninh." Giao việc xong, hai người từ từ đi về phía A Ninh, cảnh giác cao độ với xung quanh, dù sao tình hình hiện tại có chút quỷ dị.

Đến sau lưng A Ninh một cách an toàn, Thiên Đồng liền hành động, trực tiếp đè cô ta xuống đất, giữ chặt.

Điều khiến Chương Khải Minh bất ngờ là, A Ninh không hề phản kháng dữ dội, dường như đã mất đi khả năng hành động.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để ý những chuyện này, Chương Khải Minh lấy ra lông trâu đã chuẩn bị sẵn, trực tiếp đặt lên người con Nhân diện liêm.

Quả nhiên có hiệu quả, chỉ thấy con Nhân diện liêm giống như con bạch tuộc, từ từ bắt đầu quằn quại, thả lỏng các xúc tu xung quanh.

Trong nháy mắt, Chương Khải Minh dùng Hình đao trực tiếp hất con Nhân diện liêm lên, sau đó vung vài nhát, chém nát nó.

Giải quyết xong vấn đề, Chương Khải Minh nhìn A Ninh đang hôn mê rồi nói thẳng: "Thiên Đồng, cậu đưa cô ấy về trước đi, tôi đi xem Trương Khởi Linh và Ngô Thiên Chân đi đâu rồi." Thiên Đồng không do dự, trực tiếp đưa A Ninh rút lui, về phương diện tuân theo mệnh lệnh thì Thiên Đồng rất đáng tin cậy.

Nhìn về phía xa, Chương Khải Minh cảm thấy hành trình tiếp theo sẽ không thuận lợi như vậy, anh đã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Nhìn Thiên Đồng biến mất ở cửa khoang, Chương Khải Minh tiếp tục khám phá về phía trước, trên mặt đất có dấu chân rõ ràng.

Hẳn là do Trương Khởi Linh và Ngô Thiên Chân để lại, cũng không biết tại sao hai người lại chạy xa như vậy, có gặp phải phiền phức gì không?

Thực ra điều khiến Chương Khải Minh nghi ngờ nhất là, đã lâu như vậy mà không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, điều đó cho thấy hai người họ không gặp phải khó khăn trong chiến đấu.

Đi trong khoang thuyền đầy rêu xanh, ngửi mùi tanh mặn của nước biển, Chương Khải Minh không còn đi cẩn thận như trước nữa.

Thời gian trôi qua đã lâu, sợi dây thừng giữa hai con thuyền có thể không trụ được bao lâu nữa, phải tranh thủ thời gian rồi.

Lại mở một cánh cửa khoang, đi một mạch, Chương Khải Minh cảm thấy như mình rơi vào một cái tổ quái toàn cửa, không biết đã mở bao nhiêu cánh cửa rồi.

Nhưng lần này cuối cùng cũng có phát hiện, vừa mở cửa khoang Chương Khải Minh đã thấy Trương Khởi Linh, lúc này vẻ mặt anh ta căng thẳng, ra hiệu cho Chương Khải Minh đừng phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhíu mày, Chương Khải Minh cũng không làm chuyện ngu ngốc, dừng bước, nhìn về hướng Trương Khởi Linh ra hiệu.

Nghiêng người, Chương Khải Minh quay đầu nhìn về phía sau cửa, rồi trực tiếp sững sờ.

Trước mắt, toàn là Nhân diện liêm, chất đống vào nhau, tạo thành một hình ảnh quỷ dị và ghê tởm.

Ngô Thiên Chân cũng đã bị phát hiện, lúc này cậu ta dường như đã mất đi ý thức, cứ thế yên lặng bị đám Nhân diện liêm bao bọc.

Vẻ mặt lộ ra ngoài vô cùng quỷ dị, giống như, nửa mặt bên trái đang khóc, nửa mặt bên phải đang cười lớn, cũng không biết làm sao lại có thể tạo ra biểu cảm phi thực tế như vậy.

Lúc này, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện ra nguồn gốc, chính là thanh loan đao hoàng kim lộng lẫy phía sau Ngô Thiên Chân.

Lúc này, trong mắt Chương Khải Minh, có thể nhìn thấy một cảnh tượng khác, âm khí tỏa ra từ thanh loan đao đang từ từ yếu đi.

Nguyên nhân dẫn đến tình trạng này, chính là tình huống quỷ dị của Ngô Thiên Chân và đám Nhân diện liêm.

Mặc dù không biết tại sao đám Nhân diện liêm lại làm vậy, nhưng Chương Khải Minh cảm nhận được âm khí đang thu lại, cảm giác mà thanh loan đao hoàng kim mang lại ngày càng nguy hiểm.

Biết không thể đợi thêm nữa, anh trực tiếp hét lên: "Chương tiểu ca, không thể đợi nữa, thanh loan đao đó có nguy hiểm." Nghe lời của Chương Khải Minh, Trương Khởi Linh sững sờ trước, rồi nhìn thanh loan đao hoàng kim, sắc mặt liền thay đổi.

Tin rằng anh ta cũng đã cảm nhận được luồng khí tức uy hiếp đó, chỉ là trước đó bị tình huống quỷ dị của Ngô Thiên Chân thu hút sự chú ý.

Sau khi tỉnh táo lại, anh ta và Chương Khải Minh trực tiếp phát động tấn công, đối tượng chính là những con Nhân diện liêm đang bao bọc Ngô Thiên Chân.

Lúc này đám Nhân diện liêm đã thoát khỏi trạng thái đó, điên cuồng tấn công hai người, tình trạng âm khí của thanh loan đao hoàng

kim thu lại cũng có dấu hiệu dừng lại khi nghi thức bị gián đoạn.

Thấy vậy, Chương Khải Minh tinh thần phấn chấn, biết rằng bây giờ không phải là lúc che giấu thực lực, bèn bắt đầu dốc toàn lực ra tay.

Đồng thời hét lên: "Chương tiểu ca, lát nữa có cơ hội thì đưa Ngô Thiên Chân rời đi ngay, nếu không tôi lo thanh loan đao sẽ xảy ra biến cố." Nghe vậy tuy không nói gì, nhưng Trương Khởi Linh đã dùng hành động để biểu đạt, bắt đầu thu mình lại, từ từ lùi về phía sau Chương Khải Minh, chờ đợi thời cơ ra tay.

Chương Khải Minh dốc toàn lực vung Hình đao trong tay, vận chuyển 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, mỗi nhát đao đều là một vầng trăng sáng, lạnh lùng tàn sát đám Nhân diện liêm.

Hình đao được Chương Khải Minh vung kín như bưng, tất cả những con Nhân diện liêm tấn công chính diện đều bị chém thành hai mảnh, những con cá lọt lưới đánh lén từ phía sau thì giao cho Trương Khởi Linh đối phó.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, theo thời gian trôi qua, số lượng Nhân diện liêm giảm đi đáng kể, họ cũng đã đến gần Ngô Thiên Chân.

Chớp thời cơ, Chương Khải Minh trực tiếp ngừng ra tay, Trương Khởi Linh nhân cơ hội này liền kéo Ngô Thiên Chân về bên mình.

Thấy mục tiêu đã định hoàn thành, Chương Khải Minh hét lên: "Cậu đi trước, tôi yểm trợ, quay về thuyền đánh cá ngay lập tức." Chương Khải Minh đưa ra quyết định này đương nhiên không phải vì vô tư, mà là anh đã để mắt đến thanh loan đao hoàng kim kia.

Nếu nó có thể khiến Chương Khải Minh cảm thấy nguy hiểm thậm chí là khí tức tử vong, vậy chắc chắn là một món đồ tốt, tạm thời không nói Chương Khải Minh có dùng được hay không, đồ tốt thì

phải mang đi.

Chương 205

Có Chương Khải Minh bọc hậu, Trương Khởi Linh đưa Ngô Thiên Chân thoát thân vô cùng thuận lợi, đương nhiên điều này cũng không thể tách rời khỏi cuộc tàn sát điên cuồng của hai người trước đó.

Hiện tại số Nhân diện liêm còn lại thực ra không nhiều, Chương Khải Minh một mình đối phó cũng không tốn sức.

Từ từ, Chương Khải Minh đã đến gần thanh loan đao hoàng kim, chớp thời cơ, tay trái trực tiếp đặt lên thanh loan đao, thu nó vào không gian hệ thống.

Đây là quyết định mà Chương Khải Minh đã sớm đưa ra, bất kể thanh loan đao hoàng kim có năng lực đặc biệt gì, chỉ cần bị bỏ vào không gian hệ thống, chắc chắn sẽ không gây ra được sóng gió gì lớn.

Đạt được mục đích, Chương Khải Minh cũng không tiếp tục cứng đối cứng với đám Nhân diện liêm nữa, bỏ ra và thu lại không tương xứng.

Anh bắt đầu lợi dụng tốc độ của mình để thoát khỏi sự đeo bám, lao thẳng ra khỏi khoang thuyền này, rồi thuận tay đóng cửa lại.

Hành trình tiếp theo Chương Khải Minh cũng không dừng lại, duy trì tốc độ quay về theo đường cũ, tất cả các cửa khoang đều bị đóng lại.

Lúc lên boong thuyền, vừa hay thấy Trương Khởi Linh đưa Ngô Thiên Chân quay về thuyền đánh cá.

Cũng không lãng phí thời gian, anh dùng tốc độ nhanh nhất quay về thuyền đánh cá, rồi trực tiếp chém đứt sợi dây thừng.

Sau đó nói: "Nhanh, đổi hướng thuyền, rời khỏi phạm vi của thuyền ma, đồ vật trên đó sắp ra rồi." Sau một hồi thao tác khẩn cấp, chiếc thuyền đánh cá của mọi người cuối cùng cũng rời khỏi hướng của thuyền ma, cho đến khi không còn nhìn thấy đối phương, Chương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm, điều anh sợ nhất không phải là Nhân diện liêm, mà là thuyền ma đâm thẳng vào.

May mà, tình huống xấu nhất trong dự liệu đã không xảy ra.

Dựa theo phương pháp trước đó, loại bỏ con Nhân diện liêm trên người Ngô Thiên Chân, cuộc khủng hoảng thuyền ma lần này cuối cùng cũng được giải quyết.

Giải quyết xong vấn đề của Ngô Thiên Chân, Chương Khải Minh trực tiếp quay về khoang thuyền, bây giờ bão đã qua, không còn nguy hiểm nữa.

Vừa về đến khoang thuyền, Chương Khải Minh vội vàng lấy thanh loan đao hoàng kim ra, nhưng không trực tiếp đặt nó lên bàn.

Anh chuẩn bị quan sát món vũ khí nguy hiểm này trước, trực tiếp thử dùng, tuyệt đối không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Quan sát kỹ lưỡng, Chương Khải Minh phát hiện âm khí trước đó không còn tỏa ra nữa, mà hoàn toàn thu vào bên trong.

Bây giờ có thể thấy rõ, bên ngoài thanh loan đao hoàng kim dường như xuất hiện một lớp màng mỏng màu đen, âm khí cô đọng trực tiếp bám vào đó.

Lặng lẽ nghiên cứu một lúc, Chương Khải Minh thử dùng tay phải trực tiếp nắm lấy thanh loan đao hoàng kim, một luồng khí lạnh lẽo liền theo tay chảy vào trong cơ thể.

Chương Khải Minh yên lặng đợi một lúc, ngoài cảm giác cơ thể có chút lạnh lẽo ra, không có biến hóa nào khác.

Trong lúc Chương Khải Minh chuẩn bị rút thanh loan đao ra, đột nhiên nghe thấy tiếng của hệ thống.

"Đinh, phát hiện túc chủ đang nắm giữ một loại binh khí đặc thù, có cần hệ thống cải tiến, và chỉ túc chủ mới có thể sử dụng không?" "Thao tác cải tiến cần tiêu hao tuổi thọ liên tục, xin hỏi túc chủ có cần không?" Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, tay phải đang định rút thanh loan đao của Chương Khải Minh liền dừng lại, cẩn thận xem xét lời nhắc của hệ thống.

Nếu hệ thống đã đưa ra lời nhắc, vậy có nghĩa là nếu Chương Khải Minh rút thanh loan đao ra, có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.

Tình huống này không phải là thứ Chương Khải Minh có thể đối phó, nhưng nếu tiêu hao tuổi thọ thì cũng không phải là không được.

Dù sao lần này xuống ngôi mộ dưới đáy biển sẽ thu được rất nhiều minh khí, dùng để đổi lấy tuổi thọ, có thể thử một lần.

Có một điểm quan trọng nhất, gần đây Chương Khải Minh cảm thấy Hình đao trong tay dùng càng ngày càng không thuận tay, nếu có thể, Chương Khải Minh chuẩn bị đổi sang thanh loan đao hoàng kim trước mắt.

Thế là, Chương Khải Minh trực tiếp nhấn đồng ý, chuẩn bị đánh cược, thanh loan đao thần kỳ như vậy, uy lực chắc chắn không tồi.

Nhìn tuổi thọ trên giao diện hệ thống giảm từng ngày, từ từ biến thành từng năm, cho đến khi tiêu hao hết 10 năm tuổi thọ mới thực sự dừng lại.

Thanh loan đao hoàng kim trong tay Chương Khải Minh cũng trở nên có chút khác biệt, Chương Khải Minh nhìn nó có cảm giác huyết mạch tương liên.

Đột nhiên một đoạn thông tin trực tiếp truyền vào trong đầu

Chương Khải Minh, sau khi hấp thu xong, Chương Khải Minh phát hiện đó là mô tả về thanh loan đao hoàng kim hiện tại.

Nhưng bây giờ nên gọi nó là Ngự Quỷ Đao, nó có một năng lực đặc thù, khi giết âm hồn, sức mạnh của âm hồn sẽ bị hấp thu một phần, sau đó được lưu trữ lại.

Đợi đến khi sức mạnh âm hồn tích lũy đến một mức độ nhất định, âm khí bám trên thân đao sẽ biến thành một đạo âm hồn, mỗi lần vung đao tương đương với hai lần công kích, một lần là công kích của chính thanh đao, lần còn lại là công kích của âm hồn.

Nhìn phần giới thiệu này, Chương Khải Minh vô cùng hài lòng, một đặc tính này đã đáng giá 10 năm tuổi thọ vừa bỏ ra.

Huống chi bản thân Ngự Quỷ Đao cũng rất phi thường, hẳn là cao hơn Hình đao một bậc, sau này Hình đao có thể về hưu rồi.

Cất Hình đao vào không gian, Ngự Quỷ Đao được Chương Khải Minh đeo trên người, cùng anh chinh chiến.

Mấy ngày tiếp theo, hành trình trên biển vô cùng thuận lợi, không gặp phải bất kỳ sự cố nào khác, mọi người nhanh chóng đến được địa điểm.

Sau khi được Bàn Tử gọi lên boong thuyền, Chương Khải Minh đứng ở đầu thuyền, nhìn những thợ lặn sắp xuống nước, Chương Khải Minh nói: "Đợi đã, để tôi xem thử có thể tìm được vị trí đại khái không." Vừa nói, Chương Khải Minh trực tiếp kích hoạt đôi mắt của mình, nhìn ra mặt biển, chuẩn bị thử 《Quan Long Thuật》.

Quét một vòng xung quanh, Chương Khải Minh nhìn thấy trên mặt biển phía bên trái thân thuyền có một ảo ảnh màu vàng kim.

Nhưng khoảng cách có chút xa, không nhìn rõ hình thái cụ thể, bèn nói: "Cho thuyền đi về phía bên trái 1 km." Nghe lời của Chương

Khải Minh, A Ninh tuy có chút nghi ngờ, nhưng vẫn hạ lệnh, chuẩn bị xem xem Chương Khải Minh có tài cán gì.

Cùng với việc thuyền đánh cá đến gần, ảo ảnh màu vàng kim càng lúc càng rõ ràng, trông không giống rồng, mà có chút giống hải giao.

Như vậy, phong thủy của ngôi mộ dưới đáy biển này không tồi, tuy không phải là long mạch, nhưng cũng không kém là bao.

Không ngờ, Uông Tàng Hải lại có bản lĩnh lớn như vậy, ở dưới biển cũng có thể tìm được huyệt báu phong thủy tốt như thế.

Dựa theo kiến thức của 《Quan Long Thuật》, lối vào của mộ huyệt thường ở vị trí miệng của ảo ảnh, vị trí đuôi là một lối đi dự phòng khác, nhưng thường rất khó tìm.

Xử lý xong thông tin trong đầu, Chương Khải Minh nói: "Chính là ở vị trí này, sau khi xuống nước, đi về phía tây năm mươi mét, hẳn là nơi có lối vào." Tuy có chút bán tín bán nghi với Chương Khải Minh, nhưng A Ninh không hề xem nhẹ lời nói của anh, trực tiếp ra lệnh cho thợ lặn xuống dò xét.

Khoảng nửa tiếng sau, tất cả những người lặn đều quay về thuyền, một trong số họ nói: "Vị trí chính xác, đúng là ở phương đó." Lời vừa dứt, tất cả mọi người trên thuyền đều nhìn về phía Chương Khải Minh đang bình tĩnh, cảm giác như vừa phát hiện ra một lục địa mới.

Lúc này Chương Khải Minh đang cười thầm trong lòng, cuối cùng mình cũng trở thành một tên trộm mộ có trình độ, không còn là kẻ hữu dũng vô mưu như trước nữa.

Mặc dù bây giờ trình độ về cơ quan không được, nhưng có thể tìm mộ đã là một tiến bộ lớn.

Ngẩng đầu 45 độ, tận hưởng ánh mắt sùng bái của mọi người,

trong lòng Chương Khải Minh vô cùng kích động.

Tiểu Béo Tử trực tiếp đến bên cạnh Chương Khải Minh, kính phục nói: “Quỷ Gia, ngài có công phu gì vậy?

Chương 206

Sao lại có thể nhanh chóng tìm được lối vào mộ huyệt thế?" Nhìn ánh mắt tò mò của những người xung quanh, Chương Khải Minh mỉm cười nói: "Tiểu Béo Tử, cái này gọi là 《Quan Long Thuật》, tất cả công phu đều nằm trong đôi mắt của tôi." Nghe thấy từ ngữ xa lạ như vậy, mọi người tuy tò mò, nhưng không thể tiếp tục hỏi, hỏi nữa là động đến công phu độc môn của người ta rồi.

Rời khỏi vị trí đầu thuyền, Chương Khải Minh chuẩn bị xem có thể mang Tiểu Hồng Hống xuống được không, ép mình ra vẻ một chút, nhưng vẫn phải đối mặt với hiện thực.

Nhìn quanh một lượt, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện trên thuyền có rất nhiều thùng gỗ trước đây dùng để đựng thực phẩm, nhìn kích thước vừa vặn có thể chứa được Tiểu Hồng Hống.

Sau khi cho nó vào, Chương Khải Minh lại niêm phong thùng lại, tránh để nước biển thấm vào.

Đợi mọi người chuẩn bị gần xong, tất cả lại tập trung ở đầu thuyền, trao đổi lần cuối trước khi xuống biển.

Chỉ nghe A Ninh nói: "Gần đây vùng biển này có thể sẽ có bão, cho nên thuyền đánh cá của chúng ta sẽ rời khỏi đây, khoảng một tuần sau sẽ quay lại." "Cho nên nếu chúng ta bị lạc nhau, nhất định phải nhớ kỹ thời gian, đừng để lỡ hẹn, nếu không sẽ phải ở lại trong mộ." Thông tin quan trọng, tất cả mọi người đều ghi nhớ trong lòng, sau đó từng người một nhảy xuống biển.

Chương Khải Minh đi cuối cùng, ôm chiếc thùng đựng Tiểu Hồng Hống, cuối cùng gật đầu với Vương Thiêm, rồi nhảy xuống biển.

Vừa vào trong biển, Chương Khải Minh đã bị chiếc thùng nặng

trịch kéo xuống đáy biển, may mà tốc độ lặn xuống này vẫn có thể chịu được.

Mọi người từ từ tiến về phía đáy biển, nhưng cách di chuyển của Chương Khải Minh có chút đặc biệt, anh là người nhanh nhất đến đáy biển.

Nhưng để tìm lối vào, phải từ từ đi bộ dưới đáy biển, nếu không sẽ không mang theo Tiểu Hồng Hống được.

Xác nhận xong phương hướng, Chương Khải Minh ôm chiếc thùng từ từ đi, nhanh chóng thấy được tượng đá ở lối vào ngôi mộ dưới đáy biển.

Anh cũng không vội hành động, những người khác còn đang bơi ở trên, cần phải đợi một lúc.

Nhìn quanh, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện một số bình gốm, bị cát biển che lấp, nhưng có một phần lộ ra ngoài.

Trên một số bình gốm, vậy mà lại mọc ra rất nhiều thứ giống như tóc, cứ thế lơ lửng trong nước biển.

Chương Khải Minh kích hoạt đôi mắt, cẩn thận quan sát những chiếc bình gốm này, trên đó tỏa ra âm khí nồng nặc, bên trong dường như có phong ấn thứ gì đó.

Thấy mọi người chưa đến, Chương Khải Minh chuẩn bị xem kỹ những thứ này, nếu bên trong phong ấn âm hồn thì càng tốt.

Để Tiểu Hồng Hống ở bên cạnh lối vào mộ đạo, Chương Khải Minh từ từ đến gần một chiếc bình gốm, cẩn thận xem những sợi tóc lơ lửng trên đó, không phát hiện điều gì bất thường.

Có thể khẳng định, thứ này không phải Cấm bà, nếu không thì trước khi vào mộ đã không có ai vào được, Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Cẩn thận chạm vào những sợi tóc đang lơ lửng, sau đó đôi mắt của Chương Khải Minh nhìn thấy một luồng âm khí theo những sợi tóc trôi ra.

Từ từ, phía trên những sợi tóc hình thành một âm hồn giống như trẻ con, không có thần trí, chỉ thấy vẻ mặt hung dữ.

Chương Khải Minh nhíu mày, lẽ nào trong những chiếc bình này đều là những đứa trẻ bị chôn theo?

Cũng quá tàn khốc rồi.

Đột nhiên, Chương Khải Minh phát hiện có người từ phía sau xuống, nhìn kỹ thì là Trương Khởi Linh đã đến trước.

Chương Khải Minh lại nhìn âm hồn đứa trẻ một lần nữa, từ từ đến bên cạnh Trương Khởi Linh, dùng công cụ viết hỏi: "Cậu có biết những chiếc bình này chứa thứ gì không?" Trương Khởi Linh nhìn kỹ, nhíu mày viết: "Là một số thủ đoạn của vu sư, bên trong đều là những đứa trẻ dưới hai tuổi, sau đó dùng tóc của mẹ đứa trẻ để buộc thi thể lại, có thể dùng để canh giữ mộ." Chương Khải Minh gật đầu, thì ra là vậy, thủ đoạn này tuy hiệu quả, nhưng lại có chút quá tàn nhẫn, nhất là lại ra tay với những đứa trẻ nhỏ như vậy, không có chút nhân tính nào.

Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, chuẩn bị giết chết những âm hồn này, cũng coi như giúp những đứa trẻ này giải thoát, tiện thể tích lũy sức mạnh.

Rút Ngự Quỷ Đao ở eo ra, Chương Khải Minh lại quay về gần chiếc bình, từ từ dùng đao chém vào âm hồn, chỉ thấy nó trực tiếp tiêu tan, một phần tản ra, phần còn lại bị Ngự Quỷ Đao hấp thu.

Nhìn những chiếc bình khắp nơi, Chương Khải Minh bắt đầu thu hoạch, khi tất cả âm hồn bị Chương Khải Minh giải quyết xong, âm

khí trên Ngự Quỷ Đao trở nên càng thêm nồng đậm.

Nhìn khí đen trên thân Ngự Quỷ Đao càng lúc càng đậm, Chương Khải Minh thu nó lại, rồi quay về lối vào mộ huyệt, vừa hay những người khác cũng đã đến đủ, vừa rồi chỉ chờ Chương Khải Minh.

Sau khi hội hợp, Chương Khải Minh ra dấu OK, mọi người bắt đầu bơi vào trong mộ đạo.

Đột nhiên, Chương Khải Minh thấy từ miệng của Tiểu Béo Tử bên cạnh tuôn ra rất nhiều bong bóng khí, dường như đã thấy thứ gì đó.

Vội vàng quay người lại, Chương Khải Minh nhìn thấy một con Hải hầu tử đang bơi ở phía xa, trông rất hung dữ, không phải kẻ hiền lành.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội kéo Bàn Tử một cái, trước tiên đưa cậu ta vào trong mộ đạo, rồi cũng đi vào theo.

Ở trong biển, Hải hầu tử quá linh hoạt, cho dù có muốn chiến đấu cũng phải vào trong mộ đạo, không gian bên trong chật hẹp, ưu thế của Hải hầu tử sẽ bị giảm bớt.

Đi vào lối đi, Chương Khải Minh vừa đi lùi vừa từ từ di chuyển, mắt chăm chú nhìn con Hải hầu tử đang dừng lại ở không xa.

Đột nhiên, thân hình đang lùi của Chương Khải Minh khựng lại, va phải một người, thì ra người phía trước đã được Tiểu Béo Tử nhắc nhở.

Nhìn vẻ mặt hỏi han của mọi người, Chương Khải Minh viết: "Mau tìm lối vào, Hải hầu tử để tôi cản lại." "Nhớ tìm được lối vào thì vào thẳng, đừng đợi tôi, nếu không Hải hầu tử cũng sẽ theo vào." Mọi người thấy vậy, đều gật đầu, rồi nhanh chóng đi vào trong, chỉ có Thiên Đồng ở lại bên cạnh Chương Khải Minh.

Gật đầu với Thiên Đồng, rồi Chương Khải Minh nhìn con Hải hầu tử đang lượn lờ, viết: "Đừng vội, chúng ta như vậy vừa hay tách ra khỏi họ." 106.

Thiên Đồng bừng tỉnh hiểu ra liền gật đầu, thì ra là vậy, lúc nãy còn nghĩ sao Quỷ gia lại vô tư đến thế, lại chịu giúp người khác bọc hậu.

Nhìn con Hải hầu tử không di chuyển ở phía xa, Chương Khải Minh cũng không định ra tay, trong biển không tiện, hiện tại cứ hòa bình.

Đột nhiên, hai người Chương Khải Minh cảm nhận được một lực hút từ dòng nước phía sau, hai người vội bám vào bức tượng gần đó.

Đợi lực hút biến mất, Chương Khải Minh biết, những người phía trước chắc đã kích hoạt cơ quan, bây giờ đã bị đưa vào trong mộ.

Nhưng trong lúc Chương Khải Minh chuẩn bị cùng Thiên Đồng rời đi, anh phát hiện một chuyện khó xử.

Vì lực hút của dòng nước vừa rồi, lúc này con Hải hầu tử đã bị hút vào trong mộ đạo, cách Chương Khải Minh chưa đầy hai mét.

Hai mắt to trừng hai mắt nhỏ nhìn nhau một lúc, chưa đợi Chương Khải Minh rút vũ khí ra, nó vậy mà đã bỏ chạy, trông có vẻ sợ hãi.

Để lại Chương Khải Minh và Thiên Đồng hai người ngơ ngác nhìn nhau, lẽ nào mình trông khó coi đến vậy sao?

Lại có thể dọa con Hải hầu tử chạy mất.

Trong lúc hai người chuẩn bị trao đổi, phía sau đột nhiên ập đến một đống tóc lớn, hai người trực tiếp bị bao vây.

Chương Khải Minh lúc này mới biết, con Hải hầu tử vừa rồi không phải sợ hai người, mà rõ ràng là bị Cấm bà dọa chạy.

Chương 207

Nhưng Chương Khải Minh cũng không căng thẳng, có máu của anh ở đây, Cấm bà căn bản không thành vấn đề, anh chuẩn bị quan sát kỹ Cấm bà một chút.

Nhìn về phía nơi tóc dày đặc nhất, thứ đầu tiên đập vào mắt là một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch, không có thân thể, toàn là tóc dài.

Chương Khải Minh có chút kỳ quái phát hiện, khuôn mặt của Cấm bà trước mắt vậy mà trông khá xinh đẹp, không giống người sống.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh rút Ngự Quỷ Đao ra, chuẩn bị xem xem nó có hiệu quả với Cấm bà không.

Bình thường, Cấm bà là do người trực tiếp biến thành, nhưng lại không có thân xác, chỉ có khuôn mặt và tóc, lại có chút giống âm hồn.

Khi thanh đao trong tay Chương Khải Minh chém vào tóc của Cấm bà, chỉ thấy con Cấm bà vừa rồi còn đang từ từ lại gần, vậy mà đã dừng lại.

Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Chương Khải Minh, nó bỏ chạy, khiến Chương Khải Minh trực tiếp sững sờ, lần đầu tiên thấy quái vật không có nguyên tắc như vậy.

Lắc đầu, Chương Khải Minh vứt bỏ những suy nghĩ lộn xộn, rồi dẫn Thiên Đồng tiếp tục lên đường.

Đã qua một thời gian dài như vậy, cơ quan trong mộ thất chắc đã hoạt động rồi, bây giờ vào trong chắc sẽ không gặp những người khác.

Nhìn bức tường vỡ nát phía trước, hai người từ từ đi vào, không lâu sau đã lên mặt nước, quả nhiên không thấy những người khác.

Nhìn kỹ cũng không phát hiện dấu vết của Cấm bà, chạy nhanh thật.

Cùng nhau đưa Tiểu Hồng Hống lên bờ, hai người vội cởi bộ đồ lặn ra, thứ này không thoải mái chút nào.

Cởi bộ đồ lặn ra, Chương Khải Minh cũng thả Tiểu Hồng Hống ra khỏi hòm, chuẩn bị bắt đầu hành trình khám phá.

Vừa vào đã thu hoạch không nhỏ, trong gian mộ thất mà hai người đang đứng, những chỗ gần vách tường đều bày đủ loại đồ sứ.

Trên mỗi món đồ sứ đều có hoa văn khác nhau, nếu xếp theo thứ tự, có thể tạo thành mấy bộ hoàn chỉnh, giá trị vì thế mà tăng lên không ít.

Đột nhiên, Thiên Đồng ở bên cạnh nói: "Quỷ Gia, ngài xem, bên trong hình như có thứ gì đó." Nghe vậy, Chương Khải Minh thu lại ánh mắt thưởng thức, đi về phía Thiên Đồng ở bên kia mộ thất.

Đến gần, Chương Khải Minh nhìn thấy một cái vò cao bằng nửa người.

Lúc này, bên trong cái vò lại có tiếng động nhỏ truyền ra, "cạch", "cạch cạch".. tựa như có người đang gõ nhẹ liên tục từ bên trong, sức rất nhỏ, như sợ bị người khác phát hiện.

Phát hiện điều bất thường, Chương Khải Minh không vội đến gần kiểm tra, mà kích hoạt đôi mắt trước, cẩn thận quan sát cái vò.

Chỉ thấy bên trong cái vò như chứa âm hồn, luồng âm khí màu đen lượn lờ có quy luật ở miệng vò.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cẩn thận điều khiển Tiểu Hồng Hống, từ từ tiến lên, chậm rãi nghiêng cái vò xuống.

Theo miệng vò nghiêng xuống, hai người cẩn thận nhìn vào bên

trong, vậy mà không phát hiện bất cứ thứ gì, nhưng tiếng động nhỏ bên trong vẫn tiếp tục vang lên.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, hai người nhìn nhau, đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy.

Rõ ràng đã phát hiện vấn đề, nhưng lại không nhìn thấy gì.

Luồng âm khí không ngừng lượn lờ, Chương Khải Minh nhìn rất rõ, nhưng thứ bên trong đâu?

Cau mày, Chương Khải Minh từ từ đến gần cái vò, nhắm vào miệng vò, cẩn thận nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trên thành trong của vò có khắc một vài hoa văn kỳ dị, nhìn lâu, Chương Khải Minh lại cảm thấy hơi chóng mặt hoa mắt.

Nhìn những hoa văn được điêu khắc không đơn giản này, có thể là một thủ đoạn thần bí trong mộ, xem ra có thể hội tụ âm khí.

Lẽ nào tiếng "cạch cạch" nhỏ là do âm khí lượn lờ gây ra sao?

Tiếc là, về phương diện này Chương Khải Minh biết quá ít, căn bản không có cách nào chứng minh phỏng đoán của mình.

Buông cái vò ra, ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị rời đi để xem những món minh khí khác, hắn đột nhiên nghĩ ra một cách.

Thế là hắn vội dừng bước, quay lại bên cạnh cái vò, dùng Ngự Quỷ Đao trực tiếp rạch ngón tay, để vài giọt máu tươi chảy ra.

Khi máu tươi nhỏ vào trong vò, Chương Khải Minh bình tĩnh lại, từ từ quan sát luồng âm khí đang lượn lờ kia.

Không bao lâu, quả nhiên hắn thấy âm khí đang dần tiêu tan, tiếng động trong vò cũng từ từ biến mất, xem ra đúng là do âm khí gây ra dị động.

Thấy phỏng đoán của mình được chứng thực, Chương Khải Minh

thở phào nhẹ nhõm, giờ thì có thể yên tâm rồi.

Trong lăng mộ, điều đáng sợ nhất là có những chuyện không thể giải thích được, điều đó đồng nghĩa với nguy hiểm không lường trước.

Nguy hiểm không thể đề phòng, giờ vấn đề đã được giải quyết, sau này không cần lo lắng về nguyên nhân của tiếng động nữa.

Nếu gặp lại loại vò này, chỉ cần kiểm tra xem bên trong có thứ gì không là được.

Theo Chương Khải Minh thấy, loại vò này không thể nào được bố trí tùy tiện, có thể là nơi ẩn thân cho một thứ gì đó, và thứ đó cần một lượng lớn âm khí để nuôi dưỡng.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, sau này trên đường đi hãy chú ý loại vò có thể phát ra tiếng động này, bên trong có thể có thứ gì đó ẩn náu." Thiên Đồng gật đầu nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm đi, sau này tôi nhất định sẽ chú ý, sẽ không..." Đang nói, bể nước mà hai người tiến vào đột nhiên lại vang lên tiếng động, dường như có thứ gì đó đang trồi lên từ bên trong.

Hai người vội tắt đèn, rồi cẩn thận nấp vào một góc, chuẩn bị xem đó là người hay là thứ gì.

Nấp mình đi, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn về phía bể nước, không lâu sau liền nghe thấy tiếng có thứ gì đó trồi lên khỏi mặt nước, nghe qua số lượng không ít.

Đang lúc đó, đột nhiên nghe một giọng nói truyền đến: "Mọi người chú ý, tôi thấy xung quanh toàn là minh khí, một bộ phận người chuẩn bị vận chuyển ra ngoài đi." "Những người còn lại thì theo sát tôi, chúng ta đi tìm Quỷ Gia hội hợp, xem chuyện tiếp theo nên sắp xếp thế nào." Nghe vậy, Chương Khải Minh biết là ai đến rồi, ngoài

Chương Bất Tốn thì còn ai có thể sắp xếp như vậy chứ?

Giọng nói đó quen thuộc đến thế.

Thế là, Chương Khải Minh cười gọi: "Bất Tốn, không cần tìm tôi đâu, sao các cậu nhanh thế?

Vẫn luôn đi theo à?" Vừa nói, Chương Khải Minh vừa dẫn Thiên Đồng tiến lại gần bể nước.

Lại gần xem, Chương Khải Minh trừng lớn mắt, không ngờ Chương Bất Tốn lại dẫn theo nhiều người như vậy.

Chương 208

Hiện tại đã có hơn 30 người lên bờ, mà động tĩnh trong bể nước vẫn chưa dừng lại, không biết phía sau còn bao nhiêu người nữa.

Thấy hai người Chương Khải Minh, Chương Bất Tốn cười rạng rỡ chào đón, nói: "Quỷ Gia, sau khi thuyền cá trên đó rời đi, tôi đã xuống rồi." "Theo vị trí cuối cùng GPS của ngài biến mất, tôi đã nhanh chóng tìm được lối vào, may mà ngài chưa đi xa." Chương Khải Minh gật đầu, rồi nói: "Bất Tốn, đừng tiến vào trong vội, trước tiên hãy mang hết minh khí ở khu vực bên ngoài đi, sau đó từ từ tiến sâu vào trong." "Đúng rồi, tôi nói cho các cậu biết điểm đặc biệt của ngôi mộ này, nhất định phải nhớ kỹ..." Chương Khải Minh kể hết những gì mình biết về ngôi mộ dưới đáy biển cho Chương Bất Tốn và những người khác, để phòng trường hợp họ hoảng sợ khi bị lạc khỏi mọi người, tổn thất nhân lực vô ích.

Nghe Chương Khải Minh miêu tả, mọi người như có điều suy nghĩ gật đầu, lần sau nếu gặp phải cơ quan vận hành cũng sẽ không hoảng loạn nữa.

Thấy không có vấn đề gì khác, Chương Khải Minh không làm phiền thuộc hạ vận chuyển minh khí, mà gọi Chương Bất Tốn sang một bên.

Sau đó nói: "Có một nhiệm vụ cho cậu, từ bây giờ ngôi mộ này chỉ có thể vào, không thể ra, phải canh giữ lối ra cho tốt, biết chưa?" Chương Bất Tốn cười gật đầu: "Quỷ Gia, ngài yên tâm đi, lần này tôi dẫn theo hơn 100 người, nhân lực dư dả, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu." Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, Chương Bất Tốn làm việc hắn rất yên tâm, thực lực cũng cao, chắc sẽ không xảy

ra vấn đề gì.

Tạm biệt Chương Bất Tốn và những người khác, Chương Khải Minh dẫn Thiên Đồng bắt đầu tiến vào sâu trong ngôi mộ dưới đáy biển, chuẩn bị khám phá kỹ lưỡng.

Ra khỏi mộ thất, Chương Khải Minh nhìn quanh, phát hiện gần đó chỉ có một lối ra khỏi mộ thất, đường hầm cũng chỉ có một hướng, căn bản không cần lựa chọn.

Đi trong mộ đạo tĩnh mịch, Thiên Đồng đột nhiên nói: "Quỷ Gia, tôi cảm thấy ngôi mộ này có chút kỳ quặc." "Thông thường, mọi thứ trong mộ đều nên đối xứng, nhưng ở đây, dường như chỉ có một nửa." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Thiên Đồng, cậu nói không sai, nhưng còn một khả năng khác, đó là ngôi mộ này không đối xứng trái phải, mà là đối xứng trên dưới thì sao?" Thiên Đồng sững sờ một lúc, rồi như có điều suy nghĩ gật đầu.

Đi trong mộ đạo, Chương Khải Minh thấy phía trước đột nhiên xuất hiện âm khí, liền dừng lại, ra hiệu cho Thiên Đồng bước nhẹ.

Thiên Đồng gật đầu, rồi cẩn thận đi theo sau Chương Khải Minh, biết rằng Quỷ Gia chắc chắn lại phát hiện ra vấn đề gì đó.

Đi đến chỗ rẽ của mộ đạo phía trước, Chương Khải Minh dừng bước, âm khí bây giờ đã thấy rõ, chứng tỏ thứ phát ra âm khí có thể ở ngay sau khúc cua.

Hắn nhẹ nhàng rút Ngự Quỷ Đao ra một cách cẩn thận, toàn bộ quá trình không phát ra một tiếng động nhỏ nào, Thiên Đồng cũng rút con dao găm của mình ra.

Gật đầu với Thiên Đồng, Chương Khải Minh không xoay người trực tiếp qua khúc cua, mà trong nháy mắt lao đến gần bức tường đối diện rồi mới quay người.

Lần này, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện ra thứ phát ra âm khí, không phải ai khác, chính là Cấm bà mà hai người đã thấy trước đó.

Lúc này, nó đang nấp ở góc cua, rõ ràng là định phục kích hai người, nhưng căn bản không kịp phản ứng, đã bị Chương Khải Minh phá giải.

Thấy Cấm bà, Chương Khải Minh lao thẳng lên, đồng thời hét lên một tiếng: "Cấm bà!" để nhắc nhở Thiên Đồng.

Đến gần Cấm bà, để ngăn nó lại trốn thoát, Chương Khải Minh ra tay dùng toàn lực, trực tiếp nhắm vào yếu hại của Cấm bà – khuôn mặt xinh đẹp kia. 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 hiện tại Chương Khải Minh đã có thể phát huy hoàn hảo uy lực tầng thứ hai, chỉ thấy mười tám luồng hàn quang sắc lẹm chém thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Cấm bà.

Cùng lúc Chương Khải Minh hoàn thành đòn tấn công bộc phát, một giọng nói u uất vang lên, âm thanh này nghe như thật như ảo, du dương êm tai, nhưng thứ phát ra lại là tiếng kêu thảm thiết thê lương, phá hỏng hết vẻ đẹp.

Chương Khải Minh không ngờ giọng của Cấm bà lại hay đến vậy, sớm biết đã không ra tay nặng thế, nếu con Cấm bà này mà mang về được, chắc chắn sẽ bán được giá cao.

Chương Khải Minh quan tâm nhìn về phía Cấm bà đang kêu thảm ở đối diện, chỉ thấy khuôn mặt nó đang từ từ biến mất, mái tóc cũng nhanh chóng mất đi khả năng hoạt động, từ từ rơi lả tả xuống đất.

Chương Khải Minh có chút đau lòng nhìn Cấm bà đã chết, sao một thứ quỷ dị như vậy lại dễ đối phó thế nhỉ?

Lỗ to rồi!

Nhìn biểu cảm thay đổi liên tục của Chương Khải Minh, Thiên Đồng cẩn thận hỏi: "Quỷ Gia, ngài sao vậy?

Không sao chứ?" Chương Khải Minh đau buồn lắc đầu, nói: "Ai, ra tay nặng quá rồi, không ngờ Cấm bà trong truyền thuyết lại không lợi hại như vậy, yếu đến thế cơ à." "Nếu chúng ta mang về được một con Cấm bà sống, không phải sẽ bán được giá trên trời sao, chưa nói gì khác, chỉ riêng giọng nói đó đã đáng giá rồi." Thiên Đồng sững người một lúc, rồi mới phản ứng lại, Quỷ Gia đang tiếc tiền đây mà.

Nhìn những thứ còn lại trên mặt đất sau khi Cấm bà chết, hai người lại gần, cẩn thận kiểm tra.

Ngoài hộp sọ ra, họ phát hiện hai thứ khác, một chiếc lược và một khối vật giống xương.

Chiếc lược thì không cần nói, chắc là vật yêu quý của Cấm bà lúc sinh thời, hoặc là Cấm bà nào cũng có một chiếc lược?

Còn thứ giống xương kia thì có chút kỳ lạ, trông giống xương, nhưng cầm trên tay lại thấy nó không cứng bằng xương.

Nghiên cứu một hồi, mắt Thiên Đồng đột nhiên sáng lên, cười nói: "Thứ màu trắng này chắc là cốt hương rồi, nghe nói thứ này đốt lên rất thơm, có thể khiến người ta thư giãn và ngủ sâu, vô cùng quý giá." Chương Khải Minh nhìn cốt hương trong tay, cũng không tệ, thứ này mang về tặng cho hai bà vợ, chắc chắn sẽ khiến họ vui.

Cất đồ xong, hai người lại lên đường, cũng không có mục tiêu chính xác, đi đến đâu hay đến đó.

Nhưng con đường mộ đạo mà hai người đang đi dường như hơi cằn cỗi, đi lâu như vậy, mới gặp một con Cấm bà, ngay cả một gian mộ thất cũng chưa thấy.

Đang nghĩ vậy, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên

từ khúc cua phía trước, kèm theo tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng la hét.

Nhìn nhau một cái, hai người nhanh chóng đến gần khúc cua, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đầu tiên đập vào mắt là một đội người, mặc quần áo màu đen, súng trong tay đều là súng trường tự động loại tốt.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng thấy thứ đang tấn công họ, lại là một con Cấm bà, khiến Chương Khải Minh mừng rỡ.

Không ngờ lại gặp được một con, lần này không thể để nó chạy thoát, nhất định phải bắt sống rồi mang về.

Thế là, Chương Khải Minh nói nhỏ: "Thiên Đồng, đợi đám người kia chết thêm vài tên nữa, chúng ta hãy hành động.

Con Cấm bà này nhất định phải bắt sống mang ra ngoài." Thiên Đồng bất đắc dĩ gật đầu, cảm thấy Chương Khải Minh đã bị ám ảnh, không biết tại sao cứ nhất quyết phải mang Cấm bà đi.

Cậu ta đâu biết rằng, kể từ lần rút thưởng trước, Chương Khải Minh đã trở nên có chút keo kiệt, thấy cái gì đáng tiền là muốn mang đi.

Tuy không biết hệ thống có tính điểm cho Cấm bà không, nhưng lỡ có bất ngờ thì sao?

Cho nên Chương Khải Minh chuẩn bị thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, chuyến đi mộ dưới biển lần này nhất định phải kiếm đủ vốn.

Cùng với diễn biến của trận chiến phía trước, chiến trường dần dần di chuyển về phía hai người Chương Khải Minh.

Như vậy cũng tốt, một khi chúng đến gần, hai người sẽ hành động, như vậy có thể giảm thiểu nguy cơ để đám người kia trốn thoát.

Lần này Chương Khải Minh không có ý định bắt tù binh, đám người này không phải người của Uông gia thì cũng là của Cầu Đức Khảo, mục đích cũng rõ ràng.

Nhìn đám người đang dần đến gần, phe áo đen tổn thất nặng nề, chỉ còn lại năm người, Thiên Đồng đủ sức đối phó rồi.

Gật đầu với Thiên Đồng, sau đó thấy Thiên Đồng nhảy thẳng ra khỏi góc cua, khẩu súng trong tay nhắm vào đám người áo đen mà tấn công.

Chương Khải Minh thấy Thiên Đồng nổ súng rồi mới lao ra khỏi góc cua, xông thẳng đến bên cạnh Cấm bà.

Chương 209

Tay trái Chương Khải Minh trực tiếp tóm lấy tóc của Cấm bà, sau đó lặng lẽ nhìn Thiên Đồng giải quyết đám người áo đen còn lại.

Nhìn Thiên Đồng kết thúc trận chiến, Chương Khải Minh nói: "Xử lý thi thể đi." Nhìn Thiên Đồng rời đi, Chương Khải Minh mới quay đầu lại nhìn Cấm bà đang bị mình túm tóc, lúc này nó bắt đầu tấn công.

Nhìn mái tóc đang lao tới, Chương Khải Minh cau mày, muốn bắt sống Cấm bà, không thể dùng Ngự Quỷ Đao tấn công.

Nhưng đối mặt với mái tóc của Cấm bà cần một giải pháp.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên, trực tiếp tháo găng tay bên phải ra.

Sau khi bàn tay như ngọc lộ ra, Chương Khải Minh đưa tay phải ra trước mặt Cấm bà, tóc nó vừa chạm vào, liền điên cuồng lùi lại.

Đối mặt với bàn tay có khả năng trừ tà, Cấm bà căn bản không dám chạm vào, nhưng tóc của nó lại bị Chương Khải Minh túm lấy, căn bản không có cách nào rời đi.

Nhất thời, hai bên giằng co.

Chương Khải Minh rất hài lòng với cảnh tượng Cấm bà bị khống chế, như vậy vừa tránh được chiến đấu, vừa tránh được nguy cơ lại giết chết Cấm bà.

Đợi một lúc, thấy Thiên Đồng quay lại, đồng thời vác theo một chiếc hòm sắt, xem ra là do đám người áo đen mang theo.

Mở hòm ra, nhìn mái tóc xù của Cấm bà, Chương Khải Minh lại bắt đầu đau đầu, căn bản không có cách nào nhét nó vào được.

Nhưng Chương Khải Minh vẫn thử, nhìn những sợi tóc còn lại vương vãi, Chương Khải Minh cắn răng, trực tiếp dùng tay phải chạm vào.

Lần này vấn đề đã được giải quyết, những sợi tóc còn lại tự giác thu vào trong hòm, sau đó bị Thiên Đồng đóng sầm hòm lại.

Hài lòng gật đầu, hai người vội vàng đánh dấu chiếc hòm, sau đó để lại mật hiệu mà chỉ Chương Bất Tốn mới có thể hiểu được, rồi mới để chiếc hòm lại tại chỗ, tiếp tục tiến về phía trước.

Chuẩn bị xem xét kỹ mộ thất mà Thiên Đồng vừa đến, bên trong chắc chắn có những thứ khác.

Bước vào mộ thất, Chương Khải Minh trước tiên quan sát đại khái, chỉ thấy trong gian mộ thất này minh khí cũng không ít, đều là đồ sứ.

Ngoài ra, ở vị trí trung tâm mộ thất có hai cỗ quan quách, một trong số đó đã bị mở ra, Cấm bà chắc là từ trong đó chui ra.

Cỗ quan tài đá còn lại vẫn đóng kín, chưa bị mở ra, nhưng xem ra đó là một cỗ quan quách chôn theo, bên trong chắc là một thi thể trẻ em.

Bởi vì nhìn trực quan, cỗ quan quách chưa mở rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, đồng thời đồ trang trí trên đó cũng ít hơn.

Không vội mở quan tài, hai người trước tiên đến gần cỗ quan quách đã bị mở, cẩn thận quan sát bên trong, có đồ minh khí chôn theo.

Những thứ này chắc là đám người trước đó căn bản không có thời gian dọn dẹp, vừa mở quan quách đã bị Cấm bà bên trong tấn công.

Đúng là không có số phát tài, chỉ còn một bước cuối cùng, bây giờ tất cả đều thuộc về Chương Khải Minh, thật thoải mái.

Đi đến bên cạnh cỗ quan quách còn lại, Chương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống tiến lên đẩy nắp quan tài ra.

Chưa đợi hai người tiến lên xem xét, từ bên trong đã nhảy ra một con Tống tử lông trắng, nhìn hình thể của nó, chắc là một đứa trẻ khoảng mười tuổi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cảm thấy vui mừng, từ lúc vào đây đến giờ vẫn chưa có cơ hội thử uy lực của Tiểu Hồng Hống, bây giờ cơ hội đã đến.

Hắn điều khiển Tiểu Hồng Hống lao thẳng đến gần Tống tử, sau đó tung một quyền vào con Tống tử còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe "ầm" một tiếng, con Tống tử bị đánh bay thẳng vào bức tường đối diện.

Sức mạnh của Tiểu Hồng Hống thực sự quá mạnh, Tống tử căn bản không có khả năng chống cự, ưu thế quá rõ ràng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống không tấn công nữa, nếu không sẽ đánh chết Tống tử, không thử nghiệm được hiệu quả của áo giáp.

Tống tử lông trắng đứng dậy, lao thẳng về phía Tiểu Hồng Hống, trực tiếp cào vào người Tiểu Hồng Hống.

Kèm theo một tiếng "xoẹt", áo choàng đen trên người Tiểu Hồng Hống bị xé nát, để lộ ra bộ giáp bạc sáng loáng bên dưới.

Mặc dù bị móng vuốt của Tống tử đánh trúng, nhưng trên đó lại không hề lưu lại một vết xước nào, vì chênh lệch sức mạnh, thân hình Tiểu Hồng Hống cũng không lùi lại, chỉ hơi rung nhẹ.

Nhìn bộ giáp sáng loáng, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, sau đó điều khiển Tiểu Hồng Hống kích hoạt cơ quan, lần này Chương Khải Minh không định dùng lưỡi kiếm, mà chuẩn bị xem thử móng

vuốt sắc bén.

Một loại cơ quan khác, sau khi kích hoạt, năm ngón tay sẽ bung ra những móng vuốt thép sắc nhọn, trên đó lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Cùng với việc kích hoạt cơ quan, Tiểu Hồng Hống trong nháy mắt nhảy đến bên cạnh Tống tử lông trắng, hai tay tạo thành thế vuốt liên tục tấn công.

Mỗi lần tấn công đều để lại vết thương rõ ràng, không phải năm vết cào sâu thì cũng là năm cái lỗ máu, tàn nhẫn nhưng cũng hiệu quả.

Không bao lâu sau, khắp người Tống tử lông trắng đã đầy vết thương, căn bản không có chút khả năng chống cự nào, thỉnh thoảng tấn công một lần, cũng không để lại chút dấu vết nào trên bộ giáp bạc.

Nhìn Tiểu Hồng Hống đang không ngừng hành hạ Tống tử lông trắng, Thiên Đồng có chút không nỡ nói: "Quỷ Gia, trực tiếp giải quyết con Tống tử đi." "Tôi đứng bên cạnh xem một lúc, cảm thấy có chút xót xa, con Tống tử lông trắng này cũng thật đáng thương." Chương Khải Minh sững sờ, rồi nhìn Thiên Đồng một cách kỳ lạ, không ngờ Quỷ Đồng cũng có lúc thương hại, mà lại đối với một con Tống tử.

Nhưng Chương Khải Minh cũng đã thử nghiệm gần xong, không tiếp tục hành hạ con Tống tử lông trắng nữa, chỉ thấy Tiểu Hồng Hống nhảy lên một cái, tay phải trực tiếp tóm lấy đầu của Tống tử lông trắng.

Cùng với sức mạnh bộc phát từ tay phải của Tiểu Hồng Hống, đầu của Tống tử lông trắng như quả dưa hấu bị nghiền nát, vỡ tan tành.

Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, sức chiến đấu hiện tại của Tiểu Hồng Hống rất vừa ý, chỉ có điều hơi bạo lực, cảnh tượng tạo ra

có phần tàn nhẫn.

Kiểm tra lại trong mộ thất một lần nữa, không phát hiện nguy hiểm gì khác, hai người để lại ký hiệu ở cửa mộ thất, báo cho người đi sau biết thông tin bên trong.

Lần này có thuộc hạ phối hợp, hai người Chương Khải Minh chỉ cần đi trước dọn dẹp nguy hiểm, còn minh khí thì thuộc hạ sẽ mang đi.

Đi trên đường, Thiên Đồng nhìn Tiểu Hồng Hống đang đi trước dò đường nói: "Tộc trưởng, thứ này của ngài thực sự có chút vô lý." "Bản thân nó đã là Hồng Hống, ngài lại còn chế tạo cho nó một bộ giáp như vậy, sức mạnh cường đại cộng thêm phòng ngự, căn bản không có bao nhiêu đối thủ, phải không?" Nhìn những vết máu đen loang lổ trên bộ giáp bạc của Tiểu Hồng Hống, Chương Khải Minh cười nói: "Như vậy không tốt sao?

Sau này tôi làm một khôi lỗi sư, cậu thấy thế nào?" "Khi gặp nguy hiểm, tôi điều khiển Tiểu Hồng Hống xông lên, nếu có kẻ nào dám coi thường tôi, cho rằng tôi là điểm yếu, lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì đây?" Nhìn Chương Khải Minh đang cười gian xảo, Thiên Đồng rùng mình một cái, cảnh tượng đó, Thiên Đồng thầm mặc niệm cho kẻ thù tương lai của Chương Khải Minh.

Đúng vậy, vất vả lắm mới đến được bên cạnh Chương Khải Minh, người vốn tưởng là điểm yếu đột nhiên bùng nổ, kẻ thù của Chương Khải Minh chắc chắn sẽ tuyệt vọng trong nháy mắt. 107.

Trương Khải Minh không chỉ muốn giết người, mà còn muốn diệt tâm, đối với kẻ thù không có một chút thân thiện nào.

Chương Khải Minh đang đắc ý không nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Thiên Đồng, đã quyết định rồi, sau này khi có người ngoài, mình sẽ là một khôi lỗi sư.

Chương 210

Chặng đường tiếp theo, hai người không gặp rắc rối gì, chỉ gặp vài mộ thất nhỏ, bên trong minh khí cũng không ít.

Mặc dù có vài con Tống tử, nhưng đối mặt với Tiểu Hồng Hống căn bản không đáng kể, nhanh chóng bị hành hạ đến chết, để lại một mộ thất tan hoang.

Đột nhiên, hai người Chương Khải Minh dừng bước, phía trước không còn đường nữa, đường hầm đã bị tường mộ chặn lại.

Thấy vậy, Chương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Thiên Đồng, còn lại trông cậy vào cậu đó, kiểm tra kỹ xem, gần đây có cơ quan hay cửa ngầm không." Hiện tại, chuyện về cơ quan là điểm yếu duy nhất của Chương Khải Minh, nếu không rút được kỹ năng liên quan, có lẽ cả đời cũng khó học được, thật sự không có thiên phú về phương diện này.

Nhưng khi Thiên Đồng tìm kiếm cơ quan, Chương Khải Minh cũng không nhàn rỗi, hắn kích hoạt đôi mắt, chuẩn bị hộ pháp cho Thiên Đồng.

Nhưng sau khi Chương Khải Minh kích hoạt đôi mắt lại phát hiện một chuyện kỳ lạ, xung quanh hắn và Thiên Đồng lại xuất hiện từng tia âm khí.

Cau mày, Chương Khải Minh cẩn thận tìm kiếm nguồn gốc của âm khí, nhưng không có chút phát hiện nào, những luồng âm khí này như xuất hiện từ không khí, căn bản không có bất kỳ dấu vết nào.

Trong lòng dâng lên cảnh giác, Chương Khải Minh từ từ đến gần Thiên Đồng, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai người tốt nhất nên ở cùng nhau.

Trong lúc Chương Khải Minh đang chú ý đến động tĩnh xung quanh, đột nhiên bức tường phía sau truyền đến một tiếng ma sát, Thiên Đồng đã tìm thấy cơ quan cửa ngầm ẩn giấu.

Quay đầu lại nhìn, cũng là một gian mộ thất, nhưng gian mộ thất này xem ra đã có người vào rồi.

Quan quách ở giữa mộ thất đã bị người ta mở ra, trên mặt đất có một cỗ thi thể quỷ dị, trông có chút quen thuộc.

Chương Khải Minh nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện đây không phải là mộ thất đã phát hiện ra tiểu Hạn bạt sao?

Thi thể trên mặt đất chính là cái có rất nhiều cánh tay, trông như hợp táng, nhưng thực tế chỉ là một cỗ thi thể thôi sao?

Nhưng Hạn bạt đâu rồi?

Nó đáng lẽ đã bị Trương Linh nhốt trong gian mộ thất này, bây giờ đi đâu rồi?

Lại một lần nữa cẩn thận quan sát, không phát hiện dấu vết của Hạn bạt, Chương Khải Minh chuẩn bị đi vào xem, đây là lối đi duy nhất.

Đã quyết định, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, lát nữa vào trong phải cẩn thận, trong gian mộ thất này chắc chắn có nguy hiểm." Thấy Thiên Đồng gật đầu, Chương Khải Minh cũng tháo găng tay ra, hắn có chút ý đồ với con Hạn bạt bên trong, không định dùng Ngự Quỷ Đao trực tiếp giết chết nó.

Trong cơ thể Hạn bạt có độc khí cực mạnh, đó cũng là lý do Chương Khải Minh không dùng vũ khí.

Chậm rãi bước vào mộ thất, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh, tìm kiếm tung tích của Hạn bạt.

Nhưng cho đến khi cả hai người đều đã vào trong mộ thất, cũng không có chút phát hiện nào, nó như đã biến mất.

Đến gần quan quách, nhìn cửa động lộ ra bên trong, quả nhiên Chương Khải Minh không đoán sai, đây chính là gian mộ thất phát hiện ra Hạn bạt.

Ngay khi hai người chuẩn bị kiểm tra cỗ thi thể quỷ dị trên mặt đất, đột nhiên Chương Khải Minh cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh ập tới.

Hắn quả quyết cúi người xuống, quay người chống đỡ đã không kịp nữa rồi.

Vừa ngẩng đầu lên, Chương Khải Minh nhìn thấy một bóng trắng nhỏ.

Trông nó có phần giống một con khỉ lông trắng, hình thể nhỏ, nhưng nhìn vào khuôn mặt, vẫn có thể lờ mờ nhận ra một đứa trẻ con người biến thành Hạn bạt.

Sau một đòn tấn công thất bại, Hạn bạt lập tức nhảy ra, thân hình lóe lên trên nóc mộ thất, ẩn nấp sau xà ngang.

Chẳng trách trước đó Chương Khải Minh tìm kiếm mà không có chút phát hiện nào, hóa ra nó trốn ở trên nóc mộ thất, xem ra Hạn bạt cũng có trí tuệ nhất định, lại còn biết tập kích.

Thấy Thiên Đồng bên cạnh rút dao găm ra, Chương Khải Minh vội ngăn lại: "Thiên Đồng, đừng dùng vũ khí." "Nó là Hạn bạt, nếu giết nó, độc khí trong cơ thể nó sẽ trực tiếp được giải phóng, chúng ta ai cũng không thoát được đâu." Nghe lời nhắc nhở, Thiên Đồng vội cất dao găm đi, sau đó đeo găng tay sắt vào, đó cũng là vũ khí của cậu ta.

Nhìn Hạn bạt đang ẩn nấp, Chương Khải Minh cảm thấy cứ thế này không phải là cách hay, như vậy căn bản không bắt được Hạn

bạt.

Đột nhiên, bức tường bên hông mộ thất chuyển động, trong mộ thất lại xuất hiện thêm một lối ra, xem ra cơ quan lại vận hành rồi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, chúng ta ra ngoài trước đi, cứ giằng co thế này cũng không phải là cách." Chương Khải Minh chuẩn bị từ bỏ, Hạn bạt thực sự quá ranh ma, lại trốn đi, căn bản không chịu đối đầu trực diện.

Chương Khải Minh không muốn lãng phí thời gian nữa, vừa hay có lối đi mới, vậy thì trực tiếp rời khỏi đây, tiếp tục lên đường.

Dù sao thì hiện tại giá trị tinh thần của Chương Khải Minh cũng không đủ để sử dụng lại 《Khống Thi Thuật》, sau này sẽ gặp được những con Tống tử thích hợp hơn.

Đã quyết đoán, Chương Khải Minh không còn lưu luyến nữa, một mặt chú ý động tĩnh của Hạn bạt, một mặt hai người Chương Khải Minh di chuyển ra ngoài.

Tiếc là, kế hoạch luôn không theo kịp thay đổi, ngay khi hai người sắp ra khỏi mộ thất, đột nhiên đường hầm bên ngoài truyền đến một trận tiếng động. 108.

Nghe như có một đội người ngựa đang vội vã tới, khoảng cách ngày càng gần lối vào của gian mộ thất này.

Bất đắc dĩ, Chương Khải Minh đành dẫn Thiên Đồng nép sang một bên cửa, một mặt cảnh giác với Hạn bạt phía trên, một mặt lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Thời gian chậm rãi trôi qua, âm thanh bên ngoài ngày càng lớn, đám người đó đã đến gần, có lẽ sắp vào rồi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh và Thiên Đồng từ từ ngồi xổm xuống, tránh để người bên ngoài vừa vào đã phát hiện.

Vừa chuẩn bị xong, lối vào mộ thất đã có không ít người xông vào, nhìn trang phục, chắc là cùng một phe với đám người áo đen đã gặp trước đó.

Thấy đám người này không chú ý, Chương Khải Minh chuẩn bị từ từ di chuyển ra ngoài, tiếc là hắn đã bỏ qua Tiểu Hồng Hống.

Người có thể kiểm soát bước chân, nhưng Tiểu Hồng Hống không thể kiểm soát hoàn toàn được, một tiếng bước chân nặng nề vang lên.

Đám người áo đen kia lập tức quay người, rồi cầm vũ khí chĩa vào hai người và một con rối của Chương Khải Minh.

Thấy vậy, Chương Khải Minh đành bất đắc dĩ dừng bước, nhìn đám người áo đen đối diện nói: "Đừng chĩa súng vào tôi, mau chạy đi thì hơn." Nghe lời nhắc nhở tử tế của Chương Khải Minh, người đối diện không hề để tâm, mà còn phát ra tiếng cười nhạo.

Tiếc là, họ không nhìn thấy, Hạn bạt phía trên đã di chuyển, xem ra sắp phát động tấn công.

Ngay khi một trong số họ chuẩn bị mở miệng, Hạn bạt đã lao thẳng xuống, tấn công một người áo đen.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, Chương Khải Minh thấy rõ, cổ họng của người áo đen kia đã bị Hạn bạt cào bay mất, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Chương 211

Nghe tiếng động, tất cả người áo đen đều quay đầu lại xem, nhân cơ hội này, hai người Chương Khải Minh trực tiếp ra khỏi mộ thất, trốn sau bức tường bên cạnh.

Nhưng Chương Khải Minh không dẫn Thiên Đồng rời đi, sự xuất hiện đột ngột của đám người áo đen này khiến Chương Khải Minh lại nhìn thấy hy vọng.

Hắn chuẩn bị xem xét thêm, xem có thể dùng đám người áo đen này làm mồi nhử, bắt lấy con Hạn bạt cẩn thận bên trong không.

Hành động của Hạn bạt vừa rồi Chương Khải Minh đã thấy, tốc độ của nó cực nhanh, Chương Khải Minh cũng khó bắt được bóng dáng của nó.

Nếu có thể bắt được nó, một nhanh một chậm, phối hợp với Tiểu Hồng Hống, chắc chắn sẽ là một trợ thủ đắc lực cho Chương Khải Minh.

Tiếc là, không biết có cơ hội không, Hạn bạt thực sự quá cẩn thận.

Nghe tiếng kêu thảm thiết lại vang lên trong mộ thất, Chương Khải Minh biết, Hạn bạt lại tấn công.

Nghe tiếng súng bên trong, Chương Khải Minh cẩn thận thò đầu ra xem tình hình bên trong, lúc này Hạn bạt đã hóa thành một bóng trắng.

Giống như Bạch Vô Thường, không ngừng thu gặt sinh mệnh của những người áo đen bên trong, mỗi người đều chết một cách thê thảm.

Đột nhiên, một trong những người áo đen chạy thẳng ra khỏi mộ

thất, thấy vậy, mắt Chương Khải Minh sáng lên, hắn đã có một ý hay.

Thấy bóng đen lóe ra, Chương Khải Minh trực tiếp tóm lấy hắn, tay hơi dùng sức, bóp nát cổ họng hắn.

Sau đó Chương Khải Minh lột chiếc áo choàng đen xuống, mặc vào người, đây là cách mà Chương Khải Minh nghĩ ra.

Nếu Hạn bạt bên trong không dám ra tay với Chương Khải Minh, vậy thì hắn sẽ hóa trang thành người áo đen, dụ nó ra tay.

Vừa rồi Chương Khải Minh đã thấy uy lực ra tay của Hạn bạt, tuy đối với đám người này là khủng bố, nhưng đối với Chương Khải Minh thì không đáng sợ như vậy.

Có 《Kim Chung Tráo》, Chương Khải Minh căn bản không sợ Hạn bạt tấn công, cho dù không chống đỡ được, Chương Khải Minh cũng chỉ bị thương nhẹ.

So với việc có được một con Hạn bạt, chút thương thế đó chẳng đáng là gì, hơn nữa Chương Khải Minh còn có Hồi Xuân Đan.

Bị thương, bản thân tự lành, cộng thêm Hồi Xuân Đan trị liệu, cũng sẽ nhanh chóng hồi phục, không có ảnh hưởng gì.

Trong lòng đã quyết định, Chương Khải Minh không chần chừ nữa, nhìn đám người áo đen bên trong sắp chết sạch, Chương Khải Minh chuẩn bị vào.

Trước khi hành động, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, ở đây đợi tôi, lát nữa dù bên trong có xảy ra chuyện gì, cũng không được ra tay." 109.

"Chuyện này tôi có kế hoạch, không có nguy hiểm, lát nữa nhất định đừng manh động, cứ nhìn kỹ là được." Chương Khải Minh dặn dò Thiên Đồng kỹ lưỡng, vì với sự hiểu biết của hắn về Thiên Đồng, nếu thấy Chương Khải Minh bị thương, Thiên Đồng chắc chắn sẽ ra

tay.

Cho nên phải dặn dò trước một tiếng, để tránh xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Chương Khải Minh đội mũ trùm lên, rồi xông thẳng vào trong mộ thất, trà trộn vào bên cạnh mấy người áo đen còn lại.

Tâm trí của họ đã bị Hạn bạt thu hút hết, bây giờ căn bản không có thời gian để ý đến Chương Khải Minh vừa xuất hiện.

Chương Khải Minh giả vờ sợ hãi như mọi người, rụt rè nhìn xung quanh, khẩu súng trong tay thỉnh thoảng bắn vài viên đạn.

Đột nhiên, một người áo đen bên cạnh Chương Khải Minh lại bị Hạn bạt tấn công, thấy cảnh này Chương Khải Minh không những không lo lắng, ngược lại còn vui hơn.

Hạn bạt vẫn tiếp tục tấn công, điều đó nói lên điều gì?

Chứng tỏ cách của hắn đã có tác dụng, Hạn bạt căn bản không phát hiện ra hắn đang ẩn nấp bên trong.

Chương Khải Minh cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, chuyên tâm tiếp tục đóng vai của mình, không để lộ sơ hở.

Thời gian trôi qua, tại chỗ chỉ còn lại Chương Khải Minh và một người áo đen khác, những người còn lại đều đã chết dưới tay Hạn bạt.

Không phải đám người này không chạy trốn, nhưng ai chạy trước sẽ bị Hạn bạt nhắm đến, căn bản không có cơ hội.

Thêm vào đó, đám người này lòng không đều, căn bản không ai chịu hy sinh để thành toàn cho người khác, cho nên mới bị ăn mòn từng chút một.

Nhìn người còn lại, Chương Khải Minh đảo mắt nói: “Lát nữa tôi

chạy trước, nhân cơ hội đó mau chạy đi.” Nói xong, Chương Khải Minh cũng không để ý đến sự kích động của người áo đen bên cạnh, mà chạy thẳng về phía cửa.

Lúc này, sự chú ý của Chương Khải Minh hoàn toàn tập trung, luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh, chuẩn bị xem Hạn bạt có mắc bẫy không.

May mắn, Hạn bạt dù thông minh đến đâu, cũng không đấu lại được tâm kế của con người, cuối cùng nó cũng xuất hiện, lao thẳng đến tấn công Chương Khải Minh.

Đối mặt với tốc độ quỷ dị, Chương Khải Minh đã có chuẩn bị tâm lý, cũng không mong có thể trực tiếp chặn được Hạn bạt.

Hắn chỉ né khỏi vị trí cổ họng, trước đó Hạn bạt tấn công đều nhắm vào cổ của người áo đen, điểm này Chương Khải Minh đã sớm phát hiện, sao có thể không phòng bị.

Cùng lúc Chương Khải Minh nghiêng người né được đòn tấn công vào cổ, Hạn bạt đã cào một phát thẳng vào cánh tay trái của hắn.

Cảm nhận cơn đau truyền đến từ cánh tay, Chương Khải Minh biết mình đã bị thương, sức mạnh của Hạn bạt tuy không lớn, nhưng móng vuốt của nó rất sắc bén.

Chương Khải Minh không quan tâm đến vết thương, đã chuẩn bị sẵn sàng, tay phải trực tiếp bóp lấy cổ của Hạn bạt.

Lúc này Hạn bạt không có khả năng chống cự, chưa nói đến đặc tính trừ tà của tay phải, vết thương mà hắn gây ra cho Chương Khải Minh, lúc này cũng khiến Hạn bạt phải nếm mùi đau khổ.

Máu chảy ra từ vết thương ở cánh tay trái, dính vào móng vuốt của Hạn bạt, lúc này bốc lên khói đen.

Sức mạnh huyết mạch, máu bắt đầu gây tổn thương cho Hạn bạt,

cộng thêm tay phải của Chương Khải Minh, Hạn bạt trực tiếp mất đi khả năng giãy giụa, phát ra tiếng kêu thảm thiết yếu ớt.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội đến gần thi thể của đám người áo đen, vừa rồi Chương Khải Minh đã chú ý, đám người này cũng mang theo một chiếc hòm sắt bên người, cũng không biết dùng để đựng thứ gì.

Nhưng bây giờ lại vừa hay tiện cho Chương Khải Minh.

Phải nhanh chóng nhét nó vào, nếu không cứ thế này, có thể nó sẽ bị Chương Khải Minh làm cho chết mất.

Ném con Hạn bạt yếu ớt vào trong hòm, đóng nắp lại, để phòng Hạn bạt trốn thoát, nhân lúc vết thương ở cánh tay trái chưa lành, Khải Minh đã dùng máu tươi để niêm phong khe hở.

Như vậy, có sự uy hiếp của máu, Hạn bạt bên trong chắc không ra được, nhìn bộ dạng yếu ớt của nó, không biết bao lâu mới có thể hồi phục.

Giải quyết xong vấn đề Hạn bạt, Chương Khải Minh mới thở phào một hơi, lần này không phải chịu tội vô ích, đối tượng thứ hai để sử dụng 《Khống Thi Thuật》 đã bắt được, còn lại chỉ phụ thuộc vào tinh thần lực của Chương Khải Minh.

Chương 212

Chỉ cần Chương Khải Minh tu luyện tốt một thời gian nữa pháp môn minh tưởng 《Đoán Niệm》, nâng chỉ số tinh thần lên, là có thể tiến hành nghi thức.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, quay đầu lại thấy Thiên Đồng xách một cỗ thi thể đi vào, chính là người áo đen vừa chạy ra ngoài.

Nhìn cánh tay trái loang lổ vết máu của Chương Khải Minh, Thiên Đồng quan tâm hỏi: "Quỷ Gia, vết thương của ngài không có vấn đề gì chứ?" Nghe giọng của cậu ta, Chương Khải Minh cúi đầu nhìn, vết thương sắp lành rồi, thi độc đối với Chương Khải Minh cũng không có ảnh hưởng.

Thế là nói: "Yên tâm đi, chỉ là vết thương nhẹ thôi, máu này là do tôi cố ý làm ra, nếu không cái hòm này không nhốt được Hạn bạt đâu." Thiên Đồng thở phào một hơi, rồi nói: "Quỷ Gia, vậy Hạn bạt thì sao?

Bây giờ xem ra người vào đây không ít." "Nếu để cái hòm ở đây, có thể sẽ bị người khác lấy đi mất." Lời của Thiên Đồng đúng là một vấn đề, nhưng Chương Khải Minh nhìn cánh cửa ngầm vừa mở ra, nói: "Không sao, lát nữa mang cái hòm vào trong lối đi bên kia cửa ngầm, rồi đóng cửa ngầm lại." "Như vậy chắc sẽ không có vấn đề gì, lúc đó để lại thông tin về cửa ngầm, Bất Tốn chắc sẽ mở được thôi…" Có cách rồi, hai người bắt đầu hành động, vừa mới chuyển cái hòm ra ngoài, hai người còn chưa kịp rời đi, thì phía sau đường hầm đã có người đến. 110.

Nghe động tĩnh có vẻ như Chương Bất Tốn dẫn người vội tới, xem ra thời gian ở trong gian mộ thất này đã hơi lâu.

Nhưng cũng tốt, như vậy, Chương Khải Minh có thể dặn dò kỹ lưỡng, để tránh Hạn bạt bên trong xảy ra chuyện ngoài ý muốn. 111.

Không để hai người đợi lâu, Chương Bất Tốn đã nhanh chóng dẫn người đuổi đến nơi.

Thấy vết máu trên người Chương Khải Minh, hắn lo lắng hỏi: "Quỷ Gia, ngài bị thương rồi sao?

Có nghiêm trọng không?" Lúc này vết thương của Chương Khải Minh đã lành hẳn, không có gì đáng ngại, hắn cười nói: "Không sao, khỏi rồi." "Đúng rồi, cái hòm này phải quản lý cho tốt, bên trong có một con Hạn bạt, tôi cần mang nó ra ngoài." "Lúc vận chuyển, nhất định phải niêm phong toàn bộ chiếc hòm, không được tiếp xúc với nước biển, nếu không máu tôi để lại sẽ vô dụng." Nghe dặn dò, Chương Bất Tốn thận trọng gật đầu, nói: "Quỷ Gia yên tâm, tôi nhớ rồi, nhất định sẽ chú ý." "Đúng rồi, chiếc hòm sắt trước đó chứa Cấm bà thì sao?

Ngài cũng muốn mang ra ngoài à?" Lần này không đợi Chương Khải Minh nói, Thiên Đồng bên cạnh đã chủ động lên tiếng, trêu chọc: "Bất Tốn thúc thúc, Quỷ Gia định mang con Cấm bà đó ra ngoài bán đó, trước đó giết một con, đau lòng mãi không thôi." Nghe vậy, tất cả mọi người đều sững sờ, một lúc sau, mọi người đều bật cười, cảm thấy thật thú vị.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh dẫn mọi người quay lại mộ thất, rồi đi lên một lối đi khác.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, Chương Khải Minh nói: "Bên này có một lối vào, là cái sau khi cơ quan vận hành." "Cho nên phải cẩn thận một chút, đừng để bị đám người vào sau tập kích." Chương Bất Tốn nhìn quanh, gật đầu: "Quỷ Gia yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ bố trí cẩn thận, người của chúng ta phía sau cũng sắp đến rồi." Gật đầu,

Chương Khải Minh nhớ rằng nơi này không có nguy hiểm, thế là lại một lần nữa chia tay, dẫn Thiên Đồng tiếp tục đi trước khám phá.

Bây giờ Chương Khải Minh đã thu hoạch được không ít minh khí, nhưng phải tranh thủ thời gian, một khi hết thời gian, đám người của Trương Linh sẽ cho nổ nóc mộ.

Minh khí còn lại bên trong sẽ không có cách nào mang đi được, những thứ đó đều là mạng sống của Chương Khải Minh.

Dọc theo mộ đạo tiếp tục tiến về phía trước, hai người Chương Khải Minh đều không chú ý đến những bức bích họa hai bên mộ đạo, cả hai đều không có hứng thú.

Rất nhanh, hai người nhìn thấy một cánh cửa đá không nhỏ, lúc này cửa đá đang mở, chắc là có người đã vào trong.

Chậm rãi tiến lên, vừa bước vào trong cửa đá, Chương Khải Minh phát hiện một góc đại sảnh sau cửa đang tỏa ra âm khí, chắc là có âm hồn.

Quay đầu nhìn lại, trước tiên thấy một món đồ sứ vỡ nát, gần món đồ sứ, Chương Khải Minh thấy một âm hồn trẻ con.

Thấy vậy, hắn biết thân phận của âm hồn này, có lẽ là thứ ở trong cái bình biết lăn kia.

Rút Ngự Quỷ Đao ra, Chương Khải Minh cẩn thận đến gần, chuẩn bị hấp thu sức mạnh của đạo âm hồn này, tiện thể giúp nó giải thoát.

Từ từ đến gần, âm hồn có vẻ đờ đẫn, không có ý định rời đi, Ngự Quỷ Đao nhẹ nhàng lướt qua, giải quyết nó.

Thu lại Ngự Quỷ Đao, hắn cẩn thận quan sát tình hình trong cả đại sảnh, bây giờ trong bể nước đã không còn nước.

Phía trước không xa là một cái hố sâu khổng lồ, bên trong giấu cửa ngầm dẫn đến hậu điện.

Nhưng sự chú ý của Chương Khải Minh hoàn toàn bị Bối quan (quan tài hình vỏ sò) trên cây cột thu hút, kiếp trước hắn rất tò mò, bên trong rốt cuộc có gì.

Bây giờ có cơ hội, Chương Khải Minh đương nhiên không thể bỏ qua, thế là nói: "Thiên Đồng, lấy dây thừng ra, chúng ta lên xem Bối quan." Thiên Đồng gật đầu, rồi ném thẳng dây thừng qua, đầu còn lại cũng buộc vào một cây cột đá, dựng thành một lối đi.

Hai người men theo dây thừng nhanh chóng lên đến bệ đá nơi có Bối quan, cẩn thận quan sát Bối quan khổng lồ trước mắt.

Thì ra Bối quan cũng được làm từ đá mài, từ một số hoa văn tinh xảo có thể thấy, tay nghề của người thợ năm đó không tồi.

Nhìn những sợi xích đồng khóa chặt Bối quan, Chương Khải Minh trực tiếp rút Ngự Quỷ Đao ra, chém đứt tất cả các sợi xích.

Kèm theo một trận tiếng loảng xoảng, tất cả các sợi xích đều đứt, một số rơi thẳng xuống đáy bể, phát ra tiếng động lớn.

Bối quan trước mắt đã mất đi niêm phong, Chương Khải Minh bảo Thiên Đồng cảnh giới, còn mình tiến lên mở quan tài.

Dùng hết sức lực toàn thân, Bối quan phát ra một tiếng kẽo kẹt, rồi từ từ bị Chương Khải Minh nâng lên, để lộ ra cảnh tượng bên trong.

Cuối cùng dùng một lực mạnh, Chương Khải Minh mới hoàn toàn mở được Bối quan, thứ này thực sự quá nặng, Chương Khải Minh cũng suýt chút nữa không mở được.

Thở hổn hển một hơi, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn vào bên trong quan quách, ngay sau đó sắc mặt sững sờ, không ngờ lại thấy một cảnh tượng như vậy.

Bên trong Bối quan có một thi thể người, người này Chương Khải Minh quen, hoặc là không lâu trước đó đã cùng hành động.

Dung mạo của thi thể bên trong và Ngô Thiên Chân giống nhau như đúc, nếu không phải quần áo khác nhau, Chương Khải Minh có lẽ đã tưởng đó là thi thể của Ngô Thiên Chân.

Sững sờ một lúc lâu, Chương Khải Minh mới bình tĩnh lại, chủ yếu là cảnh tượng này quá quỷ dị, tại sao người này lại giống Ngô Thiên Chân đến vậy?

Theo như Chương Khải Minh biết, người giống Ngô Thiên Chân chỉ có một, đó là Tề Vũ, nhưng Tề Vũ căn bản không thể ở đây.

Năm đó Ngô Tam Tỉnh đã nói rõ, Tề Vũ cũng đã được đưa ra ngoài, gửi đến bệnh viện của bên kia để điều trị.

Chỉ vì Tề Vũ trở nên ngây ngốc, nên mới bị người của bên kia từ bỏ.

Vậy thi thể xuất hiện ở đây rốt cuộc là ai?

Lẽ nào là trùng hợp, một sự trùng hợp là có người có khuôn mặt giống hệt Ngô Thiên Chân sao?

Khải Minh không tin, trên đời làm gì có nhiều sự trùng hợp như vậy?

Thế là, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, bây giờ hãy giao thi thể này cho Chương Bất Tốn, bảo hắn, thi thể này nhất định phải bảo quản cho tốt, chuyện về thi thể này cấm được thảo luận, một chút tin tức cũng không được truyền ra ngoài." Thi thể này chắc chắn là mấu chốt của một số chuyện, Chương Khải Minh định giấu đi trước, sau này khi gặp lại Ngô Thiên Chân, có thể sẽ có đáp án.

Nhìn Thiên Đồng rời đi, Chương Khải Minh tiếp tục quan sát tình hình bên trong quan quách, lúc này bên trong có hai thứ.

Món đầu tiên là một chiếc hộp màu đen, trên đó cũng không có khóa, mở ra xem, bên trong là một viên đan dược màu đỏ.

Chương 213

Món còn lại là một tác phẩm điêu khắc bằng đá màu xám, rất trừu tượng, không nhìn ra là thứ gì.

Xem một lúc, Chương Khải Minh cất cả hai món đồ vào không gian hệ thống, bây giờ không hiểu không có nghĩa là sau này cũng không hiểu.

Xác nhận không có thiếu sót gì, Chương Khải Minh quay lại mép bể nước, chặt đứt dây thừng, rồi đợi Thiên Đồng trở về.

Không lâu sau, Thiên Đồng quay lại, nói: "Quỷ Gia, đã dặn dò xong, Bất Tốn thúc thúc đã sắp xếp ổn thỏa." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, Ngô Thiên Chân rốt cuộc là người thế nào?

Tôi càng ngày càng không nhìn thấu cậu ta." Nghe Chương Khải Minh cảm thán, Thiên Đồng cười nói: "Quỷ Gia, quan tâm thân phận của cậu ta làm gì?

Nếu thấy không thuận mắt, tôi trực tiếp giết cậu ta là được, những chuyện khác tôi không quan tâm." Lời nói hồn nhiên của Thiên Đồng lại nhắc nhở Chương Khải Minh, đúng vậy, bất kể thân phận của Ngô Thiên Chân là gì, chỉ cần mình đủ mạnh, thì có quan hệ gì đâu?

Lắc đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Được, không quan tâm nữa, chúng ta tiếp tục đi, xem phía sau còn có bảo bối gì không." Men theo bậc thang đi xuống, hai người đến đáy bể, cũng nhìn thấy tấm bia đá ở trung tâm bể.

Đến gần, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, cậu xem đi, theo như tôi biết lối đi ở đây nằm trên tấm bia đá, đi xem đi." Chương Khải Minh định thử thách Thiên Đồng, lần này không trực tiếp lên

tiếng nhắc nhở, dù sao cũng có thời gian, hắn định xem con khỉ đá kia trước.

Đến gần con khỉ đá, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát một lúc, tuy không phát hiện điều gì đặc biệt, nhưng vẫn không từ bỏ.

Hắn luôn cảm thấy con khỉ đá này đặt ở đây rất đột ngột, vết hằn trên mặt đất cũng cho Chương Khải Minh biết, con khỉ đá vốn không ở vị trí này.

"Vậy ai đã di chuyển nó?

Mục đích lại là gì?" Xem một lúc, Chương Khải Minh đột nhiên điều khiển Tiểu Hồng Hống tiến lên, dùng sức đẩy con khỉ đá trên mặt đất, muốn xem bên dưới có gì.

Cùng với sức lực của Tiểu Hồng Hống, con khỉ đá từ từ bị đẩy ra, bên dưới lại lộ ra một cửa động đen ngòm.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nở nụ cười vui vẻ, con khỉ đá quả nhiên có ẩn giấu mánh khóe, kiếp trước khi xem nguyên tác, Chương Khải Minh đã cảm thấy bức tượng điêu khắc này đặt ở đây không hài hòa.

Thông thường loại tượng điêu khắc này nên được đặt trong nước, cho dù nước biến mất, thì phần đế bên dưới cũng sẽ không lộ ra.

Nhưng bức tượng này lại đặt như vậy, phần đế căn bản không có tác dụng gì, chẳng phải rất kỳ quái sao?

Cẩn thận nhìn vào cửa động, dạ nhãn của Chương Khải Minh có thể thấy rõ bên dưới cũng là một gian mộ thất, có khả năng là tầng thứ hai của ngôi mộ dưới đáy biển.

Thấy vậy, Chương Khải Minh gọi: "Thiên Đồng, đừng nghiên cứu nữa, mau lại đây, tôi phát hiện ra một nơi tốt rồi." Thiên Đồng đi tới xem, kinh ngạc nói: "Quỷ Gia, ngôi mộ này thật sự có tầng thứ hai

sao?

Chúng ta có muốn xuống không?" Chương Khải Minh nhìn đồng hồ lặn của mình, bây giờ cách lúc thủy triều lên còn khá lâu, nước ở đây sẽ không dâng lên.

Thế là nói: "Đi, chúng ta xuống xem, xem tầng thứ hai của ngôi mộ này rốt cuộc ẩn giấu thứ gì." "Nhưng chúng ta phải tính toán thời gian, nếu không phát hiện được gì, chúng ta phải quay lại đây trong vòng hai ba tiếng." Nói xong, Chương Khải Minh nhảy vào trong cửa động, độ cao này, đối với hắn không thành vấn đề.

Sau khi hai người đáp đất an toàn, không vội hành động, mà cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, xem có nguy hiểm không.

Đây là một gian mộ thất bình thường, trông không khác gì những mộ thất nhỏ ở tầng một.

Nhưng nhìn gian mộ thất trước mắt, Chương Khải Minh lại dâng lên cảnh giác, không vì gì khác, chủ yếu là trên mặt đất có ba bộ xương trắng.

Thiên Đồng nhìn những bộ xương trắng nói: "Quỷ Gia, ngài nói xem những người này có phải vì bị phong bế lối ra, nên mới chết ở đây không?" Ngẩng đầu nhìn lên trên, Chương Khải Minh gật đầu: "Có thể, nhưng cũng có chỗ không đúng, ba người này đã vào được đây, chứng tỏ họ là đạo mộ tặc, ít nhất thì tay nghề đào đạo động cũng không quá tệ." "Đối mặt với tình huống hiện tại, chỉ cần dốc toàn lực đào một cái đạo động là có thể giải quyết vấn đề, nhưng ba người lại chết ở đây." "Vậy thì có hai khả năng, một là ba người này học nghệ không tinh, hai là có chuyện thú vị xảy ra, ba người này chết trước rồi mới bị nhốt ở đây." Thiên Đồng đi đến gần bộ xương trắng, cẩn thận xem có dấu vết đặc biệt gì không, đột nhiên, nói: "Quỷ Gia, thân phận của ba bộ xương này chắc không đơn giản, ngài xem đây."

Ngồi xổm xuống, Chương Khải Minh nhìn kỹ, đó là một tấm lệnh bài thân phận bằng gỗ, trên đó viết một chữ Hoắc thật lớn.

Chương Khải Minh cau mày cầm lệnh bài lên tay, lẽ nào nhà họ Hoắc ngoài Hoắc Linh Linh, còn có người nhà họ Hoắc khác ở đây?

Hoắc Linh Linh mất tích, Hoắc Tiên Cô vì tìm con gái mà cử người đến cũng hợp lý, nhưng những người này đã được cử đến đây, chứng tỏ trình độ của họ không tồi.

Nếu đã như vậy, vậy thì chứng tỏ ba người này đã bị giết, không biết là bởi quái vật ở đây, hay là do người đồng hành.

Cất lệnh bài đi, Chương Khải Minh cẩn thận kiểm tra ba bộ xương trắng, trên đó không có vết thương rõ ràng, không nhìn ra nguyên nhân cái chết.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nhắc nhở: "Thiên Đồng, lát nữa chúng ta phải cẩn thận một chút, ở đây có thể có nguy hiểm." Thiên Đồng gật đầu, nói: "Biết rồi, Quỷ Gia." Nói xong, cậu ta rút vũ khí ra.

Kiểm tra lại gian mộ thất nhỏ này một lần nữa, không phát hiện thêm thứ gì khác, hai người bước ra khỏi mộ thất.

Đi trong mộ đạo ở tầng hai, Chương Khải Minh thấy rất nhiều âm khí, nhiệt độ xung quanh cũng rất thấp.

Đi được 100 mét, hai người thấy hai bên mộ đạo đột nhiên xuất hiện hai cánh cửa đá, chắc là có hai gian nhĩ thất.

Dừng bước, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát, mộ thất bên trái lại tỏa ra âm khí nồng nặc, xem ra bên trong không đơn giản.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, chúng ta xem mộ thất bên phải trước, bên trái có vấn đề, chúng ta để lại sau cùng." Hắn điều khiển Tiểu Hồng Hống dùng sức đẩy cửa đá bên phải ra, phía sau là một gian mộ thất không bình thường.

Nói là không bình thường, chủ yếu là trong mộ thất tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, như một lò mổ, mặt đất đều là vết máu khô héo, không biết có tác dụng gì ở đây.

Hai người dâng cao cảnh giác, cẩn thận dò dẫm bước vào, ngửi thấy mùi máu tanh xộc vào mũi, hai người quan sát xung quanh, trên mặt đất có rất nhiều thi thể, những thi thể này đều bị giết một cách tàn nhẫn.

Cẩn thận xem xét, thi thể ở đây không có một cỗ nào hoàn chỉnh, dường như đã bị thứ gì đó gặm nhấm.

Trên một số xác chết còn có thể thấy những vết xé rách khổng lồ, như bị phân thây trực tiếp.

Đột nhiên, giọng của Thiên Đồng truyền đến: "Quỷ Gia, trên đầu có quái vật, mau né đi." Nghe tiếng, Chương Khải Minh ngẩng đầu lên xem, đồng tử co rút lại, chỉ thấy đó là một con quái vật màu xanh lục, lúc này đang từ từ di chuyển.

Thấy vậy, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống nhảy lên, lao thẳng vào bóng xanh phía trên, phát ra một tiếng động trầm đục.

Đợi hai bên tách ra, Chương Khải Minh và Thiên Đồng hội hợp lại một chỗ, nhưng cảnh tượng tiếp theo, khiến hai người trực tiếp sững sờ.

Bóng xanh vừa bị Tiểu Hồng Hống tấn công, vậy mà không bị thương chút nào, cơ thể nó hóa thành sương mù màu xanh lục, vòng qua Tiểu Hồng Hống rồi lại từ từ thành hình.

Thứ quỷ quái gì đây, trông như không có thực thể, nhưng nếu là âm hồn, thì Thiên Đồng đáng lẽ không nhìn thấy được chứ?

Phát hiện điều quỷ dị, Chương Khải Minh không cứng rắn đối

đầu, mà trực tiếp triệu hồi Tiểu Hồng Hống về bên cạnh, cẩn thận nhìn bóng xanh đối diện.

Cẩn thận quan sát một lúc, Chương Khải Minh không có chút manh mối nào, trên bóng xanh đó không có chút âm khí nào.

Lần này Chương Khải Minh có chút bối rối, thứ này nên đối phó thế nào đây?

Lại có thể chuyển hóa hình thái, thật quá đáng sợ.

Ngay khi chuẩn bị rút khỏi mộ thất, Thiên Đồng lên tiếng: "Quỷ Gia, ngài xem chỗ Tiểu Hồng Hống vừa tấn công, hình như có chút không đúng." Hửm?

Chương 214

Chương Khải Minh trực tiếp ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vị trí mà bóng xanh vừa di chuyển, lại để lại chất nhầy màu xanh lục, xem ra nó đã bị Tiểu Hồng Hống làm bị thương?

Lại nhìn bóng xanh đối diện, thấy nó không có ý định tấn công, Chương Khải Minh cắn răng, trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống tấn công lần nữa.

Tiểu Hồng Hống lao đến gần, nhảy lên, một đôi móng vuốt thép sắc bén hung hăng đánh trúng cơ thể bóng xanh, nhưng không giống như trước, nó trực tiếp xuyên qua bóng xanh.

Nhưng, Chương Khải Minh lại không thất vọng, khi bóng xanh biến thành sương mù màu xanh lục, hắn cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

Cái bóng xanh này căn bản không phải là một thể thống nhất, mà do rất nhiều con côn trùng nhỏ màu xanh lục kết hợp lại tạo thành.

Lại nhìn vị trí Tiểu Hồng Hống vừa tấn công, quả nhiên lại xuất hiện chất nhầy màu xanh lục, chắc là dấu vết để lại sau khi những con côn trùng đó bị giết.

Sau khi bị tấn công lần nữa, bóng xanh bắt đầu tấn công, nó lao thẳng đến bên cạnh Tiểu Hồng Hống hóa thành một đám sương mù màu xanh lục, trực tiếp bao vây nó ở giữa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết không thể xem tiếp được nữa, tuy không biết côn trùng màu xanh lục có uy lực gì, nhưng cứ nhìn thế này dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thế là Chương Khải Minh nói: “Đốt cháy khu vực mặt đất gần

Tiểu Hồng Hống.” Thiên Đồng gật đầu, bắt đầu hành động, cùng với một tiếng “ầm”, khu vực gần cửa trực tiếp bùng lên lửa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh bắt đầu điều khiển Tiểu Hồng Hống, trước tiên nhanh chóng chạy về phía cửa, ngay khi sắp đến khu vực đang cháy, Tiểu Hồng Hống nhảy một cái lao thẳng vào trong lửa.

Những con côn trùng kia không may mắn như vậy, chúng trực tiếp bị lửa chặn lại, một bộ phận bị thiêu chết.

Nhìn những con côn trùng đang trốn tránh bên trong, Thiên Đồng không cần Chương Khải Minh dặn dò lần nữa, trực tiếp bắn đạn gây cháy vào trong.

Cùng với ngọn lửa bao phủ hoàn toàn, những con côn trùng màu xanh lục bên trong đều bị lửa thiêu rụi, nhanh chóng chết sạch.

Loại côn trùng màu xanh lục này không biết là thứ gì, lại có năng lực quỷ dị như vậy, quay đầu nhìn Tiểu Hồng Hống, có giáp bạc bảo vệ, không có chút vết thương nào.

Nhưng nếu là người bị côn trùng bao vây, e rằng sẽ không có kết quả này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mặc dù côn trùng đã được giải quyết, nhưng Chương Khải Minh lại không có chút vui mừng nào, dấu vết trên thi thể bên trong cho thấy, năm đó chúng đã bị giết bằng thủ đoạn bạo lực.

Có thể thấy những con côn trùng vừa rồi căn bản không phải là hung thủ, vậy trong mộ này có thể tồn tại một con quái vật cực mạnh.

Thế là Chương Khải Minh nói: “Thiên Đồng, sau này phải nâng cao cảnh giác, thứ giết chết những người bên trong, có thể vẫn còn tồn tại.” “Nếu gặp phải thứ đó, không cần nhiều lời, trực tiếp né tránh bảo toàn tính mạng, biết chưa?” Thiên Đồng im lặng gật đầu, cậu ta biết thực lực của mình, nếu đối đầu với con quái vật đó, không chống

đỡ được mấy hiệp.

Nhìn lăng mộ đang bốc cháy, Trương Khải Minh dứt khoát từ bỏ việc chờ đợi, bên trong có đồ vật gì thì lúc này chắc cũng đã cháy rụi rồi.

Xoay người, Trương Khải Minh nhìn về phía cửa đá bên trái, tuy bên trong có nguy hiểm nhưng thu hoạch cũng có thể rất lớn.

Thế là dưới sự điều khiển của Trương Khải Minh, Tiểu Hồng Hống lại một lần nữa đẩy cửa đá ra, gian mộ thất này trông bình thường hơn rất nhiều.

Một gian mộ không lớn không nhỏ, ở giữa là một chiếc quan tài bằng đồng xanh, trên bức tường đối diện là một bức bích họa.

Bước vào mộ thất, một luồng khí lạnh lẽo ập tới, Trương Khải Minh nhìn thấy một bóng người đang tỏa ra âm khí.

Đứng trước bức bích họa là âm hồn của một người phụ nữ, thực lực xem ra không yếu, Trương Khải Minh cảm nhận được mối đe dọa.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, cậu ở lại đây đi, âm hồn bên trong không dễ đối phó, tôi vào giải quyết trước." Nói rồi, Trương Khải Minh rút Ngự Quỷ Đao ra.

Hắn có cảm giác, nếu giết được âm hồn này, trên Ngự Quỷ Đao sẽ có thể hình thành một âm hồn.

Tinh thần hắn phấn chấn, nhất định phải giải quyết âm hồn này để tăng cường uy lực cho thanh Ngự Quỷ Đao trong tay.

Đến gần âm hồn, Trương Khải Minh dốc toàn lực tung ra 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, mười tám luồng đao ảnh chém xuống phía âm hồn.

Nhưng, điều khiến Trương Khải Minh không ngờ là âm hồn trước

mắt lại né được, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn khác với những âm hồn ngơ ngác mà hắn từng gặp.

Né được đao quang, âm hồn lao thẳng đến bên cạnh Trương Khải Minh, bàn tay quỷ âm hàn xuyên qua cơ thể hắn.

Một luồng khí lạnh buốt lập tức lan ra trong cơ thể Trương Khải Minh, cảm giác như sắp đóng băng.

Đột nhiên, Trương Khải Minh cảm nhận được một luồng nhiệt từ trong huyết mạch tỏa ra, từ từ hóa giải luồng hàn khí đó.

Đợi hàn khí tan biến, Trương Khải Minh sắc mặt tái nhợt nhìn âm hồn đối diện, chỉ một chút sơ suất mà đã chịu thiệt thòi lớn như vậy.

May mà huyết mạch đã phát huy tác dụng, nếu không Trương Khải Minh đã mất đi vốn liếng để chiến đấu với âm hồn.

Hắn thầm cảnh giác trong lòng.

Trận chiến tiếp theo phải hết sức cẩn thận, nếu không rất có thể sẽ lật thuyền trong mương.

May mà âm hồn không tấn công liên tục.

Nâng cao cảnh giác, Trương Khải Minh không chủ động tấn công nữa, cẩn thận quan sát động tác của âm hồn đối diện.

Đột nhiên âm hồn di chuyển, Trương Khải Minh nhìn âm hồn đột ngột biến mất, hoàn toàn không thể nắm bắt được tung tích của nó.

Bất đắc dĩ, Trương Khải Minh chỉ có thể liên tục vung Ngự Quỷ Đao trong tay, tạo thành một bức tường đao trước người.

Đáng tiếc, lần này âm hồn không tấn công từ chính diện mà từ sau lưng đánh trúng vào vai phải của Trương Khải Minh.

Lại một lần nữa bị hàn khí tấn công, Trương Khải Minh cảm thấy cánh tay phải mất đi tri giác, không thể tiếp tục điều khiển được nữa.

Thấy âm hồn sắp tấn công lần nữa, Trương Khải Minh nhanh chóng lùi lại, dựa lưng vào tường, rồi nhanh chóng cởi găng tay ra, để lộ bàn tay tựa như ngọc thạch.

Bây giờ Trương Khải Minh chỉ có thể từ từ tìm kiếm cơ hội, một cơ hội khi âm hồn dừng lại để có thể giải quyết nó ngay lập tức.

Nhìn âm hồn bay lượn không ngừng, Trương Khải Minh đứng yên bất động, nhưng mắt thì dán chặt vào thân hình của nó.

Đột nhiên, trong lòng Trương Khải Minh lóe lên một ý, hắn biết cứ thế này không phải là cách.

Hắn liền nhảy đến bên cạnh âm hồn, tay phải vung đao, tay trái chặn đường.

Lần này âm hồn cuối cùng cũng mắc sai lầm, để né Ngự Quỷ Đao, nó tránh về hướng ngược lại, nhưng không ngờ tay trái của Trương Khải Minh đã chặn mất đường lui.

Chương 215

Tay trái quét trúng cơ thể âm hồn, chỉ thấy nó lập tức cứng đờ.

Khoảnh khắc này chính là cơ hội mà Trương Khải Minh vẫn luôn chờ đợi.

Tay phải cầm Ngự Quỷ Đao dốc toàn lực thi triển 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, lần này âm hồn không có thời gian để né tránh, đao quang trực tiếp trút xuống cơ thể nó.

Theo một tiếng hét thảm thiết, cơ thể âm hồn nổ tung thành một mảng âm khí lớn.

Ngự Quỷ Đao lập tức hấp thụ một phần, sau đó bắt đầu biến hóa.

Từ từ, một âm hồn cực kỳ giống với âm hồn vừa rồi hình thành ngay trên Ngự Quỷ Đao.

Cùng với sự xuất hiện của nó, phần âm khí vốn sắp tiêu tán lại bị Ngự Quỷ Đao hấp thụ lần nữa.

Nhìn thanh Ngự Quỷ Đao trong tay, Trương Khải Minh nở nụ cười vui vẻ, lần này chịu tội cuối cùng cũng không uổng công, vũ khí của hắn cuối cùng đã thành hình.

Trải qua hai trận chiến, Trương Khải Minh phát hiện ra một điểm yếu chí mạng của mình, đó là tốc độ quá chậm.

Xem ra sau này phải rút thưởng nhiều hơn, nhất định phải nâng cao tốc độ, nếu không gặp phải quái vật nguy hiểm hơn, có lẽ sẽ không có khả năng phản kháng.

Vừa rồi Trương Khải Minh đã sử dụng Sát Phá Lệnh, nhưng hoàn toàn không theo kịp tốc độ của âm hồn, trở thành vô dụng.

Nhìn thanh Ngự Quỷ Đao trong tay, Trương Khải Minh vung thử vào không trung, đao quang lóe lên, đồng thời âm hồn trên thân đao cũng tấn công, chỉ thấy một móng vuốt quỷ quét ra.

Với kiểu tấn công này, cho dù đối phương đỡ được đao quang, nhưng móng vuốt của âm hồn thì chắc chắn không đỡ nổi, một đòn tấn công sắc bén.

Thiên Đồng đứng bên cạnh thấy trận chiến kết thúc liền bước tới, quan tâm hỏi: "Quỷ Gia, ngài không sao chứ?

Vừa rồi tôi thấy ngài dường như đã bị tấn công." Trương Khải Minh lắc đầu: "Không sao, chỉ bị âm khí tấn công thôi, giờ ổn rồi." "Được rồi, đi mở quan tài xem sao, bên trong chắc không còn nguy hiểm nữa." Đến gần quan tài, Tiểu Hồng Hống đẩy nắp quan tài xuống đất, phát ra một tiếng nổ vang.

Cẩn thận nhìn vào bên trong, chỉ thấy một thi thể phụ nữ đang nằm yên lặng, trên người mặc một bộ giá y màu đỏ thẫm.

Thiên Đồng cẩn thận tìm kiếm, từ bên trong lấy ra ba món minh khí, vui mừng nói: "Quỷ Gia, ngài nói quả không sai." "Quả nhiên rủi ro càng lớn, thu hoạch càng lớn.

Ngài xem, ba món đồ này đều là đồ tốt có giá trị liên thành." "Đặc biệt là viên dạ minh châu này, lớn như vậy chắc chắn là một bảo vật hiếm có." Xem qua một lượt, Trương Khải Minh bảo Thiên Đồng cất đồ đi, còn mình thì tiếp tục nhìn nữ thi bên trong.

Nữ thi này được đặt trong tầng mộ thứ hai, âm hồn của cô ta lại lợi hại như vậy, hắn luôn cảm thấy thân phận của cô ta không đơn giản.

Đáng tiếc, ở đây không có thứ gì có thể chứng minh thân phận của cô ta, chỉ có ba món minh khí có giá trị không tồi.

Rời khỏi mộ thất, hai người tiếp tục lên đường, lần này trên đường đi khá yên tĩnh, không gặp phải thứ gì kỳ quái.

Nhưng họ lại thấy không ít mộ thất.

Số lượng minh khí trong những mộ thất này tuy không nhiều, nhưng món nào cũng là hàng tinh phẩm.

Chính những món minh khí có giá trị cao này khiến Trương Khải Minh nảy sinh nghi ngờ, tại sao Uông Tàng Hải lại cho những người này chôn cất hậu hĩnh như vậy?

Chẳng lẽ những người này đều là thân nhân của hắn?

Hay là tầng thứ hai của lăng mộ này là lăng mộ của gia tộc họ Uông, còn những thứ ở trên chỉ để che giấu nơi này?

Càng đi sâu vào trong, hai người dần phát hiện ra kết cấu ở đây giống hệt tầng trên, chỉ có con đường hầm ban đầu là có chút khác biệt.

Đi trên đường, Thiên Đồng đeo một cái bọc rất lớn, bên trong đều là những thứ mà Trương Khải Minh và cậu ta thu hoạch được ở tầng hai.

Cậu ta có chút kỳ lạ nói: "Quỷ Gia, ngài có phát hiện ra không, các mộ thất ở tầng hai dường như đều có một đặc điểm." "Đó là tất cả các mộ thất đều có một bức bích họa giống nhau, bức bích họa đó rốt cuộc đại diện cho cái gì?" Trương Khải Minh cũng đã phát hiện ra hiện tượng này, theo lý mà nói bích họa nên được dùng để kể chuyện, nhưng bích họa ở đây hoàn toàn không thay đổi, tất cả đều là cùng một bức.

Khi hai người tiếp tục tiến về phía trước, cuối cùng cũng xuất hiện một nơi khác biệt, một cánh cửa lớn.

Bức bích họa trên cửa giống hệt với những bức trong các mộ thất

trước đó, lần này Trương Khải Minh không vội mở cửa.

Hắn cẩn thận nhìn bức bích họa trước mắt, chỉ thấy trên đó vẽ một người đàn ông mặc quan phục, chỉ có bóng lưng, bên cạnh ông ta là một người đàn ông cầm đao, trông có vẻ là một loại hộ vệ.

Đối diện hai người là một bệ đá khổng lồ, trông giống như một tế đàn.

Trên đó có rất nhiều người, dường như đang dùng người sống để tế lễ thứ gì đó.

Những người bị coi là vật tế dường như đều tự nguyện, hoàn toàn không có ai áp giải, mỗi người đều tự mình bước lên.

"Phía sau tế đàn là một ảo ảnh màu đen khổng lồ, hoàn toàn không nhìn ra là thứ gì, nhưng đó chắc hẳn mới là mấu chốt." Đột nhiên, Thiên Đồng ở bên cạnh nói: "Quỷ Gia, tôi hình như phát hiện ra một vấn đề, ngài nhìn người phụ nữ ở góc dưới bên phải bức bích họa xem." "Tuy vẽ có hơi méo mó, nhưng tôi thấy cô ấy chính là nữ thi mặc giá y nằm trong quan tài." Nghe vậy, Trương Khải Minh sững sờ, rồi kinh ngạc nhìn vào hình vẽ người phụ nữ ở góc dưới bên phải.

Cẩn thận xem xét, sắc mặt Trương Khải Minh lập tức thay đổi, Thiên Đồng nói không sai, người phụ nữ này dường như chính là nữ thi trong quan tài.

Sau đó, Trương Khải Minh bắt đầu cẩn thận quan sát từng bóng người trên bức bích họa, rồi sắc mặt hắn thay đổi đột ngột.

Những người bị coi là vật tế trên bức bích họa, mỗi người đều là những thi thể mà hắn và Thiên Đồng đã thấy trong các quan tài trước đó, số lượng không sai một li, không nhiều không ít, vừa đúng 31 người.

Trương Khải Minh có chút lạnh gáy nói: "Thiên Đồng, những

người trên bức bích họa này chính là những thi thể chúng ta đã thấy trước đó, chuyện trên đó đã thực sự xảy ra." Thiên Đồng chết lặng, có chút không dám tin nói: "Quỷ Gia, những người đó điên rồi sao, lại chủ động đi làm vật tế." Lúc này Trương Khải Minh không để ý đến Thiên Đồng, tâm trí hắn đã bị bóng dáng người hộ vệ kia thu hút.

Quan sát lại một lần nữa tất cả các nhân vật trên bức bích họa, Trương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện ra một điều không thể tin nổi.

Gã đàn ông này lại là người của Trương gia, ngón tay thon dài, giống hệt đặc trưng của người Trương gia.

Nhưng bằng chứng quan trọng nhất chính là vũ khí trong tay gã.

Vừa rồi không để ý nhiều, nhưng sau khi phát hiện ra vấn đề, Trương Khải Minh nhận ra thanh đao đó là vũ khí tiêu chuẩn của Trương gia, tuy không bằng Hắc Kim Cổ Đao và Hình Đao, nhưng cũng là binh khí chỉ có người Trương gia mới có thể sử dụng.

Trương gia năm đó lại có kẻ phản bội?

Vậy thì, người đàn ông mặc quan phục kia hẳn là Uông Tàng Hải.

Phát hiện này khiến Trương Khải Minh kinh ngạc, không ngờ Trương gia lại có kẻ phản bội, thật khó tưởng tượng.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Trương gia truyền thừa nhiều năm như vậy, không thể nào ai cũng trung thành với gia tộc.

Chương 216

Trước đây hình tượng người Trương gia thường được gắn với Trương Khởi Linh, cho rằng ai cũng giống như cậu ấy.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, Trương gia xuất hiện kẻ phản bội cũng không phải là chuyện không thể, dù sao thì cách nghĩ mỗi người mỗi khác.

Xem xong bức bích họa, cửa đá được đẩy ra, cảnh tượng phía sau giống hệt trên bức bích họa, một tế đàn khổng lồ.

Nhưng điều kỳ lạ duy nhất là ảo ảnh màu đen được tế lễ trên tế đàn đã biến mất, không biết bọn họ đang tế lễ thứ gì.

Bước vào đại sảnh, nhìn những vết máu loang lổ trên mặt đất, Trương Khải Minh cảm thấy không khí có chút ngột ngạt, kỳ quái.

Dừng bước, Trương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh, từ từ rút Ngự Quỷ Đao ra, hắn cảm nhận được nguy hiểm.

Đột nhiên, ngay lúc Trương Khải Minh rút Ngự Quỷ Đao ra được một nửa, một lão già mặc đồ đen xuất hiện, một luồng hàn quang chém thẳng về phía Trương Khải Minh.

Nhíu mày, Trương Khải Minh từ bỏ động tác rút đao, dùng hai tay chặn lấy thân đao, phát ra một tiếng kim loại va chạm.

Thân hình lùi lại, Trương Khải Minh nhìn bóng dáng già nua kia, sắc mặt âm trầm, khẽ nói: “Kẻ phản bội của Trương gia?

Kẻ trên bức bích họa?” Trong khoảnh khắc giao thủ vừa rồi, Trương Khải Minh đã nhận ra thanh đao trong tay người này chính là vũ khí tiêu chuẩn của Trương gia.

Nghe vậy, lão già đối diện thu lại vũ khí, giọng nói có chút khàn

khàn: “Cậu cũng là người của Trương gia?” Nhìn khuôn mặt già nua, cũng không biết đã sống bao nhiêu năm, làm sao có thể sống lâu như vậy ở đây?

Gật đầu, Trương Khải Minh trực tiếp để lộ chiếc nhẫn trên tay, nói: “Ta đeo Hình tự giới, lần này không mang Hình đao.” Lão già đối diện trầm mặc một lúc, cười nói: “Không ngờ, người dọn dẹp môn hộ của gia tộc cuối cùng cũng đến, chỉ là không ngờ lại muộn như vậy.” Trương Khải Minh cười nói: “Ta cũng không ngờ?

Trương gia lại có kẻ phản bội, đầu quân cho Uông Tàng Hải.” Lão già lắc đầu, giọng điệu kiêu ngạo nói: “Uông Tàng Hải?

Không, cậu sai rồi, Uông Tàng Hải không có tư cách đó, ta…” Những lời tiếp theo trực tiếp dừng lại, nhưng Trương Khải Minh đã biết được rất nhiều thông tin, xem ra lão ta đã đầu quân cho một người khác, hoặc một tổ chức khác, Uông Tàng Hải chỉ là một thành viên trong đó.

Thông tin này có hơi lớn.

Nhưng cũng giải thích được tại sao kẻ phản bội của Trương gia này lại có thể sống sót.

Nếu thực sự có một tổ chức hoặc một người như vậy tồn tại, thì vật tư cần thiết hoàn toàn không phải là vấn đề.

Nhìn bóng người trầm mặc, Trương Khải Minh khẽ hỏi: “Ta có thể hỏi một câu được không?

Tại sao lại phản bội Trương gia?” Lão già ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười kỳ lạ, nói: “Nếu cậu đã biết bí mật của Trương gia, thì nên biết nguyên nhân rồi.” “Nếu không, ta nói ra cậu cũng sẽ không tin, người nắm giữ Hình phạt, tộc trưởng sẽ không nói cho cậu bí mật đó sao?” Nhíu mày, Trương Khải Minh nói: “Bí mật liên quan đến trường

sinh?

Hay là cái khác?" Vừa dứt lời, lão già đối diện bật cười chế nhạo, một lúc lâu sau mới dừng lại.

Sau đó phát ra tiếng gầm rú kỳ dị: "Quả nhiên, các ngươi đều không biết, vậy thì đi chết đi." Nhìn lão già trong nháy mắt trở nên có chút điên cuồng, sắc mặt Trương Khải Minh có chút khó coi, xem ra không thể giao tiếp được nữa.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể rút đao ra, vung thẳng vào lưỡi đao đang tấn công tới.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", trường đao của lão già gãy đôi, Ngự Quỷ Đao chém thẳng vào vai phải của lão, cánh tay lập tức rơi xuống.

Đồng thời, âm hồn trên Ngự Quỷ Đao cũng tung ra móng vuốt, móng vuốt quỷ âm u tóm thẳng vào ngực lão già.

Đòn tấn công kết thúc, lão già ngã thẳng xuống đất, thần sắc cũng khôi phục lại vẻ minh mẫn, nhưng sống không được bao lâu nữa.

Cúi người xuống, Trương Khải Minh nhìn kẻ phản bội của Trương gia, nói: "Có di ngôn gì không?" Lão già cười khổ một tiếng, yếu ớt nói: "Hãy nhớ, người trẻ tuổi, bí mật cuối cùng của Trương gia, đừng động vào." "Trường sinh không phải là bí mật cuối cùng, chỉ là một bí mật nhỏ, trong Trương gia có kẻ phản bội, ta không phản bội." Nghe những lời này, Trương Khải Minh càng thêm hoang mang.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Người trước mắt không phải kẻ phản bội?

Trong lúc Trương Khải Minh đang suy nghĩ, lão già đưa cho hắn một cái hộp trong lòng, rồi tắt thở.

Nhìn chiếc hộp trong tay, rồi nhìn lão già đã chết, Trương Khải

Minh cảm thấy mình như đã phát hiện ra một bí mật kinh người.

Nhưng người nắm giữ bí mật lại bị chính mình giết chết, cảm giác này vô cùng khó chịu, uất ức.

Thu dọn tâm trạng chán nản, Trương Khải Minh mở chiếc hộp trong tay, bên trong lại là một tấm lụa trắng.

Cẩn thận đọc xong, đây là một tấm lụa chứng minh thân phận, lão già trước mắt quả thực không phải kẻ phản bội.

Lão được tộc trưởng Trương gia năm đó phái đi làm nội gián, mục đích là để tìm ra kẻ phản bội ẩn nấp sau lưng Trương gia.

Cất tấm lụa đi, Trương Khải Minh lại lấy ra một tấm ảnh từ trong hộp, trên đó lại là dung mạo của Ngô Tam Tỉnh.

Lật mặt sau tấm ảnh, Trương Khải Minh thấy trên đó viết: "Uông Tàng Hải?

Sao vậy?

Thành công rồi?" Nhìn dòng chữ trên tấm ảnh, Trương Khải Minh chìm vào suy tư.

Ngô Tam Tỉnh trong ảnh đang mặc trang phục của thế kỷ trước.

Chắc là được chụp trong chuyến khảo cổ của Ngô Tam Tỉnh và những người khác năm đó, bối cảnh của tấm ảnh là trong một không gian này.

Nhưng khi Ngô Tam Tỉnh kể lại trải nghiệm năm đó, ông ta lại không hề nhắc đến chuyện ở đây, rốt cuộc ông ta đang che giấu bí mật gì?

Bây giờ, Trương Khải Minh cũng phát hiện ra một vấn đề, đó là Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc.

Vậy thì, Ngô Tam Tỉnh thật sự còn sống sao?

Hay là, hiện tại thực sự tồn tại hai Ngô Tam Tỉnh?

Trong lòng hắn đặt một dấu chấm hỏi lớn, đồng thời Trương Khải Minh cũng nảy sinh một câu hỏi khác, Ngô Thiên Chân có thật là Ngô Thiên Chân không?

Những suy nghĩ hỗn loạn tràn ngập trong đầu Trương Khải Minh, hắn có cảm giác mình đã đến gần một bí mật nào đó, nhưng lại không có chìa khóa để mở nó ra.

Lắc đầu, Trương Khải Minh cất những thứ trong tay vào không gian, chỉ để lại chiếc hộp.

Nhìn thi thể của lão già Trương gia vô danh trên mặt đất, Trương Khải Minh chặt một ngón tay của lão bỏ vào hộp.

Chương 217

Sau khi gặp Trương Khởi Linh, Trương Khải Minh dự định sẽ giao chiếc hộp này cho cậu ấy, người này nên được đặt trong cổ lâu của Trương gia, dù có phải là kẻ phản bội hay không, người chết như đèn tắt, cũng nên có một nơi an nghỉ.

Đứng dậy, Trương Khải Minh cùng Thiên Đồng đi lên tế đàn, cẩn thận kiểm tra, ngoài những vết máu đã khô thì không có bất cứ thứ gì khác.

Xem ra có người đã dọn dẹp nơi này, nhằm che giấu ảo ảnh màu đen thần bí kia.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Trương Khải Minh nói: "Đi thôi, chúng ta ra phía sau xem, đồ ở đây bị dọn đi hết rồi." Hướng về phía sau, hai người phát hiện ra một cánh cửa đá đã bị mở, đó hẳn là nơi lão già kia sinh sống, xem thử bên trong có bí mật gì không.

Bước vào cửa đá, hai người đến một gian mộ thất, nơi đây được bài trí thành một phòng ngủ.

Đồ dùng sinh hoạt bên trong đầy đủ, trên chiếc bàn bên cạnh, Trương Khải Minh phát hiện một chiếc máy ảnh, tấm ảnh kia chắc là được chụp bằng nó.

Cẩn thận kiểm tra, ngoài một số bức ảnh không rõ ý nghĩa, không còn phát hiện gì khác.

Nhìn những bức ảnh trong tay, trên đó đều là những thứ kỳ lạ, có cái là bích họa, có cái là hình ảnh mờ ảo, giống như bị thứ gì đó ảnh hưởng.

Tuy không hiểu, nhưng Trương Khải Minh vẫn cất tất cả mọi thứ

đi, có thể về nghiên cứu từ từ, biết đâu một ngày nào đó sẽ dùng đến.

Nhìn đồng hồ, sắp đến lúc thủy triều lên, cũng đã đến lúc phải về, nếu không nơi này sẽ bị nước biển nhấn chìm.

Quay trở lại theo đường cũ, trên đường đi Thiên Đồng ngập ngừng nói: "Quỷ Gia, tôi thấy lời nói của người kia có chút mâu thuẫn." "Nếu thực sự không phải là kẻ phản bội, vậy thì trước khi ra tay ông ta nên nói thẳng ra, chứ không phải đợi đến lúc sắp chết mới nói." Trương Khải Minh gật đầu: "Cậu nói không sai, tôi cũng có chút nghi ngờ, nhưng bằng chứng ông ta để lại cũng đủ, tạm thời có thể tin được." "Cậu có phát hiện ra không, trong lời nói của ông ta đều có ý dẫn dắt tôi đi tìm hiểu bí mật của Trương gia." Đáng tiếc, lão ta không biết chuyện Trương Khải Minh có hệ thống, dù sau lưng có ẩn giấu điều gì, Trương Khải Minh cũng sẽ không chủ động đi tìm kiếm.

Không cần thiết, mọi thứ Trương Khải Minh muốn đều có thể nhận được từ hệ thống, hắn không có chút hứng thú nào với cái gọi là "bí mật cuối cùng".

Bất kể chuyện này là thật hay giả, đối với Trương Khải Minh đều không có ảnh hưởng gì, cứ coi như nghe một câu chuyện.

Nghe vậy, Thiên Đồng sững sờ, cũng phải, Quỷ Gia đổ đấu bao nhiêu năm, chưa bao giờ nghiên cứu những chuyện liên quan đến trường sinh.

Bản thân Quỷ Gia có cả loại đan dược thần kỳ như tuổi thọ đan, căn bản không cần phải đi tìm, chỉ cần thuốc không ngừng, thì có khác gì trường sinh đâu?

Thế là Thiên Đồng cười nói: "Quỷ Gia, nếu di ngôn lúc lâm chung là thật thì không có gì đáng nói." "Nếu sau lưng có kẻ nào đó muốn dẫn dắt ngài, vậy thì thú vị rồi, đợi đến lúc bọn họ phát hiện ra ngài hoàn toàn không có hứng thú với bí mật này, có lẽ sẽ uất ức đến hộc

máu.” Trương Khải Minh ha ha cười lớn, nói: “Được, vậy chúng ta xem xem, sau lưng có thật sự có người đang mưu tính không?” “Đến lúc đó nếu thật sự có người, chúng ta gặp được nhất định phải hỏi kỹ cảm nhận của họ, phỏng vấn chi tiết hoạt động nội tâm...” Cùng với tiếng cười lớn của hai người, cuối cùng họ cũng quay lại mộ thất ban đầu, không tốn nhiều công sức, hai người đã trở về tầng trên.

Ra ngoài rồi, Trương Khải Minh cũng không bịt kín lối vào tầng hai nữa, đến lúc đó trực tiếp phá hủy cả ngôi mộ, sẽ không còn ai vào đây được nữa.

Khi hai người đang chuẩn bị đi tìm lối đi bí mật, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, hình như là của Bàn Tử.

“Nhanh lên, không nhanh nữa là bị thứ đằng sau đuổi kịp đó.” Nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một cái đạo động, Ngô Thiên Chân bò ra khỏi đó trước, theo sau là Bàn Tử.

Cũng không biết hai người gặp phải thứ gì mà lại bò nhanh như vậy, xem ra nguy hiểm không nhỏ.

Trương Khải Minh từ từ đến bên cạnh hai người, đột nhiên lên tiếng: “Này, hai người chạy cái gì thế?

Gặp ma à?” Hai người giật nảy mình, quay người lại thấy Trương Khải Minh, Bàn Tử như gặp được cứu tinh.

Cậu ta vui mừng nói: “Quỷ Gia, cuối cùng cũng gặp được ngài rồi, mau cứu tôi với, đằng sau có hải hầu tử.” Ngô Thiên Chân ở bên cạnh cũng mừng rỡ nói: “Quỷ Gia, ngài thật sự không sao à?

Tôi đợi ngài mãi mà không thấy bóng dáng đâu, cứ tưởng ngài...” Hải hầu tử?

Sao lại đuổi theo hai người họ không tha nhỉ?

Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện, trước tiên giải quyết

con hải hầu tử đằng sau đã.

Dẫn hai người lùi lại, không lâu sau một con hải hầu tử da xanh lục xuất hiện, thân hình cao lớn như vậy mà cũng không biết nó bò ra bằng cách nào, cái đạo động kia trông không lớn lắm.

Thấy hải hầu tử xuất hiện, Trương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống lao lên, một quyền đánh nó ngã xuống đất.

Tuy sức mạnh của hải hầu tử không nhỏ, nhưng đối mặt với Tiểu Hồng Hống thì không phải là đối thủ, chỉ một chiêu đã bị áp chế.

Hải hầu tử xét cho cùng vẫn thuộc phạm trù sinh vật, vì vậy Trương Khải Minh trực tiếp kích hoạt cơ quan móng vuốt sắc bén của Tiểu Hồng Hống.

Cùng với những đòn tấn công điên cuồng của Tiểu Hồng Hống, toàn thân con hải hầu tử bị máu của chính nó bao phủ, máu tươi chảy lênh láng trên mặt đất.

Mất máu quá nhiều, con hải hầu tử yếu ớt càng không phải là đối thủ của Tiểu Hồng Hống.

Rất nhanh, Tiểu Hồng Hống nhảy thẳng lên lưng con hải hầu tử.

Hai tay nó tóm chặt lấy đầu con hải hầu tử, cùng với sức mạnh bộc phát trong chốc lát, đầu con hải hầu tử bị bóp nát, "ầm" một tiếng, thi thể ngã xuống đất.

Nhìn con hải hầu tử chết thảm, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân nuốt nước bọt, ngây người nhìn Tiểu Hồng Hống như một vị sát thần.

Giải quyết xong con hải hầu tử, Trương Khải Minh nhìn những vết máu xanh loang lổ trên người Tiểu Hồng Hống, đành phải điều khiển nó xuống nước rửa sạch.

Tiểu Hồng Hống rất dễ điều khiển, uy lực lại mạnh, đúng là một

chiến lực tốt, chỉ là lần nào cũng ra tay quá tàn bạo.

Rửa sạch sẽ xong, Trương Khải Minh mới có thời gian nhìn Bàn Tử và Ngô Thiên Chân, chỉ là hai người vẫn còn đang trong cơn chấn động.

Trương Khải Minh lớn tiếng nói: "Này, hoàn hồn chưa?

Hai người sao lại xuất hiện ở đây?" Bị đánh thức, hai người trước tiên ngơ ngác nhìn xung quanh, sau đó Ngô Thiên Chân vội vàng nói: "Quỷ Gia, suýt nữa thì quên." "Chúng ta mau vào trong đi, phía sau có một gian mộ thất, đó là mộ chính, Tiểu Ca đang ở bên trong đối phó với những con hải hầu tử khác." Bàn Tử tiếp lời: "Đúng vậy, Quỷ Gia, chúng ta đi tìm Tiểu Ca trước đi, cậu ấy đang câu giờ cho tôi đó." Nghe vậy, Trương Khải Minh cũng không trì hoãn, trực tiếp đi theo sau hai người, hướng về phía mộ chính.

Rất nhanh, mọi người đã đến nơi, bên tai có thể nghe thấy tiếng chiến đấu trong mộ thất, xem ra rất kịch liệt.

Cẩn thận bước vào mộ thất từ đạo động, họ thấy Trương Khởi Linh đang chiến đấu với mấy con hải hầu tử, rơi vào thế hạ phong.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống lên giúp, Thiên Đồng cũng ở bên cạnh dùng súng yểm trợ.

Có hai người giúp sức, Trương Khởi Linh nhanh chóng ổn định lại thế trận, từ từ bắt đầu phản công, từng con hải hầu tử bị giải quyết, đồng thời Tiểu Hồng Hống lại một lần nữa dính đầy máu xanh.

Nhìn cán cân thắng lợi dần nghiêng về phía mình, mọi người thở phào nhẹ nhõm, về kịp lúc, may mà Trương Khởi Linh không gặp nguy hiểm.

Đợi trận chiến kết thúc, Trương Khải Minh bước lên hỏi: "Sao rồi?

Không bị thương chứ?" Trương Khởi Linh lắc đầu: "Không sao, nhưng mấy con hải hầu tử này hình như có vấn đề, giống như bị thứ gì đó điều khiển." "Lúc chiến đấu vừa rồi, tôi phát hiện mục tiêu của chúng cũng là thi thể ở kia, giống với mục đích của chúng ta." Nghe vậy, sắc mặt Trương Khải Minh trầm xuống, cẩn thận nhìn thi thể hải hầu tử trên mặt đất, chẳng lẽ có người nuôi dưỡng chúng?

Vậy thì tại sao những người đó lại có hứng thú với thi thể kia?

Chương 218

Người nhà họ Uông chắc chắn không thể điều khiển hải hầu tử, nếu không thi thể đã sớm được vận chuyển đi, cần gì phải giao dịch với Trương Khải Minh?

Ghi nhớ chuyện này trong lòng, Trương Khải Minh hỏi: "Sau khi vào đây đã xảy ra chuyện gì?

Có gặp người khác không?" Bàn Tử vội vàng nói: "Quỷ Gia, ngài không biết đâu?

Tôi đã chịu khổ lớn rồi..." Kể xong những trải nghiệm quen thuộc với Trương Khải Minh, Bàn Tử lại nói tiếp: "Đúng rồi, Quỷ Gia, người khác thì tôi không thấy." "Trước đó lúc tôi đi đường, có thấy thi thể của rất nhiều người, chắc là thuộc các thế lực khác nhau." Trương Khải Minh gật đầu, ra hiệu đã biết, xem ra bây giờ tất cả mọi người đều đã vào trong, vậy thì tốt.

Đợi Trương Bất Tốn hoàn thành việc vận chuyển, ngôi mộ sẽ bị cho nổ tung, tất cả mọi người đều phải chết ở bên trong.

Ngô Thiên Chân ở bên cạnh lúc này dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói: "Quỷ Gia, ở đây hình như có một vấn đề." "Trước đó lúc tôi đi trong mộ đạo, có thấy một hàng chữ bằng máu, trên đó viết..." Trương Khải Minh trực tiếp xua tay, nói: "Là giả, nhớ kỹ, quên đoạn thông tin đó đi, sau khi về cũng đừng nói với bất kỳ ai." "Có một số chuyện người nhà cậu không nói cho cậu biết, tôi cũng không thể nói nhiều, hiểu chưa?" Ngô Thiên Chân trước tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó có chút không cam lòng mở miệng, nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì, rất biết điều.

Nói chuyện xong, Trương Khải Minh trực tiếp đi lên mô hình thiên

cung, cẩn thận nhìn thi thể trước mắt.

Trên người nó có âm khí nhàn nhạt, xem ra sắp biến thành xác, nhưng hiện tại vẫn chưa cử động.

Đương nhiên, Trương Khải Minh cũng không định cho nó cơ hội đó, trực tiếp nói: "Tiểu Ca, nhỏ máu của cậu lên mi tâm nó đi." Tuy không hiểu, nhưng điều đó không làm Trương Khởi Linh chậm trễ hành động.

Đợi máu của cậu nhỏ lên thi thể, luồng âm khí nhàn nhạt bắt đầu tiêu tán, nó không thể cử động được nữa.

Yên tâm rồi, Trương Khải Minh cẩn thận tìm kiếm trên người thi thể, không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Xem ra giao dịch có thể thuận lợi hoàn thành, tuy không hiểu tại sao nhà họ Uông lại cần thi thể này, nhưng Trương Khải Minh cũng không lo lắng. 112.

Dù có bất kỳ biến hóa nào, đó cũng chỉ là một con tống tử, có thể gây ra sóng gió gì chứ?

Hoàn toàn không có khả năng đó.

Ngay khi Trương Khải Minh đứng dậy chuẩn bị rời đi, đột nhiên trong lòng hắn lóe lên một ý, hắn nghĩ đến cơ quan bên trong thi thể này.

Chẳng lẽ bên trong có giấu thứ gì sao?

Nhà họ Uông muốn thi thể, vậy thì Trương Khải Minh giúp họ giải quyết cơ quan cũng là chuyện tốt?

Thế là Trương Khải Minh nói: "Tiểu Ca, Thiên Đồng, kiểm tra thi thể này xem, xem cơ quan bên trong có thể phá giải được không." Giao việc xong, Trương Khải Minh nhường chỗ, chuyện cơ quan hắn

đã không hiểu thì không nên tham gia, miễn cho xảy ra sai sót.

Hai người cẩn thận kiểm tra một lúc, Trương Khởi Linh nói: "Bên trong hẳn là một loại thiết bị nổ, chịu va đập mạnh sẽ kích nổ thuốc nổ bên trong." Trương Khải Minh gật đầu, sau đó nói: "Nếu giải phẫu thi thể, có thể lấy cơ quan bên trong ra được không?" Nghe Trương Khải Minh nói, hai người lại lần mò một lúc, lần này Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, có thể lấy ra, nhưng phiền phức." Chỉ cần phiền phức một chút cũng không sao, miễn là lấy ra được là tốt rồi.

Giao đồ cho nhà họ Uông, không thể có chút sơ suất nào.

Gật đầu, Trương Khải Minh khẳng định: "Được, vậy bắt đầu hành động đi, tôi muốn xem bên trong có thứ gì khác không." Nghe quyết định của Trương Khải Minh, hai người cũng không nói gì, nhanh chóng bắt đầu hành động, dù sao phá giải cơ quan rất tốn thần.

Xem ra thực sự rất nguy hiểm, Trương Khởi Linh và Thiên Đồng lại mất gần hai tiếng đồng hồ mới hoàn thành, cơ quan bên trong được lấy ra một cách hoàn chỉnh.

Đến gần, Trương Khải Minh cẩn thận nhìn cơ quan được lấy ra, kết cấu phức tạp, đều là những chiếc hộp kín.

Từ từ tháo gỡ thiết bị kích nổ, mọi người bắt đầu mở tất cả các hộp, ngoài một chiếc hộp, những hộp còn lại bên trong đều là thuốc nổ.

Chiếc hộp đặc biệt đó bên trong chứa một quả cầu màu bạc, trên đó khắc rất nhiều hoa văn, không biết có tác dụng gì.

Nhưng Trương Khải Minh có thể khẳng định, sau khi người nhà họ Uông có được thi thể, thứ họ muốn chắc chắn là quả cầu này.

Có lẽ là do Uông Tàng Hải để lại, đối với một số bố trí nào đó có thể có tác dụng quan trọng, nếu không sẽ không cẩn thận giấu kín như

vậy.

Chơi một lúc, Trương Khải Minh cất đồ đi, sau đó mọi người lại khôi phục thi thể về nguyên dạng, chuẩn bị lúc ra ngoài thì mang đi.

Giải quyết xong vấn đề thi thể giao dịch, mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường, đi về phía lối đi mà họ đã phát hiện trước đó.

Từ một lối vào ẩn khuất, mọi người từ từ bước vào.

Đi không được bao xa, Trương Khởi Linh đột nhiên nói: "Năm đó tôi đã ngất xỉu ở nơi này, trước khi ngất tôi đã nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh." Vừa dứt lời, Ngô Thiên Chân vội vàng hỏi: "Tiểu Ca, thật sự có thể xác định được không?

Vậy chú Ba tôi tại sao lại xuất hiện ở đây?" Chưa đợi Trương Khởi Linh trả lời, mọi người đã thấy một bóng người ngã trên mặt đất, chính là A Ninh.

Thấy vậy, Ngô Thiên Chân trực tiếp chạy tới, còn Bàn Tử thì hung hăng nói: "Quỷ Gia, trước đó tôi bị con nhỏ này hại, nó lại dùng cơ quan để bẫy tôi." "May mà tất cả mũi tên đều không có đầu nhọn, nếu không tôi đã sớm mất mạng ở đó rồi." Lúc này A Ninh chắc đã trúng chiêu của mấy cái chuông bên trong, nên mới bất tỉnh, nhưng Trương Khải Minh không sợ mấy cái chuông đó.

Lần trước gặp thi biệt trong hang xác đã chứng minh điều này, chỉ là sẽ có chút mơ hồ thôi.

Đợi Ngô Thiên Chân lại một lần nữa cõng A Ninh lên, mọi người tuy không tán thành, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Tiếp tục tiến về phía trước, mọi người gặp một cánh cửa đá, lúc này cửa đá đã bị mở, chắc là kiệt tác của A Ninh.

Đi qua khe cửa, mọi người vào trong một gian mộ thất, ấn tượng đầu tiên của mọi người là nơi đây rất đẹp, thật sự rất đẹp.

Một cây san hô khổng lồ, trên san hô màu hồng treo đầy những chiếc chuông màu xanh biếc, đồng thời bên cạnh cây có một hồ nước, giống như một khu vườn thu nhỏ, chỉ thiếu thảm cỏ thôi.

Nhìn thấy cây san hô, Trương Khải Minh cẩn thận quan sát những chiếc chuông treo trên đó, nói: "Thiên Đồng, đeo nút tai vào, cắt hết chuông trên cây xuống, lúc đó chúng ta trực tiếp mang đi." Nghe vậy, Thiên Đồng bắt đầu chuẩn bị, những người khác thì có chút kinh ngạc nhìn Trương Khải Minh, không ngờ lại có thao tác như vậy.

Ngô Thiên Chân có chút ngập ngừng hỏi: "Quỷ Gia, mấy cái chuông này nếu reo lên sẽ tạo ra ảo giác, lúc đó có bán được không?" Trương Khải Minh nhìn cây chuông, như nhìn thấy từng năm tuổi thọ, cười nói: "Chỉ cần giết hết lũ rết bên trong là không cần lo lắng nữa." 113.

"Loại chuông này trong tình huống bình thường sẽ không reo, cho dù có reo cũng cần đủ số lượng mới có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, một cái không có tác dụng." Gật đầu như hiểu như không, Bàn Tử và mấy người cũng đeo nút tai vào, sau đó bắt đầu giúp dọn dẹp lũ rết bên trong.

Nghe tiếng chuông reo không ngớt, Trương Khải Minh không để ý, hắn đến gần hồ nước bên cạnh, sắc mặt ngưng trọng nhìn vào bên trong.

Vừa vào hắn đã phát hiện ra, toàn bộ phía trên hồ nước bao phủ bởi âm khí, nhưng những âm khí này lại không khuếch tán ra, giống như có thứ gì đó bên trong đang khống chế chúng.

Đột nhiên, giọng của Trương Khởi Linh vang lên: "Quỷ Gia, sao vậy, hồ nước này có vấn đề à?" Trương Khải Minh gật đầu: "Bên trong chắc có thứ gì đó, nhưng nhìn màu nước thì biết không dễ chọc." "Chỉ cần không có biến hóa gì, chúng ta cũng đừng chọc vào

thứ bên trong, cảm giác rất phiền phức.” Trương Khởi Linh như có điều suy nghĩ nhìn vào hồ nước, nói: “Cũng được, không cần thiết phải thăm dò quá mức.” Rời khỏi khu vực hồ nước, Trương Khải Minh lặng lẽ nhìn mấy người thu hoạch chuông trên cây, rất nhanh cả cây chuông đã được chất đầy.

Nhìn lại một lần nữa, không có gì đáng lưu luyến, mọi người chuẩn bị quay trở lại theo đường cũ, về mộ thất trước đó.

Ngay khi mọi người sắp bước ra khỏi mộ thất, Trương Khải Minh cảm nhận được sự thay đổi truyền đến từ phía sau.

Quay đầu lại, chỉ thấy hồ nước vừa rồi còn yên tĩnh, lúc này như nước sôi, dòng nước bên trong không ngừng cuộn trào.

Chương 219

Dừng bước, Trương Khải Minh dán chặt mắt vào sự thay đổi của hồ nước, tay phải cũng đặt lên thanh Ngự Quỷ Đao bên hông, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Có lẽ cảm nhận được mối đe dọa từ Trương Khải Minh, hoặc có lẽ chưa đến lúc thứ bên trong xuất thế, mặt nước từ từ lặng lại, âm khí lại một lần nữa khôi phục ổn định.

Cuối cùng nhìn sâu vào hồ nước tĩnh lặng, Trương Khải Minh có một dự cảm, tương lai có thể sẽ gặp lại thứ bên trong, không biết là thứ gì.

Những người khác cũng nhìn thấy sự thay đổi kỳ quái của hồ nước, tuy khó hiểu, nhưng tất cả mọi người đều không nói gì, lặng lẽ đi theo sau Trương Khải Minh.

Về mộ thất trước đó, Trương Khải Minh nói: "Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi, đợi người của tôi đến, chúng ta sẽ chuẩn bị ra ngoài." Nghe vậy, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Quỷ Gia, ngài đã đưa người vào rồi sao?

Vậy chúng ta có thể an toàn ra ngoài rồi?" "Trước đó tôi còn đang lo lắng, không biết sau một thời gian, lúc ra ngoài sẽ thế nào, bây giờ tốt rồi, mọi chuyện đều được giải quyết." Trương Khải Minh cười gật đầu, sau đó chú ý đến A Ninh đang hôn mê, hình như tai cô ta động đậy.

Cũng không biết có phải là trùng hợp không, mỗi lần gặp A Ninh đều thấy cô ta giả vờ hôn mê, nhưng hắn cũng không vạch trần.

Chỉ nói: "Yên tâm đi, người của tôi đã mang công cụ đến, lúc đó chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài." Không để mọi người đợi quá lâu,

Trương Bất Tốn dẫn người xuất hiện, trên người có dấu vết chiến đấu.

Đến bên cạnh, Trương Khải Minh hỏi: "Sao vậy?

Gặp phải trận chiến à, thế nào rồi?" Trương Bất Tốn cười nói: "Quỷ Gia, yên tâm đi, chỉ là một tiểu đội nhỏ, không có nguy hiểm." Hài lòng gật đầu, Trương Khải Minh bảo những người khác đi đóng gói chuông và thi thể, sau đó nói với Trương Bất Tốn: "Chuyện ở đây làm đến đâu rồi?

Còn bao nhiêu đồ nữa?" Trương Bất Tốn ước lượng, nói: "Quỷ Gia, còn khoảng một ngày nữa là xong, chủ yếu là đồ quá nhiều, vận chuyển lên tốc độ khá chậm." Nhìn vào gian mộ thất, Trương Khải Minh nói: "Nếu đã như vậy thì lấy hết thuốc nổ ra, đặt lên đỉnh mộ ở trên." "Nhớ kỹ, cài đặt hẹn giờ cho tốt, sau khi chúng ta rời đi, ngôi mộ này phải biến mất, không một ai bên trong có thể thoát ra." Nhìn mọi người bắt đầu bận rộn, Bàn Tử đến bên cạnh Trương Khải Minh, hỏi: "Quỷ Gia, bây giờ trong mộ có người sao?" Trương Khải Minh ước chừng, nói: "Ừm, khoảng ba bốn thế lực, cũng phải có đến trăm người chứ?" "Từng chút một dọn dẹp đám người này thực sự quá phiền phức, cứ để bọn họ biến mất cùng với ngôi mộ này đi, cũng không làm họ oan uổng." Nghe vậy, mấy người đều bị sự tàn nhẫn của Trương Khải Minh làm cho kinh hãi.

Tuy mọi người đều không phải người tốt, nhưng quyết định sinh tử của cả trăm người một cách nhẹ nhàng như vậy, có chút khó chấp nhận.

Lạnh lùng liếc nhìn mọi người một cái, Trương Khải Minh không nói thêm gì nữa, đợi Trương Bất Tốn và những người khác bố trí xong, mọi người bắt đầu rút lui.

Ngôi mộ dưới đáy biển đầy bí mật này, sắp biến mất trên thế gian,

sau này chắc cũng sẽ không còn ai tìm kiếm các loại bí mật nữa.

Men theo đường cũ trở về mộ thất ban đầu, đoạn đường này tốn không ít thời gian của mọi người, đồng thời cũng xử lý không ít phiền phức.

Bây giờ trong mộ này người thật sự quá nhiều, đến từ các thế lực khác nhau, Trương Khải Minh và những người khác đã gặp phải ba nhóm kẻ thù.

Nhưng may mắn, đều không gây ra thương vong, tất cả bọn họ đều đã mất đi sinh mệnh kiêu ngạo của mình.

Sau khi trở về mộ thất, nơi đây đã thay đổi rất nhiều, bị thủ hạ của Trương Khải Minh cải tạo thành một doanh trại tạm thời.

Mọi người vừa vào đã thấy những người đang bận rộn, tất cả đều không ngừng vận chuyển minh khí, không hề nghỉ ngơi.

Đứng trong mộ thất, Trương Khải Minh gọi một thủ hạ đến, hỏi về tiến triển của công việc, không tệ, bây giờ hành động đã đến hồi kết.

Chỉ cần nhóm người cuối cùng trở về là có thể rút lui, nhưng bất ngờ luôn xảy ra vào những lúc không ngờ tới.

Đột nhiên trong bộ đàm vang lên tiếng cầu cứu: "Báo cáo doanh trại, tiểu đội ba bị tập kích, hiện tại yêu cầu chi viện." Nghe vậy, Trương Khải Minh nhíu mày cầm bộ đàm lên, nói: "Tôi là Trương Khải Minh, nói rõ tình hình." "Báo cáo Quỷ Gia, chúng tôi ở mộ thất thứ tư cách doanh trại gặp phải tống tử tập kích, có hai con, có chút khác thường." Giọng nói vừa rồi lại vang lên, nhưng lần này có chút chật vật.

Xem ra tình hình của đối phương không tốt, bây giờ chắc đã gặp phải mối đe dọa chí mạng, nếu không sẽ không mở miệng cầu cứu.

Hắn hiểu những thủ hạ này, mỗi người đều rất kiêu ngạo, không đến bước đường cùng sẽ không nhận thua, xem ra tống tử không đơn giản.

Đặt bộ đàm xuống, Trương Khải Minh nói: "Thiên Đồng đi cùng tôi, những người khác tiếp tục công việc của mình, đừng làm lỡ thời gian." Không phải Trương Khải Minh máu lạnh, mà thời gian nổ bom đã được định sẵn, nếu chậm trễ thời gian sẽ phiền phức.

Dưới ánh mắt có chút lo lắng của mọi người, Trương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng và Tiểu Hồng Hống trực tiếp xuất phát.

Men theo mộ thất đi, Trương Khải Minh nhanh chóng đến vị trí của tiểu đội ba, bên tai có thể nghe thấy tiếng súng rõ ràng.

Tăng tốc, Trương Khải Minh vừa vào mộ thất đã thấy thuộc hạ đang liên tục lùi lại, đối diện là hai cỗ tống tử kỳ dị.

Hai con tống tử này lại biết phối hợp, một đen một trắng, không phải là chủng loại khác nhau mà chỉ đơn thuần là màu da.

Cái gì vậy?

Trương Khải Minh trực tiếp sững sờ, tưởng là Hắc Bạch Vô Thường?

Hắc Bạch Song Sát?

Nhưng bây giờ không thể trì hoãn thời gian nữa, Trương Khải Minh trực tiếp nói: "Thiên Đồng, lát nữa hộ tống họ về, bây giờ họ đã hết sức rồi, cẩn thận một chút." Thiên Đồng gật đầu, sau đó nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa các huynh đệ này về an toàn, nhưng ngài cũng phải cẩn thận, hai con tống tử đó trông không đơn giản." Gật đầu, Trương Khải Minh không nói gì, trực tiếp lao đến bên cạnh thủ hạ, hô lên: "Bây giờ, tất cả mọi người theo Thiên Đồng rời đi, ở đây giao cho tôi là được." Nghe lệnh, tất cả mọi người trực tiếp

ngừng tấn công, liên tục lùi về phía Thiên Đồng, sau đó được dẫn đi.

Làm như vậy thực ra là thừa, nếu không sợ mang nguy hiểm về doanh trại, những người này cũng không cần phải cầm chân chúng lâu như vậy.

Bây giờ đến lượt Trương Khải Minh ra sân, lần này cũng là một lần thử nghiệm, xem xem có thể một lòng hai việc, cùng Tiểu Hồng Hống tấn công hay không.

Nhìn hai con tống tử đang lao tới, Trương Khải Minh rút Ngự Quỷ Đao ra, đồng thời điều khiển Tiểu Hồng Hống nghênh đón.

Toàn thân mặc ngân giáp, Tiểu Hồng Hống trực tiếp lao lên, trong nháy mắt hất văng con tống tử màu trắng, chỉ để lại con tống tử đen tại chỗ.

Trương Khải Minh một bên điều khiển Tiểu Hồng Hống tấn công, một bên từ từ di chuyển, tìm kiếm thời cơ ra tay.

Nhìn con tống tử trắng ở bên cạnh muốn quay lại, Trương Khải Minh đột nhiên điều khiển Tiểu Hồng Hống hung hăng đánh vào chân phải của con tống tử đen.

Lực lượng khổng lồ trong chốc lát khiến con tống tử đen ngã xuống đất, Trương Khải Minh đã có dự mưu từ trước liền ra chiêu.

Liên tục những luồng đao quang chém xuống vai và đầu của con tống tử đen, nhưng Trương Khải Minh đã đánh giá thấp khả năng phòng ngự của nó, những đòn tấn công sắc bén như vậy chém lên người nó mà hiệu quả lại không tốt.

Đòn tấn công móng vuốt quỷ của Ngự Quỷ Đao không có hiệu quả Trương Khải Minh đã sớm dự liệu, nhưng Ngự Quỷ Đao sắc bén như vậy mà cũng thất bại, có chút kỳ quái.

Nhìn con tống tử trắng đang lao đến gần, Trương Khải Minh dẫn

theo Tiểu Hồng Hống từ từ lùi lại, chuẩn bị chấn chỉnh lại.

Lần này Trương Khải Minh không do dự, trực tiếp bôi máu của mình lên Ngự Quỷ Đao.

Nhìn hai con tống tử lại hợp nhất tấn công, lần này Trương Khải Minh chủ động tấn công, Tiểu Hồng Hống thì trực tiếp lao vào con tống tử trắng.

Né được một đòn tấn công của con tống tử đen, Trương Khải Minh biết đòn tấn công của Tiểu Hồng Hống không thể kéo dài quá lâu, thế là hắn trực tiếp nhảy lên, thanh đao trong tay hung hăng chém vào vết thương trên vai con tống tử đen.

Lần này có sự trợ giúp của máu tươi, đòn tấn công của Trương Khải Minh đã có hiệu quả, một cánh tay phải của con tống tử đen trực tiếp bị chém đứt.

Thấy hiệu quả của đòn tấn công này, Trương Khải Minh thầm thở phào nhẹ nhõm, lại thu Tiểu Hồng Hống về, sau đó chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 220

Dần dần, Trương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống ngày càng thành thạo, bây giờ có thể đồng thời phát động tấn công.

Tuy động tác của Tiểu Hồng Hống có chút cứng ngắc, nhưng Trương Khải Minh hiện tại đã khống chế được cục diện, bắt đầu áp chế hai con tống tử.

Lần tấn công tiếp theo, Tiểu Hồng Hống quấn lấy con tống tử trắng, Trương Khải Minh nắm lấy cơ hội, lại vung đao chém vào đầu con tống tử đen.

Cùng với một tiếng "cạch", con tống tử đen cuối cùng cũng chết dưới đao của Trương Khải Minh, nhưng quá trình rất phiền phức, xương của nó thực sự quá cứng, Trương Khải Minh phải liên tục năm lần đều đánh trúng một vị trí mới có thể giết được.

Giải quyết xong con tống tử đen, con tống tử trắng còn lại không đáng lo ngại.

Ngay khi Trương Khải Minh chuẩn bị thừa thắng xông lên, trực tiếp chém giết nó.

Con tống tử đen vừa ngã xuống đất lại xảy ra biến hóa, Trương Khải Minh có thể nhìn thấy rõ, trên người con tống tử đen lại từ từ bốc lên một làn khói đen, trông có chút kỳ quái.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trực tiếp dẫn Tiểu Hồng Hống lùi lại, sau khi đến vị trí an toàn, cẩn thận quan sát sự thay đổi kỳ dị.

Trương Khải Minh phát hiện ra một chuyện, sau khi con tống tử đen bốc khói đen, con tống tử trắng ở bên cạnh cũng không tấn công nữa.

Nó đứng yên tại chỗ, như đang chờ đợi điều gì đó.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trực tiếp nhíu chặt mày.

Hắn ghét nhất những biến hóa kỳ dị này, khiến hắn không thể chắc chắn chuyện gì đã xảy ra, hoàn toàn không dám ra tay.

Đợi con tống tử đen không còn tỏa khói đen nữa, Trương Khải Minh phát hiện, những làn khói đen đó lại từ từ hội tụ vào người con tống tử trắng bên cạnh.

Con tống tử đen ban đầu lại từ từ biến thành một cỗ thi thể, trông như cũng mới chết không lâu, thậm chí có thể là người của thế lực khác trong mộ.

Chẳng lẽ hai cỗ này vốn không phải là tống tử, chỉ là bị một thứ gì đó khống chế?

Nhìn con tống tử nửa đen nửa trắng đang dần hình thành, Trương Khải Minh cảm thấy suy đoán của mình là chính xác.

Nhìn con tống tử đang đứng yên bất động, Trương Khải Minh không chờ đợi nữa, trực tiếp để Tiểu Hồng Hống lao lên, phát động tấn công.

Nhưng lần này, đòn tấn công của Tiểu Hồng Hống lại bị chặn lại, con tống tử chịu đòn tấn công chỉ lắc lư một chút, không hề lùi lại.

Thấy vậy, sắc mặt Trương Khải Minh trầm xuống, hắn cũng bắt đầu di chuyển, đến bên cạnh con tống tử, Trương Khải Minh không tấn công chính diện.

Hắn chuẩn bị phối hợp với Tiểu Hồng Hống, vòng ra sau lưng con tống tử, nhưng chuyện không ngờ đã xảy ra.

Tiểu Hồng Hống lại bị đòn tấn công của con tống tử đen trắng hất văng ra, va thẳng vào tường mộ thất, phát ra tiếng động lớn.

Không ngờ thực lực của con tống tử lại tăng lên nhiều như vậy, bây giờ lại có thể áp đảo cả Tiểu Hồng Hống.

Thấy vậy, Trương Khải Minh trực tiếp bắt đầu tấn công, Ngự Quỷ Đao trong tay không ngừng chém vào người con tống tử, phát ra những tiếng vang giòn giã.

Sau khi trải qua biến hóa kỳ dị vừa rồi, khả năng phòng ngự của con tống tử đã tăng lên rất nhiều, hoàn toàn không thể phá phòng.

Trương Khải Minh biết, bây giờ Ngự Quỷ Đao trong tay đã vô dụng, chỉ có thể dựa vào thuộc tính khu tà của hai tay.

Thế là, thân hình hắn lùi nhanh, để Tiểu Hồng Hống lên trước cầm chân con tống tử, còn mình thì cất Ngự Quỷ Đao đi.

Lại tiến lên, Trương Khải Minh sử dụng công phu 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, lần tấn công này cuối cùng cũng có hiệu quả.

Mỗi lần đánh trúng con tống tử, đều sẽ gây ra một mức độ sát thương nhất định, Trương Khải Minh phát hiện ra một vấn đề.

Ban đầu không rõ ràng, nhưng cùng với số lần tấn công của Trương Khải Minh tích lũy, lúc này khu vực màu đen trên người con tống tử đã giảm đi rõ rệt, giống như thứ màu đen kỳ dị đó bị Trương Khải Minh xua tan.

Thấy hiệu quả như vậy, tinh thần Trương Khải Minh phấn chấn, hắn biết có lẽ đã tìm ra mấu chốt phá cục, thế là tấn công càng thêm mãnh liệt.

Dần dần, cùng với thời gian trôi qua, màu đen trên người con tống tử hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại màu trắng ban đầu.

Bây giờ con tống tử lại khôi phục lại trình độ trước đó, mỗi lần bị Tiểu Hồng Hống tấn công đều sẽ lùi lại, không có khả năng chống cự.

Thấy vậy, Trương Khải Minh cảm thấy thời cơ đã gần chín muồi, hắn điều khiển Tiểu Hồng Hống trực tiếp hất con tống tử vào góc tường, ngã xuống đất.

Trương Khải Minh thì nhân cơ hội này chuẩn bị thủ đoạn mạnh nhất, Sát Phá Lệnh.

"Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, đạo khí trường tồn, cấp cấp như luật lệnh." Sắc mặt Trương Khải Minh nghiêm túc, miệng chậm rãi niệm chú ngữ, rất nhanh một mũi tên ánh sáng màu tím đã hình thành trên đầu ngón tay hắn.

Nhìn con tống tử đứng dậy, Trương Khải Minh không chút do dự, trực tiếp nhắm vào nó bắn ra mũi tên ánh sáng trong tay.

Cùng với Sát Phá Lệnh đánh trúng con tống tử, ánh sáng màu tím tràn ngập cả gian mộ thất, một tiếng nổ lớn theo sau đó vang lên.

Đợi mọi thứ yên tĩnh lại, con tống tử đã biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một ít bột màu đen.

Hít một hơi thật sâu, Trương Khải Minh từ từ đứng dậy, xung kích của vụ nổ vừa rồi rất lớn, tốc độ của hắn nhanh cũng không kịp né.

Nhưng may mắn Tiểu Hồng Hống đã chặn được phần lớn xung kích của vụ nổ, lần sau sử dụng Sát Phá Lệnh phải nhớ kỹ, không được đứng quá gần.

Thấy vấn đề đã được giải quyết, Trương Khải Minh cũng không ở lại, thời gian còn lại không nhiều, đã đến lúc phải trở về.

Khi Trương Khải Minh dẫn Tiểu Hồng Hống trở lại mộ thất, người ở đây không còn nhiều, những người khác đã rút lui.

Trương Bất Tốn nghênh đón, nói: "Quỷ Gia, ngài sao rồi?

Có cần nghỉ ngơi không?

Bây giờ xuất phát?" Quay đầu nhìn lại mộ đạo sâu thẳm, Trương Khải Minh cười nói: "Đi thôi, tôi không sao, lên trước đi." Mọi người thay quần áo, lại một lần nữa nhảy vào hồ nước, thông qua lối đi, trở lại mặt biển.

Cách đó không xa là con thuyền mà Trương Bất Tốn mang đến, sau khi lên thuyền, Trương Khải Minh nhìn thấy đám người đang bận rộn qua lại.

Thấy Trương Khải Minh trở về, Bàn Tử trực tiếp chạy tới, nịnh nọt nói: "Quỷ Gia, tôi có thể hỏi ngài một chuyện được không?" "Hỏi đi, có gì mà không được?" Trương Khải Minh vừa cởi bộ đồ lặn, vừa buồn cười nói.

Bàn Tử hắc hắc cười, hỏi: "Quỷ Gia, ngài không phải đã mang hết minh khí trong mộ ra rồi chứ?

Chương 221

Tôi thấy số lượng không ít đâu." Trương Khải Minh nhìn đám người đang bận rộn, và những chiếc hòm chứa minh khí, nói: "Không thể là toàn bộ, nhưng cũng phải hơn nửa rồi." "Dù sao bên trong vẫn có một số nơi ẩn khuất chưa đi tới, có ý kiến gì à?" Nụ cười trên mặt Bàn Tử càng thêm rạng rỡ, lấy lòng nói: "Quỷ Gia, ngài cũng biết, tôi có một cửa hàng đồ cổ, đồ tốt ở chỗ tôi ít quá." "Cho nên, ngài xem tôi có thể lấy một ít hàng từ ngài không?

Cứ theo giá thị trường, dù sao đồ của ngài là hàng thật, tôi cũng không thể mặt dày quá phải không?" Đây không phải là vấn đề lớn, nhưng phải về U đô mới được, thế là Trương Khải Minh nói: "Được thôi, nhưng phải đến U đô lấy hàng." "Những thứ này đều cần qua kiểm tra mới bán ra được, cứ trực tiếp đi cùng tôi đến U đô chờ đi." Lúc này, một thủ hạ đi tới, nói: "Quỷ Gia, chúng ta bây giờ quay về, hay là đợi thêm một chút?" Nhìn đồng hồ, Trương Khải Minh phát hiện chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ nổ, để đảm bảo không có vấn đề gì thì cứ đợi đi.

Thế là hắn mở miệng nói: "Lái thuyền đến nơi an toàn, chúng ta đợi thêm một chút, xem hiệu quả của vụ nổ thế nào, nếu có người sống sót chúng ta cũng cần phải giải quyết." Sau khi di chuyển đến nơi an toàn, mọi người đứng trên đầu thuyền cẩn thận nhìn mặt biển xa xăm, thời gian từ từ cuối cùng cũng đến.

Không nghe thấy tiếng nổ, nhưng trên mặt biển lại xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, mọi người đều biết đã nổ rồi.

Chỉ là khoảng cách đến mặt biển quá xa, cộng thêm sự cách âm của nước biển, nên mới không có tiếng nổ truyền ra.

Rất lâu sau, mặt biển cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói: "Bất Tốn, cho thuyền đợi thêm một tiếng nữa, nếu thật sự không có người sống sót, chúng ta sẽ quay về." Giao việc xong, Trương Khải Minh đến bên cạnh A Ninh đã tỉnh, nói: "Gửi tín hiệu cho người của cô, bảo thuyền đến." Thi thể đã mang ra, Trương Khải Minh chuẩn bị cùng Uông Thiêm nhanh chóng hoàn thành giao dịch, lấy cuốn sổ tay còn lại.

Cuốn sổ tay mà Uông Thiêm để lại lần trước Trương Khải Minh đã xem rồi, trên đó đều là tên người, nhưng địa chỉ cụ thể, ảnh chụp thì lại không có, những thứ đó mới là quan trọng.

Rất nhanh, sau khi A Ninh gửi tín hiệu không lâu, chiếc thuyền cá đó đã chạy tới, trước sau cũng chỉ nửa tiếng đồng hồ.

Khiêng chiếc quan tài đã chuẩn bị sẵn, Trương Khải Minh trực tiếp đi qua, nhìn Uông Thiêm nói: "Bắt đầu đi, hành động đã kết thúc, cũng không cần che giấu thân phận nữa." Uông Thiêm cười đi đến gần quan tài, sau khi mở ra cẩn thận kiểm tra đặc trưng của thi thể, đặc biệt là cái đuôi ở sau lưng.

Xem ra nhà họ Uông có tư liệu, ngay cả đặc trưng của thi thể cũng được miêu tả rõ ràng.

Xác nhận thân phận, hai người hoàn thành giao dịch, nửa cuốn sổ tay còn lại được giao thẳng cho Trương Khải Minh.

Quay về thuyền của mình, nhìn thời gian đã gần hết, nhưng không có bất kỳ người sống sót nào, Trương Khải Minh biết người bên trong đều đã ở lại đó, không cần phải đợi nữa.

Thế là hắn nói: "Nhổ neo, chúng ta về nhà." Trong tiếng reo hò của mọi người, con thuyền chở đầy chiến lợi phẩm cuối cùng cũng bắt

đầu hành trình trở về.

Chương Khải Minh nghỉ ngơi một đêm, xua tan đi mệt mỏi sau chuyến hạ mộ.

Mãi đến trưa ngày hôm sau, hắn mới mở mắt.

Vừa ngồi dậy, Chương Khải Minh đã nghe thấy âm thanh của hệ thống.

"Đinh, giá trị minh khí đã kết toán xong, chúc mừng túc chủ nhận được 105 năm tuổi thọ." Nghe thấy thông báo, Chương Khải Minh chìm trong vui sướng tột độ, đúng là một mẻ bội thu.

Tuy đã sớm biết lần này thu hoạch sẽ lớn, nhưng hắn không ngờ lại nhiều đến thế. 128 năm tuổi thọ, đó là con số hiển thị trên hệ thống của Chương Khải Minh hiện tại, đủ để hắn rút thưởng thêm lần nữa.

Hắn trực tiếp đổi bốn lần rút thưởng, tuổi thọ còn lại 48 năm, một sự phân bổ hợp lý.

Theo sau tiếng mở của bốn rương báu hoàng kim, Chương Khải Minh lại nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 《Phong Nhĩ》, 《Động Thái Thị Giác》, 《Phương Pháp Chế Tác Định Thi Phù》 và một cây phù bút." "《Phong Nhĩ》: Tăng cường thính lực của túc chủ, có thể phát hiện những âm thanh cực nhỏ." "《Động Thái Thị Giác》: Khi túc chủ di chuyển tốc độ cao hoặc kẻ địch di chuyển tốc độ cao, có thể nhìn rõ một số động tác." "《Phương Pháp Chế Tác Định Thi Phù》: Toàn bộ quy trình chế tác Định Thi Phù, quá trình chế tác cần tiêu hao tinh thần lực, mỗi lá Định Thi Phù có thể giữ chân tống tử trong một phút, nhưng thời gian sẽ rút ngắn khi thực lực của tống tử tăng lên." "Phù bút: Công cụ cần thiết để chế phù, được luyện chế bằng phương pháp đặc biệt." Nhìn vào thu hoạch lần này, tuy không

nhận được kỹ năng tăng tốc độ hay tinh thần, nhưng cũng không tồi.

Thính lực được tăng cường, sau này có thể phát hiện nguy hiểm sớm hơn, mức độ an toàn lại được nâng lên một bậc.

Có động thái thị lực, tuy không thể trực tiếp ngăn chặn kẻ địch tốc độ cao, nhưng lại có thể nhìn rõ đường tấn công của chúng, cũng có tác dụng nhất định.

Nhưng điều khiến Chương Khải Minh vui nhất là hai món cuối cùng.

Có thể chế tạo sẵn một lô Định Thi Phù, không gian thao tác khi hạ mộ sau này sẽ lớn hơn rất nhiều.

Tống tử cũng có thể bán lấy tiền, đến lúc đó chỉ cần định trụ tống tử, rồi dùng dây thừng trói chặt lại, chẳng phải là thêm một mối làm ăn sao?

Hơn nữa còn là độc quyền.

Mở giao diện thuộc tính, Chương Khải Minh chuẩn bị xem thực lực hiện tại của mình, chủ yếu là xem chỉ số tinh thần đã tăng được bao nhiêu.

"Túc chủ: Chương Khải Minh Tuổi thọ: 48 năm 【Khen thưởng tuổi thọ dựa trên giá trị minh khí túc chủ mang ra khỏi mộ.】 Thể chất: 9 【Người thường là 1.】 Tinh thần: 9.8 【Người thường là 1.】 Sức mạnh: 12 【Người thường là 1.】 Tốc độ: 7 【Người thường là 1.】 Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 viên mãn, 《Trác Thối Công》...

Số lần rút thưởng: 0 【Mỗi hai mươi năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】" Tốc độ vẫn là điểm yếu của Chương Khải Minh, lâu như vậy chỉ tăng được 0.5.

Về sức mạnh, nhờ có 《Cương Cốt》 gia trì, đã đạt tới 12 điểm,

không tệ.

Hài lòng nhất là chỉ số tinh thần, sau một thời gian tu luyện minh tưởng pháp 《Đoán Niệm》, giờ đã có tiến bộ vượt bậc, chỉ cần kiên trì thêm một thời gian nữa là có thể vượt qua 10 điểm, đến lúc đó sẽ có thể điều khiển được Hạn Bạt.

Thu lại hệ thống, Chương Khải Minh thu dọn rồi đi lên boong tàu.

Lúc này mọi người đang chém gió rôm rả.

Thấy bóng dáng Chương Khải Minh, Bàn Tử liền chạy tới, nói: "Quỷ Gia, chúng ta đi xem thu hoạch minh khí của ngài đi." "Tôi vừa hỏi chú Bất Tốn rồi, nhưng phải được ngài đồng ý mới được, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi." Nhìn ánh mắt tò mò của mọi người, thực ra chính Chương Khải Minh cũng không biết rốt cuộc lần này thu hoạch được bao nhiêu mà lại nhận được nhiều tuổi thọ đến vậy.

Hắn bèn nói: "Được, nếu mọi người đều muốn xem, vậy chúng ta đi xem thử.

Bất Tốn, dẫn đường đi." Theo sau Chương Bất Tốn, mọi người đi xuống khoang thuyền bên dưới.

Có thể thấy, nơi này hẳn đã được xử lý cẩn thận.

Khi Chương Bất Tốn bật đèn lên, nhìn những thùng hàng chất cao như núi, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Dù biết lần này Chương Khải Minh thu hoạch lớn, nhưng cũng không ngờ cả một tầng khoang thuyền đều là minh khí.

Mọi người tùy tiện mở một thùng, nhìn vào bên trong, phát hiện có bốn năm món minh khí được ngăn cách cẩn thận.

Tình hình trong mỗi thùng đều tương tự.

Nhưng sau một câu nói của Chương Bất Tốn, những người này

cảm thấy việc đảo đấu của mình chẳng chuyên nghiệp chút nào.

"Quỷ Gia, đây là kho hàng đầu tiên.

Bên dưới còn một kho nữa, cũng gần giống như ở đây, nhưng đồ ở đó sẽ quý hơn một chút." Nghe vậy, tất cả mọi người đều sững sờ.

Một kho hàng như thế này mà còn có thêm một cái nữa, đúng là không coi người khác ra gì, phất lên chỉ sau một đêm sao?

Chương 222

Hồi lâu sau, Ngô Thiên Chân lẩm bẩm: "Chẳng trách tam thúc nói, Quỷ Gia mới là nhân vật tầm cỡ trong giới đảo đấu." "Tôi vốn tưởng chỉ có thân thủ của Quỷ Gia là lợi hại, không ngờ về mặt thu hoạch, Quỷ Gia còn lợi hại hơn." Tiểu Bàn Tử cũng có chút cảm khái nói: "Đúng vậy, nhìn những món minh khí này đi, đây chỉ là thu hoạch một lần của Quỷ Gia." "Với số lượng khổng lồ như vậy, đừng nói là một đạo mộ tặc bình thường, cả đời họ có thu hoạch được chừng này không, có khi cả đời cũng chưa thấy nhiều như vậy." Nói xong, hai người nhìn nhau, rồi cùng thở dài một hơi, ra vẻ bi thương.

Chương Khải Minh dở khóc dở cười lắc đầu, nói: "Bất Tốn, chuyện vận chuyển hàng phải liên hệ trước cho tốt.

Lần này số lượng nhiều như vậy, khó tránh khỏi có kẻ nảy sinh lòng tham, đến lúc đó phải vất vả cho các anh em rồi." "Quỷ Gia, ngài yên tâm.

Chuyện vận chuyển tôi đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, đều là người của thôn Mê Vụ, vũ khí cũng đi theo xe." Nghe Chương Khải Minh dặn dò, Chương Bất Tốn tự tin đáp, hắn có niềm tin mãnh liệt vào thuộc hạ của mình.

Thưởng thức thêm một lúc những món minh khí, mọi người lại quay về boong tàu, nhưng Bàn Tử và Ngô Thiên Chân lại có vẻ hơi tự kỷ.

Hai người ngẫm lại, họ đã hạ mộ hai lần, nhưng lần nào cũng chẳng thu hoạch được bao nhiêu, cộng thêm cú sốc vừa rồi, hai người như mất hồn, không biết đang suy tính chuyện gì.

Mặc dù lúc đi không thuận lợi, nhưng chuyến về lại suôn sẻ lạ

thường, suốt đường đi sóng yên biển lặng, không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Sau khi cập bến, Chương Khải Minh và những người khác trực tiếp rời đi, còn lại những vấn đề khác đều giao cho Chương Bất Tốn giải quyết, tin rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Mọi người đi một mạch, nhanh chóng trở về U Đô.

Ngô Thiên Chân và Bàn Tử cũng rời đi, một người về nhà, người còn lại thì đến chỗ Bàn Tử.

Đưa Thiên Đồng về biệt thự, vừa vào cửa đã thấy trong nhà có khách.

Cũng không phải người ngoài, mà là bà chủ hiện tại của khách sạn Minh Nguyệt, Doãn Băng, đi cùng là bà chủ đời tiếp theo, Doãn Nam Phong, nhưng hiện tại vẫn là một cô nhóc tóc vàng hoe.

Chương Khải Minh vừa vào cửa, Doãn Băng liền đứng dậy nói: "Dượng, ngài về rồi ạ?" Cô bé Nam Phong bên cạnh cũng gọi theo: "Chào ông dượng." Sau khi mọi người chào hỏi, tất cả ngồi xuống sofa.

Chương Khải Minh bế bé Nam Phong lên, nói: "Sao không gọi ông dượng?" Bé Nam Phong cẩn thận liếc nhìn Doãn Băng, rồi lén lút nói: "Ông dượng, con đến sớm lắm, nhưng mẹ không cho con gọi." "Đúng rồi, lần trước ông cho con ăn món ngon, còn không ạ?

Con hơi đói rồi." Nhìn bộ dạng thèm ăn của cô bé, Chương Khải Minh cười nói: "Được, ta bảo cô Linh Nguyệt đưa con đi ăn, để mẹ con không cho ăn." Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Chương Khải Minh nhìn Doãn Băng nói: "Gần đây khách sạn Minh Nguyệt thế nào?

Có vấn đề gì không?" Vừa vào cửa, Chương Khải Minh đã phát hiện Doãn Băng hẳn là có chuyện, nên mới tìm cách cho bé Nam

Phong đi chỗ khác.

Thấy bộ dạng do dự của Doãn Băng, Doãn Tân Nguyệt nói: "Không sao đâu, Tiểu Băng, cứ nói thẳng đi, dượng sẽ không mắng đâu." Doãn Băng gật đầu, rồi có chút ngượng ngùng nói: "Dượng, trước đây khách sạn Minh Nguyệt có một vị khách gửi một món đồ đấu giá." "Nhưng hôm nay lúc con đi kiểm tra, phát hiện món đồ đã bị tráo đổi.

Sau khi hỏi thăm mới biết người gửi đồ là thuộc hạ của ngài, nên con mới đến đây." Đồ đấu giá?

Thuộc hạ của Chương Khải Minh, tình hình gì đây?

Bình thường đồ của Chương Khải Minh rất ít khi gửi đến khách sạn Minh Nguyệt.

Hắn bèn hỏi: "Có chắc là thuộc hạ của ta không?

Tên là gì?

Có đặc điểm gì không?" Doãn Băng vội nói: "Dượng, con đã tra rất kỹ, là thuộc hạ của Kim Vạn Đường, nên con mới đến đây." Kim Vạn Đường?

Chương Khải Minh nhíu mày, lấy điện thoại ra, gọi đi rồi nói: "Lão Kim, đến biệt thự của tôi một chuyến, tôi có chuyện muốn hỏi." Cúp điện thoại, Chương Khải Minh nói với Doãn Băng đang có chút căng thẳng: "Yên tâm đi, đợi người đến rồi, ta sẽ hỏi." "Đúng rồi, món đồ đó là gì?

Có mang theo không?" Nghe câu hỏi, Doãn Băng vội lấy một chiếc hộp từ trong túi ra, trực tiếp đưa vào tay Chương Khải Minh.

Mở hộp ra, bên trong là một khối ấn tỳ, nhưng Chương Khải Minh không nhìn ra chút vấn đề nào.

Chỉ nghe Doãn Băng giải thích: “Dượng, khối ấn tỳ này tuy cũng là đá huyết kê, nhưng niên đại không đúng, chênh lệch tới 200 năm.” “Còn một vấn đề nữa, con dấu dưới ấn tỳ cũng đã thay đổi, không giống như lúc con đặt vào hộp ban đầu.” Mân mê một hồi, Chương Khải Minh đột nhiên nói: “Bên trong khách sạn Minh Nguyệt có vấn đề gì không?

Đã tra ra được người nào chưa?” Nghe vậy, Doãn Băng cúi đầu, đều không có, sắc mặt có chút khó coi.

Chương Khải Minh nhìn cô, lẽ nào có nỗi khổ khó nói?

Chẳng phải chỉ là một tên trộm hoặc một nội gián thôi sao?

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt bên cạnh nói: “Phu quân, người tráo ấn tỳ là người của Doãn gia.

Người đó bây giờ đã chết rồi.” Gật đầu, Chương Khải Minh cảm thấy vấn đề này không đơn giản, sơ hở quá lớn, có người đang ly gián quan hệ?

Hắn nói: “Đợi chút đi, chuyện này hẳn là có ẩn tình khác, đợi lão Kim đến xem sao đã.” Không để mọi người đợi lâu, Kim Vạn Đường nhanh chóng dẫn theo hai đồ đệ bước vào.

Thấy Kim Vạn Đường định hành lễ, Chương Khải Minh xua tay nói: “Được rồi, lão Kim, đừng bày mấy lễ nghi rườm rà này, mau ngồi xuống đi.” “Gọi ông đến là có chuyện muốn hỏi, gần đây trong số thuộc hạ của ông có ai mất tích hoặc qua đời không?” Kim Vạn Đường suy nghĩ kỹ, rồi nói: “Quỷ Gia, ngài nói vậy tôi mới nhớ, gần đây có một tiểu nhị tên Trương Thanh mấy ngày không thấy đâu.

Tôi gọi điện hỏi thử.” Cúp điện thoại, sắc mặt Kim Vạn Đường âm trầm nói: “Quỷ Gia, Trương Thanh chết rồi, do say rượu lái xe.” “Nhưng, tôi hiểu cậu thanh niên này, tuy đã thi lấy bằng lái, nhưng

chưa bao giờ dám lái xe, trong này có vấn đề." Nghe xong lời của Kim Vạn Đường, Chương Khải Minh nhìn sang Doãn Băng, cô vội gật đầu, xác nhận người đó tên là Trương Thanh.

Cả hai bên đều có người tham gia, và người của cả hai bên đều đã chết, chẳng phải quá rõ ràng là có vấn đề sao.

Cúi đầu nhìn ấn tỳ trong hộp, Chương Khải Minh đưa thẳng cho Kim Vạn Đường, nói: "Xem thử món đồ này có vấn đề gì không." Quay đầu lại, Chương Khải Minh nói: "Doãn Băng, gần đây trong nội bộ Doãn gia hoặc khách sạn Minh Nguyệt, có nghe được tin tức gì không?" "Không có ạ, gần đây việc kinh doanh rất tốt, người Doãn gia đều biết sự tồn tại của ngài, ngài lại chưa bao giờ tham gia vào việc nhà của Doãn gia, căn bản không có ai bất mãn." Nghe Chương Khải Minh nói, Doãn Băng giật mình, hiểu ý của hắn, bèn vội vàng khẳng định.

Nếu không phải nội bộ có người giở trò, vậy là bị người bên ngoài nhắm vào.

Nhưng mục đích của những kẻ này là gì?

Hồi lâu sau, Kim Vạn Đường bên cạnh lên tiếng: "Quỷ Gia, bên trong khối ấn tỳ này có đồ, giấu rất kỹ." "Muốn nhìn thấy đồ bên trong, phải đập vỡ ấn tỳ, nếu không thì không thể lấy ra được, cơ quan chỉ dùng được một lần.

Vậy ngài xem..." Chương Khải Minh không hề suy nghĩ, trực tiếp nói: "Mở ra, xem thẳng bên trong rốt cuộc là thứ gì." Khi ấn tỳ bị Kim Vạn Đường mở ra, bên trong lộ ra một chiếc hộp ngọc nhỏ.

Mở ra xem, lại giấu một tờ giấy.

Kim Vạn Đường mở ra xem, sắc mặt biến đổi, rồi hạ giọng nói: "Quỷ Gia, ngài xem đi, là tờ giấy gửi cho ngài." Quả nhiên là nhắm

vào Chương Khải Minh.

Không biết là người phe nào mà lại dám gây sự với hắn.

Hắn nhận lấy, chỉ thấy trên đó viết: "Phật Gia thật đang ở trong tay ta, tiện thể giúp Quỷ Gia xử lý hai kẻ phản bội.

Nếu Quỷ Gia có hứng thú, có thể đến quán trà gặp ta, phòng 303." Nắm chặt tờ giấy trong tay, Chương Khải Minh trầm tư một lúc rồi nói: "Lão Kim, sau khi về hãy điều tra kỹ lai lịch của Trương Thanh, xem hắn là người của bên nào." "Còn Doãn Băng, cô cũng về điều tra người Doãn gia đã chết, xem có manh mối gì không." "Nếu kẻ đó đã tốn công sức lớn như vậy để truyền cho ta một tin tức thế này, vậy thì chắc sẽ không phải là giả." Dặn dò xong, Chương Khải Minh cũng không nán lại, trực tiếp lên đường.

Hắn muốn xem thử kẻ đưa tin này là ai.

Tại quán trà, Chương Khải Minh đẩy thẳng cửa phòng 303, chỉ thấy bên trong có một người đàn ông đeo kính râm màu đen đang ngồi, trong tay đang nghịch một con dao găm.

Chương 223

Nhìn con dao găm đó, rồi lại nhìn cặp kính râm, trong lòng Chương Khải Minh đã có một phỏng đoán, hắn hỏi: "Hắc Hạt Tử?" Người đàn ông cười nói: "Không ngờ Quỷ Gia cũng biết ngoại hiệu của ta, thật vinh hạnh." Nhìn Hắc Hạt Tử, Chương Khải Minh nhớ lại tư liệu về y, một kỳ nhân, họ Hán là Tề, nhưng không có bất kỳ quan hệ nào với Bát Gia.

Lai lịch thần bí, nhưng làm việc rất đáng tin cậy, đồng thời có nguyên tắc, chỉ có điều thị lực không tốt, luôn đeo một cặp kính râm, nên bị người trên giang hồ gọi là Hắc Hạt Tử.

Thật không ngờ, người đưa tin lại là y, thú vị rồi đây.

Chương Khải Sơn đang ở trong tay y?

Chương Khải Minh bèn nói: "Là ngươi gửi tin cho ta.

Sao không làm nghề dong binh cho tốt, lại đổi nghề đưa tin rồi à?" Vừa nói, Chương Khải Minh vừa ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn Hắc Hạt Tử đối diện luôn nở nụ cười, mở lời: "Nói đi, mục đích cụ thể khi gọi ta đến đây." Hắc Hạt Tử đặt con dao găm trong tay xuống, cười nói: "Quỷ Gia, nói thật với ngài, tôi thật sự là do Phật Gia phái tới, bảo tôi nói cho ngài biết, người trở về trước đó là giả." Chương Khải Minh im lặng một lúc, rồi hỏi: "Kể lại quá trình gặp đại ca ta đi?

Ta cần biết địa điểm và thời gian." "Phật Gia nói quả không sai, Quỷ Gia làm việc cẩn thận.

Xem ra vị được đưa về trước đó chắc chắn đang nằm dưới sự giám sát của ngài rồi phải không?" Hắc Hạt Tử sững sờ, một lúc sau

mới nở nụ cười tán thưởng, vô cùng tự tin nói.

Lời của Hắc Hạt Tử không sai, người được đưa về đó vẫn luôn nằm dưới sự giám sát của Chương Nhật Sơn.

Dù sao cũng phải kiểm chứng, bởi phe kia đã có tiền án rồi.

Tiếp đó Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, nói thật với ngài, tôi và Phật Gia quen nhau ở Cầm Lĩnh.

Lúc đó tôi bị truy sát, Phật Gia đã cứu tôi." "Cho nên sau khi về, tôi đã truyền tin cho ngài, nhưng lúc đó ngài không trả lời, nên tôi phải dùng một vài thủ đoạn nhỏ." Nghe hai chữ Cầm Lĩnh, Chương Khải Minh cơ bản đã xác định lời Hắc Hạt Tử nói là thật, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.

Hắn bèn nói: "Đi thôi, đi cùng ta một chuyến, đến xem tên Phật Gia được đưa về đó, xem là thật hay giả?" Hắc Hạt Tử cũng không phản kháng, trực tiếp đi theo sau lưng Chương Khải Minh ra ngoài.

Hai người đi thẳng đến chỗ của Chương Nhật Sơn.

Đẩy cửa bước vào, thấy Chương Nhật Sơn và Chương Khải Sơn đang uống trà nói chuyện, không khí có vẻ hòa hợp.

Hai người thấy bóng dáng Chương Khải Minh, liền đứng dậy.

Chương Nhật Sơn nói: "Quỷ Gia, ngài về rồi?

Vị này là?" Chương Khải Minh không giới thiệu chi tiết, chỉ nói thẳng: "Một người bạn của ta, đã cho ta biết một tin.

"Chương Khải Sơn trước mắt chúng ta là giả, nên ta dẫn cậu ta đến xác nhận.

Hôm nay, ta và Chương Khải Sơn chỉ có một người được sống sót ra ngoài." Chương Khải Minh vẫn luôn quan sát Chương Khải Sơn, hắn phát hiện, khi nghe tin này, vẻ mặt y có một khoảnh khắc cứng

đờ.

Tuy nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nhưng sơ hở đã lộ ra, tiếp theo hãy xem y che giấu thế nào.

Quay đầu lại, hắn nói với Chương Nhật Sơn bên cạnh: "Đi, cho người chuẩn bị một thùng tắm, bên trong đổ đầy nước nóng." "Lát nữa ta sẽ tự tay kỳ lưng cho đại ca, ta tin đại ca chắc sẽ không từ chối ta chứ?" Chương Khải Minh nhìn vẻ mặt của kẻ mạo danh, y căn bản không dám từ chối.

Ai cũng biết tính tình của vị này, một khi đã từ chối, sẽ mất mạng ngay lập tức.

Rất nhanh, thùng tắm được mang đến.

"Chương Khải Sơn" chủ động bước vào thùng tắm, khiến Chương Khải Minh nhíu chặt mày.

Tình tiết này có chút khác với những gì hắn nghĩ.

Lẽ nào không nên từ chối trăm bề sao?

Lại chủ động đi vào? 114.

Nhưng đã vào đến đây rồi thì cứ xem cho kỹ.

Hình xăm trên người Chương Khải Sơn có chút đặc biệt, không phải ai cũng có thể bắt chước được.

Ngâm mình trong nước nóng, rất nhanh trên lưng "Chương Khải Sơn" trong thùng tắm hiện ra một hình xăm Cùng Kỳ dữ tợn, trông vô cùng sống động.

Chương Khải Minh trực tiếp bước tới.

Năm xưa hai anh em từng thảo luận về hình xăm Cùng Kỳ này, bên trong ẩn chứa một bí mật.

Dù thợ xăm có tay nghề tinh xảo đến đâu cũng không thể bắt chước được bí mật đó, bây giờ hãy xem chỗ này là thật hay giả.

Hình xăm ở sau lưng không có gì đặc biệt, nhưng hình xăm phía trước mới là tinh hoa.

Hắn nói với Chương Nhật Sơn: "Đi, lấy cho ta một cái kính lúp, ta muốn kiểm tra kỹ lưỡng." Đợi kính lúp được mang đến, Chương Khải Minh chĩa thẳng vào mắt của hình xăm.

Trong đôi mắt đen đó có một ký hiệu giống như chữ Phạn.

Nhưng đó không phải là hình vẽ được xăm lên, mà là một sự trùng hợp vốn có.

Chỗ này chính là mấu chốt.

Qua kính lúp, Chương Khải Minh nhìn rõ hai chữ Phạn đó.

Rất rõ ràng, nhưng đó cũng là sơ hở lớn nhất.

Khi làm giả, chắc chắn kẻ đó không phát hiện ra.

Ký hiệu trên hình xăm của Chương Khải Sơn, tuy tương tự, nhưng giả vẫn là giả, một trong hai chữ Phạn đó là một chữ sai, không phải là phông chữ chính xác hiện tại.

Chương Khải Minh thu lại kính lúp, cười nói: "Hình xăm của ngươi làm không tệ, nhưng ngươi có biết không?

Lỗ hổng duy nhất cũng nằm trên hình xăm." "Hai chữ Phạn trong mắt đó, chữ thứ hai trên người đại ca ta là một chữ sai.

Chắc chắn ngươi đã không để ý, tưởng là do góc độ của da, đúng không?" Theo từng chữ từng chữ của Chương Khải Minh, sắc mặt của người trong thùng tắm dần dần tái nhợt, không còn vẻ tự tin như trước nữa.

Chương 224

Ngay khi y chuẩn bị cầu xin tha thứ, Chương Khải Minh đã ấn đầu y xuống, dìm mạnh vào trong nước.

Đợi đến khi y không còn giãy giụa nữa, Chương Khải Minh mới buông tay.

Hắn nói với Chương Nhật Sơn bên cạnh: "Lôi nó ra ngoài cho chó ăn.

Còn nữa, cho người hành động, tất cả người của phe kia, từ hôm nay trở đi không được phép xuất hiện ở U Đô." Nghe những lời tàn nhẫn của Chương Khải Minh, Chương Nhật Sơn cúi đầu, âm trầm nói: "Tôi biết rồi, Quỷ Gia, ngài yên tâm, từ hôm nay trở đi, bọn chúng sẽ không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời nữa." Gật đầu hài lòng, Chương Khải Minh dẫn Hắc Hạt Tử rời đi.

Suốt đường không nói một lời, hai người đến căn cứ bí mật của Chương Bất Tốn.

Vừa vào đã thấy y đang huấn luyện thuộc hạ.

Chương Khải Minh vỗ tay, nói: "Mọi người dừng tay, có nhiệm vụ rồi." "Tư liệu mà ta bảo các ngươi thu thập trước đây, bây giờ sẽ có ích.

Lập tức hành động, không chừa một ai, hiểu chưa?" Tất cả mọi người lặng lẽ gật đầu, rồi thay quần áo hành động, giống như những bóng ma, từ từ biến mất trong phòng.

Nhìn những thuộc hạ được huấn luyện nghiêm chỉnh, Hắc Hạt Tử bên cạnh nói: "Quỷ Gia, những thuộc hạ này của ngài không đơn giản chút nào.

Nhìn là biết cao thủ ám sát." Chương Khải Minh trong lòng khẽ động, nói: "Thế nào?

Có hứng thú giúp ta làm việc không?

Ta đang định mở thêm một đường khẩu." Nghe vậy, Hắc Hạt Tử có chút động lòng, nhưng lại không đồng ý ngay, nói: "Quỷ Gia, để tôi suy nghĩ thêm đã." Chương Khải Minh không hề thất vọng, ít nhất y đã có vẻ động lòng, sau này còn nhiều cơ hội, có thể từ từ thuyết phục.

Sắp xếp xong mọi việc, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp mấy người phụ trách đường khẩu của ta, tiện thể giao phó một số việc." Khi đến Trân Phẩm Các, tất cả mọi người đã có mặt đông đủ.

Hắn giới thiệu mọi người với nhau.

Sau đó Chương Khải Minh nói: "Các người cũng biết, mấy năm nay vì lý do của đại ca ta, nên chúng ta đều kiềm chế đối với người của phe kia." "Nhưng những kẻ đó lại được đằng chân lân đằng đầu.

Vì vậy, ta quyết định chính thức khai chiến với chúng.

Từ bây giờ hãy nhanh chóng bố trí đi." Bàn Tử đập bàn nói: "Quỷ Gia, sớm đã nên làm vậy rồi.

Mấy năm nay bọn chúng càng ngày càng ngang ngược, xem lần này tôi xử lý chúng thế nào." Hồ Bát bên cạnh hỏi: "Quỷ Gia, lần này chỉ là dạy dỗ một bài học, hay là…?" Chương Khải Minh lắc đầu, nói thẳng: "Không, từ bây giờ là tử địch.

Chỉ cần có cơ hội là phải giải quyết triệt để người của đối phương, hiểu chưa?" Đợi tất cả mọi người rời đi để chuẩn bị, Chương Khải Minh mới nói với Hắc Hạt Tử: "Được rồi, bây giờ việc của ta đã sắp xếp xong, nói về chuyện của đại ca ta đi." Sau khi Hắc

Hạt Tử ngồi xuống, nghiêm túc nói: “Quỷ Gia, Phật Gia hiện tại thực ra đang bị kẹt trong ngôi mộ ở Cầm Lĩnh.” “Tất cả những người đi vào bây giờ đều không có cách nào ra ngoài, bị một con Chúc Cửu Âm chặn đường, căn bản không ra được.” Chúc Cửu Âm chặn đường?

Xem ra vận may cũng không tệ, ít nhất Chúc Cửu Âm hiện tại không tấn công, chỉ chặn mất đường sống.

Nhưng Hắc Hạt Tử làm sao biết được?

Chương Khải Minh bèn hỏi thẳng: “Vậy ngươi thì sao?

Làm sao ra được?” Hắc Hạt Tử đắc ý cười nói: “Quỷ Gia, vậy ngài đánh giá cao tôi quá rồi.

Tôi căn bản không vào trong, tin tức là dùng nỏ bắn ra, nếu không tôi cũng không biết được.” “Nhưng tôi thấy những người bên cạnh Phật Gia dường như đã bị thay đổi một lượt, công cụ cũng khác.” Người đã bị thay đổi?

Vậy có nghĩa là những người bên cạnh Chương Khải Sơn hiện tại có khả năng là người của phe kia?

Nhưng những người này lại xuất hiện từ đâu? 115.

Nếu nói như vậy, có nghĩa là đã sớm có người nhắm vào Trương Khải Sơn, chỉ là luôn không có cơ hội cứu mà thôi.

Trầm tư một lúc, Chương Khải Minh nói: “Phật Gia có dặn dò gì khác không?” “Phật Gia bảo tôi nói với ngài, đừng vội cứu, không có nguy hiểm gì đâu.

Cứu Hoắc gia trước, hiện tại Hoắc gia có nội gián.” Hắc Hạt Tử tuy mặt mày tươi cười, nhưng giọng điệu lại nghiêm túc hơn không ít.

Hoắc gia?

Chuyện này có liên quan đến Hoắc gia sao?

Theo như Chương Khải Minh biết, Hoắc gia không hề đồng tình với Chương Khải Sơn, bây giờ là ý gì đây?

Lẽ nào giữa họ có thỏa thuận ngầm gì đó?

Hay là, Hoắc gia đã sớm liên lạc với Chương Khải Sơn rồi?

Nếu đã nói vậy, Chương Khải Minh chuẩn bị đến Hoắc gia xem thử.

Vừa hay có một tấm lệnh bài cũng cần đưa cho Hoắc Tiên Cô.

Chuyện đến Hoắc gia bái phỏng không thích hợp để Hắc Hạt Tử đi cùng, dù sao thân phận của y cũng có chút khác biệt.

Sai người sắp xếp ổn thỏa cho y, Chương Khải Minh đưa Thiên Đồng đến Bắc thành của U Đô, dinh thự của Hoắc gia nằm ở đó, nghe nói là phủ đệ của một vị thân vương năm xưa, chiếm diện tích rất lớn.

Thiên Đồng tiến lên gõ cửa, đưa lệnh bài trong tay cho người gác cổng, rồi nói: "Báo với gia chủ, Quỷ Gia đến bái phỏng, đây là quà Quỷ Gia gửi tặng." Nhìn cánh cửa lớn lại đóng lại, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Thói xấu của những gia tộc lớn này, muốn gặp mặt là phải thông báo một tiếng, quy củ quá nhiều.

Không đợi bao lâu, cửa lớn Hoắc gia được mở toang, người đứng đầu Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô, trực tiếp ra cửa nghênh đón, rất long trọng.

"Quỷ Gia, đã lâu không gặp.

Không ngờ ngài lại có thể đến Hoắc gia bái phỏng, còn tặng cho Hoắc gia chúng tôi lệnh bài.

Mời vào." Lão thái thái Hoắc Tiên Cô cung kính hành lễ, mặt mày

tươi cười nói.

Chương Khải Minh đáp lễ, khách sáo nói: "Hoắc gia chủ khách sáo rồi, lần này có việc muốn thương lượng với bà, chúng ta vào trong rồi nói." Đi qua sân vườn hoa lệ, mọi người đến một phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, trong phòng chỉ còn lại bốn người.

Ngoài Chương Khải Minh và Thiên Đồng, Hoắc Tiên Cô, còn có một cô bé, yên lặng đứng bên cạnh Hoắc Tiên Cô, giúp mọi người pha trà.

Chương 225

Hoắc Tiên Cô cười nói: "Quỷ Gia, đây là cháu gái của tôi, tên là Hoắc Tú Nhi, sau này xin ngài chiếu cố nhiều hơn." Hoắc Tú Nhi đặt đồ trong tay xuống, cung kính nói với Chương Khải Minh: "Hoắc gia, Hoắc Tú Nhi ra mắt Quỷ Gia." Chương Khải Minh xua tay nói: "Được rồi, không cần quá khách sáo.

Sau này lúc rảnh rỗi có thể đến quán trà chơi, con gái ta ở đó, chắc sẽ có chung ngôn ngữ." Uống một ngụm trà, Chương Khải Minh cười nói: "Hoắc Tiên Cô, lần này đến bái phỏng, ta chủ yếu có hai việc." "Việc thứ nhất trước, tấm lệnh bài đó bà cũng đã thấy rồi.

Đó là ta nhặt được trong mộ dưới đáy biển, lúc đó có ba bộ hài cốt." "Ta thấy lệnh bài của Hoắc gia, nên đã mang về trả cho bà, báo cho bà một tiếng." Hoắc Tiên Cô mân mê tấm lệnh bài trong tay, đột nhiên nói: "Tú Nhi, con ra ngoài trước đi, ta có chút chuyện muốn nói với Quỷ Gia." Tuy không tình nguyện, nhưng Hoắc Tú Nhi vẫn nghe lời đi ra ngoài, dù sao ở Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô là trời.

Đợi cửa được đóng lại, Hoắc Tiên Cô có chút do dự nói: "Quỷ Gia, không biết ngài có thấy hài cốt của con gái tôi không?" Chương Khải Minh suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: "Con gái bà năm đó đã ra khỏi mộ dưới đáy biển, sẽ không ở lại bên trong." Hoắc Tiên Cô thở phào một hơi, rồi có chút đau buồn nói: "Mấy người đó là do năm đó tôi phái đi tìm con gái tôi, nhưng không ngờ sau khi vào trong thì không còn tin tức gì truyền ra nữa." "Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng vẫn luôn ôm hy vọng, cho đến khi tấm lệnh bài này xuất hiện." Nhìn Hoắc Tiên Cô đau buồn, Chương Khải Minh cũng không nói gì.

Phải hỏi rõ chuyện khác trước, mới có thể quyết định có nên nói cho Hoắc Tiên Cô một số chuyện về con gái bà hay không.

Vì vậy, đợi tâm trạng Hoắc Tiên Cô bình tĩnh lại một chút, Chương Khải Minh nói: "Tiếp theo là việc thứ hai của ta." "Ý của đại ca ta, Phật Gia, thông báo cho ta, Hoắc gia có kẻ phản bội, bảo ta giúp đỡ.

Không biết bà có cần hay không?

Ta phải hỏi ý bà trước." Vẻ mặt Hoắc Tiên Cô bình tĩnh, suy nghĩ một lúc, rồi mới từ từ nói: "Quỷ Gia, vậy cảm ơn ngài và Phật Gia." "Nói thật, chuyện lần này tôi thật sự không tiện giải quyết, đều là người của Hoắc gia, nếu tôi ra tay thì không hay lắm." "Cho nên tôi xin ngài giúp tôi giải quyết chúng một cách âm thầm, để tránh gây bất ổn trong nội bộ Hoắc gia." Chương Khải Minh không nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý, dù sao cũng không phải chuyện khó, chỉ cần giải quyết mấy người là được.

Bàn xong chính sự, Chương Khải Minh lại uống một ngụm trà, nói: "Những người bên cạnh đại ca ta hiện tại, là do bà phái đến sao?" Hoắc Tiên Cô không chút do dự, trực tiếp gật đầu: "Không sai, năm xưa khi tôi bắt đầu phản đối quyết định của Phật Gia, đã bắt đầu từ từ phái người điều tra ông ấy." "Nhưng không tra ra vấn đề gì, ngược lại lại tra ra chuyện Phật Gia bị tráo đổi. 116.

Thế là tôi cho thuộc hạ bám sát theo sau Phật Gia." "Chỉ cần có cơ hội là sẽ trực tiếp cứu Phật Gia, nhưng không ngờ, bây giờ tất cả đều bị kẹt ở Cầm Lĩnh." Chương Khải Minh gật đầu, ngón tay không ngừng gõ lên mặt bàn, trong lòng đã có quyết định.

Hắn bèn nói: "Tuy mục đích ban đầu của bà không phải là cứu đại ca ta, nhưng ta nợ bà một ân tình.

Dùng tin tức về con gái bà để báo đáp, thế nào?" Nghe vậy, Hoắc

Tiên Cô trợn to mắt, có chút không thể tin nổi nhìn Chương Khải Minh, không ngờ lại nghe được một tin tức như vậy.

Cô vội nói: "Quỷ Gia, chỉ cần ngài cho tôi biết tin tức, sau này chỉ cần ngài lên tiếng, Hoắc gia chắc chắn sẽ nghe theo." Nghe vậy, Chương Khải Minh ngạc nhiên liếc nhìn Hoắc Tiên Cô, không ngờ bà lại đưa ra một lời hứa lớn như vậy.

Nhưng Chương Khải Minh lại suy nghĩ kỹ, Hoắc Linh Linh được bồi dưỡng như người thừa kế của Hoắc gia, đãi ngộ như vậy cũng không quá đáng.

Hắn bèn cẩn thận hồi tưởng lại, rồi nói: "Hoắc Linh Linh hiện tại chắc đang ở cùng Trần Văn Cẩm, nhưng tình hình của họ có lẽ không tốt." "Trước đây ta cũng đã nói cho Trần Bì biết tin này, nhưng ta không nói địa điểm cụ thể, nguyên nhân chắc bà cũng hiểu." Hoắc Tiên Cô sững sờ, trước tiên có chút bi thương, sau đó tỏa ra sát khí mãnh liệt, nói: "Quỷ Gia, tôi hiểu ý ngài." "Đều do sự uy hiếp của những kẻ đó, nếu không con gái tôi đã sớm về nhà rồi.

Không biết ngài có kế hoạch gì không?" Chương Khải Minh gật đầu, Hoắc Tiên Cô đã bình tĩnh lại, vậy có thể tiếp tục nói chuyện, nếu không hắn đã định đổi thời gian khác.

Sắc mặt nghiêm túc, hắn nói: "Trước đó ta đã hạ lệnh, hiện tại thuộc hạ của ta hẳn đã toàn diện xuất động, đang săn lùng người của phe kia." "Mấy năm nay ta dung túng cho chúng, lại bị chúng mặc nhiên cho rằng ta sợ.

Nhân chuyện của đại ca ta, ta đã toàn diện khai chiến.

Không biết Hoắc gia có hứng thú không?" Hoắc Tiên Cô lập tức rơi vào suy tư.

Hoắc gia là một gia tộc lớn, mỗi quyết định của bà đều có ảnh

hưởng lớn, nên cần phải thận trọng.

Trong lúc Hoắc Tiên Cô trầm tư, Chương Khải Minh lại nói: "Đương nhiên, có một chuyện ta phải nói trước cho bà biết." "Tình trạng của Hoắc Linh Linh và Trần Văn Cẩm lúc này có chút bất thường, tin rằng bà cũng đã xem những cuốn băng ghi hình đó rồi phải không?" Sắc mặt Hoắc Tiên Cô biến đổi, âm trầm gật đầu: "Quỷ Gia cũng biết chuyện những cuốn băng ghi hình đó sao?

Không sai, tôi đã thấy…" "Biến thành con quái vật giống như Cấm bà.

Không biết Quỷ Gia có biết tình hình cụ thể không?" Chương Khải Minh lắc đầu, nói: "Cụ thể thì ta cũng không rõ, nhưng ta có thể cho bà biết một số thông tin mà bà không biết." "Hai người họ hẳn đều đã bị cho ăn loại đan dược trường sinh đó, nhưng không giống loại mà bà biết.

Sau khi ăn đan dược cần có môi trường đặc biệt để áp chế, nếu không sẽ biến thành Cấm bà." "Nhưng cũng không phải là tuyệt đối, sự áp chế cũng có mạnh yếu, thời gian của mỗi người cũng không giống nhau." "Hiện tại hai người họ có lẽ sắp không áp chế được nữa, không bao lâu nữa có thể sẽ biến thành Cấm bà, bà hiểu chưa?" Hoắc Tiên Cô trực tiếp ngây người.

Tìm kiếm tung tích con gái bao nhiêu năm, không ngờ vừa sắp tìm được lại bị cho biết một tin tức như vậy, nhất thời có chút không thể chấp nhận được.

Chương Khải Minh cũng không làm phiền, chỉ yên lặng đợi ở đó, chuẩn bị nghe quyết định của Hoắc Tiên Cô.

Chương Khải Minh cũng có tư tâm, chuẩn bị liên hợp với Hoắc gia và Trần Bì, toàn diện bắt đầu săn lùng những kẻ đó.

Thêm vào đó thuộc hạ của Chương Nhật Sơn, vậy thì thế lực Cửu Môn có thể được huy động, có thể sẽ có những người khác tham gia vào.

Đến lúc đó, người của phe kia dù có thể trốn thoát, cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Sau này có hành động gì, cũng chỉ có thể ẩn náu trong bóng tối.

Mất đi tình báo và thế lực hiện có, vậy thì đối với Chương Khải Minh, không còn chút uy hiếp nào nữa.

Về sau chỉ cần cẩn thận tìm kiếm thông tin của chúng, theo dõi chặt chẽ, sẽ có ngày tiêu diệt được tất cả.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng hít thở bị đè nén truyền đến từ cửa, có người đang nghe lén bên ngoài.

Hắn bèn ra hiệu cho Thiên Đồng bên cạnh, bảo cô đi xem.

Thiên Đồng gật đầu, rồi nén bước chân, từ từ đến vị trí cửa, đột nhiên mở toang cửa phòng.

Chỉ thấy một bóng dáng nữ tử ngã vào trong, chính là Hoắc Tú Nhi vừa rời đi, thật tò mò.

Bị tiếng kêu thảm của Hoắc Tú Nhi làm cho tỉnh lại, Hoắc Tiên Cô nhìn thấy Hoắc Tú Nhi đang chuẩn bị đứng dậy.

Người già thành tinh, còn có gì không hiểu?

Bà bèn trầm mặt, lớn tiếng nói: "Tú Nhi, càng ngày càng không có quy củ.

Sao không mau cút đi?" Đợi Hoắc Tú Nhi đứng dậy, lủi thủi chạy ra ngoài, Hoắc Tiên Cô trước tiên xin lỗi, rồi nói: "Quỷ Gia, Hoắc gia cũng tham gia.

Lần này tôi phải cho chúng một bài học." 117.

“Bao nhiêu năm nay, chúng luôn dùng con gái tôi để uy hiếp tôi, bắt tôi giúp chúng tìm kiếm thông tin.

Nhưng bây giờ xem ra, chúng căn bản không biết con gái tôi ở đâu.” Nghe vậy, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, rồi nói: “Được, nếu đã quyết định rồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Trước tiên đưa danh sách kẻ phản bội cho ta, đợi ta giải quyết xong, bà có thể hành động rồi.” Đứng dậy, Chương Khải Minh chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên nghe thấy giọng của Hoắc Tiên Cô: “Quỷ Gia, ngài thấy cháu gái tôi thế nào?” Chương Khải Minh chắc chắn sẽ không tự luyến đến mức nghĩ rằng Hoắc Tiên Cô chuẩn bị gả Hoắc Tú Nhi cho mình, mà là đang hỏi về việc Hoắc Tú Nhi làm người thừa kế gia chủ.

Chương Khải Minh suy nghĩ kỹ rồi nói: “Mấy năm nay bà bảo vệ thế hệ sau quá tốt.

Tuy cô bé khá thông minh, nhưng thiếu sự quyết đoán, và tâm địa quá lương thiện.” “Nếu thực sự muốn tốt cho nó, không thể che chở như vậy nữa, nếu không sau này nó chắc chắn không trấn áp được những người khác trong Hoắc gia.” “Đến lúc đó, gia nghiệp của Hoắc gia chưa nói, tính mạng của nó có giữ được hay không cũng là một vấn đề.” Nói xong, Chương Khải Minh rời đi, chuẩn bị đi nói chuyện với Trần Bì, tin rằng y nhất định sẽ có hứng thú.

Chỉ cần là chuyện kẻ phản bội của Hoắc gia, căn bản không cần Chương Khải Minh lo lắng, đến lúc đó chỉ cần giao danh sách cho thuộc hạ là được.

Chương 226

Sau khi lên xe, Thiên Đồng đột nhiên hỏi: "Quỷ Gia, Hoắc gia tôi cảm thấy có chút không đáng tin cậy.

Sao có thể có người hại người nhà mình?" Chương Khải Minh cười nói: "Thiên Đồng, đó là nhân tính.

Đặc biệt là trong các gia tộc lớn, đối mặt với lợi ích hấp dẫn, có thể sẽ xảy ra chuyện bán đứng lợi ích gia tộc, đó là chuyện thường thấy." Nhìn Thiên Đồng có chút rối rắm, Chương Khải Minh cười cười, rồi lấy điện thoại ra, gọi cho Trần Bì.

Sau khi điện thoại được kết nối, Chương Khải Minh không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng la hét thảm thiết ở đầu dây bên kia, xem ra Trần Bì lại đang thẩm vấn người.

Không để ý, Chương Khải Minh nói thẳng: "Trần Bì, hiện có một chuyện muốn hỏi xem ngươi có muốn tham gia không.

Ta và Hoắc gia chuẩn bị liên thủ đối phó với người của phe kia, có muốn tham gia không?" "Quỷ Gia, ngài nói thật sao?

Vậy tôi chắc chắn phải tham gia.

Lát nữa tôi sẽ hạ lệnh, cơ hội này tôi đã đợi lâu lắm rồi." "Nhưng Hoắc Tiên Cô là một người cẩn thận như vậy, sao lại đột nhiên tham gia, Quỷ Gia, trong này không có bẫy chứ?" Trần Bì trước tiên vui mừng, sau đó lại đầy nghi ngờ hỏi.

Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, lý do của bà ta cũng giống như ngươi thôi.

Đừng quên, bà ta cũng có một cô con gái, tên là Hoắc Linh Linh." Nghe vậy, Trần Bì yên tâm, nói: "Quỷ Gia, ngài cứ chờ xem, tôi đi hạ

lệnh đây." Cúp điện thoại, Chương Khải Minh cười lạnh một tiếng, lần này xem người của phe kia đối phó thế nào.

Vốn không định để ý, nhưng chúng lại càng ngày càng ngang ngược.

Sau lần thanh tẩy đẫm máu này, hy vọng chúng có thể thành thật hơn một chút.

Chương Khải Minh biết, muốn giải quyết hoàn toàn những kẻ đó không khác gì nói chuyện viển vông, nhưng phần lớn tay chân của chúng đều có thể giải quyết được.

Chỉ cần có quyết tâm, những kẻ còn lại của phe kia cũng không gây nên sóng gió gì.

Về đến nhà, vừa hay đến giờ ăn tối.

Ngồi xuống, Chương Khải Minh tận hưởng hạnh phúc đoàn tụ gia đình.

Đang ăn cơm, Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, bên Doãn Băng đã tra ra một số vấn đề.

Sổ sách của người nhà Doãn gia đó có vấn đề, lại có thêm không ít tiền." Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Vậy cơ bản là xác nhận rồi, bây giờ xem hắn bị phe nào mua chuộc." Hoa Linh tiếp lời: "Đúng rồi, phu quân, Bảo Bảo và Bối Bối lát nữa sẽ về, trước đó đã đặc biệt gọi điện hỏi xem chàng có ở nhà không." Nghe vậy, Chương Khải Minh đau đầu nói: "Hai tiểu quỷ đó không biết lại định giở trò gì nữa." Tiếng nói vừa dứt, mọi người đang ăn cơm đều bật cười.

Hai đứa nhỏ này mọi người đã sớm hiểu rõ, tuy là những đứa trẻ tốt, nhưng tính cách thích chơi khăm khiến người ta dở khóc dở cười.

"Cha, đừng nói hai em ấy như vậy, trước đó các em ấy đã nói với con rồi, có một số chuyện muốn hỏi cha." Là bạn của Bảo Bảo và Bối

Bối, Chương Linh Nguyệt rất tự tin nói giúp hai người, giọng điệu kiên định.

Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, Linh Nguyệt có chút ngây thơ.

Hai cô nhóc đó mà thành thật được thì tốt rồi, chắc chắn lại có ý đồ kỳ quái gì đó, hy vọng không phải là chuyện xấu.

Hắn hỏi một câu: "Đúng rồi, có ai biết hai đường khẩu của chúng nó thế nào rồi không?

Xây xong chưa?" Nghe vậy, ba mẹ con biểu hiện có chút kỳ lạ, như thể không ai nghe thấy gì, tiếp tục ăn cơm.

Nhưng nhìn vẻ mặt nín cười của ba người, Chương Khải Minh biết là có vấn đề rồi.

Hắn bèn nói với Chương Linh Nguyệt: "Linh Nguyệt, mau nói đi." Chương Linh Nguyệt khổ sở nhìn Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh, không ngờ hai người lại cúi đầu xuống, không thèm nhìn.

Bất đắc dĩ, Chương Linh Nguyệt đành phải nói: "Cha, hai đường khẩu đã xây xong rồi, đặt một cái tên là Mộc Lan Đường." "Chỉ có điều việc bố trí nhân sự có chút đặc biệt.

Con cũng không biết hai em ấy dẫn người từ đâu về, tất cả đều là nữ, một số người còn biết sử dụng cổ thuật." "Hai người họ chuẩn bị bồi dưỡng nhân thủ, nên cha hiểu mà, phải không?" Dù đã có dự liệu, nhưng Chương Khải Minh vẫn có chút không chấp nhận được.

Không phải là đường khẩu toàn nữ thì có gì không đúng.

Hai người họ xây đường khẩu cứ như đang chơi game vậy.

Nói thế chứ, có lẽ tất cả các nghiệp vụ vẫn chưa được triển khai.

Nhưng cũng không phải chuyện lớn, nếu hai đứa thích, vậy cứ để

vậy đi, ít nhất sẽ không chạy lung tung bên ngoài.

Cứ để chúng quậy ở bên cạnh, ít nhất có nhiều người trông chừng, hai đứa cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Điều duy nhất khiến Chương Khải Minh có chút đau đầu là, bao nhiêu năm rồi, hai đứa vẫn như những đứa trẻ chưa lớn.

Ăn tối xong, Chương Khải Minh cũng không vội nghỉ ngơi, ngồi trong phòng khách, cùng ba mẹ con xem phim truyền hình dài tập.

Những khoảnh khắc ấm áp như vậy, Chương Khải Minh rất tận hưởng.

Đương nhiên, nếu không có ai làm phiền thì còn tốt hơn.

"Cha nuôi, mẹ nuôi, chị Linh Nguyệt, con đến rồi, mau ra đón con đi?" Chương Bảo Bảo và Chương Bối Bối chưa vào cửa đã lớn tiếng la hét, như bị chó đuổi, giọng thật vang.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh thấy hai cô bé giống hệt nhau bước vào, tướng mạo thanh tú, mặt búp bê.

Nhưng nhìn hành vi của hai người là biết, hai tiểu ác ma, loại tràn đầy sức sống.

Sau khi chào hỏi nhau, hai người trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Cha nuôi, lâu như vậy không gặp, cha cũng không kích động chút nào." "Đúng vậy, cha nuôi, cha không ghét con chứ?

Thấy con mà không có chút biểu hiện vui mừng nào cả?" "Không sai không sai, cha nuôi, nếu vậy con sẽ buồn lắm đó, cha không biết con nhớ cha nhiều thế nào đâu." Hai cái miệng nhỏ của hai người như súng máy, mỗi người một câu, không hề ngừng nghỉ.

Đây là một tật xấu khác của hai người. 118.

Nếu đắc tội với hai người họ, sẽ giống như muỗi, cứ vo ve mãi bên tai nhưng không cắn, rất phiền phức.

Lắc đầu, Chương Khải Minh bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nói đi, lần này tìm ta có chuyện gì?" Thấy hai người có ý định tiếp tục đánh bài tình cảm, Chương Khải Minh vội nói thêm một câu: "Đương nhiên, nếu còn không nói, vậy ta không quan tâm nữa đâu." Hai người trực tiếp bị chặn họng, nhìn nhau một cái.

Chương Bảo Bảo ngồi nghiêm chỉnh, rồi nói với giọng nghiêm túc: "Quỷ Gia, đường chủ Mộc Lan Đường, Chương Bảo Bảo có việc cần giúp đỡ." Nhìn Chương Bảo Bảo đột nhiên nghiêm túc, Chương Khải Minh cười nói: "Được, vậy gặp phải chuyện khó khăn gì rồi?" Cô bé nghiêm túc đáp: "Quỷ Gia, ngài cũng biết, thuộc hạ của con có rất nhiều người là người Lão Miêu, đều biết cổ thuật." "Lần này con chủ yếu muốn hỏi ngài một số thông tin, không biết ngài có biết về chuyện Ly Cổ không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh nhíu mày, có chút nghi ngờ nhìn hai người.

Lẽ nào hai người họ đã có được tin tức gì rồi?

Chương 227

Sao lại trùng hợp đến mức hỏi về chuyện Ly Cổ?

Hắn bèn nói: "Biết một chút, Ly Cổ, một loại cổ trùng có thể điều khiển thi thể, hình thể tương đối lớn, thời cổ đại các gia đình giàu có đều dùng để canh nhà giữ cửa, đúng không?" Chương Bối Bối bên cạnh đột nhiên nói: "Không sai, cha nuôi, chính là Ly Cổ đó, cha có biết ở đâu có không?" Chương Khải Minh không lộ vẻ gì hỏi: "Thứ hiếm có như vậy sao ta lại biết được?

Dù sao ta cũng không biết cổ thuật." "Sao hai đứa lại có hứng thú với Ly Cổ vậy?

Thứ đó nói thẳng ra là một con sâu lớn, có gì hay ho đâu?" Chương Bảo Bảo đột nhiên nói: "Cha nuôi, cha không biết đâu, người Lão Miêu thuộc hạ của con nói với con, có Ly Cổ, sau này lúc hạ mộ, không chỉ có thêm thuộc hạ, mà còn là những thuộc hạ không sợ chết." "Một nhánh người Lão Miêu, từ tổ tiên đã có tay nghề điều khiển Ly Cổ, nhưng chưa từng thấy Ly Cổ, nên con mới hỏi cha." "Nếu con tìm được Ly Cổ, sau này Mộc Lan Đường của con sẽ là đường khẩu lớn nhất." 119.

Lời nói trái lại không có vấn đề gì.

Dù sao có một đám thuộc hạ không sợ chết, thực lực của Mộc Lan Đường sẽ tăng vọt.

Điều duy nhất có thể kìm hãm sự phát triển của chúng cũng chỉ có thi thể.

Bất kể là động vật hay người, chỉ có thân thể cường tráng mới có thể phát huy được sức mạnh của Ly Cổ.

Nhìn Chương Bảo Bảo và Chương Bối Bối có chút thất vọng, Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Chuyện này ta giúp các con nghĩ cách." "Sau khi về, bảo ba người có địa vị cao nhất, tay nghề tốt nhất trong số những người Lão Miêu đó đến đây gặp ta." Nghe vậy, hai người vội vàng vui vẻ gật đầu.

Họ đối với Chương Khải Minh tràn đầy tin tưởng, cảm giác không gì có thể làm khó được hắn.

Đợi hai người bình tĩnh lại, Chương Khải Minh trầm giọng nói: "Được rồi, tiếp theo nên nói chuyện chính." "Trước tiên là lai lịch của những người Lão Miêu đó, sao họ lại đi theo các con, mà toàn là phụ nữ?" Nghe câu hỏi của Chương Khải Minh, Chương Bảo Bảo và Chương Bối Bối nhìn nhau, không biết lại đang trao đổi gì.

Thấy vậy, Chương Khải Minh bực mình nói: "Sao thế?

Ta có thể hại các con chắc, mau kể cho ta nghe, tiện thể xem kinh nghiệm của các con." Chương Bảo Bảo cười hắc hắc, rồi nói: "Cha nuôi, chuyện đó thì dài lắm, nhưng con sẽ giới thiệu đơn giản cho cha." "Những thuộc hạ này của con cũng là do cơ duyên xảo hợp mới mang về.

Vốn dĩ con chuẩn bị đi đảo đấu ở đó, không ngờ lại gặp phải nội đấu của người Lão Miêu." Chương Bối Bối lại tiếp lời: "Đúng vậy, cha nuôi, những người Lão Miêu đó ra tay, đủ hung tàn.

Rõ ràng đều là tộc nhân cùng một dòng dõi, nhưng vì lý niệm không hợp, chiến đấu rất điên cuồng." "Những người phụ nữ con mang về, đều là những người không thích tranh đấu.

Vì con đã cứu họ, nên họ mới theo con về." Chương Khải Minh nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ, rồi nói: "Toàn là phụ nữ sao?

Lẽ nào người Lão Miêu không có đàn ông?" Chương Bối Bối

giành nói: “Có, có chứ.

Nhưng quy củ của những người Lão Miêu đó là đàn ông không được phép rời khỏi sơn trại, trừ phi muốn phản bội.

Cho nên lần này mang về chỉ có phụ nữ, những người đàn ông đó vẫn còn hy vọng với trại.” Gật đầu, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, rồi nói: “Được rồi, chuyện này ta biết rồi.

Đừng quên chuyện ta dặn.” “Gần đây hãy sắp xếp ổn thỏa đường khẩu, đợi lúc cha nuôi về, sẽ có một lượng lớn minh khí về.” “Đến lúc đó đường khẩu phải bắt đầu làm việc rồi, không thể cứ vô công rồi nghề như vậy nữa, biết chưa?” Thấy Chương Khải Minh không tiếp tục truy hỏi vấn đề người Lão Miêu nữa, hai người như trút được gánh nặng, vội vàng gật đầu, rồi chạy ra ngoài.

Nhìn Chương Khải Minh đang trầm tư trên sofa, Doãn Tân Nguyệt bước tới nói: “Sao thế?

Chàng cảm thấy những người Lão Miêu đó có vấn đề?” Chương Khải Minh bất đắc dĩ cười cười, nói: “Nàng nghe lời của hai đứa nó vừa rồi đi, đầy rẫy lỗ hổng, rõ ràng là bịa tại chỗ.” “Xem ra những người đó đối với hai đứa chắc không có ác ý.

Nhưng đợi Chương Bất Tốn về, phải để hắn điều tra kỹ lưỡng.” Hoa Linh bên cạnh đột nhiên nói: “Phu quân, những người đó em đều đã gặp.

Tuy em không rõ xuất thân của họ, nhưng em có thể nhìn ra, họ đều là những người tốt, cảm giác có chút bi thương.” “Đúng, bi thương, không biết vì chuyện gì.” Chương Khải Minh ngạc nhiên nhìn Hoa Linh một cái.

Không ngờ nàng lại nói đỡ cho những người Lão Miêu đó.

Phải biết rằng Hoa Linh chưa bao giờ tham gia vào những chuyện

này, chỉ chuyên tâm vào y thuật.

Xem ra ngày mai, phải nói chuyện kỹ với những người đó, xem rốt cuộc họ có sức hút gì.

Sáng sớm hôm sau, vừa ăn sáng xong, đã thấy hai chị em Bảo Bối dẫn theo ba người phụ nữ trung niên bước vào.

Sau khi gặp mặt, chào hỏi nhau, Chương Khải Minh nói: "Bảo Bảo và Bối Bối hai đứa ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với họ." Hai người có chút không tình nguyện, nhưng bị Doãn Tân Nguyệt và hai người kia dẫn đi, để lại không gian nói chuyện.

Nhìn ba người mặt mày bình tĩnh, Chương Khải Minh nói: "Mọi người ngồi xuống đi, chúng ta giới thiệu nhau.

Tôi tên Chương Khải Minh, có thể gọi tôi là Quỷ Gia, còn các vị?" Người phụ nữ trung niên có vẻ lớn tuổi nhất trong ba người nói: "Quỷ Gia, chào ngài.

Chúng tôi lần lượt tên là Miêu Nhất, Miêu Nhị, Miêu Tam." Tên vừa nghe đã biết là giả, nhưng Chương Khải Minh cũng không để ý, chỉ nói: "Được, vậy tôi cứ gọi như vậy." "Lần này gọi các vị đến, chủ yếu có hai việc.

Việc thứ nhất, là về thân phận và lai lịch của các vị." "Tôi cũng không ép các vị phải nói hết, nói được đến đâu thì nói.

Bảo Bảo và Bối Bối là con gái nuôi của tôi, tôi phải có trách nhiệm với chúng." Miêu Nhất im lặng một lúc, nói: "Quỷ Gia, tôi biết ngài không yên tâm về chúng tôi, nhưng tôi có thể nói rõ với ngài, chúng tôi sẽ không làm hại hai chị em." "Hai chị em đã cứu mạng chúng tôi, chúng tôi cũng thật sự là người Lão Miêu, những điều này đều không có gì giấu giếm, ngài có thể tra." "Nhưng nguyên nhân cụ thể thì tôi không thể nói được, liên quan đến vấn đề an toàn của tộc nhân chúng

tôi.” Nghe lời của Miêu Nhất, Chương Khải Minh cẩn thận tìm kiếm thông tin hữu ích.

Trước tiên, hai chị em Chương Bối Bối chắc chắn đã cứu mạng những người này.

Những người này đi theo bên cạnh hai chị em chưa chắc không có ý báo đáp, nhưng có một điểm, Chương Khải Minh cảm thấy kỳ lạ, thái độ của những người này đối với hai chị em Chương Bảo Bảo không giống thái độ đối với ân nhân cứu mạng.

Tuy có ân cứu mạng, nhưng cũng không thể nào tôn kính từ tận đáy lòng như vậy.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không định truy cứu sâu hơn, chỉ cần những người này không có ý làm hại hai chị em, vậy cứ để vậy đi.

Hắn bèn nói: “Được, nếu đã vậy, vậy chuyện này giải quyết xong.” “Tiếp theo chúng ta nói chuyện Ly Cổ.

Nghe nói các vị có thể điều khiển Ly Cổ?

Có hạn chế cụ thể gì không?” Nghe hai chữ Ly Cổ, Miêu Tam giành lời, nói: “Quỷ Gia, không có hạn chế đặc biệt gì.

Khi Ly Cổ chưa bám vào vật chủ, một mình tôi có thể điều khiển cả một đàn, dùng sáo là được.” “Nhưng một khi muốn điều khiển Ly Cổ đã bám vào thi thể động vật, vậy thì một người tối đa có thể điều khiển 10 con, nếu không mệnh lệnh sẽ xảy ra hỗn loạn.” Chương Khải Minh gật đầu, cũng có chút lợi ích.

Ở chỗ cây thanh đồng có không ít Ly Cổ, nếu đều có thể mang ra ngoài, đó cũng là một trợ lực lớn.

Nhưng có một vấn đề lớn, làm sao mang những thứ đó về?

Suốt đường thổi sáo điều khiển sao?

Không thực tế lắm.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: "Nếu ta tìm được Ly Cổ, có cách nào mang về không?" Miêu Tam hưng phấn nói: "Quỷ Gia, chuyện này tôi đã sớm nghĩ đến rồi.

Chỉ cần dùng tiếng sáo để chúng ngủ say, sau đó có thể bỏ vào trong thùng chứa mang về, sẽ không xảy ra sự cố gì đâu." Phương pháp cũng không tệ, xem ra lần này không thể đi tay không được, cần có thùng chứa, cần có xe ngựa vận chuyển.

Chương 228

Cúi đầu suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Được, vậy quyết định như vậy.

Cử một người, mấy ngày nữa cùng ta hành động." "Vừa hay gần đây ta phải đến một nơi, ở đó có rất nhiều Ly Cổ, hy vọng phương pháp của các vị có hiệu quả." Ba người kinh ngạc nhìn nhau.

Miêu Tam nói: "Quỷ Gia, không cần suy nghĩ nữa, đến lúc đó tôi sẽ cùng ngài xuất phát." "Để người khác đi tôi có chút không yên tâm, để tôi tự mình đi làm chuyện này." Vậy cũng tốt, dù sao đây không phải chuyện đùa, một khi xảy ra sự cố, đó sẽ là một tai họa lớn.

Mấy ngày tiếp theo, Chương Khải Minh không ngừng hạ các loại mệnh lệnh.

Người của phe kia dưới sự áp chế của bốn thế lực của Chương Khải Minh, đã rút vào hoạt động ngầm.

Còn lại là không ngừng thanh trừng tàn dư thế lực, những chuyện này thuộc hạ của hắn có thể hoàn thành, nên Chương Khải Minh chuẩn bị xuất phát.

Lần này Cầm Lĩnh bắt buộc phải đi, không chỉ để cứu viện Chương Khải Sơn, mà còn có Ly Cổ ở đó, cũng là thứ Chương Khải Minh thế nào cũng phải có được.

Sáng sớm, Chương Khải Minh đợi thuộc hạ đến hội hợp tại biệt thự.

Hôm nay là ngày đã định xuất phát.

Nhân viên đi cùng lần này, không chỉ có Hắc Hạt Tử, Miêu Tam, mà còn có một lượng lớn thuộc hạ, những người này dùng để vận

chuyển Ly Cổ.

Sau khi vào mộ, Chương Khải Minh chuẩn bị để Miêu Tam sau khi có được Ly Cổ, sẽ dẫn những người này rời đi.

Còn về chuyện cứu Chương Khải Sơn.

Vậy chỉ có thể là Chương Khải Minh, Thiên Đồng, và Hắc Hạt Tử ba người đi.

Dù sao chiến lực của Chúc Cửu Âm rất mạnh, không phải người thường có thể tham gia vào được.

Tám giờ, tất cả nhân viên đã có mặt đông đủ.

Chương Khải Minh không nói nhiều, trực tiếp lên xe xuất phát.

Lần này Chương Khải Minh mang theo một đội xe tải, bên trong chứa đầy thùng sắt, tất cả đều là để chuẩn bị cho Ly Cổ.

Chỉ có điều đến lúc đó có lẽ Miêu Tam sẽ mệt một chút, dù sao xe tải không thể lái đến gần mộ huyệt, đoạn đường ở giữa cần phải điều khiển Ly Cổ.

Còn về minh khí trong mộ huyệt, Chương Khải Minh chuẩn bị để thuộc hạ của mình tiện đường mang về, đồ bên trong chắc sẽ không ít, đến lúc đó xem tình hình cụ thể rồi nói.

Suốt đường đi, mọi người cơ bản không dừng lại.

Tuy Chương Khải Sơn không vội, nhưng gần đây không có tin tức gì truyền ra, hắn có chút lo lắng.

Trưa, mọi người đã đến gần Cầm Lĩnh.

Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, xe của chúng ta tìm chỗ cất trước đi.

Đi vào sâu hơn nữa đường không đi xe được, cần chúng ta đi bộ rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu, vùng núi như thế này

chắc chắn không thể lái xe được, tìm chỗ trước đã.

Gần chập tối, mọi người đến một thị trấn nhỏ, đậu đội xe ở một bãi đất trống.

Dù sao cũng sẽ có người ở lại canh gác, an toàn của xe không có vấn đề gì.

Trời đã tối, Chương Khải Minh dẫn mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm ở thị trấn, sáng mai sẽ xuất phát.

Tối ăn cơm, Chương Khải Minh đột nhiên nghe thấy bàn bên cạnh đang bàn chuyện đảo đấu, đều nói một số tiếng lóng.

Nhưng đối với Chương Khải Minh và những người khác, những tiếng lóng này cũng như tiếng phổ thông, không có chút trở ngại nào.

Chương Khải Minh nhíu mày, những người này chắc là người của Lý lão bản đó.

Nhưng bản Hợp Mộ Tập đó, Chương Khải Minh đã đi gần hết rồi, sao họ lại tìm được đến đây?

Xem ra thật sự không từ bỏ.

Sợ rằng Lý lão bản này đã đi không ít ngôi mộ trống rồi, nói chuyện giọng điệu cũng không còn tự tin.

Nghe một lúc, Chương Khải Minh nói với Thiên Đồng: "Dẫn người đi, bắt hết người bàn đó lại, ta có chuyện muốn hỏi." Thiên Đồng đặt đũa xuống, gọi một bàn thuộc hạ đi qua.

Rất nhanh, dưới sự uy hiếp của súng, những người đó bị dẫn đến.

Chương Khải Minh nhìn người đàn ông cầm đầu có vẻ thanh tú hơn trong số đó, nói: "Là Lý lão bản phải không?

Đưa bản Hợp Mộ Tập của ngươi cho ta xem." Nghe vậy, người đó kinh ngạc ngẩng đầu, nói: "Ngươi biết chuyện Hợp Mộ Tập?

Đó là bí mật của nhà ta." "Không đúng, mấy năm nay ta đi không ít ngôi mộ, đồ bên trong đều không thấy đâu, là ngươi lấy đi?" Nhìn ánh mắt hung tợn của y, Chương Khải Minh cảm thấy có chút buồn cười.

Đã đến nước này rồi, còn có tâm tư hỏi những chuyện này sao?

Thiên Đồng bên cạnh trực tiếp bước tới, hai cái tát mạnh khiến Lý lão bản khuất phục, không còn tâm tư chất vấn nữa.

Nhìn tấm bản đồ trong tay, Chương Khải Minh xem kỹ, quả nhiên, giống hệt với bản đồ trên ngọc bội mà hắn có được trước đây.

Đặt đồ xuống, Chương Khải Minh cười nói: "Lý lão bản à, ngươi nên mừng đi.

Tất cả những ngôi mộ cổ ta đi, nguy hiểm bên trong đều bị ta giải quyết rồi, nếu không ngươi nghĩ mình có thể sống sót sao?" "Một số đồ lặt vặt bên trong ta căn bản không mang đi, chẳng phải cũng hời cho ngươi rồi sao?

Người phải biết đủ, đúng không?" Lý lão bản vội vàng gật đầu, nói: "Không sai, không sai, vị gia này nói đúng, tôi nên biết đủ." 120.

Lúc này, bà lão nãy giờ im lặng bên cạnh lên tiếng: "Không biết danh hiệu của vị gia này là gì, lão thái bà ta trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, không biết hôm nay có thể cho chút mặt mũi không, chúng tôi lập tức rời khỏi đây." Quay đầu lại, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn bà lão đang nói, cười nói: "Lão thái, bà không nghe thấy sao?

Dựa vào cái gì mà cho bà mặt mũi?" Nhìn khuôn mặt già nua đỏ bừng của bà lão, Chương Khải Minh cảm thấy rất thú vị.

Lại dám đòi mặt mũi với hắn?

Đột nhiên, Hắc Hạt Tử bên cạnh nói: "Được rồi, Quỷ Gia, ngài đừng có sở thích ác ý như vậy nữa, chúng ta mau ăn cơm đi." Nghe hai chữ Quỷ Gia, sắc mặt của bà lão và sư gia bên cạnh đều biến đổi.

Chương 229

Xem ra họ đã nghe qua danh hiệu Quỷ Gia.

Lại nghĩ, nếu họ đã đến đây, vậy thì Ngô Thiên Chân lúc này chắc cũng đã đến rồi.

Vậy tiện thể giúp một tay vậy.

Hắn bèn xua tay nói: "Đưa tất cả đi xử lý đi, để tránh gây thêm phiền phức cho hành trình của chúng ta." Rất nhanh, tiếng kêu la thảm thiết của những người đó dần xa, Chương Khải Minh và những người khác thì tiếp tục ăn cơm.

Còn về chuyện vừa xảy ra?

Chủ quán ăn cũng coi như không thấy, huống chi là những người khác.

Ở nơi như thế này, một ngày không biết có bao nhiêu người chết đi, căn bản không có ai quan tâm, dù sao ai đến đây cũng đều có mục đích.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh tiếp tục xử lý thức ăn, rồi nói với Hắc Hạt Tử: "Ta cảm thấy lần này có lẽ sẽ không yên bình rồi, ngay cả nhân vật nhỏ như vậy cũng đã đến." Hắc Hạt Tử gật đầu: "Cũng gần như vậy, xem ra có người đã tung tin ra ngoài, chúng ta phải tăng tốc độ rồi." Sáng sớm hôm sau, ngoài mấy thuộc hạ canh xe, những người còn lại Chương Khải Minh đều dẫn đi.

Đi trong rừng, ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại.

Nơi này tuy không có ánh nắng, nhưng lại vô cùng oi bức.

Đi trên đường, Thiên Đồng hỏi: "Quỷ Gia, môi trường ở đây có chút bất thường phải không?

Lại không phải rừng mưa nhiệt đới, sao lại nóng như vậy?" Hắc Hạt Tử đi trước dẫn đường cười nói: "Nơi này tuy không phải rừng mưa nhiệt đới, nhưng mấy ngày gần đây chắc chắn đã có mưa, bây giờ ánh nắng lại gay gắt, nên mới oi bức như vậy." "Mọi người cố gắng thêm một chút nữa, sắp ra ngoài rồi, đến lúc đó sẽ mát mẻ hơn nhiều." Đợi mọi người ra khỏi khu rừng, ai nấy đều thở phào một hơi, cuối cùng cũng không còn nóng như vậy nữa.

Lúc nghỉ ngơi, một thuộc hạ bước đến nói: "Quỷ Gia, phía trước chúng ta hẳn là có một đội người." "Vừa rồi tôi phát hiện dấu vết, chắc là rời đi không bao lâu, ngài xem nên làm thế nào?" Chương Khải Minh suy nghĩ kỹ, rồi nói: "Trước tiên không cần quan tâm, chúng ta cứ đi đường bình thường là được, đợi đến tối rồi đuổi theo xem thử." Ban ngày nếu xảy ra chiến đấu, sẽ có chút nguy hiểm, thuộc hạ của Chương Khải Minh có thể sẽ thương vong nhiều.

Hắc Hạt Tử suy nghĩ rồi nói: "Quỷ Gia, xem ra bây giờ trong núi đã có không ít người rồi, đoạn đường sau này của chúng ta có chút không dễ đi." Chương Khải Minh không để tâm nói: "Không cần lo lắng nhiều như vậy, phần lớn đều là những kẻ chuẩn bị hôi của thôi." "Bất kể gặp phải ai, chỉ cần không phải người của đại ca ta, những người còn lại đều giải quyết hết đi, để tránh gây thêm phiền phức." Dù Chương Khải Minh nói nhẹ nhàng, nhưng hắn cũng biết, hành trình lần này không thuận lợi như vậy nữa.

Nhân vật nhỏ nhiều lên cũng là một phiền phức lớn, nếu chúng liên hợp lại, vấn đề sẽ lớn hơn.

Dù sao kiến nhiều cũng cắn chết voi!

Tiếp tục lên đường, lần này mọi người đi theo vết tích trên mặt đất chứ không để Hắc Hạt Tử dẫn đường nữa.

Phía trước có một đội người không rõ lai lịch, dù thế nào cũng

phải tìm hiểu thân phận của họ trước, nếu là kẻ thù thì giải quyết luôn.

Vào lúc chập tối, mọi người tăng tốc, nhanh chóng đuổi kịp đội người phía trước, số lượng cũng không ít.

Cẩn thận tiếp cận doanh trại của đối phương, Chương Khải Minh quan sát kỹ lưỡng nhưng không thấy bất kỳ người quen nào, toàn là gương mặt xa lạ.

Để chắc chắn không xảy ra sai sót, Chương Khải Minh để mọi người ở lại giám sát, còn mình thì tìm một hướng khác để quan sát kỹ hơn.

Sau khi tất cả mọi người đều đã quan sát một lượt mà không phát hiện điều gì bất thường, Chương Khải Minh mới từ từ quay lại bên cạnh họ.

Hắn hạ giọng nói: "Những người này không rõ từ đâu đến, nhưng nhìn trang bị thì cũng là dân trộm mộ.

Để đảm bảo kế hoạch của chúng ta không xảy ra sai sót, chỉ đành để bọn họ xui xẻo vậy.

Lát nữa tất cả tản ra, nghe thấy tiếng súng thì lập tức tấn công, vừa hay có ánh lửa trại giúp chúng ta định vị." Nghe lệnh, tất cả mọi người tản ra, bao vây toàn bộ doanh trại, một luồng sát khí bao trùm không gian.

Khẩu súng trong tay nhắm thẳng vào một người, Chương Khải Minh không chút do dự, trực tiếp bóp cò.

Theo tín hiệu, súng trong tay mọi người đồng loạt khạc lửa, những viên đạn vàng óng trút xuống doanh trại không chút phòng bị kia.

Tiếng súng dữ dội vang lên đột ngột nhưng cũng kết thúc chóng vánh, chẳng mấy chốc cả doanh trại không còn bóng người nào cử

động.

Thấy vậy, Chương Khải Minh hô lên: "Tất cả từ từ tiến lên, kiểm tra doanh trại, mọi người cẩn thận." Mọi người đứng dậy, tạo thành một vòng tròn, chậm rãi tiến về phía doanh trại im ắng, trên đường đi vô cùng thận trọng.

Đến gần doanh trại, Chương Khải Minh lại ra lệnh: "Bồi thêm một phát súng vào mỗi thi thể, xác nhận tất cả đều đã chết." Tiếng súng lẹt đẹt lại vang lên.

Sau khi kiểm tra toàn bộ doanh trại, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm rồi bắt đầu lục soát trong lều.

Lục lọi vài cái lều, cuối cùng hắn cũng tìm thấy lều của kẻ cầm đầu, bên trong có không ít tài liệu và một số thiết bị đặc biệt, trông có vẻ là nơi quan trọng.

Hắn xem kỹ, tài liệu bên trong ghi chép về một thôn trang, theo giới thiệu, thôn trang này thực chất là một tộc người gác mộ.

Nhưng có một điểm khá kỳ lạ, trang cuối cùng của tài liệu viết rằng, dân làng dường như trường sinh, không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Chương Khải Minh nhíu mày, hắn chắc chắn rằng ngôi làng này không thể có được sự trường sinh, vậy thì chỉ có một khả năng, những người này đều sử dụng năng lực sao chép của cây thanh đồng.

Nếu vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Tất cả mọi người sau khi sống một khoảng thời gian nhất định sẽ lại tạo ra một bản sao mới, như vậy đương nhiên sẽ không có thay đổi gì, nhưng cũng có thể nói tất cả mọi người đã bị thay thế không biết bao nhiêu lần rồi.

Dù sao thì người được cây thanh đồng sao chép ra, tuy mọi mặt

đều giống hệt, nhưng việc đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là giết chết bản thể gốc.

Cất tài liệu đi, Chương Khải Minh lại tìm kiếm và lần này phát hiện ra một tấm bản đồ, điểm đến trên đó chính là một thôn trang.

Chương Khải Minh trầm tư một lúc, quyết định đến ngôi làng đó xem sao, dù sao đi vào cổ mộ cũng sẽ đi qua đó, không làm lỡ thời gian.

Sau khi ra khỏi lều, mọi người cũng đã lục soát xong, không tìm thấy thứ gì có giá trị, chỉ thu hoạch được thêm một ít súng đạn.

Nhìn quanh một vòng, Chương Khải Minh lớn tiếng nói: "Đốt nơi này đi, chúng ta xuất phát ngay lập tức, lát nữa có thể sẽ có người tới." Ánh lửa ngút trời bùng lên, mọi người lại lên đường, nhưng lần này người dẫn đầu đổi thành Chương Khải Minh.

Nương theo màn đêm che chở, họ nhanh chóng rời khỏi nơi giao chiến.

Trên đường không gặp chút nguy hiểm nào, mọi người chọn một nơi để hạ trại, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, đi đường ban đêm khá nguy hiểm.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc ăn sáng, Chương Khải Minh đưa tài liệu và bản đồ cho mọi người chuyền tay nhau xem, ai nấy đều có chút kinh ngạc.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Mọi người đừng lo, những người này không thật sự trường sinh đâu.

Lần này đưa tài liệu cho mọi người xem, chủ yếu là để nhắc nhở mọi người một vài điều cấm kỵ.

Sau khi vào trong mộ, tất cả mọi người không được tháo găng tay, bất kỳ bộ phận cơ thể nào cũng không được tiếp xúc trực tiếp với cây

thanh đồng.

Chương 230

Còn một điểm nữa, khi ở gần cây thanh đồng, tất cả mọi người không được suy nghĩ lung tung, biết chưa?" Quay về chỗ ngồi, Thiên Đồng tò mò hỏi: "Quỷ Gia, cây thanh đồng có vấn đề gì sao?

Tại sao phải cẩn thận như vậy?" Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Mọi người thấy ngôi làng trên tài liệu rồi chứ?

Những người đó căn bản không hề trường sinh, họ đều là sản phẩm sao chép.

Chức năng chính của cây thanh đồng là có thể biến những ý nghĩ trong tiềm thức của con người thành hiện thực, nhưng có những điều kiện giới hạn nhất định.

Đừng tưởng rằng việc sao chép này là chuyện tốt, khi bản sao vừa xuất hiện, việc đầu tiên nó làm là giết chết bản thể." Nghe vậy, mấy người nhìn nhau, Hắc Hạt Tử hỏi: "Quỷ Gia, ý ngài là, những người đó đều như vậy sao?" "Cơ bản là không sai đâu, cũng không biết những người đó bây giờ rốt cuộc là người hay là quỷ nữa." Chương Khải Minh lắc đầu, thở dài nói.

Mọi người đều có chút trầm mặc.

Nếu thật sự là như vậy, thì trong thôn trang đó căn bản không có người thật, tất cả đều là những bản sao đã được sao chép không biết bao nhiêu lần, dù trông vẫn giống con người.

Ăn sáng xong, mọi người vội vàng lên đường.

Cả nhóm đi theo con đường trên bản đồ, lần này đi nhanh hơn nhiều.

Con đường được đánh dấu trên bản đồ đều là những nơi dễ đi, tuy

phải đi qua một vài nơi hiểm trở, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với đi trong rừng rậm, ít nhất không có cái nóng ẩm ngột ngạt đến khó thở.

Chuyến đi không mấy thuận lợi, trong núi có quá nhiều người, về cơ bản cứ vài tiếng đồng hồ lại gặp một đội ngũ khác.

Cứ chiến đấu như vậy suốt quãng đường, mọi người mất hai ngày mới đến được nơi được đánh dấu trên bản đồ.

Hiện tại, họ đang ở chân núi, chỉ cần đi lên con dốc trước mặt là có thể nhìn thấy thôn trang được đánh dấu trên bản đồ.

Đang đi lên, Hắc Hạt Tử đột nhiên nói: "Quỷ Gia, phía trước có gì đó không ổn, tôi hình như ngửi thấy mùi máu." Dừng bước, Chương Khải Minh cẩn thận ngửi ngửi, quả nhiên có một mùi gỉ sắt thoang thoảng, xem ra không xa nữa rồi.

Chương Khải Minh trực tiếp ra lệnh: "Hắc Hạt Tử dẫn đường, chúng ta đi xem tình hình trước, những người còn lại nâng cao cảnh giác, đạn lên nòng." Sau một loạt tiếng lách cách, tất cả mọi người đi theo sau Hắc Hạt Tử, tiến vào một khu rừng bên cạnh con đường.

Vừa bước vào rừng, Chương Khải Minh đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc hơn, trong đó còn lẫn một chút mùi tử khí.

Hắn nhíu mày, tuy cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng vẫn phải tiếp tục đi, ít nhất phải làm rõ chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Hoặc là xem những người đó chết như thế nào, để còn biết đường tránh rủi ro, không đi vào vết xe đổ.

Khi mọi người từ từ tiến lên, mùi máu tanh càng lúc càng nồng, đồng thời Chương Khải Minh cũng nhìn thấy một chút âm khí lượn lờ.

Tuy những luồng âm khí này rất mỏng, nhưng lại ngày càng nhiều lên, chứng tỏ những thi thể phía trước chắc chắn có cả mới lẫn cũ.

Những cái cũ có lẽ đã chết không biết bao nhiêu năm, thi thể mục rữa tích tụ lại mới hình thành âm khí.

Không lâu sau, mọi người đến gần một cái hố sâu, nhìn xuống, bên trong toàn là những thi thể bị tàn phá, gần như không có cái nào còn nguyên vẹn.

Hắn nhíu mày quan sát kỹ một lượt, nơi đây quả nhiên là một bãi vứt xác, và đã kéo dài nhiều năm rồi.

Đột nhiên, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, ngài xem hai thi thể đằng kia, trông giống hệt nhau." Quay đầu nhìn lại, quả nhiên hắn thấy hai thi thể giống nhau như đúc, điểm khác biệt duy nhất là mức độ tàn phá của chúng không giống nhau.

Nhìn kỹ hơn, sắc mặt Chương Khải Minh trở nên nặng nề, giọng điệu âm trầm nói: "Hai thi thể giống hệt nhau đó, có lẽ là cùng một người.

Nhìn vị trí trên ngực xem, đó hẳn là một vết bớt.

Dù là sinh đôi, cũng không thể nào đến cả vết bớt cũng không có chút khác biệt nào, đúng không?" Mọi người nhìn kỹ, ai nấy đều kinh hãi, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, đây có phải là nơi vứt xác sau khi sao chép của thôn trang không?

Gần đây chắc chắn đã sao chép rất nhiều lần." Chương Khải Minh gật đầu: "Hẳn là vậy rồi.

Lát nữa vào trong thôn trang, mọi người cẩn thận một chút, đừng để lộ ra vẻ khác thường." Lại nhìn thêm một lần vào hố sâu vứt xác, những phần thiếu hụt trên các thi thể cứ lởn vởn trong đầu Chương Khải Minh.

Đột nhiên, sắc mặt hắn biến đổi, hắn nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nói: "Sau khi vào thôn trang, tất cả mọi người không được ăn bất cứ

thứ gì ở đó.” Nghe vậy, mọi người sững sờ, rồi sắc mặt biến đổi, có người thậm chí còn muốn nôn mửa, tất cả đều hiểu ý của Chương Khải Minh.

Dù sao thì nhiều thi thể như vậy đều bị thiếu hụt các bộ phận, chỉ cần nghĩ theo hướng đó là biết chuyện gì đã xảy ra.

Miêu Tam nôn khan một hồi, yếu ớt nói: “Quỷ Gia, người trong thôn trang lại ăn cả thi thể ư?

Sao có thể?” Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh cười nói: “Cũng không phải là không thể.

Người ở đây không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, căn bản không có cách nào kiếm được vật tư, nhiều năm như vậy, có lẽ đã có vài thói quen quái đản.” Mọi người trong lòng mỗi người một suy nghĩ, nhưng tất cả đều biết rằng, sau khi vào thôn trang, không ai trong số họ sẽ đụng đến thức ăn ở đó.

Quay lại con dốc, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Khi lên đến đỉnh núi, họ nhìn thấy một thôn trang yên tĩnh nằm ở phía trước.

Nhìn khói bếp bốc lên từ các nóc nhà trong làng, Chương Khải Minh dẫn mọi người từ từ đi vào.

Bước vào thôn trang, ngửi thấy mùi thịt thoang thoảng trong không khí, mọi người cảm thấy dạ dày có chút co thắt, lại nghĩ đến những thi thể kia.

Trên đường gặp một người dân làng, Hắc Hạt Tử bước tới hỏi đường.

Dân làng nhiệt tình trả lời câu hỏi của Hắc Hạt Tử, sợ mọi người không tìm được nên còn tận tình dẫn đường.

Gõ cửa, nhìn thấy một ông lão bước ra, Hắc Hạt Tử nói: “Chào trưởng thôn, chúng tôi là đội khảo cổ trong núi, hy vọng có thể nghỉ lại trong làng một đêm, không biết có chỗ nào không ạ.” Trưởng thôn nhìn mọi người một lượt, cũng không nói gì, nhiệt tình đáp: “Trong làng chúng tôi có một nhà thờ họ, mọi người có thể ở đó, gần đây vừa mới dọn dẹp, rất sạch sẽ.” Trên đường đi, Chương Khải Minh cười hỏi: “Trưởng thôn, trước đây có ai đến làng mình chưa ạ?” Trưởng thôn không quay đầu lại, nói: “Có chứ, gần đây đã có mấy nhóm người tới rồi, đều ở trong nhà thờ họ cả.” 121.

Nghe vậy, Trương Khải Minh trầm tư gật đầu, không nói gì thêm, trong lòng đang suy tính vài chuyện.

Một thôn trang hẻo lánh như vậy mà cũng có mấy nhóm người tới, chứng tỏ lần này có không ít người vào núi, không biết những người đã tới thôn trang này có ai còn sống sót ra ngoài không.

Đến nhà thờ họ, tầng một là nơi thờ bài vị tổ tiên.

Chương Khải Minh nhìn quanh một lượt, đặc biệt quan sát kỹ các bài vị.

Lên tầng hai, cách bài trí bên trong khá tốt, sạch sẽ, quả nhiên gần đây đã được dọn dẹp cẩn thận.

Xem qua một lượt, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, lấy ra một ít tiền đưa cho trưởng thôn, nói: “Đây là tiền trọ của chúng tôi, ông nhận lấy, nơi này rất tốt.” Trưởng thôn có vẻ ngượng ngùng nhận tiền, rồi hỏi: “Không biết mọi người có cần thức ăn không?

Tôi có thể bảo dân làng chuẩn bị.” Thức ăn thì ai mà dám ăn, Chương Khải Minh vội nói: “Trưởng thôn, không cần phiền phức đâu, chúng tôi tự nấu được, cảm ơn ông.” Tiễn trưởng thôn nhiệt tình đi rồi, sắc mặt Chương Khải Minh lập tức trở nên u ám, nói: “Thiên Đồng, theo tôi xuống dưới.” Quay lại tầng một, Chương Khải Minh

chăm chú nhìn những bài vị trước mặt, nói: "Thiên Đồng, nhìn những bài vị này xem, có biết là từ thời kỳ nào không?" Thiên Đồng cẩn thận quan sát, có chút không chắc chắn nói: "Quỷ Gia, những bài vị này đều rất cổ xưa, trừ một phần bên dưới là của Ngụy triều, những cái ở trên tôi không dám chắc, nhưng chắc chắn là còn lâu hơn nữa." Lúc này, giọng của Hắc Hạt Tử vang lên từ phía sau: "Quỷ Gia, lên xem với tôi đi, mấy căn phòng đó đều có vấn đề." Theo Hắc Hạt Tử lên tầng hai, tùy tiện bước vào một căn phòng, Hắc Hạt Tử nói: "Nơi này không lâu trước đây đã có người chết, mà còn không ít." "Trong tòa nhà này hẳn là có cửa bí mật.

Chương 231

Tôi vừa tìm một lượt, cơ quan không ở trong phòng, chỉ có thể mở từ bên ngoài." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, đi thông báo cho tất cả mọi người, đêm nay đừng ngủ, chuẩn bị tiếp khách đi." Nơi này lại là một nơi giết người cướp của trong thôn trang, chuyện như vậy chắc chắn đã làm không ít lần.

Chương Khải Minh cũng không tức giận vì chuyện giết người, đã là dân trộm mộ, bị tộc người gác mộ giết chết cũng là chuyện bình thường, không có gì để nói.

Nhưng người trong thôn trang này, tạm gọi là người đi, lại ăn thịt người, điều này có chút chạm đến giới hạn của Chương Khải Minh.

Hắc Hạt Tử nhìn Thiên Đồng rời đi, nói: "Quỷ Gia, ngài định xử lý những người trong thôn trang này thế nào?" Chương Khải Minh trầm ngâm một lát rồi nói: "Cứ xem tình hình tối nay thế nào đã.

Nếu họ thật sự giết người, vậy thì cả thôn trang này không cần thiết phải tồn tại nữa.

Những người này đáng lẽ đã phải biến mất trong dòng sông lịch sử từ lâu rồi, đã sống tạm bợ nhiều năm như vậy, cũng đến lúc tiễn họ đi rồi." Giọng điệu bình thản, cứ như vậy đã định đoạt số phận cho cả một thôn trang, không thể nói là tàn nhẫn hay từ bi.

Dù sao thì những bản sao này cũng không còn là người nữa, ăn thi thể đồng loại, còn ghê tởm hơn cả quái vật.

Ít nhất quái vật không có tri giác, chỉ hành động theo bản năng, còn những kẻ này có ký ức, có suy nghĩ, điều đó mới thật đáng sợ.

Nhưng tất cả phải đợi đến tối rồi nói, xem xem sẽ xảy ra chuyện

gì, số phận của họ nằm trong tay chính họ.

Đêm xuống, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, vũ khí đặt ngay bên cạnh, lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi dân làng đến.

Trong lúc chờ đợi, Thiên Đồng hỏi: "Quỷ Gia, ngài nói xem những người này sống như vậy có ý nghĩa gì không?

Chỉ sống để mà sống sao?" Chương Khải Minh im lặng một lúc rồi nói: "Có lẽ không chỉ đơn thuần là để sống, bên trong có thể còn có nguyên nhân liên quan đến sứ mệnh.

Với tư cách là một tộc người gác mộ, những người này thực sự đã làm rất tốt, vấn đề duy nhất có lẽ là họ đã mất đi nhân tính." Đột nhiên, một tiếng động nhỏ truyền vào tai Chương Khải Minh, hắn hạ giọng nói: "Chuẩn bị đi, họ đến rồi." Lời vừa dứt không lâu, trên bức tường trong phòng đột nhiên xuất hiện một cánh cửa bí mật, từ bên trong bước ra vài người đang rón rén.

Khi những người đó đến gần, Chương Khải Minh và hai người nữa lập tức ra tay, ánh đao lóe lên chém qua mấy người, dễ dàng giải quyết đám người đột kích, không có chút bất ngờ nào.

Cùng lúc đó, khi hành động của Chương Khải Minh kết thúc, các phòng khác cũng vang lên tiếng súng, nhưng đều nhanh chóng im bặt.

Đẩy cửa ra, tất cả mọi người đều bước ra, vì đã chuẩn bị từ trước nên không ai bị thương.

Chương Khải Minh nhìn mọi người nói: "Tất cả xuất phát, hành động theo kế hoạch đã vạch ra từ trước, chia nhau ra hành động.

Nhớ kỹ, không được để sót một người nào trong thôn trang, phải tìm kiếm thật kỹ, không được có bất kỳ sai sót nào." Nhìn mọi người rời đi, chia thành hơn mười đội nhỏ, hướng về các phía khác nhau, tiếng súng và tiếng la hét thảm thiết nhanh chóng vang lên khắp nơi.

Chương Khải Minh đã sớm vạch ra kế hoạch, một khi có kẻ tấn công, sẽ lập tức đồ sát cả làng, không tha một ai.

Những thuộc hạ của hắn sẽ theo khu vực được phân công, dọn dẹp từng chút một, tiêu diệt mọi vật thể sống.

Đứng trên tầng hai, nhìn xuống thôn trang sáng đèn bên dưới, Chương Khải Minh tự hỏi: "Quyết định này của mình có sai không?" Thiên Đồng không nói gì, không biết nên trả lời thế nào, nhưng Hắc Hạt Tử lại nói: "Quỷ Gia, ngài đừng nghĩ nhiều.

Những người này không còn là đồng loại của chúng ta nữa rồi, ngài cũng đã giải quyết một mối đe dọa cho những người khác, không có gì sai cả." Lắc đầu, Chương Khải Minh quay về phòng mình, những chuyện còn lại không cần hắn bận tâm, có Thiên Đồng là đủ rồi.

Lấy nút tai ra bịt lại, Chương Khải Minh chìm vào giấc ngủ, không nghe không thấy, không nhìn.

Trong thôn trang đang tấu lên bản hợp xướng của tiếng súng và tiếng la hét, một âm thanh tàn khốc.

Sáng hôm sau, khi Chương Khải Minh thức dậy, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, cả thôn trang chìm trong tĩnh lặng.

Bước ra khỏi phòng, Chương Khải Minh thấy mọi người đang tụ tập lại một chỗ, không biết đang nói chuyện gì, không khí không được tốt lắm.

Thế là, Chương Khải Minh tò mò hỏi: "Sao vậy?

Tôi thấy mọi người không có hứng thú gì cả?

Gặp chuyện gì à?" Mọi người nhìn nhau, một thuộc hạ trong đó nói: "Quỷ Gia, lời của ngài quả không sai, người trong thôn trang này đều không phải là người.

Khi tôi lục soát nhà của một số dân làng…" Lời vừa dứt, một tràng tiếng nôn khan vang lên, thôi xong, bữa sáng hôm nay khỏi ăn, tất cả mọi người đều không nuốt nổi.

Đột nhiên, Thiên Đồng từ bên ngoài bước vào nói: "Quỷ Gia, đi thôi, thức ăn chuẩn bị xong rồi, chúng ta ăn cơm thôi." Nhìn tiếng nôn ọe lại vang lên, Chương Khải Minh cảm thấy Thiên Đồng cố ý, chẳng lẽ cậu ta thật sự không phát hiện ra sao, Thiên Đồng lại có thể như vậy?

Cuối cùng, bữa sáng đó không ai ăn được, cả đội rơi vào một vòng luẩn quẩn kỳ lạ, nhìn thấy thức ăn, một bộ phận người bắt đầu nôn mửa, những người đang ăn nghe thấy tiếng nôn khan, cũng không nuốt nổi nữa.

Trên đường đi, Chương Khải Minh bất lực lắc đầu, phải mau chóng rời khỏi nơi này thôi, nếu không thì chẳng ai ăn uống gì được.

Lại lên đường, Hắc Hạt Tử đi phía trước liên tục điều chỉnh lộ trình, lần này đi rất thuận lợi, cả đường bình yên, không có chút bất ngờ nào.

Nhưng, khi mọi người tiến vào một hẻm núi, tình huống bất ngờ xuất hiện, phía trước lại vang lên tiếng súng dày đặc.

Nghe tiếng súng hỗn loạn, mọi người có chút không dám tin, e rằng là một cuộc hỗn chiến lớn, thỉnh thoảng lại có tiếng súng mới tham gia vào.

Lần này Hắc Hạt Tử cũng không cười nổi nữa, ngạc nhiên nói: "Quỷ Gia, phía trước không phải là đang xảy ra chiến tranh đấy chứ?

Cũng quá náo nhiệt rồi." Chương Khải Minh cười nói: "Chắc là một trận chiến quy mô nhỏ thôi, nhưng tôi nghe tiếng súng này, ít nhất bên trong cũng chia thành hơn mười thế lực.

Đánh nhau thành một nồi cháo, cũng không biết là vì cái gì?

Phải biết là bây giờ còn chưa vào trong mộ đâu." Đột nhiên, Thiên Đồng đi dò đường phía trước quay lại, đội mũ trùm đầu, tuy không nhìn thấy biểu cảm nhưng giọng điệu rất kỳ quái.

"Quỷ Gia, đi qua hẻm núi phía trước là một lòng chảo, người bên trong như phát điên, đang tấn công lẫn nhau… Cũng không biết cụ thể có bao nhiêu người, nhưng chỉ riêng tôi thấy đã có mười hai thế lực, cảnh tượng rất kích thích." Sắp xếp lại lời nói, Thiên Đồng có chút kỳ quái nói.

Chương Khải Minh gật đầu, rồi cẩn thận nhìn hẻm núi phía trước, đây là con đường duy nhất, nhưng chỉ cần đi vào chắc chắn sẽ bị phát hiện, dù sao đội ngũ của Chương Khải Minh rất đông, không dễ ẩn nấp.

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ đối sách, Miêu Tam đứng bên cạnh do dự nói: "Quỷ Gia, tôi có một cách, nhưng…" Hử?

Miêu Tam lại có cách sao?

Nhưng trông cô ấy có vẻ do dự, thế là Chương Khải Minh nói: "Không sao, cứ nói thẳng đi." Gật đầu: "Tôi có thể để cổ trùng của mình vào tấn công, nhưng phương thức có chút tàn nhẫn, người bên trong có lẽ đều sẽ chết." Kinh ngạc nhìn Miêu Tam một cái, không ngờ cô ấy lại có thủ đoạn như vậy, xem ra cổ thuật của tộc Lão Miêu cũng không thể xem thường.

Suy nghĩ một chút, người bên trong về cơ bản đều là kẻ địch, bây giờ lại chặn đường, vậy thì tất cả đi chết đi.

Có quyết định, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Miêu Tam, bắt đầu đi, người bên trong sớm muộn gì cũng phải giải quyết, vậy thì bắt đầu thôi." Nghe lệnh của Chương Khải Minh, Miêu Tam từ bên hông

lấy ra một cái giỏ tre nhỏ, lấy thứ bên trong ra.

Nhìn ánh mắt tò mò của mọi người, Miêu Tam vừa thao tác vừa nói: "Đây là cổ trùng đặc hữu của tộc Lão Miêu chúng tôi, Hoa Gian Vũ Điệp.

Chương 232

Nó có thể bám vào một người, nhanh chóng sản sinh ra một lượng lớn trứng, sau đó những quả trứng này sẽ dùng máu thịt của người đó để trưởng thành, biến thành những con Hoa Gian Vũ Điệp mới, lại tiếp tục tấn công những người gần đó.

Chỉ là con Hoa Gian Vũ Điệp này là con cuối cùng của tộc Lão Miêu chúng tôi rồi, dược liệu để luyện chế không tìm được nữa, những con Hoa Gian Vũ Điệp mới sinh ra cũng chỉ có vài phút tuổi thọ, chỉ có thể dùng để tấn công thôi." Mọi người nhìn nhau, không ngờ người phụ nữ trung niên hiền hòa này, trong tay lại có cổ trùng âm độc như vậy.

Chỉ nghe Miêu Tam miêu tả cảnh tượng, trong lòng mọi người đã dâng lên một luồng khí lạnh, cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Chương Khải Minh nhìn động tác của Miêu Tam, xem ra sau này phải định nghĩa lại sức chiến đấu của tộc Lão Miêu, tuy đều dựa vào cổ trùng tác chiến, nhưng tấn công lại có thể không bị phát giác.

Chỉ cần có các loại cổ trùng khác nhau, e rằng kẻ địch chết thế nào cũng không biết, thật quỷ dị.

Rất nhanh, sau khi Miêu Tam thao tác xong, một con bướm màu hồng phấn bay về phía hẻm núi.

Nhìn con bướm biến mất khỏi tầm mắt, đợi một lúc, Chương Khải Minh hỏi: "Miêu Tam, chúng ta khi nào có thể vào?" Miêu Tam tính toán thời gian rồi nói: "Quỷ Gia, nửa tiếng sau đi, lúc đó bên trong chắc không còn người sống nữa, Hoa Gian Vũ Điệp cũng sẽ tự tiêu vong, nếu không thì quá nguy hiểm." Gật đầu, Chương Khải Minh cũng không vội, mọi người cũng tự tìm chỗ nghỉ ngơi, chuẩn bị lát

nữa trực tiếp xông vào xem.

Theo thời gian trôi qua, tiếng súng ở phía đối diện hẻm núi dần dần giảm đi, chắc là Hoa Gian Vũ Điệp đã bắt đầu tấn công.

Khoảng 20 phút sau, tiếng súng phía đối diện biến mất, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Xem ra uy lực của Hoa Gian Vũ Điệp thật mạnh, nhiều người như vậy mà lại bị giải quyết trong thời gian ngắn, thật không thể xem thường.

Đợi thêm mười phút, Chương Khải Minh và mọi người lấy vũ khí ra, đạn lên nòng, từ từ đi về phía đối diện hẻm núi.

Đi trong hẻm núi, mọi người ngửi thấy mùi khói súng nồng nặc, xen lẫn là mùi máu tanh nồng đậm.

Đi qua hẻm núi, mọi người trực tiếp xuất hiện trong một lòng chảo khổng lồ, nơi đây vô cùng yên tĩnh, nếu không phải mùi khói súng nồng nặc, mọi người có thể đã nghĩ tiếng súng lúc trước là ảo giác.

Từ từ tiến lên, mọi người nhanh chóng phát hiện ra thi thể, nhưng những thi thể này bây giờ trông vô cùng quỷ dị, bề mặt da không có chút vết thương nào, mỗi người đều há to miệng.

Nhẹ nhàng chạm vào thi thể, thấy thi thể lập tức xẹp xuống, máu thịt bên trong đã biến mất, chỉ còn lại da và xương, thật có chút kinh khủng.

Trước đó đã nghe Miêu Tam miêu tả về Hoa Gian Vũ Điệp, bây giờ lại thấy những thi thể dị dạng này, mọi người đều không thoải mái.

Nhìn những thuộc hạ từ từ rời xa Miêu Tam, Chương Khải Minh bất lực lắc đầu, nói: “Miêu Tam, lại đây.” Đợi cô ấy đến gần,

Chương Khải Minh lại nhìn những thi thể quỷ dị kia, nói: "Bây giờ thật sự không có cách nào luyện chế Hoa Gian Vũ Điệp sao?" Cổ trùng tốt như vậy, Chương Khải Minh thật sự không muốn để nó biến mất, có sự giúp đỡ của nó, sau này xuống mộ độ an toàn sẽ tăng lên.

"Luyện chế Hoa Gian Vũ Điệp, quan trọng nhất là Hồ Vũ Điệp, cái này tôi có thể tìm được, nhưng ba loại dược liệu đặc biệt quan trọng thứ hai, lần lượt là Độc Tâm Thảo, Quỷ Linh Chi và Vô Ảnh Cô, những năm nay tôi đều không tìm thấy." Nhìn uy lực của Hoa Gian Vũ Điệp, Miêu Tam tràn đầy khao khát, nhưng cuối cùng đành bất lực nói ra sự thật.

Gật đầu, Chương Khải Minh ghi nhớ tên những dược liệu này, rồi nói: "Sau khi về, cô hãy sắp xếp một bản tài liệu về các dược liệu cần thiết để luyện chế cổ trùng, kèm theo hình minh họa, rồi giao cho tôi.

Sau này khi tôi hành động sẽ giúp cô chú ý, một khi có phát hiện sẽ lập tức thông báo." Miêu Tam hưng phấn gật đầu, nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, sau khi về tôi sẽ lập tức bắt tay chuẩn bị." Nhìn những kẻ địch đã chết, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chúng ta mau chóng đi qua lòng chảo này, đừng lãng phí thời gian nữa." Lòng chảo này là một địa điểm phục kích tốt, một khi có kẻ địch, mọi người có thể sẽ tổn thất nặng nề.

Cả nhóm đi nhanh, chẳng mấy chốc đã rời khỏi khu vực đó, lên một con đường núi khác, lần này mới thả lỏng một chút.

Đi trên đường, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, chúng ta sắp đến nơi rồi, con đường này là con đường tôi đã đi sau khi ra khỏi mộ." Nghe vậy, Chương Khải Minh và những người bên cạnh đều phấn chấn tinh thần, cuối cùng cũng đến nơi rồi, mấy ngày nay mọi người đã sớm sốt ruột.

Đi trên con đường núi gồ ghề, Chương Khải Minh đột nhiên ra

hiệu cho mọi người dừng lại, từ từ cúi người xuống.

Cẩn thận lắng nghe một lúc, Chương Khải Minh phát hiện có người đang đi xuống từ phía trên, tốc độ khá nhanh.

Thế là hắn vội vàng hạ giọng nói: "Tất cả ẩn nấp, có người từ trên xuống, lát nữa nghe tiếng súng của tôi làm tín hiệu." Mọi người vội vàng hành động, lần lượt tìm chỗ ẩn nấp, đoạn đường núi lại trở lại vẻ yên tĩnh, chỉ có thêm vài tiếng hít thở.

Lặng lẽ chờ đợi một lát, thấy một đội nhỏ đi xuống từ phía trên con đường núi, tổng cộng có tám người, trong tay đều cầm vũ khí.

Chỉ nghe người đi đầu nói: "Nhanh lên, người của chúng ta có thể đã chết, chúng ta phải chặn lối vào." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhíu mày, những người này lại chuẩn bị phong tỏa núi, xem ra là một tổ chức lớn, không biết đã vào bao nhiêu người, lại tự tin đến vậy.

Nhìn tám người sắp đi qua, Chương Khải Minh không suy nghĩ nữa, trực tiếp nổ súng, chỉ thấy người đi cuối cùng lập tức ngã xuống đất.

Bảy người còn lại cũng nhanh chóng bị thuộc hạ của Chương Khải Minh tiêu diệt, căn bản không có chút phản kháng nào, chênh lệch số lượng quá lớn.

Đến gần thi thể, mọi người cẩn thận xem xét, không có bất kỳ dấu hiệu nhận dạng nào, xem ra rất cẩn thận.

Nhưng bây giờ đã đến gần đây, căn bản không thể nào rời đi nữa, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Tiếp tục xuất phát." Lại lên đường, Chương Khải Minh đi đầu, tai của hắn bây giờ vô cùng nhạy bén, một khi có người mai phục, cũng có thể phát hiện trước.

Rất nhanh đã đi hết con đường núi, tiếp theo là một đoạn đường dốc xuống, lối vào mộ ở điểm thấp nhất của con đường.

Nhìn xung quanh, đi trên con đường núi như vậy, rất dễ bị người ta tấn công, nhưng lại không có cách nào khác, chỉ có thể đi nhanh hơn.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Đoạn đường cuối cùng, chúng ta phải đi hết tốc lực, để tránh bị kẻ địch tấn công." Đợi tất cả mọi người chuẩn bị xong, Chương Khải Minh mới dẫn đầu xuất phát, chạy thẳng đến điểm thấp nhất của con đường núi.

Không ngờ cả đường đi vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ tai nạn nào xảy ra, tình huống như vậy ngược lại khiến Chương Khải Minh càng thêm căng thẳng.

Dù sao cũng không hợp lý, một vị trí phục kích tốt như vậy, kẻ địch không thể nào không phát hiện, đã không tấn công, vậy chỉ có một khả năng, họ đã gặp phải nguy hiểm.

Nhìn cửa hang đen ngòm phía trước, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, đến nơi rồi, trước kia tôi đã rời khỏi từ đây." Gật đầu, Chương Khải Minh không trực tiếp để mọi người xuất phát, không biết trong hang động có thứ gì đang chờ đợi.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nảy ra một ý, nói: "Thiên Đồng, chuẩn bị lựu đạn choáng và lựu đạn gây chấn động, lát nữa trước khi vào chúng ta ném thẳng vào trong." Thiên Đồng gật đầu, lập tức bắt đầu lấy hai loại lựu đạn từ trong ba lô ra, rút chốt an toàn và nắm chặt trong tay.

Đợi Chương Khải Minh gật đầu, Thiên Đồng trực tiếp ném chúng vào hang động.

Nghe tiếng nổ nhỏ truyền ra từ bên trong, Chương Khải Minh lập tức nhanh chóng xông vào, chuẩn bị xem có mai phục không.

Đợi tất cả mọi người vào trong hang động, lại kinh ngạc phát

hiện, tất cả những người mai phục đều đã chết, mỗi người đều bị những vết thương nghiêm trọng do dao gây ra.

Kiểm tra kỹ lưỡng, Chương Khải Minh phát hiện đây không phải là vết thương do đao của Trương Khởi Linh để lại, xem ra lần này vào đây còn có cao thủ dùng đao khác.

Mỗi vết thương đều vừa đúng chỗ, trực tiếp trúng vào yếu hại, không có chút động tác thừa nào.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nhìn mặt nước không xa, ra lệnh cho mọi người chuẩn bị xuất phát.

Trước khi mọi người xuất phát, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, đoạn đường tiếp theo chúng ta phải cẩn thận, trong nước không yên tĩnh như vẻ ngoài đâu, bên trong có loài Triết La Khuê khổng lồ.

Lần trước khi đi qua đây, tôi đã thấy rất nhiều người bị tấn công, thân hình của chúng thật sự quá lớn, rất nguy hiểm." Chương Khải Minh gật đầu, nói với mọi người: "Lát nữa tất cả chuẩn bị sẵn sàng, thấy Triết La Khuê thì bắn ngay, không được do dự chút nào." Thực ra đoạn sông này cũng là nơi Chương Khải Minh lo lắng nhất, nếu ít người có thể sẽ dễ dàng đi qua hơn, dù sao thân thủ của hắn cũng không tệ.

Nhưng nhiều người cùng đi như vậy, thì có chút khó khăn, dù sao phần lớn thuộc hạ thân thủ không được lanh lẹ như vậy.

Sau khi xuống nước, Chương Khải Minh đưa Miêu Tam theo bên cạnh, thân thủ của cô ấy yếu nhất, phải bảo vệ cẩn thận, sau này còn phải dựa vào cô ấy.

Chương 233

Nước ở ven sông không sâu, mọi người có thể từ từ đi, nhưng nước rất lạnh, như nước giếng.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng súng, quay đầu nhìn lại, trên mặt nước xuất hiện một ít máu đỏ tươi, Triết La Khuê đã xuất hiện.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh không dừng lại, tiếp tục xuất phát, rất nhanh phía trước mặt nước cũng xuất hiện bóng dáng của Triết La Khuê.

Tiếng súng dữ dội vang vọng khắp hang động, nhất thời Triết La Khuê căn bản không có cách nào tiếp cận mọi người, trên mặt nước cũng xuất hiện thi thể của chúng.

Khi hành động Chương Khải Minh đã sắp xếp xong, trong số mọi người chỉ có Chương Khải Minh, Thiên Đồng, và Hắc Hạt Tử là thân thủ tốt nhất.

Vì vậy ba người lần lượt ở ba vị trí đầu, giữa và cuối đội hình, một khi có Triết La Khuê tiếp cận mọi người, cũng có thể nhanh chóng chống đỡ.

Theo tiếng súng vang lên, ngày càng nhiều Triết La Khuê bơi về phía mọi người, động tĩnh trong lòng sông càng lúc càng lớn.

Nhìn những con Triết La Khuê từ từ tiếp cận, Chương Khải Minh lớn tiếng hét lên: "Dùng lựu đạn tấn công, không thể để chúng đến quá gần." Thuộc hạ rút chốt lựu đạn, lần lượt ném về phía Triết La Khuê, sau một trận nổ lớn, trên mặt nước lập tức nổi lên dày đặc xác cá, đồng thời nước trong lòng sông cũng biến thành màu đỏ.

Tiếp tục tiến lên, đoạn sông này mọi người mới đi được một phần

ba quãng đường, bây giờ chưa phải là lúc thả lỏng.

Đi qua khu vực máu loang lổ, mặt nước lại trở nên trong xanh, vì là thượng nguồn nên không cần lo lắng máu sẽ theo kịp.

Nhưng bầy cá Triết La Khuê không từ bỏ, vẫn bơi lượn vòng ngoài, chờ đợi cơ hội tấn công.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nhìn thấy một con Triết La Khuê còn lớn hơn bơi đến, những con Triết La Khuê khác nhìn thấy đều lần lượt lùi về phía sau.

Thấy cảnh tượng này, Chương Khải Minh mắt sáng lên, cục diện bế tắc cuối cùng cũng có thể phá vỡ, con Triết La Khuê lớn nhất chính là mấu chốt.

Nhìn động tác của những con Triết La Khuê khác, biết con Triết La Khuê khổng lồ này hẳn là con mạnh nhất trong bầy.

Chỉ cần Chương Khải Minh có thể giết chết nó, vậy thì bầy Triết La Khuê chắc chắn sẽ tan tác bỏ chạy, thế bí của mọi người cũng được giải quyết.

Thế là, Chương Khải Minh hét lên: "Thiên Đồng, ra phía trước, bảo vệ mọi người, tôi đi giải quyết nó." Đợi Thiên Đồng đến vị trí, Chương Khải Minh trực tiếp lặn xuống nước, tuy khả năng bơi lội không quá tốt, nhưng đối phó với Triết La Khuê hẳn không có vấn đề lớn.

Có Ngự Quỷ Đao giúp sức, Triết La Khuê sẽ nhanh chóng bị giết chết, đòn tấn công Âm Hồn Trảo không phải là chuyện đùa.

Trong lòng suy tính đối sách, Chương Khải Minh nhanh chóng bơi đến gần Triết La Khuê, trực tiếp dùng Ngự Quỷ Đao đâm mạnh vào thân thể nó.

Tiếp theo mới là đòn tấn công thực sự, chỉ thấy móng vuốt quỷ

trên thân đao xuất hiện, đập mạnh vào thân thể khổng lồ của Triết La Khuê.

Trong khoảnh khắc bị móng vuốt quỷ đánh trúng, toàn thân Triết La Khuê cứng đờ, khí tức lạnh lẽo trực tiếp xâm nhập vào cơ thể nó.

Bị kích thích, Triết La Khuê bắt đầu điên cuồng quẫy đạp thân thể, cả mặt nước đều bị khuấy động.

Chương Khải Minh đã sớm chuẩn bị, sau khi đánh trúng đã nhanh chóng lùi lại, rồi tìm kiếm cơ hội, chuẩn bị tiếp cận vị trí đầu cá.

Nếu có thể trực tiếp đánh trúng não bộ của Triết La Khuê, e rằng nó sẽ lập tức mất đi khả năng kiểm soát cơ thể, tuy thời gian sẽ ngắn, nhưng đối với Chương Khải Minh là đủ rồi.

Chỉ cần liên tục tấn công, Triết La Khuê không thể hồi phục, việc giết chết nó cũng là kết quả đã được định đoạt.

Đợi Triết La Khuê ngừng những hành động điên cuồng, Chương Khải Minh nắm lấy cơ hội, trực tiếp xông đến gần đầu nó.

Ngự Quỷ Đao trong tay đâm thẳng vào gần khóe mắt của Triết La Khuê, để lại một vết thương sâu hoắm.

Móng vuốt quỷ cũng lại một lần nữa phát huy uy lực, cào mạnh vào đầu nó, tuy bên ngoài không có vết thương nào, nhưng cả cái đầu cá đã trở nên có chút tái nhợt.

Đồng thời Triết La Khuê cũng mất đi khả năng kiểm soát cơ thể khổng lồ, đang từ từ chìm xuống nước.

Thấy cơ hội tốt như vậy, Chương Khải Minh sao có thể bỏ qua?

Trực tiếp lại một lần nữa đâm Ngự Quỷ Đao trong tay, đâm mạnh vào mắt của Triết La Khuê.

Liên tục tấn công, tuy đều không gây ra vết thương chí mạng trực

tiếp, nhưng đòn tấn công của móng vuốt quỷ lại trực tiếp đóng băng cả cái đầu của Triết La Khuê.

Bây giờ não cá bên trong có thể đã kết băng, vua của loài Triết La Khuê này cuối cùng cũng mất đi sinh mạng, máu đỏ tươi lại một lần nữa lan ra trên mặt nước trong lòng sông.

Khi Chương Khải Minh quay lại mặt nước, kỳ lạ phát hiện, bầy cá Triết La Khuê xung quanh đã biến mất, cũng không biết đã đi từ lúc nào, cảm giác thật nhạy bén.

Thấy Chương Khải Minh quay lại, mọi người reo hò chiến thắng, Thiên Đồng vội nói: "Không lâu sau khi ngài đi, những con Triết La Khuê còn lại đã bỏ chạy, bây giờ chúng ta có thể không cần lo lắng về mối đe dọa của chúng nữa." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, tiếp tục xuất phát, chúng ta mau chóng đi qua đoạn sông này đi, để tránh xảy ra bất trắc." Tăng tốc độ, mọi người nhanh chóng lên bờ, đoạn đường còn lại không có một con Triết La Khuê nào tấn công, tất cả đều đã biến mất.

Vừa lên bờ, mọi người phát hiện mấy cỗ thi thể, nhìn trang bị biết những người này là một nhóm nhỏ, không biết chết ở đây, thật thảm.

Hắc Hạt Tử nhanh chóng kiểm tra thi thể rồi nói: "Những người này cũng bị dao giết chết, đều là một nhát chí mạng, giống như những người trước đó." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhíu mày, xem ra người này rất tự tin, tất cả những người gặp phải đều bị giết chết.

Gặp được rồi Chương Khải Minh thật muốn giao đấu với hắn, xem xem đao của hắn lợi hại, hay đao của Chương Khải Minh hơn một bậc.

Cẩn thận sắp xếp lại trang bị, mọi người tiếp tục xuất phát, đi dọc theo bờ sông, lần này có Hắc Hạt Tử, con đường hắn dẫn đi hắn không có vấn đề gì.

Rất nhanh, con đường phía trước biến mất, thay vào đó là những hang động dày đặc, nơi đây giống như một mê cung.

Mỗi lối vào có thể đều liên thông với các lối vào khác, người không quen thuộc rất khó đi ra.

Nhìn ánh mắt của Chương Khải Minh, Hắc Hạt Tử cười khổ nói: "Quỷ Gia, tôi không thể nào nhớ hết tất cả các con đường được.

Những hang động trước mắt này tôi cũng không có nhiều cách, chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi." Nếu đã như vậy, vậy thì Chương Khải Minh đi đầu dẫn đường, ít nhất thính lực của hắn có thể tránh được một số rủi ro.

Chương Khải Minh dẫn đường, mọi người lần lượt đi vào một trong những cửa hang, lối đi bên trong quanh co khúc khuỷu, rất khó đi.

Dù sao cũng không biết lộ trình cụ thể, Chương Khải Minh đi đầu đi lung tung, không có manh mối, xem vận may.

Đi khoảng nửa giờ, Chương Khải Minh đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng động nhỏ truyền đến, giống như tiếng côn trùng.

Chương Khải Minh liền nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận một chút, tôi nghe phía trước có tiếng động, không biết là thứ gì." Thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, Chương Khải Minh lại tiếp tục xuất phát, nhưng lần này động tác nhẹ hơn, sợ kinh động thứ phía trước, dù sao cũng không biết đặc tính của nó.

Đi đến một góc rẽ, Chương Khải Minh dừng bước, cảm giác thứ phát ra âm thanh đang ở phía trước, phải quan sát kỹ.

Thò đầu ra, Chương Khải Minh nhìn về phía âm thanh truyền đến, chỉ thấy phía trước là một hang động lớn hơn một chút, bên trong đặt một số người rơm, cũng không biết dùng để làm gì.

Chương 234

Xác nhận âm thanh phát ra từ người rơm, Chương Khải Minh quay đầu lại nhỏ giọng hỏi: "Hắc Hạt Tử, trước đây đi qua lối này có thấy người rơm không?" Vội vàng lắc đầu: "Không có, tôi nói thật với ngài, lần trước đi qua đây, tôi đều dựa vào vận may.

Lúc đó tôi ở đây cũng lâu không tìm thấy lối ra, khi tôi dựa vào tường nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện một cánh cửa bí mật.

Sau đó tôi cứ thế mơ hồ đi ra khỏi đây, căn bản không nhớ gì cả." Hắc Hạt Tử thật là gặp may, lại gặp được cửa bí mật, căn bản không có chút ý nghĩa tham khảo nào.

Chẳng lẽ mọi người có thể tùy tiện tìm một chỗ dựa lưng vào sao?

Đó không phải là bệnh thần kinh à?

Bất lực, Chương Khải Minh đành phải tiếp tục nhìn những người rơm trong hang động, bây giờ có thể khẳng định, bên trong nhất định có thứ gì đó.

Không biết thứ bên trong nguy hiểm đến mức nào, một khi gặp phải, mọi người có thể an toàn giải quyết không.

Quan sát kỹ lưỡng, Chương Khải Minh không có manh mối, đành phải nói: "Thiên Đồng, đưa lựu đạn cháy cho tôi." Nếu không thể xác định mức độ nguy hiểm bên trong, vậy thì đốt cháy những người rơm này, dù thứ bên trong có nguy hiểm đến đâu, đối mặt với mối đe dọa của ngọn lửa, chắc chắn cũng sẽ không chạy ra ngoài.

Cầm lựu đạn cháy, Chương Khải Minh nhắm chuẩn vị trí của người rơm, trực tiếp rút chốt, ném cả ba quả lựu đạn vào.

Theo mấy tiếng nổ, nhiên liệu cô đặc trong lựu đạn cháy trực tiếp dính vào người rơm, rồi lập tức bốc cháy, ngọn lửa dữ dội bùng lên.

Nhìn biển lửa trong hang động, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện có thứ gì đó bay ra từ bên trong, từng con bọ cánh cứng màu đen.

Nhưng phần lớn đều bị ngọn lửa nuốt chửng, những con có thể chạy ra cũng bị bỏng, mất đi khả năng bay.

Nhìn một phần nhỏ bọ cánh cứng bay loạn xạ trên trời, khi Chương Khải Minh chuẩn bị động thủ, đột nhiên nghe thấy tiếng của Thiên Đồng.

"Quỷ Gia, Nộ Tình Kê hình như tỉnh rồi.

Vừa nãy tôi cảm giác trong ba lô có động tĩnh." Lần này xuất phát, Chương Khải Minh đã mang theo Nộ Tình Kê đang ngủ say, trước đó khi xuống nước đã để ở chỗ Thiên Đồng.

Không ngờ lúc này lại tỉnh.

Thật là đúng lúc, số bọ cánh cứng còn lại không thành vấn đề.

Nộ Tình Kê vừa được bế ra, có chút mơ màng hỏi: "Chương Khải Minh, chúng ta ở đâu đây?

Tôi ngửi thấy mùi thức ăn?" Bế Nộ Tình Kê trong lòng, Chương Khải Minh cười nói: "Không sai, phía trước có thức ăn, nhưng có hơi nóng, có muốn đi không?" Nghe được câu trả lời xác nhận, Nộ Tình Kê gật đầu: "Không sao, nóng một chút không vấn đề, quan trọng là có thức ăn là đủ rồi." Đúng là một kẻ ham ăn, vừa mới tỉnh, thấy đồ ăn là không đi nổi nữa, nhưng có thể giải quyết phiền phức là tốt rồi.

Nghiêng người, nhìn những con côn trùng đang bay trên không, Chương Khải Minh hơi dùng sức, Nộ Tình Kê bay lên trời.

Đến vị trí của bầy côn trùng, Nộ Tình Kê gáy một tiếng, âm thanh

cao vút và có sức xuyên thấu, trực tiếp lan rộng trong hang động.

Cảnh tượng tiếp theo khiến Chương Khải Minh trợn tròn mắt, chỉ thấy những con côn trùng đang bay, nghe tiếng gáy của Nộ Tình Kê, lại như mất đi khả năng bay, lần lượt rơi xuống đất.

Nộ Tình Kê thì ung dung đáp xuống đất, mổ những con bọ cánh cứng, trông rất ngon miệng.

Thấy nguy hiểm đã được giải quyết, Chương Khải Minh từ từ đi ra khỏi góc rẽ, cẩn thận bắt một con bọ cánh cứng, xem một lúc cũng không nhận ra là loại gì.

Nhưng có thể khiến Nộ Tình Kê thích ăn, chắc chắn đều chứa kịch độc, nếu không Nộ Tình Kê nhìn cũng không thèm nhìn.

Đợi Nộ Tình Kê ăn no, nó trực tiếp nhảy lên vai Chương Khải Minh, kiêu ngạo nói: "Đi thôi, phía sau còn có thức ăn." Nhìn vị đại gia này, Chương Khải Minh cũng không có biểu hiện gì khác thường, đã sớm quen rồi.

Những người bên cạnh đều nhìn Nộ Tình Kê với ánh mắt nóng rực, ai cũng ước gì mình cũng có một con thần kê như vậy.

Hắc Hạt Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, hứng thú nói: "Quỷ Gia, đây là thần thú của ngài à?

Lợi hại vậy sao?" Nghe lời của Hắc Hạt Tử, Nộ Tình Kê vui vẻ nói: "Nhanh, Chương Khải Minh, giúp ta nói với thằng nhóc này, có mắt nhìn đấy, bản đại gia rất thích nó." Nhìn Nộ Tình Kê không yên phận, Chương Khải Minh đành phải nói: "Hắc Hạt Tử, Nộ Tình Kê nói cậu có mắt nhìn, nó rất thích cậu." Biểu cảm của Hắc Hạt Tử lập tức đông cứng, có chút không thể tin nổi nói: "Quỷ Gia, Nộ Tình Kê có thể nghe hiểu lời người?

Có thể giao tiếp sao?" Chưa đợi Chương Khải Minh trả lời, Miêu

Tam đứng bên cạnh với ánh mắt cuồng nhiệt nói: "Quỷ Gia, đây có phải là Nộ Tình Kê trong truyền thuyết không?

Chẳng trách cổ trùng của tôi cảm thấy sợ hãi.

Lại là thần vật trong truyền thuyết, không ngờ ngài lại thu phục được một con." Nghe lời của Miêu Tam, Chương Khải Minh bất lực nhìn Nộ Tình Kê trên vai, đang đắc ý vênh váo, đâu có vẻ cao ngạo của thần vật?

Lại nói chuyện về Nộ Tình Kê một lúc, ngọn lửa trong hang động cuối cùng cũng tắt, nhiệt độ cũng từ từ giảm xuống.

Tiếp tục tiến lên, trên đường lại gặp người rơm hai lần, nhưng Nộ Tình Kê đã tỉnh, không cần phiền phức như trước nữa.

Chỉ cần trực tiếp phái Nộ Tình Kê ra, nhanh chóng giải quyết vấn đề, không có chút trở ngại nào, cho đến khi đến một hang động đá.

Đây là một nơi đặc biệt, bên trong lại không có bất kỳ lối đi nào, nhưng Chương Khải Minh lại có thể nghe rõ tiếng nước chảy.

Thế là hắn nói: "Mọi người tản ra đi, tìm kiếm kỹ lưỡng, nơi này hẳn là có cơ quan." Tuy không hiểu Chương Khải Minh tự tin từ đâu ra, nhưng lệnh là phải nghe, mọi người nhanh chóng tản ra.

Sau hơn mười phút tìm kiếm, khi mọi người đã mất đi lòng tin, đột nhiên vang lên tiếng của một thuộc hạ.

"Quỷ Gia, tôi tìm thấy cơ quan rồi, cửa bí mật đã mở, nhanh…" Tiếng nói đột ngột dừng lại, như thể gặp phải bất trắc, Chương Khải Minh vội vàng chạy về phía phát ra âm thanh.

Nhưng khi đến nơi, lại không thấy bóng dáng của thuộc hạ đó, tại chỗ chỉ còn lại một chiếc đèn pin đang lăn lóc.

Chắc chắn đã bị thứ gì đó kéo đi, nhưng lại không có tiếng la hét

thảm thiết truyền ra, có chút không ổn.

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, Chương Khải Minh vội vàng triệu tập tất cả mọi người, chuẩn bị xuất phát ngay lập tức.

Dù không thể cứu được thuộc hạ đó, cũng phải tìm được thi cốt mang về.

Đi dọc theo cánh cửa bí mật đã mở, mọi người vội vàng xuất phát, trên đường đều là vết tích do kéo lê để lại, rất rõ ràng.

Đồng thời tiếng nước chảy bên tai cũng ngày càng lớn, phía trước không xa hẳn là một con sông ngầm, cũng không biết thứ gì đã kéo người đi.

Con đường phía trước đã hết, mọi người đến một khu vực rộng rãi, không xa là một con sông ngầm nước chảy xiết.

Quái vật đã kéo người đi mọi người cũng đã nhìn rõ, đó là một loại quái thú giống thằn lằn, nhưng da lại màu xám.

Thuộc hạ của Chương Khải Minh đã mất mạng, đầu bị con thằn lằn ngậm trong miệng, máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng.

Chương 235

Thấy vậy, Chương Khải Minh lập tức trợn tròn hai mắt, lửa giận trong lòng bùng lên dữ dội, nhìn chằm chằm vào con thằn lằn đối diện.

Chỉ chậm một bước, trên đường đi lúc trước đều không thấy vết máu, chứng tỏ con thằn lằn chỉ mới ra tay ở bờ sông này.

Trong nháy mắt, Chương Khải Minh biến mất tại chỗ, Ngự Quỷ Đao trong tay đã rút ra, xông thẳng đến bên cạnh con thằn lằn xám.

Ánh đao lóe lên, Chương Khải Minh trực tiếp dùng toàn lực xuất chiêu 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, chém mạnh vào cổ con thằn lằn, đồng thời móng vuốt quỷ cũng liên tục tấn công nó.

Nhưng con thằn lằn cũng không phải dạng vừa, trong khoảnh khắc Chương Khải Minh vung đao, đuôi của nó đã quất ra, đập mạnh vào người Chương Khải Minh.

Cảm nhận được cú va chạm trên người, Chương Khải Minh không di chuyển, dựa vào sức mạnh của bản thân để chống đỡ đòn tấn công, cũng không bị thương quá nặng, chỉ có da xuất hiện vết bầm.

Con thằn lằn xám không có được đãi ngộ tốt như vậy, bản thân Ngự Quỷ Đao đã gây ra vết thương nghiêm trọng cho nó, đồng thời cái lạnh từ đòn tấn công của móng vuốt quỷ cũng đang từ từ xâm thực.

Bị tấn công từ hai phía, con thằn lằn xám trực tiếp bị Chương Khải Minh giết chết, không còn cơ hội vung đuôi lần thứ hai.

Nhìn con thằn lằn đã mất mạng, Chương Khải Minh cúi người

xuống kéo miệng nó ra, để lộ đầu lâu của thuộc hạ.

Tuy đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng Chương Khải Minh vẫn có chút đau buồn, nói với những người còn lại: "Thu dọn thi thể của cậu ấy, lúc về mang về." Tuy nhiều năm như vậy, Chương Khải Minh đã trải qua quá nhiều cảnh tượng như thế, nhưng con người dù sao vẫn là con người, dù có tàn nhẫn đến đâu, trong lòng cũng có một nơi mềm yếu.

Nhìn thuộc hạ thu dọn thi thể, Chương Khải Minh quay đầu lại tiếp tục nhìn con thằn lằn xám, hỏi: "Có ai nhận ra loại thằn lằn này không?" Miêu Tam bước tới, kiểm tra kỹ lưỡng rồi nói: "Quỷ Gia, thứ này gọi là Nham Tích, nhưng bây giờ đã là một loài khác, bên ngoài đã sớm tuyệt chủng rồi, nó không chỉ cần ăn thức ăn, mà còn cần ăn cả nham thạch để bổ sung một số thứ." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Về mặt tập tính của thứ này có đặc điểm gì không?

Tôi cảm thấy hình như chúng sống theo bầy…" Lời phía sau không cần nói nữa, Chương Khải Minh đã xác định Nham Tích là động vật sống theo bầy, bởi vì một bầy Nham Tích đã bao vây họ, số lượng không ngừng tăng lên.

Tất cả mọi người dựa sát vào nhau, cẩn thận nhìn bầy Nham Tích, súng trong tay đều đã giơ lên, sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên, một con Nham Tích bắt đầu tấn công, đó là hiệu lệnh tấn công, hai bên đều bắt đầu công kích.

Mọi người vây thành một vòng, những người ở vòng ngoài không ngừng xả đạn, những người đứng ở lớp trong thì ném lựu đạn.

Tuy lúc đầu bầy Nham Tích bị đòn tấn công của mọi người đánh cho có chút choáng váng, nhưng chúng lại chống đỡ được, từ từ tiến lại gần.

Một khi để chúng xông vào trong đám người, lúc đó sẽ phiền phức, không biết sẽ có bao nhiêu người bị giết.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh cũng không đứng xem nữa, xông ra khỏi đám người, lao về phía hang động.

Đồng thời miệng hét lớn: "Tất cả mọi người từ từ di chuyển về phía hang động, không gian ở đó nhỏ, thích hợp cho chúng ta chiến đấu." Nghe lệnh của Chương Khải Minh, tất cả mọi người bắt đầu di chuyển chậm rãi, từng chút một tiến lại gần lối vào hang động.

Ở phía bên kia, Chương Khải Minh đang tung hoành trong bầy Nham Tích, hung hãn giết chết hoặc đánh bay mỗi con Nham Tích trước mặt.

Tình hình bây giờ nguy cấp, căn bản không thể để Tiểu Hồng Hống phát huy, nếu không một lòng hai việc chưa luyện thành thạo Chương Khải Minh, có thể sẽ trực tiếp bị Nham Tích giữ chân.

Nhưng sức chiến đấu của bản thân Chương Khải Minh cũng không tệ, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ bầy Nham Tích trước mặt mọi người, mở đường thông vào hang động.

Đợi tất cả mọi người vào trong hang động, Chương Khải Minh hét lên: "Thả Tiểu Hồng Hống ra cho tôi." Nghe phân phó, hai thuộc hạ phía sau, vội vàng mở chiếc quan tài vẫn luôn đeo trên lưng, thả Tiểu Hồng Hống bên trong ra.

Chương Khải Minh nhanh chóng lùi lại, hoán đổi vị trí với Tiểu Hồng Hống, rất nhanh đợt tấn công của bầy Nham Tích đã bị chặn đứng.

Sức mạnh và sức tấn công của từng con Nham Tích đều không bằng Tiểu Hồng Hống, trong hang động chỉ có thể để một con Nham Tích tiến vào, rất nhanh cục diện đã bị Chương Khải Minh kiểm soát.

Thở phào nhẹ nhõm, Chương Khải Minh cẩn thận điều khiển Tiểu Hồng Hống, mỗi đòn tấn công đều gây ra vết thương chí mạng cho con Nham Tích đối diện, không chỉ gây thương tích, mà còn có thi độc xâm nhập vào cơ thể Nham Tích.

Ở nhà, Chương Khải Minh đã sửa đổi bộ giáp tay của Tiểu Hồng Hống, bây giờ móng tay của Tiểu Hồng Hống lộ ra ngoài, không chỉ có sát thương vũ khí, mà còn có thêm thi độc.

Đây cũng là điều Chương Khải Minh nghĩ ra sau trận chiến lần trước, dù sao thi độc khi đối mặt với sinh vật là một vũ khí lợi hại, không thể bỏ qua.

Dần dần, số Nham Tích tiến vào ngày càng ít, rất nhanh đã bị Tiểu Hồng Hống giải quyết, căn bản không phải là đối thủ.

Nhìn những con Nham Tích còn lại bên ngoài hang động, Chương Khải Minh trong lòng tàn nhẫn, trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống xông ra khỏi cửa hang.

Vừa ra ngoài, Tiểu Hồng Hống đã nhảy lên lưng một con Nham Tích, móng tay và móng vuốt sắc nhọn đều đâm mạnh vào đầu Nham Tích, trong nháy mắt giải quyết một con.

Sau đó, trong lúc Tiểu Hồng Hống nhảy qua nhảy lại, tất cả Nham Tích đều bị giải quyết, không còn sót lại một con nào.

Đi ra khỏi hang động, nhìn những vết máu loang lổ trên người Tiểu Hồng Hống, Chương Khải Minh cẩn thận điều khiển nó rửa sạch sẽ, rồi lại cho vào chiếc quan tài mà thuộc hạ đang đeo.

Cũng may thuộc hạ này sức lực lớn, nếu không người bình thường thật sự không có cách nào đeo được.

Nói đến sức lực lớn, Chương Khải Minh đột nhiên nghĩ đến Côn Luân, người mà hắn chỉ có duyên gặp một lần, đáng tiếc đã chết ở

Bình Sơn.

Hoàn hồn, Hắc Hạt Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, cười nói: "Quỷ Gia, không ngờ ngài còn giấu một tay như vậy.

Lúc đầu tôi còn tò mò, tại sao lại phải mang theo một cỗ quan tài?

Thật không ngờ ngài lại có thủ đoạn khống thi." Chương Khải Minh xua tay, nói: "Thủ đoạn phải giấu đi, trên đường đi người ngoài quá nhiều, không thể để lộ hết mọi thứ được." Gật đầu, Hắc Hạt Tử nói: "Nói cũng không sai, phải giữ lại một chút thủ đoạn bất ngờ, biết đâu lúc nào đó lại dùng đến." Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn đầy đất thi thể Nham Tích, nói: "Đi thôi, mùi máu ở đây quá nồng, không biết sẽ thu hút thứ gì đến nữa." Đi dọc theo bờ sông ngầm, mọi người lại bắt đầu hành trình.

Đi dọc bờ sông, cả nhóm nghe tiếng nước chảy ầm ầm bên tai, phía trước không xa là một vách đá.

Dòng sông gầm rú đổ xuống đầm nước bên dưới, tạo thành một thác nước khổng lồ treo trên vách đá.

Cả nhóm dừng bước, quan sát bốn phía.

Con đường phía trước đã bị chặn đứng.

Bỗng nhiên, Chương Khải Minh nhìn thấy một sợi xích sắt vắt ngang trên đỉnh đầu, trông có vẻ có thể đi qua được.

Nhưng nhìn xung quanh, hoàn toàn không có chỗ nào để leo lên, có lẽ đó là một lối đi khác.

"Quỷ Gia, ngài xem bên dưới đi, tôi vừa ném một cây pháo sáng lạnh xuống, trong đầm nước hình như có người." Thiên Đồng ném một cây pháo sáng lạnh xuống, quan sát kỹ rồi nói với Chương Khải Minh đang nhìn sợi xích sắt.

Cúi đầu xuống, nhờ vào chút ánh sáng còn sót lại của cây pháo sáng, Chương Khải Minh nhìn kỹ, quả nhiên thấy một bóng đen đang nổi trên mặt nước.

Ước lượng độ cao của vách đá, Chương Khải Minh nói: "Thả dây thừng xuống đi, chúng ta chỉ có thể đi xuống từ đây thôi." "Sợi xích sắt trên đầu chúng ta không tài nào lên được, vừa hay xuống dưới xem người trong đầm nước là ai." Nghe vậy, thuộc hạ của Chương Khải Minh bắt đầu chuẩn bị dây thừng.

Vách đá này khá cao, một sợi dây không đủ dùng.

Chương 236

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh đi đầu, trượt xuống theo dây thừng để dò đường trước.

Vài phút sau, anh đã đáp xuống mặt đất bên dưới, rút Ngự Quỷ Đao ra quan sát kỹ bốn phía.

Thấy không có nguy hiểm, Chương Khải Minh hét lớn lên trên: "Được rồi, tất cả mọi người xuống đi." Trong lúc thuộc hạ lần lượt trượt xuống, anh đến gần đầm nước, nhìn kỹ bóng người đang trôi nổi.

Bỗng nhiên, anh cảm thấy có chút quen thuộc, dường như là người quen, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Vừa lúc đó, có người đã xuống tới, Chương Khải Minh ra lệnh: "Đi, kéo người trong đó ra đây." "Để xem rốt cuộc là ai?

Tôi cảm thấy có chút quen mắt." Nghe lệnh của Chương Khải Minh, một thuộc hạ trực tiếp nhảy vào đầm nước, bơi về phía bóng người.

Rất nhanh, hắn đã đến bên cạnh bóng người, không kịp quan sát, vội vàng kéo người đó bơi trở về.

Thấy hành động của hắn, Chương Khải Minh nhíu mày, cảm thấy có gì đó không ổn, dường như có nguy hiểm.

Thế là Chương Khải Minh lập tức rút Ngự Quỷ Đao, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

May mắn là hắn đã bơi thẳng về bờ mà không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, Chương Khải Minh vẫn hỏi: "Sao rồi, trong đầm nước

có thứ gì không?" Thuộc hạ của anh vội đáp: "Quỷ Gia, lúc nãy ở dưới đó tôi hình như thấy một bóng đen khổng lồ." "Tôi cũng không biết mình nhìn nhầm hay là có thật, nên không dám nán lại." Gật đầu, Chương Khải Minh nhìn chăm chú vào mặt nước đen ngòm, muốn xem bên dưới có ẩn giấu thứ gì không.

Nhưng anh hoàn toàn không phát hiện được gì, liền ra lệnh: "Tất cả mọi người lại gần đây, tránh xa đầm nước." Quay về bên cạnh mọi người, Chương Khải Minh nhìn kỹ bóng người vừa được vớt lên, vừa nhìn đã sững sờ.

Thật không ngờ người này lại là Ngô Thiên Chân.

Đi suốt quãng đường không hề gặp, Chương Khải Minh đã nghĩ cậu ta không có ở đây.

Bây giờ lại xuất hiện trước mặt mình, Ngô Thiên Chân đi cũng nhanh thật, không gặp nguy hiểm gì sao?

Bảo thuộc hạ mau chóng cứu người, Chương Khải Minh nói với Thiên Đồng: "Chuẩn bị một quả pháo sáng, xem cho kỹ trong đó." Theo một tiếng súng vang lên, ánh sáng trắng chói lòa tràn ngập cả không gian, sau đó mới từ từ dịu đi.

Dưới ánh sáng rực rỡ, Chương Khải Minh nhìn kỹ xuống đầm nước, chỉ thấy một bóng đen khổng lồ đang bơi lội.

Xem ra thuộc hạ lúc nãy không nhìn lầm, bên dưới quả nhiên có thứ gì đó.

Mạng của Ngô Thiên Chân cũng lớn thật, trôi nổi lâu như vậy mà không bị con quái vật trong đầm tấn công?

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, Chương Khải Minh trực tiếp ra lệnh: "Tất cả mọi người chuẩn bị xuất phát." "Trong đầm nước có quái vật, chúng ta mau rời khỏi đây,

không cần phải chiến đấu với nó.” Theo quan điểm của Chương Khải Minh, giao chiến với quái vật trong đầm nước là một việc lợi bất cập hại.

Đã cứu được Ngô Thiên Chân, trong đó lại không có bảo bối, cớ gì phải liều mạng chiến đấu?

Chẳng lẽ để ra oai?

Tất cả mọi người đều hành động, bắt đầu xuất phát từ vị trí xa đầm nước nhất, đi về phía hạ lưu.

Trên đường đi, họ cũng phát hiện ra sự bất thường của dòng sông ở đây, thỉnh thoảng lại có suối nước nóng phun lên.

Nhiệt độ rất cao, gần như đạt đến độ sôi, có lẽ lớp magma bên dưới không còn xa.

Khoảng nửa giờ sau, cả nhóm đến một khu vực bằng phẳng, phía trước không còn đường đi.

Nhìn mặt nước đang bốc hơi nóng, Chương Khải Minh nói: “Thiên Đồng, dẫn người đi xem thử có con đường nào khác không.” Thật lòng mà nói, Chương Khải Minh không muốn đi qua mặt nước trước mắt chút nào, nó quá nóng.

Cả nhóm dựa vào vách đá ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn Ngô Thiên Chân vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng có chút khó hiểu.

Theo lý mà nói, nếu Ngô Thiên Chân ở đây, bên cạnh cậu ta phải có Lão Dương, nhưng bây giờ lại không thấy đâu.

Đang suy nghĩ, một tiếng động vang lên từ phía xa.

Anh ngẩng đầu nhìn, là Hắc Hạt Tử đã trở về.

Nhưng hắn không về một mình, trong tay còn xách theo một người khác, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắc Hạt Tử ném người đó xuống đất, nói: "Quỷ Gia, gã này lén lút trốn trong đống đá lởm chởm đằng kia." "Lúc nãy tôi đi dò đường thì bắt được hắn, không biết là ai." Đi tới gần, Chương Khải Minh quan sát kỹ người trước mặt, hỏi: "Nói đi, là ai?" Người đó sợ hãi nhìn mọi người, rồi lắp bắp nói: "Tôi, tôi, tôi tên là, là, Lão Dương." Lão Dương?

Chẳng phải là bản sao của người bạn thuở nhỏ của Ngô Thiên Chân sao?

Thì ra hắn ở gần đây.

Nhìn hắn, trong đầu Chương Khải Minh nảy ra vài ý nghĩ, nhưng đều bị anh phủ quyết.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Nói mục đích đi, tại sao theo dõi chúng tôi?" Người đó nuốt nước bọt, nói: "Tôi không theo dõi, tôi lo cho Ngô Thiên Chân." Lo cho Ngô Thiên Chân?

Hay lo không có Ngô Thiên Chân thì không thể hoàn thành pháp thuật?

Thật ra, nhân vật Lão Dương này cũng khá đáng thương, nhưng đó không phải lý do để Chương Khải Minh tha cho hắn.

Tuy nhiên, bây giờ không phải thời cơ tốt để giết hắn, đợi Ngô Thiên Chân tỉnh lại rồi nói sau.

Ngược lại, anh có một ý tưởng đặc biệt, đến lúc đó có lẽ sẽ rất thú vị.

Sau khi hỏi vài câu, Chương Khải Minh không để ý đến Lão Dương nữa, quay sang suy tính tính khả thi của kế hoạch.

Nếu thật sự thành công, Chương Khải Minh cũng xem như trả được ơn Cẩu Gia đã giúp đỡ năm xưa, dù sao Ngô gia cũng đã có người thừa kế xứng đáng.

Đúng vậy, ý tưởng của Chương Khải Minh là để Ngô Thiên Chân tự xử lý, xem cậu ta có thể xuống tay độc ác được không.

Đây là một việc rất có ý nghĩa, có thể dùng để phán đoán xem Ngô Thiên Chân có đủ tư cách trở thành người thừa kế của Ngô gia hay không.

Đồng thời, Chương Khải Minh cũng chuẩn bị xác định một chuyện khác, đó là Ngô Thiên Chân rốt cuộc là ai?

Trước đây Chương Khải Minh đã nghi ngờ, bây giờ anh cho rằng Ngô Thiên Chân có thể là Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng không có bằng chứng, vừa hay nhân cơ hội này xem xét bản tính của Ngô Thiên Chân.

Chương 237

Lúc này, Thiên Đồng dẫn người trở về, ai nấy đều vui vẻ, xem ra đã có phát hiện.

"Quỷ Gia, tôi tìm thấy một lối đi khác, trên vách núi phía trước không xa." "Nó được giấu rất kỹ, nếu không phải tình cờ phát hiện, có lẽ không thể nào tìm ra." Thiên Đồng đến bên cạnh Chương Khải Minh, liếc nhìn Lão Dương trên mặt đất, rồi vui mừng nói.

Nghe vậy, Chương Khải Minh lập tức đứng dậy: "Tốt, vậy chúng ta mau xuất phát thôi." "Chuyến đi này đã trì hoãn quá lâu, Phật Gia có lẽ không đợi được nữa." Thu dọn đồ đạc, cả nhóm đi theo sau Thiên Đồng, hướng về phía ám đạo vừa phát hiện.

Nhìn vách núi trước mắt, Chương Khải Minh thật sự không thấy lối vào đâu, bèn nghi hoặc nhìn Thiên Đồng.

Chỉ thấy cậu ta từ từ đến trước vách núi, đưa tay thẳng về phía vách núi đối diện.

Dưới con mắt của mọi người, bàn tay đưa ra của cậu ta đột nhiên biến mất, đi vào bên trong vách núi.

"Quỷ Gia, ngài xem, lối vào của vách núi này chắc đã bị bố trí chướng nhãn pháp." "Lúc nãy nếu không tình cờ phát hiện, tôi cảm thấy chúng ta không thể nào tìm ra lối vào này, nó quá chân thật." Thiên Đồng vừa di chuyển cánh tay, vừa quay đầu nói.

Chương Khải Minh tò mò đến trước vách núi, lối vào trước mắt thật sự ẩn giấu quá kỹ, không biết làm cách nào?

Đi vào từ lối vào, chỉ thấy mọi người đã ở trong một lối đi giống như hang động.

Không gian bên trong không lớn, cần phải từ từ đi qua.

Đi trong lối đi, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, sao nơi này giống như hang trộm mộ vậy?" "Nhưng tôi vừa quan sát kỹ, mép lối đi không phải do công cụ trộm mộ đào ra, có chút kỳ lạ." Chương Khải Minh tiếp tục đi, đồng thời nói: "Ai mà biết được?

Mọi người cẩn thận một chút là được." "Lối đi này ẩn giấu kỹ như vậy, có thể dẫn đến một nơi nào đó quan trọng." Tất cả mọi người đều rút vũ khí ra, đi trong lối đi.

Bỗng nhiên, Chương Khải Minh đã đến cuối mộ đạo, bên cạnh còn có một mộ đạo khác.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị tiếp tục hành động, bỗng nghe thấy tiếng thở bị kìm nén.

Anh vội lùi về lối đi trước đó, hét lớn: "Ai trong lối đi bên cạnh?" Nghe Chương Khải Minh hỏi, tất cả mọi người đều lên đạn, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên từ phía đối diện, thăm dò: "Quỷ Gia?

Là ngài sao?

Tôi là Bàn Tử đây." Nghe vậy, Chương Khải Minh vẫy tay ra sau, ra hiệu cho mọi người cất vũ khí.

Anh nhận ra giọng nói của người đối diện, là Bàn Tử, nhưng sao hắn không ở U Đô?

Đi ra khỏi lối đi, Chương Khải Minh nhìn thấy hai bóng người xuất hiện trước mặt, Chương Linh cũng ở đây.

Chương Khải Minh cười nói: "Hai người cũng đến đây rồi, sao không đi chung một nhóm?" Bàn Tử vội nói: "Quỷ Gia, tôi và Chương

tiểu ca gặp nhau sau, trước đó tôi đi cùng Ngô Thiên Chân." "Nhưng lúc vào đây chúng tôi gặp sự cố, rồi bị lạc nhau, nên tôi đang tìm cậu ấy." Nhìn Bàn Tử có vẻ lo lắng, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, Ngô Thiên Chân ở phía sau." "Đi xem đi, lúc tôi gặp, cậu ta bị hôn mê, bây giờ chắc cũng sắp tỉnh rồi." Nhìn Bàn Tử rời đi, Chương Khải Minh thấp giọng hỏi Chương Linh: "Cậu cũng đến đây rồi?

Có phát hiện gì không?" Chương Linh gật đầu: "Quỷ Gia, ban đầu tôi cũng không phát hiện ra, vào đây chỉ là một sự trùng hợp." "Chỉ là trên đường tôi nhìn thấy hai người Ngô Thiên Chân, lại phát hiện có người theo dõi phía sau họ, nên tôi đi theo." "Nhưng sau khi vào đây, tôi cảm thấy nơi này có một cảm giác quen thuộc, có lẽ có thể giúp tôi tìm lại một phần ký ức." Có người theo dõi?

Vậy chắc là người của Cầu Đức Khảo rồi, thật sự bám riết Ngô Thiên Chân.

Nhưng cũng không có cách nào, ai bảo Ngô Tam Tỉnh chiếm được lợi rồi bỏ của chạy lấy người?

Đang nói chuyện, Bàn Tử dẫn Ngô Thiên Chân đã tỉnh lại đi tới, trông cậu ta có vẻ hơi mơ hồ.

Đến gần, Ngô Thiên Chân nói: "Quỷ Gia, cảm ơn ngài lại cứu mạng tôi, nếu không tôi đã bị chết đuối rồi." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, không cần khách sáo, ai bảo ông nội cậu và tôi có quan hệ tốt." Ngô Thiên Chân gãi đầu, cảm thấy hơi ngượng ngùng, dù sao dung mạo hai người cũng trẻ như nhau, nhưng lại là vai vế ông cháu.

Bỗng nhiên, cậu ta nhớ ra điều gì đó, vội nói: "Quỷ Gia, Lão Dương là bạn thân của tôi, ngài có thể thả cậu ấy ra không?" Chương Khải Minh nhìn Ngô Thiên Chân với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi nở một nụ cười có chút quỷ dị.

Anh nói thẳng: “Thả hay không thả Lão Dương, không nằm ở tôi, mà nằm ở sự lựa chọn của cậu.” “Ngô Thiên Chân, nhớ kỹ, lần này tôi không nói đùa với cậu, sự lựa chọn lần này quyết định vận mệnh sau này của cậu.” Nói rồi, Chương Khải Minh cho thuộc hạ mang Lão Dương đến, đè chặt xuống đất.

Nhìn Ngô Thiên Chân có vẻ bối rối, Chương Khải Minh nói: “Bây giờ tôi chuẩn bị nói cho cậu biết một sự thật.” “Còn về việc cuối cùng cậu đưa ra quyết định gì, thì phải xem sự lựa chọn của cậu, biết chưa?” Ngô Thiên Chân ngơ ngác gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Quỷ Gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Lão Dương trước mặt cậu, có thể là bạn thân của cậu, nhưng cũng có thể là hung thủ đã sát hại bạn thân của cậu.” Chương Khải Minh nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Thiên Chân, chậm rãi nói ra thông tin này.

Đợi Ngô Thiên Chân tỉnh lại sau cơn chấn động, Chương Khải Minh không cho cậu ta cơ hội nói.

Anh kể hết mọi chuyện về cây đồng xanh, về bản sao, về những chuyện ở thôn làng đó.

Sau đó Chương Khải Minh nói: “Bây giờ cậu có hai lựa chọn, một là giết bản sao này, hai là tiếp tục tin tưởng hắn.” Khi Chương Khải Minh vừa dứt lời, Thiên Đồng lập tức rút súng lục của mình ra, đưa cho Ngô Thiên Chân.

Sau khi Ngô Thiên Chân tỉnh táo lại, cậu ta nhìn khẩu súng trong tay, rồi nhìn Lão Dương trên mặt đất với vẻ mặt phức tạp.

Lúc này cậu ta rất rối bời, không biết phải làm sao?

Dù sao bây giờ Lão Dương trông vẫn là bạn thân của cậu, ngoài việc có hơi lôi thôi, không nhìn ra điểm gì bất thường.

Nhưng cậu ta tin lời của Chương Khải Minh, vì anh và Lão

Dương không có thù oán gì.

Lão Dương cũng không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho Chương Khải Minh, không cần phải nói dối.

Thế là, Ngô Thiên Chân ngồi xổm xuống, nhìn Lão Dương đang giãy giụa, nói: "Cậu thật sự là bản sao sao?" Lão Dương bị bịt miệng không thể trả lời, chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô", không ngừng giãy giụa.

Bên cạnh, Chương Khải Minh chỉ im lặng quan sát, bây giờ mọi quyền lựa chọn đều nằm trong tay Ngô Thiên Chân.

Nếu cậu ta thật sự không xuống tay được, sau này Chương Khải Minh sẽ không còn quan tâm đến cậu ta nữa, vì cậu ta không phải là người có thể gánh vác việc lớn.

Thà chết trong một ngôi mộ nào đó, như vậy còn có thể giữ lại danh tiếng tốt cho Cẩu Gia.

Bàn Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, khẽ hỏi: "Quỷ Gia, những gì ngài vừa nói đều là thật sao?

Kỳ lạ đến vậy ư?" Chương Khải Minh gật đầu: "Bàn Tử, trước đây khi xuống mộ, những thứ cậu thấy còn quá ít, nguy hiểm thật sự cậu còn chưa thấy đâu." "Đối với những thứ trong mộ, tuyệt đối không được có bất kỳ sự coi thường nào, nếu không không biết lúc nào, nó sẽ cho cậu một bài học sâu sắc." Bàn Tử gật đầu, rồi từ từ đến bên cạnh Ngô Thiên Chân, thấp giọng nói: "Thiên Chân, Quỷ Gia sẽ không lừa cậu đâu, huống hồ với mối quan hệ giữa Quỷ Gia và ông nội cậu, sao có thể hại cậu được?" "Người trước mặt này, thực chất là hung thủ đã sát hại bạn thân của cậu, có gì phải do dự chứ?" Ngô Thiên Chân gật đầu, thấp giọng nói: "Tôi đều biết, nhưng dung mạo giống nhau, ký ức cũng giống nhau." "Tôi luôn cảm thấy đây là cùng một người, giết hắn có phải là giết hung thủ không?" Nghe những lời

này, Bàn Tử cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ vai Ngô Thiên Chân.

Chuyện còn lại phải do Ngô Thiên Chân quyết định, không biết cần bao lâu, nhưng Chương Khải Minh không có nhiều thời gian để chờ đợi.

Thế là, Chương Khải Minh nói: "Ngô Thiên Chân, tôi cho cậu thêm ba phút nữa, nếu vẫn chưa quyết định, tôi sẽ rời đi." Thời gian trôi đi từng giây, trên mặt Ngô Thiên Chân từ từ rịn ra rất nhiều mồ hôi, xem ra áp lực rất lớn.

Nhìn hành động của Chương Khải Minh, Chương Linh có chút nghi ngờ, không biết tại sao anh lại làm vậy?

Anh ra hiệu, hai người đi sang một bên, Chương Khải Minh thấp giọng nói: "Ngô Thiên Chân rất đặc biệt, có lẽ một ngày nào đó sẽ giúp được cậu." "Nhưng trước đó, tôi cần phải xác nhận rõ thân phận thật sự của Ngô Thiên Chân, hiểu không?" Chương Linh như có điều suy nghĩ gật đầu: "Ngài nghi ngờ Ngô Thiên Chân không phải là Ngô Thiên Chân sao?" Mặc dù câu nói này có chút kỳ lạ, nhưng cả hai đều hiểu ý nhau, rất có sự ăn ý.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị gật đầu, một tiếng súng vang lên từ phía bên kia.

Chương 238

Nghe thấy tiếng súng này, Chương Khải Minh có chút trầm mặc, vừa muốn nghe thấy tiếng súng, lại vừa không muốn nghe thấy.

Tiếng súng vang lên chứng tỏ Ngô Thiên Chân có giá trị bồi dưỡng.

Một người thừa kế tốt của Ngô gia, sẽ không làm ô danh tiếng của Cẩu Gia.

Nhưng, đồng thời cũng đánh dấu rằng, Ngô Thiên Chân trước mắt không phải là một đứa trẻ đơn thuần.

Có khả năng cậu ta có một lai lịch đặc biệt nào đó, chỉ được Ngô gia nhận nuôi như Ngô Thiên Chân.

Theo quỹ đạo bồi dưỡng bình thường của Ngô Thiên Chân, bản tính lương thiện của cậu ta căn bản sẽ không nổ súng.

Lúc này tiếng súng lại vang lên, điều đó cho thấy có vấn đề, đã bị một thứ gì đó ảnh hưởng, quả nhiên có vấn đề.

Trầm mặc một lúc, hai người Chương Khải Minh quay trở lại bên cạnh mọi người, quan sát kỹ Lão Dương đã trúng đạn trên mặt đất.

Phát súng của Ngô Thiên Chân bắn thẳng vào giữa trán Lão Dương, chắc chắn đã chết không thể chết hơn.

Nhìn vẻ mặt có chút đau buồn của Ngô Thiên Chân, Chương Khải Minh cười nói: “Không tệ, không làm ông nội cậu mất mặt.” Sau đó anh lại nói với thuộc hạ: “Chuẩn bị một quả lựu đạn cháy đi, lát nữa chúng ta rời đi, trực tiếp thiêu xác.” 122.

Vì sự tình đã có kết quả cuối cùng nên không cần nói nhiều nữa, mọi người tiếp tục xuất phát.

Khoảng mười phút sau, cả nhóm đi đến cuối lối đi, xuất hiện trên một bệ đá nhô ra.

Lúc này họ đang ở trên một vách đá khổng lồ, bên dưới là những cỗ quan tài chất chồng như núi, cảnh tượng vô cùng chấn động.

Chương Khải Minh kích hoạt đôi mắt, nhìn kỹ xuống dưới, chỉ thấy không khí tràn ngập âm khí, không hề tan đi.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, nơi này rất kỳ quái, hình như bị bố trí trận pháp." "Lần trước tôi đến đây, bị nhốt trong này rất lâu, sau đó được một con chuột dẫn ra ngoài." Bàn Tử nghe vậy, tò mò nhìn Hắc Hạt Tử, nói: "Huynh đệ, anh đã đến đây rồi à?

Vậy chúng ta cứ đi theo anh là được rồi?" "Đúng rồi, có chuyện này tôi muốn hỏi lâu rồi, trời tối như vậy, anh đeo kính râm có nhìn thấy đường không?" Nghe câu hỏi của Bàn Tử, những người xung quanh đều nhìn về phía Hắc Hạt Tử, họ cũng rất tò mò về vấn đề này.

"He he, tuy tôi đã đến đây, nhưng lần trước đi cũng là đi một cách mơ hồ, căn bản không biết đường." "Còn về kính râm của tôi, đó là sở thích của tôi, không thể tùy tiện nói cho các người biết nguyên nhân được." Hắc Hạt Tử nhìn những người tò mò xung quanh, có chút tinh nghịch nói.

Nghe câu trả lời này, tất cả mọi người đều liếc xéo một cái, nói như vậy chẳng phải là không nói gì sao?

Ngô Thiên Chân bất đắc dĩ lắc đầu, Hắc Hạt Tử thân thủ giỏi, con người cũng không tệ, chỉ là có chút ác ý.

Nhưng bây giờ đã đến đây, chỉ có thể xuống xem thử, không thể vì vấn đề mê trận mà không hành động được.

Chuẩn bị dây thừng, mọi người lần lượt trượt xuống, nhanh chóng vượt qua chướng ngại vật là những cỗ quan tài, đến được mặt

đất.

Quan sát bốn phía, xác nhận không có bất kỳ nguy hiểm nào, mọi người bắt đầu ra tay với những cỗ quan tài bên cạnh.

Từng cỗ quan tài nhanh chóng được mở ra, nhưng bên trong lại không có bất kỳ minh khí nào, mọi người đều có chút thất vọng.

Bỗng nhiên, giọng nói của Thiên Đồng vang lên: "Quỷ Gia, ngài xem, người này hình như là trưởng thôn lúc trước." Ừm?

Trưởng thôn?

Vậy thì có chút thú vị rồi, chẳng lẽ những người của Bất Ngôn Kỵ năm đó đều là bản sao sao?

Đến gần cỗ quan tài, Chương Khải Minh nhìn vào bên trong, quả nhiên thấy một thi thể được bảo quản tốt.

Có lẽ vì âm khí ở đây nặng, thi thể bên trong vẫn giữ được dáng vẻ như lúc còn sống.

Thi thể mà Chương Khải Minh nhìn thấy lúc này, giống hệt trưởng thôn trong thôn làng trước đó, ngay cả tuổi tác cũng tương đương.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị kiểm tra những cỗ quan tài khác, một tiếng hít khí lạnh vang lên từ phía bên kia.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn thấy một ảo ảnh, đó là hình ảnh lưu lại của Bất Ngôn Kỵ năm xưa.

Đó là một hình ảnh được lưu lại không rõ nguyên nhân từ năm xưa, không có nguy hiểm, Chương Khải Minh cũng im lặng quan sát.

Từng người của Bất Ngôn Kỵ từng bị Chương Khải Minh chém giết, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh, cảm giác này khá đặc biệt.

Đợi đến lúc thủ lĩnh của Bất Ngôn Kỵ lộ diện, ban đầu Chương Khải Minh chỉ im lặng quan sát, nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi hắn vung đao, Chương Khải Minh cảm thấy như bị thứ gì đó nhắm vào.

Trong lòng dấy lên một cảm giác bất an, như thể đang ở trong một tình huống nguy hiểm nào đó.

Chương Khải Minh vội vàng rút Ngự Quỷ Đao ra, nhìn chằm chằm xung quanh, tìm kiếm nguồn gốc của nguy hiểm.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Chương Khải Minh, Chương Linh bên cạnh nói: "Quỷ Gia, không sao đâu, chỉ là một đoạn hình ảnh thôi." Nhưng Chương Khải Minh không để ý, cẩn thận nhìn chằm chằm vào bóng tối đối diện, có người đang trốn ở đó.

Nhìn thấy bóng đao sắp hạ xuống, Chương Khải Minh lập tức ra tay, Ngự Quỷ Đao xuyên qua bóng đao, trực tiếp đánh trúng ám khí đang tấn công.

Theo một tiếng "đinh", tất cả mọi người đều biết có vấn đề, vội vàng rút vũ khí của mình ra.

Chương Khải Minh lập tức hét lên: "Bắn vào góc đối diện, có người đang trốn ở đó." Đáng tiếc, hành động của mọi người đã chậm, khi giọng nói của Chương Khải Minh vang lên, bóng người đó đã biến mất.

Đợi tiếng súng ngừng lại, Chương Khải Minh cầm đao từ từ đến nơi bóng đen vừa ẩn náu.

Tìm kiếm kỹ lưỡng, nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào, như thể đã biến mất ngay lập tức.

Nếu không phải Chương Khải Minh có khả năng nhìn trong đêm,

vừa rồi đã xác thực nhìn thấy bóng đen tấn công lén đó, e rằng bây giờ cũng có chút nghi ngờ.

Anh nói với thuộc hạ: "Kiểm tra kỹ nơi này, chắc chắn sẽ có cửa bí mật, người đó đã biến mất ở đó." Giao phó xong, Chương Khải Minh quay trở lại bên cạnh mọi người, lúc này Thiên Đồng đã tìm thấy ám khí vừa tấn công.

Đó là một cây kim dài, xem ra là được chế tạo đặc biệt, chắc là ám khí độc môn của bóng đen kia.

Chương Linh có chút kỳ lạ nói: "Tại sao người vừa rồi lại tấn công Quỷ Gia?" "Nếu tùy tiện chọn một người để tấn công, có lẽ không ai có thể né được." Bên cạnh, Bàn Tử cũng đi tới, vẻ mặt có chút kỳ quái, giọng điệu khó đoán nói: "Quỷ Gia, người đó không phải là có thù với ngài chứ?

Hoặc là đang nhắc nhở ngài điều gì đó?" Chương Khải Minh nhíu mày, suy nghĩ kỹ một lúc, không có chút manh mối nào.

Chương 239

Lắc đầu, Chương Khải Minh giọng điệu âm trầm nói: "Tạm thời đừng quan tâm, chúng ta tìm kỹ lối đi tiếp theo đi." "Người vừa rồi biến mất ngay lập tức, bên đó chắc chắn có cửa bí mật, nếu không tốc độ không thể nhanh như vậy được." Đợi tất cả mọi người đi tìm cửa bí mật, anh cầm lấy cây kim dài vừa rồi, quan sát kỹ.

Ngô Thiên Chân do dự một lúc, rồi từ từ đến bên cạnh Chương Khải Minh, đột nhiên mở miệng nói: "Quỷ Gia, lúc nãy tôi đứng sau lưng ngài, tôi cảm thấy người đó nhắm vào ngài." Bị giọng nói của cậu ta làm giật mình, Chương Khải Minh liếc nhìn, rồi cẩn thận nhớ lại góc độ của ám khí lúc đó.

Quả nhiên, cho dù lúc đó Chương Khải Minh không đỡ, cây kim dài cũng không thể làm anh bị thương, mà là nhắm vào Ngô Thiên Chân.

Nhưng tại sao Ngô Thiên Chân lại bị người khác ám sát?

Chẳng lẽ có chuyện gì mà Chương Khải Minh không biết?

Thế là Chương Khải Minh nói: "Ngô Thiên Chân, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra." Cậu ta do dự nói: "Quỷ Gia, ngài có nhớ chuyện tôi nói lần trước, về bút ký của ông nội tôi không?" "Tôi cảm thấy chuyện lần này cũng là do bọn họ làm, có thù với tôi chỉ có đám người đó thôi." Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu, suy nghĩ kỹ về khả năng của chuyện này.

"Quỷ Gia, lối đi đã tìm thấy rồi, chúng ta có vào không?

Không biết bên trong có nguy hiểm không?" Bỗng nhiên, giọng nói có chút phấn khích, lại đầy nghi ngờ của Bàn Tử vang lên, làm Chương Khải Minh đang trầm tư tỉnh lại.

Đến gần, Chương Khải Minh nhìn cửa bí mật đã được mở ra, nhìn kỹ vào bên trong.

Lối đi này tương tự như cái mà họ đã đi qua trước đó, cũng gần giống như hang trộm mộ, nhưng lại không phải hang trộm mộ.

Nhưng trước mắt chỉ có một lối đi này, dù có nguy hiểm cũng phải đi qua đây thôi.

Nếu không quay lại đối mặt với mê trận do những cỗ quan tài tạo thành, Chương Khải Minh càng không có chút tự tin nào, chỉ có thể dựa vào vận may.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Lát nữa tôi sẽ đi đầu dẫn đường, đừng đi quá gần tôi, mọi người cẩn thận." Nói rồi, Chương Khải Minh trực tiếp đi vào lối đi, có thể nhìn trong đêm, nếu bên trong có cạm bẫy, chắc cũng có thể phát hiện trước.

Đi trong lối đi tĩnh lặng, Chương Khải Minh có thể nhìn rõ dấu vết mà người kia để lại.

Chỉ cần đi theo những dấu vết này, chắc chắn có thể gặp được người đã tấn công lén lúc nãy, chỉ sợ tốc độ của mình quá nhanh.

Mất khoảng nửa giờ, cả nhóm cuối cùng cũng đi ra khỏi lối đi, đến một không gian còn rộng lớn hơn.

Nhưng đến đây, Chương Khải Minh đã mất dấu vết của người kia, xem ra khó tìm lại được.

Một lúc sau, những người đi sau Chương Khải Minh cũng xuất hiện, đối với cảnh tượng hùng vĩ trong không gian này, họ không khỏi cảm thán.

Chỉ thấy cây đồng xanh ở vị trí trung tâm nhất, thân cây to lớn vươn thẳng lên không trung, căn bản không nhìn thấy ngọn.

Đợi tâm trạng mọi người bình tĩnh lại, Chương Khải Minh lại lần nữa nhắc nhở: "Tất cả mọi người đều đeo găng tay vào." "Không được tiếp xúc trực tiếp với cây đồng xanh, cũng không được suy nghĩ lung tung, biết chưa?" "Biết rồi." Những người đã biết trước đều gật đầu, đồng thanh hô lớn.

Đợi tất cả mọi người chuẩn bị xong, Chương Khải Minh ra lệnh: "Được rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi." Trên thân cây đồng xanh, mọi người bắt đầu leo lên, vừa rồi Hắc Hạt Tử đã nói, Chương Khải Sơn và những người khác đang ở trong hang động phía trên.

Bỗng nhiên, Bàn Tử hét lên: "Quỷ Gia, trên đầu ngài có thứ gì đó, hình như là thi thể." Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thi thể đang chảy máu, im lặng treo trên một cành cây đồng xanh.

Cẩn thận tránh cành cây, Chương Khải Minh đến bên cạnh thi thể, quan sát kỹ, phát hiện ra vấn đề.

Người này không phải bị quái vật giết chết, mà chết vì vết đạn, xem ra ở đây đã có người khác đến, đã xảy ra xung đột.

Cảnh tượng tiếp theo càng chứng thực cho suy đoán của Chương Khải Minh, chỉ thấy trên một bệ đá phía trên, nằm đầy thi thể.

Những người này vừa nhìn đã biết thuộc về hai thế lực, không chỉ quần áo khác nhau, súng trong tay cũng không giống nhau.

Một trong hai phe chính là thế lực bị Chương Khải Minh và những người khác phục kích trên đường núi trước đó, phe còn lại, Chương Khải Minh cảm thấy có chút giống người của Cầu Đức Khảo.

Trong đó có một số người nước ngoài, hình như chỉ có đội ngũ của Cầu Đức Khảo mới như vậy, nhưng cũng không tuyệt đối.

Trong lúc mọi người kiểm tra thi thể, trên thân cây đồng xanh lặng lẽ xuất hiện một số thứ kỳ lạ.

Đợi Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn thấy những thứ này, không những không lo lắng, ngược lại còn nở một nụ cười vui vẻ.

Quay đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Miêu Tam, ngẩng đầu nhìn xem, Ly cổ mà cô khổ công tìm kiếm đã xuất hiện rồi, còn đợi gì nữa?" Nghe vậy, Miêu Tam lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy những con Ly cổ này, nở một nụ cười vui vẻ.

Nhưng trong mắt những người không hiểu tình hình, nụ cười này của Miêu Tam có chút không ổn.

Dù sao mọi người đã bị Ly cổ bao vây, lại còn nở nụ cười, chẳng phải là không hợp lẽ thường sao?

Dưới sự chú ý của mọi người, Miêu Tam rút cây sáo nhỏ treo bên hông ra, từ từ thổi.

Một khúc sáo du dương vang lên, nhanh chóng mọi người kinh ngạc phát hiện, những con Ly cổ vừa chuẩn bị tấn công lại từ từ lùi lại.

Lập tức tất cả mọi người đều hiểu ra, người phụ nữ trông có vẻ thân thiện trước mắt này, lại có thể khống chế những con côn trùng xấu xí này.

Nhìn Ly cổ từ từ tụ tập bên cạnh Miêu Tam, mọi người vội vàng lùi ra xung quanh.

Bàn Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, thấp giọng hỏi: "Quỷ Gia, vị dì này có lai lịch gì vậy?

Lại có thể khống chế côn trùng?" Chương Khải Minh buồn cười nhìn hắn, nói: "Miêu Tam, là thuộc hạ của con gái tôi, biết một chút cổ thuật." Bàn Tử nhìn những con Ly cổ trên mặt đất, rùng mình một cái, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy toàn thân ngứa ngáy.

Hắn vội nói: "Quỷ Gia, không chỉ ngài lợi hại, con gái ngài còn lợi

hại hơn, nhân vật lợi hại như vậy mà cũng thu phục được?" Nhanh chóng những con Ly cổ đó đều tụ tập bên cạnh Miêu Tam, cô ta lấy ra một ít bột màu trắng rắc lên.

Sau đó nói: "Quỷ Gia, bây giờ không có vấn đề gì rồi, những tiểu gia hỏa này rất nghe lời, chỉ có chút ngại ngùng." Nghe những lời này, tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn Miêu Tam, cũng không biết cô ta nhìn ra những con Ly cổ này ngại ngùng ở đâu?

Ngay cả Chương Khải Minh tuy đã có chuẩn bị từ trước, nhất thời cũng có chút không chấp nhận được, dù sao Ly cổ cũng có chút khó coi.

Lắc đầu, Chương Khải Minh hỏi: "Miêu Tam, bây giờ có thể khống chế những con Ly cổ này không?

Phía trên chắc vẫn còn, chúng ta cần phải tiếp tục xuất phát rồi." Cô ta gật đầu chắc chắn: "Quỷ Gia, không vấn đề gì, tôi sẽ mang chúng theo." Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không nói nhiều, dù sao Chương Khải Sơn đang ở trên đó chờ cứu viện.

Tiếp tục xuất phát, lần này đội ngũ của họ càng thêm đông đảo, phía trước có Chương Khải Minh dẫn đường.

Phía sau là thuộc hạ của anh, cuối cùng là Miêu Tam, bên cạnh cô ta là một lượng lớn Ly cổ.

Nhìn từ xa, người không biết còn tưởng Miêu Tam đang dẫn Ly cổ truy sát mọi người, rất dễ gây hiểu lầm.

Nhưng theo thời gian, thuộc hạ của Chương Khải Minh cũng dần dần chấp nhận những con Ly cổ này.

Chương 240

Dù sao chúng đã bị khống chế, sẽ không gây thương tổn, chỉ là trông có chút khó coi thôi.

Nhanh chóng, đội ngũ đã hòa vào làm một, khó phân biệt ai ở trước, ai ở sau.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến một bệ đá, gần vách đá xuất hiện một cửa động, bên trong chắc là quan tài của Xa Quốc.

Đứng ở mép bệ đá, Chương Khải Minh nói: "Đi, chúng ta vào xem, biết đâu bên trong sẽ có thứ gì tốt?" Đi vào theo cửa động, mọi người vào trong hang động này, trên mặt đất xung quanh đặt không ít minh khí.

Ở vị trí trung tâm hang động, là một cỗ quan tài lớn màu xanh, những hoa văn điêu khắc trên đó vừa nhìn đã biết là văn hóa dị vực.

Nhìn mấy người đang đến gần quan tài, Chương Khải Minh không để ý, nói với thuộc hạ: "Thu dọn hết minh khí đi." Nhìn thuộc hạ hành động có trật tự, Chương Khải Minh mới đi về phía quan tài, lúc này Chương Linh đã mở cơ quan bên ngoài.

Chỉ thấy cơ quan trên quan tài không ngừng vận chuyển, nhanh chóng từ bên trong lại xuất hiện một cỗ quan tài khác.

Nhìn cỗ quan tài mới xuất hiện, Ngô Thiên Chân nói: "Người đặt trong quan tài là ai vậy?

Sao lại được đặt ở đây?" "Nơi này trông không tệ, nhưng căn bản không phải mộ thất?

Sao lại có quan tài chứ?" Bàn Tử tiếp lời: "Thiên Chân, đừng hỏi nhiều như vậy, đã tồn tại thì ắt có lý do của nó, chúng ta xem bên

trong đi.” Nói rồi, Bàn Tử đi tới, dùng sức đẩy nắp quan tài, tiếng ma sát vang lên, nhanh chóng quan tài được mở ra.

Chương Khải Minh ban đầu tưởng rằng, sau khi quan tài được mở ra, vệ sĩ một tay bên trong sẽ xuất hiện.

Nhưng không, im lặng chờ đợi mấy phút, lại không có chút động tĩnh nào truyền ra.

Đi lên phía trước, Chương Khải Minh nhìn thấy một thi thể nằm bên trong, chính là vệ sĩ một tay trong hình ảnh.

Nhưng nhìn thấy thi thể, Chương Khải Minh lại nhíu mày, bên trong đã xảy ra biến hóa mà anh không biết, vệ sĩ được sao chép ra đã không thấy đâu.

Những người khác cũng lên xem cảnh tượng bên trong, đều có chút kỳ quái, quan tài long trọng như vậy lại không có đồ bồi táng.

Chương Khải Minh đi từ từ đột nhiên nhớ đến những thi thể đã thấy trước đó.

Trên người họ đều là vết đao, chẳng lẽ vệ sĩ một tay đã giết những người đó?

Nhưng cũng không hợp lý?

Nếu sao chép thành công rồi, hắn cũng bị thương nặng, đáng lẽ phải chết sớm rồi.

Không hiểu rõ, Chương Khải Minh nhìn thuộc hạ đã thu dọn xong minh khí, nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi.” 123.

Vì không biết đã xảy ra chuyện gì, Trương Khải Minh chuẩn bị tiếp tục xuất phát, tin rằng sau này sẽ hiểu rõ.

Đi ra khỏi hang động, mọi người tiếp tục đi dọc theo cây đồng xanh, leo lên phía trên, nhưng lần này tốc độ đã chậm lại.

Dù sao thuộc hạ của anh đều cõng minh khí nặng trĩu, muốn khôi phục tốc độ như trước đó quá tốn thể lực.

Một khi gặp nguy hiểm, những người không có thể lực sẽ không có cách nào đối phó.

Khoảng một giờ sau, Chương Khải Minh và những người khác lại gặp một bệ đá, đối diện có một cửa động.

Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, đến rồi, Phật Gia và những người kia trước đây ở trong hang động đối diện, nhưng bây giờ không biết đã đi đâu rồi." Chương Khải Minh gật đầu, rồi nói: "Được, phần còn lại giao cho tôi, Thiên Đồng, chuẩn bị dây thừng đi, chúng ta phải qua trước." Quay đầu, Chương Khải Minh đến bên cạnh Miêu Tam, thấp giọng nói: "Lát nữa cô ở lại đây, gần đây chắc sẽ có Ly cổ." "Sau khi thu phục những con Ly cổ đó, tiếp tục leo lên trên, có thể trực tiếp rời đi." Miêu Tam nhìn xung quanh, kinh hỉ nói: "Biết rồi, Quỷ Gia, đến lúc đó tôi sẽ nói cho ngài biết." Đoạn đường còn lại Chương Khải Minh không chuẩn bị mang theo họ, một là thực lực không đủ cao.

Điểm thứ hai là những thứ này đã đủ rồi, không chỉ là chuyện Ly cổ, còn có minh khí trên lưng thuộc hạ.

Một khi gặp phải Chúc Cửu Âm, những người này nếu bị tổn thất, hành động lần này của Chương Khải Minh coi như mất cả chì lẫn chài.

Tình huống như vậy, Chương Khải Minh đương nhiên sẽ không để xảy ra.

Anh gật đầu với những thuộc hạ còn lại: "Sau khi tôi qua đó, hãy hành động theo những gì tôi đã dặn trước." Thấy tất cả mọi người im lặng gật đầu, anh mới yên tâm đến mép bệ đá.

Ở mép bệ đá, lúc này Thiên Đồng vừa rút dây thừng ra, đang

chuẩn bị ném dây thừng qua.

Dây thừng được bắn ra, chỉ thấy đầu kia bay ra, trực tiếp quấn vào một tảng đá ở cửa động đối diện.

Cố định dây thừng xong, mọi người chuẩn bị xuất phát, nhưng vào lúc này, tiếng sáo của Miêu Tam lại vang lên.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lại một đàn Ly cổ lớn xuất hiện, Miêu Tam lúc này đang kích động thổi sáo.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Nhanh, tất cả mọi người nhanh chóng qua, tránh bị những con Ly cổ này bám lấy." Nghe lời nhắc nhở của Chương Khải Minh, tất cả mọi người bắt đầu đi dọc theo dây thừng, Chương Khải Minh không vội.

Anh chuẩn bị ở lại cuối cùng, quan sát kỹ tình hình cụ thể, rồi quyết định cụ thể phải làm gì.

Nhanh chóng trên bệ đá chỉ còn lại một mình Chương Khải Minh, những con Ly cổ mới xuất hiện cũng đã bị khống chế.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được rồi, thả Tiểu Hồng Hống ra cho tôi, đoạn đường còn lại cô tự đi, một đường cẩn thận." Cuối cùng gật đầu với mọi người, Chương Khải Minh trực tiếp tóm lấy Tiểu Hồng Hống, chạy dọc theo dây thừng sang phía đối diện.

Sau khi đến bệ đá ở cửa động, Chương Khải Minh trực tiếp chặt đứt dây thừng, vẫy tay với mọi người rồi đi vào cửa động.

Bây giờ không còn thuộc hạ, chiến lực của Chương Khải Minh có thể hoàn toàn giải phóng, không cần phải lo lắng quá nhiều nữa.

Mang theo Tiểu Hồng Hống vừa vào trong hang động, anh cảm thấy không khí có chút không ổn, thời gian ngắn như vậy có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Mang theo nghi ngờ, Chương Khải Minh từ từ đến gần mọi người, hỏi: “Sao vậy?

Gặp vấn đề gì à?” Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều có chút không tốt, cuối cùng Thiên Đồng nói: “Quỷ Gia, ngài xem đi.” “Ở đây có người để lại chữ viết, hình như là Phật Gia để lại, không biết thật giả.” Nghe vậy, Chương Khải Minh nhíu mày, Chương Khải Sơn để lại chữ viết?

Chẳng lẽ là tin xấu?

Ngồi xổm xuống, Chương Khải Minh nhìn vào nơi Thiên Đồng chỉ, chỉ thấy trên đó viết “Khải Minh, bên cạnh có quỷ”.

Nhìn câu nói này, Chương Khải Minh cũng rơi vào trầm tư, bên cạnh có quỷ?

Căn bản không thể nào.

Câu nói này thật sự là để lại cho mình sao?

Chương 241

Bỗng nhiên Chương Khải Minh phát hiện cách viết chữ "Minh" có vấn đề. 124.

Chữ "Minh" bình thường là một chữ "Nhật" và một chữ "Nguyệt", nhưng chữ "Minh" trước mắt này, chữ "Nguyệt" được viết có chút hỗn loạn, không đúng lắm.

Bỗng nhiên Chương Khải Minh nhớ lại cảnh tượng ba người Chương Khải Sơn, Chương Nhật Sơn và anh trò chuyện lúc rảnh rỗi.

Lúc đó ở biệt thự Sa Thành, Chương Khải Sơn cười nói: "Khải Minh, phát hiện ra chưa?" "Khi chữ 'Minh' trong tên của đệ được viết hỗn loạn, nó giống với chữ 'Ngã' (Ta) trên cuốn mật mã của Trương gia." Lúc đó tên ngốc Chương Khải Minh này còn phàn nàn: "Đại ca, mật mã viết toàn thứ gì vậy?

Toàn là chữ viết sai." Bây giờ xem ra, Chương Khải Sơn đang nhắc nhở rằng bên cạnh Chương Khải Minh có kẻ phản bội.

Hiểu ra vấn đề này, Chương Khải Minh quay người lại, thấy mọi người bên cạnh đang cảnh giác nhìn nhau.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng nhìn nhau nữa, không phải ở đây." "Anh ấy để lại mật ngữ cho tôi, nói là bên cạnh anh ấy có quỷ, không liên quan đến chúng ta." Giọng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bất giác mỉm cười.

Bàn Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh nói: "Quỷ Gia, tôi thấy không có vấn đề gì mà?

Ngài nhìn ra bằng cách nào?" Chương Khải Minh chỉ vào chữ "Minh" đó, nói: "Thấy chưa?

Một chữ viết sai, trong gia tộc của tôi, có một cuốn mật mã, trên đó có chữ này là mật ngữ." Nghe vậy, tất cả mọi người đều sững sờ, trong đó có cả Chương Linh, không có phần ký ức này.

Hồi lâu, Ngô Thiên Chân nói: "Quỷ Gia, gia tộc của ngài thật là... có cách hay." Những người khác cũng gật đầu tán thành, cũng đúng, người bình thường nào lại dùng chữ viết sai làm mật mã chứ?

Đứng dậy, Chương Khải Minh nhìn hang động, phát hiện nơi này cũng là một mê cung, nhưng chắc không quá phức tạp.

Tiếp tục xuất phát, mọi người tùy tiện chọn một cửa động đi vào, từ từ dò dẫm theo lối đi.

Đi một lúc, Chương Khải Minh dừng bước, phát hiện ra một cửa động bị sập.

Đi qua kiểm tra kỹ, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, chỗ này sập chắc là mới gần đây thôi." "Tôi cảm thấy có khả năng là do Chúc Cửu Âm gây ra, nếu không không có giải thích nào khác." Chương Khải Minh gật đầu, cũng đồng ý với suy đoán này, xem ra phải tăng tốc rồi, Chương Khải Sơn và những người khác chắc đã bị tấn công.

Tránh cửa động này, đi không bao lâu, mọi người lại gặp một cửa động bị chặn.

Nhưng cửa động này dường như đã bị chặn từ nhiều năm trước, bây giờ lại xuất hiện một lỗ hổng đủ cho người vào.

Chương Khải Minh quan sát kỹ, trên mặt đất bên trong nằm mấy cỗ thi thể, mới chết gần đây.

Cẩn thận đi qua lỗ hổng, mọi người vào trong hang động, Hắc Hạt Tử quan sát kỹ những thi thể này, sắc mặt có chút khó coi.

Anh ta quay đầu nói: "Quỷ Gia, những người này tôi đều đã gặp, là những người đi cùng Phật Gia." Rốt cuộc đã gặp nguy hiểm gì?

Sao lại có người chết ở đây?

Ngoài việc mũi miệng chảy máu, những người này không có vết thương ngoài rõ ràng.

Bỗng nhiên, Thiên Đồng bên cạnh nói: "Quỷ Gia, nhìn xem, còn một thi thể nữa." Đi qua xem, Chương Khải Minh biết đó là thi thể của Lão Dương, chỉ là không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Quay người, Chương Khải Minh nói: "Ngô Thiên Chân, đi xem đi, nếu tôi không đoán sai, chắc cậu sẽ nhận ra." Nhìn thi thể, Ngô Thiên Chân đã cảm thấy có chút quen thuộc, đi tới, cẩn thận kiểm tra di vật của thi thể.

Nhanh chóng có phát hiện, dù sao chứng minh thư của Lão Dương cũng để trong túi.

Không để ý đến Ngô Thiên Chân đang đau buồn, Chương Khải Minh lại lần nữa quay lại bên cạnh những thi thể kia.

Chưa kịp kiểm tra kỹ thi thể lần nữa, đã nghe thấy một loạt tiếng súng, hình như cách đây không xa.

Nghe thấy tiếng súng, Chương Khải Minh lập tức đứng dậy nói: "Đi, chúng ta đi xem, đừng để Phật Gia đang chiến đấu." Lần này có tiếng súng chỉ dẫn, mọi người đi trong lối đi thuận lợi hơn, không bao lâu đã ra khỏi hang động, đến một cây cầu treo.

Tiếng súng dữ dội nghe càng rõ hơn, chắc là ở đầu kia của cây cầu treo.

Mọi người nhanh chóng đi trên cây cầu treo, chẳng mấy chốc đã đến đối diện, mọi người cũng nhìn thấy hai phe đang chiến đấu.

Một phe chính là Chương Khải Sơn và những người bảo vệ anh ta, phe còn lại lại không phải là Chúc Cửu Âm, cũng là một nhóm tay súng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh lập tức nói: "Nhanh, chuẩn bị chiến đấu, chúng ta tấn công lén từ phía sau, giải vây cho Phật Gia." Mọi người từ từ lẻn ra sau lưng đối thủ của Chương Khải Sơn, sau khi đến vị trí tốt nhất, súng trong tay bắt đầu trút đạn.

Bị tấn công bất ngờ, kẻ địch của Chương Khải Sơn có chút rối loạn, không ngờ đối phương lại có viện binh.

Chương Khải Sơn và những người khác nghe thấy tiếng súng đột ngột vang lên, tuy có chút nghi ngờ, nhưng tinh thần lại phấn chấn hẳn lên.

Từng người bắt đầu tấn công mạnh mẽ hơn, bất kể là địch hay bạn, đều phải giải quyết nguy cơ trước mắt rồi nói sau.

Nhìn kẻ địch bị tiêu diệt từng chút một, Chương Khải Minh ra hiệu cho mọi người từ từ ngừng tấn công, tránh gây thương vong nhầm.

Đợi tất cả mọi người bị giải quyết xong, Chương Khải Minh hét lớn: "Đại ca, em tìm được anh rồi." "Cất súng đi, lát nữa đừng bắn nhầm em." Nghe giọng nói của Chương Khải Minh, Chương Khải Sơn kích động nói: "Nhanh, tất cả cất vũ khí đi, nhị đệ của tôi đến rồi." Từ từ đứng dậy, Chương Khải Minh đi về phía Chương Khải Sơn đang có chút kích động, hai người ôm nhau một cái.

Nhìn dung mạo già nua của Chương Khải Sơn, Chương Khải Minh nói: "Cuối cùng cũng tìm được rồi, trước đó em tưởng anh bị Chúc Cửu Âm truy sát." Cười ha ha một tiếng, anh ta nói: "Khải Minh, không sao, mạng của anh lớn, ông trời không thu anh đâu." "Bên cạnh anh có nhiều người bảo vệ như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đúng rồi, Hắc Hạt Tử đâu?" Chương Khải Minh quay đầu, vẫy tay với Hắc Hạt Tử ở không xa, ra hiệu cho hắn lại đây.

Sau khi gặp mặt, Chương Khải Sơn nói: "Hắc Hạt Tử, lần này

cảm ơn cậu, giữa chúng ta coi như xong." "Vừa hay tôi cứu cậu một mạng, cậu cũng cứu tôi một mạng, chúng ta hòa nhau." Hắc Hạt Tử nở nụ cười quen thuộc, từ từ nói: "Được thôi, Phật Gia, đa tạ ân cứu mạng của ngài trước đây." Những người khác cũng lần lượt chào hỏi, hàn huyên với nhau, không khí hòa thuận.

Hồi lâu, hai người Chương Khải Minh đi sang một bên, rồi Chương Khải Minh thấp giọng nói: "Mật ngữ anh để lại trước đó, có đối tượng nghi ngờ chưa?" Chương Khải Sơn lắc đầu: "Không chắc chắn, nhưng anh phát hiện trước đó, bất kể anh trốn ở đâu, đều sẽ bị đám người này đuổi kịp." "Người của anh đều đã kiểm tra trên người, không phát hiện bất kỳ thiết bị định vị nào, vậy chỉ có thể là có nội gián." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhìn thi thể trên mặt đất, những người này mặc đồ giống như những người bị phục kích trước khi vào đây, chắc là cùng một thế lực.

Quan sát kỹ một vòng, Chương Khải Minh nói: "Có biết thân phận của những người này không?" "Trước đây anh có hợp tác với người bên kia, nhưng không biết cụ thể là ai, tại sao lại nhắm vào anh." Chương Khải Sơn nghi hoặc lắc đầu, đồng thời có chút khó hiểu nói.

Nhìn những người đang nghỉ ngơi đối diện, Chương Khải Minh quan sát kỹ biểu cảm của mỗi người, không có sơ hở. 125.

Nhưng đã là mỗi lần Trương Khải Sơn đều bị phát hiện, vậy chứng tỏ nhất định có một phương pháp nào đó có thể xác nhận vị trí của anh ta.

Thế là, Chương Khải Minh gọi Thiên Đồng lại, thấp giọng: "Lát nữa lúc xuất phát, cậu ở vị trí cuối cùng." "Phải quan sát kỹ, xem có ai để lại ám ký trên đường không, nhất định phải nhìn cho kỹ." Thiên Đồng im lặng gật đầu, rồi từ từ lùi lại, bóng người từ từ biến mất trong bóng tối.

Đây cũng là một thủ đoạn ám sát ẩn nấp mà Thiên Đồng học được khi đi theo Chá Cô Tiêu, rất thực dụng.

Chương 242

Nhìn Thiên Đồng biến mất, Chương Khải Minh quay sang nhìn Chương Khải Sơn, hai người nhìn nhau, nở nụ cười bí ẩn, rồi đi về phía mọi người.

Sau khi trao đổi đơn giản, mọi người lại lần nữa xuất phát, đã vào đây rồi, vậy thì phải khám phá kỹ ngôi mộ này.

Đều là những người làm nghề đổ đấu, trong lòng không ngứa ngáy, ai cũng không tin.

Nhưng lần này lúc xuất phát, Thiên Đồng đã biến mất trong đám người, sau khi số người tăng lên, mọi người cũng không chú ý.

Nhanh chóng mọi người đến một hang đá, nơi này vừa nhìn đã biết là nơi tế tự, ở vị trí trung tâm hang động là một tế đàn.

Tế đàn này có chút đơn giản, được làm bằng gỗ, nhưng hoa văn điêu khắc trên đó lại rất tinh xảo.

Mọi người lên trên tế đàn, kiểm tra kỹ, Ngô Thiên Chân nói: "Quỷ Gia, tế đàn này có chút kỳ lạ." "Ngài cũng biết, tôi học kiến trúc, kết cấu bên dưới tế đàn có chút không đúng, nhìn bên này." Theo hướng Ngô Thiên Chân chỉ, mọi người phát hiện, đó là một mối nối, nhưng không sử dụng bất kỳ vật kết nối nào.

Hai khối gỗ trực tiếp nối vào nhau, lợi dụng kết cấu hình nêm đơn giản.

"Quỷ Gia, thường thì loại mối nối này sử dụng kết cấu như vậy, là để chừa ra không gian có thể tháo dỡ bên dưới." Ngô Thiên Chân ngồi xổm xuống, dùng tay không ngừng thử kết cấu của giá gỗ, rồi xác nhận nói.

Điều này cho thấy, tế đàn trước mắt có thể là một chướng nhãn pháp, bên dưới có thể có một không gian khác.

Thấy vậy, Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Được, đã có phát hiện, vậy cậu dẫn mọi người hành động đi, xem bên dưới giấu cái gì." Chương Khải Minh lùi sang một bên, im lặng quan sát Ngô Thiên Chân và những người khác hành động.

Bỗng nhiên, một giọng nói yếu ớt của Thiên Đồng vang lên từ phía sau: "Quỷ Gia, phát hiện ra ám ký rồi, nhưng chưa phát hiện ra người đó." Chương Khải Minh không động thanh sắc gật đầu, khóe miệng hơi động: "Được, vậy tìm kỹ lại đi, sau khi phát hiện thì trực tiếp bắt người đó lại." Thật không ngờ, thế lực ẩn giấu của Hoắc Tiên Cô, lại cũng có nội gián.

Xem ra, nội bộ Hoắc gia có thể đã bị xâm nhập thành cái sàng, không biết đã ẩn giấu bao nhiêu người?

Trong lúc Chương Khải Minh trầm tư, những người trên tế đàn đột nhiên vang lên tiếng động.

Ngẩng đầu nhìn, Chương Khải Minh phát hiện, họ đã mở ra một không gian khác, từ bên trong mang ra?

Một cỗ quan tài?

Đặt quan tài ở bên dưới tế đàn?

Ý gì đây?

Vậy không phải, mỗi lần tế tự, quan tài đều bị giẫm dưới chân sao?

Chương Khải Minh rất khó hiểu, chẳng lẽ là nghi thức đặc biệt gì?

Cũng quá kỳ lạ rồi.

Từ từ lên tế đàn, anh cúi đầu quan sát kỹ cỗ quan tài vừa được khiêng ra.

Một cỗ quan tài đá, trên đó điêu khắc những hoa văn kỳ lạ, đồng thời trên đó có vết máu đã khô.

Điều này cho thấy cỗ quan tài này đã được huyết tế từ lâu, thi thể bên trong có thể đã xảy ra thi biến.

Nhìn thấy biến hóa này, Chương Khải Minh đầu tiên rút ra định thi phù đã vẽ sẵn, đây là lúc ở U Đô Chương Khải Minh đã vẽ xong.

Để tìm dược liệu vẽ định thi phù, Chương Khải Minh đã tốn không ít công sức.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ vẽ thành công được tám tấm, tỷ lệ thành công khoảng ba mươi phần trăm.

Cầm chắc định thi phù, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, mọi người chuẩn bị mở quan tài đi, xem bên trong rốt cuộc giấu thứ gì?" Nghe lời của Chương Khải Minh, Bàn Tử đã có chút không chờ được nữa vội vàng hành động.

Nhưng lần này quan tài đá có chút lớn, một người căn bản không đẩy nổi, những người khác cũng lần lượt bắt đầu giúp đỡ.

Chương Khải Minh im lặng quan sát mọi người hành động, nhìn chằm chằm vào khe hở của quan tài, sẵn sàng phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Theo tiếng ma sát của đá, quan tài từ từ được đẩy ra, đồng thời một mùi vị kỳ lạ từ bên trong quan tài tỏa ra.

Mùi vị này không phải là mùi hôi thối của thi thể, ngược lại có chút hương thơm thoang thoảng, tương tự như mùi hoa đinh hương.

Nhưng mọi người không có tâm trạng để ngửi hương hoa, tất cả

đều rút mặt nạ phòng độc ra.

Trong mộ, bất kể ngửi thấy mùi vị gì, phản ứng đầu tiên là đeo dụng cụ phòng độc.

Đây không phải là trong vườn hoa, đột nhiên xuất hiện hương hoa có thể là một loại độc khí đặc chế nào đó, không thể có chút sơ suất nào.

Sau khi chuẩn bị xong, mọi người tiếp tục mở quan tài, theo khe hở ngày càng lớn, tình hình bên trong cũng lộ ra.

Từ góc độ của Chương Khải Minh nhìn sang, có thể nhìn rõ bên trong nằm một thi thể nữ.

Tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng từ cánh tay có thể thấy, thi thể trước mắt được bảo quản rất tốt, giống như người sống.

Thấy tình huống như vậy, Chương Khải Minh nâng cao cảnh giác, thường thì những thi thể giống như lúc còn sống thế này, cơ bản đều sẽ xảy ra thi biến.

Theo một tiếng "rầm", nắp quan tài khổng lồ bị mọi người đẩy xuống mặt đất, toàn bộ tình hình bên trong quan tài đều lộ ra trước mắt mọi người.

Chương Khải Minh lại gần một chút, quan sát kỹ nữ thi bên trong, chỉ thấy cô ta mặc một bộ quần áo màu đỏ rực, có chút giống giá y.

Đồng thời trên mặt cũng được che bằng một tấm vải đỏ, trên đó thêu một số hoa văn tinh xảo, giống như một cô dâu đang chờ gả.

Nhìn xung quanh thi thể, đặt không ít minh khí, nhưng đều mang đậm màu sắc dị vực.

Xem ra nữ thi trước mắt, chắc cũng là người Xa Quốc, có thân phận đặc biệt, nếu không sẽ không bảo quản thi thể như vậy.

“Quỷ Gia, nhìn tay phải của thi thể kia, hình như đang nắm thứ gì đó.” Giọng nói của Bàn Tử làm Chương Khải Minh tỉnh lại, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy tay phải của nữ thi nắm rất chặt, chắc là có thứ gì đó.

Chương Khải Minh nói: “Được rồi, trước tiên lấy hết đồ bên trong ra, chúng ta sẽ kiểm tra kỹ thi thể này sau.” Nghe vậy mọi người bắt đầu hành động, lấy từng món minh khí trong quan tài ra, cẩn thận bỏ vào túi.

Nhưng nhanh chóng, tình huống bất ngờ đã xảy ra, khi một người chuẩn bị lấy một cái bát sứ bên tay trái của nữ thi.

Tay trái của nữ thi động đậy, lại trực tiếp tóm lấy tay của người đó.

Chương 243

Biến hóa trong nháy mắt, khiến tất cả mọi người đều sững sờ, nhưng Chương Khải Minh lại không do dự.

Anh đã chuẩn bị cho việc nữ thi sẽ thi biến, thấy tình huống này, lập tức lao đến gần quan tài.

Anh trực tiếp đưa tay tóm lấy tấm vải đỏ trên đầu nữ thi, để trấn áp nữ thi, tấm vải đỏ này bắt buộc phải lấy đi.

Đáng tiếc, hành động của Chương Khải Minh chậm một bước, khi tay anh sắp chạm vào tấm vải đỏ, nữ thi bên trong đã bật ra khỏi quan tài.

Người bị tóm lấy cánh tay, cũng trực tiếp bị lôi đi, đồng thời cánh tay của anh ta cũng bị bẻ gãy, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn thấy tống tử, tất cả mọi người đều rút vũ khí của mình ra, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Chương Khải Minh ra tay thất bại, từ từ rời khỏi phạm vi của tế đàn, quay sang bắt đầu khống chế Tiểu Hồng Hống hành động.

Chỉ thấy Tiểu Hồng Hống dưới sự khống chế của Chương Khải Minh, trực tiếp nhảy đến bên cạnh nữ thi, đồng thời giáp trên hai tay cũng bật ra lưỡi kiếm.

Khi Tiểu Hồng Hống sắp tấn công tống tử, con tống tử này lại lùi về phía sau, đồng thời trực tiếp cắn vào con tin trong tay.

Máu tươi lập tức chảy ra, sự giãy giụa của người đó cũng dần dần yếu đi, cuối cùng biến thành một thi thể.

Tống tử ngẩng đầu, mọi người mới nhìn rõ diện mạo của nó, khuôn mặt nó đã bị hủy hoại, dưới tấm vải đỏ là một khuôn mặt hung

dữ.

Tiểu Hồng Hống lại lần nữa lao đến bên cạnh tống tử, vung lưỡi kiếm trong tay đâm vào bụng tống tử.

Lần này tống tử không né được, nhưng tấn công của Tiểu Hồng Hống cũng không có tác dụng, lại bị chặn lại.

Chỉ nghe một tiếng "đang", như thể đâm vào một khối thép, tống tử căn bản không bị chút thương tổn nào.

Đây là lần đầu tiên Chương Khải Minh gặp một con tống tử cứng rắn như vậy, những con anh gặp trước đây, phòng ngự có cao đến đâu, cũng không thể phát ra tiếng động.

Anh khống chế Tiểu Hồng Hống lùi lại, né được cánh tay vung của tống tử, rồi thu lại lưỡi kiếm, phóng ra móng vuốt sắc bén.

Nếu tấn công thân thể không có tác dụng, vậy thì trực tiếp tấn công vào yếu huyệt của tống tử, chẳng lẽ đầu lâu của tống tử cũng sẽ cứng rắn như vậy sao?

Thế là, Tiểu Hồng Hống trực tiếp nhảy ra sau lưng tống tử, rồi lại nhảy lên lưng tống tử.

Móng vuốt sắc bén của Tiểu Hồng Hống không ngừng vung, mỗi lần đều trực tiếp đánh trúng đầu tống tử.

Lần này tấn công có hiệu quả, nhưng cũng không đáng kể, chỉ để lại một số vết thương nông trên đầu tống tử.

Đối mặt với cú tát của tống tử, Tiểu Hồng Hống không né được, trực tiếp bị đè xuống đất.

Theo đó, tống tử bắt đầu phản công, giáp trên người Tiểu Hồng Hống có nhiều vết lõm, không bao lâu nữa giáp có thể sẽ bị xé rách.

Thấy tình huống này, Chương Khải Minh không chờ đợi nữa, trực

tiếp cởi găng tay ra, lao về phía tống tử.

Anh chuẩn bị dùng thuộc tính khu tà của đôi tay để đối phó với tống tử trước, sau đó tìm cơ hội, thử hiệu quả của định thi phù.

Nhìn con tống tử đang tấn công Tiểu Hồng Hống, Chương Khải Minh trực tiếp đưa tay ra, tóm lấy hai cánh tay của nó, ghì chặt lại.

Tuy có chút vất vả, nhưng Chương Khải Minh đã khống chế được nó, Tiểu Hồng Hống cuối cùng cũng được giải cứu.

Chương Khải Minh một lòng hai việc, một bên ghì chặt tống tử, một bên Tiểu Hồng Hống lại lần nữa phát động tấn công.

Lần này có Chương Khải Minh phối hợp, tấn công của Tiểu Hồng Hống có thể thuận lợi hơn một chút, mỗi lần đều đánh mạnh vào khuôn mặt hung dữ của tống tử.

Những người bên cạnh thấy tình huống này, cũng lần lượt đến gần giúp đỡ.

Đặc biệt là tấn công của Chương Linh hiệu quả nhất, chắc là đã bôi máu tươi lên vũ khí của mình.

Đáng tiếc cảnh đẹp không kéo dài, Chương Khải Minh cảm thấy sắp bị tống tử thoát ra rồi.

Tuy có sự giúp đỡ của thuộc tính khu tà của đôi tay, tống tử đã bị suy yếu đi một chút, nhưng bị kích thích bởi sự tấn công của mọi người, khiến tống tử lại lần nữa bộc phát sức mạnh.

Cảm nhận được sức mạnh khổng lồ truyền đến từ tay, Chương Khải Minh gắng gượng hét lên: “Tất cả mọi người lùi lại, tống tử sắp thoát ra rồi.” Nhìn mọi người đã lùi về khoảng cách an toàn, Chương Khải Minh không thể chống đỡ được nữa, trực tiếp buông tay ra.

Miệng thở hổn hển, Chương Khải Minh từ từ lùi lại, đồng thời

phải điều khiển Tiểu Hồng Hống lên trước giữ chân tống tử.

Thật không ngờ, con tống tử này lại lợi hại như vậy, chỉ riêng sức mạnh, không phải là thứ mà họ có thể chống đỡ, huống hồ còn có phòng ngự của nó nữa.

Nhìn Tiểu Hồng Hống bị tống tử tấn công, không sức phản kháng, Chương Khải Minh lại hít sâu một hơi, lần nữa xông lên.

Lần này, Chương Khải Minh không định so kè sức lực với tống tử nữa, mà muốn thử hiệu quả của bùa định thi.

Thấy Tiểu Hồng Hống bị tống tử đánh ngã xuống đất, rồi lại bị đè chặt, Chương Khải Minh liền giải trừ khống chế.

Cẩn thận đến gần con tống tử, nhân lúc nó tấn công lần nữa, Chương Khải Minh dán thẳng bùa định thi lên trán nó.

Thấy tống tử ngừng tấn công, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, xem ra bùa định thi có hiệu quả, không biết cầm cự được bao lâu.

Nhân cơ hội này, Chương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống rời đi, cẩn thận quan sát con tống tử đang bị giữ chặt.

Khoảng chừng 30 giây, lá bùa định thi trên đầu con tống tử bắt đầu cháy lên, đó là dấu hiệu bùa mất hiệu lực.

Thấy vậy, trong lòng Chương Khải Minh đã có một con số ước chừng, bèn lấy ra một lá bùa định thi khác, giữ chặt con tống tử.

Sau đó, hắn hét về phía mọi người: "Chuẩn bị dây thừng, trói con tống tử lại, nhanh lên, không còn nhiều thời gian đâu." Nghe vậy, tất cả mọi người đều lấy dây thừng ra, nhanh chóng đến bên cạnh con tống tử, liên tục quấn dây quanh người nó.

Tốn hết năm lá bùa định thi của Chương Khải Minh, con tống tử

mới bị mọi người trói chặt cứng.

Thử nghiệm một chút, với nhiều dây thừng như vậy, cộng thêm hai cánh tay của tống tử cũng bị trói, nó căn bản không thể nào thoát ra được.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, con tống tử này thật sự quá khó đối phó.

Nhìn con tống tử không ngừng giãy giụa, Bàn Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, mắt không ngừng liếc vào ba lô của hắn.

Chương 244

“Quỷ Gia, phù chú của ngài... lấy từ đâu vậy?

Dùng tốt quá đi mất?” “Sau này tôi mà xuống mộ phải mang toàn loại bùa này, chẳng cần phải sợ tống tử nữa, cứ gặp là dán một phát, giải quyết.” Thấy Chương Khải Minh không có ý định trả lời, Bàn Tử cười nịnh nọt nói.

Nghe vậy, Chương Khải Minh lắc đầu nói: “Thôi đi, đừng có mơ mộng nữa, thứ này không đơn giản vậy đâu.” “Chưa nói đến tỷ lệ luyện chế thành công, các loại dược liệu cần thiết, thứ nào cũng khó tìm.” Bàn Tử thất vọng gật đầu, cũng phải, nếu thứ này dễ chế tạo như vậy thì tống tử đã sớm không còn là mối đe dọa nữa rồi.

Đợi Chương Khải Minh nghỉ ngơi xong, hắn nhìn con tống tử đang giãy giụa, nói: “Cho nó vào lại quan tài đi, chúng ta phải tiếp tục lên đường rồi.” Nhưng trước khi con tống tử được đưa vào, Chương Khải Minh nhặt lên những thứ rơi trên mặt đất, là thứ mà con tống tử đã nắm chặt trước đó.

Nhặt lên xem, đó là một mảnh da dê, không có phát hiện gì khác, Chương Khải Minh bèn cất đi.

Đợi con tống tử được đưa trở lại quan tài, mọi người chuẩn bị lên đường, thì đúng lúc này.

Trong đám đông đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm, mọi người quay đầu nhìn lại, Thiên Đồng đã bắt được một người.

Nhìn người kia chính là tên nội gián, tốc độ của Thiên Đồng thật nhanh, lại có thể dễ dàng bắt được nội gián như vậy.

Chương Khải Minh đến bên cạnh hai người, chăm chú nhìn kẻ bị

bắt trước mặt.

Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, tôi vừa thấy lúc chúng ta chiến đấu, hắn đang vẽ ám hiệu ở một bên." Lúc này Chương Khải Sơn cũng bước tới, nói: "Người của Hoắc gia, tại sao lại phản bội gia chủ?" Không cần tốn công vô ích, người trước mắt không có ý định trả lời, khóe miệng nhanh chóng rỉ ra máu đen.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết đã gặp phải tử sĩ, không cứu được nữa, nhìn màu máu là biết đã trúng độc rồi.

Bất lực lắc đầu, xem ra thủ đoạn của thế lực trong bóng tối này thật cao tay, tẩy não làm tốt đến vậy.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nhìn mọi người lớn tiếng nói: "Tôi không biết trong các người còn có nội gián hay không." "Vì vậy, trong hành động tiếp theo, người của Hoắc gia sẽ đi ở vị trí trung tâm, có ai có ý kiến gì không?" Người của Hoắc gia nhìn nhau, lần lượt lắc đầu, sau đó một người đứng đầu nói: "Quỷ Gia, cứ làm theo cách của ngài đi ạ." Gật đầu, Chương Khải Minh không nói gì thêm, mọi người tiếp tục lên đường.

Trong hang động này chỉ có một lối ra, cũng không cần phải lựa chọn, vì vậy mọi việc đều thuận lợi.

Men theo lối đi, không ngừng tiến về phía trước, mọi người nhanh chóng gặp phải rắc rối.

Lúc này, trước mặt mọi người xuất hiện hai lối đi, một con đường đại diện cho sự sống, một con đường đại diện cho cái chết.

Ngô Thiên Chân bước lên trước, cẩn thận nhìn hai lối đi, nói: "Quỷ Gia, lối đi ở đây có lẽ đã có người vào rồi." "Nhìn xem, có ký hiệu do người đi trước để lại, cũng không biết là phe nào." Nhìn xung quanh, quả nhiên thấy một ký hiệu giống như mũi tên, dùng để chỉ

dẫn phương hướng.

Nhưng Bàn Tử lại có ý kiến khác, nói: "Ký hiệu này cũng quá rõ ràng rồi, tôi cảm thấy đây hẳn là một cái bẫy." Lời nói này cũng không có vấn đề gì, dù sao ký hiệu này ai cũng có thể nhìn thấy.

Chương Khải Minh suy nghĩ một chút, nói: "Hắc Hạt Tử, Thiên Đồng, hai người vào trong đó dò đường đi, tôi ở đây chờ tin tức." Nhìn hai người biến mất, Chương Khải Minh lại nói: "Trương Tiểu Ca, lát nữa giúp tôi một việc, tôi nghe thấy sau lưng chúng ta có động tĩnh." "Chắc là có thế lực khác đã vào, anh dẫn người của Hoắc gia đi tiêu diệt bọn chúng." Đợi tất cả mọi người đều rời đi, Chương Khải Sơn ở bên cạnh đột nhiên nói: "Khải Minh, em cho tất cả bọn họ đi, phát hiện ra chuyện gì à?" Nghe vậy, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đều có chút tò mò nhìn Chương Khải Minh, dù sao hành động này cũng có phần rõ ràng.

Nhưng Chương Khải Minh không trả lời, mà nói thẳng: "Vị bằng hữu ở trên, bây giờ có thể hiện thân được chưa?" "Những người thực lực cao siêu đã bị tôi cho đi rồi, nếu không ra nữa là không còn cơ hội đâu." Giọng nói vừa dứt, một bóng người liền từ trên đầu mọi người rơi xuống, một tay, trong tay cầm một thanh kiếm.

Không phải ai khác, chính là tên vệ sĩ một tay đã biến mất trước đó, ngay từ lúc mới vào Chương Khải Minh đã nghe thấy tiếng thở của hắn.

Chỉ là ở trên có một lối đi khác, để dẫn dụ hắn ra, Chương Khải Minh mới cho mọi người đi hết.

Nhìn tên vệ sĩ một tay trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, nói đi, mục đích của ngươi là gì?" "Theo tôi được biết, lúc này ngươi đáng lẽ đã chết rồi, tại sao còn sống?" Vệ sĩ một tay có chút kỳ quái nhìn Chương Khải Minh, nói: "Ngươi và người vừa rồi đều là

người của Trương gia, đúng không?" Hửm?

Nghe ý này, chẳng lẽ hắn cũng có quan hệ với Trương gia sao?

Cũng có chút thú vị đấy.

Gật đầu thẳng, Chương Khải Minh nói: "Nói không sai, chúng tôi đều là người của Trương gia, ngươi có mục đích gì?" Vẻ mặt của vệ sĩ một tay dịu đi, trầm giọng nói: "Các người đến có hơi muộn, ta đã đợi nhiều năm rồi." Đợi người của Trương gia, chẳng lẽ không phải vì vết thương quá nặng nên mới bị bỏ lại đây sao?

Chẳng lẽ còn có sứ mệnh khác?

Chương Khải Minh vẻ mặt không đổi sắc hỏi: "Không biết ngài đợi người Trương gia để làm gì?

Có chuyện gì sao?" Hắn không nói gì, mà lấy ra một quả cầu bạc, trông vô cùng quen mắt.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát thứ trong tay hắn, nhìn kỹ lại, chẳng phải đây là quả cầu tìm thấy trong lăng mộ dưới đáy biển sao?

Chương Khải Minh liền lấy quả cầu kia ra, cầm trong tay, đưa cho vệ sĩ một tay xem.

Thấy vật phẩm trong tay Chương Khải Minh, vệ sĩ một tay thở phào nhẹ nhõm, cả người thả lỏng.

"Không sai, xem ra ngươi đúng là người của Trương gia, có thể lấy ra quả cầu mễ tác này đã chứng minh thân phận của ngươi rồi." Nhưng nghe lời này, trong lòng Chương Khải Minh lại có chút hoang mang, trùng hợp đến vậy sao?

Sau khi có được thứ này, hắn cũng đã nghiên cứu không ít, nhưng lại không có bất kỳ phát hiện nào, bây giờ lại dùng được rồi?

Giữ vẻ bình tĩnh bề ngoài, Chương Khải Minh nói: "Nói thật, tôi không hiểu về thứ này." "Chỉ là thấy thứ ngài cầm giống với thứ trong tay tôi, nên mới lấy ra cho ngài xem." Nghe vậy, vệ sĩ một tay sững sờ, vẻ mặt có chút mất mát, khóe miệng khẽ động, không biết đang nói gì.

Một lúc lâu sau, hắn ngẩng đầu nói: "Hậu duệ của Trương gia, thứ trong tay ta cũng giao cho ngươi." "Đợi đến đêm trăng tròn, hãy đặt hai quả cầu mễ tác lại với nhau, lúc đó ngươi sẽ hiểu." Giao phó xong câu nói, hắn liền ném quả cầu mễ tác trong tay cho Chương Khải Minh, sau đó miệng lại phun ra máu tươi.

Sau khi nhận lấy đồ vật, Chương Khải Minh im lặng nhìn tên vệ sĩ một tay trước mặt, không biết nên nói gì.

"Ngươi có di nguyện gì không?

Ta có thể giúp ngươi hoàn thành." Nhìn tinh thần của vệ sĩ một tay dần dần suy yếu, Chương Khải Minh chậm rãi mở miệng hỏi.

Hắn cười thê lương, nói: "Không có, sứ mệnh của ta đã hoàn thành." "Chỉ mong ngươi biết được địa điểm chôn cất của tiểu vương gia, hy vọng có thể giúp ta đem hài cốt đi bồi táng." "Lúc sinh thời vì sứ mệnh ta đã đào thoát, hy vọng sau khi chết có thể tận trung chức thủ bảo vệ tiểu vương gia." Địa điểm chôn cất tiểu vương gia?

Chương Khải Minh đương nhiên biết, ở thôn Mê Vụ kia, nhưng bây giờ đã bị Chương Khải Minh di dời đi nơi khác rồi.

Gật đầu, nhìn vệ sĩ một tay sắp chết, Chương Khải Minh nói: "Yên tâm đi, ta biết mộ huyệt của tiểu vương gia." "Lúc ra ngoài ta sẽ mang theo hài cốt của ngươi, chôn cất bên cạnh ngài ấy." Nhìn vệ sĩ một tay mỉm cười qua đời, trong lòng Chương Khải Minh khẽ dấy lên một chút áy náy.

Mình vừa mới đào mộ của tiểu vương gia, bây giờ lại nhận được một món đồ của người ta.

Quả cầu mễ tác được bảo vệ kỹ như vậy, chứng tỏ bên trong chắc chắn có bí mật phi thường.

Nhưng tại sao thứ này lại xuất hiện trong mộ dưới đáy biển nhỉ?

Theo lý mà nói, thứ quan trọng như vậy, dù bị phá hủy cũng không thể để bị cướp đi chứ?

Đột nhiên, giọng của Chương Khải Sơn truyền đến: "Khải Minh, người này vậy mà lại có quan hệ với Trương gia?" "Còn nữa, em có biết tiểu vương gia trong miệng hắn là ai không mà lại đồng ý như vậy?" "Phải biết rằng trong mộ, lời thề rất quỷ dị, người nào đồng ý mà không hoàn thành, kết quả cuối cùng đều không tốt." Bị đánh thức, Chương Khải Minh quay đầu lại nhìn một cái, rồi nói: "Đại ca, yên tâm đi." "Nơi tiểu vương gia được chôn cất, chắc là, ở thôn Mê Vụ của em." Chương Khải Sơn sững người, suy nghĩ cẩn thận, rồi lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Chương 245

Sau đó có chút xấu hổ hỏi: "Khải Minh, làm vậy có phải là không tốt lắm không, mộ của tiểu vương gia bị em đào rồi phải không?" Bên cạnh đang hóng chuyện, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân bị câu nói này làm cho đứng hình, hai người nhìn nhau, đều hiểu được ý của đối phương.

Quỷ Gia thật là một nhân vật lợi hại, đào mộ người ta mà vẫn có thể nói chuyện bình tĩnh như vậy?

Chương Khải Minh cười khổ gật đầu: "Tình hình lúc đó anh cũng biết mà, em căn bản không có lựa chọn nào khác." Thấy khung cảnh yên tĩnh trở lại, Bàn Tử vội nói: "Quỷ Gia, để tôi giúp ngài thu dọn thi thể." "Lúc đó chúng ta rời đi có thể mang theo luôn, đỡ lãng phí thời gian." Ngô Thiên Chân ở bên cạnh cũng đi tới giúp, hai người nhanh chóng thu dọn xong, lúc quay về còn mang theo một thanh kiếm.

Chương Khải Minh nhận lấy, nhìn kỹ một chút, nói: "Thanh kiếm tốt, cứ giữ lấy đi, để bồi táng thì lãng phí quá." "Dù sao chết rồi cũng không cần dùng kiếm nữa, để lại cho người cần đi." Nghe những lời đường hoàng của Chương Khải Minh, ba người kia tròng mắt như muốn lồi ra, thật không ngờ.

Vừa rồi còn thấy Chương Khải Minh có chút thương cảm, vậy mà quay người đã quên, còn chiếm luôn thanh kiếm, nói nghe hay thật.

Chương Khải Minh thì không quan tâm đến suy nghĩ của ba người, chiếm được đồ tốt mới là chuyện chính.

Một lúc sau, những người được cử đi đều đã quay về, đám người theo sau đã bị Trương Linh và những người khác giải quyết.

Về phần Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử, hai người dò đường cũng đã

quay lại, nhưng tình hình bên dưới có chút khác biệt.

Trước tiên là tình hình bên phía Hắc Hạt Tử, trong con đường sống có một lối đi ngầm, cuối cùng sẽ dẫn đến một đại sảnh tế tự.

Về phần bên trong cụ thể có gì, Hắc Hạt Tử không thăm dò kỹ, chỉ nhìn qua rồi quay về.

Nhưng, lúc cuối cùng, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, tôi cảm thấy trong đại sảnh tế tự đó có gì đó kỳ quái." "Lúc tôi vừa bước vào, cảm giác như có người đang nhìn chằm chằm vào tôi, nhiệt độ bên trong rất thấp." Theo lời của Hắc Hạt Tử, Chương Khải Minh có thể khẳng định, trong đại sảnh đó chắc chắn có âm hồn tồn tại.

Phía bên kia, con đường chết mà Thiên Đồng đi, men theo lối đi, cuối cùng là một hang động khổng lồ.

Trước tiên là nhìn thấy một cây cầu sắt, ở phía đối diện cầu cũng có một tế đàn, tình hình cũng tương tự.

Nhưng bên phía Thiên Đồng lại phát hiện rất nhiều thi thể người, trên người không có vết thương rõ ràng, giống như đang ngủ.

Nhíu mày, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, có thể khẳng định con đường mà Thiên Đồng đi chính là nơi diễn ra tình tiết trong nguyên tác.

Còn nơi Hắc Hạt Tử đi thì vốn không có, nhưng Chương Khải Minh cảm thấy nơi Hắc Hạt Tử phát hiện có thể còn quan trọng hơn.

Dù sao cây Thanh Đồng vốn được dùng để tế tự, một đại sảnh tế tự khổng lồ mới là tình huống bình thường.

Thấy Chương Khải Minh không nói gì, Ngô Thiên Chân ở bên cạnh do dự nói: "Quỷ Gia, tôi cảm thấy chúng ta nên đến xem bên con đường sống trước." "Tôi cảm thấy trong ngôi mộ này, tế tự mới là chủ đề chính, chúng ta nên tìm hiểu trước." Chương Khải Sơn gật

đầu, mở miệng nói: "Nói không sai, tìm hiểu tình hình sẽ có lợi hơn cho chúng ta." Thực ra Chương Khải Minh không phải đang cân nhắc nên đi con đường nào, mà là đang nghĩ về chuyện thi giản.

Con đường thi giản đó có nhiều người đi như vậy, chẳng lẽ mục đích của họ đều là thi giản cuối cùng sao?

Chương Khải Minh cảm thấy không thể nào, nhìn hành động của những người đó, không giống như họ không hiểu gì về nơi này.

Vậy ý nghĩa hành động của họ là gì?

Hoàn hồn, Chương Khải Minh nhìn mọi người đang nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt hơi sững lại.

Sau đó phản ứng, nói: "Được, vậy chúng ta đến tế đàn xem trước đi, có lẽ sẽ có phát hiện." Bước vào lối đi của con đường sống, mọi người im lặng đi, không khí nhất thời có chút ngột ngạt.

Thấy tình hình như vậy, trong lòng Chương Khải Minh khẽ động, biết được nỗi lo của những người này.

Suốt đường đi đều không gặp Chúc Cửu Âm, điều đó có nghĩa là hai nơi cuối cùng có thể sẽ gặp phải.

Thế là Chương Khải Minh cười nói: "Đúng rồi, trước đó tôi đã nghĩ ra một cách đối phó với Chúc Cửu Âm, mọi người cùng thảo luận nhé." "Chúc Cửu Âm trong ghi chép, dùng mỡ của nó làm đèn, điều đó có nghĩa là, trong cơ thể nó có rất nhiều mỡ." "Chúng ta đối phó với nó phải có kế hoạch, chúng ta có thể tạo ra một vài vết thương trên người nó trước, sau đó dùng lửa để chiến thắng." Nghe phương pháp của Chương Khải Minh, vẻ mặt của mọi người đều có chút kích động, nếu phương pháp này khả thi.

Vậy chẳng phải Chúc Cửu Âm không phải là không thể giết được sao?

Nghe cũng không khó, quan trọng là có thể tạo ra vết thương.

Ngô Thiên Chân lên tiếng nói: "Quỷ Gia, Chúc Cửu Âm không chỉ có nhiều mỡ trên người, máu của nó hình như cũng có thể làm nhiên liệu." "Nếu chúng ta có thể ném thuốc nổ thẳng vào miệng Chúc Cửu Âm, chắc cũng có thể giết chết nó ngay lập tức." Có Ngô Thiên Chân phát biểu, những người khác cũng bắt đầu đưa ra ý kiến của mình, cuối cùng hình thành một kế hoạch hoàn chỉnh.

Điều quan trọng nhất trong kế hoạch này là mọi người có thể tạo ra vết thương trên người Chúc Cửu Âm hay không.

Nếu không thể, thì sẽ chuyển sang phương án hai, cũng là phương án của Ngô Thiên Chân, đơn giản mà hiệu quả.

Nhìn lòng người dần ổn định lại, Chương Khải Sơn tán thưởng nhìn Chương Khải Minh, lộ ra nụ cười đồng tình.

Rất nhanh, đoạn đường này đã được mọi người đi hết, trực tiếp đến đại sảnh mà Hắc Hạt Tử đã nói trước đó.

Vừa vào xem, nơi này quả nhiên không hổ là nơi dùng để tế tự, cả đại sảnh đều có đủ loại phù văn.

Những thứ này chắc đều là văn tự của nước Xá, cách bài trí bên trong cũng là nghi thức đặc trưng của nước Xá.

Nhìn mọi người tản ra thăm dò, Chương Khải Minh không ngăn cản, dẫn Tiểu Hồng Hống lên tế đài trung tâm.

Đó là một bệ đá khổng lồ, trên mặt đất vẽ đủ loại ký hiệu kỳ quái, ở vị trí trung tâm tế đài là một âm hồn.

Ngay từ lúc bước vào, Chương Khải Minh đã kích hoạt đôi mắt của mình, âm hồn này đứng sờ sờ ở đó.

Chương Khải Minh muốn không nhìn thấy cũng khó, huống chi

trên không trung của cả đại sảnh còn lơ lửng không ít âm khí.

Cẩn thận quan sát âm hồn trước mắt, lúc sinh thời chắc hẳn là một vị tế ti, từ ngoại quan có thể nhìn ra.

Nhưng có một điểm khiến Chương Khải Minh có chút khó hiểu, đó là âm hồn này dường như là giả, cứ đứng yên ở đó.

Chương Khải Minh đến bên cạnh nó, cũng không có chút động tĩnh nào, giống như một con rối.

Kiểm tra lại xung quanh, không có phát hiện gì, Chương Khải Minh liền rút ra Ngự Quỷ Đao của mình.

Thân đao nhẹ nhàng lướt qua âm hồn, chỉ thấy nó tan biến trong nháy mắt, âm khí bị Ngự Quỷ Đao hấp thụ trực tiếp, dùng để lớn mạnh âm hồn.

Cùng với sự biến mất của âm hồn, cả đại sảnh truyền đến một trận chấn động, giống như có thứ gì đó đang di chuyển.

Cùng với sự dị biến xảy ra, tất cả mọi người đều tụ tập lại bên cạnh Chương Khải Minh, cầm vũ khí cẩn thận đề phòng.

Đột nhiên, âm thanh lớn hơn, Chương Khải Minh cảm thấy tế đài dưới chân đang rung chuyển, dường như có biến hóa đặc biệt.

Thế là vội vàng hét lên: "Nhanh, tất cả mọi người xuống đi, cách xa tế đài một chút." Đợi tất cả mọi người rời đi, quay đầu nhìn lại tế đài, chỉ thấy tế đài vừa rồi còn nguyên vẹn, lúc này đã xảy ra biến hóa.

Chương 246

Cả tế đài vậy mà biến thành một lối vào khổng lồ, hình dáng có chút giống địa đạo.

Cùng với việc lối vào mở ra, âm thanh xung quanh cũng ngừng lại, thật không ngờ, âm hồn lại là chìa khóa mở lối vào.

Chẳng phải là, nếu không nhìn thấy, hoặc không có cách nào đối phó với âm hồn, thì sẽ không bao giờ kích hoạt được sao?

Người nước Xá thật có ý tưởng, vậy mà có thể nghĩ ra cách đặc biệt như vậy.

Thiên Đồng đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, có cần tôi đi dò đường không?

Lối vào này có chút quỷ dị." Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Không cần thiết, lối vào ẩn giấu như vậy, vừa nhìn đã biết là chuẩn bị cho người ta." "Chúng ta cứ vào thẳng đi, xem bên trong giấu thứ gì, mà lại dùng cơ quan tinh xảo như vậy." Dẫn tất cả mọi người xuất phát, đi trên đường, Trương Linh đến gần, nói: "Quỷ Gia, vừa rồi có người đến, nhưng lại biến mất rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhíu mày, suy nghĩ về người mà Trương Linh nói.

Đến rồi lại đi?

Có ý gì?

Chẳng lẽ sợ phe Chương Khải Minh đông người?

Chương Khải Minh thấp giọng nói: "Ở phía sau, chú ý người của Hoắc gia, xem có nội gián không?" Vừa đi vừa suy nghĩ, người nào đang rình mò trong bóng tối?

Đã bị Trương Linh phát hiện, chứng tỏ người đó thực sự tồn tại,

nhưng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Men theo bậc thang của lối vào đi xuống, mọi người nhanh chóng đến một không gian ẩn giấu.

Bên trong rất đơn giản, gần như không thấy thứ gì, chỉ có một chiếc hòm đá đặt ở vị trí trung tâm.

Cử người đi tìm kiếm kỹ lưỡng xung quanh, nhưng không có chút phát hiện nào, thế là mọi người lại tụ tập gần chiếc hòm đá.

Ngay lúc Chương Khải Minh chuẩn bị hạ lệnh mở ra, đột nhiên nghe thấy một tiếng thở rất nhỏ, ở vị trí sau lưng mọi người.

Có thể phân biệt rõ ràng, vì chủ nhân của tiếng thở này đã rối loạn tâm trí.

Có lẽ là vào khoảnh khắc nhìn thấy chiếc hòm đá, nếu không Chương Khải Minh thật sự không nghe thấy bất kỳ điều gì bất thường.

Động tác của Chương Khải Minh dừng lại, rồi như không có chuyện gì xảy ra nói: "Thiên Đồng mở hòm ra, những người khác lùi về phía sau." Dặn dò xong, Chương Khải Minh như không có chuyện gì lùi về phía sau, hướng chính là hướng nghe thấy tiếng thở.

Đợi đến lúc Thiên Đồng sắp mở được hòm, Chương Khải Minh cũng đã đến vị trí đã định trong lòng.

Hắn trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống nhảy ra, vồ về phía người đang trốn trong bóng tối.

Đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ, người đó trực tiếp bị dọa cho sững sờ, căn bản không kịp phản ứng, thân hình bị lộ ra ngay lập tức.

Nhưng, thân thủ và ý thức của người bí ẩn này không tồi, đối mặt với đòn tấn công của Tiểu Hồng Hống, hắn lập tức né được.

Xảy ra động tĩnh lớn như vậy, mọi người đương nhiên đều nghe thấy, lần lượt nhìn người bí ẩn vừa xông ra, vũ khí đều nhắm vào hắn.

Khiến động tác của hắn cứng lại ngay lập tức, thân thủ có lợi hại đến đâu, đối mặt với nhiều súng như vậy, cũng không có cơ hội trốn thoát.

Hắn trực tiếp giơ hai tay lên, mở miệng nói: "Quỷ Gia, tôi không có ác ý, chỉ là tình cờ đi theo sau ngài." Nghe giọng nói này, Chương Khải Minh cảm thấy có chút quen thuộc, là giọng của một người phụ nữ.

Chương Khải Minh nhíu mày nói: "Ngươi là ai?

Sao ta cảm thấy có chút quen thuộc nhỉ?

Chúng ta quen nhau sao?" Chỉ thấy người đó tháo mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, người này vậy mà lại là A Ninh?

Thấy là cô ấy, Chương Khải Minh phất tay, ra hiệu cho mọi người cất vũ khí, rồi yên lặng nhìn A Ninh trước mặt.

Nhìn một lúc lâu mới nói: "Nói đi, tại sao lại đi theo sau ta, vừa rồi bị Trương Tiểu Ca phát hiện phải không?" A Ninh gật đầu, sắc mặt có chút khó coi nói: "Quỷ Gia, tôi không cố ý theo dõi ngài." "Tôi cũng bị người khác truy sát, trên đường trốn chạy, mới chạy đến phía sau ngài." Truy sát?

Chương Khải Minh nghi ngờ nhìn A Ninh, chẳng lẽ trong này có sát thủ?

Tình tiết mới?

Ra hiệu cho A Ninh, Chương Khải Minh nói: "Vừa rồi nhìn thấy chiếc hòm đá, hơi thở của cô có chút kích động." "Biết bên trong có gì sao?

Hay có nguyên nhân nào khác?" A Ninh vẻ mặt có chút do dự nói: "Quỷ Gia, tôi cũng không biết bên trong có gì." "Nhưng tôi nghe một nhóm người gặp trước đó nói, mục đích của họ hình như là vì chiếc hòm đá này." "Cho nên vừa rồi nhìn thấy chiếc hòm này, tôi mới có chút kích động, để lộ ra." Gật đầu, Chương Khải Minh đến gần chiếc hòm đá, vừa xem vừa nói: "Nói mục đích của cô đi." "Lần này, Cầu Đức Khảo giao cho cô nhiệm vụ gì?

Chỉ có một mình cô đến thôi sao?" A Ninh tuy không muốn nói thật, nhưng đối mặt với Chương Khải Minh, căn bản không dám, cô đã từng chứng kiến thủ đoạn của hắn.

Mặc dù bây giờ trông có vẻ dễ nói chuyện, nhưng một khi có điều gì giấu giếm bị phát hiện, hậu quả đó cô không gánh nổi.

Thế là vội vàng nói: "Quỷ Gia, lần này tôi đi cùng những người khác, nhưng tôi không hành động cùng họ." "Lão bản lần này chỉ bảo tôi đến xem trong này có thứ gì đặc biệt không, nhiệm vụ cụ thể thì không giao phó." Nghe có vẻ giống phong cách làm việc của Cầu Đức Khảo, cứ vơ đũa cả nắm trước đã, chỉ cần liên quan đến trường sinh, lão ta đều có hứng thú.

Lúc này, cơ quan bên ngoài chiếc hòm đá đã bị Thiên Đồng tìm thấy, ngay lúc Thiên Đồng chuẩn bị phá giải.

Phía sau lại truyền đến tiếng bước chân, trong lòng Chương Khải Minh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lại nữa à?

Mở một cái hòm khó đến vậy sao?

Cứ lần lượt từng người một xuất hiện.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh thấy một người đàn ông trung niên, tay cầm một con dao găm, mặt đầy sát khí.

“Lũ trộm mộ các ngươi, hôm nay ta sẽ giữ tất cả các ngươi lại đây.” Chỉ thấy hắn nhìn chiếc hòm đá sắp bị mở ra, vẻ mặt biến đổi, gầm lên một cách hung dữ.

Xem ra là người của tộc canh mộ đến rồi, một con cá lọt lưới, xem ra không phải tất cả mọi người đều ở trong thôn trang. 126.

Đồng thời, A Ninh ở bên cạnh cũng vội nói: “Quỷ Gia, chính là người này, hắn vẫn luôn truy sát tôi.” Nhìn người đàn ông đang xông tới, Hắc Hạt Tử trực tiếp rút dao găm ra nghênh chiến.

Vừa chạy vừa nói: “Quỷ Gia, để tôi ra tay, nếu không xương cốt của tôi sắp rỉ sét hết rồi.” Nghe những lời bông đùa của Hắc Hạt Tử, Chương Khải Minh có chút dở khóc dở cười.

Chương 247

Rõ ràng là một chuyện nghiêm túc, lại cứ phải dùng giọng điệu giễu cợt.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không ngăn cản, hắn muốn xem đao pháp của tên canh mộ này, xem xem những người trước đó có phải do hắn giết không.

Hai người nhanh chóng chạm trán, binh khí ngắn giao nhau, trận chiến diễn ra vô cùng trôi chảy.

Mặc dù đều là những phương thức tấn công đơn giản, nhưng kèm theo tiếng va chạm leng keng, lại có thể khiến người ta sôi sục máu nóng.

Đồng thời, cuộc giao đấu của hai người cũng vô cùng nguy hiểm, dù sao cũng là dao găm, tốc độ nhanh, cực kỳ hung hiểm.

Cũng may là Chương Khải Minh có 《Động Thái Thị Lực》, nếu không thật sự không nhìn rõ động tác giao đấu của hai người.

Cả hai đều là cao thủ sử dụng dao găm, lúc ra chiêu đa số đều dựa vào cảm giác, nhiều chiêu thức cũng thiên mã hành không.

Dần dần, Chương Khải Minh phát hiện, Hắc Hạt Tử vậy mà lại rơi vào thế hạ phong, lúc này đã lâu không tấn công. 127.

Anh ta vẫn luôn bị động chống đỡ đòn tấn công của đối phương, cứ như vậy, e rằng Hắc Hạt Tử sẽ sớm bại trận.

Phía bên kia, nhân lúc Hắc Hạt Tử và tên kia đang giao đấu, Thiên Đồng đã lén mở chiếc hòm đá ra.

Nhưng sau khi nhìn thấy thứ bên trong, cả người anh ta đều sững sờ, như thể nhìn thấy chuyện không thể tin nổi.

Một lúc lâu sau, Thiên Đồng mới hồi phục, chậm rãi đậy nắp hòm đá lại, rồi đến bên cạnh Chương Khải Minh.

Anh ta cúi đầu, không nhìn rõ khẩu hình, nhưng giọng nói lại truyền vào tai Chương Khải Minh.

"Quỷ Gia, chiếc hòm đó tôi đã mở ra, nhưng thứ bên trong, tôi không có cách nào." "Nhân lúc mọi người không chú ý, ngài qua xem đi, nhưng ngài phải chuẩn bị tâm lý." Chuẩn bị tâm lý?

Thiên Đồng đã nhìn thấy gì?

Mặc dù không nhìn thấy biểu cảm của Thiên Đồng, nhưng giọng nói của anh ta có chút run rẩy.

Kìm nén sự tò mò trong lòng, Chương Khải Minh nhìn hai người đang giao đấu.

Lúc này Hắc Hạt Tử mặc dù đang ở thế hạ phong, nhưng cũng không có nguy hiểm gì lớn, huống chi còn có nhiều người ở đây.

Thế là hắn chậm rãi di chuyển thân hình, chuẩn bị đi xem thứ trong hòm, xem rốt cuộc là gì.

Nhưng vừa di chuyển, đã bị Bàn Tử phát hiện, Chương Khải Minh liền nháy mắt với cậu ta.

Thấy động tác của Chương Khải Minh, Bàn Tử biết chuyện gì đang xảy ra, liền không động thanh sắc che chắn cho Chương Khải Minh, rồi tiếp tục xem trận đấu.

Rời khỏi đám đông, Chương Khải Minh đến gần chiếc hòm đá, tay khẽ dùng lực, mở hòm ra.

Chỉ là sau khi nhìn thấy thứ bên trong, hắn cũng trực tiếp sững sờ, thật không ngờ bên trong lại là một cái đầu người, mắt còn đang động.

Cái quái gì thế này, một cái đầu người, vậy mà còn sống?

Không đùa chứ?

Một lúc sau, Chương Khải Minh mới tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, cẩn thận nhìn cái đầu lâu bên trong.

Là đầu lâu của một người đàn ông, da thịt được bảo quản rất tốt, giống như người sống.

Ngay lúc Chương Khải Minh đang quan sát kỹ, đầu lâu trong hòm đột nhiên mở mắt, lộ ra một đôi mắt đen.

Chương Khải Minh nhìn thấy rất rõ, sau khi cái đầu người mở mắt, bên trong vậy mà lại truyền ra cảm xúc chỉ có ở người sống.

Khiến Chương Khải Minh kinh ngạc, ban đầu hắn chỉ nghĩ đó là một cái đầu người, bây giờ xem ra không nhất định.

Kìm nén sự chấn động trong lòng, Chương Khải Minh trực tiếp ra tay, chuẩn bị lấy cái đầu người ra xem kỹ.

Nhưng, ngay lúc Chương Khải Minh sắp chạm vào cái đầu người, đột nhiên một con dao bay thẳng tới.

Cúi người né tránh, Chương Khải Minh nhìn về hướng con dao bay tới, chỉ thấy đó là do tên canh mộ đang đối chiến với Hắc Hạt Tử làm.

Một ngọn lửa giận dữ bùng lên, muốn nghiên cứu cái hòm này một cách yên ổn khó đến vậy sao?

Trong cơn tức giận, Chương Khải Minh đóng thẳng nắp hòm lại, đã không cho ta nghiên cứu tử tế, vậy thì giết ngươi trước.

Nghĩ là làm, Chương Khải Minh trực tiếp rút Ngự Quỷ Đao ra, mắt nhìn chằm chằm vào tên canh mộ đang tức giận.

Chậm rãi, Chương Khải Minh đến bên cạnh hai người, nói: “Hắc

Hạt Tử, để ta." "Đã nhất quyết ngăn cản ta, vậy thì để ta lấy mạng của ngươi đi." Nghe vậy, Hắc Hạt Tử thu đao lùi lại, anh ta nhìn ra, lúc này Chương Khải Minh đang có chút tức giận.

Nhìn tên canh mộ trước mặt, Chương Khải Minh mở miệng nói: "Nhặt đao của ngươi về đi, ta không bắt nạt ngươi." Nói xong, Chương Khải Minh đứng yên tại chỗ, nhìn hành động của tên canh mộ.

Đợi hắn nhặt lại đao, Chương Khải Minh liền ra tay, dùng toàn lực thi triển 《Nhiên Mộc Đao Pháp》.

Mười tám nhát đao liên tục chém thẳng vào dao găm của tên canh mộ, phát ra tiếng vang kịch liệt.

Lần này xuất thủ toàn lực, Chương Khải Minh đã phát huy sức mạnh đến cực hạn, chuẩn bị trút hết ngọn lửa giận trong lòng ra ngoài.

Sức mạnh khổng lồ khiến tên canh mộ không ngừng lùi lại, đồng thời Quỷ Ảnh Trảo Kích cũng bắt đầu.

Từng đạo quỷ ảnh xuyên qua thân đao của tên canh mộ, quét thẳng vào cơ thể hắn.

Vốn đã khó chống đỡ sức mạnh của Chương Khải Minh, lại thêm đòn tấn công của Quỷ Trảo, tên canh mộ trực tiếp không chống đỡ nổi.

Đến nhát đao thứ mười, cơ thể hắn đã bị đông cứng, căn bản không có cách nào chống cự.

Ngự Quỷ Đao của Chương Khải Minh chém thẳng vào cơ thể hắn, thân đao sắc bén chém rách cơ thể tên canh mộ.

Cùng với một tiếng động trầm đục, tên canh mộ bị đao quang của Chương Khải Minh chém đôi, hoàn toàn mất đi sinh mệnh.

Chương 248

Trút hết ngọn lửa giận trong lòng, Chương Khải Minh chậm rãi thu Ngự Quỷ Đao vào vỏ, hít một hơi thật sâu.

Trong mắt những người đang quan chiến, chỉ thấy Chương Khải Minh dùng một nhát đao đơn giản đã chém chết tên canh mộ.

Từng người một hít một hơi khí lạnh, dù sao trận giao đấu nhanh như vậy, thật sự là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Bàn Tử thấp giọng nói với Ngô Thiên Chân: "Thấy chưa?

Thiên Chân, sau này tuyệt đối không được chọc giận Quỷ Gia." "Vừa rồi tên canh mộ đó lợi hại như vậy, còn bị chém thành hai nửa, nếu là chúng ta, chắc chắn còn thảm hơn." Ngô Thiên Chân vẻ mặt cứng đờ gật đầu: "Đúng vậy, sau này chúng ta không nên chọc giận Quỷ Gia thì hơn." Về phần Hắc Hạt Tử, biểu cảm còn đặc sắc hơn, anh ta ngơ ngác nhìn thi thể của tên canh mộ, rồi lại nhìn thanh đao của mình.

Cuối cùng lại nhìn Chương Khải Minh với vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng cảm thấy một trận bi ai, chênh lệch lớn đến vậy sao?

Chỉnh đốn lại tâm trạng, Chương Khải Minh chậm rãi đi về phía chiếc hòm đá, trên đường đi tất cả mọi người đều vội vàng nhường đường.

Lại một lần nữa trở lại trước chiếc hòm đá, Chương Khải Minh chậm rãi mở hòm ra, cẩn thận nhìn cái đầu bên trong.

Lần đầu tiên nhìn thấy có chút kinh ngạc, nhưng bây giờ đã có chuẩn bị, không còn bị dọa sợ nữa.

Chậm rãi đưa tay ra, Chương Khải Minh lấy cái đầu người trong

hòm ra, sờ vào cảm thấy có gì đó không ổn.

Cái đầu người trước mắt này, không có chút cảm giác huyết nhục nào, sờ vào lại có chút giống mô hình người giả.

Khiến trong lòng Chương Khải Minh đầy nghi hoặc, cảm xúc trong mắt mà hắn nhìn thấy trước đó, hắn vẫn chưa quên.

Cảm giác chân thực như vậy, lại có thể là giả sao?

Chậm rãi lấy đầu lâu ra, chưa đợi Chương Khải Minh nhìn kỹ, đã nghe thấy tiếng mọi người lùi lại.

Những người này cũng không ngờ, trong hòm lại có một cái đầu người, còn bị Chương Khải Minh ôm ra.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của mọi người, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, không cần sợ, cái đầu này hình như là giả." Nghe vậy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử còn đến thẳng bên cạnh Chương Khải Minh.

Nhìn đầu lâu trước mắt, cậu ta chậm rãi đưa tay ra, cảm nhận kỹ một chút, nói: "Quỷ Gia, thật sự là giả à?" Lúc này, Trương Linh đến gần, nói: "Có thể cho tôi xem một chút không?

Tôi cảm thấy có chút quen thuộc." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhún vai, giao cái đầu người cho Trương Linh, nếu anh ta có thể phát hiện ra điều gì, thì tốt quá rồi. 128.

Chỉ là, ánh mắt nhìn thấy trước đó cứ hiện lên trong đầu Trương Khải Minh, luôn cảm thấy có chuyện gì đó mà mình không biết.

Trương Linh cẩn thận xem xét, rồi thấp giọng nói: "Cụ thể là gì, tôi cũng không rõ." "Nhưng tôi nhớ cái đầu này hẳn là một công cụ lưu trữ, thứ thực sự quan trọng nằm ở bên trong." Nói rồi, Trương Linh nhìn về phía Chương Khải Minh, dù sao suốt đường đi đều là Chương Khải Minh làm chủ.

“Được, vậy giao cho Trương Tiểu Ca, chúng ta cũng xem thử thứ bên trong.” Chương Khải Minh nghe vậy, chỉ suy nghĩ một lát, liền đồng ý với đề nghị của Trương Linh, nói thẳng.

Trương Linh gật đầu, rồi đặt cái đầu người xuống đất, đưa ngón tay cắm thẳng vào hai bên tai.

Cùng với một tiếng “cạch” giòn tan, cơ quan bên trong khởi động, nắp sọ của cái đầu này liền mở ra.

Cúi người xuống, Chương Khải Minh không xem thứ bên trong trước, mà tìm kiếm đôi mắt của đầu lâu.

Rất nhanh, Chương Khải Minh đã có phát hiện, hai con mắt đó được cố định trong một cơ quan, thỉnh thoảng sẽ điều khiển đầu lâu mở mắt.

Cảnh tượng mà Chương Khải Minh nhìn thấy lúc đầu cũng là do cơ quan này.

Thấy vậy, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “” “Lúc tôi nhìn thấy trước đó, vậy mà có thể thấy được cảm xúc chứa đựng trong mắt, thật kỳ lạ.” Trương Linh gật đầu: “Quỷ Gia, đó đều là mắt thật, chỉ là vào khoảnh khắc cảm xúc được cố định, đã bị khoét ra ngay lập tức.” “Sau đó dùng phương pháp đặc biệt xử lý, bảo quản, cho nên mới có thể nhìn thấy cảm xúc trong mắt.” Cuối cùng cũng giải đáp được nghi vấn trong lòng, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, mới nhìn vào thứ bên trong đầu lâu.

Chỉ thấy bên trong có một thứ giống như vậy, một chiếc hộp nhỏ màu đen.

Lấy chiếc hộp ra, nhìn kỹ một chút, không có ký hiệu đặc biệt nào, trông như một chiếc hộp bình thường.

Tay khẽ dùng lực, mở thẳng chiếc hộp ra, thứ bên trong liền lộ ra

trước mắt mọi người.

Đó là một viên ngọc màu xanh biếc, nhưng ở vị trí trung tâm của viên ngọc lại có một nhãn cầu màu đỏ thẫm.

Nhìn kỹ, cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, giống như bị trúng ảo thuật, huyết mạch của Chương Khải Minh cũng không thể chống cự.

Chương Khải Minh vội vàng đậy nắp hộp lại, rồi nhắm mắt lại hồi phục một lúc, mới cảm thấy mọi thứ bình thường trở lại.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử phía sau, lúc này mũi cậu ta đang chảy máu tươi, cả người mê man.

Phát hiện này khiến Chương Khải Minh giật mình, rốt cuộc bên trong là thứ gì, mà lại có uy lực lớn như vậy?

Trong lúc mọi người chưa hồi phục, Trương Linh đến bên cạnh hắn, vẻ mặt có chút căng thẳng.

Nhìn trái nhìn phải những người đang mê man, anh ta thấp giọng nói: "Quỷ Gia, nếu tôi không đoán sai, thứ đó là con mắt thứ ba của Chúc Cửu Âm." "Trong truyền thuyết, con mắt này có thể giao tiếp với âm phủ, bên trong ẩn chứa sức mạnh hủy diệt." "Nhưng đó đều là truyền thuyết, thực ra tác dụng quan trọng nhất của nó, là có thể khiến người ta có được một loại trường sinh khác." Chương Khải Minh nhíu mày, thật không ngờ, vậy mà lại là con mắt thứ ba của Chúc Cửu Âm.

Có năng lực trường sinh, nhưng nhìn biểu hiện của Trương Linh, việc có được trường sinh bằng cách này chắc không đơn giản như vậy?

Thế là Chương Khải Minh hỏi: "Ăn thứ này vào, người ta sẽ xảy ra biến hóa đặc biệt gì sao?" Trương Linh gật đầu, lại nói: "Theo miêu

tả trong ký ức của tôi, một khi ăn thứ này vào, người đó sẽ không còn là người nữa." "Người dùng nó, ngoại hình sẽ xảy ra biến hóa, đặc biệt là khuôn mặt, sẽ biến thành một cái đầu rắn, đồng thời mất đi khả năng nói." "Mặc dù sẽ trở nên mạnh mẽ, đồng thời có được trường sinh, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, đó là không thể tiếp xúc với lửa, nếu không sẽ bị đốt cháy đến chết." Chương Khải Minh gật đầu, cũng phải, làm sao có thể có được trường sinh mà không phải trả giá?

Mất đi ngoại hình của con người, có thêm nhược điểm chí mạng, loại trường sinh như vậy còn có gì đáng mong đợi?

Nhìn mọi người sắp hồi phục, Chương Khải Minh vội vàng cất thứ đó vào không gian.

Sau đó nói với Trương Linh: "Lát nữa nói là đã hủy thứ đó đi rồi, đó là một cái bẫy được sắp đặt chuyên môn." Thấy Trương Linh gật đầu, Chương Khải Minh mới đi xem những người đang ngã dưới đất, cơ bản không có gì đáng ngại, chỉ là chảy một ít máu mũi.

Dùng lời đã bàn bạc với Trương Linh để đối phó với mọi người, Chương Khải Minh nói: "Mọi người nghỉ ngơi đi, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát." Nhìn mọi người ở xa, Chương Khải Minh dựa vào vách tường, trong lòng lại đang nghĩ chuyện khác.

Tên canh mộ trước đó, và con mắt Chúc Cửu Âm hiện tại, đều cho Chương Khải Minh biết rõ nơi này đã xảy ra biến hóa.

Đã như vậy, kế hoạch đối phó với Chúc Cửu Âm đã định trước đó, có thể sẽ mất tác dụng.

Còn con đường chết kia, ban đầu Chương Khải Minh rất tự tin, nhưng bây giờ xem ra, có thể sẽ xảy ra vấn đề.

Đột nhiên, Bàn Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, vừa rồi tôi phát hiện ra một chuyện." "Nhưng tôi không biết có

nên nói với ngài không, ngài đi theo tôi xem thử đi.” Bị đánh thức, Chương Khải Minh có chút kỳ quái nhìn cậu ta, nhưng cũng không từ chối, liền đi theo rời khỏi chỗ cũ.

Chương 249

Xuyên qua đám đông, Chương Khải Minh theo Bàn Tử đến một góc gần đó, rồi thấy Bàn Tử cúi người xuống.

Sau đó chỉ vào khe hở ở góc tường nói: "Quỷ Gia, ngài đến gần xem thử, bên trong hình như có thứ gì đó." Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử, xác nhận cậu ta không nói đùa, liền cúi người xuống.

Vừa nhìn, Chương Khải Minh đã có phát hiện mới, nơi này giống như xuất hiện một màn hình hiển thị.

Chương Khải Minh vậy mà có thể nhìn thấy cảnh tượng của một không gian khác, không gian đó chính là không gian con đường chết mà Thiên Đồng đã miêu tả.

Chương Khải Minh đưa tay ra, xuyên thẳng qua bức tranh trước mặt.

Không có chút trở ngại nào.

Nguyên nhân gì, thời cổ đại đã có kỹ thuật trình chiếu tinh xảo như vậy rồi sao?

Chỉ có thể nhìn thấy ở một góc độ cố định?

Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng xung quanh, Chương Khải Minh không phát hiện bất kỳ lỗ hổng nào, cuối cùng đành từ bỏ việc thăm dò.

Bàn Tử nói: "Quỷ Gia, tôi không biết thứ này hình thành như thế nào, tôi cũng không tìm ra nguyên nhân." "Nhưng, tôi bảo ngài đến, không phải vì cái này, ngài nhìn kỹ vào màn hình đó đi." Nghe vậy, Chương Khải Minh bình tĩnh lại, cẩn thận nhìn vào màn hình trước mặt, lúc đầu Chương Khải Minh không có bất kỳ phát hiện nào.

Nhưng một lúc sau, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện

ra điểm không ổn, đó là bóng tối ở khu vực bóng râm trong màn hình hình như đang chuyển động.

Phát hiện này khiến Chương Khải Minh có chút bị dọa, lại một lần nữa bình tĩnh lại quan sát kỹ, lần này Chương Khải Minh cuối cùng cũng xác nhận được.

Trong khu vực bóng râm có thứ gì đó, hình thể của nó vô cùng to lớn, chuyển động vô cùng chậm chạp.

Rốt cuộc là thứ gì?

Chắc chắn không phải Chúc Cửu Âm, nếu Chúc Cửu Âm to như vậy, Chương Khải Sơn và những người khác căn bản không thể cầm cự đến bây giờ.

Có thể là một sinh vật đặc biệt nào đó chăng?

Tốc độ di chuyển chậm như vậy.

Không có chút manh mối nào, Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử bên cạnh nói: "Lát nữa đừng nói tin này cho bất kỳ ai." "Chúng ta đến đó xem trước, nếu thật sự không có cách nào giải quyết, chúng ta sẽ rút lui, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí." Bàn Tử vội vàng gật đầu, rồi nhìn xung quanh nói: "Quỷ Gia, tôi cảm thấy thứ đó chắc sẽ không có hứng thú với chúng ta đâu." "Nếu không, thi thể của những người đó đã sớm biến mất rồi, nhưng bây giờ vẫn còn nằm yên ở đó." Chương Khải Minh gật đầu, lời của Bàn Tử cũng có vài phần lý, nhưng không thể nói chắc chắn được.

Lỡ như thứ đó chỉ không có hứng thú với người chết thì sao?

Vậy thì toi rồi.

Nhìn hình thể to lớn như vậy, Chương Khải Minh cũng không dám chắc có thể thoát ra được, phải cẩn thận mới được.

Quay lại bên cạnh mọi người, Chương Khải Minh vỗ tay nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường đi, kết thúc sớm, chúng ta cũng nhanh chóng ra ngoài." Đợi tất cả mọi người thu dọn hành trang xong, Chương Khải Minh dẫn mọi người xuất phát.

Nhưng lần này trong lòng Chương Khải Minh có chút nặng nề, bóng đen nhìn thấy trước đó luôn quanh quẩn trong lòng hắn.

Dần dần, mọi người lại quay trở lại không gian lựa chọn giữa con đường sống và con đường chết, không chút do dự, đi thẳng vào lối đi của con đường chết.

Lối đi bên này có chút khác biệt, là đi xuống từ từ, đồng thời trên mặt đất cũng có dấu vết do con người để lại.

Rất nhanh, Chương Khải Minh đã nhìn thấy lối ra phía trước, nhưng hắn không đi tiếp, mà dừng lại ngay lập tức.

Quay người lại nói với mọi người: "Lấy ra một phần thuốc nổ, đặt ở đoạn đường này." "Một khi chúng ta gặp phải nguy hiểm không thể chống cự, cũng có thể kịp thời chạy thoát, rồi cho nổ tung lối đi." Nhìn mọi người đang bận rộn, Chương Khải Minh chậm rãi đến gần lối ra, cẩn thận phân biệt phương hướng.

Chương Khải Minh nhìn về phía nơi phát hiện ra bóng đen, trước mắt là một cảnh tượng tối tăm.

Chương Khải Minh không vội, cứ nhìn chằm chằm vào khu vực đó, chuẩn bị quan sát kỹ.

Quả nhiên, cùng với thời gian trôi đi, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện trong bóng tối có thứ gì đó đang di chuyển chậm chạp.

Nhưng nhìn một lúc, Chương Khải Minh lại phát hiện ra một chút không ổn, sự di chuyển của bóng đen có quy luật.

Không phù hợp với tập tính của sinh vật, bất kỳ sinh vật nào cũng không thể luôn hoạt động theo một quy luật, không có chút thay đổi nào.

Trừ khi thứ trong bóng đen không phải là vật sống, mà là thứ khác, như vậy mới có thể giải thích được.

Nhìn chằm chằm vào góc tối đó, Chương Khải Minh cảm thấy cần phải đi thăm dò một chút, cứ chờ đợi như vậy không phải là cách.

Nhìn mọi người đang bố trí thuốc nổ, Chương Khải Minh nói: "Các ngươi cứ làm đi, tôi qua xem thử." Nói rồi, Chương Khải Minh bước ra khỏi lối đi, chậm rãi di chuyển về phía bóng râm bên cạnh.

Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng Chương Khải Minh vẫn để Tiểu Hồng Hống đi trước dò đường, cẩn thận vẫn hơn.

Rất nhanh, Chương Khải Minh đã đến gần bóng râm, nhìn kỹ vào trong bóng tối.

Chỉ thấy trước mắt không phải là sinh vật khổng lồ như đã đoán trước đó, mà là từng con côn trùng rất nhỏ.

Những con côn trùng này mặc dù đang hoạt động, nhưng lại cho Chương Khải Minh cảm giác như vật chết, không có hơi thở của sự sống.

Nhíu mày, Chương Khải Minh kích hoạt đôi mắt của mình, bình tĩnh quan sát.

Cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề, chỉ thấy trên bề mặt của những con côn trùng này đều tỏa ra âm khí vô cùng yếu ớt.

Trông giống như một loại ký sinh trùng sinh ra từ một thi thể nào đó, giống như thi trùng, cũng có chút kỳ lạ.

Chương Khải Minh nhìn một lúc, để chứng minh suy đoán trong

lòng, hắn liền tháo găng tay ra.

Dùng bàn tay giống như ngọc thạch từ từ tiến lại gần những con côn trùng nhỏ bé này, chuẩn bị xem rốt cuộc chúng là gì.

Cùng với việc bàn tay của Chương Khải Minh tiến lại gần, những con côn trùng trên vách tường vậy mà lại di chuyển nhanh hơn.

Xem ra, những con côn trùng này quả nhiên là thi trùng, căn bản không phải sinh vật bình thường, nếu không không cần phải né tránh tay của Chương Khải Minh.

Mặc dù đã chứng minh được suy đoán của mình, nhưng Chương Khải Minh không thu tay lại, mà tiếp tục đưa về phía trước.

Hắn chuẩn bị bắt một con côn trùng xem thử, hoặc hỏi những người khác, xem có ai biết thứ này không.

Chương 250

Ngay lúc Chương Khải Minh bắt được một con côn trùng, chuẩn bị thu tay lại, đột nhiên có một phát hiện quan trọng.

Chỉ thấy ở vị trí bàn tay của Chương Khải Minh hạ xuống, bây giờ không còn con côn trùng nào, bên dưới vậy mà lại lộ ra một bộ xương trắng.

Nhìn kỹ bộ xương trắng trước mắt, điều duy nhất Chương Khải Minh có thể xác định là thi thể này rất lớn, không phải của con người.

Có phát hiện này, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, những con côn trùng này chắc sẽ không uy hiếp mọi người.

Thế là quay đầu lại hét lên: "Tất cả mọi người qua đây, tôi có phát hiện mới, đều qua xem đi." Nghe giọng của Chương Khải Minh, những người đã chờ đợi từ lâu nhanh chóng di chuyển, xem đã xảy ra chuyện gì.

Nghe tiếng bước chân đến gần, Chương Khải Minh lùi lại trước, cầm con côn trùng trong tay quay về bên cạnh mọi người.

"Mọi người xem đi, có ai biết loại côn trùng trong tay tôi không?" Chương Khải Minh xòe tay ra, nhìn con côn trùng đã bị thuộc tính trừ tà của bàn tay giết chết, hỏi mọi người.

Mọi người lần lượt tiến lên quan sát, đợi tất cả xem xong, Chương Khải Minh phát hiện đa số mọi người đều ngơ ngác, cũng không nhận ra.

Chỉ có Ngô Thiên Chân lộ ra vẻ mặt trầm tư, đang suy nghĩ về thứ gì đó, nhưng lại không chắc chắn.

Đột nhiên, trên mặt Ngô Thiên Chân lộ ra vẻ kinh ngạc, lớn tiếng

nói: “Tôi nhớ ra rồi, loại côn trùng này hình như gọi là Thực Cốt.

Trông thì là một loại côn trùng, nhưng thực tế lại là một số thi trùng sinh ra từ thi thể.” “Những con côn trùng này thường bám vào thi thể, từ từ ăn mòn, trong tình hình bình thường thì không có uy hiếp đối với con người.” Cậu ta nói rồi do dự một chút, rồi nói tiếp: “Quỷ Gia, loại côn trùng này cũng có tình huống ngoại lệ.” “Đó là khi bộ xương mà chúng ký sinh bị ăn mòn sạch sẽ, chúng sẽ tấn công bất kỳ thứ gì nhìn thấy.” Gật đầu, thì ra thứ này gọi là Thực Cốt Trùng, cũng khá hình tượng.

Lại nhìn bộ xương khổng lồ vừa thấy, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, như vậy, mọi người đều an toàn.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn bức tường đầy Thực Cốt Trùng, nói: “Theo tôi.” “Lát nữa tôi sẽ cho các người xem một phần nhỏ của bộ xương đó, để nhận dạng xem nó là gì.” Đã có thể gặp được bộ xương, chứng tỏ nơi này từng tồn tại loại sinh vật này, với hình thể như vậy, phải có sự chuẩn bị.

Lại một lần nữa xua tan một phần Thực Cốt Trùng, bộ xương phía sau liền lộ ra trước mắt mọi người, bị quan sát kỹ lưỡng.

Cảm giác đầu tiên của Chương Khải Minh là, đây là một bộ hài cốt của Chúc Cửu Âm, nhưng bộ xương lộ ra quá ít, không có cách nào xác định.

Bây giờ để mọi người xem, cũng là để có một câu trả lời chính xác, loại trừ một số khả năng.

Nhưng lời nói tiếp theo của Trương Linh lại phá vỡ suy đoán của Chương Khải Minh, đây căn bản không phải là xương của Chúc Cửu Âm.

“Quỷ Gia, thứ này tôi biết, là một loại gọi là Âm Nhiêm, một loại

mãng xà." "Nhìn vào khe hở của xương, ở đó sẽ có một số khối xương tròn độc lập, đó là đặc trưng của nó." Âm Nhiêm?

Thứ gì vậy, trong tên có chữ Âm, chẳng lẽ thứ này không phải là vật sống sao?

Nhìn ánh mắt của Chương Khải Minh, Hắc Hạt Tử ở bên cạnh nói: "Quỷ Gia, Âm Nhiêm là một loại sinh vật đặc biệt." "Trong truyền thuyết là sứ giả của âm gian, có thể đưa người ta qua lại giữa hai giới âm dương, nhưng chưa ai từng thấy." "Thủ đoạn lợi hại nhất của nó là một ngọn lửa màu xanh lục, không biết sinh ra từ đâu, nhưng khi Âm Nhiêm tấn công, đuôi của nó sẽ bùng cháy." Nghe xong lời giới thiệu của Hắc Hạt Tử, Chương Khải Minh nhíu mày, Chúc Cửu Âm còn chưa giải quyết xong, lại xuất hiện thêm Âm Nhiêm.

Chặng đường tiếp theo phải cẩn thận rồi, lỡ như Âm Nhiêm cũng xuất hiện, mọi người sẽ gặp rắc rối lớn.

Chỉnh đốn lại tâm trạng, Chương Khải Minh dẫn mọi người đến mép cầu sắt, nhìn về phía đối diện. 129.

Chỉ thấy từ đoạn giữa của cây cầu trở đi, kéo dài mãi đến tế đàn đối diện, trên đường toàn là thi thể.

Nhưng sự chú ý của Chương Khải Minh lại đều đặt vào những chiếc chuông trên cây cầu, loại chuông có thể khiến người ta rơi vào ảo giác.

Nhìn kỹ một lúc, phát hiện số lượng không ít, những người đi trước chắc cũng bị ảnh hưởng rồi?

Nhưng đối với Chương Khải Minh lại là một chuyện tốt, dù sao cũng đã có kinh nghiệm lần trước, một món hời lớn đây.

"Thiên Đồng, dẫn Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đi gỡ những chiếc chuông đó trước, những người khác lùi lại, bịt tai vào." Mặc dù không

hiểu ý của Chương Khải Minh, nhưng tất cả mọi người đều tuân theo mệnh lệnh.

Đứng bên cầu, Chương Khải Minh nhìn ba người đang thu hoạch chuông, suy nghĩ có chút phân tán, nghĩ đến thi giản bên dưới.

Cũng không biết, nếu Chương Khải Minh mang được thi giản đó ra ngoài, có thể đổi được bao nhiêu tuổi thọ nhỉ?

Nhưng bây giờ nghĩ những chuyện này còn quá sớm, dù sao còn chưa qua cầu nữa.

"Trương Tiểu Ca, lát nữa đi xuống, nếu gặp phải nguy hiểm, đừng ở lại." "Tôi tin rằng ký ức của anh đã tìm lại được rồi, lúc đó giúp tôi đưa Chương Khải Sơn ra ngoài là được." Nhìn Trương Linh đang im lặng ở bên cạnh, Chương Khải Minh do dự một lúc mới nói.

Trương Khởi Linh không hề do dự, trực tiếp gật đầu: "Được thôi, Quỷ Gia, tôi đồng ý." Nghe câu trả lời của Trương Khởi Linh, Trương Khải Minh cảm thấy an tâm, Tiểu Ca quả nhiên đáng tin cậy.

Nhìn những tiếng chuông thỉnh thoảng vang lên, Trương Khải Minh lại nhìn về phía ba người đang bận rộn trên cầu, lúc này chuông đã không còn nhiều.

Đợi tất cả chuông được treo xong, Trương Khải Minh trực tiếp vẫy tay: "Được rồi, mọi người đi thôi." Đi trên cầu treo, Trương Khải Minh từ từ tiến lại gần Trương Khải Sơn, thấp giọng nói: "Đại ca, lát nữa nếu gặp nguy hiểm, Trương Khởi Linh sẽ đưa anh ra ngoài." Thấy anh trai định nói gì đó, Trương Khải Minh im lặng lắc đầu, ý bảo đừng từ chối.

Tuổi của Trương Khải Sơn đã quá lớn, chức năng cơ thể suy giảm nghiêm trọng, không còn thích hợp để chiến đấu nữa.

Lần này chủ yếu là để cứu anh ấy ra ngoài, an toàn của anh ấy

mới là quan trọng nhất.

Sau khi qua cầu treo, mọi người từ từ kiểm tra các thi thể trên mặt đất, tất cả đều không có một chút vết thương nào.

Nhưng bảy khiếu của các thi thể đều có vết máu khô để lại, không thể xác định được nguyên nhân tử vong cụ thể.

Chắc hẳn không thể tách rời khỏi những chiếc chuông kia, không biết còn có thủ đoạn nào khác không.

Từ từ tiến lại gần tế đàn, lúc này cả không gian chỉ có tế đàn là đáng ngờ nhất.

Rốt cuộc thì tế đàn nhà ai lại đặt thẳng một cái vạc lớn lên trên chứ?

Chẳng lẽ để nấu cơm cho đối tượng tế tự sao?

Sau khi kiểm tra sơ qua bốn phía, mọi người tụ tập gần chiếc vạc lớn, một người của Hoắc gia trèo lên.

"Quỷ Gia, bên trong có một lối đi xuống, có mấy sợi xích sắt có thể dùng để bám vào." Cuối cùng cũng đã đến nơi cuối cùng, chỉ cần men theo xích sắt đi xuống là có thể nhìn thấy kén xác.

Nhắc đến kén xác, Trương Khải Minh mới phản ứng lại, hỏi: "Không thấy bên dưới có gì lạ sao?" Theo lý mà nói, từ lối vào phải nhìn thấy ánh sáng phát ra từ kén xác chứ, tại sao người của Hoắc gia lại không nói?

Người nọ lại nhìn kỹ xuống dưới, rồi lắc đầu nói: "Quỷ Gia, không có gì cả, chỉ có xích sắt thôi." Nghe vậy, Trương Khải Minh nhíu mày nói: "Xuống đi, tôi lên xem thử, mọi người đợi chút." Leo lên miệng vạc, Trương Khải Minh cẩn thận nhìn xuống, quả nhiên người của Hoắc gia không nói dối.

Ánh mắt Trương Khải Minh xuyên qua bóng tối, cẩn thận quan sát cảnh tượng bên dưới, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chương 251

Bên dưới không giống những gì anh biết, không phải là một vách đá khổng lồ, mà là một mật thất lớn hơn một chút.

Trương Khải Minh hoàn toàn không phát hiện bất cứ thứ gì tồn tại bên trong, vậy chỉ còn lại một khả năng.

Cái vạc này là một cái bẫy, sau khi vào có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.

Trương Khải Minh phát hiện ra một vấn đề, những người trước đó không thể nào đều chết ở trong này, nhưng bên dưới lại không có bất kỳ người sống hay thi thể nào.

Quay lại mặt đất, Trương Khải Minh cẩn thận nói: "Mọi người xem lại xung quanh đi." "Tôi cảm thấy lối vào này có thể là bẫy, xem có cơ quan nào khác không." Nhìn mọi người tản ra tìm kiếm, Trương Khải Minh cũng không rảnh rỗi, cẩn thận quan sát xung quanh tế đàn, chuẩn bị xem có gì bất thường không, nhưng lại chẳng phát hiện được gì.

Đột nhiên, giọng của Bàn Tử vang lên: "Quỷ Gia, ngài xem chỗ này, tôi cảm thấy không ổn." Đến gần, Trương Khải Minh không phát hiện ra vấn đề gì, có chút nghi hoặc nhìn cậu ta.

Bàn Tử vội nói: "Quỷ Gia, ngài xem, trên mặt đất có dấu vết người để lại.

Nhưng khi đến gần đây, tất cả dấu vết đều biến mất, chỗ này chắc chắn có vấn đề." Nghe lời Bàn Tử, Trương Khải Minh lại nhìn kỹ lần nữa, quả nhiên đúng như cậu ta nói.

Thế là Trương Khải Minh lớn tiếng nói: "Tất cả đến đây, kiểm tra

kỹ khu vực này, hẳn sẽ có phát hiện." Sau khi dặn dò xong, Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử với ánh mắt tán thưởng, không ngờ cậu ta trông thô kệch mà tâm tư lại rất tinh tế.

Lần này có mục tiêu tìm kiếm rõ ràng, rất nhanh mọi người đã có phát hiện.

Trương Khởi Linh kích hoạt cơ quan, khu vực mặt đất đó nhanh chóng thay đổi, một cái giếng từ từ nhô lên.

Cùng lúc đó, mọi người nghe thấy tiếng súng kịch liệt từ dưới vọng lên, bên trong hẳn là có người đang chiến đấu.

Đứng bên cạnh lối vào, Trương Khải Minh cẩn thận nhìn xuống, thứ đầu tiên anh nhìn thấy là một nguồn sáng màu cam.

Đúng rồi, đó là ánh sáng phát ra từ kén xác.

Tiếp đó Trương Khải Minh mới nhìn thấy, xung quanh kén xác lúc này có rất nhiều người đang đối đầu nhau, xem ra là ba thế lực.

Giới thiệu tình hình bên dưới cho mọi người xong, Trương Khải Minh nói: "Lát nữa xuống dưới, tất cả nghe theo lệnh của tôi.

Mọi người đừng căng thẳng, chúng ta cứ xem xét tình hình cụ thể trước rồi tính." Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong vũ khí, Trương Khải Minh dẫn đầu, men theo xích sắt đi xuống.

Khi mọi người đang ở lưng chừng, những người bên dưới phát hiện ra bóng dáng của nhóm Trương Khải Minh, nhưng không ai dám nổ súng.

Đợi nhóm Trương Khải Minh đáp xuống mặt đất, anh nhìn quanh một lượt, cuối cùng cũng nhận ra thân phận của ba nhóm người.

Một nhóm là người của Cầu Đức Khảo, trong đó có rất nhiều người nước ngoài.

Một nhóm khác là thế lực đối địch với nhóm Trương Khải Minh, hiện tại cũng là nhóm đông người nhất.

Còn về thế lực cuối cùng, Trương Khải Minh có chút nghi hoặc, không có chút manh mối nào.

Nhìn cục diện có phần hỗn loạn tại hiện trường, Trương Khải Minh từ từ bước ra khỏi đám đông, đứng giữa bốn thế lực.

"Người dẫn đầu của các bên ra đi, chúng ta nói chuyện đàng hoàng, cứ giằng co thế này chẳng có lợi cho ai cả." Nhìn những người xung quanh có chút căng thẳng, Trương Khải Minh bình thản nói.

Trong tình cảnh này, không ai dám tùy tiện phát động tấn công, nếu không sẽ là người đầu tiên bị vây công.

Đề nghị nói chuyện của Trương Khải Minh chính là điều mà tất cả mọi người đang cần.

Tất cả đều không từ chối, mỗi đội cử một người bước ra, đến bên cạnh Trương Khải Minh.

Cẩn thận đánh giá một lượt, Trương Khải Minh nói: "Mọi người tự giới thiệu đi, ít nhất cũng phải hiểu nhau một chút chứ.

Tôi trước, tôi thuộc đội của Phật Gia Cửu Môn, hiện là người dẫn đầu đội." Tiếp theo đến lượt đội của Cầu Đức Khảo, người đứng ra nói: "Tôi tên Jack, ông chủ của tôi là Cầu Đức Khảo." Người của thế lực đối địch nói: "Thiết Thủ, người của Vương gia." Người của Vương gia?

Thật không ngờ.

Chẳng trách lại truy đuổi Trương Khải Sơn không buông.

Nhưng không ngờ Vương gia lại hợp tác với thế lực kia, xem ra sau này trọng điểm phải đặt lên người Vương gia rồi.

Đến lượt đại biểu của thế lực cuối cùng, "Tôi tên Sanbon Waichi, người dẫn đầu gia tộc Sanbon." Lại là người Nhật, Trương Khải Minh nhíu mày.

Xem ra đã có cách giải quyết rồi, ba người nhìn nhau, trong lòng đều ngầm hiểu, trước hết hãy loại người Nhật ra khỏi cuộc chơi.

Khi đã có sự ngầm hiểu này, bốn người lòng mang ý đồ riêng nói chuyện một hồi, bề ngoài trông rất hòa hợp.

Đợi bốn người quay về đội của mình, Trương Khải Minh thấp giọng nói: "Tất cả chuẩn bị, lát nữa tấn công đám người đối diện." Thấy thời gian cũng gần đến, Trương Khải Minh hô thẳng: "Tấn công!" Tiếng súng kịch liệt vang lên, ba thế lực trực tiếp đánh cho đám người của gia tộc Sanbon một đòn bất ngờ.

Bọn họ hoàn toàn không kịp phản kháng, trực tiếp bị ba bên liên hợp tàn sát, chẳng mấy chốc không còn một ai đứng vững.

Tiếng súng từ từ ngừng lại, hiện trường lại trở nên yên tĩnh, không khí một lần nữa trở nên căng thẳng.

Sự hợp tác vừa rồi là sản phẩm của nhiều sự trùng hợp, đầu tiên là người của Vương gia cũng căm ghét người Nhật.

Người của Cầu Đức Khảo thì có lẽ đã gặp A Ninh, nên sớm đã có ý định hợp tác.

Nhưng bây giờ, Trương Khải Minh cảm thấy kẻ cần giải quyết trước tiên là người của Vương gia, dù sao đó mới là tử địch.

Đáng tiếc, hiện tại số người của Trương Khải Minh và người của Cầu Đức Khảo cộng lại cũng chỉ ngang ngửa với người của Vương gia.

Nếu xảy ra chiến đấu, khả năng lớn nhất là cả hai bên đều thiệt hại nặng nề, không ai được lợi.

Thế là Trương Khải Minh lại một lần nữa bước ra khỏi đám đông, mời Thiết Thủ và Jack ra nói chuyện, không biết lần này sẽ "nói chuyện" cho ai biến mất đây.

Ba người tụ lại, cười với nhau, sau đó Trương Khải Minh nói: "Tuy vừa rồi chúng ta đã có sự hợp tác ngầm.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, sự hợp tác của chúng ta cũng chỉ là tạm thời, cuối cùng vẫn là đối thủ cạnh tranh và kẻ thù." Thiết Thủ cười nói: "Quỷ Gia, mọi người đều không phải kẻ ngốc, ngài có chuyện gì cứ nói thẳng đi." Jack đứng bên cạnh cũng gật đầu: "Đúng vậy, Quỷ Gia, có chuyện gì cứ nói thẳng ra là được." Trương Khải Minh cũng không từ chối, nói thẳng: "Được, vậy tôi nói đây." Nói rồi, trong lúc hai người kia tò mò nhìn Trương Khải Minh, chuẩn bị nghe xem anh sẽ nói gì, Trương Khải Minh đột nhiên ra tay, Ngự Quỷ Đao trong tay tung ra toàn lực, tầng thứ hai của «Nhiên Mộc Đao Pháp» phát huy hết công suất.

Tuy Thiết Thủ cũng có lòng cảnh giác cao độ, nhưng đối mặt với sự ra tay đột ngột của Trương Khải Minh, hắn vẫn bị đánh một đòn bất ngờ.

Đối mặt với mười tám nhát đao liên tiếp, cộng thêm sự tấn công của Âm Hồn Quỷ Trảo, Thiết Thủ trực tiếp chết dưới đao của Trương Khải Minh.

Chương 252

Nhìn Jack đang ngây người ở bên cạnh, Trương Khải Minh hạ súng xuống, đồng thời lớn tiếng hô: "Bắn!" Nguyên lai, trước khi ra tay Trương Khải Minh đã dặn dò xong, bảo A Ninh ra lệnh cho đội của Cầu Đức Khảo.

Chỉ cần bên Trương Khải Minh thành công, lập tức phát động tấn công, không được do dự chút nào.

Đối mặt với tử địch như Vương gia, lợi dụng thì có thể, nhưng bảo Trương Khải Minh tha cho bọn chúng ư?

Đùa chắc?

Vì vậy, kết cục của người nhà Vương gia đã được định sẵn từ đầu, chỉ là vấn đề nhanh hay chậm mà thôi.

Đợi tiếng súng ngừng hẳn, Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn, người của Vương gia đã bị giải quyết hoàn toàn.

Cuộc chiến vừa rồi diễn ra vô cùng đột ngột, lúc đang nói chuyện, người của Vương gia đã hạ súng xuống, hoàn toàn không ngờ chiến đấu sẽ bất ngờ nổ ra.

Mặc dù mọi người đã đánh cho Vương gia một đòn bất ngờ, nhưng thương vong của phe mình cũng không nhỏ.

Người của Cầu Đức Khảo mất một nửa nhân lực, người của Trương Khải Minh và Hoắc gia cũng vậy, chết gần một nửa.

Ngay cả Hắc Hạt Tử cũng bị một vết thương nhỏ, viên đạn sượt qua má, để lại một vệt máu.

Đứng dậy, Trương Khải Minh nhìn quanh, rồi nói: "Tất cả mau dọn dẹp chiến trường, không để lại người sống." "A Ninh, lại đây, có

chuyện muốn nói với cô.” Nhìn A Ninh từ từ đi tới, Trương Khải Minh cảm thấy việc Cầu Đức Khảo tham gia vào cũng có cái lợi.

Ít nhất lần này đã giúp được không ít, nếu không người của Vương gia thật không dễ giải quyết như vậy.

Nhìn A Ninh và Jack trước mặt, Trương Khải Minh nói: “Lần này các người cũng giúp không ít, tôi sẽ không bạc đãi các người đâu.

Về rồi nói với Cầu Đức Khảo, ngôi mộ huyết thi mà ông ta bỏ chạy năm đó, có thứ mà ông ta vẫn luôn tìm kiếm.

Cái thứ đã truy sát ông ta, chỉ cần nói với ông ta, tôi tin ông ta sẽ hiểu.” Đây là một phần trong kế hoạch của nhà họ Ngô, cần phải khiến Cầu Đức Khảo một lần nữa rơi vào hối hận, để Ngô Tam Tỉnh có thể thừa cơ chen vào.

Nhưng ban đầu kế hoạch không phải là nói cho Cầu Đức Khảo biết bây giờ, mà là một thời điểm khác.

Nhưng Trương Khải Minh cảm thấy, dùng tin tức này làm phần thưởng, Cầu Đức Khảo sẽ càng tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nhìn hai người vui mừng, trong lòng Trương Khải Minh lại dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Nhưng rất nhanh, chút cảm giác tội lỗi đó đã bị chó ăn mất, Trương Khải Minh lại trở về bình thường.

Nhìn mọi người đang kiểm tra thi thể, Trương Khải Minh trực tiếp đến gần kén xác.

Bên cạnh kén xác màu cam, Trương Khải Minh phát hiện nó thực sự quá lớn, hoàn toàn không có cách nào mang ra ngoài.

Không còn cách nào khác, Trương Khải Minh chỉ có thể ngắm nghía cho đã mắt, cũng không coi là đến đây vô ích.

Trương Khải Sơn đến gần, thấp giọng nói: "Khải Minh, nói tin tức đó cho người của Cầu Đức Khảo, không sợ…" Trương Khải Minh cười lắc đầu, nói: "Đại ca, yên tâm đi, bây giờ không nói, sau này cũng phải nói.

Chẳng qua em chỉ đẩy thời gian lên sớm hơn thôi, như vậy Cầu Đức Khảo sẽ càng tin tưởng hơn." Trương Khải Sơn hiểu ra gật đầu, trong lòng hiểu rõ, Cầu Đức Khảo lại một lần nữa trúng kế.

Tiếp đó lại nói: "Nhưng không ngờ Vương gia lại liên hợp với bên đó, vấn đề trong này lớn rồi." Trương Khải Minh gật đầu, nói: "Chuyện này phải dựa vào anh giải quyết rồi, về rồi cùng Chương Phó quan thương lượng đi." Trương Khải Minh hiện tại không định giúp Cửu Môn đối phó Vương gia, dù sao anh chỉ có quan hệ với Cửu Môn, chứ không phải người của Cửu Môn.

Nghe Trương Khải Minh nói vậy, Trương Khải Sơn cũng không nói gì thêm, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ khác.

Đột nhiên, giọng của Ngô Thiên Chân vang lên: "Quỷ Gia, ngài xem, bên trong hình như có thứ gì đó." Đến bên cạnh Ngô Thiên Chân, nhìn theo hướng cậu ta chỉ, chỉ thấy bên trong kén xác có một vật thể màu đen mờ ảo.

Nhưng kén xác không hoàn toàn trong suốt, nên hoàn toàn không nhìn rõ thứ bên trong, nhưng hình dáng có chút giống một cỗ thi thể.

Thấy vậy, Trương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, dù sao kén xác cũng không mang ra được, vậy thì mở ra xem thử.

Thứ mình không lấy được, cũng không thể để lại cho người khác, một khi để kẻ địch lấy được, đó sẽ là chuyện không hay.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Mọi người tránh ra trước, tôi sẽ mở kén xác ra xem." Lấy Ngự Quỷ Đao ra, Trương Khải Minh chém

thử một nhát, có thể được, trên kén xác đã để lại một vết tích rõ ràng.

Nếu đã có tác dụng, Trương Khải Minh bắt đầu tấn công toàn lực, chuẩn bị xem thứ cất giấu bên trong là gì.

Theo từng nhát đao của Trương Khải Minh, kén xác nhanh chóng bị phá ra một lỗ lớn, từ từ tiến lại gần vật thể bên trong.

Những người khác cũng đã làm xong việc của mình, tất cả đều đến gần, cẩn thận quan sát hành động của Trương Khải Minh.

Dù sao một cái kén xác lớn như vậy, lại còn phát sáng, họ cũng rất tò mò về thứ bên trong.

Khi đã đến gần vật thể bên trong, Trương Khải Minh không còn vung đao loạn xạ nữa, mà từ từ di chuyển xung quanh vật thể.

Đợi Trương Khải Minh làm xong, phần kén xác bao bọc vật thể đã được tách ra.

Bảo thuộc hạ mang phần kén xác đó ra, đặt trên mặt đất, mọi người nhìn kỹ, trong lòng đều dâng lên một luồng khí lạnh.

Thứ được bao bọc bên trong kén xác lại là một con quái vật, một thi thể thân người đuôi rắn.

Trông có chút giống Nữ Oa trong thần thoại, nhưng mọi người đều biết đó là chuyện không thể.

Khi nhìn thấy thi thể này, trong lòng Trương Khải Minh có một suy đoán, thứ này có thể cũng liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Trương Khởi Linh nhìn thi thể quái vật trong kén xác, sắc mặt có chút khó coi, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên cả không gian rung chuyển dữ dội, giống như động đất.

Mọi người lo lắng nhìn xung quanh, muốn xem nguyên nhân gây ra

rung động.

Sắc mặt Trương Khải Minh lại trực tiếp thay đổi, anh biết đây hẳn là Chúc Cửu Âm xuất hiện, nên mới có động tĩnh lớn như vậy.

Thế là vội vàng nói: "Tiểu Ca, nhanh, mau đưa đại ca tôi rời đi, chúng ta gặp nhau ở bên ngoài." Tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Trương Khởi Linh lập tức hành động, trực tiếp nắm lấy Trương Khải Sơn rời đi về phía trên.

Nhìn bóng lưng hai người, Trương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó nhìn thấy một con mãng xà khổng lồ từ vực sâu bên dưới trườn lên.

Nhìn bệ đá không vững chắc, Trương Khải Minh lớn tiếng hét: "Chúc Cửu Âm!" "Nhanh, mọi người rời khỏi đây trước, quay lại không gian bên trên, chúng ta sẽ đối phó Chúc Cửu Âm ở đó." Nói rồi, Trương Khải Minh trực tiếp nhảy lên xích sắt, nhanh chóng leo lên trên.

Chương 253

Những người còn lại thấy vậy, đều vội vàng hành động theo, dưới sự uy hiếp của Chúc Cửu Âm, tất cả mọi người đều bộc phát toàn bộ động lực.

Nhưng có một bộ phận người bị bỏ lại vĩnh viễn ở bên dưới, trực tiếp chết ở đó.

Quay lại tầng trên, Trương Khải Minh không thấy bóng dáng của hai người Trương Khởi Linh, chắc hẳn đã rời đi rồi.

Yên tâm hơn, Trương Khải Minh nhìn những người theo sau lên, nói: "Nhanh, mau lấy thuốc nổ ra, lát nữa dùng để đối phó Chúc Cửu Âm." Đợi tất cả mọi người lên xong, Chúc Cửu Âm bên dưới bắt đầu va đập vào lối ra.

Thân hình của nó quá lớn, hoàn toàn không có cách nào chui ra khỏi miệng giếng, chỉ có thể điên cuồng va đập.

Cảm nhận mặt đất rung chuyển, tất cả mọi người đều có chút căng thẳng, nhưng Trương Khải Minh lại nảy ra một ý, trực tiếp đến gần miệng giếng.

Sau khi cố định vững chắc, Trương Khải Minh thò đầu xuống.

Đầu tiên đập vào mắt là đôi mắt của Chúc Cửu Âm, tiếp đó ngửi thấy một mùi tanh tưởi.

Nhìn Chúc Cửu Âm đang phát điên, Trương Khải Minh có một cách hay.

Nhìn quanh một lượt, ánh mắt Trương Khải Minh dừng lại trên chiếc vạc lớn bên cạnh.

Đi tới, Trương Khải Minh dùng sức đẩy, phát hiện chiếc vạc

không hề nhúc nhích, thân vạc và mặt đất là một thể.

Rút Ngự Quỷ Đao ra, Trương Khải Minh dùng toàn lực chém, nhanh chóng chém đứt chân vạc.

Dùng hết sức, Trương Khải Minh nhấc cả thân vạc lên, sau đó từ từ đến gần miệng giếng.

Lúc này Chúc Cửu Âm đang điên cuồng va đập, hoàn toàn không có ý định dừng lại, như thể có mối thù hận sâu sắc.

Thấy vậy, Trương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống đến gần, đặt chiếc vạc lên người nó, sau đó chờ thời cơ.

Nhìn cái đầu khổng lồ của Chúc Cửu Âm lại từ từ hạ xuống, chuẩn bị gầm lên và va đập lần nữa.

Trương Khải Minh và Tiểu Hồng Hống hợp lực ném thẳng chiếc vạc xuống, đập vào đầu Chúc Cửu Âm.

Bị tấn công, Chúc Cửu Âm phản xạ có điều kiện, trực tiếp dùng sức cắn chặt thân vạc, cái miệng khổng lồ há to.

Thấy tình hình này, mắt Trương Khải Minh sáng lên, trực tiếp lấy thuốc nổ bên cạnh, kéo chốt rồi ném vào miệng Chúc Cửu Âm.

Trương Khải Minh hoàn toàn không ở lại xem kết quả cuối cùng, sau khi ném thuốc nổ, anh hét lên bảo mọi người rời đi.

Khi đã ở phía bên kia cầu treo, một tiếng nổ lớn vang lên, cả miệng giếng đều bị nổ tan tành.

Quay đầu nhìn lại, trong lúc mọi người nghĩ Chúc Cửu Âm đã bị nổ chết, lại phát hiện một con mãng xà khổng lồ đang cháy rực lao ra.

Lúc này toàn thân Chúc Cửu Âm đều là máu, nhưng những vết máu đó lại trở thành nhiên liệu tốt nhất.

Nhìn Chúc Cửu Âm điên cuồng, Trương Khải Minh dẫn mọi

người chạy thẳng vào trong đường hầm.

Đặt thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn hẹn giờ, mọi người vội vàng chạy về phía cuối đường hầm.

Lần này nếu Chúc Cửu Âm còn đuổi theo, có lẽ sẽ giải quyết được nó hoàn toàn.

Vừa quay lại không gian lựa chọn đường đi, mọi người đầu tiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó cảm thấy cả không gian bắt đầu rung chuyển.

Một lúc lâu sau, khi rung động ngừng lại, tất cả mọi người mới từ mặt đất bò dậy.

Nghe tiếng kêu thảm thiết từ xa vọng lại, Trương Khải Minh biết, Chúc Cửu Âm lại trúng chiêu rồi.

Bị tấn công lần này, số phận của Chúc Cửu Âm đã được định đoạt, cuối cùng sẽ đi đến cái chết.

Nhưng mọi người có một nguy cơ, đó là có thể trốn thoát trước khi Chúc Cửu Âm chết hay không.

"Nhanh, Thiên Đồng mang thi thể lên, chúng ta mau ra ngoài." Men theo đường hầm, mọi người hành động nhanh chóng, không tốn quá nhiều thời gian, mọi người đã đến không gian có tế đàn bằng gỗ.

Nghe tiếng động từ bên ngoài truyền đến, Trương Khải Minh biết, Chúc Cửu Âm đã đuổi tới, bây giờ không phải là thời cơ tốt để ra ngoài, đợi thêm một chút nữa.

Theo tiếng động từ từ yếu đi, một luồng khí nóng từ miệng hang truyền vào.

Bàn Tử tò mò lẻn ra miệng hang nhìn một cái, rồi vội vàng chạy về.

Sau khi thở hổn hển, cậu ta nói: "Quỷ Gia, ngài không thấy đâu, Chúc Cửu Âm đã biến thành một ngọn đuốc khổng lồ.

Nó đang ở ngay ngoài cửa hang, còn có mùi thịt nướng nữa, thơm chết đi được." Trong lúc cậu ta nói, mọi người cũng ngửi thấy một mùi thịt nướng, sắc mặt ai nấy đều có chút kỳ lạ.

Vốn tưởng Bàn Tử nói đùa, không ngờ mùi hương thật sự rất thơm.

Nghe tiếng động bên ngoài đã biến mất, Trương Khải Minh biết Chúc Cửu Âm đã chết.

Thế là anh nói: "Hai người, giúp tôi mang Tống tử trong quan tài lên, rồi chúng ta xuất phát." Hai người của Hoắc gia cõng Tống tử đang không ngừng giãy giụa lên, mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, thứ đầu tiên nhìn thấy là một bộ xương khổng lồ, lúc này ngọn lửa vẫn đang cháy, nhưng Chúc Cửu Âm không còn hoạt động nữa.

Nhìn từ xa bộ xương đang cháy, mọi người xác nhận Chúc Cửu Âm đã chết, mới thở phào nhẹ nhõm.

Men theo con đường ván gỗ lúc đến, đường về nhẹ nhàng hơn nhiều, không gặp phải rắc rối gì.

Quay lại lối vào ban đầu, mọi người nhìn sợi dây thừng trước mặt, từ từ từng người một leo lên.

Trong lúc mọi người chuẩn bị men theo cây đồng để leo lên, đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt từ dưới vọng lên.

Cúi đầu nhìn kỹ, sắc mặt mọi người kịch biến, thật sợ điều gì thì điều đó đến, lại có mấy con Âm Nhiêm men theo cây đồng leo lên.

Nhìn ngọn lửa màu lục ở sau đuôi Âm Nhiêm, mọi người lập tức

hành động, nhanh chóng leo lên trên.

Ở nơi này mà phải chiến đấu với Âm Nhiêm, e rằng không mấy người có thể chống lại được chúng.

Chương 254

Trương Khải Minh vừa leo, vừa nhìn những con Âm Nhiêm đang từ từ tiến lại gần bên dưới, cảm thấy chẳng bao lâu nữa sẽ bị đuổi kịp.

Suy nghĩ kỹ, Trương Khải Minh nói: "Tất cả chuẩn bị lựu đạn, đếm giây rồi ném xuống.

Chúng ta phải ngăn chặn bọn Âm Nhiêm này, nếu không không ai trong chúng ta lên được." Nghe phương pháp của Trương Khải Minh, mọi người đều lấy lựu đạn của mình ra, từng tiếng nổ lớn không ngừng vang lên.

Lựu đạn có hiệu quả, nghe tiếng gầm của Âm Nhiêm bên dưới, cùng với tốc độ từ từ chậm lại, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhanh chóng leo lên trên, không lâu sau mọi người đã đến một bệ đá, lúc này hai người Trương Khởi Linh cũng ở đó.

Thấy vậy, Trương Khải Minh vội đến bên cạnh hai người, nhíu mày hỏi: "Sao lại ở đây?" Trương Khởi Linh giơ tay ra hiệu cho Trương Khải Minh im lặng, sau đó chỉ về phía đối diện bệ đá.

Trương Khải Minh nhìn về phía đó, phát hiện ra những cỗ quan tài đá, lúc này tất cả nắp quan tài đều đã bị mở ra.

Nhìn một lúc, Trương Khải Minh không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, nghi hoặc nhìn hai người Trương Khởi Linh.

Trương Khải Sơn từ từ di chuyển đến bên cạnh Trương Khải Minh, nhỏ giọng nói: "Thứ bên trong dường như đã nhắm vào hai chúng ta.

Chỉ cần hai chúng ta quay người rời đi, một cỗ quan tài sẽ bị mở

ra, sợ gây ra phiền phức, hai chúng ta hoàn toàn không dám rời đi." Nghe vậy, Trương Khải Minh lại nhìn về phía quan tài đối diện, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, bọn Âm Nhiêm phía sau đã đuổi tới.

Trương Khải Minh đành nói: "Vậy đợi thêm một lát, tôi giải quyết bọn Âm Nhiêm trước." Quay lại bên cạnh mọi người, cẩn thận nhìn những con Âm Nhiêm đang từ từ leo lên, tổng cộng có năm con, thân hình đều không nhỏ.

Đến rồi, Trương Khải Minh hét lên: "Trước tiên dụ bốn con trong số đó đi, tôi giải quyết xong con còn lại sẽ đến giúp." Theo tiếng súng vang lên, đạn liên tục rơi trên thân những con Âm Nhiêm, từng con một bị dụ đi.

Nhìn con Âm Nhiêm cuối cùng còn lại, Trương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống lao lên, đồng thời cũng theo sát phía sau.

Đến gần, Tiểu Hồng Hống nhảy một cái, trực tiếp lên người nó, một đôi vuốt sắc bén đâm thẳng vào cơ thể Âm Nhiêm.

Bị kích thích bởi đau đớn, thân thể Âm Nhiêm không ngừng quằn quại, phát ra những tiếng động lớn.

Đột nhiên, Âm Nhiêm quay đầu lại, đâm thẳng vào người Tiểu Hồng Hống, Trương Khải Minh lập tức ra tay.

Ngự Quỷ Đao trong tay nhắm thẳng vào thất thốn của Âm Nhiêm, lưỡi đao và bóng ma cùng lúc rơi xuống người nó.

Một vết thương khổng lồ xuất hiện ngay tại yếu hại của Âm Nhiêm, đồng thời âm hàn chi khí cũng xâm nhập vào cơ thể nó.

Bị trọng thương, cái đuôi bốc lửa xanh của Âm Nhiêm trực tiếp quất về phía Trương Khải Minh, phát ra tiếng vù vù.

Lúc này, Trương Khải Minh không kịp né tránh, trực tiếp dùng toàn lực chém xuống Ngự Quỷ Đao trong tay.

Một tiếng nổ lớn, đuôi Âm Nhiêm trực tiếp dừng lại, ngọn lửa xanh trên đó cũng sắp tắt.

Thân hình Trương Khải Minh thì bị quất văng về phía sau, đập thẳng vào bức tường bên cạnh.

Trương Khải Minh không bị thương quá nặng, nhưng ngọn lửa xanh đánh trúng người lại khiến anh cảm thấy đau đớn lạ thường.

Đứng dậy, Trương Khải Minh nhìn con Âm Nhiêm đang kêu gào thảm thiết, lắc lắc đầu, lấy lại tỉnh táo.

Vừa rồi Tiểu Hồng Hống mất đi sự điều khiển của Trương Khải Minh, lúc này đang ngã trên mặt đất.

Tiểu Hồng Hống lại đứng dậy, lao thẳng về phía con Âm Nhiêm đang giãy giụa, cả cơ thể gần như muốn chui vào vết thương của nó.

Thất thốn lại bị tấn công, sự giãy giụa của Âm Nhiêm càng điên cuồng hơn, nhưng Trương Khải Minh lại không có ý định lao lên.

Sau mấy hiệp giao thủ vừa rồi, lúc này con Âm Nhiêm đã bị trọng thương, máu chảy như suối.

Đồng thời thi độc của Tiểu Hồng Hống cũng đang lan vào cơ thể Âm Nhiêm.

Tuy không biết Âm Nhiêm có cấu trúc như thế nào, nhưng chỉ cần thuộc phạm trù sinh vật, hiện tại hẳn là đang giãy giụa lần cuối.

Quả nhiên, theo sự hoạt động kịch liệt của Âm Nhiêm, thịt ở vết thương thất thốn từ từ biến thành màu đen.

Điều này khiến tốc độ chảy máu nhanh hơn, thi độc đang lan ra toàn thân nó, ngày chết hẳn sắp đến rồi.

Từ từ, động tác giãy giụa của Âm Nhiêm ngày càng nhỏ lại, đồng thời máu vẫn chảy ra ào ạt, chẳng mấy chốc đã mất đi sinh mệnh.

Nhìn con Âm Nhiêm đã chết, Trương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống đứng dậy, sau đó lao về phía những con Âm Nhiêm gần đó.

Hành động tiếp theo là thế giằng co, có sự phối hợp của Trương Khải Minh, chẳng mấy chốc đã giải quyết từng con Âm Nhiêm một.

Năm con Âm Nhiêm đã gây ra rắc rối lớn cho mọi người, những thuộc hạ bình thường lại tổn thất không ít.

Nhìn mọi người đang băng bó vết thương cho nhau, Trương Khải Minh đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

"Sao rồi?

Vừa rồi quan tài đối diện có biến hóa gì không?" Trương Khởi Linh lắc đầu: "Không có biến hóa gì, tôi vừa phát hiện ra một vấn đề.

Những quan tài này chỉ cần tôi nhìn chằm chằm vào chúng, thì sẽ không xảy ra bất kỳ biến hóa nào." Ý gì đây?

Chẳng lẽ những quan tài này lại có ý thức?

Lại còn biết nhìn người sao?

Suy nghĩ kỹ, hiện tại mọi người tổn thất thảm trọng, những chuyện còn lại không giúp được gì.

Thế là anh quay lại bên cạnh mọi người nói: "Mọi người xử lý xong vết thương thì lập tức xuất phát.

Mau rời đi, lát nữa ở đây có thể xảy ra chuyện, với trạng thái hiện tại các người không giúp được gì đâu." Nghe lời Trương Khải Minh, tuy có chút khó nghe, nhưng đều là lời thật, mọi người cũng không phản bác.

Nhìn mọi người thu dọn đồ đạc, Trương Khải Minh từ từ đến bên cạnh Thiên Đồng, nhìn trái nhìn phải, không ai chú ý.

“Lát nữa cậu cũng đi lên theo, trên đường để mắt đến những người đó, xem bên trong có nội gián không.” Tuy Thiên Đồng không muốn rời đi, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Trương Khải Minh, cậu ta gật đầu đồng ý.

Đợi tất cả mọi người tiếp tục xuất phát, Trương Khải Minh mới quay lại bên cạnh hai người Trương Khởi Linh, chuẩn bị đi xem tình hình quan tài.

Chương 255

Dưới ánh mắt mong đợi của hai người, Trương Khải Minh từ từ di chuyển về phía quan tài đối diện, động tác vô cùng cẩn thận.

Đến gần quan tài, Trương Khải Minh cẩn thận nhìn những cỗ chưa mở, phát hiện không có bất kỳ biến hóa nào.

Đồng thời Trương Khải Minh cũng không phát hiện sự tồn tại của âm khí, vậy có thể loại trừ khả năng âm hồn tác quái.

Cẩn thận đi về phía một cỗ quan tài đã mở, cúi đầu nhìn vào trong, lại phát hiện bên trong trống rỗng.

Nhíu mày, Trương Khải Minh kiểm tra kỹ một lượt, xác định bên trong không có bất kỳ thứ gì.

Đưa tay ra, Trương Khải Minh thử đẩy một cỗ quan tài chưa mở bên cạnh, chuẩn bị thử xem có đẩy ra được không.

Nhưng, cho đến khi Trương Khải Minh dùng hết sức, quan tài cũng không có dấu hiệu bị mở ra.

Quay lại bên cạnh hai người, Trương Khải Minh kể lại tình hình một cách chi tiết, ba người rơi vào trầm tư, tình huống trước mắt khiến họ bất ngờ.

Suy nghĩ một lúc, Trương Khải Minh cũng không có cách nào, tâm trạng trực tiếp suy sụp.

"Lát nữa cứ đi thẳng, tôi xem ở đây sẽ xảy ra biến hóa gì." Lần đầu tiên gặp phải chuyện quỷ dị như vậy, Trương Khải Minh trong lòng cắn răng, nói thẳng.

Cho dù có thứ gì xuất hiện, chỉ cần con dao trong tay đủ tàn nhẫn, đủ nhanh, thì sẽ không có vấn đề gì.

Hai người kia do dự, nhìn thần sắc kiên định của Trương Khải Minh, không còn cách nào khác đành quay người rời đi.

Theo hành động của hai người, Trương Khải Minh thấy bên trong quan tài đối diện, thật sự có một cỗ đang từ từ mở ra.

Từng cỗ quan tài bị mở ra, Trương Khải Minh trực tiếp rút Ngự Quỷ Đao, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng cho đến khi cỗ quan tài cuối cùng được mở ra, vẫn không có chuyện gì xảy ra, như thể đang đùa giỡn.

Tình huống quỷ dị như vậy, giống như một trò đùa, trừ khi có ma đang đùa giỡn với họ, nếu không sẽ không có bất kỳ biến hóa nào.

Trong lúc Trương Khải Minh đang suy nghĩ có nên đi xem thử không, biến hóa đã xảy ra, chỉ thấy từng cỗ quan tài trực tiếp lún xuống mặt đất.

Đợi tất cả quan tài biến mất, trên mặt đất lại từ từ nhô lên một cỗ quan tài khác.

Một cỗ quan tài bằng đồng xanh, thân quan tài khắc một bức phù điêu rồng, đồng thời cỗ quan tài này không có nắp.

Thấy vậy, Trương Khải Minh biết, chính chủ bên trong đã xuất hiện, không biết thân phận là gì.

Chưa đợi Trương Khải Minh đến gần xem xét, từ trong quan tài trực tiếp bật ra một Tống tử.

Trên người mặc một bộ áo giáp bằng đồng xanh, che kín toàn bộ cơ thể, chỉ để lộ một đôi mắt đỏ rực.

Cảm nhận khí thế mạnh mẽ trên người Tống tử, Trương Khải Minh thu lại Ngự Quỷ Đao trong tay.

Lần này không chuẩn bị đối đầu trực diện với Tống tử, Trương

Khải Minh định đánh nó xuống vách đá, sau đó trực tiếp rời đi.

Dưới sự điều khiển của Trương Khải Minh, Tiểu Hồng Hống lao thẳng về phía Tống tử đối diện, phát ra một tiếng va chạm lớn.

Tống tử trực tiếp bị Tiểu Hồng Hống húc ngã xuống đất, hai bên ngã vào nhau, đồng thời tấn công lẫn nhau.

Đòn tấn công của cả hai đều không có tác dụng gì, trực tiếp bị áo giáp của đối phương chặn lại, phát ra những tiếng vang liên tục.

Nhìn hai bên đang chiến đấu thành một đoàn, Trương Khải Minh từ từ bước tới, trong tay lấy ra một lá bùa Định Thi.

Nhân lúc Tống tử đang tấn công Tiểu Hồng Hống, Trương Khải Minh lao thẳng đến gần, dán lá bùa trong tay lên áo giáp của Tống tử.

Không ngờ chỉ trong năm giây, bùa Định Thi đã mất hiệu lực, bắt đầu tự cháy.

Xem ra không thể tiếp xúc trực tiếp với bản thể của Tống tử, tác dụng bị giảm đi, không có hiệu quả mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Trương Khải Minh cũng không thất vọng, chỉ cần có tác dụng là được, tuy chỉ có năm giây.

Nhưng chỉ cần Trương Khải Minh nắm bắt được cơ hội, thì có thể phát huy hiệu quả to lớn.

Từ từ lùi lại, đồng thời Trương Khải Minh cũng điều khiển Tiểu Hồng Hống thoát khỏi vòng chiến, thu hút Tống tử từ từ di chuyển về phía rìa bệ đá.

Trương Khải Minh cẩn thận đi theo phía sau, kiên nhẫn tìm kiếm cơ hội, chuẩn bị giải quyết Tống tử một lần.

Nhìn Tiểu Hồng Hống và Tống tử lại tấn công nhau ở rìa bệ đá, Trương Khải Minh từ từ tiến lại gần.

Đột nhiên, Trương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống trực tiếp tóm lấy hai tay Tống tử, khống chế thật chặt.

Nhân cơ hội này, Trương Khải Minh trực tiếp đến trước mặt Tống tử, lá bùa Định Thi trong tay dán thẳng lên trán Tống tử.

Nhìn Tống tử đã ngừng động tác, Trương Khải Minh trước tiên bảo Tiểu Hồng Hống buông ra, sau đó hợp lực di chuyển Tống tử ra rìa bệ đá hơn nữa.

Nhìn Tống tử sắp khôi phục hành động, Trương Khải Minh dán lá bùa Định Thi cuối cùng lên người nó.

Cùng Tiểu Hồng Hống lùi lại một khoảng, sau đó trong nháy mắt bộc phát toàn bộ sức mạnh.

Khi lao đến gần Tống tử, cả hai trực tiếp nhảy lên, hai đôi chân hung hăng đá vào người Tống tử.

Chịu đòn tấn công mạnh mẽ của Trương Khải Minh và Tiểu Hồng Hống, Tống tử trực tiếp rời khỏi rìa bệ đá, bay về phía bức tường đối diện vực sâu.

Trong không trung, Tống tử đã khôi phục lại hành động, nhưng ở giữa không trung, nó hoàn toàn không có cách nào.

Sau khi Tống tử rời khỏi phạm vi cây đồng, cuối cùng nó mất đi động lực tiến về phía trước, nhanh chóng rơi xuống vực sâu.

Thấy vậy, Trương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, giải quyết như vậy đơn giản hơn nhiều, cho dù Tống tử có thể leo lên được, thì lúc đó họ cũng đã rời đi rồi.

Đứng dậy, dẫn Tiểu Hồng Hống đến bên cạnh quan tài của Tống tử, chuẩn bị xem bên trong có đồ bồi táng không.

Nhưng kiểm tra một vòng, không có phát hiện gì, thật là nghèo.

Chương 256

May mà Trương Khải Minh đã dùng mẹo, nếu không chiến đấu chính diện, khó khăn lắm mới giết được Tống tử, cuối cùng lại không có thu hoạch gì, chẳng phải tức chết sao?

Thất vọng, Trương Khải Minh đi về phía cây đồng, chuẩn bị đuổi theo những người đi trước.

Trận chiến này, Trương Khải Minh lại một lần nữa hiểu được tầm quan trọng của bùa Định Thi, lần này về rồi, nhất định phải chế tạo một lượng lớn bùa Định Thi.

Trên cây đồng, Trương Khải Minh dẫn theo Tiểu Hồng Hống bắt đầu nhanh chóng leo lên trên.

Đoạn đường sau đó không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, còn về Tống tử kia, không biết đã bị ngã chết chưa, hay đang từ từ leo lên.

Nhưng những điều đó không liên quan đến Trương Khải Minh nữa, vì họ sắp rời khỏi đây rồi.

Cho dù Tống tử leo lên, lúc đó người xui xẻo cũng chỉ là những người đến sau, không liên quan gì đến anh.

Nhìn ánh sáng từ trên truyền xuống, Trương Khải Minh biết đã sắp đến lối ra.

Đang chuẩn bị leo ra khỏi lối ra, đột nhiên nghe thấy tiếng động từ trên vọng xuống, dường như đã xảy ra biến cố.

“Phật Gia, ngài khiến tôi phải tìm một phen vất vả đấy?

Không ngờ ngài lại thật sự thoát khỏi sự khống chế của tôi.

Nhưng không sao, bây giờ chẳng phải lại quay về trong tay tôi rồi

sao?" Một người không rõ thân phận nói, nhưng xem ra là người của bên kia.

Tiếp đó giọng của Trương Khải Sơn vang lên: "Cứ bám riết lấy tôi không buông, không sợ nhị đệ Quỷ Gia của tôi xử lý các người sao?

Tôi nghe nói, thế lực của các người gần đây tổn thất thảm trọng, không biết đã mất đi bao nhiêu thành viên nhỉ?" Nghe lời của Trương Khải Sơn, người vừa nói chuyện phát ra một tiếng hừ lạnh, xem ra đã bị chọc vào chỗ đau.

Một lúc sau, người đó lại nói: "Phật Gia, cũng không cần kích động tôi, hiện tại người của tôi chiếm ưu thế.

Em trai ngài bây giờ có ra ngoài, cũng không phải là đối thủ của tôi, bỏ cuộc đi." Nghe đến đây, Trương Khải Minh đã hiểu ý của những người này, hẳn là chuyên môn đến chặn đường hai anh em anh.

Suy nghĩ một lúc, Trương Khải Minh từ từ thò đầu lên, lén lút xem xét tình hình.

Chỉ thấy nhóm người của Trương Khải Sơn ở trên, lúc này đang bị người của bên kia vây ở rìa một bức tường, tình hình không ổn.

Đếm kỹ, kẻ địch có khoảng hơn 30 người, vũ khí trong tay đều là súng trường tự động, hỏa lực rất mạnh.

Nhưng hiện tại những người này đang đứng quay lưng về phía Trương Khải Minh, hẳn là có cơ hội, nhưng cần sự phối hợp của Thiên Đồng và những người khác.

Nhân lúc kẻ địch không chú ý, Trương Khải Minh từ từ thò nửa người ra, ra hiệu tay cho những người bị vây.

Thiên Đồng và những người bị vây thấy bóng dáng Trương Khải Minh, ai nấy đều phấn chấn tinh thần, không để lại dấu vết gật đầu,

tỏ ý đã hiểu.

Trong lúc tên thủ lĩnh địch chuẩn bị nói tiếp, Trương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống lao vào đám đông.

Bị tấn công đột ngột, tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, không dám sử dụng súng.

Dù sao cũng đang ở trong đám đông, một khi súng nổ, người bị thương đầu tiên có thể là chính mình.

Trong lúc còn đang lúng túng, Trương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống mở ra cục diện, kẻ địch đã tổn thất không ít người.

Đối diện, Thiên Đồng và những người khác thấy Trương Khải Minh phát động tấn công, tự nhiên cũng không đứng nhìn, súng trong tay cũng theo đó vang lên.

Nghe tiếng kêu thảm thiết của kẻ địch, cùng với tiếng súng dữ dội, trong lòng Trương Khải Minh không có chút thương hại nào.

Thật không ngờ, tình hình như vậy, kẻ địch còn chuẩn bị đối phó với Phật Gia, xem ra áp lực chưa đủ lớn.

Về rồi, Trương Khải Minh chuẩn bị tăng cường thêm lực lượng đối phó những người này, xem bọn chúng rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu.

Tiếng súng từ từ lắng xuống, kẻ địch cũng đều bị bắn ngã xuống đất, hiện tại cơ bản không còn khả năng phản kháng.

Nhìn cục diện đã lắng xuống, Trương Khải Minh mới từ miệng hang nhảy ra, từ từ đến bên cạnh mọi người.

Vừa rồi tuy có Tiểu Hồng Hống giúp đỡ, nhưng những người này cũng tổn thất không ít nhân lực, dù sao hỏa lực cũng không bằng đối phương.

Nhìn những người còn lại, Trương Khải Minh nói: “Bắn bổ sung trước đi, sau đó chúng ta mau rời khỏi đây, bây giờ không an toàn.” Tiếng súng lác đác lại vang lên, tất cả kẻ địch đều bị tiêu diệt, mọi người mới thu dọn hành trang rời đi.

Con đường lần này không giống lúc đến, dễ đi hơn nhiều, nên tốc độ của mọi người rất nhanh.

Giữa đường, gặp được thuộc hạ đến nghênh đón, mọi người hội hợp lại, từ từ đi ra ngoài núi.

Trên đường đi, Trương Khởi Linh nói: “Quỷ Gia, lát nữa tôi phải đi trước.

Tôi chuẩn bị đi xem xét những nơi khác.” Trương Khải Minh cũng không ngăn cản, gật đầu: “Được, anh cũng biết tôi ở đâu rồi, có cần gì cứ nói với tôi.” Trương Khởi Linh gật đầu rồi biến mất không một tiếng động, đến khi Trương Khải Minh phát hiện ra thì trời đã tối, thật nhanh.

Ngồi trong lều ở doanh địa, Trương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra ở đây, tuy phương hướng tổng thể không thay đổi.

Nhưng một số chi tiết nhỏ đều đã xảy ra những thay đổi không nhỏ, lần này nếu không phải thực lực của Trương Khải Minh đủ mạnh, có thể đã bị bỏ lại bên trong.

Trong lúc Trương Khải Minh đang suy nghĩ về hành động tiếp theo, đột nhiên lều bị mở ra, Trương Khải Sơn bước vào.

Đợi anh ta ngồi xuống, Trương Khải Minh nói: “Lần này về rồi, anh có dự định cụ thể gì không?” Trương Khải Sơn lắc đầu: “Cơ thể anh già yếu rồi, không còn tinh lực để lo lắng quá nhiều chuyện.

Mọi thứ cứ duy trì như cũ, Cửu Môn giao cho Chương Phó quan

phụ trách, những năm nay cũng không xảy ra sai sót gì.” Lời này cũng không sai, những năm nay sau khi Chương Nhật Sơn phụ trách Cửu Môn, địa bàn đã mở rộng không ít.

Tiếp đó Trương Khải Sơn do dự một lúc, rồi nói: “Khải Minh, sau này em có dự định gì không?” Nhìn Trương Khải Sơn một cái, Trương Khải Minh kỳ lạ nói: “Dự định?

Tiếp tục đổ đấu chứ sao.” Câu hỏi của Trương Khải Sơn không đầu không cuối, không biết có phải là có sắp xếp khác không.

Nghe lời của Trương Khải Minh, anh ta im lặng một lúc, mấy lần định nói gì đó, đều nuốt lại.

Cuối cùng, cắn răng nói: “Khải Minh, không biết em có cái nhìn thế nào về những người bên đó?” “Hử?” Ý gì đây, chẳng lẽ Trương Khải Sơn vẫn chưa từ bỏ ý định?

Lại muốn giúp họ tìm kiếm trường sinh sao?

Chương 257

Trương Khải Minh không để lộ cảm xúc, nói: "Cái nhìn?

Đương nhiên là kẻ thù rồi, không diệt cỏ tận gốc, tôi không yên tâm đâu." Nói đồng thời, Trương Khải Minh nhìn chằm chằm vào biểu cảm của Trương Khải Sơn, nhưng không có phát hiện rõ ràng nào.

Nhưng Trương Khải Minh cảm thấy có gì đó không ổn, Trương Khải Sơn hôm nay có chút khác thường, dường như đang che giấu rất nhiều tâm sự.

Một lúc sau, Trương Khải Sơn ngập ngừng nói: "Khải Minh, anh muốn giúp những người bên đó tìm cách trường sinh.

Cũng không chỉ vì người của đối phương, chủ yếu là anh muốn hoàn thành một tâm nguyện.

Năm đó vì bí mật này, cả nhà chúng ta mới phải rời khỏi gia tộc, anh muốn xem rốt cuộc đó là bí mật gì." Nhìn Trương Khải Sơn với vẻ mặt chân thành, Trương Khải Minh cảm thấy vô cùng xa lạ, đồng thời cũng cảm thấy lạnh lòng.

Mục đích chính của lần này là để cứu anh ta, nhưng bây giờ xem ra đó là một kế sách, nhưng mục đích là gì?

Để dẫn Trương Khải Minh đi, điệu hổ ly sơn?

Trong lòng Trương Khải Minh chùng xuống.

Trương Khải Minh nói: "Đại ca, nếu anh đã muốn thăm dò bí mật đó, vậy sau này chúng ta đừng liên lạc nữa.

Sau này dù xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ không mạo hiểm đi cứu anh nữa.

Em không quan tâm mục đích của anh lần này là gì, nhưng tốt nhất đừng để xảy ra những chuyện mà em không muốn thấy." Nghe vậy, sắc mặt Trương Khải Sơn hơi thay đổi, có lẽ không ngờ Trương Khải Minh lại từ chối một cách lý trí như vậy.

Hoặc là, có một khả năng khác, đó là một số chuyện mà Trương Khải Minh không muốn thấy đã xảy ra rồi?

Nhìn Trương Khải Sơn quay người rời đi, anh không ngăn cản, chỉ im lặng ngồi đó suy nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, Trương Khải Sơn biến mất khỏi doanh địa, không biết đã đi đâu.

Nhìn Thiên Đồng có chút lo lắng trước mặt, Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu: "Không cần tìm nữa, sau này cứ coi như không có người này đi." Nghe vậy, Thiên Đồng ngạc nhiên nhìn Trương Khải Minh, sau đó dường như đã hiểu ra một số chuyện, im lặng không nói một lời.

Sau khi tất cả mọi người tập hợp, tuy cũng phát hiện Trương Khải Sơn đã biến mất, nhưng nhìn sắc mặt khó coi của Trương Khải Minh cũng không ai nhiều lời.

Men theo đường núi, không lãng phí quá nhiều thời gian, nhóm Trương Khải Minh đã quay lại nơi đỗ xe.

Những người khác đều đã rời đi, hiện tại chỉ còn lại Hắc Hạt Tử và Bàn Tử, Bàn Tử muốn đến U Đô lấy minh khí.

Nhìn Hắc Hạt Tử, Trương Khải Minh cười nói: "Suy nghĩ thế nào rồi?

Có muốn về cùng tôi không?" Im lặng một lúc, anh ta từ từ gật đầu: "Quỷ Gia, vậy sau này xin ngài chiếu cố nhiều hơn." Nghe vậy, Trương Khải Minh vui vẻ cười, lớn tiếng nói: "Tốt, về rồi, tôi sẽ bắt

tay vào việc giúp anh thành lập đường khẩu.” Nhìn hai người vui vẻ, Bàn Tử cười nói: “Vậy tôi xin chúc mừng hai vị, hy vọng hai vị sau này vạn sự thuận lợi.” Tất cả đồ đạc đều được khiêng lên xe chất xong, mọi người xuất phát về hướng U Đô.

Lần này Trương Khải Minh thu hoạch lớn, đầu tiên là có được Ly Cổ, có thể để những người Miêu già đó có đất dụng võ.

Sau đó là thu phục được Hắc Hạt Tử, thuộc hạ dưới trướng Trương Khải Minh thế lực càng thêm hùng hậu, chỉ khi có được chiến lực cao cấp, thế lực mới có thể mở rộng.

Còn về thu hoạch minh khí cuối cùng, tuy chưa có kết quả, nhưng Trương Khải Minh biết sẽ không quá nhiều.

Anh đã mãn nguyện rồi, con người phải học cách biết đủ, mới biết được hạnh phúc.

Bôn ba mấy ngày, đến khi nhóm Trương Khải Minh quay về U Đô, đã là một tuần sau.

Bảo thuộc hạ tự rời đi, mang đồ đến nơi cần gửi, còn Trương Khải Minh thì mang theo Tống tử và những minh khí khác về biệt thự.

Sắp xếp xong việc chuyển đồ, Trương Khải Minh bước vào biệt thự, hỏi xem lúc anh đi có chuyện gì xảy ra không.

Dù sao lúc cuối cùng nói chuyện với Trương Khải Sơn, thái độ của anh ta khiến Trương Khải Minh có chút lo lắng, luôn cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra. 130.

Lúc vào cửa thì vừa hay thấy Kim Vạn Đường đang đi ra ngoài, Trương Khải Minh trực tiếp chặn anh ta lại.

“Lão Kim, đi đâu vậy?

Hôm nay tìm tôi có chuyện gì sao?” Thấy Trương Khải Minh, như

thấy cứu tinh, Kim Vạn Đường vội vàng đi nhanh mấy bước, đến bên cạnh Trương Khải Minh.

"Quỷ Gia, ngài về rồi, lúc ngài không có ở đây đã xảy ra chuyện." Nhìn Kim Vạn Đường có chút hoảng loạn, Trương Khải Minh gật đầu: "Đừng vội, có chuyện gì cứ từ từ nói." Kim Vạn Đường thở hổn hển, nói: "Quỷ Gia, năm ngày trước, mộ của Hồ Bát Nhất xảy ra chuyện, đến giờ vẫn chưa ra ngoài được.

Tôi đi điều tra, nghe nói có người chặn họ trong mộ, không biết vì sao." Nhíu mày, Trương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy không ổn, nếu dẫn Trương Khải Minh đi là vì Hồ Bát Nhất, vậy thì có chút quá đơn giản.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Bàn Tử đâu?

Không đi cứu họ sao?

Xảy ra vấn đề gì khác à?" Nghe vậy, Kim Vạn Đường cắn răng, nói: "Quỷ Gia, Bàn gia hoàn toàn không dám rời đi, gần đây vẫn luôn bảo vệ hai vị phu nhân.

Trước đó hai vị phu nhân ra ngoài, bị một nhóm người tấn công, may mà có Linh Nguyệt tiểu thư ở đó, mới không xảy ra chuyện gì.

Nên bên Hồ Bát Nhất vẫn chưa có ai đến cứu…" Trương Khải Minh cảm thấy lửa giận trong lòng đang bùng cháy, lại dám động đến người nhà của anh, làm vậy có chút quá đáng rồi.

Nhắm mắt lại, Trương Khải Minh trong lòng suy tính, chuyện này dù thế nào cũng không thoát khỏi liên quan đến Trương Khải Sơn.

Nếu đã như vậy, Trương Khải Minh cũng không cần phải bận tâm quá nhiều nữa, ân tình cứu mạng lần này, đã trả hết sự giúp đỡ của Trương Khải Sơn năm xưa.

Những chuyện còn lại, xem xem thủ đoạn của ai cao minh hơn

một chút, hy vọng anh ta sẽ chơi vui vẻ với tôi.

Thở dài một hơi, Trương Khải Minh từ từ mở mắt, sau đó nói: "Được rồi, lão Kim, về thông báo cho tất cả mọi người tối nay họp.

Tôi xử lý xong chuyện nhà trước, lúc đó tôi sẽ đến thẳng." Nói rồi, Trương Khải Minh đi vào trong biệt thự, vừa vào cửa đã thấy Hoa Linh đang đọc sách.

Từ từ đến bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, Trương Khải Minh thấp giọng nói: "Hoa Linh, để em chịu uất ức rồi.

Yên tâm, những kẻ tấn công em và Tân Nguyệt, anh nhất định sẽ không tha cho chúng." Nghe lời của Trương Khải Minh, Hoa Linh kinh ngạc quay người, vui vẻ nói: "Phu quân, anh về rồi à?

Em không sao, đừng quên, em cũng là người Bàn Sơn, công phu cũng không tồi." Hai người nói chuyện một lúc, thấy Doãn Tân Nguyệt từ ngoài bước vào, thấy Trương Khải Minh, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng.

Chương 258

Sau khi ôm nhau, Trương Khải Minh nói: "Sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?

Để anh xem kỹ nào." Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Phu quân, không sao đâu, hôm đó Hoa Linh muội muội và Linh Nguyệt bảo vệ em rất tốt." Xác nhận hai người đều không có chuyện gì, Trương Khải Minh mới thực sự yên tâm.

Nói chuyện một lúc, Bàn Tử từ ngoài bước vào, biểu cảm trông rất vội vàng, hẳn là có chuyện.

Hai người vào thư phòng, Trương Khải Minh nhìn cậu ta nói: "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì à?" Sắc mặt Bàn Tử có chút khó xử, ấp úng nói: "Quỷ Gia, Linh Nguyệt tiểu thư bị thương rồi.

Vừa rồi lúc lái xe về, một chiếc xe tải đâm thẳng vào xe của cô ấy, hiện đang điều trị ở bệnh viện." Trương Khải Minh trực tiếp đứng dậy, không có bất kỳ biểu cảm nào hỏi: "Thương thế thế nào?

Có nghiêm trọng không?" "Không quá nghiêm trọng, chỉ có chân bị kẹt, có thể bị gãy xương, những chỗ khác không bị thương." Bàn Tử cẩn thận quan sát phản ứng của Trương Khải Minh, sau đó vội vàng nói.

Trương Khải Minh gật đầu, xem ra những người này muốn đấu đến cùng với anh, muốn cá chết lưới rách ư?

Vậy thì cứ chờ xem.

Lấy điện thoại ra, Trương Khải Minh gọi cho Chá Cô Tiêu, nói: "Sư huynh, phái tất cả người trong tay anh ra đi.

Lần này đối phó với những người bên đó, không cần suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp diệt cỏ tận gốc là được." Giọng nói có chút già nua của Chá Cô Tiêu truyền đến: "Được thôi, Khải Minh, vậy còn Phật Gia thì sao?" Nhắm mắt lại, Trương Khải Minh lạnh lùng nói: "Nếu dám cản trở hành động, cùng nhau trừ khử luôn." Cúp điện thoại, Trương Khải Minh không nói cho hai người phụ nữ biết tình hình cụ thể, theo Bàn Tử đến thẳng bệnh viện.

Trong phòng bệnh, lúc này chân phải của Trương Linh Nguyệt đã bó thạch cao, trạng thái tinh thần vẫn bình thường.

Đi vào, nhìn Trương Linh Nguyệt đang ăn táo, Trương Khải Minh nói: "Linh Nguyệt, bây giờ con cảm thấy thế nào?" Vội vàng đặt quả táo xuống, cô bé cười nói: "Cha, con không sao, xương chỉ bị gãy nhẹ, dưỡng thương mấy ngày là khỏi." Nhìn nụ cười ngọt ngào của Trương Linh Nguyệt, trong lòng Trương Khải Minh âm ỉ đau nhói.

Từ nhỏ đến lớn, Trương Khải Minh chưa từng nỡ ra tay đánh Trương Linh Nguyệt, vậy mà lần này con bé lại suýt bị xe tông chết.

Tuy bây giờ đã không sao, nhưng cảm giác cận kề cái chết đó Trương Khải Minh vẫn còn cảm nhận được.

Chỉ là Trương Linh Nguyệt khá hiểu chuyện, nên đã giấu đi sự sợ hãi của mình, không muốn Trương Khải Minh lo lắng.

Sau khi trò chuyện với Trương Linh Nguyệt một lúc, đợi con bé ngủ say, Trương Khải Minh mới rời khỏi bệnh viện.

Ngồi trên xe, Trương Khải Minh và Bàn Tử đi về hướng Trân Phẩm Các, thời gian cũng sắp đến, phải chuẩn bị họp.

Qua kính chiếu hậu, Bàn Tử thấy Trương Khải Minh mặt lạnh như tiền, biết rằng lúc này anh đang đằng đằng sát khí.

Nuốt nước bọt, Bàn Tử mở lời: "Quỷ Gia, chuyện lần này ngài

thấy sao?" Bị kéo ra khỏi dòng suy tư, Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử có vẻ căng thẳng, hỏi: "Thấy sao?" Bàn Tử tiếp lời: "Quỷ Gia, nói thật, chuyện lần này tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, không giống như chỉ một phe ra tay." "Ngài xem, bên Hồ Bát đang bị kẹt trong mộ, rồi bên này lại xảy ra chuyện, với thế lực còn lại của đám người đó, căn bản không thể huy động nhiều người như vậy được, đúng không?" Trương Khải Minh nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ lời của Bàn Tử rồi ngầm gật đầu.

Bàn Tử nói đúng, trong khoảng thời gian này, thuộc hạ của Trương Khải Minh vẫn luôn chèn ép đám người bên kia.

Bây giờ chúng thoát thân còn khó, làm ra chuyện lớn như vậy, quả thật không thực tế.

Thế là Trương Khải Minh hỏi: "Vậy cậu thấy sao, những chuyện xảy ra gần đây, cậu đều thấy cả, có suy nghĩ gì không?" Bàn Tử gật đầu, rồi nói: "Quỷ Gia, đám người đó có thể nắm rõ tình hình của tiểu thư Linh Nguyệt như vậy." "Thế thì chắc chắn có người đang theo dõi, và số người phái ra không ít." "Nếu vậy, cần phải là người quen thuộc với chúng ta, mà người như vậy chỉ có..." Dù Bàn Tử không nói hết câu, nhưng Trương Khải Minh đã hiểu ý của cậu ta.

Người quen thuộc với nhóm Trương Khải Minh, lại có thế lực ở U Đô, chỉ có thể là người của Cửu Môn.

Xem ra có kẻ thật sự chán sống rồi, lại dám ra tay với người nhà của Trương Khải Minh.

Được Bàn Tử nhắc nhở, Trương Khải Minh nhìn nơi sắp đến, nói: "Đổi hướng, chúng ta đến Hoắc gia một chuyến trước đã." Nhìn chiếc xe quay đầu, Trương Khải Minh thầm cân nhắc xem trong Cửu Môn có những ai đáng tin.

Dựa theo thông tin hiện có, chỉ có Hoắc gia và Trần Bì là có thể tin

tưởng, dù sao bây giờ mọi người cũng là đối tác hợp tác.

Đồng thời, chuyện Hoắc Tiên Cô và Trần Bì có con gái chỉ mình Trương Khải Minh biết, ít nhất hiện tại hai nhà sẽ không làm chuyện có lỗi với anh.

Bây giờ ngay cả Trương Nhật Sơn, Trương Khải Minh cũng không dám chắc, ai biết Trương Khải Sơn có sắp đặt gì không?

Chiếc xe từ từ dừng lại trước cửa Hoắc gia, Trương Khải Minh bước xuống, tiến lên gõ cửa lớn.

Không lâu sau, Trương Khải Minh lại lần nữa ngồi trong phòng khách của Hoắc gia, lúc này trong phòng chỉ có anh và Hoắc Tiên Cô.

Sau khi ngồi xuống, Trương Khải Minh nói: "Tiên Cô, lần này tôi có một việc muốn nhờ vả." "Tôi cần bà giúp tôi điều tra xem, gần đây có ai theo dõi tôi, và thuộc thế lực nào." Hoắc Tiên Cô thẳng thắn gật đầu đồng ý, rồi hỏi: "Quỷ Gia, chuyện của con gái ngài tôi đã nghe rồi." "Bây giờ ngài có đối tượng nghi ngờ nào không?

Hay cần phải từ từ điều tra?" Đặt chén trà xuống, Trương Khải Minh cười nói: "Ở U Đô này, có thể theo dõi người nhà của tôi mà không bị phát hiện, chắc chỉ có người của Cửu Môn thôi nhỉ?" "Hy vọng chuyện lần này không phải do một nhà nào đó trong Cửu Môn gây ra, nếu không, e là sẽ có một gia tộc bị xóa sổ." Động tác của Hoắc Tiên Cô khựng lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc nói: "Quỷ Gia, ngài cảm thấy là người Cửu Môn làm ư?" "Không thể nào, lẽ nào có người hợp tác với đám kia sao?

Thật khó tưởng tượng, người chết vẫn chưa đủ nhiều à?" Lắc đầu, Trương Khải Minh cười nói: "Có lẽ có kẻ đang ôm hy vọng không thực tế." "Rõ ràng là đạo lý mà đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu, nhưng trước sự cám dỗ lớn như vậy, họ lại làm như không thấy, cũng không phải là không thể." Nghe vậy, Hoắc Tiên Cô chìm vào im lặng,

một lúc lâu sau mới khẽ nói: "Đúng là không biết sống chết." "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi sẽ lập tức cho người đi điều tra, sẽ sớm có thông tin báo cho ngài." Rời khỏi Hoắc gia, xe lại hướng về Trân Phẩm Các, Bàn Tử hỏi: "Quỷ Gia, thái độ của Hoắc gia thế nào ạ?" Nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, Trương Khải Minh cười nói: "Không vấn đề gì, chắc sẽ sớm có câu trả lời thôi." Trên tầng ba của Trân Phẩm Các, lúc này ngoài Hồ Bát ra, những người khác đều đã có mặt đông đủ, đang chờ Trương Khải Minh.

Sau khi ngồi xuống, Trương Khải Minh nhìn mọi người nói: "Gọi Hắc Hạt Tử đến đây." "Sau này Hắc Hạt Tử sẽ phụ trách riêng một đường khẩu, lần này cũng để cậu ta thể hiện thực lực, cho mọi người biết thêm về cậu ta." Hắc Hạt Tử đứng dậy, mỉm cười nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu được huynh đệ Hồ Bát ra." Gật đầu, Trương Khải Minh ra hiệu cho Hắc Hạt Tử ngồi xuống, rồi nói: "Lần này đi, người cậu cần cứ chọn từ đường khẩu của Hồ Bát." "Sau khi chuẩn bị xong, không cần báo lại cho tôi, có thể trực tiếp xuất phát." Giải quyết xong chuyện của Hồ Bát, Trương Khải Minh lại nhìn những người khác nói: "Lần này trong nhà xảy ra không ít chuyện." "Gần đây mọi người triệu tập hết người của mình về, sắp tới sẽ có một cuộc hành động lớn, đến lúc đó tôi sẽ thông báo." "Được rồi, mọi người về chuẩn bị đi, Kim Vạn Đường ở lại, với cả Bảo Bảo và Bối Bối cũng ở lại." Đợi mọi người rời đi, Trương Khải Minh nói với Kim Vạn Đường: "Lần trước tôi nhờ ông thu thập dược liệu, lần này lại giúp tôi thu thập tiếp, thu mua số lượng lớn." Những dược liệu này dùng để luyện chế Định Thi Phù, qua hành động ở Cầm Lĩnh, Trương Khải Minh đã thấy được lợi ích của nó.

Lần này thu thập số lượng lớn dược liệu, Trương Khải Minh định chế tạo đủ Định Thi Phù.

Nhìn cặp đôi Bảo Bối ở lại cuối cùng, Trương Khải Minh nói: "Ta

đã mang Ly Cổ về cho các con rồi." "Sau khi về, bảo thuộc hạ của các con nhanh chóng chế tạo khôi lỗi, lúc hành động ta cần xem thực lực của chúng." Hai người phấn khích gật đầu: "Nghĩa phụ, yên tâm đi ạ, gần đây con cũng không hề rảnh rỗi, đã thu thập được rất nhiều vật liệu thi thể." "Lúc con đi, đám người lão Miêu đã bắt đầu chế tạo rồi, đến lúc hành động, chắc chắn sẽ không làm người thất vọng đâu." Sau khi mọi người rời đi, Trương Khải Minh một mình ngồi trong phòng họp yên tĩnh.

Anh trầm tư một lúc lâu, rồi mới xuống lầu, đi về phía biệt thự.

Về đến nhà, Doãn Tân Nguyệt và một người nữa đã biết chuyện Trương Linh Nguyệt bị thương, lúc này đang rất lo lắng.

Thấy Trương Khải Minh bước vào, cả hai liền đến bên cạnh, quan tâm hỏi han tình hình của Trương Linh Nguyệt.

Nhìn hai người lo lắng, Trương Khải Minh khó khăn lắm mới dỗ dành được họ, sau đó đưa cả hai đến bệnh viện.

Đứng ngoài cửa phòng bệnh, nhìn cảnh tượng ấm áp của ba mẹ con bên trong, ngọn lửa giận trong lòng Trương Khải Minh lại bùng cháy.

Đột nhiên, giọng nói của hệ thống vang lên, kéo Trương Khải Minh đang tức giận tỉnh lại, khôi phục vẻ lạnh lùng.

"Đinh, giám định Minh khí hoàn tất, chúc mừng túc chủ nhận được 30 năm tuổi thọ." Đối với tuổi thọ, Trương Khải Minh đã sớm có chuẩn bị, nhưng điều bất ngờ vẫn chưa kết thúc.

"Đinh, kiểm tra Minh khí thuộc hạ của túc chủ thu được, tổng cộng nhận được 60 năm tuổi thọ." Xem ra thuộc hạ của anh dạo này cũng không hề nhàn rỗi, lúc này tuổi thọ của Trương Khải Minh lại tăng thêm.

Tuổi thọ có thể tùy ý sử dụng là 60 năm, phần còn lại cần dùng để đổi vật phẩm.

Trương Khải Minh trực tiếp đổi lấy ba cơ hội rút thưởng, định thử vận may xem có được thứ gì tốt không.

Chương 259

Theo ba chiếc rương vàng được mở ra, giọng nói của hệ thống vang lên: "Chúc mừng túc chủ nhận được 《Mao Sơn Cơ Sở Thuật Pháp》, 《Phân Niệm》 và trang bị Kim Ti Giáp." "《Mao Sơn Cơ Sở Thuật Pháp》: Ghi lại ba pháp thuật cơ bản của Mao Sơn: Hỏa Cầu Thuật (tấn công), Kim Giáp Thuật (phòng ngự), Thanh Âm Thuật (siêu độ)." "《Phân Niệm》: Có thể một lòng nhiều việc, dùng để điều khiển nhiều khôi lỗi, đồng thời cũng có thể rèn luyện tinh thần lực của túc chủ." "Kim Ti Giáp: Áo giáp mềm mặc sát người, có sức phòng ngự cực cao." Nhìn những phần thưởng rút được, Trương Khải Minh rất hài lòng, đặc biệt là 《Phân Niệm》, cuối cùng cũng có thể điều khiển cương thi một cách hoàn hảo. 《Mao Sơn Cơ Sở Thuật Pháp》 cũng không tệ, ít nhất đã tăng thêm phương thức tấn công cho Trương Khải Minh, hữu dụng trong những thời khắc đặc biệt.

Còn về Kim Ti Giáp, phương diện phòng ngự, Trương Khải Minh chưa bao giờ thấy là đủ, cũng không tệ.

Mở bảng thuộc tính của mình, Trương Khải Minh chuẩn bị xem lại.

"Túc chủ: Trương Khải Minh.

Tuổi thọ: 108 năm【Căn cứ vào giá trị Minh khí túc chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi thọ.】 Thể chất: 9【Người thường là 1.】 Tinh thần: 10.8【Người thường là 1.】 Sức mạnh: 12【Người thường là 1.】 Tốc độ: 7【Người thường là 1.】 Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 viên mãn, 《Trác Thoái Công》...

Số lần rút thưởng: 0【Mỗi mười năm tuổi thọ có thể rút thưởng

một lần.】" Trị số tinh thần đã đủ dùng, chỉ cần dùng 《Khống Thi Thuật》 khống chế Hạn Bạt là được.

Nhìn ba người phụ nữ đang an ủi nhau trong phòng, Trương Khải Minh lắc đầu rồi về nhà.

Khung cảnh ấm áp thế này, Trương Khải Minh không quen, cứ làm việc của mình trước đã.

Vào mật thất trong biệt thự, Trương Khải Minh nhìn Hạn Bạt đang bị trói bên trong, nhỏ một giọt tinh huyết, rồi bắt đầu nghi thức.

Đã có kinh nghiệm một lần, lần thứ hai sử dụng 《Khống Thi Thuật》, Trương Khải Minh đã quen tay hay việc.

Nhưng tình hình lần này có chút khác biệt, Hạn Bạt lúc này đang tỉnh táo, sự chống cự sẽ nghiêm trọng hơn Tiểu Hồng Hống rất nhiều.

Vì vậy, Trương Khải Minh luôn giữ cảnh giác, cẩn thận tiến hành nghi thức.

Cùng một công thức, nhưng sức chống cự của Hạn Bạt lần này mạnh hơn một chút, nên quá trình thu phục của Trương Khải Minh cũng đau đớn hơn.

Cảm nhận sự giãy giụa của Hạn Bạt, Trương Khải Minh từng chút một mài mòn sự kháng cự của nó, lúc này anh cảm thấy đầu mình như muốn nứt ra.

Đột nhiên, Trương Khải Minh cảm thấy tinh thần nhẹ bẫng, mối liên kết giữa cả người và Hạn Bạt tức thì trở nên khăng khít.

Lau đi máu mũi chảy ra, Trương Khải Minh thở phào một hơi, nỗi đau về tinh thần quả thật khó chống đỡ hơn.

Nếu không có kinh nghiệm một lần, e rằng lần này Trương Khải Minh chưa chắc đã kiên trì được.

Nhưng kết quả rất tốt đẹp, Hạn Bạt cuối cùng cũng bị Trương Khải Minh thu phục, việc khống chế rất thuận lợi.

Bây giờ đã có hai cỗ thi thể điều khiển được, Tiểu Hồng Hống và Hạn Bạt, lần sau khi gặp phải chiến đấu, Trương Khải Minh sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Chỉ cần để cả hai phối hợp tốt, Trương Khải Minh ở phía sau phát động tấn công, về cơ bản sẽ không có đối thủ.

Xem ra sau này thật sự phải đi theo con đường của triệu hoán sư, nhưng Trương Khải Minh cũng không phản đối, như vậy sẽ an toàn hơn.

Giải trói cho Hạn Bạt đang suy yếu, đặt huyết thực đã chuẩn bị sẵn trước mặt nó, để nó trị thương trước.

Còn Trương Khải Minh thì quay về biệt thự, tĩnh tâm tu dưỡng, bây giờ đầu anh vẫn còn hơi choáng váng.

Mấy ngày tiếp theo, phần lớn thời gian Trương Khải Minh đều đến bệnh viện thăm Trương Linh Nguyệt, trò chuyện cùng con bé.

Thời gian còn lại thì luyện tập khống chế Tiểu Hồng Hống và Hạn Bạt, từ từ rèn luyện sự phối hợp giữa ba người.

Chiều tối hôm đó, Hoắc Tú Nhi của Hoắc gia đến, xem ra chuyện kia đã có tin tức rõ ràng.

Về đến phòng khách, Trương Khải Minh nói: “Thế nào rồi?

Chuyện ta giao đã có kết quả chưa?” Hoắc Tú Nhi đứng dậy, cung kính nói: “Quỷ Gia, bà cháu nói chuyện này là do Lý gia làm.” “Lần này Linh Nguyệt cô nương bị thương, cũng là người của Lý gia phái đi, còn về nguyên nhân thì không rõ.” Gật đầu, Trương Khải Minh hiểu ý, bình thường chuyện như vậy Lý gia không nên ra tay.

Nhưng Lý gia lại làm ngược lại, nếu không gặp phải nguy hiểm, thì chắc chắn phải có lý do bắt buộc.

Nhưng dù thế nào, Lý gia đã tham gia vào chuyện này, vậy thì không còn cần thiết phải tồn tại nữa.

Làm sai chuyện, phải trả giá tương xứng, đó mới là chân lý của thế gian.

Tiễn Hoắc Tú Nhi đi, Trương Khải Minh đến Trân Phẩm Các, vừa vào trong, tất cả mọi người đã đông đủ.

Sau khi ngồi xuống, Trương Khải Minh nói: "Gọi mọi người tập hợp đi, mục tiêu lần này là Lý gia của Cửu Môn." "Nhớ kỹ, không được để sót một người nào của Lý gia, bây giờ hành động ngay đi, lát nữa ta sẽ đến." Nhìn mọi người vội vã rời đi, Trương Khải Minh suy nghĩ về nguyên nhân Lý gia tham gia, nhưng không có kết quả.

Từ khi gia chủ Lý gia thay đổi, gia tộc này trở nên rất bí ẩn, ngay cả những buổi tụ họp của Cửu Môn cũng ít tham gia.

Nhưng trong lòng Trương Khải Minh có một phỏng đoán, có lẽ Bán Tiệt Lý của Lý gia chưa chết, chỉ là giả chết thoát thân.

Đối với trường sinh có khát vọng mãnh liệt như vậy, chỉ có thể là có người trong Lý gia không còn nhiều thời gian, lúc này bắt buộc phải mạo hiểm.

Dù thế nào, cứ trực tiếp đến xem, cho dù không có câu trả lời, tối nay Lý gia cũng phải biến mất.

Kẻ không tuân thủ quy tắc, phải trả giá.

Đồng thời Trương Khải Minh cũng muốn cảnh cáo các thế lực khác, mọi người công kích lẫn nhau không có vấn đề.

Nhưng nếu dính dáng đến gia đình, thì phải chuẩn bị tinh thần bị

diệt môn, nếu không thì hãy ngoan ngoãn tuân thủ quy tắc.

Lên xe, Trương Khải Minh đến bên ngoài dinh thự của Lý gia, lúc này nơi đây đã bị thuộc hạ của anh bao vây.

Đồng thời, một bộ phận người đang tấn công vào bên trong.

Nghe tiếng chiến đấu vọng ra từ dinh thự, Trương Khải Minh lặng lẽ ngồi trong xe, chờ đợi cuộc chiến kết thúc.

Đêm nay U Đô chắc sẽ không yên bình, hành động lớn như vậy của Trương Khải Minh chắc chắn sẽ có người chú ý.

Bây giờ không biết có bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn vào cuộc chiến ở Lý gia, nhưng Trương Khải Minh hoàn toàn không quan tâm.

Điều anh đang cân nhắc là, liệu Trương Nhật Sơn có ngăn cản không, với mạng lưới tình báo của anh ta, bây giờ chắc đã sớm biết chuyện.

Nhưng anh ta vừa không truyền tin cho Trương Khải Minh, cũng không ngăn cản hành động của anh, có chút thú vị.

Chương 260

Đáng tiếc, bất kể Trương Nhật Sơn bây giờ nghĩ gì, Trương Khải Minh đều định thu hồi chiếc nhẫn.

Anh ta bây giờ không còn thích hợp để quản lý chiếc nhẫn đó nữa, dù sao bị kẹt ở giữa, làm gì cũng sẽ cảm thấy áy náy.

Tiếng động trong Lý gia dần nhỏ lại, Trương Khải Minh bước ra khỏi xe, nhìn dinh thự trước mặt.

Trong lòng có chút cảm khái, vì cái gì chứ?

Vì một cơ hội hư vô mờ mịt, mà lại để cả Lý gia phải chôn cùng.

Làm vậy có thật sự đáng không?

Hay Lý gia đã sớm có chuẩn bị rồi?

Ngay khi Trương Khải Minh định bước vào dinh thự, đột nhiên lại có một chiếc xe khác lái tới, ánh đèn pha chói mắt quét qua.

Trương Khải Minh nheo mắt nhìn chiếc xe quen thuộc kia, anh cũng ngồi nó không ít lần.

Cửa xe mở ra, người bước xuống chính là Trương Nhật Sơn, đồng thời, còn có một nhân vật khiến Trương Khải Minh có chút bất ngờ.

Người này không ai khác, chính là Trương Khải Sơn đã biến mất trước đó, lẽ nào anh ta chuẩn bị khống chế Cửu Môn sao?

Trương Khải Minh đứng yên tại chỗ lặng lẽ nhìn hai người họ, dù sao người của Lý gia cũng không chạy thoát được, cứ xem họ muốn gì.

Trương Nhật Sơn có chút ngượng ngùng nhìn Trương Khải Minh

nói: "Quỷ Gia, đã làm phiền rồi." Trương Khải Minh không để ý, chỉ khẽ gật đầu, anh không trách Trương Nhật Sơn, biết anh ta có chỗ khó xử.

Nhìn theo ánh mắt của Trương Khải Minh, Trương Khải Sơn lên tiếng: "Khải Minh, chuyện hôm nay có thể nể mặt anh một lần được không?" "Anh biết Lý gia đã làm sai, nhưng dù sao cũng là một nhà trong Cửu Môn, nên em thấy sao?" Trương Khải Minh nhìn chằm chằm anh ta một lúc, đột nhiên nở nụ cười, nói: "Anh muốn mặt mũi?" "Từ lúc anh tính kế tôi, mặt mũi của anh đã bị tôi giẫm dưới chân rồi, bây giờ anh còn mặt mũi gì với tôi nữa?" Sắc mặt Trương Khải Sơn khó coi, có chút không xuống đài được, nói: "Khải Minh, hai anh em chúng ta thật sự phải làm đến mức này sao?" Trương Khải Minh khinh thường cười một tiếng, nói: "Phật Gia, thứ nhất, sau này xin hãy gọi tôi là Quỷ Gia." "Thứ hai, trước tiên là anh tính kế tôi, nếu anh hỏi ý kiến của tôi, tôi không vui." "Thì tôi cũng sẽ không đánh anh đến nửa sống nửa chết, nhưng anh lại giương đông kích tây với tôi, ra tay với người nhà của tôi?" Sắc mặt Trương Khải Sơn có chút âm trầm, nhưng cũng không giải thích, chỉ lặng lẽ nhìn Trương Khải Minh.

Thấy thái độ của anh ta, Trương Khải Minh thất vọng lắc đầu, đúng là tự cho mình là đúng.

"Phật Gia, Phật Gia hào khí ngút trời năm đó đã mất rồi, bây giờ anh chỉ là một con rối." "Một con rối bị dục vọng khống chế, bây giờ tôi nói cho anh biết, mặt mũi của anh ở chỗ tôi không có giá trị." Nhìn chằm chằm Trương Khải Minh một lúc, Trương Khải Sơn không nói một lời chuẩn bị rời đi, Trương Nhật Sơn cũng đi theo sau.

Thấy vậy, Trương Khải Minh đột nhiên lên tiếng: "Chương Phó quan, có một thứ nên trả lại cho tôi rồi, hiện tại anh không còn tư cách nữa." Mấy năm nay tuy Trương Nhật Sơn khống chế hệ thống tình

báo, nhưng những người đó chỉ nhận tín vật, không nhận người.

Quy tắc này là do Trương Khải Minh đặt ra từ đầu, lúc đó chỉ vì an toàn tình báo, hoàn toàn không biết sẽ xảy ra chuyện như hôm nay.

Trương Nhật Sơn dừng bước, quay đầu nhìn Trương Khải Minh, cuối cùng tháo chiếc nhẫn trên tay xuống.

Nhìn hai người rời đi, Trương Khải Minh không nhìn thêm một lần nào nữa, trực tiếp bước vào dinh thự của Lý gia.

Đi trong dinh thự máu chảy thành sông, Trương Khải Minh không có chút thương hại nào, đây là cái giá phải trả khi động đến người nhà của anh.

Nếu có oán hận, thì hãy oán rằng mình đã sinh nhầm nhà, ai bảo không có thực lực chứ?

Từ từ đi vào bên trong, trên đường đi không có một người sống nào, có cả người của Lý gia và thuộc hạ của Trương Khải Minh.

Thuộc hạ của anh dù mạnh đến đâu, cũng không thể giải quyết Lý gia mà không bị thương tổn gì, dù sao họ cũng đã ở trong Cửu Môn nhiều năm như vậy.

Dù là một kẻ ngốc, cũng sẽ tích lũy được không ít gia sản, huống chi địa bàn của Lý gia cũng không nhỏ?

Nhanh chóng đi vào trong, Trương Khải Minh thấy thuộc hạ của mình đang tụ tập lại một chỗ, dường như bị chặn đường.

Thấy bóng dáng Trương Khải Minh, Thiên Đồng bước tới nói: "Quỷ Gia, cuối cùng bị một cánh cửa ngầm chặn lại, có người trốn bên trong." Anh nhìn xung quanh, tuy là một cánh cửa ngầm nặng trịch, nhưng vẫn có khe hở.

Đã không ra, vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác, phải dùng chút

thủ đoạn phi thường thôi.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Chuẩn bị độc khí đi, đã không ra, vậy thì tất cả chết trong đó đi." Nghe Trương Khải Minh dùng giọng điệu bình thản nói ra những lời đó, tất cả mọi người đều cảm thấy một trận lạnh gáy.

Cho đến khi ánh mắt của Trương Khải Minh quét qua, mọi người mới phản ứng lại, vội vàng chuẩn bị các thứ.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, Trương Khải Minh đi ra xa, lặng lẽ nhìn thuộc hạ hành động.

Khi khói độc được đưa vào mật thất, bên trong cuối cùng cũng có động tĩnh, xem ra đã phát hiện vấn đề.

Đáng tiếc, trong môi trường kín mít đó, căn bản không có cách nào né tránh khói độc.

Thấy tình hình này, Trương Khải Minh lộ ra một nụ cười lạnh, những người còn lại chắc đang chờ Trương Khải Sơn cứu viện.

Đáng tiếc, bọn họ không đợi được đâu, hôm nay không một ai trong đó có thể thoát ra ngoài.

Những người không ở trong dinh thự Lý gia, Thiên Đồng cũng đã phái người đi giải quyết, đã diệt môn thì phải cả nhà đông đủ, không thiếu một ai.

Đợi động tĩnh bên trong dừng lại, Trương Khải Minh lại nhìn dinh thự của Lý gia một lần nữa, rồi từ từ đi ra ngoài cổng.

Ra đến cổng, Trương Khải Minh kinh ngạc phát hiện, xe của Trương Nhật Sơn vậy mà vẫn chưa rời đi.

Cũng có chút thú vị, lẽ nào anh ta nghĩ người bên trong có thể sống sót sao?

Hơi ngây thơ rồi.

Huống chi, lúc đi Trương Khải Minh đã dặn Thiên Đồng, sau khi dọn sạch đồ đạc, hãy chôn thuốc nổ trong dinh thự Lý gia.

Đến lúc đó cả dinh thự Lý gia sẽ bị nổ tan tành, không một ai có thể thoát được.

Anh nở một nụ cười bí ẩn về phía chiếc xe của họ, rồi từ từ quay lại xe mình.

Ngồi trên xe, Trương Khải Minh từ từ chờ đợi thuộc hạ bên trong ra ngoài, lắng nghe tiếng nổ cuối cùng của Lý gia.

Lúc này, Trương Khải Minh đang suy nghĩ về những chuyện sau này, bây giờ quan hệ với Trương Khải Sơn đã tan vỡ.

Sau này một số chuyện có thể sẽ xảy ra tình huống đối đầu, mà thực lực của Cửu Môn rất mạnh.

Nếu thật sự xảy ra xung đột với Cửu Môn, Trương Khải Minh không chiếm được chút lợi thế nào, có chút đau đầu.

Đột nhiên, Trương Khải Minh nghĩ đến một chuyện, Cửu Môn vẫn luôn có một quy tắc, chỉ cần giết chết một vị trong đó, là có thể chiếm lấy vị trí của đối phương.

Chương 261

Năm đó Trần Bì không phải cũng như vậy mà trở thành Tứ gia của Cửu Môn sao?

Bây giờ cũng có thể.

Sau khi ý nghĩ này nảy ra, Trương Khải Minh chìm vào suy tư, xét tình hình hiện tại, Hoắc gia, Trần Bì, và cả Ngô gia đều có thể tranh thủ.

Cửu Môn bây giờ tổng cộng có tám nhà, bốn nhà còn lại có thể sẽ phản đối, nhưng Tề gia chắc sẽ bỏ phiếu trắng, vậy còn lại ba nhà.

Ba chọi ba, Trương Khải Minh cảm thấy không chắc chắn, còn lại có Giải gia, Hồng gia, và Trương Nhật Sơn.

Trong đó, vấn đề của Giải gia không lớn, Trương Khải Minh lại từng giúp Giải gia giải quyết rắc rối, bảo họ bỏ phiếu trắng chắc không khó.

Về phần Nhị gia của Hồng gia, với quan hệ của ông ta và Trương Khải Sơn, khó mà tranh thủ được, nhưng cũng không quan trọng lắm.

Trương Khải Minh cảm thấy cơ hội của mình rất lớn, chỉ là chuyện của Giải gia cần anh phải tự mình đi một chuyến.

Thấy tất cả thuộc hạ của mình đã ra ngoài, Trương Khải Minh nói với tài xế: "Lái xe đi, chúng ta đến Hoắc gia một chuyến." Xe đi được không xa, đã nghe thấy một tiếng nổ dữ dội từ phía sau, thuốc nổ chôn ở Lý gia đã được kích hoạt.

Trương Khải Minh quay đầu nhìn ánh lửa ngút trời, mỉm cười nhìn chiếc xe của Trương Nhật Sơn, để anh ta thất vọng rồi.

Đến Hoắc gia, Trương Khải Minh đi thẳng vào trong, lúc này

Hoắc gia thực ra cũng đang chờ tin tức từ bên Lý gia.

Dù sao đó cũng là một thế lực khá lớn trong Cửu Môn, Hoắc gia có chút lo lắng Trương Khải Minh có thể giải quyết ổn thỏa sự việc hay không.

Bước vào phòng khách của Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô và Hoắc Tú Nhi đã sớm chờ ở đó.

Sau khi ngồi xuống, Trương Khải Minh cũng không vòng vo, nói thẳng: "Lần này tôi muốn Hoắc gia các vị giúp tôi một việc." "Để báo đáp, lúc bà chuẩn bị đi cứu người, tôi có thể đi cùng." Hoắc Tiên Cô kích động gật đầu, danh hiệu Quỷ Gia của Trương Khải Minh vang dội như vậy, chắc chắn là cao thủ, lại từng là đồng sự năm xưa.

Có Trương Khải Minh giúp đỡ, hành trình tìm con gái của bà sẽ an toàn hơn rất nhiều, tỷ lệ thành công cũng sẽ lớn hơn.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói thẳng: "Tôi cần triệu tập hội nghị Cửu Môn, tôi muốn thay thế vị trí của Lý gia." Nghe yêu cầu này, Hoắc Tiên Cô có chút nghi ngờ nhìn Trương Khải Minh, đây không giống phong cách của anh ta?

Mấy năm nay, không phải không có người đề nghị Trương Khải Minh gia nhập Cửu Môn, dù sao vị trí của Lục gia vẫn trống, thế lực của Trương Khải Minh cũng không tệ.

Nhưng mỗi lần đề nghị đều bị Trương Khải Minh từ chối, không ngờ lần này anh lại chủ động muốn gia nhập Cửu Môn.

Nhìn biểu cảm của bà, Trương Khải Minh cười nói: "Không cần nghi ngờ, bây giờ sự tình đã có thay đổi." Anh suy nghĩ một chút, kể chuyện của Trương Khải Sơn cho Hoắc gia cũng không có hại, ít nhất sẽ có một đồng minh vững chắc.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Phật Gia bây giờ, không còn là

Phật Gia đó nữa." "Anh ta đã hoàn toàn chìm đắm trong bí mật kia, quan hệ của chúng tôi đã tan vỡ." "Vừa rồi ở Lý gia, anh ta lại bảo tôi tha cho người của Lý gia, bà hiểu rồi chứ?" Với sự thông minh của Hoắc Tiên Cô, cộng thêm lời nói thẳng thắn của Trương Khải Minh, làm sao có chuyện không hiểu?

Sắc mặt bà thay đổi, mấy năm nay vẫn luôn bị đám người đó uy hiếp, bây giờ nghe tin Trương Khải Sơn phản bội, làm sao có thể giữ được bình tĩnh.

Hồi lâu, bà gật mạnh đầu: "Quỷ Gia, chuyện này ngài yên tâm, mấy ngày nữa tôi sẽ lo liệu, nhưng chuyện bỏ phiếu thì sao?" Trương Khải Minh cười nói: "Chuyện bỏ phiếu không cần lo, tôi sẽ giải quyết." "Bây giờ tôi chỉ cần giải quyết lá phiếu của Giải gia là được, không cần họ bỏ phiếu cho tôi, chỉ cần bỏ phiếu trắng là được." Nghe vậy, Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Tú Nhi sau lưng một cái, nói: "Quỷ Gia, hay là ngài dẫn theo Tú Nhi đi." "Nó và Giải Tiểu Hoa quan hệ không tệ, có thể nói chuyện được, vừa hay để nó giúp một tay." Trước đề nghị của Hoắc Tiên Cô, Trương Khải Minh trực tiếp đồng ý, coi như thêm một lớp bảo hiểm.

Đứng dậy, Trương Khải Minh nói: "Được, vậy ngày mai đến Giải gia, đến lúc đó bảo Hoắc Tú Nhi trực tiếp đến biệt thự tìm tôi là được." Sau khi Trương Khải Minh rời đi, trong phòng chỉ còn lại Hoắc Tiên Cô và Hoắc Tú Nhi.

Im lặng một lúc lâu, Hoắc Tú Nhi hỏi: "Bà ơi, chuyện này chúng ta thật sự phải giúp Quỷ Gia sao?

Dù sao đó cũng là Phật Gia..." "Phật Gia?

Cháu quá coi thường Quỷ Gia rồi, Phật Gia có được danh tiếng lớn như vậy, người đứng sau chống lưng chính là Quỷ Gia." "Bây giờ Quỷ Gia đã chuẩn bị bước ra sân khấu, đối đầu với Phật Gia, vậy thì

không cần phải lo lắng.” Hoắc Tiên Cô quay đầu nhìn Hoắc Tú Nhi một cái, lộ ra nụ cười bí ẩn, nói đầy ẩn ý.

Nghe vậy, Hoắc Tú Nhi lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, xem ra mình hiểu về Quỷ Gia quá ít.

Ra khỏi Hoắc gia, Trương Khải Minh nhìn Thiên Đồng đang chờ bên xe, hỏi: “Sau khi ta đi, biểu hiện của Trương Khải Sơn thế nào?” Thiên Đồng cười nói: “Quỷ Gia, lúc vụ nổ xảy ra, biểu cảm của ông ta khó coi lắm ạ.” “Cứ như lật mặt vậy, trong chốc lát đã đổi mấy sắc mặt.” 131.

Nghe lời nói tinh nghịch của Thiên Đồng, Trương Khải Minh dở khóc dở cười nhìn cậu ta một cái, không ngờ Thiên Đồng cũng có sở thích quái gở như vậy.

Ngồi trên xe, hướng về phía biệt thự, Thiên Đồng đột nhiên hỏi: “Quỷ Gia, chúng ta thật sự muốn khai chiến với Phật Gia sao?” Nhìn cậu ta một cái, Trương Khải Minh gật đầu: “Không phải là muốn, mà là đã bắt đầu rồi.” “Tất cả thuộc hạ của Chá Cô thúc thúc đã được ta phái đi, bây giờ chắc đã sớm động thủ rồi.” Về đến biệt thự, Trương Khải Minh xem đồng hồ, cũng chưa muộn lắm, bèn gọi Trương Bất Tốn đến.

Chuyện hệ thống tình báo Trương Khải Minh định giao cho cậu ta quản lý, vừa hay phối hợp với lực lượng ám sát trong tay cậu ta.

Nhìn Trương Bất Tốn đã ngồi xuống, Trương Khải Minh đặt chiếc nhẫn lên bàn.

Rồi nói: “Bất Tốn, đây là tín vật của hệ thống tình báo chúng ta, chỉ nhận tín vật không nhận người.” “Sau này chuyện tình báo giao cho cậu, Trương Nhật Sơn lúc này không đáng tin, quan hệ của anh ta với Trương Khải Sơn quá thân mật.” Trương Bất Tốn cầm lấy chiếc nhẫn, thận trọng gật đầu: “Yên tâm đi Quỷ Gia, sau khi về tôi sẽ thay

đổi một số phương thức liên lạc trước." "Sẽ không để Trương Nhật Sơn tìm thấy những nhân viên tình báo đó nữa đâu." Nghe lời của Trương Bất Tốn, Trương Khải Minh biết cậu ta đã lĩnh hội được ý của mình, liền nở một nụ cười hài lòng.

Đợi Trương Khải Minh nói cho cậu ta biết các thông tin về hệ thống tình báo, cậu ta nhanh chóng rời đi.

Sau khi Trương Bất Tốn rời đi, Doãn Tân Nguyệt đến bên cạnh Trương Khải Minh, quan tâm nắm lấy tay anh.

Giọng cô có chút lo lắng hỏi: "Phu quân, anh thật sự chuẩn bị đối đầu với đại ca rồi sao?" Cười khổ gật đầu, Trương Khải Minh nói: "Tân Nguyệt à, anh ấy bây giờ đã điên rồi, vừa rồi còn bảo vệ kẻ làm hại Linh Nguyệt." "Bây giờ không phải là tôi đối phó anh ấy, mà là anh ấy có chút được đằng chân lân đằng đầu." Nói đến đây, giọng của Trương Khải Minh dần trở nên lạnh lùng, trong lòng tràn ngập tức giận.

Một lúc sau, Trương Khải Minh nói với giọng âm hàn: "Nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn âm thầm ủng hộ anh ấy." "Có lẽ có một số chuyện anh ấy cảm thấy là lẽ đương nhiên, bây giờ cũng là lúc để anh ấy tỉnh lại rồi." Nghe vậy, biểu cảm của Doãn Tân Nguyệt có chút đau khổ, nhưng cũng không nói gì, chỉ nép vào lòng Trương Khải Minh.

Thật không ngờ, Trương Khải Sơn lại bảo vệ kẻ thù đã làm hại Linh Nguyệt, cách làm này quá khiến người ta đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Tú Nhi đến biệt thự của Trương Khải Minh, hai người nhanh chóng xuất phát đến Giải gia.

Đến Giải gia, Trương Khải Minh thấy Giải Tiểu Hoa đang đứng ở cổng chờ sẵn, trên đường đi Hoắc Tú Nhi đã gọi điện cho cậu ta.

Sau khi xuống xe, Giải Tiểu Hoa trực tiếp đón họ, nói: "Quỷ Gia, hoan nghênh ngài, chúng ta vào trong nói chuyện." Giải Tiểu Hoa hiểu rất rõ về Quỷ Gia, năm xưa trước khi ông nội cậu ta qua đời, đã dặn dò không ít chuyện.

Mọi người bước vào Giải gia, suốt đường đi Trương Khải Minh đều nhíu mày, cảm thấy không khí của Giải gia có chút không ổn.

Sau khi vào một phòng khách, mọi người ngồi xuống, sau khi dâng trà, mọi người tán gẫu một lúc.

Nói chuyện một hồi, Trương Khải Minh đi thẳng vào vấn đề, nói: "Lần này ta đến có một việc cần cậu giúp." "Mấy ngày nữa Cửu Môn sẽ triệu tập một cuộc họp, chủ yếu là để ta thay thế vị trí của Lý gia." Nhìn biểu cảm của Giải Tiểu Hoa, Trương Khải Minh biết, chuyện xảy ra ngày hôm đó có lẽ cậu ta vẫn chưa biết.

Thế là anh nhìn Hoắc Tú Nhi một cái, bảo cô giúp giải thích, đợi Giải Tiểu Hoa hiểu rõ rồi mới nói chuyện khác.

Lặng lẽ uống trà, Trương Khải Minh nghe Hoắc Tú Nhi giải thích, dần dần không khí trong sảnh có chút nặng nề.

Hồi lâu sau, Giải Tiểu Hoa mở lời: "Quỷ Gia, chuyện này tôi đều biết cả rồi, ngài có việc gì cứ nói thẳng, tôi nhất định sẽ làm theo." Trương Khải Minh cười xua tay, nói: "Yên tâm, ta sẽ không làm khó cậu." "Ta hy vọng lúc bỏ phiếu cậu có thể bỏ phiếu trắng là được, như vậy cũng sẽ không khiến cậu quá bị động." Ai ngờ Giải Tiểu Hoa lại không đồng ý, nói: "Quỷ Gia, tôi biết ân tình năm xưa ngài dành cho gia đình tôi." "Ngài yên tâm, đến lúc đó tôi sẽ trực tiếp bỏ phiếu tán thành, tôi dám chịu trách nhiệm." Nghe vậy, Trương Khải Minh đặt chén trà xuống, nhìn Giải Tiểu Hoa một cái, không ngờ cậu ta lại làm vậy.

Nhưng như vậy cũng tốt, Trương Khải Minh về cơ bản đã nắm

chắc phần thắng, nếu không có gì bất ngờ, sau này anh cũng là người trong Cửu Môn.

Chương 262

Thấy Giải Tiểu Hoa biết điều như vậy, Trương Khải Minh cũng không phải là người thích chiếm lợi của người khác.

Thế là anh nói: "Được, vậy ta cảm ơn cậu, nói chuyện của gia đình cậu đi." "Lúc vào, ta thấy không khí của Giải gia có chút không ổn, đã xảy ra chuyện gì sao?" Sắc mặt Giải Tiểu Hoa trở nên có chút âm trầm, nhanh chóng nói: "Quỷ Gia, tôi không giấu gì ngài nữa." "Nói thật, tuy bây giờ tôi là gia chủ của Giải gia, nhưng có rất nhiều người không phục, cộng thêm gần đây lại xảy ra một số chuyện." Gật đầu, xem ra vấn đề của Giải gia không nhỏ, lâu như vậy mà Giải Tiểu Hoa vẫn chưa thu phục được Giải gia, có chút non nớt.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Được, chuyện này ta giúp cậu, cũng tiện thể nói cho cậu biết làm thế nào để trở thành một gia chủ đủ tư cách." "Lát nữa cậu kể chuyện của Giải gia cho Trương Bất Tốn nghe, chuyện này cậu ta sẽ nhanh chóng giúp cậu giải quyết." Nói xong, Trương Khải Minh rời khỏi Giải gia, còn Trương Bất Tốn và những thuộc hạ kia thì được để lại.

Nhanh chóng, đã đến ngày Cửu Môn họp, lúc này Trương Khải Minh đã đến Khách sạn Tân Nguyệt, chờ ở chỗ của Doãn Băng.

Sau khi ngồi xuống, Doãn Băng nói: "Cậu, chuyện Cửu Môn lần này đã lan ra rồi, bây giờ có rất nhiều người đang để mắt đến cậu đấy." Trương Khải Minh không để tâm mà cười, nói: "Yên tâm đi, hôm nay mọi chuyện sẽ có kết quả, không cần lo cho cậu." "À phải rồi, gần đây việc kinh doanh của Khách sạn Tân Nguyệt thế nào?

Có chuyện gì xảy ra không?" Nhắc đến chủ đề này, Doãn Băng cười không khép được miệng, nói: "Cậu, từ khi cậu tặng mấy món đồ

quý." "Bây giờ việc kinh doanh ở đây đang rất phát đạt, à đúng rồi, có một chuyện muốn nói với cậu." "Tứ gia của Cửu Môn gần đây đã gửi một con Xà Mi Đồng Ngư chuẩn bị đấu giá, trong phiên đấu giá lần tới." Nghe vậy, động tác của Trương Khải Minh khựng lại, trong lòng có chút nghi hoặc, Trần Bì cũng tham gia vào sao?

Theo lý mà nói, con gái ông ta đã được tìm thấy, căn bản không cần phải đi Thiên Cung mạo hiểm nữa, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Nén lại nghi ngờ trong lòng, Trương Khải Minh nói: "Ừm, chuyện này ta biết rồi, ta sẽ hỏi Trần Bì." "Được rồi, thời gian cũng sắp đến rồi, ta đến phòng riêng của Cửu Môn đây, à, có thời gian thì dẫn Nam Phong đến chỗ ta chơi." Đợi Trương Khải Minh bước vào phòng riêng, người bên trong đã đông đủ.

Nghe tiếng cửa mở, tất cả mọi người đều nhìn Trương Khải Minh, đặc biệt là biểu cảm của Trương Nhật Sơn vô cùng phức tạp.

Không để ý đến mọi người, Trương Khải Minh trực tiếp ngồi vào vị trí của Lý gia, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy Trương Khải Minh đến, Hoắc Tiên Cô nói thẳng: "Lần này tôi đề xuất mở cuộc họp." "Chủ yếu là để đề nghị Quỷ Gia tiếp quản vị trí của Lý gia, không biết mọi người đã cân nhắc thế nào?" Tiếng nói vừa dứt, đã nghe thấy một giọng nói từ sau tấm bình phong: "Không được." Nghe giọng nói quen thuộc, mọi người nhìn về phía tấm bình phong, nhanh chóng thấy được bóng dáng của Trương Khải Sơn.

Thấy bóng dáng Trương Khải Sơn, tất cả mọi người đều đứng dậy nói: "Phật Gia." Chỉ có một mình Trương Khải Minh không có chút phản ứng nào, cứ thế lặng lẽ ngồi trên ghế.

Đối với sự xuất hiện của Trương Khải Sơn, anh không hề kinh ngạc, vừa vào anh đã nghe thấy tiếng hít thở sau tấm bình phong.

Sau khi mọi người chào hỏi xong, lần lượt ngồi xuống, lặng lẽ nhìn Hoắc Tiên Cô, chuẩn bị xem kịch hay.

Hoắc Tiên Cô cũng không làm mọi người thất vọng, nói thẳng: "Phật Gia, quy tắc của Cửu Môn năm xưa đã định." "Chỉ cần giết một người trong Cửu Môn, thì người đó có tư cách thay thế, lẽ nào quy tắc của Cửu Môn đã thay đổi rồi sao?" Nghe Hoắc Tiên Cô lôi quy tắc của Cửu Môn ra, sắc mặt Trương Khải Sơn có chút khó coi, ông biết hôm nay không có cách nào ngăn cản được nữa.

Nếu ông dám nói quy tắc này không được, có lẽ cả Cửu Môn sẽ nhanh chóng tan rã.

Đến lúc đó dù ngăn được Trương Khải Minh gia nhập, thì có thể làm gì chứ?

Chẳng phải là lưỡng bại câu thương sao?

Thế là, Trương Khải Sơn nói với giọng âm trầm: "Đã lôi chuyện quy tắc ra, vậy thì bắt đầu bỏ phiếu đi." "Tôi phản đối." Ngay khi những người khác chuẩn bị bày tỏ thái độ, Trương Khải Minh đột nhiên lên tiếng: "Phật Gia, có chút không quân tử rồi nhỉ?" "Theo tôi được biết, hiện tại đề đốc của Cửu Môn là Trương Nhật Sơn, không biết ông lấy thân phận gì để nói chuyện vậy?" Nghe vậy, Trương Khải Sơn nhìn thẳng vào Trương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, thật sự nhất quyết phải đối đầu với tôi sao?" "Đối đầu?

Phật Gia, thật sự quá coi trọng mình rồi, bây giờ ông có tư cách làm đối thủ của tôi sao?" "Dựa vào việc bán đứng lợi ích của Cửu Môn, dựa dẫm vào đám chuột cống đó ư?

Quá ngây thơ rồi đấy." Trương Khải Minh nhắm mắt, không thèm mở mắt nhìn Trương Khải Sơn, tùy ý nói.

Nghe Trương Khải Minh nói vậy, cả phòng riêng chìm vào im

lặng, mọi người đều cẩn thận suy ngẫm ý nghĩa trong câu nói đó.

Những người có thể ngồi ở đây đều không phải kẻ ngốc, nhanh chóng hiểu ra lượng thông tin cực lớn trong câu nói đó, mỗi người trong lòng đều có tính toán riêng.

Một lúc lâu sau, Hoắc Tiên Cô nói thẳng: "Vậy chúng ta trực tiếp bỏ phiếu đi, tôi ủng hộ Quỷ Gia lên vị trí." 132.

"Quỷ Gia thực lực mạnh, mấy năm nay quan hệ với Cửu Môn vẫn luôn không tệ, là một người đáng tin cậy." Có Hoắc Tiên Cô dẫn đầu, nhanh chóng những người khác bắt đầu bày tỏ thái độ, kết quả không có gì bất ngờ, việc Trương Khải Minh trở thành người của Cửu Môn đã thành định cục.

Về phần quá trình thì không còn quan trọng nữa, bây giờ Trương Khải Minh chuẩn bị phát biểu.

"Sau này tôi và mọi người đều là người trong Cửu Môn, có một số chuyện chúng ta cần phải bàn bạc..." "Chúng ta cũng không phải người xa lạ, đều có hợp tác, nên có một số chuyện tôi sẽ nói thẳng." Trương Khải Minh mở mắt, quét một vòng, rồi từ từ phát biểu.

"Kẻ thù chủ yếu của chúng ta hiện nay là Vương gia, dù sao mọi người đều từng chịu thiệt từ Vương gia, mấy năm nay chúng vẫn luôn để mắt đến chúng ta." "Gần đây tôi nhận được tin, người của Vương gia đã hợp tác với người bên kia, nên mọi người đều biết phải làm gì rồi chứ?" Nhắc đến Vương gia, tất cả những người có mặt đều tràn ngập phẫn hận, dù sao thù hận đã tích lũy từ rất lâu.

Đột nhiên mọi người nghĩ đến lời nói trước đó của Trương Khải Minh, Trương Khải Sơn đã liên hợp với người bên kia, vậy có nghĩa là...

Thế là tất cả mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Trương

Khải Sơn đang có sắc mặt khó coi, trong lòng nảy sinh đủ loại suy nghĩ.

Thấy biểu hiện của mọi người, điều Trương Khải Sơn lo lắng nhất đã xảy ra, kế hoạch của ông ta đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Ông ta suy nghĩ một chút, rồi nói thẳng: "Các vị yên tâm, tuy tôi có hợp tác với người bên kia, nhưng tôi sẽ không bán đứng lợi ích của Cửu Môn." Nhưng lúc này mới nói ra những lời đó, hiệu quả thu được rất nhỏ, ngược lại còn khiến mọi người càng thêm cảnh giác.

Thấy tình hình này, Trương Khải Minh nở một nụ cười vui vẻ, xem ra đã có hiệu quả.

Cuối cùng cuộc họp lần này, ngoài việc đồng ý cho Trương Khải Minh gia nhập, không có chuyện gì được bàn bạc, mọi người có chút không vui mà giải tán.

Rời khỏi phòng riêng của Cửu Môn, Giải Tiểu Hoa đến bên cạnh Trương Khải Minh trước tiên.

Cậu ta cảm kích nói: "Quỷ Gia, bây giờ vấn đề của gia tộc đã được giải quyết, phải cảm ơn ngài đã ra tay tương trợ." Nhìn gương mặt trẻ trung, Trương Khải Minh vỗ vỗ vai cậu ta, cười nói: "Được rồi, giải quyết xong là tốt, hãy cố gắng lên." "Nhớ kỹ, bây giờ thân phận của cậu là gia chủ, đừng quá nhân từ." Tiễn Giải Tiểu Hoa đi, Trương Khải Minh gọi Trần Bì đến bên cạnh, định hỏi chuyện về Xà Mi Đồng Ngư.

Hai người tìm một phòng riêng, sau khi vào, Trương Khải Minh hỏi: "Con Xà Mi Đồng Ngư đó là sao?

Ông định đi Thiên Cung à?" Im lặng một lúc, Trần Bì nói: "Quỷ Gia, tôi muốn đến Thanh Đồng Môn xem thử, sự thay đổi trên người con gái tôi có lẽ có cách giải quyết ở đó." Nghe vậy, Trương Khải

Minh thở dài một hơi, nói: "Nếu đã vậy, thì tôi không ngăn cản." "Ngoài ra, tôi biết tung tích của hai con Xà Mi Đồng Ngư còn lại, một con ở trong tay Ngô Thiên Chân, một con ở trong tay tôi." Trần Bì kinh ngạc nhìn Trương Khải Minh một cái, cười khổ nói: "Sớm biết vậy, tôi đã hỏi ngài trước rồi." "Nhưng bây giờ buổi đấu giá sắp bắt đầu, đợi đấu giá kết thúc rồi tính sau." Bây giờ chỉ có thể như vậy, tuy Trương Khải Minh có thể bảo Doãn Băng thu hồi Xà Mi Đồng Ngư.

Nhưng nếu làm vậy, danh tiếng của Khách sạn Tân Nguyệt sẽ bị tổn hại, uy tín sụt giảm là một nguy cơ lớn.

Tiễn Trần Bì đi, Trương Khải Minh chìm vào suy tư, chuyến đi Thiên Cung lần này, anh có một số kỳ vọng.

Đặc biệt là gian mật thất đó, Minh khí bên trong chất đống như núi, nhưng muốn mang hết ra, phải nghĩ cách trước đã.

Đối với Côn Luân Thai bên ngoài Thiên Cung, Trương Khải Minh cũng tràn đầy tò mò, biết đâu có thể kiếm được lợi ích gì đó?

Về nhà, Trương Khải Minh bắt đầu ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị, lần này cũng phải huy động không ít người.

Minh khí ở đó cần số lượng lớn người để vận chuyển, nhưng những người này Trương Khải Minh cũng chỉ định dùng để vận chuyển Minh khí.

Về phần đi sâu vào trong, Trương Khải Minh không hề nghĩ đến, nguy hiểm bên trong thật sự quá nhiều.

Chỉ có một số tinh anh dưới trướng mới có tác dụng, nếu không vào đó cũng chỉ là nộp mạng.

Đột nhiên, điện thoại của anh reo lên, nghe máy mới biết, Hồ Bát đã được Hắc Hạt Tử đưa về.

Đến Trân Phẩm Các, lên tầng ba, Trương Khải Minh thấy Hồ Bát

và Hắc Hạt Tử, cả hai đều không sao.

Chương 263

Ra hiệu cho hai người ngồi xuống, Trương Khải Minh hỏi: "Chuyện là thế nào?" Hồ Bát gật đầu, nói: "Quỷ Gia, lần này tôi đến một ngôi mộ nhỏ thời Minh, nhưng không ngờ vừa vào đã bị để ý." "Những người bao vây tôi đó, đều không nói chuyện, cũng không tấn công, chỉ lặng lẽ vây tôi ở bên trong." "Tôi cảm thấy chắc họ có mục đích gì đó, nhưng điều khiến tôi kỳ lạ là, biết Hắc Hạt Tử đến cứu tôi, cũng không phát hiện điều gì bất thường." Gật đầu, Trương Khải Minh nhìn về phía Hắc Hạt Tử, chỉ nghe cậu ta nói: "Quỷ Gia, tôi cũng phát hiện đám người đó có vấn đề." "Sau đó, tôi sợ xảy ra biến cố, liền trực tiếp phát động tấn công, nhưng đám người đó căn bản không muốn giao chiến chính diện với tôi." "Chỉ chống cự qua loa, rồi nhanh chóng rút lui, tôi cũng không dám đuổi theo sâu." Có chút kỳ lạ, mục đích của đám người này rốt cuộc là gì?

Rốt cuộc có âm mưu gì?

Cẩn thận suy nghĩ về những gì hai người nói, Trương Khải Minh không có chút manh mối nào, indice quá ít.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Chuyện này cứ tạm vậy đã, sau này hành động mọi người đều chú ý." "Hãy âm thầm điều tra, một nhóm người lớn như vậy, không thể không để lại dấu vết gì." Tiếp đó Trương Khải Minh lại nói: "Hắc Hạt Tử, lần này cậu làm việc không tệ, có thể bắt đầu thành lập đường khẩu rồi." "Cần gì cứ nói thẳng, hoặc có suy nghĩ gì cũng được." Hắc Hạt Tử cười gật đầu: "Biết rồi Quỷ Gia, sau khi về tôi sẽ bắt tay chuẩn bị chuyện này." Những việc còn lại giao cho thuộc hạ làm là được, Trương Khải Minh không cần phải lo lắng mọi thứ.

Mấy ngày sau, đường khẩu của Hắc Hạt Tử đã được thành lập, bây giờ chỉ còn thiếu việc rèn luyện.

Nhưng điều khiến Trương Khải Minh kỳ lạ là, Hắc Hạt Tử vậy mà không tuyển người nào, đều là người mà cậu ta xin từ chỗ Trương Khải Minh.

Xem ra nhiều năm nay, cuộc sống của Hắc Hạt Tử cũng không dễ dàng, vậy mà ngay cả một vài thuộc hạ đáng tin cũng không có.

Nhưng như vậy cũng tốt, bớt được những chuyện khác, dù sao những người này đều là người thường xuyên phối hợp, không cần phải rèn luyện thêm.

Bây giờ Trương Khải Minh đang đi đến đường khẩu của cặp đôi Bảo Bối, hôm qua họ đã gọi điện cho Trương Khải Minh, nói là có bất ngờ.

Không cần Trương Khải Minh đoán cũng biết, chắc là chuyện Ly Cổ đã có kết quả, định khoe khoang đây mà.

Nhìn đường khẩu có tên Mộc Lan Đường trước mặt, Trương Khải Minh cảm thấy có chút khoa trương, cần gì phải làm cái biển hiệu to như vậy?

Chỉ thấy cái biển hiệu lớn này vậy mà to gần bằng cửa chính, sợ người khác không biết thân phận của mình hay sao?

Nhưng chuyện như vậy Trương Khải Minh cũng không định nói nhiều, chỉ cần hai cô nhóc này ngoan ngoãn, cứ vậy đi.

Bước vào cửa chính của đường khẩu, đầu tiên nhìn thấy là các loại Minh khí, những thứ này đều lấy từ chỗ Trương Khải Minh.

Điều khiến người ta sáng mắt hơn là, trong cả cửa hàng, người phụ trách bán hàng đều là những cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Chẳng trách việc kinh doanh ở đây lại tốt như vậy?

Xem ra những cô nương xinh đẹp này đã cộng thêm không ít điểm.

Minh khí của Trương Khải Minh đều không mặc cả, mỗi lần lên giá đều có chuyên gia giám định kiểm tra.

Nên dù những cô gái này không hiểu quá nhiều kiến thức về đồ cổ, cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa, sau nhiều năm kinh doanh, hàng của Trương Khải Minh đã nổi tiếng bên ngoài, mọi người đều biết không có hàng giả.

Nhìn nhân viên phục vụ đón mình, Trương Khải Minh nói: "Không cần tiếp tôi, là ông chủ của các cô gọi tôi đến." Nhìn nhân viên phục vụ quay người đi gọi người, rồi lại nhìn đám đông tấp nập trong tiệm, Trương Khải Minh hài lòng gật đầu.

Không đợi lâu, Trương Bảo Bảo chạy ra, trực tiếp chạy đến bên cạnh Trương Khải Minh.

"Nghĩa phụ, ngài đến rồi à?

Việc kinh doanh trong tiệm của con không tệ chứ?

Không làm mất mặt ngài." Trương Bảo Bảo ôm cánh tay Trương Khải Minh, giọng điệu ngọt ngào như một đứa trẻ đang chờ được khen thưởng.

Trương Khải Minh hài lòng gật đầu: "Ừ, làm rất tốt, đáng khen." "Đi thôi, dẫn ta đi xem bất ngờ của con đi, ta đã xuất phát từ sáng sớm đấy." Theo sau cửa tiệm là một khu nhà ở, đã được đập thông.

Một căn phòng giống như nhà kho, vừa bước vào, Trương Khải Minh đã thấy rất nhiều người đang bận rộn.

Đồng thời, anh cũng chú ý đến những con khôi lỗi đứng một bên, đều là thi thể bị Ly Cổ khống chế.

Trong những con khôi lỗi này có cả người và động vật, trông tướng mạo đều không tệ, không biết sức chiến đấu thế nào.

Trương Bảo Bảo vui vẻ nói: "Nghĩa phụ, xem đi, đây là khôi lỗi con điều khiển, rất nghe lời." Gật đầu, Trương Khải Minh nói: "Được, chúng ta ra bãi đất trống bên ngoài, một con tấn công ta, thử xem uy lực thế nào." Trong sân, Trương Khải Minh lặng lẽ nhìn con khôi lỗi đối diện, nói: "Bắt đầu đi." Nhìn con khôi lỗi lao tới, Trương Khải Minh không né tránh, định trực tiếp cảm nhận sức mạnh của nó.

Bị con khôi lỗi hình người trước mặt đánh trúng, Trương Khải Minh không hề nhúc nhích.

Cẩn thận cảm nhận một chút, sức mạnh không tệ, khoảng 100 kg, đồng thời tốc độ không chậm, động tác có chút cứng nhắc.

Đột nhiên, Trương Khải Minh động, chỉ nghe "bụp" một tiếng, con khôi lỗi trực tiếp bị đánh bay về, lùi lại gần mười mét.

Nhìn con khôi lỗi vẫn đứng vững, không bị thương quá nặng, được, phòng ngự cũng có thể chấp nhận được.

Cộng thêm đặc điểm không sợ chết của khôi lỗi, thứ này có tác dụng lớn, chỉ cần có năng lực hơn thuộc hạ bình thường là được.

Có lẽ khuyết điểm duy nhất là ở phương diện điều khiển, dù đã qua nghi thức đặc định, những người lão Miêu này không cần sáo địch để điều khiển.

Nhưng giới hạn điều khiển của mỗi người chỉ có 10 con.

Nhưng Ly Cổ lại có trí tuệ đơn giản, một số mệnh lệnh đơn giản, trực tiếp ra lệnh là có thể không cần quản nữa, không cần phải lúc nào cũng lo lắng.

Ví dụ như mệnh lệnh canh gác, bất kỳ ai tiến vào phạm vi canh gác, những con khôi lỗi này sẽ chủ động tấn công, không cần phải

điều khiển nữa.

Quay đầu lại, nhìn Trương Bảo Bảo đang mong chờ bên cạnh, Trương Khải Minh cười nói: "Không tệ." "Đẩy nhanh tiến độ đi, một thời gian nữa ta có thể sẽ cần sự giúp đỡ của những con khôi lỗi này." Nghe vậy, Trương Bảo Bảo kích động nhảy lên, nói: "Nghĩa phụ, yên tâm đi, Bối Bối sắp có thể mang về những thi thể khác rồi." "Bây giờ khôi lỗi rất dễ chế tạo, chỉ thiếu thi thể đặc định, nên tiến độ mới chậm một chút." Trong phòng bên cạnh, sau khi ngồi xuống, Trương Khải Minh hỏi: "Bây giờ có bao nhiêu con khôi lỗi như vậy?" Trương Bảo Bảo không cần suy nghĩ đáp: "Nghĩa phụ, bây giờ chỉ có không tới 189 con, một số thi thể không dùng được." Gật đầu, số lượng nhiều như vậy thực ra đã đủ dùng, nhưng trong đó có không ít khôi lỗi không phải hình người, những thứ này Trương Khải Minh không dùng được.

Xem ra hình người cũng chỉ có khoảng 100 con, số lượng có chút ít.

Thế là Trương Khải Minh nói: "Lát nữa con đi tìm cha con đi, bảo ông ấy giúp tìm thi thể, là ta dặn." Cô bé vui mừng gật đầu: "Vâng, nghĩa phụ, trước đó con tìm cha, nhưng ông ấy không giúp." "Lát nữa con đi, xem lần này ông ấy có thể nói gì." Nhìn Trương Bảo Bảo chu môi, Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, thật không bớt lo.

Rời khỏi Mộc Lan Đường, Trương Khải Minh định đưa nữ tống tử trong mật thất ở nhà đến Khách sạn Tân Nguyệt.

Đây là quyết định của Trương Khải Minh không lâu trước, anh định đem con tống tử này ra bán đấu giá luôn, xem có thể bán được bao nhiêu tiền.

Ít nhất cũng phải xem có thể thu hồi chi phí của Định Thi Phù không, nếu không được, sau này sẽ không làm ăn kiểu này nữa, không

có hứng.

Mang theo chiếc quan tài chứa tống tử, Trương Khải Minh đến Khách sạn Tân Nguyệt, vừa xuống xe đã thấy Doãn Băng.

Đã hẹn giờ từ trước, Doãn Băng đón anh, nói: "Cậu, tôi cho người vận chuyển đồ vào trước." Trương Khải Minh gật đầu, nhìn người của Khách sạn Tân Nguyệt bắt đầu hành động, một chiếc quan tài màu đỏ trực tiếp được đưa vào.

Theo sau Doãn Băng, Trương Khải Minh biết đây là nhà kho của Khách sạn Tân Nguyệt, đồ tốt bên trong không ít.

Chương 264

Đặt quan tài xuống, Doãn Băng đến bên cạnh quan tài, chuẩn bị kiểm tra hàng hóa bên trong, đây là quy tắc.

Theo nắp quan tài được mở ra, con tống tử bị trói chặt bên trong lộ ra trước mặt mọi người, dọa những người khác nhảy dựng lên.

Những người này không ngờ, trong quan tài lại thật sự chứa một con tống tử, chẳng trách lại nặng như vậy.

Doãn Băng không để ý đến những người làm đó, cẩn thận quan sát một lúc, rồi cho người niêm phong quan tài lại.

Quay lại bên cạnh Trương Khải Minh, Doãn Băng nói: "Cậu, hàng đã kiểm tra xong, thật không ngờ, bây giờ cậu ngay cả tống tử cũng bán." Trương Khải Minh ha ha cười một tiếng, nói: "Sao nào?

Con tống tử này tướng mạo không tệ chứ?" "À phải rồi, tin tức về con tống tử đã tung ra chưa?

Phản ứng bên ngoài thế nào?" Doãn Băng cười nói: "Đã tung ra rồi, phản hồi không tệ, rất nhiều nhân vật lâu không xuất hiện đều xác nhận sẽ đến." Hài lòng gật đầu, chỉ cần có người hứng thú là tốt, ít nhất Trương Khải Minh sẽ không lỗ vốn.

Giao hàng xong, ngay khi Trương Khải Minh chuẩn bị rời đi, Doãn Băng gọi anh lại, dường như có chuyện muốn nói.

Cũng không nghĩ nhiều, Trương Khải Minh trực tiếp theo Doãn Băng đến văn phòng của cô, xem có chuyện gì.

"Cậu, lần này không phải tôi muốn tìm cậu, mà có một vị khách muốn bàn chút chuyện với cậu." Vừa đi lên văn phòng trên lầu, Doãn Băng vừa nói.

Trương Khải Minh nhíu mày, có người tìm mình bàn chuyện, vậy cứ gặp rồi tính sau.

Bước vào văn phòng, Trương Khải Minh thấy một người không ngờ tới, lại là Vương Tranh trong số anh em Vương gia.

Thấy Vương Tranh đứng dậy, Trương Khải Minh cười nói: "Sao thế?

Lần này lại có giao dịch à?" Đợi Doãn Băng đóng cửa rời đi, Vương Tranh mới mở lời: "Quỷ Gia, giao dịch lần này rất quan trọng, có thể liên quan đến tính mạng của rất nhiều người." "Không biết ngài có hứng thú không, yên tâm, những người này đều là người của Vương gia." Nghe lời của Vương Tranh, Trương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, nói: "Nói trước xem muốn gì?" Im lặng một lúc, hắn nói: "Quỷ Gia, lần này thứ tôi cần là một cỗ thi thể không đầu trong ngôi mộ trên núi tuyết." Hửm?

Sao lần này Vương gia lại nhắm vào Thiên Cung?

Nếu không thì căn bản không có giao dịch gì.

Trương Khải Minh chìm vào suy tư, thi thể có thể khiến hắn hứng thú, chắc chỉ có thi thể của Vạn Nô Vương cuối cùng.

Nhưng nếu giao thi thể đó, có thể sẽ có chút vấn đề, dù sao bí mật trong thi thể quá nhiều.

Trầm ngâm một lát, Trương Khải Minh từ từ nói: "Muốn thi thể cũng được, nhưng tôi không thể đảm bảo nó còn nguyên vẹn." "Tình hình trong mộ ông cũng biết, có rất nhiều nguy hiểm, tôi phải mang theo thi thể mà không làm ảnh hưởng đến hành động của tôi." Không sai, đây là dương mưu của Trương Khải Minh, anh sẽ mang ra một phần thi thể, còn có hoàn thành giao dịch hay không, thì phải xem Vương Tranh thế nào.

Nghe lời của Trương Khải Minh, Vương Tranh chìm vào suy tư, một lúc lâu sau mới nói: "Được." "Nhưng tôi cần một phần chi thể nguyên vẹn, ít nhất cũng phải là một cánh tay." Gật đầu, Trương Khải Minh đồng ý với điều kiện của hắn, những lời tiếp theo quả nhiên đã chứng thực phỏng đoán của anh.

Mục tiêu lần này của Vương gia quả nhiên là Thiên Cung, và mục đích của hắn cũng là thi thể của Vạn Nô Vương cuối cùng.

Nhìn tài liệu trong tay, Trương Khải Minh thích thú nhìn bóng lưng rời đi của Vương Tranh.

Một lần một phần tài liệu, cộng với tài liệu giao dịch lần trước của Vương Thiêm, hai anh em họ đã bán đứng gần trăm người.

Cẩn thận xem qua, đây là thông tin về nhân viên của Vương gia trong hành động ở Thiên Cung lần này.

Trên đó không chỉ có tên và ảnh, mà ngay cả lộ trình và thời gian dự kiến cũng được ghi lại.

Lần này Vương gia ra tay không nhỏ, vậy mà huy động hơn 50 người, nhìn tướng mạo của họ, chắc đều là tay lão luyện.

Nếu có thể bắt gọn toàn bộ nhân viên trong danh sách này, e rằng Vương gia sẽ cảm thấy đau thấu tim gan.

Vương gia dù gia nghiệp lớn đến đâu, nhân thủ tinh anh chắc cũng không có nhiều.

Cất tài liệu, Trương Khải Minh trực tiếp rời khỏi Khách sạn Tân Nguyệt, xem ra kế hoạch hành động lần này cần phải điều chỉnh.

Ban đầu Trương Khải Minh không định mang theo người khác, nhưng bây giờ xem ra tình hình không cho phép.

Tại Trân Phẩm Các, Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử đang ngồi

đối diện, nói: “Lần này cậu ra ngoài làm một nhiệm vụ đi.” “Đây là tài liệu hành động của người Vương gia, trên đó về cơ bản đều có đủ thông tin, giải quyết hết bọn chúng đi.” Nhận lấy tài liệu, Bàn Tử xem qua, rồi cười toe toét nói: “Quỷ Gia, ngài cứ yên tâm giao cho tôi.” “Sau khi về tôi sẽ chuẩn bị xuất phát, đám người này tôi sẽ không để sót một tên nào đâu.” Nhìn bóng lưng rời đi của Bàn Tử, Trương Khải Minh nói với Hắc Hạt Tử bên cạnh: “Gần đây chuẩn bị sẵn người đi.” “Mấy ngày nữa hành động, cậu đi cùng tôi, đến lúc đó có việc cần cậu làm.” Nhanh chóng, đã đến ngày diễn ra buổi đấu giá của Khách sạn Tân Nguyệt, bây giờ nơi đây đông nghịt người.

Ngồi trong phòng riêng Doãn Băng sắp xếp, Trương Khải Minh nhìn đám đông bên dưới, cảm thấy có chút quen thuộc.

Quay đầu, Trương Khải Minh nói với Doãn Tân Nguyệt bên cạnh: “Chúng ta đã lâu không tham gia buổi đấu giá rồi nhỉ?” Doãn Tân Nguyệt che miệng cười, nói: “Phu quân, đâu có, em và Hoa Linh muội muội tham gia không ít đâu.” Nhắc đến Hoa Linh, Trương Khải Minh hỏi: “À phải rồi, Hoa Linh đâu?

Vẫn đang nghiên cứu y thuật của con bé à?” Doãn Tân Nguyệt lắc đầu nói: “Em cũng không biết, hình như đến chỗ Bảo Bảo và Bối Bối rồi, không biết đang bận gì nữa.” Gật đầu, Trương Khải Minh cười nói: “Phòng riêng này, thật có duyên phận, năm đó ta đã thắp Thiên Đăng ở đây.” “Nhớ năm đó cùng Bát gia, còn có...” Nhìn Trương Khải Minh có chút mất mát, Doãn Tân Nguyệt nắm lấy tay anh, tinh nghịch nói: “Phu quân không có em sao?” “Phải biết năm đó lúc anh thắp Thiên Đăng, em đã xiêu lòng vì anh đấy.” Trương Khải Minh nở nụ cười vui vẻ, ôm Doãn Tân Nguyệt cảm thấy trong lòng một trận ấm áp.

Cũng phải, vốn dĩ Trương Khải Minh và Trương Khải Sơn cũng chỉ có mối liên hệ huyết thống về mặt thể xác, trên linh hồn không có

chút quan hệ nào.

Đã quan hệ tan vỡ, vậy thì không cần phải nghĩ quá nhiều nữa, chỉ có gia đình của mình mới là quan trọng nhất.

Thông suốt được chuyện này, Trương Khải Minh cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, buổi đấu giá bắt đầu, đầu tiên là bán đấu giá những món minh khí thông thường.

Tuy những món minh khí này đều được đặt ở khu vực bình thường, nhưng đó là so với ba món đồ ở vòng thứ hai.

Những món minh khí này nếu lấy ra riêng, đặt ở một cửa hàng đồ cổ bình thường, đều có thể được xem là báu vật trấn tiệm.

Vì vậy, không khí hiện trường vô cùng sôi nổi, trừ những người trong phòng riêng trên lầu hai, tất cả mọi người đều điên cuồng trả giá.

Đặc biệt là khi gặp được món đồ mình thích, quả thật là vung tiền như rác.

"Phu quân, chàng xem bây giờ đi, tuy giao dịch nhiều hơn, nhưng em luôn cảm thấy khách sạn Tân Nguyệt không còn không khí như xưa nữa." Nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên dưới, Doãn Tân Nguyệt có chút thất thần, lẩm bẩm nói.

Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Tân Nguyệt, đây đều là hiện tượng bình thường." "Lúc đầu, những người tham gia đấu giá đa phần đều là những nhân vật tiếng tăm trong các ngành nghề, vì món đồ mình yêu thích." "Nhưng bây giờ nhìn lại xem, đa số người trả giá đều là thương nhân, những người thực sự yêu thích lại không có tiền." Không khí náo nhiệt tiếp diễn, toàn bộ hội trường đấu giá tuy không ồn ào nhưng sự điên cuồng trong việc trả giá đã lan tỏa khắp

nơi.

Cùng với giá trị của minh khí tăng lên, tất cả mọi người ở phía sau đều nâng cao mức giá đấu thầu, đúng là có tiền thật.

Thời gian trôi qua, sắp đến lúc đấu giá con tống tử của Chương Khải Minh.

Vì Chương Khải Minh quyết định đấu giá hơi muộn, ba vật phẩm cuối cùng đã được quảng bá từ sớm.

Vì vậy, chỉ có thể đặt con tống tử làm vật phẩm chốt hạ của vòng đấu giá đầu tiên, nhưng Chương Khải Minh đã hài lòng.

Chương 265

Khi chiếc quan tài màu đỏ được khiêng lên sân khấu đấu giá, nhiều người không biết nguyên do đang bàn tán xôn xao.

“Khách sạn Tân Nguyệt có ý gì đây?

Mang cả một cỗ quan tài lên?

Không sợ làm hỏng danh tiếng à?” “Huynh đệ, không biết à?

Đây là tiết mục chính của hôm nay đấy, bên trong có một con tống tử.” “Không sai, nghe nói là do Quỷ Gia ra tay bắt được, vì thời gian quá gấp, nếu không chắc chắn đã là vật phẩm đấu giá của vòng thứ hai.” Nghe mọi người dưới sân khấu bàn tán, người chủ trì đấu giá gõ gõ vào bàn, mọi người tự giác ngừng nói.

“Thưa quý vị, hiện tại chúng ta sẽ đấu giá vật phẩm cuối cùng của vòng đầu tiên, một con tống tử.” “Con tống tử này còn sống, không bị bất kỳ tổn hại nào, lát nữa sẽ cho mọi người xem.” “Nói về đặc điểm của nó trước, con tống tử này do một xác nữ biến thành, dung mạo đã bị hủy, nhưng có một đặc điểm, đó là khả năng phòng ngự cực kỳ cao.” “Bây giờ tôi sẽ cho mọi người xem, ai có hứng thú có thể lại gần quan sát.” Lời vừa dứt, chiếc quan tài màu đỏ được nghiêng đi, nắp quan tài được mở ra, để lộ con tống tử bên trong.

Nhìn thấy con tống tử đang cử động, cả hội trường náo động, đây là lần đầu tiên họ thấy có người đấu giá tống tử.

Ngồi trong phòng riêng, nhìn dòng người không ngớt xuống tham quan con tống tử, Chương Khải Minh nở nụ cười mãn nguyện.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh không hiểu hỏi: “Phu quân, thật sự có người muốn mua con tống tử này sao?

Bọn họ là ai vậy?" Chương Khải Minh vui vẻ nói: "Tân Nguyệt, bây giờ những người này có tiền rồi, cơ bản không thiếu thứ gì." "Nhưng con người là vậy, đối với những thứ mới lạ, dù có nguy hiểm cũng muốn có được." Đợi tất cả mọi người tham quan xong, buổi đấu giá chính thức bắt đầu, lần này cuộc cạnh tranh càng thêm khốc liệt.

Một là vì đây là vật phẩm cuối cùng của vòng đầu tiên, nhiều người chưa mua được gì đều sẽ tham gia.

Hai là vì đây là lần đầu tiên tống tử được đem ra đấu giá, nên những người tò mò đều muốn sưu tầm một con.

Khi giá cả cạnh tranh lên đến 80 vạn, các phòng riêng trên lầu hai cũng có người bắt đầu tham gia.

Lần này, biên độ giá cả càng lớn hơn, nhanh chóng đạt đến con số 2000 vạn mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Thấy vậy, Chương Khải Minh mới yên tâm, xem ra việc kinh doanh tống tử có thể làm được.

Thật không ngờ lại có nhiều người hứng thú với tống tử như vậy, sau này có thể bắt thêm một ít mang về.

Khi buổi đấu giá kết thúc, giá được chốt ở mức 3200 vạn, vượt xa kỳ vọng của Chương Khải Minh.

Vòng đấu giá đầu tiên kết thúc, bắt đầu thời gian nghỉ giữa giờ, mọi người bắt đầu tận hưởng không khí của bữa tiệc rượu.

Vừa trải qua cuộc cạnh tranh khốc liệt, nhiều người cần nghỉ ngơi, không khí chậm rãi của tiệc rượu rất phù hợp.

Trong lúc Chương Khải Minh và Doãn Tân Nguyệt đang trò chuyện, cửa phòng riêng đột nhiên bị gõ.

Mở cửa ra xem, là Doãn Băng, dường như có chuyện.

“Cô phụ, vị khách vừa mua được con tống tử muốn gặp ngài, có chuyện làm ăn muốn bàn.” Nghe vậy, Chương Khải Minh sững sờ, chẳng lẽ muốn mua thêm tống tử sao?

Gặp một chút cũng được.

Nếu có khách hàng ổn định, sau này xử lý mấy con tống tử cũng sẽ tiện hơn một chút.

Thế là Chương Khải Minh đi theo Doãn Băng đến phòng riêng số ba, nơi vị khách vừa mua con tống tử đang ở.

Bước vào cửa, Doãn Băng giới thiệu hai bên, thì ra người này là giám đốc của một tập đoàn y dược, tên là Lý Hoa Đông.

Sau khi mua được con tống tử, ông ta chuẩn bị dùng nó để nghiên cứu, xem ra cũng có tham vọng lớn, nhưng điều đó thì có liên quan gì đến Chương Khải Minh chứ?

Anh chỉ bàn chuyện làm ăn.

Sau khi ngồi xuống, Lý Hoa Đông nói: “Quỷ Gia, đã sớm nghe đại danh của ngài, đây là lần đầu tiên được gặp.” “Mời ngài đến không có ý gì khác, chỉ hy vọng sau này có thể mua tống tử từ ngài.” Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: “Lý giám đốc khách sáo rồi, đều là hư danh cả thôi.” “Chuyện của ngài thì không thành vấn đề, nhưng về mặt giá cả thì tính thế nào?” Lý Hoa Đông im lặng một lúc rồi nói: “Giá cả do ngài định, cứ phân chia theo thực lực đi.” “Tôi tin rằng Quỷ Gia sẽ không tùy tiện hét giá, dù sao chúng ta cũng muốn hợp tác lâu dài.” Chương Khải Minh ngạc nhiên liếc nhìn Lý Hoa Đông, không ngờ người này làm việc lại hào phóng như vậy.

Thế là anh gật đầu nói: “Được, vậy sau này có tống tử tôi sẽ trực tiếp liên lạc với ông.” Tiếp tục trò chuyện một lúc, mãi đến khi vòng đấu giá thứ hai bắt đầu, Chương Khải Minh mới quay về phòng riêng

của mình.

Nhìn nụ cười của Chương Khải Minh, Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Thế nào?

Bàn chuyện thuận lợi chứ?" Chương Khải Minh gật đầu: "Không tệ, sau này có kênh tiêu thụ tống tử rồi, giá cả cũng không tồi." Đang nói chuyện, vòng đấu giá thứ hai bắt đầu, đầu tiên giao dịch là một bình sứ men xanh hoa lam thời Nguyên.

Nhìn món đồ sứ tinh xảo, tất cả mọi người đều điên cuồng báo giá, nhưng người quyết định cuối cùng lại là khách ở phòng riêng lầu hai.

Dù sao sức chịu đựng của khách ở lầu một cũng có hạn, không hào phóng như lầu hai.

Nhanh chóng, giá của vật phẩm đầu tiên đã có, giá giao dịch cuối cùng là 1 tỷ 500 vạn.

Thật điên rồ.

Vật phẩm thứ hai là một chiếc đèn nguyệt ảnh, giá giao dịch cũng không thấp, cuối cùng dừng ở mức 1 tỷ 2000 vạn.

Nhìn món thứ ba là Xà mi đồng ngư bắt đầu được đấu giá, Chương Khải Minh ngồi thẳng người, thời khắc quan trọng đã đến.

Nhưng khi buổi đấu giá vừa bắt đầu, đám đông trong cả đại sảnh trực tiếp sôi sục.

Nguyên nhân là phòng riêng số năm lại có người châm đèn trời, cảnh tượng này đã nhiều năm không thấy.

Tuy chỉ châm một ngọn đèn, nhưng cũng đủ khiến mọi người kinh ngạc, ai nấy đều phấn khích.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn người đang ngồi trên ghế,

không phải Ngô Thiên Chân thì còn là ai?

Doãn Tân Nguyệt cười nói: “Phu quân, thật không ngờ, hôm nay lại được thấy cảnh châm đèn trời.” “Nhưng so với năm đó thì kém xa, lúc ấy chàng còn châm thẳng ba ngọn đèn cơ mà.” Nắm lấy tay Doãn Tân Nguyệt, Chương Khải Minh nhìn cô nói: “Nếu anh không châm đèn, làm sao cưới được em?” Trong lúc hai người đang tình tứ, cuộc đấu giá bắt đầu, những tiếng báo giá liên tục vang lên.

Dù sao bây giờ cũng có người trả tiền, mấy người này không tranh thủ đấu giá để nâng giá lên sao?

Nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt của Ngô Thiên Chân đang ngồi trên ghế, Chương Khải Minh buồn cười lắc đầu.

Đúng là bán nhà trả nợ cũng không xót mà.

Tuy bị Hoắc Tiên Cô gài bẫy, nhưng cũng không thể trách hết người ta được.

Thân là người thừa kế của Ngô gia trong Cửu Môn, lại không rành về chuyện châm đèn trời ở khách sạn Tân Nguyệt sao?

Chương 266

Không gài cậu thì gài ai?

Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra lát nữa, Chương Khải Minh trực tiếp gọi Doãn Băng.

"Ra ngoài, đón Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử vào đi, kẻo lát nữa làm mất mặt khách sạn Tân Nguyệt." Sắc mặt Doãn Băng thay đổi, ý là sao?

Chẳng lẽ có người định gây rối ở khách sạn Tân Nguyệt?

Tuy trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng Doãn Băng vẫn nghe theo lời dặn của Chương Khải Minh, đi ra ngoài.

Doãn Tân Nguyệt chợt hiểu ra, nói: "Phu quân, chàng biết chuyện này sao?

Nên mới dẫn hai người họ theo?" Chương Khải Minh cười nói: "Đừng vội, cứ từ từ xem kịch, sẽ không có chuyện gì đâu." Sớm biết Ngô Thiên Chân có thể sẽ đại náo buổi đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt, chẳng lẽ Chương Khải Minh lại không có chuẩn bị?

Khách sạn Tân Nguyệt của nhà họ Doãn là nhà mẹ đẻ của Doãn Tân Nguyệt, nếu thật sự để Ngô Thiên Chân chạy thoát, vậy thì mất mặt biết bao nhiêu?

Chương Khải Minh đương nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, nên mới có sự chuẩn bị này.

Còn về Ngô Thiên Chân và đám người đó, chịu chút khổ sở da thịt đi, làm sai chuyện thì phải trả giá.

Khi buổi đấu giá gần kết thúc, sắc mặt Ngô Thiên Chân đã không còn chút huyết sắc.

Nhìn đôi mắt đảo lia lịa của cậu ta, Chương Khải Minh biết cậu ta đã chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng lần này không chạy được đâu, vì Chương Khải Minh đã thấy Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử chặn ở cửa rồi.

Cuối cùng, giá dừng ở mức 18000 vạn, buổi đấu giá kết thúc, tất cả mọi người đều nhìn về phía phòng riêng số năm để xem kết quả.

Nhưng rất nhanh, mọi người lại phấn khích, vì trên lầu lại vang lên tiếng đánh nhau.

Chuyện này đã bao nhiêu năm không xảy ra rồi, bây giờ lại có người gây rối ở khách sạn Tân Nguyệt, chuẩn bị cướp vật phẩm đấu giá?

Không một ai sợ hãi, tất cả đều chuẩn bị xem kịch, thậm chí còn có tiếng hò reo cổ vũ.

Doãn Tân Nguyệt dở khóc dở cười nhìn mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, cảm thấy mấy người này thật là rảnh rỗi.

“Phu quân, mấy người này không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Lại còn có người reo hò?

Tưởng là đang xem hát à?” Chương Khải Minh đứng ở mép ban công, nói: “Mấy người này bình thường đều rảnh rỗi cả.” “Bây giờ có chuyện kích thích như vậy, sao có thể không phấn khích chứ?

Còn về sợ hãi?” “Bọn họ rất tin tưởng vào khách sạn Tân Nguyệt, có gì mà phải sợ?

Chỉ không biết kẻ gây rối có thể trụ được bao lâu thôi.” Khách sạn Tân Nguyệt đã kinh doanh bao nhiêu năm, thật sự chưa có kẻ gây rối nào có thể xông ra ngoài được, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Cho dù lát nữa Trương Khởi Linh có xuất hiện, có Chương Khải Minh ở đây, cũng sẽ không để cậu ta được như ý.

Dù sao, danh tiếng của khách sạn Tân Nguyệt, Chương Khải Minh không thể trơ mắt nhìn bị Ngô Thiên Chân và đám người đó chà đạp dưới chân được.

Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, e rằng Doãn Tân Nguyệt sẽ buồn rất lâu.

Để không làm Doãn Tân Nguyệt buồn, Chương Khải Minh đành phải bắt đám người gây rối của Ngô Thiên Chân lại.

Nhanh chóng, hai người Ngô Thiên Chân đã đánh từ lầu hai xuống, người còn lại chính là Tiểu Bàn Tử, hai người đúng là đồng lòng thật.

Nhưng vô dụng, hai người nhanh chóng gặp phải Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử, cả hai đều nhận ra họ, lập tức ngây người.

Ngô Thiên Chân nói: "Hai vị tiền bối, tại sao lại chặn đường chúng tôi?" Tiểu Bàn Tử cũng vội nói: "Đúng vậy, tôi quen Quỷ Gia đấy, tốt nhất là để chúng tôi đi, nếu không tôi sẽ đi mách." Thấy Thiên Đồng không có ý định nói chuyện, Hắc Hạt Tử cười nói: "Hỏi tôi tại sao ư?" "Khách sạn Tân Nguyệt là do người nhà của phu nhân mở, cậu nói xem tại sao?" Nghe vậy, hai người họ ngớ ra, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Đột nhiên, cửa đại sảnh đấu giá bị đẩy ra, Trương Khởi Linh từ ngoài bước vào, đến để cứu hai người họ.

Nhưng họ vui mừng quá sớm, chỉ nghe một giọng nói từ phòng riêng trên lầu hai truyền đến.

"Trương tiểu ca, đến U Đô rồi sao không qua thăm tôi trước?

Lên phòng riêng trên lầu hai đi." Nghe giọng nói này, Trương Khởi Linh do dự, không thèm để ý đến hai người Ngô Thiên Chân, trực tiếp

đi lên lầu hai.

Còn Ngô Thiên Chân và Tiểu Bàn Tử thì ngây ra, bị Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử tóm gọn trong ba nốt nhạc, cũng bị đưa lên lầu.

Nhìn Trương Khởi Linh bước vào, Chương Khải Minh cười nói: "Đến U Đô rồi mà cũng không qua chỗ tôi à?" "Vừa mới đến, nghe nói ở đây có tin tức về Xà mi đồng ngư, nên tôi đến thẳng đây." Trương Khởi Linh nhìn hai người Chương Khải Minh, sắc mặt vẫn như thường, bình tĩnh nói.

Biết tính cách của cậu ta là vậy, Chương Khải Minh cũng không tức giận, cười gật đầu.

Một lúc sau, hai người Ngô Thiên Chân bị đưa lên, thấy Chương Khải Minh xong, cả hai đều méo mặt.

Tiểu Bàn Tử vội nói: "Quỷ Gia, tôi thật sự không biết đây là do người nhà phu nhân mở." "Nếu không cho tôi thêm hai lá gan tôi cũng không dám gây rối ở đây." Ngô Thiên Chân cũng vội nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tiền hôm nay tôi nhất định sẽ trả đủ, chỉ là tôi không mang nhiều tiền như vậy." Tươi cười như không nhìn hai người, Chương Khải Minh gật đầu nói: "Không sao, tiền sau này trả cũng được." "Nhưng Ngô Thiên Chân đúng là làm vẻ vang cho Ngô gia thật, lại dám châm đèn trời." Nghe vậy, trên mặt Ngô Thiên Chân chỉ còn lại nụ cười khổ, hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

Một lúc sau, Doãn Băng bước vào, có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trong phòng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Hai người này đều là hậu bối của tôi, tiền của họ cứ ghi nợ trước đi." "Chuyện hôm nay là một sự hiểu lầm, đến lúc đó Ngô Thiên Chân sẽ trả đủ tiền." Doãn Băng gật đầu: "Cháu biết rồi, cô phụ, vậy cháu đi xử lý những chuyện khác trước." Nhìn mấy người trong phòng, Chương Khải Minh lắc đầu

nói: “Được rồi, có việc thì đi làm đi.” “Trương tiểu ca chuẩn bị về cùng tôi, hay là đi cùng họ?” Trương Khởi Linh nhìn hai người kia, trực tiếp nói: “Tôi có việc, đi cùng họ trước.” Đợi họ rời đi, Chương Khải Minh cũng không ở lại nữa, trực tiếp trở về biệt thự.

Hôm nay là đêm trăng tròn, Chương Khải Minh có việc phải làm, không thể chậm trễ thời gian.

Sau khi về biệt thự, Chương Khải Minh đi thẳng ra sân vườn trống trải, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng.

Lấy hai quả cầu mễ tác từ trong không gian ra, Chương Khải Minh nhắm thẳng vào mặt trăng trên trời.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, hai quả cầu mễ tác nhanh chóng xảy ra biến hóa, chúng từ từ thay đổi, hình thành hai quả cầu rỗng.

Màu sắc cũng thay đổi, đồng thời từ trong hai quả cầu lại rơi ra hai chiếc chìa khóa.

Nhặt chìa khóa lên, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát hai quả cầu sau khi biến hóa, cảm thấy vô cùng quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó.

Đột nhiên, Chương Khải Minh lóe lên một ý nghĩ, trực tiếp lấy ra một cái hộp từ trong không gian.

Chương 267

Đó là cái hộp lấy được từ núi Tứ Cô Nương, bên trong có ba quả cầu rỗng.

Lúc đầu Chương Khải Minh đã nghiên cứu, cảm thấy nó giống như một tấm bản đồ, nhưng vì thiếu phần quan trọng nên sau đó anh đã bỏ cuộc.

Bây giờ nhìn hai quả cầu này, Chương Khải Minh biết, tấm bản đồ này có lẽ đã có thể hoàn thành.

Chỉ không biết đây là bản đồ ở đâu, đồng thời hai chiếc chìa khóa này lại có công dụng gì?

Cất đồ đi, gần đây Chương Khải Minh không có thời gian nghiên cứu những thứ này, sắp phải xuất phát rồi.

Nhưng những thứ này có thể giao cho Kim Vạn Đường, kiến thức của ông ta rộng hơn, có lẽ có thể nghiên cứu ra được.

Trở về biệt thự, Chương Khải Minh cũng lấy ra tấm da dê mà con tống tử kia cầm trong tay, chuẩn bị lát nữa Kim Vạn Đường đến thì giao cho ông ta luôn.

Không để Chương Khải Minh đợi lâu, Kim Vạn Đường nhanh chóng dẫn hai đệ tử bước vào.

Sau khi mời họ ngồi xuống, Chương Khải Minh chỉ vào những thứ trên bàn, nói: "Lão Kim, mấy quả cầu này hẳn là một tấm bản đồ hoàn chỉnh." "Lúc ông ở nhà, có thời gian thì nghiên cứu xem, xem rốt cuộc nó có ý nghĩa gì." "Đồng thời còn có một tấm da dê, lấy được từ tay một con tống tử, không biết có tác dụng gì không." Kim Vạn Đường cầm đồ vật trong tay, cẩn thận xem xét, sau đó nói: "Gia, tấm

da dê này tôi có thể nhận ra ngay." "Đây là một bản hôn ước, nhưng chỉ có một nửa, nửa còn lại hẳn là ở trong tay chú rể." Nghe vậy, Chương Khải Minh ngây người, con tống tử mặc đồ cưới, cũng có thể hiểu được.

Chắc đây là nguyện vọng lớn nhất trước khi chết của cô dâu đó, chả trách cầm chặt như vậy.

Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được, tôi biết rồi, vậy mấy quả cầu đó ông cứ mang về từ từ nghiên cứu." Sáng sớm hôm sau, Ngô Thiên Chân đến biệt thự của Chương Khải Minh, hẳn là vì chuyện của Xà mi đồng ngư.

Sau khi mời cậu ta vào ngồi, Ngô Thiên Chân vội vàng hỏi: "Quỷ Gia, tôi nghe nói ngài cũng có một con Xà mi đồng ngư?" Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Không sai, tôi có được nó từ nhiều năm trước, vẫn luôn giữ." Nói rồi, Chương Khải Minh đưa Xà mi đồng ngư cho Ngô Thiên Chân, để cậu ta xem trước.

Rất lâu sau, Ngô Thiên Chân mới lưu luyến trả lại Xà mi đồng ngư.

Sau đó nói: "Quỷ Gia, gần đây tôi định đến núi tuyết một chuyến, tìm kiếm Vân Đỉnh Thiên Cung, không biết ngài có hứng thú không?" Chơi đùa với con cá đồng trong tay, Chương Khải Minh gật đầu: "Được thôi, có thể đi xem thử, lúc nào xuất phát thì báo cho tôi." Nhìn Ngô Thiên Chân vui mừng rời đi, Chương Khải Minh nhìn bóng lưng cậu ta với vẻ thích thú, chuyến đi Thiên Cung lần này có lẽ sẽ thú vị đây.

Chuẩn bị mấy ngày, mọi người cuối cùng cũng sẵn sàng xuất phát, lần này Chương Khải Minh mang theo 50 thuộc hạ, 10 người Lão Miêu, cộng thêm 100 Thi khôi.

Nhân lực đều dùng để chiến đấu, Thi khôi lần này chủ yếu dùng

để mang vác đồ đạc.

Có 50 thuộc hạ bảo vệ người Lão Miêu và đám khôi lỗi của mình, chắc là đủ rồi.

Sau khi để mọi người lên xe, Chương Khải Minh dẫn đầu tiến về nơi hẹn gặp.

Đến nơi, Chương Khải Minh lập tức nhìn thấy ba người Ngô Thiên Chân, cùng với Trần Bì và những người khác ở bên cạnh.

Sau khi hội ngộ, Trần Bì bước lên phía trước nói: "Quỷ Gia, lần này chúng ta có thể gặp rắc rối rồi." "Bên phía Ngô Tam Tỉnh bị quan phủ để ý, lúc này có người đã tiết lộ hành động của chúng ta." Chương Khải Minh nhíu mày suy nghĩ, rồi nói: "Lát nữa chúng ta cứ trực tiếp xuất phát, chuyện còn lại tôi sẽ giải quyết, sẽ không có rắc rối đâu." Những năm này thuộc hạ của Chương Khải Minh cũng đã xây dựng được một số mối quan hệ, chút chuyện nhỏ này có thể giải quyết được.

Nhưng rắc rối bây giờ là hành tung của mọi người đã bị lộ, chỉ cần lộ diện, sau lưng chắc chắn sẽ có đuôi bám theo.

Tuy có thể dọn dẹp hết những cái đuôi này, nhưng tốn quá nhiều thời gian, không đáng.

Cứ lên đường trước đã, xem ra chuyện cái đuôi phải dựa vào Bàn Tử rồi, bây giờ cậu ta chắc vẫn chưa về.

Suốt đường đi vội vã, trên đường giải quyết vài nhóm trộm vặt không biết điều, còn lại mọi chuyện đều thuận lợi.

Nhưng sau khi đến gần núi tuyết, mọi người lại gặp phải rắc rối, đường đi ở đây quá phức tạp, sơ sẩy một chút là đi lạc.

Đi một đường vòng vèo, cuối cùng Chương Khải Minh và mọi người cũng đến được đích cuối cùng, một ngôi làng dưới chân núi

tuyết.

Sau khi đậu xe xong, mọi người tìm đến trưởng làng trước, nhờ ông ấy sắp xếp chỗ ăn ở.

Sau đó mới cử người đi tìm người dẫn đường, đó là Thuận Tử, vừa nhìn đã biết là người của Ngô Tam Tỉnh để lại.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không vạch trần, chỉ cần dẫn đường tốt, Chương Khải Minh sẽ không gây thêm chuyện.

Thưởng thức một bữa rau củ hầm kiểu phương Bắc, cùng các loại thịt rừng, ai nấy đều ăn rất vui vẻ.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng hỏi thăm tin tức của Bàn Tử, nửa tháng trước cậu ta đã dẫn người đến đây tu chỉnh, nhưng nhanh chóng vào núi rồi.

Lấy bản đồ ra, Chương Khải Minh cẩn thận xem xét tuyến đường lần này và tuyến đường của Bàn Tử.

Phát hiện không khác biệt nhiều, trên đường đi hẳn là có thể gặp được, đến lúc đó chuyện xử lý cái đuôi phải giao cho cậu ta.

Vừa hay giải quyết xong cái đuôi, Bàn Tử có thể dẫn người trực tiếp trở về U Đô.

Đáng tiếc mọi kế hoạch đều không theo kịp sự thay đổi, ngay trong đêm hôm đó, cái đuôi phía sau đã đuổi kịp.

Nghe thuộc hạ trước mặt báo cáo, Chương Khải Minh cau mày, không ngờ đám người này lại đuổi gấp như vậy.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Hắc Hạt Tử, dẫn một nửa người đi vòng ra sau lưng chúng tập kích." "Lát nữa những người còn lại sẽ trực diện chiến đấu, không ngờ lần này lại theo nhiều người đến vậy." Vừa rồi thuộc hạ của Chương Khải Minh báo, đám

người theo sau đã hợp lại, một nhóm mà lại có hơn 60 người.

Nhìn Hắc Hạt Tử rời đi, Chương Khải Minh nói: "Trần Bì, lát nữa đám người này ông chỉ huy nhé." "Tốt nhất là đừng để người vào trong làng, sự yên tĩnh ở đây không nên bị chúng ta phá vỡ." Trần Bì gật đầu: "Yên tâm đi, Quỷ Gia, tôi dẫn người đi." Nhìn bóng lưng của Trần Bì và những người khác, sắc mặt Chương Khải Minh trở nên âm trầm, chuyện lần này có chút không ổn.

Lúc đó, Chương Khải Minh và mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng bị theo dõi, dấu vết để lại trên tuyết quá rõ ràng, không thể tránh được.

Nhưng điều khiến Chương Khải Minh không ngờ là đám người này lại đến nhanh như vậy, không hợp lý.

Thuộc hạ của Chương Khải Minh đều xuất thân từ thôn Mê Vụ, những người này hẳn là không có vấn đề gì.

Nhóm ba người của Ngô Thiên Chân cũng mang theo một Phan Tử, cũng không có vấn đề gì.

Chỉ có Trần Bì, lần này ra ngoài cũng mang theo không ít người, hẳn là trong đám người đó có vấn đề.

Nhưng bây giờ vấn đề không lớn, lát nữa giải quyết xong đám người này, kiểm tra lại sau cũng được.

Dẫn những người Lão Miêu còn lại ra khỏi phòng, Chương Khải Minh chuẩn bị xem tình hình.

Một khi tình hình không ổn, đám Thi khôi đó có thể dùng đến, tuy sẽ tổn thất một ít, nhưng vẫn tốt hơn là mất mạng người.

Tại nơi giao chiến, chỉ thấy hai bên đã bắt đầu giao tranh, nhưng Hắc Hạt Tử và những người khác vẫn chưa đến nơi.

Hiện tại hai bên đang ở thế cân bằng, tuy số người bên phía

Chương Khải Minh ít hơn một chút, nhưng những người này đều là tinh anh, không hề lép vế.

Chương 268

Đột nhiên, phía sau lưng địch vang lên tiếng súng, Hắc Hạt Tử và những người khác đã bắt đầu hành động.

Đối mặt với cuộc tấn công từ hai phía, kẻ địch nhanh chóng tan rã, cuộc chiến vốn đang giằng co lập tức trở thành thế trận một chiều.

Thấy vậy, Chương Khải Minh dừng bước, từ từ quan sát nơi giao chiến.

Đợi tiếng súng lắng xuống, Chương Khải Minh mới đến gần, nói với Hắc Hạt Tử: "Dọn dẹp chiến trường cẩn thận." "Đặc biệt chú ý xem có thiết bị định vị nào không, đám người này đến quá nhanh." Hắc Hạt Tử hiểu ý gật đầu, sau đó dẫn thuộc hạ bắt đầu hành động.

Đến bên cạnh Trần Bì, Chương Khải Minh nói: "Đám người này đến không bình thường, lát nữa trông chừng thuộc hạ của ông." "Hy vọng trong số người của ông không có nội gián, nếu không hành động lần này hoàn toàn bị bại lộ rồi." Sắc mặt Trần Bì khó coi gật đầu: "Được, tôi sẽ trông chừng." Một lúc sau, Hắc Hạt Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, trong tay cầm một cái máy, trên đó có một điểm tín hiệu rõ ràng.

Sau đó thấp giọng nói: "Quỷ Gia, theo dấu vết bí mật đến đây, có nội gián." Gật đầu, Chương Khải Minh cầm GPS từ từ xem vị trí của điểm tín hiệu.

Loại thiết bị này rất tiên tiến, có thể xác định chính xác khoảng cách trong vòng một mét, Chương Khải Minh có thể tìm ra điểm tín hiệu đó.

Đột nhiên, Chương Khải Minh dừng bước, đứng trước mặt một người, là thuộc hạ của Trần Bì.

Hiện tại trên thiết bị hiển thị, điểm tín hiệu chính là người trước mặt.

Chương Khải Minh nhìn người có vẻ hơi căng thẳng, nói: "Tại sao lại bán đứng tôi?

Cậu là người của ai?" Người đó sợ hãi nhìn Chương Khải Minh, nhưng cố gắng kìm nén sự hoảng sợ, không nói một lời.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không ép, trực tiếp nói với Trần Bì: "Người của ông, giao cho ông xử lý." Trần Bì gật đầu, lạnh lùng nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng." Trong tiếng kêu thảm thiết của tên nội gián, mọi người trở về phòng của mình, tin rằng không lâu sau Trần Bì sẽ mang câu trả lời về.

Trần Bì một mình trở về, còn tên phản bội kia, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn đã bị giải quyết rồi.

Sau khi vào phòng, Trần Bì nói: "Quỷ Gia, hỏi ra rồi, là thuộc hạ của Phật Gia, tất cả đều do Phật Gia sắp đặt." Nghe vậy, Chương Khải Minh lập tức im lặng, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, không ngờ lại làm tuyệt tình như vậy.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Minh nói: "Trần Bì, lòng người thay đổi nhanh vậy sao?" "Dục vọng thật đáng sợ, Trương Khải Sơn hào khí ngút trời năm đó, không ngờ lại biến thành một kẻ tiểu nhân âm hiểm như bây giờ." Giọng nói khàn khàn của Trần Bì vang lên: "Quỷ Gia, đây là chuyện thường thấy, đặc biệt là trong giới của chúng ta." "Lúc xuống mộ, có khi cha con ruột cũng trở mặt thành thù, ngài chẳng phải cũng thấy không ít sao?" Cười khổ lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Cũng phải, chỉ là thật sự không muốn đối mặt." 133.

"Thôi bỏ đi, nếu Trương Khải Sơn đã làm tuyệt tình như vậy, vậy sau này cứ chuẩn bị đón nhận sự báo thù của tôi đi." "Được rồi, ông

cũng đi nghỉ đi, tôi thấy cơ thể ông có vấn đề rồi." Trần Bì xoay người đi về phía cửa, sau khi mở cửa, ông dừng lại.

Sau đó nói: "Quỷ Gia, thời gian của tôi không còn nhiều nữa, sau này nếu có cơ hội, xin ngài hãy đưa con gái tôi về." Nói xong, cũng không đợi Chương Khải Minh trả lời, trực tiếp rời đi.

Chương Khải Minh im lặng một lúc, thấp giọng nói: "Tôi hứa." Sáng sớm hôm sau, mọi người ăn sáng xong, chuẩn bị xuất phát.

Gần đoàn xe, các Thi khôi dưới sự điều khiển của người Lão Miêu lần lượt bước ra từ thùng xe.

Những Thi khôi này đã được cải tạo, trên người mặc áo choàng đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ ác quỷ đáng sợ.

Chủ yếu là để che giấu thân phận của chúng, để không dọa người bình thường.

Nhìn các Thi khôi mang đồ đạc, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề xuất phát, những người khác nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ tới những thứ này.

Đi trên đường, Trần Bì do dự hỏi: "Quỷ Gia, mấy thứ này đều là thi thể sao?

Tống tử à?" Trần Bì có thể phát hiện ra thân phận của những Thi khôi này, Chương Khải Minh không hề ngạc nhiên.

Dù sao Trần Bì cũng có bao nhiêu năm kinh nghiệm đổ đấu, chỉ cần ngửi mùi là biết ngay.

Chương Khải Minh lắc đầu, nói: "Không phải tống tử, chỉ là Thi khôi bị Ly cổ khống chế thôi, ông chắc cũng biết chứ?" Nghe hai chữ Ly cổ, Trần Bì chìm vào suy tư, một lúc sau mới nói: "Là loại Thi khôi dùng để canh gác nhà cửa sao?" Gật đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Là thứ đó, dùng khá tốt, rất bền." Nghe vậy, Trần Bì lại một lần

nữa cẩn thận quan sát đội ngũ Thi khôi, đôi mắt ẩn chứa sự kinh ngạc.

Có lẽ ông ta không ngờ, Chương Khải Minh lại sở hữu cả thứ đã thất truyền này.

Một nhóm người hướng về phía núi tuyết xuất phát, tuyết đọng dày, đi lại rất tốn sức, tốc độ không nhanh.

Khi đi đường, may mà có Thi khôi mang theo không ít đồ đạc, nếu không mọi người thật sự không có cách nào đi được.

"Thuận Tử huynh đệ, với tốc độ của chúng ta, cần phải đi bao lâu trong núi tuyết?" Đột nhiên, Tiểu Bàn Tử đi phía sau hét lên, con đường này đối với cân nặng của cậu ta thật sự không mấy thân thiện.

Thuận Tử không quay đầu lại nói: "Khoảng ba ngày, trong trường hợp chúng ta không gặp phải chuyện ngoài ý muốn." "Nếu gặp phải bão tuyết, chúng ta sẽ cần nhiều thời gian hơn, dù sao bây giờ tuyết đang rơi, có thể sẽ cần lâu hơn." Mọi người đều hiểu điều này, dù sao thời tiết không thể kiểm soát, cần phải xem vận may.

Đi được một ngày đường, mọi người cảm thấy không được bao lâu, nhưng trời đã tối sầm lại.

May mà người dẫn đường Thuận Tử đáng tin cậy, trước khi trời tối hẳn, mọi người đã đến một căn lều nhỏ của thợ săn để nghỉ ngơi.

Sau khi bước vào, Thuận Tử nói: "Hôm nay mọi người nghỉ ở đây đi, cơ sở vật chất ở đây khá đầy đủ." Dọn dẹp xong, sắp xếp người canh gác, mọi người ngồi quanh đống lửa trò chuyện.

Tiểu Bàn Tử đã nhịn cả một đường, nói: "Quỷ Gia, những Thi khôi mà thuộc hạ của ngài điều khiển rốt cuộc là thứ gì vậy?" "Tôi thấy chúng không khác gì người sống, chỉ là động tác hơi cứng nhắc thôi." Chương Khải Minh cười nhìn cậu ta, nói: "Đó là Thi khôi, một

loại cổ thuật đặc biệt, dùng để bảo vệ một số thứ." "Những thứ này trông đáng sợ vậy thôi, thực ra không đáng sợ như vậy, chỉ dùng để vận chuyển thì không tệ." Chương Khải Minh giới thiệu một cách có chừng mực về đặc điểm của Thi khôi, giải đáp thắc mắc cho mọi người.

Sau khi ăn tối, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, dù sao đêm ở đây cũng dài.

Nằm xuống không bao lâu, Chương Khải Minh đột nhiên nghe thấy tiếng động bên cạnh, ngẩng đầu lên thì thấy là Trương Khởi Linh.

Anh lặng lẽ đứng dậy, không làm phiền những người khác, đi theo Trương Khởi Linh vào một căn phòng khác.

Sau khi hai người vào, Trương Khởi Linh thấp giọng nói: "Quỷ Gia, ở đây có chút không ổn, vừa rồi tôi đã kiểm tra." "Hình như trước chúng ta có một nhóm người đã đến đây, số lượng không ít." Nhíu mày, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ lời của Trương Khởi Linh, tại sao lại có người ở đây?

Người của Jude Kau?

Hay là người của nhà họ Vương?

Người của nhà họ Vương không đi đường này, dù sao Chương Khải Minh cũng biết lộ trình của họ.

Vậy thì khả năng cao nhất là A Ninh dẫn theo người của Jude Kau, nếu không, mọi người phải nâng cao cảnh giác.

Chẳng lẽ có thế lực khác tham gia vào?

Sẽ là ai?

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta đi điều tra,

xem có manh mối gì không." "Nếu có thế lực mới tham gia, chúng ta cần xác nhận trước, nếu không có một số việc sẽ khó giải quyết." Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó hai người bắt đầu tìm kiếm.

Căn lều của thợ săn, thực ra bên trong không hề nhỏ.

Không chỉ có phòng, mà trong sân còn có nhà kho riêng, có lẽ dùng để dự trữ con mồi.

Chương 269

Hai người trước tiên cẩn thận kiểm tra tình hình trong nhà, phát hiện có dấu vết người ở lại, còn rất mới.

Chương Khải Minh cúi người xuống, cẩn thận xem dấu chân trên mặt đất, và bao bì thực phẩm để lại bên cạnh.

Dấu giày là do giày leo núi thông thường để lại, không có gì đặc biệt, còn bao bì thực phẩm thì có một số chữ nước ngoài.

Trông giống như đồ vật do đội của A Ninh để lại, nhưng cần phải cẩn thận xác nhận.

Ra khỏi nhà, hai người đi vào nhà kho bên cạnh, vừa đến cửa, hai người đã ngửi thấy một chút mùi máu tanh.

Nhìn nhau, gật đầu, hai người đều rút vũ khí ra, chuẩn bị xem tình hình bên trong.

Nếu là mùi máu của con mồi, để lâu như vậy, không thể nào lại rõ ràng như thế được.

Cẩn thận đẩy cửa nhà kho, qua khe hở Chương Khải Minh nhìn vào bên trong, cẩn thận quan sát tình hình cụ thể.

Đột nhiên, sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, toàn bộ sự chú ý của anh đều tập trung vào một góc trong nhà kho.

Chương Khải Minh nhìn thấy rõ một thi thể người, nằm nghiêng, vừa hay che mất khuôn mặt.

Anh ra hiệu cho Trương Khởi Linh theo sau, rồi từ từ di chuyển về phía thi thể.

Đến gần, Chương Khải Minh cẩn thận cúi người xuống kiểm tra

tình hình cụ thể, Trương Khởi Linh thì chịu trách nhiệm cảnh giới.

Lật thi thể lại, Chương Khải Minh sững sờ, chỉ thấy khuôn mặt của thi thể đã biến mất, để lộ ra xương trắng hếu.

Trông như bị dã thú gặm, chẳng lẽ nhà kho này có chỗ nào bị hỏng sao?

Nhìn vào thắt lưng của thi thể, chỉ thấy ở vị trí khóa dây nịt xuất hiện một dãy số, chính là dãy số mà Jude Kau đã giải mã được.

Xem ra trước đó A Ninh và những người khác trong đội tu chỉnh đã đến đây, nhưng có vẻ đã bị thứ gì đó tấn công.

Đứng dậy, Chương Khải Minh giới thiệu ngắn gọn tình hình, sau đó hai người chuẩn bị tìm kiếm toàn bộ nhà kho, xem có kẽ hở nào không.

Đi dạo một vòng, không có phát hiện gì, toàn bộ nhà kho đều hoàn chỉnh, không có chỗ nào bị hỏng.

Nếu vậy, điều đó có nghĩa là con quái vật tấn công vẫn còn ở trong nhà kho này, vậy nó sẽ trốn ở đâu?

Đột nhiên, Trương Khởi Linh đưa tay ra nắm lấy Chương Khải Minh, sau đó ra hiệu cho Chương Khải Minh nhìn về phía đối diện.

Quay đầu, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn, chỉ thấy một con vật giống mèo núi đang yên lặng nằm ở đó.

Chương Khải Minh nhíu mày, theo lý mà nói sau khi thính lực của anh được tăng cường, đáng lẽ có thể nghe rõ tiếng động của động vật.

Nhưng trước mặt con vật này lại mất tác dụng, Chương Khải Minh không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Đối mặt một lúc, Trương Khởi Linh mấp máy môi, nói: “Quỷ Gia, đó là một con báo tuyết, thân hình nhỏ như vậy, chắc là chưa trưởng

thành.” “Hoặc là đã xảy ra biến dị, thân hình của báo tuyết đã thay đổi.” Báo tuyết?

Chương Khải Minh cẩn thận nhìn bộ lông của con vật, quả thật không có một chút màu tạp nào.

Vừa rồi Chương Khải Minh còn tưởng là một con mèo núi trắng, không ngờ lại gặp được tinh linh của núi tuyết phương Bắc – báo tuyết.

Quan sát một lúc, Chương Khải Minh nói: “Nếu nó không tấn công chúng ta, vậy thì rời đi thôi, lát nữa đóng cửa lại là được.” Hai người từ từ lùi về phía cửa, không định chiến đấu với báo tuyết, không có chút lợi ích nào, còn có thể bị thương.

Đáng tiếc, đối mặt với sự lùi lại của hai người, con báo tuyết trực tiếp xù lông lên, lại phát động tấn công.

Xem ra trận chiến này không thể tránh khỏi, nhưng trong lòng Chương Khải Minh có một nghi vấn.

Một con báo tuyết như vậy thật sự có thể buộc A Ninh và những người khác phải từ bỏ khu cắm trại này sao?

Bỏ lại cả mạng sống của một thuộc hạ?

Tuy trong lòng có nghi vấn, nhưng Chương Khải Minh cũng không có thời gian để tìm hiểu sâu, lúc này con báo tuyết đã lao tới.

Vốn tưởng rằng con báo tuyết rất lợi hại, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện, tốc độ của con báo tuyết trước mặt cũng không nhanh lắm.

Anh trực tiếp thu vũ khí trong tay lại, sau đó nhanh chóng đưa tay phải ra, lại trực tiếp tóm được gáy của con báo tuyết.

Trong khoảnh khắc, thân phận của hai bên lập tức thay đổi, con

báo tuyết biến thành tù binh, Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh thì thành thợ săn.

Nhìn con báo tuyết đang giãy giụa, Chương Khải Minh lắc đầu nói: "Người kia chắc không phải do báo tuyết giết." "Nó không mạnh như chúng ta tưởng, trong này hẳn là có thứ khác, có lẽ con báo tuyết cũng chạy vào đây trốn." Nắm con báo tuyết, hai người lại một lần nữa đến gần thi thể lúc trước, nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Thi thể vừa mới nằm ở đó, lúc này lại biến mất không dấu vết, đồng thời trên mặt đất để lại dấu vết kéo lê rõ ràng.

Hai người nhìn nhau, đều rút vũ khí ra, từ từ di chuyển theo hướng dấu vết kéo lê.

Cùng với hành động của hai người, con báo tuyết trong tay Chương Khải Minh lại từ từ run rẩy, như thể gặp phải thiên địch.

Dừng bước, Chương Khải Minh nhìn con báo tuyết đang run rẩy, trực tiếp thả nó ra, lát nữa nếu có chiến đấu, sẽ không tiện.

Nhìn con báo tuyết nhanh chóng rời đi, hai người lại một lần nữa cẩn thận di chuyển theo hướng dấu vết kéo lê, nhanh chóng đến một góc cua.

Lúc này hai người nhìn thấy chân của thi thể, dường như ở phía bên kia có thứ gì đó, chân lại đang run lên.

Cẩn thận đến gần góc cua, thò đầu ra xem kỹ, chỉ thấy một con quái vật hình người màu xám lúc này đang gặm thi thể.

Cảm nhận được có người đến gần, con quái vật màu xám ngẩng đầu lên, để lộ ra một khuôn mặt như cây khô héo, gầm gừ với hai người.

Nhìn con quái vật màu xám, sắc mặt Trương Khởi Linh thay đổi, vội nói: "Quỷ Gia, mau lui, là Sơn tiêu." Nghe vậy, sắc mặt Chương

Khải Minh thay đổi, trực tiếp lùi mạnh về phía sau, đáng tiếc lúc này hai người đã bị Sơn tiêu để mắt tới.

Chỉ thấy Sơn tiêu lại một lần nữa phát ra một tiếng gầm khó nghe, lao thẳng về phía hai người.

Nhìn Sơn tiêu đến gần, lúc này trong đầu Chương Khải Minh hiện ra tư liệu về Sơn tiêu.

Sơn tiêu, là một loại quái vật trong núi, sức mạnh vô cùng.

Chương 270

Trong truyền thuyết, có thể tay không xé xác hổ báo, là bá vương trong núi, tuổi thọ rất dài, bị người ta coi là yêu quái.

Thứ lợi hại nhất của loại quái vật này là sức mạnh và khả năng phòng ngự, hung tàn, thích ăn thịt người.

Khi Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh nghiêng người né tránh, con Sơn tiêu trước mặt lao thẳng qua, đâm vào chiếc hòm bên cạnh, phát ra một tiếng động lớn.

Ổn định thân hình, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn con Sơn tiêu đối diện, trận chiến này không thể tránh khỏi rồi.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Trương tiểu ca, lát nữa tôi sẽ tấn công, cậu chuẩn bị tìm thời cơ công kích." 134.

Nói rồi, Trương Khải Minh trực tiếp lấy Hạn Bạt từ sau lưng ra, vừa hay nhân cơ hội này thử uy lực của nó.

Dưới sự điều khiển của Chương Khải Minh, con Hạn Bạt màu trắng trực tiếp đứng trên vai anh, nhìn chằm chằm vào con Sơn tiêu đối diện.

Đột nhiên, Hạn Bạt hóa thành một bóng trắng, lao đến bên cạnh Sơn tiêu, một vuốt cào vào đầu nó.

Tiếng ma sát chói tai vang lên, chỉ thấy đòn tấn công của Hạn Bạt chỉ để lại một vết xước nhỏ, hoàn toàn không phá được lớp phòng ngự của Sơn tiêu.

Chương Khải Minh đã sớm dự liệu được điều này nên cũng không thất vọng, trực tiếp điều khiển Hạn Bạt chuẩn bị dùng độc khí.

Sau khi thu phục Hạn Bạt, Chương Khải Minh đã sớm thử

nghiệm, kịch độc của Hạn Bạt lại có thể khống chế được.

Không chỉ có thể trực tiếp phun ra khói độc, mà còn có thể phóng ra chất độc dạng lỏng, trực tiếp tấn công kẻ địch.

Chỉ thấy bóng trắng lướt đến bên cạnh Sơn tiêu, đồng thời từng giọt chất lỏng màu đen trực tiếp rỉ ra từ ngón tay của Hạn Bạt.

Chất độc màu đen bị Hạn Bạt trực tiếp bôi lên một mắt của Sơn tiêu, sau đó lại hóa thành một bóng trắng, quay về vai của Chương Khải Minh.

Sơn tiêu tuy trông giống như một con quái vật thi thể, nhưng xét cho cùng vẫn thuộc phạm trù sinh vật.

Đối mặt với chất độc của Hạn Bạt, tuy có khả năng kháng cự nhất định, nhưng không thể hoàn toàn loại bỏ ảnh hưởng của nó.

Nhìn con Sơn tiêu đang đau đớn gầm gừ, Chương Khải Minh hét lên: "Trương tiểu ca, lát nữa tấn công, đừng dính phải chất độc." "Đó là chất độc mạnh nhất của Hạn Bạt, một khi dính phải, huyết mạch của chúng ta chưa chắc đã có tác dụng." Nghe vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh nghiêm lại, sau đó gật đầu nghiêm túc, tỏ ý đã nhớ kỹ.

Đột nhiên, con Sơn tiêu đau đớn lại phát động tấn công, lần này Chương Khải Minh không né nữa, trực tiếp rút đao nghênh chiến.

Lúc này Sơn tiêu đã trúng độc, chỉ cần Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh cẩn thận kéo dài thời gian, có thể từ từ bào mòn nó đến chết.

Một luồng đao quang lộng lẫy chém thẳng vào cánh tay của Sơn tiêu, phát ra một tiếng trầm đục, đồng thời bóng ma màu đen cũng tung ra một đòn vuốt.

Quỷ trảo âm u cào vào người Sơn tiêu, một tiếng gầm đau đớn lại một lần nữa vang lên từ miệng nó.

Bị bóng ma tấn công, cơ thể Sơn tiêu bị hàn khí xâm nhập, âm khí khó có thể xua tan.

Thấy Sơn tiêu dừng lại, Trương Khởi Linh trực tiếp phát động tấn công, thanh Hắc kim cổ đao dính đầy máu chém thẳng vào đầu Sơn tiêu.

Một tiếng động lớn vang lên, chỉ thấy đầu của Sơn tiêu lại bị đao của Trương Khởi Linh chém ra một vết thương, máu màu xanh lục từ từ rỉ ra.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vừa vung đao thi triển «Nhiên Mộc Đao Pháp», vừa điều khiển Hạn Bạt trên vai.

Chỉ thấy Hạn Bạt nhanh chóng đến vết thương trên đầu Sơn tiêu, móng vuốt có độc cào thẳng vào vết thương của nó.

Vết thương vừa mới rỉ máu màu xanh lục, lúc này đã xảy ra biến hóa, chỉ thấy máu màu xanh lục lại từ từ biến thành màu đen.

Đợi con Sơn tiêu đau đớn lại phát động tấn công, hai người phát hiện, lúc này động tác của Sơn tiêu càng chậm chạp hơn.

Đồng thời, Chương Khải Minh đang chống đỡ đòn tấn công phát hiện, sức mạnh tấn công lần này lại giảm đi, đây là một hiện tượng tốt.

Phát hiện ra điểm yếu của Sơn tiêu, hai người Chương Khải Minh được đà không tha người, tấn công càng thêm mãnh liệt, để lại từng vết thương trên cơ thể Sơn tiêu.

Hạn Bạt cũng không rảnh rỗi, mỗi lần xuất hiện vết thương, nó sẽ tấn công lần thứ hai vào những vết thương nông đó.

Nhanh chóng, dưới tác dụng của kịch độc, động tác của Sơn tiêu ngày càng chậm, đồng thời trở nên cứng ngắc.

Cùng với chiêu cuối cùng của Chương Khải Minh, một nhát đao đơn giản chém trúng, Sơn tiêu lại trực tiếp bị chém ngã.

Nhìn nó giãy giụa vài cái, rồi không đứng dậy được nữa, Chương Khải Minh biết, trận chiến đã kết thúc.

Trận chiến lần này dễ dàng như vậy, chủ yếu là nhờ vào tốc độ và độc tính mạnh mẽ của Hạn Bạt, thật là một phần thuận lợi.

Nhìn con Sơn tiêu đang co giật, Chương Khải Minh từ từ cúi người xuống, chuẩn bị xem tình hình của nó.

Đáng tiếc, Chương Khải Minh lại phát hiện không có cách nào kiểm tra được, lúc này toàn thân Sơn tiêu đều là máu đen, Chương Khải Minh hoàn toàn không dám chạm vào.

Đợi Sơn tiêu ngừng co giật, hai người từ từ lùi ra khỏi nhà kho, đồng thời đóng cửa lại.

Đứng ở cửa phòng, Trương Khởi Linh có chút không hiểu nói: "Quỷ Gia, ngài có phát hiện ra vấn đề gì không?

Chuyện này không ổn." Chương Khải Minh gật đầu: "Không sai, Sơn tiêu thường không xuất hiện ở núi tuyết." "Nhưng chúng ta lại gặp phải ở núi tuyết, và con Sơn tiêu này là một con đã trưởng thành." Điều này cho thấy một vấn đề nghiêm trọng, trong núi có người đang nuôi Sơn tiêu, nếu không thì là bị người ta mang vào.

Nhưng khả năng thứ hai rất thấp, vì Sơn tiêu là loài sinh vật, một khi bị kẻ thù bắt được.

Lúc đầu chúng sẽ không ngừng tìm đường sống, khi phát hiện không thể chạy thoát, chúng sẽ tự sát, hoàn toàn không chịu làm tù binh.

Đẩy cửa ra, hai người sắc mặt khó coi bước vào, vì trên đường đi sau này có thể sẽ lại gặp phải Sơn tiêu.

Vừa vào cửa đã phát hiện, những người trong phòng lúc này đều tụ tập ở cửa, tay cầm vũ khí.

Chương Khải Minh sững sờ, rồi thấy cũng bình thường, dù sao động tĩnh chiến đấu lớn như vậy, những người này đều là tay lão luyện.

Nếu không có chút cảnh giác nào, đã sớm chết trong mộ, hoàn toàn không có cơ hội sống đến bây giờ.

Đến bên cạnh hai người, Trần Bì hỏi: "Quỷ Gia, vừa rồi có chiến đấu sao?

Gặp nguy hiểm gì à?" Xua tay, Chương Khải Minh nói: "Gặp một con Sơn tiêu, không dễ đối phó, phòng ngự của nó quá dày, sức lực lại lớn." Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Thuận Tử, lại đây, có một số chuyện muốn hỏi cậu." Dù sao Thuận Tử cũng là người bản địa, tương đối quen thuộc với tình hình núi tuyết, có lẽ biết được những chuyện đặc biệt.

Chương 271

Nhìn Thuận Tử đang đến, Chương Khải Minh hỏi: "Gần đây có nghe tin tức gì về quái vật không?" "Hoặc là người trong làng sau khi vào núi, có xảy ra tình huống đặc biệt nào không?" Sơn tiêu lại xuất hiện ở nơi gần làng như vậy, theo lý mà nói, thợ săn trong làng hẳn là sẽ phát hiện ra một số tình huống bất thường.

Thuận Tử cẩn thận suy nghĩ, sắc mặt bối rối nói: "Gần đây không nghe tin tức gì cả.

Cách đây không lâu có thợ săn vào núi, thu hoạch của họ cũng không tệ.", Thuận Tử trầm tư một lúc, rồi nói: "À đúng rồi, có một tin tức khá bất thường." "Thợ săn vào núi cách đây không lâu phát hiện rất nhiều xác động vật chết, trông như do dã thú hung dữ làm." "Nhưng không hợp lý, dã thú giết mồi, trong môi trường này, đáng lẽ phải mang xác đi." Nghe vậy, Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh nhìn nhau, những con dã thú đó là do Sơn tiêu giết.

Sơn tiêu không có thói quen tích trữ thức ăn, đều ăn tại chỗ.

Chương Khải Minh vừa rồi còn có chút may mắn, lúc này đã hoàn toàn từ bỏ, xem ra trên núi tuyết còn có những con Sơn tiêu khác.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, những con Sơn tiêu này lại xuống núi, khả năng lớn nhất là môi trường nuôi dưỡng đã xảy ra sự cố.

Sơn tiêu vốn có đủ thức ăn, chỉ có thể rời khỏi nơi trú ngụ, đến các nơi trên núi tuyết để săn mồi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Đoạn đường tiếp theo mọi người đều phải cẩn thận một chút, sau này có thể sẽ lại gặp Sơn tiêu." Tất cả mọi người đều gật đầu nghiêm nghị, những người này

tuy chưa thấy Sơn tiêu nhưng cũng đã nghe nói về nó.

Biết Sơn tiêu là loài sinh vật đáng sợ, một khi gặp phải, có thể là thời khắc sinh tử.

Hiểu rõ tình hình, tất cả mọi người lại trở về nơi nghỉ ngơi, bây giờ còn một khoảng thời gian dài mới đến trời sáng, mọi người cần nghỉ ngơi.

Một đêm vô sự, sáng hôm sau mọi người dậy sớm, chuẩn bị lại lên đường đến đích.

Lại một lần nữa đi trên nền tuyết dày, tất cả mọi người đều đầy cảnh giác, mỗi người đều không ngừng cảnh giác xung quanh, sợ Sơn tiêu đột nhiên xuất hiện.

Vận may của mọi người không tốt, đến trưa, Thuận Tử đến bên cạnh mọi người.

Sắc mặt khó coi nói: "Các vị, chúng ta phải đổi lộ trình rồi, tôi vừa xem, có lẽ sắp có bão tuyết." Nghe vậy, tất cả mọi người đều sững sờ, không ngờ vận may của mọi người lại tệ như vậy, vừa vào núi tuyết ngày thứ hai đã gặp bão tuyết.

Nhưng mọi người cũng không có cách nào hay hơn, trước mặt thiên nhiên, sức người chống cự là không đáng kể.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được, Thuận Tử, ở đây cậu là chuyên gia, chúng tôi theo sau cậu, xuất phát thôi." Nếu đã gặp phải tình huống tồi tệ, thì tìm cách giải quyết, đừng quá hoảng loạn.

Xuất phát không bao lâu, trên trời bắt đầu rơi những bông tuyết, từ từ gió mạnh cũng xuất hiện.

Chỉ khoảng 20 phút sau, mọi người phát hiện bão tuyết đã đến, trước mặt mọi người đều là một màu trắng xóa, hoàn toàn không nhìn rõ thứ gì.

Không còn cách nào khác, mọi người đành phải dùng dây thừng nối tất cả lại với nhau, để tránh bị lạc trong bão tuyết.

Chạng vạng, Thuận Tử dẫn mọi người đến gần một bãi tuyết, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đến bên cạnh Chương Khải Minh, lớn tiếng hét lên: "Chúng ta cần phải đổi đường lần nữa, trạm gác ở đây chắc đã bị bão tuyết làm sập rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh nhìn xung quanh, quả nhiên ở bãi tuyết bên phải nhìn thấy một chỗ tuyết hơi nhô lên.

Gặp phải tình huống tồi tệ như vậy, Chương Khải Minh cũng không biết nói gì, đành nói: "Được, trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi đi." Thuận Tử dẫn đường nói: "Được, gần đây hẳn là có một suối nước nóng, chúng ta có thể đến đó nghỉ ngơi." Lại một lần nữa cắm đầu đi về phía trước, Chương Khải Minh có võ lực cao nhất, lúc này đối mặt với bão tuyết cuồng bạo như vậy, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi đường.

Đột nhiên, Thuận Tử đi phía trước đột nhiên biến mất, trên sợi dây thừng nối mọi người truyền đến một lực kéo mạnh.

Chương Khải Minh ổn định thân hình, nắm chặt dây thừng, sau đó nói với Thiên Đồng phía sau: "Đi, xem phía trước xảy ra chuyện gì?" Cẩn thận quan sát, Thiên Đồng quay lại nói: "Quỷ Gia, Thuận Tử dẫn đường bị trượt chân, ngã xuống dưới." "Nhưng bây giờ không sao rồi, đang bò lên, chúng ta chắc đã đến nơi rồi, tôi nhìn thấy suối nước nóng rồi." Trong lúc nói chuyện, Thuận Tử đã bò lên theo dây thừng, đang thở hổn hển vì kinh hãi.

Đợi tâm trạng ổn định lại, anh ta lớn tiếng nói: "Chúng ta đến nơi rồi, phía trước là suối nước nóng." Đi xuống con đường bên cạnh, mọi người đến một nơi tránh gió tốt, gần suối nước nóng.

Vị trí của suối nước nóng này không tệ, lại có một hang động rộng

rãi, vừa hay có thể cho mọi người vào nghỉ ngơi.

Dựng trại xong, Chương Khải Minh đứng ở cửa động, nhìn cơn bão tuyết cuồng loạn bên ngoài, tâm trạng có chút u uất.

Cũng không biết Bàn Tử và những người khác bây giờ thế nào?

Nhưng có người dẫn đường, tin rằng sẽ không có vấn đề gì.

Tiếng bước chân vang lên, Ngô Thiên Chân đến sau lưng Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, hành động lần này của chúng ta có thuận lợi không?" "Vừa mới xuất phát đã gặp bão tuyết lớn như vậy, tôi luôn cảm thấy có chút không yên tâm." Quay đầu lại, nhìn Ngô Thiên Chân có chút mệt mỏi, Chương Khải Minh cười nói: "Mới đến đâu mà đâu?" "Thả lỏng đi, không sao đâu, trận bão tuyết này chắc sẽ không kéo dài lâu, chúng ta sẽ nhanh chóng xuất phát được thôi." Trong lúc Ngô Thiên Chân chuẩn bị gật đầu, Tiểu Bàn Tử đột nhiên chạy đến, nói: "Quỷ Gia, có phát hiện." "Vừa rồi tôi ra ngoài chuẩn bị giải quyết chút vấn đề cá nhân, đột nhiên phát hiện một cánh cửa đá, ngài có muốn đến xem không?" Cửa đá?

Chắc là cánh cửa đá che giấu lối đi ngầm dưới đất rồi.

Đi xem cũng tốt, biết đâu có thể phát hiện ra chuyện gì.

Theo Tiểu Bàn Tử đến một thung lũng gần đó, chỉ thấy những người khác đã đến sớm, dường như đã có phát hiện.

Nhìn mọi người đang cố gắng kéo sợi xích khóa, Chương Khải Minh cũng không ngăn cản, trực tiếp đến gần cánh cửa đá.

Lúc này lớp tuyết trên đó đã được mọi người dọn sạch, để lộ ra hình điêu khắc rồng cuộn bên dưới, nhưng đáng tiếc, hình điêu khắc không hoàn chỉnh.

Cẩn thận thưởng thức một lúc, Chương Khải Minh đứng bên cạnh những người đang kéo sợi xích khóa.

Thấy cánh cửa đá hơi lung lay, có dấu hiệu di chuyển, Chương Khải Minh trực tiếp đẩy một người trong số họ ra, sau đó ra tay.

Sức mạnh kinh khủng lập tức bộc phát từ cơ thể Chương Khải Minh, chỉ thấy cánh cửa đá trên mặt đất trực tiếp bị kéo lên.

Đợi tiếng ma sát dừng lại, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một cái hố, bên dưới có hơi nóng tỏa ra.

Tụ tập gần miệng hố, nhìn một lúc, Chương Khải Minh chuẩn bị quay về trại, vì anh biết bên trong chỉ có một bức bích họa, không có bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng, trong lúc Chương Khải Minh chuẩn bị đi, đột nhiên nghe thấy bên dưới truyền đến âm thanh bất thường.

Dừng động tác, Chương Khải Minh nói: "Tất cả mọi người không được nói chuyện, giữ yên lặng." Trong môi trường tương đối yên tĩnh, Chương Khải Minh nhắm mắt cẩn thận lắng nghe, nhanh chóng lại bắt được âm thanh lúc trước.

Âm thanh này nghe có vẻ giống như tiếng bước chân của con người, nhưng lại nặng nề hơn nhiều, chắc không phải do người phát ra.

Đột nhiên, một tiếng gầm yếu ớt truyền đến, âm thanh này Chương Khải Minh rất quen thuộc, không phải ai khác, chính là tiếng của Sơn tiêu đã gặp cách đây không lâu.

Sắc mặt thay đổi, Chương Khải Minh thật sự không ngờ lại phát hiện ra dấu vết của Sơn tiêu ở đây.

Nhưng số lượng Sơn tiêu bên trong hẳn là không ít, bây giờ không phải là thời cơ tốt để xảy ra xung đột.

Thế là Chương Khải Minh vội nói: "Nhanh, mau đóng cửa đá lại, bên trong có rất nhiều Sơn tiêu." Nghe vậy, mọi người không dám

chậm trễ, cánh cửa đá lại được đẩy về vị trí cũ, lần này không để lại một kẽ hở nào.

Đợi cửa đá đóng lại, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, sự đáng sợ của Sơn tiêu khiến những người này hoàn toàn không dám đối mặt trực diện.

Chương 272

Trở về trại, tâm trạng của mọi người đều có chút nặng nề, sợ Sơn tiêu đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình.

Tuy lúc này chưa xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng trong lòng mọi người đều đầy lo lắng.

Cứ tiếp tục như vậy, không cần Sơn tiêu xuất hiện, mọi người sẽ bị những suy đoán lung tung đè bẹp.

Thế là Chương Khải Minh lên tiếng: "Bây giờ mọi người không cần lo lắng, trước hết không nói đến Sơn tiêu có thể ra ngoài được hay không." "Cho dù ra được, hang động hiện tại của chúng ta cũng dễ thủ khó công, chúng cũng không phải là đối thủ của chúng ta." Nghe vậy, sắc mặt căng thẳng của mọi người dịu đi một chút, sau đó vào trại nghỉ ngơi.

Nhìn những người rời đi, trong lòng Chương Khải Minh đầy lo lắng, lời nói vừa rồi không phải là lừa dối.

Nhưng Chương Khải Minh có một câu không nói, đó là có sự trợ giúp của Thi khôi, thương vong của mọi người có thể cũng sẽ rất lớn.

Vừa rồi Chương Khải Minh phát hiện, dưới miệng hố có không dưới 10 con Sơn tiêu đang hoạt động.

Nếu chúng đồng loạt xuất động, mọi người thật sự chưa chắc có thể chống đỡ được, tình hình có chút nghiêm trọng.

Đột nhiên, Hắc Hạt Tử đến bên cạnh Chương Khải Minh, thấp giọng nói: "Quỷ Gia, bây giờ có cách nào không?" "Thực sự không được thì tôi dẫn mấy người xuống, xem có thể tiêu diệt từng con Sơn tiêu dưới đó không?" Lắc đầu, Chương Khải Minh trực tiếp bác bỏ

đề nghị của Hắc Hạt Tử, cách này quá nguy hiểm.

Nếu chỉ gặp một con thì không sao, dựa vào thân thủ của Hắc Hạt Tử, cộng thêm sự giúp đỡ của những người khác, có thể giải quyết được.

Nhưng một khi xảy ra tình huống ngoài ý muốn, thì không ổn, có thể tất cả mọi người sẽ bị bỏ lại dưới đó.

Cẩn thận suy nghĩ, Chương Khải Minh gọi mấy nhân vật đại diện vào lều của mình, chuẩn bị thảo luận.

Đợi mọi người ngồi xuống, Chương Khải Minh nói với Thuận Tử: "Bão tuyết sẽ kéo dài bao lâu?" Thuận Tử cẩn thận suy nghĩ, nói: "Thời gian cụ thể tôi không thể xác định, nhưng ít nhất trong vòng hai ngày, trận bão tuyết này sẽ không dừng lại." Gật đầu, Chương Khải Minh nói với những người khác: "Tình hình mọi người cũng nghe rồi, bây giờ chúng ta ít nhất phải ở đây hai ngày." "Nhưng không ai có thể chắc chắn đám Sơn tiêu dưới đó có ra ngoài hay không, một khi xảy ra chiến đấu, người của chúng ta sẽ tổn thất rất nhiều." "Bây giờ chỉ có một cách, chúng ta ra tay trước để chiếm ưu thế, mọi người thấy thế nào?" Mọi người bàn tán một hồi, sau đó đều gật đầu mạnh, bây giờ đây là cách duy nhất rồi.

Thấy tất cả mọi người đều đồng ý, Chương Khải Minh tiếp tục nói: "Trong tình huống này, chúng ta chỉ có thể để những người có thân thủ tốt xuống." "Môi trường dưới đó không rộng rãi, đồng thời để đối phó với Sơn tiêu, những thuộc hạ bình thường cũng không có tác dụng lớn." "Vì vậy tôi chuẩn bị dẫn theo Thiên Đồng, Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử, và Tiểu Bàn Tử xuống là được." "Còn Trần Bì và Ngô Thiên Chân ở lại trên này, những người còn lại cần người ổn định, Trần Bì phụ trách." Trần Bì gật đầu, trầm giọng nói: "Quỷ Gia, yên tâm, có tôi ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì." Lại dặn dò

thêm một số chuyện, Chương Khải Minh để mọi người xuống chuẩn bị, giữ Trần Bì lại trong phòng.

Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Trần Bì, ông ở lại trên này, một là vì cơ thể ông bây giờ đã già yếu, không thích hợp với những hoạt động mạnh." "Đương nhiên, có điểm thứ hai quan trọng nhất, tôi muốn ông cẩn thận quan sát toàn bộ đội ngũ, xem bên trong có nội gián hay không." Sắc mặt Trần Bì nghiêm túc, nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt việc ngài giao." Rời khỏi khu cắm trại, Chương Khải Minh thả Tiểu Hồng Hống đang được con Thi Khôi cõng trên lưng ra, rồi dẫn cả nhóm lên đường.

Quay lại gần cánh cửa đá lúc trước, lần này không cần dựa vào ai, Chương Khải Minh cùng Tiểu Hồng Hống đã trực tiếp đẩy nó ra.

Nhìn cửa hang không cao, Chương Khải Minh dẫn đầu nhảy vào.

Vừa vào trong, hắn đã cảm nhận được một luồng hơi nóng phả vào mặt.

Sau khi tất cả mọi người đã xuống, Chương Khải Minh cẩn thận lắng nghe, sau đó để Tiểu Hồng Hống đi trước dò đường, Hạn Bạt cũng được hắn lấy ra.

Cả nhóm đi trong một hành lang chật hẹp, từ từ tiến về phía có tiếng động.

Chẳng mấy chốc, âm thanh trước mặt Chương Khải Minh ngày càng rõ ràng, khoảng cách đến chỗ Sơn Tiêu không còn xa nữa.

Tiểu Hồng Hống vừa đi đến khúc cua phía trước, chưa kịp để mọi người theo sau thì đã nghe một tiếng động lớn.

Chỉ thấy Tiểu Hồng Hống bị húc thẳng vào bức tường phía sau, cùng lúc đó một con Sơn Tiêu màu xám cũng đuổi theo.

Trong một khúc cua nhỏ hẹp, cuối cùng cả nhóm cũng chạm trán

với Sơn Tiêu, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột.

Nhưng Chương Khải Minh phản ứng rất nhanh, hắn lập tức điều khiển Tiểu Hồng Hống, bắt đầu phản công con Sơn Tiêu.

Chỉ nghe những tiếng va chạm vang lên không ngớt, Tiểu Hồng Hống và Sơn Tiêu liên tục tấn công đối phương, mỗi một tiếng động lớn vang lên là lại có một bóng hình lùi lại.

Đối mặt với sức mạnh của Sơn Tiêu, Tiểu Hồng Hống hoàn toàn không hề thua kém, sức mạnh của nó cũng đang đáp trả lại con quái vật một cách dữ dội.

Thấy hai bên đang ngang tài ngang sức, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Hạn Bạt, chỉ thấy một bóng trắng tức thì lao đến gần hai kẻ đang giao chiến.

Dịch độc màu đen lại từ từ rỉ ra, nhưng lần này Hạn Bạt không tìm được cơ hội thích hợp, hoàn toàn không có cách nào chạm vào mắt của Sơn Tiêu.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không vội, hắn để Hạn Bạt từ từ di chuyển quanh con Sơn Tiêu, tìm kiếm cơ hội thích hợp.

Đột nhiên, sau khi bị Sơn Tiêu đánh trúng một lần nữa, Tiểu Hồng Hống trực tiếp lùi lại.

Ngay lúc Sơn Tiêu chuẩn bị đuổi theo tấn công, Hạn Bạt đã hành động.

Nó hóa thành một bóng trắng, lao thẳng đến đối diện con Sơn Tiêu, dịch độc trên móng vuốt trực tiếp chạm vào mắt của nó.

Thấy Hạn Bạt tấn công có hiệu quả, Chương Khải Minh cũng không tham công, hắn trực tiếp điều khiển Hạn Bạt lùi về.

Chuyện còn lại rất đơn giản, chỉ cần để Tiểu Hồng Hống từ từ

bào mòn con Sơn Tiêu đến chết là được, dịch độc của Hạn Bạt phát huy tác dụng rất nhanh.

Nhìn trận chiến đang dần nghiêng về một phía, Bàn Tử nói: "Quỷ Gia, hai đứa nhỏ đáng yêu của ngài lợi hại thật đấy." "Phối hợp ăn ý như vậy, đến cả Sơn Tiêu cũng không phải là đối thủ." Chương Khải Minh gật đầu: "Cũng tạm được, chủ yếu là chiếm được lợi thế địa hình." "Với lại hai đánh một, nếu không thắng được thì còn sức chiến đấu gì nữa." Hắc Hạt Tử cười nói: "Quỷ Gia, ngài đừng khiêm tốn nữa, một mình Hồng Hống đã có thể ngang sức với Sơn Tiêu rồi." "Thêm cả con Hạn Bạt kia phối hợp nữa thì không có đối thủ nào đâu." Chương Khải Minh cũng không tranh cãi, vì lúc này con Sơn Tiêu sắp bị Tiểu Hồng Hống kéo đến chết rồi.

Tốc độ lan truyền của dịch độc, vì là kịch độc nên đã được nâng cao đáng kể, con Sơn Tiêu lúc này đã không thể chống cự được nữa.

Sau khi bị Tiểu Hồng Hống tung thêm một cú đấm mạnh, con Sơn Tiêu ngã thẳng xuống đất, không bao giờ đứng dậy được nữa.

Nhìn con Sơn Tiêu đang co giật, mọi người lại nhìn Tiểu Hồng Hống trên vai Chương Khải Minh, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Nhìn con Sơn Tiêu sắp chết, Chương Khải Minh không thèm để ý nữa, trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống tiếp tục tiến lên.

Hướng về nơi phát ra âm thanh, chẳng mấy chốc cả nhóm lại chạm trán với Sơn Tiêu.

Nơi gặp mặt lần này khá rộng rãi, đồng thời số lượng Sơn Tiêu xuất hiện cũng nhiều hơn, tổng cộng có ba con.

Nhìn những con Sơn Tiêu đang lao tới, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống đối đầu một con.

Sau đó hắn nói: "Trước tiên hãy cầm chân hai con còn lại, giải

quyết xong con này tôi sẽ sang giúp, cẩn thận một chút.” Nói rồi, Chương Khải Minh lại cho Hạn Bạt xuất động, chuẩn bị tìm cơ hội.

Nhưng tình hình lúc này khá nguy hiểm, lần này Chương Khải Minh cũng trực tiếp xông lên, không tiếp tục đứng nhìn nữa.

Con Sơn Tiêu trước mặt đang đọ sức với Tiểu Hồng Hống, Chương Khải Minh lao thẳng ra sau lưng nó, Ngự Quỷ Đao trong tay chém thẳng vào đầu nó.

Bị âm khí tấn công, động tác của con Sơn Tiêu chậm lại, dù sao thì đầu cũng đã bị thương, nên có hiệu quả.

Thấy vậy, Hạn Bạt trực tiếp nhảy lên đầu Sơn Tiêu, móng vuốt mang theo dịch độc tấn công thẳng vào vết thương mà Chương Khải Minh vừa chém ra.

Chương 273

Ở phía bên kia, Chương Khải Minh cũng không dừng tấn công để chờ con Sơn Tiêu chết.

Ngược lại, hắn dùng toàn lực thi triển 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, ánh đao lộng lẫy mang theo quỷ trảo âm hàn, chém thẳng lên đầu con Sơn Tiêu.

Nhìn con Sơn Tiêu dần mất đi khả năng hành động, Chương Khải Minh mới thu tay.

Chuyện còn lại đơn giản hơn nhiều, con Sơn Tiêu không còn bao nhiêu sức phản kháng, nhanh chóng chết thảm.

Giải quyết xong con trước mặt, Chương Khải Minh lập tức mang theo Tiểu Hồng Hống và Hạn Bạt đến bên cạnh Bàn Tử.

Lúc này, con Sơn Tiêu đối diện Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đã có phần không cầm cự nổi, Chương Khải Minh vội vàng tiếp quản.

Còn con mà Chương Linh và Thiên Đồng đối phó, bây giờ đã hoàn toàn mất khả năng phản kháng, đang ở thế yếu.

Đợi Chương Khải Minh lặp lại chiêu cũ, giải quyết xong con Sơn Tiêu trước mặt, thì con Sơn Tiêu bên kia cũng bị bốn người họ xử lý.

Nhưng trông nó thảm hơn nhiều, bị rút máu đến chết, cả người như một quả bầu máu.

Nhờ sự phối hợp lần này, mọi người đã bồi dưỡng được sự ăn ý không nhỏ, chẳng mấy chốc con Sơn Tiêu còn lại cũng bị cả nhóm giải quyết.

Sau khi kiểm tra kỹ lại một lần nữa và không phát hiện thêm con Sơn Tiêu nào, cả nhóm men theo đường cũ trở về.

Lúc quay lại mặt đất, trời đã sẩm tối, việc giải quyết đám Sơn Tiêu đã tiêu tốn không ít thời gian.

Khi về đến khu cắm trại, vừa kịp lúc mọi người ăn cơm, Chương Khải Minh liền thông báo tin tốt là đã giải quyết xong đám Sơn Tiêu cho mọi người.

Nhìn đám đông đang reo hò, Chương Khải Minh trực tiếp dẫn Trần Bì vào trong lều, chuẩn bị hỏi thăm tình hình.

Nhìn Chương Khải Minh, Trần Bì nói thẳng: "Quỷ Gia, vừa rồi tôi đã xem qua, không phát hiện người còn lại có vấn đề gì." "Nhưng cũng có thể chúng đã ẩn nấp, trên đoạn đường tiếp theo chúng ta phải cẩn thận hơn." 135.

Gật gật đầu, nếu không phát hiện gì thì cũng là một chuyện tốt, nhưng đoạn đường sau này không thể lơ là cảnh giác được.

Lúc bước ra khỏi lều, Bàn Tử đang bị mọi người vây quanh, khoa trương kể lại câu chuyện anh dũng chiến thắng Sơn Tiêu.

Chương Khải Minh, người cùng trải qua chuyện đó, nghe mà cảm thấy mới lạ, đây hoàn toàn là một câu chuyện khác rồi còn gì?

Lắc đầu, Chương Khải Minh cũng không làm phiền Bàn Tử chém gió, hắn đi thẳng đến bên Thiên Đồng, ăn bữa tối đã chuẩn bị sẵn.

Nhân lúc rảnh rỗi này, cứ hưởng thụ cho thật tốt đã.

Đợi khi bão tuyết dừng lại, có lẽ mọi người sẽ không còn thời gian để ăn một bữa tối ngon lành như vậy nữa, có lẽ phải đợi đến khi ra ngoài.

Hai ngày tiếp theo, bão tuyết vẫn chưa dừng, nhưng cường độ đã giảm đi nhiều, có lẽ đã có thể xuất phát.

Sáng sớm ngày thứ ba, nhìn tuyết vẫn còn rơi bên ngoài, Chương

Khải Minh hỏi: “Thuận Tử, thời tiết thế này có đi được không?” Thuận Tử đi ra ngoài, quan sát kỹ tình hình thời tiết, rồi nhanh chóng quay vào trong hang động.

Anh ta gật đầu nói: “Bây giờ có thể xuất phát rồi, nhưng lúc đầu chúng ta phải đi chậm một chút.” “Sau buổi trưa sẽ khá hơn, lúc đó bão tuyết có thể sẽ dừng, chỉ cần cẩn thận là được.” Nghe vậy, Chương Khải Minh liền hô lớn: “Thu dọn đồ đạc, chúng ta chuẩn bị xuất phát, không thể trì hoãn thêm nữa.” Ra khỏi hang động ấm áp, mọi người cảm nhận được từng cơn gió lạnh ập đến, thế mà lại có chút không quen.

Đi theo sau Thuận Tử, cả nhóm tiếp tục lên đường đến đích, nhưng tốc độ khá chậm.

Đến tận trưa, bão tuyết quả nhiên đã dừng lại, xung quanh mọi người lập tức sáng sủa hẳn lên.

Thấy vậy, mọi người tăng tốc độ tiến lên, cuối cùng cũng thoát khỏi sự phiền nhiễu của bão tuyết.

Đang đi trên đường, Bàn Tử ở phía sau đột nhiên đi tới, nói: “Quỷ Gia, ngài xem bên kia.” Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một thung lũng thấp ở xa, có một đội ngũ khác.

Lấy ống nhòm ra, mọi người quan sát kỹ, phát hiện đó là đội của A Ninh, xem ra họ cũng vừa mới tránh bão tuyết xong.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: “Tiếp tục đi, không cần để ý đến họ.” “Đó là người của Cầu Đức Khảo, không gây uy hiếp gì cho chúng ta đâu, chúng ta mau chóng lên đường thôi.” Hai ngày tiếp theo, cả nhóm đều đi trong núi tuyết, đoạn đường vốn chỉ mất hai ngày, bây giờ họ đã đi cả một tuần.

Giữa trưa, cả nhóm đã đến gần đích, ngọn núi tuyết xa xa chính là

nơi có Thiên Cung.

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường, Thuận Tử nói: "Các vị, tôi không đưa mọi người đi nữa đâu, ở đó có lính gác." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Thuận Tử, không cần lo vấn đề lính gác." "Cứ trực tiếp đưa chúng tôi đi đi, nếu tôi không đoán sai, lúc này những lính gác đó hẳn đã bị giải quyết rồi." Nghe vậy, sắc mặt Thuận Tử thay đổi, có chút lo lắng nói: "Lính gác bị giải quyết rồi ư?" "Ai làm vậy, không sợ gây ra động tĩnh lớn, thu hút sự chú ý của người khác à?" Ai làm ư?

Còn có thể là ai, chắc chắn là A Ninh dẫn người làm rồi.

Chương Khải Minh sớm đã chú ý, cũng không biết lộ trình của đám người A Ninh do ai vạch ra mà có thể đến sớm hơn một ngày.

Đã đến nơi trước, chẳng lẽ không giải quyết đám lính gác bên trong sao?

Nếu không thì vào mộ kiểu gì?

Đây chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?

Mặc dù Thuận Tử có chút kháng cự, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chương Khải Minh, anh ta đành im lặng đi trước dẫn đường.

Thiên Đồng hỏi: "Quỷ Gia, chúng ta có cần tăng tốc không?

Dù sao thì đám người kia đã đi trước rồi." Lắc đầu, Chương Khải Minh liếc nhìn xung quanh, nói: "Không, không cần thiết." "Nếu ngôi mộ này dễ dàng để họ lấy được như vậy, thì nó đã không tồn tại nhiều năm đến thế." "Chẳng lẽ các người thật sự nghĩ rằng, chỉ có một nhóm người phát hiện ra nó sao?

Đừng ngây thơ quá." Nói xong, Chương Khải Minh trực tiếp đi theo Thuận Tử ở phía trước, những người khác nhìn nhau với vẻ suy tư, rồi vội vàng theo sau.

Trông núi tưởng gần, chạy mỏi vó ngựa, câu nói này quả thật có lý, rõ ràng nhìn thấy đã gần, nhưng đến tối, cả nhóm vẫn chưa lên được đỉnh núi.

Ngồi trong khu cắm trại tạm thời, Chương Khải Minh nhìn ngọn núi tuyết trong bóng tối, phát hiện ra một chút khác thường.

Chỉ thấy, trong mắt Chương Khải Minh, đỉnh núi tuyết lúc này lại có một ảo ảnh kim long bay ra.

Nhờ đôi mắt có thể nhìn thấy khí vận của mình, Chương Khải Minh biết huyệt mộ ở đây quả thật có long mạch tồn tại.

Nhưng bên cạnh ảo ảnh kim long, hắn lại phát hiện một chỗ kỳ lạ, có chút không hiểu.

Chỉ thấy rất nhiều bóng đen tượng trưng cho cái chết đang bao quanh kim long, tuy mờ nhạt, nhưng lại rất dai dẳng.

Suy nghĩ kỹ lại, Chương Khải Minh đột nhiên nhớ lại miêu tả trong sách, những ngọn núi tuyết ở đây đều nối liền với nhau.

Chương 274

Nếu ngọn núi ở giữa là đầu rồng, vậy thì hai ngọn núi gần đó cũng nên là nhánh của long mạch, cũng phải có ảo ảnh màu vàng tồn tại.

Nhưng từ tình hình trước mắt xem ra, e rằng long mạch trong hai ngọn núi đó đã biến mất.

Không biết đã bị bố trí thủ đoạn gì, mà có thể trực tiếp tiêu diệt một phần khí vận.

Những luồng khí đen lượn lờ không tan này có lẽ là oán khí lưu lại sau khi long mạch bị tiêu vong.

Vì vốn cùng một thể với long mạch ở giữa, nên những luồng khí đen này mới không tiêu tan.

Giải đáp được thắc mắc trong lòng, Chương Khải Minh lại nhìn kim long sáng rực một lần nữa, sau đó mới quay về lều của mình.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm đón ánh bình minh vừa ló dạng, tiến về phía đỉnh núi.

Lên đến đỉnh, mọi người nhìn khu cắm trại xuất hiện trước mắt, ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm trọng.

Mùi máu tanh và khói thuốc súng bên trong vẫn chưa tan hết, xem ra ở đây đã diễn ra một trận chiến kịch liệt.

Từ từ tiến vào nơi vốn là đồn lính, chỉ thấy trong tuyết ở đây toàn là thi thể.

Quan sát kỹ, lính gác hẳn đã bị giải quyết hết, nhưng người của A Ninh cũng tổn thất mấy người, thi thể được đặt trong đồn lính.

Kiểm tra một lượt, Chương Khải Minh đứng trong sân đồn lính,

nhìn mọi người nói: “Tất cả tản ra đi.” “Tìm kiếm kỹ xung quanh, đội người đi trước chắc đã vào trong rồi, tìm xem lối vào ở đâu.” Nhìn mọi người tản ra, Trần Bì đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: “Quỷ Gia, tình hình ở đây phải làm sao?” “Bây giờ ở đây đã xảy ra chiến đấu, chúng ta phải tăng tốc độ lên, nếu bị người vận chuyển vật tư phát hiện, chúng ta sẽ gặp khó khăn.” Chương Khải Minh nhìn xung quanh, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chắc không có vấn đề gì đâu, nhưng chúng ta phải nhanh tay lên.” “Đám người này làm việc quá cẩu thả, thế mà không để lại ai xử lý hậu sự.” “Một khi không nắm bắt tốt thời gian, chúng ta sẽ gặp rắc rối.” Chẳng mấy chốc, có người báo lại đã tìm thấy lối vào.

Đi theo đến chỗ lối vào, Chương Khải Minh quan sát kỹ, sau đó nói: “Chỗ này lại được khoan ra.” “Xem ra Cầu Đức Khảo đã tính toán rất đầy đủ, trong đội ngũ của hắn chắc chắn có cao thủ.” Chương Khải Minh biết, cao thủ trong đội của A Ninh là Ngô Tam Tỉnh, nhưng bây giờ hắn không có ý định vạch trần.

Hắn chuẩn bị xem xem Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc có mục đích gì.

Thu dọn hành trang, cả nhóm men theo lối vào đã được đào ra, từ từ đi xuống dưới.

Cuối cùng cũng đã vào được bên trong huyệt mộ.

Men theo lối đi đã được đào sẵn, Chương Khải Minh và những người khác từ từ đi lên cây cầu ván ở phía dưới.

Trong môi trường khắc nghiệt như vậy, cây cầu ván bằng gỗ lúc này trông cứng rắn không khác gì thép.

Nhẹ nhàng dậm chân, Chương Khải Minh thế mà lại nghe thấy những tiếng vang cứng rắn, giống như âm thanh khi giẫm lên tấm thép.

Nhìn cây cầu ván uốn lượn, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, mặt cầu ở đây rất cứng, không có nguy hiểm." Đi trên cầu ván, nhìn vực sâu vạn trượng không thể đo được bên cạnh, mọi người cảm thấy mình trở nên vô cùng nhỏ bé.

Đột nhiên, giọng của Ngô Thiên Chân vang lên: "Quỷ Gia, mau nhìn bên kia, hình như có một đứa trẻ khổng lồ." Nghe vậy, tất cả mọi người đều quay đầu, chăm chú nhìn về hướng Ngô Thiên Chân chỉ, chỉ thấy một chỗ lõm khổng lồ.

Bên trong có một hình bóng giống như một đứa trẻ sơ sinh, nhưng hình thể chắc cũng không nhỏ.

Nhìn bóng đen khổng lồ, Chương Khải Minh biết đó hẳn là Côn Luân Thai, cũng không biết rốt cuộc nó có công hiệu kỳ quái gì.

Trần Bì trông rất kích động, có chút không chắc chắn hỏi: "Quỷ Gia, đây là Côn Luân Thai trong truyền thuyết sao?

Tôi thật sự là lần đầu tiên được thấy đó." Chương Khải Minh gật đầu, đáp: "Không sai đâu, chắc là thứ đó, lát nữa tôi định vào xem thử." Nghe vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Chương Khải Minh, hình dạng quỷ dị như vậy, chắc chắn có vấn đề đặc biệt.

Bây giờ mà đi vào, một khi gặp nguy hiểm, vậy thì ngôi mộ cổ Thiên Cung này có thể sẽ không vào được, như vậy có đáng không?

Nhưng, Chương Khải Minh không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, hắn chỉ nhìn sâu vào Côn Luân Thai một lần.

Sau đó nói thẳng: "Được rồi, mọi người tiếp tục đi thôi, phía trước chúng ta còn một đoạn đường không ngắn đâu, đừng lãng phí thời gian." Tiếp tục đi trên con đường ván cứng rắn, khoảng một giờ sau, cuối cùng cả nhóm cũng đến cuối con đường, một bệ đá khổng lồ.

Bên trong bệ đá có một cánh cửa đá khổng lồ, trên đó khắc đầy những hoa văn kỳ dị.

Chỉ là bây giờ cánh cửa đá đã bị mở ra, rõ ràng người đi trước đã vào được một lúc rồi.

Liếc nhìn cánh cửa đá, sự chú ý của Chương Khải Minh lại dồn về một hướng khác.

Đó là nơi có Côn Luân Thai, nhưng ở giữa không có đường, muốn đi qua đó có chút khó khăn.

Nhưng Chương Khải Minh sớm đã có sự chuẩn bị đặc biệt, lần này, hắn đã cho người chế tạo một thiết bị phóng dây thừng đặc biệt, chính là để dùng cho lúc này.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, chuẩn bị đi, bắn dây thừng qua đó, tôi chuẩn bị qua xem thử." Thiên Đồng lấy ba lô xuống, từ bên trong lấy ra một thiết bị phóng dây thừng được chế tạo đặc biệt.

Sau khi chuẩn bị xong, cậu ta đến mép bệ đá, nhắm vào Côn Luân Thai ở xa rồi bóp cò.

Chỉ thấy một sợi dây thép đặc chế bay nhanh về phía Côn Luân Thai đối diện, mũi tên ở đầu cũng cắm chặt vào mép Côn Luân Thai bên kia.

Nhìn Thiên Đồng đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh đến mép bệ đá, xem xét sợi dây.

Sau đó nói: "Được rồi, giữ chặt dây thừng, tôi qua xem đây." Không đợi mọi người đáp lại, Chương Khải Minh trực tiếp nhảy lên dây thừng, rồi chạy nhanh về phía Côn Luân Thai.

Cảm nhận được gió lạnh thổi ra từ khe núi, Chương Khải Minh càng chạy nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, Chương Khải Minh đã đến cuối sợi dây, nhảy thẳng lên mép Côn Luân Thai, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy ở trung tâm Côn Luân Thai, có một vật chất màu trắng hình hài nhi khổng lồ, trông có vẻ giống như ngọc thạch.

Từ từ đến gần, Chương Khải Minh đưa tay ra cẩn thận chạm vào vật chất màu trắng, cảm giác ấm áp, có chút mềm mại.

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị quan sát kỹ hơn, giọng nói của hệ thống vang lên.

"Đinh, cảm nhận được túc chủ đang tiếp xúc trực tiếp với vật chất năng lượng, có thể hấp thu.

Xin hỏi có hấp thu vật chất năng lượng, chuyển hóa thành tuổi thọ không?" Mắt Chương Khải Minh sáng lên, lúc này hắn không cần phải cảm nhận kỹ vật chất màu trắng nữa, mà trực tiếp chọn đồng ý.

Có bảo vật nào quan trọng hơn tuổi thọ chứ?

Đối với Chương Khải Minh, có tuổi thọ là có tất cả.

Chỉ thấy vật chất màu trắng mà Chương Khải Minh chạm vào đang từ từ giảm đi, dường như bị hút thẳng vào cơ thể hắn.

Chương 275

Theo thời gian trôi qua, vật chất màu trắng dần dần giảm đi, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị xem kỹ đã chuyển hóa được bao nhiêu tuổi thọ, hắn đột nhiên cảm nhận được một cơn chấn động dữ dội.

Dường như cùng với sự biến mất của vật chất màu trắng, kết cấu bên ngoài của toàn bộ Côn Luân Thai trở nên vô cùng bất ổn.

Nhìn bệ đá có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, Chương Khải Minh trực tiếp nhảy lên dây thừng, chạy nhanh về phía bệ đá đối diện.

Ngay khoảnh khắc Chương Khải Minh quay lại bệ đá, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên từ phía sau, sau đó bệ đá vỡ thành từng mảnh, rơi xuống vực sâu.

Nhìn sự thay đổi trước mắt, tất cả mọi người đều biết, chắc chắn là do Chương Khải Minh đã làm gì đó ở bên trong.

Nhưng khi nhìn chằm chằm vào Chương Khải Minh, họ lại không nhận được câu trả lời như mong đợi.

Lúc này, Chương Khải Minh sớm đã nhắm mắt lại, cẩn thận quan sát giá trị tuổi thọ trong hệ thống.

Lần này Chương Khải Minh đã kiếm được một món hời lớn, chỉ thấy sau khi hấp thụ vật chất màu trắng, hắn lại trực tiếp nhận được 300 năm tuổi thọ.

Trong phút chốc, Chương Khải Minh bị niềm vui sướng khổng lồ làm choáng váng, trực tiếp tăng thêm 5 lần rút thưởng.

Khi Chương Khải Minh bình tĩnh lại và xem xét kỹ, hắn cảm thấy

bây giờ không phải là lúc để rút thưởng, dù sao thì còn rất nhiều người đang chờ.

Mở mắt ra, nhìn mọi người đang nhìn mình chằm chằm, Chương Khải Minh chỉ cười mà không nói gì.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, mọi người chuẩn bị lên đường thôi." Nhìn thấy Chương Khải Minh không có ý định giải thích, mọi người cảm thấy trong lòng như có mèo cào, nhưng lại không dám hỏi thêm.

Những người đang bực bội chỉ đành nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đi về phía cánh cửa đá khổng lồ đối diện.

Với tâm trạng vui vẻ, Chương Khải Minh đứng trước cánh cửa đá khổng lồ, cẩn thận quan sát những hoa văn trên đó.

Sau đó hắn im lặng chờ đợi những người khác, lúc này tâm trạng đang tốt, không ngại chờ mọi người thêm một lát.

Mọi người nghiên cứu một lúc, đều cho rằng đây là cánh cửa đá được xây dựng vào thời nhà Minh, trên đó có những đặc trưng triều đại rất rõ ràng.

Sau khi thảo luận với nhau mà không phát hiện điều gì đặc biệt, cả nhóm liền đi thẳng vào trong cánh cửa đá.

Bước vào, bên trong là một hành lang tối tăm, xung quanh đặt không ít cột đèn.

Hành lang ở đây rất rộng, xem ra là nơi được sử dụng để vận chuyển đồ đạc năm xưa.

Nhưng ở đây không có trang trí gì đặc biệt, toàn bộ không gian trông rất trống trải, như thể đã bị dọn sạch.

Từ từ đi dọc theo hành lang, mọi người đều rất cẩn thận, không

hề vội vàng.

Chương Khải Minh tuy biết tình hình bên trong, nhưng cũng không có ý định giải thích cho mọi người, vừa hay có thể xem thử trình độ của những người này.

Ai là người, ai là ma, tin rằng sẽ sớm có câu trả lời rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh nở một nụ cười quỷ dị, trông đầy ẩn ý.

Khi mọi người đi được nửa đường, đột nhiên từ xa vọng lại một tiếng hét thảm thiết, âm thanh đâm thẳng vào màng nhĩ của mọi người.

Dừng bước, mọi người cẩn thận nhìn về phía trước, nhưng tiếc là, dù nhìn đến cuối tầm mắt, cũng không phát hiện ra thứ gì.

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường, phía trước lại vang lên tiếng súng dữ dội.

Khi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Chương Khải Minh, hắn lại nghe thấy động tĩnh xung quanh.

Hắn ra hiệu cho mọi người im lặng, đồng thời quan sát xung quanh, xem có chỗ nào bất thường không.

Khi ánh mắt Chương Khải Minh quét lên đỉnh đầu, hắn đã phát hiện ra nguồn gốc của âm thanh, đó là rết.

Chỉ thấy bức tường ở đây trông thì rất phẳng, nhưng thực ra lại có rất nhiều lỗ nhỏ.

Từng con rết nhỏ li ti lúc này đang vội vã bò ra từ những lỗ đó, trông rất ghê tởm.

Sau khi phát hiện, Chương Khải Minh liền nói: “Nhanh lên, chúng ta mau tìm lối đi khác, ở đây không an toàn.” Nghe lời Chương Khải

Minh, mọi người cũng chú ý đến những con rết mới xuất hiện, ai nấy đều lộ vẻ chán ghét.

Rết tuy đơn lẻ trông không có uy hiếp lớn, hình thể nhỏ bé, nhưng khi số lượng nhiều lên, sẽ trực tiếp uy hiếp đến tính mạng.

Dịch nhầy của chúng có thể giúp tiêu hóa thịt một cách nhanh chóng, một khi bị bao bọc, thì thảm rồi.

Có thể chỉ trong thời gian ngắn, một người sống sẽ biến thành một bộ xương trắng, sạch sẽ không còn gì.

Nhanh chóng đi về phía có tiếng súng, lúc này sau lưng mọi người đã đầy rết.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã gặp đội ngũ đang chiến đấu ở phía trước, điều khiến Chương Khải Minh không ngờ tới là những người này lại là Bàn Tử và đồng bọn.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh vội nói: "Nhanh, giúp một tay, cũng là người của chúng ta." Trong phút chốc, tiếng súng vang lên dữ dội, tất cả mọi người bắt đầu tấn công vào đám rết đối diện, trận chiến vô cùng khốc liệt.

Nhưng đám rết thực sự quá nhỏ, không thể bị tấn công hết được, chúng vẫn đang di chuyển về phía mọi người.

Thế là, Chương Khải Minh hét lên: "Dùng đạn cháy, mau giết chúng." Mặc dù lửa sẽ thu hút nhiều rết hơn, thậm chí là những con rết khổng lồ, nhưng bây giờ Chương Khải Minh không thể quan tâm nhiều như vậy.

Điều quan trọng nhất bây giờ là cứu Bàn Tử và những người khác ra, nếu không kéo dài thêm nữa sẽ gặp rắc rối.

Cùng với ánh lửa bùng lên, đám rết cuối cùng cũng bị tuyến lửa do đạn cháy tạo thành chặn lại, Bàn Tử và những người khác vội vàng

thoát thân.

Nhìn Bàn Tử có chút thảm hại trước mắt, Chương Khải Minh tò mò hỏi: "Sao cậu cũng vào đây?" Bàn Tử mặt mày xám xịt, tức giận nói: "Quỷ Gia, tôi cũng không muốn đâu." "Sau khi tôi giải quyết xong kẻ thù, chưa kịp rời đi, mặt đất đột nhiên sụp xuống." "Tôi đầu óc choáng váng cứ thế trượt xuống, lúc tỉnh lại thì đã thấy đám côn trùng ghê tởm này rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, người này thật đúng là xui xẻo.

Nhưng tình hình bây giờ cũng không tệ lắm, biết đâu lại có thể khiến hắn mang theo minh khí rời đi cùng.

Nhìn ngọn lửa đang cháy dữ dội, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, chúng ta lùi lại, mọi người chú ý cơ quan và mật đạo." Mọi người cẩn thận đi về phía sau, chú ý tình hình xung quanh, để tránh lại bị đám rết bao vây.

Đi trên đường, Bàn Tử nói: "Quỷ Gia, người của Vương gia đều bị giải quyết hết rồi, không một ai chạy thoát." "Nhưng lần này người của Vương gia đều là tay lão luyện, người tôi dẫn theo cũng tổn thất không ít, có chút thua thiệt." Chương Khải Minh biết, đó đều là chuyện bình thường, cho dù là phục kích, nhân thủ cũng sẽ có tổn thất.

Chương 276

Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Được, giải quyết xong người của Vương gia là tốt rồi, còn về tổn thất nhân thủ, về rồi từ từ bồi dưỡng sau." Đang nói chuyện, hắn nhìn thấy một thuộc hạ của Trần Bì bị một con rết khổng lồ bất ngờ nuốt chửng, hoàn toàn không kịp cứu viện.

Nhìn con rết đang hung hăng, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống xông lên, một quyền đấm mạnh vào đầu nó.

Mặc dù con rết có hình thể lớn, nhưng phòng ngự lại không cao, lớp giáp trên đầu trực tiếp bị Tiểu Hồng Hống đánh vỡ.

Nhìn con rết đang chảy máu, Chương Khải Minh tiếp tục điều khiển Tiểu Hồng Hống tấn công.

Móng vuốt sắc nhọn không ngừng gây thương tích cho nó, đồng thời thi độc cũng từ từ xâm nhập vào cơ thể con rết.

Nhìn trận chiến một chiều, mọi người không nghỉ ngơi, tiếp tục tìm kiếm mật đạo.

Chương Khải Minh ở lại tại chỗ, con rết khổng lồ này sắp bị đánh bại rồi, không cần quá vội.

Nhìn con rết toàn thân đầy máu, Tiểu Hồng Hống trực tiếp nhảy lên, lợi dụng gia tốc của trọng lực, đâm thẳng cánh tay vào não của con rết.

Nhìn con rết đã mất đi hơi thở sự sống, Chương Khải Minh trực tiếp rời đi.

Loại rết này tuy trông to lớn, nhưng thực lực chiến đấu lại không bao nhiêu.

Giải quyết chúng khá đơn giản, khó đối phó nhất là chín con rết khổng lồ ở cuối cùng.

Nhìn đám người đang dừng lại ở không xa, Chương Khải Minh đi nhanh mấy bước, vội vàng đuổi theo.

Hắn có chút tò mò hỏi: "Đến rồi à, sao mọi người không đi tiếp?" Ngô Thiên Chân quay đầu lại, có chút vui mừng nói: "Quỷ Gia, mật đạo dẫn đến nơi khác chắc là ở đây rồi." "Vừa rồi tôi phát hiện ở đây có dấu vết hoạt động của người, tìm kỹ chắc sẽ tìm được." Gật đầu, Chương Khải Minh không làm phiền mọi người, hắn đến vị trí phía sau cả nhóm, im lặng quan sát tình hình.

"Quỷ Gia, lần này tôi muốn vào Thanh Đồng Môn xem thử, biết đâu bên trong có thứ tôi cần." Đột nhiên, Chương Linh đi đến bên cạnh Chương Khải Minh, giọng nói yếu ớt.

Nhìn vẻ mặt bối rối của Chương Linh, Chương Khải Minh gật đầu, không hề chỉ tay năm ngón vào hành động của cô.

Hắn chỉ nói nhỏ: "Được, nhưng phải cẩn thận một chút, tình hình ở đây cô cũng thấy rồi." Chương Linh gật đầu, sau đó lặng lẽ rời đi, chắc là đi tìm con đường khác.

Nhìn đám người không có bất kỳ phát hiện nào, Chương Khải Minh cũng không nói gì, căn bản không cần giải thích.

Phía sau lại vang lên tiếng sột soạt, đám rết lại đuổi theo.

Có kinh nghiệm từ trước, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Thiên Đồng, chuẩn bị đạn cháy đi." Đám rết này chỉ cần dùng lửa chặn lại một lúc là được, mật đạo chắc sẽ sớm tìm thấy thôi.

Dựa vào ngọn lửa đang bùng cháy, mọi người tăng tốc độ tìm kiếm, chẳng mấy chốc đã có phát hiện mới.

Chỉ thấy, khi Trần Bì mạnh tay vặn mũi của một pho tượng Phật,

trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cửa hang.

Đứng gần đó, cảm nhận được luồng gió mát thổi ra từ bên trong, mọi người có thể chắc chắn, lối đi xuống đã tìm được rồi.

Nhìn ngọn lửa sắp tắt phía sau, mọi người vội vàng nhảy xuống cửa hang, sau đó lại khôi phục mật đạo về nguyên dạng.

Nhìn lối vào mật đạo đã được khôi phục như cũ ở phía sau, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi đám rết ghê tởm.

Quay người tiếp tục đi, mật đạo ở đây khá chật hẹp, mọi người đi không được thuận lợi, nhưng cũng không có tình huống nguy hiểm nào xảy ra.

Đột nhiên, một tiếng hét kinh hãi phá vỡ sự yên tĩnh của mọi người, họ vội vàng dừng bước, quan sát tình hình.

Một lúc sau, giọng của Trần Bì vang lên: "Quỷ Gia, không sao đâu, bị một cái xác chết dọa thôi." "Phía trước là một hang động, bên trong toàn là xác chết, trông giống như tế tư hoặc vu sư gì đó." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được, vậy tiếp tục đi thôi, chúng ta vào xem tình hình trước đã." Sau khi đi vào hang động, mọi người cảm giác như đã bước vào một nhà xác.

Nhiệt độ ở đây rất thấp, vô số thi thể đang ngồi xếp bằng đều bị đông thành cột băng.

Thi biến thành tống tử ư, Chương Khải Minh còn nghi ngờ chúng có di chuyển được không, hay là sẽ bị chấn vỡ tan tành?

Nhưng, khi nghĩ đến con quái vật nhỏ đó, trong lòng hắn chợt động, trực tiếp kích hoạt đôi mắt của mình.

Ra hiệu cho mọi người cúi người xuống, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát tất cả các thi thể trong hang động, tìm kiếm những chỗ

bất thường.

Chẳng mấy chốc, một bóng người tỏa ra âm khí lọt vào mắt Chương Khải Minh, đó cũng là một xác chết bị đông cứng.

Nhưng tình hình lại có chút khác biệt, bên trong áo choàng của cái xác đó hình như có giấu thứ gì đó.

Liếc mắt ra hiệu cho mọi người, Chương Khải Minh nói: "Tất cả theo tôi, lát nữa chuẩn bị sẵn sàng." Nghe vậy, tất cả mọi người đều biết có phát hiện, vội vàng đi theo, đồng thời rút vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu.

Khi đến gần xác chết giấu vật lạ, Chương Khải Minh trực tiếp lấy ra một lá Định Thi Phù, lần này chắc là đủ dùng.

Sau đó, Chương Khải Minh lại cởi găng tay ra, không biết tình hình cụ thể thế nào, lát nữa hắn định dùng thuộc tính khu tà thử xem.

Nhìn mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, Chương Khải Minh lập tức hành động, tay phải trực tiếp xé toạc áo choàng trên xác chết, để lộ ra thứ bên trong.

Chỉ thấy một sinh vật trông giống như trẻ sơ sinh, có khuôn mặt của một đứa trẻ, rất đáng yêu.

Nhưng tứ chi của nó lại có phần giống khỉ, trên đó mọc lông trắng dài.

Điều đặc biệt nhất của thứ này thực ra là đôi mắt của nó, một đôi mắt trắng tinh, có chút giống như một loại bệnh nào đó.

Ngay khi mọi người đang quan sát, nó đột nhiên động đậy, nhảy thẳng lên, chạy về phía Hắc Hạt Tử.

Nhìn con quái vật trước mặt, Hắc Hạt Tử không hề sợ hãi, trực tiếp vung con dao găm, ép lui con vật nhỏ.

Nhìn con vật nhỏ đang tìm cách đột phá khắp nơi, Chương Khải Minh không ngăn cản, hắn muốn xem xem thứ này có năng lực gì.

Phát hiện hoàn toàn không chạy ra được, cuối cùng nó cũng dừng lại, sau đó dùng đôi mắt trắng quỷ dị nhìn mọi người.

Ngay khi Chương Khải Minh cảm thấy có chút tò mò, đầu óc hắn bỗng choáng váng, cảm giác như đang tiến vào một loại ảo cảnh nào đó.

Sự thay đổi đột ngột này khiến hắn hoàn toàn ngơ ngác, may mà huyết mạch của Chương Khải Minh phát huy tác dụng, hắn nhanh chóng tỉnh táo lại.

Thật không ngờ, con vật nhỏ này lại có thể khiến người ta rơi vào ảo giác, đó chính là năng lực của đôi mắt trắng kia.

Nhìn những người xung quanh, lúc này ai nấy đều có vẻ mặt mơ màng, làm ra đủ loại động tác kỳ quái.

Chương 277

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn con vật nhỏ đang vận dụng năng lực, trong lòng cảm thấy một trận vui mừng, con luyện thi thứ ba đã có rồi đây.

Hắn tránh đôi mắt của nó, mặc dù Chương Khải Minh có thể thoát khỏi ảo giác, nhưng không có nghĩa là đôi mắt của nó không còn ảnh hưởng đến hắn.

Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt trắng đó, Chương Khải Minh cảm thấy đầu óc có chút nặng nề, không thoải mái.

Từ từ di chuyển về phía con vật nhỏ, Chương Khải Minh đưa hai tay ra, trực tiếp tóm lấy nó.

Đây là lần đầu tiên Chương Khải Minh bắt một con tống tử đơn giản như vậy, xem ra khi sử dụng năng lực thì nó không thể di chuyển, đây chính là nhược điểm của nó.

Bị hai tay tóm chặt, con vật nhỏ phát ra tiếng kêu thảm thiết, đồng thời mọi người cũng tỉnh lại, huyễn thuật đã mất hiệu lực.

Đợi mọi người tỉnh táo lại sau trạng thái mơ hồ, nhìn con vật nhỏ trong tay Chương Khải Minh, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Nhưng Chương Khải Minh không để ý đến sự kinh ngạc của họ, hắn trực tiếp đến sau lưng một con Thi Khôi, lấy xuống một cái quan tài nhỏ.

Đây là thứ Chương Khải Minh đã chuẩn bị từ trước, vốn định dùng để đựng tống tử, không ngờ lại dùng cho luyện thi trước.

Sau khi bỏ con vật nhỏ vào trong, Chương Khải Minh rạch ngón tay, dùng máu tươi phong ấn quan tài lại, để phòng con vật nhỏ trốn

thoát.

Giải quyết xong việc này, Chương Khải Minh nghe thấy giọng của Bàn Tử.

"Quỷ Gia, vừa rồi tôi bị trúng chiêu à?

Con tống tử đó có thể điều khiển ảo giác sao?" Chương Khải Minh gật đầu: "Không sai, đôi mắt của con vật nhỏ đó có thể điều khiển ảo giác, một năng lực lợi hại." Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, lại nhìn chiếc quan tài nhỏ đang được Thi Khôi cõng trên lưng.

Đợi tất cả mọi người hồi phục một lúc, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, tiếp tục lên đường, xem thử nơi này còn có gì." Mọi người cẩn thận tìm kiếm trong hang động này, tuy không phát hiện ra thân phận của những thi thể này, nhưng lại thu hoạch được không ít minh khí.

Trong tay những thi thể này đều cầm một số tế khí, trên cổ một số người cũng đeo một vài món trang sức.

Sau khi cướp sạch tất cả những thứ có giá trị, mọi người đến gần mật đạo vừa phát hiện.

Trước đó đã cử người đi dò đường, từ đây có thể đi thẳng vào địa cung, tiến vào bên trong huyệt mộ.

Mọi người cũng không do dự, trực tiếp đi vào trong lối đi, hướng về phía địa cung.

Lối đi này có phần giống như một đường hầm do trộm mộ đào, chắc là do ai đó đã đục thông từ năm xưa, có thể là đám người Trần Văn Cẩm.

Chậm rãi đi qua đoạn đường hầm, mọi người trực tiếp đến một không gian khổng lồ, một địa cung rộng lớn.

Vị trí hiện tại của mọi người là trên một cây cầu bắc qua sông hộ thành, phía sau là một cánh cửa đá khổng lồ.

Xem ra mọi người đã trực tiếp tránh được cửa mộ, tiến vào bên trong mộ cổ, tiết kiệm được không ít thời gian.

Nhìn xung quanh, mọi người từ từ đi vào trong khu vực sông hộ thành, đoạn đường còn lại cần phải đi men theo lòng sông.

Chậm rãi tiến lên, chẳng mấy chốc mọi người đã nhìn thấy rất nhiều tượng binh lính, im lặng bảo vệ tất cả mọi thứ ở đây.

"Quỷ Gia, tôi phát hiện một mật đạo ở đây, trên đó hình như có người để lại ám ký." Bàn Tử phát hiện một mật đạo nằm ở đáy sông, vội vàng hét lớn.

Mọi người tập trung lại bên cạnh cậu ta, quả nhiên nhìn thấy một mật đạo, ở lối vào có một chuỗi chữ cái và số.

Bàn Tử từ từ đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói nhỏ: "Quỷ Gia, tôi nhận ra ký hiệu này." "Lần trước ở mộ dưới đáy biển, Tiểu Ca Chương đã nói những ký hiệu này là do anh ấy để lại." Chương Khải Minh gật đầu, không nói gì, nhưng trong lòng lại tràn đầy vui sướng.

Thời gian thu hoạch minh khí đã đến rồi, điều phiền phức duy nhất là sự bố trí bí ẩn bên trong đó.

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự thuận lợi trong năm mới.

Đồng thời cũng phải chú ý an toàn.

Nhìn lối đi trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chuẩn bị, vào xem thử đi." "Nhưng bên trong có thể sẽ có nguy hiểm, nếu có ai không muốn vào, có thể chờ ở gần lối vào." Lời tuy nói vậy, nhưng lại không có một ai ở lại, tất cả mọi người đều tiến vào trong lối đi.

Lối đi rất ngắn, mọi người nhanh chóng đến lối ra, bước ra là một hành lang khác.

Nhìn sang hai bên, hành lang bên trái không biết dẫn đến đâu, còn bên phải là một gian phòng đá.

Đứng tại chỗ, mọi người có thể thấy rõ, trong mộ thất rộng rãi lại đặt đầy minh khí.

Tất cả mọi người đều tỏ ra kích động, trực tiếp đi về phía phòng đá bên phải, chuẩn bị xem xét minh khí bên trong.

Chương Khải Minh thì không vội, dù sao thì đồ vật bên trong cũng không chạy đi đâu được.

Kích hoạt đôi mắt, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát mọi thứ trong không gian này, nghiên cứu những điều bất thường ở đây.

Đột nhiên, Chương Khải Minh sững sờ, quay đầu nhìn lại lối đi mà mọi người vừa vào, lại phát hiện lối ra đã biến mất không thấy đâu.

Không lên tiếng, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát, không gian này dường như có một không gian khác.

Bên trong tràn ngập đủ loại tia sáng, trông đầy màu sắc, có lẽ đây là nguyên nhân của sự thay đổi.

Ánh mắt di chuyển theo tia sáng, Chương Khải Minh phát hiện tất cả các tia sáng đều hội tụ về phòng đá chứa minh khí.

Từ từ di chuyển về phía phòng đá, Chương Khải Minh chuẩn bị xem xem thứ bên trong rốt cuộc là gì?

Lại có thể thần kỳ đến vậy.

Vừa bước vào mộ thất, Chương Khải Minh đã thấy tất cả các tia sáng bên trong đều hội tụ tại một điểm, có cùng một nguồn gốc.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy đó là một viên châu được khảm trên đỉnh mộ thất.

Viên châu này trông không có chút gì thần kỳ, giống như một viên đá bình thường.

Nhưng, xung quanh viên châu lại có ba đạo âm hồn, không ngừng xoay quanh viên đá.

Trông như đang bảo vệ viên đá, đã phát hiện ra điểm mấu chốt, Chương Khải Minh cũng không vội vàng nữa.

Chương 278

Cúi đầu xuống, Chương Khải Minh nhìn những minh khí gần đó, chúng chất thành một đống như một ngọn núi nhỏ.

Đồng thời, hắn thấy những người xông vào trước đó đã rơi vào trạng thái điên cuồng, đang không ngừng gom góp minh khí.

Nhìn biểu hiện điên cuồng của những người này, Chương Khải Minh cũng không vội, hắn đến bên cạnh Thuận Tử.

Lúc này, anh ta đã tìm thấy hài cốt của cha mẹ mình, vẻ mặt vô cùng đau thương.

Vỗ vỗ vai anh ta, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, người chết không thể sống lại, có những chuyện phải nhìn thoáng một chút." Thuận Tử gật đầu: "Quỷ Gia, cảm ơn ngài, tuy tôi sớm đã có chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy vẫn cảm thấy đau thương." Chương Khải Minh thở dài một hơi, nhìn hài cốt trên mặt đất, nói: "Thu dọn đi, lát nữa sẽ mang ra ngoài." Đợi Thuận Tử thu dọn xong hài cốt, anh ta nhìn những người đang cuồng nhiệt, nói: "Quỷ Gia, chuyện này có chút không bình thường." "Tuy tôi có thể hiểu được phản ứng của họ khi nhìn thấy những thứ này, nhưng tình hình hiện tại, thực sự có chút không ổn." "Dù có vui mừng đến đâu, gặp phải tình huống hiện tại, cũng nên sớm khôi phục lại bình thường, không nên ở trong trạng thái này." Nghe vậy, Chương Khải Minh cũng gật đầu, hắn cũng vừa phát hiện ra điểm không ổn, những người này thực sự quá phấn khích.

Đến gần, Chương Khải Minh vỗ vai Bàn Tử, người này liếc nhìn Chương Khải Minh một cái, rồi lại tiếp tục vui mừng cuồng nhiệt.

Không ổn rồi, theo tính cách của Bàn Tử, thấy Chương Khải Minh gọi, sớm đã cun cút chạy tới rồi.

Nhưng bây giờ không có chút kính sợ nào, ngược lại còn có ý không kiên nhẫn.

Sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, ở đây có thể có sự bố trí kỳ lạ, có thể kiểm soát cảm xúc của mọi người.

Suy nghĩ kỹ, Chương Khải Minh nói: "Lấy một bình nước ra thử xem, xem có thể làm cho những người này tỉnh lại không." Thiên Đồng lấy ra bình nước, trực tiếp đến bên cạnh Bàn Tử.

Hai tay hơi dùng lực, chỉ thấy Bàn Tử bị đẩy ngã, nước lạnh buốt trực tiếp dội lên mặt cậu ta.

Dưới sự kích thích của nước lạnh, cậu ta nhanh chóng tỉnh lại, vẻ mặt có chút mơ màng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn cậu ta đã tỉnh, Chương Khải Minh hỏi: "Cậu có nhớ chuyện vừa xảy ra không?" Bàn Tử mơ hồ gật đầu: "Có chút ấn tượng, hình như nhìn thấy đầy đất bảo vật, sau đó rất vui mừng..." Chuyện còn lại không nhớ nữa, xem ra quả nhiên đã trúng chiêu.

Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Được, nghỉ ngơi cho tốt đi." "Thiên Đồng, dẫn những người khác gọi những người kia dậy, để lâu có thể sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn khác." Nhìn nước lạnh buốt không ngừng dội lên mặt mọi người, chẳng mấy chốc tất cả đều bị gọi tỉnh, vẻ mặt ai cũng mơ màng.

Thấy mọi người không có vấn đề gì, Chương Khải Minh từ từ đến gần đống minh khí, đưa tay ra sờ thử.

Im lặng chờ đợi một lúc, không có bất cứ chuyện gì xảy ra, xem ra không phải do những thứ trước mắt gây ra phản ứng.

Vậy thì chỉ có thể là viên đá trên đỉnh đầu, có thể có công dụng kỳ lạ nào đó.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, dẫn mọi người

hành động đi, đem tất cả minh khí đóng gói lại." Lão Miêu và những người khác điều khiển Thi Khôi, từng con một xếp hàng đóng gói minh khí, chẳng mấy chốc đồ vật ở đây đã được đóng gói xong.

Nhìn đống minh khí đang từ từ giảm đi, tâm trạng của Chương Khải Minh càng lúc càng vui vẻ, đây đều là tuổi thọ cả đấy.

Đột nhiên, giọng của Trần Bì vang lên: "Quỷ Gia, có chuyện rồi, lối vào lúc nãy đã biến mất." "Chúng ta chắc là đã trúng chiêu rồi, không biết ở đây có thứ ma quỷ gì, xem ra những bộ xương trắng trước đó cũng bị nhốt chết ở đây." Nghe vậy, đám đông có chút hoảng loạn, gặp phải tình huống quỷ dị như vậy, một thân công phu cũng hoàn toàn vô dụng.

Chương Khải Minh cười nói: "Không sao đâu, tôi đã phát hiện ra sự bất thường ở đây, lát nữa tôi sẽ phá giải nó." Nhìn những minh khí đã được thu dọn xong, Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn viên đá phía trên.

Muốn phá vỡ sự bố trí ở đây, trước tiên phải giải quyết ba đạo âm hồn ở trên, nhưng ba đạo âm hồn này chắc chắn không đơn giản.

Khí thế trên người chúng rất lớn, đồng thời trông cũng không phải loại âm hồn ngốc nghếch, chắc chắn có khả năng tấn công.

Thấy hành động của Chương Khải Minh, mọi người lần lượt nhìn lên trên, nhưng lại không phát hiện ra điều gì thần bí dị thường.

Sắc mặt Trần Bì thay đổi, nói: "Quỷ Gia, sự thay đổi ở đây là do có âm hồn tác quái sao?" Khả năng duy nhất chỉ có thể là những thứ như âm hồn, mới có thể khiến người ta không có chút cảm giác nào.

Chương Khải Minh lắc đầu: "Có âm hồn, nhưng không phải là nguyên nhân chính." "Ngược lại là viên đá ở trên đó, mới là nguyên nhân chính khiến chúng ta bị nhốt ở đây." Nghe vậy, tất cả mọi người

đều kinh ngạc nhìn viên đá không mấy bắt mắt ở trên, hoàn toàn không ngờ nó lại có liên quan.

Chương Khải Minh từ từ rút Ngự Quỷ Đao ra, cẩn thận nhìn chằm chằm vào ba đạo âm hồn ở trên, tìm kiếm cơ hội.

Tất cả mọi người đều chú ý đến Chương Khải Minh, tuy không nhìn thấy âm hồn, nhưng lại có thể thấy hành động của hắn.

Chuyển động của âm hồn có quy luật, chúng luôn xoay tròn bảo vệ viên đá phía trên.

Quan sát một lúc, Chương Khải Minh phát hiện ra một quy luật, khoảng cách giữa ba đạo âm hồn là không đổi.

Trước sau đều giữ một khoảng cách như nhau, trông như đang vận hành theo một chương trình nào đó.

Khi một đạo âm hồn ở ngay phía trên Chương Khải Minh, hắn trực tiếp nhảy lên, vung đao chém về phía âm hồn đó.

Ánh đao lóe lên, quỷ ảnh theo sau, lưỡi đao sắc bén chém thẳng xuống, mang theo khí thế một đi không trở lại.

Nhưng thật đáng tiếc, khi ánh đao chém xuống, đột nhiên xuất hiện một tấm khiên bảo vệ.

Lớp màng mỏng manh đó lại chặn được cả ánh đao và quỷ ảnh, chỉ gợn lên những gợn sóng lăn tăn.

Rơi xuống đất, Chương Khải Minh nhìn tình hình trước mắt, nhíu mày, không ngờ ba đạo âm hồn lại là một thể.

Tấm khiên bảo vệ đột ngột xuất hiện đó, có thể là do âm khí của ba đạo âm hồn hình thành, cùng nhau chịu đựng áp lực.

Trần Bì đến bên cạnh Chương Khải Minh, hỏi: “Quỷ Gia, đến rồi sao?

Phía trên có vấn đề à?" "Vừa rồi tôi thấy đòn tấn công của ngài hình như bị không khí chặn lại, không có chút hiệu quả nào." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Quan sát của anh không sai, phía trên đó có một tấm khiên bảo vệ hình thành từ âm khí." "Nếu tôi không thể phá vỡ tấm khiên bảo vệ trong nháy mắt, thì căn bản không có cơ hội làm tổn thương viên đá ở trên." Trần Bì ngạc nhiên, im lặng một lúc rồi nói: "Quỷ Gia, có việc gì tôi có thể làm không?" Quay đầu nhìn một cái, Chương Khải Minh cười nói: "Không cần đâu, cứ xem cho kỹ, lát nữa tôi sẽ dùng đòn tấn công mạnh nhất." Gặp phải tình hình hiện tại, Chương Khải Minh chỉ có thể dùng Sát Phá Lệnh, xem xem sức tấn công của nó có thể phá vỡ tấm khiên bảo vệ không.

Nói là làm, đợi tất cả mọi người tránh ra, Chương Khải Minh bắt đầu kết ấn trong tay, mắt nhìn chằm chằm vào viên đá phía trên.

"Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, đạo khí trường tồn, cấp cấp như luật lệnh." Ánh sáng tím xuất hiện, từ từ hình thành một mũi tên, trên đó tràn ngập khí tức năng lượng.

Nhìn mũi tên ánh sáng tím trong tay Chương Khải Minh, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, há hốc miệng nhìn hành động của hắn.

Thật không ngờ, Chương Khải Minh lại biết đạo thuật thần bí như vậy, trông thật huyền ảo.

Cùng với mũi tên được bắn ra, Chương Khải Minh tức thì lùi về lối vào của phòng đá, để tránh sóng xung kích từ vụ nổ của Sát Phá Lệnh.

Ánh sáng tím bao trùm, tất cả mọi người đều cảm thấy như bị ánh sáng tím bao vây, một làn sóng xung kích khổng lồ lao về phía họ.

Đợi mọi thứ lắng xuống, Chương Khải Minh quay lại phòng đá, lại phát hiện tấm khiên bảo vệ phía trên vẫn còn đó, không có dấu hiệu hư tổn.

Nhìn Chương Khải Minh nhíu chặt mày, cảm thấy sự việc có chút khó giải quyết, đến cả Sát Phá Lệnh cũng không có hiệu quả.

Xem ra, ba đạo âm hồn ở trên không phải là vai trò đơn giản, nếu không sẽ không kiên cố như vậy.

Chương 279

Lùi sang một bên, Chương Khải Minh suy nghĩ, tình hình hiện tại, hắn chỉ có thể rút thưởng thử xem.

Nếu không, thật sự không còn cách nào khác, âm khí chống đỡ tấm khiên bảo vệ có thể hồi phục, vậy thì thảm rồi.

Nói là làm, Chương Khải Minh nói: "Trước tiên nghỉ ngơi đi, tôi cần hồi phục một ít năng lượng." "Tấm khiên bảo vệ ở trên quá mạnh, tôi cần phải nhanh chóng hồi phục." Dưới sự chú ý của mọi người, Chương Khải Minh trực tiếp nhắm mắt lại, tiến thẳng vào hệ thống.

Sau khi vào trong, Chương Khải Minh trực tiếp đổi lấy năm cơ hội rút thưởng, chuẩn bị bắt đầu.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 《Đạo thuật tăng phúc tam kiện sáo (Phất trần, đạo phục, đạo quan)》(ba cơ hội rút thưởng), Tinh Lực Quả, 《Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đệ nhị thức Phong Hỏa Lệnh》." "《Đạo thuật tăng phúc tam kiện sáo》: Tăng 30% uy lực cho đạo thuật, đồng thời nhận được 3 điểm tinh thần lực cộng thêm." "Tinh Lực Quả: Sau khi dùng có thể tăng cường tinh thần lực, Tinh Lực Quả sau khi dùng sẽ mang lại đau đớn kịch liệt, kiên trì càng lâu, tinh thần lực tăng phúc càng nhiều, tối đa 3 điểm." "《Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đệ nhị thức Phong Hỏa Lệnh》: Có thể phóng ra lốc xoáy lửa tấn công kẻ địch, khiến chúng bị bao vây trong ngọn lửa dữ dội. (Chú ngữ: Tả phù lục giáp, hữu vệ lục đinh, tiền hữu hoàng thần, hậu hữu việt chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh.) Tiêu hao 40% tinh thần lực." Nhìn những phần thưởng mới xuất hiện, trong lòng Chương Khải Minh vô cùng vui mừng, đây đều

là những thứ hắn đang cần gấp.

Đặc biệt là Phong Hỏa Lệnh, nếu sử dụng vào lúc này, có thể là thủ đoạn thích hợp nhất.

Suy nghĩ kỹ, Chương Khải Minh chuẩn bị dùng Tinh Lực Quả trước, tinh thần lực càng cao, sức tấn công của đạo thuật càng cao.

Nhưng sử dụng ngay bây giờ không thích hợp lắm, cần phải tìm một nơi an toàn.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, Hắc Hạt Tử đi cùng tôi một chuyến, có chút việc." "Những người khác chờ tôi một lát, sau khi quay lại chúng ta chắc sẽ ra ngoài được." Tuy tò mò, nhưng mọi người vẫn ngoan ngoãn chờ tại chỗ, nhìn bóng lưng ba người rời đi.

Đến một nơi không có người, Chương Khải Minh nói: "Lát nữa tôi sẽ dùng một loại đan dược, sẽ có chút đau đớn, cần hai người hộ pháp cho tôi." Thiên Đồng gật đầu: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ ngài cẩn thận." "Đúng vậy, Quỷ Gia, tôi sẽ không để bất kỳ ai làm phiền ngài, ngài cứ yên tâm mà dùng." Hắc Hạt Tử cũng cười nói.

Gật đầu, Chương Khải Minh trực tiếp uống Tinh Lực Quả, hai người cũng chắn Chương Khải Minh ở phía sau, cẩn thận cảnh giới.

Tinh Lực Quả vừa vào miệng, liền hóa thành một dòng chất lỏng, men theo cổ họng Chương Khải Minh trôi xuống.

Dòng chất lỏng mát lạnh trôi xuống, giống như một dòng suối trong lành, cảm giác mát mẻ lan tỏa khắp toàn thân.

Nhưng khi chất lỏng tiến vào trong dạ dày, dòng chất lỏng mát lạnh trực tiếp bùng nổ, giống như thuốc nổ.

Hơi nóng lan truyền khắp toàn thân, tinh thần lực như đang bị rèn

trong lửa, cảm giác đau đớn ập đến như thủy triều.

Lông mày Chương Khải Minh nhíu chặt, chẳng mấy chốc toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên.

Cắn chặt răng, Chương Khải Minh kiên trì chịu đựng, một khi nhận được 3 điểm tinh thần lực, cộng thêm 《Đạo thuật tăng phúc tam kiện sáo》, Chương Khải Minh có thể trực tiếp điều khiển con vật nhỏ đã bắt trước đó.

Nhìn biểu cảm méo mó vì đau đớn của Chương Khải Minh, Thiên Đồng có chút lo lắng nhìn.

Hắc Hạt Tử bên cạnh cũng có chút trầm mặc, sau đó nói: "Không cần lo lắng, Quỷ Gia đã dám dùng, vậy là có sự chắc chắn nhất định." "Hai chúng ta chỉ cần bảo vệ Quỷ Gia thật tốt, không để ngài ấy bị làm phiền là được rồi." Cảm nhận cơn đau vẫn đang cuộn trào dữ dội, Chương Khải Minh cảm thấy thời gian trôi qua chậm một cách lạ thường, thậm chí như thể đã ngừng lại.

Có chút không chống đỡ nổi, lúc này Chương Khải Minh đã nảy sinh ý định bỏ cuộc, nhưng nhìn chỉ số tinh thần trên giao diện không ngừng nhảy số, hắn lại nghiến răng kiên trì.

Hiện tại mức tăng phúc đã đạt 1.5, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, cơn đau sẽ nhanh chóng qua đi.

Siết chặt răng, máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ khóe miệng Chương Khải Minh.

Khi cảm thấy sắp ngất đi, hắn cắn mạnh vào đầu lưỡi để giữ mình tỉnh táo.

Dần dần, cảm giác đau đớn cuối cùng cũng giảm bớt, Chương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cơn đau dữ dội đó còn kéo dài thêm nữa, e rằng hắn thật sự không chịu nổi.

Sau khi cơn đau biến mất, cả người Chương Khải Minh mềm nhũn ra, nằm liệt trên mặt đất, miệng thở hổn hển, không còn chút sức lực nào.

Thấy Chương Khải Minh đã tỉnh lại, Thiên Đồng vội vàng chạy tới đỡ.

Nhìn Chương Khải Minh đang dựa vào vách tường, Thiên Đồng hỏi: "Quỷ Gia, ngài không sao chứ?" Lắc đầu, Chương Khải Minh yếu ớt đáp: "Không sao, nghỉ ngơi một lát là được, chỉ hơi kiệt sức thôi." Nghe vậy, Thiên Đồng thở phào rồi tiếp tục đứng gác xung quanh cho Chương Khải Minh.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Chương Khải Minh mới cảm thấy hồi phục được một chút, vội vàng xem bảng thuộc tính của mình, quả nhiên lực tinh thần đã tăng thêm ba điểm.

Tinh thần phấn chấn, Chương Khải Minh từ từ đứng dậy, lấy ra 《Đạo thuật tăng phúc tam kiện sáo》 rồi nhanh chóng mặc vào.

Phất trần thì hắn không định dùng, chỉ cần mang vật phẩm trên người là có tác dụng.

Chỉnh trang xong, Chương Khải Minh trực tiếp mở giao diện hệ thống để kiểm tra thông tin của mình.

"Túc chủ: Chương Khải Minh Tuổi thọ: 308 năm【Căn cứ vào giá trị minh khí mà túc chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi thọ.】 Thể chất: 10【Người thường là 1.】 Tinh thần: 17【Người thường là 1.】 Sức mạnh: 12【Người thường là 1.】 Tốc độ: 8【Người thường là 1.】 Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 viên mãn, 《Trác Thối Công》..

Số lần rút thưởng: 0【Mỗi mười năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】" Chỉ số tinh thần trực tiếp lên tới 17 điểm, các thuộc tính khác cũng có sự cải thiện nhẹ, Chương Khải Minh cảm thấy rất hài lòng.

Nghĩ ngợi một lát, Chương Khải Minh trực tiếp nói: "Hắc Hạt Tử, quay lại một chuyến." "Mang con vật nhỏ mà ta bắt được lúc trước đến đây, ta định thu phục nó trước." Mặc dù ngạc nhiên khi thấy Chương Khải Minh thay một bộ quần áo mới, Hắc Hạt Tử vẫn lập tức rời đi.

Nhìn bộ dạng có phần suy yếu của Chương Khải Minh, Thiên Đồng cảm thấy hơi kỳ lạ, biết rằng việc thu phục luyện thi rất khó khăn.

Cậu ta ngập ngừng nói: "Quỷ Gia, tình trạng hiện tại của ngài không thích hợp lắm." "Hay là ngài đợi sau khi trở về rồi hãy làm?

Dù sao lần này không có nó chắc cũng không sao đâu nhỉ?" Chương Khải Minh cười lắc đầu nói: "Không sao đâu, thu phục nó trước đi." "Con rết khổng lồ lúc trước cậu cũng thấy rồi đó, nếu phía sau số lượng chúng còn nhiều hơn, có con vật nhỏ này giúp sức chắc sẽ dễ dàng hơn không ít." Thấy thái độ của Chương Khải Minh kiên quyết như vậy, Thiên Đồng cũng không khuyên can nữa.

Sau khi yên lặng chờ đợi, bóng dáng Hắc Hạt Tử nhanh chóng xuất hiện trở lại, trong tay xách một chiếc quan tài nhỏ.

Nhìn chiếc quan tài trên mặt đất, Chương Khải Minh trực tiếp mở nó ra, tránh đi ánh mắt của con vật nhỏ bên trong.

Sau đó hắn nói: "Được rồi, tiếp tục cảnh giới đi, lần này sẽ nhanh thôi." Lời Chương Khải Minh nói không hề khoa trương, có kinh nghiệm của hai lần trước, cộng thêm chỉ số tinh thần của hắn bây giờ đã tăng cao.

Khi tiến hành nghi thức một lần nữa, thời gian Chương Khải Minh cần bỏ ra đã ít hơn nhiều.

Nhỏ một giọt tinh huyết, Chương Khải Minh nhìn tinh huyết thấm vào cơ thể con vật nhỏ, sau đó bắt đầu nghi thức khống thi.

Lần này, tuy Chương Khải Minh vẫn cảm thấy đau đớn, nhưng so với việc vừa dùng quả Tinh Lực, chút đau đớn này chẳng là gì cả.

Rất nhanh, con vật nhỏ đã ngừng giãy giụa, một dấu ấn tinh thần của Chương Khải Minh đã được khắc lên nó.

Cởi sợi dây trói, Chương Khải Minh điều khiển con vật nhỏ nhảy lên vai mình.

Cảm nhận kỹ lưỡng năng lực của con vật nhỏ, Chương Khải Minh hài lòng mỉm cười.

Chương 280

Con vật nhỏ này chủ yếu có hai loại năng lực, một là đôi mắt trắng quỷ dị kia, có thể khiến người hoặc động vật nhìn thấy nó rơi vào ảo giác.

Về năng lực thứ hai, Chương Khải Minh vẫn chưa hiểu thấu đáo, cần phải từ từ tìm hiểu.

Nhìn con vật nhỏ trên vai, Chương Khải Minh quyết định đặt cho nó một cái tên, gọi là Bạch Huyễn.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nhìn hai người đang có chút kinh ngạc nói: "Được rồi, chúng ta trở về thôi." "Chúng ta đã ở đây quá lâu rồi, mau trở về phá giải bố trí trong đó thôi." Ba người từ từ quay lại thạch thất, thấy những người bên trong đều mang vẻ mặt sốt ruột, trông như đã đợi rất lâu.

Nhìn biểu hiện của họ, Chương Khải Minh cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn lên lớp màng bảo vệ phía trên.

Một lúc sau, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, mọi người rời khỏi thạch thất này đi." "Lát nữa động tĩnh bên trong có thể sẽ lớn, đừng để bị thương." Mọi người lại kinh ngạc liếc nhìn bộ đạo bào trên người Chương Khải Minh, rồi lần lượt rời khỏi thạch thất.

Đợi đến khi trong thạch thất chỉ còn lại một mình Chương Khải Minh, hắn trực tiếp bắt đầu chuẩn bị.

"Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, tiền có Hoàng Thần, sau có Việt Chương, thần thức sát phạt, không tránh hào cường, cấp cấp như luật lệnh." Chú ngữ Phong Hỏa Lệnh vừa niệm xong, Chương Khải Minh cảm thấy lực tinh thần của mình lập tức tiêu hao một phần.

Tiếp đó, trước mặt Chương Khải Minh xuất hiện một cơn lốc xoáy nhỏ, toàn bộ đều do hỏa diễm tạo thành.

Nhìn lại lớp màng bảo vệ phía trên, Chương Khải Minh vung tay một cái, cơn lốc hỏa diễm lập tức bay về phía lớp màng.

Trong quá trình di chuyển, cơn lốc không ngừng lớn dần, ngọn lửa ngày càng hung mãnh.

Sau khi Chương Khải Minh lui ra khỏi thạch thất, mọi người nhìn cơn lốc hỏa diễm đột nhiên xuất hiện mà ngây người, họ chưa từng thấy tình huống nào như vậy.

Đợi đến khi sức nóng từ ngọn lửa bên trong truyền ra, mọi người mới tỉnh táo lại.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn Chương Khải Minh đang bình tĩnh đứng một bên, không dám tin rằng có chuyện siêu nhiên như vậy xảy ra.

Ở phía bên kia, sau khi cơn lốc đến gần lớp màng bảo vệ, ngọn lửa trở nên dữ dội hơn.

Toàn bộ lớp màng trực tiếp bị ngọn lửa ngút trời bao vây, không ngừng thiêu đốt nó.

Loại hỏa diễm này không phải lửa thường, mà là một loại lửa có khả năng khắc chế mạnh mẽ đối với tà vật, chính là thiên địch của những thứ âm tà.

Dần dần, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, mọi người nghe thấy một tiếng vỡ vụn vô cùng trong trẻo.

Theo tiếng động vang lên, lớp màng bảo vệ bên trong cuối cùng cũng nứt ra, ba đạo âm hồn trực tiếp bị ngọn lửa nuốt chửng.

Cùng lúc âm hồn vỡ tan, ngọn lửa đang cháy dữ dội bắt đầu công

phá viên đá châu phía trên, rất nhanh viên đá châu đã bị phá hủy.

Ngay khi viên đá châu bị phá hủy, Chương Khải Minh chú ý thấy những đường vân bảy màu trong toàn bộ không gian đều biến mất.

Quay người lại, Chương Khải Minh nhìn về phía lối đi mà mọi người đã đi lúc trước, bây giờ đã có thể nhìn thấy lại.

Những người khác cũng phát hiện ra tình huống này, ai nấy đều vui mừng, trên mặt lộ ra vẻ sống sót sau tai kiếp.

Nhìn lại ngọn lửa vẫn đang cháy, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây ngay bây giờ." Sau khi ra khỏi thông đạo, mọi người đều rất vui mừng, cuối cùng cũng đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Nhìn đám người ồn ào, Chương Khải Minh không để ý, trực tiếp tập hợp thuộc hạ của mình lại.

Sau đó hắn nói: "Lát nữa Bàn Tử dẫn người rời đi đi, Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử theo tôi là được rồi." "Chặng đường còn lại quá nguy hiểm, mang theo nhiều minh khí như vậy hành động cũng không tiện." Nghe vậy, Bàn Tử quay đầu nhìn những người phía sau rồi nói: "Được, vậy Quỷ Gia, tôi đi trước đây." Nói rồi, Bàn Tử dẫn mọi người cùng số minh khí rời đi, không tham gia vào hành động còn lại.

Về phía bầy rết, Chương Khải Minh cũng không lo lắng, trên người những người đó đều mang không ít bom cháy.

Cứ dùng bom cháy để mở đường là có thể thoát ra ngoài, không có nguy hiểm gì.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Chương Khải Minh dẫn theo Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử đến bên cạnh những người còn lại.

Ngô Thiên Chân nhìn những người vừa rời đi, hỏi: "Quỷ Gia, thuộc hạ của ngài không vào cùng chúng ta sao?" Chương Khải Minh gật đầu: "Không sai, đồ đạc quá nhiều, nếu đi vào có thể sẽ gây phiền

phức.” Mọi người hiểu ý gật đầu, họ cũng đã thấy, thuộc hạ của Chương Khải Minh ai cũng đeo ba lô căng phồng.

Nếu đi cùng mọi người, không chỉ làm chậm thời gian, mà nếu gặp nguy hiểm, có thể sẽ tổn thất không ít minh khí.

Nhìn biểu cảm của họ, Chương Khải Minh cũng không nói rõ tình hình nguy hiểm bên trong.

Nói ra cũng vô ích, những người này nhất quyết muốn vào, bây giờ như vậy cũng tốt, không cần phải lo lắng nhiều.

Thu dọn đồ đạc, mọi người lại lên đường, vừa rồi ở trong thạch thất đã lãng phí không ít thời gian.

Men theo dòng sông ngầm, mọi người không ngừng len lỏi giữa những pho tượng binh lính.

Nhìn những pho tượng binh lính trải dài bất tận trước mắt, Tiểu Béo nói: “Dòng sông ngầm này quan trọng lắm sao?” “Lại bố trí nhiều binh lính như vậy, lẽ nào bên trong có bảo bối gì à?” Nghe vậy, Ngô Thiên Chân cười nói: “Cậu có thể có chút văn hóa được không, ai nói với cậu những binh lính này là để canh giữ bảo bối?” “Thực ra tác dụng quan trọng nhất của những binh lính này là để giảm tốc độ dòng chảy, ban đầu dòng nước ở đây chắc hẳn rất xiết.” Vừa trò chuyện, mọi người vừa đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến cuối dòng sông ngầm.

Lúc này, phía trước đã không còn đường, muốn đi tiếp chỉ có thể quay lại mộ đạo phía trên.

Nhìn quanh một vòng, mọi người tìm thấy một lối đi rồi cùng nhau đi lên.

Lên trên không bao lâu, mọi người thấy một cỗ thi thể, trông như đã bị thứ gì đó tấn công.

Chỉ thấy một thi thể đầy máu nằm yên giữa mộ đạo, trong tay còn nắm chặt một khẩu súng lục.

Xem ra là đã gặp phải thứ gì đó, rồi bị bỏ lại đây.

Cúi người xuống, Trần Bì cẩn thận kiểm tra vết thương trên thi thể, sắc mặt có chút nặng nề.

Sau khi quay lại, ông ta nói: "Quỷ Gia, vết thương trên thi thể này có chút không ổn." "Tôi vừa xem, hẳn là do một loại động vật hung dữ nào đó để lại, móng vuốt rất lớn." Động vật?

Có móng vuốt?

Chẳng lẽ là loại quái điểu biết bay kia sao?

Không lý nào lại xuất hiện ở đây chứ?

Suy nghĩ kỹ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Tất cả chuẩn bị vũ khí, lát nữa cẩn thận một chút." Men theo mộ đạo, mọi người cẩn thận tiến về phía trước, suốt dọc đường ai cũng đều cảnh giác.

Cho đến khi gặp một cánh cửa mộ khổng lồ, mọi người vẫn chưa gặp nguy hiểm gì.

Chương 281

Bước lên phía trước, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát cánh cửa mộ đột nhiên xuất hiện, ở góc dưới bên phải lại có một cái lỗ thủng.

Dựa vào những vệt đen còn sót lại gần lỗ thủng, có thể dễ dàng đoán ra nó được tạo ra bằng thuốc nổ.

Nhưng, sự chú ý của Chương Khải Minh không đặt trên lỗ thủng, mà nhìn vào bóng tối gần đó.

Vừa rồi hắn nghe thấy có động tĩnh từ bên trong truyền ra, dường như có thứ gì đó đang ẩn nấp.

"Một người qua đó xem thử, bên kia có thứ gì không?" Vươn tay ra, Chương Khải Minh chỉ vào chỗ tối gần lỗ thủng, nói với mọi người.

Một thuộc hạ của Trần Bì lập tức bước ra, từ từ tiến lại gần pho tượng đá trong bóng tối.

Ngay khi hắn thò đầu ra nhìn phía sau pho tượng, một chiếc móng vuốt khổng lồ đột nhiên xuất hiện, tóm chặt lấy hắn.

Mọi người vội vàng lùi lại, cẩn thận nhìn chiếc móng vuốt phía sau pho tượng, chuẩn bị xem đó là thứ gì.

Về phần người đi dò đường, đã không cứu được nữa, lồng ngực hắn đã bị xuyên thủng.

Một lúc sau, thi thể bị ném ra, thứ ẩn nấp sau pho tượng đá cũng lộ ra trước mặt mọi người.

Đó cũng là một con tống tử, nhưng ngoại hình của con tống tử này khá kỳ lạ, cánh tay phải của nó vừa to vừa dài, trông giống như cánh

tay của một loài mãnh thú nào đó.

Phần còn lại của cơ thể tống tử thì giống hệt người bình thường, không có chút khác biệt nào.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, đây là lần đầu tiên họ thấy một con tống tử quỷ dị như vậy.

Nhưng phương thức tấn công của nó thì đã rõ như ban ngày, chắc chắn là dựa vào cánh tay phải cường tráng kia.

Nhìn con tống tử đang từ từ tiến về phía mọi người, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta lùi về sau một chút." "Lát nữa nếu có cơ hội, Trần Bì dẫn những người khác trực tiếp rời đi qua lỗ thủng đó." Trần Bì gật đầu, không nói gì, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào con tống tử đối diện.

Sau khi rời khỏi khu vực gần cửa mộ, Chương Khải Minh điều khiển Bạch Huyễn đến trước mặt con tống tử, chuẩn bị thử nghiệm năng lực khống chế ảo giác.

Hắn muốn xem liệu con tống tử có thể bị ảo giác khống chế hay không, nếu được thì tốt quá, nhưng hy vọng không lớn.

Quả nhiên, khi Bạch Huyễn phát động năng lực, con tống tử đối diện không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Lắc đầu, Chương Khải Minh thu hồi Bạch Huyễn, đổi thành Tiểu Hồng Hống nghênh chiến chính diện.

Tiểu Hồng Hống nhanh chóng lao đến bên cạnh con tống tử, ngay khoảnh khắc tiếp cận, cánh tay phải cường tráng của con tống tử trực tiếp vung ra.

Tiểu Hồng Hống va chạm vào đó, phát ra một tiếng động lớn, nhưng con tống tử không hề lùi lại nửa bước.

Xem ra cánh tay phải này lợi hại thật, lại có sức mạnh lớn đến vậy.

Ngay khi con tống tử giơ tay phải lên, chuẩn bị đánh lui Tiểu Hồng Hống, Hạn Bạt bắt đầu tấn công.

Một bóng trắng lướt qua, trực tiếp lao lên người con tống tử, móng vuốt mang theo độc dịch hung hăng cào vào mắt trái của nó.

Mặc dù đã làm mù một mắt, nhưng thi độc vốn luôn hiệu quả lại không có chút tác dụng nào.

Thấy Chương Khải Minh đã phát động tấn công, Trần Bì sớm đã dẫn mọi người chạy về phía lỗ thủng trên cửa mộ.

Mắt bị trọng thương, cánh tay của tống tử cũng không vung ra được, nó gầm lên một tiếng giận dữ rồi lùi về sau.

Thấy cánh tay phải đã rời đi, Tiểu Hồng Hống lại một lần nữa lao vào tấn công, lần này không bị chặn lại.

Sau một tiếng nổ lớn, con tống tử trực tiếp ngã xuống đất, nhưng cánh tay phải vẫn đang vung vẩy loạn xạ.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh không vội vàng điều khiển luyện thi tấn công nữa mà chờ đợi thời cơ.

Nhân cơ hội này, Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử trực tiếp bóp cò, liên tục bắn vào con tống tử.

Chương Khải Minh kinh ngạc phát hiện, ngoài cánh tay phải ra, những bộ phận khác của con tống tử đều có sức phòng ngự không cao.

Cơ thể tống tử liên tục bị đạn bắn trúng, để lại từng lỗ đạn rõ ràng, chảy ra chất lỏng màu đen.

Thấy vậy, Chương Khải Minh đã có cách, xem ra muốn giải quyết

con tống tử trước mắt, cần phải xử lý cánh tay phải của nó trước.

Nhìn con tống tử đang chuẩn bị từ từ đứng dậy, Tiểu Hồng Hống trực tiếp lao đến gần cánh tay phải của nó.

Nhắm vào chỗ nối giữa cánh tay phải và cơ thể, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống tấn công.

Lưỡi kiếm trên tay Tiểu Hồng Hống bật ra, hung hăng đâm vào cơ thể tống tử.

Hắn hung hăng giật một cái, chỉ thấy chỗ nối của cánh tay phải xuất hiện một vết cắt dài.

Thấy đòn tấn công có hiệu quả, Chương Khải Minh tinh thần phấn chấn, ngay khi hắn chuẩn bị điều khiển Tiểu Hồng Hống tấn công lần nữa.

Con tống tử bắt đầu phản kích, chỉ thấy cánh tay phải vung lên, trực tiếp đánh vào người Tiểu Hồng Hống.

Một lực lượng khổng lồ ập tới, Tiểu Hồng Hống trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, hung hăng đập vào vách tường.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh không định chờ đợi nữa, trực tiếp rút ra Ngự Quỷ Đao.

Nhanh chóng lao đến bên cạnh con tống tử, Chương Khải Minh hung hăng chém vào vết thương của nó.

Chỉ thấy một đạo đao quang lộng lẫy lóe lên, vết thương của tống tử lại bị khoét rộng thêm, đồng thời cũng truyền ra một tiếng va chạm giòn giã.

Cánh tay phải của tống tử lại được nối bằng kim loại, điều này hắn không ngờ tới.

Thân hình lùi nhanh lại, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn vào vết

thương của tống tử, bên trong có kim loại màu đen.

Hiểu ra, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, lát nữa hai người dùng dây thừng trói cánh tay phải của tống tử lại." "Lúc đó Tiểu Hồng Hống sẽ giúp đỡ, nhớ cẩn thận một chút." Lời vừa dứt, hai người bắt đầu hành động, họ liên tục xoay quanh con tống tử.

Đột nhiên, khi con tống tử vươn tay ra, họ đã tìm được cơ hội, trực tiếp ném ra sợi dây thừng trong tay.

Chương 282

Thấy cánh tay phải bị trói lại, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống đến bên cạnh con tống tử.

Vươn hai tay ra, Tiểu Hồng Hống ghì chặt lấy tay phải của tống tử, phối hợp với Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử.

Chương Khải Minh cũng không rảnh rỗi, trực tiếp lao đến bên cạnh tống tử, dùng hết sức thi triển 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 vào chỗ nối của cánh tay phải.

Những nhát đao liên tục chém xuống, từng tiếng vang giòn giã, cánh tay phải của tống tử bị tấn công dữ dội.

Cùng với một tiếng "rắc", cánh tay phải cuối cùng cũng bị Chương Khải Minh chém đứt.

Nhìn con tống tử đã mất đi cánh tay phải, Tiểu Hồng Hống trực tiếp lao tới, không còn cánh tay phải, con tống tử căn bản không còn chút uy hiếp nào.

Chưa đầy vài phút, não của tống tử đã bị Tiểu Hồng Hống bóp nát, máu đen bắn tung tóe khắp nơi.

Sau khi con tống tử bị giải quyết, ba người Chương Khải Minh trực tiếp lại gần, cẩn thận xem xét.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh kinh ngạc phát hiện, đây giống như cánh tay của một con quái vật, xương cốt bên trong thực sự quá thô.

Lục lại ký ức, không có cánh tay của sinh vật nào có thể khớp được, thật là hiếm thấy.

Nhìn lại vị trí bàn tay, chỉ thấy năm móng vuốt sắc nhọn, vừa nhìn

đã biết là vũ khí giết người.

Về phần kim loại ở chỗ nối, hẳn là dùng để bảo vệ tống tử, dù sao sức phòng ngự của nó cũng quá yếu.

Đứng dậy, nhìn mặt đất bừa bộn, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đi thôi, ở đây cũng không còn gì nữa." Gần cửa mộ, ba người trực tiếp đi qua lỗ thủng, tiến vào một không gian khác.

Nhưng điều khiến Chương Khải Minh kỳ lạ là, những người đáng lẽ phải đợi họ đã biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Ba người tìm kiếm về phía trước, đột nhiên thấy có thứ gì đó để lại trên mặt đất, hình như là một chiếc đèn pin.

Thiên Đồng đi kiểm tra, quay lại nói: "Quỷ Gia, chắc là có chuyện rồi." "Những người mà Trần Bì dẫn theo có lẽ đã bị tấn công, dấu vết để lại trên mặt đất rất hoảng loạn." Nhìn tình hình đột ngột trước mắt, Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Được, vậy chúng ta đi tiếp thôi." "Về phần những người đó, tự cầu đa phúc đi, nếu gặp thì giúp một tay." Vào đây lâu như vậy, Chương Khải Minh đã có chút chán ghét nơi này.

Gặp nguy hiểm thì không nói, nhưng sau khi giải quyết nguy hiểm, lại chẳng thu được gì cả.

Chuyện như vậy khiến Chương Khải Minh có chút bực bội, thực sự có chút không đáng.

Men theo mộ đạo, nơi này giống như một lối đi, có lẽ năm đó dùng để vận chuyển dược liệu.

Hai bên đường lại không có bất kỳ mộ thất nào, ngay cả một vài món đồ sứ đơn giản cũng không thấy.

Đi trên đường, Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng không kìm được sự tò mò, mở miệng hỏi: "Quỷ Gia, viên đan dược mà ngài uống lúc trước

là gì vậy?

Trông có vẻ quý giá, hiệu quả cũng tốt nữa.” Liếc nhìn Hắc Hạt Tử đang hỏi chuyện, mặc dù người hắn gặp đầu tiên là Chương Khải Sơn, nhưng Chương Khải Minh lại rất tin tưởng Hắc Hạt Tử.

Nhìn bề ngoài thì cười cợt, nhưng thực ra lại rất có nguyên tắc, chỉ thích nói đùa mà thôi.

Những việc Chương Khải Sơn đang làm bây giờ, Hắc Hạt Tử chắc chắn sẽ không đồng ý, càng không thể đồng lõa.

Vì vậy Chương Khải Minh nói: “Đan dược?

Viên đan dược đó không thể tùy tiện uống được, rất nguy hiểm.” “Nhưng ta có các loại đan dược khác, ví dụ như trị liệu, thậm chí là trực tiếp tăng tuổi thọ, đều có cả.” Nghe vậy, Hắc Hạt Tử lộ ra vẻ mặt không thể tin được, nói: “Quỷ Gia, tôi đọc sách ít, ngài đừng lừa tôi nhé?” “Đan dược chữa thương tôi có thể tin, nhưng tăng tuổi thọ?

Nếu có thì cũng sẽ có tác dụng phụ rất lớn đúng không?” Chương Khải Minh lắc đầu: “Đan dược của ta đều tự luyện chế, không có tác dụng phụ, ai cũng có thể dùng.” “Ta biết tuổi thọ của ngươi cũng rất dài, không cần đến Tuổi Thọ Đan, nhưng có cơ hội có thể cho ngươi thử Hồi Xuân Đan.” Hắc Hạt Tử không hề kinh ngạc, chỉ cười khổ nói: “Quỷ Gia, ngài tha cho tôi đi.” “Nếu tôi thật sự phải trải nghiệm Hồi Xuân Đan, vậy có nghĩa là tôi bị thương rồi, tôi không muốn bị thương đâu.” Giải quyết xong thắc mắc trong lòng, mọi người lại tiếp tục im lặng đi đường.

Hắc Hạt Tử tuy không tin hoàn toàn, nhưng mức độ nghi ngờ cũng không lớn, dù sao Chương Khải Minh cũng không cần thiết phải lừa dối hắn.

Đột nhiên, Thiên Đồng đi phía trước nói: “Quỷ Gia, trong mộ đạo

này có vấn đề, chúng ta có thể đã trúng bẫy rồi." Nghe vậy, Chương Khải Minh và Hắc Hạt Tử lập tức dừng bước, cẩn thận nhìn xung quanh mộ đạo.

Đáng tiếc, hai người căn bản không phát hiện ra bất kỳ tình huống nào.

Thiên Đồng yên lặng quan sát một lúc, quay lại bên cạnh hai người, vẻ mặt cũng có chút nghiêm trọng. 136.

Cậu ta mở miệng nói: "Quỷ Gia, chúng ta vừa rồi vẫn luôn đi vòng quanh ở giữa đoạn mộ đạo này." "Bởi vì xung quanh không có bất kỳ vật tham chiếu nào, cho nên lúc đầu chúng ta căn bản không phát hiện ra." Nghe vậy, Chương Khải Minh vội vàng nhìn xung quanh, vẫn không có phát hiện gì.

Nhưng nếu Thiên Đồng đã nói vậy, chắc chắn là có bằng chứng, xem ra thật sự đã trúng bẫy rồi.

Thiên Đồng chỉ vào mép vách tường, nói: "Quỷ Gia, ngài xem chỗ này, tôi cũng vừa mới phát hiện ra." "Cứ đi được một đoạn, hai bên vách tường sẽ lặng lẽ dịch vào giữa." "Bây giờ mộ đạo mà chúng ta đang ở đã hẹp đi không ít, nhưng lại không có tiếng động nào phát ra." Được nhắc nhở, Chương Khải Minh nhìn lại khoảng cách giữa hai bên mộ đạo, hình như thật sự đã hẹp lại.

Cơ quan ở đây xem ra rất cao minh, lại có thể kích hoạt cạm bẫy trong im lặng.

Nếu không có Thiên Đồng phát hiện, ba người có thể không chết ở đây, nhưng cũng sẽ gặp phải một số phiền phức.

Mà phiền phức lại là thứ Chương Khải Minh ghét gặp nhất, bây giờ chỉ muốn mau chóng giải quyết cơ quan ở đây.

Khi Thiên Đồng đang kiểm tra, Chương Khải Minh đến gần vách

tường bên kia, cẩn thận lắng nghe động tĩnh.

Sau khi tĩnh tâm lại, Chương Khải Minh cuối cùng cũng nghe thấy những tiếng động nhỏ.

Đằng sau vách tường hẳn là có một không gian khác, cách âm làm rất tốt.

Nhưng sau khi Chương Khải Minh phát huy hết thính lực của mình, hắn đã nghe thấy tiếng dây xích di chuyển rất nhỏ ở phía sau.

Đến bên cạnh Thiên Đồng, Chương Khải Minh cẩn thận lắng nghe, phía sau vách tường bên này hẳn là không có gì, bên trong không có bất kỳ tiếng động nào.

Chương Khải Minh giới thiệu sơ qua tình hình, ba người lập tức rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, có một cách, nhưng hơi phiền phức." "Theo lời ngài nói, phía sau vách tường hẳn là có một hệ thống điều khiển cơ quan vô cùng phức tạp." "Tuy chúng ta không tìm thấy lối đi trong mộ đạo, nhưng trong không gian chứa cơ quan chắc chắn có lối ra." "Nhưng như vậy, chúng ta phải đào xuyên qua vách tường, và tốc độ cần phải nhanh một chút, nếu không…" Lời nói sau đó, Thiên Đồng không nói ra, nhưng Chương Khải Minh và Hắc Hạt Tử cũng hiểu.

Nếu tốc độ không đủ nhanh, ba người sẽ bị những bức tường di động ép thành bánh thịt.

Đứng trước vách tường, thấy hai người định lấy dụng cụ ra bắt đầu đào, Chương Khải Minh lắc đầu.

"Được rồi, không cần hai người đâu, lát nữa để tôi, chắc sẽ nhanh chóng đào xong thôi." "Thật không ngờ, lại có một ngày tôi phải quay lại nghề cũ." Nói rồi, Chương Khải Minh giả vờ lấy từ trong ba lô ra

chiếc chỉ hổ đeo vào tay.

Chương 283

Thử cảm giác một chút, Chương Khải Minh trực tiếp ra tay, kình lực của 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》 trực tiếp truyền qua chỉ hổ.

Bức tường vốn cứng chắc, lại giống như đậu hũ, bị Chương Khải Minh đánh cho vỡ nát.

Nhìn bức tường vỡ vụn, Chương Khải Minh liên tục tấn công, tiếng nổ lớn không ngừng vang lên.

Thấy hành động điên cuồng của Chương Khải Minh, Hắc Hạt Tử thì thầm hỏi: "Quỷ Gia không phải làm nghề phá dỡ đấy chứ?" "Nhìn xem, động tác thuần thục như vậy, vừa nhìn đã biết là làm chuyện này không ít lần rồi." Thiên Đồng liếc một cái, nói: "Nói chuyện chú ý chút đi, Quỷ Gia có thể nghe thấy đấy." Chương Khải Minh vừa tấn công, vừa tiếp lời: "Hắc Hạt Tử, Thiên Đồng nói không sai, ta nghe được đấy." Đột nhiên, tay của Chương Khải Minh hụt một cái, bức tường đã bị hắn đục thủng một lối đi nhỏ.

Chuyện còn lại càng đơn giản hơn, chỉ cần từ từ khoét rộng lỗ thủng là được.

Khi mộ đạo chỉ còn lại một nửa khoảng cách, Chương Khải Minh cuối cùng cũng đã mở ra được lối đi.

Nhìn hai người đang kinh ngạc bên cạnh, Chương Khải Minh nói: "Hắc Hạt Tử, sau khi trở về chúng ta luyện tập một phen nhé." "A?

Quỷ Gia, không cần đâu, tôi cảm thấy mình yếu quá, không có tư cách đối luyện với ngài." Hắc Hạt Tử vội vàng lắc đầu từ chối, đùa gì vậy, nắm đấm nặng như thế mà bị đánh trúng, chẳng phải là nhập viện luôn sao?

Nói đùa xong, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chúng ta xem tình hình bên trong trước đi." Từ lối ra được mở, nhìn sang không gian bên kia, chỉ thấy bên trong là một không gian khổng lồ.

Dây xích chằng chịt, có đủ loại bánh răng xen kẽ, hẳn là hệ thống trung tâm vận hành cơ quan.

Nhìn một lúc, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, đến đây là được rồi, chúng ta có thể vào thẳng." "Nhìn những lỗ thủng trên tường kia, hẳn là từng cánh cửa ngầm." "Nhưng những cánh cửa này có lẽ chỉ có thể mở từ bên trong không gian cơ quan." Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Được, nếu đã vậy, chúng ta mau vào thôi." Mọi người nhanh chóng hành động, trực tiếp nhảy lên những sợi dây xích đối diện, những sợi dây xích này đều rất to và chắc chắn.

Lên đến khu vực dây xích cơ quan, Thiên Đồng nhìn quanh rồi nói: "Quỷ Gia, cơ quan ở đây thật khổng lồ." "Ngài nhìn xung quanh xem, mộ đạo giống như của chúng ta, ở đây lại có đến chín cái." Nghe vậy, Chương Khải Minh có chút kinh ngạc, không ngờ một mộ đạo lại được thiết lập một cơ quan lớn đến vậy, đúng là chịu chơi.

Men theo dây xích, mấy người từ từ lên đến chiếc bánh răng lớn ở vị trí trung tâm.

Đứng ở chỗ cao nhất, ba người cẩn thận nhìn xung quanh, rất nhanh đã phát hiện ra điểm bất thường.

Đó cũng là một cánh cửa ngầm, nhưng lúc này cánh cửa ngầm đó đã bị mở ra, dường như có người đã từ đó đi ra ngoài.

Nhưng Thiên Đồng lại có phát hiện khác, cậu nói: "Quỷ Gia, ngài xem vị trí kia." Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn về phía Thiên Đồng chỉ, chỉ thấy ở đó lại xuất hiện một bóng người màu trắng.

Vài ý nghĩ lóe lên trong đầu, Chương Khải Minh phát hiện, đó là

một cỗ thi thể khô, không phải tống tử.

Nhưng có chút kỳ lạ, tại sao ở đây lại treo một cỗ thi thể khô mặc đồ trắng chứ?

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị hỏi, Hắc Hạt Tử đã lên tiếng: "Quỷ Gia, cánh cửa ngầm gần cỗ thi thể khô mặc đồ trắng kia hẳn là lối ra rồi." "Thông thường khi thiết lập cơ quan, người xưa đều dùng một số vật đánh dấu rõ ràng." "Cỗ thi thể này hẳn là vật đánh dấu rồi, trong môi trường thế này, nó rất nổi bật, liếc mắt là có thể thấy ngay." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được, vậy chúng ta di chuyển về phía cỗ thi thể màu trắng đó đi." Nhảy xuống bánh răng, mọi người men theo dây xích đi về phía cỗ thi thể màu trắng.

Khi mọi người chuẩn bị đổi sang một sợi dây xích khác để đi tiếp, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng động lạ.

Mọi người quay đầu lại nhìn, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, có chút khó tin.

Chỉ thấy trên những sợi dây xích vừa rồi còn trống không, bây giờ lại xuất hiện một đống vật chất màu trắng, trông như vật sống.

Ba người nhìn nhau, sau đó dừng bước, cẩn thận nhìn về phía sau.

Một lúc lâu sau, mọi người mới phát hiện ra, những vật chất màu trắng kia, lại là những tờ giấy trắng biết cử động.

Hắc Hạt Tử hít hít mũi, sắc mặt khó coi nói: "Quỷ Gia, chúng ta phải nhanh lên." Thấy ánh mắt của hai người, Hắc Hạt Tử giải thích: "Đây có thể là bí thuật của phái Quan Sơn, trên những tờ giấy này đều có bí pháp." "Mọi người ngửi thấy không?

Những tờ giấy này hẳn đã được tẩm dầu hỏa, mùi rất nồng." Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, hắn cẩn thận ngửi mùi trong không khí, quả nhiên là mùi dầu hỏa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh vội vàng nói: “Nhanh, chúng ta mau lên đường, nếu bị đuổi kịp thì không hay rồi.” Ba người quay người nhanh chóng đi tiếp, lần này tốc độ rất nhanh, những sợi dây xích bị chấn động kêu loảng xoảng.

Đáng tiếc, loại giấy dính đầy dầu hỏa này không chỉ xuất hiện ở phía sau, mà phía trước mọi người cũng xuất hiện một ít.

Dừng bước lại, bây giờ ba người đã bị những tờ giấy bao vây, muốn đi tiếp chỉ có thể nghĩ ra cách khác.

Đột nhiên, mắt Thiên Đồng sáng lên, nói: “Quỷ Gia, chúng ta đốt những tờ giấy trắng này trước thì sao?” “Sau khi đốt cháy, những tờ giấy trắng này hẳn là không thể di động được nữa đúng không?

Thuật pháp trên đó chắc cũng sẽ bị phá giải.” Đây cũng là một cách, có thể thử trước, nếu không được, mọi người cũng có thể nghĩ cách khác.

Lấy ra một que diêm, Thiên Đồng trực tiếp ném que diêm đang cháy vào đống giấy phía sau.

Vừa tiếp xúc, ngọn lửa ngút trời bùng lên, rất nhanh những tờ giấy trắng gần đó đều bị ngọn lửa nuốt chửng.

Cảm nhận sức nóng từ phía sau truyền đến, cẩn thận quan sát tình hình sau khi cháy, không có tờ giấy trắng nào có thể thoát ra khỏi ngọn lửa.

Mặc dù ngọn lửa rất lớn, sức nóng khổng lồ truyền đến người ba người, nhưng họ lại rất vui.

Bây giờ chỉ cần đốt những tờ giấy trắng phía trước, còn lại là chờ ngọn lửa tắt, lúc đó có thể đi tiếp.

Lại một ngọn lửa ngút trời nữa, ba người không ngừng uống nước, xua đi cảm giác nóng rát do ngọn lửa mang lại.

Đợi ngọn lửa biến mất, ba người cũng không vội đi tiếp, bây giờ những sợi dây xích vẫn còn nóng, cần phải đợi một lúc.

Trong lúc chờ đợi, Thiên Đồng hỏi: "Quỷ Gia, tại sao ở đây lại xuất hiện Quan Sơn Chỉ Thuật?

Lẽ nào do người Quan Sơn xây dựng?" Chương Khải Minh biết thiên cung này được hoàn thành dưới sự giám sát của Uông Tàng Hải, căn bản không liên quan gì đến Quan Sơn.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện bí thuật của Quan Sơn, vậy chứng tỏ Uông Tàng Hải không đơn giản như vậy.

Vì vậy hắn nói: "Chắc là không phải, theo lý thuyết Quan Sơn Chỉ Thuật đều là người giấy." "Những tờ giấy trắng này tuy cũng nguy hiểm, nhưng so với người giấy thì uy hiếp không bằng, có chút không đáng kể." "Chắc là có người nào đó đã học được một phần của Quan Sơn, nhưng học không tinh thông, chỉ có thể bố trí những cạm bẫy đơn giản." Hắc Hạt Tử tiếp lời: "Quỷ Gia, bố trí ở đây tôi vừa xem rồi, cũng có vấn đề lớn." "Đối với một ngôi mộ, cho dù có bố trí cơ quan ở lối vào, cũng sẽ không tốn công sức lớn như vậy." "Tôi cảm thấy nơi này không đơn giản, có thể ẩn giấu thứ gì đó." Chương Khải Minh nhìn những cánh cửa ngầm dày đặc xung quanh, gật đầu: "Không sai." "Nhưng để khám phá bí mật ở đây cần quá nhiều thời gian, chúng ta căn bản không có nhiều thời gian như vậy, xem duyên phận thôi." Nếu muốn khám phá hết những cánh cửa ngầm ở đây, ba người ít nhất phải mất một tuần, đó là trong trường hợp không gặp nguy hiểm.

Nếu xuất hiện bố trí nguy hiểm, thời hạn này có thể sẽ kéo dài vô tận.

Nhìn những sợi dây xích đã nguội bớt, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi, xem thử cánh cửa ngầm bên kia

trước.” Men theo những sợi dây xích còn hơi ấm của ngọn lửa, ba người nhanh chóng đi về phía cỗ thi thể khô mặc đồ trắng đối diện.

Sau khi đến gần, khi Hắc Hạt Tử chuẩn bị tiến lên mở cửa, đã bị Thiên Đồng ngăn lại.

Nhìn hai người đang khó hiểu, Thiên Đồng chỉ vào đôi giày của cỗ thi thể nói: “Quỷ Gia, xem giày của cỗ thi thể này, có chút không ổn.” Tầm mắt hạ xuống, chỉ thấy đôi giày của thi thể lại là một đôi giày leo núi, có vấn đề rồi.

Xuất hiện giày leo núi, vậy chứng tỏ cỗ thi thể này là người hiện đại biến thành, không thể là người xưa.

Vậy thì suy đoán về vật đánh dấu lúc trước có vấn đề rồi, nhưng tại sao thi thể lại xuất hiện ở đây?

Chương 284

Ai đã thay cho nó một bộ quần áo trắng?

Chương Khải Minh suy nghĩ rồi nói: "Lấy thi thể xuống, chúng ta xem xét kỹ lưỡng." Sau khi thi thể được đặt xuống, ba người tụ lại một chỗ, cẩn thận xem xét tình hình của thi thể.

Xé bỏ bộ quần áo trắng trên người thi thể, lộ ra một thi thể người nước ngoài, trong tay cầm súng.

Vấn đề càng lớn hơn, ai đã mặc quần áo trắng cho thi thể này?

Tại sao lại biến thành thi thể khô nhanh như vậy?

Cỗ thi thể này vừa nhìn đã biết là người trong đội của A Ninh, nhưng mới vào đây không lâu, tại sao thi thể lại không còn chút nước nào?

Hắc Hạt Tử sờ sờ cánh tay thi thể, nói: "Quỷ Gia, nước trong thi thể này hẳn đã bị thứ gì đó hút cạn." "Nhưng có vấn đề, thi thể xuất hiện ở đây, trên người mặc quần áo trắng, chứng tỏ có người khác tồn tại." Thiên Đồng có chút do dự nói: "Có phải là do tộc người giữ mộ làm không?

Nếu không thì không thể giải thích được?" Chương Khải Minh lắc đầu: "Tuy có khả năng, nhưng khả năng rất thấp, môi trường ở đây căn bản không thích hợp cho người ở." "Nếu thật sự có tộc người giữ mộ ở bên trong, vậy thì cũng sớm đã chết đói rồi." Nhìn lại thi thể, bây giờ ba người có chút không biết phải làm sao, rõ ràng là thi thể này đã được đặt ở đây sau đó.

Nếu đi ra từ cánh cửa ngầm này, có thể không phải là một lối đi an toàn, mà ngược lại là một cạm bẫy.

Suy nghĩ kỹ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Mở cửa ngầm ra trước đi, chúng ta xem tình hình bên trong." Hắc Hạt Tử nhảy đến gần cửa ngầm, cẩn thận mò mẫm một lúc, đã tìm thấy cơ quan.

Sau khi cơ quan khởi động, chỉ thấy cửa ngầm trực tiếp trượt ra, Chương Khải Minh đến gần cửa ngầm, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy đó cũng là một đường hầm, bố trí bên trong giống hệt như con đường mà ba người đã đi trước đó.

Quan sát xung quanh, khi Chương Khải Minh chuẩn bị vào xem thử, đột nhiên có tiếng động truyền đến.

Âm thanh đó giống như tiếng kêu sau khi bị thương, loại âm thanh kìm nén đau đớn.

Cẩn thận nhìn về phía phát ra âm thanh, Chương Khải Minh không thấy bất kỳ thứ gì.

Do dự một lúc, Chương Khải Minh nói: "Đợi ở đây, tôi vào xem trước." "Nếu tất cả đều vào, cửa ngầm đóng lại, lại phải tốn thời gian mở lối đi." Nói rồi, Chương Khải Minh trực tiếp bước vào đường hầm, đi về phía phát ra âm thanh.

Đi trong đường hầm tối tăm, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng kêu đau đớn không xa, khoảng cách từ từ được rút ngắn.

Đi một lúc, Chương Khải Minh cảm thấy có gì đó không ổn, âm thanh ở ngay gần đó, nhưng hắn lại không thấy bóng người nào.

Dừng bước, Chương Khải Minh tĩnh tâm lại, cẩn thận lắng nghe tiếng động, xác định lại phương vị.

Mở mắt ra, vẻ mặt Chương Khải Minh có chút kỳ lạ, âm lượng và vị trí của âm thanh lại không hề thay đổi.

Rõ ràng là ở gần đây, nhưng Chương Khải Minh lại không thấy

bóng dáng của bất kỳ ai.

Nhìn quanh tình hình xung quanh, lúc này Chương Khải Minh mới phát hiện, hình như đã gặp phiền phức rồi.

Vừa rồi hắn đi không biết bao xa, nhưng có một điều có thể xác nhận, đó là đi đường thẳng.

Nhưng bây giờ khi Chương Khải Minh quay đầu lại, lại không thấy cánh cửa ngầm đã vào lúc trước.

Như thể đã trực tiếp biến mất, âm thanh mà Chương Khải Minh nghe thấy lúc trước, cũng không biết từ lúc nào đã biến mất.

Cả đường hầm chìm vào tĩnh lặng, như thể có thứ gì đó sắp xuất hiện, vô cùng quái dị.

Chương Khải Minh cẩn thận dựa lưng vào vách tường, kích hoạt đôi mắt của mình, vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Ngay cả âm khí cũng không thấy, như thể trong cả không gian chỉ còn lại một mình Chương Khải Minh.

Thấy tình huống quỷ dị này, Chương Khải Minh từ từ lùi lại theo đường cũ, muốn xem cánh cửa ngầm có thật sự biến mất không.

Khi Chương Khải Minh lùi lại, hắn không phát hiện, một cái bóng đen đang đi theo bên cạnh hắn, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Khi Chương Khải Minh quay người đi, cái bóng đen từ từ đến sau lưng hắn.

Bàn tay đen từ từ hướng về phía đầu Chương Khải Minh, tốc độ rất chậm, như một trò đùa giữa những người quen biết.

Khi bàn tay đen sắp chạm vào, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện ra điểm không ổn.

Hắn cảm thấy sau gáy truyền đến một luồng khí lạnh, như thể có

người chuẩn bị tấn công.

Quay đầu lại, đập vào mắt là một bàn tay đen, sau đó là một cái bóng.

Cúi người xuống, Chương Khải Minh vội vàng lùi về sau, cẩn thận nhìn chằm chằm vào thứ quỷ dị vừa xuất hiện.

Trông như một cái bóng, mọi thứ đều mờ ảo, đồng thời không có bất kỳ âm thanh nào phát ra.

Lần đầu tiên thấy thứ quỷ dị như vậy, Chương Khải Minh cảm thấy trong lòng có chút quái lạ.

Nhưng động tác không hề dừng lại, phản ứng vô cùng nhanh nhạy, hắn trực tiếp chuẩn bị Sát Phá Lệnh.

"Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, đạo khí trường tồn, cấp cấp như luật lệnh." Một mũi tên ánh sáng màu tím trực tiếp hình thành, bắn thẳng về phía cái bóng đen đối diện, phát ra ánh sáng lộng lẫy.

Mũi tên trực tiếp bắn trúng cái bóng đen, nhưng điều khiến Chương Khải Minh kinh ngạc đã xảy ra.

Mũi tên màu tím căn bản không có chút phản ứng nào, xuyên qua cái bóng đen, bay về phía xa.

Thấy Sát Phá Lệnh lại không có tác dụng với cái bóng, Chương Khải Minh nhíu mày lùi về sau.

Bây giờ có chút nguy hiểm rồi, Sát Phá Lệnh có thể phá tà lại không có hiệu quả với cái bóng trước mắt.

Vậy thì tấn công vật lý càng vô dụng, vừa rồi Chương Khải Minh đã thấy, cái bóng đen căn bản không có thực thể.

Nhìn cái bóng đang từ từ di chuyển về phía mình, Chương Khải

Minh trong lòng nảy ra một ý, trực tiếp lấy ra một cây pháo sáng.

Ánh sáng rực lên, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn cái bóng đối diện, phát hiện nó lại dừng động tác.

Xem ra, tuy ánh sáng không thể làm hại cái bóng, nhưng lại có thể hạn chế hành động của nó.

Chương 285

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, sau đó cho Tiểu Hồng Hống tiến lên tấn công.

Quả nhiên, tấn công vật lý căn bản không có hiệu quả, chỉ thấy móng vuốt của Tiểu Hồng Hống trực tiếp xuyên qua cái bóng đen.

Điều khiển Tiểu Hồng Hống lùi lại, Chương Khải Minh ném cây pháo sáng đến bên cạnh cái bóng, sau đó lùi về sau.

Khi Chương Khải Minh đi qua một đoạn tường, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi mơ hồ.

Nghe như tiếng của Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử, nhưng Chương Khải Minh lại không thấy bóng dáng của hai người.

Chương Khải Minh trực tiếp nhắm mắt lại, sau đó cẩn thận lắng nghe âm thanh đột ngột này.

"Quỷ..... gia, bên..... trái, ngài..... một..... chút." Nghe âm thanh mơ hồ, Chương Khải Minh nửa tin nửa ngờ di chuyển về phía vách tường bên trái.

Đột nhiên, hắn cảm thấy như bị thứ gì đó trói lại, nhưng cũng không giãy giụa.

Hắn định xem tình hình trước, nếu gặp nguy hiểm, Chương Khải Minh cũng có tự tin giải quyết phiền phức.

Cảm nhận lực kéo truyền đến, Chương Khải Minh không chống cự, trực tiếp thuận theo lực đạo từ từ di chuyển.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng của Thiên Đồng rõ ràng, mới mở mắt ra.

Nhìn lại mới phát hiện, mình đã quay lại vị trí cửa ngầm, Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử đang lo lắng nhìn hắn.

Không vội nói chuyện, Chương Khải Minh vội vàng quay đầu nhìn vào trong mộ đạo.

Kinh ngạc phát hiện, Tiểu Hồng Hống lại đang đứng trên trần mộ đạo, trọng lực bên trong như đã mất tác dụng.

Chương Khải Minh kinh ngạc nhìn tình hình trước mắt, thảo nào vừa rồi không thấy cửa ngầm, phương hướng không đúng.

Điều khiển Tiểu Hồng Hống đi ra, Chương Khải Minh nhìn hai người hỏi: "Các cậu phát hiện ra sao?" Hai người nhìn nhau, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, vừa rồi sau khi ngài vào, như thể mất đi trọng lực vậy." "Lại trực tiếp hai chân rời đất mà đi, từ từ phương hướng cơ thể đều thay đổi." "Tôi dùng sức gọi, ngài cũng không có phản ứng gì, như thể không nghe thấy." Chương Khải Minh nhíu mày, quay người nhìn mộ đạo tối tăm, cảm thấy có chút không thể tin được.

Vừa rồi ở trong mộ đạo, hắn căn bản không phát hiện ra bất kỳ thay đổi nào, như đi trên đất bằng.

Nhưng nhìn biểu cảm của hai người, lại không giống như đang lừa hắn, vậy chứng tỏ bên trong có thứ gì đó đã che mờ cảm giác của hắn.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghĩ đến cái bóng đen kia, vội vàng hỏi: "Vừa rồi các cậu có thấy thứ gì không?" Nghe vậy, hai người đều lắc đầu, Thiên Đồng nói: "Vừa rồi thấy ngài tấn công, nhưng không thấy có thứ gì tồn tại." Nghe vậy, Chương Khải Minh càng kiêng dè mộ đạo này hơn, nguy hiểm bên trong rất cao.

Vừa rồi hắn có thể rất chắc chắn, bên trong chắc chắn có thứ gì đó chuẩn bị tấn công.

Mặc dù bình thường, Chương Khải Minh không có tài năng đặc biệt về phương diện cảm giác.

Nhưng cảm giác lạnh sau gáy vừa rồi, Chương Khải Minh sẽ không cảm giác sai, chắc chắn có nguy hiểm tồn tại.

Nhưng Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử lại không thấy, khiến Chương Khải Minh trong lòng có chút lạnh gáy.

Suy nghĩ kỹ, Chương Khải Minh nói: "Nhanh, đóng cửa ngầm lại, con đường này không đi được." "Bên trong thực sự quá quỷ dị, một khi chúng ta đều vào, có thể sẽ không ra được." Lại nhìn sâu vào mộ đạo một lần nữa, cửa ngầm bị Hắc Hạt Tử đóng lại.

Sau khi cửa ngầm đóng lại, Chương Khải Minh kể lại cho hai người nghe trải nghiệm của mình bên trong, chủ yếu là chuyện về cái bóng.

Nghe xong lời kể của Chương Khải Minh, hai người nhìn nhau, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hấp thụ thông tin xong, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, cái bóng đen mà ngài nói lúc nãy." "Tôi cảm thấy hình như đã nghe ở đâu đó, hẳn là có thể dùng lửa để tiêu diệt." Chương Khải Minh kinh ngạc nhìn Hắc Hạt Tử, hỏi: "Lẽ nào trước đây ngươi cũng đã thấy cái bóng đen tương tự?" Hắc Hạt Tử lắc đầu: "Tôi cũng chưa gặp, tôi trước đây là một người hành động một mình." "Lúc kể chuyện, hình như đã nói đến thứ đó, dùng lửa mạnh thiêu đốt, có thể tiêu diệt, nhưng tốn nhiều thời gian." Có cách là tốt rồi, lần sau gặp phải, Chương Khải Minh cũng không đến nỗi không có cách nào.

Quay người, nhìn những sợi dây xích và những cánh cửa ngầm dày đặc phía sau, Chương Khải Minh nhíu mày, không biết nên hành động thế nào.

Quan sát một lúc, Chương Khải Minh hỏi: "Có cách nào hay không?" Thiên Đồng do dự nói: "Quỷ Gia, bây giờ chỉ có thể thử từng chút một." "Nhưng chúng ta có thể đến xem cánh cửa ngầm đã mở kia trước, nếu đã mở, chứng tỏ có người đã vào, có thể có lối ra." Hắc Hạt Tử cũng không có cách nào hay, ba người đành men theo dây xích, đi về phía cánh cửa ngầm đã mở đối diện.

Đi được nửa đường, Chương Khải Minh đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện, ở không xa ba người.

Quay người lại nhìn, Chương Khải Minh phát hiện, tiếng đó phát ra từ bên trong cánh cửa ngầm mà họ đang định đến.

Tăng tốc độ, ba người nhanh chóng đến gần cánh cửa ngầm đã mở, cẩn thận lắng nghe âm thanh từ bên trong.

Lần này Chương Khải Minh không vội hành động, vừa rồi ở cánh cửa ngầm kia đã ăn một vố đau, lần này phải cẩn thận hơn.

Yên lặng nghe một lúc, vẻ mặt ba người có chút kỳ quái, âm thanh bên trong rất quen thuộc.

Hoặc có thể nói, đó là giọng nói của ba người họ, là cuộc đối thoại của ba người ở mộ đạo đầu tiên.

Thỉnh thoảng lại có tiếng đập tường truyền ra, khiến vẻ mặt Chương Khải Minh có chút cổ quái.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn hai người cũng có vẻ mặt kỳ quái, nói: "Mộ đạo ở đây hình như có chức năng ghi âm." "Nếu vậy, ngoài âm thanh phát ra, chúng ta căn bản không có cách nào phân biệt được tình hình bên trong." Thiên Đồng gật đầu: "Quỷ Gia, lần này để tôi đi xem thử, nếu có nguy hiểm, ngài có thể trực tiếp kéo tôi về." Thấy vẻ mặt mong chờ của Thiên Đồng, Chương Khải Minh cũng không từ chối, hắn biết Thiên Đồng muốn giúp đỡ.

Nhìn Thiên Đồng đi vào, Hắc Hạt Tử nói: “Quỷ Gia, Thiên Đồng thật trung thành với ngài.” Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: “Tôi lại nghĩ nhiều hơn một chút.” 137.

“Từ khi ông nội năm đó giao cậu ấy cho tôi, cậu ấy vẫn luôn chạy theo tôi, không có một chút đời tư cá nhân nào cả.” “Vẻ ngoài của Thiên Đồng so với người thường có chút đặc biệt, cho nên bình thường rất cô độc, khiến người ta lo lắng.” Hắc Hạt Tử cười nói: “Yên tâm, Quỷ Gia, sau này tôi sẽ giúp ngài để ý cậu ấy.” Ở phía bên kia, Thiên Đồng đã đi ra khá xa, không có bất kỳ tình huống nào.

Cùng với việc từ từ tiến về phía trước, cho dù Chương Khải Minh có thể nhìn trong đêm, cũng từ từ mất đi bóng dáng của Thiên Đồng.

Nếu không phải sợi dây thừng trong tay không có biến hóa đặc biệt, Chương Khải Minh đã sớm kéo Thiên Đồng về rồi.

Lại đợi một lúc, hai người thấy Thiên Đồng từ từ quay lại, hình như đã phát hiện ra tình huống gì đó.

Đến gần, Thiên Đồng kỳ quái nói: “Quỷ Gia, đây hẳn là lối ra rồi.” “Nhưng tình hình bên trong có chút kỳ lạ, ngài tự mình đi xem đi.” Nghe vậy, trong lòng Chương Khải Minh cũng tràn đầy tò mò, trực tiếp đi vào, chuẩn bị xem thử điều kỳ quái mà Thiên Đồng nói.

Từ từ men theo mộ đạo tiến về phía trước, không gặp bất kỳ sự cố nào, bên trong rất an toàn.

Chương 286

Rất nhanh, trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa đá, hẳn là lối ra.

Nhưng bên phải cánh cửa đá, lại có một cánh cửa đá nhỏ, đã bị mở ra, không biết bên trong có thứ gì.

Thiên Đồng chỉ vào cánh cửa đá nhỏ bên cạnh, nói: "Ở trong đó, chúng ta vào xem đi." Theo Thiên Đồng bước vào cánh cửa đá nhỏ, vừa vào, Chương Khải Minh và Hắc Hạt Tử đã ngây người một lúc lâu, tình hình thật sự có chút kỳ quái.

Chỉ thấy bên trong lại giống như một phòng ngủ, không chỉ có giường và bàn.

Trên mặt bàn lại có một bàn cơm nóng hổi, lẽ nào thật sự có người sống ở bên trong sao?

Đến gần bàn, Chương Khải Minh cẩn thận cảm nhận nhiệt độ của món ăn, phát hiện hẳn là mới ra lò không lâu.

Đột nhiên, Hắc Hạt Tử nói: "Quỷ Gia, có chút thú vị rồi đây." "Nhưng người ở đây đâu?

Nấu xong cơm rồi biến mất?

Lẽ nào chuẩn bị riêng cho chúng ta?" Nói rồi, Hắc Hạt Tử lại trực tiếp ngồi xuống, cầm đũa gắp một miếng thức ăn, bắt đầu ăn?

Thấy hành động của Hắc Hạt Tử, Chương Khải Minh có chút dở khóc dở cười, thật là tùy hứng.

Nhưng nhìn bàn thức ăn nóng hổi, Chương Khải Minh cũng có chút không nhịn được, thế là hắn cũng ngồi xuống.

Món ăn vừa nhìn đã biết là mới làm, căn bản không ngờ tới Chương Khải Minh và mọi người sẽ vào, bên trong cũng sẽ không có độc.

Thấy hành động của hai người, Thiên Đồng cũng không chịu thua kém, ba người bắt đầu thưởng thức bàn cơm ngon lành.

Vừa ăn cơm, Hắc Hạt Tử vừa nói: "Quỷ Gia, người này thật là thú vị, lại nấu cơm đãi chúng ta." "Từ khi vào đây, tôi đã ăn ngán lương khô rồi, cơm nóng ngon thật." Thiên Đồng cũng cười nói: "Đúng vậy, Quỷ Gia, người đó bây giờ có phải đang ở đâu đó nhìn chúng ta không?" "Khó khăn lắm mới nấu xong bữa cơm, lại bị chúng ta hưởng thụ, chắc là tức chết rồi nhỉ?" Nghe lời của hai người, Chương Khải Minh cười không nói gì, nhưng tai lại luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Đáng tiếc, người đó hẳn đã sớm rời đi, nếu không nghe được lời của hai người chắc chắn sẽ có phản ứng.

Sau khi ăn no, ba người nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị tìm kiếm kỹ lưỡng trong thạch thất này, xem có thứ gì không.

Đáng tiếc, tìm một vòng, ngoài một số vật dụng sinh hoạt, ba người không phát hiện ra thứ gì có giá trị.

Từ bỏ việc tìm kiếm, khi Chương Khải Minh chuẩn bị rời đi, đột nhiên chú ý thấy trên giường hình như có đặt thứ gì đó.

Đi tới, lật chăn lên, Chương Khải Minh phát hiện một cuốn sổ ghi chép màu đen.

Cầm lên, Chương Khải Minh cẩn thận lật xem, phát hiện những thứ trên đó căn bản không hiểu được, đều là một số mật ngữ.

Điểm này ngược lại giống như Chương Linh, đều chỉ để cho người có thể hiểu được.

Nhưng khi Chương Khải Minh chuẩn bị đặt cuốn sổ xuống, đột nhiên sắc mặt thay đổi, cuối cùng cũng phát hiện ra thông tin có giá trị.

Chỉ thấy trên trang bìa cuốn sổ có viết một câu: "Vì nó, tuyệt đối không được quên." Câu nói này không có vấn đề gì, nhưng hai chữ "quên đi" lại có giá trị, Chương Khải Minh vô cùng quen thuộc với kiểu chữ này.

Lần trước hắn nhìn thấy kiểu chữ tương tự là trên cuốn sổ của Trần Văn Cẩm, hai cái giống hệt nhau.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh đột nhiên lớn tiếng nói: “Trần Văn Cẩm, tôi là Chương Khải Minh, nếu nghe thấy thì ra đây đi.” “Lần này tôi và cha nhất trí, làm tất cả cũng là vì nó.” Đợi một lúc, Chương Khải Minh không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, đành bất lực lắc đầu, định rời đi.

Hắn nhìn cuốn sổ trong tay, đặt nó lại chỗ cũ, rồi nói: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục lên đường.” Nghe vậy, Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử liền đi theo Chương Khải Minh ra khỏi thạch thất, chuẩn bị mở cánh cửa đá khổng lồ kia.

Chưa đợi ba người hành động, đột nhiên một giọng nữ phiêu diêu truyền đến.

“Ngươi là ai?

Vì sao lại biết ta, còn biết cả cha ta nữa.” Quay đầu lại, Chương Khải Minh cẩn thận lắng nghe nguồn gốc của âm thanh, nhưng không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Hắn cũng không tìm kiếm nữa, nói thẳng: “Người khác đều gọi tôi là Quỷ Gia, Chương Linh chắc đã nói với cô về tôi rồi chứ?” Giọng nói đó im lặng, một lúc lâu sau, Chương Khải Minh đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ từ trong thạch thất bước ra.

Cô ta cẩn thận nhìn Chương Khải Minh rồi nói: “Bằng chứng đâu?

Năm đó Chương Linh nói với tôi, trên tay ngài có một chiếc nhẫn.” Nhìn Trần Văn Cẩm đầy cảnh giác, Chương Khải Minh cũng không vội, trực tiếp ném chiếc nhẫn trên tay qua.

“Xem đi, ký hiệu bí mật bên trong Chương Linh hẳn đã cho cô một cái, tôi và ông ấy mỗi người một cái.” Kiểm tra chiếc nhẫn, Trần Văn Cẩm thở phào nhẹ nhõm, sau đó bước tới nói: “Quỷ Gia, xin lỗi.” “Bây giờ tôi cảm thấy ai cũng mang ác ý sâu sắc với tôi, nhẫn của ngài đây.” Sau khi đeo lại nhẫn, Chương Khải Minh nhìn Trần Văn Cẩm trước mặt, trông cô thanh tú, có nét văn nghệ, nhưng có vẻ tiều tụy.

Chương Khải Minh biết, những năm qua cô chắc chắn phải trốn đông trốn tây, phần lớn thời gian đều sống trong lăng mộ.

Quan sát một lúc, Chương Khải Minh nói: “Sao cô lại xuất hiện ở đây?” “Nếu tôi không nhầm, bây giờ cô phải đang ở cổ quốc của Tây Vương Mẫu mới đúng chứ?” Sắc mặt Trần Văn Cẩm có chút khó coi, nói: “Quỷ Gia, tôi cũng vừa mới đến thôi, đây là nơi tôi sống năm đó.” “Gần đây tôi nghe được tin tức của Chương Linh, biết được nơi này, có vài việc cần ngài giúp đỡ.” Gật đầu, Chương Khải Minh đột nhiên nảy ra một ý, kéo Trần Văn Cẩm sang một bên.

Hắn nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi cô, nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới trả lời tôi, rất quan trọng.” “Ngô Tam Tỉnh còn sống không?

Hay là Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh dùng chung một thân phận, trong đó có Ngô Tam Tỉnh thật không?” Nghe vậy, sắc mặt Trần Văn Cẩm lập tức thay đổi, có chút đau thương, có chút hoài nghi.

Cô lắc đầu nói: “Tôi cũng không chắc, nhưng tôi chưa bao giờ gặp Ngô Tam Tỉnh thật sự.” Nghe những lời này, Chương Khải Minh đã hiểu ra, Ngô Tam Tỉnh có lẽ đã sớm xảy ra chuyện, nhưng tin tức lại bị Ngô gia che giấu.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh chìm vào im lặng, trong lòng dấy lên đủ loại suy đoán.

Một lúc lâu sau, Chương Khải Minh nói: "Lần này, chủ yếu là vì chuyện gì?" Chương Linh năm đó chắc đã nói với cô về chuyện của Chương Khải Minh, cô cũng không do dự.

Cô nói thẳng: "Quỷ Gia, Hoắc Linh Linh sắp không chịu nổi nữa rồi, thời gian tỉnh táo ngày càng ngắn." "Nếu tôi không đoán sai, cô ấy sắp biến thành Cấm bà." Xem ra thời gian không còn nhiều, sau khi trở về phải nhanh chóng xuất phát, nếu không Hoắc Tiên Cô có thể không gặp được con gái mình.

Nhìn hai người đang mở cửa ở bên cạnh, Chương Khải Minh nói: "Nếu cô muốn tìm Chương Linh, vậy thì hãy đi cùng tôi." "Lần này cha cô cũng đến, vì để giải quyết chuyện biến đổi cơ thể, dù sao cũng phải gặp một lần chứ?" Trần Văn Cẩm có vẻ do dự, cuối cùng gật đầu nói: "Được rồi, Quỷ Gia, vậy tôi sẽ đi cùng ngài." Cửa mộ được mở ra, sau khi Trần Văn Cẩm thu dọn đồ đạc, bốn người cùng lên đường.

Trên đường đi, Chương Khải Minh tìm hiểu sơ qua về những trải nghiệm của Trần Văn Cẩm trong những năm qua.

Không khác gì những gì hắn biết, trốn đông trốn tây, sau đó điều tra chuyện năm xưa.

Đột nhiên, Trần Văn Cẩm nói: "Quỷ Gia, có một chuyện tôi muốn hỏi ngài, không biết ngài đã đến mộ dưới đáy biển chưa?" Chương Khải Minh gật đầu, có chút kỳ lạ nói: "Đến rồi, trước đó tôi đi cùng Ngô Thiên Chân của Ngô gia, có vấn đề gì sao?" Cô do dự một lúc rồi nói: "Thứ trong thạch thất cuối cùng ngài có thấy không?" "Năm đó tôi ngất đi ở đó, sau đó bị người ta cho uống đan dược, tôi nhớ bên trong có một hồ nước màu đen." Nghe vậy, Chương Khải Minh nói:

“Hồ nước làm bằng thiên thạch.” Cô vội gật đầu: “Đúng vậy, ở đó, không biết ngài có thấy quách trên hồ nước không?” Dừng bước, Chương Khải Minh hỏi: “Năm đó lúc vào có quách sao?

Đã mở chưa?” Trần Văn Cẩm do dự một lúc, gật đầu nói: “Có, tôi đã mở nó, bên trong là thi thể của Uông Tàng Hải.” “Nhưng chưa kịp kiểm tra, tất cả đều ngất đi, cuối cùng tôi chỉ nhìn thấy khuôn mặt của Ngô Tam Tỉnh.” Nhíu mày, Chương Khải Minh cẩn thận suy ngẫm lời miêu tả của Trần Văn Cẩm, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Đột nhiên, Chương Khải Minh vội vàng hỏi: “Cô có nhớ ai là người mở quách không?” Cô gật đầu: “Tôi nhớ rất rõ, lúc đó là Giải Liên Hoàn đi mở quách.” Nghe những lời này, Chương Khải Minh cảm thấy đầu óc như bị sét đánh, mọi chuyện đều có một suy đoán mới.

Năm đó người mở quách hẳn là Ngô Tam Tỉnh, lúc đó hắn ta và Giải Liên Hoàn đã hoán đổi thân phận.

Chương 287

Lúc mở quách, nếu Chương Khải Minh không đoán sai, có lẽ Ngô Tam Tỉnh đã xảy ra biến hóa.

Còn khuôn mặt Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy sau đó, đó là do Giải Liên Hoàn giả dạng, có lẽ vì tò mò nguyên nhân mọi người ngất đi nên mới bị nhìn thấy mặt.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh biết rồi, Giải Liên Hoàn chắc chắn đã che giấu một bí mật to lớn.

Bí mật này liên quan đến Ngô Tam Tỉnh, là bằng chứng cho việc Ngô Thiên Chân có thật hay giả.

Thật không ngờ, hóa ra Giải Liên Hoàn mới là nhân chứng của mọi chuyện, hoặc là người bảo vệ bí mật, thật không thể tin nổi.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Trần Văn Cẩm, những người này bị lừa gạt thật khổ sở.

Họ đều là những người đã đích thân trải qua, nhưng lại không có câu trả lời.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không có ý định giải thích, hắn nói: "Tôi không thấy quách." "Chắc là có người đã vào trước tôi, quách bên trong cũng bị mang đi rồi." Trần Văn Cẩm lộ vẻ thất vọng, cũng không biết chiếc quách đó có sức hấp dẫn lớn đến mức nào mà cô lại canh cánh trong lòng như vậy.

Rất nhanh, mọi người đi dọc theo mộ đạo sau cánh cửa đến cuối cùng, lần này xuất hiện trước mặt mọi người không phải là cửa đá.

Mà là một hàng rào sắt chắc chắn, nhìn vào bên trong có lẽ đang phong tỏa thứ gì đó.

Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn Trần Văn Cẩm nói: "Cô có biết bên trong có gì không?

Đã vào chưa?" Cô lắc đầu: "Tôi chỉ biết bên trong có thứ gì đó, chắc là loại tống tử, nhưng chưa từng thấy." Chương Khải Minh gật đầu, nhìn ổ khóa trên hàng rào sắt, nói: "Vậy chúng ta vào xem." "Thiên Đồng, mở cửa trước đi, chúng ta vào gặp thứ bên trong." Đối mặt với tống tử, Chương Khải Minh không hề lo lắng, đây chỉ có một con đường, chỉ có thể đi vào từ đây.

Mở cửa sắt, bốn người cẩn thận bước vào, bên trong giống hệt mộ đạo mà bốn người đã đi qua trước đó.

Chỉ khác là trong mộ đạo này lại có không ít nhĩ thất, Chương Khải Minh chuẩn bị vào xem, biết đâu lại có đồ tốt.

Cẩn thận đi vào bên trong, chưa đi được bao xa, hai con rết khổng lồ xuất hiện.

Không gặp tống tử bên trong, lại gặp rết trước, xem ra nơi này cách hang động bên dưới không xa.

Nhìn thấy rết, Chương Khải Minh cũng không căng thẳng, trực tiếp thả Bạch Huyễn ra.

Rết cũng là sinh vật, lần này đôi mắt của Bạch Huyễn hẳn là có tác dụng, cứ thử xem hiệu quả thế nào đã.

Hắn điều khiển đôi mắt của Bạch Huyễn nhìn chằm chằm vào con rết, sau đó kích hoạt năng lực song nhãn.

Chỉ thấy con rết đối diện lập tức cứng đờ, sau đó dừng động tác, không có ý định tấn công nữa.

Thấy vậy, Chương Khải Minh hài lòng mỉm cười, quả nhiên không sai, năng lực của Bạch Huyễn rất hữu dụng.

Sau này gặp kẻ địch có sinh mệnh, Chương Khải Minh đều có thể trực tiếp dùng để đối phó, trận chiến sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Nhìn con rết đã dừng lại ở phía đối diện, Chương Khải Minh nói: "Đi đi, giải quyết chúng nó." Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử lao thẳng đến người con rết, vũ khí trong tay đâm mạnh vào đầu nó.

Sau khi máu chảy ra, rất nhanh hai con rết đều mất mạng, không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Tiếp tục tiến về phía trước, bốn người đi thẳng vào nhĩ thất bên trái.

Sau khi vào trong, bốn người nhìn thấy chiếc quách đã bị mở từ sớm, một con tống tử lông trắng đang đi lang thang khắp nơi.

Hắc Hạt Tử lao thẳng lên, nhanh chóng giải quyết con tống tử bên trong, không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Sau khi vào trong, họ nhìn xung quanh, không có gì cả, nơi này chắc đã bị người ta lục soát từ sớm.

Bốn người tiếp tục tìm kiếm trong các nhĩ thất khác, kết quả thật đáng thất vọng, ngoài mấy con tống tử ra, không có phát hiện nào khác.

Những con tống tử còn lại cũng bị giết chết, vốn không thích hợp để bắt sống, không có nhiều người để vận chuyển.

Đi đến cuối đường hầm, bốn người ngẩng đầu, nhìn lối ra trên đầu, lối ra duy nhất.

Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, tôi lên xem trước, không biết nó thông đến đâu?" Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Được, tôi ném cậu lên, cẩn thận một chút." Nói rồi, Chương Khải Minh dùng chút sức ở hai tay, ném thẳng Thiên Đồng lên, cậu ta thuận theo cửa động đi lên.

Một lúc sau, đột nhiên trên đó truyền đến tiếng nói chuyện, xem ra đã gặp người quen.

Bám theo sợi dây thừng được thả xuống đi lên, Chương Khải Minh nhìn kỹ, hóa ra đã gặp đội của A Nịnh.

Nhưng tình hình lúc này có vẻ không tốt, trên người ai cũng có vết máu loang lổ, vừa nhìn đã biết vừa trải qua một trận chiến.

Nhìn thấy bóng dáng Chương Khải Minh, A Nịnh bước tới, nói: "Quỷ Gia, không ngờ lại gặp ngài." "Phải rồi, Ngô Tam Tỉnh cũng ở trong đội của tôi, hiện tại bị thương nặng, ngài xem giúp được không?" Nghe vậy, tuy Chương Khải Minh không biết y thuật, nhưng vẫn gật đầu: "Được, dẫn tôi đi xem." Trên đường đi, Chương Khải Minh hỏi: "Sao vậy?

Vừa chiến đấu với thứ gì à?" Sắc mặt A Nịnh u ám nói: "Quỷ Gia, chúng tôi vừa gặp phải một vài con chim kỳ lạ, không dễ đối phó lắm." Chim kỳ lạ?

Chắc là loại chim có thể phun ra những con khỉ không lông từ miệng.

Gật đầu, Chương Khải Minh nhìn những người xung quanh trông thảm hại, xem ra trận chiến vừa rồi rất khốc liệt.

Vào trong một chiếc lều, vừa vào đã thấy Ngô Tam Tỉnh toàn thân băng bó, trông thật thảm thương.

Lại gần, Chương Khải Minh hỏi: "Sao lại thế này, toàn thân đều là vết thương?" A Nịnh nói: "Là do lúc mới vào, bị rất nhiều con rết chui vào trong." "Tuy tôi đã kịp thời cứu ông ta ra, nhưng sau khi loại bỏ những con rết đó, Ngô Tam Tỉnh đã biến thành thế này." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, tôi biết rồi, mọi người ra ngoài trước đi, tôi xem tình hình của ông ta." Sau khi mọi người rời đi,

Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, không cần giả vờ nữa, nhịp thở của ông vừa loạn rồi." Nghe vậy, ba người còn lại đều kinh ngạc nhìn Ngô Tam Tỉnh đang được băng bó.

Chỉ thấy ông ta từ từ mở mắt, có chút yếu ớt nói: "Quỷ Gia, đúng là không giấu được ngài." "Lần này thật sự là..." Lời chưa nói hết, ông ta đã nhìn thấy Trần Văn Cẩm đứng bên cạnh Chương Khải Minh, vẻ mặt kích động.

Một lúc lâu sau, sau khi bình tĩnh lại, Ngô Tam Tỉnh nói: "Văn Cẩm, sao cô lại ở đây?" Trần Văn Cẩm cười nói: "Sao tôi không thể xuất hiện được, tôi có việc tìm Quỷ Gia." Tuy Trần Văn Cẩm không nói thật, nhưng Chương Khải Minh cũng không vạch trần, hắn cần Trần Văn Cẩm xem thử Ngô Tam Tỉnh hiện tại là thật hay giả.

Hai người trò chuyện một lúc, rất nhanh Ngô Tam Tỉnh lại rơi vào hôn mê, không còn động tĩnh.

Sau khi ra khỏi lều, Chương Khải Minh hỏi: "Người bên trong có phải Ngô Tam Tỉnh không?" Trần Văn Cẩm lắc đầu, có chút do dự nói: "Không phải, cũng không phải Giải Liên Hoàn." "Tuy ông ta tỏ ra kích động, nhưng lời nói có cảm giác quá khách sáo, tôi có thể phân biệt được." "Người này tôi có lẽ đã gặp, có trao đổi, nhưng tôi không quen." Chương Khải Minh bí ẩn mỉm cười, thật thú vị, Giải Liên Hoàn đã diễn một vở kịch lớn như vậy, rốt cuộc đang che giấu điều gì?

Theo lời của Trần Văn Cẩm, vậy thì không rõ rồi, trên đời còn có một Ngô Tam Tỉnh nữa sao?

Thú vị rồi đây, tất cả mọi người đều bị lừa, vậy Ngô Tam Tỉnh thật sự rốt cuộc đã đi đâu?

Lắc đầu, gạt chuyện này sang một bên, bây giờ Chương Khải Minh cần phải xem xét chặng đường tiếp theo.

Chương 288

Hắn hoàn toàn không ngờ sẽ gặp đội của A Nịnh trước, có vài chuyện cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nói với Trần Văn Cẩm: "Lát nữa, đừng để lộ thân phận của cô, những người này không phải hạng tốt lành gì." Thân phận của Trần Văn Cẩm, A Nịnh chắc chắn biết, nếu biết cô còn sống.

Lại trẻ như vậy, e rằng sau này sẽ không có cuộc sống yên ổn, chắc chắn sẽ bị theo dõi.

A Nịnh bước tới, cười nói: "Quỷ Gia, bây giờ có tiện không?

Có vài chuyện cần bàn với ngài." Nhìn A Nịnh một cách đầy ẩn ý, Chương Khải Minh gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta nói chuyện kỹ hơn." Hắn ra hiệu cho Trần Văn Cẩm, sau đó theo A Nịnh vào một chiếc lều bên cạnh.

Sau khi vào trong, sắc mặt A Nịnh nặng nề, dường như có chuyện khó nói, nhưng Chương Khải Minh cũng không lên tiếng, chỉ chờ đợi.

"Quỷ Gia, lần này ông chủ của tôi có chuyện muốn nhờ ngài giúp, liên quan đến người của Vương gia." Thấy Chương Khải Minh không có ý định nói chuyện, A Nịnh đành phải mở lời trước.

Vương gia?

Judecca lại dám hợp tác với người của Vương gia sao?

Đây không phải là chuyện tốt.

Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Vương gia?

Judecca lại dám hợp tác với họ, không sợ tôi cho ông ta một trận

thừa sống thiếu chết sao?" Nghe vậy, sắc mặt A Nịnh biến đổi, vội vàng nói: "Quỷ Gia, ngài đừng hiểu lầm, chuyện lần này có chút không ổn." "Trước khi vào mộ, người của Vương gia đã gọi điện cho ông chủ tôi, dùng một thứ để uy hiếp, chính là loại đan dược đó." Xem ra mục đích hành động của Judecca đã bị lộ, bị người của Vương gia biết được.

Gõ gõ bàn, Chương Khải Minh hiểu ra, chuyện này không còn không gian để thao túng nữa, có chút thất vọng.

Thế là, hắn nói: "Vậy nói đi, không biết có chuyện gì cần tôi giúp?" Thấy Chương Khải Minh đồng ý, A Nịnh vội nói: "Quỷ Gia, lần này Vương gia muốn tôi cứu người." "Những người đó hẳn là người của gia tộc Tây Vương Mẫu vào tìm đồ, hiện tại không liên lạc được, cho nên..." Chương Khải Minh quay đầu nhìn, lắc đầu: "Chuyện này tôi không giúp được, những người đó đã bị giải quyết rồi." "Chuyện này dù có tìm tôi kịp thời cũng vô dụng, người ra tay không cùng phe với tôi." Nghe tin này, tâm trạng A Nịnh có chút thất vọng, không ngờ lại chậm một bước.

Nhìn A Nịnh trước mặt với vẻ thích thú, Chương Khải Minh trong lòng có một suy đoán kỳ lạ, thời gian của Judecca không còn nhiều.

Nếu không một người thông minh như vậy, sẽ không dễ dàng bị người khác uy hiếp.

Nhưng, điều này lại cho Chương Khải Minh không gian để thao túng, nếu có thể, Chương Khải Minh chuẩn bị để Judecca và người của Vương gia đối đầu.

Đáng tiếc, mấu chốt duy nhất hiện tại là đan dược, Chương Khải Minh trước nay vẫn chưa để ý.

Đột nhiên, sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, hắn nói: "Tôi có thể cung cấp cho ông ta một viên đan dược, nhưng ông ta có thể trả

giá gì?" A Nịnh mừng rỡ nhìn Chương Khải Minh, kìm nén sự vui mừng hỏi: "Quỷ Gia, ngài nói thật sao?" "Tôi về sẽ báo tin tốt này cho ông chủ, lúc đó ông chủ sẽ trực tiếp liên lạc với ngài." Chỉ có thể như vậy, chuyện lớn thế này, A Nịnh cũng không thể quyết định được, cần phải về xin chỉ thị.

Ra khỏi lều của A Nịnh, Chương Khải Minh nhìn Thiên Đồng cách đó không xa, dường như có chuyện muốn nói.

Đến bên cạnh cậu ta, Chương Khải Minh hỏi: "Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra sao?" Thiên Đồng nhìn trái phải, thấy không có ai nghe lén mới nói: "Quỷ Gia, vừa rồi tôi để ý có người đang theo dõi chúng ta." "Ở góc rẽ của mộ đạo phía sau, nhưng khi tôi đến xem thì người đó đã biến mất." Quay đầu lại, Chương Khải Minh nhìn về hướng Thiên Đồng chỉ, lộ vẻ suy tư.

Theo lẽ thường, ở đây chỉ có người của Chương Khải Minh, người của A Nịnh, Trần Bì và những người khác.

Nếu những người này theo dõi, thì không cần phải tránh mặt Thiên Đồng.

Cứ thế mà xem, trong này hẳn là có người khác, vậy thì họ nhắm vào ai?

Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Tạm thời đừng quan tâm nữa, chúng ta đi trước đi, không đi cùng họ." "Còn về Ngô Tam Tỉnh, có người chăm sóc, sẽ không xảy ra vấn đề gì." Sau khi từ biệt A Nịnh và những người khác, Chương Khải Minh dẫn theo mấy người rời khỏi doanh trại, chuẩn bị tiếp tục tiến vào bên trong.

Đi không bao lâu, mấy người nhìn thấy nơi chiến đấu trước đó, trên mặt đất có rất nhiều thi thể, cả người và chim kỳ lạ.

Nhìn những con khỉ không lông nằm rải rác, Chương Khải Minh

cảm thấy có chút buồn nôn, thứ này thật sự xấu xí.

Cẩn thận nhìn xung quanh, mộ đạo phía trước đã biến mất, thay vào đó là một hang động.

Cảm nhận được luồng khí nóng tỏa ra từ cửa động, Chương Khải Minh biết sắp đến nơi tập trung của bầy rết bên dưới.

Nghĩ đến bầy rết bên trong, Chương Khải Minh sờ sờ Bạch Huyễn trên vai, tiếp theo phải dựa vào nó.

Nếu có thể, Chương Khải Minh không định chiến đấu với bầy rết bên dưới, không có chút giá trị nào.

Dẫn đầu bước vào cửa động, vừa vào Chương Khải Minh đã cảm nhận được một luồng sóng nhiệt ập đến, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Đi dọc theo con đường, mọi người liên tục đi xuống theo hướng chéo, nhiệt độ cũng ngày càng cao.

Khi mấy người đi ra khỏi con đường, nhìn thấy dung nham chảy khắp nơi, họ đã vào trong một ngọn núi lửa.

Nếu không may, gặp phải núi lửa phun trào, tất cả mọi người sẽ bị kẹt lại đây.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh nói: "Nhanh lên, chúng ta mau qua khỏi đây, không ai có thể chắc chắn núi lửa ở đây sẽ không phun trào." Đi nhanh suốt quãng đường, bốn người nhanh chóng tìm được một con đường an toàn trong khu vực bị dung nham bao vây.

Chưa kịp đi ra khỏi lối ra trước mắt, họ đã nghe thấy tiếng chiến đấu từ phía đối diện.

Cẩn thận đến gần cửa động, mấy người quan sát kỹ tình hình bên trong.

Chỉ thấy Trần Bì đang dẫn theo thuộc hạ, lúc này đang bị mấy con rết khổng lồ vây công, tình hình không ổn.

Trần Văn Cẩm nhìn Trần Bì đang gặp nguy hiểm, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Nhưng với thân thủ của cô, có lên cũng không có tác dụng gì nhiều, chỉ có thể hy vọng nhìn Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh không để cô thất vọng, trực tiếp dẫn theo mấy người xông ra, tạo ra một chút động tĩnh, thu hút sự chú ý của bầy rết.

Trong khoảnh khắc bầy rết quay đầu lại, Bạch Huyễn lập tức phát động năng lực ảo thuật của mình.

Nhìn thấy tất cả bầy rết cứng đờ dừng lại, Trần Bì ở phía đối diện thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bước tới.

Ông ta đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, lần này phải cảm ơn ngài, nếu không tôi đã bị kẹt lại rồi." Vẫy vẫy tay, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, không cần khách sáo, ông cũng đã giúp tôi không ít việc." "Trước tiên để người của ông lui ra đi, tôi có vài chuyện muốn nói, tốt nhất họ không nên biết." Nhân lúc Trần Bì đi dặn dò thuộc hạ, Chương Khải Minh nói với Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử: "Đi đi, giải quyết chúng nó." Sau khi Trần Bì trở về, ông ta trước tiên hành lễ với Chương Khải Minh, sau đó có chút tò mò nhìn Trần Văn Cẩm bên cạnh.

Khi Trần Văn Cẩm cởi mũ trùm đầu xuống, Trần Bì lập tức sững sờ.

Một lúc lâu sau, ông ta mới có chút kích động nói: "Văn Cẩm?

Chương 289

Có thật là con không?

Cuối cùng cha cũng tìm được con rồi.” Cha con Trần Bì gặp lại, Chương Khải Minh không làm phiền ở bên cạnh, cảnh ấm áp thế này hắn cũng không quen.

Đến bên cạnh Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử, nhìn những con rết đã chết, Chương Khải Minh có chút khó chấp nhận.

Loại rết này thật sự quá ghê tởm, người có sức chịu đựng tâm lý yếu một chút, có lẽ sẽ nôn ra ngay lập tức.

Tránh xác rết, Chương Khải Minh nói: “Lát nữa khi chúng ta tiến vào bên trong, những thứ này chắc sẽ còn nhiều hơn.” “Nhưng mục đích chính của chúng ta là đi qua, không phải chiến đấu, nên lát nữa mọi người chú ý, giúp tôi quan sát đường đi.” Vừa dặn dò xong hai người, cha con Trần Bì ở bên cạnh đã đi tới, xem ra cảm xúc đã ổn định.

Đến bên cạnh Chương Khải Minh, Trần Bì nói: “Quỷ Gia, lần này cảm ơn ngài, nếu không không biết đến khi nào tôi mới gặp được con gái mình.” Chương Khải Minh cười nói: “Được rồi, không cần khách sáo, đều là trùng hợp, nếu không phải con gái ông đến tìm tôi, tôi cũng không dễ dàng tìm được cô ấy.” “Nhưng, bây giờ cha con đã gặp mặt, vậy thì có vài chuyện ông cũng biết rồi chứ?” Trần Bì vẻ mặt nặng nề gật đầu nói: “Quỷ Gia, Văn Cẩm đều đã nói với tôi rồi, tôi...” Nhìn Trần Bì không biết phải nói gì, Chương Khải Minh vỗ vỗ vai ông ta, nói: “Được rồi, xuất phát trước đi.” “Còn những chuyện khác, sau khi ra ngoài rồi từ từ tìm cách giải quyết.” Gọi mọi người lại, Chương Khải Minh dẫn họ lên đường.

Bước vào cửa động đối diện, đó lại là một không gian suối nước nóng, trên mặt đất có đủ loại suối nước nóng.

Đương nhiên, rết cũng không ít, gần mỗi suối nước nóng đều có không ít rết, chúng đều đang ngủ say.

Nhìn bầy rết dày đặc, hắn nhỏ giọng nói: "Lát nữa mọi người chú ý dưới chân." "Tốt nhất đừng đánh thức những con côn trùng này, chúng ta thuận lợi đi qua là được rồi." Mọi người nhìn bầy rết xung quanh, ai nấy đều nuốt nước bọt, vội vàng gật đầu, cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Đi trong bầy rết, Chương Khải Minh hỏi: "Trần Bì, Ngô Thiên Chân và những người đó đâu?" Trần Bì lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, vừa vào đường hầm đã trúng cơ quan." "Khi tôi tìm được nơi an toàn, nhìn kỹ chỉ còn lại mấy người này, những người khác hiện tại vẫn chưa gặp." Gật đầu, Chương Khải Minh cũng không nói thêm, dù sao cũng chỉ là hỏi một câu, không cần phải quan tâm.

Khi đang ở giữa bầy rết, phía sau mọi người truyền đến tiếng nổ, không biết do ai gây ra.

Nhìn bầy rết bắt đầu tăng tốc hoạt động, Chương Khải Minh thầm nghĩ không ổn, chúng sắp bị đánh thức rồi.

Hắn liền lớn tiếng hét lên: "Nhanh, mọi người mau chạy về phía trước, nếu không sẽ không còn cơ hội nữa." Mọi người vừa chửi rủa tiếng nổ vừa rồi, vừa chạy về phía đối diện, ai nấy đều dùng hết sức bình sinh.

Đáng tiếc, tốc độ của mọi người cuối cùng cũng không nhanh bằng tốc độ tỉnh giấc của bầy rết, khi còn lại một phần ba quãng đường, mọi người gặp phải rắc rối.

Nhìn bầy rết chắn đường phía trước, Chương Khải Minh không

chút do dự, trực tiếp điều khiển Bạch Huyễn phát động năng lực.

Dưới chân cũng không hề dừng lại, hắn lao thẳng vào bầy rết ở phía đối diện.

Thấy hành động của Chương Khải Minh, Trần Bì và những người khác cắn răng cũng chạy theo.

Suốt đường đi, họ đã thấy được năng lực của Chương Khải Minh, nếu hắn dám đi, vậy có nghĩa là không có vấn đề gì.

Sự tin tưởng của họ đã có hiệu quả, tất cả bầy rết đều như không nhìn thấy họ, chìm vào ảo giác.

Sau khi thoát khỏi vòng vây, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ra được.

Tuy những con rết này không có uy hiếp lớn, nhưng chúng rất ghê tởm, máu màu xanh lục, cộng thêm một số cơ quan ghê tởm.

Nếu thật sự chiến đấu với chúng, e rằng tâm lý sẽ bị đánh bại trước.

Nhìn bầy rết chạy về phía đối diện, mọi người mới có cơ hội nhìn về nơi xảy ra vụ nổ.

Nếu không phải vụ nổ bất ngờ vừa rồi, mọi người cũng không cần phải chạy trốn kinh hiểm như vậy, họ đều muốn xem thủ phạm là ai.

Rất nhanh, mọi người nhìn thấy một nhóm người mặc đồ bó sát màu đen, đối mặt với sự uy hiếp của bầy rết, họ trực tiếp dùng lựu đạn mở đường.

Hỏa lực mạnh mẽ, trong một lúc bầy rết hoàn toàn không thể đến gần, chỉ có thể nhìn họ từ từ tiến lên.

Thiên Đồng bắn một quả pháo sáng, mọi người quan sát kỹ đội

ngũ đối diện, ai nấy đều như một kho vũ khí di động.

Trần Bì quan sát một lúc, đột nhiên sắc mặt biến đổi, đến bên cạnh Chương Khải Minh, thấp giọng nói: "Quỷ Gia, đối diện hẳn là thuộc hạ của Phật Gia, trước đây tôi từng gặp người dẫn đầu đó, rất lợi hại." Nghe vậy, Chương Khải Minh kinh ngạc nhìn người dẫn đầu đối diện, một người đàn ông khoảng 30 tuổi, trên đầu quấn khăn, trông hung hãn. 138.

"Người dẫn đầu đó hình như tên là Tưởng Tần, thân thủ không tồi, tính tình tàn bạo." Thấy ánh mắt tò mò của Chương Khải Minh, Trần Bì bên cạnh vội giải thích.

Gật đầu, Chương Khải Minh đột nhiên nói: "Nổ súng vào người đối diện, xem bản lĩnh của hắn thế nào." Mọi người tuy kinh ngạc, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh của Chương Khải Minh, trực tiếp bắn đạn về phía đội ngũ của Tưởng Tần.

Bị đạn bất ngờ bắn trúng, phía đối diện có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Đạn của Chương Khải Minh và những người khác hoàn toàn không thể xuyên thủng phòng ngự của người đối diện, đạn đều bị chặn lại.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh cũng không thất vọng, trực tiếp điều khiển Bạch Huyễn, phát động năng lực vào những người bên đó.

Bị ảnh hưởng bởi ảo giác, đội ngũ của Tưởng Tần lập tức hỗn loạn, rất nhanh đã bị bầy rết đến gần.

Nhìn họ bị tấn công, Chương Khải Minh lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nếu Chương Khải Sơn đã được voi đòi tiên, vậy thì mạng của những người này, coi như là tiền lãi, cứ để lại đây đi.

Nhìn Tưởng Tần đang khổ sở chống cự, Chương Khải Minh chuẩn bị thêm dầu vào lửa.

Lấy ra mấy quả lựu đạn từ trong túi, Chương Khải Minh sau khi kéo chốt, ném thẳng vào đám người.

Có thể chống được đạn, chẳng lẽ còn chống được lựu đạn sao?

Bị lựu đạn của Chương Khải Minh tấn công, Tưởng Tần và thuộc hạ của hắn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, rất nhanh đã bị bầy rết nuốt chửng.

Nghe tiếng la hét thảm thiết từ phía đối diện, Chương Khải Minh lộ ra nụ cười vui vẻ, cuối cùng cũng thu hồi được một ít tiền lãi.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị dẫn mọi người rời đi, đột nhiên một bóng người từ bên trong xông ra.

Người đó không ai khác, chính là đội trưởng đối diện, Tưởng Tần.

Thấy vậy, Thiên Đồng lao thẳng lên, bắt đầu tấn công Tưởng Tần.

Dao găm liên tục để lại vết thương trên người Tưởng Tần, rất nhanh, Tưởng Tần vốn đang gắng gượng đã bị hạ gục.

Dựa vào thi thể, nhìn Tưởng Tần bị Thiên Đồng áp chế, Chương Khải Minh nói: “Khổ gì mà phải ra đây?” “Ngoan ngoãn bị bầy rết ăn thịt không tốt sao?

Cứ phải xông ra chịu tội.” 139.

Chương 290

Tưởng Tần nhổ một ngụm nước bọt, nói: "Quỷ Gia, muốn giết muốn tùng xẻo thì cho một nhát dứt khoát đi, thua trong tay ngài tôi nhận." Nhìn Tưởng Tần cứng rắn, Chương Khải Minh trực tiếp cười, thật có khí phách.

Nếu đã có khí phách như vậy, Chương Khải Minh đương nhiên sẽ không để hắn chết một cách thống khoái, nếu không thì lãng phí một kẻ cứng rắn.

Đứng dậy, Chương Khải Minh nói: "Đánh gãy tứ chi của hắn, ném vào trong bầy rết đi." 140.

"Ta trái lại muốn xem, người của Trương Khải Sơn rốt cuộc là hạng người gì, lại có tự tin đối phó ta như vậy." Nghe lời của Chương Khải Minh, Tưởng Tần vẻ mặt kích động, vừa định nói gì đó thì đã hét lên một tiếng thảm thiết.

Hóa ra, Thiên Đồng đã ra tay, hoàn toàn không cho hắn cơ hội nói thêm lời nào.

Nhìn Tưởng Tần đang gào thét thảm thiết, thuộc hạ của Trần Bì đều có chút sợ hãi nhìn Chương Khải Minh.

Họ hoàn toàn không ngờ, Chương Khải Minh luôn hòa nhã, khi ra tay độc ác, lại đáng sợ đến vậy.

Bây giờ họ mới hiểu, vì sao Chương Khải Minh lại có biệt danh Quỷ Gia, không bao giờ dám có lòng coi thường nữa.

Sau khi Tưởng Tần bị ném vào bầy rết, Trần Bì đến bên cạnh Chương Khải Minh, vẻ mặt có chút nghi vấn.

Ông ta nói: "Quỷ Gia, ngài thật sự đã trở mặt với Phật Gia rồi sao?

Sau này thành kẻ địch rồi ư?" Chương Khải Minh liếc ông ta một cái, sau đó nhìn Tưởng Tần đang bị bầy rết phân thây, sắc mặt có chút dữ tợn.

Hắn lạnh lùng nói: "Chương Khải Sơn đã sớm ra tay với tôi, trước đó tôi còn ảo tưởng hắn có thể quay đầu, đáng tiếc." "Nhiều năm như vậy tôi vẫn âm thầm ủng hộ hắn, có lẽ hắn thật sự cho rằng mọi thứ là lẽ đương nhiên, giấc mộng của hắn đã đến lúc phải tỉnh rồi." Cảm nhận được bầu không khí có chút nặng nề, Chương Khải Minh cuối cùng nhìn Tưởng Tần chết thảm một lần nữa, sau đó trực tiếp rời đi.

Trên con đường dẫn đến cánh cửa đồng cuối cùng, Chương Khải Minh có chút chán nản nói: "Trần Bì, vì sao Chương Khải Sơn phải ép tôi?" Trần Bì thở dài một hơi, nói: "Gia, nhiều năm như vậy ngài đã giúp quá nhiều, có lẽ ông ấy nghĩ rằng ngài không có chủ kiến?" Chương Khải Minh khinh bỉ lắc đầu: "Thật sự đã giúp hắn quá nhiều rồi, hy vọng sau này hắn có thể trốn cho kỹ." "Người trước đó dám ra tay với tôi, bây giờ lại nhắm vào tôi, gan thật đủ lớn." "Xem ra lần này trở về, tôi phải để hắn tỉnh táo lại." Nhìn thấy vách đá xuất hiện phía trước, Chương Khải Minh biết đã đến nơi, dẹp lại tâm tư nói chuyện.

Dọc theo vách đá, mọi người dùng dây thừng trượt xuống, rất nhanh đã nhìn thấy một cánh cửa đồng khổng lồ.

Trước cửa đồng, có một chiếc quách đồng khổng lồ, trên đó có rất nhiều dây xích đồng.

Không đến gần, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn con rết siêu lớn đang ngủ say ở phía đối diện, xem ra phải chiến đấu rồi.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh trực tiếp lấy súng lục ra, bóp cò vào con rết trông như tượng đá.

Sau tiếng súng giòn giã, con rết vẫn ngủ say ở phía đối diện nhanh

chóng tỉnh giấc, tổng cộng có chín con, đều bị trói bởi những sợi xích khổng lồ.

Nhìn những con rết đột nhiên xuất hiện, mọi người đều giật mình, đây thật sự là Cửu Long Lạp Quan.

Tuy không phải là rồng trong truyền thuyết, nhưng chín con rết siêu lớn cũng đã vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Nhìn chín con rết đang quay đầu lại, Chương Khải Minh trực tiếp phát động năng lực của Bạch Huyễn.

Sau khi thi triển ảo thuật, chỉ thấy sáu trong số chúng đã trúng chiêu, ba con còn lại vẫn có thể tiếp tục hoạt động.

Xem ra năng lực của Bạch Huyễn cũng có giới hạn, không thể kéo cả chín con vào ảo giác.

Nhưng giải quyết được sáu con đã giúp Chương Khải Minh một việc lớn, ba con còn lại không còn là mối đe dọa.

Nhìn những người đang căng thẳng, Chương Khải Minh nói: "Lát nữa Thiên Đồng và Trần Bì kiềm chế một con, Hắc Hạt Tử dẫn những người còn lại kiềm chế một con khác." "Con cuối cùng giao cho tôi, mau chuẩn bị đi, mau chiến đấu thôi." Nghe lời của Chương Khải Minh, mọi người đều bắt đầu lấy vũ khí ra, con rết lớn như vậy chắc chắn không dễ đối phó.

Nhìn mọi người xông lên, Chương Khải Minh cũng không nhàn rỗi, trực tiếp đến bên cạnh một con rết.

Tiểu Hồng Hống nhảy thẳng lên người con rết, móng vuốt sắc nhọn trong tay liên tục tấn công con rết.

Hạn Bạt đến thẳng đầu con rết, liên tục tìm cơ hội, chuẩn bị tấn công vào mắt nó.

Rút Ngự Quỷ Đao trong tay ra, Chương Khải Minh toàn lực thi triển 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, mười tám đạo đao quang chói mắt trực tiếp chém lên người con rết.

Từng vết thương xuất hiện, bên trong chảy ra máu màu xanh đen, một mùi hôi thối lan ra.

Đồng thời, đòn tấn công của quỷ trảo cũng rơi vào những vết thương đó, âm khí lạnh lẽo trực tiếp xâm nhập vào cơ thể con rết.

Chịu đòn tấn công mạnh như vậy, con rết trước mặt Chương Khải Minh lập tức điên cuồng, liên tục quẫy người, muốn giảm bớt đau đớn.

Nhưng tuy nó đã hất được Tiểu Hồng Hống trên người xuống, lại quên mất Hạn Bạt trên đầu, trực tiếp bị tấn công vào mắt phải, độc dịch màu đen xâm nhập vào cơ thể.

Thu hồi Hạn Bạt, nhiệm vụ của nó đã kết thúc, trực tiếp bị Chương Khải Minh gửi đến con rết đối diện của Thiên Đồng và Trần Bì.

Nhìn con rết đang lăn lộn trước mặt, Chương Khải Minh không lãng phí thời gian, trực tiếp đến đầu nó.

Con dao trong tay liên tục tấn công vào đầu con rết, rất nhanh đã xuất hiện nhiều vết thương dữ tợn.

Con rết đang đau đớn giãy giụa dữ dội, độc dịch của Hạn Bạt nhanh chóng lan ra toàn thân.

Máu chảy ra bây giờ, màu đen đã lấn át màu xanh, đều là tác dụng của độc dịch Hạn Bạt.

Động tác của con rết từ từ chậm lại, Chương Khải Minh không bỏ lỡ cơ hội này, tấn công dữ dội.

Rất nhanh, với sự trợ giúp của Tiểu Hồng Hống, Ngự Quỷ Đao của Chương Khải Minh đã đâm thẳng vào não con rết.

Quỷ trảo lạnh lẽo trực tiếp tấn công vào não con rết, khí tức lạnh lẽo lan ra, não của nó trực tiếp bị đóng băng.

Nhìn con rết đã mất mạng, Chương Khải Minh quay đầu nhìn hai chiến trường còn lại.

Hắn chuẩn bị xem tình hình trước, rồi quyết định giúp bên nào.

Bên Thiên Đồng và Trần Bì tốt hơn một chút, bản thân hai người thân thủ không yếu, lại thêm sự giúp đỡ của Hạn Bạt.

Lúc này, con rết đối diện của hai người toàn thân đầy vết thương, hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Ngược lại là bên Hắc Hạt Tử, tuy đông người, nhưng đều không phải cao thủ.

Chỉ có thể Hắc Hạt Tử kiềm chế, thuộc hạ của Trần Bì giúp đỡ tấn công.

Hiện tại, con rết đối diện vẫn còn sống khỏe, hoàn toàn không có dấu hiệu bị thương nặng.

Chương 291

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh trực tiếp đến bên cạnh Hắc Hạt Tử và những người khác, xông về phía con rết.

Có Chương Khải Minh tham gia, con rết này nhanh chóng rơi vào thế hạ phong dưới sự tấn công của Hắc Hạt Tử và Chương Khải Minh.

Chớp lấy cơ hội, Chương Khải Minh và Hắc Hạt Tử trực tiếp tấn công vào đầu con rết, hung hăng áp chế nó.

Cho đến lúc chết, con rết này cũng không gây thêm nhiều phiền phức cho hai người.

Giải quyết xong con này, Chương Khải Minh nhìn về phía Thiên Đồng và Hắc Hạt Tử, chỉ thấy đối thủ của hai người đã bị giết chết.

Thở phào nhẹ nhõm, Chương Khải Minh ngửi thấy mùi hăng nồng trong không khí, từ từ đến bên cạnh sáu con rết bị khống chế còn lại.

Dùng Ngự Quỷ Đao trong tay đâm mạnh vào đầu những con rết này, trực tiếp phá hủy não của chúng.

Giải quyết xong tất cả bầy rết, Chương Khải Minh không vội mở quan tài, ngồi nghỉ ngơi một bên.

Vừa trải qua một trận chiến, tuy không nguy hiểm, nhưng Chương Khải Minh đã lãng phí không ít thể lực.

Nếu bây giờ mở quan tài ngay, quái vật bên trong chui ra, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ rất khó chịu.

Ăn đồ, bổ sung thể lực, Trần Bì đến bên cạnh Chương Khải Minh.

Ngồi xuống, ông ta nói một cách yếu ớt: "Quỷ Gia, lần này tôi có

lẽ sẽ ở lại đây rồi." Nói rồi, trong mắt Trần Bì lộ ra một tia từ ái, nhìn Trần Văn Cẩm cách đó không xa.

Sau đó ông ta thấp giọng nói: "Tôi chuẩn bị đi vào sau cánh cửa, nếu tôi không ra được, hy vọng Quỷ Gia có thể giúp tôi chăm sóc Văn Cẩm." Chương Khải Minh nhìn Trần Bì không còn nhiều sinh khí, biết rằng đại nạn sắp đến.

Thế là, hắn gật đầu nói: "Yên tâm đi, có thể giúp được tôi nhất định sẽ ra tay." Trần Bì cười gật đầu, có chút trầm tư nói: "Quỷ Gia, cả đời tôi không phải là người tốt." "Nửa đời trước, con gái tôi đều ghét tôi máu lạnh, cho nên mới để xảy ra chuyện ngoài ý muốn." "Ngài nói xem, cuộc đời của tôi có phải rất thất bại không?" Nhìn Trần Bì tuổi xế chiều, giãy giụa cả đời, đến bây giờ cuối cùng cũng không còn sức lực.

"Trần Bì, không có cuộc đời thất bại, chỉ có thể tồn tại sự hối tiếc, ai cũng sẽ có hối tiếc." Quay đầu, Chương Khải Minh nhìn ông ta có chút đáng thương, an ủi nói.

Im lặng một lúc, Chương Khải Minh cảm thấy thể lực đã hồi phục, trực tiếp đến gần quan tài.

Nhìn chiếc quách đồng khổng lồ trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Mọi người chuẩn bị đi, thứ bên trong chắc chắn không đơn giản." Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, hắn dùng sức, đẩy nắp quan tài ra.

Cùng với một tiếng nổ vang, từ trong quan tài lao ra một con quái vật khổng lồ, nó có tới bốn cánh tay.

Đồng thời ở phía sau, nó còn có một cái đuôi, trông giống như của rết.

Con quái vật lao ra, không để ý đến mọi người, trực tiếp xông về

phía cửa đồng.

Tuy trong nguyên tác nó cũng ở bên trong, cuối cùng cũng không mở được cửa đồng, nhưng thực tế, Chương Khải Minh hoàn toàn không dám cược.

Thế là hắn trực tiếp xông lên, Ngự Quỷ Đao trong tay chém thẳng vào một cánh tay của Vạn Nô Vương, để lại một vết thương sâu thấy xương.

Bị tấn công, Vạn Nô Vương chỉ dừng lại một chút, sau đó lại xông về phía cửa đồng đối diện.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh không những không thất vọng, ngược lại còn có chút vui mừng, nếu Vạn Nô Vương thật sự không phản kích.

Chương Khải Minh chỉ cần chặt đứt cánh tay vừa rồi, vậy thì đã có con bài mặc cả để giao dịch.

Còn về chuyện sẽ xảy ra sau đó, không liên quan gì đến hắn, dù sao thứ hắn cần cũng đã có trong tay.

Hai chân dùng sức, Chương Khải Minh trực tiếp xông đến bên cạnh Vạn Nô Vương, con dao trong tay lại chém vào vết thương trước đó.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", xương trắng bị Chương Khải Minh chém đứt, một cánh tay rơi thẳng xuống đất.

Con dao trong tay khẽ hất lên trên mặt đất, cánh tay trực tiếp bị Chương Khải Minh đưa đến trước mặt Thiên Đồng.

Sau đó hắn nói: "Thiên Đồng, thu cánh tay này lại, lúc ra ngoài tôi có việc cần dùng." Giọng nói vừa dứt, Chương Khải Minh vốn nghĩ Vạn Nô Vương sẽ xông về phía cửa đồng, nhưng nó lại dừng lại.

Một đôi mắt tỏa ra ác ý, nhìn chằm chằm vào Chương Khải Minh, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh vội thu đao đứng lại, cẩn thận phòng bị Vạn Nô Vương đối diện.

Vạn Nô Vương giãy giụa một lúc, từ bỏ việc tấn công Chương Khải Minh, quay người lại chạy về phía cửa đồng đối diện, cũng không biết bên trong có gì hấp dẫn nó.

Sau khi nó rời đi, Chương Khải Minh cũng lui về bên cạnh mọi người, quan sát hành động của Vạn Nô Vương.

Chỉ thấy nó đến thẳng trước cửa đồng, dùng hết sức lực toàn thân, hung hăng đẩy cửa đồng.

Đáng tiếc, cửa đồng hoàn toàn không có dấu hiệu mở ra, mọi thứ đều là công cốc.

Nhìn hành động của Vạn Nô Vương, Hắc Hạt Tử kỳ lạ nói: "Cái gì vậy?" "Rõ ràng ngài tấn công nó, sao nó lại cứ lao vào cánh cửa đồng đó?

Bị điên à?" Chương Khải Minh không quay đầu lại nói: "Nó không biết là thứ gì, nếu không sẽ không đến đây." Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, có chút kỳ lạ nhìn Chương Khải Minh, muốn biết nguyên nhân.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh cũng không giấu diếm, nói thẳng: "Đó là Vạn Nô Vương." "Nếu tôi không đoán sai, Vạn Nô Vương hiện tại hẳn là có ý thức tỉnh táo." Lập tức tất cả mọi người đều sững sờ, thật không ngờ, con quái vật trước mắt lại là Vạn Nô Vương trong truyền thuyết.

Nhìn hình tượng quỷ dị của nó, chẳng trách không phải là người, hình tượng này, nói là ác quỷ chắc cũng có người tin.

Khi mọi người đang quan sát hành động điên cuồng của Vạn Nô Vương, đột nhiên phía sau truyền đến một trận động tĩnh.

Quay đầu lại, mọi người phát hiện ra Ngô Thiên Chân và những người khác, tất cả đều không gặp nguy hiểm, đầy đủ cả.

Đồng thời, A Nịnh mà mọi người gặp trước đó cũng đi theo xuống, xem ra chuẩn bị xem tình hình bên dưới.

Cũng phải, đều đã đến đây rồi, nếu không xem kết cục cuối cùng, e rằng không ai cam tâm.

Dù sao ngôi mộ này cũng không phải là đấu thông thường, nên đến để mở mang kiến thức.

Ngô Thiên Chân và những người khác đi thẳng đến bên cạnh Chương Khải Minh, ai nấy đều hưng phấn.

Bàn Tử nói thẳng: "Quỷ Gia, cuối cùng cũng gặp được ngài rồi, sau khi tách khỏi ngài, tôi khổ sở quá." "Ngài không biết đâu?

Tôi bị những con rết quỷ dị đó truy đuổi chín ngày, nếu không gặp được người tốt bụng, e rằng đã chết rồi." Ngô Thiên Chân bên cạnh cũng nói: "Đúng vậy, Quỷ Gia, ngài không gặp nguy hiểm chứ?" "Tôi may mắn gặp được một đội người, rất nhiệt tình, cứu tôi ngay lập tức, nếu không thật sự xong đời rồi." Nghe lời của hai người, Chương Khải Minh dời tầm mắt sang nơi khác, xem xem ai đã cứu họ.

Chương 292

Chỉ thấy phía sau đội ngũ của A Nịnh, có một đội ngũ khác, người dẫn đầu là một phụ nữ.

Cô ta mặc một bộ đồ da, tay cầm một thanh đường đao, xem ra cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh vẫy vẫy tay với cô ta, ra hiệu lại đây, Chương Khải Minh chuẩn bị xem xem, là người phe nào.

Nhìn cô gái trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Cô là ai?

Thuộc thế lực nào?" Chỉ thấy cô gái đó lạnh lùng nói: "Quỷ Gia, chào ngài, tôi tên Hoắc Yên, là người của Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô bảo tôi đến tìm ngài." Nhìn cô ta một cách đầy ẩn ý, Chương Khải Minh có chút kỳ lạ, lẽ nào đã xảy ra chuyện gấp sao?

Người của Hoắc gia lại tìm đến thẳng đây.

Nhưng điều này cũng cho Chương Khải Minh biết, vì sao họ lại tốt bụng như vậy.

Cùng là người Cửu Môn, gặp phải người thừa kế của Ngô gia đang gặp nguy hiểm, ra tay tương trợ cũng là chuyện nên làm.

Nhìn những người bên cạnh, Chương Khải Minh dẫn Hoắc Yên đến một nơi vắng người, chuẩn bị hỏi vài chuyện.

"Hoắc Tiên Cô bảo cô đến có chuyện gì sao?

Gấp lắm à?" Hoắc Yên giọng điệu bình thản nói: "Tộc trưởng bảo tôi đến, đưa phong thư này cho ngài, sau đó đi theo ngài." Nhận lấy phong thư, Chương Khải Minh mở ra xem, theo thời gian trôi qua, sắc mặt Chương Khải Minh trở nên vô cùng khó coi.

Trên đó chỉ viết một chuyện, đó là có người đã loan tin về việc Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh trường thọ ra ngoài.

Hiện tại gần biệt thự U Đô, mỗi ngày đều có rất nhiều người theo dõi, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nhưng may mắn có sự bảo vệ của mấy người thuộc hạ của Chương Khải Minh, cộng thêm sự giúp đỡ của Hoắc gia, hiện tại chưa có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Nắm chặt lá thư trong tay, Chương Khải Minh cố gắng ép mình bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ về chuyện này.

Chuyện hai người vợ của Chương Khải Minh trường thọ, rất ít người biết, nhưng nhiều năm như vậy vẫn luôn yên ổn.

Nhưng Chương Khải Minh vừa mới đối đầu với Chương Khải Sơn, tin tức này đã được truyền ra ngoài.

Rốt cuộc là ai làm, đó không phải là chuyện rõ ràng sao?

Tuy có thể có người ở giữa gây chuyện, nhưng không thể không có người của Vương gia và phe đó ở giữa thổi bùng ngọn lửa.

Dù sao, hai thế lực đó đều là đối tác hợp tác ăn ý, nếu không có sự đồng ý của họ, chuyện như vậy sao có thể xảy ra?

Nghĩ đến đây, cơn giận của Chương Khải Minh lập tức dâng lên, hoàn toàn không thể kìm nén được.

Nhiều năm như vậy hắn vẫn âm thầm ủng hộ, đạt được mục đích rồi, lại đâm cho Chương Khải Minh một nhát.

Chuyện như vậy, khiến Chương Khải Minh cảm thấy không đáng, xem ra phải bắt đầu phản kích rồi, không cần phải nể nang nữa.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh bình tĩnh dẫn Hoắc Yên trở về đám người, không có bất kỳ phản ứng nào.

Bên U Đô có thuộc hạ bảo vệ, sẽ không xảy ra vấn đề gì, huống chi dù Chương Khải Minh bây giờ quay về, cũng không thể ngăn cản được chuyện.

Thôi thì đừng lo lắng nữa, giao chuyện cho thuộc hạ, giải quyết xong chuyện trước mắt đã rồi tính.

Nhìn Vạn Nô Vương đang đẩy cửa đồng ở phía đối diện, Chương Khải Minh từ từ đi về phía đó.

Hắn chuẩn bị ra tay, không thể trì hoãn nữa, Chương Khải Minh cũng muốn nhanh chóng trở về U Đô.

Đến sau lưng Vạn Nô Vương, khi Chương Khải Minh chuẩn bị tấn công, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kinh hô.

Quay đầu lại, chỉ thấy phía xa có một đội âm binh đang đi tới, khí tức lạnh lẽo không ngừng ập vào người mọi người.

Cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của âm binh, Chương Khải Minh trực tiếp lùi lại, bây giờ không cần phải đối đầu trực diện.

Nếu không đoán sai, Chương Linh hiện tại chắc cũng đang ở trong đội âm binh này.

Đến bên cạnh mọi người, yên lặng nhìn âm binh đang đi tới, rất nhanh đã nhìn thấy Chương Linh ở phía sau đội ngũ.

Tay cầm Quỷ Tỳ, miếng ngọc mà năm đó Chương Khải Minh tặng cho ông ta, đi theo sau đội âm binh.

Thấy tình hình này, Trần Bì cũng không do dự nữa, nói thẳng: "Quỷ Gia, tôi vào trong." Nhìn Trần Bì kiên quyết, Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Được rồi, vậy ông đi đi, cẩn thận." Trần Bì gật đầu, lưu luyến nhìn Trần Văn Cẩm một cái, sau đó xông đến bên cạnh Chương Linh, đi theo sau âm binh.

Chương Linh nhìn Trần Bì bên cạnh, quay đầu, nhìn Chương Khải Minh với vẻ dò hỏi.

Chương Khải Minh trực tiếp gật đầu, ra hiệu không cần quan tâm, không có chuyện gì.

Thấy vậy, Chương Linh cũng không nói gì, chỉ yên lặng đi, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Từ từ, âm binh đến trước cửa đồng, Vạn Nô Vương trực tiếp quỳ xuống đất, cung kính nhìn đội âm binh.

Nhưng, âm binh không để ý đến Vạn Nô Vương đang quỳ, chỉ yên lặng đứng trước cửa đồng.

Không bao lâu, cửa đồng lại mở ra một khe hở, lộ ra một lối vào cho người đi qua.

Âm binh lại hành động, đi vào bên trong cửa đồng, từ từ biến mất.

Vạn Nô Vương nhìn cánh cửa đồng đã mở, vui mừng đứng dậy, xông về phía thế giới sau cánh cửa.

Khi cái đuôi sắp vào trong cửa đồng, đột nhiên cơ thể nó dừng lại.

Sau đó mọi người nhìn thấy, cơ thể Vạn Nô Vương đang run rẩy nhè nhẹ, máu màu đỏ sẫm chảy dọc theo cơ thể.

Đột nhiên, một bàn tay màu đen lóe lên, trực tiếp đẩy Vạn Nô Vương ra, sau đó là một tiếng nổ lớn, cửa đồng lại đóng lại.

Nhíu mày, Chương Khải Minh cẩn thận nghĩ về bàn tay màu đen vừa nhìn thấy, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chủ nhân của bàn tay đó vừa rồi xem ra có ý thức, nhưng màu sắc của bàn tay đó, hoàn toàn không phải màu của người bình thường.

Chương 293

Cẩn thận suy nghĩ, Chương Khải Minh từ bỏ việc suy nghĩ về vấn đề này, bây giờ không cần phải nghĩ nhiều như vậy.

Lắc đầu, Chương Khải Minh đến trước cửa đồng, cẩn thận nhìn thi thể Vạn Nô Vương trên mặt đất.

Chỉ thấy ở vị trí ngực nó lại xuất hiện một vết thương khổng lồ, xem ra đã bị móc ra bằng tay.

Trái tim bên trong đã biến mất, xem ra đã bị chủ nhân của bàn tay đen trước đó lấy đi.

Đứng dậy, nhìn cánh cửa đồng đã đóng lại trước mắt, Chương Khải Minh kích hoạt đôi mắt của mình, quan sát kỹ.

Chương Khải Minh trực tiếp bị cảnh tượng nhìn thấy làm cho kinh ngạc, thật có chút không thể tin nổi.

Trong mắt Chương Khải Minh, cánh cửa đồng trước mặt mọi người trực tiếp trở nên hư ảo, giống như một ảo ảnh.

Hắn đưa tay ra, chạm vào cửa đồng, tuy có thể tiếp xúc với thực thể, nhưng Chương Khải Minh cảm thấy có gì đó khác lạ.

Hiện tại hắn chỉ cần dùng một chút sức, có thể sẽ trực tiếp đi vào bên trong cửa đồng, không cần đợi cửa đồng được mở ra.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị đưa tay vào, đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ.

Một khi Chương Khải Minh thật sự đi vào, có thể sẽ phải đối mặt với kẻ địch mạnh.

Dừng động tác, cẩn thận suy nghĩ về tình hình hiện tại, không có

lý do gì phải vào trong.

Do dự một lúc, Chương Khải Minh trực tiếp thu tay lại, yên lặng nhìn cảnh tượng phía sau cửa đồng.

Chỉ thấy, bóng lưng của đội âm binh đó, Chương Khải Minh có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng lại không có chủ nhân của bàn tay đen.

Xem ra cửa đồng chỉ là một phương tiện, bí mật thật sự hoàn toàn không ở sau cánh cửa, mà là đã vào một không gian khác.

Điều này cũng không lạ, ngay cả Chương gia cũng có thể tạo ra một không gian, huống chi là Tây Vương Mẫu?

Sau khi bóng lưng của Chương Linh và Trần Bì biến mất, Chương Khải Minh thu hồi tầm mắt, đó là một con đường, không có gì đáng xem.

Quay người, nhìn Trần Văn Cẩm đang sững sờ cách đó không xa, Chương Khải Minh đi đến bên cạnh cô.

Hắn an ủi nói: "Đừng nghĩ nhiều quá, đó là lựa chọn của cha cô, vì vấn đề cơ thể nên mới vào trong." "Cơ thể của ông ấy đã sớm đến giới hạn, bây giờ vào trong cũng không chắc sẽ chết." Trần Văn Cẩm ngẩng đầu, có chút nghẹn ngào nói: "Quỷ Gia, ngài không hiểu bên trong, nhưng tôi đã vào rồi." "Năm đó khi ở đó, Chương Linh đã dẫn tôi vào, nhưng tình hình bên trong, đó là địa ngục." Chương Khải Minh kinh ngạc nhìn Trần Văn Cẩm, không ngờ cô lại đã vào thế giới sau cửa đồng.

Ngẩng đầu, Trần Văn Cẩm nhìn ánh mắt của Chương Khải Minh, do dự nói: "Quỷ Gia, không phải tôi không nói cho ngài biết tình hình bên trong." "Tôi không có cách nào nói ra được, chỉ cần nghĩ đến, nội tâm đã tràn ngập sợ hãi." Chương Khải Minh gật đầu thấu hiểu, có lẽ đó cũng là một thủ đoạn của thế giới bên trong cửa đồng.

Nếu không nhiều năm như vậy, bên trong có nguy hiểm đến đâu, đã có nhiều người vào như vậy, tình hình cũng sẽ được truyền ra ngoài một ít.

Nhưng Chương Khải Minh đã sớm để ý, thông tin bên ngoài về thế giới sau cửa đồng đều là suy đoán, không có bất kỳ thông tin nào xác thực.

Vỗ vỗ vai Trần Văn Cẩm, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá." "Lần này Trần Bì cũng đi cùng Chương Linh, biết đâu hai người đều có thể an toàn ra ngoài." Nghe vậy, Trần Văn Cẩm chỉ đành bất lực gật đầu, sau đó trở về đám người.

Quay người, Chương Khải Minh nhìn sâu vào cánh cửa đồng một lần nữa, trực tiếp đến gần quan tài của Vạn Nô Vương.

Nhìn một số minh khí bên trong, và Quỷ Tỳ của ông ta, hắn nói: "Thu dọn đồ đạc đi, sau đó chúng ta xuất phát." Sau khi mọi người chuẩn bị xong, vừa định xuất phát, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu.

Đội ngũ của A Nịnh một trận hoảng loạn, có người còn lớn tiếng hét lên: "Quỷ Gia, loại chim kỳ lạ đó sắp xuất hiện." Ngẩng đầu, nhìn bầy chim không ngừng bay lượn trên không, Chương Khải Minh nhíu mày.

Thật không ngờ, lúc vào không gặp, lúc ra lại xuất hiện, thật phiền phức.

Vẫy vẫy tay, Chương Khải Minh hét lên: "Thiên Đồng, Hắc Hạt Tử, chuẩn bị đi, lấy đồ mang theo ra." Trước khi vào, Chương Khải Minh đã để hai người mang theo không ít lưới bắt chim, và súng bắn lưới bắt chim.

Vốn nghĩ sẽ không có cơ hội dùng đến, nhưng không ngờ lại dùng đến lúc sắp ra ngoài.

Khi bầy chim hạ xuống, hai người trực tiếp nổ súng, từng tấm lưới khổng lồ không ngừng bay về phía bầy chim.

Rất nhanh, lưới bắt chim của hai người đã bắn hết, trên mặt đất còn lại không ít chim kỳ lạ, chúng đều đang không ngừng giãy giụa.

Nhìn những con khỉ không lông chui ra từ lưới, mọi người trực tiếp lấy súng ra, tiếng súng liên tục vang lên.

Những con khỉ không lông lần lượt bị bắn trúng, nhưng trên trời vẫn còn một bộ phận chim kỳ lạ đang lượn vòng, chuẩn bị tấn công mọi người.

Mọi người từ từ lùi lại, phối hợp với nhau từng chút một, còn những con chim kỳ lạ trên mặt đất đã mất đi uy hiếp, tạm thời không cần vội xử lý.

Nhìn số người thương vong không ngừng tăng lên, Chương Khải Minh nhíu mày, không ngờ những con chim kỳ lạ này lại lợi hại như vậy.

Đối mặt với nhiều súng như vậy, mà vẫn có thể thỉnh thoảng tấn công mọi người, thật hung mãnh.

Nhìn khoảng cách còn lại không xa phía sau, sắp đến gần tường, số lượng chim kỳ lạ trên không lại đang tăng lên.

Cứ thế này, mọi người có thể sẽ bị bầy chim kỳ lạ vây chết ở đây, hoàn toàn không có cơ hội rời đi.

Đối mặt với tình hình như vậy, Chương Khải Minh cũng không còn đứng nhìn những người khác tiếp tục tấn công, hắn chuẩn bị ra tay.

“Tả phụ Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh.” Chú ngữ Phong Hỏa Lệnh niệm xong, trước mặt Chương

Khải Minh xuất hiện một cơn lốc lửa, chiếu sáng cả khu vực xung quanh.

Cảm nhận được sức nóng đột ngột xuất hiện, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Chương Khải Minh.

Đặc biệt là người của Hoắc gia và A Nịnh, họ chưa từng thấy tình huống như vậy.

Cảm nhận được Phong Hỏa Lệnh sắp thành hình, Chương Khải Minh hét lên: "Tất cả mọi người lui ra, cẩn thận." Sau khi mọi người rời đi, Chương Khải Minh ném cơn lốc lửa trong tay ra.

Sau khi thoát khỏi sự khống chế của Chương Khải Minh, cơn lốc lửa từ từ mở rộng, và không ngừng ập về phía bầy chim.

Đối mặt với ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, bầy chim rơi vào hoảng loạn, muốn nhanh chóng thoát khỏi phạm vi của ngọn lửa.

Đáng tiếc, tốc độ mở rộng của ngọn lửa quá nhanh, đã chặn hết đường đi của bầy chim.

Rất nhanh, một mùi thịt nướng nồng nặc lan ra, những con chim kỳ lạ này đã bị ngọn lửa nướng chín.

Nghe tiếng kêu thảm thiết của bầy chim bên tai, ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn, tất cả mọi người đều nuốt nước bọt.

Chương 294

Thỉnh thoảng lại nhìn bầy chim đang cháy trên không, rồi lại nhìn Chương Khải Minh, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Yên lặng nhìn ngọn lửa đang cháy ở phía trên, Chương Khải Minh từ từ lắc đầu, khả năng khống chế Phong Hỏa Lệnh chưa đủ tốt.

Nếu không, vừa rồi tất cả chim kỳ lạ sẽ bị cuốn vào trong cơn lốc lửa, bây giờ lại để một bộ phận chim kỳ lạ chạy thoát.

Khi ngọn lửa tắt, thi thể của bầy chim không ngừng rơi xuống, cả không gian được dọn dẹp sạch sẽ.

Còn những con chim kỳ lạ còn sống cũng bị uy thế của ngọn lửa dọa chạy, hoàn toàn không dám ở lại.

Thấy nguy cơ đã được giải quyết, Chương Khải Minh mở miệng nói: "Được rồi, chúng ta mau xuất phát thôi." "Thời gian vào đã đủ lâu rồi, đừng lãng phí thời gian nữa." Một đoàn người dẫm lên đầy xác chim, đi về phía trước, ai nấy trong lòng đều tràn ngập chấn động.

Dù sao, thứ như đạo thuật, hiện tại về cơ bản đã tuyệt tích.

Đi trên đường, những người khác liên tục nhìn Chương Khải Minh, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Tiểu mập mạp lại gần bên cạnh Chương Khải Minh, cười nói: "Quỷ Gia, chiêu tấn công lửa vừa rồi của ngài." "Tôi thấy uy lực còn lớn hơn trước, là đạo thuật ư?" Nhìn tiểu mập mạp hiếu kỳ, Chương Khải Minh vỗ đầu cậu ta, nói: "Đi đi, đừng tò mò quá." Thấy Chương Khải Minh không có ý định giải thích, mọi người đều lộ vẻ thất vọng, nhưng vẫn rất tò mò.

Trên vách đá, Chương Khải Minh gọi Hoắc Yên đến bên cạnh, có

vài chuyện cần giao phó.

Nhìn cô ấy, Chương Khải Minh nói: "Đợi chúng ta rời khỏi đây, cô đừng vội về Hoắc gia." "Cứ đi theo tôi đến một nơi trước, tôi cần chuẩn bị một món quà lớn cho Chương Khải Sơn, để tránh hắn nói tôi không biết lễ nghĩa." Hoắc Yên gật đầu: "Quỷ Gia, mọi việc đều nghe theo ngài, nhiệm vụ lần này của tôi là tuân theo mệnh lệnh của ngài." Gật đầu hài lòng, xem ra Hoắc Yên là người mà Hoắc Tiên Cô âm thầm bồi dưỡng, quả là một trợ thủ đắc lực.

Nhìn bầy rết vẫn chưa ngủ say trước mặt, Chương Khải Minh nói: "Tất cả đi sau lưng tôi, chuẩn bị sẵn vũ khí." Vừa nói, Chương Khải Minh vừa điều khiển năng lực bạch huyễn, từ từ kéo bầy rết trước mặt vào trong ảo giác.

Thấy bầy rết đã đứng im, anh trực tiếp đi về phía đối diện, những người còn lại cũng không chần chừ mà đi theo ngay.

Nhìn từng con rết đứng sững như trời trồng, ai nấy đều kinh ngạc tột độ, đây là lần đầu tiên họ thấy năng lực bạch huyễn.

Vô cùng thuận lợi, cả nhóm đã đi ra khỏi phạm vi hoạt động của bầy rết mà không cần phải chiến đấu, một cuộc vượt qua trong hòa bình.

Quay đầu lại nhìn bầy rết đã hoạt động trở lại, Ngô Thiên Chân trợn to mắt, nói: "Quỷ Gia, ngài lợi hại thật." "Lúc tôi đến đây lần trước vô cùng phiền phức, trong lòng lúc nào cũng lo lắng." "Không ngờ đi cùng ngài lại chẳng gặp chút nguy hiểm nào, thật không thể tin nổi." A Nịnh cũng tỉnh lại từ trong cơn sững sờ, không dám tin nói: "Tôi còn tưởng chúng ta sẽ tổn thất vài người chứ." "Không ngờ lại đi qua thuận lợi như vậy, Quỷ Gia, ngài thật khiến người ta khâm phục, lần nào cũng có bất ngờ mới." Nghe mọi người tâng bốc, Chương Khải Minh tuy không để tâm nhưng trong lòng vẫn rất vui.

“Xuất phát thôi, mau chóng hội hợp với những người khác, ra ngoài rồi còn có việc phải làm.” Nghe vậy, tất cả mọi người đều đi theo, hướng ra ngoài mộ huyệt, cũng không biết bên doanh địa có gặp phải rắc rối gì nữa không.

Cả đoàn đi gấp, lần này không đi con đường mà Chương Khải Minh đã đi, bên đó quả thực có chút nguy hiểm.

Các cơ quan trong mộ đạo đó, có những cái ngay cả Chương Khải Minh cũng không hiểu rõ, nếu không cẩn thận sẽ trúng chiêu.

Bây giờ không thể lãng phí thời gian ở đó nữa, đi theo con đường mà mọi người đã đi sẽ an toàn hơn.

Đi trong mộ đạo tối tăm, tâm trạng mọi người đều vui vẻ, sắp ra ngoài được rồi, đều coi như nhặt lại được một mạng, đương nhiên là vui.

Mất hai ngày, cuối cùng mọi người cũng quay lại con đường ván gỗ lúc vào.

Ngay khi mọi người chuẩn bị xuất phát, trên con đường ván gỗ đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Nghe có vẻ không ít người, ai nấy đều chạy rất hoảng loạn.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: “Chúng ta lui lại trước, nấp sau cửa xem là ai rồi quyết định sau.” Trở lại mộ đạo, mọi người nấp sau hai cánh cửa đá khổng lồ, im lặng nhìn ra con đường ván gỗ.

Nghe tiếng động ngày càng gần, mọi người biết sắp nhìn thấy chủ nhân của những bước chân đó.

Khi bóng người xuất hiện, mọi người cẩn thận quan sát những kẻ đột nhiên xuất hiện này.

Quan sát một lúc, Thiên Đồng nói: “Quỷ Gia, là người của chúng

ta, hình như đều là thuộc hạ của chú Chá Cô." "Người dẫn đầu hình như là con trai của chú Chá Cô, Chá Cô Hàn." Chương Khải Minh cũng nhìn thấy bóng dáng của Chá Cô Hàn, nhưng trong lòng lại đầy nghi hoặc, mình mới vào trong đó một thời gian mà U Đô đã có biến động gì sao?

Đi ra từ sau cánh cửa đá, Chương Khải Minh nhìn Chá Cô Hàn ở xa, gọi: "Tiểu Hàn, sao lại dẫn người đến đây?" Chá Cô Hàn chạy đến bên cạnh Chương Khải Minh, sau khi thở đều lại, nói: "Quỷ Gia, U Đô xảy ra biến động lớn rồi." Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, cố nén sự lo lắng trong lòng, kéo Chá Cô Hàn sang một bên.

Đợi tâm trạng ổn định lại một chút, anh hỏi: "Chuyện gì vậy?

Nhà có chuyện gì sao?" Chá Cô Hàn lắc đầu, cảm kích nói: "Quỷ Gia, không phải chuyện trong nhà, là chuyện khác…" Nghe vậy, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, rồi im lặng nhìn Chá Cô Hàn, chờ đợi câu trả lời.

"Quỷ Gia, bây giờ cả U Đô loạn như nồi cháo, tất cả các thế lực đều đánh nhau, không có lúc nào yên ổn." "Cha tôi bảo tôi nói với ngài, mục tiêu chính của cuộc tranh đấu lần này là một tấm bản đồ không biết từ đâu xuất hiện." "Nghe nói trên bản đồ đó vẽ vị trí mộ huyệt của Gia Cát Lượng, bên trong có thông tin về Thất Tinh Tục Mệnh Đăng." Chương Khải Minh sững sờ, Gia Cát Lượng?

Thất Tinh Tục Mệnh Đăng?

Có gì đó không đúng thì phải?

Sao thứ đó lại xuất hiện trên đời?

Về thông tin của Thất Tinh Tục Mệnh Đăng, Chương Khải Minh đã từng nghe nói từ nhiều năm trước, nó được chôn cùng trong mộ của Gia Cát Lượng.

Nhưng vị trí mộ huyệt đó vô cùng bí mật, gia tộc canh giữ ngôi mộ đó vẫn luôn tồn tại.

Thế lực của họ rất mạnh, Chương Khải Minh từng tiếp xúc qua, những người đó có một tay nghề bố trận thần kỳ.

Thất Tinh Tục Mệnh Đăng đối với người sắp chết, nó giống như một thần khí, không ai có thể từ bỏ.

Tương truyền, chỉ cần giữ cho ánh đèn của Thất Tinh Tục Mệnh Đăng không tắt trong bảy ngày, người đó có thể có thêm ba mươi năm tuổi thọ.

Một thứ thần kỳ như vậy chắc chắn có rất nhiều hạn chế, không thể sử dụng tùy tiện được.

Dù vậy, Thất Tinh Tục Mệnh Đăng vẫn là một báu vật vô giá, chắc chắn bất kỳ ai cũng sẽ động lòng.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Chuyện này không cần vội, việc tấm bản đồ thuộc về ai sẽ không quyết định nhanh như vậy đâu." "Thời gian này cứ đi theo tôi trước, vừa hay có việc tôi cần người, các cậu cũng có thể giúp tôi một tay." Chá Cô Hàn gật đầu: "Được, Quỷ Gia." Quay lại đám người, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, là cháu trai của tôi, chúng ta mau xuất phát thôi." Men theo cây cầu ván, mọi người nhanh chóng tiến về phía trước và chẳng mấy chốc đã đến lối vào ngôi mộ.

Chỉ là lúc này bên trên mộ huyệt không yên tĩnh, có lẽ Bàn Tử và những người khác đã chạm trán với nhóm người ở doanh địa đến kiểm tra tình hình.

Nghe tiếng súng kịch liệt bên tai, Chương Khải Minh dẫn mọi người nhanh chóng lao lên.

Khi đến cửa động, trận chiến bên trên đã bước vào giai đoạn ác

liệt, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ra lệnh của Bàn Tử.

Vừa ra khỏi cửa động, hiện ra trước mắt mọi người là một trận chiến dữ dội, mùi thuốc súng xộc thẳng vào mũi.

Nhìn qua tình hình chiến trường, Bàn Tử và những người khác chiếm được địa lợi, tuy quân số ít hơn một chút nhưng không hề yếu thế.

Chương 295

Thế là Chương Khải Minh nói với mọi người phía sau: "Cử người ra đi, mau chóng kết thúc trận chiến." Nghe lệnh, mọi người nhanh chóng hành động, tiếng súng còn dữ dội hơn lại vang lên, nhanh chóng áp chế kẻ địch phía đối diện.

Thấy cục diện không có gì nguy hiểm, Chương Khải Minh đến bên cạnh Bàn Tử.

Quan sát kỹ tình hình của thuộc hạ, anh mới hỏi: "Sao rồi?

Tổn thất có nghiêm trọng không?" Bàn Tử tự tin lắc đầu: "Quỷ Gia, không sao, lúc đám người đó đến tôi đã phát hiện ra rồi." "Trực tiếp đánh một trận phục kích, trình độ chiến đấu của đám người này quá kém, chẳng có gì uy hiếp." Nghe tiếng súng dần im bặt, Chương Khải Minh gật đầu: "Vậy thì tốt, mau dọn dẹp đi, chúng ta chuẩn bị xuất phát." Giải quyết xong trận chiến, mọi người nhanh chóng đi ra khỏi núi tuyết, những dấu vết để lại ở đây không cần phải dọn dẹp.

Bão tuyết sẽ nhanh chóng che lấp mọi thứ, không để lại bất kỳ bằng chứng nào.

Thuận Tử dẫn đường phía trước, lần này mọi người đi rất suôn sẻ, không gặp phải tình huống bất ngờ nào.

Bốn ngày sau, mọi người lại trở về ngôi làng đã nghỉ chân trước đó và nghỉ ngơi thật tốt.

Ngồi trên giường sưởi, mọi người vừa ăn cơm, Chương Khải Minh vừa nói: "Bàn Tử, ngày mai cậu dẫn người hộ tống Lão Miêu và những người khác." "Tất cả đồ đạc cứ gửi thẳng về biệt thự, tôi không về vội, còn có việc khác." Bàn Tử gật đầu: "Được, Quỷ Gia, vậy tôi dẫn họ về, ngài cũng cẩn thận một chút." "Vừa rồi tôi cũng

nghe tin tức ở U Đô rồi, ngài yên tâm, sau khi về tôi sẽ bảo vệ tốt hai vị phu nhân và tiểu thư Linh Nguyệt." Cười gật đầu, sau đó Chương Khải Minh nói với tiểu mập mạp bên cạnh: "Ngày mai cậu cũng về cùng mọi người đi." "Cả Ngô Thiên Chân nữa, lần này trên đường về có lẽ sẽ không yên bình, Bàn Tử có thể chiếu cố các cậu." Tiểu mập mạp vội nói: "Biết rồi, Quỷ Gia, ngày mai tôi sẽ đi cùng mọi người." Về phần những người còn lại, Chương Khải Minh định giữ họ bên cạnh để chuẩn bị một món quà cho Chương Khải Sơn.

Buổi tối, A Nịnh đến phòng Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, lát nữa tôi sẽ rời đi." "Đến lúc đó, chuyện về viên đan dược nên liên lạc với ngài thế nào?" Chương Khải Minh trầm tư một lúc rồi nói: "Chuyện đan dược, đến lúc đó cứ gọi điện thoại trực tiếp, cô nhớ số rồi đấy." Nhìn A Nịnh rời đi, tâm tư Chương Khải Minh lại đặt vào viên đan dược.

Về viên đan dược để giao dịch, Chương Khải Minh nhớ rằng Ngô Tam Tỉnh có một viên.

Đến lúc đó, nếu thật sự đạt được thỏa thuận hợp tác, có thể trực tiếp dùng nó để giao dịch.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người đều rời khỏi ngôi làng yên tĩnh, đi về phía mục tiêu của riêng mình.

Sau năm ngày đi đường, cuối cùng Chương Khải Minh và những người khác cũng đến nơi, một vùng núi sâu.

Con đường mà mọi người đang đi đều do người ở đó xây dựng, đó là một căn cứ bí mật.

Tình hình ở đây Chương Khải Minh đã nắm rõ từ lâu, nhưng vẫn chưa ra tay, muốn xem nó còn có tác dụng gì.

Nhưng lần này hành động của Chương Khải Sơn cuối cùng đã

khiến anh nổi giận, anh không định chờ đợi nữa, bây giờ sẽ trực tiếp tiêu diệt căn cứ này.

Trước cổng lớn, Chương Khải Minh nói: "Bắt đầu đi, không để lại một người nào trong căn cứ." Nghe mệnh lệnh, mọi người bắt đầu hành động, mỗi người thực hiện nhiệm vụ đã được phân công.

Chá Cô Hàn dẫn người tản ra, chuẩn bị lẻn vào theo kế hoạch.

Người của Hoắc gia thì chuẩn bị tấn công chính diện, từng bước một loại bỏ các mối đe dọa bên trong.

Về phần thuộc hạ của Trần Bì, Chương Khải Minh không mang theo, để họ lại ngôi làng đó.

Một khi Trần Bì ra khỏi mộ, cũng có người ứng cứu, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhìn mọi người hành động một cách có trật tự, Chương Khải Minh im lặng lắng nghe tiếng súng vang lên từ bên trong.

Lúc này, Trần Văn Cẩm ở bên cạnh bước tới, nói: "Quỷ Gia, đây là nơi nào?" Nhìn cô một cái, Chương Khải Minh cười nói: "Đây ư?

Là căn cứ do những kẻ mà chúng ta luôn muốn đối phó xây dựng." Nghe vậy, Trần Văn Cẩm trợn to mắt, không ngờ thế lực mà mình vẫn luôn lo lắng lại bị Chương Khải Minh tìm ra.

Tuy nhiên, nhìn tình thế này, có lẽ đây không phải lần đầu tiên Chương Khải Minh làm chuyện này, cô không hề lo lắng chút nào.

Cảm nhận được sự chênh lệch to lớn khi hai người đối mặt với thế lực này, trong lòng Trần Văn Cẩm tràn đầy cảm giác mất mát.

Không để ý đến cô, Chương Khải Minh từ từ đi vào trong căn cứ, chuẩn bị xem xét tình hình bên trong.

Đi chưa được bao xa, Thiên Đồng quay lại, nói: "Quỷ Gia, gặp

một người quen, ngài có muốn gặp không?" Người quen?

Có chút thú vị, trong số những người đó, người mà Chương Khải Minh quen chỉ có Tam Hào và Thất Hào.

Không biết là ai trong hai người họ nhỉ?

Lại có cơ hội gặp lại.

Chương Khải Minh hứng thú, cười nói: "Được, vậy dẫn ta đi xem thử, người quen cũng không còn nhiều nữa rồi." Theo chân Thiên Đồng, Chương Khải Minh đi trong căn cứ rộng lớn này, nhìn ngó xung quanh.

Cách bài trí ở đây rất kỳ lạ, có những thứ hoàn toàn không liên quan đến nhau, cứ thế được xây dựng một cách lộn xộn.

Sau khi đến một căn phòng làm bằng thép, Thiên Đồng chỉ vào một phòng kính, nói: "Quỷ Gia, ngài xem đi." Đi đến trước lồng kính, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát bóng người bên trong.

Thân hình cao lớn, ngoại hình trông có vẻ quen thuộc, có chút giống với Tam Hào trong ấn tượng.

Nhưng tình trạng hiện tại không được tốt lắm, không biết đã trải qua chuyện gì mà bây giờ lại có cảm giác giống hải hầu tử.

Chẳng lẽ, đã dùng loại bí dược trường sinh không hoàn chỉnh của Vương Tàng Hải?

Nhìn bóng người kỳ quái bên trong, Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói: "Quỷ Gia, đây là sự biến đổi sau khi ăn đan dược." "Nam sẽ biến thành hải hầu tử, nữ sẽ biến thành cấm bà, tôi đã tận mắt chứng kiến đồng bạn của mình biến đổi, rất giống thế này." Nghe vậy, Chương Khải Minh gật đầu, xem ra lần này có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ, có lẽ không cần đến viên đan dược của Ngô Tam Tỉnh nữa.

Im lặng nhìn Tam Hào bên trong, Chương Khải Minh kinh ngạc phát hiện, Tam Hào trước mắt lại có ý thức.

Nhìn ý tứ mà Tam Hào biểu đạt, Chương Khải Minh trầm mặc một lúc rồi nói: "Thiên Đồng, mở ra đi, tôi vào xem." Bên trong lồng kính, Chương Khải Minh nhìn động tác của Tam Hào, hắn đang cầu xin Chương Khải Minh giết mình.

Nhìn Tam Hào tràn đầy đau khổ, Chương Khải Minh gật đầu: "Tam Hào, chúng ta cũng là người quen." "Tuy trận doanh của chúng ta khác nhau, nhưng cậu cũng là một người bạn của tôi, tôi sẽ giúp cậu." Nghe vậy, Tam Hào lại rơi nước mắt, người đàn ông cứng rắn năm xưa, bây giờ lại khóc, thật là thế sự vô thường.

Nhìn Tam Hào lần cuối, Chương Khải Minh trực tiếp đưa hai tay ra, chuẩn bị tự tay tiễn hắn một đoạn đường.

Theo một tiếng "rắc", cổ của Tam Hào bị Chương Khải Minh bẻ gãy, hắn mỉm cười ra đi.

Ra khỏi lồng, đeo găng tay vào, Chương Khải Minh nói: "Xem ra đây là một căn cứ thí nghiệm." "Những kẻ đó điên rồi, lại bắt đầu dùng người sống làm thí nghiệm, thật điên rồ." Lắc đầu, anh đi ra khỏi phòng, đứng bên ngoài nhìn mọi người đang chiến đấu khắp nơi.

Một lúc lâu sau, tiếng súng im bặt, trận chiến ở đây cuối cùng cũng kết thúc.

Sau một thời gian dài bị Chương Khải Minh càn quét, lực lượng phòng thủ ở đây vốn đã không còn bao nhiêu.

Nhìn những người bên cạnh, Chương Khải Minh phân phó: "Lục soát kỹ nơi này." "Chủ yếu chú ý các loại vật phẩm giống đan dược, mau hành động đi." Không để Chương Khải Minh thất vọng, sau khi lục soát xong, họ thật sự tìm được hai viên đan dược và một số tài

liệu.

Lật xem qua, Chương Khải Minh thu hết tất cả mọi thứ, chuẩn bị xuất phát trở về U Đô.

Chương 296

Món quà đã được gửi đi, hy vọng Chương Khải Sơn sẽ hài lòng.

Đợi đến khi mọi người trở về U Đô, đã là ba ngày sau.

Trực tiếp trở về biệt thự, để mọi người đến Trân Phẩm Các trước, Chương Khải Minh dẫn Thiên Đồng đi vào.

Vừa vào cửa đã thấy rất nhiều thuộc hạ đang tuần tra trong sân, xem ra tình hình ở U Đô có chút căng thẳng.

Bước vào biệt thự, Doãn Tân Nguyệt lập tức ra đón, bên cạnh là Chương Linh Nguyệt.

Sau một hồi trò chuyện, Chương Khải Minh kỳ quái hỏi: "Hoa Linh đâu?

Sao không thấy?" Chương Linh Nguyệt nói: "Phụ thân, mẹ Hoa Linh đang ở phía sau giúp chữa thương." "Gần đây xảy ra mấy cuộc xung đột, người của chúng ta có rất nhiều người bị thương, nên mẹ đang ở đó giúp chữa trị." Gật đầu, Chương Khải Minh trực tiếp đi ra phía sau, chuẩn bị xem tình hình bên trong.

Vừa đến nơi chữa thương cho mọi người, Chương Khải Minh đã bừng bừng lửa giận, không ngờ lại có nhiều người bị thương đến vậy.

Cả căn phòng gần như không còn chỗ trống, toàn là thuộc hạ bị thương.

Quan sát kỹ tình hình của họ, cũng không tệ, đa số đều là vết thương nhẹ.

Nhưng cũng có một bộ phận bị thương nặng, dù chữa khỏi cũng không thể tham gia chiến đấu được nữa.

Những người này đều do Chương Khải Minh từng chút một bồi dưỡng, bây giờ tổn thất nhiều như vậy, Chương Khải Minh cảm thấy tim mình như đang rỉ máu.

Đến bên cạnh Hoa Linh, Chương Khải Minh hỏi: "Sao rồi?

Gần đây mệt lắm phải không?" Hoa Linh vui vẻ lắc đầu, nói: "Phu quân, chàng về rồi." "Những người này đều vì bảo vệ thiếp mà bị thương, thiếp không mệt chút nào, chỉ là có vài người vết thương quá nặng, thiếp cũng không cứu được." Nhìn Hoa Linh đau lòng, Chương Khải Minh ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

Nghe tiếng rên rỉ đau đớn của những người bị thương, lửa giận trong lòng Chương Khải Minh lên đến đỉnh điểm.

Rời khỏi phòng bệnh, Chương Khải Minh trực tiếp dẫn Thiên Đồng đến Trân Phẩm Các, chuẩn bị gặp mọi người.

Khi vào tầng ba, tất cả mọi người đều đã ở đó, đang trò chuyện.

Sau khi ngồi xuống, nhìn mọi người đang im lặng, Chương Khải Minh nói: "Bất Tốn, đưa cho tôi danh sách các thế lực đối đầu với chúng ta." Lật xem tài liệu, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ rồi nói: "Lần này làm không tệ." "Nhưng chúng ta đã tổn thất nhiều người như vậy, bây giờ cũng đến lúc phải hành động rồi." "Những người trong danh sách, phân công ra, tối nay chúng ta thống nhất hành động." "Nhớ kỹ, không để lại một người nào, nếu không đủ người có thể trực tiếp nói ra." Sau khi phân chia danh sách, Hồ Bát mở lời: "Quỷ Gia, tôi cần thêm người, người của tôi bây giờ đều đang ở biệt thự của ngài." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được, vậy phái Chá Cô Hàn cho cậu, vừa hay cậu ta cũng mang theo không ít người." Kim Vạn Đường cũng lên tiếng: "Quỷ Gia, vậy bên tôi thì sao?

Đại đồ đệ của tôi cũng là một tay hành động giỏi." "Chắc chắn có thể giúp được, còn về nơi này, thường thì sẽ không có ai đến."

Chương Khải Minh lắc đầu: “Không cần, Trân Phẩm Các cần người, đừng lo lắng.” “Tối nay, ta sẽ đi cùng Bảo Bảo và Bối Bối, mỗi người tự hành động, không cần phải có bất kỳ e ngại nào.” Đợi tất cả mọi người rời đi, Chương Bất Tốn nói: “Quỷ Gia, chuyện lần này có Chương Khải Sơn tham gia, có cần phải…” Gõ lên mặt bàn, Chương Khải Minh hỏi: “Có tin tức gì về hắn không?” Chương Bất Tốn lắc đầu: “Tất cả hệ thống tình báo đã được khởi động, nhưng Chương Khải Sơn dường như đã biến mất hoàn toàn.” “Nhưng có một phát hiện mới, ngài còn nhớ Thất Hào không?” Ồ, dạo này sao người quen cứ lần lượt xuất hiện thế nhỉ?

Chương Khải Minh dừng ngón tay đang gõ, hỏi: “Hắn làm sao?” Chương Bất Tốn lấy ra một vài tấm ảnh, cười nói: “Tôi cũng rất kinh ngạc, Thất Hào này xem ra không đơn giản.” “Những tấm ảnh này, ngài có thể xem, hắn không hề có chút thay đổi nào.” Lấy ảnh, Chương Khải Minh nhìn Thất Hào vẫn trẻ trung trên đó, nhướng mày.

Anh nói: “Thú vị thật, Thất Hào khá đấy, chẳng lẽ thí nghiệm thành công rồi sao?

Lại có thể trẻ như vậy?” Đột nhiên, trong lòng Chương Khải Minh lóe lên một ý nghĩ, có lẽ không phải thí nghiệm thành công, mà Thất Hào cũng là người của Trương gia?

Lúc tiếp xúc ban đầu, Chương Khải Minh chỉ biết mật danh của hắn, còn tên thật thì chưa từng nghe qua.

Đặt tấm ảnh trong tay xuống, Chương Khải Minh chuẩn bị tối nay cũng đi xem thử, dù sao cũng là người quen.

Bây giờ đã biết tin tức của hắn, sao có thể không đến thăm được?

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên nhớ đến Trần Văn Cẩm, bây giờ cô ấy không thích hợp để lộ diện.

Suy nghĩ kỹ, Chương Khải Minh nói với Trần Văn Cẩm: "Lát nữa tôi sẽ đưa cô đến Hoắc gia, cứ ở đó tạm." "Vừa hay có thể hỏi về tình hình của Hoắc Linh Linh, tôi sẽ giới thiệu cô với Hoắc Tiên Cô, đợi tôi xử lý xong chuyện ở đây, sẽ đến đón cô." Nhìn Trần Văn Cẩm có chút do dự, Chương Khải Minh biết cô lo lắng về mối liên hệ giữa Hoắc gia và phe bên kia.

Thế là anh cười nói: "Không cần nghi ngờ Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô đã bị đám người đó lừa gạt mấy năm rồi, bây giờ hận không thể giết chết chúng." Trần Văn Cẩm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu: "Nếu đã vậy, Quỷ Gia, vậy tôi sẽ đến Hoắc gia." "Tôi và Linh Linh đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy, cũng nên giúp con bé thăm mẹ nó." Gọi Hoắc Yên vào, Chương Khải Minh nói: "Dẫn người này bên cạnh tôi đi gặp Hoắc Tiên Cô." "Nhớ kỹ, chỉ có thể gặp Hoắc Tiên Cô, một khi để người khác nhìn thấy dung mạo của cô ấy, cô nên biết phải làm gì." Hoắc Yên nhìn Trần Văn Cẩm một cái, gật đầu nói: "Biết rồi, Quỷ Gia." Tám giờ tối, cuộc phản công của Chương Khải Minh bắt đầu, nhiều nơi đồng loạt phát động tấn công.

Lúc này, Chương Khải Minh đang đứng bên ngoài một sân viện, trận chiến bên trong đã bắt đầu.

Chương Bảo Bảo dẫn người xông vào, có thi khôi của Lão Miêu bảo vệ, sẽ không xảy ra nguy hiểm.

Còn anh và Chương Bối Bối thì đợi ở ngoài, số người ở đây không nhiều, không cần quá cẩn thận.

Nghe tiếng súng và tiếng la hét thảm thiết bên trong, Chương Bối Bối nói: "Nghĩa phụ, lần này người ra ngoài có được bảo bối gì tốt không?" "Mộc Lan Đường của con gần đây bán hàng rất nhanh, đồ tốt đều bán hết rồi." Chương Khải Minh cười nói: "Làm ăn tốt vậy sao?

Xem ra con làm không tệ." "Ngày mai đến chỗ ta xem thử, ta cũng

chưa xem kỹ đồ đạc, hai đứa có thể lựa một vài món." Chương Bối Bối cười gật đầu: "Vâng, nghĩa phụ, ngày mai con sẽ đến, người nhớ giữ lại cho con nhé." Cửa lớn của sân viện được mở ra, Chương Bối Bối dẫn thuộc hạ của mình đi ra, rất thuận lợi, không hề có chút tổn thương nào.

Đến bên cạnh Chương Khải Minh, cô nói: "Nghĩa phụ, bên này đã giải quyết xong, những nơi khác cũng đã gọi điện báo, đều thuận lợi." "Người xem chúng ta có nên trực tiếp quay về, hay đến những nơi khác giúp một tay không?" Có thi khôi giúp đỡ, trận chiến của nhóm Chương Bối Bối rất thuận lợi, không cần lo lắng quá nhiều, nên tốc độ rất nhanh.

Chương Khải Minh lắc đầu: "Gọi người của con, theo ta đến một nơi, ta đi thăm một người bạn cũ." Sau khi lên xe, mọi người đến nơi ở của Thất Hào.

Đứng ngoài cửa lớn, Chương Khải Minh nhìn sân viện trước mắt, thật không ngờ Thất Hào lại sống ở đây.

Vẫy tay, Chương Khải Minh nói: "Vào đi, khống chế hết người bên trong." Chương Bối Bối và Chương Bảo Bảo hai người trực tiếp dẫn thuộc hạ xông vào, thi khôi mở đường phía trước, họ theo sau.

Lần này bên trong gần như không nghe thấy tiếng súng, đều là cận chiến giải quyết đối thủ.

Bước qua cổng lớn, Chương Khải Minh từ từ đi vào trong, trên đường đi toàn là kẻ địch đã bị bắt giữ.

Về chuyện của Thất Hào, Chương Khải Minh có rất nhiều điều chưa rõ, nên những người này anh định sau này mới quyết định xử lý.

Khi đến sảnh chính, trận chiến đã kết thúc, Thất Hào đang bị Chương Bối Bối đè trên mặt đất, không thể phản kháng.

Vẫy vẫy tay, Chương Khải Minh nói: "Bối Bối, thả người ra đi, là người quen của ta, để ta nói chuyện với hắn." Đứng dậy, Thất Hào nhìn Chương Khải Minh trước mặt lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó là vẻ mặt bình thản.

Hắn thật sự không ngờ, người đến lại là Chương Khải Minh, nhưng nghĩ đến thế lực của Chương Khải Minh ở U Đô, cũng không có gì quá kỳ lạ.

Thất Hào chỉnh lại quần áo, nói: "Quỷ Gia, chúng ta lại gặp nhau rồi." Cười gật đầu, Chương Khải Minh đi đến ghế ngồi xuống, nói: "Thất Hào, sống không tệ chứ?" "Nếu không phải thuộc hạ của ta vô tình phát hiện ra, ta còn không biết ngươi sống ở U Đô đấy." Thất Hào cười khổ một tiếng, nói: "Quỷ Gia, ngài ở U Đô thế lực lớn như vậy, muốn tìm tôi chẳng phải dễ như trở bàn tay sao." Chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, ra hiệu cho Thất Hào ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Tìm một người thì dễ." "Nhưng ta không ngờ ngươi lại có thể sống nhiều năm như vậy mà dung mạo không thay đổi." Sau khi ngồi xuống, Thất Hào trầm mặc một lúc rồi nói: "Quỷ Gia, tên tôi là Trương Điền Sinh, cũng là người của Trương gia." "Ban đầu Phật Gia tìm kiếm người của Trương gia trên toàn quốc, tôi cũng được tìm đến, sau khi kiểm tra huyết mạch, phát hiện tôi tuy không phải Trương Linh." "Nhưng huyết mạch của tôi cũng không tệ, nên đã giữ tôi lại, sau này trở thành Thất Hào." Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Không ngờ lại là tộc nhân của ta." "Nể tình cùng là người Trương gia, nói lý do ngươi ở đây đi, đừng lừa ta." Vừa nói, Chương Khải Minh vừa nhìn chằm chằm vào mắt Thất Hào, tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Thất Hào gật đầu, sau đó nói: "Nếu đã bị Quỷ Gia phát hiện, tôi cũng không giấu ngài nữa, tôi không muốn bị thiêu sống." Xem ra chuyện xảy ra ở doanh địa năm đó, Thất Hào vẫn còn nhớ.

Như vậy cũng tốt, đỡ cho Chương Khải Minh không ít phiền

phức, xem ra ác danh cũng có chỗ tốt.

"Từ sau khi ngài tập kích chúng tôi lần trước, tôi vẫn luôn ở đây, không có nhiệm vụ, chỉ chờ mệnh lệnh là được." "Cách đây không lâu, Phật Gia đến một lần, lấy đi một món đồ đặt ở chỗ tôi, rồi rời đi." Gõ nhịp lên mặt bàn, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, nên xử lý Thất Hào như thế nào.

Nhưng, cuối cùng Chương Khải Minh vẫn quyết định xử tử những người này.

Chương 297

Tuy Thất Hào cũng là tộc nhân của Trương gia, nhưng có quan hệ gì với Chương Khải Minh chứ?

Bây giờ Chương Khải Minh bốn bề là sói lang, không thể để lại thêm một kẻ địch.

Một khi xảy ra tình huống bất ngờ, đến lúc đó Chương Khải Minh hối hận cũng không kịp.

Thất Hào con người này, luôn thích chơi tâm kế, ai biết lần này có phải là kế sách của đối phương không?

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh đứng dậy, nói: "Thất Hào, hy vọng đến thế giới bên kia, ngươi có thể sống tốt hơn một chút." Sau đó ra lệnh: "Giết hết tất cả đi." Chương Khải Minh không để ý đến tiếng la hét của Thất Hào, cho dù hắn có thông tin quan trọng, Chương Khải Minh cũng không định giữ lại.

Thất Hào là một quả bom hẹn giờ, trực tiếp cho nổ là tốt nhất, để tránh xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Đứng ngoài sân, nghe tiếng súng vang lên bên trong, Chương Khải Minh cảm thấy một trận nhẹ nhõm.

Bây giờ tất cả kẻ thù đã được giải quyết, cũng có thể rảnh tay làm những việc khác.

Tạm thời không đi đến Tây Vương Mẫu quốc, tấm bản đồ kia, Chương Khải Minh cũng rất có hứng thú.

Nếu thật sự có thể tìm được Thất Tinh Tục Mệnh Đăng, hệ thống chẳng phải sẽ thưởng cho mấy trăm năm tuổi thọ sao?

Sướng biết bao?

Cùng với ánh lửa trong sân, Chương Bảo Bảo và Chương Bối Bối hai người dẫn thuộc hạ đi ra.

Nhìn hai người tràn đầy sức sống, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, dẫn thuộc hạ của các con về đi." "Đừng quên ngày mai đến chỗ ta chọn minh khí, nếu đi muộn, sẽ không còn đồ tốt đâu." Nhìn hai người vui vẻ rời đi, Chương Khải Minh không lên xe, mà đi bộ dọc theo con phố về phía biệt thự.

Nơi này cách biệt thự không xa, vừa hay đi bộ vận động, Chương Khải Minh cũng chuẩn bị suy nghĩ một vài chuyện.

Gần đây biết được quá nhiều thông tin, đủ loại đều có, Chương Khải Minh có chút hỗn loạn.

Vừa hay nhân lúc này để sắp xếp lại suy nghĩ, xem xem tiếp theo nên hành động thế nào.

Đi trên đường phố U Đô, nhìn U Đô lấp lánh ánh đèn, Chương Khải Minh cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm.

Những lần hạ mộ liên tục khiến nội tâm Chương Khải Minh có chút mệt mỏi.

Tuy không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng mỗi lần hạ mộ Chương Khải Minh đều phải suy tính rất nhiều.

Dù sao đây cũng là một thế giới thực, rất nhiều chuyện đều xảy ra những biến hóa không lường trước được.

Về đến biệt thự, Chương Linh Nguyệt đang đợi ở cửa, dường như có chuyện gấp.

Thấy Chương Khải Minh vào, Chương Linh Nguyệt trực tiếp đến bên cạnh anh.

Nhìn Chương Linh Nguyệt có vẻ lo lắng, Chương Khải Minh

cười nói: “Linh Nguyệt, sao vậy?

Đợi cha ở ngoài à?” Chương Linh Nguyệt sắc mặt lo lắng nói: “Phụ thân, xảy ra chuyện rồi, người có biết tấm bản đồ đang gây xôn xao ở U Đô gần đây không?” Thấy Chương Khải Minh gật đầu, cô nói thẳng: “Vừa có điện thoại đến, hiện tại có khách đang giao dịch ở trà xá.” “Đối tượng giao dịch chính là tấm bản đồ đó, bây giờ toàn bộ khu vực xung quanh trà xá đã bị bao vây.” Chương Khải Minh dừng bước, cả người chìm vào suy tư, chuyện này có chút quá trùng hợp, dường như vẫn luôn chờ đợi Chương Khải Minh.

Vừa mới về U Đô, còn chưa ngủ được một giấc yên ổn, tấm bản đồ ồn ào bấy lâu nay lại trực tiếp xuất hiện?

Càng trùng hợp hơn là, nơi giao dịch lại ở trà xá của Linh Nguyệt, lại là một sự trùng hợp?

Đồng thời, thông tin giao dịch bí mật như vậy lại bị lộ ra khiến cả thành đều biết, nếu nói không phải cố ý tiết lộ, e là không ai tin.

Vậy làm như vậy là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ để Chương Khải Minh xuất hiện sao?

Nếu chỉ vì ám sát Chương Khải Minh mà làm ra động tĩnh lớn như vậy, Chương Khải Minh không sợ.

Bây giờ chỉ sợ có âm mưu khác, một khi người nhà bị tổn thương, vậy Chương Khải Minh sẽ bị khống chế.

Thế là, Chương Khải Minh nói: “Cha biết rồi, nhưng không cần quan tâm, cứ giao trà xá cho con quản lý là được.” “Đi thôi, về biệt thự, cha con mình nói chuyện.” Chương Linh Nguyệt sững sờ, nhưng nhìn vẻ mặt không quan tâm của Chương Khải Minh, cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó cô chỉ lo Chương Khải Minh muốn có tấm bản đồ,

nhưng bây giờ thì, vào trong nói chuyện thôi.

Sau khi vào biệt thự, Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh cũng ở đó, bốn người ngồi trong phòng khách trò chuyện một lúc lâu.

Sáng sớm hôm sau, khi bốn người Chương Khải Minh đang ăn cơm, Bàn Tử chạy vội vào.

Trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ, cậu ta ghé sát vào bàn, nói: "Quỷ Gia, tôi kể cho ngài nghe chuyện này, náo nhiệt lắm." Đưa cho Bàn Tử một bát cơm, ra hiệu cho cậu ta vừa ăn vừa nói.

Bàn Tử húp một ngụm cháo lớn, sau đó nói: "Quỷ Gia, tối qua náo nhiệt lắm." "Ở cửa trà xá, tổng cộng có hơn mười phe phái, đánh nhau tơi bời, trận đó ác liệt lắm." "Ngay khi đám người đó sắp phân thắng bại, không biết từ đâu chui ra một đội người bí ẩn, lại trực tiếp cướp mất bản đồ." "Tất cả mọi người hy sinh bao nhiêu người vô ích, cuối cùng lại để kẻ khác hưởng lợi." Cười khẩy lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Chuyện rõ ràng như vậy, thông tin bí mật như giao dịch bản đồ mà cũng có thể bị lộ ra sao?" Nghe vậy, Bàn Tử như có điều suy nghĩ gật đầu, nói: "Ngài nói không sai, đây là một cái bẫy." "Đúng rồi, tối qua có một chuyện lạ, có hai đội người hình như không phải đến vì bản đồ." "Phía dưới đánh nhau kịch liệt như vậy, hai đội đó lại không hề có hứng thú, hình như đang tìm người." Nghe vậy, Chương Khải Minh đặt đũa xuống, cẩn thận suy nghĩ, xem ra thật sự là nhắm vào mình.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Bàn Tử, tối qua hai đội không hành động đó cậu có ấn tượng gì không?" Gật đầu, cậu ta nói: "Vì tò mò nên tôi để ý kỹ, có nhớ, Quỷ Gia." Trầm ngâm một lúc, Chương Khải Minh nói: "Vậy đi, phái người đi tìm thử, xem tung tích của hai đội đó." "Tôi luôn cảm thấy chuyện tối qua không đơn giản, hình như nhắm vào tôi." Bàn Tử đặt bát cơm xuống, sững sờ, cẩn thận suy nghĩ

lại ngọn ngành của chuyện này, sắc mặt có chút âm trầm.

Cậu ta nói: "Quỷ Gia, chuyện này giao cho tôi, tôi bây giờ về điều tra ngay." Đặt tay lên vai Bàn Tử, Chương Khải Minh cười nói: "Không cần vội, ăn xong cơm rồi đi." "Chuyện này không đơn giản như vẻ ngoài, có thời gian từ từ điều tra, không vội một lúc." Ăn sáng xong, Chương Khải Minh chia tay Bàn Tử ở cửa, lái xe đến nhà họ Hoắc.

Đi vào phòng khách, Hoắc Tiên Cô cho tất cả mọi người xung quanh lui ra, sau đó mới nói chuyện.

"Quỷ Gia, Trần Văn Cẩm đã kể hết mọi chuyện cho tôi rồi, bây giờ tôi có chút lo lắng cho con gái mình." "Hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, cộng thêm sự biến đổi trên người nó, nên tôi muốn xuất phát sớm một chút, tìm con gái tôi." Đây là chuyện có thể hiểu được, thế là Chương Khải Minh nói: "Không vấn đề gì, có thể chuẩn bị rồi." "Nếu bên cô chuẩn bị xong, chúng ta có thể xuất phát ngay." Hẹn xong thời gian xuất phát, Chương Khải Minh vốn định rời đi ngay.

Nhưng vừa ra đến cửa, đã bị Hoắc Tú Nhi đuổi theo chặn lại.

Thở hổn hển, cô nói: "Quỷ Gia, có chuyện phải nói cho ngài biết, nhưng tôi không chắc là thật hay giả." "Tin tức thuộc hạ vừa báo về, ngài đang bị treo thưởng trên chợ đen." Nghe vậy, Chương Khải Minh kinh ngạc nhìn Hoắc Tú Nhi, treo thưởng, có chút thú vị.

Thật ra trước đây Chương Khải Minh cũng từng bị treo thưởng, nhưng lúc đó anh đã đến thăm ông chủ đứng sau chợ đen.

Sau một cuộc thương lượng tốt đẹp, chợ đen quyết định sau này sẽ không bao giờ nhận lệnh treo thưởng liên quan đến Chương Khải Minh nữa.

Không ngờ bây giờ chợ đen lại phát lệnh treo thưởng về Chương

Khải Minh, quả là thú vị.

Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Được, cảm ơn, tin này tôi biết rồi." Trở lại xe, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, Thiên Đồng, đến chỗ ông chủ đứng sau chợ đen, cậu biết chỗ đó mà." Vừa lái xe, Thiên Đồng vừa hỏi: "Quỷ Gia, ngài muốn mua đồ sao?" Lắc đầu, Chương Khải Minh cười nói: "Không, ta lại bị chợ đen treo thưởng rồi, lại đến đó 'thương lượng' một chút." Nghe vậy, Thiên Đồng nhớ lại cảnh tượng thương lượng lần trước, đám người đó đúng là không sợ chết.

Xe dừng lại trước cửa một sân viện dựa núi gần sông, hai người Chương Khải Minh trực tiếp đánh từ cửa vào, thẳng đến sảnh chính.

Chương 298

Nghe tiếng kêu khóc thảm thiết bên ngoài, người trong sảnh chính không hề nổi giận, mà trực tiếp nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Chương Khải Minh.

Toàn thân rùng mình, hắn nịnh nọt nói: "Quỷ Gia, cơn gió nào đã thổi ngài đến đây vậy?" Chương Khải Minh trực tiếp đi đến chiếc ghế bên cạnh, nhìn Hắc Tam có vẻ sợ hãi, nói: "Sao vậy?

Sợ ta đến tính sổ à?" Hắc Tam, cũng là ông chủ đứng sau chợ đen, cười khổ nói: "Quỷ Gia, chuyện treo thưởng ngài lần này, không liên quan nhiều đến tôi." "Thật đấy, bây giờ tôi không còn kiểm soát chợ đen nữa rồi." Chương Khải Minh có chút ngạc nhiên nhìn Hắc Tam, nhiều năm như vậy, chợ đen vẫn luôn nằm trong tầm kiểm soát của hắn, bây giờ lại bị đá ra ngoài.

Trầm ngâm một lúc, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, ngồi xuống nói đi, kể cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra." Hắc Tam từ từ đến bên ghế, sau khi ngồi xuống, cười khổ nói: "Quỷ Gia, hơn một tháng trước tôi đã bị đá ra ngoài." "Gần đây không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một nhân vật, gọi là Thất Gia, bây giờ toàn bộ chợ đen đã rơi vào tay hắn." Thất Gia?

Chương Khải Minh gật đầu: "Ngươi không tranh giành với Thất Gia, mà trực tiếp rút lui à?" Hắc Tam nghiến răng nói: "Quỷ Gia, sao có thể chứ?

Tôi chắc chắn phải đấu." "Nhưng tôi hoàn toàn không phải đối thủ, người dưới tay tổn thất không ít, bây giờ chỉ còn lại mấy người này." Quay đầu, Chương Khải Minh nhìn mấy kẻ xiêu vẹo trong sân, đúng là thảm thật.

Suy nghĩ kỹ, Chương Khải Minh nói: "Cho ngươi một cơ hội, đuổi Thất Gia đi, thế nào?" Hắc Tam mừng rỡ nhảy dựng lên khỏi ghế, không dám tin nói: "Thật sao?

Quỷ Gia?" "Nếu ngài thật sự giúp tôi, tôi liều cái mạng này cũng phải đoạt lại chợ đen." Đứng dậy, Chương Khải Minh vừa đi vừa nói: "Ở nhà chờ đi, tối nay sẽ có người liên lạc với ngươi." Dưới ánh mắt mừng rỡ của Hắc Tam, Chương Khải Minh dẫn Thiên Đồng thong thả rời khỏi sân viện.

Ngồi trên xe, Thiên Đồng hỏi: "Quỷ Gia, ngài thật sự định giúp Hắc Tam sao?" "Theo tôi biết, Hắc Tam cũng không phải người tốt." Chương Khải Minh cười nói: "Hắc Tam là người thế nào, không liên quan nhiều đến chúng ta." "Cái ta muốn rất đơn giản, một là giải quyết Thất Gia kẻ dám nhận lệnh treo thưởng, làm gương cho những kẻ khác." "Hai là, hệ thống tình báo của chú Bất Tốn có lẽ sẽ cần đến, lúc đó có thể có thêm một kênh để biết thông tin." Thiên Đồng gật đầu: "Cũng đúng, trên chợ đen cá mè một lứa, tin tức đều rất nhanh nhạy, xem ra Hắc Tam cũng có chút tác dụng." Hai người trực tiếp đến chỗ của Chương Bất Tốn, chuẩn bị bàn về chuyện của Hắc Tam.

Xuống xe thì thấy bóng dáng của hai anh em Bảo Bảo, không ngờ cũng ở đây.

Nhưng như vậy cũng tốt, chuyện này cũng có thể để họ luyện tay, còn có thể thu hoạch được một số thi thể, thuốc cho thi khôi sắp không đủ rồi.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh gọi ba người lại, nói: "Vừa hay đều ở đây, có chuyện cần các con đi làm." Giới thiệu sơ qua chuyện của Hắc Tam, sau đó Chương Khải Minh nói: "Những chuyện còn lại cứ làm theo cách của con." "Nhưng có một điểm, Thất Gia nhất định phải chết, nhớ kỹ, treo xác hắn ở cổng chợ đen, ta muốn tất cả mọi người

đều thấy, kết cục của việc đắc tội với ta." Chương Bất Tốn sắc mặt nghiêm túc nói: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, sẽ không có sai sót." Gật đầu, Chương Khải Minh lại nói với hai anh em Bảo Bảo: "Hai đứa lần này hãy học hỏi cha nuôi cho tốt." "Sau này phải tự mình đảm đương, đừng có làm nũng như trẻ con nữa, biết chưa?" Hai người đồng thanh nói: "Biết rồi, cha." Nhìn hai người rời đi, Chương Khải Minh gọi riêng Chương Bất Tốn lại, sau đó nói: "Chuyện này phải giải quyết nhanh." "Ta luôn cảm thấy gần đây sắp có chuyện xảy ra, nên thời gian của chúng ta không còn nhiều." Chương Bất Tốn hỏi: "Quỷ Gia, xảy ra chuyện gì sao?" Lắc đầu, Chương Khải Minh đè nén lo lắng trong lòng, nói: "Ta cũng không rõ." "Nhưng qua một vài manh mối, ta cảm thấy có kẻ vẫn luôn âm thầm tính kế ta, nhưng lại không có bằng chứng xác thực." Rời khỏi chỗ của Chương Bất Tốn, Chương Khải Minh ngồi trên xe, cẩn thận suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây.

Hai chuyện tưởng chừng không liên quan, lại có một mối liên hệ không rõ ràng, dường như đang dẫn dắt Chương Khải Minh.

Đặc biệt là sự xuất hiện của tấm bản đồ, ban đầu Chương Khải Minh rất hứng thú.

Nhưng sau khi chuyện giao dịch xảy ra, trong lòng Chương Khải Minh dấy lên cảnh giác, đây rõ ràng là một cái bẫy.

Nếu Chương Khải Minh không đoán sai, một khi không giết được anh, bản đồ cũng sẽ bị anh đoạt được.

Lúc đó anh sẽ trở thành con tốt thí dò đường, phía sau chắc chắn sẽ có người âm thầm quan sát.

Tất cả mọi chuyện đều quá trùng hợp, kẻ đứng sau đạo diễn cũng không biết là ai, vừa nhìn đã biết là một kẻ thất bại.

Những ngày tiếp theo, Chương Khải Minh không tham gia vào bất kỳ chuyện gì, chỉ ở nhà cùng gia đình.

Tận hưởng một khoảng thời gian thư giãn, Chương Khải Minh cảm thấy cả người như được thăng hoa.

Hôm nay, khi Chương Khải Minh đang cùng các phu nhân uống trà trong vườn hoa, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

Anh nghe máy: "Quỷ Gia, Trương tiểu ca đã ra khỏi mộ, Tứ gia cũng được đưa ra ngoài." "Nhưng bây giờ hai người đều rơi vào hôn mê, tôi nên làm gì?" Đệ tử của Trần Bì, vẫn luôn đợi ở ngôi làng đó, không ngờ bây giờ đã có tin tức.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Xử lý đơn giản một chút, nhớ kỹ, xóa sạch dấu vết." "Sau đó âm thầm trở về U Đô, tuyệt đối không được để người khác phát hiện tung tích, phải chú ý những người xung quanh." Cúp điện thoại, Chương Khải Minh ngồi trên ghế, cẩn thận suy nghĩ về chuyện của Trương Linh và Trần Bì.

Trương Linh có thể ra ngoài, anh không hề ngạc nhiên, nhưng Trần Bì lại cũng ra theo, có chút thú vị.

Lúc đó Trần Bì đã cận kề cái chết, bây giờ lại sống sót ra ngoài, có lẽ bên trong đã xảy ra một sự thay đổi nào đó.

Tiếp đó, Chương Khải Minh gọi điện cho Chá Cô Hàn, giao phó việc âm thầm đón hai người về.

Bây giờ U Đô hỗn loạn như vậy, có thể sẽ có kẻ có ý đồ khác, nên Chương Khải Minh không thể không cẩn thận.

Doãn Tân Nguyệt nhìn Chương Khải Minh nói: "Phu quân, xảy ra chuyện gì sao?" Chương Khải Minh cười nói: "Không sao, là chuyện tốt, Trương Linh đã ra khỏi mộ, hiện đang hôn mê." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt không hỏi thêm nữa, cô không hứng thú với những chuyện này.

Cô chuyển chủ đề: "Phu quân, đi thôi, Linh Nguyệt cũng sắp về

rồi, bốn chúng ta chơi mạt chược đi." Hoa Linh cũng vội nói: "Đúng vậy, xem hôm nay thiếp thắng hết tiền của mọi người." Cười khổ đi theo sau hai người phụ nữ, cũng không biết từ lúc nào, bây giờ ba người họ lại mê mẩn mạt chược.

Chỉ cần có thời gian, ba người lại lôi kéo Chương Khải Minh chơi vài ván, điều đáng sợ nhất là kỹ năng chơi bài của ba người rất tệ.

Chương Khải Minh cố tình nhường cũng khó, liên tục đánh ra ba con pháo, chẳng lẽ Chương Khải Minh không thể ù sao?

Ngồi vào bàn mạt chược, Chương Khải Minh xua tan mọi suy nghĩ trong lòng, toàn tâm toàn ý chơi bài cùng gia đình.

Trong chốc lát, cả biệt thự tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, ở bên gia đình là một cảm giác hạnh phúc.

Sáng ngày thứ ba, Trương Linh và Trần Bì được đưa về, hai người hiện tại có chút không tỉnh táo.

Nhìn hai người được đưa vào, Chương Khải Minh nhìn Chá Cô Hàn hỏi: "Sao rồi?

Trên đường có phiền phức gì không?" Gật đầu: "Quỷ Gia, may mà tôi đến, nếu không đám người đó không chống đỡ nổi." "Trên đường có hai nhóm người tấn công đoàn xe, đều là cao thủ, vũ khí trang bị cũng không tồi." Chương Khải Minh nhíu mày, hành động lần này đáng lẽ không có tin tức bị tiết lộ chứ?

Sao lại bị người khác theo dõi?

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh gọi đệ tử của Trần Bì đến, cũng là người đã gọi điện trước đó.

Sau khi gọi đến bên cạnh, Chương Khải Minh hỏi: "Trên đường đi, những người khác có gì bất thường không?" Sắc mặt hắn có chút khó coi, khó khăn nói: "Quỷ Gia, điện thoại của tất cả mọi người trên

đường đều bị tôi thu lại rồi." "Trừ hai vị sư đệ của tôi, nhưng…" Nghe vậy, Chương Khải Minh biết chuyện gì đã xảy ra, xem ra đã có nội gián, có chút khó coi rồi.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh hỏi: "Chuyện thu điện thoại, hai người đó có biết không?" Hắn cẩn thận suy nghĩ, lắc đầu: "Chắc là không biết, lúc đó mọi người đều đang nghỉ ngơi." "Tôi đi thu điện thoại của mọi người, cũng không ra ngoài, có lẽ hai người họ không biết tình hình này." Nếu vậy, nghi ngờ của hai người càng lớn hơn, nhưng chuyện như vậy không nên do Chương Khải Minh xử lý. 141.

Thế là anh chậm rãi nói: "Vậy có lẽ phải để ngươi chịu thiệt rồi, tuy hai người họ có điểm nghi vấn lớn." "Nhưng bây giờ không thể khẳng định, nên ba người có điện thoại bên mình ta đều phải giam lại, đợi Trần Bì tỉnh lại rồi quyết định, ngươi đồng ý không?" Hắn dứt khoát gật đầu, nói: "Quỷ Gia, tôi hiểu, ngài cứ ra tay đi." Ra hiệu cho Chá Cô Tiêu bắt cả ba người, sau đó Chương Khải Minh trở lại phòng, chuẩn bị xem tình hình của hai người kia.

Nhìn hai người đang nói mê, Chương Khải Minh từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Lúc này Trần Bì đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, tử khí trên người đã tan biến.

Xem ra ở thế giới sau cánh cửa đồng, hắn cũng nhận được không ít lợi ích.

Lại nhìn Trương Linh, lúc này sắc mặt hồng hào, tuy đang nói lung tung, nhưng chắc cũng sắp tỉnh lại rồi.

Nhưng, nghĩ đến việc mình có thể phải xuất phát, Chương Khải Minh trực tiếp lấy ra hai viên Hồi Xuân Đan cho họ uống, thời gian không còn nhiều.

Nhìn hơi thở của hai người dần dần ổn định, Chương Khải Minh trực tiếp ngồi đó im lặng chờ đợi.

Chương 299

Một tiếng sau, Trương Linh tỉnh lại trước, vừa mở mắt ra đã thấy Chương Khải Minh ở bên cạnh.

Yếu ớt ngồi dậy, nói: "Gia, lại là ngài cứu tôi?

Thật đa tạ." "Được rồi, nằm nói chuyện đi." Chương Khải Minh vội đỡ lấy, tiếp tục nói: "Không cần khách sáo, nhớ lại được gì không?" Lộ ra vẻ mặt mơ hồ, lắc đầu, có chút bối rối nói: "Quỷ Gia, tôi chắc là bị mất trí nhớ rồi." "Mỗi lần từ trong cánh cửa đồng ra, tôi đều không nhớ những chuyện xảy ra bên trong." Chắc là thủ đoạn mà Tây Vương Mẫu để lại, để không có chút tin tức nào về thế giới sau cánh cửa đồng bị tiết lộ.

Đột nhiên, Trương Linh như nhớ ra điều gì đó, lấy ra một cuốn sổ tay từ trên người, vội vàng lật ra.

Xem một lúc, khóe mắt giật giật nói: "Quỷ Gia, tôi ở trong cánh cửa đồng, có lẽ tinh thần có chút thất thường." "Cuốn sổ này tôi ghi lại lúc ở bên trong, toàn là những hình vẽ nguệch ngoạc, tôi xem không hiểu." "Thứ duy nhất có thể nhận ra chỉ có hai từ, Minh Thổ và Địa Ngục." Lấy cuốn sổ, Chương Khải Minh cẩn thận xem, quả nhiên trên đó toàn là những thứ viết lung tung, hoàn toàn xem không hiểu.

Tuy đã có chuẩn bị, nhưng Chương Khải Minh vẫn có chút thất vọng nói: "Được rồi, nếu không nhớ thì thôi." "Nếu thế giới sau cánh cửa đồng có thể dễ dàng truyền tin ra ngoài như vậy, có lẽ đã không còn bí ẩn như thế nữa." Đang nói chuyện, Trần Bì phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn, chậm rãi mở mắt.

Đỡ hắn dậy, Chương Khải Minh hỏi: "Cảm thấy thế nào?" Trần

Bì đau đớn nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Không sao rồi, Quỷ Gia, cảm thấy hơi đau đầu.” “Đúng rồi Quỷ Gia, tôi mơ hồ cảm thấy mình không cần phải chết nữa, không biết sẽ kéo dài được bao lâu.” Nghe vậy, Chương Khải Minh cười nói: “Chẳng phải là chuyện tốt sao?

Đúng rồi, có nhớ gì về chuyện bên trong cánh cửa đồng không?” Nghe vậy, Trần Bì sững sờ, nhanh chóng trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, dường như nghe thấy chuyện gì đáng sợ lắm.

Một lúc lâu sau, có chút run rẩy nói: “Quỷ Gia, tôi, tôi không nói ra được, chỉ có thể dùng hai từ Địa Ngục để hình dung.” Lại có chuyện thú vị rồi, xem ra Trần Bì và Trần Văn Cẩm giống nhau, đều không mất trí nhớ, chỉ là không thể nói ra, còn Trương Linh lại mất trí nhớ.

Chẳng lẽ bên trong có phương pháp gì sao?

Vì hai người họ không phải người của Trương gia?

Nhưng, nhìn trạng thái yếu ớt của hai người, Chương Khải Minh biết họ cần nghỉ ngơi.

Thế là cũng không hỏi nhiều nữa, để hai người mau chóng nghỉ ngơi cho tốt.

Buổi tối, hai người cuối cùng cũng hồi phục bình thường, ăn tối xong, ba người đến thư phòng.

Sau khi ngồi xuống, Trần Bì mở lời: “Quỷ Gia, ngài xem thứ này, tôi cảm thấy nó quan trọng, nhưng lại không biết là gì.” Nhìn thứ Trần Bì đưa, một khối điêu khắc bằng đồng, trông có chút quen thuộc.

Đặt trong tay cẩn thận xem xét, sắc mặt Chương Khải Minh sững lại, thảo nào lại quen thuộc như vậy, đây chẳng phải là một khối điêu khắc kỳ lân sao?

Khối trong tay rõ ràng là một bộ phận trên thân thể của con kỳ lân,

trên đó có hoa văn vảy.

Kích hoạt đôi mắt, Chương Khải Minh vừa chuẩn bị xem kỹ khối điêu khắc trước mắt, đã nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Phát hiện vật phẩm đặc biệt bên cạnh ký chủ, có dùng để đổi lấy Tịnh Hóa Đan không?" Chương Khải Minh sững sờ, khối điêu khắc này lại có thể đổi lấy Tịnh Hóa Đan, vậy chẳng phải Trần Văn Cẩm đã được cứu rồi sao?

Trước đây Chương Khải Minh đã tìm hiểu, Tịnh Hóa Đan có thể tinh lọc những biến đổi do bí dược gây ra cho cơ thể người, chỉ là giá bán quá đắt. 100 năm tuổi thọ, nếu không phải người thân, Chương Khải Minh có lẽ sẽ không đổi.

Nhưng Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh Linh đều là người ngoài, Chương Khải Minh không có nghĩa vụ phải trả giá nhiều như vậy cho họ.

Nhưng, bây giờ có khối điêu khắc này, Chương Khải Minh ngược lại có thể giúp Trần Bì đổi một viên đan dược.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nói: "Đây là một món đồ tốt, chỉ cần xử lý đơn giản, là có thể dùng để giải trừ những biến đổi do bí dược gây ra cho con gái ngươi." Nghe được tin tốt này, Trần Bì lập tức chìm vào niềm vui sướng tột độ, cả người đều sững sờ.

Một lúc lâu sau, mới kích động nói: "Quỷ Gia, vậy nhờ ngài, sau này có việc gì ngài cứ phân phó, tôi nhất định sẽ làm." Gật đầu, Chương Khải Minh đặt vật đó lên bàn, nói: "Được rồi, không cần khách sáo." "Đúng rồi, trong đội ngũ của ngươi có vấn đề, ba người đệ tử đều bị ta giam lại rồi, mau đi giải quyết đi." Đợi Trần Bì rời đi, Trương Linh nhìn khối điêu khắc trên bàn, nói: "Thứ này thật sự có tác dụng sao?" Chương Khải Minh cười nói: "Yên tâm đi, ta không lừa Trần Bì." "Nhưng thứ này chỉ có một cái, con gái của Hoắc Tiên

Cô không có cách nào rồi, chỉ có thể trách mệnh không tốt." Chưa đợi dứt lời, Trương Linh lại lấy ra ba mảnh điêu khắc vỡ từ trong lòng.

Sững sờ, Chương Khải Minh mượn chúng, nói: "Ngươi đúng là một cái rương báu di động." "Lại có thể âm thầm mang ra ba khối, đúng là có tầm nhìn xa." Trương Linh bình tĩnh nói: "Tôi cũng không biết tại sao lại mang những thứ này ra, vừa rồi mới phát hiện." Thử dò xét từng cái, mỗi khối đều có thể đổi lấy một viên Tịnh Hóa Đan, trừ Hoắc Linh Linh ra còn dư hai viên.

Nhìn Trương Linh có vẻ ngập ngừng, Chương Khải Minh nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng." "Chúng ta đã quen biết lâu như vậy, ngươi cũng hiểu ta, không cần phải khách sáo." Trương Linh gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Quỷ Gia, gần đây trên người tôi xảy ra một vài biến hóa." "Nên gần đây tôi có thể sẽ đi theo bên cạnh ngài, để ngài giúp tôi quan sát, tôi cũng không biết biến hóa này là tốt hay xấu." Nhìn qua ngoại hình của Trương Linh, không phát hiện chút bất thường nào, có chút nghi hoặc nhìn anh ta.

Trương Linh lắc đầu, nói: "Không phải trên cơ thể, mà là về mặt tinh thần." "Gần đây tôi luôn cảm thấy có người đang kiểm soát tôi, luôn hiện ra những mảnh ký ức, nhưng lần này lại rất mơ hồ." "Đồng thời, những mảnh ký ức này cho tôi cảm giác không tốt, một khi hình ảnh rõ ràng, tôi có thể sẽ không còn là tôi nữa." Nghe vậy, sắc mặt Chương Khải Minh trở nên nghiêm túc, đây không phải chuyện nhỏ.

Thật ra, Chương Khải Minh đã sớm nghi ngờ thân phận của Ngô Thiên Chân, tình huống của anh ta cũng tương tự như Trương Linh, nhưng không dám chắc chắn.

Một khi suy đoán của mình là thật, vậy thì chuyện này có chút lớn rồi.

Đến một thời điểm nào đó, những thứ mà Tây Vương Mẫu bố trí

năm xưa có thể sẽ thật sự được thực hiện.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh trực tiếp kích hoạt đôi mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm Trương Linh, xem có gì bất thường không.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh bỏ cuộc, trừ việc nhiễm phải một ít âm khí, không có chút gì bất thường.

Nhưng, ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị nhắm mắt lại, đột nhiên phát hiện ra điểm không đúng.

Từ khi Trương Linh xuất hiện đến giờ, trên người anh ta lại có âm khí tỏa ra, thật kỳ lạ.

Phải biết rằng, cho dù nhiễm phải nhiều âm khí, sau khi ra khỏi cổ mộ, cũng chỉ mất vài ngày là tỏa ra gần hết.

Trương Linh và những người khác đã trải qua ba ngày, bây giờ lại có nhiều âm khí như vậy.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Lấy hết đồ trên người ra, để sang một bên." Sau khi Trương Linh làm xong, Chương Khải Minh lại quan sát, âm khí vẫn tỏa ra, không phải do những thứ đó.

"Cởi áo trên ra, tôi xem thử, trên người ngươi thật sự có chút không ổn." Nghe vậy, Trương Linh cũng không do dự, trực tiếp cởi áo trên để sang một bên, sau đó im lặng nhìn Chương Khải Minh.

Đến bên cạnh anh ta, Chương Khải Minh từ từ quan sát, khi nhìn đến phía sau lưng, cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề. 142.

Hình xăm của Trương Linh lại cứ hiện lên mãi, không hề ẩn đi, thứ gì đã kích hoạt huyết mạch của anh ta?

Đột nhiên, Chương Khải Minh chú ý, ở vai của anh ta lại có một khuôn mặt quỷ màu đen, ẩn trong hình xăm.

Sau khi quan sát kỹ, Chương Khải Minh phát hiện những âm khí

phân tán kia cũng từ đó tỏa ra.

Trương Linh đã trúng chiêu, thủ đoạn rất kín đáo, đến nỗi ngay cả anh ta cũng không phát hiện.

Kể lại phát hiện của mình và cẩn thận hỏi: "Có ấn tượng gì không?

Lúc nào cảm thấy không ổn?" Trương Linh lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không nhớ, chỉ là sau khi tỉnh lại, cảm thấy không thoải mái." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Lát nữa ta sẽ giải quyết thứ trên người ngươi, phải chịu đựng một chút." Thực ra lúc này trong lòng Chương Khải Minh đầy nghi hoặc, theo lý mà nói, thứ giống như âm hồn này, căn bản không thể bám vào người Trương Linh được.

Phải biết rằng, huyết mạch của Trương gia có tác dụng khắc chế, sao âm hồn có thể thành công được?

Chương 300

Nghĩ vậy, sắc mặt Chương Khải Minh khựng lại, nói: "Nhẫn của ngươi có trên người không?" Hỏi xong, rất lâu không nghe thấy câu trả lời của Trương Linh, Chương Khải Minh cảm thấy có gì đó không ổn.

Dừng động tác trong tay, Chương Khải Minh hỏi: "Ngươi là ai?" Thật không ngờ, người trước mắt lại không phải Trương Linh, sao lại biết chuyện bí mật như vậy?

Người trước mặt Trương Linh từ từ quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt kỳ quái, đang không ngừng biến đổi.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường, có lẽ mình đã trúng chiêu.

Không chút do dự, Chương Khải Minh trực tiếp rạch cánh tay, bôi máu lên trán.

Cảnh vật trước mắt biến đổi, Chương Khải Minh cảm thấy hình ảnh mình thấy giống như một tấm gương vỡ, tan nát.

Đầu óc choáng váng một lúc, khi Chương Khải Minh mở mắt ra lần nữa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đã trở lại bình thường, nhìn khuôn mặt quỷ sau lưng Trương Linh, tất cả những gì vừa rồi đều do khuôn mặt quỷ đó giở trò.

Hít một hơi thật sâu, Chương Khải Minh không để lại dấu vết nhìn chiếc nhẫn trên tay Trương Linh, cuối cùng xác định đã trở lại hiện thực.

Nghe tiếng động phía sau, Trương Linh quay đầu lại, thấy Chương Khải Minh mồ hôi đầm đìa thở hổn hển.

Kỳ quái nhìn Chương Khải Minh nói: “Sao vậy, Quỷ Gia?

Ngài đổ mồ hôi lạnh đầy đầu kìa?” Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: “Không vội, giải quyết thứ trên người ngươi trước đã.” Vừa nói, Chương Khải Minh cầm thanh Ngự Quỷ Đao dính máu tươi trong tay, đâm mạnh vào khuôn mặt quỷ sau lưng Trương Linh.

Một âm thanh yếu ớt đột nhiên xuất hiện, nghe như đang gào thét, chửi rủa, tràn đầy oán hận.

Đồng thời, Trương Linh cũng phát ra một tiếng kêu rên, đó là tiếng kêu đau đớn do bị móng vuốt của quỷ tấn công.

Nhìn khuôn mặt quỷ bị đâm trúng, Chương Khải Minh phát hiện nó đang từ từ nhạt đi, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Thấy kết quả này, Chương Khải Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt quỷ này thật quá quỷ dị, lại có thể khiến cả Chương Khải Minh cũng trúng chiêu.

Nếu không phản ứng kịp, có lẽ Trương Linh đã chết thảm dưới đao của anh.

Sau khi xử lý xong vết thương, hai người lại ngồi xuống ghế.

Trương Khải Minh kể lại chuyện vừa phát hiện.

Rồi anh nói với Trương Khởi Linh: “Xem ra huyết mạch của chúng ta cũng không phải vạn năng.” “Nếu gặp lại thứ quỷ dị như vậy, chúng ta có thể sẽ trúng chiêu.” Trương Khởi Linh gật đầu, nói: “Theo như lời anh kể, khuôn mặt quỷ đó có thể nhập vào người khác, nhưng đồng thời cũng sợ máu của chúng ta.” “Nhưng như vậy thì mâu thuẫn quá, hoàn toàn không hợp lẽ thường.” “Đúng vậy.” Trương Khải Minh nghiêm túc nói: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải thứ như thế.” “Xem ra sau này, chúng ta phải cẩn thận hơn, không thể lúc nào cũng tin tưởng vào huyết mạch khi đối mặt với những thứ quỷ dị thế

này." "Vừa rồi nếu tôi không phát hiện ra, có lẽ bây giờ chúng ta đang phải sinh tử đấu rồi." Sự việc quái dị vừa rồi khiến Trương Khải Minh có chút hoảng sợ.

Từ trước đến nay, huyết mạch đã cho anh sự tự tin rất lớn, nhưng lúc này, phương pháp bảo vệ đó đã bị phá giải.

Như vậy cũng tốt, ít nhất sau này khi đối mặt với những thứ kỳ quái, Trương Khải Minh sẽ có thể nâng cao cảnh giác.

Nếu không, gặp lại thứ quỷ dị như vậy, có lẽ anh đã mất mạng oan uổng.

Hai người phải mất một lúc mới tiêu hóa được chuyện vừa xảy ra, hồi lâu sau mới lấy lại được vẻ bình tĩnh thường ngày.

Đột nhiên, Trương Khởi Linh lên tiếng: "Quỷ Gia, chúng ta sắp xuất phát đến Tây Vương Mẫu quốc sao?" Trương Khải Minh gật đầu: "Đúng vậy, Hoắc tiên cô cần đi cứu con gái, còn tôi thì hứng thú với bảo vật ở đó." "Dĩ nhiên, chuyến đi này tôi còn có một mục đích khác, nếu hoàn thành được, có thể sẽ biết được bí mật đằng sau Thanh Đồng Môn." Nghe vậy, Trương Khởi Linh kinh ngạc nhìn Trương Khải Minh, không ngờ anh lại nói ra những lời như vậy.

Cậu ta ngạc nhiên hỏi: "Quỷ Gia, bây giờ anh đã có suy đoán gì rồi sao?

Có thể nói cho tôi biết được không?" Trương Khải Minh trầm tư một lúc, Trương Khởi Linh là người đáng tin cậy, có một số chuyện có thể nói cho cậu ta biết.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Trương Khải Minh nói: "Trước tiên hãy nói về chuyện của Ngô Tam Tỉnh." "Bây giờ tôi có một nghi ngờ, Ngô Tam Tỉnh thật sự có lẽ đã không còn tồn tại từ lâu, những Ngô Tam Tỉnh hiện tại đều là người giả đeo mặt nạ da người." "Dĩ nhiên, ý của

tôi không phải là Ngô Tam Tỉnh đã chết, mà có khả năng đã biến thành một người khác." Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát rồi nói: "Quỷ Gia, lẽ nào anh cũng nghi ngờ Ngô Thiên Chân sao?" Trương Khải Minh ngạc nhiên liếc nhìn cậu ta, không ngờ Trương Khởi Linh cũng nghi ngờ Ngô Thiên Chân, chẳng lẽ cậu ta cũng phát hiện ra điều gì?

Thế là Trương Khải Minh hỏi: "Cậu cũng nghi ngờ?

Vì sao?" Trương Khởi Linh nói: "Trong mộ, giữa đường tôi có gặp Ngô Thiên Chân." "Nhưng trạng thái lúc đó của cậu ta có chút không đúng, dường như đã biến thành một người khác, thân thủ rất tốt." "Thế nhưng khi Bàn Tử đến tìm, cậu ta đột nhiên ngất xỉu trên mặt đất, sau đó lại biến trở lại thành Ngô Thiên Chân đó." Biến thành một người khác?

Ý là, bình thường Ngô Thiên Chân không biết võ công.

"Nếu vậy thì nghi ngờ càng lớn hơn.

Cậu có biết chuyện trước chín tuổi Thiên Chân rất ít khi gặp người ngoài không?" "Tôi nhớ lúc nhỏ cậu ta bị bệnh nặng một trận, thể chất rất kém, nên thường không gặp người ngoài." "Nhưng sau khi xảy ra chuyện ở mộ dưới đáy biển năm đó, Ngô Tam Tỉnh trở về nhà, rồi Ngô Thiên Chân mới thực sự xuất hiện trước mặt mọi người." Trương Khởi Linh trong lòng khẽ động, nói: "Ý của anh là, nghi ngờ Ngô Thiên Chân hiện tại chính là Ngô Tam Tỉnh năm đó sao?" Trương Khải Minh gật đầu: "Khả năng này rất lớn, Trần Văn Cẩm đã nói với tôi." "Năm đó khi đến mộ dưới đáy biển, trong mộ thất cuối cùng có một cỗ quan quách, không biết cậu còn nhớ không?" Trương Khởi Linh nhắm mắt lại, cẩn thận hồi tưởng rồi gật đầu: "Đúng vậy, có một cỗ quan quách." "Tôi nhớ năm đó người mở quan quách là Giải Liên Hoàn, tình hình lúc đó rất quỷ dị." Trương Khải Minh gật đầu, bí ẩn nói: "Tôi đưa ra một giả thuyết, nếu như năm đó

người mở quan tài là Ngô Tam Tỉnh thì sao?" "Khuôn mặt cuối cùng nhìn thấy có thể là do Giải Liên Hoàn phát hiện ra điều bất thường nên đã đến kiểm tra tình hình?" "Nếu vậy, chẳng phải mọi chuyện đều có lời giải thích rồi sao?" "Sau khi Ngô Tam Tỉnh mở quan tài, khả năng lớn nhất là đã trúng chiêu, xảy ra một sự biến hóa không thể tưởng tượng được." "Giải Liên Hoàn và ông ta vừa là bạn thân vừa là họ hàng, có lẽ vì không muốn người khác phát hiện ra sự thay đổi này nên đã bí mật đưa Ngô Tam Tỉnh rời đi." "Vì vậy sau đó, mọi người đều cho rằng Ngô Tam Tỉnh đã biến mất." Trương Khởi Linh rơi vào im lặng, cẩn thận sắp xếp lại mạch lạc của sự việc, nhưng ở giữa vẫn có một lỗ hổng rất lớn.

Cậu ta bèn hỏi: "Vậy còn Ngô Tam Tỉnh thì sao?

Tại sao lại biến thành Ngô Thiên Chân?" Trương Khải Minh gõ gõ lên mặt bàn, nói: "Cậu có cảm thấy với bản lĩnh của Vương Tàng Hải, chuyện như vậy không thể xảy ra sao?" "Phải biết rằng ngay cả thuốc trường sinh ông ta cũng đã mày mò ra được một bán thành phẩm, vậy thì có một vài sản vật đặc biệt khác cũng không có gì lạ." "Vào thời đại đó, thuật pháp tuy đã suy tàn, nhưng vẫn còn rất nhiều bí pháp." "Bây giờ tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng, trên người Ngô Thiên Chân tồn tại ý chí tinh thần của Vương Tàng Hải, một khi đến thời khắc đặc biệt, Vương Tàng Hải có thể sẽ phục sinh." Trương Khởi Linh đứng hình tại chỗ, tuy cậu ta cũng có những suy đoán không hay, nhưng đều không có khả năng nào như thế này.

Dù sao thì chuyện này cũng quá kinh người, người chết sống lại, mượn thân thể của người khác?

Nhưng nếu cẩn thận suy xét logic của sự việc, không hề có vấn đề gì, suy đoán của Trương Khải Minh rất có thể là sự thật.

Sau khi nói ra những suy đoán trong lòng, Trương Khải Minh

không định tiết lộ thêm thông tin nào nữa, có một số chuyện vẫn nên giấu Trương Khởi Linh.

Sau đó, Trương Khải Minh nói: "Nhưng cậu cũng không cần lo lắng, bất kể thân phận của Ngô Thiên Chân là gì, hiện tại cậu ta vẫn là người mà chúng ta quen biết." "Còn về thời gian và địa điểm biến hóa, nếu chúng ta đã suy đoán ra được, chỉ cần tránh những tình huống đó, hẳn sẽ không có chuyện gì." Trương Khởi Linh gật đầu: "Quỷ Gia, chuyện này thực sự quá kinh người, một khi thật sự để ông ta thành công, có thể sẽ xảy ra chuyện không hay." Đứng dậy, Trương Khải Minh nói: "Cũng không cần quá lo lắng, đối với thời khắc đó tôi đã có một vài suy đoán." "Nhưng, đến lúc đó có thể tôi sẽ xảy ra xung đột với cậu, mong cậu hãy thông cảm." "Dù sao có một số chuyện có thể sẽ mâu thuẫn với sứ mệnh của Trương gia." Mặc dù không hiểu ý của Trương Khải Minh lúc này, nhưng cậu ta vẫn gật đầu: "Yên tâm đi, Quỷ Gia." Ra khỏi thư phòng, hai người thấy Trần Bì đang mắng tiểu đồ đệ của mình, xem ra chuyện tên nội gián đã có kết quả.

Đến gần, Trương Khải Minh nhìn người đang quỳ trên mặt đất, hỏi: "Đã làm rõ mọi chuyện chưa?" Trần Bì mặt mày âm trầm gật đầu: "Quỷ Gia, đã rõ rồi.

Thằng phế vật này lại để người ta gắn thiết bị định vị lên người." "Nếu không phải vừa rồi lục soát người phát hiện ra, không biết còn phải mất bao lâu nữa mới biết." Nhìn xuống tiểu đồ đệ đang khóc lóc, Trương Khải Minh cười nói: "Được rồi, chỉ cần không phải nội gián là tốt rồi." "Mau lên, đừng quỳ nữa, về chuẩn bị đồ đạc đi, chúng ta sắp xuất phát rồi." Nhìn thầy trò Trần Bì rời đi, Trương Khải Minh cũng trở về phòng của mình, chuẩn bị xem lại thu hoạch trong Thiên Cung.

Hệ thống đã thông báo từ lâu, nhưng Trương Khải Minh dạo này không để ý, sắp phải đi rồi, xem thử xem.

Hiện tại tuổi thọ của Trương Khải Minh đã đạt đến 401 năm, thu hoạch trong Thiên Cung lần này đã đổi được hơn chín mươi năm tuổi thọ.

Nhưng, mặc dù tuổi thọ tăng lên, chi phí rút thưởng cũng tăng theo, bây giờ đã là 30 năm một lần.

Lần này đến địa bàn của Tây Vương Mẫu, đó không phải là nơi dễ dàng, Trương Khải Minh chuẩn bị rút thưởng thêm một lần nữa.

Anh đổi 5 lần rút thưởng, tuổi thọ còn lại 251 năm, Trương Khải Minh trực tiếp nhấn vào rút thưởng.

Giao diện rút thưởng lần này đã được cải thiện, không còn là chiếc rương vàng như trước nữa mà đã đổi thành rương kim cương.

Chương 301

Nhưng vẫn không thay đổi thói xấu, vẫn là thao tác mờ ám, trực tiếp đi vào phần mở thưởng.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được 《Nhiên Mộc Đao Pháp》 tầng thứ ba, 《Cự Lực Thuật》, tố chất thân thể tăng cường (tứ chi, thân thể, nội tạng)." "《Nhiên Mộc Đao Pháp》 tầng thứ ba: Tốc độ ra đao nhanh hơn, có thể chém ra 27 nhát trong nháy mắt, đồng thời yêu cầu thuộc tính của Túc chủ cao hơn." "《Cự Lực Thuật》: Tiêu hao 90% sức mạnh tinh thần, tăng phúc sức mạnh cực lớn cho Túc chủ, ít nhất tăng 120%." "Tố chất thân thể tăng cường: Có thể tăng cường toàn diện sức mạnh cơ thể của Túc chủ, tăng cường phòng ngự, năng lực phản ứng, và tốc độ." Sau khi hấp thụ các phần thưởng, Trương Khải Minh cảm thấy toàn thân tỏa ra một luồng khí ấm áp, đồng thời trên cơ thể xuất hiện rất nhiều mồ hôi đen.

Đợi cảm giác thoải mái kết thúc, Trương Khải Minh đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc.

Nhìn lại mồ hôi đen trên người, làm sao anh không biết được, đó là mùi của tạp chất được thải ra từ trong cơ thể.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Trương Khải Minh cảm nhận sự thay đổi của cơ thể mình, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Xem ra chi phí càng cao, đồ tốt càng nhiều.

Lần tăng cường tố chất thân thể này trực tiếp khiến thực lực của Trương Khải Minh tăng vọt.

Đao pháp có tiến bộ, quan trọng hơn là lá bài tẩy 《Cự Lực Thuật》.

Khi tính mạng bị đe dọa, đây chính là át chủ bài để liều mạng một trận, không thành công cũng thành nhân.

Mở giao diện thuộc tính, Trương Khải Minh xem xét kỹ lưỡng sự thay đổi của mình.

"Túc chủ: Trương Khải Minh Tuổi thọ: 251 năm 【Dựa trên giá trị Minh khí mà Túc chủ mang ra khỏi mộ để thưởng tuổi thọ.】 Thể chất: 12 【Người bình thường là 1.】 Tinh thần: 18 【Người bình thường là 1.】 Sức mạnh: 15 【Người bình thường là 1.】 Tốc độ: 10 【Người bình thường là 1.】 Kỹ năng: 《Đại Lực Kim Cương Chỉ》, 《Kim Chung Tráo》 viên mãn, 《Trác Thối Công》...

Số lần rút thưởng: 0 【Mỗi ba mươi năm tuổi thọ có thể tiến hành một lần rút thưởng sơ cấp.】" Thực lực tổng thể được nâng cao toàn diện, mỗi loại thuộc tính, ngoại trừ Tinh thần tăng thêm một điểm, các thuộc tính khác đều tăng hai điểm.

Sau khi làm quen với sự thay đổi của cơ thể, Trương Khải Minh mới ra ngoài sân, chuẩn bị thử 《Nhiên Mộc Đao Pháp》.

Luyện tập một lúc, tuy tốc độ có tăng lên, nhưng hiện tại Trương Khải Minh không có cách nào phát huy hết toàn bộ uy lực của 《Nhiên Mộc Đao Pháp》.

Tầng thứ ba viên mãn là hai mươi bảy nhát đao, hiện tại Trương Khải Minh chỉ có thể chém ra hai mươi bốn nhát.

Nhưng, điều đó cũng khiến Trương Khải Minh cảm thấy hài lòng, lần rút thưởng này thu hoạch rất lớn.

Hôm sau, Hoắc tiên cô từ sớm đã dẫn người đến biệt thự của Trương Khải Minh, hôm nay chuẩn bị xuất phát.

Nhìn cha con Trần Bì gặp nhau, Trương Khải Minh cũng không làm phiền, trực tiếp đến trước mặt Hoắc tiên cô, nói: "Lần này chuẩn

bị đầy đủ cả chứ?

Nơi đó không phải là nơi đơn giản, rất nguy hiểm." Hoắc tiên cô gật đầu: "Quỷ Gia, tôi đã chuẩn bị xong rồi, nếu lần này có ở lại trong đó, tôi cũng chấp nhận." "Chỉ là đến lúc đó có thể cần ngài giúp đỡ Tú Tú một chút, tôi sợ nó không trấn áp được những người khác trong Hoắc gia." Nhìn vẻ kiên quyết của Hoắc tiên cô, Trương Khải Minh cũng không khuyên nữa, dù sao đó cũng là mạng của bà ấy, tự mình quyết định là tốt nhất.

Nhưng chuyện của Hoắc gia, anh gật đầu đồng ý, đối với anh cũng có lợi.

Đợi tất cả mọi người chuẩn bị xong, Trương Khải Minh nói: "Được rồi, chúng ta mau xuất phát thôi." Ngồi trên xe, Trương Khải Minh lấy ra một viên đan dược, đó là Tịnh Hóa Đan mà anh đã đổi vào tối qua.

Đưa thuốc cho Trần Văn Cẩm, Trương Khải Minh nói: "Uống đi, sau này sẽ không còn nguy cơ biến thành Cấm bà nữa." "Thứ mà cha cô dùng mạng đổi về, hãy ghi nhớ thật kỹ." Trần Văn Cẩm sững sờ nhìn viên đan dược trong tay, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cuộc sống lo sợ bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Sau khi khóc một lúc, Trần Văn Cẩm trực tiếp nuốt viên đan dược xuống, vẻ mặt căng thẳng.

Một lúc sau, Trần Văn Cẩm đột nhiên có cảm giác buồn nôn, nhanh chóng nôn ra một con Thi Biệt Vương màu đỏ đã chết.

Thấy vậy, vẻ mặt căng thẳng của mọi người đều thả lỏng, đan dược có tác dụng với con Thi Biệt Vương trong người cô.

Bây giờ nó đã được bài trừ ra ngoài cơ thể, vậy là không còn nguy hiểm nữa.

Hoắc tiên cô đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy hy vọng hỏi: “Quỷ Gia, ngài có loại đan dược này không?

Con gái của tôi...” Trương Khải Minh cũng không úp mở, trực tiếp nói: “Yên tâm đi, có.

Bà phải cảm ơn Tiểu Ca Trương nhiều vào.” “Nếu không phải cậu ấy cũng mang ra được mấy khối dược liệu, tôi cũng không có cách nào cứu con gái bà.” Hoắc tiên cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm kích nói với Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca Trương, cảm ơn cậu, sau này có chuyện gì cậu cứ lên tiếng.” Giải quyết xong một tâm sự, đoạn đường còn lại mọi người đi rất yên tâm.

Vượt qua khắp mọi miền đất nước, đoàn người nhanh chóng đến rìa sa mạc, thành phố cuối cùng trước khi tiến vào.

Vào buổi tối nghỉ ngơi, điện thoại của Trương Khải Minh vang lên, cầm lên xem, là điện thoại của Ngô Tam Tỉnh.

Trương Khải Minh nhìn chiếc điện thoại đang reo, một lúc sau mới bắt máy.

Nói chuyện một hồi, Trương Khải Minh cúp điện thoại, dựa vào sofa suy nghĩ về chuyện vừa nói trong điện thoại.

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Thiên Chân, A Ninh, đều đã xuất phát, những người này hiện đang ở trong sa mạc.

Còn về ý của Ngô Tam Tỉnh khi gọi cuộc điện thoại này, đó là hợp tác.

Về nội dung hợp tác, chỉ có một, đó là liên hợp, thanh lý người của Vương gia ra ngoài.

Vì đi trước, ông ta đã phát hiện ra tung tích của người Vương gia trong sa mạc.

Theo lời của Ngô Tam Tỉnh, lần này người của Vương gia đến không ít.

Tổng cộng có hai đội, một trước một sau, mỗi đội khoảng hơn 50 người, xem ra Vương gia cũng đã bỏ ra vốn liếng lớn.

Lần trước ở Thiên Cung, đã bị Trương Khải Minh tiêu diệt hơn 50 cao thủ, lúc này lại phái ra nhiều người như vậy, nhân lực của Vương gia hẳn cũng đang căng thẳng.

Còn về những người khác, Ngô Tam Tỉnh cũng phát hiện không ít, nhưng đều là những kẻ lẻ tẻ, không đáng lo ngại.

Nhưng có một điểm mà Trương Khải Minh khá để ý, đó là Ngô Tam Tỉnh lại phát hiện ra người của tộc Thủ mộ.

Những người này bao năm qua vẫn luôn bảo vệ Tây Vương Mẫu quốc, kế thừa một phần thủ đoạn của Tây Vương Mẫu.

Nếu gặp phải những người của tộc Thủ mộ này, sẽ có chút nguy hiểm, e rằng lúc đó sẽ tổn thất không ít nhân lực.

Sáng sớm hôm sau, Trương Khải Minh đến nơi đoàn xe đang đậu, tất cả vật tư đã được chuẩn bị đầy đủ.

Còn về người dẫn đường thì không cần tìm, Trần Văn Cẩm bao năm nay đã đi con đường này không ít lần, có cô ấy là tốt rồi.

Xuất phát, tiến về phía sa mạc, trong xe, Hoắc tiên cô nói: "Quỷ Gia, lần này hình như có người đã vào trong đó rồi." Trương Khải Minh gật đầu: "Đúng vậy, lần này người vào trong không ít, nhưng cũng không cần lo lắng." "Đối thủ chính là người của Vương gia, và tộc Thủ mộ, còn lại những kẻ lẻ tẻ không cần lo." "Chúng ta cũng có đồng minh, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Thiên Chân đều đã ở trong đó, còn có đội của Cầu Đức Khảo." "Có lúc cũng có thể tin tưởng họ, nhưng một số thông tin cơ mật không thể chia sẻ với họ, dù sao cũng không

phải người của mình.” Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra và gật đầu, có sự chuẩn bị tâm lý cho nơi sắp tiến vào.

Vượt qua cổng thành, mọi người đã vào trong sa mạc, con đường ở đây vẫn còn tốt.

Chương 302

Hẳn là thường xuyên có người đi lại, có rất nhiều người trong các thôn làng cần vào thành, nên đường ở đây dễ đi.

Nhưng, đợi mọi người tiến vào trung tâm sa mạc, mọi chuyện sẽ có chút khó khăn.

Nếu không có người dẫn đường, e rằng mọi người khó mà đi ra khỏi sa mạc, chủ yếu là vì ở trong này người thường khó phân biệt được phương hướng.

Vào buổi tối, mọi người vừa dựng xong trại, chuẩn bị nghỉ ngơi thì nghe thấy một tiếng hét kinh hãi.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên mặt đất lại xuất hiện rất nhiều bọ cạp.

Người vừa la hét lúc này đã mất đi hơi thở, cả người biến thành màu tím sẫm, vừa nhìn đã biết là trúng độc mà chết.

Khi những người khác còn đang sợ hãi, từ trong ba lô của Trương Khải Minh đột nhiên nhảy ra một con gà trống thần tuấn, chính là Nộ Tình Kê.

Lần này ra ngoài, Trương Khải Minh đã mang nó theo, anh nhớ ở đây có Thi Biệt Vương.

Vừa hay dạo gần đây Nộ Tình Kê tiến hóa nhanh, đúng lúc có thể bổ sung.

Chỉ là không ngờ, vừa vào sa mạc đã phát hiện ra thứ nó hứng thú.

Nhìn Nộ Tình Kê đang săn bắt bọ cạp ở xa xa, mọi người đều yên tâm, có sự giúp đỡ của con gà thần này, những con độc vật này không đáng lo ngại.

Trần Văn Cẩm ở bên cạnh đến gần Trương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, những con bọ cạp này là loại kịch độc trong sa mạc." "Chúng được gọi là bọ cạp Bạch Cốt, ý nghĩa là, một khi bị cắn, sẽ từ từ biến thành một bộ xương trắng trong sa mạc." Gật đầu, thảo nào Nộ Tình Kê lại chủ động xuất kích, hóa ra độc tính của bọ cạp Bạch Cốt lớn như vậy, đúng là loại mà Nộ Tình Kê thích.

Nhìn Nộ Tình Kê ăn xong bọ cạp quay về, Trương Khải Minh cúi người xuống, nói: "Nộ Tình, mi cũng nên ra sức rồi đấy." "Buổi tối giúp ta trông coi trại, nếu có bọ cạp xuất hiện thì giúp giải quyết đi." Nộ Tình Kê nghiêng đầu, nhìn Trương Khải Minh một lúc, rồi nói: "Được thôi, vậy ta giúp mi, bây giờ ta đi tuần tra đây." Nói xong, Nộ Tình Kê oai vệ bắt đầu tuần tra trong trại, khi đi qua người khác còn bắt họ nhường đường.

Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, Nộ Tình Kê bị chiều hư rồi, bây giờ lại ra vẻ như vậy.

Nhưng mọi người trong trại cũng không tức giận, ngược lại còn cảm thấy thú vị, có thể giúp trông coi trại, mọi người càng thêm yêu thích Nộ Tình Kê.

Không để ý đến sở thích quái đản của Nộ Tình Kê nữa, Trương Khải Minh từ từ đi vào lều ở giữa.

Sau khi ngồi xuống, anh nói: "Bây giờ chúng ta đã vào sa mạc, có một số tình huống nên nói với mọi người." Nghe vậy, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, ánh mắt sáng rực nhìn Trương Khải Minh, chuẩn bị lắng nghe nội dung.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Trương Khải Minh nói: "Tây Vương Mẫu quốc này, thực ra cả nơi đó là một hang rắn." "Bên trong có đủ loại rắn, đó cũng là kẻ thù lớn nhất của chúng ta." "Dĩ nhiên, còn có những nguy hiểm về môi trường khác, nhưng những thứ đó đối với chúng ta

hẳn đều không thành vấn đề." Thấy mọi người gật đầu, Trương Khải Minh tiếp tục nói: "Điều nguy hiểm hơn bên trong là những thủ đoạn mà Tây Vương Mẫu đã để lại năm đó." "Thời đại đó có rất nhiều cổ thuật quỷ dị, đến bây giờ đã hoàn toàn thất truyền, vì vậy mọi người nhất định phải hết sức cẩn thận." "Nếu chúng ta bị lạc nhau trong mộ, cũng đừng quá hoảng sợ, để tránh kích hoạt một số bố trí bí ẩn." Điểm này thực ra Trương Khải Minh lo lắng nhất, một khi một loại thủ đoạn bí ẩn nào đó bị kích hoạt, có thể sẽ gây ra những thay đổi dây chuyền.

Tất cả mọi người trong mộ đều sẽ rơi vào nguy hiểm, một mối nguy hiểm khó có thể phá giải.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Khải Minh, mọi người đều gật đầu, tỏ ý đã ghi nhớ.

Nhìn đám người đang từ từ rời đi, Trương Khải Minh phát hiện Trần Văn Cẩm lại không có ý định đi, dường như có chuyện muốn nói.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Trần Văn Cẩm mới lên tiếng: "Quỷ Gia, có một chuyện, tôi cảm thấy phải nói với ngài một tiếng." "Ban đầu ở trong đó không chỉ có tôi và Hoắc Linh, thực ra còn có người khác." "Mặc dù tôi không gặp mặt họ, nhưng bên trong lại có dấu vết, tôi cũng không biết thân phận của họ." Trương Khải Minh rơi vào trầm tư, bên trong ngoài họ ra lại còn có người khác sống, nguyên nhân là gì?

Phải biết rằng nơi đó không phải là thiên đường, mỗi giây mỗi phút đều phải đối mặt với sự uy hiếp của rắn độc.

Người của tộc Thủ mộ, theo lời Ngô Tam Tỉnh, cũng ẩn náu trong một ngôi làng.

Rốt cuộc là ai, lại có lá gan lớn như vậy?

Nhưng Trương Khải Minh lục lại toàn bộ ký ức, đều không tìm thấy ai cần phải ở trong đó để áp chế sự biến đổi.

Nếu như vậy, người ở bên trong khả năng lớn nhất là người của "bên kia" hoặc người của Vương gia còn sống sót.

Chỉ có họ mới làm những thí nghiệm trên cơ thể người như vậy, nếu không thì hoàn toàn không thông.

Trương Khải Minh ghi nhớ chuyện này trong lòng, nhưng cũng không quá vội vàng muốn biết thân phận của những người đó.

Dù sao đi nữa, sau khi vào trong, kẻ thù của Trương Khải Minh và mọi người cũng không ít, thêm mấy người nữa cũng không sao.

Chìm vào giấc ngủ, cả khu trại rơi vào tĩnh lặng, ngoại trừ người gác, những người khác đều đã ngủ.

Vào lúc hai giờ đêm, Trương Khải Minh bị Nộ Tình Kê đánh thức, dường như nó đã phát hiện ra điều gì.

Nhìn Trương Khải Minh đã tỉnh, Nộ Tình Kê vội vàng nói: "Trương Khải Minh, ta vừa rồi hình như nghe thấy có người đến." Có người?

Trương Khải Minh cau mày đứng dậy, sau khi mặc quần áo, anh dẫn Nộ Tình Kê ra khỏi lều.

Đi trong khu trại tĩnh lặng, thính lực của Trương Khải Minh được mở ra hết mức, cẩn thận tìm kiếm động tĩnh xung quanh, không bỏ qua bất kỳ dấu vết nào.

Đi một lúc, khi Trương Khải Minh chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên phát hiện ra điều không đúng, ở cổng trại lại có mùi máu tanh.

Lấy súng lục ra, Trương Khải Minh trực tiếp bóp cò, khu trại tĩnh lặng nhanh chóng trở nên ồn ào.

Nhìn mọi người đã tỉnh, Trương Khải Minh thu súng lại, từ từ đi về phía cổng trại.

Đến gần xem, người gác đã bị hại, tại chỗ chỉ còn lại nửa thân dưới.

Còn phần trên của thi thể giống như bị ăn mất, hoàn toàn không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cúi xuống xem vết cắt trên thi thể, rõ ràng là bị một lực cực lớn trực tiếp xé ra.

"Quỷ Gia, thứ gì đã làm vậy?

Lại không hề phát ra một tiếng động nào?" Đột nhiên, sau lưng Trương Khải Minh vang lên một giọng nói, hóa ra là Trương Khởi Linh nhìn thấy thi thể nên mới hỏi.

Trương Khải Minh lắc đầu, nói: "Không nhìn ra được, nhưng sức mạnh của thứ đó hẳn là rất lớn." "Nhưng xung quanh lại không để lại bất kỳ dấu vết nào, hoàn toàn không có cách nào suy đoán là thứ gì đã làm." Tất cả mọi người đều đến gần, cẩn thận tìm kiếm, nhưng đáng tiếc, không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Nửa thân trên của người này giống như biến mất khỏi không trung, thật kỳ quái.

Cảm nhận được sự hoảng loạn đang lan rộng trong trại, Trương Khải Minh lớn tiếng nói: "Được rồi, mọi người đừng căng thẳng nữa." "Bây giờ cách trời sáng không còn bao lâu nữa, mọi người hãy hành động, xem xét xung quanh trại có vấn đề gì không." Quay về chắc chắn cũng không ngủ được, không bằng Trương Khải Minh sắp xếp cho họ một chút việc để làm, có thể phân tán sự chú ý của mọi người.

Lần này lại phát hiện ra một số dấu vết, ở bên hông trại, có người

phát hiện ra một đôi dấu chân.

Dường như không lâu trước đó có người hoặc thứ gì đó đã dừng lại ở đó.

Chương 303

Trở về lều trong trại, Trương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng, đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên những tiếng hoảng loạn, dường như đã gặp nguy hiểm.

Khi Trương Khải Minh đi ra cửa, bên ngoài đã vang lên tiếng súng, rất dữ dội.

Ra khỏi lều, anh nhìn thấy Thiên Đồng đang đi tới, vẻ mặt ngưng trọng.

Đến bên cạnh, Thiên Đồng nói: "Quỷ Gia, có thứ gì đó đến rồi, nhưng rất quỷ dị, chưa từng thấy thứ gì như vậy." Nghe vậy, Trương Khải Minh nhìn về phía có tiếng súng, chỉ thấy một thi thể quấn băng trắng, đang bị mọi người tấn công.

Mummy?

Trương Khải Minh cảm thấy mình như đi nhầm phim trường, thứ quỷ gì đây?

Nhìn hành động của nó, rất trôi chảy, sức mạnh cũng lớn, không hề có dáng vẻ của một xác khô.

Giữa đường gặp Trần Văn Cẩm, cô ấy vẻ mặt căng thẳng nói: "Quỷ Gia, đó là Bạch Phu, một loại Tống tử đặc hữu trong sa mạc." "Nhìn nó tuy giống mummy, nhưng thực ra là hai thứ khác nhau." "Trong truyền thuyết, Bạch Phu có thể nhảy rất cao, độ nguy hiểm lớn, một khi gặp phải chỉ có một con đường chết." Đối với lời của Trần Văn Cẩm, Trương Khải Minh tuy ngạc nhiên, nhưng cũng chấp nhận, nhưng đối với những chuyện trong truyền thuyết, anh không còn

tin tưởng như vậy nữa.

Không nói gì khác, con Bạch Phu trước mặt mọi người, tuy trông có vẻ lợi hại.

Nhưng thực lực thật sự, cũng chỉ tương đương với một Thi Vương bình thường, đối với Trương Khải Minh không có quá nhiều uy hiếp.

Đến gần, nhìn mọi người tổn thất thảm trọng, Trương Khải Minh cũng không khoanh tay đứng nhìn.

Anh nói: "Thiên Đồng, lên thử thân thủ của cậu đi, để tôi xem có tiến bộ không." Nhìn Thiên Đồng xông lên, Trương Khải Minh lớn tiếng nói: "Những người khác lui ra đi, thứ này giao cho tôi." Quay đầu nhìn Trương Khải Minh, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng rời khỏi bên cạnh Bạch Phu.

Đứng ở một nơi không xa, Trương Khải Minh và mọi người yên lặng quan sát trận chiến ở giữa.

Con dao găm trong tay Thiên Đồng được sử dụng rất điêu luyện, đối phó với Bạch Phu, rất trôi chảy, liên tục để lại những vết thương.

Đối diện Bạch Phu cũng không yếu, nhảy cao, nhảy xa, giống như có đôi chân lò xo.

Nhìn hai người bất phân thắng bại, những người khác đều kinh ngạc, không ngờ Thiên Đồng đi theo Trương Khải Minh lại lợi hại như vậy.

Nhưng, Trương Khải Minh lại không hài lòng, thực lực của Thiên Đồng đã ở mức này lâu rồi, vẫn chưa đột phá.

Nếu không thể đột phá nữa, có lẽ sẽ không còn cơ hội, xem ra sau khi trở về phải tạo cho cậu ta nhiều áp lực hơn.

Lúc này, Trương Khải Minh nhìn thấy trời đã sáng, không kéo dài thêm nữa.

Anh trực tiếp rút Ngự Quỷ Đao ra, "vút" một tiếng, Trương Khải Minh đã xuất hiện ở vị trí sau lưng Bạch Phu.

Ánh đao lóe lên, tất cả điểm rơi của ánh đao đều ở trên cổ của Bạch Phu.

Đợi Trương Khải Minh thu đao quay về, chỉ nghe "bịch" một tiếng, đầu của Bạch Phu đã rơi trên cát.

Thấy nguy hiểm đã được giải trừ, Trương Khải Minh trực tiếp trở về lều.

Bây giờ lại xuất hiện Bạch Phu vốn không tồn tại, nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng không biết sẽ xuất hiện thứ gì.

Lúc này, Trương Khải Minh cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Quái vật nhỏ xuất hiện ban đầu đã lợi hại như vậy, cũng không biết boss cuối cùng sẽ như thế nào?

Yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, khu trại nhanh chóng ồn ào trở lại, mọi người đều đã hồi phục tinh thần.

Ăn sáng xong, thu dọn đồ đạc, mọi người lại lên xe, tiếp tục xuất phát về phía địa bàn của Tây Vương Mẫu.

Lần này lên đường, tất cả mọi người đều căng thẳng, sợ lại gặp phải thứ gì đó giống như Bạch Phu.

Đi gấp mấy ngày đường, mọi người trên đường cũng gặp phải mấy nhóm đồng hành.

Nhưng đều bị mọi người giải quyết, dù sao cuối cùng cũng là kẻ thù, giải quyết sớm hay muộn cũng vậy.

Nhưng, người khác không nghĩ vậy, chuyện này cũng không biết

đã truyền ra ngoài như thế nào.

Trên đường đi, khi mọi người gặp nhau, giống như kẻ thù chung, đều cảnh giác nhìn nhau.

Như vậy, số lần hành động của Trương Khải Minh và mọi người giảm đi, dù sao cũng không cần thiết phải đuổi theo giết người.

Hiện tại điều quan trọng nhất là đến được đích trước đã, nếu không tất cả đều là công cốc.

Vào buổi trưa một ngày, mọi người cuối cùng cũng dừng bước, lần lượt xuống xe nhìn cảnh tượng đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Chỉ thấy cách mọi người khoảng một cây số, bây giờ đã trở nên cát bụi mù mịt.

Nhưng những thứ đó ở phía trước dường như bị một sức mạnh bí ẩn chặn lại, lại bị cố định ở đó.

Đối diện cát bụi bay mù mịt, bên cạnh mọi người lại không có chút gió cát nào, giống như hai thế giới khác nhau.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, mọi người đều rơi vào kinh ngạc, hoàn toàn không giống như chuyện có thể xảy ra.

Nhìn một lúc lâu, Hoắc tiên cô nói: "Quỷ Gia, ngài xem chuyện trước mắt này, rốt cuộc là sao?" "Một cơn bão lớn như vậy, lại bị cố định ở đó, là sức mạnh của thuật pháp sao?" Trương Khải Minh mở đôi mắt đã được kích hoạt, cẩn thận nhìn khu vực bão cát đối diện.

Trong mắt anh, bão cát trước mắt đều biến mất, thay vào đó là những đường thẳng ánh sáng trắng.

Những đường thẳng này dày đặc, giống như một tấm lưới khổng lồ, phong tỏa toàn bộ cơn bão, không thể vượt qua nửa bước.

Đồng thời, anh còn có một phát hiện khác, chỉ thấy bão cát bên

trong cũng không phải là bão cát đơn giản.

Bên trong lại trộn lẫn một lượng lớn oán khí màu đen, cuồn cuộn không ngừng theo gió cát.

Thế là Trương Khải Minh lên tiếng: "Thuật pháp thực ra không chính xác, theo tôi thấy, hẳn là sức mạnh của trận pháp." "Thật ngưỡng mộ người xưa, một người phàm lại có thể sở hữu sức mạnh cường đại như vậy, có thể khống chế sức mạnh của tự nhiên." Nghe vậy, mọi người càng thêm kinh ngạc nhìn khu vực bão cát, trong lòng cảm thán.

Đúng lúc này, bão cát bên trong xảy ra biến hóa, vô số cát bụi lại tụ lại thành một, hình thành một khuôn mặt người khổng lồ.

Chương 304

Nhìn khuôn mặt đầy oán khí bên trong, Trương Khải Minh cảm thấy đó hẳn là Tây Vương Mẫu.

Nhìn tình hình đối diện, Trần Bì đến bên cạnh Trương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, chúng ta có vào trong không?" Nếu bây giờ vào, hẳn sẽ gặp phải tình huống giống như Ngô Thiên Chân và những người khác, xe của mọi người có thể sẽ bị phá hủy.

Lắc đầu, Trương Khải Minh nói: "Không, chúng ta đợi một chút, bây giờ vào thực sự quá nguy hiểm." Dựng một khu trại đơn giản, mọi người vừa thưởng thức bão cát ở xa, vừa nghỉ ngơi thật tốt.

Ngồi trong lều, mọi người tụ tập lại với nhau, chuẩn bị bàn bạc về chuyện sau này.

Hoắc tiên cô lên tiếng đầu tiên, dù sao con gái của bà ấy cũng ở bên trong, bây giờ không biết tình hình ra sao.

Nếu bão cát cứ trì hoãn như vậy, có lẽ trong mộ sẽ xảy ra biến hóa, con gái của bà ấy cũng sẽ gặp nguy hiểm.

"Quỷ Gia, ngài xem chúng ta cần đợi bao lâu mới có thể vào?

Tôi thực sự có chút lo lắng." Nhìn bão cát kéo dài bên trong, Trương Khải Minh nói: "Một ngày đi, giờ này ngày mai, bão cát hẳn có thể yếu đi." "Lúc đó chúng ta vào, tuy sẽ có chút trở ngại, nhưng ảnh hưởng không quá lớn." Trần Bì tiếp lời: "Quỷ Gia, lần này thực sự quá quỷ dị, còn có khuôn mặt cuối cùng hình thành." "Ngài nói có phải Tây Vương Mẫu biết chúng ta đến rồi, tất cả đều là chuẩn bị cho chúng ta không?" Trương Khải Minh mỉm cười lắc đầu: "Hẳn là không phải, Tây Vương Mẫu cũng đã chết nhiều năm rồi." "Dù âm hồn của bà ta có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể điều động sức

mạnh của trận pháp, đó là một sự tồn tại mâu thuẫn." Nhưng, có một câu Trương Khải Minh không nói, đó là nếu như Tây Vương Mẫu chưa chết thì sao?

Trương Khải Minh có một dự cảm, Tây Vương Mẫu đã bố trí nhiều như vậy, đều là vì có thể cùng Mục Vương vĩnh sinh bầu bạn.

Vậy thì mọi chuyện hẳn đều sẽ nằm trong sự kiểm soát của bà ta, chuyện như vậy, hẳn chỉ có người mù mới tin.

Nếu suy đoán của Trương Khải Minh không sai, trong mộ hẳn sẽ có hậu thủ mà Tây Vương Mẫu bố trí.

Như vậy, Tây Vương Mẫu có thể vẫn còn giữ được thần trí, thậm chí đang sống dưới một hình thái khác.

Nhưng chuyện như vậy không cần thiết phải nói với mọi người, ngoài việc gây hoang mang cho mọi người, không có bất kỳ lợi ích nào.

Nhìn bóng lưng rời đi của mọi người, Thiên Đồng bước vào, nói: "Quỷ Gia, bên ngoài có người đến." "Xem ý của họ, hẳn là trực tiếp nhắm vào chúng ta, không có chút ý định né tránh nào." Chuyện này có chút thú vị, đi suốt một chặng đường, tất cả những người gặp phải đều tránh xa, bây giờ lại có người chủ động đến gần?

Trong trại, mọi người nhìn thấy đoàn xe cát từ xa đang từ từ tiến lại gần.

Một đoàn xe không lớn, tổng cộng chỉ có 8 chiếc xe, lúc này đang chạy thẳng về phía trại.

Những người khác nghe tin cũng đi ra, yên lặng nhìn đoàn xe, trong lòng suy đoán là ai.

Đợi đoàn xe đến gần, cửa xe mở ra, người từ bên trong bước xuống khiến mọi người có chút kinh ngạc, lại là Nhị gia?

Tuổi tác đã lớn như vậy, Nhị gia sao lại đến sa mạc?

Nhiều năm không ra tay, lẽ nào chuẩn bị tái xuất giang hồ?

Nhưng, dù sao cũng là người trong Cửu Môn, tuy quan hệ với Trương Khải Sơn không tốt, nhưng Trương Khải Minh vẫn chủ động đi lên chào hỏi.

Dù sao năm đó Nhị gia cũng đã giúp Trương Khải Minh không ít, quan hệ hai người cũng không căng thẳng như vậy.

Trương Khải Minh nhìn Nhị gia đang đến gần, lên tiếng chào hỏi.

Những người khác cũng lần lượt chào hỏi, nhưng có mấy phần chân thành thì không biết.

Sau khi hàn huyên, Nhị gia đến bên cạnh Trương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, lần này ta đến là chuyên tìm cậu, có chút chuyện muốn bàn bạc." Nhìn trái nhìn phải, đông người, không tiện nói chuyện, Trương Khải Minh dẫn Nhị gia vào lều của mình.

Sau khi ngồi xuống, Nhị gia lên tiếng: "Quỷ Gia, lần này tìm cậu là có chuyện." "Ta biết cậu sắp đến Tây Vương Mẫu quốc, nên đến đây cầu xin cậu một việc." Trương Khải Minh nhìn Nhị gia có chút căng thẳng, gật đầu nói: "Nhị gia, ngài cứ nói thẳng đi." Nhị gia do dự một lúc, rồi nói: "Quỷ Gia, ta hy vọng cậu có thể cứu con gái ta, Hồng Ảnh." Nghe vậy, Trương Khải Minh kinh ngạc nhìn Nhị gia, bao nhiêu năm nay cũng chưa từng nghe Nhị gia có con gái?

Sao lại đột nhiên xuất hiện một đứa con gái?

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trương Khải Minh, Nhị gia cười khổ nói: "Năm đó khi con bé sinh ra, đúng vào thời chiến loạn." 143.

"Vì không muốn nó bị liên lụy nên luôn không công khai, sau đó lại được Phật gia bồi dưỡng một thời gian." "Lớn lên rồi, con bé này cũng không nghe lời, theo người của bên kia bắt đầu đi trộm mộ."

“Trước cả Trần Văn Cẩm, nó là người dẫn đội cho đám trẻ bên đó, cũng trúng phải loại độc đan dược kia, bây giờ đang trốn trong đó.” “Những năm nay ta không ngừng phái người vào, thay phiên nhau giúp đỡ nó, gần đây nghe nói cậu có cách giải quyết, nên mới mặt dày đến cầu xin.” Trương Khải Minh từ từ gật đầu, tiêu hóa câu chuyện của Nhị gia.

Nhưng, đây cũng không phải chuyện khó, chỉ cần người còn sống, Trương Khải Minh cũng có Tịnh Hóa Đan.

Lúc này, Trương Khải Minh lại nghĩ đến một chuyện khác, con gái của Nhị gia, Hồng Ảnh, cũng làm đội trưởng cho người bên kia.

Đồng thời, Hồng Ảnh lại do Trương Khải Sơn bồi dưỡng, vậy chuyện này có phải là có dự mưu từ trước không?

Phải làm rõ mới được.

Thế là Trương Khải Minh nói: “Nhị gia, không phải tôi không giúp ngài, chuyện này đối với tôi không khó.” “Nhưng ngài cũng biết quan hệ hiện tại của tôi và Trương Khải Sơn rất căng thẳng, lúc này ngài tìm tôi giúp đỡ, tôi có chút không hiểu.” Nhị gia gật đầu thấu hiểu: “Quỷ Gia, ta biết chuyện này, cũng biết nguyên nhân bên trong.” “Lần này ta cũng là bất đắc dĩ mới cầu xin cậu, ta có thể đảm bảo với cậu, Hồng Ảnh đã sớm không còn liên lạc với người bên kia nữa.” “Bao nhiêu năm nay, người bên kia chưa từng đến tìm Hồng Ảnh, tin rằng con bé đã hiểu chuyện rồi.” Trầm ngâm một lát, Trương Khải Minh nói: “Được, Nhị gia, vậy tôi đồng ý, nhưng phải để lại chút tín vật.” “Và, tôi cần xác nhận thân phận của Hồng Ảnh, đừng để cuối cùng lại cứu nhầm người ngoài.” Sau khi trao đổi xong, Trương Khải Minh tiễn Nhị gia ra khỏi trại, đứng ở cửa nói: “Nhị gia, ngài về đi, phần còn lại cứ giao cho tôi.” “Đến lúc đó tôi sẽ trực tiếp đưa người về U Đô, đừng lo lắng nữa, tuổi tác cũng đã lớn rồi.” Nhị gia cười khổ lắc

đầu: “Quỷ Gia, vậy vạn sự nhờ cậu cả, bây giờ thân thể ta không chống đỡ nổi nữa rồi.” “Nếu không phải có cậu ở đây, ta cũng không biết có thể gặp được con gái mình không.” Tiễn Nhị gia có chút mệt mỏi rời đi, Trương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, thảo nào có nhiều người theo đuổi trường sinh như vậy.

Nhìn Nhị gia, nhân vật lợi hại như vậy năm đó, bây giờ cũng bị năm tháng đánh gục.

Trở về trại, Trương Khải Minh suy nghĩ về chuyện của Hồng Ảnh, chuyện này vừa có lợi vừa có hại.

Nếu cô ta thật sự đã thoát ly khỏi bên kia, Trương Khải Minh có lẽ sẽ biết được một số chuyện bí mật từ cô ta.

Có thông tin cô ta cung cấp, sẽ có rất nhiều chuyện có thể thao tác.

Nhưng, nếu Hồng Ảnh quay về bên kia, Trương Khải Minh cũng sẽ không quá thất vọng.

Dù sao thì cũng chỉ tổn thất một viên Tịnh Hóa Đan miễn phí, nhưng Trương Khải Minh luôn có cơ hội thu hồi lại đan dược, chỉ là lúc đó cái giá phải trả là mạng người.

Trưa ngày hôm sau, bão trong trận pháp đã yếu đi, đã đến lúc xuất phát.

Xe trực tiếp lao vào trong bão cát, sau khi vào, tình hình khá tốt.

Giao tiếp giữa các xe không có vấn đề gì, tầm nhìn cũng không thấp, có thể nhìn thấy phương hướng đại khái.

Dưới sự chỉ dẫn của Trần Văn Cẩm, mọi người từ từ xuất phát về phía mục tiêu cuối cùng, hy vọng sớm đến được ốc đảo.

Đột nhiên, mắt Trương Khải Minh lướt qua xung quanh, phát hiện một bóng người quen thuộc, vội vàng ra lệnh cho mọi người dừng xe.

Sau đó đến bên cạnh bóng người đang nằm bên đường, chết tiệt, không phải Bàn Tử thì còn ai?

Bất đắc dĩ lắc đầu, Bàn Tử thật là, hành động nào cũng dám tham gia, không muốn sống nữa sao?

Đưa Bàn Tử lên xe, mọi người lại xuất phát, bây giờ không thể dừng xe quá lâu, nếu không xe sẽ chết máy.

Chương 305

Nhìn Bàn Tử đang hôn mê, Trương Khởi Linh cho cậu ta uống một ít nước, rồi hỏi: "Quỷ Gia, cậu ta cũng đến sao?" Quay đầu nhìn lại, Trương Khải Minh bực mình nói: "Đi theo Ngô Thiên Chân đấy." "Hai người này thật là gan lớn, bản lĩnh không biết lớn đến đâu, mà dám đến nơi nguy hiểm như vậy đổ đấu." Trương Khởi Linh im lặng suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Quỷ Gia, ngài nói Ngô Thiên Chân đến đây là vì sao?" "Có nguyên nhân nào khác không?

Khiến cậu ta không thể không đến?" Mọi người nghe những lời không đầu không cuối này, hoàn toàn không hiểu ý của Trương Khởi Linh.

Nhưng Trương Khải Minh lại nhướng mày nói: "Vậy sao?

Tôi cảm thấy Ngô Thiên Chân hẳn là không có tâm tư lớn như vậy đâu?" Bây giờ không có chuyện viện điều dưỡng, cũng không có sự tham gia của Hoắc gia, nhưng Ngô Thiên Chân vẫn đến.

Điều này cho thấy điều gì?

Trong tiềm thức của Ngô Thiên Chân có điều gì đó.

Đi được không bao lâu, mọi người lại dừng đoàn xe, trước mặt mọi người xuất hiện một khung cảnh khác hẳn.

Trần Văn Cẩm nói: "Quỷ Gia, phía trước là Ma Quỷ Vực, bên trong có những thứ không hợp với lẽ thường." "Nhưng bên trong có một đặc điểm, đó là khi trời mưa, chỉ cần đi theo dòng nước, chúng ta có thể đến thẳng ốc đảo." Nghe vậy, Trương Khải Minh gật đầu, nếu đã như vậy, thì không cần phải suy nghĩ nữa.

Vừa hay bên trong có một con thuyền cát, Trương Khải Minh cũng

rất tò mò, muốn vào xem thử.

Trực tiếp tiến vào Ma Quỷ Vực, đi trên bãi cát đen, cảnh sắc xung quanh rất đặc biệt.

Rất nhiều trận đá được sắp xếp ngay ngắn, cộng thêm một số bộ xương trắng đặc biệt, nơi đây giống như một tử địa.

Trong tiếng kinh ngạc của mọi người, đoàn xe không ngừng tiến vào trong Ma Quỷ Vực.

Không lâu sau, xe lại dừng lại, phía trước xuất hiện một đoàn xe tan tác, không có chút động tĩnh nào.

Xuống xe, Trương Khải Minh vẫy tay nói: "Thiên Đồng, đi xem thử đi." Nhìn Thiên Đồng và những người khác từ từ tiếp cận đoàn xe, Trần Bì chỉ về một hướng nói: "Quỷ Gia, ngài xem ở đó." Nhìn theo hướng tay Trần Bì chỉ, chỉ thấy một bóng người nằm úp trên mặt đất, hẳn là không phải mới chết gần đây.

Đi về phía bóng người đó, chuẩn bị xem thử là ai, tại sao lại chết ở nơi này.

Trên đỉnh đồi, chưa đợi Trương Khải Minh kiểm tra tình hình thi thể, đã nhìn thấy ở phía bên kia của ngọn đồi xuất hiện một hố cát khổng lồ.

Trong hố cát này lại có một con tàu đắm khổng lồ, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc vào trong, trước tiên hãy xem tình hình thi thể đã.

Cúi người xuống, lật thi thể lại, là một xác khô, nước trong người đã mất hết.

Khi Trương Khải Minh đang quan sát, Nộ Tình Kê từ trong ba lô

chạy ra, xông về phía thi thể.

Chỉ thấy từ những lỗ nhỏ li ti trên người thi thể, lại bay ra mấy con Thi Biệt Vương.

Lần này Nộ Tình Kê vui mừng khôn xiết, thức ăn ngon lại trực tiếp bay vào miệng, sao có thể không vui?

Bất đắc dĩ lắc đầu, lần này không cần kiểm tra nữa, người này hẳn là bị Thi Biệt Vương giết chết.

Đợi Nộ Tình Kê ăn xong, Trương Khải Minh nói: "Được rồi, Nộ Tình, đừng đợi nữa, chúng ta nên về thôi." Nộ Tình Kê chăm chú nhìn thi thể trên mặt đất, không thấy Thi Biệt Vương nào xuất hiện nữa, thất vọng đi theo sau Trương Khải Minh.

Vừa đi vừa nói: "Trương Khải Minh, mi không lừa ta chứ, lâu như vậy rồi, ta mới ăn được có chút xíu." "Nếu mi lừa ta, về rồi xem ta báo thù." Nghe những lời trẻ con của Nộ Tình Kê, Trương Khải Minh dở khóc dở cười nói: "Yên tâm đi, lúc đó chắc chắn đủ ăn." Nghe vậy, Nộ Tình Kê mới hài lòng đi theo sau anh, lắc đầu ngoe nguẩy, vẻ mặt đắc ý.

Đến gần đoàn xe, nhìn Thiên Đồng đang kiểm tra, Trương Khải Minh hỏi: "Thế nào?" Thiên Đồng đứng thẳng người, đến bên cạnh Trương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, có chút không đúng, những người này chết không bình thường." "Vừa rồi tôi kiểm tra rồi, tất cả mọi người đều chết vì thất khiếu chảy máu, không có chút ngoại thương nào." "Nhìn giống như trúng độc, nhưng thi thể lại không có biểu hiện đặc biệt." Đến gần một cỗ thi thể, Trương Khải Minh cẩn thận xem xét, quả nhiên giống như Thiên Đồng nói.

Đột nhiên, ánh mắt Trương Khải Minh ngưng lại, tầm mắt rơi vào cổ của thi thể.

Vươn tay ra, lật cổ thi thể lại, chỉ thấy bên hông có một vết thương nhỏ, giống như bị thứ gì đó cắn.

Thấy vậy, Trương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, đi xem thử, có phải tất cả mọi người đều như vậy không?" Một lúc sau, Thiên Đồng trở lại nói: "Quỷ Gia, vừa rồi lật xem rồi, đều có vết thương như vậy." "Xem ra những người này đã bị thứ gì đó cắn, nhưng không nên như vậy chứ." Theo lý mà nói, sau khi có một người bị cắn, những người khác hẳn đã cảnh giác, lẽ nào bị cắn cùng lúc?

Nếu như vậy, càng thêm kỳ lạ, một hai vết thương xuất hiện ở cùng một vị trí có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, vết thương của tất cả mọi người đều ở cùng một vị trí, nếu vậy thì có vấn đề rồi, trừ phi thứ đó có thần trí.

Ghi nhớ chuyện này trong lòng, Trương Khải Minh trở lại bên cạnh mọi người, nói: "Lát nữa mọi người đều phải cẩn thận." "Những người này không biết đã bị thứ gì tấn công, nhưng hẳn là có kích thước nhỏ, đồng thời có trí tuệ nhất định." Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, nếu vậy, tất cả mọi người đều phải bảo vệ tốt vùng cổ rồi.

Lấy hết đồ đạc ra, để lại tất cả xe ở lại, Trương Khải Minh chuẩn bị dẫn mọi người vào trong con tàu đắm để xem xét.

Trên đồi cát, Trương Khải Minh chỉ vào con tàu đắm bên dưới nói: "Lát nữa vào trong mọi người đều cẩn thận." "Nhìn vị trí cửa vào của con tàu, hẳn là có không ít người đã vào, mọi người đều nâng cao cảnh giác." Đến gần cửa vào con tàu, nhìn những dấu vết để lại trên mặt đất, hẳn là đã có người vào, không chỉ một đội.

Từ từ đi vào trong khoang tàu, tiến sâu vào bên trong, đi được không bao xa, mọi người phát hiện ra điều bất thường.

"Tít... tít... tít..." Một âm thanh dòng điện vang lên bên cạnh mọi

người, bên trong tiếng rè rè như có người đang nói, nhưng hoàn toàn không nghe rõ.

Trương Khải Minh đi theo hướng âm thanh, từ từ di chuyển, đến sau một cái thùng gỗ.

Chỉ thấy một chiếc bộ đàm đang nằm yên ở đó, lúc này đèn trên đó đang nhấp nháy, đang hoạt động.

Trần Bì đến gần, cẩn thận nghe một lúc, rồi nói: "Quỷ Gia, có chút không đúng." "Tôi vừa cẩn thận nghe rồi, người bên trong có vấn đề, lời nói của anh ta tuy đứt quãng." "Nhưng tôi có thể nghe được một phần nội dung, hình như là 'sắc', rồi 'hồi lặc'." "Hai từ đầu tôi không hiểu lắm, nhưng hai chữ 'hồi lặc' tôi nghe rất rõ." "Đó là một ám ngữ, nhưng thời đại này không ai dùng nữa, là ám ngữ được sử dụng trong thời chiến loạn." Ám ngữ thời chiến loạn, vậy chứng tỏ âm thanh này có vấn đề, hoặc là thành viên của một tổ chức cổ xưa.

Nắm chặt chiếc bộ đàm trong tay, Trương Khải Minh cẩn thận xem xét kiểu dáng của nó, giống với của mọi người, không giống đồ vật thời chiến loạn.

Nhấn nút trên đó, Trương Khải Minh nói: "Ai vậy?

Có chuyện gì?" Sau khi thả tay ra, âm thanh đối diện biến mất, không có chút phản ứng nào.

Khi Trương Khải Minh chuẩn bị thu bộ đàm rời đi, một âm thanh lại vang lên.

"Tít... tít... tít..." Vẫn là những lời nói như cũ, không có chút thay đổi nào, giống như một người máy.

Chương 306

Nghe lại âm thanh như vậy, Trương Khải Minh biết rằng đối diện hẳn không phải là âm thanh của con người, ít nhất không phải do người sống phát ra.

Suy nghĩ một lúc, Trương Khải Minh nói: "Thứ này cứ cầm lấy trước đi, có lẽ khoảng cách quá xa." "Chúng ta tiếp tục đi, Trần Bì trông chừng chiếc bộ đàm này, nếu có thay đổi đặc biệt, sớm báo cho tôi biết." Tiếp tục đi, đi trong hành lang cũ nát, mọi người nhanh chóng đến một khoang tàu đang mở.

Vào xem, mọi người biết rằng ở đây đã xảy ra một trận chiến, người tham gia hẳn không ít, cả không gian rất lộn xộn.

Cẩn thận kiểm tra các loại dấu vết trên mặt đất, Hoắc Yên nói: "Quỷ Gia, ở đây trước đó hẳn có ba nhóm người." "Trong đó khi hai thế lực đang chiến đấu, có một đội người yên lặng trốn ở một bên, không tham gia vào." Trương Khải Minh gật đầu, cũng không để ý, dù sao bất kể có bao nhiêu người, cũng không cần lo lắng.

Ngược lại, mấy cái vò gốm màu nâu đỏ ở góc tường lại thu hút sự chú ý của Trương Khải Minh, bên trong hẳn là chứa đầu người.

Thứ dùng để nuôi Thi Biệt Vương, vừa hay dùng để giúp Nộ Tình Kê tiến hóa.

Ôm Nộ Tình Kê vào lòng, Trương Khải Minh vừa đi vừa nói: "Thức ăn của mi đến rồi, lát nữa phải chuẩn bị sẵn sàng đấy." Nộ Tình Kê nhìn trái nhìn phải, nghi ngờ nói: "Trương Khải Minh, mi đừng lừa ta nhé, thức ăn ở đâu?" Nhìn mấy cái vò gốm dưới chân, Trương Khải Minh nói: "Đến rồi, chuẩn bị đi, lát nữa thứ bên trong sẽ ra." Nói xong, Trương Khải Minh trực tiếp đá vỡ mấy cái vò gốm, để

lộ ra đầu người bên trong.

Không lâu sau, Thi Biệt Vương trong đầu người bay ra, có lẽ vừa mới tỉnh, có chút lảo đảo.

Thấy vậy, Nộ Tình Kê không còn bình tĩnh nữa, món ngon như vậy lại xuất hiện.

Nó trực tiếp từ trong lòng Trương Khải Minh nhảy ra, nhanh chóng ăn hết những con Thi Biệt Vương bay ra.

Sau đó phát ra một tiếng cảm thán: "Ôi, ngon thật, số lượng hơi ít." Nghe vậy, Trương Khải Minh buồn cười nói: "Được rồi, bên trong sẽ còn, lần này có thể cho mi ăn no." Nghe vậy, Nộ Tình Kê sao có thể ngồi yên, trực tiếp đi đầu men theo hành lang.

Bất đắc dĩ, Trương Khải Minh đành phải dẫn mọi người theo sau, bây giờ lại biến thành Nộ Tình Kê dẫn đường ở phía trước.

Trên đường đi, Hoắc tiên cô nói: "Quỷ Gia, Nộ Tình Kê ăn nhiều Thi Biệt Vương như vậy, không có vấn đề gì chứ?" Trương Khải Minh cười nói: "Không sao đâu, nếu có thể, nó có thể sống trong ổ của côn trùng độc." "Đối với nó, tất cả côn trùng độc đều là thức ăn, không có chút nguy hiểm nào." Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngưỡng mộ nhìn Nộ Tình Kê đang dẫn đường ở phía trước, đúng là một thần vật hiếm có.

Ai mà có được một con, rất nhiều mộ huyệt sẽ không còn là mối đe dọa nữa, thật sự là một trợ thủ đắc lực.

Nghĩ đến cuộc sống như vậy, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Nộ Tình Kê.

Từ từ đi theo sau Nộ Tình Kê, mọi người trên đường gặp không ít vò gốm, đều bị Nộ Tình Kê ăn hết.

Lần này Nộ Tình Kê ăn đã đời, gần như no căng bụng, xem ra Nộ

Tình Kê lại sắp tiến hóa rồi.

Khi đến phòng tiếp theo, mọi người vừa vào đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, xem ra ở đây đã xảy ra chuyện.

Dừng bước, mọi người cẩn thận tìm kiếm, chỉ thấy ở góc phòng, có mấy cỗ thi thể đang nằm yên.

Những thi thể này rất thê thảm, toàn thân không có một miếng thịt lành lặn, giống như bị quái vật ăn sạch.

Khi mọi người chuẩn bị kiểm tra kỹ lưỡng, Trần Bì lên tiếng.

"Quỷ Gia, bộ đàm có thay đổi, nếu tôi đoán không sai, chiếc bộ đàm kia hẳn là ở đây rồi." Nghe vậy, Trương Khải Minh dừng động tác, cẩn thận quan sát, yên lặng lắng nghe âm thanh.

Rất nhanh, Trương Khải Minh phát hiện ra một đoạn âm thanh rè rè, ở dưới thi thể.

Lấy Ngự Quỷ Đao ra, Trương Khải Minh cẩn thận gạt thi thể phía trên ra, kiểm tra tình hình bên dưới.

Ngay khoảnh khắc thi thể được gạt ra, từ bên trong trực tiếp lao ra một bóng đen, cắn về phía tay của Trương Khải Minh.

Ngay khoảnh khắc bóng đen xuất hiện, Trương Khải Minh đã phát hiện, tay trái trực tiếp đưa ra, nhanh chóng bóp chặt cổ nó.

Là một con rắn lông đen, Trương Khải Minh không bắt được nó, nó cũng không phá được lớp phòng ngự của anh.

Nhìn lại chiếc bộ đàm dưới thi thể, Trương Khải Minh cuối cùng cũng hiểu ra âm thanh vừa rồi nghe được.

Hẳn là công tắc bộ đàm bị thi thể đè lên, vừa hay con rắn lông đen đang học nói, nên mới truyền đi.

Giải khai được khúc mắc trong lòng, Trương Khải Minh thở phào

nhẹ nhõm, chỉ cần không phải thứ gì đó thần bí là tốt rồi.

Tay trái hơi dùng sức, trực tiếp giết chết con rắn lông đen, sau đó ném xuống đất, tiếp tục kiểm tra thi thể.

Rất nhanh lại có phát hiện, trên bề mặt những thi thể này tồn tại những vết thương nhỏ li ti, hẳn là đã gặp phải một đàn côn trùng.

Khi Trương Khải Minh chuẩn bị nói ra phát hiện của mình, chưa kịp mở miệng, một thủ hạ của Hoắc tiên cô đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Mọi người quay đầu lại, nhìn người đang la hét, phát hiện anh ta đang gãi mạnh vào sau cổ.

Thấy vậy, sắc mặt Trương Khải Minh thay đổi, hẳn là thứ mà đội người bên ngoài gặp phải đã ra tay.

Ngay lập tức, Trương Khải Minh xông tới, chưa kịp đến gần, đã thấy một con côn trùng màu xám trắng bay ra.

Nhìn con côn trùng đang lảo đảo trong không trung, không ai dám xem thường, cảnh tượng thê thảm của những người bên ngoài mọi người đều đã thấy.

Rất nhanh, người vừa bị cắn trực tiếp ngã xuống đất, máu bắt đầu từ từ rỉ ra từ thất khiếu.

Cảnh tượng thê thảm này, giống hệt như kết cục của những người bên ngoài, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Nhưng, Trương Khải Minh không lùi bước, nếu cứ để con côn trùng màu xám này hoành hành, e rằng tất cả mọi người sẽ chạy tán loạn.

Ngự Quỷ Đao trong tay không chút do dự, chém trúng con côn trùng màu xám đang lảo đảo.

Khi Trương Khải Minh chuẩn bị thở phào, đột nhiên sắc mặt thay đổi, chỉ thấy con côn trùng bị anh chém trúng, dường như chỉ là một ảo ảnh.

Sau khi vặn vẹo một lúc, con côn trùng lại khôi phục lại hình dạng ban đầu, tiếp tục bay về phía mọi người.

Nhìn cảnh này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lẽ nào con côn trùng này không phải thực thể?

Vậy thì phải đối phó thế nào?

Thấy tình hình này, Trương Khải Minh không vội ra tay nữa, mà lùi về phía sau.

Ánh mắt chăm chú nhìn con côn trùng màu xám trên không, đồng thời trong đầu không ngừng hồi tưởng lại nhát đao vừa rồi.

Chương 307

Lúc đó không để ý, bây giờ nghĩ lại, nhát đao đó giống như chém vào không khí, không có chút trở lực nào.

Trọng lượng của con côn trùng có nhỏ đến đâu, cũng nên có một chút trở lực chứ?

Khi Trương Khải Minh đang suy nghĩ đối sách, Trương Khởi Linh xông tới, sắc mặt ngưng trọng.

Cậu ta mở miệng nói: "Quỷ Gia, thứ này gọi là Bướm Ảo Ảnh, thứ chúng ta thấy chỉ là thân giả mà nó tạo ra." "Loài này rất kỳ lạ, sau khi phấn trên người nó bay ra, có thể hình thành một thứ giống như phân thân." "Tôi cũng vừa mới nghĩ ra, nhưng lại không có cách đối phó nào hay." Nghe lời của Trương Khởi Linh, tinh thần Trương Khải Minh chấn động, có manh mối là tốt rồi.

Anh vội vàng mở miệng hỏi: "Khoảng cách giữa chân thân và ảo ảnh của nó có xa không?" Trương Khởi Linh nói: "Không xa, khoảng 10 cm, giống như sự khúc xạ của ánh sáng." Nếu vậy thì dễ đối phó hơn nhiều rồi, Trương Khải Minh cuối cùng cũng không lùi lại nữa.

Sau khi dừng bước, toàn thân Trương Khải Minh tỏa ra một khí tức sắc bén, Ngự Quỷ Đao trong tay từ từ nâng lên.

Ánh mắt chăm chú nhìn ảo ảnh trên không và khu vực 10 cm bên cạnh nó.

Trương Khải Minh chuẩn bị dùng một phương pháp ngốc nghếch, toàn lực thi triển uy lực của 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, tin rằng nhất định có thể chém trúng chân thân của con Bướm Ảo Ảnh.

Nhìn ảo ảnh đang đến gần, Trương Khải Minh trực tiếp ra tay,

những đường đao liên tục phong tỏa chặt không gian xung quanh ảo ảnh.

Liên tiếp ba lần 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, không có chút gián đoạn nào.

Đến nhát đao thứ 22 của lần thứ ba, Trương Khải Minh cuối cùng cũng cảm nhận được một chút trở lực yếu ớt.

Vội vàng dừng đao trong tay, Trương Khải Minh cẩn thận nhìn mặt đất trước mặt.

Cuối cùng, anh phát hiện ra con Bướm Ảo Ảnh đã bị chém rơi, một bên cánh đã bị Trương Khải Minh chém đứt.

Lúc này nó đã mất khả năng tiếp tục bay, không ngừng đập bên cánh còn lại trên mặt đất.

Để đảm bảo an toàn, Trương Khải Minh trực tiếp dùng mũi Ngự Quỷ Đao đâm xuyên qua thân thể con Bướm Ảo Ảnh, ghim nó xuống đất.

Thở phào nhẹ nhõm, thảo nào đội người trước đó lại bị tiêu diệt toàn bộ.

Nếu không có lời nhắc nhở của Trương Khởi Linh, Trương Khải Minh cũng không có cách nào hay, chỉ có thể nhanh chóng bỏ chạy.

Đối phó với Bướm Ảo Ảnh, tình báo là mấu chốt, đồng thời vận may của Trương Khải Minh cũng không tệ, lần thứ ba đã làm nó bị thương.

Tất cả mọi người đều đến bên cạnh Trương Khải Minh, lần lượt thu hồi vũ khí, vừa rồi họ đều đã chuẩn bị dùng đạn để phong tỏa.

Trong con tàu đắm này, nổ súng là một việc nguy hiểm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, mọi người sẽ không sử dụng súng.

Cẩn thận nhìn con vật nhỏ trên mặt đất, Trần Bì cảm thán: “Quả nhiên, những thứ không bắt mắt mới là nguy hiểm nhất.” “Nếu không phải vừa rồi đã chứng kiến sự lợi hại của nó, ai có thể ngờ, một con vật nhỏ như vậy lại có thể gây chết người đến thế?” Tất cả mọi người đều đồng tình gật đầu, thứ này thực sự có chút đáng sợ.

Không giống như những nguy hiểm mà mọi người thường gặp, những thứ đó đều có thể nhìn thấy, sờ được, còn thứ này có chút quỷ dị.

Thu lại Ngự Quỷ Đao, Trương Khải Minh vừa định gật đầu, thì nghe thấy trong hành lang phía sau vang lên một tiếng súng.

Mọi người nhìn nhau, là ai, gan lớn như vậy, lại dám tùy tiện sử dụng súng?

Hoắc Yên nghe tiếng súng, lên tiếng: "Không phải loại súng chúng ta thường dùng, nghe hơi giống vũ khí của quỷ tử." Nghe vậy, tất cả mọi người đều cau mày, đối với đám lính Nhật, ai cũng có ác cảm, dù sao thì trong số họ cũng có mấy người đã trải qua chiến loạn năm đó.

Hoắc Tiên Cô nói một cách dứt khoát: "Chúng ta mau đến xem thử, nếu thật sự là quỷ tử thì cứ giải quyết bọn chúng." Lời này được mọi người tán đồng, cả đám vội vàng đi dọc theo lối đi.

Mười phút sau, nhìn thấy một cánh cửa khoang phía trước, tất cả đều rón rén bước chân, từ từ tiếp cận.

Đứng ở cửa khoang, cẩn thận thò đầu nhìn vào trong, sắc mặt Chương Khải Minh có chút kỳ quái.

Bên trong hiện có không ít người, lúc này đang giằng co, hai bên đều cầm vũ khí trong tay.

Nhưng người bên trong có lẽ đã trúng chiêu rồi, nhiều người coi người đối diện là kẻ địch, nên cảnh tượng rất hỗn loạn.

Sau khi giới thiệu sơ qua tình hình với mọi người, ai cũng tràn đầy kinh ngạc.

Đối với ảo giác bên trong, Chương Khải Minh đã sớm có chuẩn bị, lúc vừa vào đã kích hoạt đôi mắt của mình.

Vì vậy, Chương Khải Minh thấy rõ mọi người bên trong mà không bị ảo giác mê hoặc.

Nhưng những người khác thì không như vậy, họ cũng nhìn vào tình hình bên trong nhưng không phát hiện ra điều mà Chương Khải Minh nói.

Tuy nhiên, tất cả đều tin tưởng vào năng lực của Chương Khải Minh nên cũng không hề nghi ngờ.

Chương Khải Minh lại quan sát kỹ một lần nữa, đánh dấu tất cả những người không quen biết.

Sau đó cũng nói cho mọi người biết vị trí của Ngô Thiên Chân và đồng đội, rồi nói: "Lát nữa chúng ta hành động." "Sau khi vào trong, nhất định phải nhớ kỹ đối thủ của mình, đừng lo chuyện bao đồng." Thấy mọi người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Chương Khải Minh quay người, trực tiếp đá văng cánh cửa khoang cũ nát.

Tất cả mọi người đều xông vào, không để ý đến sự kinh ngạc của những người bên trong, trực tiếp bóp cò.

Chương Khải Minh không ra tay, chỉ đứng quan sát những người bên trong để tránh bỏ sót kẻ địch.

Sau một loạt tiếng súng, Chương Khải Minh nhìn đám người đang kích động ở đối diện, trực tiếp nhảy vào giữa bọn họ.

Rồi hét lớn: "Tất cả bỏ vũ khí xuống, đừng để tôi hiểu lầm." Nhìn thấy Chương Khải Minh đột nhiên xuất hiện, Ngô Thiên Chân và đồng đội của cậu ta đều nhận ra.

Tuy kinh ngạc trước hành động vừa rồi của Chương Khải Minh, nhưng lúc này họ cũng từ từ hạ vũ khí xuống, cẩn thận nhìn anh.

Thấy hành động của mọi người, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu, sau đó giới thiệu sơ qua tình hình.

Nhìn đám người đối diện đầy kinh ngạc, Chương Khải Minh cũng có thể hiểu được cảm xúc của họ.

Rốt cuộc, vừa rồi họ lại coi đồng đội là kẻ địch?

Sao có thể đối thoại được chứ.

Đối với tình huống này, Chương Khải Minh có một phỏng đoán, họ không phải là kẻ địch, nhưng đang ở trong ảo giác.

Lời nói của đối phương, có lẽ, họ đều nghe thành lời của đồng đội.

Chương 308

Ngay cả khi ngôn ngữ khác nhau, cũng không cản trở việc giao tiếp của hai bên, thủ đoạn này thật đúng là khó lòng phòng bị.

Đợi mọi người ổn định lại một chút, anh từ từ đi đến trước mặt một người trông giống lính Nhật.

Anh quay sang Trương Linh nói: "Trương tiểu ca, cho mượn một giọt máu dùng tạm." Trương Linh ở gần đó, không cần Chương Khải Minh ra tay, đã tự rạch ngón tay, điểm máu lên trán người kia.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, người kia vậy mà lại thay đổi, từ một tên lính Nhật biến thành Phan Tử.

Nhìn sự thay đổi kinh ngạc trước mắt, tất cả mọi người đều xôn xao, ngay lập tức tin vào lời của Chương Khải Minh.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, có máu của Trương Linh, tất cả mọi người đều thoát khỏi ảo giác.

Nhìn từng gương mặt quen thuộc, mọi người hít một hơi thật sâu, trong lòng đều cảm thấy may mắn.

Nếu không nhờ Chương Khải Minh và những người khác đến kịp lúc, tất cả những người có mặt có thể đã tấn công lẫn nhau, tổn thất nhân lực một cách vô ích.

Sau khi tất cả đã trở lại bình thường, Ngô Thiên Chân đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài." Liếc nhìn Ngô Thiên Chân một cách kín đáo, Chương Khải Minh thản nhiên nói: "Không cần khách sáo, đều là người của Cửu Môn." Nhìn Ngô Thiên Chân quay người rời đi, Chương Khải Minh liếc mắt ra hiệu cho Trương Linh, hai người đi vào một góc khuất.

Họ giả vờ kiểm tra thi thể, nhưng thực chất đang thì thầm trao đổi với nhau.

Chương Khải Minh hạ giọng: "Lúc nãy có phát hiện không, lúc Ngô Thiên Chân đối đầu với họ, sự thay đổi trên mặt cậu ta?" Trương Linh gật đầu: "Thấy rồi, lúc đó Ngô Thiên Chân dường như đã biến thành một người khác." "Tuy bề ngoài vẫn là dáng vẻ đó, nhưng thực chất lại giống như đã đổi thành một người khác." "Đúng vậy, mà Ngô Thiên Chân dường như không hề phát hiện ra, thú vị thật." Chương Khải Minh gật đầu nói.

Sau khi trao đổi ngắn gọn, hai người quay lại với mọi người, không có chút gì khác thường.

Trao đổi một lúc, mọi người tiếp tục lên đường, đã đi xa như vậy, phải đi đến cùng thôi.

Đi trong khoang tàu, Chương Khải Minh hỏi: "Ngô Thiên Chân, Tiểu Béo Tử không đi cùng cậu sao?" Nhưng, chuyện khiến Chương Khải Minh bất ngờ đã xảy ra, chỉ thấy Ngô Thiên Chân ngơ ngác đáp: "Tiểu Béo Tử?

Không có?" "Lần này tôi đi vội, nên chỉ bảo Phan Tử dẫn theo một số anh em lên đường." "Hơn nữa, lần này tôi đi cùng A Nịnh, trên đường cũng không thấy Bàn Tử." Nghe vậy, trong lòng Chương Khải Minh đầy nghi hoặc, vậy Tiểu Béo Tử vào đây bằng cách nào?

Xem ra bên trong có nội tình khác, đợi Tiểu Béo Tử tỉnh lại phải hỏi cho kỹ.

Suốt đường đi không ai nói gì, tất cả đều im lặng tiến nhanh về phía trước, trên đường cũng gặp không ít bình gốm.

Tất cả Thi Biệt Vương bên trong đều bị Nộ Tình ăn sạch, bây giờ nó lại có vẻ say rượu, đi đứng lảo đảo.

Nhìn dáng đi không nhận người thân của Nộ Tình, Chương Khải Minh cảm thấy buồn cười, chỉ có thể ôm nó vào lòng.

Rất nhanh, mọi người đã đến cuối lối đi, xuất hiện trước mắt là một cầu thang dẫn xuống tầng dưới.

Đứng ở mép cầu thang, Chương Khải Minh có thể thấy rõ âm khí nồng nặc bên trong, dường như sắp hóa thành chất lỏng.

Từ từ đi xuống cầu thang, mọi người đều cảm thấy nhiệt độ đang dần giảm xuống, môi trường xung quanh cũng trở nên âm u.

Không gian tầng hai trông không lớn bằng tầng trên, nhưng bên trong rất rộng rãi.

Chỉ thấy bên trong là một đại sảnh khổng lồ, trên mặt đất đặt từng chiếc lồng sắt, bên trong một số lồng còn có những bộ xương trắng hếu.

Ở cuối đại sảnh, có một không gian khác, mấu chốt có lẽ nằm ở đó.

Nhìn những chiếc lồng sắt hai bên, mọi người bàn tán xôn xao, phỏng đoán chuyện đã xảy ra ở đây năm đó.

Nhưng không ai có kết luận chắc chắn, điều duy nhất có thể xác định là thân phận của những bộ xương này, có lẽ đều là nô lệ.

Có thể năm đó đã gặp tai nạn, nên những nô lệ này rất có khả năng đã bị bỏ đói đến chết.

Đi được nửa đường, Trương Linh có phát hiện, liền gọi mọi người quay lại.

Cậu chỉ vào một chiếc lồng sắt nói: "Nhìn kìa, thi thể trong đó có gì đó không ổn." Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong không phải là xương trắng, mà là một thi thể được bảo quản khá tốt.

Tại sao lại đặc biệt như vậy, trong các lồng khác đều là xương trắng, chỉ có lồng này là có xác thịt, không kỳ lạ sao?

Đến gần lồng sắt, một thuộc hạ của nhà họ Hoắc kéo thi thể bên trong, rồi cơ thể cứng đờ lại.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói: "Thi thể này mới chết gần đây, là đồng nghiệp của chúng ta." Nghe vậy, tất cả mọi người đều đầy tò mò, những chiếc lồng sắt này đều bị hàn chết, không có lối vào, người này vào bằng cách nào?

Lại gần nhìn kỹ thi thể bên trong, quả nhiên là một người cùng nghề, trang phục trên người và một số vật trang trí đều cho thấy thời đại sinh sống của người này.

Đột nhiên, Ngô Thiên Chân kinh ngạc kêu lên: "Quỷ Gia, là thuộc hạ của A Nịnh." "Trước đây khi ở trong doanh trại, tôi có nói chuyện với anh ta, không thể nhớ nhầm được." Có lời chứng của Ngô Thiên Chân, chuyện này càng thêm kỳ lạ, không giống như chuyện có thể xảy ra.

Thi thể trong lồng có thân hình cao lớn, không thể nào chui qua khe hở của lồng sắt được.

Nhưng bây giờ thi thể lại xuất hiện bên trong, vậy chắc chắn có điều gì đó mà mọi người chưa phát hiện ra.

Trong lúc mọi người tiếp tục nghiên cứu, không ai để ý, bóng dáng Chương Khải Minh đã từ từ rời đi.

Nguyên nhân là, lúc nãy khi kiểm tra thi thể, Chương Khải Minh đã nghe thấy tiếng thở dốc từ một góc khuất không xa.

Vì vậy, anh từ từ di chuyển thân hình, đi về phía phát ra âm thanh.

Cẩn thận đi vòng một vòng, Chương Khải Minh thận trọng tiếp cận góc khuất phát ra tiếng động.

Lặng lẽ quan sát một lúc, Chương Khải Minh cuối cùng cũng phát hiện ra chủ nhân của âm thanh, đó là một ông lão mặc áo vải gai.

Lúc này, ông ta đang căng thẳng nhìn Trương Linh và những người khác đang kiểm tra thi thể, hoàn toàn không để ý đến Chương Khải Minh đang từ từ tiến đến sau lưng.

Rất nhanh, Chương Khải Minh đã đến sau lưng ông lão, trực tiếp tóm lấy ông ta.

Bị tấn công bất ngờ, ông lão hoảng sợ, miệng vô thức phát ra tiếng động, kinh động đến mọi người.

Tất cả mọi người quay người lại, nhìn ông lão bị Chương Khải Minh tóm được, đều kinh ngạc.

Ném ông lão xuống đất, Chương Khải Minh nhìn gương mặt có phần hoảng hốt của ông ta, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Anh lạnh lùng hỏi: "Tại sao lại ở đây, ông là ai?" Nhìn đám người đang vây quanh mình, ông lão hoảng sợ, vội nói: "Các vị đại gia, đừng giết tôi." "Tôi chỉ là một đạo mộ tặc bình thường, không có bất kỳ uy hiếp nào, tha, tha cho tôi đi..." Nhìn ông lão không ngừng dập đầu, Chương Khải Minh không nói gì mà rút súng ra, nói: "Đừng nói nhảm, tôi hỏi gì đáp nấy, hiểu chưa?" Cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo của họng súng, ông lão ngậm miệng, vội vàng gật đầu.

Chương 309

Thấy vậy, Chương Khải Minh lộ ra vẻ mặt hài lòng, hỏi: "Sao lại trốn ở đó?" Buông tay đang bịt miệng ông ta ra, vẻ mặt ông lão có chút sợ hãi, nhìn quanh tứ phía rồi nói: "Đại gia, ở đây có quái vật, quái vật đáng sợ lắm." Quái vật?

Quái vật gì có thể dọa một lão đạo mộ tặc thành ra thế này?

Mặc dù lão đạo mộ tặc trước mắt này chỉ là một kẻ vô danh, nhưng tuổi tác đã cao, số lần xuống mộ chắc chắn không ít.

Có thể khiến ông ta sợ hãi đến vậy, chắc chắn không phải thứ đơn giản.

Vì vậy, Chương Khải Minh nói: "Miêu tả kỹ xem, quái vật ông thấy trông như thế nào?" Lão già hồi tưởng một lúc rồi nói: "Tôi cũng không nói rõ được, đây là lần đầu tiên tôi thấy chuyện kỳ lạ như vậy." "Đó hẳn là một đám tế ti mặc áo choàng trắng, chắc không phải người sống." "Lúc đó, thi thể kia bị bọn chúng khiêng đến, sau đó chúng hát múa một lúc ở đó, tôi phát hiện thi thể vậy mà lại vào được bên trong." "Đợi đám mặc áo choàng trắng đó rời đi, tôi đến gần lồng xem xét, hoàn toàn không có cửa." "Trước khi các vị vào, tôi thấy những thứ mặc áo choàng trắng đó, trốn ở trên đầu các vị, nhưng vừa rồi đột nhiên biến mất rồi." Xem ra trước đó, tiếng thở dốc dữ dội mà Chương Khải Minh nghe được là do ông lão phát ra khi phát hiện những người áo trắng đó biến mất.

Nếu không, Chương Khải Minh thật sự chưa chắc đã chú ý đến lão đạo mộ tặc đang trốn bên cạnh.

Nhưng những thứ mặc áo choàng trắng đó khiến Chương Khải Minh để tâm.

Theo lời của lão già, những thứ đó đã nhìn chằm chằm vào Chương Khải Minh và mọi người một lúc, nhưng không ai phát hiện ra.

Nếu lúc đó chúng phát động tấn công, thì không phải là chuyện tốt, mọi người có thể sẽ tổn thất nặng nề.

Vì vậy, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh, muốn tìm tung tích của những người áo trắng, nhưng tiếc là không có chút phát hiện nào.

Nghĩ một lúc, Chương Khải Minh đột nhiên hỏi: "Ông tên gì?" Lão già do dự, nhìn súng trong tay mọi người, nói: "Tôi tên Lão Chước Tử, được người khác mời đến." "Nhưng trước đó gặp phải bão cát, tôi bị lạc với họ, sau đó từ từ đi vào đây." "Còn cụ thể là vì cái gì, tôi chỉ nghe một người nhắc đến, là tìm mộ huyệt của Tây Vương Mẫu." Chương Khải Minh đang tiêu hóa thông tin vừa nhận được, Trần Bì bên cạnh lên tiếng. "Lão Chước Tử?

Lão Chước Tử biết quan sát sao trời định huyệt mộ?

Người vẫn luôn hoạt động ở vùng rừng tuyết?" Lão Chước Tử kinh ngạc liếc nhìn Trần Bì, rồi gật đầu nói: "Là tôi, có chút danh mọn." Thấy ông ta gật đầu thừa nhận, Trần Bì nói: "Quỷ Gia, lão già này là thổ địa ở vùng rừng tuyết." "Trong giới cũng có chút danh tiếng, đặc biệt là tài nghệ quan sát sao trời định huyệt mộ, rất nổi tiếng." Gật đầu, Chương Khải Minh liếc nhìn Lão Chước Tử một cái, không ngờ lại là một đạo mộ tặc có tiếng.

Nghe Trần Bì gọi Chương Khải Minh, vẻ mặt Lão Chước Tử khẽ động, vội nói: "Quỷ Gia?

Ngài là Quỷ Gia của Cửu Môn?" "Tôi quen Hắc Hạt Tử, Quỷ Gia, trước đây tôi nghe nói anh ta là thuộc hạ của ngài." Kinh ngạc liếc nhìn một cái, Chương Khải Minh cười, nói: "Được rồi, đứng lên đi."

"Nếu đã là bạn cũ của Hắc Hạt Tử, vậy cũng là bạn của tôi, đi hay ở tùy ông." Đối với Lão Chước Tử, Chương Khải Minh không để tâm, ông ta không có uy hiếp.

Có thể sẽ có tác dụng khác, nhưng cũng không sao.

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm ra những thứ áo trắng lúc nãy, nếu không mọi người sẽ luôn ở trong nguy hiểm.

Vì vậy, Chương Khải Minh ghét cảm giác mất kiểm soát này, rất bất lực.

Lại nhìn thi thể trong lồng sắt, kiểm tra kỹ tình hình, sau đó mọi người tiếp tục lên đường.

Nhưng lần này mọi người đều đầy cảnh giác, lúc đi không ngừng quét mắt xung quanh, kiểm tra tình hình.

Nhưng tiếc là, mãi vẫn không phát hiện ra bóng dáng của những người áo trắng, cứ như thể thứ đó đã biến mất hoàn toàn.

Cuối lối đi, xuất hiện trước mặt mọi người là một cánh cửa khoang khổng lồ.

Kiểm tra một lượt, mọi người tiến lên cẩn thận mở cửa, căn phòng phía sau lập tức lộ ra trước mắt mọi người.

Đây cũng là một đại sảnh, nhưng tác dụng chính của nó có lẽ là dùng để tế lễ.

Giữa đại sảnh là một bệ gỗ, trên đó vẽ đủ loại phù văn kỳ dị.

Đồng thời, ở giữa bệ gỗ, có cắm một cây quyền trượng, tạo hình rất đặc biệt. 144.

Đi về phía bệ gỗ ở giữa, mắt Trương Khải Minh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cây quyền trượng.

Âm khí trên thứ này rất nặng, âm khí bao quanh cũng có quy luật,

vừa nhìn đã biết là một món pháp khí.

Tuy không biết tác dụng cụ thể, nhưng trong lòng Chương Khải Minh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Khi đến gần tế đàn, mọi người phát hiện, toàn bộ tế đàn này đều màu đỏ, cũng không phải màu sắc ban đầu của nó.

Có lẽ do máu thấm lâu ngày, khiến tế đàn từ từ biến thành màu này.

Điều duy nhất kỳ lạ là, tế đàn bị máu tươi bao phủ lại không có chút mùi tanh nào, ngược lại còn có một mùi hương thanh nhã thoang thoảng.

Ngô Thiên Chân nhìn cây quyền trượng ở giữa, cảm thấy vô cùng tò mò, chuẩn bị đi lên xem tình hình.

Nhưng khi cậu ta chuẩn bị bước lên bậc thang thứ hai, giống như bị thứ gì đó đánh trúng, trực tiếp bay ngược trở lại.

Sự thay đổi trong chốc lát, trực tiếp khiến mọi người rút vũ khí ra, luôn sẵn sàng tấn công.

Lặng lẽ quan sát một lúc, không có bất kỳ tình huống bất thường nào xảy ra, mọi người mới nhìn Ngô Thiên Chân đang ngã trên đất.

Hoắc Tiên Cô có chút kỳ quái nói: "Chẳng lẽ bên trong có âm hồn sao?

Lại có thể tấn công vô hình." Không đợi Ngô Thiên Chân nói, Chương Khải Minh nói: "Chắc không phải, nếu bên trong có âm hồn, không thể qua mắt được tôi." Nghe vậy, Hoắc Tiên Cô nhìn khuôn mặt đầy hoa văn của Chương Khải Minh, nặng nề gật đầu.

Nếu không phải âm hồn, vậy chuyện này khó giải quyết hơn nhiều, có thể đã gặp phải trận pháp.

Đối với trận pháp, không ai trong số họ có bất kỳ nghiên cứu nào, có thể ngay cả tế đàn cũng không lên được.

Nhưng, lúc này, Ngô Thiên Chân lên tiếng: "Quỷ Gia, trên đó chắc không có trận pháp." "Tôi đã đọc được miêu tả về trận pháp trong một số sách cổ, không giống với tình huống tôi vừa gặp." "Tôi cảm thấy vừa rồi chắc là bị cây quyền trượng ở giữa tấn công, vì tôi chỉ cảm thấy đau ở một chỗ, không phải toàn thân." Lời này cũng có lý, nếu là trận pháp, Ngô Thiên Chân nên bị tấn công toàn thân.

Không thể nào chỉ có một bộ phận, như vậy không phù hợp với lý thuyết trận pháp.

Xem ra, quyền trượng trên tế đàn là thủ phạm, đúng là một món pháp khí.

Đi vòng quanh tế đàn, Chương Khải Minh trực tiếp kiểm tra tình hình cụ thể, không vội vàng đi lên.

Chưa làm rõ tình hình, đi lên cũng bị đòn tấn công vô hình đánh bay xuống.

Thà thăm dò kỹ lưỡng, một khi có manh mối, chuyện còn lại sẽ dễ giải quyết.

Chương 310

Nhưng, đi khắp xung quanh tế đàn, Chương Khải Minh cũng không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Lại quay về phía chính diện của tế đàn, Chương Khải Minh rơi vào trầm tư, bây giờ chỉ có thể dùng cách ngốc nghếch.

Vì vậy, Chương Khải Minh nói: "Hai người, cùng lúc đi lên trên, để tôi xem nguyên lý tấn công." Nhìn hai người đang đi về phía tế đàn, Chương Khải Minh tập trung chú ý, chăm chú quan sát họ.

Chỉ thấy họ vừa bước ra bước thứ hai, một trong hai người như bị không khí đánh trúng, trực tiếp bay ngược trở lại.

Người còn lại thì không có chuyện gì xảy ra, có thể tiếp tục đi lên trên.

Nhưng, cảnh đẹp không kéo dài, khoảng ba giây sau, người còn lại cũng bị đánh rơi xuống dưới tế đàn.

Thấy tình huống này, trong lòng Chương Khải Minh đã có tính toán, tìm ra được một số quy luật.

Đòn tấn công trên tế đàn không thể liên tục, giữa chừng sẽ có một khoảng dừng ba giây.

Đồng thời, Chương Khải Minh phát hiện, mỗi lần bị tấn công, cây quyền trượng ở trung tâm tế đàn cũng sẽ có sự thay đổi.

Trong khoảnh khắc trước khi tấn công, âm khí vận chuyển xung quanh quyền trượng sẽ có một khoảnh khắc dừng lại, rất rõ ràng.

Cân nhắc kỹ lưỡng, Chương Khải Minh nói: "Trương tiểu ca, Thiên Đồng, lát nữa chúng ta cùng lên." "Phải né tránh theo lời nhắc của tôi, tuyệt đối không được lơ là." Hai người nghiêm túc gật đầu,

sau đó vội vàng đến bên cạnh Chương Khải Minh, chuẩn bị hành động.

Ba người tản ra, cùng lúc đi lên tế đàn, Chương Khải Minh chăm chú nhìn sự thay đổi của cây quyền trượng.

Trong khoảnh khắc âm khí ngừng trệ, Chương Khải Minh hét lớn: "Né!" Đồng thời bóng dáng anh cũng di chuyển sang bên cạnh.

Lần này, không ai trong ba người bị đánh trúng, nhân lúc ba giây ngừng lại, họ nhanh chóng đi lên trên.

Đòn tấn công thứ hai nhanh chóng ập đến, nhưng có Chương Khải Minh nhắc nhở, ba người đều né được.

Không đợi đòn tấn công thứ ba ập đến, ba người đã đến gần cây quyền trượng.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị lấy cây quyền trượng ra, đột nhiên trước mặt xuất hiện những bóng người mặc áo choàng trắng.

Những bóng trắng này vừa xuất hiện, Chương Khải Minh đã biết, đó chính là những người áo trắng mà Lão Chước Tử đã thấy.

Thân hình lùi nhanh, nhìn cây quyền trượng lại chuẩn bị tấn công, Chương Khải Minh vội vàng nhắc nhở hai người.

Mục đích đưa hai người cùng lên là để phòng bị những người áo trắng này.

Nhưng tình hình hiện tại xem ra, sự chuẩn bị của Chương Khải Minh không có tác dụng thực chất, ba người không có không gian để ra tay.

Sau khi né được đòn tấn công lần này, Chương Khải Minh nhanh chóng phản kích.

Ngự Quỷ Đao trong tay lập tức ra khỏi vỏ, chém nhanh về phía

một bóng trắng.

Nhưng ánh đao trực tiếp xuyên qua bóng trắng, đối phương không hề bị thương chút nào, xem ra tấn công vật lý và quỷ trảo đều vô dụng.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh không tiếp tục cố chấp, nhanh chóng lùi về phía sau.

Những bóng trắng trước mắt này, xem ra hoàn toàn không phải âm hồn, Ngự Quỷ Đao lại không có chút tác dụng nào.

Như vậy, Chương Khải Minh cảm thấy có chút khó giải quyết, đành phải dẫn ba người từ trên đó rút xuống.

Quay lại dưới tế đàn, lặng lẽ nhìn những bóng trắng đang lượn lờ phía trên, không có chút ý định tấn công nào.

Điều này khiến Chương Khải Minh có chút khó hiểu, có vẻ không giống với lời của Lão Chước Tử?

Chẳng lẽ hành động của những bóng trắng này có hạn chế đặc biệt nào sao?

Cho nên bây giờ không thể ra tay?

Trần Bì bên cạnh nói: "Quỷ Gia, ngài mau nhìn cây quyền trượng kia, hình như có sự thay đổi." Chuyển tầm mắt, Chương Khải Minh nhìn sự thay đổi của cây quyền trượng, trực tiếp ngẩn người.

Chỉ thấy cây quyền trượng vốn mộc mạc không hoa văn, bây giờ ngoại hình lại thay đổi, phần trên đã hoàn toàn mở ra.

Bây giờ cây quyền trượng giống như mọc ra một đôi cánh, đồng thời lộ ra một viên đá quý màu đỏ sẫm.

Khi tầm mắt đặt lên viên đá quý, giống như nhìn thấy vô số oan hồn chết thảm, tiếng gào thét ai oán vang bên tai.

Viên đá quý này gọi là Oán Linh Thạch, một sản vật đặc thù từ huyết tế, có những năng lực kỳ lạ.

Đương nhiên, Oán Linh Thạch còn có một tác dụng quan trọng khác, đó là có thể dùng làm lõi của trận pháp.

Như vậy, pháp trận trên tế đàn trước mắt này, có lẽ là được kích hoạt bằng Oán Linh Thạch.

Những bóng người áo trắng kia, có thể là những thủ hộ linh tự nguyện hiến tế.

Những thứ này Chương Khải Minh cũng không hiểu rõ lắm, chỉ là trước đây khi đi trộm mộ có gặp một số ghi chép, cảm thấy khá hứng thú nên ghi nhớ trong lòng.

Nhưng bây giờ bảo Chương Khải Minh lên phá giải trận pháp, hoàn toàn không có chút manh mối nào, dù sao thì cũng chỉ biết có bấy nhiêu thôi.

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ, sự việc lại có biến đổi mới.

Chỉ thấy một trong những người áo trắng lại từ từ thực thể hóa, sau khi đáp xuống đất, liền đi về phía mọi người.

Thấy tình hình như vậy, Trần Bì nói với thuộc hạ của mình: "Nổ súng, xem có bắn trúng không." 145.

Trong nháy mắt, những viên đạn vàng óng bay về phía người áo trắng đối diện, găm mạnh vào cơ thể nó.

Nhưng, chỉ có viên đạn đầu tiên trúng đích, tốc độ của người áo trắng quá nhanh, trực tiếp rời khỏi khu vực bị đạn bao phủ.

Nhìn tình hình trước mắt, mắt Chương Khải Minh sáng lên, đạn có thể bắn trúng, điều đó có nghĩa là tấn công vật lý có hiệu quả.

Vì vậy, anh vội nói: "Được rồi, tất cả dừng lại, để tôi lên thử." Đợi tiếng súng lắng xuống, mắt Chương Khải Minh chăm chú nhìn người áo trắng đang di chuyển, không bỏ lỡ tung tích của nó.

Chương 311

Với sự trợ giúp của thị giác động, Chương Khải Minh dễ dàng khóa chặt bóng dáng của nó.

Đột nhiên, Chương Khải Minh động, mang theo khí thế không thể cản phá, trực tiếp chặn đường di chuyển của người áo trắng.

Thuộc tính được nâng cao trước đó, khiến tốc độ của Chương Khải Minh lên một tầm cao mới, dễ dàng chặn được bóng dáng của người áo trắng. 146.

Cây đao trong tay chém mạnh xuống, nhắm vào người áo trắng không kịp né tránh mà chém một nhát.

Bóng đao trực tiếp dừng lại ở vai của người áo trắng, bị xương của nó chặn lại.

Nhưng quỷ trảo thì không dễ chặn như vậy, quỷ trảo âm u lóe lên, trực tiếp vạch qua cơ thể người áo trắng.

Chỉ nghe một tiếng thét thảm thiết của phụ nữ vang lên, khuôn mặt ẩn trong áo choàng trực tiếp bị Chương Khải Minh nhìn thấy rõ.

Đó là một khuôn mặt ngọt ngào, chỉ là bây giờ trên đó không có chút sinh khí nào, trông rất đáng sợ.

Cùng với cú đánh của quỷ trảo, Chương Khải Minh có thể cảm nhận rõ ràng, người áo trắng đối diện giống như bị xì hơi.

Cơ thể lại nhanh chóng thoát ra một lượng lớn khí, bóng dáng cũng từ từ trở nên hư ảo.

Chỉ là lần này, người áo trắng trông không giống như muốn phục hồi, bóng dáng ngày càng nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất. 147.

Tiếng gào thét còn lại giống như một tiếng chuông, nện mạnh vào tim mọi người, rất khó chịu.

Chương Khải Minh cau mày, âm thanh này có vẻ kỳ lạ, lại cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn.

Đây không phải là hiện tượng tốt, nếu mỗi con áo trắng đều gây ra nhịp tim đập nhanh, vậy thì mọi người cũng không sống nổi.

Vì vậy, Chương Khải Minh nghiêm trọng nhìn những người áo trắng còn lại, lại có một con áo trắng hóa thành thực thể.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh từ từ lùi lại, không vội đối phó với người áo trắng mới xuất hiện.

Khi quay về bên cạnh mọi người, không đợi Chương Khải Minh nói, Hoắc Yên bên cạnh đã lên tiếng. "Quỷ Gia, tình hình của gia chủ có chút không ổn, bây giờ thở có chút khó khăn." Quay đầu, nhìn Hoắc Tiên Cô sắc mặt có chút tái nhợt, Chương Khải Minh nói: "Nhanh, đưa bà ấy ra ngoài trước." "Âm thanh còn lại của người áo trắng có vấn đề, có thể làm tim chúng ta đập nhanh hơn rõ rệt." "Hoắc Tiên Cô đã lớn tuổi, bây giờ nhịp tim bị tăng tốc, có lẽ có chút không chịu nổi." Nhìn Hoắc Tiên Cô được Hoắc Yên vội vàng dìu ra ngoài, Chương Khải Minh quay người nhìn Trần Bì, phát hiện không có chút gì khác thường.

Chương Khải Minh cũng không ngạc nhiên, bây giờ Trần Bì có lẽ đã có những thay đổi đặc biệt, khác với người thường.

Trầm ngâm một lát, Chương Khải Minh nói: "Lát nữa mọi người bịt tai lại, xem tình hình thế nào?" Đợi mọi người chuẩn bị xong, Chương Khải Minh nhìn người áo trắng bên cạnh, lại ra tay.

Không cần mấy chiêu, con áo trắng này cũng bị Chương Khải Minh giải quyết.

Mặc dù mọi người đã bịt tai, nhưng tiếng ai oán trước khi chết đó vẫn truyền vào tai mọi người.

Cứ như âm thanh không phải từ tai đi vào cơ thể, mà giống như vang thẳng trong đầu mọi người.

Cảm nhận được nhịp tim lại tăng tốc, sắc mặt Chương Khải Minh trở nên vô cùng khó coi.

Thân hình lại lùi lại, hít một hơi thật sâu, từ từ thích ứng với sự thay đổi do nhịp tim tăng nhanh mang lại.

Nhìn sắc mặt khó coi của mọi người bên cạnh, Chương Khải Minh biết, cứ thế này, tất cả đều phải ở lại đây.

Có chút không nỡ nhìn cây quyền trượng ở giữa tế đàn, vốn dĩ Chương Khải Minh chuẩn bị mang nó rời khỏi đây, chắc có thể đổi được không ít tuổi thọ.

Nhưng tình hình bây giờ trở nên nguy cấp như vậy, giữ mạng là quan trọng nhất.

Vì vậy, Chương Khải Minh trực tiếp thu lại vũ khí, tay bắt đầu bấm pháp quyết, miệng niệm chú ngữ: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, đạo khí trường tồn, cấp cấp như luật lệnh." Mũi tên ánh sáng màu tím thành hình, nhanh chóng bắn về phía cây quyền trượng ở trung tâm tế đàn, mục tiêu cuối cùng là viên Oán Linh Thạch trên đó.

Đó mới là trung tâm của mọi biến đổi, chỉ cần có thể phá hủy nó, tất cả biến đổi sẽ kết thúc.

Nhìn mũi tên ánh sáng bay đi, Chương Khải Minh không hề thả lỏng, lại sử dụng Sát Phá Lệnh một lần nữa.

Mũi tên ánh sáng thứ hai nhanh chóng hình thành, theo sau mũi tên đầu tiên bay về phía Oán Linh Thạch.

Thông thường, những trận pháp như thế này đều sẽ có thủ đoạn bảo vệ lõi trận, Chương Khải Minh lo rằng một lần Sát Phá Lệnh không đủ uy lực.

Mũi tên ánh sáng đầu tiên nhanh chóng đến trước Oán Linh Thạch, ngay khi sắp thành công.

Những bóng trắng xung quanh biến mất, tạo thành một tấm khiên ánh sáng, trực tiếp chặn trước Oán Linh Thạch.

Sau khi hai bên tiếp xúc, mũi tên ánh sáng đầu tiên suýt chút nữa đã có thể đột phá tấm khiên ánh sáng, tiếc là công dã tràng.

Nhưng, trong lúc tấm khiên ánh sáng chưa kịp phục hồi, Sát Phá Lệnh thứ hai đã đến, trực tiếp đánh trúng cùng một vị trí trên tấm khiên. 148.

Lần này, không gặp bất kỳ trở ngại nào, mũi tên ánh sáng trực tiếp đột phá phòng ngự của tấm khiên, bắn trúng Oán Linh Thạch một cách đầy mạnh mẽ.

Ánh sáng tím chói lòa, tất cả mọi người đều nhắm mắt lại, bên tai chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, sau đó thân hình có chút không vững.

Đợi sóng xung kích qua đi, mọi người mới từ từ mở mắt.

Lại nhìn lên trên tế đàn, tất cả mọi thứ đều đã biến mất, tại chỗ chỉ còn lại nửa kia của cây quyền trượng.

Lên trên tế đàn, Chương Khải Minh muốn xem còn lại thứ gì tốt không.

Nhưng tiếc là, tìm một vòng, không có bất kỳ phát hiện nào, đều bị vụ nổ vừa rồi phá hủy hết.

Nhưng, bên Trần Bì lại có phát hiện, đó là một cánh cửa ẩn, ở phía sau tế đàn.

Đứng ở phía sau tế đàn, Trần Bì nói: "Quỷ Gia, tôi vừa vào xem rồi." "Bên dưới là một không gian không quá lớn, bên trong có không ít xương trắng, và một số người đang hôn mê." "Ngay phía dưới lối đi, có một cỗ quan tài, trông rất tôn quý, không biết chôn ai." Gật đầu, Chương Khải Minh hỏi: "Đó là một không gian kín sao?" Trần Bì sửng sốt, rồi lắc đầu nói: "Chắc không phải." "Tuy tôi không thấy lối đi nào khác, nhưng khi tôi quan sát ở cửa lối đi, có thể cảm nhận được không khí lưu thông." Như vậy hợp lý hơn nhiều, nếu không, tế đàn bên này chưa giải quyết, người bên trong vào bằng cách nào?

Chương 312

Hoắc Tiên Cô được người gọi quay lại, đến bên cạnh Chương Khải Minh, thất vọng nói: "Ai, già rồi, lại gây thêm phiền phức cho Quỷ Gia." Vẫy vẫy tay, Chương Khải Minh cười nói: "Được rồi, đừng khách sáo nữa." "Cũng tại tôi tham lam, muốn mang cây quyền trượng đi, nếu không cũng không có phiền phức sau này." Nói xong, Chương Khải Minh quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô.

Hỏi: "Sức khỏe của bà thế nào rồi?

Có thể tiếp tục hành động không?" Hoắc Tiên Cô gật đầu: "Không sao rồi, vừa rồi tim đập nhanh đột ngột, cả người có chút chóng mặt." Nếu đã không sao, Chương Khải Minh nói: "Được, mọi người chuẩn bị dây thừng đi, chúng ta xuống xem thử." Theo dây thừng, mọi người từ từ xuống đến cửa lối đi, ngay phía dưới là một cỗ quan tài đá.

Quan sát một lúc, Chương Khải Minh từ từ hạ xuống mặt đất.

Không để ý đến cỗ quan tài bên cạnh, Chương Khải Minh quan sát xung quanh, phát hiện bên trong có người.

Một phần là người của A Nịnh, phần còn lại đều không quen biết, chắc không phải lính Nhật, mà là những kẻ trộm mộ đơn lẻ.

Nhìn những người đang lần lượt hạ xuống bên cạnh, Chương Khải Minh nói: "Đi, nhận người đi, khiêng tất cả mọi người ra." Thấy mọi người bắt đầu hành động, Chương Khải Minh tiếp tục quan sát, nhanh chóng phát hiện một lối vào trên một cái bệ ở đối diện.

Giải quyết được vấn đề rời đi, Chương Khải Minh mới yên tâm, từ từ đến gần quan tài.

Nhìn Trần Bì và Thiên Đồng đang quan sát, Chương Khải Minh

hỏi: "Thế nào?

Có phát hiện cụ thể gì không?" "Quỷ Gia, bên trong chắc là một nhân vật được kính trọng." Trần Bì ngẩng đầu nói.

Vừa nói, anh vừa chỉ vào một bức điêu khắc. "Ngài nhìn đây." "Đây đều là cảnh tế lễ, cỗ quan tài đá này là trung tâm của buổi lễ, tất cả mọi người đều đang cúi lạy." Chương Khải Minh cúi người, nhìn kỹ, quả nhiên, những người trên đó đều tự nguyện tế lễ cỗ quan tài đá trước mắt.

Ở phía khác, Thiên Đồng cũng nói: "Con tàu này năm đó chắc là một con tàu chạy trốn." "Chỉ là trên đường chạy trốn, bị thứ gì đó do nước Tây Vương Mẫu cử đến đánh chìm, cho nên mới mắc cạn ở đây." Đến bên cạnh Thiên Đồng, nhìn kỹ những bức điêu khắc trên quan tài.

Trên đó miêu tả một câu chuyện, một con tàu, dưới sự dẫn dắt của một người trông giống tế ti, đã trộm ba món đồ rồi rời khỏi nước Tây Vương Mẫu.

Nhưng sau đó khi đang đi trên sông, không biết bị thứ gì đuổi kịp. 149.

Cả con tàu không một ai thoát được, tất cả đều dốc sức phản kháng, cầu mong giải quyết được phiền phức để rời khỏi đây.

Tiếc là kết quả lại không tốt, những người này đã thất bại, con tàu bị hư hỏng, mọi người hoàn toàn không thể rời đi được nữa.

Chuyện sau đó không được miêu tả, kẻ địch bí ẩn dưới nước đó cũng không có hình ảnh cụ thể, chỉ là một đám bóng đen.

Đi vòng quanh thân quan tài xem xét, không còn thứ gì bí ẩn đặc biệt, còn lại chỉ là một số cảnh tế lễ.

Quay về chỗ cũ, Chương Khải Minh trầm tư một lúc, chuẩn bị mở

quan tài xem thử.

Tuy bên trong có thể có nguy hiểm, nhưng Chương Khải Minh rất tò mò về ba món đồ bí ẩn đó.

Dù sao cũng là thứ được trộm ngay dưới mí mắt của Tây Vương Mẫu, chắc không phải là đồ tầm thường.

Lúc này, Ngô Thiên Chân đến bên cạnh Chương Khải Minh. "Quỷ Gia, người đã phân loại xong rồi." Ngô Thiên Chân chỉ vào A Nịnh và những người khác đang được khiêng ra. "Còn những người còn lại, không ai quen biết, chắc đều là đạo mộ tặc..." Chương Khải Minh gật đầu, nhìn kỹ, một phần ba số người còn lại chưa được di chuyển.

Đây đều là đối thủ cạnh tranh, hoặc là kẻ địch của mọi người, đối với đạo mộ tặc, kẻ địch chỉ có một kết cục.

Vì vậy, Chương Khải Minh nói: "Được, vậy giải quyết những người còn lại đi, để tránh lát nữa gây thêm phiền phức cho chúng ta." Nghe vậy, tất cả mọi người đều bắt đầu hành động, không có chút gì khác thường.

Ngay cả Ngô Thiên Chân ngoài một chút thương hại, cũng không cầu xin Chương Khải Minh nữa.

Đã làm nghề này, thì nên có sự chuẩn bị tâm lý, vì khi mình ở trong tình huống như vậy, quyết định của người khác cũng sẽ như thế.

Giải quyết xong những người còn lại, Chương Khải Minh nói với mọi người: "Được rồi, mấy người lên, mở quan tài đá ra đi." Bốn người từ trong đám đông đi ra, sau khi đến gần quan tài đá, dùng hết sức lực, mở quan tài đá ra.

Khi mọi người chuẩn bị tiến lên xem xét, lại bị Chương Khải Minh cản lại.

Anh phát hiện tình hình của bốn người mở quan tài lúc này có chút

không ổn.

Sau khi mở quan tài, bốn người như nhìn thấy bên trong quan tài, sau đó cứng đờ, không có bất kỳ động tác nào.

Trông giống như bị thứ gì đó bên trong dọa ngốc, nhưng cũng nên có tiếng động phát ra chứ?

Lại đợi một lúc, bốn người vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, lúc này mọi người đều biết có chuyện không ổn.

Nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Dùng dây thừng kéo họ về." Đợi bốn người được kéo về bên cạnh mọi người, phát hiện họ cũng đã rơi vào hôn mê, giống như A Nịnh và những người khác.

Thấy vậy, Chương Khải Minh biết, bên trong quan tài chắc có thứ gì đó đặc biệt, có thể là một trong ba món đồ kia.

Vì vậy, trong lòng Chương Khải Minh có chút nóng nảy, từ từ bắt đầu di chuyển về phía quan tài.

Tuy có người đã trúng chiêu, nhưng Chương Khải Minh rất tự tin vào thực lực của mình.

Phải tận mắt xem, rốt cuộc là thứ gì, lại lợi hại đến vậy, có thể khiến người ta trực tiếp rơi vào hôn mê.

Từ từ di chuyển, khi còn cách quan tài ba mét, Chương Khải Minh cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Đây là tình huống chỉ xảy ra khi gặp ảo giác, chẳng lẽ những người đó hôn mê đều là do trúng ảo giác sao?

Cùng với việc Chương Khải Minh từ từ tiếp cận quan tài đá, cảm giác choáng váng ngày càng nghiêm trọng, cảm thấy cả người trở nên mơ màng.

Cảm nhận được sự can thiệp ngày càng nghiêm trọng, Chương

Khải Minh dừng bước, cảm thấy có chút khó xử.

Chỉ còn một mét nữa, nếu tiếp tục tiến lên, Chương Khải Minh cũng có khả năng trực tiếp ngất đi.

Nhưng cứ thế rời đi?

Chương Khải Minh sao có thể cam tâm?

Chương 313

Trong lúc đang có chút do dự, đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ bẫng, cảm giác choáng váng lại biến mất.

Chưa kịp vui mừng, đã nghe thấy động tĩnh từ phía sau, hình như rất hoảng loạn.

Quay đầu nhìn lại, tất cả mọi người phía sau như đang đối mặt với kẻ địch, hai tay không ngừng múa may.

Ngay cả Trương Linh cũng vậy, xem ra những người này đều bị ảo giác ảnh hưởng, không biết đang đối mặt với kẻ địch như thế nào.

Thấy vậy, trong lòng Chương Khải Minh đã có phỏng đoán, có lẽ vì phạm vi ảo giác đã mở rộng, nên ảnh hưởng đối với anh đã trở nên không đáng kể.

Thứ trong quan tài, tuy có thể gây ảo giác cho người khác, nhưng chắc sẽ có một giới hạn.

Khi sức mạnh đạt đến một đỉnh điểm nào đó, sức ảnh hưởng sẽ giảm xuống.

Bây giờ quay lại cũng không giúp được gì, trước tiên cứ xem thứ trong quan tài là gì đã.

Hướng về phía trước, Chương Khải Minh nhanh chóng đến gần quan tài, trực tiếp nhìn vào bên trong.

Đầu tiên nhìn thấy là một thi thể nữ, dung mạo vô cùng xinh đẹp, trên mặt đeo một tấm mạng che mặt màu trắng mỏng.

Một lớp che mỏng, hoàn toàn không thể cản trở tầm nhìn của Chương Khải Minh, có thể thấy rõ khuôn mặt dưới lớp mạng che.

Dời tầm mắt, Chương Khải Minh cẩn thận tìm kiếm những thứ bên trong, cuối cùng phát hiện một viên đá quý trong tay thi thể nữ.

Viên đá quý này, không biết chất liệu là gì, nhưng hình dáng cụ thể lại giống một con mắt, con mắt của rắn.

Màu vàng là chủ đạo, nhưng vị trí trung tâm lại là một đồng tử dọc, trông rất bí ẩn, cũng rất đẹp.

Lại cẩn thận tìm kiếm, Chương Khải Minh không phát hiện thứ gì khác, có lẽ viên đá quý này chính là thứ gây ra ảo giác.

Vì vậy, Chương Khải Minh trực tiếp hành động, tay phải vừa chạm vào viên đá quý, liền lập tức suy nghĩ, thu nó vào không gian của mình.

Cùng với sự biến mất của viên đá quý, Chương Khải Minh quay đầu nhìn biểu hiện của mọi người, chỉ thấy họ đều có chút mờ mịt.

Xem ra đã trở lại bình thường, bây giờ chỉ có chút bối rối, chắc sẽ nhanh chóng tỉnh táo lại.

Thấy vậy, Chương Khải Minh yên tâm, tiếp tục quan sát những thứ trong quan tài.

Thân phận của thi thể nữ trước mắt chắc không thấp, trang phục trên người tuy là một chiếc váy liền màu trơn, nhưng chất liệu vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Chương Khải Minh không có tâm tư điều tra thân phận của cô ta, bây giờ anh muốn biết hai món đồ còn lại đã đi đâu?

Với sự thần kỳ của viên đá quý vừa rồi, nó chắc chắn là một trong ba vật phẩm, dù sao sức mạnh ảo giác cũng rất mạnh mẽ.

Lại cẩn thận nhìn thi thể trong quan tài, khi không có phát hiện gì, bên cạnh vang lên tiếng của Trần Bì. "Quỷ Gia, dưới người cô ta chắc

có gì đó, nhìn eo của thi thể, không bình thường." Quay đầu nhìn, quả nhiên, eo của thi thể có hơi nhô lên, nếu không chú ý thật khó phát hiện vấn đề.

Cùng nhau nhấc thi thể ra khỏi quan tài, chỉ thấy một tấm đồng, trên đó khắc một số thứ.

Nhưng, bây giờ Chương Khải Minh không có thời gian xem xét tấm đồng.

Anh cảnh giác nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất, cỗ thi thể này hoàn toàn không giống người chết.

Lúc nãy khi chạm vào, thi thể mềm mại, nhưng điều đặc biệt nhất là, thi thể lại có nhiệt độ.

Thủ đoạn của ai có lợi hại đến mấy, cũng không thể khiến nhiệt độ của thi thể giống như người sống được?

Từ từ rút Ngự Quỷ Đao trong tay ra, cẩn thận nhìn chằm chằm thi thể trên mặt đất.

Chương Khải Minh nói: "Người nào?

Đừng giả vờ nữa, ngươi hoàn toàn chưa chết." Nghe lời của Chương Khải Minh, mọi người trước tiên có chút ngơ ngác, sau đó từng người một hoảng sợ rút vũ khí ra, nhắm vào thi thể trên mặt đất.

Hoắc Tiên Cô sắc mặt nghiêm trọng nói: "Quỷ Gia, không thể nào, trông giống một thi thể mà?" "Ngài đừng quá căng thẳng, chúng ta mau tìm bảo vật bên trong đi." Nghe vậy, Chương Khải Minh nói: "Không thể nào, nhiệt độ của thi thể không thể nào giống người thường được." "Hơn nữa, bà từ khi nào lại quan tâm đến minh khí rồi?

Mục đích của chuyến đi này không phải là..." Lời chưa nói xong, Chương Khải Minh đã phát hiện ra điều không ổn.

Mục đích chính của Hoắc Tiên Cô là để cứu con gái mình, hoàn toàn không quan tâm đến minh khí.

Lời nói vừa rồi đều là thuận theo ý của Chương Khải Minh, có điều không ổn.

Vì vậy, Chương Khải Minh cẩn thận hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện vừa xảy ra, phát hiện ra rất nhiều điểm bất hợp lý.

Khi anh muốn tìm đồ, Trần Bì đã lên tiếng giúp đỡ, phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Còn Hoắc Tiên Cô thì lại trực tiếp quan tâm đến minh khí, tất cả mọi chuyện đều quá thuận lợi, hoàn toàn không bình thường.

Chẳng lẽ mình đã trúng chiêu?

Hiện tại đang ở trong ảo giác?

Chương Khải Minh trực tiếp mở không gian hệ thống, viên đá quý vừa rồi đã biến mất sau khi Chương Khải Minh chạm vào.

Nếu trong không gian có thể nhìn thấy viên đá quý, vậy thì không phải ảo giác, dù sao ảo giác có đặc biệt đến mấy, cũng không thể ảnh hưởng đến hệ thống.

Nếu bên trong không có, vậy có nghĩa là có vấn đề, Chương Khải Minh đã trúng chiêu ngay từ đầu.

Nhìn vào không gian hệ thống, không có chút dấu vết nào của viên đá quý, Chương Khải Minh biết mình đã trúng chiêu.

Hồi thần lại, Chương Khải Minh trực tiếp dùng Ngự Quỷ Đao rạch một đường trên cánh tay, bôi máu tươi lên trán.

Bản thân Chương Khải Minh có khả năng kháng cự ảo giác, cộng thêm tác dụng của huyết mạch, chắc có thể thoát khỏi ảo giác.

Sau khi chuẩn bị xong, Chương Khải Minh cảm thấy đầu đau như

búa bổ.

Chương 314

Cảnh tượng trước mắt cũng không ngừng thay đổi, lúc là cảnh quan tài, lúc lại biến thành cảnh mọi người.

Cùng với việc hình ảnh chuyển đổi ngày càng nhanh, Chương Khải Minh cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó hồi phục lại sự tỉnh táo.

Lại mở mắt ra, Chương Khải Minh phát hiện mình đang ở trước quan tài, chỉ còn cách chưa đến một mét.

Lúc cảm thấy đầu óc tỉnh táo trước đó, thực ra đã trúng chiêu, những tình tiết còn lại đều phát triển theo suy nghĩ trong lòng anh.

Lắc lắc đầu, Chương Khải Minh nhìn đám người đang hỗn loạn phía sau, hít thở thật sâu không khí trong lành.

Tuy đã quay lại thực tại, nhưng lúc này Chương Khải Minh cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cả người bị mồ hôi bao phủ.

Sau khi hồi phục lại một chút tinh thần, Chương Khải Minh thử bước một bước nhỏ, không có bất kỳ điều gì bất thường.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đến gần quan tài.

Cẩn thận quan sát tình hình bên trong quan tài, Chương Khải Minh trực tiếp ngẩn người, sự việc có vẻ hơi kỳ quái.

Bố trí bên trong quan tài trước mắt, giống hệt như những gì Chương Khải Minh đã thấy trong ảo cảnh, không có chút khác biệt nào.

Thấy vậy, tầm mắt Chương Khải Minh hạ xuống, trực tiếp phát hiện viên đá quý đồng tử dọc đang được nắm trong tay thi thể nữ.

Không chút do dự, Chương Khải Minh trực tiếp thu nó vào không gian hệ thống, cẩn thận xác nhận lại mới yên tâm.

Lần này viên đá quý lặng lẽ nằm trong không gian hệ thống, không có chút gì bất thường.

Thấy vậy, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xác định được hiện tại không ở trong ảo giác.

Quay người nhìn lại, chỉ thấy những người vừa rồi đang múa may tay loạn xạ, lúc này đã hồi phục lại sự tỉnh táo.

Xem ra những thứ trong ảo giác cũng không hẳn là giả hoàn toàn, ít nhất là viên đá quý thần kỳ đã khiến mọi người rơi vào ảo giác.

Đè nén sự kinh ngạc trong lòng, Chương Khải Minh cẩn thận kiểm tra thi thể trong quan tài.

Lần này, thi thể không có chút gì bất thường, tuy vẫn mềm mại, nhưng nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo, đây mới là nhiệt độ mà thi thể nên có.

Lặng lẽ đợi một lúc, sau khi mọi người cuối cùng cũng trở lại bình thường, đều nhanh chóng đến bên cạnh Chương Khải Minh.

Trương Linh kinh ngạc nói: "Vừa rồi là ảo giác sao?

Tôi cũng trúng chiêu?" "Đúng vậy, vừa rồi tất cả đều trúng chiêu." Chương Khải Minh gật đầu, sau đó tiếp tục nói: "Mọi người, khiêng thi thể ra ngoài." Đợi thi thể được khiêng ra khỏi quan tài, Chương Khải Minh nhìn tấm đồng trong quan tài.

Trên đó khắc một bức điêu khắc nhân vật, bên dưới bức điêu khắc có một số văn tự đặc biệt.

Mọi người lần lượt xem, đều không hiểu những gì được ghi trên đó, những chữ này hoàn toàn không nhận ra.

Vì vậy, Trần Văn Cẩm bên cạnh nói: "Quỷ Gia, loại chữ này tôi đã

thấy rồi." "Ở nước Tây Vương Mẫu, tất cả các loại chữ đều giống như thế này, nhưng hoàn toàn không đọc được." Xem ra muốn hiểu được thứ này, cần có người chuyên nghiệp.

Vì vậy, Chương Khải Minh nói: "Cất thứ này đi, đợi chúng ta ra ngoài thì mang theo, về nghiên cứu kỹ." Lại nhìn vào trong quan tài, không còn thứ gì nữa, sự chú ý của Chương Khải Minh đặt lên thi thể.

Hai món đồ còn lại lại biến mất không thấy đâu, vậy chúng sẽ giấu ở đâu?

Trần Bì cẩn thận kiểm tra thi thể một lần, đứng dậy, lắc đầu, không có chút phát hiện nào. "Quỷ Gia, cỗ thi thể này ngoài việc được bảo quản tốt hơn một chút, không còn gì đặc biệt nữa." Không cam tâm, Chương Khải Minh ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhìn thi thể trước mắt, nhưng tiếc là không có phát hiện đặc biệt nào.

Đứng dậy, nhìn những bộ xương trắng trong toàn bộ không gian, Chương Khải Minh nói: "Được, nếu đã không có phát hiện gì, chúng ta rời đi thôi." Đây chỉ là trạm trung chuyển để vào nước Tây Vương Mẫu, không cần thiết phải lãng phí thời gian, sớm lên đường thôi.

Nhìn A Nịnh và những người khác vẫn chưa tỉnh lại, Chương Khải Minh hỏi: "Ngô Thiên Chân, cậu định đợi A Nịnh tỉnh lại sao?" "Chuẩn bị đi cùng tôi chứ?" Ngô Thiên Chân nhìn A Nịnh và những người khác trên mặt đất, do dự nói: "Quỷ Gia, tôi đợi một chút, dù sao cũng đi cùng nhau mà." Nghe vậy, Chương Khải Minh chỉ gật đầu, sau đó dẫn mọi người đi về phía lối đi đối diện.

Còn Ngô Thiên Chân và những người khác, Chương Khải Minh cũng không ép buộc, ân tình nợ Cẩu Gia sớm đã đủ rồi.

Con đường sau này cần Ngô Thiên Chân tự đi, đương nhiên, tốt xấu thế nào, cậu ta cần phải tự chịu trách nhiệm.

Chương Khải Minh cũng không phải bảo mẫu của nhà họ Ngô, không cần thiết lúc nào cũng lo lắng cho cậu ta.

Trước cửa động, Chương Khải Minh không do dự, trực tiếp dẫn mọi người đi vào bên trong.

Lối đi này rất an toàn, đi khoảng nửa tiếng sau, mọi người đã trực tiếp đến không gian tầng một của con tàu đắm.

Đó là một trong những khoang tàu, trước đó mọi người đã đi qua đây.

Sau khi xác định phương hướng, mọi người đi về phía đã đi vào, chuẩn bị rời khỏi con tàu đắm, tiếp tục lên đường.

Đang đi trên đường, Hoắc Tiên Cô nói: "Quỷ Gia, con tàu này năm đó rời khỏi nước Tây Vương Mẫu." "Điều đó có nghĩa là chúng ta không còn xa nơi cuối cùng nữa?" Chương Khải Minh gật đầu: "Chắc là sắp đến rồi, trên bức điêu khắc có nói, những người này rời đi không lâu đã bị thứ gì đó đuổi kịp." "Thứ quan trọng như vậy bị trộm đi, phản ứng của Tây Vương Mẫu chắc chắn rất nhanh, khoảng cách không xa đâu." Nhìn thấy lối ra phía trước, khi mọi người chuẩn bị trực tiếp ra ngoài, Chương Khải Minh đã cản mọi người lại.

Ra hiệu cho mọi người không được lên tiếng, Chương Khải Minh nhắm mắt lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Vừa rồi, anh đã phát hiện, toàn bộ lối ra có vẻ có chút vấn đề.

Lúc này, bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng sẽ bị Chương Khải Minh nghe rõ, cát ở gần lối ra có chút khác thường.

Bên trong dường như có rất nhiều thứ đang di chuyển, tiếng sột soạt không ngừng.

Dừng lại một lúc, Chương Khải Minh cảm thấy lối ra có thể đã bị bọ cạp xương trắng chiếm lĩnh, không sao, có Nộ Tình.

Lấy Nộ Tình đang có chút buồn ngủ từ trong ba lô ra, Chương Khải Minh nói: "Nộ Tình, mau tỉnh lại, có thức ăn rồi." Nghe hai chữ "thức ăn", Nộ Tình trực tiếp mở mắt, tinh thần nhìn quanh, nhưng không phát hiện ra gì.

Sau đó có chút tức giận nói: "Chương Khải Minh, lại lừa tôi, thức ăn ở đâu?" Nhìn Nộ Tình trẻ con, Chương Khải Minh bất lực nói: "Ở trong cát bên ngoài lối ra." "Mày có thể ra xem thử, chắc đều là bọ cạp xương trắng, không phải mày thích ăn thứ đó sao?" Nhìn chằm chằm vào cát bên ngoài lối ra, Nộ Tình cẩn thận lắng nghe, có lẽ đã phát hiện ra thứ gì đó.

Nó vui mừng nói: "Nhanh, Chương Khải Minh, mau thả tôi xuống, tôi muốn ra ngoài." Vừa buông tay đang ôm Nộ Tình, đã thấy nó trực tiếp xông ra, lao về phía cát bên ngoài lối ra. 150.

Sau khi ra ngoài, Nộ Tình cẩn thận nhìn cát, đột nhiên mổ mạnh xuống, chỉ thấy một con bọ cạp xương trắng màu đen trực tiếp bị mổ lên.

Chương 315

Sau khi mổ được thức ăn, Nộ Tình phát ra một tiếng tán thưởng: "Ngon thật, vị chua cay." Tiếp theo là màn biểu diễn của Nộ Tình, tất cả bọ cạp xương trắng đều bị mổ lên.

Nó ăn một phần nhỏ, còn lại rất nhiều bọ cạp xương trắng không ăn hết, nhưng nó không dừng lại.

Đợi giải quyết xong tất cả bọ cạp xương trắng, nó điệu bộ nghênh ngang đến bên cạnh Chương Khải Minh.

Nói: "Chương Khải Minh, nhanh, thu dọn đồ ăn vặt của tôi đi, tôi đều nhớ hết đấy nhé." "Tổng cộng 105 con, đến lúc đó không được thiếu một con nào đâu, nếu không tôi với cậu không xong đâu." Dở khóc dở cười đặt Nộ Tình lại vào ba lô, Chương Khải Minh nói: "Nhanh, mấy người qua đó thu dọn hết đám bọ cạp xương trắng đi." "Tất cả chú ý, tổng cộng 105 con, nếu thiếu, về sau Nộ Tình sẽ không bỏ qua đâu." Sau khi mấy tên thuộc hạ gom hết lũ bọ cạp xương trắng vào, Chương Khải Minh nhận lấy cái túi, cầm thật cẩn thận.

Rồi anh nói: “Đi thôi, chúng ta về lại đoàn xe, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.” Vượt qua cồn cát đó, mọi người trở về đoàn xe.

Trại đóng quân vẫn an toàn, cùng lúc đó Tiểu Béo cũng đã tỉnh lại.

Sau khi hỏi thăm tình hình trong trại, Chương Khải Minh bước vào lều, vừa vào đã thấy Tiểu Béo đang ăn uống no say.

Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: “Vừa mới tỉnh đã ăn uống thả phanh thế này, đúng là không bạc đãi bản thân chút nào.” Đặt bát cơm trong tay xuống, Tiểu Béo cười hì hì: “Quỷ gia, lại được ngài cứu rồi, tôi đói sắp chết đây.” Thấy trạng thái tinh thần của Tiểu Béo không tệ, Chương Khải Minh hỏi: “Sao cậu lại ở trong sa mạc một mình?

Lúc tôi gặp cậu, chỉ thấy có một người, lẽ nào bị đội của mình bỏ lại à?" Nghe vậy, Tiểu Béo chửi một tiếng rồi nói: "Quỷ gia, lần này tôi bị hại thảm rồi.

Tôi bị người ta bắt cóc, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trong sa mạc.

Chưa kịp xác định phương hướng thì lại xui xẻo gặp bão cát, tôi còn không nghĩ mình có thể sống sót được." Tiểu Béo đúng là xui tận mạng, không biết là ai lại đi bắt cóc cậu ta rồi đưa vào sa mạc?

"Không có chút ấn tượng nào sao?

Hoặc là những người đó có để lại thứ gì đặc biệt không?" Chương Khải Minh có chút tò mò về những kẻ đã bắt cóc Tiểu Béo, bèn hỏi.

Tiểu Béo trầm tư một lúc, rồi đột nhiên bắt đầu lục túi áo, sau đó lấy ra một vật trông giống như huy hiệu.

"Quỷ gia, lúc tôi tỉnh lại thì phát hiện ra thứ này, chắc là của bọn họ làm rơi trong cát." Nhận lấy vật đó, Chương Khải Minh xem xét kỹ lưỡng, trên huy hiệu có vẽ một bông hoa tường vi màu đen.

Trông giống như ký hiệu của một tổ chức nữ nào đó, nhưng Chương Khải Minh không có chút ấn tượng gì.

Anh dẫn Tiểu Béo ra khỏi lều, đến bên cạnh mọi người, định hỏi xem có ai có ấn tượng gì không.

Đưa huy hiệu cho mọi người, Chương Khải Minh hỏi: "Mọi người xem thử, có ai biết thứ này không?" Huy hiệu được chuyền tay một lượt, ai nấy đều cẩn thận suy nghĩ.

Đột nhiên, Hoắc Yên lên tiếng: "Quỷ gia, tôi có chút ấn tượng, hình như đây là huy chương của một binh đoàn lính đánh thuê.

Binh đoàn này tên là Binh đoàn Sắc Vi, lấy hoa tường vi làm ký

hiệu, toàn bộ thành viên đều là nữ.

Đây là binh đoàn lính đánh thuê toàn nữ duy nhất, nghe nói thực lực rất mạnh, khá có tiếng trong thế giới ngầm." Chơi đùa với chiếc huy hiệu trong tay, Chương Khải Minh hỏi một cách kỳ lạ: "Tiểu Béo, cậu đắc tội với binh đoàn lính đánh thuê này lúc nào vậy?" Tiểu Béo tỏ vẻ oan ức, nói: "Quỷ gia, tôi còn chưa từng tiếp xúc với lính đánh thuê, làm sao có thể quen biết được?

Tôi chỉ thích trộm mộ, cũng chưa bao giờ tham gia vào chuyện của thế giới ngầm." Chuyện này quả thật có chút kỳ quái, Binh đoàn Sắc Vi vô duyên vô cớ bắt cóc Tiểu Béo làm gì?

Chuyện này tạm thời ghi nhớ lại, dù sao Tiểu Béo cũng là vãn bối của Chương Khải Minh, có cơ hội phải giúp cậu ta đòi lại công bằng.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được rồi, trước mắt cứ đi theo tôi đã.

Nếu Binh đoàn Sắc Vi đã đưa cậu đến đây, vậy chứng tỏ họ cũng đang ở gần đây.

Sau này nếu gặp, tôi sẽ giúp cậu đòi lại công đạo, tiện thể hỏi luôn lý do bắt cóc cậu." Nghỉ ngơi một lát, thấy trời còn sớm, mọi người lên xe tiếp tục khởi hành.

Bây giờ khoảng cách đến ốc đảo chắc không còn xa nữa, cứ đến đó trước rồi tính.

Nếu không, lỡ giữa đường trời mưa, mọi người có thể sẽ không vào được vương quốc Tây Vương Mẫu, lại phải đợi một trận mưa khác.

Theo sự chỉ dẫn của Trần Văn Cẩm, mọi người nhanh chóng rời khỏi phạm vi của Ma Vực, hướng về phía ốc đảo.

Đoạn đường này vô cùng khó đi, tuy chủ yếu là cát nhưng lại dần

dần xuất hiện rất nhiều đá.

Đi trên con đường như vậy, người ngồi trong xe đều cảm thấy không thoải mái.

Suốt chặng đường cát bụi mù mịt, một con rồng cát khổng lồ uốn lượn phía sau đoàn xe.

May mắn là, ba ngày sau, mọi người đã đến được khu vực bên ngoài ốc đảo, có thể nhìn thấy một mảng xanh ở phía xa.

Dừng xe lại, mọi người nhìn về phía ốc đảo xa xôi, Trần Văn Cẩm nói: "Quỷ gia, đường vào trong đó không dễ đi đâu.

Tuy trông có vẻ gần, nhưng đó đều là ảo ảnh sa mạc, ốc đảo thực sự nằm trong một vùng lòng chảo.

Con đường phía trước chúng ta hình như bị bố trí mê trận, mỗi lần tôi đi qua đều trong trạng thái mơ mơ màng màng." Nhìn bãi cát trước mắt, Chương Khải Minh gật đầu, kích hoạt đôi mắt để quan sát kỹ tình hình bên trong.

Đáng tiếc, lần này đôi mắt của anh không có tác dụng gì, cảnh tượng nhìn thấy sau khi kích hoạt không hề thay đổi.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh nhíu mày, không biết phải làm sao.

Lần này đoàn xe của họ quá lớn, nếu giữa đường xảy ra vấn đề thì phiền phức to.

Đúng lúc này, Chương Khải Minh đột nhiên nhìn thấy một đoàn xe xuất hiện ở bên cạnh, tổng cộng bốn chiếc.

Sau khi nhìn thấy nhóm của Chương Khải Minh, họ không hề dừng lại mà trực tiếp lái về phía đối diện.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta cứ đợi xem sao,

quan sát tình hình của đoàn xe này đã." Chỉ thấy bốn chiếc xe lúc đầu đều đi trên một đường thẳng, rất thuận lợi, không có vấn đề gì.

Nhưng khi đi được nửa đường, mọi người có thể thấy rõ ràng, bốn chiếc xe lại đi theo bốn con đường khác nhau, lộ trình ngày càng xa nhau.

Thấy tình hình như vậy, mọi người nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu tại sao lại có sự thay đổi như thế.

Theo thời gian, hai chiếc xe đã hoàn toàn mất dấu, hai chiếc còn lại thì lại đang từ từ lái ra ngoài.

Nhìn đoàn xe đang đi thẳng lại bị phân tán như vậy, mọi người cảm thấy kỳ quái, không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước.

Hai chiếc xe ở xa dừng lại, người bên trong đều xuống xe kiểm tra tình hình.

Quan sát một lúc, Chương Khải Minh ra lệnh: "Đi, bắt hết người trong hai chiếc xe đó lại đây, chúng ta hỏi cho rõ." Chẳng mấy chốc, người của hai chiếc xe đối diện đã bị áp giải đến, tổng cộng tám người, năm nam ba nữ, trông không giống dân trộm mộ, đều còn quá trẻ.

Chương 316

Nhìn tám người đang bị súng uy hiếp, Chương Khải Minh không vội hỏi về tình huống vừa gặp phải.

Anh hỏi: “Các người là ai?

Tại sao lại ở đây?” Tám người nhìn nhau, sau đó một người đàn ông trong số họ nói: “Chúng tôi là một đội thám hiểm, đang tham gia một cuộc thi.” Nói rồi, anh ta nhìn đám người cầm súng xung quanh, cẩn thận hỏi: “Còn các vị là ai?

Tại sao lại có nhiều vũ khí như vậy?” Nghe vậy, tất cả mọi người đều mỉm cười, cảm thấy mấy thanh niên trước mắt này lá gan cũng lớn thật, khá tự tin đấy chứ?

Chương Khải Minh đánh giá lại mấy người, nói: “Đừng hỏi lung tung, biết quá nhiều không có lợi cho các cậu đâu.

Trước hết nói về cuộc thi của các cậu đi, ai là người tổ chức?” Lại có người lấy nơi này làm địa điểm thi đấu, nếu không phải trùng hợp thì cũng quá trùng hợp rồi.

Bên trong chắc chắn có ẩn tình, nhưng nhất thời Chương Khải Minh cũng không có cách nào hay.

Chàng trai trẻ do dự một lúc, nhìn mọi người xung quanh rồi nói: “Là do một hiệp hội thám hiểm tổ chức.

Lần này họ đã mời không ít người, đều là những đội thám hiểm có tiếng tăm, tiền thưởng cũng không ít.” Gật đầu, Chương Khải Minh quay sang Trần Bì: “Ông cảm thấy vấn đề ở đâu?” “Hoạt động này có chút quá trùng hợp, thời điểm nắm bắt rất chuẩn, có vẻ như đã có chuẩn bị từ trước.” Trần Bì gật đầu: “Quỷ gia, ngài nói không sai, chủ

yếu là vấn đề thời gian.

Thông thường các hoạt động như thế này đều sẽ có thời gian thông báo trước, nhưng giờ lại đụng phải chúng ta.

Tôi cảm thấy có khả năng là đội ngũ nào đó đã tiết lộ bí mật, nên có kẻ cố tình dùng hoạt động này để đánh lạc hướng." Hoắc Tiên Cô ở bên cạnh cũng nói: "Quỷ gia, tôi cảm thấy trong số những đội thám hiểm này chắc chắn có đồng nghiệp của chúng ta.

Nhưng những người đó lại không muốn lộ diện sớm, nên mới bày ra hoạt động này." Nói vậy tuy không có vấn đề, nhưng có chút khiên cưỡng.

Dân trộm mộ đều không phải hạng hiền lành, gặp phải đội thám hiểm có cùng mục đích với mình, chẳng lẽ không ra tay sao?

Cách giải thích này hoàn toàn không thông, đồng thời cũng có quá nhiều sơ hở, bên trong chắc chắn còn có ẩn tình lớn hơn.

Chương Khải Minh nói: "Các thanh niên, lai lịch của các cậu, tôi cần phải xác minh danh tính." Tuy trong lòng không muốn, nhưng dưới sự uy hiếp của súng đạn, những người này đành phải khai ra.

Anh dùng điện thoại vệ tinh gọi cho Chương Bất Tốn, nhờ ông ta điều tra giúp.

Không lâu sau, Chương Bất Tốn xác nhận, những người này không có vấn đề gì, đều là người có thân phận trong sạch.

Cúp điện thoại, Chương Khải Minh nhìn những người trẻ tuổi trước mắt, nói: "Mau quay về đi, nơi này các cậu không thể tham gia được đâu." Nói xong, Chương Khải Minh quay sang mọi người: "Nối tất cả các xe lại với nhau, đầu nối đuôi.

Nhớ kỹ, khi di chuyển, xe phía sau nhất định phải đi theo lực kéo của xe phía trước." Cách của Chương Khải Minh tuy có hơi ngốc

nghếch, nhưng được cái ổn thỏa.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, họ lập tức lên xe xuất phát, tiến về phía ốc đảo đối diện.

Đi được nửa đường, mọi người phát hiện tình hình đường xá phía trước không hề thay đổi, nhưng phương hướng của họ lại đang thay đổi.

Thấy tình hình này, Trần Văn Cẩm nói: "Không cần căng thẳng, tình hình ở đây là như vậy.

Chỉ cần chúng ta đi từ từ trong này, cuối cùng đều sẽ ra được.

Trước đây tôi cũng gặp tình huống tương tự." Gật đầu, Chương Khải Minh không nói gì, chỉ cảm nhận chiếc xe đang di chuyển.

Sau khi lái xe trong khu vực quỷ dị này khoảng nửa giờ, mọi người phát hiện đã ra khỏi đó.

Hiện tại xe đang từ từ đi xuống dốc, phía dưới cũng xuất hiện một vùng lòng chảo.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ra được rồi.

Lúc này, Thiên Đồng có chút do dự nói: "Quỷ gia, lúc chúng ta vừa ra khỏi đó, tôi cảm thấy có gì đó không ổn.

Tôi nhìn thấy một bóng đen lướt qua cửa sổ xe, rất nhanh, có chút giống một con vật tốc độ cao." Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không phát hiện thứ gì, nhưng Chương Khải Minh tin lời của Thiên Đồng.

Nơi này là lối vào vương quốc Tây Vương Mẫu, có một vài thứ đặc biệt cũng không khó chấp nhận.

"Tất cả mọi người chú ý tình hình bên ngoài, chúng ta đã đi đến chặng cuối cùng rồi, đừng lơ là." Lấy bộ đàm ra, Chương Khải Minh

nói với tất cả mọi người.

Đợi câu trả lời từ bộ đàm truyền đến, Chương Khải Minh phát hiện có điều không ổn, thiếu một người trả lời.

Dừng xe lại, Chương Khải Minh vội vàng xuống kiểm tra tình hình đoàn xe, quả nhiên đã thiếu mất một chiếc.

Với vẻ mặt khó coi, anh đi đến gần vị trí chiếc xe cuối cùng, nhìn sợi dây thừng bị đứt phía sau xe.

Những người khác cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường, đều xuống xem xét tình hình.

Trần Bì nhìn sợi dây thừng rồi nói với người ở chiếc xe cuối cùng: "Trên đường đi không phát hiện điều gì bất thường sao?" Người lái xe lắc đầu: "Tứ gia, không có gì bất thường cả.

Trước khi Quỷ gia hỏi chuyện, tôi vẫn đang nói chuyện với họ qua kênh riêng, đột nhiên họ biến mất." Nghe tình hình này, Chương Khải Minh đứng thẳng người, nhìn về phía sau.

Anh vừa kiểm tra sợi dây thừng, nó không phải bị đứt một cách tự nhiên, vết cắt rất gọn gàng, vừa nhìn đã biết là bị vật sắc bén cắt đứt.

Nhưng chắc không phải dao, nếu không vết cắt sẽ không bung ra như vậy.

Hồi lâu sau, Chương Khải Minh nói: "Thứ mà Thiên Đồng nhìn thấy lúc trước, chúng ta phải cẩn thận rồi.

Có lẽ là do thứ đó làm, nhưng cũng có chút không hợp lý, một chiếc xe nặng như vậy sao lại biến mất không tăm tích?" Lúc này, Hoắc Yên đi kiểm tra phía sau trở về, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Đến gần, cô nói: "Quỷ gia, đã tìm thấy chiếc xe rồi, tình hình có chút đặc biệt." Nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, có thể khiến người

lạnh như băng giống Hoắc Yên tan chảy, xem ra tình hình thật sự không bình thường.

Theo cô đến nơi phát hiện chiếc xe, thảo nào không tìm thấy tung tích, hóa ra nó đã rơi vào một cái hố cát.

Nhảy vào hố sâu, Chương Khải Minh kéo một bên cửa xe ra, cẩn thận xem xét tình hình bên trong.

Năm người trên xe đều ở đó, nhưng tình trạng hiện tại có chút quỷ dị, nước trong cơ thể họ dường như đã biến mất.

Tất cả mọi người đều biến thành những cái xác khô, trông như sắp mục rữa.

Thật kỳ lạ, thứ gì có thể trong vòng vài phút ngắn ngủi biến người sống thành xác khô?

Nhìn kỹ, những người này căn bản không có chút phản kháng nào, vẫn giữ nguyên tư thế nói chuyện lúc còn sống.

Chương 317

Anh cẩn thận chạm vào, chỉ thấy thi thể của người lái xe lập tức hóa thành một đống tro bụi.

Lùi sang một bên, Chương Khải Minh quan sát kỹ tình hình trong hố cát, không có gì bất thường.

Những người khác cũng kiểm tra một lượt, sau đó mọi người mang vật tư trong xe lên trên.

Trần Văn Cẩm có chút sợ hãi nói: "Quỷ gia, trước đây ở đây chưa từng gặp tình huống như vậy.

Có một điểm ngài có phát hiện ra không?

Có thứ gì đó đã tấn công họ trong chốc lát, nhưng nó vào bằng cách nào?

Tôi vừa xem rồi, trong quá trình di chuyển, cửa sổ xe đều đóng chặt, không có một khe hở nào." Điều Trần Văn Cẩm nói cũng là điều Chương Khải Minh đang nghi ngờ, nếu thật sự có thứ đáng sợ như vậy, e rằng mọi người đã sớm biến thành bộ dạng giống họ rồi.

Trừ phi... trừ phi thứ gây hại vẫn luôn ở trong xe, như vậy thì thông suốt rồi.

Chương Khải Minh nhanh chóng nhảy vào hố cát, trực tiếp mở cửa xe ra lần nữa.

Sau khi ra hiệu cho mọi người không gây ra tiếng động, anh cẩn thận lắng tai nghe, không bỏ qua bất kỳ động tĩnh nào.

Nhìn hành động của Chương Khải Minh, những người xung quanh hố cát nhìn nhau, nhưng đều hiểu rằng anh có lẽ đã tìm ra manh mối.

Nhất thời, cả khu vực ngoài tiếng gió cát ra, không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Một giây, hai giây... một phút trôi qua, Chương Khải Minh không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào trong xe.

Mở mắt ra, Chương Khải Minh nhíu mày, nếu không ở trong xe, vậy thì là tình huống gì?

Lên khỏi hố cát, Chương Khải Minh từ từ đi về phía đoàn xe, cả người chìm vào im lặng.

Mọi người theo sau thấy trạng thái của anh đều không dám làm phiền, sợ kinh động đến anh.

Sau khi lên xe, Chương Khải Minh nói: "Tiếp tục xuất phát đi, quãng đường còn lại mọi người chú ý một chút." Xe khởi động, Chương Khải Minh tiếp tục suy nghĩ, anh luôn cảm thấy đã bỏ lỡ điều gì đó quan trọng, nhưng lại không nghĩ ra.

Đoàn xe tiếp tục đi vào vùng lòng chảo, lần này trên đường không xảy ra bất kỳ sự cố nào, nhanh chóng đến gần ốc đảo.

Nhưng lúc này bên trong ốc đảo không hề yên tĩnh, ở một nơi rất xa có thể nghe thấy tiếng súng vọng lại.

Xem ra trận chiến bên trong rất kịch liệt, cũng không biết có bao nhiêu thế lực đã xảy ra xung đột.

Bị tiếng súng làm cho tỉnh táo, Chương Khải Minh từ bỏ suy nghĩ trước đó, ngẩng đầu nhìn về phía ốc đảo.

Thiên Đồng nói: "Quỷ gia, bên trong ốc đảo thật náo nhiệt, tôi nghe có vẻ như đang xảy ra hỗn chiến.

Tình hình bây giờ, nếu đi vào trực tiếp, có thể sẽ bị cuốn vào cuộc tranh đấu, chúng ta có nên vào không?" Ngồi trong xe, cẩn thận lắng

nghe tình hình bên trong ốc đảo, Chương Khải Minh cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy lúc này tiếng súng bên trong rất dữ dội, nhưng nghe không giống như cuộc hỗn chiến giữa các thế lực.

Ngược lại, nghe như đang đối phó với một kẻ thù chung, xem ra bên trong ốc đảo cũng không yên bình.

Chương Khải Minh hỏi: "Trần Văn Cẩm, bên trong ốc đảo có thứ gì kỳ quái không?" Trần Văn Cẩm ngẩn người, rồi nói: "Quỷ gia, những thứ kỳ quái bên trong không ít, nhưng số lần tôi gặp phải rất ít.

Tuy nhiên, thứ để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất là cây biết đánh người.

Đó là cái tên tôi đặt cho nó, loại cây đó trông giống như cây liễu, nhưng lại có thể tấn công con người.

Cành cây của nó giống như roi da, chiến đấu rất điên cuồng." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta cứ từ từ vào, xem tình hình rồi tính." Tất cả mọi người đều không phản đối, đoàn xe tiến vào bên trong ốc đảo.

Sau khi vào ốc đảo, tiếng súng nghe càng dữ dội hơn, thỉnh thoảng còn có tiếng hét thảm của con người.

Chẳng mấy chốc, xe lại dừng lại, đã không thể đi tiếp được nữa, cách đó không xa là một chiến trường.

Ở đó có hai đội người, lúc này đang hợp tác tác chiến, đối thủ của họ lại là một con báo đen.

Sau khi xuống xe, Chương Khải Minh đi về phía trước, quan sát kỹ con báo đen đó.

Vừa rồi ở trên xe, anh đã cảm thấy có gì đó không ổn, con báo đen

trông không giống vật sống.

Nhiều viên đạn bắn vào người nó, dù không trúng yếu hại, vết thương chảy máu cũng sẽ làm nó chết vì mất máu.

Nhưng mọi người lại không thấy bất kỳ vết máu nào, con báo đen vẫn còn sống khỏe mạnh tấn công.

Quan sát một lúc, Trần Bì nói: "Quỷ gia, con báo đen đó có thể là một con rối huyết nhục.

Đây là một loại rối được chế tạo từ xác động vật, tuy trông giống vật sống, nhưng thứ điều khiển hành động bên trong lại là một số cổ trùng hoặc cơ quan.

Trừ khi phá hủy được lõi của nó, nếu không nó sẽ tấn công mãi mãi." Con rối huyết nhục?

Đây đúng là một thứ hay ho, nếu có được phương pháp chế tạo cụ thể thì tốt rồi, xem ra trong vương quốc Tây Vương Mẫu có không ít thứ tốt.

Chưa vào bên trong, chỉ mới ở ốc đảo lối vào mà đã thấy được con rối huyết nhục thất truyền.

Nhưng hiện tại có một tình huống khiến Chương Khải Minh khá lo lắng, theo tình hình hiện tại, phỏng đoán của anh đã ứng nghiệm.

"Xem ra trước đó tôi đã nói không sai, tuy Trần Văn Cẩm từng sống ở đây, nhưng lúc đó số lượng người ít.

Lần này có nhiều người đến như vậy, có thể sẽ kích hoạt nhiều thứ ẩn giấu, chúng ta không thể hành động theo kinh nghiệm của Trần Văn Cẩm được nữa.

Hành động tiếp theo mọi người phải cảnh giác gấp vạn lần, Trần Văn Cẩm chỉ phụ trách cung cấp thông tin lộ trình cho chúng ta.

Còn những việc khác, phải dựa vào chúng ta tự khám phá, đừng ai lơ là cảnh giác." Nhìn hai đội ngũ đối diện đang bị con báo đen liên tục tàn sát, Chương Khải Minh không nói nhiều nữa, chỉ cẩn thận quan sát động tác của nó.

Chương 318

Anh phát hiện các đòn tấn công của con báo đen đều có quy luật, mỗi lần tấn công, nó đều hạ thấp chân sau rồi nhảy lên.

Nếu thực sự chiến đấu, hẳn là không khó đối phó, cái khó là tìm ra lõi của con báo đen.

Chương Khải Minh trong lòng khẽ động, trực tiếp kích hoạt đôi mắt, chăm chú nhìn con báo đen.

Lần này anh cuối cùng cũng có phát hiện, ở vị trí tim của con báo đen, anh phát hiện ra một khối âm khí.

Nếu không có gì bất ngờ, trái tim chính là lõi của con báo đen này.

Theo thời gian trôi qua, hai đội ngũ phía trước đã bị con báo đen tàn sát sạch sẽ.

Thấy con báo đen đi về phía mọi người, Chương Khải Minh không hề căng thẳng.

Ngược lại, anh có một ý tưởng mới, ban đầu anh định sau khi trở về sẽ rèn luyện Thiên Đồng thật tốt.

Nhưng bây giờ vừa hay có thời gian, lại có cơ hội, xem xem có thể để Thiên Đồng đột phá hay không.

Thế là anh trực tiếp nói: "Thiên Đồng, đi đi, con báo đen này giao cho cậu, nhớ kỹ, lõi của nó ở vị trí tim." Nhìn Thiên Đồng bước ra khỏi đám đông, Hoắc Tiên Cô lo lắng nói: "Quỷ gia, ngài định rèn luyện Thiên Đồng sao?

Như vậy có hơi nguy hiểm không?" Cười lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Chỉ có trận chiến sinh tử mới là cách hiệu quả nhất để nâng cao thực lực.

Bây giờ chúng ta đã vào ốc đảo, chỉ còn chờ một trận mưa nữa thôi.

Hiện tại không chỉ có thời gian, mà còn có đối thủ thích hợp, đây chẳng phải là tình huống tốt nhất sao?" Trần Bì gật đầu nói: "Quỷ gia nói không sai, nơi này bây giờ là một nơi tốt. 151.

Chỉ là đối với chúng ta thôi, còn đối với những thế lực nhỏ kia, nơi này chính là địa ngục, vừa hay thanh tẩy đám tép riu.

Đến lúc chúng ta vào trong, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều." Thiên Đồng cầm con dao găm của mình, vừa đến cách con báo đen 3 mét, nó đã trực tiếp lao tới tấn công.

Cú vồ đầy sát khí nhưng không có hiệu quả, Thiên Đồng không phải là những kẻ tép riu mà nó đối phó lúc trước.

Né được đòn tấn công của con báo, Thiên Đồng lộn một vòng xuống dưới bụng nó, dao găm trong tay đâm mạnh vào vị trí tim.

Nhưng không thành công, người chế tạo con báo đen đã sớm tính đến vấn đề này, phần bụng mềm mại bây giờ không phải là điểm yếu của nó.

Đòn tấn công bị cản lại, Thiên Đồng không tấn công lung tung mà nhanh chóng lùi ra.

Vừa đứng thẳng người, cậu thấy con báo đen lại lao tới, móng vuốt sắc bén vung mạnh.

Lần này Thiên Đồng không nắm chắc thời cơ né tránh, chỉ có thể dùng dao găm chặn đòn tấn công.

Móng vuốt và dao găm va vào nhau, phát ra một tiếng keng, Thiên Đồng trực tiếp lùi về phía sau.

Trong cuộc so kè sức mạnh, Thiên Đồng rơi vào thế yếu, chỉ có

thể tiếp tục né tránh đòn tấn công của con báo đen.

Nhìn trận chiến kịch liệt trên sân, những người khác đều đang thảo luận sôi nổi, cảm thấy kinh ngạc trước thực lực của Thiên Đồng.

Nhưng Chương Khải Minh lại có chút không hài lòng, anh lớn tiếng hét lên: "Thiên Đồng, cho cậu thêm một phút nữa." Trần Bì do dự, nói: "Quỷ gia, ngài có phải hơi vội vàng quá không?

Thực lực hiện tại của Thiên Đồng đã sớm vượt qua thực lực đỉnh cao của tôi năm đó, rất ưu tú rồi." Chương Khải Minh gật đầu, nói: "Có hơi vội, nhưng các người không biết, Thiên Đồng có chút đặc biệt. 152.

Trong cơ thể cậu ấy có một luồng sức mạnh khác, chỉ là cậu ấy luôn sợ hãi sử dụng nên thực lực mới gặp phải bình cảnh.

Tôi bây giờ nhân cơ hội này, giúp cậu ấy mở ra nút thắt trong lòng." Nghe vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, không biết Thiên Đồng có gì đặc biệt.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không giải thích, chỉ đôi mắt đầy mong đợi nhìn Thiên Đồng.

Chương Khải Minh nhớ rất rõ, có một lần xuống mộ, anh đã hao hết toàn bộ sức lực.

Nhưng lúc ra ngoài lại gặp nguy hiểm, một con tống tử chưa từng phát hiện trước đó đã tấn công.

Tình hình lúc đó vô cùng nguy cấp, vào thời khắc mấu chốt như vậy, Thiên Đồng đã bộc phát.

Cái thi độc đã giày vò cậu từ nhỏ, không biết từ lúc nào, đã hoàn toàn biến thành sức mạnh của Thiên Đồng.

Lúc đó cậu trực tiếp bùng nổ, hoàn toàn biến thành một con tống tử, điên cuồng xé nát con tống tử đối diện.

Nhưng sau khi về nhà, dù Chương Khải Minh ép buộc thế nào, cậu cũng không thể sử dụng được loại sức mạnh đó.

Bây giờ chính là một cơ hội tốt, một khi Thiên Đồng có thể đột phá, thực lực của cậu sẽ tăng vọt.

Đột nhiên, tình hình trên sân có thay đổi, khi thời gian chỉ còn 10 giây.

Thiên Đồng đột nhiên phát động tấn công, lúc này, đôi mắt cậu bắt đầu thay đổi.

Trương Linh ở bên cạnh nói: "Quỷ gia, tại sao tôi lại cảm thấy Thiên Đồng có chút giống tống tử vậy?" Nghe vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn, nói như vậy cũng được sao?

Nhưng Chương Khải Minh lại không tức giận, cười nói: "Thị lực không tệ.

Nhưng cũng không hoàn toàn là tống tử, Thiên Đồng chỉ là lúc mới sinh bị ảnh hưởng bởi thi độc.

Ngoài ngoại hình có chút kỳ dị, sự phát triển cũng không giống người thường." Mọi người nhìn Thiên Đồng đang chiến đấu với con báo đen trên sân, bây giờ đối với dung mạo ẩn giấu dưới chiếc mũ áo của cậu đều tràn đầy tò mò.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, còn không đến 10 giây nữa đâu." Nghe câu này, đôi mắt của Thiên Đồng thay đổi càng nhanh hơn, bây giờ trông không khác gì tống tử.

Thấy con báo đen lại tấn công, Thiên Đồng trực tiếp né tránh, sau đó cởi chiếc áo khoác có mũ trùm bên ngoài, để lộ ra dung mạo thật sự ẩn giấu bấy lâu.

Nhìn thấy hình dạng cụ thể của Thiên Đồng, tất cả mọi người đều giật mình, trông không khác gì tống tử.

Lớp lông trắng trên người, cộng thêm đôi mắt giống hệt tống tử, tất cả mọi người đều không dám tin.

Chương 319

Thiên Đồng quay đầu, do dự nhìn Chương Khải Minh một cái, Chương Khải Minh cho cậu một ánh mắt cổ vũ.

Thiên Đồng gật đầu mạnh, sau đó lập tức kích phát sức mạnh ẩn giấu trong cơ thể.

Tiếp đó, lớp lông trắng trên người Thiên Đồng từ từ biến thành màu đen, móng tay cũng dần dần trở nên sắc nhọn.

Những đặc trưng của con người ban đầu, lúc này cũng từ từ biến mất.

Lần này đối mặt với đòn tấn công của con báo đen, Thiên Đồng không hề né tránh, mà trực tiếp tóm lấy nó.

Đưa móng tay sắc nhọn của tay phải ra, Thiên Đồng dễ dàng xuyên thủng lớp phòng ngự của con báo đen, phá hủy lõi của nó.

Nhìn trận chiến đã hoàn toàn kết thúc, Chương Khải Minh đến bên cạnh Thiên Đồng, cẩn thận nhìn hình dạng hiện tại của cậu.

Một lúc lâu sau, anh mới hỏi: "Thiên Đồng, bây giờ cậu thế nào?" Thiên Đồng ném xác con báo đen trong tay xuống, gật đầu nói: "Quỷ gia, tôi vẫn giữ được tỉnh táo.

Tôi có cảm giác, bây giờ tôi có thể hoàn toàn kiểm soát sức mạnh trong cơ thể, sau khi thu lại tôi có thể giống như người bình thường." Nghe vậy, Chương Khải Minh vui mừng nói: "Tốt, vậy thu lại đi, để tôi xem cậu kiểm soát thế nào?" Ban đầu Chương Khải Minh có một phỏng đoán, ngoại hình khác thường của Thiên Đồng có thể là do sức mạnh bị rò rỉ ra ngoài.

Bây giờ Thiên Đồng đã chấp nhận loại năng lượng kỳ lạ này, cuối

cùng cũng có thể giống như người bình thường.

Nhìn những thay đổi trên người Thiên Đồng từ từ biến mất, đôi mắt trở lại màu đen của người bình thường, đồng thời lớp lông trắng trên người cũng đang từ từ thu lại.

Cuối cùng hiện ra trước mắt Chương Khải Minh là một chàng trai vô cùng sạch sẽ, không khác gì người thường.

Thấy sự thay đổi này, Chương Khải Minh nở một nụ cười vui vẻ.

Anh nói: "Tốt, Thiên Đồng, lần này không chỉ thực lực có đột phá, sau này cũng không cần phải che giấu ngoại hình nữa." Thiên Đồng vén tay áo lên, nhìn lớp lông trắng đã biến mất trên đó, nở một nụ cười vui vẻ.

Khi quay trở lại đám đông, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Thiên Đồng.

Thật không ngờ, một chàng trai trông đơn thuần, sạch sẽ như vậy lại có thể trở nên tàn bạo đến thế.

Giải quyết xong một tâm sự, Chương Khải Minh rất vui, lớn tiếng nói: "Được rồi, phiền phức đã giải quyết xong, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi." Sau khi lên xe, mọi người tiếp tục đi theo sự chỉ dẫn của Trần Văn Cẩm, chuẩn bị đến gần lối vào để cắm trại chờ đợi.

Tuy lúc này bên trong ốc đảo không yên tĩnh, nhưng trong lòng mọi người lại không có quá nhiều lo lắng.

Con báo đen lúc trước bị Thiên Đồng dễ dàng giải quyết, khiến tất cả mọi người đều tràn đầy tự tin, trạng thái tinh thần vô cùng tốt.

Giữa tiếng súng dữ dội, nhóm của Chương Khải Minh xuyên qua ốc đảo, tiến về phía lối vào cuối cùng.

Bây giờ đối với họ, vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Không tốn quá nhiều thời gian, mọi người đỗ xe ngay gần một cái giếng khô.

Sau khi xuống xe, Trần Văn Cẩm nói: "Quỷ gia, đến nơi rồi, đợi trời mưa, lối vào sẽ xuất hiện." Nhìn xung quanh, nơi này không tệ, rất thích hợp để cắm trại nghỉ ngơi.

Thế là anh nói: "Được, nếu đã đến nơi, vậy mọi người bắt đầu đi, mau chóng cắm trại." Nhìn mọi người hành động, Trần Bì đến bên cạnh Chương Khải Minh, vẻ mặt có chút lo lắng.

Ông nói: "Quỷ gia, nơi này chắc không an toàn đâu, ngài nghe đi, xung quanh đều là tiếng súng dữ dội." Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Bây giờ đâu có nơi nào an toàn, tiếp theo chúng ta đều phải cẩn thận.

Không biết có bao nhiêu con rối huyết nhục trong ốc đảo này, chúng ta phải chuẩn bị phòng bị thật tốt." Nói rồi, Chương Khải Minh gọi tất cả những người có võ lực tương đối cao đến bên cạnh.

Sau đó anh nghiêm túc nói: "Tiếp theo chúng ta phải chia nhóm cho tốt, sự an toàn của trại dựa vào chúng ta cả.

Thiên Đồng và Trần Bì một nhóm, Tiểu Ca và Hoắc Yên một nhóm, tôi dẫn theo Tiểu Béo, chúng ta luân phiên tuần tra cảnh giới." Thấy mọi người không có ý kiến phản đối, Chương Khải Minh để họ giải tán.

Thực ra ban đầu anh không cần thiết phải dẫn theo Tiểu Béo, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn cần một người để truyền tin.

Hoắc Tiên Cô?

Thân thủ của bà bây giờ cũng không còn lại bao nhiêu, dù sao tuổi cũng đã lớn.

Anh dẫn Tiểu Béo đến rìa trại, lúc này trại chưa xây xong, còn lộn

xộn, mọi người cần phải hành động nhanh chóng.

Ngồi trên một tảng đá trong đống đổ nát gần đó, Chương Khải Minh nói: "Tiểu Béo, lô hàng lần trước mang về bán thế nào rồi?" Nghe vậy, Tiểu Béo không kìm được nụ cười, vui vẻ nói: "Quỷ gia, ngài không biết đâu.

Lô hàng đó sau khi mang về, tôi đã tạo được tiếng vang lớn, tất cả hàng hóa gần như bán hết.

Không chỉ kiếm được tiền, mà bây giờ kênh tiêu thụ của tôi cũng đã mở rộng, công việc kinh doanh hiện tại rất tốt." Nhìn Tiểu Béo phấn khích, Chương Khải Minh gật đầu, được, có chút đầu óc kinh doanh, biết đủ, không tệ.

Chương Khải Minh tiếp tục nói: "Được, cứ làm tốt đi, sau khi về, bảo Bàn Tử…" Chưa để Chương Khải Minh nói xong, anh phát hiện một đội người đang chạy về phía hai người.

Ai nấy đều hoảng hốt, có vẻ như đã gặp phải kẻ thù, không còn ý định chống cự.

Nhưng Chương Khải Minh không thể để họ chạy thẳng vào trại, lúc đó có thể sẽ gây ra hỗn loạn.

Muốn gieo họa cho người khác, cũng phải hỏi xem khẩu súng trong tay anh có đồng ý không đã.

Anh liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Béo, cậu ta hiểu ý giơ khẩu súng trường tự động trong tay lên, bắn chỉ thiên.

Sau đó lớn tiếng hét lên: "Người đối diện nghe đây, không được chạy về phía tôi.

Nếu không nghe khuyên, viên đạn tiếp theo sẽ bắn thẳng vào các người." Nghe cảnh cáo của Tiểu Béo, những người đối diện dừng bước, có vẻ như đang thương lượng điều gì đó.

Tiểu Béo lo lắng nói: “Tôi cảm thấy những người đối diện không có ý tốt.” Chương Khải Minh cười nói: “Không sao, tìm chỗ nấp tốt, lên đạn đi.

Chỉ cần có ý định tiến về phía chúng ta, cứ trực tiếp nổ súng là được.” Tiểu Béo vừa chuẩn bị xong, đã thấy đội ngũ vừa dừng lại tiếp tục chạy về phía trại.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh cũng không nương tay, trực tiếp nổ súng.

Nhìn tình hình của hai người Chương Khải Minh, mọi người trong trại không hề lo lắng.

Chỉ lúc đầu nhìn qua tình hình, sau đó tiếp tục bận rộn.

Trong lòng họ đã sớm mặc niệm cho những người đối diện, chọc ai không chọc, lại đi chọc Quỷ gia, đó chẳng phải là tìm chết sao?

Chương 320

Mau chóng dựng trại xong đi, kẻo lát nữa Quỷ gia không có chỗ nghỉ ngơi.

Kỹ năng bắn súng của hai người Chương Khải Minh đều không tệ, liên tục điểm danh những người đối diện, mỗi tiếng súng vang lên đều đại diện cho một mạng sống biến mất.

Không mất nhiều thời gian, đội ngũ đối diện chỉ còn lại một người cuối cùng.

Bây giờ anh ta không còn dũng khí tiếp tục chạy về phía trại nữa, quay đầu bỏ chạy. 153.

Thấy tình hình như vậy, Trương Khải Minh cũng không bắn nữa, vừa hay xem xem thứ gì đang đuổi theo sau họ.

Đột nhiên, từ phía khu rừng rậm, một bóng xanh lao ra, đó là một con rối huyết nhục tê giác.

Thân hình to lớn, cộng thêm chiếc sừng tê giác có sức tấn công mạnh, trông không phải là hạng dễ chọc.

Chỉ thấy con tê giác lao tới một cú, trực tiếp húc người còn lại thành hai mảnh, vị trí eo hoàn toàn bị húc nát.

Chà, sức mạnh thật lớn?

Nhưng cũng có điểm yếu, con rối huyết nhục trước mắt này chỉ có khả năng tấn công theo đường thẳng.

Nhìn con tê giác đang đi về phía hai người, Chương Khải Minh nói: “Tiểu Béo, cậu cứ ở đây đợi, tôi đi giải quyết nó.” Tiểu Béo đang ngây người tỉnh táo lại, cảnh tượng thảm khốc vừa rồi tác động rất lớn đến cậu.

Khi cậu tỉnh lại, Chương Khải Minh đã xuất phát, vội vàng hét với theo bóng lưng anh: "Cẩn thận nhé." Chương Khải Minh không quay đầu, chỉ vẫy tay phải mấy cái, ra hiệu không cần lo lắng.

Thông qua đôi mắt, anh lúc này đã biết lõi của con tê giác trước mắt ở đâu.

Nó không ở vị trí tim, cũng không ở vị trí đầu, mà lại ở vị trí gần mông con tê giác.

Chương Khải Minh lộ vẻ mặt kỳ quái, người chế tạo con rối này cũng là một quỷ tài, đặt lõi ở vị trí như vậy, thật là khó đỡ.

Nhìn con tê giác chuẩn bị lao tới, Chương Khải Minh vẻ mặt ung dung rút Ngự Quỷ Đao ra, không hề căng thẳng.

Cuối cùng, con tê giác phát động tấn công, lao thẳng về phía Chương Khải Minh.

Cảm nhận tốc độ của con tê giác, anh nhanh chóng lướt sang bên cạnh, giống như một dũng sĩ đấu bò đùa giỡn với nó.

Nhìn con tê giác lướt qua bên cạnh, Chương Khải Minh chém một đao vào vị trí mông nó, tạo thành một vết thương hở.

Nhìn thấy vật chất màu đen bên trong, đó hẳn là thứ bảo vệ lõi.

Chương Khải Minh không vội, chuẩn bị chơi đùa một chút, thả lỏng tâm trạng.

Cảnh tượng tiếp theo khiến Tiểu Béo cảm thấy không ổn, Chương Khải Minh lại biến thành một tên đồ tể thân thủ nhanh nhẹn.

Mông của con tê giác lúc này không còn chút thịt nào, đều đã bị Chương Khải Minh lóc sạch.

Chơi một lúc, anh mất đi hứng thú tiếp tục, chuẩn bị kết thúc trận đấu, không có quá nhiều tính thử thách.

Nhìn con tê giác đang cố gắng dừng lại, Chương Khải Minh cũng không tiếp tục chờ đợi, trực tiếp lao đến sau lưng nó.

Ngự Quỷ Đao trong tay đâm xuyên qua lớp phòng ngự của vật chất màu đen, đâm mạnh vào lõi bên trong.

Bị thương chí mạng, con tê giác cuối cùng mất đi khả năng hoạt động, ầm một tiếng ngã xuống đất.

Nhìn con tê giác đã bị giải quyết, Chương Khải Minh trực tiếp đi về phía vị trí của Tiểu Béo, quá không có tính thử thách.

Nhìn Tiểu Béo đang kích động, Chương Khải Minh nói: "Đi, kiểm tra những người lúc trước, xem lai lịch thế nào?" Gật đầu, rồi Tiểu Béo lon ton chạy đi, trận chiến vừa rồi khiến cậu nhiệt huyết sôi trào, bây giờ vẫn còn kích động.

Ngồi xuống, Chương Khải Minh nhìn Ngự Quỷ Đao trong tay, lúc phá hủy lõi của con tê giác, anh cảm thấy Ngự Quỷ Đao trong tay đã xảy ra một số thay đổi, giống như đã tiến hóa.

Cẩn thận nhìn thân đao, trên đó lại xuất hiện một vài đường vân màu đen, tỏa ra âm khí mãnh liệt.

Những đường vân này trước đây không có, điểm này Chương Khải Minh rất tự tin.

Mỗi ngày anh đều ở cùng Ngự Quỷ Đao, đối với mỗi một thay đổi nhỏ, anh đều rất nhạy bén.

Cùng với sự xuất hiện của những đường vân này, anh cảm thấy trọng lượng của Ngự Quỷ Đao trong tay dường như đã tăng lên.

Xem ra nó đang tiến hóa theo một hướng khác, không biết cụ thể là chuyện gì, cần phải thử nghiệm sau này.

Cất vũ khí đi, Chương Khải Minh nhìn Tiểu Béo trở về, xem biểu

cảm của cậu chắc là có phát hiện.

Quả nhiên, Tiểu Béo trở về liền nói: "Quỷ gia, những người này đều là đồng nghiệp của chúng ta, nhưng có chút đặc biệt.

Ngài xem cái này, tôi phát hiện trong ba lô của họ, đều là TNT, thứ này không dễ có được đâu.

Ngài nói xem, một đội ngũ nhỏ lẻ như vậy, làm sao có được nhiều thuốc nổ thế?" Đưa tay ra, cầm thuốc nổ trong tay, Chương Khải Minh nhíu mày.

Đây không phải là hiện tượng tốt, nếu những thứ này dùng để đối phó với quái vật thì tốt, nhưng nếu dùng để đối phó với người thì sao?

Điều đó có nghĩa là, lúc này nơi đây đã trở nên vô cùng nguy hiểm, một khi thực sự nhắm vào mình.

Phòng ngự có cao đến đâu, nếu lơ là rơi vào bẫy, thuốc nổ cũng có thể làm nổ tan xác.

Chơi đùa một lúc, Chương Khải Minh nói: "Tiểu Béo, đi gọi Hoắc Tiên Cô đến đây, nhớ bảo bà ấy dẫn theo vài người." Nhìn thuốc nổ mạnh trong tay, Chương Khải Minh chìm vào suy tư, không biết lai lịch của những người này.

Mang theo nhiều thuốc nổ như vậy rốt cuộc có mục đích gì, những điều này đối với anh đều rất quan trọng.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Tiên Cô đã theo sau Tiểu Béo đến, sau lưng bà có mấy tên thuộc hạ.

Nhìn mấy người đã đứng yên, Chương Khải Minh nói: "Tiểu Béo, dẫn họ đi chuyển thuốc nổ về, cẩn thận một chút." Đợi mấy người rời đi, Chương Khải Minh nghiêm túc nói: "Hoắc Tiên Cô, bà xem thứ này đi." Nhận lấy thuốc nổ, Hoắc Tiên Cô liếc mắt một cái sắc mặt liền thay đổi, nghiêm nghị nói: "Quỷ gia, TNT?" Gật đầu, nhìn những

người đang bận rộn không xa, Chương Khải Minh nói: "Bây giờ không biết những nhân vật thần bí này nhắm vào ai.

Nếu thực sự xảy ra tình huống xấu nhất, nhắm vào chúng ta, vậy thì có chút khó phòng bị." Hoắc Tiên Cô sắc mặt âm hàn, hung hăng nói: "Những kẻ gây rối này, Quỷ gia, ngài cứ nói thẳng, cần tôi làm gì?" Sắp xếp lại suy nghĩ, Chương Khải Minh nói: "Bây giờ tình hình không rõ ràng.

Chương 321

Nhưng chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, không thể để những kẻ vô dụng này làm gián đoạn kế hoạch của chúng ta được.

Cho nên, lát nữa…" Giao phó xong mọi việc, Chương Khải Minh nhìn bóng lưng rời đi của Hoắc Tiên Cô, lộ ra một nụ cười bí ẩn, tỏa ra khí tức nguy hiểm.

Anh dẫn Tiểu Béo tiếp tục cảnh giới, mãi đến khi trại được dựng xong mới trở về.

Ốc đảo bây giờ thật sự nguy hiểm, trong thời gian ngắn như vậy, anh đã giải quyết không dưới ba loại con rối huyết nhục.

Đồng thời những đường vân màu đen trên Ngự Quỷ Đao cũng từ từ bắt đầu lan rộng, trọng lượng cũng ngày càng nặng hơn.

Đối với sự thay đổi của Ngự Quỷ Đao, Chương Khải Minh cảm thấy rất hài lòng, sức tấn công của anh lại được nâng cao.

Vừa bước vào trại, đã thấy Hoắc Tiên Cô đi tới đón, xem ra sự sắp xếp trước đó đã có kết quả.

Trong lều trung tâm, Hoắc Tiên Cô nói: "Quỷ gia, vừa rồi đã sắp xếp xong rồi.

Người đã được cử đi, vừa rồi thu được một tin tức, quả nhiên không ngoài dự liệu của ngài, mục tiêu của những người đó là chúng ta.

Hoặc chính xác hơn, mục tiêu của họ là Trần Văn Cẩm, Trần Bì và ngài." Ồ?

Tham vọng của người này lớn thật?

Dám chuẩn bị đối phó với cả ba người cùng lúc, khá tự tin đấy chứ.

Gật đầu, Chương Khải Minh tiếp tục chờ Hoắc Tiên Cô giải thích, bà cũng không làm anh thất vọng.

Bà tiếp tục nói: "Quỷ gia, chuyện lần này hình như có Trương Khải Sơn đứng sau lưng hỗ trợ.

Người của tôi nghe thấy có người nhắc đến hai chữ Phật Gia, hẳn là không sai đâu." Hành động của Chương Khải Minh khựng lại, Trương Khải Sơn?

Đúng là người anh em tốt của tôi?

Mỗi lần hành động đều muốn gây thêm phiền phức cho mình.

Suy nghĩ kỹ lưỡng, Chương Khải Minh nói: "Được, người đã cử đi, cứ để họ tiếp tục ẩn nấp.

Bình thường không cần liên lạc, chỉ khi có tình huống nguy hiểm nhất, thông báo trước cho chúng ta là được." Theo kế hoạch trước đó của Chương Khải Minh, người của Hoắc gia là tay sai tốt để dò la tin tức.

Họ có kỹ thuật ngụy trang, giả làm một đội trộm mộ lẻ tẻ không có chút khó khăn nào.

Chương Khải Minh cũng không mong họ có thể trà trộn vào cốt lõi của đối phương, chỉ cần có thể tiếp xúc được một số thông tin là được.

Ví dụ như biết trước tin tức phục kích, vậy thì thuốc nổ cũng không còn đáng sợ như vậy nữa.

Chơi đùa với Ngự Quỷ Đao một lúc, Chương Khải Minh cho người mang những con rối của mình đến.

Tiếp theo lại đến lượt bậc thầy rối Chương Khải Minh ra tay, trong tình huống có thể không ra tay, anh sẽ không chủ động ra tay nữa.

Cần phải tạo ra một ảo giác cho kẻ thù, rằng sự lợi hại của Chương Khải Minh đều là dựa vào danh tiếng của những con rối mà có được.

Nhìn ba cỗ khống thi, Chương Khải Minh lộ ra nụ cười hài lòng, năng lực của chúng khác nhau, phối hợp lại mới thực sự là sát thủ.

Trại vào ban đêm cũng không yên tĩnh, thỉnh thoảng sẽ có con rối huyết nhục xông ra, tấn công trại.

Nhưng tất cả các đòn tấn công đều bị nhóm của Chương Khải Minh chặn lại, không gây ra bất kỳ tổn thất nhân viên nào.

Đối với những thuộc hạ bình thường, những con rối này có sức sát thương rất mạnh.

Trong trường hợp không cần thiết, nhóm của Chương Khải Minh sẽ bảo vệ họ thật tốt.

Nếu không, sau khi vào trong, anh phát hiện ra minh khí, ai sẽ giúp anh vận chuyển ra ngoài?

Những người này rất quan trọng.

Sáng hôm sau, tiếng súng trong ốc đảo cuối cùng cũng dừng lại, giống như tất cả các con rối đều đã về nhà.

Chương Khải Minh lần đầu tiên cảm nhận được sự yên tĩnh của ốc đảo, thật có chút dễ chịu.

Nhưng tình huống này cũng cho thấy một vấn đề, đó là: có thể là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Sau khi ốc đảo trở lại sự yên tĩnh vốn có, Chương Khải Minh cảm

thấy không khí ở đây có chút ngưng đọng.

Cảm nhận được bầu không khí căng như dây đàn, anh tập hợp tất cả mọi người lại.

Thấy mọi người đã ngồi xuống, Chương Khải Minh nói: "Tình hình hiện tại mọi người cũng đã thấy rồi.

Tất cả các con rối huyết nhục đã biến mất, nhưng không khí lại càng thêm căng thẳng, có thể sẽ có một cuộc tấn công lớn hơn.

Nếu các con rối huyết nhục thực sự liên hợp lại, phát động một cuộc thú triều tấn công những người trong ốc đảo, chúng ta cũng không dễ đối phó." Giọng nói vừa dứt, Trần Bì đứng lên nói: "Quỷ gia, điều ngài nói cũng chính là điều tôi vừa mới suy nghĩ.

Vị trí trại của chúng ta bây giờ thật sự không tốt, có ba mặt có thể bị tấn công.

Bây giờ phải có một biện pháp, nếu không một khi xảy ra thú triều, chúng ta khó mà ứng phó." Trong lều im lặng một lúc, Hoắc Tiên Cô nói: "Quỷ gia, lần này tôi mang theo cũng không ít đồ.

Nếu có thể, chúng ta có thể xây dựng một cơ sở phòng ngự đơn giản ở hai bên trái phải, chỉ để lại một mặt để nghênh địch." Nếu thực sự làm được, đó là kết quả tốt nhất, nhưng làm thế nào để xây dựng cơ sở phòng ngự?

Thế là Chương Khải Minh hỏi: "Như vậy là tốt nhất, nhưng chúng ta có thể xây dựng cơ sở phòng ngự không?" Hoắc Tiên Cô tự tin cười nói: "Quỷ gia, chúng ta chủ yếu là ngăn chặn đơn giản, không cần thiết phải xây dựng lớn.

Tất cả các bệ đỡ có thể dùng xe của chúng ta để hoàn thành, còn việc chặn ở trên, chúng ta có mang theo không ít dây thép và xăng." Đó cũng là một biện pháp, nhưng có chút nguy hiểm.

Một khi xăng thực sự bị đốt cháy, lúc đó những chiếc xe bên dưới có thể sẽ phát nổ.

Thế là Chương Khải Minh gật đầu: "Được, cứ làm theo cách của Hoắc Tiên Cô, nhưng trước hết phải xả hết xăng trong xe ra." Còn về việc tổn thất xe cộ, đó đều không phải là vấn đề, chỉ cần không xảy ra nổ lớn là được.

Đến lúc đó, nếu xe thật sự không đủ dùng, nhóm của Chương Khải Minh có thể đi mượn, tin rằng những đồng nghiệp kia rất sẵn lòng.

Chương 322

Giải quyết xong vấn đề phòng ngự, còn lại là vấn đề tấn công.

Nếu bị các con rối huyết nhục tấn công quy mô lớn, võ lực cá nhân căn bản không có tác dụng gì.

Chỉ có thể dựa vào các đòn tấn công thông thường quy mô lớn, như vậy mới có thể sát thương hiệu quả kẻ thù.

Hoắc Yên đứng lên nói: "Quỷ gia, việc tấn công cứ để tôi sắp xếp.

Trước đây tôi từng làm lính đánh thuê, đối với việc bố trí tấn công của đội ngũ có một số kinh nghiệm." Gật đầu, Chương Khải Minh không từ chối, đây chẳng phải là một việc tốt sao?

Vừa hay có Hoắc Yên chỉ huy những thuộc hạ bình thường kia, còn anh thì tập trung vào những kẻ thù mạnh mẽ là được.

Sau khi Hoắc Yên rời đi, Chương Khải Minh nhìn những người còn lại trong lều nói: "Còn một việc cuối cùng.

Đến lúc đó, động tĩnh bên chúng ta là lớn nhất, chắc chắn sẽ có nhiều kẻ muốn đục nước béo cò.

Cho nên lúc đó, tôi cần mọi người nâng cao cảnh giác, bắt hết những kẻ ẩn nấp trong bóng tối cho tôi, biết chưa?" Mọi người im lặng gật đầu, rồi lần lượt đi hoàn thành công việc của mình.

Ăn xong bữa sáng, mặt trời đã lên đến giữa không trung, những con chim bay loạn xạ, phá vỡ chút yên tĩnh cuối cùng.

Đứng dậy, nhìn những con chim đang bay hoảng loạn, Chương Khải Minh biết không thể vào vương quốc Tây Vương Mẫu được nữa, xem ra đây là bài kiểm tra cuối cùng.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, tiếng súng cũng lại trở nên dữ dội.

Tại cổng chính của trại, tất cả mọi người đã tập trung, vũ khí trong tay đều đã lên đạn, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Nghe những âm thanh ngày càng hỗn loạn, Chương Khải Minh biết, cuộc tấn công sắp đến rồi.

Vừa nghĩ xong, chỉ thấy đối diện xuất hiện ba con rối huyết nhục, lao về phía trại.

Cẩn thận nhìn vị trí lõi của ba con rối, Chương Khải Minh hét lên: "Tất cả tấn công vào vị trí tim, đó là vị trí của lõi." Nghe Chương Khải Minh hét, tất cả mọi người đều nhắm vào tim của con rối.

Đợi đến một khoảng cách nhất định, tất cả các khẩu súng đều phun ra những viên đạn nóng rực, bắn về phía tim của con rối.

Chỉ thấy con rối ở giữa bị nhiều viên đạn bắn trúng nhất, lớp phòng ngự trực tiếp bị phá vỡ, bị bắn chết ngay tại chỗ.

Hai con còn lại cũng không khá hơn là bao, theo sau loạt bắn thứ hai, cũng nối gót đồng bạn.

Nhìn những đòn tấn công điểm xạ của mọi người, Chương Khải Minh hài lòng gật đầu.

Kiểu tấn công này tuy trông tốc độ bắn chậm, nhưng sức sát thương lại lớn nhất, hiệu suất cao.

Sau đó, số lượng rối xuất hiện cũng nhiều hơn, nhưng với sự chỉ dẫn của Chương Khải Minh, tất cả các con rối đều bị chặn lại trên đường tấn công.

Lúc này, tiếng súng ở một số nơi xung quanh đã ngừng lại, hẳn là đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Trần Bì đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Quỷ gia, bây giờ người càng ngày càng ít, áp lực của chúng ta sẽ càng lớn hơn." Lý lẽ này Chương Khải Minh nào đâu không biết, chỉ là bây giờ không còn đường lui, chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Trận chiến này là trận chiến dài nhất mà anh từng trải qua kể từ khi vào nghề, kéo dài đến tận trưa ngày thứ hai.

Tuy đối phó không quá phiền phức, nhưng không chịu nổi những con rối này cứ liên tục quấy rối.

Các thuộc hạ phụ trách tấn công đã thay đổi mấy lượt, có thời gian là vội vàng đi nghỉ ngơi.

Liên tục thiết kế thì tốt, nhưng liên tục bắn chính xác tiêu hao rất nhiều tinh lực.

Nhìn chiến trường phía trước không còn con rối nào, Chương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm.

Anh cũng có chút mệt mỏi, việc mở khả năng của mắt trong thời gian dài cũng là một gánh nặng khá lớn đối với anh.

Nhưng, điều khiến Chương Khải Minh kỳ lạ là, tại sao những tiếng súng xung quanh lại không dừng lại?

Nếu chỉ có con rối ở bên này dừng tấn công, vậy thì vấn đề còn lớn hơn, chứng tỏ có thứ lợi hại hơn đã xuất hiện.

Nửa giờ sau, phỏng đoán của Chương Khải Minh cuối cùng đã thành hiện thực.

Chỉ thấy trong tầm mắt của mọi người xuất hiện một con rối huyết nhục voi khổng lồ.

Thân hình to lớn, tiếng bước chân nặng nề, vừa nhìn đã biết không phải là con rối đơn giản.

Kích hoạt đôi mắt, nhìn lõi của con rối, chỉ thấy một khối âm khí xuất hiện trong đầu con voi.

Anh cho thuộc hạ tấn công một lúc, không có tác dụng gì, đạn trực tiếp bị da voi chặn lại.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh biết, đã đến lúc anh ra tay rồi.

Thế là anh lớn tiếng hét lên: "Thiên Đồng, Trương Linh, Hoắc Yên, chuẩn bị động thủ.

Lõi của con voi ở trong đầu, lát nữa mọi người phụ trách quấy rối, Tiểu Hồng Hống là chủ lực tấn công." Nhìn con rối voi ngày càng gần, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Tiểu Hồng Hống lao lên, ba người Thiên Đồng cũng đồng thời xuất phát.

Đến gần, Tiểu Hồng Hống không hề dừng lại, trực tiếp nhảy lên người con voi.

Móng vuốt sắc bén trong tay, hung hăng tấn công vào đầu con voi.

Nhìn Tiểu Hồng Hống phát động tấn công, ba người Thiên Đồng không dừng lại ở chính diện con voi, như vậy dễ bị tấn công.

Đến bên cạnh con voi, rút vũ khí ra, tấn công vào khớp chân của nó.

Bị tấn công liên tục từ bốn hướng, con rối voi bắt đầu phản kích.

Vòi của nó trực tiếp quật về phía Tiểu Hồng Hống đang ở trên đầu, đồng thời không ngừng lắc lư thân thể.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh điều khiển Tiểu Hồng Hống trực tiếp nhảy xuống đất, né vòi của con rối voi.

Đồng thời, lưỡi kiếm trên hai tay bật ra, đâm về phía khớp gối của con rối voi.

Chương 323

Chỉ sau một hiệp giao thủ, Chương Khải Minh đã bỏ đi nỗi lo lắng.

Tuy con rối voi mạnh mẽ, nhưng điểm yếu cũng rất rõ ràng, đối phó không khó.

Bây giờ tấn công trực tiếp vào lõi không phải là biện pháp tốt, Chương Khải Minh quyết định, trước tiên giải quyết khả năng di chuyển của con rối voi rồi tính sau.

Trận chiến tiếp theo đầy thú vị, ba người liên tục né tránh đòn tấn công của con voi, đồng thời thừa cơ tấn công vào khớp gối.

Dù chân voi có to đến đâu, cũng không chịu nổi kiểu tấn công này.

Cùng với một tiếng ầm vang, con rối voi trực tiếp mất thăng bằng, nằm trên mặt đất không thể đứng dậy.

Bây giờ thứ duy nhất có thể uy hiếp mọi người là cái vòi đang không ngừng quật qua quật lại.

Trần Bì ở bên cạnh nói: "Quỷ gia, tôi đi giúp một tay, cửu nhận trảo của tôi hẳn có thể đối phó được." Đây đúng là một biện pháp tốt, thế là Chương Khải Minh gật đầu nói: "Được, cẩn thận một chút." Trần Bì đến bên cạnh con rối, lấy cửu nhận trảo ở hông ra, phi về phía vòi voi.

Chỉ thấy cái vòi vừa định quật, đã bị Trần Bì trói chặt, nhưng sức của ông quá yếu, lại bị kéo đi.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh vội vàng điều khiển Tiểu Hồng Hống lên giúp.

Vừa nắm chặt dây xích, Tiểu Hồng Hống phát huy toàn bộ sức

mạnh, cùng cái vòi giằng co.

Thấy tình hình này, Thiên Đồng và Hoắc Yên cũng chạy đến giúp, Trương Linh thì cầm đao lao về phía đầu voi.

Lần này rất thuận lợi, tuy lớp phòng ngự dày, nhưng Hắc Kim Cổ Đao của Trương Linh cũng không phải là vũ khí bình thường.

Cuối cùng, tốn một chút thời gian, lõi của con rối voi cuối cùng cũng bị phá hủy.

Nhìn mọi người trở về trại, Chương Khải Minh nói: "Bây giờ chắc không sao rồi.

Tuy nghe những nơi khác vẫn còn tiếng chiến đấu, nhưng con rối ở chỗ chúng ta chắc đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Để lại vài người cảnh giới, những người khác đều về nghỉ ngơi đi." Chương Khải Minh cũng trở về lều của mình, một ngày chiến đấu đã khiến anh mệt nhoài, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Anh nghỉ ngơi đến chiều, lúc tỉnh lại đã là tối hôm đó.

Bước ra khỏi lều, anh cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Người trong trại hình như đã nhiều hơn một chút.

Đi trên đường, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn những gương mặt lạ đột nhiên xuất hiện.

Đến một nơi khá náo nhiệt, anh phát hiện tất cả mọi người đều ở đó.

Gọi Tiểu Béo lại, Chương Khải Minh hỏi: "Tôi thấy trong trại có thêm một số người?" Tiểu Béo vội vàng nói: "Quỷ gia, đó là người của Ngô Tam Tỉnh, họ mới đến trại của chúng ta không lâu." Nhìn theo hướng Tiểu Béo chỉ, Chương Khải Minh nhìn kỹ, không phải Ngô Tam Tỉnh thì là ai?

Nhưng, bên cạnh ông ta lại có một người mặc áo choàng đen, không biết thân phận?

Ngô Tam Tỉnh đi nhanh vài bước, đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Quỷ gia, chúng ta lại gặp nhau rồi." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Sao vậy, trên đường đi gặp nhiều phiền phức lắm à?" Ngô Tam Tỉnh cười khổ một tiếng, nói: "Quỷ gia, phiền phức lớn lắm.

Người tôi mang theo trực tiếp tổn thất một phần ba, số còn lại cũng có nhiều người bị thương.

Ai mà ngờ được?

Ở đây lại có nhiều con rối huyết nhục như vậy, thật sự là ăn một cú lừa lớn." Quay đầu, Chương Khải Minh nhìn người mặc áo choàng đen bên cạnh nói: "Vị này là?

Không giới thiệu cho tôi sao?" Thấy Chương Khải Minh nhìn người mặc áo choàng đen bên cạnh mình, biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh có chút kỳ lạ, nhưng chỉ thoáng qua, Chương Khải Minh cũng không để ý.

Sau đó ông ta cười nói: "Quỷ gia, vị này là người do gia tộc tôi bồi dưỡng, lần này đi theo để bảo vệ tôi." Người mặc áo choàng đen gật đầu với Chương Khải Minh, không nói một lời.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng không nói nhiều, sau đó đi về phía mọi người.

Tiểu Béo nhìn hai người Ngô Tam Tỉnh phía sau, thấy khoảng cách không gần.

Cậu ghé sát vào bên cạnh Chương Khải Minh, thấp giọng nói: "Quỷ gia, lúc ngài hỏi thân phận người mặc áo choàng đen đó, biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh rất kỳ lạ. 154.

Nếu không phải tôi vẫn luôn nhìn chằm chằm thì cũng không để ý được.” Nghe vậy, bước chân của Chương Khải Minh không dừng lại, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ khác.

Đến gần mọi người, sau khi chào hỏi, họ bắt đầu ăn tối.

Những ngày tiếp theo, mọi người khá dễ chịu, không có bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh vừa dậy, đã nhìn thấy bầu trời mây đen dày đặc, xem ra thời gian đã đến.

Dặn dò tất cả mọi người chuẩn bị dụng cụ hành động, anh đến bên cạnh giếng nước.

Khi những giọt mưa rơi xuống, Trần Văn Cẩm đi đến, nói: “Quỷ gia, lát nữa ở đây sẽ xuất hiện một cửa thoát nước, chúng ta không cần quá vội vàng, lối vào thực sự sẽ từ từ xuất hiện.” Chương Khải Minh gật đầu: “Được, những việc còn lại, phải dựa vào cô, cô quen thuộc nơi này hơn.

Trông chừng kỹ ở đây, một khi có thể xuất phát, trực tiếp nói cho tôi biết là được.” Cùng với những giọt mưa từ trên trời rơi xuống, mặt đất từ từ tụ lại thành những dòng nước, từ từ chảy về phía giếng nước.

Mưa ngày càng lớn, dần dần đạt đến mức độ mưa bão, chẳng mấy chốc trước mặt mọi người đã xuất hiện một lối thoát nước.

Tất cả nước mưa đều được thu thập lại, chảy vào hệ thống thoát nước.

Không để mọi người chờ quá lâu, chẳng mấy chốc gần lối thoát nước lại xuất hiện một cánh cửa bí mật.

Trần Văn Cẩm chỉ vào cánh cửa bí mật nói: “Quỷ gia, đến nơi rồi.

Nhưng tốc độ của chúng ta phải nhanh một chút, nếu không khi mưa tạnh, cánh cửa bí mật đối diện sẽ lại đóng lại." Gật đầu, Chương Khải Minh hét với mọi người: "Đều mang đồ đạc xong chưa, lát nữa chúng ta nhanh chóng đi qua đây, đừng lãng phí thời gian." Từ cánh cửa bí mật mở ra, mọi người nối đuôi nhau vào, nhanh chóng xuyên qua bên trong.

Con đường bí mật này tuy được mở ra nhờ sức mạnh của dòng nước, nhưng bên trong lại vô cùng khô ráo.

Đi trong con đường như vậy, mọi người tiết kiệm được không ít thời gian.

Chương 324

Chẳng mấy chốc, phía trước lại xuất hiện một cánh cửa bí mật khác, đây hẳn là lối ra.

Trần Văn Cẩm đi nhanh vài bước, trực tiếp lao đến gần cánh cửa bí mật, thao tác đơn giản vài cái, đã thấy cánh cửa bí mật được mở ra.

Bước ra từ cánh cửa tối, mọi người phát hiện lúc này dường như đã tiến vào một thế giới khác.

Ánh sáng ở đây không tệ, gần như bên ngoài, nhưng lại không có chút ẩm ướt hay giọt nước nào rơi xuống, thật có chút thần kỳ.

Sau khi tất cả mọi người đã ra ngoài, Chương Khải Minh không vội xuất phát, mà đi đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Hắn hỏi: "Tiếp theo ông chuẩn bị làm gì?

Hành động cùng tôi, hay là?" Ngô Tam Tỉnh đánh giá hoàn cảnh xung quanh rồi nói: "Quỷ Gia, chúng ta tách ra đi." "Mục đích chúng ta vào đây không giống nhau, chuyện của tôi có chút gấp gáp, cho nên ngài thấy sao?" Chương Khải Minh không có ý ngăn cản, gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta tách ra hành động." Nhìn Ngô Tam Tỉnh và người áo đen đi qua trước mặt, biểu cảm của Chương Khải Minh không có chút thay đổi nào.

Nhưng trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh của ngày hôm đó.

Kể từ sau sự kỳ quặc của Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh, Chương Khải Minh vô cùng tò mò về thân phận của người áo đen.

Thế là có một hôm, khi nghe Ngô Tam Tỉnh và thuộc hạ bàn chuyện, hắn đã lén nghe một lúc.

Đều là một vài sắp xếp hành động, không có gì đặc biệt.

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị rời đi, bên trong Ngô Tam Tỉnh và người áo đen đã nói chuyện.

"Ở đây chỉ có hai chúng ta, bỏ mũ trùm xuống đi, như vậy không cảm thấy ngột ngạt sao?

Thư giãn đi." Nghe vậy, mắt Chương Khải Minh sáng lên, sau đó tìm một cơ hội, qua khe hở của lều mà nhìn vào trong.

Vừa nhìn, Chương Khải Minh trực tiếp ngây người, người áo đen bên trong lại giống hệt Ngô Thiên Chân như đúc, nhưng khí chất lại khác hẳn.

Gặp phải tình huống quỷ dị như vậy, Chương Khải Minh bình tĩnh lại, chăm chú nhìn vào bên trong.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là, hai người bên trong không nói thêm bất cứ lời nào nữa, đều dùng chữ viết để đối thoại.

Sau khi trở về tối hôm đó, Chương Khải Minh vẫn luôn suy nghĩ về mối quan hệ giữa người áo đen và Ngô Thiên Chân.

Cuối cùng, Chương Khải Minh cho rằng, có lẽ Ngô Thiên Chân này mới là Ngô Thiên Chân thật sự?

Nhưng tất cả đều chỉ là suy đoán, không có chút bằng chứng nào, Chương Khải Minh cũng chỉ ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh dẫn người rời đi, Chương Khải Minh nói: "Chúng ta cũng xuất phát thôi." "Trần Văn Cẩm dẫn đường, chúng ta đi tìm Hoắc Linh Linh trước, sau đó mới tính chuyện khác." Nghe vậy, Hoắc Tiên Cô mặt lộ vẻ cảm kích nói: "Quỷ Gia, cảm ơn ngài." Ai cũng biết hắn đang chiếu cố Hoắc Tiên Cô, nếu không thì ngay từ đầu đã phải đi tìm chủ mộ thất mới đúng.

Nhìn khu rừng rậm rạp đối diện, Trần Văn Cẩm vừa dẫn đường vừa nói: "Quỷ Gia, trong khu rừng phía trước đều là loài rắn." "Có

một vài loài rắn đặc biệt có thể học tiếng người, nhất định phải cẩn thận một chút." "Đúng rồi, bên trong có một loại đặc thù có thân hình khổng lồ, đồng thời tính công kích cũng rất mạnh." Nghe lời Trần Văn Cẩm, Chương Khải Minh nói: "Được, biết rồi, cứ xem thử lũ rắn đó thế nào đã." "Nếu có uy hiếp, chúng ta sẽ tìm cách khác ổn thỏa hơn." Trần Bì bên cạnh lúc này có chút áy náy nói: "Con gái, đều tại cha, nếu cha có thể tìm thấy con sớm hơn, con đã không phải chịu khổ." Trần Văn Cẩm quay đầu lại, cười nói: "Không sao đâu cha, con cũng nghĩ ra cách rồi." "Loài rắn đều dựa vào mùi để xác định vị trí vật sống, chỉ cần toàn thân đều bọc một lớp bùn, chúng sẽ không tấn công." Bước vào khu rừng rậm, mọi người cảm nhận được một luồng khí tức âm u ập tới, trên người có chút lạnh lẽo.

Chương Khải Minh nhìn âm khí lan tràn trong rừng, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nơi đây lại không phải hố chôn vạn người, sao lại có nhiều âm khí như vậy?

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghĩ đến người dân của Tây Vương Mẫu quốc, chẳng lẽ năm đó tất cả người dân đều không chạy thoát ra ngoài được sao?

Cũng không biết rốt cuộc nơi đây đã xảy ra biến cố gì mà lại bị diệt vong trực tiếp như vậy.

Chương Linh đến gần, nói: "Quỷ Gia, nhìn trên đầu chúng ta kìa." Chương Khải Minh có chút kinh ngạc ngẩng đầu, muốn xem có gì kỳ quái.

Không ngờ rằng, phía trên mọi người lại có một thi thể, người này mọi người còn khá quen thuộc.

Đó là một người trong đội của Ngô Tam Tỉnh vừa rồi.

Hắn có chút kỳ lạ, Ngô Tam Tỉnh và những người khác không đi theo hướng này, sao thi thể lại xuất hiện ở đây?

Nếu gặp nguy hiểm, sao bên Ngô Tam Tỉnh lại không có một tiếng súng nào vang lên?

Mang theo nghi vấn, Chương Khải Minh nói: "Đem thi thể xuống, chúng ta kiểm tra kỹ." Nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất, Chương Khải Minh cúi người xuống, cẩn thận xem xét.

Toàn bộ thi thể không có bất kỳ vết thương nào, chỉ có chút bùn đất do giãy giụa để lại, vậy chết như thế nào?

Đột nhiên, Hoắc Yên nói: "Quỷ Gia, ngài xem ngón tay, hình như bị trúng độc." Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngón giữa tay phải của thi thể đã biến sắc, một màu hồng tươi diễm lệ, vừa nhìn đã thấy không bình thường.

Ngay khi Chương Khải Minh chuẩn bị chạm vào xem thử, Trần Văn Cẩm kêu lên: "Đừng, có độc." Nhanh chóng đến bên thi thể, sắc mặt khó coi nói: "Quỷ Gia, chúng ta gặp phiền phức rồi." "Đây là dấu hiệu do một loại độc xà đặc biệt trong bầy rắn để lại, có thể phát ra tín hiệu mùi đặc thù để triệu tập bầy rắn." "Chúng ta cần phải nhanh chóng lên đường, nếu không lát nữa nơi này sẽ bị bầy rắn bao vây, tín hiệu mùi này có thể truyền đi rất xa." Khi Trần Văn Cẩm giải thích, Chương Khải Minh biết đã không kịp nữa rồi.

Xung quanh xuất hiện tiếng sột soạt, vừa nghe đã biết là tiếng động do loài rắn di chuyển gây ra.

Đứng dậy, Chương Khải Minh vừa nhìn về phía phát ra âm thanh, vừa nói: "Hùng hoàng, vũ khí, chuẩn bị chiến đấu." Nghe vậy, mọi người có trật tự bận rộn, nhờ có thông tin của Trần Văn Cẩm, lần này mọi người đã mang theo không ít hùng hoàng.

Mọi người đứng cùng nhau, rời khỏi khu vực gần thi thể, sau đó rắc hùng hoàng thành một vòng, chuẩn bị xem xét tình hình trước.

Rất nhanh, bầy rắn xuất hiện, những con rắn dày đặc, cọ xát vào nhau tiến đến trước mặt mọi người.

May mắn là, hùng hoàng có tác dụng, bầy rắn trực tiếp tránh khu vực có hùng hoàng, trườn về phía thi thể đối diện.

Chỉ thấy một đám rắn chui xuống dưới thi thể, sau đó thi thể lại bị bầy rắn vận chuyển đi mất.

Nhìn bầy rắn xung quanh đang rục rịch, mọi người đều chuẩn bị sẵn vũ khí, sẵn sàng phát động tấn công bất cứ lúc nào.

May mắn là, cuối cùng bầy rắn này cũng không tấn công vào vòng vây hùng hoàng của mọi người, mà từ từ rút lui, biến mất trong rừng rậm.

Đợi tất cả rắn đều biến mất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không quá lo lắng về sức chiến đấu của bầy rắn, nhưng nhìn đám rắn dày đặc, Chương Khải Minh cũng không kìm được mà sinh ra một tia sợ hãi.

Thực sự quá nhiều, tác động thị giác đối với con người quá lớn.

Nhìn bầy rắn rời đi, mọi người thở phào một hơi dài, áp lực tâm lý vừa rồi thực sự quá lớn.

Bước ra khỏi vòng vây hùng hoàng, Chương Khải Minh nói: "Trần Văn Cẩm, tiếp tục dẫn đường, chúng ta phải nhanh hơn." Rắn ở đây thực sự quá nhiều, Chương Khải Minh cũng không dám chắc.

Chương 325

Mặc dù hắn sẽ không sao, nhưng những người đi cùng không thể chống lại được răng nanh của độc xà.

Đi trong khu rừng dần trở nên lầy lội, Chương Khải Minh vận dụng toàn bộ thính lực, luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Bất kỳ tiếng gió thổi cỏ lay nào, Chương Khải Minh cũng sẽ lập tức dừng lại, gọi người đi kiểm tra.

Mặc dù phần lớn đều là hữu kinh vô hiểm, nhưng có một lần lại gặp phải loại độc xà mà Trần Văn Cẩm đã nói trước đó.

Nếu không phải Chương Khải Minh cảnh giác, e rằng sẽ có người bị cắn mà không hay biết.

Phạm vi khu rừng này rất lớn, một ngày trời mọi người cũng không đi ra ngoài được, đành phải nghỉ ngơi tại đây.

Nhìn mọi người chuẩn bị dựng trại, Trần Văn Cẩm vội nói: "Ở đây không thể dựng trại, thậm chí không thể dùng lửa." "Nếu không nhiệt độ sẽ làm lộ vị trí của chúng ta, lũ rắn sẽ tìm đến." "Đúng rồi, tôi đề nghị tốt nhất nên bôi đầy bùn lên người, như vậy sẽ an toàn hơn." Nói xong, Trần Văn Cẩm bắt đầu lăn lộn trong vũng bùn, bôi bùn khắp người.

Chương Khải Minh cũng làm tương tự, làm gương cho mọi người.

Dù sao không vì người khác cân nhắc, cũng phải vì Thiên Đồng mà suy nghĩ.

Đợi sau khi mọi người đều bôi đầy bùn, tất cả liền trèo lên những cây cổ thụ cao lớn để nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng vật thể di chuyển, thân hình lớn, tốc độ không chậm.

Mở mắt ra, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một con mãng xà khổng lồ đang trườn đi trong rừng.

Thỉnh thoảng nó dừng lại, dường như đang xác nhận phương hướng.

Khi con mãng xà khổng lồ đến gần, tất cả mọi người đều tỉnh giấc, im lặng nhìn chằm chằm vào nó ở phía xa.

Tay Chương Khải Minh đặt lên chuôi Ngự Quỷ Đao, lát nữa nếu con mãng xà thực sự dừng lại, hắn sẽ ra tay.

Tốt nhất là giải quyết trận chiến trong nháy mắt, nếu không tiếng động truyền ra ngoài có thể sẽ thu hút nhiều rắn hơn.

Xem ra những con mãng xà này đều đi săn vào ban đêm, ban ngày không thấy một con nào.

Lại một lúc sau, con mãng xà trườn đến dưới gốc cây nơi mọi người đang ở, rồi dừng lại không động đậy.

Nhìn chiếc lưỡi không ngừng thăm dò của nó, Chương Khải Minh biết không thể chờ đợi thêm nữa, phải nhanh chóng giải quyết.

Thế là, Chương Khải Minh từ từ rút Ngự Quỷ Đao ra, không phát ra một tiếng động nào.

Sau khi xác định xong phương thức tấn công, Chương Khải Minh trực tiếp đứng dậy, nhảy một cái lao về phía cổ con mãng xà.

Giữa không trung, Chương Khải Minh dồn toàn lực chuẩn bị 《Nhiên Mộc Đao Pháp》, khoảnh khắc rơi xuống, hơn hai mươi đạo đao quang chém thẳng vào một điểm.

Toàn bộ quá trình không phát ra chút âm thanh nào, sau đó liền thấy

đầu con rắn lớn rơi xuống đất.

Máu tanh hôi phun ra như suối, văng tung tóe, đồng thời thân thể con mãng xà cũng bắt đầu quằn quại.

Thấy con mãng xà đã bị giải quyết, Chương Khải Minh vội nói: "Nhanh, mọi người xuống đi." "Chúng ta phải nhân cơ hội này đi nhanh, nếu không sẽ không kịp." Đừng thấy vừa rồi Chương Khải Minh một đao giải quyết con mãng xà, đó là do đánh lén.

Hơn nữa, Chương Khải Minh nhảy thẳng từ trên cây xuống, có tác dụng của trọng lực.

Nếu không, đối phó với mãng xà, mặc dù đối với Chương Khải Minh không khó, nhưng cũng không thể giải quyết trận chiến trong nháy mắt được.

Mọi người vội vàng trèo xuống từ trên cây, sau đó dưới sự dẫn dắt của Trần Văn Cẩm, đi về một hướng khác.

Khoảng nửa giờ sau, mọi người mới dừng bước, sau đó lại lên cây nghỉ ngơi.

Trải qua trận chiến vừa rồi, cơn buồn ngủ của Chương Khải Minh đã biến mất.

Nằm trên cành cây thô ráp, Chương Khải Minh nhìn vầng trăng trên bầu trời, chìm vào suy tư.

Không gian này thật kỳ lạ, rõ ràng là một thế giới dưới lòng đất, nhưng ở đây lại có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài.

Nhưng từ ốc đảo bên ngoài lại không thể nhìn thấy không gian này, cũng không biết nguyên lý là gì.

Hơn nữa, không gian này cho Chương Khải Minh một cảm giác không tốt.

Mọi thứ đều chết chóc, không có chút sức sống nào, ngay cả những con rắn đang sống cũng vậy.

Vừa suy nghĩ, Chương Khải Minh dần dần buồn ngủ, không biết lúc nào lại ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tỉnh dậy, nhìn bộ dạng đầy bùn đất của nhau, đều nở nụ cười.

Tối qua trời tối, không nhìn rõ, hôm nay nhìn lại, khá là buồn cười.

Nhưng chỉ cần giữ được mạng, đó là chuyện tốt, quản gì đẹp hay không.

Tối qua đối với các đội khác, có lẽ không được tốt đẹp như vậy, cũng không biết sẽ bị bao nhiêu rắn tấn công.

Ăn uống đơn giản một chút, mọi người lại bọc mình trong bùn đất, tiếp tục lên đường.

Có sự thích nghi của ngày hôm qua, hôm nay tốc độ của mọi người đã nhanh hơn rất nhiều.

Buổi trưa, mọi người vừa nhìn thấy một con suối, chuẩn bị đến xem tình hình thì đột nhiên nghe thấy tiếng chiến đấu từ bờ đối diện.

Mọi người ẩn nấp sau những cái cây, cẩn thận nhìn sang bờ bên kia.

Chỉ thấy một đội người lúc này đang bị bầy rắn bao vây, những con rắn này khá kỳ lạ, trên đầu đều có mào đỏ.

Trần Văn Cẩm giới thiệu: "Đây là rắn mào gà, tính công kích rất mạnh, độc tính cũng không yếu." Gật đầu, tiếp tục quan sát tình hình bờ đối diện, Chương Khải Minh đột nhiên phát hiện ra bóng dáng của Ngô Thiên Chân.

Lúc này cậu ta đang cõng một người, đi về phía hang động sau

dòng sông.

Nhìn người trên lưng cậu ta, Chương Khải Minh cảm thấy có chút giống A Nịnh, chẳng lẽ bây giờ A Nịnh đã chết rồi?

Chương 326

Bàn Tử bên cạnh đi tới, hỏi: "Quỷ Gia, chúng ta không giúp Ngô Thiên Chân sao?" Chương Khải Minh suy nghĩ một lúc, nói: "Cứ từ từ, xem đã rồi nói." "Hơn nữa tôi cũng không thể dùng mạng của người khác để cứu mấy mạng người, không công bằng." Cuộc chiến ở bờ đối diện vẫn tiếp diễn, nhưng cùng với số lượng bầy rắn ngày càng tăng, sự chống cự của họ ngày càng khó khăn.

Nếu không có tình huống bất ngờ, không quá năm phút nữa, những người này sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng, dự đoán này đã sai, bây giờ có thể cầm cự được hai phút đã là không tệ.

Bởi vì lúc này Ngô Thiên Chân từ trong hang động chạy ra, phía sau là không ít rắn, cậu ta xông vào hang ổ của người ta rồi sao?

Người chống cự ngày càng ít, Chương Khải Minh không có chút lo lắng nào, chỉ đang quan sát Ngô Thiên Chân.

Vừa rồi sau khi đặt người đang cõng xuống, Chương Khải Minh phát hiện khí chất của cậu ta đã thay đổi.

Lúc này Ngô Thiên Chân cũng không biết rốt cuộc có phải là cậu ta không nữa, nhìn vẻ mặt khinh thường trên mặt, trong lòng Chương Khải Minh đầy tò mò.

Chương Linh từ từ đến bên cạnh Chương Khải Minh, nói: "Quỷ Gia, Ngô Thiên Chân bắt đầu thay đổi rồi." "Lần này chúng ta có lẽ có thể xem xem, rốt cuộc cậu ta đang che giấu bí mật gì." Vừa chú ý đến động tĩnh của Ngô Thiên Chân, Chương Khải Minh vừa nói: "Ừ, chắc là sắp rồi, bây giờ khí chất đã thay đổi." Trong lúc hai người nói chuyện, Ngô Thiên Chân ở đối diện đã ra tay.

Lúc này cậu ta như biến thành một người khác, hai tay không ngừng đưa ra, dễ dàng giết chết những con rắn tấn công.

Nhìn Ngô Thiên Chân đang đại khai sát giới, Chương Khải Minh cười nói: "Cuối cùng cũng lộ đuôi rồi." Những người khác nhìn thấy cảnh này cũng có những suy nghĩ khác nhau, không ngờ Ngô Thiên Chân lại có một mặt như vậy.

Bàn Tử còn nói: "Má ơi, đó là Ngô Thiên Chân sao?

Kung fu lợi hại thế?" Không để ý đến sự kinh ngạc của hắn, Chương Khải Minh chăm chú nhìn động tác của Ngô Thiên Chân.

Chỉ thấy cậu ta đột nhiên lùi lại, cắn rách ngón tay, không biết đã làm thao tác gì, những con rắn xung quanh lại tức khắc lùi ra.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Chương Khải Minh co lại, đạo thuật, tạo nghệ không thấp.

Ngô Thiên Chân và Ngô Tam Tỉnh đều không thể có tu vi đạo thuật tinh thông như vậy, vậy chỉ có thể là một người – Vương Tàng Hải.

Hơn nữa, sắc mặt Chương Khải Minh thay đổi, vừa rồi người khống chế thân thể Ngô Thiên Chân chính là Vương Tàng Hải.

Vậy thân phận thật sự của Ngô Thiên Chân trước mắt cũng không cần nói cũng biết, chỉ có một khả năng – đó là Ngô Tam Tỉnh thật sự.

Chỉ là trong ngôi mộ dưới đáy biển năm đó chắc chắn đã xảy ra biến hóa, nên Ngô Tam Tỉnh có thể đã cải lão hoàn đồng.

Đồng thời, linh hồn của Vương Tàng Hải cũng bám vào người hắn, chờ đợi cơ hội trở lại nhân thế.

Chuyện thế giới sau này cũng dễ hiểu, Ngô Tam Tỉnh đã thay thế thân phận của Ngô Thiên Chân, trở thành Ngô Thiên Chân mới.

Giải Liên Hoàn thì giả làm Ngô Tam Tỉnh, sau đó âm thầm chăm

sóc, để hắn từ từ trưởng thành.

Vậy thì, người áo đen nhìn thấy trước đó, nếu không có gì bất ngờ, chắc hẳn mới là Ngô Thiên Chân thật sự.

Nhà họ Ngô chơi lớn thật, không sợ chơi quá tay sao?

Lúc đó kết quả sẽ không chắc chắn được.

Trong lúc Chương Khải Minh đang suy nghĩ, Ngô Thiên Chân ở đối diện đã cõng người lúc trước, lội qua sông.

Vừa lên đến bờ, hắn và người đang cõng cùng ngã xuống đất.

Bước ra từ sau những cái cây ẩn nấp, mọi người từ từ đi đến bên cạnh Ngô Thiên Chân.

Kiểm tra tình hình, phát hiện hắn đã ngất đi, Chương Khải Minh nói: "Chuyện vừa nhìn thấy, tất cả mọi người đều phải giữ kín trong bụng." "Không được nói với bất kỳ ai, ngay cả Ngô Thiên Chân cũng không được, biết chưa?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chương Khải Minh, mọi người không dám chậm trễ, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Lật người còn lại qua, không phải ai khác, chính là A Nịnh.

Nhưng tình hình lúc này không ổn, người tuy chưa chết, nhưng cũng không tỉnh, thành người thực vật rồi sao?

Nhưng, đây không phải chuyện Chương Khải Minh cần lo, hắn trực tiếp nói: "Mang hai người họ theo, chúng ta tiếp tục lên đường." Lên đường rồi, Chương Linh từ từ đến bên cạnh Khải Minh, nói nhỏ: "Quỷ Gia, Ngô Thiên Chân quả nhiên có vấn đề." "Cậu nhìn ra rồi sao?" Chương Khải Minh nhìn hai bên không có ai, nói: "Vừa rồi không phải Ngô Thiên Chân khống chế thân thể đâu." Chương Linh gật đầu: "Tôi cảm thấy Ngô Thiên Chân này chắc hẳn là Ngô Tam Tỉnh, nhưng người biến hóa ra đó có chút không hiểu." Chương Khải Minh chỉ chỉ Ngô Thiên Chân, làm khẩu hình "Vương Tàng Hải." Sắc

mặt Chương Linh thay đổi, không dám tin nói: “Quỷ Gia, có thể sao?

Đã nhiều năm như vậy, linh hồn của hắn...” Nói được nửa chừng, đột nhiên nghĩ ra, Vương Tàng Hải là một thiên tài, biết đâu hắn có cách của mình?

Nhưng như vậy thì, chẳng phải Vương Tàng Hải có hy vọng sống lại sao?

Nhìn ánh mắt của cậu ta, Chương Khải Minh cười nói: “Cậu còn nhớ lời tôi nói không?

Thời gian và địa điểm đặc biệt.” “Bây giờ cả hai điều kiện đều chưa đạt được, yên tâm đi, không gây ra sóng gió gì đâu.” Thở phào nhẹ nhõm, Chương Linh lại nhìn Ngô Thiên Chân đang hôn mê một lần nữa, cảm thấy thật quái dị.

Đột nhiên, giọng nói của Trần Văn Cẩm dẫn đường phía trước truyền đến: “Quỷ Gia, ngài xem đi, có vấn đề rồi.” Đi ra từ trong đám người, Chương Khải Minh đến bên cạnh cô, cẩn thận nhìn tình hình phía trước.

Nhìn Chương Khải Minh bên cạnh, Trần Văn Cẩm giới thiệu: “Quỷ Gia, nhìn con sông phía trước.” “Vốn dĩ nó không tồn tại, có lẽ lần này có người vào đã kích hoạt thứ gì đó, lại xuất hiện một con sông.” “Vừa rồi tôi đã đến xem, bên trong có không ít côn trùng, rất phiền phức.” Gật đầu, Chương Khải Minh đến gần bờ sông, chỉ thấy bên trong có đủ loại côn trùng thành đàn, vừa nhìn đã biết không phải loại hiền lành.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh trực tiếp nhặt một cành cây, ném xuống sông.

Vừa rơi xuống, đã thấy cả cành cây bị côn trùng bao vây, thật phiền phức.

Trở lại đám người, Chương Khải Minh hỏi: "Trần Văn Cẩm, cô có chắc chắn hướng này là đường đúng không?" Cô do dự một chút, sau đó kiên quyết gật đầu: "Quỷ Gia, con đường này tôi đã đi nhiều lần, sẽ không nhớ nhầm đâu." Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Được, nếu đã như vậy, vậy chúng ta qua sông." Nhìn xung quanh, chỉ có Thiên Đồng và Hoắc Yên có thân hình nhỏ bé, thân thủ tốt.

Hắn liền nói: "Thiên Đồng, Hoắc Yên hai người, lát nữa tôi sẽ ném hai người qua bờ bên kia." "Lúc đó mang theo dây thừng, chúng ta sẽ đi qua phía trên sông." Buộc dây thừng vào eo hai người, ở rìa dòng nước, Chương Khải Minh thuận lợi ném cả hai qua bờ đối diện.

Mặc dù một người có thể sắp xếp dây thừng, nhưng Chương Khải Minh lo lắng bên kia có nguy hiểm, hai người sẽ an toàn hơn.

Dây thừng bên này, Chương Khải Minh giao cho Chương Linh, nói: "Tiểu Ca, bên này phiền cậu rồi." Không lãng phí quá nhiều thời gian, hai con đường dây thừng đã được dựng xong, bắc trên những thân cây hai bên bờ, vắt ngang trên không trung của dòng sông.

Bắt đầu đi theo dây thừng, khi những người khác mới đi được nửa đường, Chương Khải Minh đột nhiên nghe thấy tiếng chiến đấu từ phía đối diện.

Nghĩ đến bây giờ Thiên Đồng và Hoắc Yên đều chưa xuất hiện, xem ra đã gặp phiền phức.

Nhìn dây thừng phía trên, Chương Khải Minh không đi lên, mà trực tiếp chạy về phía dòng sông.

Khi đến bờ, hắn trực tiếp dùng sức, cả người tức khắc nhảy qua bờ đối diện.

Không chút dừng lại, Chương Khải Minh nhanh chóng chạy về phía nơi phát ra âm thanh.

Chương 327

Thấy hành động của Chương Khải Minh, mọi người đang bám trên dây thừng vội vàng tăng tốc.

Xông vào rừng cây, nghe tiếng đánh nhau kịch liệt, Chương Khải Minh di chuyển nhanh chóng, tranh thủ từng giây.

Rất nhanh, xuyên qua một bụi cây, hắn đã thấy cảnh chiến đấu.

Lúc này Thiên Đồng và Hoắc Yên đang bị bao vây, một đám rắn lông đen, thân hình đều khá lớn.

Nhìn hai người chiến đấu khó khăn, Chương Khải Minh trực tiếp rút Ngự Quỷ Đao, xông lên.

Thời gian cấp bách, bây giờ không thể chậm trễ, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ không ổn.

Ngự Quỷ Đao trong tay tấn công như mây bay nước chảy, Chương Khải Minh nhanh chóng đột phá vòng vây của rắn lông đen.

Đến gần hai người, Chương Khải Minh nói: "Theo sát tôi, lát nữa tôi sẽ đưa hai người ra ngoài." Tình hình lúc này, căn bản không thích hợp để tiếp tục chiến đấu, đưa hai người đột phá vòng vây trước đã.

Chỉ cần rời khỏi đây, trở về bên cạnh mọi người, là an toàn rồi.

Nếu không tiếp tục chiến đấu, một khi hai người có sơ suất, có thể sẽ bị rắn lông đen cắn trúng.

Vung Ngự Quỷ Đao, hình thành một cuộc tấn công dày đặc, chém nát toàn bộ rắn lông đen cản đường ba người.

Rời khỏi vòng vây, ba người thở phào nhẹ nhõm, bây giờ đã có thêm tự tin chiến đấu.

Nhìn đám rắn lông đen không chịu buông tha, ba người vừa đánh vừa lui, từ từ nhìn thấy bóng dáng mọi người phía sau.

Thấy nhiều rắn lông đen như vậy, Trần Bì vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị chiến đấu.

Sau đó hét lớn: "Quỷ Gia, tôi chuẩn bị xong rồi, có thể lùi sang hai bên." Nghe vậy, Chương Khải Minh liếc nhìn tình hình phía sau, sau đó dẫn hai người rời khỏi chính diện.

Trong nháy mắt, tiếng súng vang lên liên hồi, màn đạn điên cuồng càn quét bầy rắn lông đen trước mắt, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Dần dần, ba người Chương Khải Minh lùi về bên cạnh mọi người, nhìn cảnh tượng thảm liệt đối diện.

Sau khi mọi chuyện được giải quyết, Trần Văn Cẩm cẩn thận xem xét tình hình xung quanh, rồi tiếp tục xuất phát.

Trên đường, Trần Văn Cẩm nói: "Quỷ Gia, chúng ta sắp đến rồi." "Vốn dĩ hai chúng tôi ở trong vách đá đối diện, nhưng lúc rời đi tình trạng của Hoắc Linh Linh không tốt lắm." "Cho nên, tôi đã tìm một nơi nghỉ ngơi an toàn ở gần đây cho cô ấy." Gật đầu, Chương Khải Minh liếc nhìn Hoắc Tiên Cô bên cạnh có chút lo lắng, không nói gì.

Có cuộc tấn công của rắn lông đen trước đó, con đường sau này mọi người đi vô cùng cẩn thận, may mắn là không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Gần tối, mọi người cuối cùng cũng đến nơi mà Trần Văn Cẩm nói.

Một cây đại thụ to lớn, cành lá phía trên che cả bầu trời, vô cùng đồ sộ.

Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Trần Văn Cẩm lại trực tiếp kéo ra một cánh cửa từ thân cây.

Nếu không có Trần Văn Cẩm dẫn dắt, e rằng mọi người có đi qua đây cũng không ngờ lại có cơ quan như vậy.

Ngay lúc Trần Văn Cẩm chuẩn bị đi vào trước, Chương Khải Minh đưa tay ra ngăn lại.

"Đợi đã, cô đi sau, tôi mở đường, tình hình bên trong không ổn." Bình thường, bên trong đáng lẽ chỉ có một mình Trần Văn Cẩm, nhưng vừa rồi Chương Khải Minh nghe thấy có tiếng người nói chuyện bên trong.

Chỉ là âm thanh quá nhỏ, Chương Khải Minh cũng không nghe rõ được bao nhiêu.

Cẩn thận bước vào trong động cây, trên mặt đất là một đường hầm được đào ra.

Xem ra tay nghề của hai người không tệ, lại nghĩ ra được cách như vậy.

Ghé tai lắng nghe, Chương Khải Minh ra hiệu, mọi người dừng lại, không được phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Sau đó hắn gọi Chương Linh và Thiên Đồng, ra hiệu cho hai người đi xuống cùng.

Trực tiếp nhảy xuống đường hầm, vừa xuống Chương Khải Minh đã thấy tình hình bên trong, lại có năm người.

Mặc dù kinh ngạc, nhưng động tác của Chương Khải Minh không hề dừng lại, trực tiếp xông vào đám người.

Cân nhắc bên trong có thể có con gái của Nhị Gia, nên Chương Khải Minh cũng không hạ sát thủ, chỉ đánh ngất bọn họ.

Chương Linh và Thiên Đồng đi theo xuống cũng lần lượt ra tay, nhanh chóng những người bên dưới đều bị đánh ngất.

Chương Khải Minh nói: "Đưa mấy người này lên trên, lát nữa xem xem lai lịch thế nào." Nhìn hai người hành động, Chương Khải Minh cũng không giúp đỡ, cẩn thận quan sát bên trong.

Rất nhanh, trong một góc của động, Chương Khải Minh lại thấy một bóng người.

Nhưng tình hình lúc này không tốt lắm, trông như sắp biến thành Cấm bà, chắc là Hoắc Linh Linh.

Tìm được người cần tìm, Chương Khải Minh cũng không chậm trễ thời gian, trực tiếp đưa người về mặt đất.

Vừa lên, Chương Khải Minh nói với Trần Văn Cẩm: "Xem xem, có phải Hoắc Linh Linh không?" Đi lên phía trước, Trần Văn Cẩm cẩn thận nhìn, vội vàng gật đầu nói: "Quỷ Gia, là cô ấy." Nghe vậy, Chương Khải Minh cũng không chậm trễ, trực tiếp lấy ra một viên đan dược cho Hoắc Linh Linh uống.

Sau đó giao người cho Hoắc Tiên Cô, nói: "Đan dược đã cho uống rồi, còn lại phải dựa vào cô ấy." "Đưa cô ấy ra ngoài chăm sóc cẩn thận, luôn chú ý đến phản ứng của cô ấy." Hoắc Tiên Cô mặt đầy cảm kích đưa Hoắc Linh Linh ra khỏi động cây, cả trái tim đều đặt trên người con gái.

Quay người, Chương Khải Minh nhìn năm người vừa bị đánh ngất, hai nữ ba nam, cũng không biết có Hồng Ảnh không.

Để Thiên Đồng gọi tất cả mọi người tỉnh dậy, năm người vẫn còn mơ màng, chưa hoàn toàn hồi phục.

Đợi một lúc, Chương Khải Minh nhìn năm người đang căng thẳng nói: "Các người là ai, giới thiệu đơn giản đi." Năm người đều cứng miệng, không ai nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Chương Khải Minh.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh thực sự không tiện động

thủ, lỡ như bên trong có con gái của Nhị Gia thì sao?

Thế là, Chương Khải Minh lấy ra tín vật mà Nhị Gia đưa, một đôi chuông bạc.

Hắn nói: "Xem đi, có ai nhận ra thứ này không?" Nghe tiếng chuông vang lên, mấy người ngẩng đầu, trong đó một cô gái có biểu cảm có chút kích động.

Cô do dự hỏi: "Ngươi là ai?

Chương 328

Sao lại có chuông của cha ta?" Nhìn cô gái đang nói, mặt đầy bùn đất, không nhìn ra hình dáng cụ thể.

Hắn liền nói: "Hồng Ảnh?

Con gái của Nhị Gia?" Cô gật đầu: "Đúng vậy, tôi là Hồng Ảnh, cha tôi phái anh đến?" Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Đừng hỏi nhiều như vậy, tôi hỏi cô một chuyện trước." "Cô có biết trong chiếc chuông này có thứ gì không?" Hồng Ảnh ngây người, vội nói: "Biết, bên trong là hạt châu mà mẹ tôi thích nhất." "Rốt cuộc anh là ai, tại sao cha tôi lại nói cho anh cả chuyện này?" Gật đầu, cuối cùng xác nhận thân phận của Hồng Ảnh trước mắt không có vấn đề.

Chương Khải Minh cười nói: "Tôi là bạn của cha cô, tôi tên Chương Khải Minh." Nghe vậy, năm người đối diện đều thở phào nhẹ nhõm, cùng là người Cửu Môn, ai mà không biết Chương Khải Minh.

Dẫn mọi người ra khỏi động cây, Chương Khải Minh lấy ra một viên Tịnh Hóa Đan đưa cho Hồng Ảnh.

"Thuốc giải của cô, mau uống đi, sau này không cần lo sẽ biến thành Cấm bà nữa." Nhận lấy đan dược, Hồng Ảnh không thể tin được nhìn lại, bị niềm vui bất ngờ làm cho choáng váng.

Một lúc lâu sau, cảm xúc ổn định lại, Hồng Ảnh hỏi: "Quỷ Gia, ngài chắc chắn đây là thuốc giải sao?" "Nhiều năm như vậy, rất nhiều người đều nghiên cứu, nhưng căn bản không có kết quả gì, không ngờ ngài lại thành công?" Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Mau ăn đi, loại thuốc này là viên cuối cùng tôi đưa cho cô rồi." "Muốn luyện thành loại đan dược này rất khó, chỉ riêng dược liệu thôi chúng ta đã

không thể có được.” Nghe vậy, Hồng Ảnh gật đầu, kích động chuẩn bị uống viên đan dược trong tay.

Đúng lúc này, một người phía sau cô, lại đưa tay ra, muốn cướp lấy đan dược.

Trước mặt Chương Khải Minh, nếu để hắn thành công, thì thật là trò cười.

Chưa kịp chạm vào đan dược, người đưa tay đã bị Chương Khải Minh một cước đá bay ra ngoài.

Thiên Đồng trực tiếp đến, sau khi khống chế người đó, mới lại đưa về.

Nhưng người này không từ bỏ, lớn tiếng hét lên: “Hồng Ảnh, đừng quên lời hứa với tổ chức.” “Bây giờ có thuốc giải, tốt nhất đừng uống, để nghiên cứu thì hơn.” Nghe lời của người này, Chương Khải Minh cũng không ngăn cản, cũng chuẩn bị xem Hồng Ảnh sẽ lựa chọn thế nào.

Nắm chặt viên đan dược sắp đưa vào miệng, Hồng Ảnh nhíu mày, dừng lại, sau đó đặt viên đan dược vào miệng.

Thấy vậy, Chương Khải Minh từ từ gật đầu, trực tiếp rút súng, một phát bắn chết người vừa hét.

Lại một lúc sau, Hồng Ảnh bắt đầu nôn mửa, sau đó một con Thi Biệt Vương đã chết bị nôn ra.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nói: “Được rồi, độc của cô đã giải.” “Tạm thời cứ đi theo tôi, cha cô hiện đang ở U Đô chờ cô đấy.” Hồng Ảnh gật đầu, mặt đầy cảm kích nói: “Quỷ Gia, cảm ơn ngài, nếu không tôi sớm muộn cũng biến thành Cấm bà.” Xua tay, Chương Khải Minh dẫn đầu đi về phía Hoắc Tiên Cô và những người khác.

Vừa đi vừa hỏi: “Đúng rồi, sao cô lại xuất hiện dưới động cây?”

Hồng Ảnh khổ sở nói: "Quỷ Gia, gần đây cũng không biết nơi này làm sao nữa?

Xảy ra rất nhiều biến cố." "Kiến thức của tôi về nơi này không có tác dụng gì, cảm thấy nguy hiểm, tôi chuẩn bị ra ngoại vi trốn." "Lúc đi đến đây, tôi bị một bầy rắn bao vây, thời khắc quan trọng Hoắc Linh Linh đã cứu tôi." Gật đầu, Chương Khải Minh không nói gì, trực tiếp đến bên cạnh Hoắc Tiên Cô.

Nhìn Hoắc Linh Linh đang nằm bên cạnh, lúc này cô mặc dù có một chút đặc trưng của Cấm bà, nhưng tình hình không tệ.

Chúng đang từ từ tiêu tan, thêm một thời gian nữa, chắc sẽ có thể hồi phục bình thường.

Quay đầu, Chương Khải Minh hỏi: "Thi Biệt Vương đã nôn ra chưa?" Hoắc Tiên Cô gật đầu: "Quỷ Gia, ngài yên tâm, sớm đã nôn ra rồi." Nếu đã nôn ra Thi Biệt Vương, thì không cần lo lắng nữa, từ từ sẽ hồi phục.

Nhìn sắc trời đã tối, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, vấn đề của mấy người đã giải quyết xong, vậy mau tìm chỗ nghỉ ngơi thôi." Không gian trong động cây quá nhỏ, nếu không đó là một nơi nghỉ ngơi tự nhiên.

Tìm lại một nơi nghỉ ngơi khác, Chương Khải Minh yên tĩnh nằm trên cành cây.

Trước khi nghỉ ngơi đã hỏi, ngày mai có thể vào trong vách đá, lúc đó bí mật bên trong sẽ mở ra với hắn.

Đột nhiên, bên cạnh Chương Khải Minh truyền đến một tiếng động, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Chương Linh đang từ từ di chuyển.

Cậu ta nhìn hắn một cái, sau đó Chương Khải Minh nói nhỏ: "Sao vậy?

Phát hiện vấn đề gì sao?" Chương Linh gật đầu, sau đó ra hiệu cho Chương Khải Minh đi theo.

Từ từ trở lại dưới gốc cây, Chương Khải Minh đi theo sau cậu ta, đi về một hướng.

Đi được một đoạn, Chương Linh cúi người xuống, ra hiệu cho Chương Khải Minh nhìn về phía đối diện.

Qua khe hở của bụi cây, Chương Khải Minh nhìn sang, chỉ thấy có một người đang bị bầy rắn vận chuyển đi.

Cẩn thận nhìn dung mạo, không phải là A Nịnh sao?

Nhưng A Nịnh đáng lẽ phải ở bên cạnh mọi người mới đúng?

Vậy người này là ai?

Quay đầu, Chương Khải Minh nhìn Chương Linh bên cạnh, chuẩn bị nghe ý kiến của cậu ta.

Ai ngờ cậu ta cũng lắc đầu, nói: "Quỷ Gia, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra." "Tình huống này cũng là tôi vô tình phát hiện, nên mới thông báo cho ngài." Chương Khải Minh gật đầu, bất kể thế nào?

Bây giờ đã có hai A Nịnh, vậy phải tìm hiểu xem sao.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Ở đây yểm trợ tôi, trước tiên mang A Nịnh này về đã rồi tính." Nói xong, Chương Khải Minh trực tiếp đứng dậy, một cú nhảy đến gần A Nịnh, vác cô ta lên vai.

Lúc trở về, bầy rắn không ngừng truy đuổi, đáng tiếc căn bản không nhanh bằng Chương Khải Minh.

Giao A Nịnh cho Chương Linh, nói: "Cậu đưa cô ta về trước, chuyện còn lại giao cho tôi." Nhìn Chương Linh rời đi, Chương Khải Minh rút Ngự Quỷ Đao ra.

Nhìn những đường vân ngày càng rõ trên thân đao, Chương Khải

Minh biết nó đã hấp thu thứ gì đó.

Ban ngày hắn đã phát hiện, Ngự Quỷ Đao không chỉ hấp thu âm khí, khi giết rắn lông đen, nó cũng sẽ tiến hóa.

Vừa tấn công bầy rắn, Chương Khải Minh vừa cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của thân đao.

Rất nhanh phát hiện trọng lượng của thân đao đang từ từ tăng lên, tuy không nhiều, nhưng lại là sự thay đổi thực sự.

Bầy rắn vận chuyển thi thể A Nịnh không nhiều, Chương Khải Minh tàn sát một lúc, phát hiện bầy rắn đã biến mất.

Thu lại Ngự Quỷ Đao, Chương Khải Minh cúi người xuống, cẩn thận xem xét xác rắn trên mặt đất.

Phát hiện trên thân chúng không có thay đổi đặc biệt gì, nhưng Ngự Quỷ Đao lại thực sự tiến hóa, có chút không hiểu.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh từ bỏ việc tiếp tục khám phá, chỉ cần tiến hóa là chuyện tốt, hà tất phải tìm hiểu quá rõ ràng?

Ngự Quỷ Đao là do hệ thống giúp thu phục, sẽ không hại Chương Khải Minh.

Chương 329

Đi về phía nơi mọi người nghỉ ngơi, Chương Khải Minh nhanh chóng trở về, lúc này mọi người đều đã tỉnh.

Nhìn đám người đang tụ tập, Chương Khải Minh nói: "Không ngủ đều làm gì vậy?" Nghe thấy tiếng, mọi người vội vàng nhường đường, để Chương Khải Minh có thể thuận lợi đi qua.

Đi vào, Chương Khải Minh nhìn hai A Nịnh trên mặt đất, mày nhíu chặt.

Hắn hỏi: "Sao rồi?

Có phát hiện gì không?" Hoắc Tiên Cô nói: "Quỷ Gia, vừa rồi tôi đã kiểm tra, dung mạo của cả hai người đều là thật, không đeo mặt nạ da người." Nghe vậy, Chương Khải Minh càng nghi hoặc, chẳng lẽ cả hai đều là thật?

Đùa sao?

Trong lúc Chương Khải Minh chuẩn bị xem xét kỹ hai A Nịnh có gì khác nhau, Ngô Thiên Chân đã mở mắt.

Nghe thấy tiếng Ngô Thiên Chân tỉnh lại, mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy cậu ta dường như toàn thân đều bị thương.

Lúc này đang nhe răng nhếch mép kêu đau, thấy ánh mắt của mọi người, có chút ngại ngùng cười cười.

Nhìn cậu ta, Chương Khải Minh nói: "Sao rồi?

Cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?" Ngô Thiên Chân gượng gạo đứng dậy, nhếch mép nói: "Không sao rồi Quỷ Gia, chỉ là toàn thân đau nhức." "Đúng rồi, Quỷ Gia, lại một lần nữa cảm ơn ngài đã cứu tôi, nếu không tôi đã bị bầy rắn ăn thịt rồi." Gật đầu, Chương Khải

Minh cũng không nói nhiều, hỏi: "Xem xem, A Nịnh nào là thật?" Lúc đầu nghe thấy lời này, Ngô Thiên Chân có chút ngơ ngác, mình nói sai gì sao?

Nhưng khi đến bên cạnh Chương Khải Minh, cậu ta trực tiếp rơi vào kinh ngạc, sao lại có hai A Nịnh?

So sánh trái phải, Ngô Thiên Chân phát hiện hai người không có chút khác biệt nào, giống hệt nhau.

Gãi đầu, Ngô Thiên Chân đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng kéo tay phải của hai A Nịnh.

Chỉ thấy trên cổ tay của A Nịnh đang hôn mê có một chuỗi vòng tay xinh đẹp, còn người được mang về sau thì không có.

Ngô Thiên Chân vui mừng nói: "Quỷ Gia, người có vòng tay là thật, người còn lại là giả." "Đối với A Nịnh, chiếc vòng tay này là vật may mắn, trừ khi chết, nếu không sẽ không tháo ra." Kinh ngạc liếc nhìn một cái, không ngờ rằng, Ngô Thiên Chân lại hiểu A Nịnh đến vậy.

Đến bên cạnh A Nịnh giả, Chương Khải Minh cẩn thận kiểm tra, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Đột nhiên, Chương Linh nói: "Quỷ Gia, xem sau lưng cô ta, vừa rồi lúc tôi mang cô ta về, cảm thấy sau lưng cô ta có chút không ổn." Sau lưng, Chương Khải Minh xua tay, mấy thuộc hạ lật A Nịnh giả lại.

Cẩn thận nhìn lưng cô ta, Chương Khải Minh trực tiếp dùng dao rạch quần áo ra.

Nhìn vào lưng của A Nịnh giả, mọi người đều có chút buồn nôn, căn bản không ai ngờ lại có cảnh tượng như vậy.

Chỉ thấy trên lưng cô ta lại có một cái hố khổng lồ, trông như bị

khoét rỗng.

Qua cái hố nhìn vào bên trong cơ thể, người này chắc đã chết từ lâu.

Nhưng lại giống A Nịnh như vậy, nếu nói hai người không có quan hệ, e rằng không ai tin.

Thế là, Chương Khải Minh gọi Trần Bì đến, nói: "Ông xem dược liệu trên quần áo này, có ấn tượng gì không?" Trần Bì nghi hoặc nhìn Chương Khải Minh, không biết ý hắn là gì.

Nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đến bên cạnh thi thể, cẩn thận nhìn vào lớp vải bị cắt.

Đột nhiên, sắc mặt ông ta thay đổi, nói: "Quỷ Gia, không phải là..." Chương Khải Minh nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trần Bì, nói: "Tôi cũng cảm thấy là thứ đó, tôi cũng vừa mới nghĩ ra." Hai người sắc mặt ngưng trọng đứng dậy, yên lặng nhìn thi thể trên mặt đất, chìm vào im lặng.

Bàn Tử bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người, nhưng nói được nửa chừng, rất sốt ruột.

Hắn liền cẩn thận hỏi: "Quỷ Gia, ngài có thể nói rõ cho mọi người biết được không?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Nhìn xung quanh, mọi người đều đầy nghi hoặc, Chương Khải Minh sắp xếp lại suy nghĩ.

Sau đó nói: "Thân phận cụ thể của người này, tôi không rõ, nhưng quần áo của cô ta có chút vấn đề." "Năm đó ở Sa Thành, tôi đã đến ngôi mộ dưới hầm mỏ một lần, bên trong có một thứ giống với dược liệu trên quần áo này." "Đó là một thứ gọi là Thực nhân khuẩn, rất nguy hiểm, cũng rất khó đối phó." "Trước khi chúng ta hành động, có người đã phải chịu không ít khổ sở, lúc đó phải ở nhà Nhị Gia mới

chữa khỏi.” “Cảm giác khi chạm vào Thực nhân khuẩn, và quần áo trên người người phụ nữ này, cho tôi một cảm giác giống hệt nhau.” Nghe vậy, mọi người lùi về phía sau, có chút kinh ngạc nhìn thi thể trên mặt đất.

Đúng lúc này, quần áo trên thi thể trên mặt đất xảy ra biến hóa, lớp trong cùng lại hóa thành không ít sợi tóc.

Đồng thời, từ trong cái hố trống rỗng của thi thể cũng chui ra không ít Thực nhân khuẩn, tình hình trong nháy mắt trở nên nguy hiểm.

Thấy tình hình như vậy, Chương Khải Minh không chút hoảng sợ, sớm đã có chuẩn bị.

Hai tay vung lên, trực tiếp bay ra một quả cầu lửa khổng lồ, bay về phía Thực nhân khuẩn đang giương nanh múa vuốt.

Lửa gặp là cháy, rất nhanh những sợi khuẩn vừa chui ra đã hóa thành tro bụi, không gây ra chút uy hiếp nào.

Nhưng thi thể bên dưới cũng không giữ được, trực tiếp bị ngọn lửa thiêu rụi.

Không để ý đến mọi người đang kinh ngạc, Chương Khải Minh trực tiếp đến bên một cành cây, trong lòng suy nghĩ một vài chuyện.

Trong mộ Tây Vương Mẫu, xuất hiện độc xà có thể hiểu được, thi thể giống A Nịnh cũng có thể chấp nhận, nhưng Thực nhân khuẩn là cái quỷ gì?

Không cảm thấy có chút lạc quẻ sao?

Bây giờ Thực nhân khuẩn cũng xuất hiện, không biết sau này sẽ xuất hiện thứ gì nữa.

Một đêm không có chuyện gì, sáng sớm hôm sau, đội ngũ xuất phát

về phía vách đá đối diện.

Trên đường, Trần Văn Cẩm giới thiệu: "Quỷ Gia, lát nữa chúng ta cần phải đi vào từ đường hầm của rắn." "Mặc dù mùi có chút khó ngửi, nhưng được cái an toàn, sẽ không có thứ gì khác tấn công chúng ta." Chương Khải Minh cũng không phản đối, chỉ cần có thể nhanh chóng vào trong, khó ngửi một chút thì cứ khó ngửi, cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Buổi trưa, mọi người đi ra khỏi khu rừng, đến một nơi giống như bình nguyên.

Trong tầm mắt của mọi người ở phía xa, chính là nơi cất giấu thiên thạch đồng khổng lồ.

Trông núi chạy mỏi ngựa, câu nói này quả không sai, mọi người đi gần hai tiếng đồng hồ mà không có dấu hiệu nào cho thấy vách đá gần hơn.

Lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, Chương Khải Minh nhìn về hướng vách đá một lúc, sau đó dồn sự chú ý vào hướng rừng rậm.

Ở nơi giống như bình nguyên này, chỉ cần mọi người chưa vào trong vách đá, phía trước sẽ không có quá nhiều nguy hiểm.

Ngược lại phía sau mọi người, mới là nơi nguy hiểm nhất, bởi vì ở đó có thể sẽ có thế lực khác tấn công lén.

Chương 330

Quả nhiên, hướng rừng rậm phía sau lại truyền đến tiếng súng kịch liệt.

Mọi người cảnh giác nằm xuống, sau đó lần lượt lấy ra vũ khí, căng thẳng nhìn về phía phát ra tiếng súng.

Đợi rất lâu, tiếng súng vẫn không dứt, nhưng rìa rừng rậm cũng không có ai xuất hiện.

Thấy vậy, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, đừng căng thẳng, chúng ta mau lên đường thôi." "Khoảng cách xa như vậy, có người xuất hiện, tầm bắn của đạn chúng ta cũng không đủ." Thu dọn đồ đạc, mọi người nhanh chóng lên đường, đồng thời cũng chú ý đến hướng phía sau, sợ đạn lạc.

Một đường bình an đến dưới vách đá, không gặp phải chút rủi ro nào.

Đến gần, mọi người kinh ngạc phát hiện, nơi đây lại có một khu rừng, nhưng dường như đều là cây đa.

Gần đó có không ít dòng sông, cũng không biết chảy từ đâu.

Đi vào trong rừng đa, mọi người cẩn thận tránh những dòng nước bên trong, sợ có quái vật lao ra.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Văn Cẩm, mọi người nhanh chóng tìm được một lối đi an toàn.

Đúng lúc này, bên cạnh mọi người lại xuất hiện sương mù dày đặc, che khuất tầm nhìn.

Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, sương mù xuất hiện không có dấu hiệu gì, khiến mọi người có chút hoảng loạn.

Mọi người đều lấy ra vũ khí, cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh.

Chương Khải Minh dừng bước, hỏi: "Trần Văn Cẩm, Hồng Ảnh, sương mù ở đây có thường thấy không?" Trần Văn Cẩm trả lời trước tiên, nói: "Quỷ Gia, không thường thấy, tôi đã sống ở đây lâu như vậy, cũng chỉ thấy chưa đến ba lần." Hồng Ảnh tiếp lời: "Quỷ Gia, sương mù ở đây cũng mới xuất hiện gần đây." "Khoảng một tuần nay, sương mù ở đây luôn xuất hiện, có khi một ngày xuất hiện mấy lần." "Tôi rời khỏi đây cũng liên quan đến sương mù, mỗi lần sương mù xuất hiện, đều sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ." Gật đầu, Chương Khải Minh cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau đó nói: "Tiếp tục xuất phát." "Hai người đã sống ở đây lâu như vậy, sương mù đối với các người chắc không có nhiều ảnh hưởng." "Cứ dẫn đường cho tốt, còn lại giao cho tôi." Cẩn thận tiến lên, đi được khoảng nửa giờ, Chương Khải Minh quát: "Dừng lại, im lặng." Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người đều lấy ra vũ khí, cúi người xuống, chờ đợi mệnh lệnh của Chương Khải Minh.

Lúc này, tai Chương Khải Minh nghe thấy từng trận tiếng ma sát, có chút giống cảm giác những con rắn vận chuyển thi thể trước đó.

Ra hiệu về hướng phát ra âm thanh, Thiên Đồng và Chương Linh trực tiếp xông vào trong sương mù.

Đợi một lúc, hai người trở về, Thiên Đồng liếc nhìn Ngô Thiên Chân, sau đó nói: "Quỷ Gia, là người của Ngô Tam Tỉnh." "Đối diện có lượng lớn rắn đang vận chuyển thi thể trong đội ngũ, xem ra đã chết rất nhiều người." Chương Linh cũng bổ sung: "Tôi cũng đã xem xét kỹ, không phát hiện thi thể của Ngô Tam Tỉnh, chắc là không sao." Ngô Thiên Chân bên cạnh nghe thấy lời này, sớm đã không nhịn được, lo lắng nhìn Chương Khải Minh.

Sau đó cầu xin: "Quỷ Gia, chúng ta có thể đến xem không?

Tôi có chút lo lắng cho tam thúc của tôi." Suy nghĩ một chút, đi xem cũng tốt, làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế là Chương Khải Minh dẫn đầu, mọi người đi về phía nơi phát ra âm thanh.

Nhanh chóng đến gần nơi hoạt động của bầy rắn, mặc dù sương mù dày đặc, nhưng cũng có thể nhìn thấy những bóng đen mờ ảo.

Nhìn nơi phía trước, người không có thân thủ tốt căn bản không thể đi đến đó mà không gây ra tiếng động.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng và Tiểu Ca đi xem cùng tôi, những người khác đợi tại chỗ." Lên cây, ba người từ từ nhảy trên cành cây, không phát ra chút tiếng động nào.

Cúi đầu, nhìn bầy rắn đang vận chuyển bên dưới, lúc này vị trí này nhìn rất rõ.

Tất cả thi thể đều là người trong đội của Ngô Tam Tỉnh, trên người không có chút vết thương nào, trông như đã chết một cách lặng lẽ.

Nhíu mày, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ, những người này đã gặp phải chuyện gì?

Nguy hiểm lớn đến đâu, cũng không đến nỗi tất cả mọi người đều không phản kháng chứ?

Tiếp tục quan sát, từ từ bầy rắn phía sau biến mất, thi thể chắc đã được vận chuyển xong.

Yên lặng chờ đợi một lúc, ba người Chương Khải Minh trực tiếp trở về bên cạnh mọi người.

Sau đó nói: "Đi, chúng ta đến nơi bầy rắn đi qua xem tình hình,

những người đó chết có chút kỳ lạ." Không ai phản đối quyết định của Chương Khải Minh, bây giờ chỉ có đội ngũ của họ, lời nói của Chương Khải Minh là uy quyền tuyệt đối.

Vết tích trên mặt đất rất rõ ràng, mọi người không tốn quá nhiều thời gian, đã đến nơi xuất phát của thi thể.

Nơi đây là một khu trại đơn giản, bên trong có không ít lều, nhưng lúc này cả khu trại không có chút tiếng động nào.

Vào kiểm tra, không có bất kỳ người sống nào, nhưng trang bị và thức ăn bên trong đều còn.

Sau khi thăm dò xong, mọi người tụ tập trong một cái lều đã dựng, chuẩn bị bàn bạc.

Chương Khải Minh phát biểu đầu tiên: "Lúc đầu tôi nghi ngờ sương mù có độc, nhưng chúng ta lại không có chút khác thường nào." "Nhưng những thi thể bị bầy rắn vận chuyển đi trước đó, không có chút phản kháng, biểu cảm cũng bình thường, mọi người có ý kiến gì không?" Mọi người nhìn nhau, Trần Bì nói: "Quỷ Gia, vừa rồi kiểm tra khu trại, tôi đã phát hiện ra vết tích." "Những vết tích này đều cho thấy, vào khoảnh khắc trước khi xảy ra chuyện, mọi người đều đang bận rộn việc của mình." "Nguy hiểm dường như đột ngột ập đến, có một nơi đặc biệt, đó là tôi phát hiện trong khu trại có người, hoặc là đã rời đi." Hồng Ảnh nhìn mọi người đang trầm tư, mở miệng nói: "Mọi người có để ý không." "Mặc dù có rất nhiều vết tích do rắn để lại, nhưng có những nơi lại không có bất kỳ con rắn nào đến gần." "Nhưng người bên trong thì sao?

Chẳng lẽ lại biến mất không dấu vết như vậy sao?" Hửm?

Điểm này của Hồng Ảnh Chương Khải Minh lại không để ý, nếu thật sự như vậy, thì có vấn đề rồi.

Trừ khi có thứ gì khác, có thể bay lơ lửng hoặc bay, nếu không không thể nào không để lại chút vết tích nào.

Chương Khải Minh nói: "Hồng Ảnh, đưa tôi đến nơi cô phát hiện xem." Đi theo sau Hồng Ảnh, Chương Khải Minh đến trước một cái lều trong số đó.

Nơi đây không có chút vết tích nào, ngay cả dấu chân cũng là lúc vừa rồi tìm kiếm để lại.

Bước vào lều, nhìn bát mì gói rơi bên trong, có một tấm bản đồ vẽ được một nửa.

Những vết tích này đều cho thấy, trước đó có người tồn tại ở đây, sự biến mất của họ mới làm gián đoạn hoạt động trước đó.

Cẩn thận xem xét căn phòng, Chương Khải Minh không ngạc nhiên khi phát hiện, bên trong cũng không có bất kỳ vết tích nào.

Chẳng lẽ người bên trong cứ thế bốc hơi khỏi thế gian sao?

Không từ bỏ, Chương Khải Minh dẫn mọi người cẩn thận tìm kiếm toàn bộ cái lều, không bỏ sót chút vết tích nào.

Đáng tiếc không có thu hoạch gì, mọi nơi đều đã kiểm tra, còn có thể ở đâu nữa?

Thế là, Chương Khải Minh ngẩng đầu, nhìn lên nóc lều thấp, cẩn thận xem xét.

Đột nhiên, hắn phát hiện một chỗ có vết lõm rõ ràng, dường như có thứ gì đó ở trên.

Vội vàng dẫn mọi người ra khỏi lều, sau đó Chương Khải Minh một cú lao tới, trực tiếp nhảy lên nóc lều.

Chương 331

Cuối cùng cũng có phát hiện, chỉ thấy trên đó có hai thi thể đang nằm yên.

Mắt mở to, biểu cảm không có chút bất thường, cứ thế chết một cách lặng lẽ.

Quay đầu, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn lên nóc những cái lều khác, có mấy cái trên đó có thi thể.

Cẩn thận bước trên nóc lều, Chương Khải Minh cẩn thận kiểm tra độ hoàn chỉnh của nóc lều, không có chút phát hiện nào.

Mang theo hai thi thể, Chương Khải Minh từ trên nhảy xuống đất, sau đó đi vào lều.

Nhìn hai thi thể trên mặt đất, Chương Khải Minh nói: "Kiểm tra kỹ đi, xem họ chết như thế nào." Ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh, lúc này nội tâm Chương Khải Minh đầy nghi hoặc.

Đặc biệt là nguyên nhân tại sao những thi thể này lại xuất hiện trên nóc lều.

Phải biết rằng lối vào của lều không cao, có thứ gì đó bay vào, mang thi thể đi.

Chưa nói đến việc có thể mang hai thi thể bay ra ngoài hay không, chỉ riêng quần áo của thi thể, sẽ xuất hiện vết tích rõ ràng.

Nhưng trước đó Chương Khải Minh không có chút phát hiện nào, giống như thi thể tức khắc xuất hiện ở trên đó.

Trong lúc Chương Khải Minh đang chìm vào suy tư, Trần Bì cũng không rảnh rỗi.

Ông ta đã kiểm tra cả hai thi thể, không bỏ sót bất kỳ góc nào, nhưng đều không có vết thương rõ ràng.

Đồng thời, cũng đã kiểm tra đơn giản một số phản ứng sau khi trúng độc, không có chút vết tích nào.

Lắc đầu, Trần Bì nói: "Quỷ Gia, không có chút vết tích nào, giống như những người này trực tiếp chết, không có bất kỳ nguyên nhân nào." Bị lời của Trần Bì làm cho kinh ngạc, Chương Khải Minh nhìn thi thể trên mặt đất, im lặng một lúc rồi nói: "Được, nếu đã như vậy, vậy tiếp tục lên đường thôi, chúng ta đã chậm trễ đủ lâu rồi." Trừ Ngô Thiên Chân ra, tất cả mọi người đều không có ý kiến, tình hình ở đây thực sự có chút quỷ dị, sớm rời đi thì tốt hơn.

Đợi tất cả mọi người đều ra ngoài, Ngô Thiên Chân nhìn Chương Khải Minh nói: "Quỷ Gia, ngài có thể giúp tôi tìm tam thúc của tôi không?" Lắc đầu, Chương Khải Minh nói: "Tỉnh táo lại đi, tôi không thể vì một mình tam thúc của cậu mà kéo những người khác vào nguy hiểm." "Cũng không cần quá lo lắng, nếu ở đây không có thi thể của tam thúc, vậy chắc là không sao." Không đợi Ngô Thiên Chân trả lời, Chương Khải Minh trực tiếp bước ra khỏi lều, bây giờ hắn không có thời gian đôi co.

Trở lại con đường trước đó, mọi người tiếp tục dưới sự dẫn dắt của Trần Văn Cẩm và Hồng Ảnh, xuất phát về phía lối vào vách đá.

Lần này trên đường không có bất kỳ sự cố nào, mọi người vào lúc chạng vạng, cuối cùng cũng đến gần vách đá.

Nhìn sương mù đồng thời tan biến, biểu cảm của mọi người đều khó coi.

Cái quái gì vậy?

Sương mù này chuyên môn chuẩn bị cho mình sao?

Vừa ra khỏi đã biến mất không dấu vết rồi?

Mặc dù khó chịu, nhưng cũng không có cách nào, chẳng lẽ có thể vào trong đi lại một lần nữa sao?

Nhìn hoàn cảnh ở đây, Chương Khải Minh nói: "Tìm một nơi nghỉ ngơi đi, tôi sợ lát nữa mãng xà khổng lồ ra ngoài săn mồi." Nghe vậy, mọi người mới phản ứng lại, đúng vậy, không thể chậm trễ thời gian nữa.

Phải biết rằng, mọi người hiện đang ở gần hang ổ của mãng xà khổng lồ, vậy không phải chỉ cần nó ra ngoài là có thể chạm mặt sao?

Nhìn ánh mắt có chút khẩn thiết, Trần Văn Cẩm nói: "Chúng ta đi thôi, bên trong có nơi nghỉ ngơi." "Nhưng tốc độ của chúng ta phải nhanh một chút, nếu không kịp lúc mãng xà khổng lồ đi săn, sẽ khó giải quyết." Nghe vậy, mọi người đều không chậm trễ thời gian, trực tiếp đi theo sau Trần Văn Cẩm, đi vào bên trong.

Vừa bước vào đường hầm của rắn, mọi người đã ngửi thấy mùi tanh hôi.

Những mùi này đều do mãng xà khổng lồ đi lại năm này tháng nọ để lại, đồng thời cũng là vũ khí tốt nhất để xua đuổi những con mãng xà khác.

Bất kể những con mãng xà này ở bên ngoài có đi săn hay không, nhưng ở một nơi ổn định như vậy, chúng sẽ không đi vào lãnh địa của kẻ khác.

Trần Văn Cẩm thực sự rất quen thuộc nơi này, đi trong những đường hầm chằng chịt, không có chút do dự nào.

Suốt đường đi mọi người đều thuận lợi, không có chút nguy hiểm nào xảy ra.

Mặc dù Chương Khải Minh thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng

động của mãng xà khổng lồ di chuyển, nhưng Trần Văn Cẩm dẫn đường có kinh nghiệm, không xảy ra bất kỳ xung đột nào.

Đột nhiên, Trần Văn Cẩm đang dẫn đường dừng lại, nói: "Quỷ Gia, chúng ta đến rồi, bên trong có một mật thất." "Chỉ cần vào trong, chúng ta bịt kín lối vào, sẽ không lộ vị trí của chúng ta." Nhìn hành động của Trần Văn Cẩm, Chương Khải Minh nhíu mày, thật là xui xẻo, lại trùng hợp như vậy sao?

Nguyên nhân là, lối đi phía trước không xa truyền đến động tĩnh, nghe ra chủ nhân của đường hầm rắn này đã trở về.

Nhìn thấy vẫn còn người chưa vào mật thất, Chương Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải dẫn Bạch Huyễn đi về phía trước.

Đồng thời nói: "Tốt nhất là nhanh lên, tôi đi giải quyết phiền phức phía trước trước." Đi được khoảng năm mét, Chương Khải Minh thấy một con mãng xà đen tuyền đang vội vàng trườn tới.

Đầu to ngẩng cao, mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào Chương Khải Minh, giống như đang nhìn thức ăn.

Thật là phối hợp, nếu con mãng xà này vừa lên đã tấn công, Chương Khải Minh thực sự không có cách nào hay.

Nhưng lúc này lại khác, con mãng xà lại trừng mắt nhìn Chương Khải Minh, vậy không phải là tự tìm cái chết sao?

Trực tiếp khống chế Bạch Huyễn, phát động năng lực ảo giác, con mãng xà trước mắt không còn bất kỳ phản ứng nào.

Thấy vậy, Chương Khải Minh trực tiếp đi về phía con mãng xà, Ngự Quỷ Đao trong tay hung hăng đâm vào từ hốc mắt nó.

Lưỡi đao sắc bén trực tiếp vào trong não con mãng xà, khuấy động mấy cái, nó mất đi hơi thở sự sống.

Nhìn con mãng xà rơi xuống đất, Chương Khải Minh chuẩn bị trở về lối vào mật thất.

Nhưng không ngờ, đi chưa được mấy bước, Nộ Tình đang ngủ trong ba lô tỉnh lại, trực tiếp nhảy ra.

Chỉ thấy nó kích động chạy đến trước mặt con mãng xà, nhìn một lúc, trực tiếp đến đầu con mãng xà.

Nhìn vào cái mào màu tím đỏ trên đầu con mãng xà, nó trực tiếp há miệng, ba hai miếng đã ăn cái mào vào trong bụng.

Thong thả trở về bên cạnh Chương Khải Minh, Nộ Tình mãn nguyện nói: "Chương Khải Minh, thứ này thật ngon." "Sau này nhất định phải chú ý nhé, chỉ cần có thứ này, nhất định phải gọi ta dậy." "Lần này nếu không phải ta cảm thấy có đồ ăn ngon, vậy thì đã bỏ lỡ rồi, đó là tội lỗi lớn biết bao." Chương Khải Minh dở khóc dở cười nhìn Nộ Tình lải nhải, xem ra nó thực sự thích ăn mào mãng xà.

Có một con gà ham ăn như Nộ Tình, cũng khá thú vị.

Thế là Chương Khải Minh nói: "Được, lần sau ta nhất định sẽ không quên đâu, yên tâm đi." Nhưng ta làm gì có lần sau, Chương Khải Minh nhớ con mãng xà giết trước đó, cái mào trên đầu còn to hơn con này nhiều.

Chương 332

May mà Nộ Tình không biết, nếu không chẳng phải làm loạn trời lên sao.

Quay trở lại đường cũ, thấy mọi người đều đã vào trong mật thất, Chương Khải Minh cũng đi vào theo.

Thấy bóng dáng Chương Khải Minh, Trần Văn Cẩm vội vàng lấy ra các loại công cụ đã chuẩn bị sẵn, lại một lần nữa bịt kín lối ra.

Cẩn thận xem xét nơi này, khá là tinh xảo, bên trong khô ráo, cũng ấm áp, là một nơi nghỉ ngơi tốt.

Đồng thời phía trên mật thất có một số lỗ thông hơi, cũng không cần lo lắng bên trong không đủ dưỡng khí.

Vào đây lâu như vậy, mọi người cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ một giấc.

Trải qua một đêm yên ổn, mọi người đều nghỉ ngơi rất tốt.

Sáng sớm hôm sau, Chương Khải Minh nghe ngóng bên ngoài không còn tiếng mãng xà quay về nữa, bèn vội vàng dẫn cả nhóm lên đường.

Quay lại trong đường hầm rắn, ngửi thấy mùi hăng nồng bên trong, Chương Khải Minh nói: "Trần Văn Cẩm, tiếp tục dẫn đường đi." May mà có người quen thuộc dẫn đường, nếu không Chương Khải Minh thật sự không có cách nào tìm đúng phương hướng.

Đường hầm rắn ở đây quả thực quá phức tạp, người không quen có thể sẽ xem nó như một mê cung.

Vừa ra khỏi một lối đi, trong lúc Trần Văn Cẩm đang xác định phương hướng, một lối đi bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng bước

chân.

Ngăn mọi người tiếp tục di chuyển, Chương Khải Minh dẫn tất cả quay lại lối đi cũ, im lặng quan sát động tĩnh phía đối diện.

Rất nhanh, một đội người mặc đồ thám hiểm bước vào, chắc hẳn là thế lực ẩn mình sau màn kia.

Người đứng đầu nhóm đó cẩn thận nhìn la bàn trong tay, rồi đi về phía một đường hầm rắn đối diện.

Đợi tất cả mọi người biến mất, nhóm Chương Khải Minh mới một lần nữa quay lại không gian lúc nãy.

Trần Bì nói: "Quỷ Gia, chúng ta có cần theo dõi nhóm người này để xem mục đích của chúng là gì không?" Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh lắc đầu: "Không cần thiết, dù thế nào đi nữa, cuối cùng chúng ta cũng sẽ gặp nhau thôi." "Đến lúc đó chỉ cần tra hỏi kỹ càng, chuyện cần biết tự nhiên sẽ biết." Thấy Chương Khải Minh đã quyết định, mọi người đều không phản đối, chỉ vài người như vậy, không có gì đáng uy hiếp.

Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng chọn được lối đi, tất cả lại tiếp tục lên đường.

Đi trên đường, Hồng Ảnh nói: "Quỷ Gia, đoạn đường phía sau có lẽ không dễ đi đâu." "Lúc tôi rời đi, rất nhiều mãng xà đã chiếm cứ nơi này, chúng coi đây như là sào huyệt của mình." "Trông bộ dạng của chúng, giống như đang canh giữ thứ gì đó bên trong, cũng chính vì vậy mà tôi mới rời khỏi đây." Nghe vậy, Chương Khải Minh nói: "Được rồi, tôi biết rồi." "Thiên Đồng, Chương Tiểu Ca đi phía trước, lát nữa chỉ cần giải quyết những con mãng xà chúng ta gặp là được, những chuyện khác không cần phải lo." Vừa nói, Chương Khải Minh vừa đặt Bạch Huyễn lên vai mình, sẵn sàng kích hoạt năng lực huyễn thuật bất cứ lúc nào.

Khi cả nhóm sắp đến không gian cuối cùng, họ cuối cùng cũng gặp phải rắc rối.

Suốt quãng đường đều có mãng xà chặn lối, giống như ác long canh giữ bảo vật, chỉ có giết chúng mới có thể đi qua.

Nhờ có năng lực của Bạch Huyễn, việc xử lý những con mãng xà khổng lồ này cũng không tốn nhiều công sức, đồng thời cũng khiến Nộ Tình được một bữa no nê.

Nhiều mật rắn như vậy, cũng không biết Nộ Tình đã ăn vào đâu hết, cân nặng không hề thay đổi chút nào.

Xử lý xong con mãng xà khổng lồ cuối cùng chặn đường, mọi người cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, trực tiếp xuất hiện trong một hang động cực lớn.

Lúc này, người ở đây không ít, nhưng xem ra đều đã chết cả rồi.

Những cái xác không chút sinh khí đứng im tại chỗ, ngây dại nhìn về phía vương tọa bằng đồng xanh đối diện.

Theo tầm mắt của những thi thể này, Chương Khải Minh nhìn về phía vương tọa.

Một người phụ nữ mặc trang phục lộng lẫy đang ngồi yên ở đó, bên cạnh là hai võ sĩ mặc giáp, trông như thị vệ.

Chương Khải Minh không vội hành động, cẩn thận quan sát người phụ nữ đối diện.

Nếu đây là Tây Vương Mẫu, thì mọi chuyện lại quá đơn giản, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Đột nhiên, Hoắc Tiên Cô kinh hô một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Bà thở hổn hển nói: "Quỷ Gia, ngài nhìn kỹ người phụ nữ đó xem,

có giống A Nịnh không?" Nghe vậy, Chương Khải Minh sững sờ, ngẩng đầu nhìn kỹ nữ thi đang ngồi trên vương tọa.

Quan sát cẩn thận, quả nhiên vô cùng giống A Nịnh, xem ra A Nịnh và nơi này có mối liên hệ không hề nhỏ.

Kích hoạt đôi mắt của mình, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát toàn bộ không gian, cảm thấy trong lòng dâng lên một trận ớn lạnh.

Tất cả thi thể ở đây đều đã hình thành âm hồn, nhưng trạng thái của chúng có chút không ổn.

Nửa thân trên của âm hồn thì rõ nét, lơ lửng, còn nửa thân dưới lại dính chặt vào cơ thể, như thể bị thứ gì đó trói buộc.

Còn hai gã thị vệ mặc áo giáp đối diện thì sao?

Âm khí tỏa ra khắp người, giống như những vòng xoáy màu đen, vừa nhìn đã biết là những tồn tại không dễ chọc vào.

Nhưng người phụ nữ ngồi trên vương tọa bằng đồng xanh, Chương Khải Minh lại không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường, chỉ là một cỗ thi thể, yên lặng ngồi đó.

Dù vậy, trong lòng Chương Khải Minh lại âm thầm cảnh giác, phải hết sức cẩn thận, bố trí ở đây không hề đơn giản, mọi thứ đều không thể xem thường.

Suy nghĩ một lát, Chương Khải Minh nói: "Bây giờ cứ đợi tại chỗ đi, tôi giải quyết đám thi thể này trước đã." Nói xong, Chương Khải Minh rút Ngự Quỷ Đao ra, rồi đưa cho Tiểu Hồng Hống bên cạnh.

Đây là chuyện hắn mới phát hiện ra gần đây, Tiểu Hồng Hống cũng có thể sử dụng Ngự Quỷ Đao, nhưng đây là lần đầu tiên dùng trong thực chiến.

Hắn điều khiển Tiểu Hồng Hống đến bên cạnh từng cỗ thi thể,

ánh đao trong tay chém mạnh vào âm hồn phía trên thi thể.

Chỉ thấy âm hồn lập tức bị chém nát, âm khí nồng đậm theo thân đao đi vào, từ từ lấp đầy các đường vân bên trong, tiếp tục tiến hóa.

Từng âm hồn của các cỗ thi thể được giải thoát, thân xác của chúng như mất đi xương cốt.

Theo những tiếng "đông đông đông", tất cả thi thể đều ngã rạp xuống đất.

Nhìn hai gã thị vệ mặc áo giáp đối diện, Chương Khải Minh nói: "Lát nữa mọi người cẩn thận một chút." "Hai gã thị vệ đối diện chắc chắn không đơn giản, tuyệt đối không được tùy tiện ra tay, kẻo mất mạng." Vừa nói xong, lối đi phía sau lại vang lên một trận tiếng bước chân, chính là đội người mà họ đã thấy trước đó trực tiếp đi vào.

Thấy vậy, Chương Khải Minh liếc mắt ra hiệu cho Trần Bì, vật tế thần đã tới rồi.

Trần Bì gật đầu, rồi bóng dáng từ từ biến mất trong đám người, lặng lẽ truyền đi mệnh lệnh.

Chương 333

Sau khi nhóm người mặc đồ thám hiểm tiến vào, hai bên đối đầu nhau, cảnh giác lẫn nhau.

Sau một hồi giằng co, một người cầm đầu trong số họ lên tiếng.

Hắn bước ra khỏi hàng, nói: "Quỷ Gia, chào ngài, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong mộ, thật là trùng hợp." Chương Khải Minh cười nói: "Ồ?

Trùng hợp sao?

Chẳng phải có kẻ nào đó nhận được chút tin tức, rồi bám theo như chó săn sao?" "Các người mở ra một cuộc thi, mời không ít kẻ ngoại cuộc, thật sự bị dọa vỡ mật rồi à?" Sắc mặt người đối diện trở nên khó coi, hắn hung hăng nói: "Quỷ Gia, nói chuyện đừng quá đáng." "Chọc giận tôi, chẳng ai trong chúng ta sống yên ổn được đâu, tất cả cùng ở lại đây." "Ha ha..." Chương Khải Minh cười lớn mấy tiếng, giọng điệu âm hàn nói: "Dựa vào ngươi à?

Cho mặt mũi lại không biết điều." "Ra tay." Giọng nói vừa dứt, Trần Bì trực tiếp dẫn thuộc hạ hành động, tiếng súng dữ dội vang lên.

Mặc dù có chuẩn bị, nhưng đám người này hoàn toàn không ngờ Chương Khải Minh nói ra tay là ra tay ngay, căn bản không kịp phản ứng.

Trừ kẻ cầm đầu, tất cả những người còn lại đều bị bắn thành cái sàng.

Nhìn trận chiến đã kết thúc, Chương Khải Minh cười bước đến trước mặt kẻ cầm đầu, thấy hắn có chút run rẩy.

Rồi nói: "Thế nào?

Cảm giác ra sao?

Nói đi, cứ yên tâm mà nói.” Hắn ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Chương Khải Minh trước mặt, hoàn toàn không biết phải làm sao cho phải.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng mất hứng thú tra hỏi, bộ dạng này, vừa nhìn đã biết là tiểu nhân vật, cũng chẳng biết bí mật gì.

Vươn tay ra, Chương Khải Minh trực tiếp tóm lấy hắn, ném về phía gã thị vệ mặc áo giáp đối diện.

Hắn bay đi, trực tiếp đập vào người một trong hai gã thị vệ áo giáp, phát ra một tiếng nổ lớn.

Quay người lại, Chương Khải Minh nhìn chằm chằm vào đối phương, chuẩn bị xem hư thực của hai gã thị vệ.

Âm khí trên người chúng mạnh mẽ như vậy, vừa nhìn đã biết không dễ chọc, vừa hay có thể xem phản ứng của chúng.

Khi người kia rơi xuống đất, võ sĩ bên trái cuối cùng cũng hành động.

Hắn trực tiếp rút vũ khí bên hông ra, vung thẳng về phía người trước mặt, đầu người lập tức bay lên.

Nhíu mày, Chương Khải Minh vừa để ý thấy, trong khoảnh khắc thị vệ tấn công, âm khí trên người hắn lại chuyển động một cách có quy luật.

Xem ra bên trong có môn đạo lớn, cũng không biết có phải là tống tử không.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, nhìn gã thị vệ đang hành động, Chương Khải Minh trực tiếp ra lệnh cho Tiểu Hồng Hống xông lên.

Theo một tiếng nổ lớn, Tiểu Hồng Hống đáp xuống đất, đồng thời

Ngự Quỷ Đao trong tay trực tiếp chém ra.

Một tiếng vang lớn, chỉ thấy cả hai bên giao thủ đều lùi về phía sau, về sức mạnh, hai bên không phân thắng bại.

Nhưng về vũ khí, Tiểu Hồng Hống chiếm được ưu thế nhất định, chỉ thấy thanh đao trong tay võ sĩ đối diện xuất hiện một vết sứt.

Chiếm được ưu thế, Chương Khải Minh rèn sắt khi còn nóng, lại một lần nữa điều khiển Tiểu Hồng Hống bắt đầu tấn công.

Tiếng vũ khí va chạm vang lên trong không khí, từng đợt đối công, không bên nào chiếm được lợi thế.

Lúc này, gã thị vệ bên cạnh bắt đầu hành động, giơ vũ khí trong tay định ra tay.

Thấy vậy, Chương Khải Minh hét lên: "Chương Tiểu Ca, dẫn những người khác giữ chân hắn lại." "Cẩn thận một chút, không cần vội, chỉ cần từ từ cầm chân hắn là được." Chương Linh gật đầu, trực tiếp cùng Thiên Đồng và Hoắc Yên xông về phía gã thị vệ còn lại.

Bên phía Tiểu Hồng Hống, sau những lần đối chém liên tục, vũ khí của gã thị vệ cuối cùng cũng không chịu nổi, thanh đao trong tay gãy đôi.

Ngay khoảnh khắc thân đao gãy, Ngự Quỷ Đao trong tay Tiểu Hồng Hống thuận thế chém vào người gã thị vệ.

Để lại một vết thương, Tiểu Hồng Hống được đằng chân lân đằng đầu, không ngừng tấn công điên cuồng, không hề nghỉ ngơi.

Chương Khải Minh vẫn luôn quan sát sự thay đổi của gã thị vệ, chỉ thấy mỗi lần bị tấn công, âm khí trong cơ thể hắn lại giảm đi.

Còn Ngự Quỷ Đao trong tay Tiểu Hồng Hống thì không ngừng mạnh lên.

Thấy sự thay đổi này, trong lòng Chương Khải Minh vui mừng, đây đâu phải nguy cơ, rõ ràng là kỳ ngộ.

Xem ra phải tăng tốc độ, nhanh chóng hấp thụ âm khí của gã thị vệ này rồi hấp thụ nốt gã còn lại.

Có phát hiện mới này, Chương Khải Minh lo lắng âm khí của võ sĩ kia sẽ bị nhóm Chương Linh tiêu hủy mất.

Vì vậy, hắn trực tiếp xông tới, đeo Chỉ Hổ vào tay, Chương Khải Minh chuẩn bị giúp Tiểu Hồng Hống áp chế gã thị vệ.

Lại gần, đúng lúc gã thị vệ bị Tiểu Hồng Hống đánh bay, Chương Khải Minh không bỏ lỡ cơ hội này, chỉ lực cương mãnh của "Đại Lực Kim Cương Chỉ" thuận theo Chỉ Hổ truyền ra.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên trên người gã thị vệ sau mỗi đòn tấn công của Chương Khải Minh.

Nhìn gã thị vệ bị áp chế trên mặt đất, Ngự Quỷ Đao trong tay Tiểu Hồng Hống trực tiếp đâm vào vị trí trái tim của hắn.

Nơi đó cũng là nơi có nồng độ âm khí cao nhất, chắc hẳn tương tự như hạch tâm của Huyết Nhục Khôi.

Cùng với việc Ngự Quỷ Đao đâm vào, Chương Khải Minh tung ra những đòn tấn công còn mãnh liệt hơn, mới có thể ghì chặt hắn lại.

Thời gian từ từ trôi đi, sự giãy giụa của gã thị vệ ngày càng yếu, âm khí trong cơ thể gần như đã bị hấp thụ hết.

Cùng với chút âm khí cuối cùng biến mất, sự giãy giụa của gã thị vệ cuối cùng cũng kết thúc.

Thở phào một hơi, Chương Khải Minh trực tiếp nắm lấy Ngự Quỷ Đao, ngay lập tức cảm nhận được sự tăng cường của nó.

Quay người lại, nhìn nhóm Chương Linh đang chiến đấu với gã

thị vệ còn lại, tình hình không tệ.

Mặc dù không giết được đối phương, nhưng cũng đã áp chế được gã thị vệ, giải quyết chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 334

Thấy vậy, Chương Khải Minh không lãng phí thời gian, giao Ngự Quỷ Đao cho Tiểu Hồng Hống, rồi trực tiếp xông tới.

Nhìn thấy gã thị vệ vừa bị Chương Linh chém một nhát, Tiểu Hồng Hống lập tức nhảy lên, thanh đao trong tay hung hãn đâm vào vị trí tim của hắn.

Sau một lần tăng cường, cộng thêm cú nhảy của Tiểu Hồng Hống, thân đao trực tiếp xuyên qua gã thị vệ trên mặt đất, cắm sâu xuống nền đất.

Thị vệ bị chuôi đao ghim lại, không có cách nào cử động, chỉ có thể từ từ suy yếu theo dòng âm khí bị hút đi.

Từ từ đi đến bên cạnh Chương Linh, Chương Khải Minh thấp giọng nói: "Phá hủy thi thể trên ghế đi, chém thẳng đầu xuống." Mặc dù không hiểu ý nghĩa mệnh lệnh của Chương Khải Minh, nhưng điều đó không làm chậm hành động của Chương Linh.

Đối với mệnh lệnh của Chương Khải Minh, cậu bằng lòng nghe theo, ít nhất từ trước đến nay hắn chưa bao giờ hại mọi người.

Chương Linh nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, từ từ tiến đến trước vương tọa.

Ngay khoảnh khắc vung đao chém về phía thi thể, người phụ nữ trên vương tọa đột nhiên mở mắt.

Một luồng uy áp khổng lồ tỏa ra, trực tiếp hóa giải đòn tấn công của Chương Linh.

Nhìn Chương Linh từ từ lùi về bên cạnh mình, Chương Khải Minh không để ý, chỉ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trên vương

tọa.

Người phụ nữ vừa rồi không có chút khí tức nào, giống như một thi thể, bây giờ lại mở mắt ra sao?

Cảm nhận được khí tức vương giả trên người nàng, Chương Khải Minh không cần đoán cũng biết, người đang điều khiển hành động của người phụ nữ trước mặt hẳn là Tây Vương Mẫu.

Nhìn gã thị vệ không có phản ứng, dường như không bị ảnh hưởng bởi uy áp.

Hắn thong thả đi đến bên cạnh gã thị vệ, chậm rãi rút Ngự Quỷ Đao ra.

Rồi xách đao đi về phía vương tọa, không chút do dự.

Người phụ nữ im lặng nhìn Chương Khải Minh, dùng giọng điệu không chút cảm xúc nói: "%**@*....." Mặc dù không hiểu lời nói của người phụ nữ, nhưng Chương Khải Minh lại kỳ lạ phát hiện ra mình hiểu được ý của nàng.

Dường như âm thanh đó truyền thẳng vào linh hồn, khiến hắn tự nhiên hiểu được ý nghĩa được biểu đạt.

"Tội nhân, thân là tộc người canh giữ, vì sao thấy ta không quỳ?" Dừng bước, Chương Khải Minh lộ ra nụ cười khát máu, nói: "Bí mật của ngươi đã bị ta nắm được rồi." "Chỉ cần có ta ở đây, đừng hòng sống lại." Nói rồi, hắn tiếp tục xách đao đi về phía vương tọa.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không dễ chịu gì, lúc này hắn cảm thấy huyết mạch của mình như muốn sôi trào, định ra tay ngăn cản mình.

Ở phía bên kia, huyết mạch trong cơ thể Chương Linh cũng đang sôi trào.

Nó không ngừng phát ra một thông điệp, đó là thần phục người trước mặt, nhưng lại bị tinh thần lực mạnh mẽ của cậu áp chế.

Đặt mình vào vị trí của người khác, Chương Khải Minh biết lúc này Chương Linh đang khó chịu đến mức nào.

Vì vậy, hắn không quay đầu lại mà nói: "Tất cả mọi người, khống chế Chương Tiểu Ca lại ngay." "Nhớ kỹ, chỉ cần giữ chặt cậu ấy, không được làm cậu ấy bị thương." Nghe vậy, tất cả mọi người liền xông đến bên cạnh Chương Linh, vừa phải khống chế người, lại không được làm cậu bị thương.

Trần Bì cũng không có cách nào hay hơn, đành nói: "Nhanh lên, lao thẳng vào, chỉ cần đè được cậu ấy là được." Nghe lời, tất cả mọi người lập tức lao vào người Chương Linh, chẳng mấy chốc cậu đã bị đám đông đè chặt.

Phía bên kia, Chương Khải Minh lúc này đã đến trước mặt người phụ nữ, lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Hắn nói: "Đã chết rồi thì đừng mong trở về nữa, ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó đâu." Vừa nói, Ngự Quỷ Đao trong tay Chương Khải Minh liền hung hãn chém xuống.

Thấy tình hình như vậy, người phụ nữ không có bất kỳ động tác nào, chỉ hung hăng nhìn Chương Khải Minh nói: "%#!.....*" "Kẻ phản bội, đợi ta trở về..." Lời còn chưa nói hết, đầu của nàng đã bị Chương Khải Minh chém đứt, uy áp lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Thấy người phụ nữ đã bị giải quyết, Chương Khải Minh cuối cùng cũng thở phào một hơi, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Đừng thấy vừa rồi Chương Khải Minh có vẻ nhẹ nhàng, thực ra hắn cũng không nắm chắc phần thắng, cũng là đang đánh cược.

Ngay khoảnh khắc người phụ nữ mở mắt, Chương Khải Minh đã

phát hiện, trong cơ thể nàng không có bất kỳ thay đổi nào.

Tình huống như vậy chỉ có một nguyên nhân, đó là trên người phụ nữ này đã bị gieo một loại thủ đoạn nào đó, giống như điều khiển từ xa.

Mặc dù trông như Tây Vương Mẫu trực tiếp nhập vào người nàng, nhưng thực chất chỉ có khí tức được truyền đến, không có uy hiếp quá lớn.

Chỉ cần phá hủy thi thể của người phụ nữ, mối liên kết với Tây Vương Mẫu sẽ bị cắt đứt.

Kết quả đã chứng minh, Chương Khải Minh thật sự đã cược đúng.

Đồng thời, Chương Khải Minh cũng phát hiện ra một bí mật khác của Tây Vương Mẫu, trực tiếp chứng minh cho một suy đoán trước đó của hắn.

Đột nhiên, Chương Khải Minh tỉnh táo lại, nhìn Chương Linh đang bị mọi người đè dưới đất.

Hắn cười nói: "Được rồi, đều đứng dậy đi, bây giờ không sao rồi." Đợi mọi người lần lượt đứng dậy, Chương Linh ở dưới cùng cuối cùng cũng lộ ra.

Lúc này tình hình của cậu không được tốt lắm, huyết mạch sôi trào, lại thêm việc bị mọi người đè nén vừa rồi, lúc này cậu đang yếu ớt thở hổn hển.

Đi đến bên cạnh cậu, Chương Khải Minh cười nói: "Thế nào?

Cảm giác không thể khống chế bản thân khó chịu lắm phải không?" Chương Linh mồ hôi đầm đìa, yếu ớt nói: "Phải, Quỷ Gia, giờ tôi mới hiểu được tình cảnh đối địch của ngài." "Vừa rồi nếu không bị mọi người áp chế, có lẽ tôi đã ra tay với ngài rồi." "Xem ra

huyết mạch của chúng ta không chỉ mang lại lợi ích, mà còn có cả mặt hại, giống như nô lệ của bà ta vậy." Vươn tay ra, Chương Khải Minh kéo cậu dậy, rồi nói: "Biết là tốt rồi, sau này phải cẩn thận hơn một chút." Quay người lại, nhìn không gian hỗn loạn, Chương Khải Minh không để ý đến những người khác, trực tiếp đi đến gần cửa động trên vách đá đối diện.

Một cửa động xuất hiện ở giữa vách đá, chắc hẳn là lối đi dẫn vào bên trong vẫn đồng.

Trần Văn Cẩm đến gần, nói: "Quỷ Gia, trước đây khi cơ thể tôi có biến đổi." "Trong đầu tôi luôn tồn tại một giọng nói, bảo tôi đi vào, nhưng tôi đều không dám." Gật đầu, Chương Khải Minh nói: "Lựa chọn của cô là chính xác, nếu thật sự đi vào, e rằng lúc này cô đã không còn là cô nữa rồi." Nhìn Trần Văn Cẩm đang khó hiểu, Chương Khải Minh cũng không giải thích gì thêm.

Nhìn một lúc, cảm nhận được khí tức có chút khác thường bên trong, Chương Khải Minh quay người đi.

Rồi nói: "Trừ Trần Văn Cẩm, Hồng Ảnh và Hoắc Linh Linh ba người ra, những người còn lại đi vào nhanh chóng chuẩn bị đi." Nghe vậy, mọi người tuy ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đi cùng nhau một chặng đường, đối với tính cách của Chương Khải Minh, mọi người sớm đã có nhận thức.

Lời đã nói ra, quyết định đã đưa ra, không cho phép mọi người phản đối, cứ ngoan ngoãn đồng ý là được.

Hồng Ảnh đến bên cạnh Chương Khải Minh, nhỏ giọng hỏi: "Quỷ Gia, ngài có thể cho biết lý do không ạ?" Nhìn Hồng Ảnh với vẻ mặt tò mò, Chương Khải Minh cười nói: "Lý do ư?

Không muốn chết thì đừng vào." Nói xong, Chương Khải Minh

trực tiếp đi sang một bên, lúc này hắn cần nghỉ ngơi cho tốt.

Chương 335

Mặc dù trận chiến vừa rồi trông có vẻ đơn giản, nhưng thực ra là một quá trình vô cùng gian nan.

Chương Khải Minh đã tiêu hao rất nhiều sức lực, lúc này có chút suy yếu.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Chương Khải Minh đứng dậy, nhìn đám thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng hành động cùng mình.

Rồi Chương Khải Minh nói với Trần Bì đang ở lại: "Lát nữa cậu phụ trách những người còn lại, canh giữ ở đây." "Bất kể là ai, đều không được vào, hiểu chưa?

Bất kỳ ai, kể cả người quen cũng không được." Trần Bì nghiêm túc gật đầu: "Quỷ Gia, ngài cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không để xảy ra sai sót." Đối với Trần Bì, Chương Khải Minh rất yên tâm, chỉ cần là chuyện đã đồng ý, đa phần đều có thể làm tốt.

Quay người lại, Chương Khải Minh cũng không nói gì thêm, trực tiếp đi đầu vào trong lối đi.

Bên trong vô cùng chật hẹp, chỉ có thể một người cúi lom khom đi qua, xem ra phải tốn không ít thời gian.

Men theo lối đi, cứ một lúc mọi người lại nghỉ ngơi một chút, chủ yếu là do tư thế cúi người quá tốn thể lực.

Khi đang nghỉ ngơi lần nữa, Chương Khải Minh nghe thấy tiếng động sột soạt phía trước, chắc hẳn là rắn lông đen.

Hắn lấy Bạch Huyễn ra trước, rồi nói: "Mọi người chuẩn bị đi, chắc là có rắn xuất hiện." Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy phía trước mọi người xuất hiện từng con rắn lông đen.

Những con rắn này đều rất nhỏ, kích thước chỉ bằng chiếc đũa.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị kích hoạt năng lực của Bạch Huyễn, chỉ thấy đám rắn lông đen đối diện lại dừng lại.

Tất cả những con rắn lông đen đều nhìn chằm chằm vào Chương Khải Minh, như thể phát hiện ra bảo bối vậy.

Im lặng đứng một lúc, thấy những con rắn lông đen nhỏ không có ý định tấn công, Chương Khải Minh thử đi về phía trước một bước.

Sau đó, Chương Khải Minh thấy một cảnh tượng kinh ngạc, những con rắn lông đen này lại từ từ lùi về phía sau, duy trì một khoảng cách nhất định với hắn.

Thấy tình hình như vậy, mọi người nhìn nhau ngơ ngác, làm sao có thể xảy ra chuyện này được.

Cắn răng, Chương Khải Minh nói: "Nếu đám rắn này không tấn công chúng ta, vậy thì tiếp tục đi." "Vừa hay xem thử đám tiểu quỷ này định dẫn chúng ta đi đâu?" Không sai, Chương Khải Minh đã nhìn ra, đám rắn lông đen này chắc hẳn đang dẫn đường cho họ.

Men theo lối đi thấp hẹp, chẳng mấy chốc nhóm Chương Khải Minh đã đến một không gian rộng rãi hơn một chút.

Mặc dù có hơi thấp, nhưng ít nhất mọi người cũng có thể đứng thẳng, không cần phải khom lưng hành động nữa.

Quan sát một vòng, Chương Khải Minh chìm vào im lặng, nơi vừa vào còn khá ổn, rất bình thường.

Nhưng khi mọi người tiếp tục đi, trên mặt đất dần xuất hiện không ít thi thể.

Kiểm tra một vài cái, đây chắc hẳn đều là dân chúng của vương quốc Tây Vương Mẫu năm xưa, chỉ không biết vì sao lại chết ở đây.

Đột nhiên, Chương Khải Minh chú ý thấy, bên cạnh một số thi thể lại có đặt một ít minh khí.

Đều là những đồ gốm và đồ sứ cần dùng trong sinh hoạt thời đó, chỉ là đối với Chương Khải Minh bây giờ, chúng đều là tuổi thọ.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cười nói: "Mọi người, thu hết minh khí trên đất vào đi." "Những người này đã chết từ lâu rồi, để lại những thứ này cũng không dùng được, chi bằng chúng ta mang ra ngoài thưởng thức cho tử tế." Nghe vậy, những thuộc hạ đã sớm không nhịn được, lớn tiếng hô: "Quỷ Gia anh minh." Rồi tản ra hành động, họ đã sớm nhắm vào những món minh khí này, chỉ là Chương Khải Minh chưa lên tiếng nên mới không dám ra tay.

Nhìn mọi người đang bận rộn, Chương Khải Minh cười lắc đầu, từ từ đi về phía trước.

Lúc xuất phát, Chương Khải Minh đã nói, số minh khí thu được lần này đều thuộc về một mình hắn.

Nhưng hắn cũng không tham lam, chủ yếu là vì lý do tuổi thọ, nên minh khí mới thuộc về hắn hết.

Nhưng sau khi bán minh khí, 30% lợi nhuận Chương Khải Minh sẽ chia cho đám thuộc hạ này, vì vậy ai nấy đều vô cùng tích cực.

Mặc dù việc thu thập minh khí sẽ làm chậm một chút thời gian, nhưng bản thân môi trường ở đây vốn đã không dễ đi.

Suốt đường đi đều là thi thể, nên cũng không làm chậm tiến độ một cách rõ rệt.

Cùng với việc mọi người thu hoạch ngày càng nhiều, thi thể trên mặt đất cũng ngày càng nhiều, lối đi cũng trở nên rộng rãi hơn.

Đi theo sau đám rắn lông đen, mọi người nhanh chóng đến một nơi giống như vực sâu.

Nói là giống vực sâu, chủ yếu là vì bên dưới vực có một công trình kiến trúc, trông như một ngôi chùa của tôn giáo nào đó.

Điều kỳ lạ là nơi đó hiện tại lại có ánh đèn sáng trưng, như thể có người đang sinh sống bên trong.

Dừng lại ở mép vách đá, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh, chuẩn bị tìm xem lối đi xuống ở đâu.

Đột nhiên Chương Linh nói: "Quỷ Gia, ngài xem, chắc là đường xuống rồi, nhưng có hơi khó đi." Đi đến gần Chương Linh, cúi đầu nhìn, quả nhiên là một con đường khó đi.

Ở mép vách đá, treo lủng lẳng từng sợi xích sắt màu đen, muốn đi xuống, thật sự phải tốn không ít công sức.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh nói: "Để hết những thứ chúng ta vừa thu hoạch được sang một bên." "Lúc đi xuống mang theo nhiều đồ như vậy quá tốn sức lực, lát nữa lên rồi mang đi." Xử lý xong chuyện minh khí, mọi người chuẩn bị thêm mấy sợi dây thừng để phòng trường hợp sẩy tay rơi xuống.

Men theo những sợi xích sắt màu đen, mọi người bắt đầu đi xuống đáy vực.

Bản thân sợi xích đã trơn trượt, lại thêm những cơn gió núi thỉnh thoảng thổi qua khe núi, suốt quãng đường đi không hề thuận lợi.

Mất gần một tiếng rưỡi mới xuống được đáy vực, sau khi đặt chân xuống đất, ai nấy đều có chút mỏi nhừ.

"Được rồi, mọi người nghỉ ngơi đi, nếu không lát nữa sẽ không còn sức lực đâu." Chương Khải Minh cũng không vội, quay người nói với đám người đang mệt mỏi.

Dặn dò xong, Chương Khải Minh cũng ngồi sang một bên, ăn đồ để bổ sung thể lực.

Tiểu Bàn Tử từ từ đến bên cạnh Chương Khải Minh, có chút kỳ quái hỏi: "Quỷ Gia, ngài có để ý không?" "Khi chúng ta nhìn thấy vách đá, đám rắn lông đen kia đã biến mất, như thể bốc hơi trong nháy mắt." Nghe vậy, động tác trên tay Chương Khải Minh dừng lại, hắn nhíu mày suy nghĩ cẩn thận.

Bị Tiểu Bàn Tử nhắc nhở như vậy, hắn mới phát hiện, đám rắn lông đen kia đâu rồi?

Vừa rồi lại không hề để ý.

Không có chút manh mối nào, Chương Khải Minh nói: "Cứ ghi nhớ trong lòng trước đã, tôi cũng vừa mới để ý." Tiểu Bàn Tử gật đầu, rồi có chút do dự nói: "Quỷ Gia, tôi vừa nhìn ngôi chùa ở đằng xa." "Cứ cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng tôi chắc chắn là chưa từng đến đây." Đứng dậy, Chương Khải Minh nhìn về ngôi chùa ở xa, cẩn thận quan sát một lúc, đã có chút phát hiện.

Chương 336

Vì vậy, hắn nói: "Tiểu Bàn Tử, cậu xem, ngôi chùa kia có phải là bức bích họa chúng ta thấy trong mộ Lỗ Vương không." Cậu ta cẩn thận hồi tưởng lại, rồi lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Cậu nói: "Quỷ Gia, đúng rồi, chính là bức bích họa đó, là cái chúng ta nhìn thấy cuối cùng." Hình dáng ngôi chùa rất giống, nếu vậy, năm xưa Mục Vương đã ghi chép lại những thứ ở đây.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người bắt đầu xuất phát, suốt đường đi đều thuận lợi.

Mất nửa giờ đồng hồ, mọi người đã đến trước cửa lớn của ngôi chùa.

Nhìn vào cửa lớn của ngôi chùa, trên đó vẽ một con rắn lông đen khổng lồ, khí tức hung mãnh ập thẳng vào mặt.

Chương Linh nói: "Các ngươi xem!" Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng trắng đang yên lặng treo ở đó, giống như Vô Thường.

Lại gần bóng trắng, cẩn thận quan sát, chỉ thấy đó là một người giấy, trên đó vẽ một số phù văn màu đỏ.

"Tiểu Ca, cậu có nhận ra thứ này không?

Trông giống như phù văn trừ tà." Chương Linh gật đầu: "Chắc là một loại phù văn của đạo gia trong trận pháp trừ ma." Đi dạo xung quanh, xung quanh ngôi chùa có không ít phù văn khiến Chương Khải Minh có chút không đoán được.

Ban đầu hắn tưởng rằng đây có thể là nơi linh hồn của Tây Vương Mẫu ẩn náu, nhưng những bố trí này lại hoàn toàn không giống.

Quay lại cửa lớn ngôi chùa, Chương Khải Minh nói: "Đi thôi, đã đến đây rồi, cũng nên vào xem thử." "Lát nữa nếu phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, chúng ta lập tức dừng lại, tuyệt đối không được tham công." Theo tiếng "ầm ầm" lớn, cánh cửa đá trực tiếp bị đẩy ra.

Sắc mặt Chương Khải Minh biến đổi, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm không ổn, lẽ nào mình đã đoán sai hết rồi sao?

Lỡ như đây là nơi phong ấn rắn lông đen thì sao?

Thôi kệ, đã mở rồi thì vào xem thử, nếu không quay về cũng không yên tâm.

Từ từ bước vào trong chùa, một luồng khí âm hàn ập thẳng vào mặt.

Nhìn xung quanh, toàn bộ ngôi chùa trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì, như thể đã bị dọn đi hết.

Từ từ đi vào bên trong, suốt đường đi đều yên tĩnh, nhưng cảm giác mang lại cho người ta lại ngày càng âm u.

Hoàn cảnh ngột ngạt khiến Chương Khải Minh có chút căng thẳng, hắn trực tiếp rút vũ khí ra, luôn sẵn sàng ra tay.

Những người khác cũng làm theo, lần lượt rút vũ khí của mình ra.

Đi qua chính điện, mọi người từ từ đến cửa nhỏ bên cạnh, tiến về phía sau.

Cách xây dựng của ngôi chùa này không hợp lẽ thường, trong chính điện lại không có một bức tượng thần nào.

Trong lòng Chương Khải Minh có một dự cảm, có khả năng hắn đã đoán đúng, nơi này rất có thể được dùng để phong ấn thứ gì đó.

Nhưng con rắn lông đen khổng lồ trên cánh cửa lớn kia, chắc chắn không phải là thứ bình thường.

Xuyên qua hành lang, mọi người tiến vào hậu điện tối tăm.

Sau khi bước vào, mọi người trước mắt sáng bừng lên, nơi này xa hoa hơn chính điện nhiều, đồ trang trí thì khỏi phải nói.

Chỉ riêng minh khí bên trong cũng đủ cho mọi người húp một bầu, toàn là những món đồ hiếm thấy.

Mặc dù trong lòng nóng vội, nhưng mọi người đều không hành động, chờ đợi chỉ lệnh của Chương Khải Minh.

Nhìn ánh mắt của mọi người, Chương Khải Minh nói: "Không vội, chúng ta kiểm tra tình hình ở đây trước đã." "Sau khi xác nhận an toàn, chúng ta mới yên tâm thu thập minh khí ở đây." Mọi người đều gật đầu, rồi đi theo sau Chương Khải Minh, cẩn thận tuần tra một vòng, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tình hình kỳ lạ này khiến trong lòng Chương Khải Minh có chút không yên, hắn nhíu mày không nói gì.

Hồi lâu sau, Chương Khải Minh mới ngẩng đầu nói: "Mọi người thu thập minh khí trước đi, nhưng đều phải cẩn thận một chút." "Mọi người chia thành từng nhóm hai người, một khi gặp phải tình huống nguy hiểm, kịp thời phát tín hiệu cảnh báo." Đáp một tiếng, mọi người phối hợp với nhau rời đi, minh khí ở đây không ít.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chương Khải Minh, Ngô Thiên Chân bên cạnh nói: "Quỷ Gia, có một chuyện tôi không chắc chắn." "Ngài xem chỗ này, nếu tôi không đoán sai, vừa rồi ở đây chắc hẳn có không ít rắn." "Đây đều là dấu vết chúng để lại, có thể chúng mới rời đi trước khi chúng ta vào." Nghe vậy, Chương Khải Minh vội vàng đến bên cạnh Ngô Thiên Chân, cẩn thận xem xét tình hình.

Quả nhiên, dưới một cây cột, Chương Khải Minh thấy không ít dấu vết do loài rắn bò qua để lại.

Thời gian loài rắn ở nơi này rời đi rất ngắn, dấu vết trên mặt đất còn mới.

Theo dấu vết trên mặt đất, Chương Khải Minh từ từ di chuyển, nhanh chóng phát hiện ra đám rắn này biến mất trước một bức tường.

Nhưng lại không phát hiện ra lỗ hổng rõ ràng, hay cửa ngầm gì cả.

Nhìn một lúc, Chương Khải Minh nói: "Thiên Đồng, xem chỗ này, tìm xem có cửa ngầm không." Nhìn mấy người đang bận rộn, Chương Khải Minh từ từ đi đến vị trí trung tâm phía sau.

Vừa vào hắn đã chú ý đến nơi này, âm khí nồng đậm, nhưng lại không có bất kỳ thứ gì.

Tình huống như vậy chỉ có hai khả năng, một là đây là hạch tâm của một trận pháp nào đó.

Thứ hai, dưới mảnh đất này có tồn tại thứ gì đó, như là tống tử.

Cúi người xuống, cẩn thận nhìn bức phù điêu trên đất, là một con cá đen, không có gì đặc biệt.

Đặt tay lên trên, từ từ sờ soạng, đột nhiên sắc mặt Chương Khải Minh vui mừng.

Hắn lại phát hiện ra nút bấm cơ quan, đây là lần đầu tiên đấy.

Tay nhẹ nhàng dùng lực, chỉ thấy mắt con cá lún xuống, cả mặt đất phát ra tiếng ma sát lớn.

Đợi tiếng cơ quan vận hành dừng lại, Chương Khải Minh thấy một cỗ quan tài màu đen từ từ dâng lên từ bên dưới.

Sau khi bình tĩnh lại, Chương Khải Minh đến gần quan tài, cẩn thận quan sát.

Không có bất kỳ trang trí nào, nhưng Chương Khải Minh lại có thể thấy âm khí tỏa ra từ nó, liên miên không dứt.

Thứ bên trong xem ra rất lợi hại, cũng không biết là tống tử hay thứ gì khác.

Nếu lại là một nguyên liệu luyện thi thì tốt rồi, bây giờ Chương Khải Minh rất thích cảm giác điều khiển.

Chương 337

Lấy ra một xấp Định Thi Phù, sau khi chuẩn bị xong, Chương Khải Minh trực tiếp đá văng nắp quan tài ra.

Im lặng đợi một lúc, không có bất kỳ động tĩnh nào, hắn mới cẩn thận đến gần quan tài.

Cúi đầu xuống, cẩn thận nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong lại là một con rắn đen.

Nhưng Chương Khải Minh cẩn thận quan sát, phát hiện nó không phải là rắn lông đen, chỉ có chút tương tự mà thôi.

Nhìn kỹ lại, Chương Khải Minh cảm thấy ngoại hình con rắn này quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được.

Đột nhiên, không biết từ lúc nào Ngô Thiên Chân đã đến bên cạnh nói: "Quỷ Gia, ngài xem có phải là hủy xà không?" Nghe vậy, trong lòng Chương Khải Minh khẽ động, hình tượng này, chẳng phải là hủy xà sao?

Hủy xà là một loại rắn độc, xuất xứ từ "Hoài Nam Tử - Bản Kinh Huấn": "Hổ báo khả vĩ, hủy xà khả niễn, bất tri kỳ sở do nhiên." Loại rắn độc này bụng có vằn, mặt có hoa văn, khi lè lưỡi đều có độc khí phun ra.

Con hủy xà trước mắt này, xem ra đã chết vào thời kỳ sung sức, nên hình thể không lớn cũng không nhỏ.

Nếu thật sự có thể biến hủy xà thành luyện thi, vậy thì lợi hại rồi.

Chưa nói đến độc khí của hủy xà, chỉ riêng sức tấn công vật lý, đã vững vàng trên cả Chương Khải Minh.

Suy nghĩ một lúc, Chương Khải Minh từ từ đến gần thi thể hủy

xà, kiểm tra một chút.

Kết quả nhận được khiến người ta chán nản, không có cách nào luyện nó thành luyện thi, trừ khi hủy xà chưa chết.

Hả?

Chưa chết?

Đây không phải đùa sao?

Âm khí mạnh mẽ như vậy, lại chưa chết?

Thấy phản hồi trong đầu, Chương Khải Minh phản ứng cực nhanh, trực tiếp dẫn Ngô Thiên Chân rời khỏi khu vực gần quan tài.

Vừa lùi ra, chỉ thấy một bóng đen từ trong quan tài lóe lên, sượt qua đỉnh đầu Chương Khải Minh bay đi.

"Âm" một tiếng, một cây cột đá phía sau lại bị hủy xà đâm vỡ một phần.

Nếu vừa rồi Chương Khải Minh bị đâm trúng, dù phòng ngự cao, cũng sẽ bị trọng thương.

Tâm thái không bị ảnh hưởng chút nào, nhìn con hủy xà sắp tấn công lần nữa, Chương Khải Minh trực tiếp để Tiểu Hồng Hống lên trước chặn lại.

Không có chút năng lực chống cự nào, Tiểu Hồng Hống trực tiếp bị hất bay, giáp bạc trên người cũng bị hư hại.

Nhân lúc Tiểu Hồng Hống chặn được đòn tấn công đó, Chương Khải Minh trực tiếp điều khiển Bạch Huyễn phát động năng lực huyễn giác.

Con hủy xà vừa rồi còn muốn sống mái với Chương Khải Minh, lập tức yên tĩnh lại, tiến vào thế giới huyễn cảnh.

Thấy tình hình này, Chương Khải Minh không chút lưu tình, Ngự Quỷ Đao trong tay trực tiếp bay ra nhanh như chớp.

Để tiết kiệm thời gian, Chương Khải Minh còn không thèm động thân, trực tiếp ném Ngự Quỷ Đao ra.

Hủy xà cũng là hung thú trong truyền thuyết, một khi thoát khỏi sự khống chế của Bạch Huyễn, việc giải quyết sẽ không dễ dàng nữa.

Khi Ngự Quỷ Đao sắp đến nơi, mắt của hủy xà có chút giãy giụa, có lẽ sắp tỉnh lại từ huyễn cảnh.

Đáng tiếc, đã muộn một chút, Ngự Quỷ Đao hung hãn đâm vào vị trí thất thốn của hủy xà.

Với thân thủ của nó, bị đánh trúng thất thốn, cũng sẽ không còn khả năng phản kháng nữa.

Đây là lần đầu tiên Chương Khải Minh ở gần cái chết đến vậy.

Đây là lần đầu tiên Chương Khải Minh cảm thấy mình gần cái chết đến thế, phải biết rằng hủy xà là hung thú trong truyền thuyết, loại hung thú này rất khó đối phó.

Chương Khải Minh không cho nó bất kỳ cơ hội thở dốc nào, Ngự Quỷ Đao cắm ở vị trí thất thốn của hủy xà, Chương Khải Minh không ngừng nghỉ một khắc, nhanh chóng nhảy lên đầu con hủy xà.

Chương Khải Minh nắm chặt chuôi Ngự Quỷ Đao, cổ tay xoay một vòng, thân hình thuận theo đao xoay tròn một vòng quanh cổ con đại xà ở vị trí thất thốn.

Không có máu đen như trong tưởng tượng tuôn ra, khi đầu con đại xà sắp bị cắt đứt, hắn cảm giác được đường vân trên Ngự Quỷ Đao đang hấp thụ âm khí.

Đường vân lại càng rõ nét hơn một chút.

Trong nháy mắt lại khiến Ngự Quỷ Đao thăng cấp không ít.

Chương Khải Minh nhìn Ngự Quỷ Đao hấp thụ những âm khí này.

Âm khí của hủy xà đang từ từ mất đi.

Đồng thời, lực khống chế của Bạch Huyễn cũng dần dần mất tác dụng đối với hủy xà.

Ánh mắt của hủy xà không còn bị khống chế, lộ ra một tia tỉnh táo, nhưng bây giờ đã quá muộn, âm khí trong cơ thể đang không ngừng trôi đi.

Hủy xà muốn giãy giụa lần nữa, nhưng con hủy xà với âm khí dần tan biến đã không còn năng lực nữa.

Chương Khải Minh để Ngự Quỷ Đao lại trong cơ thể hủy xà để hấp thụ âm khí.

Đuôi của hủy xà không ngừng quẫy, liên tục đập vào cỗ quan tài mà nó vừa nằm.

Ánh mắt Chương Khải Minh bất giác tối lại.

"Không hay rồi!" Cùng lúc Chương Khải Minh nói xong, cỗ quan tài xảy ra chấn động dữ dội.

Cỗ quan tài vừa chứa hủy xà, đang không ngừng sụp xuống.

Các vật thể xung quanh cũng rung lắc theo, như thể xảy ra động đất.

Chương 338

Ngô Thiên Chân vừa đi cùng vào cũng cảm nhận được sự rung lắc của vật thể, vội vàng bỏ động tác vừa nhặt minh khí xuống, đều đang tìm góc an toàn.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng cảm thấy phải nhanh chóng giải quyết con hủy xà này, hai tay dùng lực chém đứt cả đầu con hủy xà.

Cùng với cái đầu khổng lồ của hủy xà rơi xuống, cả căn phòng cảm giác cũng không ổn định, quan tài lún sâu vào một cái hố lớn.

"Đứng ở các góc xung quanh, đừng vào giữa!" Chương Khải Minh lớn tiếng nói với mọi người.

Mọi người xung quanh đều chạy đến các góc, chờ đợi sự thay đổi sau tiếng động.

Quan tài lún sâu xuống dưới.

Cùng với tiếng động lớn xung quanh, dần dần từ từ lắng xuống.

Đá vụn xung quanh, bụi bặm từ xác hủy xà khiến mọi người không ngừng ho khan.

Quan tài đã lún xuống, lúc này Chương Khải Minh đá thi thể hủy xà sang một bên, con hủy xà này nặng thật, đi đến chỗ quan tài lún xuống.

Chương Khải Minh đến gần, cỗ quan tài vừa lún xuống dường như không phải rơi xuống, mà là được khảm vào một vị trí.

Chương Khải Minh cúi xuống, dùng tay phủi lớp bụi trên đó.

Khi tay Chương Khải Minh chạm vào, cảm giác trên cỗ quan tài

này rõ ràng có dấu vết hoa văn, Chương Khải Minh cẩn thận dùng tay dọn sạch đá vụn bên cạnh.

Lúc này mọi người xung quanh cũng tụ tập lại đây, cũng đến gần, nhìn hoa văn trên mặt đất.

Do tuổi tác và bụi bặm trên đó nên khó nhìn rõ đường vân trên đó.

Chương Khải Minh dùng miệng thổi thổi lớp bụi trên đó, hoa văn này dần dần hiện ra rõ ràng trước mắt Chương Khải Minh.

Nói là hoa văn, chẳng bằng nói là một bức tranh về căn phòng.

Nhìn hoa văn quen thuộc, bức tranh quen thuộc, khiến Chương Khải Minh có cảm giác đã thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Lúc này Chương Linh đến gần nhìn bức tranh đột nhiên kinh ngạc nói.

"Quỷ Gia, hoa văn khắc trên đây là hình dạng của căn phòng này!" Một câu của Chương Linh khiến Chương Khải Minh phản ứng lại, đúng là hình dạng của căn phòng này, tại sao dưới đáy quan tài này lại vẽ hình dạng của căn phòng này?

Thật quá quỷ dị.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát bức họa, tuy đại khái rất giống với căn phòng này.

Nhưng quan sát kỹ, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm khác biệt, trên bức họa có hai cánh cửa, điều mà trong phòng không có.

Chương Khải Minh nhìn vị trí hai cánh cửa, cẩn thận quan sát vị trí trong không gian này.

Vị trí được vẽ trên bản đồ này chính là trên bức tường đối diện với quan tài, nhưng trên bức tường đối diện chỉ thấy một bức tường

trơn láng chứ không có cánh cửa như trong hình.

Lẽ nào nó đang chỉ ra rằng bức tường này có huyền cơ sao?

Chương Khải Minh chìm vào suy tư.

Chương Linh cũng nhìn ra vị trí của hai cánh cửa trong bức họa chính là bức tường trong phòng.

"Quỷ Gia, tôi đi xem thử!" Chương Linh nói xong, thấy Chương Khải Minh gật đầu với mình, liền đi về phía vị trí một trong hai cánh cửa trong hình.

Chương Linh đến trước bức tường, dùng tay vỗ vỗ vào bức tường, không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong hình lại xuất hiện một cánh cửa trong bức tường này, chắc chắn bức tường này sẽ có huyền cơ.

Mặc dù không biết ý nghĩa trong bức họa, nhưng đã đến đây rồi, chỉ có thể đi tiếp.

Lúc này Trần Văn Cẩm cũng đi cùng Chương Linh đến trước cánh cửa được cho là trong núi.

Trần Văn Cẩm dùng tay gõ gõ vào bức tường, gõ khắp nơi, rõ ràng cảm nhận được một vị trí trong bức tường này là rỗng.

"Quỷ Gia, xem ra bức tường này có vấn đề!" Mặc dù không biết phía sau bức tường này là gì, nhưng chắc chắn có thể khẳng định phía sau bức tường này chắc chắn là rỗng.

Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn bức tường, cắn răng.

"Phá nó ra!" Được sự cho phép của Chương Khải Minh, Trần Văn Cẩm lấy ra Hỏa Hồng Quả trong túi hít vào chỗ rỗng của bức tường.

Sau đó rời khỏi bức tường, bảo mọi người cẩn thận.

“Ầm!” Cùng với tiếng nổ của Hỏa Hồng Quả, bức tường bị nổ tung.

Có thể thấy uy lực Hỏa Hồng Quả của Trần Văn Cẩm khá lớn.

Chương Khải Minh cũng thực sự không tìm ra bất kỳ cách nào có thể công phá, chỉ có thể dùng thủ đoạn cứng rắn này để phá tung một cánh cửa.

Mặc dù không biết sau cánh cửa sẽ xuất hiện cái gì, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Cánh cửa bị phá tung dường như là một lối đi.

Trần Văn Cẩm và Chương Linh nhìn vào cửa lối đi này, lối đi phía sau cánh cửa bị phá hủy này không đặc biệt lớn, nhưng cũng đủ cho hai người đi thẳng song song.

Chương Khải Minh cũng đi đến cửa lối đi.

“Tôi đi trước, các cậu theo sau, chú ý động tĩnh phía sau, tôi đi trước mở đường.” Chương Khải Minh dặn dò, ra lệnh.

Chương Khải Minh đi vào lối đi trước, tường của lối đi này đặc biệt trơn láng, lại có chút ẩm ướt, âm khí đặc biệt nặng.

Chương Khải Minh nắm chặt Ngự Quỷ Đao trong tay, tiếp tục đi về phía trước.

Khi vừa bắt đầu vào lối đi này, đuốc trên tường xung quanh rất sáng, càng đi vào trong, càng gần thì đuốc càng tối.

Chương 339

Hồng Ảnh, Trần Văn Cẩm và Chương Linh đi ngay sau cũng nắm chặt vũ khí trong tay, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, luôn giữ cảnh giác.

Chương Khải Minh đi trước mở đường, cảm giác âm khí ngày càng nặng.

"Mọi người cẩn thận một chút!" Chương Khải Minh không ngừng nhắc nhở, vì Chương Khải Minh cũng cảm nhận được âm khí phía trước tăng lên, chắc chắn sẽ xuất hiện một số thứ đặc biệt.

Rất có thể là loại tống tử.

Lúc này đột nhiên Chương Khải Minh nghe thấy tiếng sột soạt.

Nghe hướng âm thanh thì chắc là ở nơi không xa, nghe loại âm thanh này chắc là tiếng rắn bò.

Không biết con rắn này có phải là rắn lông đen không?

Nếu gặp rắn trong lối đi chật hẹp như vậy, đối với mọi người không phải là chuyện tốt.

Đồng thời mọi người cũng nghe thấy loại âm thanh này.

Chương Khải Minh ra hiệu cho mọi người không được lên tiếng, chờ bầy rắn đến gần.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng triệu hồi Tiểu Hồng Hống ra.

Khi Chương Khải Minh chuẩn bị đợi bầy rắn đến gần, đột nhiên động tĩnh của bầy rắn dừng lại.

Chương Khải Minh, nghe không có bất kỳ tiếng động nào, tiếp tục đi về phía trước.

Đến nơi vừa nghe thấy tiếng động, rõ ràng nhìn thấy dấu vết vừa rồi, tuyệt đối có dấu vết bầy rắn bò qua.

Tại sao rõ ràng vừa nghe thấy tiếng bầy rắn đến gần, cũng nhìn thấy dấu vết bò qua, trong chớp mắt bầy rắn này lại biến mất?

Chương Khải Minh nhíu chặt mày.

Giữa chừng có quá nhiều biến cố, khiến Chương Khải Minh không hiểu được.

Dường như bây giờ bầy rắn đều đang trốn tránh Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh bây giờ không có thời gian suy nghĩ những vấn đề này, tiếp tục dẫn mọi người tiến về phía trước, con đường phía trước dường như thông thoáng hơn rất nhiều, mặc dù có thể cảm nhận được âm khí đặc biệt nặng.

Mặt đất đặc biệt ẩm ướt, nhưng suốt đường đi đều yên tĩnh, không gặp nguy hiểm gì.

Đi khoảng hơn nửa giờ, phía trước cũng không biết sẽ gặp phải gì, khi mọi người đều đang đặc biệt cảnh giác, trước mặt mọi người lại là một cánh cửa, lối đi vừa rồi lại là một ngõ cụt.

Chương Khải Minh nhíu chặt mày.

Chương Linh tiến lên sờ vào cánh cửa đá chặn trước mặt mọi người.

Cả một đoạn đường đều là tường trơn láng, trên bề mặt tường của cánh cửa chặn đường mọi người, lại tràn đầy hoa văn.

Hoa văn trên đó được khắc rất sâu.

Trên đó dường như vẽ một số đồ án đồ đằng.

Bàn Tử là chuyên gia về phương diện này, Bàn Tử tiến lên, nhìn

những đồ án đồ đằng này, nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve.

"Quỷ Gia, đồ án trên đây giống hệt đồ án tôi thấy ở mộ Sở Vương!" Bàn Tử kinh ngạc phát hiện đồ án trên cánh cửa này, lại giống hệt đồ án gặp ở mộ Sở Vương nhiều năm trước.

"Vậy cậu có nhớ đồ án như vậy lần đó đã giúp ích gì không?" Bàn Tử và Chương Khải Minh cố gắng nhớ lại lúc phá án ở mộ Sở Vương nhiều năm trước, mọi người đã dùng phương pháp nào để đi qua.

Chương Khải Minh cố gắng nhớ lại đồ án gặp phải khi đến mộ Sở Vương nhiều năm trước.

Chương Khải Minh nhớ rằng, lúc đó có một điểm lồi, Chương Khải Minh cố gắng tìm điểm lồi đó trên đồ án trên bức tường này.

Thật sự hoàn toàn giống hệt, trên bức tường này, điểm lồi đó đã bị Chương Khải Minh tìm thấy.

Chương Khải Minh đeo Chỉ Hổ, vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, dùng sức ấn xuống điểm lồi nhỏ đó.

Ngay lập tức bức tường này xảy ra biến hóa, từ từ dâng lên.

Nếu là người bình thường tuyệt đối không ấn xuống được điểm lồi đó, cũng may là Chương Khải Minh, có công lực Đại Lực Kim Cương Chỉ như vậy, nếu không tuyệt đối không mở được cánh cửa này.

Cánh cửa này mở ra đặc biệt chậm, đồng thời Chương Khải Minh cũng nhắc nhở mọi người.

"Đều phải cẩn thận một chút, sau khi cánh cửa này mở ra có thể sẽ có ám khí, mọi người đều phải chú ý nhiều hơn, cố gắng dựa sát vào hai bên, đợi tôi xông ra ngoài, theo sát với tốc độ nhanh nhất xông ra khỏi hành lang này!" Mọi người đã giao tiếp với Chương Khải Minh

nhiều lần, đối với lời nói của Chương Khải Minh đều tin tưởng không nghi ngờ, Chương Khải Minh nói như vậy chắc chắn có lý của hắn.

Cùng với cánh cửa đá từ từ mở ra, có thể cảm nhận được một luồng khí tanh hôi nồng nặc ập đến.

Cùng với việc cánh cửa đá mở ra, đúng như Chương Khải Minh dự đoán, một số ám khí bắn về phía giữa.

Chương Khải Minh cầm Ngự Quỷ Đao trong tay xoay tròn trước ngực.

Chương Linh cầm Hắc Kim Đại Đao làm động tác giống như Chương Khải Minh, đánh rơi các loại ám khí xuống đất.

Có hai người ở phía trước đánh rơi ám khí xuống đất, những người phía sau cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Tay áo của Hồng Ảnh không chú ý, bị ám khí bắn trúng, tay áo của Hồng Ảnh lập tức bốc lên một làn khói đen.

Cảnh tượng này không khỏi khiến mọi người đều hít một hơi khí lạnh, trên ám khí này lại có độc nồng nặc như vậy, có thể khiến vật tiếp xúc lập tức hóa thành khói xanh.

Chương Khải Minh và Chương Linh vung đại đao của mình, nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Thấy có cơ hội, Chương Khải Minh và Chương Linh nhanh chóng di chuyển ra khỏi lối đi này.

Mọi người cũng nhìn ra cơ hội, theo sát phía sau, vội vàng xông ra khỏi lối đi.

Khi mọi người vừa xông ra khỏi lối đi, cánh cửa đá lớn lập tức rơi xuống.

Chương 340

May mà tất cả mọi người đều đã xông ra khỏi lối đi, không có ai bị bỏ lại trong lối đi.

Nếu thật sự có người bị bỏ lại trong lối đi, gặp chuyện thì không hay rồi.

Sau khi đi qua lối đi này, mọi người mới cẩn thận quan sát môi trường xung quanh mình.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến mọi người đều kinh ngạc.

Chương Khải Minh lại quay trở lại không gian vừa đại chiến với hủy xà.

Đi một vòng, lại quay trở lại nơi này.

"Chết tiệt!" Chương Khải Minh rất tức giận mắng một câu.

Nhưng khi mọi người chú ý đến cảnh tượng sau trận đại chiến ở đây, hoàn toàn khác với cảnh tượng lúc vừa rời đi.

Lúc vừa rời đi, trên mặt đất có thi thể hủy xà.

Có một số mảnh ngói vỡ, nhưng khi quay trở lại không gian này, thi thể hủy xà lại biến mất.

Những mảnh vỡ vừa rồi dường như đều đã được ai đó dọn dẹp.

Chương Khải Minh không khỏi đi lại chỗ quan tài lún xuống, lại đi đến trước đồ án đó.

Khi Chương Khải Minh lại nhìn thấy đồ án này, đồ án lại có sự thay đổi so với lúc vừa nhìn.

Không thấy cánh cửa vừa bị phá hủy nữa, cánh cửa đó dường như đã biến mất khỏi đồ án điêu khắc này.

Thật quá quỷ dị, không khỏi khiến Chương Khải Minh nhíu chặt mày.

Bây giờ trên đồ án này, chỉ còn lại một cánh cửa.

Hai cánh cửa vừa xem, trừ đi cánh cửa vừa đi, còn lại một cánh cửa trên bức họa, cánh cửa vừa đi trên bức họa này lại không có bất kỳ hiển thị nào.

Thật quá quỷ dị, dường như bức họa có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Sự thay đổi này Chương Linh và Trần Văn Cẩm đồng thời cũng chú ý đến, cũng đều một mặt kinh ngạc.

Trương Linh nhìn những hoa văn điêu khắc đang biến đổi, mày nhíu chặt lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh cũng vừa lúc nhìn sang Trương Linh, hai người không nói gì, chỉ nhìn nhau một cái.

Cùng lúc đó, cả hai đều hướng ánh mắt về một cánh cửa khác trong bức tranh.

Cánh cửa được khắc trong tranh nằm đối diện với cánh cửa mà họ vừa đi qua.

Chương Khải Minh nhẹ nhàng dùng tay sờ lên cánh cửa được vẽ trong tranh.

Đồng thời, mắt hắn cũng dán chặt vào vị trí của cánh cửa đó.

Đúng lúc này, Thiên Đồng dường như đã phát hiện ra điều gì đó, nó đi tới trước cánh cửa, ở vị trí đó, không ngừng dùng mũi khẽ khàng ngửi.

“Thiên Đồng, phát hiện gì rồi sao?” Chương Khải Minh nhìn phản

ứng của Thiên Đồng, hỏi nó.

Thiên Đồng quay đầu lại, nhìn Chương Khải Minh.

“Tôi cứ có cảm giác sau cánh cửa này dường như có thứ gì đó khác thường đang hấp dẫn tôi.” Chương Khải Minh nghe Thiên Đồng nói, vẻ mặt đăm chiêu.

Thiên Đồng đặc biệt nhạy cảm với mọi vật thể có phản ứng với thi độc.

Lẽ nào phía sau cánh cửa...?

Chương Khải Minh thầm nghĩ.

Nếu Tây Vương Mẫu thật sự ở sau cánh cửa này thì cũng dễ dàng và đơn giản quá rồi.

Nhưng dù Tây Vương Mẫu không ở sau cánh cửa thì ít nhất nó cũng sẽ dẫn đến nơi gần mộ của bà ta hơn.

Trần Văn Cẩm thấy Chương Khải Minh đi tới trước cánh cửa.

Trần Văn Cẩm không ngừng sờ soạng trên cửa, dùng tay gõ nhẹ.

Lần này, anh không dùng Hỏa Long Quả để phá tung cánh cửa, mà chỉ sờ soạng trên bức tường nhẵn bóng.

“Quỷ Gia, cánh cửa này chắc chắn có cơ quan, không thể phá bằng sức mạnh được.

Để tôi tìm xem cơ quan ở đâu.” “Mọi người, tự chia nhau ra tìm đi, xem có chỗ nào lồi lõm hay bất thường không.” Theo lệnh của Chương Khải Minh, tất cả mọi người đều bắt đầu bận rộn.

Chương Khải Minh đang nghĩ, xác con hủy xà ban nãy đã đi đâu?

Phải biết rằng với thân hình khổng lồ như vậy, không dễ gì di chuyển được.

Vừa rồi lúc đá vào xác con hủy xà cũng đã rất tốn sức, muốn dời đi một cái xác lớn như vậy trong thời gian ngắn thật sự rất khó thực hiện.

Quá nhiều chuyện kỳ quái hiện lên trong đầu Chương Khải Minh, giống như cái xác trên lều trại vậy, đều là một ẩn số.

Mọi chuyện đều khó có thể lý giải từ góc độ khoa học.

Mọi người không ngừng tìm kiếm cơ quan ở khắp nơi, Chương Khải Minh cũng đến chỗ bức tranh lúc nãy, dùng tay cẩn thận sờ lên từng hoa văn, muốn tìm ra điểm khác biệt.

Chương Khải Minh đột nhiên nhận ra không chỉ xác con hủy xà biến mất, mà ngay cả cái đầu hủy xà vừa bị cắt xuống cũng biến mất theo.

Chẳng lẽ không chỉ có môi trường và tường vách thay đổi, mà cả các hoa văn cũng có sự biến đổi nào đó sao, Chương Khải Minh không khỏi suy nghĩ trong đầu.

Chương 341

Chương Khải Minh nhìn những bức tường nhẵn bóng xung quanh, khẽ dùng tay gõ vào bốn bức tường, lắng nghe âm thanh ở mỗi nơi có gì khác nhau.

Âm thanh từ các bức tường không có gì khác biệt rõ rệt, nhưng nhiệt độ của chúng lại không giống nhau.

Bức tường có vẽ cánh cửa đặc biệt lạnh, còn những bức tường khác thì ấm hơn một chút.

Sự thay đổi như vậy cũng khiến người ta vô cùng khó hiểu.

"Quỷ Gia, ngọn đuốc ở đây có vấn đề!" Theo tiếng gọi của Bàn Tử, Chương Khải Minh đến bên ngọn đuốc nơi Bàn Tử đang đứng.

Ngọn đuốc trên tường này không khác gì những ngọn đuốc khác.

"Quỷ Gia, đế của ngọn đuốc này có thể xoay được!" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát ngọn đuốc, nó không khác gì những ngọn khác, chỉ là khi khẽ chạm vào, hắn cảm giác đế đuốc dường như có thể di chuyển.

Bàn Tử không dám tự ý di chuyển ngọn đuốc, chờ xem Chương Khải Minh quyết định thế nào.

"Tất cả mọi người dựa lưng vào nhau tạo thành vòng tròn, chú ý biến hóa xung quanh, cẩn thận một chút!" Theo lệnh của Chương Khải Minh, mọi người đều áp sát vào nhau, lưng dựa lưng, tay cầm chắc vũ khí, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Chương Khải Minh thấy mọi người đã chuẩn bị xong, cũng lùi về giữa, quan sát biến hóa khắp nơi.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Chương Khải Minh gật đầu với Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lệnh, dùng tay vặn phần đế của ngọn đuốc.

Khi ngọn đuốc chuyển động, tâm trạng mọi người cũng căng thẳng theo, không biết sẽ có biến hóa gì xảy ra.

Cùng với chuyển động của ngọn đuốc, bức tường nhẵn bóng có vẽ cánh cửa dần dần rung lên, dường như bắt đầu nứt ra từ giữa.

Mọi người đều tập trung toàn bộ sự chú ý vào đó, không ai dám rời khỏi vị trí của mình.

Khi bức tường nứt ra, từ khe nứt tuôn ra một đàn bướm đêm màu đỏ.

Chương Khải Minh nhìn đàn bướm đêm màu đỏ bay ra.

"Là huyết phi nga, mọi người cẩn thận, miệng chúng có thi độc, đừng để bị cắn." Bàn Tử hét lên với mọi người.

Trương Linh cầm thanh Hắc Kim Đại Đao, dùng ngón tay khẽ lướt trên lưỡi đao, để máu tươi của mình dính lên đó.

Hắn vung đao tấn công đàn bướm đêm đang bay tới.

Chương Khải Minh cũng vội vàng lấy ra Ngự Quỷ Đao, triệu hồi Nộ Tình.

Phải biết rằng Nộ Tình rất tham ăn, nó cực kỳ yêu thích những thứ âm tà tanh tưởi này.

Triệu hồi Nộ Tình lúc này không nghi ngờ gì là sự trợ giúp lớn nhất, tốc độ của Nộ Tình nhanh hơn đao kiếm rất nhiều, nó tóm lấy bướm đêm, một con một miếng.

Nhìn Nộ Tình ăn huyết phi nga với tốc độ chóng mặt, thật sự khiến người ta cảm thấy có chút buồn nôn.

Đối với loại huyết phi nga âm tà này, mọi người đều không dám lơ là.

Họ cố gắng chống trả, nhưng tốc độ không thể nào sánh được với Nộ Tình.

Nộ Tình dường như rất sợ người khác cướp mất thức ăn của mình, tốc độ nhanh đến kinh người, một miếng một con.

Chương Khải Minh cũng cảm nhận rõ ràng cấp bậc của Nộ Tình đang tăng lên.

Hệ thống cũng đang hiển thị thông báo.

Thật không ngờ sự xuất hiện của đám huyết phi nga này lại giúp tăng cường sức chiến đấu của Nộ Tình một cách đáng kể.

Đối với Nộ Tình, đây hoàn toàn là một chuyện tốt.

Lượng bướm đêm tuôn ra từ khe nứt ngày càng ít, Nộ Tình dường như ăn vẫn chưa đã, trông như muốn xông vào trong tường để tìm thêm nữa.

Chẳng mấy chốc, đám huyết phi nga đã bị tiêu diệt hết, con thì chết, con thì bị ăn.

Mọi người nhìn bộ dạng Nộ Tình ăn huyết phi nga, thật sự cảm thấy có chút hung tợn và đáng sợ.

“Lần sau có món 'đại bổ' thế này thì nhất định phải gọi ta ra đấy nhé!” Nghe những lời tham ăn của Nộ Tình, Chương Khải Minh không khỏi bất đắc dĩ cười.

“Được rồi, lần sau gặp loại hàng tốt như này, ta sẽ gọi ngươi ra!” Chương Khải Minh nói với Nộ Tình.

Nộ Tình rất hài lòng khi nghe Chương Khải Minh đồng ý, rồi lại quay về ba lô hệ thống của hắn.

Chương Khải Minh nhìn cảnh tượng máu me khắp nơi, càng khiến nơi này thêm hôi thối vô cùng.

Bức tường đó đã nứt ra, đủ rộng để một người đi vào.

Chương Khải Minh đến trước bức tường, khe nứt chỉ đủ cho một người đi qua, nên mọi người chỉ có thể lần lượt tiến vào.

Chương Khải Minh đi tiên phong, ra hiệu cho mọi người theo sát phía sau.

Lối đi này so với lối đi lúc nãy, khí tức hoàn toàn khác biệt.

Trong lối đi này, có thể cảm nhận rõ ràng mùi tanh hôi của xác chết.

Phải biết rằng đám huyết phi nga có thể sinh tồn trong môi trường này, chắc chắn bên trong cần có thức ăn.

Lối đi phía trên chắc chắn không bị bịt kín, nếu không thì huyết phi nga đã không thể bay ra từ bên trong.

"Mọi người cẩn thận một chút, lối đi này có chút tà khí." Chương Khải Minh dặn dò mọi người, bởi vì hắn cảm nhận rõ ràng lối đi này không chỉ có mùi tanh hôi, mà còn có một luồng tà khí khiến người ta hoảng sợ.

Càng đi vào trong, đột nhiên chân hắn bị thứ gì đó vấp ngã.

Chương 342

Chương Khải Minh cảnh giác cúi đầu xuống, nhìn vật thể dưới chân, vừa nhìn thấy thứ đó, hắn không khỏi hít một hơi lạnh, thứ dưới chân không phải gì khác, chính là con hủy xà vừa bị chém chết.

Làm sao một cái xác hủy xà khổng lồ như vậy lại xuất hiện ở vị trí này?

Phải biết rằng căn phòng kia luôn được bịt kín, không có chỗ nào để di chuyển, làm sao có thể dời nó đến đây được?

Vô số câu hỏi xoay quanh trong đầu Chương Khải Minh.

Khi Trương Linh cũng nhìn thấy xác con hủy xà, hắn không khỏi trợn tròn mắt nhìn Chương Khải Minh.

Chuyện này cũng khiến tất cả mọi người đều không tài nào hiểu nổi.

Thân hình hủy xà khổng lồ, muốn di chuyển nó nếu không có bảy tám người thì tuyệt đối không thể.

Cái xác hủy xà vừa bị Chương Khải Minh chém chết lại có thể di chuyển đến không gian này trong thời gian ngắn, thật khiến người ta không thể tin nổi.

Điều này không khỏi làm Chương Khải Minh liên tưởng đến tình trạng xác chết của đội Ngô Tam Tỉnh.

Mọi chuyện đều khiến người ta khó hiểu, khiến Chương Khải Minh không khỏi nhíu chặt mày.

Khi Trương Linh và Tiểu Hắc cùng lúc nhìn thấy con hủy xà, mọi người cũng đã nhìn thấy thứ trên mặt đất, và nhận ra đó là xác con hủy xà.

Họ nhìn nhau rồi đồng loạt hướng ánh mắt về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh không nói nhiều.

"Mọi người cẩn thận một chút!" Chương Khải Minh không giải thích, bởi vì lúc này hắn cũng không thể giải thích rõ ràng, chỉ có thể nhắc nhở mọi người chú ý hơn mà thôi.

Mọi người cũng không hỏi thêm, vì họ biết tình hình lúc này quả thật có chút hỗn loạn và không rõ đầu đuôi, có quá nhiều chuyện kỳ quái xảy ra.

Khi mọi người tiếp tục đi theo Chương Khải Minh về phía trước, hắn đột nhiên dừng bước, giơ tay trái lên, ra hiệu cho mọi người dừng lại và giữ im lặng.

Phía trước lối đi xuất hiện tiếng bước chân.

Loại tiếng bước chân này đặc biệt có quy luật, vừa nghe đã biết không phải tiếng bước chân của con người.

Đồng thời trong không khí cũng lan tỏa mùi tanh của xác chết.

Nghe tiếng bước chân như vậy, rất có thể phía trước sẽ gặp phải Tống tử.

Trong một lối đi như thế này mà lại có Tống tử, chứng tỏ đầu kia của lối đi chắc chắn sẽ có phát hiện quan trọng.

Chương Khải Minh thầm nghĩ.

"Thiên Đồng, đến bên cạnh ta!" Theo tiếng gọi khẽ của Chương Khải Minh, Thiên Đồng chen đến bên cạnh hắn.

"Cơ hội của ngươi đến rồi, Thiên Đồng!" Rõ ràng, Thiên Đồng cũng đã cảm nhận được, đối diện có thể là Tống tử, một Tống tử cấp cao.

Điều này khiến Thiên Đồng có chút phấn khích.

Thiên Đồng đi về phía có tiếng động.

Quả nhiên, trước mặt nó xuất hiện mấy con Tống tử.

Thiên Đồng gầm nhẹ một tiếng, toàn thân hiện ra lông trắng.

Thiên Đồng trẻ trung anh tuấn lúc này đã hoàn toàn biến thành bộ dạng có chút hung tợn.

Đồng thời, mấy con Tống tử đối diện cũng gầm gừ lao về phía Thiên Đồng.

Móng tay Thiên Đồng trở nên sắc bén.

Đối mặt với Tống tử lao tới, nó vung một chưởng xuống.

Một chưởng của Thiên Đồng thế không thể đỡ, móng vuốt sắc bén cào nát con Tống tử trước mặt.

Ngay sau đó, những con Tống tử phía sau cũng lao tới, nhưng chúng không phải là đối thủ của Thiên Đồng.

Thiên Đồng gầm nhẹ, lông trắng toàn thân dựng đứng.

Nó tăng tốc, gia tăng sức tấn công, lao về phía đám Tống tử đang xông tới.

Đôi tay của Thiên Đồng trở nên đặc biệt sắc bén, nó dùng tay không xé nát con Tống tử trước mặt ra làm hai nửa.

Cùng với việc bị xé nát là một mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Mọi người chưa từng thấy một Thiên Đồng như vậy, cũng đều hít một hơi lạnh.

Đồng thời, họ cũng vô cùng khâm phục khả năng thuần phục của Chương Khải Minh.

Không hổ là Quỷ Gia, bên cạnh có thể thuần phục được một trợ thủ mạnh mẽ như vậy.

Ánh mắt mọi người nhìn Chương Khải Minh càng thêm một phần kính nể và sùng bái.

Đặc biệt là Hồng Ảnh, nhìn Chương Khải Minh trước mặt, cô vừa khâm phục vừa ngưỡng mộ.

Chỉ nghe nói Phật Gia của Lão Cửu Môn rất lợi hại, không ngờ em trai của Phật Gia là Quỷ Gia cũng lợi hại như vậy.

Xem ra vị Quỷ Gia này có lẽ còn hơn cả anh trai mình.

Cuộc chiến phía trước của Thiên Đồng rất kịch liệt.

Nhưng số lượng Tống tử cũng rất nhiều, lúc này Chương Khải Minh cũng tham gia chiến đấu.

Cùng với Chương Khải Minh, Trương Linh cũng lao vào.

Chương 343

Hồng Ảnh thấy Chương Khải Minh đã tham chiến, cũng định tham gia, nhưng bị Bàn Tử bên cạnh giữ tay lại.

"Mấy người họ đối phó với đám này là quá đủ rồi, một cô nương như cô đừng tham gia vào trận chiến đẫm máu này.

Phải biết rằng mùi hôi thối trên người mấy con Tống tử này thật sự quá buồn nôn." Hồng Ảnh nghe lời khuyên thiện ý của Bàn Tử, lại nhìn cảnh tượng chiến đấu kịch liệt của mấy người phía trước, cũng từ bỏ ý định đó.

Nhìn Chương Khải Minh rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, trận chiến sắp kết thúc, Hồng Ảnh cũng không xông lên, tay vẫn nắm chặt vũ khí, luôn chú ý quan sát Chương Khải Minh.

Bàn Tử nhìn Hồng Ảnh, ánh mắt cô chăm chú vào bóng lưng của Chương Khải Minh, khóe miệng hắn bất giác nở một nụ cười.

Thiên Đồng và Chương Khải Minh chiến đấu vô cùng kịch liệt, chẳng mấy chốc lũ Tống tử lần lượt ngã xuống.

Những con Tống tử ngã xuống tỏa ra mùi hôi thối của xác chết càng thêm nồng nặc.

Điều này khiến không khí trong cả lối đi càng trở nên ô uế và âm u hơn.

Tiềm năng của Thiên Đồng rất lớn, có thể tiếp tục khai phá.

Thiên Đồng dường như đang đánh đến hăng, trạng thái phấn khích thể hiện không chút che giấu.

Thiên Đồng dường như chỉ cần có Tống tử là sẽ trở nên vô cùng hưng phấn.

Hiện tại, trạng thái tinh thần của Thiên Đồng hoàn toàn ở trong trạng thái đặc biệt phấn khích.

Chương Khải Minh nhìn trạng thái này của Thiên Đồng, cũng chỉ khẽ cười lắc đầu, đối với Thiên Đồng hắn thật sự hết cách.

Hiếm khi thấy được nụ cười trên mặt Chương Khải Minh, khiến những người bên cạnh nhìn thấy nụ cười của hắn, không khí cũng thả lỏng hơn một chút.

Chỉ là thủ đoạn của Thiên Đồng thật sự quá tàn nhẫn, mặc dù hiện tại Thiên Đồng đánh bại Tống tử là có công, nhưng cách đối xử với Tống tử cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Có thể nói Thiên Đồng đã xé sống những con Tống tử này.

Nhìn những con Tống tử bị xé nát tan tành trên mặt đất, thật sự cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ máu me.

Mùi hôi thối, mùi máu tanh trong không khí càng thêm nồng nặc.

"Mọi người theo kịp!" Chương Khải Minh nhìn mọi người rồi đi đầu, những người còn lại theo sát sau lưng hắn, nhanh chóng tiến về phía trước.

Không biết sẽ gặp nguy hiểm gì trong lối đi này, mọi người luôn giữ cảnh giác.

Họ theo sát sau lưng Chương Khải Minh, Thiên Đồng và Trần Văn Cẩm luôn quan sát chú ý những biến hóa phía trước.

Đi qua chỗ những con Tống tử, không biết phía trước còn có nguy hiểm chưa biết nào, mỗi người đều giữ cảnh giác, tay luôn cầm vũ khí.

Đi được một đoạn đường, rõ ràng rất yên tĩnh, không gặp nguy hiểm gì.

Chỉ là mọi người dần dần nhận ra, tại sao lối đi dưới chân lại có cảm giác dính dính.

Mùi hôi thối trong không khí ngày càng nghiêm trọng, cảm giác độ ẩm trong không khí càng tăng.

Mọi người lúc nãy đều vội vàng đi đường, không chú ý đến lối đi dưới chân, càng lúc càng dính, lúc này mọi người đều cảm nhận được, cẩn thận chú ý dưới chân.

Hiện tại lối đi dưới chân không biết vì sao, có chút ẩm ướt, bùn đất ẩm ướt dính vào chân, khiến đôi giày trên chân ngày càng nặng.

Hai chiếc giày của mỗi người đều dính đầy bùn đất, dường như muốn bọc kín cả đôi giày.

Điều này khiến hành động của mọi người có chút bất tiện, di chuyển có chút chậm chạp.

Lối đi bình thường không nên có mặt đất ẩm ướt như vậy, quanh năm dưới lòng đất không thấy ánh nắng mặt trời, tuy có chút ẩm ướt là bình thường, nhưng cũng không nên lầy lội như thế này.

Chương Khải Minh nhìn xuống chân mình, mày nhíu chặt lại.

Mọi người không ai nói gì, đều nâng cao cảnh giác, cẩn thận lắng nghe động tĩnh phía trước.

“Tí tách, tí tách, tí tách, tí tách,” khi mọi người đang toàn tâm toàn ý quan sát phía trước và chú ý động tĩnh dưới chân, thì nghe thấy tiếng tí tách phía trước.

Chương Khải Minh vội vàng giơ tay ra hiệu mọi người không tiếp tục tiến lên, mọi người thấy hiệu lệnh của Chương Khải Minh, đều dừng bước, cảnh giác quan sát.

Chương Khải Minh cầm đèn pin cường độ cao, chiếu một vùng

rộng về phía trước.

Phía trước không phát hiện sinh vật nào, ở phía trên cùng của lối đi, dường như có giọt nước đang tí tách rơi xuống đất.

Phải biết rằng phía trên lối đi này là kiến trúc, làm sao có nước chảy qua lối đi và nhỏ xuống được?

Chương Khải Minh chậm rãi đi đến chỗ giọt nước, dùng đao hứng giọt nước rơi xuống.

Giọt nước rơi trên mặt đao.

Chương Khải Minh đưa giọt nước trên đao đến gần mắt, màu sắc của giọt nước không phải là màu trong suốt của nước, mà là một loại chất lỏng màu xanh lục.

"Không phải nước!" Chương Khải Minh nói ra đáp án trong lòng.

Đồng thời hắn chiếu đèn pin lên phía trên cùng của lối đi.

Khi Chương Khải Minh chiếu đèn pin lên đỉnh lối đi.

Sau khi chiếu sáng, mọi người đều giật mình, toàn bộ phía trên lối đi bám đầy những con nhện đen chi chít.

Nếu không dùng đèn pin chiếu kỹ thì căn bản không nhìn thấy, có những con nhện đen chi chít bám trên lối đi.

Mọi người nhìn thấy những con nhện đen chi chít phủ kín cả lối đi, thật sự khiến người ta kinh hãi.

Mọi người đều nắm chặt vũ khí trong tay, hiện tại những con nhện này chưa phát động tấn công, vì khoảng cách chưa đủ gần.

Dưới chân mọi người đều là bùn đất lầy lội, khiến hành động vô cùng bất tiện.

Chương 344

Bùn đất bình thường không đến nỗi dính như vậy, bây giờ là nước bọt của nhện, lại trộn lẫn với bùn đất, khiến hành động của mỗi người đều đặc biệt bất tiện.

Bây giờ trong lối đi tối tăm chật hẹp này, muốn dùng Bạch Huyễn để dùng ảo thuật khống chế những con nhện này là không thể.

Bởi vì căn bản không thể nhìn thấy mắt của những con nhện này ở đâu.

Mật độ của nhện có thể nói là rất nhiều, nếu tấn công đơn lẻ cũng sẽ gây ra thương vong, lúc này Chương Khải Minh ra hiệu cho mọi người lùi lại một chút.

Chỉ thấy Chương Khải Minh giơ hai tay lên, hai lòng bàn tay nắm lại thành quyền, duỗi ra hai ngón tay, hai mắt nhắm chặt, sau đó niệm một đoạn khẩu quyết.

"Ngọc Thanh Thủy Thanh, Chân Phù Cáo Minh, Hỗn Nhất Thành Chân, Ngũ Lôi Ngũ Lôi, Cấp Tụ Hoàng Ninh, Oanh Điện Tấn Đình, Văn Hô Cực Hạn, Cấp Cấp Như Luật Lệnh." Theo tiếng chú ngữ của Chương Khải Minh, giữa hai ngón trỏ xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ, lóe lên ánh sáng.

Quả cầu lửa trên đầu Chương Khải Minh càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Theo một tiếng hét lớn của Chương Khải Minh, quả cầu lửa từ tay hắn bay ra, lao về phía đám nhện đen.

"Ầm!" Theo một tiếng nổ lớn, Chương Khải Minh quay đầu hét lên với mọi người.

“Theo ta xông ra!” Chương Khải Minh thi triển Nhiên Mộc Đao Pháp, trong khoảnh khắc hai mươi bốn nhát đao đồng thời phát ra.

Đám nhện bị quả cầu lửa lớn nổ cho tan tác, chết và bị thương, chúng nhanh chóng bò về phía mọi người tấn công.

Ngay sau đó là Nhiên Mộc Đao Pháp của Chương Khải Minh, khiến những con nhện này mất đi khả năng tấn công.

Có một số con nhện bị thương đang cố gắng tấn công những người khác.

Chúng không gây ra mối đe dọa cho người khác.

Khi những con nhện này bị chém bị thương, máu chảy ra từ những chiếc chân bị gãy, bụng bị vỡ đều là chất lỏng màu xanh lục dính nhớp.

Nhìn những chất lỏng màu xanh lục này, Chương Khải Minh nhận ra chúng đều có độc tính.

Hắn vội vàng quay đầu cảnh cáo mọi người.

“Cẩn thận, những chất lỏng này đều có độc, mọi người cẩn thận!” Nghe lời dặn của Chương Khải Minh, mọi người cũng đều cảnh giác, tránh để thứ chất độc này dính vào da.

Phần lớn lũ nhện đã bị Ngũ Lôi Chú của Chương Khải Minh thiêu chết hoặc làm bị thương.

Cả nhóm xông lên một mạch, theo Chương Khải Minh lao ra khỏi khu vực có nhện độc, bỏ xa chúng ở phía sau.

Khi mọi người chạy được một khoảng cách nhất định mới dừng lại, thở hổn hển, may mắn là không có ai bị thương vì chất độc.

Lũ nhện độc không có dấu hiệu đuổi theo, bị Ngũ Lôi Chú của Chương Khải Minh thiêu chết và làm bị thương, có lẽ chúng cũng có

chút sợ hãi nên không đuổi theo.

Mọi người lúc này có được một khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, cũng vẫn còn bị sốc bởi đàn nhện lúc nãy.

Đồng thời, điều khiến mọi người kinh ngạc hơn chính là Chương Khải Minh.

Không ai ngờ kỹ năng của Chương Khải Minh lại có thể triệu hồi Ngũ Lôi Chú, điều mà không ai trong số họ có được.

Mọi người đều biết Chương Khải Minh có danh hiệu Quỷ Gia, thật không hổ là người nhà Phật Gia, lại có bản lĩnh thông linh như vậy.

Điều này khiến mọi người càng thêm may mắn, càng thêm khâm phục hắn.

Hồng Ảnh đứng bên cạnh Trần Văn Cẩm nhìn Chương Khải Minh, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

"Quỷ Gia, thật là thần thông quảng đại!

Ngũ Lôi Chú đã thất truyền lâu như vậy mà ngài có thể vận dụng tự nhiên đến thế!" Bàn Tử chân thành cảm thán với Chương Khải Minh.

Đây cũng là điều mọi người muốn nói, chỉ là Bàn Tử đã nói trước mà thôi.

Chương Khải Minh không trả lời Bàn Tử, chỉ khẽ mỉm cười.

Hắn nhắc nhở mọi người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.

Mọi người đều đang cố gắng điều hòa hơi thở, không biết phía trước sẽ gặp chuyện gì, có kinh nghiệm từ lần trước, mọi người càng chú ý hơn đến động tĩnh dưới chân và phía trên.

Khi tiếp tục đi về phía trước, họ thực sự cảm thấy không khí

dường như trong lành hơn nhiều so với lúc nãy, và cũng cảm thấy phía trước dường như có ánh sáng.

Mọi người tăng tốc bước chân, đi về phía ánh sáng.

Đi không bao lâu, quả thật đã đến cuối hang động.

Cửa hang hiện ra trước mắt mọi người lại là một không gian trong nhà rộng lớn.

Càng là nơi rộng rãi sáng sủa, mọi người càng biết rằng rất có thể sự bình tĩnh này ẩn chứa nguy hiểm lớn hơn.

Một không gian rộng lớn, không khí xung quanh không những không có cảm giác trong lành, ngược lại còn cảm thấy mùi hôi thối càng nghiêm trọng hơn, kèm theo đó là mùi xác chết thối rữa.

Trong không gian rộng lớn này, có mấy cây cột đá lớn từ trên đỉnh đứng thẳng xuống.

Trên những cây cột đá lớn này điêu khắc những hoa văn tinh xảo, có cả hình rồng và các đồ đằng.

Hoa văn trên mỗi cây cột đều không giống nhau.

Trên bốn bức tường cũng có các loại đồ đằng khác nhau.

Lẽ nào đây là chủ mộ của Tây Vương Mẫu?

Câu hỏi này đột nhiên hiện lên trong đầu Chương Khải Minh, nhưng hắn lập tức phủ định đáp án này.

Mặc dù trong không gian rộng lớn này, từ thiết kế có Tả Thanh Long, Hữu Bạch Hổ, có Chu Tước, có Huyền Vũ.

Nhưng Chương Khải Minh luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, nếu mộ của Tây Vương Mẫu dễ dàng vào được như thế, thì nó đã sớm bị mọi người chiếm lấy rồi.

Chương 345

Quả nhiên, khi mọi người đi đến vị trí rìa, họ thấy phía trước có mấy người đang đứng quay lưng lại với họ trên khu đất trống.

Từ quần áo của mấy người đó có thể thấy họ là những người đã vào mộ cổ.

Khi mọi người đều cảm thấy kỳ quái, tại sao những người này lại đứng im không nhúc nhích?

"Bạn bè phương nào đó?" Bàn Tử lên tiếng hỏi trước.

Nhưng rõ ràng, những người đó không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhìn quần áo của họ, có lẽ họ đã ở đây rất lâu rồi, quần áo dường như đã phủ đầy bụi, điều này khiến mọi người có chút lo lắng.

Cảm giác khi họ đứng đó không giống như người sống có hơi thở, ngược lại giống như những xác chết đứng im không nhúc nhích.

Mọi người đều nắm chặt vũ khí trong tay, sẵn sàng chiến đấu.

Chương Khải Minh dùng ánh mắt ra hiệu cho Trần Văn Cẩm đi xem thử.

Bản thân Chương Khải Minh thì nắm chặt Ngự Quỷ Đao, sẵn sàng kiểm soát mọi biến hóa của tình hình.

Trần Văn Cẩm hiểu ý của Chương Khải Minh, nắm chặt đao, đi đến trước mặt một trong số những người đó.

Những người đó luôn quay lưng lại, nên mọi người cũng không nhìn thấy biểu cảm của họ.

Trần Văn Cẩm không tiếp tục nói chuyện với họ nữa, mà đi thẳng đến trước mặt một người.

Khi đến trước mặt người đó, Trần Văn Cẩm không khỏi lập tức nhảy lùi lại, kinh hãi kêu lên.

"Quỷ Gia, mau xem, những người này chắc đã chết từ lâu rồi." Theo tiếng gọi của Trần Văn Cẩm, Chương Khải Minh vội vàng đến bên cạnh cô.

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe thấy lời của Trần Văn Cẩm, cũng vội vàng đi đến bên cạnh một người, dùng tay vỗ vào vai cái xác.

Khi Chương Khải Minh đi đến trước mặt sự việc, hắn vừa định nhắc nhở mọi người đừng chạm vào.

"Tuyệt đối đừng chạm vào những cái xác này!" Khi câu nói này thốt ra, vừa lúc tay Bàn Tử đã đặt lên vai một cái xác.

Lời của Chương Khải Minh đã muộn một bước.

Bàn Tử chưa kịp hiểu ý nghĩa câu nói của Chương Khải Minh, thì ngay sau đó, cái xác đó gầm lên một tiếng.

Cùng với tiếng gầm của cái xác, khuôn mặt vốn xanh mét của nó bắt đầu há miệng, từ trong miệng tuôn ra những con thi miết.

Sau khi cái xác đó gầm lên, tất cả các xác chết khác bắt đầu có động tĩnh, tất cả chúng đều há to cái miệng xanh mét, từng đợt thi miết từ miệng chúng tuôn ra.

Ngay sau đó, cái xác đó cũng giống như cương thi, tấn công về phía Bàn Tử.

Bàn Tử hét lên một tiếng, vội vàng né tránh cái xác, né tránh những con thi miết đang tuôn ra.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người bên cạnh đều rút vũ khí ra.

Vô số thi miết từ những cái xác đó tuôn ra, chẳng mấy chốc mặt đất đã đầy thi miết, chúng bắt đầu tấn công mọi người.

Lúc này, Trương Linh rút ra Hắc Kim Đại Đao, lòng bàn tay lướt qua lưỡi đao, để máu của mình dính lên đó.

Hắc Kim Đại Đao dính máu của Trương Linh khi tấn công thi miết, chỉ cần dính phải máu, thi miết lập tức chết và mất đi khả năng tấn công.

Máu của Trương Linh khiến những con thi miết này vô cùng kiêng kỵ.

Trương Linh tấn công một mảng lớn thi miết, mỗi người đều bận rộn không ngừng nghỉ, những con thi miết này chỉ cần chui vào cơ thể người là sẽ vô cùng nguy hiểm.

Răng của thi miết rất cứng, có thể cắn nát cả kim loại.

Vừa phải đối phó với thi miết, vừa bị xác chết tấn công, khiến mọi người có chút không chống đỡ nổi.

Chương Khải Minh thi triển Nhiên Mộc Đại Pháp, hơn 20 nhát đao đồng thời tấn công.

Cùng với các đòn tấn công, Chương Khải Minh phát hiện Nhiên Mộc Đại Pháp đã từ 24 nhát nâng cấp lên 27 nhát, có sự thăng cấp sâu hơn.

Nhiên Mộc Đại Pháp hoàn toàn đạt đến tầng thứ 3.

Nhìn tình hình thi miết không ngừng tăng lên, sắp khó có thể khống chế được.

Lúc này, Ngô Thiên Chân lấy sáo ra thổi, tiếng sáo du dương vang lên, lập tức khiến lũ thi miết có phản ứng.

Cùng với tiếng sáo liên miên không dứt, những con thi miết dường như bị khống chế, bò về cùng một hướng, không còn tấn công nữa.

Lũ thi miết đã bị tiếng sáo khống chế.

Nhưng những cái xác đó hoàn toàn không bị khống chế, vẫn tấn công như cũ, trong đó có một cái xác tấn công về phía Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân vốn không có võ công, chỉ có thể vội vàng né tránh.

Tiếng sáo vừa dứt, những con thi miết dường như lại lấy lại lý trí, lại tấn công về phía đám đông.

"Thiên Đồng, đi bảo vệ Ngô Thiên Chân!" Theo lệnh của Chương Khải Minh, Thiên Đồng lập tức đến bên cạnh Ngô Thiên Chân.

Thiên Đồng đến bên Ngô Thiên Chân, tấn công cái xác đang lao về phía cậu ta.

Ngô Thiên Chân được giải thoát, tiếp tục thổi sáo, tiếng sáo lúc trầm lúc bổng.

Chẳng mấy chốc, những con thi miết lại bị khống chế, đều bắt đầu bò về một hướng.

Những cái xác đứng yên với khuôn mặt xanh mét đã bị mọi người tiêu diệt gần hết.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, lập tức mấy cây cột đá có điêu khắc hoa văn từ trên xuống dưới bắt đầu thay đổi.

Chương 346

Mấy cây cột đá dường như biến thành mấy cánh cửa, không ngừng chia tách mọi người ra.

Trương Linh và Chương Khải Minh ở cùng một chỗ, bị một trong những cây cột đó chặn lại, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình của những người bên ngoài.

Đồng thời, Hồng Ảnh, Bàn Tử và những người khác bị một cây cột khác ngăn cách với những cây cột khác.

Nói là một cây cột, không bằng nói là một cánh cửa, hoàn toàn biến thành một không gian độc lập.

Ngô Thiên Chân và Thiên Đồng bị ngăn cách trong một căn phòng.

Một tiếng ầm ầm vang lên, dường như trời đất đảo lộn, toàn bộ không gian rộng lớn này đã thay đổi.

Mỗi căn phòng đều bị bốn bức tường bao quanh, dường như không ai có thể nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài.

Dường như mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

Điều này khiến Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, đây hẳn là một loại Kỳ Môn Độn Giáp.

Trong một không gian rộng lớn như vậy, một công trình kiến trúc đồ sộ lại có thể xảy ra những biến hóa như thế, có thể thấy Tây Vương Mẫu cũng đã bỏ ra rất nhiều công sức, ngay cả Kỳ Môn Độn Giáp cũng đã dùng đến.

Kỳ Môn Độn Giáp là thứ mà Gia Cát Lượng giỏi vận dụng nhất.

Người Trung Quốc khi vận dụng Kỳ Môn Độn Giáp đều thần diệu

vô cùng, mỗi trận pháp đều có cách phá giải riêng.

Nhìn không gian đã ngừng biến đổi trước mắt, Chương Khải Minh chìm vào suy tư.

Trong ký ức của Chương Khải Minh, loại Kỳ Môn Độn Giáp này có thể được gọi là một loại huyễn thuật.

Nó không thực sự ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, mà chỉ là một loại thuật che mắt, kết hợp với sự di chuyển của vật thể khiến người ta hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, không gian sẽ thay đổi theo sự biến đổi của trận pháp.

"Khắc ký hiệu lên bốn bức tường." Chương Khải Minh nói với Trần Văn Cẩm bên cạnh.

"Một lát nữa tường vách cũng sẽ thay đổi, đồng thời hai người chúng ta cũng sẽ bị tách ra, sau khi tách ra không cần biết ở cùng không gian với ai, đều phải bảo họ đánh dấu lên tường!" Chương Khải Minh dặn dò Trương Linh.

Lời của Chương Khải Minh vừa dứt, không gian lại bắt đầu thay đổi, tiếng ầm ầm vang lên, chấn động đến đinh tai nhức óc.

Cùng với sự thay đổi của không gian, lần này Chương Khải Minh không ở cùng không gian với bất kỳ ai.

Ngược lại, hắn bị đưa vào một không gian rộng rãi hơn một chút.

Không gian này không còn là bốn bức tường, mà trong đó có một cái hộp vuông, đặt ở giữa bốn bức tường.

Chương Khải Minh không tò mò đi mở cái hộp đó, hắn nhìn hoa văn và đường nét trên hộp, rồi xem đáy hộp có gì.

Chương Khải Minh đi đến gần cái hộp.

Cái hộp này là loại hộp có đồ đằng, từ hình dạng đồ đằng có thể

thấy đây là hộp đựng đồ trang sức thời cổ.

Đã bày cái hộp ra trước mặt, Chương Khải Minh cũng không khách sáo nữa.

Hắn không dùng tay chạm vào hộp, mà dùng Ngự Quỷ Đao nhẹ nhàng cạy nắp hộp.

Ngay lập tức, ba cây kim bạc từ trong hộp bắn ra, cắm phập lên trần nhà.

Chương Khải Minh khẽ nhếch mép cười.

Mấy trò vặt này, đối với hắn chỉ là công phu mèo cào.

Tiếp đó, khi cái hộp được mở ra, bên trong là một tấm da dê.

Chương Khải Minh đến gần cái hộp, nhìn tấm da dê trước mặt, hắn cũng không dùng tay trực tiếp chạm vào, phải biết rằng người xưa rất xảo quyệt.

Họ sẽ không dễ dàng dâng đồ vật đến trước mặt bạn, chắc chắn sẽ có nhiều ám khí hơn.

Không phải Chương Khải Minh sinh tính đa nghi, mà tất cả những kinh nghiệm này đều cho hắn biết, không có thứ gì có thể dễ dàng có được.

Thứ dễ dàng có được cũng không có giá trị, không có ý nghĩa gì.

Chương Khải Minh dùng Ngự Quỷ Đao nhẹ nhàng khều cuộn da dê lên.

Sau khi cuộn da dê được dễ dàng khều lên, Chương Khải Minh cẩn thận trải nó ra trên mặt đất.

Không ngoài dự đoán, Chương Khải Minh biết trên cuộn da dê này chắc chắn có dính kịch độc, nên hắn sẽ không dễ dàng dùng tay chạm vào nó.

Sau khi mở cuộn da dê ra, trên đó lại là một tấm bản đồ.

Tấm bản đồ này vẽ cấu trúc của ngôi mộ cổ.

Tấm bản đồ này là do ai để lại?

Người thiết kế mộ cổ thật sự có thể để lại tấm bản đồ này, nhưng Tây Vương Mẫu tuyệt đối sẽ không cho phép người khác để lại bản thiết kế này.

Có thể người thiết kế ngôi mộ này đã để lại tấm bản đồ này cho hậu thế.

Chắc chắn là giấu Tây Vương Mẫu mà lén lút để lại, nên mới làm nhiều thiết kế và cơ quan như vậy.

Nhìn tấm bản đồ thiết kế mộ cổ này, trên đó có vẽ một số không gian mà họ vừa trải qua.

Có được tấm bản đồ này, không nghi ngờ gì là sẽ có lợi hơn trong việc tìm hiểu thiết kế của ngôi mộ cổ.

Nhưng bây giờ tấm da dê này rõ ràng là không thể mang đi.

Trên đó có dính độc khí rõ ràng, đến mức Chương Khải Minh cũng có thể cảm nhận được.

Chương Khải Minh lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh, lưu vào hệ thống.

Chương 347

Khi có thời gian có thể nghiên cứu kỹ hơn về cấu tạo cụ thể của mục tiêu này.

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để phá giải Kỳ Môn Độn Giáp này.

Trong tấm bản đồ cũng có thể nhìn thấy rõ, vị trí cụ thể của Kỳ Môn Độn Giáp cũng được vẽ ra.

Xem ra phải tìm một nơi có bốn cây cột.

Chỉ cần tìm được căn phòng có 4 cây cột là có thể phá giải được Kỳ Môn Độn Giáp này.

Nếu không phá giải được Kỳ Môn Độn Giáp này, mọi người sẽ bị mắc kẹt sâu trong đó, giống như những cái xác đứng trong các không gian rộng lớn lúc nãy, hoàn toàn bị mắc kẹt đến chết.

Bây giờ có thể hiểu được tại sao những cái xác lúc nãy đều đứng im không nhúc nhích, hoàn toàn không có dấu vết đánh nhau.

Đến đây, Chương Khải Minh cũng cảm thấy không cần thiết phải lãng phí thể lực, chỉ có thể tùy theo sự biến đổi của các không gian, để tìm ra căn phòng có 4 cây cột đó.

Mọi việc khác đều là vô ích, cho dù tấn công thế nào cũng không thể phá giải được Kỳ Môn Độn Giáp này.

Chương Khải Minh nhìn cái hộp trước mặt, cũng không thể dùng tay chạm vào.

Sau khi khều cuộn da dê ra khỏi hộp, Chương Khải Minh tiếp tục xem bên trong hộp còn có thứ gì khác không.

Nhìn không gian bên trong hộp cũng không đặc biệt lớn.

Nhưng lớp ngăn đặt cuộn da dê, bên dưới dường như có một lớp ngăn khác.

Lớp ngăn này cũng thu hút sự chú ý của Chương Khải Minh, người bình thường căn bản sẽ không nhìn thấy lớp ngăn này.

Chương Khải Minh nhẹ nhàng khều lớp ngăn thứ hai của hộp lên.

Sau khi lớp ngăn này được dễ dàng khều lên, một viên đan hoàn màu xanh lục hiện ra ở giữa hộp.

Điều này không khỏi khiến Chương Khải Minh có chút tò mò, tại sao trong hộp này lại có một viên đan hoàn?

Viên đan hoàn này lại có công hiệu gì?

Đương nhiên, rốt cuộc nó có lợi hay có hại, đều không thể biết được.

Cũng không biết người thiết kế ngôi mộ cổ này rốt cuộc có tâm lý gì, tại sao lại để những thứ này ở đây?

Chương Khải Minh không khỏi chìm vào suy tư, nhưng viên đan hoàn này chắc chắn phải thu lấy, bất kể tốt xấu, cũng phải biết rốt cuộc viên đan hoàn này có công hiệu gì.

Nhìn viên đan hoàn trước mặt, có lẽ không có độc.

Chỉ có thể đặt viên đan hoàn này vào hệ thống, rồi để hệ thống từ từ nghiên cứu, đây là một viên đan hoàn như thế nào.

Chương Khải Minh dùng mũi Ngự Quỷ Đao khều nhẹ, đưa viên đan hoàn vào hệ thống của mình.

Hệ thống lập tức tiến hành phân giải và phân tích viên đan hoàn này.

Hệ thống lập tức đưa ra phản hồi cho Chương Khải Minh, viên đan hoàn này có thể là Vạn Độc Chi Vương, cũng có thể giải được vạn độc.

Xem ra phải tận dụng tốt viên đan hoàn này.

Chương Khải Minh nghe phản hồi của hệ thống, thật sự cảm thấy mình đã nhặt được bảo vật.

Nhưng ngay sau đó, lại có tiếng ầm ầm vang lên.

Kỳ Môn Độn Giáp này lại bắt đầu thay đổi.

Lần này khi chuyển đến một không gian, không còn là một mình Chương Khải Minh nữa, Hồng Ảnh và Bàn Tử cùng lúc bị chuyển đến cùng một căn phòng với Chương Khải Minh.

Khi Hồng Ảnh và Bàn Tử nhìn thấy Chương Khải Minh, họ thật sự rất vui mừng.

"Quỷ Gia, Quỷ Gia, nhìn thấy ngài thật tốt quá, nơi quái quỷ này quá tà môn, thật sự không hiểu nổi!" Nhìn Bàn Tử thấy Chương Khải Minh như vớ được cọng rơm cứu mạng.

Đồng thời, Hồng Ảnh nhìn Chương Khải Minh cũng rất vui mừng, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

"Giữ chút thể lực, đừng hoảng sợ, đừng sợ hãi!

Nó chỉ nhốt chúng ta ở đây thôi.

Khi nào tìm thấy căn phòng có 4 cây cột, ta có thể phá giải Kỳ Môn Độn Giáp này!" Chương Khải Minh trả lời một cách nhẹ nhàng, khiến trái tim đang lơ lửng của Bàn Tử cuối cùng cũng được đặt xuống.

"Tôi biết ngay là Quỷ Gia nhất định sẽ có cách mà!" Bàn Tử cũng nở nụ cười, phải biết rằng công phu nịnh hót của Bàn Tử là nhất lưu.

"Nhưng không gian có 4 cây cột đó, khi nào chúng ta mới gặp

được?" Bàn Tử hỏi ra nỗi nghi ngờ trong lòng, đồng thời cũng nhìn Chương Khải Minh.

"Trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp mà chúng ta đang ở có tên là Thất Đẩu Tinh Nghi Trận!" "Trận pháp Thất Đẩu Tinh Nghi này cứ 7 phút lại thay đổi không gian một lần, 7 không gian sẽ luôn luân phiên xuất hiện!" "Việc chúng ta cần làm là giữ sức, không cần vội vàng tìm lối ra, vì khi tìm lối ra chính là lúc tiêu hao thể lực, giống như những cái xác mà tôi thấy khi mới vào đây, đều là do kiệt sức mà chết!" Bàn Tử nghe Chương Khải Minh giải thích, không ngừng gật đầu.

"Vậy nếu chúng ta không tìm được cách ra ngoài, liệu có bị trận pháp này nhốt chết trong đây không?" Bàn Tử hỏi ra nỗi lòng của mình.

"Hiện tại chúng ta vào trận pháp này vào ban ngày, sẽ không có bất cứ thứ gì xuất hiện." Chương Khải Minh vừa ngồi xuống đất nghỉ ngơi, vừa nghịch Ngự Quỷ Đao.

Hắn vừa giải thích cho Bàn Tử.

"Nhưng buổi tối thì khác, buổi tối tất cả xác chết và độc vật trong ngôi mộ này đều sẽ xuất hiện, cũng không chắc sẽ gặp phải ở phòng nào, lúc đó sẽ khó khăn hơn.

Không gian nhỏ như vậy, không bị độc chết thì cũng sẽ kiệt sức mà chết!" Bàn Tử nghe Chương Khải Minh nói vậy, thật sự cảm thấy không rét mà run.

May mà lúc vào không gian này là ban ngày, nếu thật sự vào ban đêm, thì thật sự nguy hiểm rồi.

Trong lúc ba người đang nói chuyện phiếm, không gian lại sắp thay đổi, Hồng Ảnh thấy sự thay đổi, vội vàng chạy đến bên cạnh Chương Khải Minh.

Bàn Tử cũng không rời khỏi Chương Khải Minh, vội vàng dựa sát về phía hắn.

Chương 348

Sự thay đổi của không gian này thật sự khó lường, không ai nhìn rõ mặt nào đang thay đổi, chỉ biết mình bị dịch chuyển sang một không gian khác.

Khi ở không gian khác, Hồng Ảnh và Chương Khải Minh ở cùng nhau, Bàn Tử hành động chậm hơn một chút, không cùng không gian với Chương Khải Minh và Hồng Ảnh.

Khi đến không gian này, nó cũng không có những cây cột mà Chương Khải Minh mong đợi.

Chuyển đến không gian này, chỉ thấy những đồng đội khác, cũng không thấy Trương Linh.

Thấy Chương Khải Minh có thể chuyển đến không gian của họ, mọi người đều rất vui mừng, không nhịn được mà kêu lên.

"Quỷ Gia!" "Quỷ Gia!" Mọi người nhìn thấy Chương Khải Minh thật sự rất vui mừng, bởi vì có một người mạnh mẽ và có khả năng lãnh đạo như vậy bên cạnh, thật sự khiến người ta cảm thấy rất an toàn.

Có thể cảm nhận được uy vọng của Chương Khải Minh trong số những người này cũng rất lớn.

Chương Khải Minh chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

"Quỷ Gia, chúng ta phải làm sao để ra khỏi nơi quỷ quái này đây?

Cứ một lát lại thay đổi, một lát lại một không gian, khiến chúng tôi không tìm được lối ra." "Đừng nói nữa, không thấy Quỷ Gia cũng ở cùng chúng ta sao?

Nếu Quỷ Gia có cách, ngài đã sớm đưa chúng ta ra ngoài rồi!" Mọi

người mỗi người một câu, lúc này Chương Khải Minh mới lên tiếng.

"Mọi người đừng cãi nhau nữa, giữ sức một chút.

Một lát nữa khi tôi chuyển đến không gian có 4 cây cột, chúng ta có thể ra ngoài!" Nghe Chương Khải Minh nói vậy, mọi người trong lòng cũng đều rất vui mừng.

"Thật sao, Quỷ Gia?

Vậy làm sao chúng ta mới tìm được không gian có 4 cây cột đó?" Một người trong số họ cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Đợi…" Chương Khải Minh không nói nhiều, chỉ nói với mọi người một chữ: đợi.

"Trước khi đợi được, mọi người nhất định phải giữ sức, luôn sẵn sàng chiến đấu." Chương Khải Minh nói xong những lời này, khẽ nhắm mắt lại, nghỉ ngơi.

Mọi người thấy Chương Khải Minh nói xong cũng nhắm mắt không nói nữa, tất cả cũng yên tĩnh lại.

Ít nhất trong lòng những người này không còn lo lắng, họ tin tưởng Chương Khải Minh, và cũng tin tưởng vào năng lực của hắn.

Nhiều lần vào sinh ra tử, nhiều lần hiểm cảnh trùng trùng, mọi người đều rất công nhận thực lực của Chương Khải Minh, cũng biết hắn có năng lực như thế nào.

Thấy Chương Khải Minh đều nhắm mắt, mọi người cũng đều giữ sức, tâm trạng cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

Tâm trạng của mọi người cũng thả lỏng, đều nghe lời Chương Khải Minh, đều đang giữ sức.

Đồng thời, thần kinh căng thẳng lúc nãy cũng khiến cơ thể họ thả lỏng, thư giãn. 7 phút nhanh chóng trôi qua, lại đến thời gian chuyển

đổi không gian.

Quá trình chuyển đổi không gian lại bắt đầu, bốn bức tường bắt đầu phát ra tiếng ầm ầm, tâm trạng vừa thả lỏng của mọi người lập tức lại căng thẳng.

Có một số người đầu óc tỉnh táo hơn chủ động dựa sát về phía Chương Khải Minh, họ biết chỉ cần ở bên cạnh Chương Khải Minh sẽ an toàn hơn một chút.

Hồng Ảnh biết chuyện chuyển đổi không gian, nên cô đứng gần Chương Khải Minh nhất.

Hồng Ảnh cũng biết, chỉ cần theo Chương Khải Minh, sự an toàn của cô sẽ cao hơn một chút.

Ở nơi nguy hiểm, Hồng Ảnh cũng thích ở bên cạnh Chương Khải Minh.

Bây giờ Hồng Ảnh phát hiện mình ngày càng sùng bái Chương Khải Minh.

Cùng với một tiếng nổ lớn, không gian lại thay đổi, những người vừa ở bên cạnh Chương Khải Minh trong nháy mắt đều bị cách ly sang một không gian khác.

Người duy nhất không bị bỏ lại là Hồng Ảnh và hai người khác, họ cùng lúc được chuyển đến một không gian khác.

Chuyển đến không gian này, Chương Khải Minh từ từ mở mắt ra, khiến mắt hắn sáng lên rõ rệt, bởi vì không gian này chính là không gian có 4 cây cột điêu khắc.

Chương Khải Minh không ngờ lại nhanh chóng đến được căn phòng mục tiêu này.

Chương Khải Minh vội vàng đứng dậy, nhìn hoa văn điêu khắc

trên 4 cây cột.

Bốn cây cột điêu khắc hoa văn của tứ đại thần thú thượng cổ.

Trên cây cột khắc hình Chu Tước, mắt của Chu Tước rõ ràng đang nhìn về một hướng.

Chương Khải Minh thuận theo hướng mắt của Chu Tước, nhìn vào điểm mà nó đang nhìn, đó là một điểm trên cây cột Huyền Vũ.

Lúc này, Chương Khải Minh lấy la bàn ra từ hệ thống.

Chương Khải Minh cố gắng điều chỉnh phương vị, nhìn kim la bàn không ngừng xoay tròn.

Chu Tước ở chính nam, Bạch Hổ ở chính tây, Thanh Long chủ chính đông, Huyền Vũ chủ chính bắc.

Từ vị trí trên la bàn có thể thấy hướng đông nam là cát.

Chương Khải Minh nhắm chuẩn hướng đông nam, hướng đó là cây cột khắc hình Thanh Long.

Chương Khải Minh đến trước cây cột Thanh Long, dùng tay vuốt ve hoa văn của Thanh Long, lập tức hoa văn của Thanh Long có sự thay đổi.

Vảy của Thanh Long lập tức chuyển thành vảy ngược, cùng với việc Chương Khải Minh vuốt ve, vảy ngược cũng đang hoạt động.

Sau khi Chương Khải Minh vuốt ve miếng vảy đó, cây cột lập tức chuyển động.

Cây cột vốn khắc hình Thanh Long phát ra tiếng ầm ầm rất lớn.

Cây cột Thanh Long biến thành một mặt phẳng, lập tức dường như biến thành một cánh cửa đá.

Chương 349

"Theo sát phía sau ta." Theo tiếng gọi của Chương Khải Minh, mọi người theo sát sau lưng hắn.

Cánh cửa được Chương Khải Minh đẩy ra, tất cả mọi người theo sau hắn đi ra khỏi căn phòng.

Khi Chương Khải Minh đẩy cánh cửa ra, hắn bước vào một không gian khác, nơi Bàn Tử và những người khác đang ngồi.

"Quỷ Gia!" Mọi người nhìn thấy Chương Khải Minh đi vào không gian của họ qua một cánh cửa, đều vô cùng kinh ngạc, không nhịn được mà kinh ngạc kêu lên.

"Tất cả mọi người theo sát phía sau ta!" Hắn hét lớn với mọi người.

Ngay sau đó, hắn lại đẩy một cánh cửa khác về phía tây nam từ cánh cửa đá vừa đẩy ra.

Mọi người nghe lệnh của Chương Khải Minh, không chút nghi ngờ, theo sát sau lưng hắn đi ra ngoài.

Mọi người rất có trật tự đi theo Chương Khải Minh ra ngoài.

Mọi người đều tin tưởng Chương Khải Minh, uy vọng của hắn trong lòng mọi người cũng rất cao.

Những nguy hiểm trên đường đi họ đều đã thấy, và cũng đã thấy thực lực của Chương Khải Minh.

Mọi người đều rất tin phục hắn.

Hắn không ngừng đẩy những cánh cửa đá, mọi người trong các không gian khác nhau cũng đều rất nghe lời, rất có trật tự đi theo

Chương Khải Minh, theo sát hắn đi ra khỏi từng không gian cửa đá một.

Sau khi đi ra khỏi không gian thứ 7 cuối cùng, khi Chương Khải Minh đẩy cánh cửa đá cuối cùng ra, không gian phía sau phát ra tiếng nổ lớn.

Dường như Kỳ Môn Độn Giáp lúc nãy đã sụp đổ.

"Xem xem người của chúng ta đã ra hết chưa?

Có ai bị bỏ lại không?" Theo lệnh của Chương Khải Minh, mọi người đều nhìn nhau.

Bàn Tử tự mình đếm lại số người.

"Quỷ Gia, không sao, người của chúng ta đều ra hết rồi!

Thật quá kinh hiểm, nếu thật sự đợi đến tối, chúng ta đều thành món ăn trong miệng của lũ quỷ vật đó rồi!" Bàn Tử sau khi ra ngoài liền nói đùa với mọi người, mọi người nghe Bàn Tử nói vậy, cũng đều cười theo.

Chương Khải Minh cũng biết trong hoàn cảnh này, mọi người có thể có được tâm trạng thoải mái cũng rất tốt.

Cùng với sự sụp đổ của Kỳ Môn Độn Giáp lúc nãy, một tiếng nổ lớn vang lên, một lối đi hiện ra trước mắt mọi người.

Chương Khải Minh biết rằng họ đã tiến gần hơn một bước đến mộ của Tây Vương Mẫu.

Hắn sẽ không để âm mưu của Tây Vương Mẫu thành công.

Cùng với sự sụp đổ của Kỳ Môn Độn Giáp, lối đi trước mắt mọi người dẫn xuống một cái hố lớn dưới lòng đất.

Nói là một lối đi không bằng nói là một cái hố để rơi xuống.

Nhìn cái hố như vậy, bên dưới tối đen như mực, không biết tình hình thế nào.

Nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, có gió thổi ngược lên từ cái hố, bên dưới chắc chắn là một không gian.

Có phải mộ của Tây Vương Mẫu hay không thì không chắc, nhưng tuyệt đối là một không gian lớn.

Gió thổi lên từ cái hố này, có thể cảm nhận rõ ràng một luồng âm khí, khiến Chương Khải Minh cảm thấy họ đã tiến gần hơn một chút đến mộ của Tây Vương Mẫu.

Từ trên không nhìn thấy tình hình bên dưới, phải cần một người thân thủ tốt xuống trước để thăm dò, thắp sáng bên dưới rồi mọi người mới xuống được.

Cần phải đưa mồi lửa xuống trước, trong không gian này, người có thân hình nhỏ nhất và nhẹ nhất chính là Thiên Đồng.

Chương Khải Minh gọi Thiên Đồng đến bên cạnh, giao mồi lửa cho nó, bảo nó mang mồi lửa xuống dưới.

Đồng thời, Chương Khải Minh lấy ra dây thừng trên người, buộc vào người Thiên Đồng.

Chỉ có thể thả Thiên Đồng xuống trước, mang mồi lửa xuống dưới, mọi người mới có thể thuận theo dây thừng đi xuống.

Không biết vị trí này cao bao nhiêu, nếu nhảy xuống một cách liều lĩnh, sẽ có thương vong.

"Quỷ Gia, tại sao ngài lại nghĩ đây là một lối đi?

Lẽ nào đây không phải là sào huyệt của những sinh vật có thi độc đó sao?" Lúc này, Hồng Ảnh hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Không phải Hồng Ảnh không tin tưởng Chương Khải Minh, mà

trong tình huống này thật sự không chắc chắn sẽ như thế nào.

“Yên tâm đi, bên dưới là một lối đi.

Tin tôi thì có thể đợi Thiên Đồng quay lại, đặt mồi lửa trong không gian rồi cùng tôi xuống!

Không tin tôi cũng tuyệt đối không ép buộc.” Chương Khải Minh không giải thích nhiều, chỉ cho mọi người một viên thuốc an thần, bảo mọi người đừng lo lắng.

Trương Khải Minh vô cùng tự tin.

Dựa vào vị trí được đánh dấu trên tấm da dê vừa xem, nơi này chắc chắn có một ngôi mộ.

Còn có phải là mộ của Tây Vương Mẫu hay không thì chưa rõ, nhưng ít nhất cũng có một ngôi mộ, giúp họ tiến thêm một bước gần hơn đến mộ của Tây Vương Mẫu.

Dù thế nào cũng phải vào trong thăm dò mới biết được kết quả ra sao.

Trương Khải Minh bảo Thiên Đồng xuống trước.

Cậu ta cầm theo mồi lửa, trên người buộc sẵn dây thừng.

Thân hình Thiên Đồng tương đối nhỏ bé, dễ dàng men theo cái hố này đi xuống.

Chương 350

Vì không chắc chắn độ sâu của cái hố này là bao nhiêu nên chỉ có thể để Thiên Đồng xuống xem trước.

Ở trên kéo dây thừng, Bàn Tử cũng rất vui vẻ.

Mọi quyết định của Trương Khải Minh, Bàn Tử đều không chút do dự mà ủng hộ.

Những người đi theo Trương Khải Minh đều đã chứng kiến sự lợi hại của anh, không hổ danh Quỷ Gia.

Chẳng ai ngờ Trương Khải Minh lại có thực lực như vậy, thậm chí còn vận dụng được cả Ngũ Lôi Chú đã thất truyền từ lâu.

Phải biết rằng Ngũ Lôi Chú của đạo gia thời viễn cổ mà Trương Khải Minh cũng sử dụng được cho mình, vậy còn chuyện gì mà anh không thể làm được chứ?

Những người đi vào đều khâm phục Trương Khải Minh đến năm vóc sát đất.

Trương Khải Minh chưa bao giờ ép buộc ai, những người muốn đi theo thì anh hoan nghênh.

Những người không muốn tiếp tục, anh cũng không bao giờ cưỡng cầu.

Đặc biệt là đối với những ngôi mộ vô danh thế này, hung hiểm khó lường, chẳng khác nào đặt cái đầu lên thắt lưng mà liều mạng.

Có người chùn bước cũng là điều dễ hiểu.

Trương Khải Minh chưa bao giờ ép buộc, chỉ khinh thường những kẻ rút lui đó mà thôi.

Thân thể Thiên Đồng tiếp tục rơi xuống, dây thừng cũng không ngừng được thả ra.

Khi xuống đến một độ sâu nhất định, tốc độ dây thừng chậm lại, hẳn là chân Thiên Đồng đã chạm đất.

Rõ ràng có ánh sáng le lói từ miệng hố, Thiên Đồng đã đốt mồi lửa mang theo.

"Quỷ Gia, bên dưới có chỗ đáp, có thể theo dây thừng xuống!" Tiếng Thiên Đồng gọi vọng lên, vị trí của cậu ta rất gần, Trương Khải Minh có thể nghe rất rõ.

Thiên Đồng bảo Trương Khải Minh men theo dây thừng đi xuống, chứng tỏ vị trí này cũng khá cao, nếu nhảy xuống một cách liều lĩnh sẽ bị thương.

Lúc này, Trương Khải Minh cố định một đầu dây thừng vào cột đá ở góc tường, dùng nút thòng lọng siết chặt lại.

"Ai đi cùng tôi thì theo dây thừng xuống, Bàn Tử và Trương Linh ở lại trên cùng, xuống sau cuối!" Trương Khải Minh giao cho Trương Linh và Bàn Tử ở lại, một là để phòng có biến cố trên này, hai là việc giấu kỹ dây thừng làm đường lui cũng rất quan trọng.

Trương Khải Minh rất yên tâm khi giao việc này cho Trương Linh, vì anh ta làm việc rất cẩn mật.

Trương Khải Minh là người đầu tiên men theo dây thừng đi xuống, ngay sau đó là Hồng Ảnh và mọi người cũng lần lượt theo sau.

Vì dưới đó đã có mồi lửa do Thiên Đồng mang xuống nên rất sáng sủa, việc đi xuống vô cùng thuận lợi.

Khi chân Trương Khải Minh vừa chạm đất, anh cảm nhận được cảm giác vững chãi.

“Quỷ Gia, xem kìa!” Thiên Đồng thấy Trương Khải Minh đã xuống liền chỉ vào cỗ quan tài màu đen phía trước nói.

Trương Khải Minh đặt chân xuống đất mới nhìn rõ tình hình xung quanh.

Đây là một ngôi mộ rất lớn.

Ở chính giữa là một cỗ quan tài đen kịt, trên quan tài phủ một tấm vải nhung màu đỏ.

Một cỗ quan tài đen tuyền phủ tấm vải nhung đỏ như vậy trông vô cùng quỷ dị.

Nếu là lăng mộ của vua chúa hay các bậc quan lại quyền quý, chắc chắn sẽ không phủ loại vải nhung đỏ này, trông không giống khí phái của một lăng mộ hoàng gia chút nào.

Điều này khiến Trương Khải Minh không khỏi nhíu mày.

Phải biết rằng nơi này càng lúc càng gần mộ của Tây Vương Mẫu, trong khu mộ này, nếu trong quan tài không phải là Tây Vương Mẫu, thì cũng nên là những quan lại quyền quý hộ vệ bên cạnh bà.

Tại sao hình dáng bên ngoài của cỗ quan tài này lại không giống loại dành cho quan lại quyền quý chứ?

Điều kỳ dị hơn là hai bên cỗ quan tài màu đen này còn đặt hai cỗ quan tài nhỏ hơn.

Hai cỗ quan tài nhỏ này cũng phủ một tấm vải nhung đỏ.

Trong khu mộ này không có quá nhiều minh khí quý giá, thậm chí một món đồ điêu khắc ra hồn cũng không có.

Nơi này cực kỳ sạch sẽ, hẳn là chưa có ai vào, những kẻ trộm mộ kia có lẽ chưa vào được đến đây.

Dựa vào những thi thể trên đường đi, những người đó căn bản

chưa đến được tầng này đã bỏ mạng giữa đường.

Mức độ sạch sẽ của khu mộ này thật sự khiến người ta có chút hoài nghi, ngay cả một bộ xương cũng không tìm thấy.

Những người khác lần lượt theo dây thừng xuống, mọi người đều đã thấy rõ khu mộ.

Không gian rộng lớn bày ba cỗ quan tài, đều không phải loại cao cấp, chỉ là loại quan tài đen kịt của dân thường.

Mọi người cũng chú ý đến ba tấm vải nhung đỏ phủ trên ba cỗ quan tài đen, cảm giác thật sự rất kỳ lạ.

Theo lý mà nói, ngôi mộ này đã có niên đại không ngắn, nhưng ba tấm vải nhung đỏ trên ba cỗ quan tài màu đen lại tươi tắn đến lạ thường.

Trương Khải Minh không vội vàng đến gần quan tài ngay mà quan sát bài trí xung quanh.

"Quỷ Gia, mau xem, trên bốn bức tường này hình như có chữ!" Hồng Ảnh lúc này nhìn những bức tường xung quanh và nói với Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh đi đến một trong các bức tường, nhìn những hoa văn được vẽ trên đó.

Thứ được khắc trên đó không phải chữ, mà giống tranh vẽ hơn.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát những hoa văn được vẽ, trông không giống chữ, cũng không giống vật phẩm đặc biệt nào, chẳng lẽ là tranh vẽ sao?

Anh cẩn thận nghiên cứu những hoa văn xuất hiện trên tường.

Chương 351

Những người khác cũng đang tìm xem có minh khí quý giá nào không.

"Ngôi mộ này sạch sẽ thật, ngay cả một món đồ ra hồn cũng không có, lẽ nào đây là mộ của thường dân?" một gã tráng hán dưới trướng Hoắc Yên không ngừng lẩm bẩm nghi vấn.

Ngôi mộ này quả thực rất kỳ quái, không có minh khí đáng giá, cũng không có thị vệ giáp đen bảo vệ, chỉ có ba cỗ quan tài.

Trương Khải Minh nhìn hoa văn trên tường, chúng không giống chữ, cũng không giống tranh, mà lại giống như những nét vẽ nguệch ngoạc của trẻ con.

Nhìn hoa văn trên tường, rồi lại nhìn ba cỗ quan tài giữa mộ, Trương Khải Minh nhíu chặt mày.

Nhìn cách bài trí trong mộ, Trương Khải Minh bất giác nhớ lại cảnh tượng gặp phải trong mộ Sở vương nhiều năm trước.

"Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là Thủy Ngân Thi Đồng!" Trương Khải Minh nói ra đáp án trong lòng.

Bố cục này khiến anh nhớ lại, nhiều năm trước trong mộ Sở vương cũng thấy một ngôi mộ sạch sẽ như vậy.

Chỉ khác là lúc đó trong mộ đặt hai cỗ quan tài nhỏ.

Khi nghe Trương Khải Minh nói ra từ "Thủy Ngân Thi Đồng", tất cả mọi người đều kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

"Chẳng lẽ thật sự là Thủy Ngân Thi Đồng sao?" Trần Văn Cẩm lặp lại lời của Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh nhìn Trần Văn Cẩm trước mặt, biết rằng cô ấy hẳn cũng có chút hiểu biết về Thủy Ngân Thi Đồng, có lẽ cũng từng thấy qua.

Mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm nói tiếp: "Thủy Ngân Thi Đồng hẳn là kim đồng ngọc nữ được bồi táng để bảo vệ lăng mộ.

Những kim đồng ngọc nữ này đều là trẻ em chưa thành niên, là bé trai và bé gái khoảng bảy, tám tuổi." Trần Văn Cẩm thấy mọi người đang nhìn mình chăm chú, liền nói tiếp.

"Thời cổ đại, chỉ khi các quan lại quyền quý hoặc tể tướng, những người có thân phận cao quý qua đời, họ hy vọng kiếp sau có thể tiếp tục đầu thai làm người, hoặc để có thể chết đi sống lại, nên cần dùng các bé trai và bé gái chưa thành niên làm vật bồi táng." "Những kim đồng ngọc nữ được chọn làm vật bồi táng đều là những đứa trẻ khỏe mạnh, hoạt bát.

Khi chúng còn sống, người ta sẽ rót thủy ngân nóng chảy vào cơ thể chúng." "Khi thủy ngân được rót vào, những đứa trẻ này vẫn còn sống, thủy ngân tràn đầy trong mắt, xộc vào tứ chi." "Sau khi bị rót thủy ngân, những đứa trẻ này vẫn có khả năng hoạt động, vẫn còn sống, chỉ là dưới sự ăn mòn từ từ của độc thủy ngân, chúng đau đớn không muốn sống cho đến khi hoàn toàn chết đi." "Cách làm cực kỳ tàn nhẫn này, do quá tàn độc, nên thông thường hoàng thất cũng không dùng kim đồng ngọc nữ làm vật bồi táng." "Cho nên nếu nơi đây thật sự dùng kim đồng ngọc nữ để bồi táng, vậy thì rất có thể ngôi mộ mà chúng ta sắp tiếp cận là mộ của hoàng thất.

Dù không phải mộ hoàng thất, cũng tuyệt đối là mộ của quan lại quyền quý." Nghe Trần Văn Cẩm giải thích, mọi người đối với ngôi mộ trông có vẻ đơn giản, rộng rãi này tràn đầy tin tưởng.

Phải biết rằng đời người chỉ cần vào được một lần mộ hoàng thất như thế này là đủ ăn ba đời.

Nghe xong lời của Trần Văn Cẩm, trong mắt ai nấy đều lóe lên ánh sáng.

Trương Khải Minh nghe những lời này của Trần Văn Cẩm cũng rất hài lòng gật đầu.

Trần Văn Cẩm nói không sai chút nào, nhìn hai cỗ quan tài nhỏ và bố cục xung quanh thì không khó để tưởng tượng, đây hẳn là mộ Thủy Ngân Thi Đồng.

Mặc dù đã biết có kim đồng ngọc nữ của hoàng thất, nhưng nhìn không gian rộng lớn mà không có vật gì quý giá, mọi người lại không khỏi có chút hoài nghi.

Lẽ nào những thứ quý giá hơn nằm trong quan tài sao?

Ánh mắt một số người đổ dồn vào ba cỗ quan tài.

Có vài kẻ gan lớn không nghe lệnh đã đến bên cạnh một cỗ quan tài, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lụa đỏ trên đó, có ý định hành động tiếp theo.

Trương Khải Minh cũng không ngăn cản, chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát hành động của họ.

Chính là gã tráng hán vừa đứng cạnh Hoắc Yên, ánh mắt sáng rực nhất.

Vừa nghe có mộ hoàng thất bồi táng kim đồng ngọc nữ, lòng hắn đã sôi sục với khối tài sản đủ ăn mấy đời này.

Dù chưa thấy thứ gì quý giá, nhưng hắn có thể cảm nhận được mùi vị và hơi thở của những món đồ đó đang vẫy gọi mình.

Gã tráng hán dùng sức mạnh, tung một chưởng vào một trong hai

cỗ quan tài nhỏ bên cạnh.

Cùng với tiếng gầm giận dữ của gã, cỗ quan tài không mở ra như dự kiến mà chỉ xoay một vòng tại chỗ.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cỗ quan tài đó.

Sức lực của gã tráng hán này hẳn không phải dạng vừa, nhưng nắp quan tài không hề bị mở ra, chỉ khiến cỗ quan tài xoay một vòng mà thôi.

Trương Khải Minh nhìn cỗ quan tài xoay một vòng tại chỗ, cũng quan sát động tĩnh xung quanh, không có biến động gì lớn, mọi thứ lại trở lại yên tĩnh.

Gã tráng hán thấy quan tài không mở ra như ý, trong lòng có chút tức giận.

Hắn lại tung ra một chưởng nữa thật mạnh.

Sau cú đấm của gã tráng hán, cả không gian rộng lớn chỉ nghe một tiếng 'Ầm!', cỗ quan tài lại xoay một vòng tại chỗ, không có dấu hiệu gì là nắp quan tài sẽ mở ra.

Điều này khiến tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc.

Trợ thủ bên cạnh gã tráng hán thấy hắn không mở được quan tài, cũng chạy đến giúp.

Mấy người vây quanh cỗ quan tài nhỏ, trao đổi ánh mắt với nhau, định cùng nhau nhấc nắp quan tài lên.

Đồng thời, ánh mắt họ cũng nhìn về phía Trương Khải Minh, hy vọng anh sẽ cho một vài chỉ thị.

Lúc này, Trương Khải Minh chỉ quan sát bốn bức tường của ngôi mộ, không hề nhìn về phía họ.

Mấy gã tráng hán thấy Trương Khải Minh không đưa ra chỉ thị gì,

liền cắn răng quyết định tự mình mở cỗ quan tài này.

Lúc này Hoắc Yên cũng nhìn về phía Trương Khải Minh.

"Quỷ Gia?" Hoắc Yên có chút do dự nhìn anh, giọng điệu mang theo nghi vấn.

Trương Khải Minh khẽ quay đầu liếc nhìn Hoắc Yên một cái, không nói gì.

Lúc này, Bàn Tử và Trương Linh cũng đã xử lý xong chuyện trên đó.

Chương 352

Hai người họ cùng nhau xuống mộ, đi đến bên cạnh Trương Khải Minh.

"Quỷ Gia, mọi thứ đã sắp xếp xong, dây thừng cũng đã giấu kỹ rồi!" Trương Linh nhẹ nhàng nói bên tai Trương Khải Minh.

"Ừ!" Trương Khải Minh không nói nhiều, chỉ khẽ đáp một tiếng rồi gật đầu.

Lúc này anh mới quay đầu lại nhìn, bốn gã tráng hán đang chuẩn bị nhấc nắp quan tài lên.

Trương Khải Minh không ngăn cản, chỉ lạnh lùng quan sát họ.

Bốn gã tráng hán cùng hô một tiếng, dồn sức nhấc nắp quan tài lên, nhưng cỗ quan tài như bị đóng đinh xuống đất, không hề nhúc nhích.

Bốn gã mệt đến thở hổn hển như trâu, nhưng nắp quan tài không những không có chút dao động nào mà ngay cả tấm vải nhung đỏ trên đó cũng không hề động đậy.

Bốn gã mệt lả, đành bỏ cuộc, ngồi bệt xuống đất thở dốc.

Hoắc Yên nhìn bộ dạng của bốn gã, quay đầu nhìn Trương Khải Minh.

Trên mặt Trương Khải Minh không có nhiều biểu cảm, chỉ lạnh lùng nhìn mấy cỗ quan tài.

Anh từ từ bước về phía chúng.

Bốn gã tráng hán thấy Trương Khải Minh đi về phía quan tài liền chủ động nhường đường.

Thấy anh đến gần, họ vội né sang một bên, ngồi dưới đất tiếp tục thở dốc.

Trương Khải Minh đến bên cạnh quan tài, đưa tay phải ra triệu hồi Ngự Quỷ Đao từ hệ thống.

Khi Ngự Quỷ Đao nằm trong tay, Trương Khải Minh vung ngang nó sang một bên thân mình, chỉ thấy ánh bạc lóe lên, anh đã đâm sâu Ngự Quỷ Đao vào khe hở bên cạnh nắp quan tài.

"Rắc!" Khi Ngự Quỷ Đao chém vào khe hở của quan tài, có thể nghe thấy tiếng gỗ vỡ vang lên.

Đồng thời, Trương Khải Minh cảm thấy dường như có một luồng khí rò rỉ từ trong quan tài, khiến Ngự Quỷ Đao rung lên.

"Mọi người lùi ra xa một chút!" Cùng với lời cảnh báo của Trương Khải Minh, anh hét lớn một tiếng, vận dụng Đại Lực Thủ, truyền toàn bộ linh lực vào Ngự Quỷ Đao.

Cùng với tiếng hét lớn của anh, nắp quan tài bay vọt lên không trung.

Mọi người chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc đến sững sờ, không ngờ Trương Khải Minh lại có thần lực như vậy.

Bốn gã tráng hán không nhấc nổi, nắp quan tài dưới linh lực của Trương Khải Minh đã hoàn toàn mở ra.

Khi nắp quan tài bay lên, một luồng khí trắng từ bốn phía quan tài tuôn ra.

Mọi người thấy luồng khí trắng tuôn ra, phản ứng đầu tiên là bịt miệng mũi lại.

Theo kinh nghiệm trước đây, họ đều biết loại khí trắng này thường có độc tính cực mạnh.

Bị nhốt trong quan tài nhiều năm, khí này chắc chắn có hại cho cơ thể người.

Trương Khải Minh nín một hơi chân khí, nhanh chóng nhảy ra xa.

Sau khi luồng khí trắng tan đi, mọi người dùng tay nhẹ nhàng quạt không khí.

Ai nấy đều rất tò mò, liền đi đến xung quanh cỗ quan tài.

"Chẳng trách trong phòng lại sạch sẽ như vậy, quan tài ở đây nhiều năm mà còn có khí độc như vậy, mấy con độc trùng chắc chắn không thể sống nổi." Bàn Tử lẩm bẩm một mình.

Trương Khải Minh đứng bên cạnh nhìn Bàn Tử cũng không nói gì, chỉ nhíu chặt mày. mấy gã tráng hán dưới trướng Hoắc Yên là những người đầu tiên đến bên quan tài, men theo mép quan tài nhìn vào bên trong.

Khoảnh khắc nhìn vào, bốn gã có chút thất vọng.

Vốn tưởng trong quan tài sẽ có nhiều bảo vật quý giá hơn, nhưng không ngờ trong đó ngoài một thi thể được quấn vải đỏ toàn thân ra, không có gì khác.

"Tốn bao nhiêu công sức, hóa ra là một cỗ quan tài rỗng, chẳng lẽ lại đem thi thể của đứa nhóc này đi đổi lấy ít đồ đáng tiền à?" Một trong những gã tráng hán có chút thất vọng nhìn cỗ quan tài trống rỗng.

Nghe gã tráng hán nói vậy, tất cả mọi người cũng nhìn vào cỗ quan tài.

Bên trong thực sự không có gì quý giá, chỉ có một thi thể nhỏ được quấn bằng vải đỏ.

Mọi người nhìn thi thể nhỏ bé, toàn thân được bọc trong vải đỏ,

ngay cả mặt cũng bị che kín, điều này khiến người ta có chút nghi ngờ.

Trước đây, những thi thể họ thấy đều có đầu và thân mặc quần áo chỉnh tề.

Nhưng thi thể nhỏ bé này lại hoàn toàn bị bọc trong vải đỏ, ngay cả đầu cũng vậy.

Nếu không biết, người ta còn tưởng bên trong là một con chó con mèo. gã tráng hán không chỉ có chút thất vọng, mà còn không cam tâm, thò tay vào quan tài xem có thứ gì quý giá bị đè dưới thi thể không.

Gã vội vàng lục lọi, dùng tay cẩn thận tìm kiếm trong quan tài xem có thứ gì đáng giá không.

Khi hai tay gã không ngừng di chuyển trong quan tài, hắn chạm phải thi thể được quấn vải đỏ.

Cảm giác trong tay hoàn toàn có độ đàn hồi, khiến gã tráng hán sợ hãi hét lên một tiếng, rụt hai tay lại.

"A, a, còn sống, còn sống, tôi cảm thấy nó còn sống!" Gã tráng hán nói năng lộn xộn, ngồi phịch xuống đất đối diện với quan tài, một tay chỉ vào đó và hét lên với mọi người.

Những người khác nghe gã tráng hán la hét lộn xộn như vậy cũng vội vàng cảnh giác đi đến bên cạnh cỗ quan tài.

Lúc này Hoắc Yên đi đến bên cạnh gã tráng hán, một tay túm lấy cổ áo hắn.

"Nói cho tử tế, người lớn thế này rồi, la hét linh tinh cái gì!" Hoắc Yên mặt đầy tức giận nói, rồi quẳng gã tráng hán ra.

Chương 353

Hoắc Yên cảm thấy gã tráng hán này là thuộc hạ của mình, có lẽ cảm thấy hơi mất mặt mà thôi.

Phải biết rằng những người có mặt ở đây đều là những người có vai vế, gã tráng hán này la hét như vậy thật sự làm mất mặt nhà họ Hoắc.

Nếu sau này truyền ra ngoài, người ta sẽ nghĩ người nhà họ Hoắc không có kiến thức.

Sau khi bị mắng một trận, gã tráng hán vội vàng ổn định lại cảm xúc.

"Tôi cảm thấy nó còn sống, cảm giác trong tay giống như người sống có da có thịt vậy." Lời nói của gã tráng hán khiến tất cả mọi người đều tò mò.

Lúc này, một gã tráng hán gan dạ hơn lại đi đến bên cạnh quan tài, nhìn thi thể nhỏ bé được bọc trong lụa đỏ.

Lúc này Hoắc Yên cũng đã đến bên quan tài.

Hoắc Yên dùng tay nhẹ nhàng chạm vào thi thể được bọc trong lụa đỏ.

Sau khi chạm vào, Hoắc Yên cũng rất kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh không nói tiếp, cũng không để ý, lại xoay người đến bên cỗ quan tài lớn ở giữa.

Anh đang suy nghĩ về hai cỗ quan tài nhỏ, nếu thật sự là kim đồng ngọc nữ, vậy cỗ quan tài lớn ở giữa sẽ là ai?

Trước tiên phải xác định thi thể bọc trong vải đỏ có phải là Thủy Ngân Thi Đồng được rót thủy ngân không.

“Mở tấm vải đỏ ra xem, xác định xem có phải là Thủy Ngân Thi Đồng không.” Trương Khải Minh nói với mọi người.

Được sự chỉ thị của Trương Khải Minh, Hoắc Yên cũng không do dự nữa.

Cô ta nói với hai gã tráng hán bên cạnh.

“Mở ra!” Lời của Hoắc Yên vừa dứt, hai gã tráng hán đi đến bên cạnh quan tài, bắt đầu tìm đầu mối của tấm vải đỏ.

Nhưng tìm mãi mà không thấy, hai gã chỉ có thể từ từ nâng thi thể được bọc vải đỏ lên.

Cảm giác khi chạm vào thi thể này thật quá chân thực, giống như một người sống vậy, rất ấm.

Cảm giác như thi thể dưới lớp vải đỏ này hoàn toàn còn tươi sống.

Lật thi thể một vòng cũng không tìm thấy đầu mối của tấm vải đỏ, khiến hai gã tráng hán có chút sốt ruột, không nhịn được dùng sức xé tấm vải ra. gã tráng hán này thật sự không có chút kiên nhẫn nào, lật qua lật lại hai lần mà không tìm thấy đầu mối của tấm vải đỏ, lực trên tay cũng tăng thêm một chút.

Trương Khải Minh không quan sát động tĩnh của cỗ quan tài này nữa, mà đi đến trước cỗ quan tài còn lại.

Anh đang suy ngẫm về ba cỗ quan tài, nếu hai cỗ quan tài nhỏ hai bên thật sự là kim đồng ngọc nữ, vậy thì người nằm trong cỗ quan tài lớn ở chính giữa cũng tuyệt đối không phải nhân vật chính.

Muốn mở cỗ quan tài lớn ở giữa, phải mở cả hai cỗ quan tài nhỏ

hai bên trước.

Trương Khải Minh cũng không do dự, rút Ngự Quỷ Đao ra, dùng Đại Lực Thủ truyền thẳng linh khí vào.

Anh dùng Ngự Quỷ Đao chém vào mặt bên của quan tài, nắp quan tài theo tiếng vang rơi xuống.

Đồng thời, khí trắng từ bốn phía quan tài cũng tản ra.

Sau khi mở cỗ quan tài này, rõ ràng thi thể bên trong lớn hơn thi thể trong cỗ quan tài vừa rồi một chút.

Cũng được bọc trong vải đỏ.

Chỉ khác là cách bọc vải đỏ của cỗ quan tài này hoàn toàn khác với cỗ đầu tiên.

Thi thể trong cỗ quan tài đầu tiên được bọc hoàn toàn bằng vải đỏ, còn thi thể trong cỗ quan tài này thì tay, chân và đầu được bọc riêng biệt.

Cách bọc của hai cỗ quan tài hoàn toàn khác nhau, điểm này Trương Khải Minh không hiểu.

Bàn Tử luôn đi theo bên cạnh Trương Khải Minh, nhìn thi thể được bọc vải đỏ trong cỗ quan tài này hoàn toàn khác với cỗ đầu tiên, liền nói với Trương Khải Minh.

"Quỷ Gia, một đôi kim đồng ngọc nữ hẳn phải có nam có nữ, nên cách bọc vải đỏ cũng khác nhau sao?" Bàn Tử cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng Trương Khải Minh hiện tại cũng không hiểu tại sao hình thức bọc của hai cỗ quan tài lại hoàn toàn khác nhau.

Trương Khải Minh không khỏi suy nghĩ, tìm kiếm trong đầu những thông tin liên quan đến việc bồi táng kim đồng ngọc nữ.

Đột nhiên, mắt anh sáng lên, anh đã hiểu ra hình thức bọc của kim

đồng ngọc nữ và những thứ bồi táng trong cỗ quan tài ở giữa.

Nó tượng trưng cho nguyện vọng đầu thai làm người, chết đi sống lại của nhân vật chính.

Mọi chuyện đều giải thích được, nếu đây là mộ của Tây Vương Mẫu, vậy thì thứ đặt trong cỗ quan tài ở giữa, Trương Khải Minh trong lòng cũng đã có đáp án.

Trên mặt anh không khỏi lộ ra một nụ cười quỷ dị, vì thứ đặt trong cỗ quan tài ở giữa chính là liên quan đến mệnh mạch của Tây Vương Mẫu.

Trương Khải Minh cũng biết rằng sắp có một trận chiến cam go phải đánh.

Tây Vương Mẫu tuyệt đối sẽ không để mọi người dễ dàng mở cỗ quan tài ở giữa. gã tráng hán của Hoắc Yên đang tìm đầu mối của tấm vải đỏ, lật qua lật lại cũng không thấy, trong lòng cũng đang sốt ruột.

Lực trên tay không ngừng tăng lên.

Cùng với việc lật qua lật lại thi thể bọc vải đỏ, gã cũng có chút bực bội.

Khi gã tóm được một góc của tấm vải, hắn dùng sức xé toạc ra.

Cùng với việc tấm vải đỏ trong tay gã tráng hán bị giật ra, thi thể dưới tấm vải đỏ phồng lên một mức độ nhất định, rồi khi tấm vải bị xé xuống, toàn bộ thi thể nứt ra.

Thủy ngân nóng hổi phun ra tung tóe.

Gã tráng hán không kịp né tránh, bị phun vào mặt và tay, ngay sau đó mặt hắn như bị tạt axit sunfuric, bốc khói xanh và bắt đầu thối rữa.

Chương 354

Thủy ngân như nổ tung, biến thành những hạt nhỏ phun ra khắp nơi, những nơi nó đi qua đều như bị axit sunfuric ăn mòn, bốc khói xanh và thối rữa nghiêm trọng.

Những gã tráng hán đứng gần quan tài, tay và mặt đều bị thủy ngân bắn vào ở mức độ khác nhau.

Hoắc Yên cũng đứng bên cạnh, nhưng phản ứng kịp thời, dùng tay áo che chắn, nhưng axit cũng đã đốt tay áo cô ta bốc lên một làn khói xanh.

Lập tức, cả ngôi mộ vang lên những tiếng la hét thảm thiết và bốc lên từng làn khói xanh.

Những nơi thủy ngân đi qua bị ăn mòn rất nghiêm trọng, thủy ngân tiếp tục chảy thành những hạt nhỏ, lăn đi.

Trương Khải Minh và Bàn Tử luôn ở phía đối diện quan tài nên không bị ảnh hưởng.

Nhưng thủy ngân phun ra trên diện rộng, bốn phía quan tài đều chảy thứ này, những nơi nó đi qua đều bị ăn mòn nghiêm trọng.

Lập tức cả ngôi mộ bốc lên khói xanh nồng nặc.

Khi khói xanh ngày càng nồng, mọi người lập tức cảm thấy có chút chóng mặt.

“Nhanh bịt miệng mũi lại, khói có vấn đề!” Cùng với tiếng hét lớn của Trương Khải Minh, mọi người đều dùng tay bịt miệng mũi lại.

Nhưng có một số người hít phải nhiều khói hơn, ánh mắt lập tức có chút hoang dã, đứng tại chỗ ngay cả động tác bịt miệng mũi cũng không có.

Những người này đứng trơ trọi ở đó, dường như đang chìm vào một ảo giác nào đó.

Ngay sau đó, họ nhìn đồng đội đối diện như thú dữ, gầm thét lớn và rút vũ khí chém về phía đối phương.

Lập tức, tình hình trong cả ngôi mộ rơi vào một trạng thái hỗn chiến.

Trương Khải Minh nhìn Trương Linh trước mặt, đối phương cũng nở một nụ cười âm u quỷ dị.

Ngay sau đó, Trương Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao chém về phía Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh vội vàng né tránh, đồng thời nhìn Trương Linh trước mặt, hẳn đây không phải là Trương Linh thật.

"Ngươi không phải Trương Linh, ngươi là ai?" Trương Khải Minh hét lớn, hỏi Trương Linh trước mặt.

"Không phải ngươi vẫn luôn tìm ta sao?

Ta là ai?" Cùng với nụ cười hung tợn trên mặt Trương Linh, một nhát đao công kích về phía Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh vội vàng né tránh Hắc Kim Cổ Đao của Trương Linh.

Trương Khải Minh không khỏi nhanh chóng suy nghĩ, Trương Linh là hậu nhân của Trương gia, theo lý mà nói Trương Linh không nên bị những thứ tà ma khống chế.

Nếu Trương Linh không bị tà ma khống chế, vậy thì Trương Linh trước mặt tuyệt đối không phải là Trương Linh thật.

Trong mắt Trương Khải Minh lóe lên một tia sát ý, anh lạnh lùng giơ Ngự Quỷ Đao lên.

Khi Trương Khải Minh chuẩn bị tung ra một đòn tấn công hiểm độc vào Trương Linh, đột nhiên trong đầu anh lóe lên một tia tỉnh táo.

Trương Khải Minh nhanh chóng dùng Ngự Quỷ Đao rạch vào lòng bàn tay mình.

"Vạn ma vi khống, nhẫn phật kỳ trung, phù không sư tả, vạn chú quy trung, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh.

Giải!!!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Trương Khải Minh, Ngự Quỷ Đao mang theo máu tươi của anh, vung ra những giọt máu bay tứ tung.

Máu tươi từ đao của Trương Khải Minh văng ra, bay vào giữa hai lông mày của mỗi người.

Lập tức, tất cả mọi người đứng trước mặt đều tỉnh lại, mấy người đang chém giết lẫn nhau nhìn đồng đội đối diện cũng sững sờ tại chỗ.

Vừa rồi là một trận chém giết giữa các đồng đội, mỗi người đều rơi vào ảo giác, hoàn toàn bị khống chế.

Trương Khải Minh thật sự rất may mắn khi đã tỉnh lại vào thời khắc mấu chốt nhất.

Nếu thật sự chém một nhát vào Trương Linh, hậu quả thật không dám tưởng tượng, Trương Khải Minh thật sự có chút sợ hãi.

Trương Linh vừa rồi đã liều mạng gọi tên Trương Khải Minh, nhưng không nhận được hồi âm.

Vừa rồi mọi người đều đã rơi vào một ảo thuật, và chính vì ảo thuật đó mà mọi người đã chém giết lẫn nhau.

Thấy mọi người đều ổn, không có thương vong đặc biệt nghiêm trọng, chỉ có vài người bị thương trong lúc chém giết.

“Mọi người nhất định phải cẩn thận!” Trương Khải Minh nhắc nhở mọi người, đồng thời trong lòng cũng âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Phải biết rằng nếu vừa rồi Trương Khải Minh chém một nhát xuống, Trương Linh có thể đã chết oan dưới đao của anh.

Trương Khải Minh cũng không khỏi tự hỏi, tại sao vừa rồi mình lại rơi vào ảo cảnh đó.

Máu của anh vốn có công năng trừ tà, tại sao lại bị tà khí khống chế nhanh như vậy, có lẽ ảo thuật này chủ yếu nhắm vào anh?

Trương Khải Minh thầm nghi ngờ trong lòng, nếu thật sự là như vậy thì càng khiến anh thêm hứng thú.

Anh thầm nghĩ, tuyệt đối sẽ không để kế hoạch của Tây Vương Mẫu thành công.

Nhìn một đám người, có chút kinh hồn chưa định, Trương Khải Minh không nói nhiều.

Anh nhìn thi thể bọc vải đỏ vừa bị phá vỡ, thủy ngân đã tan đi gần hết.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát Thủy Ngân Thi Đồng còn lại.

Bây giờ anh không khỏi nghi ngờ phán đoán của mình có sai lầm không, không có Thủy Ngân Thi Đồng nào lại khiến người ta rơi vào ảo cảnh.

Thay vì nói là ảo cảnh, không bằng nói là giống như bị trúng độc, những người ngừng chém giết, ai nấy đều không ngừng nôn mửa.

“Thủy Ngân Thi Đồng này thật sự quá tà tính!” Bàn Tử không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm.

Chương 355

Trương Khải Minh cũng nghe thấy lời của Bàn Tử, nhưng không nói gì.

"Quỷ Gia, may mà có ngài ở đây…" Hồng Ảnh sau khi nôn xong, không nhịn được nói một câu từ tận đáy lòng.

"Đúng vậy, may mà có Quỷ Gia ở đây, nếu không có Quỷ Gia, hậu quả thật không dám tưởng tượng!" "A a!" Mọi người đồng loạt tán thưởng.

Tuy rằng mọi người đều nói thật, nhưng ai mà không muốn nghe những lời khen ngợi chứ.

Trương Khải Minh nghe những lời khen của mọi người, trong lòng cũng rất vui vẻ.

"Mọi người cẩn thận một chút đi, ngôi mộ này quả thực có chút tà tính!" Trương Khải Minh nói với mọi người.

Anh nhìn thi thể được bọc vải đỏ hoàn toàn khác với cỗ quan tài đầu tiên, trong lòng cũng có chút nghi vấn.

Trương Khải Minh tự mình dùng tay chạm vào thi thể Thủy Ngân được bọc vải đỏ.

Cảm giác trên tay anh thật sự giống như người sống, cảm giác đứa trẻ này hoàn toàn chưa chết, giống như một cảm giác sống động.

Người thời thượng cổ thật sự rất tàn nhẫn, một sinh mệnh hoạt bát, tươi sống lại bị dùng làm vật bồi táng bằng những thủ đoạn tàn độc như vậy.

Phải biết rằng khi đó, việc rót thủy ngân nóng chảy bằng những thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đau đớn đến nhường nào, một đứa trẻ

phải chịu đựng nỗi đau như vậy, cha mẹ đứa trẻ sẽ có tâm trạng thế nào.

Quý tộc hoàng thất thật sự coi mạng người quá rẻ mạt.

Để đạt được nguyện vọng trường sinh hoặc vĩnh sinh, họ có thể trả bất cứ giá nào, hy sinh dân thường.

Cổ có Tần Thủy Hoàng là một ví dụ, để có thể trường sinh bất lão, đã gây tai họa cho bao nhiêu dân thường.

Trương Khải Minh chạm vào thi thể Thủy Ngân, không khỏi cảm khái trong lòng.

Thi thể Thủy Ngân dưới lớp vải đỏ này không phồng lên dữ dội như cái trước.

Nhìn thi thể dưới lớp vải đỏ, hẳn là một bé trai.

Tấm vải đỏ này không giống như của bé gái, khó tìm thấy đầu mối, Trương Khải Minh dễ dàng tìm thấy đầu mối của nó.

Anh nắm một đầu của tấm vải đỏ, nhẹ nhàng gỡ ra khỏi thi thể.

Trương Khải Minh trong lòng rất rõ, nếu không xử lý hai thi thể chứa đầy thủy ngân này, việc mở cỗ quan tài tiếp theo sẽ rất phiền phức.

Đi một bước xem một bước, rồi sẽ càng ngày càng gần Tây Vương Mẫu.

Cùng với việc tấm vải đỏ được gỡ ra từng vòng, đầu của một bé trai lộ ra.

Đầu của bé trai lộ ra khiến mọi người đều rất kinh ngạc.

Hoàn toàn là một bé trai tươi sống, tóc của bé trai không hề rụng, da dẻ vẫn còn độ đàn hồi, chỉ là màu da đã biến thành màu bạc.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là mắt của bé trai mở to, đáy mắt đã biến thành màu thủy ngân.

Nhưng quả cầu mắt tươi sống đó vẫn có thể khiến mọi người nhìn thấy một tia sáng.

Nhìn khuôn mặt của bé trai này, mọi người thật sự có chút rợn tóc gáy.

Nếu không phải nhìn thấy bé trai này trong quan tài, thật sự sẽ nghĩ đó là một đứa trẻ còn sống.

Cùng với việc tấm vải đỏ được gỡ ra từng vòng, bé trai không mặc quần áo, làn da mịn màng lộ ra trước mặt mọi người.

Mọi người không khỏi muốn đưa tay ra sờ vào da của đứa trẻ, cảm giác trong tay hoàn toàn giống như một đứa trẻ còn sống.

Da trên người vẫn còn độ đàn hồi, biểu cảm trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Ngược lại, khóe miệng của bé trai hơi nhếch lên, dường như mang theo một nụ cười.

Mọi người nhìn biểu cảm của bé trai này, càng cảm thấy có chút kỳ dị.

Dường như bé trai đang nhìn mọi người, khiến mọi người đột nhiên có một ảo giác, dường như một đứa trẻ còn sống đang đứng trước mặt nhìn mỗi người.

Nhìn bé trai này, ngón tay rõ ràng, ngay cả móng tay cũng có thể thấy rất rõ.

Hoàn toàn có thể mang về phòng thí nghiệm làm tiêu bản sống, hoàn toàn là một đứa trẻ tươi sống đứng trước mặt mọi người.

Ngay cả biểu cảm trên mặt cũng rất an tường, không có một chút

sợ hãi, dường như trước khi chết không có quá nhiều nỗi sợ hãi.

Biểu cảm của bé trai này, những người phụ nữ xung quanh đều có chút động lòng.

Lòng dạ của đàn ông có thể cứng rắn hơn một chút, nhưng lòng dạ của phụ nữ trời sinh đã mềm yếu hơn.

Nhìn biểu cảm và sắc mặt an tường của bé trai này, thật sự khiến người ta đặc biệt đau lòng.

Cùng với việc tấm vải đỏ được gỡ ra từng vòng, toàn bộ thân thể của đứa trẻ hiện ra trước mặt mọi người.

Thi thể Thủy Ngân của bé trai này hoàn toàn không mặc quần áo, hoàn toàn trần truồng.

Khi tấm vải đỏ từ từ rơi xuống, trên bụng của thi thể Thủy Ngân có một vết sẹo rất rõ ràng. 155.

Vết sẹo này dài khoảng một tấc, trên thân thể nhỏ bé của đứa trẻ trông thật rợn người, khiến ai nấy đều phải chú ý.

Nhìn thi thể Thủy Ngân này thật sự khiến người ta kinh hãi, một đứa trẻ bảy, tám tuổi còn sống sờ sờ lại bị dùng làm vật bồi táng.

Thời nhà Minh có một số hình thức bồi táng thật sự rất tàn nhẫn.

Giống như thi thể Thủy Ngân này, là một trong những phương thức tàn nhẫn nhất.

Chương 356

Khi một cặp kim đồng ngọc nữ còn sống, bị rót thủy ngân vào.

Đầu và lưng đều bị khoét lỗ để rót thủy ngân vào, quá trình này vô cùng đau đớn.

Người ta cho rằng cơ thể của kim đồng ngọc nữ có linh tính, có thể khiến vạn vật chết đi sống lại, vì vậy những kẻ có tâm địa bất chính đã dùng phương thức tàn nhẫn này để dùng kim đồng ngọc nữ làm vật bồi táng.

Lại sợ theo thời gian dung mạo của kim đồng ngọc nữ sẽ thay đổi, nên đã rót thủy ngân vào.

Kim đồng ngọc nữ bị rót thủy ngân vào, dung mạo sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, da dẻ cơ thể đều giống như lúc còn sống.

Thời nhà Minh, một số phụ nữ của quan lại quyền quý sau khi chết muốn giữ lại dung nhan của mình cũng dùng phương thức này.

Nhìn những phương thức tàn nhẫn của người thời cổ đại, thật sự khiến người ta kinh hãi.

"Mọi người đều cẩn thận một chút, có chút tà tính!" Trương Khải Minh không nhịn được nhắc nhở mọi người một câu, vì nhìn hai thi thể Thủy Ngân, thật sự là được người ta dày công sắp đặt.

Mọi người nghe Trương Khải Minh nhắc nhở, cũng đều nâng cao cảnh giác.

Vừa rồi thi thể Thủy Ngân kia đã khiến một số người bỏ mạng dưới đao của đồng đội, nên mọi người cũng đã nâng cao cảnh giác.

Cùng với việc tấm vải đỏ từ từ được gỡ xuống, toàn bộ thi thể Thủy Ngân hiện ra trước mặt mọi người.

Dáng vẻ của bé trai này hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào, da trên người cảm giác giống như lúc còn sống, tươi tắn.

Hoàn toàn không có cảm giác của một thi thể, chỉ có vết thương trên bụng đang nhắc nhở mọi người, đây là một cỗ thi thể Thủy Ngân.

Mắt của bé trai mở to, ngay cả lông mi trên mắt cũng có thể thấy rõ từng sợi.

Sau khi tất cả tấm vải đỏ được gỡ xuống, không cảm thấy có bất kỳ thay đổi nào.

Sau đó, mọi người lại tập trung ánh mắt vào cỗ quan tài lớn ở giữa.

Trương Khải Minh đi một vòng quanh cỗ quan tài lớn ở giữa.

Thấy Trương Khải Minh không có động tĩnh gì để mở quan tài, gã tráng hán vừa rồi lại dùng sức mạnh để nhấc nắp quan tài lên.

"Đừng động vào, đây không phải là một cỗ quan tài bình thường!" Khi hai gã tráng hán định nhấc nắp quan tài lên, Trương Khải Minh đã ngăn lại.

"Đây là một cỗ quan tài có cơ quan bên trong, nếu dùng sức mạnh mở ra sẽ kích hoạt cơ quan bên trong, chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm!" Mọi người nghe Trương Khải Minh nói vậy, đều có chút khó xử.

"Vậy chúng ta đã đến đây rồi, không mở quan tài thì phải làm sao?" Bàn Tử không hiểu hỏi Trương Khải Minh.

"Đúng vậy, Quỷ Gia, mở cỗ quan tài này ra đi, biết đâu những thứ quý giá đều ở trong đó!" Hoắc Yên cũng không nhịn được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Cỗ quan tài này cần phải mở từ bên trong, thấy cái lỗ tròn bên

cạnh quan tài không?

Cần phải thò tay vào đó để mở cơ quan bên trong, mới có thể mở quan tài từ bên trong ra.” Mọi người nghe lời của Trương Khải Minh đều có chút kinh ngạc, thật không ngờ một cỗ quan tài lại có nhiều mánh khóe như vậy.

Mặc dù những người này đều là những lão làng trộm mộ nhiều năm, nhưng loại quan tài như thế này thật sự là lần đầu tiên thấy.

Tuy rằng trông khá đơn giản, nhưng ai mà dám thò tay vào trong quan tài chứ, đều có chút sợ hãi.

“Để tôi thử xem!” một gã tráng hán khác dưới trướng Hoắc Yên tự đề cử.

Ở mặt bên của quan tài có một cái nắp tròn, Trương Khải Minh đã mở cái nắp tròn đó ra.

Khi gã tráng hán định thò tay vào quan tài, Trương Linh đứng bên cạnh đã ngăn gã lại.

“Để tôi đi, loại quan tài này, để người Trương gia mở đi!

Máu của tôi có tác dụng trừ tà nhất định, sẽ an toàn hơn một chút!” Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Trương Linh, gật đầu với anh ta.

Trương Linh lập tức lấy dao của mình, nhẹ nhàng rạch một đường trên lòng bàn tay.

Sau đó, anh ta thò tay vào cái lỗ tròn của quan tài, không ngừng mò mẫm.

Mọi người theo dõi bàn tay của Trương Linh thò vào quan tài, đều căng thẳng theo.

Cùng với một tiếng 'rắc' lớn, quan tài có phản ứng, đồng thời mọi

người cũng thở phào nhẹ nhõm, quan tài có dấu hiệu được mở ra.

Trương Khải Minh lấy ra một đoạn nến, dùng đuốc đốt nó ở góc đông nam của quan tài.

Người thắp đèn, quỷ thổi đèn, đó là khế ước giữa người sống và người chết.

Khi quan tài được mở ra, nếu đèn tắt, bất kể trong quan tài có vàng bạc châu báu gì, đều không được đụng vào, phải đặt lại vị trí cũ.

Cây đèn này là đèn dương gian, nếu đèn dương tắt, phải rời khỏi nơi này, chứng tỏ tà vật trong quan tài sẽ hại người.

Trương Khải Minh cẩn thận đặt ngọn nến đã được thắp sáng ở phía đông nam.

Những người này đều là những lão làng trộm mộ nhiều năm, cũng hiểu ý nghĩa của việc này.

Sau đó, Trương Linh rút tay ra khỏi quan tài, ngay sau đó hai gã tráng hán nhấc nắp trên của quan tài lên, mở cỗ quan tài ra.

Cùng với việc nắp quan tài được nhấc lên, cảm giác một luồng âm phong từ bốn phía quan tài ập đến.

Cỗ quan tài này hẳn đã bị phong bế nhiều năm nên âm khí bên trong đặc biệt nặng.

Cùng với việc quan tài được mở ra, âm khí dần dần tan đi, ngọn nến ở phía đông nam cũng nhỏ lại, nhưng không hoàn toàn bị thổi tắt.

Thấy ngọn nến không hoàn toàn tắt, mọi người đến xung quanh quan tài, xem bên trong là nhân vật gì.

Đến gần quan tài, cỗ quan tài này so với hai cỗ quan tài nhỏ kia khiến người ta thoải mái hơn nhiều.

Trong quan tài đặt đủ loại châu báu quý giá.

Chương 357

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát cỗ thi thể nằm ở giữa quan tài.

Quần áo của cỗ thi thể này đặc biệt hoa lệ, qua nhiều năm như vậy, quần áo không hề bị mục nát.

Nhìn quần áo trên cỗ thi thể, có thể đoán định chủ nhân của thi thể này là một người phụ nữ, từ vóc dáng có thể thấy là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Trên mặt cỗ thi thể cũng được che bằng một tấm vải đỏ, tuy không giống như thi thể Thủy Ngân bị quấn bằng vải đỏ, nhưng cũng dùng một tấm vải đỏ che mặt.

Nhìn châu báu minh khí xung quanh quan tài, mọi người cầm trên tay không khỏi có chút tán thưởng, cỗ quan tài này quả thực là mộ của quan lại quyền quý.

"Chẳng lẽ là phi tần của hoàng thượng hay vợ lẽ của đại thần?" Bàn Tử nhìn quần áo hoa lệ của cỗ thi thể, không khỏi buột miệng nói.

Mấy người đàn ông ở đó đều có chút tò mò muốn xem dung mạo của người phụ nữ này sẽ như thế nào.

Nhưng chắc cũng không đẹp đẽ gì, qua nhiều năm như vậy, chắc chắn cũng sẽ thay đổi, trừ khi cũng được rót thủy ngân vào.

Một gã tráng hán dưới trướng Hoắc Yên ma xui quỷ khiến đi đến đầu của thi thể mỹ nữ.

Trương Khải Minh cũng đang nhìn thi thể mỹ nữ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

Chỉ cảm thấy thi thể mỹ nữ này có chút kỳ quái.

Nhìn mọi người cầm những món đồ quý giá đó yêu thích không rời tay, thật đúng là người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Lúc này Trương Khải Minh cũng không để ý, gã tráng hán kia đã đi đến đầu của thi thể mỹ nữ, ma xui quỷ khiến dùng tay chạm vào tấm vải đỏ trên mặt mỹ nữ.

Khi Trương Khải Minh thấy gã tráng hán vén tấm vải đỏ trên mặt mỹ nữ lên thì đã quá muộn.

Lúc này, cả cỗ quan tài rung lên, ngay sau đó nửa cây nến ở góc đông nam chuyển sang ánh sáng màu xanh lam rồi tắt ngóm.

"Không ổn, mọi người mau rời khỏi nơi này!" Cùng với tiếng hét lớn của Trương Khải Minh, đá từ bốn phía quan tài không ngừng rơi xuống.

Nhìn đá từ bốn phía không ngừng rơi xuống, cả khu mộ đều sắp sụp đổ, Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn dây thừng ở lối đi vào.

"Quỷ Gia, chúng ta lập tức theo đường cũ quay lại!" Cùng với tiếng gọi của Bàn Tử, tất cả mọi người cũng chạy về phía lối ra mà họ vừa dùng dây thừng đi xuống.

"Lấy khóa leo tường ra, tôi đã đặt cột đá ở phía trên miệng hố!" Bàn Tử lớn tiếng nói với mọi người, Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử gật đầu.

Cùng với tiếng gọi của Bàn Tử, tất cả mọi người đều lấy khóa leo tường ra ném lên phía trên miệng hố.

Khu mộ đang rung chuyển dữ dội, có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lúc này có người tham lam, lấy châu báu trong quan tài nhét vào

lòng.

Khi hắn đang cầm châu báu trong quan tài nhét vào lòng định chạy ra ngoài, thì mắt của bé trai Thủy Ngân thi thể đột nhiên biến thành màu đỏ.

Ngay sau đó, từ trong thi thể bé trai bay ra những con ngài toàn thân màu bạc.

Những con ngài này nhanh chóng bay đến người đứng gần quan tài lớn.

Những con ngài này đậu lên người, lập tức người đó bốc cháy.

Nhìn người đó bốc cháy, đau đớn gào thét.

Hoắc Yên định đi cứu người.

Trương Linh một tay nắm lấy Hoắc Yên, "Cứu không được, đó là Linh Hỏa Phi Nga." Hoắc Yên quay đầu, mắt trợn to, nhìn Trương Linh trước mặt.

Linh Hỏa Phi Nga, Hoắc Yên đã từng nghe nói.

Chỉ cần bị Linh Hỏa Phi Nga chạm vào, sẽ bốc cháy, người bị chạm vào lại chạm vào người khác cũng sẽ khiến người khác cùng bốc cháy.

Nhìn thuộc hạ của mình đau đớn gào thét như vậy, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, khiến Hoắc Yên thật sự không còn cách nào khác.

Cô ta cắn răng, ném khóa leo tường lên trên.

Đều là những lão làng trộm mộ, thân thủ đều rất nhanh nhẹn.

Mọi người rất nhanh chóng men theo khóa leo tường leo lên, chấn động dưới mặt đất càng lúc càng lớn.

Nhìn những con Linh Hỏa Phi Nga đó, chúng lao tới, lại bị Trương

Khải Minh đánh rơi xuống đất.

Mọi người đều rất vội vàng cố gắng leo lên, người ở trên kéo dây thừng hỗ trợ người leo lên từ dưới.

Thấy mọi người đều đã leo lên, Trương Khải Minh dùng sức dưới chân, dùng năng lượng của mình nhanh chóng đến bên cạnh Bàn Tử.

Những người này thật sự khâm phục thể lực của Trương Khải Minh, thật sự giống như thần nhân, có sức bộc phát dồi dào, chưa từng thấy ai như vậy, Trương Khải Minh thật không hổ danh là Quỷ Gia!

"Nhanh chóng bịt cái miệng hố này lại!" Nghe lệnh của Trương Khải Minh, tất cả mọi người nhanh chóng đẩy cột đá về phía miệng hố, bịt kín nó lại, những con ngài bay lên từ dưới bị chặn lại.

Cùng với sự rung chuyển của cổ mộ, nơi này cũng sắp sụp đổ, mọi người nhanh chóng chạy về phía lối đi ban đầu.

Nhưng lối đi ban đầu đã bị đá lăn che khuất, không nhìn ra được lối nào.

Cùng với sự rung chuyển, cả mặt đất đều nứt ra.

Trương Khải Minh nhìn lối đi bị đá chặn trước mặt, rút Ngự Quỷ Đao ra.

Đồng thời vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, hai thứ cùng lúc sử dụng, tấn công vào lối đi phía trước, hy vọng có thể mở ra một con đường.

Cùng với việc Ngự Quỷ Đao và Kim Cương Chỉ của Trương Khải Minh cùng lúc vận dụng, những tảng đá nhanh chóng bị chém tan tành, một lối đi hiện ra trước mặt Trương Khải Minh.

"Nhanh theo tôi đi!" Cùng với mệnh lệnh của Trương Khải Minh,

tất cả mọi người thấy anh đi vào lối đi, đều theo sát bước chân của anh.

Trương Khải Minh nhanh chóng dẫn đường ở phía trước, nghe tiếng ầm ầm phía sau, cũng biết cả khu mộ sắp sụp đổ, phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Chương 358

Những người phía sau cũng rất tin tưởng Trương Khải Minh, theo sát phía sau anh.

Ai nấy đều cầm vũ khí của mình, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, không ai biết sẽ gặp nguy hiểm gì trong lối đi.

Trương Linh theo sát phía sau Trương Khải Minh.

Cùng với việc Trương Khải Minh không ngừng dẫn đường về phía trước, lối đi phía sau cũng có thể nghe thấy tiếng đá rơi.

Ở phía trước lối đi không xa, Trương Khải Minh ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng nặc.

Phía trước lại sắp có một trận ác chiến.

Ở phía trước không xa có mấy con Tống tử lông trắng đang ở trong lối đi, nghe thấy có người đi tới, liền lao tới.

Trương Khải Minh cầm Ngự Quỷ Đao, sử dụng Nhiên Mộc Đao Pháp.

Hiện tại, Nhiên Mộc Đao Pháp đã được Trương Khải Minh vận dụng đến mức điêu luyện, đạt đến tầng thứ ba, 27 nhát đao chém ra một cách ổn định và chính xác.

Đồng thời, Trương Khải Minh triệu hồi Tiểu Hồng Hống, anh và nó cùng nhau phát động tấn công, Thiên Đồng ở phía sau lối đi chưa kịp đến.

Thiên Đồng cũng ngửi thấy mùi Tống tử phía trước, chen qua đám đông cố gắng xông lên.

Phải biết rằng những con Tống tử lông trắng này đều rất lợi hại,

Hồng Ảnh, Bàn Tử, Trương Linh cùng nhau tham gia chiến đấu.

Đá rơi phía sau rất nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng giải quyết mấy con Tống tử lông trắng này, sẽ rất nguy hiểm.

Mọi người cùng nhau đồng lòng đối phó với những con Tống tử trước mắt, nhìn chúng lần lượt ngã xuống.

"Thiên Đồng, những con Tống tử còn lại giao cho cậu, mọi người theo tôi nhanh chóng rút khỏi lối đi!" Cùng với mệnh lệnh của Trương Khải Minh, tất cả mọi người nhanh chóng men theo lối đi chạy về phía trước.

"Thiên Đồng, đừng ham chiến, đợi mọi người đi hết thì nhanh chóng theo sau, đừng dây dưa với chúng." Trương Khải Minh ra lệnh cho Thiên Đồng, vì anh thực sự hiểu tính cách của cậu ta, Thiên Đồng chỉ cần nhìn thấy loại Tống tử đó là mắt đỏ lên.

Thấy Thiên Đồng biến thân thành Tống tử lông trắng, cũng biết cậu ta bây giờ đã say máu, phải ra lệnh cho cậu ta không được ham chiến.

Thiên Đồng hiện tại đã có thể khống chế tốt cơ thể của mình, nghe lệnh của Trương Khải Minh, gật đầu.

Trương Khải Minh liếc nhìn Thiên Đồng đang tỏ vẻ nghiêm túc, thấy nó gật đầu thì cũng yên tâm.

Dù Thiên Đồng đặc biệt hiếu chiến, nhưng Trương Khải Minh hiểu nó là một đứa rất nghe lời và tuân thủ mệnh lệnh.

Mọi người đã né được, Tống tử vẫn đang tấn công về phía trước, cả nhóm nhanh chóng rút lui.

Mọi người sắp chạy đến cuối đường hầm thì lại gặp phải đám nhện đen lúc trước.

Nọc độc của lũ nhện này có độc tính rất cao.

Lúc này Trương Khải Minh đang ở cuối đội ngũ, lao lên phía trước Hồng Ảnh và Bàn Tử, tấn công đám nhện.

Nọc độc của lũ nhện này thật sự quá kinh tởm, toàn là chất lỏng màu xanh lục độc hại.

Không có Trương Khải Minh bên cạnh, mọi người thật sự cảm thấy có chút không đối phó nổi, vài người đã bị dính nọc độc của nhện, bắt đầu không ngừng kêu la thảm thiết.

Một con nhện đen khổng lồ đang tấn công Bàn Tử.

"Quỷ Gia, Quỷ Gia, cứu mạng!" Trong lúc nguy cấp, Bàn Tử vội vàng hét gọi Trương Khải Minh.

Ngô Thiên Chân không có võ công, lúc này chỉ có thể liên tục né tránh.

Dù thỉnh thoảng tung ra vài đòn tấn công nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Đúng lúc này, Ngô Thiên Chân vội vàng lấy một cái chuông từ trong ba lô ra.

Ngô Thiên Chân niệm vài câu chú ngữ vào chiếc chuông, ngay sau đó tiếng chuông vang lên.

Ngay khoảnh khắc ấy, dường như tất cả lũ nhện đều bị trúng tà chú, sững sờ tại chỗ và ngừng tấn công.

Thừa dịp tất cả lũ nhện đều dừng lại, mọi người vội vàng tấn công.

Đồng thời cũng nhanh chóng mở ra một con đường máu, cả nhóm men theo con đường đó mà chạy thẳng về phía trước.

Ngô Thiên Chân tiếp tục lắc chuông, vừa men theo vách đường

hầm vừa chạy tới.

Lúc này, Trương Khải Minh đang đuổi theo đội ngũ, nhìn Ngô Thiên Chân lắc chuông, mày nhíu lại.

Nhiếp Hồn Linh, cái Nhiếp Hồn Linh này vốn không phải của Ngô gia, sao bây giờ lại nằm trong tay Ngô Thiên Chân?

Trương Khải Minh có quá nhiều thắc mắc, nhưng bây giờ không phải lúc để làm rõ mọi chuyện.

Hắn nhìn Ngô Thiên Chân cầm chuông nhanh chóng chạy về phía trước, liền bám sát theo sau.

Lúc này Thiên Đồng cũng đã đuổi kịp.

Cả nhóm cùng nhau chạy ra ngoài đường hầm.

Phía sau, đường hầm không ngừng sụp đổ.

Mọi người vừa ra khỏi, toàn bộ con đường đã sập xuống hoàn toàn.

Cả nhóm nhanh chóng chạy về phía cửa động.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, nghe tiếng đá lớn sụp đổ phía sau, ai nấy đều có chút kinh hồn bạt vía.

Người của Hoắc Yên tổn thất không ít.

Mọi người cuối cùng cũng thoát chết từ trong mộ ra, nhìn ánh mặt trời bên ngoài mà có chút may mắn.

Chương 359

Nhưng đồng thời cũng có chút tiếc nuối, mục đích lần này không đạt được, chẳng lấy ra được thứ gì có giá trị, chỉ tiện tay lấy vài món minh khí mà thôi.

Trương Khải Minh biết, tuy thi thể người phụ nữ cuối cùng tuyệt đối không phải Tây Vương Mẫu, nhưng ít nhất cũng đã tiến gần hơn đến lăng mộ của bà ta.

Chỉ là thi thể mỹ nữ kia rốt cuộc là ai?

Trương Khải Minh vẫn chưa hiểu rõ.

Quá nhiều nghi vấn khiến Trương Khải Minh không thể thông suốt.

"Đi thôi, về trước đã, tìm một nơi nghỉ ngơi." Trương Khải Minh vừa nói vừa đi ra ngoài.

Hắn quyết định tìm một nơi không xa bên ngoài để hạ trại trước.

Sau đó sẽ tính toán bước tiếp theo, khu lăng mộ này chắc chắn không chỉ có một lối vào, hẳn là còn có những cửa khác.

Trương Khải Minh cảm thấy khu mộ này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Thấy mọi người có một số người bị thương, nên ổn định trước đã.

Một số người bị nhiễm nọc độc của nhện cũng đang không ngừng kêu la, vùng da bị nhiễm độc có dấu hiệu thối rữa.

Trương Khải Minh không có nhiều thuốc để chữa trị loại độc này, chỉ có thể để những thủ hạ bị thương trở về chữa trị trước.

Bây giờ cần tìm một nơi để hạ trại, một khu đất bằng phẳng cho mọi người nghỉ ngơi.

Nơi này bốn bề là núi, trong núi lại có nhiều sinh vật độc hoang dã, tìm được một mảnh đất sạch sẽ thật sự rất khó.

Sau khi tìm được một khu đất tương đối bằng phẳng, Trương Khải Minh lấy hùng hoàng từ hệ thống ra rắc một vòng xung quanh.

Rắc xong hùng hoàng, cả nhóm bắt đầu dựng lều bên trong vòng tròn đó.

Mọi người đang bận rộn giúp nhau dựng lều thì nghe thấy một trận súng nổ ở phía xa.

"Trương Linh, đi với tôi xem sao!" Trương Khải Minh gọi Trương Linh, hai người cùng đi về phía có tiếng súng.

Theo tiếng súng vang lên, Trương Linh và Trương Khải Minh nấp trong một khu rừng không xa, nhìn thấy phía trước có một đội ngũ mặc trang phục rất chỉnh tề, thống nhất… "Là ai vậy?" Trương Linh khẽ hỏi Trương Khải Minh.

"Nhìn trang phục thế này chắc là lính đánh thuê.

Nhưng đám lính đánh thuê này được ai thuê?" Trương Khải Minh không chỉ nghi ngờ trong lòng, hắn cũng không biết đám lính đánh thuê này rốt cuộc được ai thuê.

Rõ ràng đám lính đánh thuê này đang chiếm thế thượng phong, còn những người xung đột với họ trông giống như một đám đảo đấu đơn lẻ.

Không có đặc điểm rõ ràng, Trương Khải Minh cũng không nhận ra ai, toàn là những gương mặt xa lạ.

Đám lính đánh thuê này vô cùng có trật tự, rất nhanh chóng, bọn

chúng đã chiếm thế thượng phong.

Tiếng súng giao tranh vang lên khiến những kẻ đảo đấu đơn lẻ kia liên tục ngã xuống.

Cũng không biết vì sao lại xung đột, chắc là đã tìm thấy thứ gì đó.

Trương Khải Minh không muốn gây xung đột với đám lính đánh thuê này, cũng không biết bọn chúng đang tìm gì.

Hy vọng thứ bọn chúng tìm không xung đột với mục đích của mình là tốt nhất.

"Quỷ Gia, có cần tôi xen vào không?

Tôi nên giúp bên nào?" "Không cần xen vào, cứ xem là được!" Trương Khải Minh đáp lại Trương Linh.

Cuộc tàn sát của những người này hoàn toàn không liên quan gì đến hắn, Trương Khải Minh cũng không định tham gia vào cuộc chiến này.

Ai cũng có mục đích của riêng mình, cũng chẳng thể nói ai là người tốt kẻ xấu.

Căn bản không liên quan đến mình, chỉ cần là người có xung đột lợi ích với mình, thì đó đều là kẻ xấu.

Trương Khải Minh không tốt bụng đến mức đi giúp bất kỳ bên nào.

Bao năm qua, Trương Khải Minh cũng đã ngộ ra một đạo lý, trên thế gian này, chỉ cần không có xung đột lợi ích thì đều có thể ngồi cùng một bàn uống rượu thưởng trà.

Nếu có xung đột lợi ích với bất kỳ ai, tuyệt đối sẽ trở mặt thành thù.

Trương Khải Minh cũng tự nhận mình không phải người tốt, từng

giúp đỡ người khác rất nhiều chuyện.

Nhưng cuối cùng, khi lợi ích thực sự xung đột, mình luôn là người bị kẻ khác bán đứng đầu tiên.

Cho nên bây giờ Trương Khải Minh căn bản không xem khái niệm người tốt kẻ xấu ra gì, chỉ cần có xung đột lợi ích, hắn sẽ khiến đối phương nếm mùi lợi hại.

Cái gọi là 'người không vì mình, trời tru đất diệt', quan niệm này đã ăn sâu vào tư tưởng của Trương Khải Minh.

Nhìn những người trước mặt đang giao chiến kịch liệt, khóe miệng Trương Khải Minh nhếch lên một nụ cười, hắn nhìn cuộc chiến như vậy mà bật ra một tiếng cười lạnh.

Trương Linh dù sao cũng chưa đạt đến cảnh giới của Trương Khải Minh, cũng không thể xử sự bình tĩnh như hắn.

Bây giờ Trương Linh cảm thấy nên ra tay giúp đỡ kẻ yếu, như vậy mới có thể yên lòng hơn.

Không phải Trương Khải Minh không có lòng tốt đó.

Mà là những trải nghiệm hiện tại đã khiến hắn có phần chai sạn.

Hắn nhìn mọi việc cũng rất thoáng.

Lòng tốt mà Trương Linh nói có thể sẽ làm hại chính cậu ta.

Cho nên Trương Khải Minh tuyệt đối không cho phép Trương Linh làm vậy.

Chương 360

Dù sao kinh nghiệm của Trương Linh còn chưa đủ phong phú, Trương Khải Minh phải bảo vệ cậu ta.

Phải biết rằng Trương Linh là hậu nhân của Trương gia, luôn một lòng trung thành với hắn, nên Trương Khải Minh cũng hết mực che chở cho Trương Linh.

Nhìn những người phía trước lần lượt ngã xuống, Trương Linh dường như có chút sốt ruột không yên, quay đầu nhìn Trương Khải Minh.

Thấy Trương Linh lo lắng như vậy, Trương Khải Minh không nhịn được hỏi: "Cậu thấy hai nhóm người này ai là người tốt?

Nếu phải giúp, cậu quyết định giúp ai?" Khi Trương Khải Minh hỏi câu này, Trương Linh quả thực sững sờ, cậu ta thật sự không biết nên giúp ai.

Chỉ thấy hai nhóm người đang giao chiến kịch liệt thì luôn cảm thấy nên ra tay giúp đỡ.

Nhưng nếu thật sự phải chọn một bên để giúp...

Có lẽ ai cũng sẽ đồng tình với kẻ yếu, sẽ thử giúp đỡ những người yếu thế hơn, nhưng kẻ yếu rốt cuộc là người thế nào, cậu ta cũng không hiểu rõ.

Có thể sẽ làm khéo thành vụng, nối giáo cho giặc, đều có khả năng.

Trương Linh nghe Trương Khải Minh hỏi vậy mà không trả lời.

Cậu ta thực sự không biết nên trả lời Trương Khải Minh thế nào.

Trương Linh cũng thừa nhận, Trương Khải Minh nói đúng, vì hai nhóm người phía trước cậu ta cũng không chắc là người thế nào.

Cũng không biết mục đích của họ, nếu thật sự ra tay giúp một bên nào đó.

Bất kể giúp ai trong số họ, cũng không biết đối phương có gây ra uy hiếp gì cho mình không.

Thay vì không biết nên giúp ai, chi bằng không làm gì cả, không xen vào, cứ để mặc họ tự tương tàn.

Trương Linh đột nhiên cảm thấy quyết định của Trương Khải Minh là đúng đắn.

"Quỷ Gia, hình như tôi biết mình sai rồi!" Mặc dù Trương Linh cũng không biết mình sai ở đâu, nhưng cậu ta biết chắc chắn mình đã sai.

Vì một số suy nghĩ của cậu ta tuyệt đối không đúng đắn, có thể vì những suy nghĩ sai lầm đó mà dẫn đến quyết định sai lầm.

Trương Khải Minh ngăn cản là đúng.

Nhìn hai đội ngũ đang giao tranh, phe lính đánh thuê rõ ràng chiếm ưu thế, hạ gục từng người một của phe đối diện, không chừa một ai.

Thủ đoạn của họ có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, không hề nương tay.

Lúc này, rõ ràng phe yếu thế hơn có một người bị thương, ôm một thứ gì đó chạy sâu vào trong rừng.

Từ vóc dáng của người bị thương, có thể thấy đó là một phụ nữ.

Người phụ nữ đó đang dùng cả tính mạng để bảo vệ thứ trong tay, cố gắng chạy về phía trước.

Đám lính đánh thuê phía sau lại truy đuổi không tha, cũng nhắm

vào thứ trong tay cô ta.

Nhìn đám lính đánh thuê đuổi theo người phụ nữ đó chạy về phía rừng sâu, Trương Khải Minh cũng không nói gì thêm.

Tuy hắn cũng tò mò thứ người phụ nữ đó ôm trong lòng là gì, nhưng bây giờ hỏa lực của đám lính đánh thuê này rất mạnh, không cần thiết phải tranh giành vũng nước đục này.

Nếu Trương Khải Minh thật sự tham gia, cũng sẽ đối đầu với đám lính đánh thuê kia, mà thứ đó là gì cũng không rõ.

Gây thù chuốc oán trước thế này là một thương vụ không tốt.

Dù sao người phụ nữ đó cũng không chạy về hướng này, nên cũng không cần phải xen vào.

Sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt, đám lính đánh thuê này chắc chắn cũng nhắm vào lăng mộ cổ ở đây.

Chỉ cần là nhắm vào lăng mộ cổ, chắc chắn sẽ chạm mặt, nhìn hỏa lực của đội lính đánh thuê này cũng rất mạnh, lại thêm một đối thủ đáng gờm.

Trương Khải Minh nhìn đội lính đánh thuê phía trước, lòng chìm vào suy tư.

Số lượng lính đánh thuê này có hơn hai mươi người, nhìn trang bị của họ chắc chắn cũng được huấn luyện bài bản.

Đối với lính đánh thuê, họ có một mối đe dọa nhất định, vì trang bị vũ lực của họ cơ bản đều mạnh hơn người thường.

Nếu sau này thật sự gặp phải đội lính đánh thuê này, một trận ác chiến là khó tránh khỏi.

Chỉ hy vọng mục đích của đám lính đánh thuê này không giống mình là tốt nhất.

Nhìn đám lính đánh thuê đuổi theo người phụ nữ kia chạy đi xa, Trương Khải Minh và Trương Linh cũng quay về khu cắm trại.

Sau khi về trại, lều đã dựng xong, mọi người tự về lều của mình nghỉ ngơi.

Trương Khải Minh cũng chìm vào suy tư, thật không hiểu thứ mà người phụ nữ kia ôm trong lòng rốt cuộc là gì?

Liệu có giúp ích gì cho mình không?

Nhìn người phụ nữ đó dùng mạng sống để bảo vệ thứ đó, có lẽ nó rất hữu dụng với cô ta.

Trên đường đi có quá nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, bây giờ Trương Khải Minh cũng có chút rối bời, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Đang chìm trong suy tư, Trương Khải Minh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Hắn lập tức đi về phía lều của Trương Linh.

Vừa vén lều của Trương Linh lên, đúng như dự đoán của Trương Khải Minh, Trương Linh thật sự không có trong lều.

"Thằng khốn Trương Linh!" Trương Khải Minh khẽ chửi thầm một câu.

Thấy Trương Khải Minh vội vã đến lều của Trương Linh, Bàn Tử cũng theo sát phía sau.

Chương 361

Nghe Trương Khải Minh chửi Trương Linh, Bàn Tử có chút không hiểu.

“Sao vậy Quỷ Gia?” “Bàn Tử, cầm đồ nghề theo tôi, thằng Trương Linh có lẽ đã đi cứu người rồi!” Nghe Trương Khải Minh phân phó, Bàn Tử vội vàng lấy vũ khí của mình đi theo sau hắn.

Thằng nhóc Trương Linh này quả nhiên không ngoài dự đoán của Trương Khải Minh, chắc chắn đã đi cứu người ở bên kia núi rồi.

Lúc cùng Trương Linh đi về, Trương Khải Minh đã cảm thấy cậu ta có gì đó không ổn.

Lúc đó Trương Khải Minh đang suy nghĩ vấn đề của mình, nên không đặc biệt để ý đến Trương Linh.

Trương Linh chắc chắn đã thấy người phụ nữ ôm đồ chạy trốn mà nảy sinh ý định cứu người.

Thằng nhóc Trương Linh này, kinh nghiệm còn non, lúc nào cũng thiếu một chút trưởng thành.

Trương Linh thật sự không ngoài dự đoán của Trương Khải Minh, cậu ta quả thực đã đi cứu người.

Lúc cùng Trương Khải Minh đi về, Trương Linh càng lúc càng cảm thấy nên đi cứu người phụ nữ đó.

Thứ mà người phụ nữ đó ôm trong lòng, lại dùng cả tính mạng để bảo vệ, chắc chắn rất quan trọng với cô ta.

Một người có thể dùng sinh mệnh để bảo vệ một thứ gì đó, người đó cũng không thể xấu xa được.

Trương Linh nghĩ vậy, nên cậu ta cảm thấy nên đi cứu người phụ nữ đó.

Mặc dù Trương Linh cũng không chắc người mình cứu là ai trong đội ngũ kia.

Nhưng Trương Linh cảm thấy bây giờ một cô gái đơn độc, một mình bảo vệ thứ mình cần bảo vệ, khiến cậu ta nảy sinh lòng trắc ẩn.

Thực ra Trương Linh cũng không biết tại sao, đặc biệt muốn đi cứu người phụ nữ đó.

Lúc cùng Trương Khải Minh đi về, cậu ta biết Trương Khải Minh tuyệt đối sẽ không để mình đi cứu người.

Cho nên sau khi cùng Trương Khải Minh về trại, Trương Linh đã lén lấy vũ khí của mình đi cứu người.

Trương Linh cũng biết những lời Trương Khải Minh nói tuyệt đối đúng, cuộc đời cậu ta thực sự thiếu kinh nghiệm.

Cho nên khả năng phán đoán sự việc của Trương Linh không được chính xác.

Nhưng Trương Linh cảm thấy khi chưa trải qua những chuyện đó, việc mình muốn làm thì phải cố gắng hết sức để làm.

Trương Linh cũng biết làm trái lệnh của Trương Khải Minh chắc chắn sẽ bị ngài ấy trách phạt.

Nhưng Trương Linh không thể khống chế được trái tim mình, khi thấy người phụ nữ đó ôm thứ kia như mạng sống để bảo vệ, trong lòng Trương Linh đặc biệt khó chịu, có một sự thôi thúc muốn đi cứu người đó.

Trương Linh cầm thanh Hắc kim đại đao, lén lút theo đường tắt trong rừng để bám theo đám người kia.

Trương Linh cũng không chắc người phụ nữ kia có thể cầm cự đến khi mình đến nơi không, nhưng Trương Linh cảm thấy phải cố gắng hết sức một phen.

Lúc cùng Trương Khải Minh về trại, Trương Linh không dám chậm trễ một khắc, đưa Trương Khải Minh về trại.

Rồi lén lấy vũ khí, theo chân núi phía sau chạy ra ngoài.

Trương Linh theo tiếng súng, lúc có lúc không, bám theo dấu chân của đám lính đánh thuê.

Nghe tiếng súng lúc có lúc không, có thể xác định đám lính đánh thuê vẫn chưa bắt được người phụ nữ đó.

Đối với việc đi lại trên núi, Trương Linh có chút kinh nghiệm, cậu ta men theo hướng cần truy đuổi, theo đường tắt lên núi mà cố gắng chạy.

Trương Khải Minh và Bàn Tử cũng theo tiếng súng mà chạy đến, vì biết Trương Linh chắc chắn sẽ đi cứu người.

Nếu Trương Linh xung đột trực diện với đám lính đánh thuê đó, bọn chúng tuyệt đối có thể lấy mạng cậu ta.

Nghĩ đến việc Trương Linh sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, Trương Khải Minh đặc biệt tức giận.

Thằng nhóc Trương Linh này kinh nghiệm quá ít, trải nghiệm quá ít, làm việc gì cũng bốc đồng.

Trương Khải Minh không hy vọng Trương Linh xảy ra chuyện gì, đối với một hậu nhân của Trương gia, Trương Khải Minh rất coi trọng.

Hắn không hy vọng Trương Linh gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Lúc này, Trương Linh cũng đang nỗ lực muốn cứu người phụ nữ

đó.

Về phần thứ mà người phụ nữ đó bảo vệ, Trương Linh hoàn toàn không có hứng thú.

Trương Linh chỉ đơn thuần muốn cứu người mà thôi, đối với thứ mà người phụ nữ đó bảo vệ, một chút hứng thú cũng không có.

Trương Khải Minh thì lại có chút tò mò về thứ mà người phụ nữ đó bảo vệ, còn Trương Linh thì hoàn toàn chỉ muốn cứu người đơn thuần, đây là sự khác biệt về bản chất giữa Trương Khải Minh và Trương Linh.

Trương Linh dần dần tiếp cận được người mình muốn cứu nhưng tiếng súng cũng dần tắt.

Tiếng súng biến mất cũng có nghĩa là người phụ nữ đó hoặc là bị đám lính đánh thuê bắn chết, hoặc là bị chúng bắt được, chỉ có hai kết quả như vậy.

Trương Linh nấp trong bụi cây bên cạnh, quan sát động tĩnh phía trước.

Nhìn thấy một đám đông lính đánh thuê, rõ ràng đã bắt được người phụ nữ đó, cũng không biết sống chết ra sao.

Khi Trương Linh tưởng rằng người phụ nữ đó đã bị đám lính đánh thuê bắn chết, thì phía trước đám lính đánh thuê lại có một trận hỗn loạn.

Nhìn thấy một bóng người nhanh nhẹn đang bay lượn giữa đám lính đánh thuê.

Rõ ràng, người phụ nữ đó không chết, mà đang chiến đấu với đám lính đánh thuê.

Bây giờ khoảng cách của Trương Linh đã có thể nhìn rõ cảnh

tượng giao đấu giữa lính đánh thuê và người phụ nữ đó.

Thân thủ của cô gái này đặc biệt nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là người nhà nghề, chiêu nào cũng đặc biệt mạnh mẽ.

Chương 362

Cô gái này tuổi không lớn, khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một bộ trang phục của người Miêu.

Nhìn cô gái đó chiến đấu giữa đám lính đánh thuê, thân thủ tương đối nhanh nhẹn, trên quần áo dính đầy vết máu loang lổ.

Cũng không biết là máu của cô ta hay máu của người khác.

Chỉ cần không dùng súng, trong cận chiến, Trương Linh có một sự tự tin nhất định.

Công lực của Trương Linh cũng rất lợi hại, đặc biệt là thanh Hắc kim đại đao cũng rất có uy lực.

Nhìn cô gái đó luồn lách giữa đám lính đánh thuê, thân thủ nhanh nhẹn.

Nhưng rõ ràng thể lực của một người không thể địch lại đám lính đánh thuê này, bọn chúng cũng được huấn luyện.

Thân thủ cũng đặc biệt nhanh nhẹn, đều là dân nhà nghề luyện tập lâu dài.

Cô gái này cũng không phải là một người yếu đuối, nhưng dưới sự tấn công về thể lực cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Thấy đám lính đánh thuê thay phiên nhau xông lên, rõ ràng thể lực của cô gái đã có chút không đủ, thân ảnh nhanh nhẹn lúc nãy cũng có chút loạng choạng.

Đây cũng là lúc Trương Linh nên ra tay.

Trương Linh áp sát hơn một chút, nếu ở khoảng cách xa như vậy bị đám lính đánh thuê phát hiện, chúng sẽ nổ súng, điều đó rất bất lợi

cho cậu ta.

Chỉ khi tiếp cận đám lính đánh thuê, khi chúng không dùng súng, tiến hành cận chiến mới có lợi cho Trương Linh.

Nếu ở khoảng cách xa bị chúng phát hiện, tuyệt đối không có bất kỳ ưu thế nào, chỉ có thể làm bia đỡ đạn cho chúng bắn.

Trương Linh cố gắng tiếp cận đám lính đánh thuê, di chuyển nhanh nhẹn, đề phòng bị phát hiện.

Toàn bộ sự chú ý của đám lính đánh thuê đều đổ dồn vào cô gái người Miêu, nên cũng không để ý đến động tĩnh xung quanh.

Điều này cho Trương Linh cơ hội tiếp cận.

Trương Linh với tốc độ nhanh nhất tiếp cận lính đánh thuê, khi chúng chưa kịp phản ứng, cậu ta đã xông lên.

Thấy cô gái người Miêu thể lực rõ ràng không còn nhanh nhẹn như lúc nãy.

Trương Linh lặng lẽ đến bên cạnh đám lính đánh thuê.

Cô gái người Miêu đang ngoan cường dùng ý chí của mình để chống chọi với đám lính đánh thuê.

Thân thủ cũng khá tốt, nhưng lúc này cô đã rơi vào thế hạ phong.

Thứ cô mang trên người sắp bị một tên lính đánh thuê giật rơi xuống đất.

Thứ mà cô gái người Miêu đeo trên người được bọc trong một mảnh vải đen, hình dạng giống một cái hộp.

Thấy chiếc hộp rơi xuống đất, cô gái người Miêu lập tức không màng thân mình, lao về phía chiếc hộp.

Có thể thấy cô gái người Miêu này rất quan tâm đến chiếc hộp,

đang dùng cả tính mạng để bảo vệ nó.

Trương Linh lặng lẽ đến bên cạnh một tên lính đánh thuê, nhảy lên ôm lấy đầu hắn, siết chặt cổ họng.

Đồng thời, thanh Hắc kim đại đao của Trương Linh kề lên cổ tên lính đánh thuê, cậu ta hét lớn: "Tất cả dừng tay, nếu không tao giết nó!" Theo tiếng hét của Trương Linh, tất cả mọi người đều nghe thấy, toàn bộ lính đánh thuê đồng loạt giơ súng lên nhắm vào Trương Linh, người đang kề thanh Hắc kim đại đao lên cổ tên lính đánh thuê.

Trên người cô gái người Miêu có nhiều vết thương, máu rỉ ra từ đó, chắc chắn cũng bị thương không nhẹ.

Khi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Trương Linh, cô gái người Miêu nhanh chóng nhặt chiếc hộp dưới đất lên, đeo lại lên người.

Bây giờ cô gái người Miêu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, vội vàng đeo hộp đi đến bên cạnh Trương Linh.

Nếu lúc này cô gái người Miêu đeo hộp chạy đi, súng của đám người kia chắc chắn sẽ không ngần ngại bắn về phía cô, cho nên cô gái người Miêu rất sáng suốt, đã đến bên cạnh Trương Linh.

Đám lính đánh thuê nhìn thấy đồng đội của mình đang nằm dưới lưỡi đao của Trương Linh, không thể nhúc nhích, lúc này không dám manh động.

Một người ở giữa trông có vẻ là đội trưởng, đối mặt với Trương Linh nói gì đó.

Nhưng Trương Linh một câu cũng không hiểu, vì đám lính đánh thuê này đều là người nước ngoài, không thông thạo tiếng Hán.

Cho nên lời của chúng Trương Linh một câu cũng không hiểu, nhưng đại khái có thể đoán được ý.

Đám lính đánh thuê không muốn cậu ta làm hại đồng đội của chúng, đồng thời cũng không muốn để cô gái người Miêu đi.

Trương Linh thấy cô gái người Miêu đã đến bên cạnh mình, chiếc hộp trên người cũng đã buộc lại cẩn thận, nhưng trong tình huống này, Trương Linh chỉ có thể uy hiếp tên lính đánh thuê trước mặt, từng bước lùi về phía sau.

Trương Linh ấn thanh Hắc kim đại đao sâu hơn vào cổ tên lính đánh thuê, cổ hắn ta rỉ ra máu.

Đám lính đánh thuê nhìn Trương Linh uy hiếp đồng đội, từng bước lùi lại.

Bọn chúng chỉ có thể bị Trương Linh dắt mũi, tiến về phía trước.

Lúc này, một tên lính đánh thuê trong đội trông khá hung hãn giơ súng lên nhắm vào Trương Linh và bóp cò.

Phản ứng của Trương Linh cũng rất nhanh, cậu ta dùng tên lính đánh thuê trước mặt làm lá chắn, viên đạn găm vào người tên lính đánh thuê mà Trương Linh đang uy hiếp.

Biến cố đột ngột này khiến Trương Linh nhận ra đám lính đánh thuê này không hề quan tâm đến sống chết của đồng đội.

Cũng có thể thấy đám lính đánh thuê này không phải là một đội thống nhất.

Chắc chắn là những lính đánh thuê lẻ tẻ từ khắp nơi tập hợp thành một đội, nếu không sẽ không thiếu đoàn kết như vậy.

Phải biết rằng lính đánh thuê trong một đội bình thường tuyệt đối sẽ không bỏ rơi bất kỳ đồng đội nào.

Chỉ có loại lính đánh thuê lẻ tẻ tổ chức thành một đội mới có thể ích kỷ, không có gì phải kiêng dè.

Chương 363

Cho nên từ đội lính đánh thuê này có thể phán đoán, đây tuyệt đối là một đội lính đánh thuê lẻ tẻ. 156.

Vậy thì những lính đánh thuê lẻ tẻ này, ai nấy chắc chắn đều có tuyệt kỹ, đều là những người vô cùng xuất chúng.

Biến cố bất ngờ khiến Trương Linh nhanh chóng hét về phía cô gái người Miêu bên cạnh: "Mau chạy!" Theo tiếng hét của Trương Linh, cô gái người Miêu lập tức phản ứng, nhanh chóng xoay người, chạy về phía sườn núi.

Lúc này Trương Linh tóm lấy thi thể tên lính đánh thuê để che chắn những viên đạn đang bắn tới.

Trương Linh nhanh chóng nhìn về một cây đại thụ bên cạnh, ném thi thể về phía đám lính đánh thuê, với tốc độ nhanh nhất nấp sau cây đại thụ.

Cô gái người Miêu chạy vào trong núi, nhìn thấy Trương Linh đang nấp sau cây đại thụ, ánh mắt cô sâu thẳm nhìn cậu ta một cái, rồi cắn răng tiếp tục chạy vào trong núi.

Hỏa lực của đám lính đánh thuê rất mạnh, thấy chúng sắp đến gần cây đại thụ, Trương Linh bây giờ dưới làn mưa đạn cũng không dám có chút động đậy.

Ngay sau đó, phía lính đánh thuê lại cử thêm mấy người đuổi theo cô gái người Miêu chạy vào trong núi.

Trương Linh nhanh chóng lấy ra quả mìn tự chế loại nhỏ mang theo bên người, men theo gốc cây đại thụ ném về phía đám lính đánh thuê.

Một tiếng nổ lớn vang lên, chỗ đám lính đánh thuê đột nhiên nổ tung, đồng thời chúng cũng nhảy sang hai bên.

Trương Linh chớp lấy cơ hội này, men theo hướng cô gái người Miêu vừa chạy mà chạy đi.

Hai tên lính đánh thuê vừa đuổi theo cô gái người Miêu, thấy Trương Linh bám theo phía sau, vội vàng quay họng súng về phía cậu ta.

Trương Linh nhanh chóng nhảy sang hai bên cây, dùng thân cây để che chắn đạn.

Đám lính đánh thuê phía sau cũng đuổi theo, họng súng của hai tên lính đánh thuê phía trước cũng nhắm vào Trương Linh.

Lúc này, cô gái người Miêu đang chạy trốn phía trước thấy một tên lính đánh thuê đang nhắm súng vào Trương Linh.

Cô gái người Miêu sờ vào giày, lấy ra một phi đao, nhanh như chớp, phi đao găm vào cổ tay một tên lính đánh thuê, súng của hắn lập tức rơi xuống đất.

Trương Linh thấy súng của tên lính đánh thuê rơi xuống đất, liền nhào về phía trước, nhặt khẩu súng máy rơi dưới đất.

Cầm súng máy, Trương Linh như hổ thêm cánh, xả đạn về phía đám lính đánh thuê.

Trương Khải Minh và Bàn Tử nghe thấy tiếng súng, cũng vội vàng chạy về phía đó, Trương Khải Minh cũng rất lo lắng Trương Linh sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nghe tiếng súng kịch liệt, Trương Khải Minh cảm thấy Trương Linh tạm thời chắc không có nguy hiểm gì lớn, ít nhất tiếng súng kịch liệt cho thấy Trương Linh đang chống cự.

Trong lòng Trương Khải Minh lúc này cũng rất tức giận, nên để thằng nhóc Trương Linh này nếm chút đau khổ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trương Khải Minh lại có chút không yên tâm về Trương Linh.

Trương Khải Minh và Bàn Tử tăng tốc, chạy về phía có tiếng súng.

Trương Khải Minh đến phía sau đám lính đánh thuê, thấy chúng đang xả đạn về phía trước, súng máy đang giao tranh kịch liệt.

Trương Khải Minh lấy ra quả mìn tự chế loại nhỏ mang theo bên người, ném vào đám lính đánh thuê đang điên cuồng.

Một đám lính đánh thuê không ngờ phía sau có người tập kích, tiếng nổ bất ngờ khiến chúng nhảy sang hai bên.

Cuộc tập kích của Trương Khải Minh quả thực đã tranh thủ được cơ hội lớn cho Trương Linh và cô gái người Miêu.

Trương Linh và cô gái người Miêu nhanh chóng chạy sâu vào trong rừng.

Một đám lính đánh thuê sau khi bị tấn công vẫn chưa kịp phản ứng.

Có những tên lính đánh thuê bị thương đang đau đớn kêu la, lúc này Trương Khải Minh và Bàn Tử đã rút khỏi cuộc chiến.

"Đi, về trước!" Trương Khải Minh khẽ nói với Bàn Tử, hai người nhanh chóng rút lui, không hề lộ diện.

Bàn Tử có chút nghi ngờ hỏi Trương Khải Minh: "Quỷ Gia, chúng ta đánh một phát rồi đi à?" Bàn Tử không biết tại sao Trương Khải Minh lại ném mìn vào đám lính đánh thuê rồi không có phản ứng gì nữa.

Trương Khải Minh quay đầu nhìn Bàn Tử, Bàn Tử đột nhiên vỗ mạnh vào trán, phản ứng lại: "À, tôi hiểu rồi, chúng ta vừa cứu Trương Linh!" Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra, giống như vừa tỉnh mộng.

Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử trước mặt, không nói gì, sắc mặt âm trầm gật đầu.

Bàn Tử có thể thấy, Trương Khải Minh bây giờ rất tức giận.

Cũng không biết thằng nhóc Trương Linh đó rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao lại gây xung đột với một đám lính đánh thuê?

Phải biết rằng đám lính đánh thuê này không dễ chọc.

Bàn Tử không biết tại sao Trương Linh lại chọc vào một đám lính đánh thuê.

Nhưng Trương Khải Minh đã chọn không lộ diện, không xung đột trực diện với đám lính đánh thuê là đúng.

Trương Khải Minh và Bàn Tử nhanh chóng quay về khu cắm trại.

"Chúng ta có cần đi xem Trương Linh không, có cần đợi một lúc không?

Hay là tôi đi tìm?" Bàn Tử hỏi Trương Khải Minh.

"Không cần, chỉ cần không có nguy hiểm, cậu ta tự nhiên sẽ về!" Trương Khải Minh trả lời xong, đi thẳng vào trại của mình.

Bàn Tử thấy tâm trạng của Trương Khải Minh chắc chắn không tốt, nên cũng không dám nói nhiều, cũng vào trại chuẩn bị đồ đạc.

Lúc này, Trương Linh và cô gái người Miêu đang chạy sâu vào trong rừng, đám lính đánh thuê phía sau không đuổi kịp.

Thấy không còn nguy hiểm, cô gái người Miêu ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Chương 364

Đồng thời, Trương Linh bây giờ thể lực cũng có chút mệt mỏi, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

"Cô nương là người ở đâu?

Sao lại chọc vào lính đánh thuê?

Phải biết rằng đám lính đánh thuê này đều được huấn luyện bài bản?" Trương Linh hỏi ra thắc mắc trong lòng, nhìn cô gái người Miêu trước mặt bị thương nhiều chỗ, thở hổn hển, lúc này Trương Linh mới cẩn thận quan sát cô.

Cô gái người Miêu trước mặt tuổi còn trẻ, vóc dáng nhỏ nhắn, nhưng từ vóc dáng nhỏ bé đó có thể thấy cô gái này chắc chắn đã luyện tập nhiều năm, là người nhà nghề.

Tỷ lệ cơ thể rất cân đối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, trông rất thanh tú.

Nhìn từ bên ngoài, cô gái người Miêu này thuộc loại hiền dịu.

Chỉ khi nhìn vào đôi mắt của cô gái người Miêu này, hoàn toàn sẽ thay đổi phán đoán về cô, đôi mắt của cô gái này có màu xanh lam nhạt.

Nhìn vào đôi mắt màu xanh lam nhạt đó, sẽ khiến người ta có cảm giác sâu thẳm bị hút vào trong.

Trương Linh khi nhìn vào đôi mắt xanh lam đó, có một chút lơ đãng và do dự.

Ánh mắt của cô gái và Trương Linh chạm nhau, cô cũng không né tránh mà nhìn sang bên cạnh.

“Người Miêu?

Nhìn kiểu tóc và trang phục của cô chắc là người Miêu phải không?” Trương Linh tiếp tục hỏi những câu hỏi trong lòng.

Nhưng cô gái người Miêu nhìn Trương Linh mà không trả lời một câu nào, khiến Trương Linh không khỏi nghi ngờ, cô gái người Miêu này chẳng lẽ là người câm điếc.

Nhưng suy nghĩ này lập tức bị Trương Linh gạt đi, vì lúc giao chiến vừa rồi, có thể cảm nhận rõ ràng cô gái người Miêu này có thể nghe thấy.

Nếu không phải người câm điếc, vậy cô gái này không hiểu ngôn ngữ sao?

Điểm này Trương Linh cũng có chút nghi ngờ.

Trương Linh cũng không hỏi nhiều nữa, nếu cô gái này không trả lời, hoặc không hiểu ngôn ngữ.

Cũng không thể làm rõ được, chỉ là xuất phát từ suy nghĩ trong lòng.

Cậu ta chỉ đơn thuần muốn cứu cô gái người Miêu này, ngoài ra không có suy nghĩ gì nhiều.

“Tôi không biết cô có hiểu lời tôi nói không, trong ngọn núi lớn này rất nguy hiểm, không chỉ có đám lính đánh thuê, mau tìm người nhà hoặc đội ngũ của cô, mau về nhà đi!” Trương Linh biết trong núi này bây giờ có rất nhiều người với mục đích khác nhau, người vào núi không chỉ có một nhóm lính đánh thuê.

Bất kể cô gái này gặp phải nhóm người nào, đối với một cô gái đơn thuần đều không phải là chuyện tốt, cũng không phải ai cũng tốt bụng như vậy.

Những người có thể vào núi này để đảo đấu đều là những kẻ liều mạng.

Nói trắng ra, những người này đều là những kẻ vong mạng, vì lợi ích của mình mà có thể làm bất cứ điều gì.

Những người nguy hiểm như vậy, tốt nhất nên để cô gái này ít tiếp xúc.

Cô gái người Miêu trợn to đôi mắt nhìn Trương Linh, không nói một lời.

"Được rồi, tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi, tự lo liệu đi!" Trương Linh thấy cô gái người Miêu không trả lời mình, cũng cảm thấy nên quay về trại rồi.

Vừa rồi đám vong mạng kia bị tấn công có thể là Trương Khải Minh đang giúp cậu ta giải vây.

Nghĩ đến đây, Trương Linh cảm thấy nên nhanh chóng quay về.

Nếu không thật sự không có cách nào giải thích với Trương Khải Minh, lần này trở về không biết Trương Khải Minh sẽ trách mắng mình thế nào.

Trương Linh nghĩ đến việc sau khi trở về phải đối mặt với Trương Khải Minh, trong lòng thật sự có chút lo lắng.

Không nghe lời khuyên của Trương Khải Minh, không nghe lệnh mà tự ý đi cứu người, cũng không biết Trương Khải Minh sẽ trừng phạt mình thế nào.

Nghĩ đến đây, Trương Linh nhìn cô gái người Miêu im lặng trước mặt, không khỏi nở một nụ cười khổ.

Nhưng ít nhất cũng đã cứu được người, không để một cô gái người Miêu hy sinh vô ích, Trương Linh cảm thấy cũng đáng.

Trương Linh xác nhận đám lính đánh thuê không còn đuổi theo nữa.

Phải nhanh chóng tìm cách quay về trại, nghỉ ngơi một lúc cũng đã đủ, Trương Linh đứng dậy phủi bụi đất trên quần.

Khi Trương Linh đứng dậy phủi bụi đất trên quần, chuẩn bị quay về trại, cô gái người Miêu cũng đứng dậy.

Cô gái người Miêu không nói một lời, chỉ lặng lẽ đứng cách Trương Linh một khoảng.

Trương Linh tưởng cô gái người Miêu cũng muốn đi, nên không để ý, đi về một hướng khác.

Nhưng đi được vài bước, quay đầu lại nhìn, cô gái người Miêu lại đang đi theo sau mình.

Điều này khiến Trương Linh có chút kỳ lạ, tại sao cô gái này không đi tìm người nhà hoặc đội ngũ của mình mà lại đi theo cậu ta.

Trương Linh quay đầu nhìn cô gái người Miêu trước mặt.

Thấy cô gái người Miêu không nói gì, cũng không có gì khác thường.

Cậu ta tiếp tục đi về phía trước, đi chưa được mười bước, lại cảm thấy cô gái người Miêu đang đi theo sau.

Lúc này Trương Linh dừng bước, cảm thấy cô gái người Miêu này chắc chắn đang đi theo mình, chứ không phải vì cùng đường.

Trương Linh đứng tại chỗ quay đầu lại, nhìn cô gái người Miêu phía sau, cô gái người Miêu đứng sau Trương Linh.

Cũng không tiến lên, cũng không lùi lại, luôn giữ một khoảng cách nhất định.

“Cô nương, tại sao cô không đi tìm người nhà?

Chương 365

Cứ đi theo sau tôi làm gì?" Trương Linh hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng cô gái người Miêu trước mặt không trả lời.

Đôi mắt xanh lam nhạt đó nhìn Trương Linh mà không trả lời một câu nào.

Điều này khiến Trương Linh không khỏi nghi ngờ, cô gái người Miêu này không có nơi nào để đi sao?

Chẳng lẽ muốn cậu ta giúp tìm người nhà sao?

Trương Linh bây giờ cũng đang rất đau đầu, sau khi trở về không biết phải giải thích với Trương Khải Minh thế nào, không thể giúp cô gái này tìm người nhà được nữa.

"Cô nương, tôi không thể giúp gì khác được nữa, tôi bây giờ chỉ có thể giúp đến đây thôi, tôi phải nhanh chóng quay về đội ngũ của mình!" Trương Linh tiếp tục nói với cô gái người Miêu trước mặt, hy vọng cô gái người Miêu có thể hiểu ý mình.

Trương Linh cũng không chắc cô gái người Miêu này rốt cuộc có hiểu ý mình không.

Nhưng cậu ta đã biểu đạt rất rõ ràng rồi, thật sự không có cách nào tiếp tục giúp cô gái người Miêu này nữa.

Nếu cô gái người Miêu này thật sự có yêu cầu gì, cậu ta cũng thật sự không làm được.

Trương Linh nói xong, cảm thấy cô gái người Miêu chắc có thể hiểu được, nên quay đầu tiếp tục đi.

Nhưng dường như cô gái người Miêu không có ý định rời đi, Trương Linh đi về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn thấy cô

gái người Miêu đang đi theo sau.

Trương Linh không khỏi nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ cô gái này không hiểu lời mình, hay cô gái người Miêu này không có nơi nào để đi?

Thấy cô gái người Miêu rất quan tâm đến chiếc hộp trên người, đáng lẽ phải nhanh chóng về nhà mới đúng, tại sao lại đi theo mình?

Trương Linh không khỏi vừa đi vừa dừng, nhìn cô gái người Miêu phía sau, cô gái người Miêu vẫn luôn đi theo sau cậu ta.

Khoảng cách không xa không gần, Trương Linh đi hai bước, cô gái đi hai bước.

Khi Trương Linh dừng lại, cô gái cũng đồng thời dừng lại, luôn giữ một khoảng cách nhất định.

Điều này khiến Trương Linh rất bất lực, nhưng nếu cô gái này tiếp tục đi theo, cậu ta sẽ đưa cô gái này về trại.

Thật sự đưa cô gái người Miêu này về trại, không biết Trương Khải Minh có trách tội không.

Tình hình hiện tại, Trương Linh cũng hết cách, bây giờ cũng không có cách nào rõ ràng, chỉ có thể để cô gái này tự đi tìm người nhà.

Bây giờ cậu ta cũng phải nhanh chóng quay về trại, Trương Linh thật sự hết cách rồi, chỉ có thể mặc cho cô gái đi theo sau.

Vừa đi vừa dừng, không thấy đám lính đánh thuê giao chiến kia nữa, Trương Linh cũng cố gắng tránh vị trí giao chiến vừa rồi, cầm la bàn trong tay, tìm đường về trại.

Không có cách nào phải đi đường vòng, vì chỉ có đi đường cũ mới có thể xác định rõ phương hướng.

Trời sắp tối rồi, nếu không tìm được phương hướng, trong rừng

này sẽ rất nguy hiểm.

Khu rừng này rất gần lăng mộ cổ, có một số thứ rất kỳ quái và âm tà.

Phải nhanh chóng tìm được trại.

Trương Linh đi về phía trước, cô gái người Miêu phía sau cũng theo sát.

Ở phía trước không xa, Trương Linh nghe thấy tiếng động, vội vàng nấp xuống, giơ tay phải ra hiệu cho cô gái người Miêu cũng nấp xuống.

Cô gái người Miêu cũng rất nhanh nhẹn, thấy Trương Linh ra hiệu liền lập tức nấp xuống.

Đồng thời, cô gái người Miêu tiến về phía Trương Linh, với tốc độ nhanh nhất áp sát.

Thấy cô gái người Miêu với tốc độ nhanh như vậy đến bên cạnh mình, Trương Linh không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhìn cô gái người Miêu lúc giao chiến với lính đánh thuê, thân thủ nhanh nhẹn và ánh mắt kiên định bây giờ, có thể thấy cô gái người Miêu này tuyệt đối không phải là một cô gái người Miêu bình thường.

Không khỏi khiến Trương Linh nghi ngờ, tại sao lại có một đội người Miêu trong khu rừng này, chẳng lẽ cũng nhắm vào lăng mộ Tây Vương Mẫu trong rừng sao?

Nếu cô gái người Miêu này cũng nhắm vào lăng mộ Tây Vương Mẫu, vậy thì thân phận của cô ta có chút khó phân biệt.

Từ cuộc giao chiến vừa rồi, có thể thấy đội ngũ người Miêu cơ bản đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cô gái người Miêu này không vội trở về, đi theo sau mình chắc

chắn có mục đích nhất định, lúc này Trương Linh không khỏi có chút hối hận vì hành động cứu người bốc đồng của mình.

Nếu thật sự vì một cô gái người Miêu mà khiến đội ngũ của mình bị tổn thất, vậy thì thật sự không có cách nào giải thích với Trương Khải Minh.

Đồng thời, Trương Linh lại cảm thấy một cô gái người Miêu bình thường cũng không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Tâm lý thay đổi liên tục, Trương Linh với tâm trạng phức tạp nhìn cô gái người Miêu một cái, đồng thời nấp xuống nhìn về phía có tiếng động.

Trương Linh vén đám cỏ dại bên cạnh nhìn về phía trước, chỉ thấy một bầy chó hoang đang vây quanh mấy cỗ thi thể, xâu xé lẫn nhau.

Cùng lúc đó, cô gái người Miêu cũng nhìn về phía trước, nhìn thấy trang phục quen thuộc, mấy cỗ thi thể đang bị bầy chó hoang xâu xé chính là người Miêu mặc trang phục giống cô.

Cô gái người Miêu nhìn thấy thi thể của tộc nhân mình đang bị bầy chó hoang xâu xé, đôi mắt tràn đầy lệ thủy, đôi mắt to màu xanh lam nhạt chảy ra những giọt lệ long lanh.

Trương Linh cũng nhìn thấy dáng vẻ của cô gái người Miêu, cũng biết mấy cỗ thi thể đang bị bầy chó hoang xâu xé là tộc nhân của cô.

Nhìn cô gái người Miêu chảy những giọt lệ long lanh, trong lòng Trương Linh không khỏi dấy lên một tia trắc ẩn.

Trương Linh đến gần cô gái người Miêu bên cạnh, cẩn thận nhìn cô.

Cô gái người Miêu này trông rất thanh tú, đôi mắt to và đôi môi kiên nghị.

Vết máu trên mặt hòa cùng những giọt lệ vừa rơi, lại có một vẻ đẹp kiên cường không nói nên lời.

Trương Linh cũng nhận ra mình đã nhìn cô gái nhà người ta quá lâu, vội vàng dời tầm mắt.

Trương Linh nhìn cô gái người Miêu đau lòng như vậy, tâm trạng của cậu ta cũng không tốt hơn.

Chương 366

Trương Linh cũng rất hiểu tâm trạng của cô gái người Miêu lúc này, cảm giác bất lực đó.

Bây giờ thật sự xông ra đuổi đám chó hoang đó đi, những tộc nhân đã chết cũng không thể sống lại.

Đám chó hoang nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn xung quanh, mắt chúng đều là loại màu xanh lục phát sáng.

Vừa nhìn đã biết đám chó hoang này rất hung dữ.

Sống lâu năm trong khu rừng này, thường xuyên gặp phải những kẻ đảo đấu tàn sát lẫn nhau, nên việc ăn thịt người đối với đám chó hoang này đã là chuyện thường.

Cô gái người Miêu cũng biết, bây giờ căn bản không thể cứu những người đó được nữa, họ đã chết rồi.

Trương Linh thật sự có chút lo lắng, sợ cô gái người Miêu sẽ nhất thời không chịu nổi mà xông ra.

Thấy cô gái người Miêu không có bất kỳ phản ứng nào, không có bất kỳ khuynh hướng nào.

Trương Linh cũng yên tâm hơn, đồng thời cũng khâm phục sức chịu đựng của cô gái người Miêu này.

Trương Linh từ từ đứng dậy, ra hiệu cho cô gái người Miêu đi vòng ra phía sau.

Thông thường, đám chó hoang này đều hoạt động vào ban đêm, bây giờ trời chưa tối đã xuất hiện, chắc chắn là ngửi thấy mùi máu tanh mà ra ngoài tìm thức ăn sớm.

Nếu trời tối, trong rừng sẽ rất nguy hiểm, nên Trương Linh phải nhanh chóng quay về trại.

Cô gái người Miêu bây giờ đi theo Trương Linh không hề chậm một bước, Trương Linh dù có chút tình huống cũng không thể bỏ mặc cô gái người Miêu được.

Chỉ có thể mặc cho cô gái người Miêu đi theo về phía trước.

Cũng không biết cô gái người Miêu này rốt cuộc muốn đi đâu, lần này không tìm thấy Tây Vương Mẫu, nên không thể nhanh chóng quay về như vậy.

Tình hình hiện tại khiến Trương Linh rất khó xử.

Cô gái người Miêu này cứ đi theo, cũng không thể đi tìm mộ Tây Vương Mẫu, không thể để cô gái người Miêu này đi theo mình đi đảo đấu được.

Bây giờ Trương Linh cũng có chút phiền não, không biết cô gái này rốt cuộc là ai.

Tại sao lại đi theo mình?

Có thể cũng vì trong rừng một mình có chút sợ hãi.

Thôi kệ, Trương Linh bây giờ nghĩ phải nhanh chóng tìm được trại, sau khi về trại sẽ sắp xếp sau.

Trương Linh cảm thấy chỉ cần nói rõ tình hình với Trương Khải Minh, ngài ấy chắc sẽ không quá để ý đến cô gái người Miêu này.

Thấy cô gái người Miêu đi theo sau không nói một lời, Trương Linh thật sự cảm thấy cô gái người Miêu này chắc không nói được.

Hai người đi vòng qua chỗ đám chó hoang, cố gắng đi về phía trước.

Bây giờ Trương Linh biết cô gái người Miêu sẽ đi theo sau.

Cậu ta cũng cố ý đi chậm lại, chờ cô gái người Miêu.

Thân thủ của cô gái người Miêu không tệ, dù vừa bị thương một chút, nhưng đi theo sau Trương Linh không hề chậm lại.

Trương Linh không khỏi có thêm một chút thiện cảm với cô gái người Miêu này.

"Một lát nữa đến đội ngũ của tôi thì đừng đi lung tung, đi theo tôi là được, vì ở đâu cũng có nguy hiểm." Trương Linh biết cô gái người Miêu chắc có thể hiểu được.

Cho nên dặn dò cô gái người Miêu, cô gái người Miêu này là người câm, không nói được.

Cho nên Trương Linh không lo cô gái người Miêu sẽ làm gì nhiều, bây giờ chỉ lo cô gái người Miêu sẽ đi lung tung, nên dặn dò thêm mấy câu.

Trương Linh nghĩ thầm, đợi ngày mai trời sáng sẽ tính cách để cô gái người Miêu về nhà.

Trương Linh bước nhanh hơn để tìm trại, vì trời sắp tối rồi.

Nếu trước khi trời tối không tìm được trại, hai người trong rừng sẽ có chút nguy hiểm.

Trí nhớ của Trương Linh siêu phàm, theo trí nhớ của mình, cậu ta sắp đến được trại.

Nhìn thấy ngọn đuốc sáng trong trại, trong lòng cuối cùng cũng yên ổn.

Thấy bóng dáng của Trương Linh và cô gái, người phụ trách canh gác trong trại giơ súng lên, hét về phía Trương Linh: "Người nào, báo danh?" Do trời sắp tối, cũng không nhìn rõ dáng vẻ của Trương Linh, người phụ trách canh gác hét về phía cậu ta.

Cô gái người Miêu lập tức cảnh giác, tay nắm chặt con dao cong, Trương Linh thấy cô gái người Miêu căng thẳng như vậy, khẽ vỗ vai cô.

"Tôi, Trương Linh!" "À, tiểu gia, mau vào đi, Quỷ Gia đang tìm cậu đấy!" Người canh gác nhận ra Trương Linh, vội vàng cho cậu ta vào.

Sau đó nhìn thấy Trương Linh dắt theo một cô gái người Miêu, chỉ liếc nhìn cô gái một cái, không nói gì.

"Một lát nữa tôi sẽ dẫn cô đi gặp Quỷ Gia của tôi!" Trương Linh nói với cô gái người Miêu.

Lần này, ngoài dự đoán của Trương Linh, cô gái người Miêu lại nhìn cậu ta, khẽ gật đầu.

Thấy cô gái người Miêu đáp lại, Trương Linh có chút bất ngờ, có chút vui mừng.

Suốt dọc đường, tất cả những gì cậu ta nói, cô gái người Miêu đều không có phản ứng, không có hồi đáp.

Bây giờ thấy cô gái người Miêu biết đáp lại, cũng cho thấy cô gái người Miêu hoàn toàn có thể hiểu được ý của cậu ta.

Về việc cô gái người Miêu này có phải người câm hay không, Trương Linh vẫn chưa rõ.

Trương Linh đi phía trước, để cô gái người Miêu theo sát phía sau.

Trương Linh đi về phía lều của Trương Khải Minh, Trương Linh biết lúc này Trương Khải Minh chắc chắn đang đợi mình, cần phải cho ngài ấy một lời giải thích.

Chương 367

Trương Khải Minh đang đợi Trương Linh trong lều, trong lòng hắn rất rõ, với bản lĩnh của Trương Linh, tuyệt đối sẽ quay về trại được.

Biết Trương Linh sẽ quay về trại, Trương Khải Minh rất tức giận.

Trương Linh bây giờ hành động theo cảm tính như vậy, làm việc không suy nghĩ kỹ càng, có chút ích kỷ.

Người trẻ tuổi, thiếu kinh nghiệm!

Nhìn thấy đèn trong lều của Trương Khải Minh vẫn sáng, Trương Linh biết chắc chắn Quỷ Gia đang cố ý đợi mình, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Trương Linh cũng biết Trương Khải Minh rất quan tâm mình, những lời anh nói quả thực đều là vì cậu, chỉ là bản thân thật sự không thể kiểm soát được.

Trương Linh giống như một đứa trẻ không nghe lời, đang chuẩn bị nhận lỗi với phụ huynh, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Trương Linh bảo cô gái người Miêu đi sát sau lưng mình.

Đến bên ngoài lều của Trương Khải Minh, Trương Linh khẽ nói vọng vào.

"Quỷ gia, tôi về rồi, tôi có đưa một người về cùng!" Lúc này, Trương Khải Minh đang đợi Trương Linh quay về, nghe thấy tiếng cậu ở ngoài lều.

Đưa một người về?

Trương Khải Minh lập tức bước ra khỏi lều.

Trương Khải Minh từ trong lều bước ra, vẻ mặt âm trầm nhìn Trương Linh, đồng thời đôi mắt sắc bén nhìn về phía cô gái người Miêu sau lưng cậu.

Khi nhìn sang cô gái người Miêu đó, bắt gặp đôi mắt màu xanh lam nhạt của cô, Trương Khải Minh bất giác chấn động trong lòng.

Nhìn cô gái người Miêu sau lưng Trương Linh, nhìn đôi mắt màu xanh lam nhạt kia, Trương Khải Minh có cảm giác như đã từng quen biết.

Cô gái người Miêu sau lưng Trương Linh, cảm nhận được ánh mắt của Trương Khải Minh đang nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng bất giác kinh ngạc.

Ánh mắt sắc bén đó dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, khiến cô gái người Miêu cảm thấy có chút lạnh lẽo trong lòng.

Trương Khải Minh nhanh chóng thu lại ánh mắt, chuyển hướng nhìn về Trương Linh.

Trương Linh như một đứa trẻ nhận lỗi, đi đến bên cạnh Trương Khải Minh.

"Xin lỗi Quỷ gia, tôi lại phá vỡ quy củ, tự ý hành động!" Trương Linh cúi đầu nói với Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh không nói một lời nào, chỉ nhìn Trương Linh đang cúi đầu, rồi lại liếc nhìn cô gái người Miêu sau lưng cậu.

Trương Linh thấy Trương Khải Minh không nói gì, trong lòng có chút hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn anh.

Trương Khải Minh nhìn Trương Linh rồi nói.

"Cho ta một lời giải thích!" Trương Linh nghe vậy, biết Trương Khải Minh đang hỏi về cô gái người Miêu mà mình đưa về.

“Cô gái này tôi vừa cứu được từ tay đám lính đánh thuê kia, hình như cô ấy không biết nói.

Lúc tôi bảo cô ấy về tìm người nhà, cô ấy không chịu đi, cứ đi theo sau tôi.

Tôi thấy trời đã tối, trong rừng lại đầy rẫy nguy hiểm nên đã đưa cô ấy về doanh địa, đợi sáng mai tôi sẽ đưa cô ấy đi!” Thực ra Trương Linh cũng không biết gì về cô gái người Miêu này.

Cậu chỉ có thể giải thích như vậy, vì bảo cậu nói ra lai lịch của cô gái này, cậu thật sự không nói được.

Trương Khải Minh cũng biết cô gái người Miêu này thân thủ không tệ, lúc cứu cô ấy cậu cũng đã nhận ra.

Cô gái người Miêu này chắc chắn đã được huấn luyện từ nhỏ, chỉ là Trương Khải Minh có chút tò mò tại sao cô ấy lại ở đây một mình mà không có tộc nhân bên cạnh.

Trương Khải Minh không hứng thú với chuyện của người ngoài.

Nhưng nếu thực sự liên quan đến lợi ích của mình, anh sẽ không dễ dàng lơ là như vậy.

Bây giờ cô gái người Miêu này đã đến doanh địa, theo như Trương Khải Minh được biết, một số người Miêu biết những loại vu thuật khó kiểm soát.

Trương Khải Minh có chút hiểu biết về vu thuật của Miêu tộc, chủ yếu là thuật bỏ bùa và hạ cổ trùng.

Người Miêu hạ cổ trùng là âm hiểm và độc ác nhất.

Có người trong lúc không hề phòng bị mà bị hạ cổ trùng, sẽ phải chịu đủ mọi dày vò cho đến chết, nếu không có thuốc giải, sẽ bị ép làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Người Miêu thường dùng máu của mình để nuôi cổ trùng.

Những cổ trùng này sau khi được người nuôi thuần hóa, sẽ tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, nếu không thuần phục được, ngược lại sẽ bị cổ trùng cắn trả.

Tóm lại, những người Miêu này vô cùng âm tà.

Trương Khải Minh không có ấn tượng tốt đẹp gì với những người Miêu nuôi cổ trùng.

Nhìn cô gái người Miêu trước mặt, từ trong ánh mắt cô ta có thể thấy được, đôi mắt màu xanh lam nhạt này tuyệt đối có chút âm tà.

Trương Khải Minh nhìn cô gái người Miêu, rồi lại nhìn Trương Linh trước mặt.

Anh thật sự không hy vọng Trương Linh sẽ dính dáng một chút quan hệ nào với cô gái người Miêu này.

Nhưng có thể thấy được tình cảm chứa đựng trong ánh mắt của Trương Linh khi nhìn cô gái đó.

Tuyệt đối là thằng nhóc Trương Linh này, có cảm giác không bình thường với cô gái người Miêu này.

Phải biết rằng những người Miêu này thật sự khó có thể lý giải bằng lẽ thường.

Trong Miêu tộc có một số phong tục, nếu một cô gái người Miêu để mắt đến người đàn ông mình thích, người đàn ông đó sẽ bị cô gái người Miêu gieo cổ trùng do cô nuôi dưỡng.

Nếu hai người yêu thương nhau, những con trùng này sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.

Chương 368

Nhưng nếu một ngày nào đó người đàn ông rời bỏ cô gái người Miêu, những cổ trùng đó sẽ phát huy tác dụng, khiến người đàn ông đó đau đớn không muốn sống, hoặc sống không bằng chết.

Phải biết rằng người Miêu trong việc nuôi cổ trùng và bỏ bùa, thật sự là một dân tộc âm tà bậc nhất từ xưa đến nay.

Vì vậy Trương Khải Minh không có ấn tượng tốt với người Miêu, nhìn đôi mắt màu xanh lam nhạt của cô gái này khiến trong lòng anh có chút không vui.

Trương Khải Minh cũng không hy vọng Trương Linh dính dáng một chút quan hệ nào với người Miêu này.

Cô gái người Miêu này tuy trông rất xinh đẹp, nhưng dù sao cũng là người Miêu, tâm tư của họ thường khó mà người thường có thể lý giải.

Trương Khải Minh từng tiếp xúc với người Miêu và biết rằng họ rất lợi hại trong việc hạ cổ trùng.

Đặc biệt là Trương Khải Minh, anh nhớ đôi mắt màu xanh lam nhạt đó.

Đôi mắt màu xanh lam nhạt của cô gái người Miêu này cũng báo hiệu địa vị của cô trong tộc người Miêu.

Trương Khải Minh nhìn đôi mắt màu xanh lam nhạt đó, cũng rơi vào trầm tư.

Anh nhìn chiếc hộp mà cô gái người Miêu đeo trên người, rồi lại nhìn những vết đao thương trên người cô.

“Đưa cô gái người Miêu này đi xử lý vết thương đi, trên người cô

ấy có nhiều vết thương, cần phải xử lý.

Đưa cô ấy đến lều của Trần Văn Cẩm đi, chỗ của Trần Văn Cẩm chắc là có thuốc, để cô ấy xử lý vết thương!

Trương Linh, sau khi đưa cô gái người Miêu đó đến chỗ Trần Văn Cẩm, thì đến lều của ta, ta có chuyện muốn nói với cậu!" Trương Khải Minh dặn dò Trương Linh, giọng điệu không có chút nào hòa nhã.

Rõ ràng, Trương Khải Minh đang tức giận với Trương Linh, giọng nói mang theo chút nộ khí.

Trương Linh nghe những lời đó, cũng biết Trương Khải Minh chắc chắn đang giận mình, cậu chỉ có thể lát nữa giải thích với anh sau.

Bây giờ phải dẫn cô gái người Miêu này đến chỗ Trần Văn Cẩm, chỗ cô ấy chắc chắn có một ít thuốc trị ngoại thương.

Cô gái người Miêu này là con gái, cậu cũng không tiện tự mình ra tay, chỉ có thể nhờ Trần Văn Cẩm giúp đỡ.

Trương Linh đi trước dẫn đường cho cô gái người Miêu, cô gái ngẩng đầu liếc nhìn Trương Khải Minh một cái, rồi cúi đầu đi theo sau Trương Linh.

Trương Khải Minh nhìn bóng lưng của Trương Linh dẫn cô gái người Miêu đi xa, nhìn bóng lưng của cô gái, anh lại rơi vào trầm tư.

Trương Khải Minh biết rằng không phải tất cả người Miêu đều giỏi hạ cổ trùng.

Họ cũng được chia thành người Thanh Miêu và người Hắc Miêu.

Người Thanh Miêu đối xử với người khác rất nhiệt tình, cũng thuộc loại dân tộc rất tốt.

Nhưng nếu gặp phải người Hắc Miêu thì không chắc.

Người Hắc Miêu giỏi nhất là nuôi cổ trùng, thông thường tuổi thọ của người Hắc Miêu không cao.

Nếu chẳng may gặp phải một cô gái người Miêu là người Hắc Miêu, vậy thì sẽ không có lợi chút nào.

Người Hắc Miêu khi nuôi cổ trùng, thông thường cứ một thời gian lại phải ra ngoài hại người một lần, nếu không sẽ bị cổ trùng mình nuôi cắn trả.

Trương Khải Minh cũng rất lo lắng cô gái người Miêu mà Trương Linh gặp lần này lại là người Hắc Miêu.

Nếu thật sự gặp phải người Hắc Miêu, nhìn biểu cảm của cô gái đó khi nhìn Trương Linh, Trương Linh chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Đôi mắt của cô gái đó là màu xanh lam nhạt, loại mắt này trong tộc người Miêu, thường chỉ xuất hiện ở người Hắc Miêu.

Nhiều năm trước Trương Khải Minh từng đến Miêu tộc, ở đó cũng gặp người Hắc Miêu, tuổi thọ của người Hắc Miêu thường không cao.

Vì vậy họ phải cẩn thận nuôi dưỡng cổ trùng.

Nếu bị cổ trùng cắn trả, tuổi thọ của họ sẽ càng ngắn hơn, họ thường dùng máu thịt của mình để nuôi cổ trùng.

Trương Khải Minh nhớ rất rõ mình từng đến Miêu tộc, thấy người Miêu nuôi cổ trùng, họ sẽ đặt 12 loại côn trùng có độc vào trong một cái vại lớn. 12 loại độc trùng bao gồm rết, rắn độc, cóc, bọ cạp, nhện, sâu xanh lớn... và các loại động vật bò trườn khác, không dùng côn trùng bay mà chỉ dùng động vật bò trườn để nuôi cổ.

Đặt những thứ có độc này vào trong một cái vại lớn, đậy nắp lại,

ngày ngày sớm tối đều đến cầu nguyện, bái lạy.

Trong quá trình cầu nguyện và bái lạy không được để người khác phát hiện, nếu để người khác phát hiện, người đó sẽ chiếm lấy những cổ trùng này, đồng thời cũng sẽ giết hại toàn bộ gia đình.

Đặt những côn trùng có độc này vào một cái hũ, để chúng dùng độc trị độc, dùng độc giết độc.

Dần dần, con độc trùng cuối cùng còn sót lại sẽ được dùng làm cổ trùng để nuôi dưỡng.

Có khả năng hình thái của con cổ trùng cuối cùng sẽ thay đổi, khác với hình thái cơ bản, nó sẽ tập hợp độc tính của cả 12 loại độc trùng.

Khi chỉ còn lại một con cổ trùng cuối cùng, người nuôi cổ trùng cần phải dùng máu thịt của mình để nuôi nó.

Nếu con cổ trùng này được thuần phục, người nuôi cổ trùng làm ăn sẽ một vốn bốn lời, làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Ngược lại, nếu con cổ trùng này không được thuần phục, làm việc gì cũng không thuận lợi, cuối cùng sẽ tan nhà nát cửa, cả nhà chết thảm.

Cách thức và thủ đoạn nuôi cổ trùng của người Hắc Miêu thực sự quá tàn nhẫn, cũng quá âm hiểm.

Vì vậy, người Thanh Miêu địa phương đều không muốn tiếp xúc nhiều với những người Hắc Miêu này, chỉ là vì thủ đoạn của họ quá lợi hại, nên đành phải khuất phục và cung phụng họ.

Khi ở Miêu tộc, Trương Khải Minh đã tận mắt chứng kiến những người Hắc Miêu dùng cổ trùng để hại người.

Vì vậy, anh hoàn toàn không có chút ấn tượng tốt nào với họ.

Nhìn màu mắt của cô gái người Miêu này, Trương Khải Minh có

thể khẳng định cô ta nên là người Hắc Miêu.

Chương 369

Tại sao những người Hắc Miêu này lại ở trong khu rừng này?

Lẽ nào họ cũng có hứng thú với ngôi mộ cổ sao?

Lẽ nào trong mộ Tây Vương Mẫu có thứ mà những người Hắc Miêu này đang tìm kiếm?

Trương Khải Minh không ngừng suy nghĩ trong đầu, việc người Hắc Miêu xuất hiện trong rừng, thực sự khiến anh có chút nghi ngờ.

Người Hắc Miêu về cơ bản không rời khỏi trại của mình.

Họ rất ít khi ra ngoài, bây giờ lại thấy một người Hắc Miêu trong rừng.

Điều này không khỏi khiến Trương Khải Minh rơi vào trầm tư.

Hy vọng việc người Hắc Miêu xuất hiện trong khu rừng này chỉ là một sự tình cờ.

Hy vọng họ không có bất kỳ hứng thú nào với ngôi mộ Tây Vương Mẫu.

Nếu thực sự người Hắc Miêu cũng nhắm vào mộ Tây Vương Mẫu, vậy thì đối với họ sẽ là một tình huống vô cùng bất lợi, có lẽ sẽ có thêm một kẻ địch mạnh.

May mắn là, trong nhóm người Hắc Miêu cuối cùng chỉ còn lại một cô gái người Miêu.

Nếu những người Miêu khác không bị đám lính đánh thuê đó giải quyết, thực sự nếu họ tiến vào mộ Tây Vương Mẫu, đối với họ cũng là một mối đe dọa rất lớn, thủ đoạn của người Miêu cũng vô cùng âm độc.

Nếu đám lính đánh thuê có thể đối đầu trực diện, thì thái độ của những người Miêu này đối với người khác lại là loại đâm sau lưng.

Nếu thực sự trúng phải cổ trùng do những người Hắc Miêu này hạ, sẽ khiến người ta sống không bằng chết.

Trương Khải Minh từng ở Miêu tộc, đã thấy người Hắc Miêu hạ cổ trùng cho người khác, cảnh tượng người trúng cổ đau đớn chết thảm.

Thật sự khiến một người từng trải như Trương Khải Minh cũng cảm thấy rùng rợn.

Trương Linh dẫn cô gái người Miêu đến bên ngoài lều của Trần Văn Cẩm.

Khi Trương Linh gọi Trần Văn Cẩm, vừa hay cô cũng từ trong lều bước ra.

Bước ra khỏi lều, Trần Văn Cẩm thấy Trương Linh dẫn theo một cô gái người Miêu sau lưng, rõ ràng có chút sững sờ.

"Tiểu gia, cậu tìm tôi à?

Có chuyện gì không?" Trần Văn Cẩm lên tiếng hỏi Trương Linh trước.

Đồng thời, mắt cô liếc về phía cô gái người Miêu sau lưng Trương Linh.

Cô gái người Miêu cũng ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào Trần Văn Cẩm, ánh mắt lộ ra một tia không thiện cảm.

Trần Văn Cẩm nhìn vào mắt cô gái người Miêu, không khỏi sững sờ.

Cô chưa từng thấy ánh mắt của cô gái nào lại lạnh lẽo đến vậy, màu mắt cũng thật kỳ lạ, màu xanh lam nhạt, khiến người ta nhìn vào

mà lòng thấy lạnh buốt.

Hơi lạnh đó dường như từ lòng bàn chân của Trần Văn Cẩm lan tỏa khắp cơ thể, thực sự khiến cô không kìm được mà phải nhìn thêm cô gái này một lần nữa.

Trần Văn Cẩm nhìn cô gái trước mặt, từ trang phục của cô có thể thấy cô ta nên là người Miêu.

Trần Văn Cẩm trong lòng có chút thắc mắc, tại sao Trương Linh lại dẫn một cô gái người Miêu đứng ở đây.

Nhìn quần áo trên người cô gái người Miêu này cũng có vết rách, loáng thoáng có vết máu.

"À, phiền cô xử lý vết thương trên người bạn tôi.

Tôi thật sự không có thuốc trị ngoại thương, xử lý cũng không tiện.

Tôi vừa đến chỗ Quỷ gia, Quỷ gia nói chỗ cô có thuốc, nên tôi đưa cô ấy đến đây." Trương Linh nói với Trần Văn Cẩm.

Khi Trương Linh nói đến đây, Trần Văn Cẩm trực tiếp ngẩng đầu, thuận tiện lại liếc nhìn cô gái người Miêu phía sau một cái.

Lần này cô gái người Miêu không ngẩng đầu nhìn lại, mà cúi đầu xuống, không đối diện với đôi mắt màu xanh lam nhạt của cô gái đó, cảm giác lạnh lẽo cũng vơi đi nhiều.

"Ồ, được thôi, vậy để cô gái này vào lều cùng tôi!" Trần Văn Cẩm trả lời Trương Linh, trực tiếp liếc mắt về phía cô gái người Miêu, bảo cô ta vào lều của mình, rồi nghiêng người nhường đường cho cô gái vào lều.

Nhưng khi cô bảo cô gái người Miêu vào lều, cô gái này rõ ràng có chút do dự, ngẩng đầu liếc nhìn Trương Linh đang đứng phía trước.

Trương Linh nhìn thấy ánh sáng trong mắt cô gái người Miêu nhìn về phía mình, không khỏi khiến lòng cậu rung động.

"Yên tâm đi, để Trần Văn Cẩm giúp cô xử lý vết thương, nếu không bây giờ cả người đầy vết thương, để lâu sẽ bị nhiễm trùng!" Trương Linh nói những lời này với cô gái người Miêu, cũng là để cô gái yên tâm, xua đi một số nghi ngờ.

Nhìn ánh mắt không tin tưởng bất kỳ ai của cô gái người Miêu, ngược lại lại tin tưởng Trương Linh như vậy, khiến trong lòng Trương Linh có một cảm giác không nói nên lời.

Có lẽ khi được một người tin tưởng như vậy, trong lòng sẽ tự nhiên nảy sinh một chút trách nhiệm.

"Tiểu gia, Quỷ gia đã gặp cô gái người Miêu này chưa?" Trần Văn Cẩm lại ngẩng đầu nhìn Trương Linh, hỏi cậu.

Trương Linh gật đầu với Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm không nói gì nữa, chỉ cau mày.

Nhìn cô gái người Miêu bước vào lều của mình, cô cũng chui vào lều theo.

Trương Linh không hiểu ý của Trần Văn Cẩm, hiện tại cũng không có bất kỳ manh mối nào.

Trương Linh thấy Trần Văn Cẩm cũng đã vào lều, liền đi về phía của Trương Khải Minh.

Trương Linh như một đứa trẻ làm sai, đi đến bên ngoài lều của Trương Khải Minh, nhưng Trương Khải Minh không ở trong lều, mà đang đứng dưới một gốc cây lớn bên ngoài lều đợi cậu.

Trương Linh đến bên cạnh Trương Khải Minh.

"Quỷ gia?" Trương Linh khẽ gọi Trương Khải Minh một tiếng,

anh hiện đang rơi vào trầm tư.

Chương 370

Nghe thấy tiếng gọi của Trương Linh, anh cau mày, quay mặt lại.

“Trong số những người Miêu đó chỉ còn lại một mình cô gái này thôi, đúng không?” Trương Khải Minh hỏi Trương Linh, Trương Linh cũng trả lời thành thật.

“Lúc tôi đến, chỉ còn lại một mình cô gái người Miêu này, những người khác đều đã bị đám lính đánh thuê giết chết.” Trương Linh lại định nói tiếp những lời xin lỗi, nhưng Trương Khải Minh đã ngắt lời cậu.

“Nếu đã cứu người về rồi thì đừng nói nhiều nữa.

Cậu phải biết rằng người Miêu, người Miêu cũng được chia thành Thanh Miêu và Hắc Miêu, người Hắc Miêu giỏi nhất là dùng cổ trùng…” Trương Khải Minh không nói tiếp, ngẩng đầu liếc nhìn Trương Linh, xem phản ứng của cậu hiện tại, xem cậu có hiểu biết gì về việc người Miêu nuôi cổ trùng không.

Cậu trai trẻ ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh trước mặt, nói.

“Cổ trùng?

Tôi có nghe qua một chút, nhưng chưa từng thực sự đến Miêu tộc, càng chưa từng tiếp xúc với người Hắc Miêu, đối với cổ trùng cũng chỉ biết sơ sơ.” Trương Linh trả lời Trương Khải Minh như vậy, Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Trương Linh, nói với cậu.

“Vậy cậu nghĩ tại sao trong rừng lại xuất hiện một tộc người Miêu, mục đích của họ trong khu rừng này là gì?

Phải biết rằng người Miêu rất ít khi ra ngoài.” Đối mặt với những câu hỏi này của Trương Khải Minh, Trương Linh thực sự không biết

gì cả, cậu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Trương Khải Minh.

“Lẽ nào họ cũng đến vì mộ Tây Vương Mẫu?” Trương Linh hỏi ra nghi ngờ trong lòng, nhìn Trương Khải Minh.

“Không loại trừ khả năng này, nếu thực sự có người Miêu nhắm vào mộ Tây Vương Mẫu, vậy thì ý nghĩa của ngôi mộ này càng khác biệt hơn nữa!” Trương Khải Minh khẽ cau mày.

“Cả một tộc người Miêu đều bị đám lính đánh thuê đó giết chết, chỉ còn lại một cô gái người Miêu, trên người cô ấy còn đeo chiếc hộp đó, lẽ nào là thứ dùng để vào mộ cổ sao?” Trương Linh cũng không kìm được, nói ra nghi vấn trong lòng.

“Cậu định xử lý cô gái người Miêu này thế nào?

Cô ta có thật sự là người câm không?” Trương Khải Minh hỏi Trương Linh.

Thực ra Trương Linh cũng không chắc chắn, cô gái người Miêu này rốt cuộc có phải là người câm thật không.

Nhưng từ biểu cảm của cô ấy, có lẽ có thể hiểu được tất cả những gì mình nói.

Trương Linh cũng không hiểu gì về cô gái này.

Còn việc tại sao cô ấy lại đi theo mình đến đây?

Không có một chút manh mối nào, lúc này Trương Khải Minh hỏi nhiều câu như vậy, Trương Linh thực sự không trả lời được câu nào.

Trương Khải Minh thấy Trương Linh đang cau mày, cũng biết cậu vì nhất thời bốc đồng, không suy nghĩ nhiều, đã lao ra cứu người.

Người trẻ tuổi nóng nảy cũng có thể hiểu được.

Nhưng theo như Trương Khải Minh hiểu về Trương Linh, cậu thường làm việc rất trầm ổn, không ngờ lần này lại bốc đồng như

vậy.

"Để ý cô gái người Miêu này nhiều hơn một chút, cẩn thận một chút, xem xem ngày mai cô ta định đi cùng chúng ta vào mộ Tây Vương Mẫu, hay có kế hoạch khác." Trương Khải Minh dặn dò Trương Linh.

"Đúng rồi Quỷ gia, hôm nay thật sự cảm ơn anh, nếu anh không đến kịp, tôi đã không thể đứng đây nói chuyện với anh được rồi!" Trương Linh trong lòng rất rõ ràng, người giải vây cho mình chắc chắn là Trương Khải Minh, nếu không thì cặp lính đánh thuê đó tuyệt đối sẽ đánh mình thành kẻ ngốc.

Trương Khải Minh không nói gì, chỉ gật đầu.

"Quỷ gia, vậy cô gái người Miêu đó tối nay sắp xếp ở cùng ai ạ?" Trương Linh thấy Trương Khải Minh không còn trách mình nữa, liền hỏi câu này.

"Ta thấy cậu ở cùng cô ấy là hợp lý nhất!" Trương Khải Minh ngẩng đầu, trên mặt nở nụ cười, trêu chọc Trương Linh.

"A?" Nghe câu nói của Trương Khải Minh, Trương Linh đang không chút phòng bị đột ngột ngẩng đầu kêu lên một tiếng.

Trương Khải Minh nhìn Trương Linh có chút kinh ngạc trước mặt, không kìm được mà cười ha hả.

"Nghĩ hay lắm, muốn ở chung lều với người ta à, chưa chắc người ta đã chịu ở chung với cậu đâu, nghĩ nhiều rồi!" Trương Khải Minh thích cảm giác trêu chọc Trương Linh.

Cuộc sống căng thẳng và nguy hiểm ban ngày thật vô vị, Trương Khải Minh trêu chọc Trương Linh, cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

"Xem xem lều của Trần Văn Cẩm có được không, nếu được thì

để cô gái người Miêu đó ở cùng lều với Trần Văn Cẩm đi!" Trương Khải Minh nói với Trương Linh.

"Được ạ Quỷ gia, vậy tôi đi nói với Trần Văn Cẩm một tiếng, là lời của anh!" Trương Linh thấy Trương Khải Minh không còn trách mình nữa, tâm trạng cũng tốt hơn.

"Quỷ gia, yên tâm, tôi sẽ chú ý đến động tĩnh của cô gái người Miêu đó, tối nay lúc tôi gác đêm sẽ để ý nhiều hơn!" Trương Linh cũng biết điều Trương Khải Minh lo lắng, nên nói trước.

Dù sao cũng là mình cứu cô gái người Miêu này về, đã cứu người rồi thì không hy vọng gây thêm phiền phức cho người khác.

"Vậy Quỷ gia, tôi về trước đây." Trương Khải Minh khẽ gật đầu, Trương Linh quay người đi về phía lều của Trần Văn Cẩm, Trương Khải Minh nhìn bóng lưng Trương Linh đi xa, lại rơi vào trầm tư.

Trương Khải Minh quả thực có chút lo lắng, không phải lo lắng về một cô gái Hắc Miêu nhỏ bé.

Trong lòng Trương Khải Minh đang nghĩ, nếu chuyện mộ Tây Vương Mẫu, người Hắc Miêu cũng tham gia, vậy thì mục đích của họ là gì?

Có quá nhiều chuyện ở giữa, nhất thời không thể làm rõ được.

Trương Linh đi đến bên ngoài lều của Trần Văn Cẩm.

Sau khi Trần Văn Cẩm dẫn cô gái người Miêu vào lều, cô thấy những vết đao thương trên người cô gái này thực sự rất đáng sợ.

Có thể biết được cơ thể nhỏ bé này đã phải chịu đựng vô số vết thương, có vết sâu có vết nông, khiến trên người chi chít sẹo.

"Cô gái tên là gì?

Trước tiên cởi áo ra đi, tôi có một ít quần áo sạch, lát nữa sẽ cho

cô thay.” Trần Văn Cẩm thấy quần áo trên người cô gái người Miêu này không ổn nữa, nên lấy quần áo mình mang theo, có bộ cũng vừa vặn với cô, chắc là có thể mặc được.

Khi Trần Văn Cẩm nói những lời này, cô thấy cô gái người Miêu không lập tức đáp lại, mà ngẩng đầu nhìn Trần Văn Cẩm trước mặt.

Trần Văn Cẩm nhìn cô gái người Miêu đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình, trong lòng không khỏi nảy sinh một tầng lạnh lẽo, ánh mắt của cô gái này thật sự quá lạnh.

Trong ánh mắt đó không chỉ mang theo sự lạnh lẽo, mà còn có một chút khiến người ta sợ hãi từ tận đáy lòng.

Chương 371

Theo tuổi tác của cô gái người Miêu này chắc không lớn, tại sao trong mắt lại có ánh mắt sắc bén như vậy?

Trần Văn Cẩm thấy cô gái không động đậy, chỉ mở to mắt nhìn mình, lẽ nào không hiểu những gì mình nói sao?

Trần Văn Cẩm từ từ cũng có chút phòng bị với cô gái người Miêu trước mắt.

"Cô gái, quần áo trên người cô thực sự không có cách nào để tôi xử lý vết thương, cần phải cởi quần áo trên người ra, tôi có một ít thuốc trị ngoại thương rất tốt để bôi cho cô." Trần Văn Cẩm kiên nhẫn nói lại một lần nữa, đồng thời Trần Văn Cẩm cũng có thêm một chút cảnh giác.

Dù sao bây giờ một cô gái xa lạ xuất hiện trong rừng, tuy là do Trương Linh dẫn về, nhưng trong lòng cô cũng có thêm một phần cảnh giác.

Nhìn vết thương đầy người của cô gái này cũng có thể chắc chắn cô gái này chắc chắn đã trải qua một trận chiến ác liệt.

Nhìn dáng người và tư thế đi đứng của cô gái này, vừa nhìn cũng biết là người có võ công.

Khi Trần Văn Cẩm nói những lời này, cô gái không có phản ứng gì, cũng không khỏi khiến Trần Văn Cẩm có thêm một chút cảnh giác.

Lẽ nào cô gái này là người câm, hoặc không hiểu những gì mình nói sao?

Khi Trần Văn Cẩm đang do dự trong lòng, đang nghi ngờ trong lòng, cô gái người Miêu đã có động tác.

Cô gái người Miêu hôm nay cởi áo trên của mình ra, trang phục của người Miêu, thực sự rất phức tạp.

Dây vải vắt chéo vai được nhẹ nhàng cởi ra, để lộ ra lớp áo lót bên trong.

Áo lót màu trắng bên trong cũng đã bị vết thương nhuộm thành màu đỏ.

Vết đao thương trên lưng của cô gái người Miêu này rất nghiêm trọng, cả lưng từ trên xuống dưới, có chỗ máu thịt bầy nhầy.

Cô nhẹ nhàng cởi áo trên ra, cô gái người Miêu có chút phòng bị, nhìn Trần Văn Cẩm trước mặt.

"Thuốc trị ngoại thương này của tôi rất tốt, nhưng lúc bôi lên sẽ có chút đau, cô cần phải chịu đựng." Trần Văn Cẩm thấy vết thương trên người cô gái người Miêu tuy không phải là vết thương chí mạng, nhưng mỗi vết thương đều rất sâu.

"Cô gái nên rất may mắn vì đã gặp tôi.

Vì thuốc trị ngoại thương của tôi rất tốt, những vết thương trên người cô.

Nếu tôi không xử lý cho cô tối nay, ngày mai vết thương của cô sẽ bị nhiễm trùng và viêm." Trần Văn Cẩm rất tự tin vào thuốc trị ngoại thương của mình.

Vì những loại thuốc này đều được cô cẩn thận điều chế, lại điều chế, về mặt dược vật, Trần Văn Cẩm có trình độ rất cao.

Cô gái người Miêu tuy đã cởi áo trên ra, nhưng chiếc hộp ở eo vẫn luôn được cô dùng tay che lại.

Dường như cô rất để ý đến chiếc hộp này.

Điều này Trần Văn Cẩm cũng thấy được, nhưng thấy cô gái

người Miêu rất bảo vệ chiếc hộp đó, Trần Văn Cẩm cũng không chạm vào ranh giới của cô gái.

Dù sao cũng không biết cô gái người Miêu này có lai lịch gì, trong hộp rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng Trần Văn Cẩm có thể chắc chắn, thứ trong chiếc hộp này tuyệt đối rất quan trọng đối với cô gái người Miêu.

Có thể thấy được cô gái người Miêu này lúc nào cũng để ý đến chiếc hộp đó.

Trong ánh mắt của cô gái, dường như ai nhìn thêm một cái cũng giống như muốn cướp đi bảo bối của cô.

Sự không thiện cảm và lạnh lẽo trong ánh mắt thực sự rất rõ ràng.

Trần Văn Cẩm cố gắng tránh nhìn chiếc hộp được coi là bảo bối đó, nhưng càng tránh lại càng tò mò.

Cũng không biết cô gái người Miêu này lại quan tâm đến thứ gì được đựng trong hộp đến vậy.

Tò mò là bản tính của con người, Trần Văn Cẩm cũng không ngoại lệ.

Hiện tại Trần Văn Cẩm thấy vết thương trên lưng cô gái này đáng sợ như vậy, cô tập trung tinh thần xử lý vết thương cho cô gái.

Trần Văn Cẩm lấy thuốc mỡ, nhẹ nhàng xử lý vết thương sau lưng cô gái người Miêu.

Vết thương sau lưng cô gái này thực sự rất sâu.

Khi xử lý vết thương, có máu tươi chảy xuống.

Trần Văn Cẩm dùng đồ khử trùng, xử lý vết thương sau lưng cho cô gái.

Trong quá trình khử trùng rất đau đớn, nhưng cô gái người Miêu không rên một tiếng nào.

Điều này khiến Trần Văn Cẩm không khỏi có chút khâm phục cô gái này.

Ban đầu Trần Văn Cẩm không có thiện cảm gì với cô gái người Miêu này.

Nhưng thấy cô gái khi xử lý vết thương, lại cứng cỏi hơn cả đàn ông, không rên một tiếng, sự cứng rắn đó thực sự khiến Trần Văn Cẩm có chút khâm phục.

"Trong quá trình khử trùng có thể sẽ hơi đau, cô chịu khó một chút, nếu cảm thấy không chịu được nữa thì dừng lại một chút, rồi tiếp tục khử trùng." Thấy cô gái người Miêu không rên một tiếng nào, Trần Văn Cẩm trong lòng có chút khâm phục, đồng thời cũng có chút thiện cảm với cô gái này, tay cũng nhẹ hơn một chút.

Rõ ràng, cô gái người Miêu này có thể hiểu được ý của Trần Văn Cẩm.

Cô khẽ gật đầu, thấy cô gái người Miêu đáp lại bằng cách gật đầu.

Trần Văn Cẩm biết rằng những gì mình nói, cô gái người Miêu đều có thể hiểu được, chỉ là cô không trả lời mà thôi.

Trần Văn Cẩm cảm thấy nên tìm hiểu thêm về lai lịch của cô gái này, nên Trần Văn Cẩm thăm dò hỏi.

"Đến một khu rừng xa xôi như vậy, cô đến đây làm gì?

Cùng tộc nhân đến à?" Trần Văn Cẩm không biết Trương Linh vừa mới cứu cô gái người Miêu này, nên cũng không biết, tộc nhân của cô gái người Miêu này đều đã bị đám lính đánh thuê giết chết.

Văn Cẩm chỉ thăm dò xem cô gái này có phải là người câm không.

Chương 372

Nhưng những lời của Trần Văn Cẩm không nhận được bất kỳ phản hồi nào, cô gái người Miêu không có một chút phản ứng nào.

“Cô có nghe thấy tôi nói không, nhưng không biết nói à?” Trần Văn Cẩm tiếp tục thăm dò nói chuyện với cô gái người Miêu.

Câu hỏi của Trần Văn Cẩm không nhận được bất kỳ phản ứng nào.

Cô gái người Miêu cũng không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ im lặng ngồi đó để Trần Văn Cẩm xử lý vết thương cho mình.

Trần Văn Cẩm thấy câu hỏi của mình không nhận được phản hồi của cô gái.

Cô cũng không hỏi tiếp nữa, vết thương sau lưng cô gái rất sâu, cô cẩn thận xử lý.

“Vết thương sau lưng rất sâu, sau khi tôi bôi thuốc xong cho cô, cũng đừng cử động mạnh, nếu cử động nữa sẽ ảnh hưởng đến việc lành vết thương sau này, sẽ để lại sẹo.” Trần Văn Cẩm vừa xử lý vết thương cho cô gái người Miêu, vừa dặn dò cô.

Cô gái người Miêu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Vết thương của cô gái người Miêu đã được xử lý gần xong, Trần Văn Cẩm cẩn thận bôi một ít thuốc bột lên.

Quá trình bôi thuốc bột cũng rất đau đớn, cô gái người Miêu đều cắn răng chịu đựng, không rên một tiếng.

Sau khi bôi thuốc bột xong cho lưng của cô gái người Miêu, trên đùi và eo của cô cũng có một số vết thương.

Trần Văn Cẩm mở ba lô của mình, lấy ra quần áo, bảo cô gái người Miêu mặc vào.

Cô gái người Miêu cầm lấy quần áo của Trần Văn Cẩm, xem xét kỹ lưỡng, rồi cẩn thận mặc vào người.

Thấy cô gái người Miêu cầm quần áo của mình xem xét rồi mới mặc vào, hành động cẩn thận đó khiến Trần Văn Cẩm không khỏi khẽ cau mày.

Tuổi còn nhỏ mà đã có tâm lý đề phòng với mọi chuyện, rõ ràng cô gái người Miêu này chắc chắn đã được huấn luyện.

Trần Văn Cẩm không có phản ứng gì, nhìn cô gái người Miêu mặc áo trên mà mình đưa.

Bảo cô gái người Miêu cởi những bộ quần áo còn lại ra, để cô xử lý vết thương trên eo và đùi.

Trần Văn Cẩm nhìn chiếc hộp buộc ở eo cô gái người Miêu, rõ ràng cô không có ý định cởi đồ ở eo và quần.

Trần Văn Cẩm cầm thuốc bột nhìn cô gái người Miêu trước mặt, chờ cô cởi quần ngoài ra để mình xử lý vết thương.

"Tôi có thể tự làm!" Cô gái người Miêu lại mở miệng nói với Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm nhìn cô gái người Miêu trước mặt, vừa rồi cô không nói một tiếng nào khiến Trần Văn Cẩm tưởng cô là người câm.

Bây giờ cô gái người Miêu này mở miệng nói chuyện, tuy có chút cứng nhắc, nhưng ý tứ biểu đạt lại rất rõ ràng.

Trần Văn Cẩm thấy ý tứ của cô gái người Miêu này rất rõ ràng.

Cô muốn Trần Văn Cẩm để lại không gian cho mình, để cô tự xử lý vết thương trên người.

“Cô chắc chắn có thể tự làm được không?

Vết thương ở eo có thể với tới không?

Tôi có thể giúp cô!” Trần Văn Cẩm nói với cô gái người Miêu trước mặt.

Vì dù sao vết thương trên đùi và eo của cô gái người Miêu này rất nhiều, Trần Văn Cẩm nói có thể giúp cô.

“Tôi có thể!” Cô gái người Miêu lại trả lời Trần Văn Cẩm một câu như vậy.

Trần Văn Cẩm đứng bên cạnh cô gái người Miêu, cô gái ngẩng đầu, mắt nhìn Trần Văn Cẩm, nhưng vẫn không tiếp tục động tác trong tay.

Trần Văn Cẩm biết rằng cô gái người Miêu này có lẽ thấy mình đứng bên cạnh nên có chút khó xử.

Trần Văn Cẩm cũng không có cách nào với cô gái người Miêu này, cô đặt thuốc bột vào tay cô gái.

Trần Văn Cẩm rất rõ ràng, cô gái người Miêu này có lẽ có chút e ngại, chiếc hộp trên người cô không muốn để người ngoài nhìn thấy.

“Vậy được rồi, quần áo để xử lý đặt bên cạnh cô, sau khi xử lý xong có thể gọi tôi, tôi ra ngoài đợi trước!” Trần Văn Cẩm cũng cảm nhận được sự ngượng ngùng trên mặt cô gái người Miêu.

Có lẽ vì mình ở bên cạnh nên cô gái người Miêu không tiện xử lý vết thương, nên Trần Văn Cẩm cũng dứt khoát đặt thuốc bột vào tay cô gái, rồi ra ngoài lều trước.

Trần Văn Cẩm bước ra ngoài lều, vừa hay thấy Trương Linh cũng đang đứng ngoài lều.

“Tiểu gia?

Cậu vừa từ chỗ Quỷ gia về à?" Trần Văn Cẩm hỏi Trương Linh.

"Đúng vậy, tôi vừa từ chỗ Quỷ gia về, Quỷ gia bảo cô gái người Miêu này tạm thời ở trong lều của cô một đêm, ngày mai tính sau!" "Ở trong lều của tôi một đêm?" Trần Văn Cẩm lặp lại câu nói vừa rồi của Trương Linh.

Cũng đúng, một cô gái người Miêu độc thân, nếu không ở cùng Trần Văn Cẩm, cũng không thể ở cùng Trương Linh, bây giờ cũng không có lều thừa cho cô.

"Ừ!" Ngay sau đó Trần Văn Cẩm lại đáp một tiếng.

Trương Linh cũng nhận ra, Trần Văn Cẩm cũng không thích ở một mình với cô gái người Miêu này, nhưng không có cách nào, thực sự không có lều thừa.

"Ở trong lều của tôi một đêm, cũng không có vấn đề gì, không biết cô gái người Miêu này…" Trần Văn Cẩm không nói tiếp.

Thực ra vừa rồi khi Trần Văn Cẩm bôi thuốc cho cô gái người Miêu, Trần Văn Cẩm cảm thấy cô gái người Miêu này tuyệt đối không phải là một cô gái bình thường.

Cô có cá tính độc đáo.

Ai lại muốn ở cùng một người Miêu có ánh mắt băng lãnh, mang theo một chút tà khí chứ.

Trần Văn Cẩm cũng không hy vọng ở cùng cô gái người Miêu này, nhưng không có cách nào, nếu Quỷ gia đã lên tiếng rồi, cô còn có thể có ý kiến gì chứ?

Chỉ là ở tạm một đêm, cũng đành ở tạm một đêm vậy.

Chương 373

Trương Linh cũng nhận ra, Trần Văn Cẩm cũng không thích ở một mình với cô gái người Miêu này, Trương Linh cũng có thể hiểu được, cô gái người Miêu này thực sự quá kỳ quái.

“Hay là để tôi dọn lều của tôi ra, tối nay tôi cũng phải thay phiên gác đêm, tôi cùng người gác đêm thay phiên ở trong lều của họ đi!” “Như vậy cũng được, để cô gái người Miêu này ở một mình một lều đi.

Cậu đưa cô gái người Miêu này về?

Cứu cô ấy ở đâu?

Là người quen à?” Trần Văn Cẩm hỏi Trương Linh, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Tôi vừa cứu cô ấy trên núi, hình như là người câm!” Trương Linh nói với Trần Văn Cẩm.

“Cứu người mà cũng không có trách nhiệm gì cả, ngay cả lai lịch của người ta cũng không biết.

Ai nói người ta là người câm, cô ấy vừa mới mở miệng nói chuyện đấy, cũng có thể hiểu được, người ta hoàn toàn là người bình thường, trong miệng cậu lại thành người câm!” Trần Văn Cẩm mỉm cười nói với Trương Linh.

Thật không ngờ Trương Linh bây giờ vẫn nghĩ cô gái người Miêu này là người câm, cũng không biết cứu người kiểu gì.

Ngay cả người mình cứu có phải là người câm không cũng không biết, lại còn đưa người ta về, một người Miêu.

“Tiểu gia, người Miêu, cậu cũng thấy rồi đó, cậu có biết người

Miêu có một loại vu thuật không?" Trần Văn Cẩm ngẩng đầu nhìn Trương Linh trước mặt.

Trương Linh cũng nhìn Trần Văn Cẩm, không biết Trần Văn Cẩm muốn nói gì, không nói gì cả, chờ Trần Văn Cẩm nói tiếp.

"Người Miêu nếu gặp phải loại biết vu thuật, sẽ rất phiền phức, vu thuật của họ rất nổi tiếng, còn nguy hiểm hơn cả những nguy hiểm đối đầu trực diện mà chúng ta gặp phải nhiều!" Trần Văn Cẩm nhìn Trương Linh trước mặt.

Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm vào mắt Trương Linh.

Từ trong ánh mắt của Trương Linh xem xem cậu rốt cuộc có biết về vu thuật của người Miêu không.

Rõ ràng, Trần Văn Cẩm nhận ra Trương Linh thực ra không hiểu rõ về người Miêu.

"Cậu có biết không Tiểu gia, bây giờ có một câu truyền miệng là tuyệt đối không được cứu người Miêu!" Trần Văn Cẩm nói xong câu này, nhìn thẳng vào mắt Trương Linh.

Trương Linh nhìn Trần Văn Cẩm trước mặt, cũng biết ý nghĩa của câu nói của Trần Văn Cẩm.

Trương Linh cũng hiểu ra, tại sao vừa rồi khi Trần Văn Cẩm dẫn cô gái người Miêu vào lều lại nói câu đó, hỏi một câu Quỷ gia có biết mình cứu người Miêu này về không?

Từ những lời này của Trần Văn Cẩm có thể thấy, người Miêu quả thực có chút tà tính.

Trương Linh lúc đó cũng là nhất thời bốc đồng, cũng ma xui quỷ khiến đi cứu người, không ngờ lại cứu phải một người như vậy.

Bây giờ thấy không chỉ Trương Khải Minh, mà cả Trần Văn Cẩm

cũng để ý đến việc mình cứu người Miêu.

Người Miêu, trong mắt mọi người luôn là một biểu tượng của sự tà ác.

Vì vậy, những người Hắc Miêu ở Miêu tộc về cơ bản là một chủng tộc không ra ngoài.

Trương Linh hiện tại cũng không có manh mối gì, chỉ có thể đi một bước xem một bước, đã cứu người về rồi, chỉ hy vọng không gây ra rắc rối lớn là được.

Khi Trương Linh nghĩ đến vấn đề này, trong đầu lại lóe lên hình ảnh đôi mắt màu xanh lam nhạt của cô gái người Miêu đó.

Khi đôi mắt to màu xanh lam nhạt của cô gái người Miêu đó nhìn về phía mình, trong lòng lại gợn sóng.

Cảnh tượng đó, Trương Linh không khỏi rùng mình một cái.

Trần Văn Cẩm thấy Trương Linh trước mặt không nói một lời nào, rơi vào trầm tư, cô tiếp tục nói với Trương Linh.

"Vết thương sau lưng cô gái người Miêu đó tôi đã giúp xử lý xong.

Vết thương trên eo và đùi, cô gái người Miêu đó không cho tôi giúp xử lý, tự mình xử lý rồi, trên eo cô ấy có buộc một chiếc hộp màu đen, dường như rất để ý, không cho bất kỳ ai lại gần!" Trần Văn Cẩm cố ý hay vô ý nhắc nhở Trương Linh.

Không biết Trương Linh có để ý đến chiếc hộp màu đen mà cô gái người Miêu mang theo không, Trần Văn Cẩm biết Trương Linh chắc cũng đã để ý.

Chỉ là mọi người đều không nhắc đến chiếc hộp đó, còn về thứ bên trong hộp, chắc Trương Linh cũng không biết.

Nhìn cảm giác cô gái người Miêu bảo vệ chiếc hộp đó, biết rằng chiếc hộp đó chắc chắn rất quan trọng đối với cô.

"Lúc tôi cứu cô ấy, cô ấy cũng liều mạng bảo vệ chiếc hộp đó, đám lính đánh thuê đó dường như cũng đến vì chiếc hộp đó!" Trương Linh nhìn Trần Văn Cẩm, nói với cô.

Trương Linh cảm thấy có một số chuyện nên nói, nếu không nói lỡ như chiếc hộp đó có nguy hiểm gì, sẽ mang lại phiền phức không cần thiết cho những người xung quanh.

Trần Văn Cẩm nghe Trương Linh nói vậy, hỏi Trương Linh.

"Chiếc hộp trên người cô gái người Miêu đó, Quỷ gia có biết không?" "Ừm, Quỷ gia biết, Quỷ gia đã thấy cô gái người Miêu đó bảo vệ chiếc hộp đó liều mạng như thế nào!" Trương Linh trả lời thành thật với Trần Văn Cẩm.

"Quỷ gia biết là được rồi!" Trần Văn Cẩm biết, Quỷ gia biết chuyện này, cô yên tâm gật đầu.

Trương Linh cũng có chút lo lắng, dù sao cũng là mình cứu cô gái người Miêu này về, hy vọng không xảy ra chuyện lớn.

Trương Linh thấy Trần Văn Cẩm đứng ngoài lều, cũng đi kiểm tra môi trường xung quanh lều.

Lều của Trần Văn Cẩm ở giữa doanh địa, vị trí khá dễ thấy.

Trần Văn Cẩm lại nhìn lều của Trương Linh.

Lều của Trương Linh ở rìa doanh địa, nên cô quyết định nhường lều của mình cho cô gái người Miêu ở một đêm, mình sang lều của Trương Linh.

Dù sao lều ở giữa doanh địa cũng tiện quan sát hơn, lỡ như cô gái người Miêu có gì không ổn cũng có thể thấy rõ hơn.

Trần Văn Cẩm vẫn giữ tâm lý đề phòng với cô gái người Miêu này.

Mỗi khi nhớ lại đôi mắt màu xanh lam nhạt lạnh lùng của cô gái người Miêu đó, trong lòng lại có một cảm giác sợ hãi dâng lên.

Ánh mắt của cô gái đó thực sự quá sắc bén, khiến người ta có cảm giác không rét mà run, thực sự có chút tà tính.

Chương 374

Lúc này Trương Linh cảm thấy nên nói chuyện với cô gái người Miêu một vài câu.

Nên nói cho cô gái người Miêu biết về sự sắp xếp, nên cậu đi đến bên ngoài lều của Trần Văn Cẩm, nói vọng vào trong lều.

"Vết thương của cô gái người Miêu đã xử lý xong chưa?

Tôi có vài lời muốn nói với cô, nếu tiện thì ra ngoài lều!" Trương Linh nói với cô gái người Miêu trong lều, cô gái người Miêu chắc cũng đã nghe thấy những lời của Trương Linh.

Nhưng cô không trả lời, Trương Linh cũng biết cô gái người Miêu này chắc chắn đã nghe thấy, cậu kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài lều.

Trần Văn Cẩm thấy Trương Linh đứng bên ngoài lều của cô gái người Miêu đó.

Cô biết Trương Linh chắc chắn sẽ dặn dò cô gái người Miêu một số chuyện.

Cũng không tiện cứ ở bên cạnh, nên Trần Văn Cẩm đi về phía lều của Trương Linh.

Thực ra Trần Văn Cẩm rất tò mò Trương Linh và cô gái người Miêu sẽ nói chuyện gì, nhưng cô biết đó là chuyện riêng của người ta.

Cũng không tiện ở bên cạnh tham gia nhiều, nên cô quay người nhìn Trương Linh đang đứng ngoài lều, có vẻ suy tư rồi chui vào lều của Trương Linh.

Khi Trần Văn Cẩm chui vào lều của Trương Linh, đột nhiên lại nghĩ ra chuyện gì đó.

Cô từ trong lều của Trương Linh chui ra, đi về phía lều của Trương Khải Minh.

Trương Linh đứng ngoài lều của cô gái người Miêu, kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, cô gái người Miêu chắc đã xử lý xong vết thương.

Cô bước ra khỏi lều của Trần Văn Cẩm, ngẩng đầu liếc nhìn Trương Linh đang đứng trước mặt, Trương Linh từ đầu đến cuối đều quay lưng về phía lều.

Khi cô gái người Miêu từ trong lều ra, Trương Linh phát hiện ra động tĩnh nhỏ sau lưng, cậu quay người lại.

Nhìn cô gái người Miêu trước mặt, cô gái này đã thay trang phục người Miêu, mặc quần áo của Trần Văn Cẩm, trông rất gọn gàng.

Tuy đã thay trang phục người Miêu, không thể nhận ra thân phận thật sự của cô gái.

Không thể nhận ra cô là người Miêu, nhưng đôi mắt màu xanh lam nhạt đó, khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Trương Linh nhìn cô gái người Miêu thanh tú trước mặt, trong lòng lại có chút ngại ngùng không nói nên lời.

Khi cô gái người Miêu này nhìn về phía Trương Linh, sự lạnh lẽo trong mắt mới có chút ấm áp.

"Vết thương đã xử lý xong chưa?

Tôi nghe Trần Văn Cẩm nói cô không cho cô ấy xử lý vết thương trên đùi, thật sự có thể tự làm được sao?" Trương Linh vốn định dặn dò cô gái người Miêu một số chuyện.

Nhưng khi nhìn thấy cô gái người Miêu trước mặt, lời nói ra lại là những lời quan tâm.

Cô gái người Miêu này nhìn về phía cậu, ánh mắt càng dịu dàng hơn một chút, cô khẽ gật đầu.

Trương Linh cũng biết, vốn định dặn dò chuyện khác, nhưng khi nhìn thấy cô gái người Miêu, lại buột miệng nói ra những lời quan tâm.

Trương Linh thấy cô gái người Miêu này, chỉ gật đầu hoặc lắc đầu đáp lại mình, không nói gì cả.

Khiến Trương Linh không khỏi hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Cô không phải là người câm đúng không?

Tại sao không chịu mở miệng nói chuyện?

Lời của tôi cô cũng hoàn toàn có thể hiểu được, cũng không phải người câm, cũng có thể đáp lại tôi, có thể mở miệng nói chuyện." Trương Linh có chút khó hiểu nhìn cô gái người Miêu trước mặt, cô gái này ngẩng đầu.

Mở to đôi mắt màu xanh lam nhạt đó mà không nói một lời nào.

Trương Linh cũng nhận ra, cô gái người Miêu này không định nói chuyện, cũng không cần thiết cứ phải hỏi mãi.

"Tôi muốn nói với cô, hôm nay cô ở trong lều này đi, tôi biết cô chắc không quen ở chung hai người một lều.

Tôi bảo Trần Văn Cẩm sang lều của tôi rồi, cô ở trong lều này nghỉ ngơi cho tốt đi!" Cô gái người Miêu vẫn không gật đầu, không lắc đầu, không đáp lại bất kỳ câu nào của Trương Linh, Trương Linh tiếp tục nói.

"Tối nay tôi sẽ có người thay phiên canh gác, có chuyện gì có thể ra ngoài gọi tôi, tối nay tôi cũng ở đây gác đêm!" Trương Linh nhìn cô gái người Miêu trước mặt, không thấy bất kỳ thay đổi nào trên mặt

cô, nhưng cô gái người Miêu vẫn không có biểu cảm gì, mắt nhìn sang một hướng khác.

"Tôi không biết mục đích của cô ở đây là gì nhưng tôi muốn nói với cô ở đây rất nguy hiểm.

Sáng mai cô hãy về chỗ của tộc nhân mình đi, tôi có chuyện quan trọng cần phải làm, chuyện rất nguy hiểm, không tiện để cô đi cùng tôi." Trương Linh nói với cô gái người Miêu trước mặt quyết định của ngày mai?

Cô gái người Miêu này rõ ràng khi nghe Trương Linh nói những lời này, ánh mắt lại một lần nữa liếc về phía mặt Trương Linh, nhìn chàng trai trẻ Trương Linh.

Trương Linh cảm thấy bây giờ cô gái này cũng không trả lời, khiến cậu nhất thời có chút lo lắng, nói với cô gái người Miêu.

"Được rồi, cô về lều nghỉ ngơi trước đi, chuyện ngày mai để ngày mai tính!" Nói xong câu đó, Trương Linh đi thẳng về hướng khác, cô gái người Miêu nhìn bóng lưng Trương Linh không nói gì, quay về lều vừa rồi.

Trần Văn Cẩm từ trong lều đi ra, trực tiếp đi đến bên ngoài lều của Trương Khải Minh.

"Quỷ gia, anh đã nghỉ ngơi chưa?

Tôi có một số chuyện không hiểu, muốn nói với anh!" Cô đứng bên ngoài lều của Trương Khải Minh, nói vọng vào trong lều.

Trương Khải Minh từ trong lều bước ra, nhìn Trần Văn Cẩm đang đứng ngoài lều, anh cũng biết cô đến vì chuyện gì.

Trương Khải Minh không nói gì, bước ra ngoài lều, nhìn Trần Văn Cẩm.

“Quỷ gia, anh có biết cô gái mà Trương Linh cứu về không?” Trần Văn Cẩm trực tiếp hỏi Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh không nói gì, chỉ khẽ “Ừm” một tiếng, gật đầu.

Chương 375

"Vậy Quỷ gia có biết cô gái mà Trương Linh cứu về là một cô gái người Miêu, có khả năng cô gái người Miêu này là người Hắc Miêu không?" Trương Khải Minh lại một lần nữa gật đầu, cũng không nói gì, nghe Trần Văn Cẩm nói tiếp.

"Quỷ gia, anh hiểu người Hắc Miêu của Miêu tộc, lần này người Hắc Miêu đến đây, có phải có gì đó kỳ lạ không?

Họ rất hứng thú với thứ ở đây sao?" Nghe Trần Văn Cẩm nói những lời này, Trương Khải Minh nói với cô.

"Cô cũng đã thấy đôi mắt của cô gái người Miêu đó rồi chứ?" Trương Khải Minh nói với Trần Văn Cẩm.

"Quỷ gia, ý của anh là?" Trần Văn Cẩm không nói tiếp, nhìn Trương Khải Minh trước mặt, Trương Khải Minh giơ tay phải lên?

Ra hiệu cho Trần Văn Cẩm đừng nói tiếp nữa, dù sao bây giờ trong doanh địa có nhiều người, chỉ cần Trần Văn Cẩm trong lòng biết là được rồi.

Thấy Trần Văn Cẩm đã đoán được tám chín phần, Trương Khải Minh không nói gì, chỉ gật đầu, nói với Trần Văn Cẩm.

"Biết là được rồi, xem tình hình thế nào đã, những tộc nhân của cô gái người Miêu đó về cơ bản đã bị tiêu diệt hết rồi, cũng chỉ còn lại một mình cô ta." Trần Văn Cẩm nghe những lời này của Trương Khải Minh cũng không cảm thấy kinh ngạc, vì vừa rồi Trương Linh đã nói với cô rồi.

"Được rồi, yên tâm đi Quỷ gia, tôi biết rồi!" Trần Văn Cẩm gật đầu nói với Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh nhìn Trần Văn Cẩm trước mặt, trong lòng biết Trần Văn Cẩm cũng là một người rất thông minh, cũng có thể hiểu được một số suy nghĩ của mình, nên không nói thêm gì nữa.

"Vậy Quỷ gia, tôi về lều trước, đúng rồi, cô gái người Miêu đó, tôi để cô ấy ngủ trong lều của tôi, tôi ngủ trong lều của Trương Linh, Trương Linh tối nay sẽ canh gác doanh địa!" Trần Văn Cẩm không nói thêm gì nữa, quay đầu đi về phía lều của mình.

Trương Khải Minh nhìn Trương Linh đang canh gác doanh địa không xa?

Lại nhìn lều của Trần Văn Cẩm mà cô gái người Miêu đang ở, anh khẽ cau mày rồi quay về lều của mình.

Trương Linh đang canh gác doanh địa bên ngoài, để ý đến mọi động tĩnh xung quanh, đồng thời cũng để ý đến cô gái người Miêu trong lều của Trần Văn Cẩm.

Buổi tối, khu rừng này thực sự càng thêm âm u lạnh lẽo.

Đống lửa trong doanh địa dần dần không còn cháy lớn nữa.

Con cú mèo treo ngược trên cành cây kêu "cô cô", khiến cả khu rừng càng thêm quỷ dị.

Dần dần, những người canh gác doanh địa cũng có chút buồn ngủ.

Cùng với cơn buồn ngủ ập đến, tiếng lá cây xào xạc trên cành cây cùng với tiếng ma sát trong bụi cỏ, vang lên sột soạt.

Nghe âm thanh này rõ ràng là có rắn đang di chuyển trong bụi cỏ, xung quanh doanh địa đã rắc hùng hoàng, những con rắn này sẽ không dễ dàng lại gần doanh địa.

Cùng với tiếng động nhỏ ngày càng lớn, khiến Trương Khải Minh chưa ngủ sâu nghe thấy âm thanh tinh vi này, Trương Khải Minh vẫn

chưa ngủ say, anh mở mắt ra.

Trương Khải Minh khẽ từ trong lều của mình bước ra.

Nhìn người canh gác doanh địa là Trương Linh, rõ ràng Trương Linh cũng đã phát hiện ra âm thanh nhỏ này, thấy Trương Khải Minh từ trong doanh địa đi ra.

Trương Linh cũng khẽ đi đến bên cạnh Trương Khải Minh.

"Quỷ gia, anh cũng nghe thấy tiếng động đó à?

Tôi nghe tiếng động này không giống rắn bình thường!" Trương Linh trực tiếp nói ra nghi vấn trong lòng, không vòng vo, nghe tiếng động nhỏ đó nên là tiếng rắn, nhưng âm thanh lại cảm giác như tiếng của nhiều con rắn.

Trương Khải Minh nói với Trương Linh.

"Đi xem thử!" Cùng với câu nói của Trương Khải Minh, hai người đi theo hướng có tiếng động lớn, lặng lẽ đến gần nơi có âm thanh đó.

Ở nơi gần âm thanh đó, họ cúi người xuống, Trương Khải Minh vạch bụi cỏ ra.

Trương Khải Minh niệm một câu chú, mở ra Thiên nhãn.

Vốn là một vùng tối đen như mực, nhưng dưới Thiên nhãn của Trương Khải Minh không có gì là không thấy được.

Mở Thiên nhãn ra, Trương Khải Minh thấy rõ từng đàn rắn lớn đang di chuyển về một nơi.

Những con rắn này đều có hoa văn màu đỏ trên người, có độc cực mạnh.

May mắn là xung quanh lều đều đã rắc một ít hùng hoàng, tuy trong khu rừng này âm khí khá nặng.

Độc tính của những con rắn này chắc chắn mạnh hơn rắn trong rừng bình thường gấp mấy lần, nhưng bản tính của rắn là sợ hùng hoàng.

Vì vậy, đàn rắn này chỉ tránh doanh địa của họ, tập trung về một hướng.

Cũng không biết đàn rắn này sẽ tập trung ở đâu, nhưng hiện tại Trương Khải Minh cũng không tiện đi theo đàn rắn này, chỉ thấy chúng đều đi về một hướng, hướng đến ngôi mộ.

Trương Khải Minh khẽ vỗ vai Trương Linh, ra hiệu hai người về trước, Trương Linh thấy Trương Khải Minh ra hiệu, liền đi theo Trương Khải Minh về doanh địa.

"Quỷ gia, tối đen như mực, tôi chỉ thấy có vật gì đó đang di chuyển, anh thấy gì?" Trương Linh hỏi Trương Khải Minh, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Một đàn rắn lớn, chúng dường như đều đi về hướng của ngôi mộ." Trương Khải Minh nói đến đây, cau mày, không khỏi liếc nhìn cô gái người Miêu trong lều của Trần Văn Cẩm.

Thấy cô gái người Miêu trong lều của Trần Văn Cẩm, dường như không có bất kỳ động tĩnh nào, Trương Khải Minh cũng không nói gì thêm.

"Quỷ gia.

Không có chuyện gì, anh về nghỉ sớm đi, tôi ở đây canh gác." Trương Khải Minh khẽ gật đầu, đi về lều của mình.

Trương Khải Minh không ngừng nhìn về phía Trần Văn Cẩm, về phía cô gái người Miêu trong lều.

Thấy lều đó không có động tĩnh gì, Trương Khải Minh không khỏi cau mày, trong lòng có quá nhiều nghi vấn chưa giải đáp được.

Đêm nhanh chóng trôi qua, trời mờ mờ sáng.

Lúc này những người trong doanh địa cũng lần lượt thu dọn hành trang, chuẩn bị cho hành trình hôm nay.

Trương Khải Minh cũng đã ra khỏi lều của mình, đi về phía con sông không xa trong rừng.

Chương 376

Khi Trương Khải Minh đến một con sông nhỏ, anh thấy cô gái người Miêu đó lúc này đang ở bên bờ sông rửa mặt.

Trương Khải Minh không nói gì, im lặng nhìn cô gái người Miêu.

Quần áo trên người cô gái người Miêu này rõ ràng đã đổi sang quần áo của Trần Văn Cẩm, nhưng chiếc hộp đen buộc ở eo vẫn luôn ở đó.

Trương Khải Minh không khỏi nhìn về chiếc hộp đen ở eo cô gái người Miêu, chiếc hộp đen này không lớn, chỉ bằng một gang tay.

Cô gái người Miêu này xem chiếc hộp đó quan trọng như mạng sống.

Rõ ràng thứ trong chiếc hộp đó rất quan trọng đối với cô gái người Miêu này.

Cũng có thể là thứ rất quan trọng đối với cả tộc người Miêu trong khu rừng này.

Không biết cô gái người Miêu này mang chiếc hộp đen này ra ngoài, lẽ nào những người Miêu này cũng muốn vào ngôi mộ sao?

Trương Khải Minh trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Ngay sau đó, anh thấy Trương Linh cũng đến bên bờ sông.

Trương Linh không thấy Trương Khải Minh, im lặng đi đến bên cạnh cô gái người Miêu, dường như đang nói gì đó với cô.

Trương Khải Minh đơn giản rửa mặt, nhìn hướng dòng sông chảy, rồi ngẩng đầu nhìn cô gái người Miêu và Trương Linh không xa, trực tiếp quay về doanh địa.

Thấy những người trong doanh địa đều đã thu dọn lều trại gọn gàng, hành lý cũng đã chuẩn bị xong, Trần Văn Cẩm cũng đi đến trước mặt Trương Khải Minh.

“Quỷ gia, cô gái người Miêu đó không có trong lều!” Trần Văn Cẩm nói với Trương Khải Minh.

“Tôi thấy rồi, cô ấy ở bên bờ sông cùng Trương Linh!” Trương Khải Minh trả lời câu hỏi của Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm nghe Trương Khải Minh trả lời, có chút suy nghĩ gật đầu, không nói gì thêm.

Mọi người đã thu dọn xong hành lý, chờ lệnh của Trương Khải Minh để tiếp tục lên đường.

Lúc này, Chương Linh cũng đã trở về doanh địa.

Cô gái tộc Miêu đi theo sau lưng Chương Linh cũng cùng anh trở về.

Trương Khải Minh nhìn thấy Chương Linh đang đi tới thì phát hiện cô gái tộc Miêu kia lại đi theo anh ta.

Trương Khải Minh cũng không nói gì.

Anh ra lệnh một tiếng, cả đoàn người xuất phát hướng về phía khu mộ.

Vì hôm qua cả khu mộ trong đó đã sụp đổ hoàn toàn, muốn tìm lối vào mới thì cần phải đo đạc thêm một bước nữa.

Trương Khải Minh cũng tin rằng khu mộ hôm qua tuyệt đối không phải mộ chính, chắc chắn sẽ có một ngôi mộ chính mà mọi người chưa tìm thấy, bên dưới nhất định có một thế giới khác.

Có lẽ lăng mộ Tây Vương Mẫu đã xây mộ chính ở tầng dưới của những ngôi mộ khác, cách làm này từng có trong phong thủy học.

Thông thường, khi các hoàng tộc chọn huyệt mộ, họ sẽ không xây dựng gần những nơi dễ bị trộm mộ.

Nhưng chỉ cần tìm được một long huyệt, xây dựng ở tầng dưới của khu mộ cũng là chính long huyệt.

Từ trường trong một khu rừng rậm ở vị trí này vô cùng mạnh mẽ.

Theo phong thủy học, trong một khu vực có từ trường mạnh chắc chắn sẽ có huyệt mộ chính.

"Tầm long phân kim nhìn triền sơn.

Một lớp triền một lớp quan.

Cửa quan nếu có nghìn lần khóa, trong đó ắt có vương hầu." Trương Khải Minh nhìn dãy núi liên hoàn uốn lượn trước mặt, bao quanh vùng đất này.

Muốn tìm một cửa mộ trong dãy núi này quả thực cần phải tính toán cẩn thận.

Trương Khải Minh tĩnh tâm nhắm mắt lại, lấy la bàn và thước Lượng Thiên từ trong hệ thống ra, cẩn thận tính toán vị trí cửa mộ.

Ở dưới chân một ngọn núi, có một cửa động không lớn, một dòng sông chảy theo hướng cửa động vào bên trong.

Trương Khải Minh nhìn chằm chằm vào cửa động trước mắt.

Nếu muốn vượt qua ngọn núi này với tốc độ nhanh nhất, thì cửa động này chính là lối đi tốt nhất.

Cả nhóm người đi theo Trương Khải Minh cũng đã đến trước cửa động.

Lúc này, Chương Linh nhìn cô gái tộc Miêu đang đi theo không xa, trong lòng có chút do dự.

Anh đã nói rõ với cô gái tộc Miêu rằng lần này sẽ rất nguy hiểm, bảo cô đừng đi theo nữa.

Nhưng cô gái tộc Miêu không nói một lời nào, bất kể Chương Linh và đội ngũ đi về đâu, cô vẫn luôn đi theo sát phía sau.

Điều này khiến Chương Linh không khỏi nhíu mày.

Trần Văn Cẩm nhìn cô gái tộc Miêu đang bám theo phía sau, nói với Chương Linh: "Cô gái tộc Miêu này định đi theo chúng ta mãi sao?" Chương Linh hơi nhíu mày, lại quay đầu nhìn cô gái tộc Miêu một cái.

Anh vừa mới nói rất rõ ràng với cô ấy rồi.

Nhưng cô gái tộc Miêu vẫn không trả lời, cứ im lặng đi theo sau đội ngũ như vậy.

Mọi người cũng đều nhìn thấy cô gái tộc Miêu im lặng đi theo đội.

Họ cũng biết đây là người mà Chương Linh cứu về, nên không ai nói thêm gì.

Cứ để cô gái tộc Miêu đi theo đội ngũ, nhưng nhìn vào ánh mắt của cô, ai cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chương 377

Ngô Thiên Chân là một thanh niên tương đối hoạt ngôn, cậu nhiệt tình bước đến bên cạnh cô gái tộc Miêu.

"Cô nương này từ đâu đến vậy?

Cũng muốn vào mộ cùng chúng tôi sao?

Một cô nương một mình ở đây không sợ à?" Ngô Thiên Chân tò mò hỏi cô gái, nhưng cô gái tộc Miêu không có ý định trả lời.

Ánh mắt cô lạnh lùng liếc nhìn Ngô Thiên Chân một cái.

Khi Ngô Thiên Chân đối diện với đôi mắt màu xanh lam nhạt của cô gái tộc Miêu, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh.

Không giống một cô gái yếu đuối, ánh mắt nhìn người lại lạnh lùng đến thế, màu mắt đó thực sự khiến người ta cảm thấy khác thường.

"Màu mắt của cô nương trông không giống người bản địa nhỉ, cô là người ở đâu?" Cô gái tộc Miêu vẫn không đáp lại Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân thấy mình nói chuyện với cô gái mà cô không có ý định trả lời, đành tự thấy mất mặt mà đi tiếp, không hỏi thêm nữa.

Những người bên cạnh thấy Ngô Thiên Chân hỏi chuyện cô gái nhỏ mà cô không đáp lại một câu nào, nhìn vẻ mặt tiu nghỉu của cậu, cũng đều thầm trêu chọc.

"Sao rồi?

Thằng nhóc bị bẽ mặt rồi chứ gì?" Mọi người cũng đều để ý, cô gái này không trả lời câu hỏi của bất kỳ ai, chỉ im lặng đi theo đội ngũ về phía trước.

Trương Khải Minh quay đầu nhìn Chương Linh một cái, rồi lại nhìn cô gái tộc Miêu đang đi theo sau đội ngũ.

"Quỷ Gia, cô gái tộc Miêu kia cứ đi theo sau đội của chúng ta!" Trần Văn Cẩm nhìn Chương Linh trước mặt rồi nói với Trương Khải Minh.

"Cả tộc của cô ấy chỉ còn lại một mình, người tộc Miêu thôi, chắc cũng không gây ra sóng gió gì lớn đâu, cô ấy muốn theo thì cứ để cô ấy theo đi!" Trương Khải Minh nói xong, liền nhìn Chương Linh trước mặt với ánh mắt đầy ẩn ý.

Chương Linh thấy Trương Khải Minh nhìn mình một cái, cũng không nói gì thêm.

Chương Linh cũng thực sự hết cách, cô gái tộc Miêu này quả thực cứ bám theo sau lưng, khuyên thế nào cũng không chịu đi.

Bây giờ có khuyên thế nào, cô ấy cũng sẽ không đi, hoàn toàn không để ý.

Nhưng anh lại không nỡ nhẫn tâm với cô gái tộc Miêu.157.

Vì Trương Khải Minh đã đồng ý để cô gái tộc Miêu đi cùng đội nên Trương Linh cũng không nói thêm gì nữa.

Chương Linh quay đầu nhìn cô gái tộc Miêu ở phía xa, cô đi theo sau đội ngũ với thân thủ khá nhanh nhẹn.

Có thể thấy thể chất của cô gái tộc Miêu không tồi.

Thuốc của Trần Văn Cẩm cũng rất hiệu quả.

Có thể thấy được, bây giờ thân thủ và khả năng hành động của cô gái tộc Miêu rất nhanh nhẹn, không hề bị thương thế ảnh hưởng.

"Tiểu gia, thấy thuốc của tôi thế nào?

Hôm qua cô gái tộc Miêu kia bị thương nặng như vậy, cả cái lưng

sắp nứt ra rồi, thuốc của tôi bôi lên một đêm là lại khỏe như vâm rồi đúng không?" Trần Văn Cẩm trêu chọc nói với Chương Linh.

"Thuốc của cô đúng là rất hiệu quả, mọi người đều công nhận!" Bàn Tử đang đi trong đội ngũ nghe thấy lời của Trần Văn Cẩm, liền tiếp lời khen cô.

"Không cần cậu nói, tôi đang hỏi tiểu gia cơ!" Trần Văn Cẩm không hề nể tình mà nói với Bàn Tử.

Bàn Tử cười hì hì, thấy Trần Văn Cẩm không thèm để ý, dù khen hay trêu chọc, nhưng Bàn Tử cũng đã quen rồi, không hề tức giận chút nào.

Chương Linh nhìn hai người đang đấu võ mồm, mỉm cười, cũng không trả lời câu hỏi của Trần Văn Cẩm.

Trương Khải Minh nhìn lối đi trong hang núi trước mặt, đứng ở cửa hang do dự dừng lại.

Nếu muốn vượt qua ngọn núi này nhanh nhất, bắt buộc phải dùng lối đi này, đó là cách đơn giản nhất.

Nếu phải trèo qua ngọn núi, sẽ lãng phí rất nhiều thể lực.

Trương Khải Minh không ngừng suy nghĩ trong đầu.

Lối vào hang này không quá lớn, bên dưới là dòng sông đang chảy, nếu muốn đi thẳng từ lối vào này, cần phải có thuyền.

Lối vào này chắc chắn đã có người đi qua, vì gần cửa hang có rải rác những chiếc bè tre cũ nát.

Chỉ là những chiếc bè tre này dường như đã lâu không được sử dụng, có một số đã hỏng.

Trương Khải Minh phân phó mọi người gia cố lại những chiếc bè tre hỏng này, định sẽ đi vào từ lối đi này.

Trong lúc mọi người bắt đầu buộc bè tre, Trương Khải Minh nhìn sâu vào trong cửa động.

Cửa động rất tối, bên trong chắc chắn sẽ có những sinh vật chưa biết, điều này Trương Khải Minh có thể chắc chắn.

Nhìn những mảnh vỡ bè tre bên cạnh cửa động, Trương Khải Minh có thể tưởng tượng được bên trong cửa động này chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Nhưng bây giờ nếu không đi qua cửa động này, mà thực sự phải trèo qua ngọn núi kia, e rằng một hai ngày cũng không qua được.

Trên la bàn của Trương Khải Minh hiển thị, cửa huyệt mộ bắt buộc phải đi qua phía sau ngọn núi này.

Bây giờ cách tốt nhất, trực tiếp nhất là đi qua cửa động này.

Nếu muốn đi qua cửa động này, chắc chắn sẽ gặp phải một số nguy hiểm, những điều này đều có thể lường trước được.

Dù sao cũng là nghề đổ đấu, ngày ngày đấu trí, đầu treo trên thắt lưng, ai cũng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Nguy hiểm đối với mọi người đã là chuyện thường ngày.

Trương Khải Minh nhìn cảm giác âm u của cửa động này và hướng chảy của dòng sông, có thể cảm nhận được cửa động này tuyệt đối không phải là cửa động bình thường.

Chương 378

“Quỷ Gia, không còn cách nào khác sao?

Nhất định phải đi qua cửa động này à?” Ngô Thiên Chân thăm dò hỏi Trương Khải Minh, vì cậu có một cảm giác cực kỳ bất tường về cửa động này.

Bên trong cửa động này chắc chắn ẩn chứa nguy hiểm lớn.

Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Ngô Thiên Chân trước mặt.

“Có một lối đi khác, đó là trèo qua ngọn núi này, nhưng nếu nhiều người như chúng ta cùng trèo, không có một hai ngày công phu thì không qua được.” Trương Khải Minh nói với Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân ngẩng đầu, nhìn ngọn núi sừng sững trước mặt, rồi lại nhìn cửa động, quả thực nếu nhiều người như vậy cùng trèo qua núi, nguy hiểm trên núi cũng không thể biết trước được, không bằng đánh cược một lần, đi qua cửa động này.

Trương Khải Minh nói xong những lời đó thì không tiếp tục nói chuyện với Ngô Thiên Chân nữa, anh đi đến một nơi khác, cầm la bàn, nhìn dãy núi trước mặt.

Trương Khải Minh rơi vào trầm tư, lần này đi theo hướng này tìm mộ có phải là lăng mộ của Tây Vương Mẫu không.

Âm mưu của Tây Vương Mẫu, Trương Khải Minh tuyệt đối sẽ không để bà ta được như ý.

Nhưng khu mộ mà mình đi, rốt cuộc có thể tìm thấy Tây Vương Mẫu hay không vẫn là một ẩn số, nhưng Trương Khải Minh có thể cảm giác mình đang ngày càng đến gần Tây Vương Mẫu hơn.

Nhìn mọi người dần dần ghép những tấm gỗ vỡ lại, ghép thành

mấy chiếc bè gỗ lớn.

Trên bè cần mấy người có thể lực tốt để chèo, tuy dòng sông chảy thuận chiều.

Nhưng khi thực sự tiến vào cửa động, biến hóa bên trong khó lường, vì vậy trên bè cần phân bổ mấy người có thể lực tốt cho mỗi bè.

"Lần này lối đi có thể sẽ có nguy hiểm, mọi người chú ý một chút, vũ khí luôn cầm sẵn trong tay!

Qua khỏi lối đi này chúng ta sẽ đến gần lăng mộ hơn một chút!" Trương Khải Minh nói với mọi người.

Trương Khải Minh cũng không biết trong lối đi này sẽ gặp phải nguy hiểm gì nhưng đây là con đường tắt duy nhất để tiếp cận lăng mộ.

Mọi người cũng đã chuẩn bị tâm lý, đều nhảy lên bè tre.

Chương Linh nhìn cô gái tộc Miêu không xa, cô gái tộc Miêu ngẩng đầu cũng đang nhìn Chương Linh.

Chương Linh đi tới, đến bên cạnh cô gái tộc Miêu.

"Vào lối đi này có thể sẽ gặp nguy hiểm lớn, cô có chắc muốn vào cùng tôi không?" Chương Linh hỏi cô gái tộc Miêu.

Anh phải nói cho cô gái tộc Miêu biết nguy hiểm phía trước.

Bất kể mục đích của cô gái tộc Miêu là gì, cô cứ đi theo.

Nhưng có nguy hiểm không biết trước, Chương Linh muốn cô gái tộc Miêu biết khó mà lui.

Cô gái tộc Miêu ngẩng đầu nhìn Chương Linh trước mặt, không nói một lời nào.

Cô tiếp tục đi theo sau lưng Chương Linh.

Chương Linh thấy cô gái tộc Miêu không trả lời, khi quay người đi về phía trước, cô gái tộc Miêu liền bám sát sau lưng anh, Chương Linh biết cô gái tộc Miêu muốn đi cùng một bè với mình.

"Cô đi cùng bè với tôi đi!" Chương Linh nói đơn giản với cô gái tộc Miêu xong thì quay người đi về phía trước.

Cô gái tộc Miêu liền đi theo sau lưng Chương Linh, cùng anh lên bè.

Trương Khải Minh thấy cô gái tộc Miêu và Chương Linh cũng ở cùng nhau, không nói gì thêm.

Trương Khải Minh quay đầu, ra lệnh một tiếng, mọi người chèo bè hướng vào trong lối đi.

Cửa hang này rất nhỏ, trên bè mọi người chỉ có thể cúi lom khom, đứng thẳng không vào được.

Cửa hang rất nhỏ, phải cúi người xuống, đầu còn phải cúi thấp hơn nữa mới vào được.

Nếu trong cửa hang này có nguy hiểm, thì tư thế hiện tại đối với họ là vô cùng bất lợi.

Theo dòng sông, bè dần dần đi sâu vào trong hang.

Bên trong hang tối om.

Dần dần tiến vào, độ cao bên trong lối đi cao hơn bên ngoài một chút, khiến mọi người có thể hơi ngẩng đầu lên được.

Ngô Thiên Chân cầm đèn pin cực sáng chiếu đường cho mọi người.

Nhưng chỉ có một chiếc đèn pin, trong hang vẫn tối đen như mực, chỉ có một luồng sáng, cũng không nhìn rõ tình hình xung quanh.

Lúc này, lại có người lấy ra một chiếc đèn pin cực sáng khác, hai chiếc đèn pin cùng chiếu về phía trước.

Càng đi sâu vào trong hang, không khí càng thoang thoảng một mùi tanh hôi.

Mùi này khiến Trương Khải Minh không khỏi nhíu mày.

Mùi này có mùi máu tanh, đồng thời lẫn với mùi thối rữa của xác chết.

Mọi người đều ngửi thấy mùi này, không khỏi nhìn về phía vách hang hai bên.

Hai bên vách hang rất nhẵn nhụi, có lẽ do bị nước chảy xói mòn quanh năm nên đặc biệt trơn láng.

Khi đèn pin chiếu vào vách hang, nó phản chiếu ánh sáng lấp lánh, có cảm giác như một hang động nhũ đá.

Mọi người thuận theo dòng nước tiến về phía trước, hướng đi phía trước, không ai biết.

Vì vậy không ai nói gì, lúc này trong lối đi vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Mọi người đều giữ cảnh giác, vì bây giờ mọi người đều đang cúi lom khom trên bè, hoàn toàn không có cách nào đứng thẳng người.

Chương 379

Mọi người đều muốn nhanh chóng qua khỏi lối đi này, không ngừng tăng tốc độ chèo trên mặt nước.

Cùng với dòng nước và tốc độ chèo, bè gỗ tiến về phía trước cũng nhanh hơn một chút.

Cùng lúc bè gỗ tiến về phía trước nhanh hơn, mùi tanh hôi đó càng nồng nặc hơn.

Mọi người đều biết phía trước chắc chắn sẽ có thứ gì đó bất ngờ, vì vậy mọi người cũng đều giữ cảnh giác mọi lúc.

Ngô Thiên Chân vừa cầm đèn pin chiếu về phía trước, vừa chiếu đèn pin về phía bốn vách của lối đi.

Khi một chiếc đèn pin chiếu vào vách hang phía trước, hai luồng sáng xanh lục lập lòe hiện ra trước mắt mọi người.

Ngô Thiên Chân cầm đèn pin là người đầu tiên nhìn thấy hai luồng sáng xanh đó, không khỏi hét lên một tiếng.

Cơ thể cậu run rẩy làm cả chiếc bè cũng rung lắc theo, khiến mọi người đều căng thẳng.

Trương Khải Minh đồng thời ra hiệu im lặng cho mọi người, bảo mọi người không được phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Chỉ nghe thấy tiếng nước xao động, có thứ gì đó đang bơi lội, đồng thời cũng nghe thấy tiếng "chít chít" di chuyển trên vách hang.

Trương Khải Minh thầm gọi Tiểu Hồng Hống trong hệ thống.

Chỉ chờ những thứ đó lao tới rồi mới phát động tấn công.

Bây giờ không nhìn rõ sinh vật đó là gì, chỉ thấy những bóng đen

bơi lội trong nước, có thể thấy đó là một bầy sinh vật bơi thành đàn.

Ngô Thiên Chân không khỏi chiếu đèn pin xuống nước, nhìn thấy bóng dáng khổng lồ trong nước, trong lòng không khỏi run rẩy.

Chương Linh nhắm chuẩn bóng đen dưới nước, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra, với tốc độ nhanh nhất đâm xuống nước.

Khoảnh khắc rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi nước, anh đã xiên theo một sinh vật.

Trên Hắc Kim Cổ Đao của Chương Linh, mọi người nhìn rõ sinh vật bị đâm trúng không phải là gì khác ngoài những con thi miết béo mập.

Thi miết bơi thành bầy cho thấy gần đó chắc chắn có xác chết.

Mùi tanh hôi trong không khí ngày càng nồng nặc.

"Mọi người cẩn thận đừng để rơi xuống nước!" Chương Linh nói với mọi người, vì anh biết tập tính của thi miết.

Có thể nuôi ra những con thi miết béo mập như vậy, chứng tỏ nơi này có rất nhiều xác chết.

Mọi người đều cảnh giác nhìn về phía trước.

Lúc này, phía trước không ngừng phát ra tiếng "lách cách lách cách".

Âm thanh này khiến mọi người không khỏi hướng tầm mắt về đó, đồng thời đèn pin cũng chiếu tới.

Khi Ngô Thiên Chân chiếu đèn pin tới, cậu thực sự trợn tròn mắt.

Chỉ thấy một con thi miết khổng lồ béo mập, đang gặm một thi thể ruột gan lòi ra ngoài.

Từ hình dáng thi thể đó, có lẽ đã chết khoảng một tuần.

Có thể thấy nửa thân dưới của thi thể đã bị thi miết gặm nhấm, lúc này thi miết đang gặm ruột của người đó.

Nửa thân trên theo sự lay động của thi miết mà không ngừng lắc lư.

Thi thể đang lắc lư, mắt trợn trừng, trong miệng không ngừng phun ra những con thi miết nhỏ.

Từ khuôn mặt thi thể có thể nhận ra đó là một người nước ngoài.

Mái tóc vàng và đôi mắt xanh lục đã chứng thực điều này.

"Xem ra những người nước ngoài này cũng nhắm vào lăng mộ Tây Vương Mẫu," Trương Khải Minh không ngừng nghĩ thầm.

Những người nước ngoài này đã đến đây trước một thời gian.

Xem ra những người nước ngoài này, có lẽ cũng muốn đi qua lối đi này nhưng đã bỏ mạng tại đây.

Đã có thể muốn đi qua lối đi này để tìm lăng mộ Tây Vương Mẫu, chứng tỏ trong số những người nước ngoài này chắc chắn cũng có cao nhân dẫn đường.

Mọi người nhìn nửa thi thể đang lắc lư đó, trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác buồn nôn.

Dù là người đã kinh qua trận mạc, nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, cũng có chút khó chịu trong lòng.

Bè tre dần dần đến gần, gần hơn với nửa thi thể đang lắc lư và con thi miết béo mập khổng lồ.

"Tiểu Hồng Hống!" Theo lệnh của Trương Khải Minh, Tiểu Hồng Hống cầm Ngự Quỷ Đao, lao tới chém con thi miết vương.

Con thi miết hoàn toàn không có khả năng chống cự, mặc cho Tiểu Hồng Hống dùng vài nhát đao giải quyết thân thể béo mập của nó.

Cùng với xác con thi miết khổng lồ rơi xuống sông, những con thi miết nhỏ tranh nhau giành giật ăn xác con thi miết béo mập vừa bị giết.

Cảnh tượng khiến người ta nhìn mà thấy ghê tởm.

Mọi người nhanh chóng chèo bè đi sâu vào bên trong.

Càng đi vào trong, hang động dường như càng cao hơn một chút, mọi người đã có thể đứng thẳng.

Đi thêm một đoạn nữa, dường như cả hang động đã hoàn toàn có thể đứng thẳng, không gian cũng lớn hơn rất nhiều.

Hóa ra hang động này có hình dạng ở giữa cao, hai bên cửa hang thấp.

Mọi người đều có thể thoải mái vận động gân cốt.

Chương 380

Ở vị trí giữa hang động này hoàn toàn là một không gian rộng lớn, mặt nước cũng không đặc biệt cao, khiến người ta càng tò mò về lối đi này hơn.

Dòng sông vừa nãy chảy xiết, ở trong lối đi này dường như đã nhỏ đi rất nhiều, đoạn giữa của lối đi này giống như một khoảng sân rộng lớn.

Mọi người lấy thêm vài chiếc đèn pin nữa, soi kỹ lại toàn bộ khu vực trống trải này.

Không nhìn thì không thấy rợn tóc gáy, đến khi thực sự nhìn thấy khu vực trống trải này, thật sự cảm thấy rợn tóc gáy, khiến tất cả mọi người có mặt đều không khỏi giật mình.

Hai bên lối đi chất đầy xác chết, có xác đã lâu, có xác mới.

Một số thi thể chưa hoàn toàn thối rữa, một số đã biến thành một đống xương trắng.

Cảm giác tanh hôi như vậy chất thành đống, giống như bước vào một vạn nhân khanh.

Nhìn những thi thể chất đống này, dường như đã được người ta cố ý sắp đặt.

Trong những thi thể này không ngừng có thi miết bò ra từ đống xác, từ miệng, từ mắt của thi thể.

Những con thi miết này tuy không to béo khổng lồ như con vừa rồi, nhưng số lượng lại rất nhiều.

Những thi thể này đã nuôi những con thi miết này béo tốt, đông đúc thành bầy.

Nhìn những thi thể ở hai bên lối đi khiến mọi người có chút buồn nôn.

Khi chiếu đèn pin vào vị trí trung tâm, trên khoảng đất trống đó, sừng sững đặt hai cỗ quan tài.

Hai cỗ quan tài khổng lồ được đặt ở đó.

Mọi người nhìn thấy hai cỗ quan tài thì không khỏi ngẩn người.

Trong một lối đi như thế này lại có hai cỗ quan tài khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

Hai cỗ quan tài được đặt song song, từ chất liệu quan tài có thể thấy đó là gỗ hồng.

Xung quanh hai cỗ quan tài có mấy bộ xương trắng.

Rõ ràng bên cạnh quan tài có một thi thể chết chưa thối rữa.

Nhìn quần áo và màu tóc của thi thể này, có lẽ là cùng một nhóm với người nước ngoài vừa thấy.

Trương Khải Minh lặng lẽ nhìn những bộ xương trắng và những thi thể chưa thối rữa xung quanh quan tài.

Trương Khải Minh nhìn những thi thể chưa thối rữa này, mái tóc vàng óng.

Từ ngoại hình của họ có thể thấy họ cùng một nhóm với nửa thi thể vừa rồi.

Nhìn những người tóc vàng này có lẽ là người nước ngoài, quần áo trên người họ cho thấy họ là một nhóm có tổ chức, không giống lính đánh thuê.

Nếu là lính đánh thuê, trang phục của họ không nên theo kiểu này.

Quần áo của nhóm người này có vẻ là loại được đặt làm đồng

phục.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát vết tích trên mặt đất xung quanh quan tài, nhìn thấy trên lớp cát mềm xung quanh quan tài lại có dấu chân.

Từ những dấu chân này xem ra, không giống do những người nước ngoài kia tạo thành, ngược lại có vẻ là dấu chân của Tống tử.

Lúc này, Chương Linh cũng từ trên bè tre nhảy xuống, đi đến bên cạnh Trương Khải Minh.

"Quỷ Gia, mức độ thối rữa của những thi thể này cho thấy thời gian chưa lâu, những người này có lẽ là một nhóm, một nhóm có tổ chức và mục đích rất rõ ràng." Trương Khải Minh nhìn Chương Linh trước mặt, gật đầu, không nói gì.

Nhìn những thi thể này, từ mức độ thối rữa xem ra, cũng khoảng một tuần.

Tình trạng chết của những thi thể này cũng rất khó coi, có lẽ đã trải qua một trận giằng co, vật lộn rồi mới chết.

Lúc này, Bàn Tử cũng từ trên bè tre nhảy xuống, đi sát sau lưng Chương Linh, cẩn thận quan sát xung quanh quan tài.

Theo sau Bàn Tử, Trần Văn Cẩm cũng từ bè tre đi xuống, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh.

Những con thi miết đó không bò về phía Trương Khải Minh.

Chúng bận rộn ra vào trên những thi thể kia.

Có lẽ khí tức trên người Chương Linh và Trương Khải Minh khiến những con thi miết không có ý định lại gần.

Nhìn cỗ quan tài gỗ đen bóng loáng, Bàn Tử nhìn xung quanh quan tài, rồi định dùng tay sờ vào mép quan tài đá.

Ngay khi tay Bàn Tử sắp chạm vào quan tài, Trương Khải Minh vội vàng đưa tay ra.

Anh túm lấy cổ áo sau của Bàn Tử, giật mạnh Bàn Tử lại.

Trong tình huống khẩn cấp, Trương Khải Minh không kịp hét lên, thấy Bàn Tử định đưa tay sờ vào quan tài, anh chỉ có thể ra tay trước.

Bàn Tử bị giật ngã xuống đất, ngồi phịch xuống.

Trương Khải Minh liếc nhìn Bàn Tử đang ngồi trên đất, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bàn Tử nhìn thi thể bên cạnh.

"Má ơi, nếu không phải Quỷ Gia phát hiện kịp thời, cái mạng nhỏ của tôi đã bỏ lại đây rồi." Bàn Tử nhìn thi thể tóc vàng bên cạnh, hai tay của thi thể này đều có màu đen tím.

Phải biết rằng thi thể sau khi chết một thời gian sẽ có vết tử thi, nhưng cũng không đến mức cả hai tay đều biến thành màu đen tím như vậy.

Điều này cho thấy những thi thể này trước khi chết đều đã trúng thi độc.

Nhìn những thi thể xung quanh quan tài, hai tay đều có màu đen tím khác thường.

Bàn Tử sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Chương 381

Nếu không phải Trương Khải Minh mắt nhanh tay lẹ kéo hắn lại, có lẽ bây giờ hai tay của hắn cũng đã dính đầy thi độc.

Lúc này, Trương Khải Minh cũng đi đến xung quanh quan tài, cẩn thận xem xét dấu chân xung quanh và nhìn cỗ quan tài gỗ đen này.

"Nhìn những dấu chân này có lẽ là dấu chân của Tống tử, mấy con Tống tử này cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, đi dạo lung tung ở đây!" Bàn Tử nhìn những dấu chân, nói đùa, dường như cảm giác kinh hồn chưa định vừa rồi đã biến mất ngay lập tức.

Bàn Tử này cũng thật là gan lớn.

"Mọi người đều cẩn thận một chút, hai cỗ quan tài này thực sự có chút quỷ dị." Bây giờ không chắc chắn trong hai cỗ quan tài, nếu thực sự có một cỗ là của Tống tử.

Con Tống tử đó có ở trong quan tài không, nếu không ở trong quan tài, thì nó đã đi đâu?

Bây giờ việc đầu tiên cần làm là xác định xem trong quan tài có phải là quan tài rỗng không.

Nếu thực sự có Tống tử, thì con Tống tử đó đang bảo vệ cái gì?

Trương Khải Minh đi đến trước hai cỗ quan tài, quan tài gỗ hồng bóng loáng, khiến chúng trông càng thêm quỷ dị.

Ở chính giữa hai cỗ quan tài gỗ hồng, đều được khảm một tấm ngọc bài.

Nhìn những tấm ngọc bài trên hai cỗ quan tài gỗ hồng này có lẽ giá trị không nhỏ.

Mọi người đều biết hai cỗ quan tài này có độc cực mạnh, những người đứng bên cạnh nhìn tấm ngọc bài, tuy biết giá trị không nhỏ, cũng không ai dám dễ dàng chạm vào.

Nhìn lại hai bàn tay màu đen tím của những người nước ngoài xung quanh quan tài, mọi người cũng đều rất cẩn thận.

Trương Khải Minh đi đến bên cạnh quan tài, lấy ra một thanh búa đen, nạy vào khe hở của quan tài.

Trương Khải Minh bảo những người khác tản ra xung quanh, anh lấy Ngự Quỷ Đao ra chĩa vào nắp quan tài, ngưng tụ sức mạnh toàn thân, dùng sức đẩy nắp quan tài lật xuống đất. 158.

Cùng với nắp quan tài rơi xuống đất, những người tò mò đều rướn cổ nhìn vào trong quan tài.

Tuy đứng cách quan tài khá xa, nhưng mọi người rất tò mò, muốn xem bên trong quan tài có gì.

Trương Khải Minh đi đến bên cạnh quan tài, nhìn vào bên trong thì phát hiện bên trong lại có một người nước ngoài tóc vàng.

Nhìn người nước ngoài tóc vàng này có lẽ cũng đã chết không lâu, có lẽ cùng một nhóm với những người nước ngoài bên ngoài.

Chắc chắn người nước ngoài này khi mở nắp quan tài, định ra tay với thứ bên trong thì bị kéo vào trong quan tài.

Lúc này, Bàn Tử đến bên cạnh quan tài.

"Quỷ Gia, trên quan tài có độc, vậy đồ vật trong quan tài có bị nhiễm một ít thi độc không?" Bàn Tử hỏi Trương Khải Minh trước mặt.

Trương Khải Minh nhìn tư thế của người nước ngoài đang nằm úp sấp trong quan tài.

“Bên trong quan tài chắc không có vấn đề gì, độ ẩm bên ngoài quan tài có lẽ là do máu của con Tống tử đó không cẩn thận dính lên!” Nghe đến đây, Bàn Tử vui mừng khôn xiết, phải biết rằng đồ vật trong quan tài chắc chắn sẽ rất có giá trị.

Nhìn những món minh khí đủ loại trong quan tài, Bàn Tử đã không kìm được mà muốn đưa tay ra lấy.

“Cẩn thận một chút, đừng chạm vào thành quan tài!” Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử trước mặt, dặn dò.

“Được rồi, ngài yên tâm đi, Quỷ Gia!” Hắn liền đeo đôi găng tay tơ tằm chuyên dụng vào, thò tay vào quan tài bắt đầu mò mẫm.

Hắn đẩy thi thể người đàn ông nước ngoài đang nằm úp sấp sang một bên, vì có chút vướng víu.

Bàn Tử túm lấy thi thể, ném ra ngoài quan tài.

“Trời đất quỷ thần ơi, thân phận gì thế này?

Minh khí bên trong đều không phải loại tầm thường!” Bàn Tử vừa lấy minh khí vừa bỏ vào túi lớn, vừa cảm thán nói.

Bàn Tử thấy đã đầy một túi lớn liền ném về phía bè tre bên cạnh, bảo Trần Văn Cẩm mang lên bè.

Mấy người tráng hán dưới trướng Hoắc Yên bên cạnh thấy không còn nguy hiểm nữa, cũng từ trên bè tre nhảy xuống, không ngừng quan sát xung quanh.

Một cỗ quan tài đã xong việc, Trương Khải Minh đến trước cỗ quan tài còn lại.

Trương Khải Minh cũng đang tò mò, nếu một cỗ là quan tài rỗng, vậy con Tống tử bên trong đã chạy đi đâu?

Trương Khải Minh đều hy vọng bây giờ con Tống tử đó sẽ xuất

hiện trước mặt mọi người.

Ít nhất có thể giải quyết sớm, nếu khi mở cỗ quan tài thứ hai, đồng thời cũng có nguy hiểm, cộng thêm con Tống tử đó quay lại cùng lúc, đối phó sẽ có chút phiền phức.

Trương Khải Minh đến bên cạnh cỗ quan tài thứ hai, vừa nghĩ những vấn đề này, vừa quan sát những thứ xung quanh.

Không gian của lối đi này không đặc biệt lớn, con Tống tử đó cũng sẽ không đi quá xa.

Trừ khi trong cửa hang này có một thế giới khác, có một lối đi khác.

Điều này Trương Khải Minh cũng cảm thấy không phải là không có khả năng.

Phải biết rằng thông thường khi xây dựng những ngôi mộ cổ này, những người xây dựng đều sẽ chừa lại một ít đường lui, chừa lại một số lối đi để thoát thân.

Những hoàng thân quốc thích, quý tộc khi xây dựng lăng mộ, cũng sợ người khác sẽ trộm mộ của mình.

Thông thường họ sẽ xử lý những người xây dựng lăng mộ này, hoặc là chôn sống, hoặc là khiến họ vĩnh viễn không thể ra khỏi lăng mộ.

Thủ đoạn của người xưa đều rất tàn nhẫn, có một số người xây dựng lăng mộ sau khi xây dựng lăng mộ rất đẹp, sau khi nghiệm thu sẽ bị người ta âm thầm sát hại.

Phải biết rằng, nếu không sát hại những người xây dựng lăng mộ này, họ sợ một ngày nào đó những người này sẽ nói cho người khác biết về huyệt mộ, khi đó huyệt mộ sẽ có nguy cơ bị trộm.

Dù sao những thứ được chôn cùng trong lăng mộ đều có giá trị không nhỏ.

Chương 382

Trương Khải Minh nhìn ngôi mộ này, cũng biết thời cổ đại có một số người quả thực đã xây dựng lăng mộ ở những nơi có một thế giới khác như thế này.

Nhưng có một điều Trương Khải Minh đặc biệt kỳ quái, tại sao ngôi mộ này lại dễ dàng để mọi người nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ là để mọi người nhìn thấy hai cỗ quan tài này sao?

Ai lại đặt quan tài ở nơi rõ ràng như vậy?

Nếu Trương Khải Minh đoán không sai, hai cỗ quan tài này tuyệt đối là được cố ý đặt ở đây, không phải là ý của chủ nhân lăng mộ thì không ổn rồi.

Có khả năng là bị những người đào mộ khác cố ý đặt ở đây.

Nếu thực sự bị cố ý đặt ở đây, vậy mục đích của người cố ý đặt quan tài ở đây là gì?

Chẳng lẽ là để ngăn cản một số người đi tìm lăng mộ Tây Vương Mẫu sao?

Trương Khải Minh thầm suy nghĩ trong lòng.

Trương Khải Minh không động đến cỗ quan tài gỗ hồng thứ hai, mọi người thấy Trương Khải Minh không động đến cỗ quan tài thứ hai cũng đều tự giác quan sát môi trường xung quanh, không đi phá quan tài.

Chỉ có Bàn Tử có chút tò mò, lượn lờ bên cỗ quan tài thứ hai, nhưng cũng không dám dễ dàng dùng tay chạm vào.

Trong lúc mọi người đang quan sát động tĩnh xung quanh, thì nghe thấy từ sâu bên trong hang động có tiếng bước chân "cộp cộp".

Trương Khải Minh nghe tiếng động có lẽ là Tống tử đã quay lại, vội vàng ra hiệu cho mọi người tản ra bốn phía.

Một bên phân phó Chương Linh, Trần Văn Cẩm và Bàn Tử mỗi người đứng ở hai bên, bảo họ cầm sẵn dây thừng trong tay.

Cùng với tiếng bước chân "cộp cộp" ngày càng gần, từ sâu trong hang động, một con Tống tử lớn mặc khôi giáp đi ra.

Tống tử bình thường đều không mặc khôi giáp, nếu mặc khôi giáp, chắc chắn khi còn sống là một đại tướng quân hoặc võ sĩ.

Nhìn con Tống tử lớn mặc khôi giáp, mọi người cũng biết, tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác.

Khi con Tống tử khôi giáp đến gần, nó không ngừng thăm dò xung quanh, dường như đã ngửi thấy mùi người sống.

Nhìn con Tống tử mặc khôi giáp, vừa nhìn đã biết nó tuyệt đối không dễ đối phó.

Trương Khải Minh thấy Thiên Đồng có chút không kìm được, nhưng Trương Khải Minh biết con Tống tử khôi giáp này tuyệt đối khó đối phó, Thiên Đồng cũng không chắc sẽ chiếm được thế thượng phong.

Trương Khải Minh thấy con Tống tử khôi giáp đi đến bên cạnh quan tài, liền nhảy lên.

Trương Khải Minh vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, vừa nhanh vừa chuẩn nhắm vào trán của con Tống tử khôi giáp.

Ngón tay của Trương Khải Minh đâm vào mũ giáp của con Tống tử.

Lực phòng ngự của con Tống tử khôi giáp này rất mạnh, khi đâm vào mũ giáp của nó, con Tống tử chỉ lùi lại hai bước.

Lực phòng ngự của con Tống tử khôi giáp cũng tương đối mạnh mẽ.

Đại Lực Kim Cương Chỉ của Trương Khải Minh không thể phá vỡ được phòng ngự ở đầu của con Tống tử khôi giáp.

Trương Khải Minh đã có nhiều kinh nghiệm giao thủ với Tống tử khôi giáp, thấy lực phòng ngự của con Tống tử này cũng tương đối mạnh, liền tiếp tục sử dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ lần thứ hai, vừa nhanh vừa chuẩn.

Lần này con Tống tử khôi giáp có phòng bị, không để Đại Lực Kim Cương Chỉ của Trương Khải Minh đánh trúng đầu.

Lúc này, Thiên Đồng cũng xông ra, nhảy ra sau lưng con Tống tử khôi giáp, phát động tấn công.

Con Tống tử khôi giáp bây giờ bị tấn công cả trước và sau, có chút không chống đỡ nổi, có chút loạng choạng, xem ra đã ở thế hạ phong.

Theo lệnh của Trương Khải Minh, Chương Linh, Trần Văn Cẩm và Bàn Tử cùng nhau quăng dây thừng.

Con Tống tử khôi giáp bị trói chặt, tay và chân bị kéo ngã xuống đất.

Lúc này, con Tống tử khôi giáp đã ở trong trạng thái cuồng nộ, sắp cắn vỡ nội đan, phát ra đòn tấn công phẫn nộ cuối cùng.

"Thiên Đồng, giải quyết với tốc độ nhanh nhất!" Theo lệnh của Trương Khải Minh, Thiên Đồng cầm dao găm nhanh chóng nhảy đến trước mặt con Tống tử khôi giáp.

Thiên Đồng cầm một con dao găm sắc bén, nhanh chóng đâm vào vị trí mà Trương Khải Minh vừa dùng Kim Cương Chỉ đánh, đâm thẳng vào đầu con Tống tử.

Thiên Đồng học theo động tác của Trương Khải Minh, sau khi đâm dao găm vào đầu con Tống tử, liền khuấy một hồi bên trong.

Tiếp đó, nước đen màu xanh lục từ đầu con Tống tử chảy ra, ngay lập tức con Tống tử mất đi hơi thở, không còn động đậy nữa.

Thiên Đồng nhanh chóng nhảy ra khỏi bên cạnh con Tống tử.

Nhìn con Tống tử khôi giáp nằm bất động trên mặt đất, mọi người cũng đều thả lỏng cảnh giác, lau mồ hôi.

Có Trương Khải Minh ở đây, thực sự không có chuyện gì không giải quyết được.

Bây giờ mọi người đối với Trương Khải Minh lại thêm một tầng kính sợ, nhìn thủ pháp nhanh chóng giải quyết con Tống tử khôi giáp của anh, thực sự khiến mọi người đều phải nể phục.

Con Tống tử khôi giáp nằm trên mặt đất không động đậy, hoàn toàn không còn hơi thở.

Trương Khải Minh liếc nhìn con Tống tử khôi giáp nằm trên mặt đất, lúc này mới chuyển sự chú ý sang cỗ quan tài gỗ hồng kia.

Rốt cuộc con Tống tử khôi giáp này đang bảo vệ ai?

Trương Khải Minh nhanh chóng giải quyết xong con Tống tử khôi giáp, bước tiếp theo là xem xem trong quan tài này rốt cuộc là người như thế nào.

Nhìn cỗ quan tài gỗ hồng này giống hệt cỗ quan tài rỗng bên cạnh, chính giữa cũng được khảm một tấm ngọc bài.

Tấm ngọc bài trên cỗ quan tài vừa rồi đã bị Bàn Tử thu vào túi lớn, nhìn tấm ngọc bài trước mặt này, hoàn toàn khác biệt với tấm ngọc bài trên cỗ quan tài kia.

Tấm ngọc bài được khảm trên cỗ quan tài gỗ hồng này có màu tím

pha lẫn những vân sợi màu hồng, vừa nhìn đã biết vô cùng quý giá.

Nhìn tấm ngọc bài này, từ cấp bậc của ngọc mà xem, cao quý hơn nhiều so với cỗ quan tài vừa rồi.

Chương 383

Bàn Tử thấy Trương Khải Minh đã giải quyết con Tống tử khôi giáp, cũng đã bạo dạn hơn một chút, đi đến bên cạnh cỗ quan tài.

Nhìn viên ngọc được khảm ở giữa quan tài, rồi lại nhìn những viên ngọc lẻ tẻ được khảm trên thành quan tài.

Những viên ngọc này thực sự đều có giá trị không nhỏ, không ngờ lại gặp được những thứ quý giá như vậy trong lối đi này, thực sự thu hoạch không nhỏ.

Trương Khải Minh từ từ đi đến trước cỗ quan tài, cẩn thận quan sát nó.

Anh cũng sợ cỗ quan tài này sẽ có ám khí, vì vậy đang cẩn thận suy nghĩ xem nên mở cỗ quan tài này như thế nào.

Nhìn thiết kế và hoa văn của cỗ quan tài này, có vẻ là quan tài của một người phụ nữ.

Bởi vì từ thiết kế, nó vô cùng đẹp mắt, tuy đều là quan tài gỗ hồng bình thường.

Nhưng nếu nhìn kỹ bốn cạnh của cỗ quan tài gỗ hồng này, đều được khảm bằng ngọc thạch.

Từ ngoại hình của cỗ quan tài có thể thấy, chủ nhân bên trong chắc chắn có thân phận cao quý.

Nhưng tại sao cỗ quan tài này lại được đặt trong lối đi này?

Điều này khiến Trương Khải Minh có chút không hiểu.

Trương Khải Minh lại liếc nhìn con Tống tử bên cạnh, mày nhíu chặt, định mở cỗ quan tài thứ hai.

Trên cỗ quan tài thứ hai không hề dính bất kỳ thi độc nào.

Điều này cho thấy những người nước ngoài kia chưa kịp chạm vào cỗ quan tài thứ hai thì đã bị con Tống tử khôi giáp bên trong tiêu diệt hết.

Trương Khải Minh đến trước cỗ quan tài thứ hai.

Phát hiện khi đến gần cỗ quan tài thứ hai, dường như có một mùi hương đặc biệt.

Mùi hương tỏa ra từ bên trong quan tài không phải là mùi thối rữa của xác chết, mà mang theo một mùi thuốc thảo dược.

Chương Linh và Bàn Tử cũng đến trước cỗ quan tài thứ hai, Chương Linh nhìn chiếc quan tài.

Anh liếc nhìn Trương Khải Minh trước mặt, Trương Khải Minh nhẹ nhàng gật đầu với Chương Linh, ra hiệu anh có thể mở cỗ quan tài này.

Chương Linh dùng lòng bàn tay đẩy mạnh nắp quan tài.

Cùng lúc Chương Linh đẩy nắp quan tài, từ bên trong quan tài tỏa ra một luồng khí mạnh mẽ, mùi thảo dược nồng nặc.

Mọi người nhìn luồng khí từ bên trong quan tài trào ra, đều che miệng mũi, sợ khí thể này là khí độc.

"Đây chỉ là mùi thảo dược, không có độc, trong quan tài này trải qua thời gian dài như vậy đã hình thành một loại khí thể mà thôi!" Chương Linh vừa nói với mọi người vừa nhìn vào bên trong quan tài.

Mọi người nghe thấy lời của Chương Linh, biết khí thể này không có độc, cũng đều buông lỏng cảnh giác đi đến xung quanh quan tài.

Chương Linh nhìn vào bên trong quan tài, là một thi thể phụ nữ.

Từ trang phục của nữ thi, có lẽ đã gần nghìn năm trở lên.

Da của nữ thi vẫn còn giữ được một chút đàn hồi.

Có lẽ nữ thi này đã bị lấy hết nội tạng, bỏ thảo dược vào để giữ cho thi thể không bị thối rữa.

Nhưng cùng với động tác mở quan tài, một lượng lớn không khí tràn vào bên trong.

Khiến bên trong quan tài không còn ở trạng thái chân không.

Không khí tràn vào, thi thể phụ nữ lập tức từ từ biến đen, xuất hiện một số nếp nhăn, rõ ràng đang đẩy nhanh tốc độ thối rữa.

Nhìn những ngón tay của nữ thi vốn có chút da thịt từ từ biến đen, da từ từ sạm lại, bám chặt vào xương.

Nhìn nữ thi, khuôn mặt vừa rồi còn có chút da thịt đàn hồi, bây giờ cũng đã sạm đen, khô héo dán chặt vào xương sọ.

Mùi thảo dược nồng nặc vừa rồi bây giờ từ từ tan đi.

Cùng với mùi thảo dược từ từ tan đi, mọi người cũng đều đến gần xem, từ đường nét khuôn mặt của nữ thi có thể thấy, đây là một người phụ nữ trẻ.

Người phụ nữ này khi còn sống nhất định cũng rất xinh đẹp, từ đường nét khuôn mặt có thể thấy là một mỹ nhân.

Nhìn bên cạnh quan tài dường như có khắc văn tự, nhưng những văn tự này trông giống như văn tự thời nước Sở.

Phải biết rằng nước Sở rất công phu trong việc xây dựng và chôn cất quan tài, nhìn cỗ quan tài có khắc văn tự nước Sở, cũng biết thân phận của người phụ nữ này chắc chắn không tầm thường.

Từ đường nét khuôn mặt của người phụ nữ này có lẽ rất trẻ, nhưng tại sao một hoàng thất trẻ tuổi như vậy lại không được chôn cất trong lăng mộ hoàng gia, mà lại ở trong một mật thất ẩn khuất, chỉ

có hai cỗ quan tài như thế này?

Điều này khiến Trương Khải Minh không khỏi có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ là vợ lẽ của một vị vương hầu nào đó?

Hay là phi tần mà vị vương hầu đó nuôi bên ngoài?

Không có tư cách vào huyệt mộ chính, nên bị chôn ở một nơi riêng biệt này sao?

Bàn Tử tiến lên, nhìn thi thể người phụ nữ trẻ.

"Xem ra đồ tùy táng của người phụ nữ này không ít đâu nhỉ, cũng không biết là người phụ nữ thế nào mà lại được hậu táng như vậy, lại còn trẻ như thế!" Bàn Tử vừa nói vừa không ngừng tay, đeo găng tay vào, thò vào trong quan tài mò mẫm.

Đồ tùy táng trong quan tài này quả thực không ít.

Nhìn bên cạnh có đặt không ít ngọc khí quý giá, trong tay nữ thi khô héo cầm một tấm ngọc bài.

Cũng không biết tại sao trong quan tài này lại đặt nhiều ngọc thạch như vậy.

Chương 384

Chẳng lẽ người phụ nữ này khi còn sống rất thích ngọc thạch, nên mới đặt những viên ngọc quý giá này sao?

"Trời đất quỷ thần ơi, người phụ nữ này khi còn sống chắc là bán ngọc thạch hả, cả quan tài toàn là ngọc thạch, tuy là ngọc thượng hạng, nhưng cũng nhiều quá rồi." Bàn Tử vừa thu thập ngọc thạch trong tay, vừa nói với Trương Khải Minh.

"Tuyệt đối đừng làm vỡ tấm ngọc bài trong tay cô ấy, tấm bài đó đủ cho cậu ăn cả đời đấy!" Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử trước mặt, nói với hắn.

Những viên ngọc thạch này nếu bỏ chung vào một túi lớn sẽ dễ bị vỡ, nên chỉ có thể đóng gói riêng từng cái.

Bàn Tử làm cũng rất cẩn thận, phải biết rằng những viên ngọc thạch này một khi bị vỡ sẽ không còn giá trị gì.

Ngọc tốt đến mấy nếu có vết nứt hoặc bị hư hỏng, giá trị cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Những người đổ đấu như họ sợ nhất là gặp phải loại ngọc thạch này, thực sự quá khó bảo quản, mức độ dễ vỡ quá lớn.

Thông thường khi đổ đấu đều sẽ trải qua một số nguy hiểm.

Trong quá trình trải qua nguy hiểm khó tránh khỏi có đánh đấu, những viên ngọc thạch này tuy không đặc biệt dễ vỡ, nhưng trong quá trình đánh đấu cũng khó tránh khỏi bị hư hỏng.

Tuy những viên ngọc thạch này đều có giá trị liên thành, nhưng có lúc thực sự rất khó mang ra khỏi mộ cổ.

Mang ra được những viên ngọc thạch này một cách nguyên vẹn,

vậy thì thực sự rất may mắn rồi.

Bàn Tử cẩn thận thu thập những viên ngọc thạch này, đóng gói riêng từng cái.

Có một số viên ngọc thạch có quan hệ tương sinh tương khắc, hỗ trợ lẫn nhau.

Vì vậy nếu không phân loại những viên ngọc thạch này, mà bỏ chung vào một chỗ, sẽ khiến bản chất của chúng xảy ra một số biến hóa.

Viên ngọc vốn rất sáng bóng, nếu gặp phải viên ngọc có âm khí đặc biệt nặng sẽ bị nhiễm, viên ngọc có linh khí cũng sẽ biến màu.

Bàn Tử có trình độ cao thâm trong việc phân loại, phải biết rằng Bàn Tử cũng không phải mới làm nghề buôn bán một hai ngày.

Anh ta rất hiểu biết về những thứ này, vì vậy để Bàn Tử đi thu thập những viên ngọc quý giá này là rất sáng suốt.

Ngọc thạch trong quan tài cơ bản đã bị Bàn Tử thu thập hết.

Nhìn tấm ngọc bài mà nữ thi đang cầm trên tay, Bàn Tử có chút do dự, ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh trước mặt.

Tấm ngọc bài mà nữ thi cầm trên tay có giá trị tương đối cao.

Nhưng bây giờ Bàn Tử có chút do dự khi cầm tấm bài này, nếu thực sự lấy đi tấm bài này có gây ra thi biến không?

Có chút khó lường.

Trương Khải Minh ở bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào nếu nữ thi xảy ra thi biến, anh có thể một chiêu chế phục.

Trương Khải Minh gật đầu với Bàn Tử, Bàn Tử cũng bạo dạn hơn một chút.

Anh ta nhanh chóng dùng ngón tay lấy tấm ngọc bài, giật mạnh ra khỏi tay nữ thi.

Cảm giác như đang giật, vì khi tay Bàn Tử cầm tấm ngọc bài, không hề dễ dàng lấy được nó ra khỏi tay nữ thi, mà còn kéo theo cả cánh tay của nữ thi.

Ngón tay của nữ thi kẹp tấm ngọc bài rất chặt.

Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, sức lực của Bàn Tử cũng rất lớn, nhưng khi lấy tấm ngọc bài này, thực sự cảm giác như đang tranh giành tấm ngọc bài với nữ thi, không giật lại được.

Tuy nữ thi không xảy ra bất kỳ biến hóa nào, nhưng Bàn Tử cầm tấm ngọc bài, không thể lấy ra khỏi tay nữ thi, dường như tấm ngọc bài đã dính chặt vào tay nữ thi vậy.

Bàn Tử dùng sức thêm một chút, dường như sắp kéo cả nữ thi ra khỏi quan tài.

Tấm ngọc bài vẫn không hề nhúc nhích trong ngón tay của nữ thi.

Điều này khiến Bàn Tử cũng toát mồ hôi trán, Bàn Tử cũng chưa từng gặp tình huống như vậy.

Không khỏi ngẩng đầu do dự nhìn Trương Khải Minh một lần nữa.

Tuy nữ thi không xảy ra bất kỳ biến hóa nào, nhưng tấm ngọc bài giống như dính chặt vào ngón tay nữ thi, căn bản không lấy xuống được.

Trương Khải Minh liếc nhìn Bàn Tử đang mệt đến toát mồ hôi hột trước mặt.

“Buông ra đi Bàn Tử, để tôi xem!” Thấy Bàn Tử tranh giành một tấm ngọc bài với nữ thi, lại không giành được.

Thực sự có chút hài hước, nhưng những người bên cạnh cũng không cười nổi, nhìn tình huống đáng sợ như vậy, trong lòng mọi người đều có chút không chắc chắn.

Trương Khải Minh đi đến bên cạnh nữ thi, nhìn tấm ngọc bài mà nữ thi cầm trong tay.

Trương Khải Minh nhẹ nhàng cầm cánh tay của nữ thi, cánh tay và tấm ngọc bài dính chặt vào nhau, dường như huyết mạch tương thông.

Cẩn thận nhìn tấm ngọc bài, dường như ở giữa tấm ngọc bài có một luồng khí lưu động, giống như tấm ngọc bài này còn sống vậy.

Trương Khải Minh buông cánh tay của nữ thi ra, rồi lại tiếp tục nhìn vào đầu của nữ thi.

Đầu của nữ thi, cùng với sự ăn mòn của không khí từ từ biến thành da màu đen, dính chặt vào xương sọ.

Từ khuôn mặt của nữ thi có thể thấy khuôn mặt của thi thể nữ này rất đẹp, là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn.

Trương Khải Minh quan sát đầu của nữ thi, nhìn vào hàm dưới của cô.

Trương Khải Minh dùng tay nhẹ nhàng bóp vào xương hàm dưới của nữ thi.

Dưới sức của Trương Khải Minh, từ từ nhìn thấy lộ ra một khe hở.

Toàn bộ xương hàm dưới đang cắn chặt, bị Trương Khải Minh dùng sức, hàm trên và hàm dưới đã tách ra một khe hở.

Trương Khải Minh cẩn thận nhìn vào khe hở giữa hai hàm, quan sát kỹ, quả thực ở giữa hai hàm, cũng chính là trong miệng nữ thi đang

ngậm một viên ngọc thạch.

Chương 385

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trương Khải Minh, tên của tấm ngọc bài này là Uyên Ương Bội.

Cái gọi là Uyên Ương Bội, hai miếng ngọc cần phải di chuyển cùng lúc mới có thể lấy đi được, hai miếng ngọc có thể được đeo riêng trên người nam và nữ, hai người sẽ không thể xa nhau quá xa.

Thời cổ đại, loại Uyên Ương Bội này chủ yếu được dùng để nam nữ định tình, loại Uyên Ương Bội này rất hiếm.

Nếu vừa rồi Bàn Tử dùng sức mạnh bạo ép lấy tấm ngọc bài khỏi tay nữ thi, vậy thì có khả năng cả hai miếng ngọc đều sẽ vỡ nát.

Nhìn nữ thi trong quan tài này, có thể thấy người hậu táng cho cô ấy yêu thương cô ấy đến mức nào, phải biết rằng Uyên Ương Bội là loại ngọc hiếm có trên đời.

Dùng loại ngọc này làm đồ tùy táng, có thể thấy tình cảm dành cho người phụ nữ này sâu đậm đến mức nào.

Thời xưa đều có truyền thuyết, nếu dùng máu của người có Uyên Ương Bội làm vật định tình, vậy thì hai người sở hữu Uyên Ương Bội, thực sự có thể đạt đến cảnh giới không thể cùng sinh nhưng có thể cùng tử.

Thân phận của nữ thi này thực sự khiến người ta đoán không ra, rốt cuộc là người như thế nào.

Người hậu táng cho người phụ nữ này bằng Uyên Ương Bội lại là ai?

Nhìn thấy cặp Uyên Ương Bội này, Trương Khải Minh không khỏi kết luận rằng người hậu táng cho nữ thi này chắc chắn cũng sẽ không

ở quá xa cô ấy.

Đã chọn Uyên Ương Bội cùng tử, vậy thì chứng tỏ cách ngôi mộ này không xa, chắc chắn sẽ có một ngôi mộ cổ khác.

Con Tống tử khôi giáp vừa rồi tuyệt đối là phụ trách bảo vệ nữ thi xinh đẹp này.

Có thể thấy người hậu táng cho nữ thi xinh đẹp này, có lẽ thân phận rất đặc biệt, không phải vàng thì cũng là quý.

Bất kể là tình huống nào, đối với Trương Khải Minh hiện tại đều là chuyện tốt, mục đích chính của lần này là tìm Tây Vương Mẫu.

Tìm không được lăng mộ Tây Vương Mẫu thực sự, nếu có thể đào được một số minh khí, cũng rất có ích.

Ít nhất có thể xem niên đại của những minh khí này.

Nhìn miếng ngọc trong miệng thi thể mỹ nữ, rồi lại nhìn miếng ngọc trong tay cô ta, Trương Khải Minh quay sang nói với Bàn Tử: "Hai miếng ngọc này phải lấy ra khỏi thi thể cùng một lúc, nếu không cả hai sẽ vỡ thành bột đấy!" Nghe Trương Khải Minh nói, Bàn Tử nhìn miếng ngọc trên xác khô, miếng ngọc bài trong tay thì rất dễ lấy.

Nhưng miếng ngọc trong miệng lại hơi phiền phức.

Phải biết rằng hàm trên và hàm dưới của nữ thi thể này ngậm rất chặt.

Miếng ngọc nằm trong miệng, cũng không biết có dính thi độc hay không.

Trương Khải Minh thấy Bàn Tử do dự, biết rằng với cặp Uyên ương phối này, chỉ có mình ra tay mới được.

Trương Khải Minh bảo Bàn Tử đặt miếng ngọc bài trong tay mỹ nữ xuống, rồi bước đến giữa thi thể.

“Trương Linh, chú ý mọi lúc, khi tôi lấy ngọc ra, hãy xem thi thể có biến đổi gì không, nếu có thì giải quyết ngay lập tức.” Trương Linh nhìn Trương Khải Minh, gật đầu.

Hắn cầm Hắc kim cổ đao, sẵn sàng mọi lúc.

Lúc này, Trương Khải Minh một tay vận Đại Lực Kim Cương Chỉ, một tay cầm lấy miếng ngọc bài trên tay nữ thi thể.

Kèm theo một tiếng “rắc”, ngón tay Trương Khải Minh đã đâm vào miệng nữ thi, một cách không hề thương hoa tiếc ngọc, đập vỡ xương hàm trên dưới của cô ta.

Trương Khải Minh trực tiếp thò tay vào miệng nữ thi, đồng thời tay kia cầm miếng ngọc bài trong tay cô ta, lấy cả hai ra cùng lúc.

Dưới một loạt động tác của Trương Khải Minh, nữ thi thể không hề có bất kỳ biến động nào.

Trương Khải Minh lấy ra một đôi Uyên ương phối, quay người đưa cho Bàn Tử.

Hộp sọ của nữ thi thể đã bị lún hẳn vào trong, trông càng thêm kinh khủng.

Chẳng phải Trương Khải Minh không biết thương hương tiếc ngọc, nhưng thực sự không còn cách nào khác.

Xương hàm của nữ thi thể cắn quá chặt.

Muốn lấy hai miếng ngọc bội ra cùng lúc thì không còn cách nào khác.

Cũng chỉ có Trương Khải Minh với Kim Cương Chỉ mới có thể đồng thời lấy được miếng ngọc trong miệng nữ thi ra.

Nếu đổi lại là người khác, hoàn toàn không thể cạy miệng cô ta ra được.

Bàn Tử vui như mở cờ trong bụng, nhận lấy đôi Uyên ương phối từ Trương Khải Minh.

Nhìn xem, miếng ngọc trong miệng nữ thi thật sự trong suốt lấp lánh.

Đã đặt trong miệng một thi thể bao nhiêu năm mà không hề có chút ô uế nào, vẫn trong suốt như vậy.

Phải công nhận ngọc thạch của người xưa quả thực có giá trị phi thường.

Bàn Tử vui vẻ cầm đôi Uyên ương phối, cẩn thận bọc lại.

Vừa rồi lúc lấy ngọc bội ra, thi thể không hề có biến hóa gì, dường như không có ý định biến thành xác sống.

Nhưng đúng lúc mọi người đều lơ là, không ai chú ý, thi thể từ từ ngồi dậy trong quan tài.

Những người đứng trên bè tre nhìn thấy thi thể trong quan tài ngồi dậy, cảnh tượng đó thật quá kinh khủng.

Vốn dĩ nữ thi thể mặc một thân áo đỏ, trên áo thêu phượng hoàng bằng chỉ vàng, trông vô cùng duy mỹ.

Nhưng nhìn vào cái đầu của thi thể kia, hàm trên dưới đã lún vào trong não, đôi mắt khô quắt bất lực dán trên hộp sọ.

Nếu không có cú Đại Lực Kim Cương Chỉ vừa rồi của Trương Khải Minh, có lẽ nhìn nữ thi thể cũng không đến nỗi kinh khủng như vậy.

Vẫn có thể lờ mờ thấy những sợi tóc vụn trên đầu cô ta.

Nhưng bây giờ nhìn cả hàm trên dưới lún sâu vào hộp sọ, hình ảnh kinh hoàng đó thực sự khiến người ta rùng mình.

Chương 386

Khi nữ thi thể đứng dậy khỏi quan tài, Trương Khải Minh lập tức cảnh giác quay người lại, nhìn chằm chằm vào cô ta.

Nữ thi thể vốn nên đứng trong quan tài, lúc này lại từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Khi nữ thi thể lơ lửng giữa không trung, những ngón tay khô quắt với lớp da thịt dính chặt vào xương từ từ giơ ra hai bên thân.

Không biết từ lúc nào, trong động thổi tới từng trận gió lạnh, ngọn gió thổi vào tà váy của thi thể, chiếc váy lụa đỏ thẫm phối với đường chỉ vàng bay phấp phới trong không trung.

Những sợi tóc vụn vẫn còn dính trên hộp sọ của mỹ nữ.

Nếu không nhìn kỹ vào khuôn mặt của nữ thi, chỉ riêng bộ trang phục cùng với cảm giác gió thổi, thật sự có một vẻ đẹp kỳ lạ.

Nhưng khi nhìn lên trên, thấy hộp sọ của nữ thi thể đã lún sâu, cảm giác kinh hoàng đó thật sự âm u.

Khi nữ tử dang hai tay ra hai bên, cảm giác những thi thể xung quanh dường như có động tĩnh, đều phát ra tiếng "lách cách".

Âm thanh lách cách giống như cảm giác xương cốt bị đập vỡ, và tiếng động ngày càng lớn.

Ngay sau đó, đống xương trắng xung quanh quan tài cũng có phản ứng.

Dường như có những chuyển động nhỏ, những thi thể xung quanh có vài con bọ lúc nhúc chui ra chui vào, lúc này chúng cũng dần có phản ứng.

Tiếp đó, gã người nước ngoài tóc vàng chết bên cạnh quan tài cũng dần dần động đậy.

Hắn từ từ quỳ rồi bò dậy từ mặt đất, đầu tiên chống đầu xuống đất, hai tay từ từ duỗi ra bên cạnh thân thể, từng chút một cong người lên.

Dáng vẻ đó giống như một cương thi đang từ từ đứng dậy.

Khi những ngón tay của nữ thi thể lơ lửng trên không trung không ngừng giơ lên, gió trong đường hầm cũng ngày càng lớn, một mùi hôi thối nồng nặc của xác chết bao trùm cả lối đi.

Gió càng lúc càng mạnh, thổi khiến mọi người không mở nổi mắt.

Tiếng "lách cách" cũng ngày một vang hơn.

Nhìn những thi thể trong đống thi miết, chúng cũng từ từ đứng dậy với thân thể tàn khuyết giữa bầy bọ.

Ngay cả gã người nước ngoài tóc vàng vừa bị thi miết ăn mất một nửa, chỉ còn lại nửa thân trên, cũng hươ huơ hai cánh tay, đè nửa đoạn ruột lòi ra ngoài xuống dưới tay, rồi cũng cử động.

Mọi biến cố xảy ra quá nhanh, khiến tất cả mọi người đều sững sờ trước tình hình trước mắt.

"Không ổn, nữ thi thể này muốn trá thi rồi!" Trương Khải Minh lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Hắn nhìn những biến hóa xung quanh.

Biết rằng không chỉ bản thân nữ thi thể xảy ra biến hóa, mà còn lôi kéo tất cả những người đã chết trong đường hầm này, chịu sự chỉ huy của nó.

Theo một trận gió lạnh thổi qua, ngay cả con tống tử mặc giáp vừa bị đánh cho mất hết hơi thở cũng dường như có phản ứng, từ từ

muốn bò dậy.

Trương Khải Minh hét lớn một tiếng, một bước nhảy vọt tới.

Hắn cầm Ngự Quỷ Đao chém về phía nữ thi thể đang lơ lửng giữa không trung.

Khi Ngự Quỷ Đao chém tới, nữ thi thể lại không hề né tránh, mặc cho Ngự Quỷ Đao của Trương Khải Minh chém tới.

Thấy nữ thi thể đang bay lơ lửng giữa không trung duỗi thẳng cánh tay, song song với vai, tất cả những thi thể xung quanh dường như cũng có động tĩnh, từng cái một bò dậy.

"Giống như tất cả đều sống lại vậy, mau hành động đi, đừng để chúng nó đứng dậy hết, chúng ta tiêu đời mất." Lúc này, không biết ai trong đám đông đã hét lên một câu, mới khiến mọi người như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, đều cầm vũ khí xông về phía những thi thể sắp sống lại.

Trương Khải Minh thấy tình hình của nữ thi có chút không ổn, giơ Ngự Quỷ Đao lên, chém về phía cô ta.

Nữ thi thể không hề né tránh, dường như đang lẩm nhẩm chú ngữ, hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí đó.

Nó cũng không hề chống đỡ nhát đao của Trương Khải Minh, để mặc cho thanh đao chém mạnh vào vai mình.

Uy lực của Ngự Quỷ Đao và sức tấn công của Trương Khải Minh đều rất lớn, nhưng khi thanh đao chém vào người nữ thi thể, lập tức bắn ra từng chùm tia lửa.

Vốn tưởng rằng Ngự Quỷ Đao có thể chém nữ thi thể làm đôi, nhưng không ngờ khi nó chém vào lớp áo, cảm giác hoàn toàn giống như chém vào kim loại.

Ngự Quỷ Đao của Trương Khải Minh có thể chém sắt như chém bùn, sắc bén vô cùng, nhưng khi chém vào người nữ thi thể này, hoàn toàn không phát huy được uy lực.

Lúc này, Trương Khải Minh trong lòng kinh hãi.

Hắn hai tay nắm chặt Ngự Quỷ Đao, cánh tay bị chấn động đến đau nhức.

Lúc này, Trương Khải Minh mới nhìn kỹ bộ quần áo trên người nữ thi.

Lớp áo ngoài không có gì đặc biệt, nhưng khi nhát đao chém rách lớp áo ngoài, để lộ ra lớp chỉ vàng bên trong.

Khi bộ quần áo chỉ vàng lộ ra, Trương Khải Minh trừng lớn mắt nhìn vào lớp áo trong mà nữ thi đang mặc.

Nếu Trương Khải Minh không nhìn lầm, lớp áo trong mà nữ thi đang mặc chính là Kim lũ ngọc y.

Bộ Kim lũ ngọc y này có lai lịch không nhỏ, nghe nói vào thời Chiến Quốc, Lỗ Thương Vương từng vì Dao Quang mà tặng bộ Kim lũ ngọc y này cho người con gái mình yêu thương.

Vì bộ Kim lũ ngọc y này, Lỗ Thương Vương đã giết hết tất cả thân tín bên cạnh để không cho người thứ hai biết.

Lỗ Thương Vương đã phát huy bản tính tàn nhẫn của mình, giết sạch tất cả những người biết chuyện này, thậm chí cả thân tín cũng không tha.

Bộ Kim lũ ngọc y này có khả năng đao thương bất nhập, thậm chí còn có công hiệu phản lão hoàn đồng, vì vậy những kẻ bị lòng tham che mờ mắt đều rất muốn có được nó.

Theo lẽ thường, bộ Kim lũ ngọc y này lẽ ra phải ở trong mộ của

Lỗ Thương Vương, tại sao lại xuất hiện trên người phụ nữ này, lẽ nào cô ta chính là Dao Quang thật sự?

Tất cả những nghi vấn hiện tại Trương Khải Minh hoàn toàn không hiểu, cũng không nghĩ ra.

Nhưng đây không phải lúc để nghĩ về những vấn đề đó, vấn đề cấp bách trước mắt là phải giải quyết nữ thi thể này.

Chương 387

Nhìn bộ dạng của nữ thi này, hẳn đã có niên đại rất lâu rồi.

Mức độ trá thi hiện tại có thể dùng thi khí để lây nhiễm.

Tất cả thi thể xung quanh đều cảm ứng và biến đổi theo lời triệu hồi của nó.

Trương Khải Minh biết rằng nữ thi thể trá thi này khó giải quyết hơn những con tống tử kia rất nhiều.

Trương Khải Minh cắn răng, dùng Ngự Quỷ Đao rạch một đường vào lòng bàn tay, để máu tươi thấm lên lưỡi đao.

Cùng lúc đó, Trương Linh cũng thấy nữ thi thể này khó đối phó, cũng lấy Hắc kim cổ đao ra.

Hắn dùng Hắc kim cổ đao rạch một đường vào lòng bàn tay, để máu tươi của mình dính lên lưỡi đao, rồi cũng lao về phía nữ thi.

Con chó mực nhỏ cũng cầm Hắc kim đại đao chém về phía nữ thi thể.

Lần này, nữ thi không còn mặc cho lưỡi đao chém vào người.

Nó giơ ngón tay khô quắt đen sì lên, khi Trương Linh cầm đại đao chém về phía đầu nó, nó đã dùng ngón tay khô héo đó chặn được Hắc kim đại đao.

Khi nữ thi thể giơ ngón tay lên, những thi thể xung quanh vừa có chút phản ứng dường như mất đi lực triệu hồi, hành động trở nên vô cùng chậm chạp.

Vài thi thể vừa mới cử động, bây giờ dần dần dừng lại, không tiếp tục đứng dậy nữa.

Những người bên cạnh xông lên chém loạn xạ vào những thi thể đó, lúc này chúng không hề có sức tấn công.

Khi mọi người điên cuồng tấn công, những thi thể đó dường như không có khả năng phản kháng.

Mọi người đều biết, bây giờ những thi thể này hoàn toàn không có sinh mệnh, cũng hoàn toàn không có hơi thở.

Nhưng chém chúng ra thành từng mảnh, không biết liệu những mảnh vỡ đó có tiếp tục cử động không, trong mắt mọi người đều tràn đầy sợ hãi.

Khi Hắc kim đại đao của Trương Linh chém về phía nữ thi, ngón tay của nó đã cứng rắn chặn được hướng đi của thanh đao.

Chỉ nghe một tiếng "két", Hắc kim đại đao chém sâu vào ngón tay nữ thi thể.

Nhưng dù chém vào, Hắc kim đại đao cũng không thể chém ngón tay của nó làm đôi, mà chỉ kẹt lại trong khe xương.

Máu trên thanh đao bốc lên khói đen dày đặc.

Cùng lúc đó, cổ họng của nữ thi thể phát ra một âm thanh khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Âm thanh đó hoàn toàn không giống tiếng của tống tử, cũng không giống tiếng gầm gừ của dã thú.

Nó giống như âm thanh từ địa ngục, chấn động cả sơn cốc.

Khi âm thanh đó gầm lên, tai của mọi người như bị chấn động đến ù đi.

Trương Khải Minh vội vàng cầm Ngự Quỷ Đao chém về phía nữ thi, đồng thời âm thầm vận sức mạnh của Đại Lực Kim Cương Chỉ vào ngón tay.

Khi Ngự Quỷ Đao của hắn chém xuống, tay kia của nữ thi cũng đưa ra đón đỡ.

Nhưng mục tiêu tấn công thực sự của Trương Khải Minh không phải là thân đao, hắn vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, với tốc độ nhanh nhất đâm thẳng về phía cổ họng của nữ thi.

Khi ngón tay của Trương Khải Minh đâm vào cổ của nữ thi, hắn bất ngờ cảm nhận được một chỗ mềm mại ở đó.

Trương Khải Minh không chút do dự, dùng sức, nghe một tiếng "rắc", bẻ gãy cổ của nữ thi thể.

Kèm theo tiếng gãy giòn tan đó, những thi thể đang bò dậy lập tức như mất hết sinh khí, lại ngã trở lại mặt đất.

Vừa rồi khi mọi người tấn công những thi thể đó, chúng hoàn toàn không có phản ứng, cũng không có dấu hiệu ngã xuống.

Bây giờ, khi Trương Khải Minh bẻ gãy cổ nữ thi, tất cả mọi thứ dường như lại trở lại bình yên.

Chỉ thấy nữ thi thể đang lơ lửng giữa không trung, sau khi bị bẻ gãy cổ, giống như một quả bóng xì hơi, rơi thẳng xuống đất.

Bộ áo đỏ thêu viền chỉ vàng mà nữ thi thể mặc thật tinh xảo.

Khi nó rơi từ trên cao xuống, cảm giác duy mỹ đó, nếu không nhìn vào phần đầu, thực sự giống như một tiên nữ giáng trần, đẹp đến nao lòng.

Khi nữ thi thể rơi xuống đất, một tiếng động lớn vang lên khi nó đập vào mép quan tài.

Trong cả đường hầm, dù trọng lượng của nữ thi thể không đặc biệt nặng, nhưng khi rơi xuống đất, âm thanh đó thực sự giống như nặng ngàn cân.

Khi thi thể rơi xuống, Trương Linh và Trương Khải Minh đồng thời đến bên cạnh nó.

Nhìn nữ thi thể, Trương Khải Minh thực sự không đoán ra được thân phận của người phụ nữ này.

Mọi thứ dường như lại trở về yên tĩnh, cả đường hầm im lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng thở.

Trương Khải Minh đứng bên cạnh thi thể.

Nhìn bộ Kim lũ ngọc y trên người nó, hắn nhíu mày.

Trương Linh nhìn bộ quần áo trên thi thể, rồi lại nhìn Trương Khải Minh đang nhíu chặt mày.

"Quỷ gia, chẳng lẽ đây là Kim lũ ngọc y?" Trương Linh hỏi, giọng hạ rất thấp.

Trương Linh cũng biết Kim lũ ngọc y là một vật phẩm có giá trị phi thường, vốn không nên xuất hiện ở đây, tại sao lại ở trên người nữ thi thể này?

Điều này khiến Trương Linh cũng không hiểu nổi.

Theo lý mà nói, qua bao nhiêu năm, nó lẽ ra đã bị đạo mộ từ lâu, đã lưu thông và lộ diện trên thị trường, tại sao lại có một bộ Kim lũ ngọc y như vậy trên người nữ thi thể này?

Nghe nói sau khi bộ Kim lũ ngọc y bị lấy ra, đã lưu thông trên thị trường và bị một số người nước ngoài mua lại với giá trên trời.

Chương 388

Tại sao bây giờ trong đường hầm này, trên người nữ thi thể lại mặc một bộ Kim lũ ngọc y?

Chẳng lẽ có hai bộ Kim lũ ngọc y giống hệt nhau?

Hay bộ Kim lũ ngọc y bị người nước ngoài mua đi trên thị trường là hàng giả?

Trong những lời đồn đại, bộ Kim lũ ngọc y có cái thì bị người nước ngoài mua đi, có cái thì bị người ta phá hủy, rốt cuộc phiên bản nào là thật, không ai biết.

Nhưng bất kể phiên bản nào là thật, Trương Linh có thể chắc chắn một điều.

Không biết Kim lũ ngọc y của người khác có phải là thật hay không, nhưng có thể khẳng định bộ Kim lũ ngọc y trước mắt này tuyệt đối có hiệu quả đao thương bất nhập.

Còn có phản lão hoàn đồng hay không thì không biết, nhưng đao thương bất nhập là chắc chắn rồi.

Nhìn vừa rồi khi Ngự Quỷ Đao của Trương Khải Minh tấn công bộ Kim lũ ngọc y, cảm giác tia lửa lóe lên, tuyệt đối là đao thương bất nhập, đây quả là một bảo bối thượng cổ.

Mọi người thấy nữ thi thể hoàn toàn không còn chút sinh khí nào, cũng đều thả lỏng.

"Những minh khí có thể lấy được thì lấy hết đi, nhanh chóng qua khỏi đường hầm này!" Theo lệnh của Trương Khải Minh, mọi người bừng tỉnh, vội vàng bắt đầu thu thập những minh khí quý giá trong quan tài và xung quanh.

Trương Khải Minh và Trương Linh đứng bên cạnh nữ thi, nhìn bộ Kim lũ ngọc y trên người cô ta, cẩn thận quan sát xem nên cởi nó ra từ đâu.

Nếu làm sai vị trí, có thể sẽ phá hỏng bộ Kim lũ ngọc y này.

Trương Linh và Trương Khải Minh nhìn quanh bộ quần áo.

Trương Khải Minh dùng Ngự Quỷ Đao nhẹ nhàng rạch bỏ lớp áo ngoài của nữ thi, bộ váy dài màu đỏ.

Bộ váy dài màu đỏ này được làm vô cùng tinh xảo, thật sự khiến người ta cảm thấy rất đẹp.

Bị Ngự Quỷ Đao của Trương Khải Minh phá hỏng như vậy, thật có chút đáng tiếc.

Nhưng bây giờ không phải là lúc thương hoa tiếc ngọc, phải nhanh chóng lột nó ra.

Khi bộ váy dài màu đỏ trên người nữ thi được lột ra, để lộ bộ Kim lũ ngọc y mặc sát bên trong.

Bộ Kim lũ ngọc y này ôm sát vào người nữ thi, cơ thể của người phụ nữ đã bị khoét rỗng, toàn bộ được lấp đầy bằng dược liệu.

Không biết bộ Kim lũ ngọc y này có dính tà khí gì không.

Nhưng nó tuyệt đối là một bảo bối hiếm có.

Bất kể dính phải tà khí gì, cũng không thể khiến Trương Khải Minh từ bỏ bộ Kim lũ ngọc y này.

Nhìn chiếc váy dài màu đỏ xinh đẹp bị vứt sang một bên, bộ Kim lũ ngọc y hiện ra trước mắt Trương Khải Minh và Trương Linh.

Về ngoại hình, hoàn toàn không thể nhìn ra đây là một bảo vật cao quý.

Những sợi chỉ vàng trông giống như một bộ quần áo bình thường ôm sát vào người.

Nếu không phải vừa rồi Trương Khải Minh đã thử sức phòng ngự của bộ Kim lũ ngọc y này, tuyệt đối không ngờ một bộ quần áo bằng chỉ vàng bình thường lại có sức phòng ngự mạnh mẽ đến vậy.

Mò mẫm trên bộ Kim lũ ngọc y một lúc lâu, cuối cùng ở bên hông phát hiện ra một đầu chỉ thừa.

Đầu chỉ này hẳn là có thể dùng để tháo bộ Kim lũ ngọc y.

Thấy mọi người đã thu thập minh khí gần xong, Trương Khải Minh đợi tất cả mọi người xếp đồ xong, lên bè tre, rồi cũng bảo Trương Linh lên bè.

Hắn dặn dò Trương Linh dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, với tốc độ nhanh nhất đi qua con đường này.

Trương Khải Minh lo lắng khi tháo bộ Kim lũ ngọc y sẽ xảy ra biến cố, nên để mọi người đi qua đường hầm trước rồi mới tháo.

Hắn giữ Thiên Đồng và Bàn Tử ở lại bên cạnh mình.

Khi đi qua đường hầm, Trương Khải Minh lo lắng dưới sông sẽ có thi miết, nên để Trương Linh đứng trên bè tre dẫn mọi người đi trước, hắn sẽ đối phó với bọn thi miết, cũng sẽ khiến chúng có phần kiêng dè.

Khi bè tre đi vào trong đường hầm, Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử và Thiên Đồng trước mặt, ra hiệu cho hai người chuẩn bị sẵn sàng.

Vì có quá nhiều nguy hiểm không biết trước có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nên Trương Khải Minh phải chuẩn bị đầy đủ.

Khi Trương Khải Minh đưa tay về phía nữ thi thể, về phía Kim lũ

ngọc y, hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Bàn Tử và Thiên Đồng chuẩn bị.

Tốc độ của Trương Khải Minh rất nhanh, hắn kéo một đầu sợi chỉ, nhanh chóng tháo bộ Kim lũ ngọc y.

Việc cởi bộ Kim lũ ngọc y diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng ngay khi nó được tháo ra, thi thể cũng lật người lại.

Mọi người đều nín thở, nhưng không phát hiện ra bất kỳ biến cố nào.

Khi Kim lũ ngọc y được tháo ra, nữ thi thể càng thêm khô quắt, toàn bộ da thịt co rút lại, cảm giác cả thi thể cũng đang co lại.

Khi thi thể co lại, ở phần đầu, cảm giác có thứ gì đó đang bò ra.

Mọi người đều cẩn thận cảnh giác, lúc này từ trong hộp sọ của thi thể bò ra một con thi miết toàn thân đỏ rực.

"Mẹ kiếp, một con thi miết nhỏ xíu mà dọa ông đây hết hồn!" Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, nói.

Bàn Tử vừa lau mồ hôi trên trán, vừa cầm súng trong tay, nhìn con thi miết màu đỏ, thật sự đặc biệt chướng mắt.

Bàn Tử cầm súng nhắm vào con thi miết màu đỏ định bắn.

Trương Khải Minh thấy Bàn Tử giơ súng lên, vội vàng dùng tay gạt súng của Bàn Tử ra.

"Biết đây là đầu lĩnh thi miết đỏ không?

Mày muốn chết à!" Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Bàn Tử trước mặt, nói.

Chương 389

"Con thi miết đỏ này cũng không lớn, làm lão tử giật cả mình!" Bàn Tử lau mồ hôi chưa khô trên mặt, nói.

"Đây không phải thi miết bình thường, đừng thấy nó nhỏ, con thi miết toàn thân đỏ rực này chứa kịch độc, tuyệt đối không được chạm vào dù chỉ một chút." Trương Khải Minh nói với Bàn Tử, Bàn Tử nhìn con thi miết trước mắt, toàn thân rùng mình.

Không ngờ một con thi miết nhỏ bé lại có độc tính mạnh như vậy.

Bàn Tử nghe Trương Khải Minh nói vậy, cũng không dám tùy tiện chạm vào, chỉ có thể đứng xa xa nhìn nó.

Con thi miết màu đỏ sau khi bò ra khỏi đầu thi thể, không có bất kỳ hành động nào, dường như đang tìm kiếm phương hướng.

Trương Khải Minh nhìn con thi miết, nói với Bàn Tử và Thiên Đồng: "Chúng ta mau chóng rời khỏi đây, đừng chọc vào nó!" Bàn Tử và Thiên Đồng theo sát phía sau Trương Khải Minh, ba người từ từ lùi lại từ bãi cát.

Trên chiếc bè tre cuối cùng, có thuộc hạ của Hoắc Yến đang ngồi.

Trương Khải Minh, Thiên Đồng, Bàn Tử đồng thời nhảy lên chiếc bè tre cuối cùng, xuôi theo dòng nước đi về phía trước.

Một gã tráng hán ngồi trên bè tre nhìn về phía đầu của nữ thi thể xinh đẹp.

Hắn liên tục lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối.

Một nữ tử xinh đẹp như tiên nữ, tiếc là đầu bị đập nát, nếu không thì thật đáng xem, chỉ nhìn ngoại hình cũng biết là một mỹ nữ.

Gã tráng hán vừa tiếc nuối cho thi thể mỹ nữ, vừa vô tình liếc nhìn xung quanh quan tài.

Hắn thấy trong đám thi thể chưa phân hủy, gã người nước ngoài tóc vàng, trong tay lại có một miếng ngọc thạch.

Có lẽ gã tráng hán bị tài vật trước mắt mê hoặc, hắn bất chấp tất cả, từ trên bè tre nhảy xuống, chạy về phía thi thể đó.

Trương Khải Minh còn chưa kịp nhìn rõ, gã tráng hán đã nhảy xuống bè tre, chạy về phía thi thể của người nước ngoài.

Có lẽ hắn định với tốc độ nhanh nhất lấy miếng ngọc, rồi nhảy trở lại bè tre, chắc là kịp.

Nhưng hắn không biết con thi miết toàn thân đỏ rực mà Trương Khải Minh vừa nói với Bàn Tử đang ở gần những thi thể đó.

Khi gã tráng hán chạy về phía thi thể, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của con thi miết đỏ, chỉ thấy nó lập tức vỗ đôi cánh trong suốt bay về phía gã.

"Cẩn thận con thi miết đó, đừng, toàn thân nó đều là kịch độc!" Khi Bàn Tử hét lên những lời này thì đã quá muộn.

Khi con thi miết đỏ lao về phía gã tráng hán, gã theo phản xạ đưa tay ra chặn, kết quả là nắm chặt con thi miết đỏ trong tay.

Ngay lập tức, gã tráng hán phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Tiếng hét kinh động cả đường hầm, chỉ thấy cánh tay gã bắt đầu chuyển sang màu đỏ rực.

Màu đỏ lan lên trên với tốc độ cực nhanh.

Lúc này, Bàn Tử định đi cứu gã tráng hán, nhưng bị Trương Khải Minh túm lấy cổ áo.

"Không kịp nữa rồi, không được chạm vào!" Theo lời của Trương

Khải Minh, Bàn Tử cũng yên lặng ngồi xuống bè tre.

"Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất qua khỏi con đường này!" Theo lệnh của Trương Khải Minh, tất cả mọi người ra sức chèo bè.

Gã tráng hán đứng bên quan tài, toàn thân biến thành màu đỏ rực.

Không biết da của hắn có bị ăn mòn không, máu từ khắp da thịt thấm ra ngoài.

Toàn thân đỏ rực, quần áo cũng bị đốt cháy thành màu đỏ, cả người giống như một huyết thi.

Chỉ có đôi mắt trợn trừng, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn, đồng thời vươn tay về phía Bàn Tử, cuối cùng cố sức chạy về phía bè tre.

Nhìn ánh mắt cầu xin của gã tráng hán, thật sự khiến Bàn Tử có chút không nỡ.

Nhưng nhìn toàn thân đỏ rực, da thịt như không còn một lớp da hoàn chỉnh bao bọc, ánh mắt cầu xin mang theo vẻ hung ác, miệng không nói được lời nào, chỉ đau đớn gào thét.

Hành động của hắn không đặc biệt nhanh nhẹn, nhưng cũng sắp lao đến phía bè tre.

Chiếc bè tre đã di chuyển trong nước, gã tráng hán "phụt" một tiếng nhảy xuống nước, ra sức bơi về phía bè tre.

Trên bè có một người bạn đồng hành của gã, có ý định đưa tay ra kéo.

Có lẽ nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của gã tráng hán, người bạn đồng hành nảy sinh lòng trắc ẩn, vừa định đưa tay ra thì bị Trương Khải Minh quát lớn ngăn lại: "Không muốn chết thì đừng chạm vào, bây giờ ai chạm vào cũng sẽ biến thành giống hệt nó!" Nghe Trương Khải Minh nói vậy, gã tráng hán vừa định đưa tay ra vội vàng rụt lại.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bạn mình trong nước lao về phía bè tre.

Cùng lúc đó, trong nước cũng xuất hiện động tĩnh, dường như có hàng đàn thi miết lao về phía bè tre.

Những con thi miết trong đống thi thể vừa rồi, dường như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt xông về phía bè tre.

"Bây giờ máu của Trương gia đối với bọn thi miết này không còn tác dụng nữa, chỉ có thể nhanh chóng đi qua con đường này thôi." Trương Khải Minh nói với mọi người trên bè.

"Đổ dầu hỏa trên bè xuống sông!" Bàn Tử nghe lệnh của Trương Khải Minh, vội vàng lấy dầu hỏa mang theo trên bè, đổ xuống dòng sông phía sau.

"Mọi người nhanh chóng đi, Bàn Tử, đợi chúng ta ra khỏi cửa hang phía trước một chút, thì ném mồi lửa xuống sông!" Theo lệnh của Trương Khải Minh, Bàn Tử nhanh chóng lấy ra những que diêm còn lại trong túi, cầm sẵn trong tay.

Phía sau, gã tráng hán toàn thân đỏ rực đang ra sức bơi theo bè tre.

Dầu hỏa trên đường đi khiến cả người hắn cũng dính đầy.

Đột nhiên, gã tráng hán gầm lên một tiếng rồi lao về phía trước, hai tay tóm lấy đuôi bè.

Hắn sắp trèo lên được, chiếc bè tre vì hai tay của gã mà có chút chao đảo.

Mọi người trên bè theo đó cũng chao đảo qua lại.

Thấy gã tráng hán bây giờ đã hoàn toàn biến thành một huyết thi, dường như không còn ý thức, không còn lý trí, chỉ liều mạng trèo về phía đám đông.

Chương 390

Tình trạng này vô cùng nguy hiểm, huyết thi đã biến thành, nơi nào nó chạm vào đều sẽ bị trúng độc.

Trương Khải Minh không chút do dự, cầm Ngự Quỷ Đao nhìn huyết thi đang lao lên bè.

Ngay khi nó sắp trèo lên, một đao chém xuống vai huyết thi.

Ngự Quỷ Đao chém vào vai huyết thi, lập tức máu thịt be bét, bay tứ tung.

Con huyết thi dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, vẫn liều mạng cào cấu, trèo lên bè.

Trương Khải Minh lại dùng Ngự Quỷ Đao chém vào vai nó, thuận thế xoay ngang lưỡi đao, chém bay đầu huyết thi khỏi cổ.

Cái đầu đỏ rực lăn trên bè tre, thân thể rơi xuống sông.

Nhưng cái đầu dường như không yên phận, nó trợn đôi mắt to tròn đẫm máu, miệng há ra ngáp vào như còn hơi thở.

Điều này khiến người bạn đồng hành của gã tráng hán trên bè sợ đến mềm nhũn chân, lùi về phía sau.

Cái đầu huyết thi lăn trên bè, lăn đến chân một gã tráng hán.

Nhìn đầu của bạn mình dưới chân, người này không phản ứng kịp, bị huyết thi cắn một nhát vào giày.

Trương Khải Minh không chút chậm trễ, cầm Ngự Quỷ Đao, một đao đâm vào đầu huyết thi.

Ngự Quỷ Đao đâm vào đầu huyết thi, theo lực của đao, Trương Khải Minh vung mạnh ném nó xuống sông.

Lũ thi miết bơi trong nước cũng lần lượt trèo lên bè.

Tất cả mọi người trên bè đều cầm vũ khí, chém vào những con thi miết đang trèo lên.

Thấy bè tre sắp qua khỏi cửa hang, hàng ngàn hàng vạn con thi miết đang lao về phía bè tre.

Thỉnh thoảng cũng có vài con trèo lên bè, nhưng đều bị mọi người nhanh tay lẹ mắt giải quyết.

Bè tre dần dần đến gần cửa hang, Trương Khải Minh lấy mồi lửa, nhanh chóng ném xuống sông.

Vì trong sông đã đổ dầu hỏa, dầu nổi trên mặt nước, mồi lửa vừa chạm vào mặt sông, lập tức bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Ngay lập tức, một mùi khét lẹt bốc lên, thi miết trên mặt sông đều bị dầu hỏa đốt cháy.

Chúng phát ra những mùi hôi khó chịu, mùi khét và khói đen dày đặc lan ra khắp đường hầm.

Khi bè tre nhanh chóng đi ra khỏi cửa hang, bên trong động vang lên một tiếng "ầm".

May mà tất cả bè tre đều đã qua khỏi, khi cửa hang phát nổ, kèm theo tiếng động lớn, cả cửa hang dường như có chỗ bị sập.

Trương Khải Minh không để ý, ra lệnh cho mọi người với tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Theo sau là tiếng nổ dữ dội, mọi người ra sức chèo về phía dòng sông phía trước, tìm một mảnh đất để cập bến càng sớm càng tốt.

Ai nấy đều kinh hồn bạt vía, nhớ lại đám thi miết đuổi theo lúc nãy.

Nếu chậm hơn một chút, có lẽ bọn họ đã thật sự trở thành món ăn

ngon trong miệng chúng.

Thỉnh thoảng có vài con thi miết trèo lên bè cũng bị mọi người trên bè nhanh chóng giải quyết.

Bây giờ, mọi người xuôi theo bè tre đi tìm một mảnh đất.

Khi bè tre cập vào bờ, mọi người đều từ trên bè xuống, phịch một tiếng ngồi xuống đất, thở hổn hển nghỉ ngơi.

Ai nấy đều kinh hồn chưa định, Trương Khải Minh trong trận chiến vừa rồi cũng tiêu hao rất nhiều thể lực, ngồi xuống thở dốc nghỉ ngơi.

Bàn Tử cũng ngồi xuống bên cạnh Trương Khải Minh, mông ngồi trên đất, thuận thế nằm dài ra bãi cỏ, thở hổn hển.

Cảnh tượng vừa rồi thật quá kinh hiểm.

Gương mặt của con huyết thi toàn thân đỏ rực hiện lên trước mắt Bàn Tử, khiến hắn có chút kinh hồn bạt vía.

Trương Linh từ trên bè tre nhảy xuống, nhìn cô gái Miêu tộc đang ngồi trên bè.

Vừa rồi những cảnh tượng kinh hiểm đó, cô gái Miêu tộc này không hề giống người bình thường phát ra biểu cảm sợ hãi kinh hoàng, ngược lại là vẻ mặt trấn định tự nhiên.

Trương Linh suy tư nhìn cô gái Miêu tộc bên cạnh, lúc này cô gái Miêu tộc cũng ngẩng đầu.

Vừa hay nhìn thấy Trương Linh.

Khi ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt của Trương Linh, thấy Trương Linh cũng đang nhìn mình, cô gái Miêu tộc không hề cúi đầu né tránh.

Tiểu Bạch Đậu lấy nước mang theo người đưa cho cô gái Miêu

tộc.

Cô gái Miêu tộc nhìn bình nước Trương Linh đưa trước mặt, cúi đầu nhìn bình nước, rồi ngẩng đầu nhìn Trương Linh, do dự nhận lấy bình nước của hắn.

Sau khi nhận bình nước, cô gái Miêu tộc không chút do dự, mở nắp bình, trực tiếp ngửa đầu uống nước.

Trương Linh nhìn cô gái Miêu tộc trước mặt, suy tư nhìn chằm chằm vào cô ta mà không nói gì.

Dù sao cô gái Miêu tộc này cũng đã đi theo đến đây.

Tuy Trương Linh không biết cô gái Miêu tộc có mục đích gì, tại sao lại đi theo, nhưng đã đến đây rồi, Trương Linh sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn cho cô.

Cô gái Miêu tộc này cũng không phải là cô gái đỏng đảnh, chỉ là không giao tiếp với ai cả.

Bàn Tử trên đường đã mấy lần nói chuyện với cô, nhưng cô đều không trả lời.

Mọi người nghỉ ngơi một lát trên bãi đất trống, nghe tiếng ầm ầm từ đường hầm phía sau.

Chương 391

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tốt nhất là bọn thi miết đừng bò ra.

Có một khoảng nghỉ ngắn, tinh thần mọi người cũng lập tức phấn chấn lên.

Sau khi hoàn hồn từ cơn kinh hoàng vừa rồi, tinh thần cũng sung mãn hơn một chút.

Nghỉ ngơi một lát, Trương Khải Minh chú ý, quan sát ngọn núi trước mặt.

Hắn lấy la bàn ra cẩn thận tính toán, từ suy luận theo giờ giấc, cửa vào mộ hẳn là không còn xa nữa.

Trương Khải Minh nhìn la bàn xoay chuyển, đồng thời nhíu mày.

Trương Linh lúc này cũng đến bên cạnh Trương Khải Minh, thấy hắn nhìn la bàn mà nhíu chặt mày.

"Sao vậy Quỷ gia?

Có chỗ nào không đúng à?" Trương Linh nhìn Trương Khải Minh đang nhíu mày hỏi.

"Cửa vào ngôi mộ này rõ ràng không xa chúng ta, nhưng nhìn phương hướng và vị trí, nó hẳn là ở một nơi khá kín đáo." Trương Khải Minh nhíu mày, nói với Trương Linh.

Bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước, Trương Khải Minh biết rằng con đường phía trước chắc chắn sẽ có nhiều nguy hiểm hơn.

Từ nữ thi thể trong quan tài ở đường hầm vừa rồi có thể thấy,

ngôi mộ này sẽ không đơn giản như vậy.

Những người nước ngoài xung quanh quan tài cũng chứng tỏ rằng, không chỉ có một nhóm người đang nhắm vào ngôi mộ này.

Trương Khải Minh đang nghĩ, vừa rồi xung quanh quan tài có những người nước ngoài tóc vàng.

Không biết là tổ chức nào, lại nhắm vào ngôi mộ cổ này.

Nhìn những người chết xung quanh quan tài, họ không hề động đến nữ thi thể trong quan tài chính, vậy chắc chắn có người đã đi qua đường hầm.

Vừa rồi khi Trương Khải Minh rời khỏi cửa hang, hắn đã nhìn thấy một người nước ngoài tóc vàng ở đó.

Mặc dù chỉ nhìn thấy thi thể người nước ngoài ở cửa hang, nhưng điều đó chứng tỏ chắc chắn có người nước ngoài đã đi qua.

Chỉ là khi thoát khỏi cửa hang, có một vài người lẽ ra đã bị tấn công chết ở đó thôi.

Chắc chắn con đường phía trước sẽ càng hung hiểm hơn, đã có người nhìn ra vị trí cửa vào ngôi mộ cổ này, vậy trong nhóm người nước ngoài đó chắc chắn có cao thủ đạo mộ.

Rốt cuộc là nhóm người nào lại nhắm vào ngôi mộ cổ này, Trương Khải Minh không ngừng suy tính trong lòng.

Cũng không biết nhóm người này là thuộc hạ của ai, là địch hay bạn.

Trương Khải Minh cũng biết, nếu gặp đối thủ trong mộ cổ, khả năng là bạn bè rất thấp.

Thông thường đều là kẻ địch, trừ khi hai bên đạt được thỏa thuận mới có thể trở thành chiến hữu cùng tiến cùng lùi, nếu không chắc

chắn sẽ có tranh chấp, sẽ có xung đột.

Trương Khải Minh cũng không định hợp tác với bất kỳ ai, với thực lực hiện tại của mình cũng không cần hợp tác với ai.

Những kẻ đổ đấu này đều là những kẻ liều mạng, đầu treo trên thắt lưng quần.

Nếu hợp tác, có nghĩa là tiền tài cần phải chia sẻ.

Ai sẽ đem đồ trong tay mình nhường cho người khác, đều có lòng riêng.

Cuối cùng sau khi chia tài vật cũng sẽ có lòng riêng, sẽ dùng thủ đoạn xấu xa.

Trương Khải Minh cũng không nghĩ nhiều nữa, đi một bước xem một bước, xem rốt cuộc là người của ai.

Nếu thật sự là kẻ địch, vậy thì làm một trận.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát những người trong đội, vô tình ánh mắt lướt qua cô gái Miêu tộc.

Cô gái Miêu tộc này suốt đường đi đặc biệt an phận, không thấy có hành động gì đặc biệt.

Trương Khải Minh từ thân thủ của cô gái Miêu tộc có thể thấy, cô gái này chắc chắn không phải người thường.

Vừa rồi trên bè tre, khi thi miết trèo lên, thủ pháp giải quyết thi miết của cô gái này cũng vô cùng gọn gàng dứt khoát.

Không hề thấy trên mặt cô gái Miêu tộc có một chút sợ hãi nào.

Xem ra cô gái Miêu tộc này cũng đã trải qua sóng to gió lớn, nhìn những thứ này không cảm thấy sợ hãi.

Bây giờ Trương Khải Minh cũng có thể khẳng định, cô gái Miêu

tộc này chắc chắn đã xuống mộ đổ đấu.

Từ lúc Trương Linh dẫn cô gái Miêu tộc về lều, Trương Khải Minh đã ngửi thấy trên người cô có mùi thi thối của mộ địa.

Không biết chiếc hộp đen mà cô gái Miêu tộc mang trên lưng có phải là lấy ra từ trong mộ không.

Nếu chiếc hộp đen đó cũng là lấy ra từ trong mộ, vậy thì cô gái Miêu tộc đi theo sau đội ngũ, tuyệt đối có mục đích, chắc chắn trong mục tiêu có thứ mà cô gái Miêu tộc muốn có.

Trương Linh nhìn ánh mắt của Trương Khải Minh, nhìn về phía cô gái Miêu tộc.

Hắn cũng biết Trương Khải Minh nghi ngờ cô gái này, thực ra trong lòng Trương Linh cũng biết.

Việc cô gái Miêu tộc đi theo đội ngũ của họ quả thực có một số điểm đáng ngờ.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước, Trương Khải Minh thu hồi suy nghĩ, nhìn dãy núi trước mặt cẩn thận tính toán, dừng bước ở một nơi không xa phía trước.

Ở ngọn núi phía trước rõ ràng có một vết nứt ở giữa thân núi, trên la bàn hiển thị ngọn núi này chính là lối vào mộ địa.

Trương Khải Minh kết luận rằng vết nứt này chính là lối vào.

Nhìn những lớp rêu xanh mọc ở vết nứt.

Chương 392

Trương Khải Minh nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào lớp rêu xanh, đưa lên mũi.

Hắn ngửi mùi rêu, màu sắc của lớp rêu này là màu xanh đậm, khác với rêu thường.

Xem ra lớp rêu này đã có từ rất lâu rồi.

Nghiền nát lớp rêu, đưa lên mũi ngửi.

Màu sắc này khiến Trương Khải Minh xác định đây là lối vào mộ địa, lớp rêu này có mùi thi khí rất nặng.

Trương Khải Minh không vội vàng vào từ lối vào này.

Hắn nhìn la bàn, phát hiện lối vào mộ địa không chỉ có một nơi.

Trương Khải Minh lại đi đến một bên không xa phía trước.

Ở bên cạnh có một đống đá lộn xộn, rõ ràng là có người đã vào.

Từ những viên đá bị đào lên có thể thấy, có người đã vào cửa này một cách rất có trật tự, xem ra có người đã đi trước một bước vào cửa hang này.

Họ đã đi trước một bước vào mộ địa.

Trương Khải Minh nghĩ có lẽ người đi trước một bước vào mộ địa chính là nhóm người nước ngoài kia.

Trương Khải Minh nhìn lối vào này đã bị đi trước một bước, có nên vào từ lối vào này hay không, hay là vào từ lối vào bị đào ra.

Trương Khải Minh nhìn lối vào đã được thông, rồi lại nhìn cửa hang có vết nứt vừa rồi.

Hắn quyết định đi một con đường khác, nếu đi theo con đường này, vậy thì đi sau người ta cũng không lấy được minh khí.

Trương Khải Minh quyết định mỗi người đi một con đường, ai có thể tìm thấy chủ mộ trước, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh.

Trương Khải Minh hạ quyết tâm, quay lại lối vào có vết nứt.

Trương Khải Minh đi đến vết nứt, dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ nhanh chóng đâm vào, sau đó dùng hai ngón tay kẹp ra một khối đá.

Mọi người đều đã thấy Đại Lực Kim Cương Chỉ của Trương Khải Minh, nhưng lại được nhìn thấy uy lực của nó một cách trực quan như vậy, khiến mọi người có chút thán phục.

Nhìn uy lực Đại Lực Kim Cương Chỉ của Trương Khải Minh, thấy khe hẹp trước mặt bị hắn tấn công một cách trực quan, làm rơi xuống một mảng đá lớn.

Theo sau mảng đá lớn của thân núi rơi xuống, trước mặt mọi người hiện ra một bức tường gạch màu vàng, đồng thời mặt gạch tỏa ra mùi chua chua.

Bàn Tử nhìn bức tường hiện ra trước mặt, có chút kinh ngạc.

"Mẹ kiếp, ai xây bức tường này, cũng quá âm độc rồi!" Theo lời của Bàn Tử, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào bức tường này.

"Bức tường này được xây bằng nước axit, phải biết uy lực của nước axit rất mạnh đấy!" Bàn Tử thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung lắng nghe, tiếp tục nói.

"Bức tường được xây bằng nước axit có uy lực đáng kinh ngạc, khi có da thịt chạm vào bức tường axit, sẽ bị hòa tan!

Nước axit này còn có biệt danh là lột da người sống." Bàn Tử tiếp

tục nói với mọi người, tiếp tục khoe khoang.

Bàn Tử cẩn thận giải thích cho mọi người, người bình thường đều không biết uy lực của nước axit, nhưng Bàn Tử đã từng trải qua.

Vì vậy, Bàn Tử có thể nói một cách rành rọt, mọi người đều lắng nghe.

Bàn Tử cũng cảm thấy rất thành tựu, hắn thích được mọi người vây quanh và sùng bái.

Nghe Bàn Tử nói, bức tường xây bằng nước axit quả thực rất lợi hại.

"Bàn Tử, chỉ nói bức tường xây bằng nước axit lợi hại thế nào, nhưng có phương pháp nào để loại bỏ bức tường này không?

Đây mới là vấn đề quan trọng." Lúc này, Trần Văn Cẩm nghe Bàn Tử nói bức tường axit lợi hại thế nào, nhưng vấn đề chính là làm thế nào để giải trừ nó.

Vấn đề Trần Văn Cẩm đưa ra cũng là điều mọi người quan tâm.

Ai cũng biết bức tường này lợi hại, nhưng không ai dám chủ động tiến lên, vậy phải giải quyết vấn đề bức tường axit này như thế nào.

Bàn Tử nhìn Trần Văn Cẩm cười cười.

"Đương nhiên rồi, Bàn gia ta đã biết lai lịch của bức tường này, đương nhiên sẽ có phương pháp phá giải." Bàn Tử lấy ra một sợi dây mảnh dùng để đo kích thước mang theo người.

Một đầu dây buộc một sợi dây sắt, đầu kia trực tiếp dẫn vào dòng sông trong đường hầm vừa đi qua.

Tiếp đó, thấy Bàn Tử cắm một đầu dây sắt vào tường.

Chất lỏng axit này cũng kỳ lạ, mặc dù ở trên bề mặt tường, nhưng khi dây sắt cắm vào, nó lại theo dây sắt, theo sợi dây mảnh chảy thẳng

vào sông, không có một giọt nào nhỏ xuống.

Có thể thấy phương pháp của Bàn Tử rất hiệu quả, bức tường màu vàng dần dần biến màu.

Nước axit dường như từng chút một chảy đi, bức tường từ từ khôi phục lại màu sắc bình thường.

Trên đường đi đã hy sinh đủ người, mọi người đều rất cẩn thận, bảo tồn thực lực của đội ngũ.

Tất cả mọi người cũng nhân cơ hội này chỉnh lý trang bị.

Bây giờ khi tiến vào ngôi mộ cổ này, có quá nhiều nguy hiểm không biết trước đang chờ đợi, không ai biết có thể sống sót ra ngoài không.

Vì vậy, mọi người cố gắng giảm nhẹ trang bị trên người.

Những viên ngọc thạch và minh khí quý giá vừa nhặt được trong đường hầm, thật sự không tiện mang vào ngôi mộ cổ này nữa.

Phía trước trong mộ cổ nguy hiểm không lường, ai cũng không biết, nếu thật sự mang theo những tài vật này, nếu bị hư hỏng hoặc đánh rơi trong mộ, thật sự không đáng.

Vì vậy, Trương Khải Minh sắp xếp mấy gã tráng hán thuộc hạ của Hoắc Yến canh giữ những viên ngọc thạch đã lấy ra.

Chương 393

Bảo họ quay về doanh địa trước đó chờ đợi.

Đồng thời, sắp xếp người ở bên ngoài cũng để tiện ứng phó, nếu có biến cố, có người bên ngoài hỗ trợ cũng sẽ tốt hơn.

Trương Linh biết lần này nguy hiểm, nên cũng định bảo cô gái Miêu tộc không đi theo đội ngũ, định để cô ở lại doanh địa, nhưng cô gái Miêu tộc lại kiên trì.

Cô không chịu ở lại doanh địa, nhất quyết muốn đi theo Trương Linh xuống mộ.

Điểm này Trương Linh cũng không hiểu, cô gái Miêu tộc rốt cuộc có mục đích gì.

Nhìn sự kiên trì của cô gái Miêu tộc, Tiểu Bạch cũng biết cô gái này chắc chắn có thứ muốn lấy trong mộ địa.

Trương Linh thấy cô gái Miêu tộc không nói, cũng không thể hỏi thêm, đành để cô đi theo.

Nhìn thân thủ của cô gái Miêu tộc, chắc cũng không tệ.

Chỉ cần chú ý thêm một chút, chắc sẽ không xảy ra vấn đề.

Khi mọi thứ đã được sắp xếp xong, Trương Khải Minh nhìn bức tường màu sắc cũng dần khôi phục thành màu xanh.

Những viên gạch đá màu xanh lộ ra trước mặt mọi người, nước axit đã chảy đi sạch sẽ.

Tiểu Bạch nhìn những viên gạch đá màu xanh, cũng cảm thấy chủ nhân ngôi mộ cổ này thật sự rất công phu.

Nhìn màu sắc của những viên gạch này, chúng đều được cắt ra từ

một khối kim cương thạch hoàn chỉnh.

Công nghệ như vậy ở thời cổ đại rất tốn thời gian và công sức, để vận chuyển những viên kim cương lớn như vậy vào núi, sẽ tốn rất nhiều nhân lực và tài lực.

Đồng thời, nhìn những viên gạch đá như vậy, Trương Khải Minh cảm thấy nếu ngôi mộ cổ này thật sự không đào ra được quá nhiều đồ quý giá, thật sự không đáng cho chuyến đi này, cũng không đáng cho những viên gạch đá được vận chuyển lên núi.

Thị lực của Trương Khải Minh rất tinh tường, có thể nhìn ra giá trị của những viên kim cương này.

Nhưng những người khác chưa chắc đã nhìn ra giá trị của chúng, vì những viên gạch đá này không khác biệt nhiều so với những bức tường gạch đá bình thường.

Nhưng độ cứng của loại kim cương này cứng hơn gạch đá bình thường gấp 10 lần.

Nhìn bức tường cứng rắn trước mặt, Trương Khải Minh phát động Đại Lực Kim Cương Chỉ.

Hắn dùng hai ngón tay nhanh chóng kẹp ra một viên gạch ở giữa.

Có thể nói Đại Lực Kim Cương Chỉ của Trương Khải Minh bây giờ đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, tốc độ cực nhanh, lực độ cũng vô cùng lớn.

Mọi người nhìn Trương Khải Minh vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, thật sự khâm phục vị Quỷ gia trước mặt.

Cũng biết danh hiệu Quỷ gia không phải là hư danh, vị Quỷ gia này quả thực có những kỹ năng kinh người.

Trương Khải Minh nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người khi

mình dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ, trong lòng cũng rất mãn ý.

Ai mà không thích khoe khoang sở trường của mình chứ?

Đặc biệt là người có thiên phú dị thường như Trương Khải Minh, thật sự được mọi người sùng bái và ngưỡng mộ.

Khi Trương Khải Minh nhanh chóng mở ra một lỗ hổng trên bức tường, việc còn lại mọi người cùng nhau tháo dỡ bức tường, không cần dùng đến bạo lực phá hủy.

Một là sợ làm hỏng đồ vật bên kia tường, hai là sợ có những nguy hiểm bất thường.

Khi những viên gạch được gỡ xuống, một mùi hôi nồng nặc từ bên kia tường xông tới, tính kín của bức tường này thật sự quá tốt.

Mùi hôi trong cả ngôi mộ cổ bây giờ được giải phóng ra, thật sự khiến người ta có cảm giác buồn nôn.

Mùi hôi tanh xộc vào mũi, thật sự khiến Trương Khải Minh nhíu mày.

Nếu ngôi mộ cổ này không bị người khác vào trước, không nên có mùi này.

Mùi này hoàn toàn không phải là mùi thi thể cũ kỹ phân hủy, mà là mùi thi thể phân hủy trong thời gian ngắn và mùi máu tanh.

Trương Khải Minh không khỏi có chút nghi ngờ, lẽ nào có người đã đi trước một bước vào ngôi mộ cổ này?

Nếu là nhóm người nước ngoài vừa rồi, thì lối vào của họ hoàn toàn không phải là lối vào này, lẽ nào chúng thông với nhau?

Có khả năng này, Trương Khải Minh thầm nghĩ trong lòng.

Trương Khải Minh thầm tính toán, nếu có một nhóm người nào đó đã vào ngôi mộ cổ này trước một bước, và các ngôi mộ cổ lại thông

với nhau, thì rất có khả năng hai nhóm sẽ cùng tiến vào một ngôi mộ.

Nếu chạm trán nhau trong mộ, xung đột chắc chắn sẽ xảy ra.

Nếu hai nhóm đối đầu trực diện, e rằng sẽ có một trận chiến cam go.

Nhìn đám người nước ngoài mặc quân phục rằn ri thống nhất ban nãy, Trương Khải Minh biết nhóm người đó tuyệt đối không đơn giản, chắc chắn có mục đích rõ ràng.

Điều này khiến Trương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, ngôi mộ cổ này có thật sự là mộ của Tây Vương Mẫu không?

Nhưng bất kể là mộ của ai, đã đến đây rồi thì cứ đi một bước xem một bước vậy.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh cũng tạm yên lòng, chỉ nhắc nhở mọi người phải luôn cảnh giác và chuẩn bị sẵn sàng.

Theo luồng khí thoát ra, những viên gạch cũng đã được gỡ đi gần hết.

Bàn Tử đi vào đầu tiên, cầm đèn pin rọi vào bên trong.

Khi dò đường trong mộ huyệt, tường và mặt đất không quá cao.

Ngôi mộ cổ này chỉ cao khoảng hai mét, khiến người ta giơ tay là có thể chạm tới vách tường phía trên. "Trời ạ, xem ra nơi này chắc là một lối đi, nhưng lối đi này xây thấp quá rồi, chẳng có chút khí thế nào cả.

Chương 394

Ai lại xây mộ địa nhỏ mọn thế này chứ!" Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm suy nghĩ trong lòng, rồi tiếp tục tiến vào trong.

Những người khác cũng theo sau Bàn Tử.

Khi có nhiều ánh sáng hơn, cấu trúc trước mắt cũng hiện ra rõ ràng, đó là một lối đi rộng rãi.

Tuy lối đi không cao và không có vẻ hoành tráng, nhưng bốn bức tường lại vô cùng tinh xảo, khắp nơi đều khắc chữ và tranh vẽ.

Nhìn những bức tranh khắc trên tường, chúng dường như đang kể một câu chuyện, vẽ đủ loại hình người đang đi lại trong một khu chợ.

Nhìn vào trang phục của những người này, không thể nhận ra là triều đại nào.

Nhưng có thể thấy đây hẳn là một khu chợ sầm uất, với cảnh mọi người đang lựa chọn mua đồ.

Tuy trên tường có rất nhiều chữ và tranh, nhưng không có thứ gì đặc biệt quý giá được khảm vào.

Chỉ thỉnh thoảng có vài viên ngọc thạch nhỏ vụn điểm xuyết ở giữa.

Nhìn những bức tường này, những viên ngọc nhỏ khảm giữa các chữ và tranh, Trương Khải Minh bất giác nghĩ đến thi thể nữ ban nãy.

Tất cả đồ tùy táng của thi thể nữ đó đều là ngọc thạch, lúc đó anh đã cảm thấy người phụ nữ này hẳn là rất thích ngọc thạch.

Xem ra không chỉ người phụ nữ đó cực kỳ thích ngọc, mà thời đại đó hẳn là rất thịnh hành hoặc rất hiếm ngọc thạch.

Mọi người nhìn vào những chữ và tranh trên tường, cảm thấy những gì được khắc họa dường như là một triều đại vô cùng phồn thịnh, dân chúng trong chợ cũng rất đông đúc, nhưng những dòng chữ khắc bên cạnh không biết đang mô tả điều gì.

Trương Khởi Linh cẩn thận đi tới chỗ những dòng chữ đó, nhìn chằm chằm vào chúng rồi đứng yên không động đậy.

Trương Khải Minh thấy Trương Khởi Linh đứng đó chăm chú nghiên cứu văn tự, bèn đi tới bên cạnh. "Cậu xem có hiểu không?

Viết gì thế?

Đang làm gì vậy?" Trương Khởi Linh quay đầu lại nhìn Trương Khải Minh, nói: "Phía trên ghi lại tình hình quốc thái dân an trong thời kỳ Tây Kinh thịnh vượng." Trương Khải Minh quay lại nhìn những văn tự và bức tranh trên tường. "Phía trên mô tả một số đặc điểm của khu chợ, hàng hóa bán trong chợ không có gì đặc biệt, chủ yếu thể hiện cảnh tượng quốc thái dân an!" Trương Khởi Linh tiếp tục giải thích. "Thử xem phía trên có ghi chép gì quan trọng không!" Trương Khải Minh nói với Trương Khởi Linh.

Nghe những lời của Trương Khởi Linh, Trương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, ngôi mộ này hiếm thấy, một ngôi mộ cổ xa xưa như vậy rốt cuộc là của ai?

Những người khác không hiểu ý nghĩa của chữ và tranh, chỉ có thể dò dẫm đi về phía trước, xem có tìm được minh khí đáng tiền nào không.

Bàn Tử thì đang nghiên cứu những viên ngọc thạch khảm trên tường, xem xét giá trị của chúng.

Nếu những viên ngọc này có giá trị cao, Bàn Tử sẽ cạy từng viên một xuống.

Cậu ta sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì có giá trị.

Bàn Tử cẩn thận xem xét từng mảnh ngọc nhỏ được khảm trên tường. "Trời đất ơi, lão già này keo kiệt đến mức nào chứ, mấy viên ngọc này hoàn toàn không có giá trị gì lớn cả!" Bàn Tử vừa nghiên cứu ngọc thạch, vừa không ngừng lẩm bẩm.

Trần Văn Cẩm đi bên cạnh nhìn Bàn Tử, biết cậu ta là kẻ ham tiền, bèn mỉm cười.

Cô gái Miêu tộc đi cùng không hứng thú với chữ và tranh trên tường, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó khi dò dẫm tiến về phía trước.

Lối đi này rất dài, mọi người vừa đi vừa xem chữ và tranh bên cạnh, không biết đáy mộ huyệt này có lối đi lớn đến mức nào mà lại dài như vậy.

Đi suốt một đoạn đường, mọi người không gặp nguy hiểm gì, ngược lại khá thuận lợi, chỉ là không khí có mùi hơi khó ngửi.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng mọi chuyện đều yên ổn, phía trước bỗng vang lên một tràng tiếng súng.

Tất cả mọi người đều cảnh giác.

Trương Khải Minh đi lên phía trước, nghe tiếng súng truyền đến, hẳn là còn một khoảng cách.

Tiếng súng vang vọng khắp lối đi, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng kêu la thảm thiết.

Hẳn là nhóm người vào mộ trước đã gặp phải thứ gì đó.

Nghe vị trí của những âm thanh này, có lẽ không ở ngay phía trước, mà ở phía bên cạnh đội của Trương Khải Minh một khoảng.

Vốn dĩ mọi người đã có chút thả lỏng, nhưng nghe thấy tiếng súng

và tiếng kêu la thảm thiết, tinh thần của tất cả lại căng lên. "Không thể để lão tử đây yên ổn trộm mộ một lần được à!" Bàn Tử không nhịn được lầm bầm một tiếng. "Đã dấn thân vào nghề này, ngày nào cũng phải đánh cược mạng sống, lúc nào cũng sống trên lưỡi dao liếm máu, muốn nhẹ nhàng thì khó lắm!" Trần Văn Cẩm nhìn Bàn Tử, nói với cậu ta.

Lời Trần Văn Cẩm nói là sự thật, Bàn Tử cũng biết nghề này muốn nhẹ nhàng quả thực có chút khó khăn.

Ba năm không ra tay, ra tay một lần ăn cả ba năm, làm cái nghề này, lúc nào cũng có nguy hiểm rình rập.

Người vì tiền mà chết, chim vì ăn mà vong, có suy nghĩ này cũng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Bàn Tử và Trương Khải Minh đi tiên phong ở phía trước.

Cô gái Miêu tộc đi sát bên cạnh Trương Khởi Linh, cũng luôn quan sát động tĩnh trong lối đi.

Khi mọi người cẩn thận tiến về phía trước, họ thấy lối đi phía trước cao hơn một chút, dẫn đến một khoảng đất rộng rãi.

Khi không gian trở nên rộng hơn, mọi người lấy đèn chiếu sáng, soi xét từng nơi.

Nơi rộng rãi này âm khí đặc biệt nặng, hẳn là sẽ có rất nhiều thi thể.

Chương 395

"Quỷ Gia, mau nhìn!" Theo tiếng gọi của Trần Văn Cẩm, Trương Khải Minh đến bên cạnh cô, trước mặt Trần Văn Cẩm là một cái hố khổng lồ.

Bốn phía của hố được lát bằng gạch đá xanh.

Nhìn vào cái hố này, tất cả mọi người không khỏi sững sờ.

Trong hố có đến hơn một trăm cỗ thi thể, và chúng đều chưa bị phân hủy hoàn toàn.

Nhìn làn da trên bề mặt của những thi thể đó, dường như vẫn còn độ đàn hồi, và tất cả đều là thi thể nữ.

Hình thái và biểu cảm của các thi thể đều khác nhau, có người đang trong tư thế cầm bầu rượu rót rượu, có người nằm trên giường, có người mặc y phục lộng lẫy đang nhảy múa ca hát.

Nhìn những thi thể với đủ loại hình thái, biểu cảm không hề có chút đau khổ nào.

Da của những thi thể này chưa bị phân hủy hoàn toàn.

Nhìn hơn một trăm người phụ nữ trong một cái hố lớn, với đủ loại hình thái, nếu đoán không lầm, tất cả đều bị dùng để bồi táng. "Trời đất ơi, lão già này phải tàn nhẫn đến mức nào mới đem hơn một trăm người phụ nữ đi bồi táng chứ, có hưởng thụ được không?" Bàn Tử nhìn hơn một trăm cỗ thi thể trong hố lớn trước mắt, không khỏi kinh ngạc nói.

Quả thực có chút quá tàn nhẫn, nhìn khuôn mặt của hơn một trăm cỗ thi thể, hẳn đều là những cô gái trẻ.

Khuôn mặt chưa bị phân hủy hoàn toàn của họ đều rất xinh đẹp.

Trong cái hố lớn này, những cô gái được sắp đặt với đủ loại tư thế, khiến người ta nhìn vào như thể một bức tranh sống động hiện ra trước mắt.

Rốt cuộc là ai mà có thể tàn nhẫn như vậy, dùng hơn một trăm người phụ nữ để bồi táng.

Trương Khải Minh biết vào đầu thời Tây Kinh quả thực có một vị vua tàn bạo như vậy.

Từng vì một cung nữ làm đổ mâm quả, làm phiền nhã hứng thưởng thức ca múa của hắn, mà đã ra lệnh chặt tay chặt chân cả nhà chín họ của cung nữ đáng thương đó.

Có thể nói vị vua tàn bạo này đối xử với người khác vô cùng tàn nhẫn, không biết mộ huyệt này có phải của vị vua đó không.

Nếu thật sự là của vị vua tàn bạo đó, không biết có nhiều minh khí quý giá hơn không, nhưng thi thể bồi táng chắc chắn sẽ không ít.

Nhìn những người bị bồi táng trước mắt, họ đều mặc y phục, đeo trang sức.

Mọi người cũng không rảnh rỗi, bắt đầu tháo từng món trang sức trên người những thi thể nữ này.

Sau khi tháo hết trang sức xuống, cũng thu được không ít thứ có giá trị. "Những thi thể này đều chưa bị phân hủy hoàn toàn, làm sao vậy nhỉ, tôi không ngửi thấy mùi thuốc trên người họ!" Bàn Tử vừa bận rộn tháo trang sức, vừa tò mò hỏi. "Lúc nãy trong lối đi tôi gặp một thi thể nữ, thi thể không bị phân hủy cũng là do có ngọc khí.

Thử xem trong miệng những thi thể nữ này có ngọc khí quý giá nào không, thứ đó giúp giữ cho thi thể không bị phân hủy!" Trương Khải Minh nhắc nhở Bàn Tử. "Lát nữa lúc xem ngọc thạch trong miệng những thi thể nữ này nhất định phải chú ý, đừng hành động

thiếu suy nghĩ, xem có cơ quan gì không!" Trương Khải Minh có chút lo lắng dặn dò, số lượng thi thể nữ ở đây thực sự quá nhiều.

Nếu từng người một đi kiểm tra miệng họ, cũng sẽ không xuể.

Chỉ có thể để mọi người cùng hành động, nhắc nhở nhau chú ý, đừng chạm phải cơ quan là được. "Đúng rồi, Quỷ Gia, một câu của anh thật sự đã nhắc nhở tôi!" Bàn Tử như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bắt đầu dùng tay ấn vào cằm của một thi thể nữ, buộc thi thể phải mở miệng ra. "Mọi người đừng cố gắng bóp hai bên má của thi thể, dùng ngón trỏ ấn vào cằm thi thể, sẽ khiến miệng bị ép mở ra, mọi người có thể nhìn vào được." Bàn Tử rất có kinh nghiệm dặn dò mọi người, phương pháp này của cậu ta rất hiệu quả.

Cách này cũng rất nhanh, nhanh hơn nhiều so với việc cố gắng cạy miệng thi thể ra.

Nếu mọi người cố cạy miệng, cũng sẽ rất lo lắng thi thể có thi độc, dính vào tay.

Bàn Tử đến bên cạnh một thi thể nữ có tướng mạo khá ổn.

Cậu ta dùng ngón cái ấn vào cằm của cô gái, miệng cô gái hơi hé ra.

Một mùi hôi thối khó ngửi từ miệng thi thể nữ bay ra.

Bàn Tử quay mặt đi, nén mùi hôi thối, nhìn vào miệng của thi thể nữ đó.

Trong miệng thi thể nữ, quả nhiên có ngậm một viên ngọc thạch trong suốt lấp lánh.

Tuy viên ngọc này không quý bằng viên ngọc trong miệng của thi thể nữ nhìn thấy trong lối đi lúc nãy, nhưng nó tuyệt đối cũng có chức năng chống phân hủy.

Quả nhiên có ngọc thạch, nhưng viên ngọc này lại ở trong miệng thi thể nữ.

Miệng của thi thể không mở ra quá lớn, làm sao để lấy ra đây?

Nếu lấy ra một cách thô bạo, lỡ chạm phải răng của thi thể, làm rách tay thì đúng là mất nhiều hơn được, lỡ trúng phải thi độc thì sự việc sẽ nghiêm trọng.

Mọi người cũng theo gợi ý của Bàn Tử, phát hiện ra trong miệng của những thi thể nữ này quả thực đều có ngậm ngọc thạch.

Nhưng họ cũng gặp phải một vấn đề nan giải giống như Bàn Tử, đều không biết làm thế nào để lấy viên ngọc trong miệng thi thể ra.

Phát hiện ra ngọc khí mà không lấy được, thật sự khiến Bàn Tử có chút sốt ruột. "Mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ, đừng chạm vào răng của thi thể.

Rách da dễ trúng thi độc, tôi có đeo găng tay tơ tằm, để tôi lấy từng cái một ra." Theo lời hô của Bàn Tử, mọi người cũng dừng động tác trong tay, quả thực họ cũng sợ.

Nếu thật sự chạm phải răng thi thể, khả năng trúng thi độc sẽ rất lớn.

Nhân lúc Bàn Tử chưa đi lấy ngọc trong miệng từng thi thể, mọi người bắt đầu làm việc khác trước, xem xét và thu dọn những món trang sức.

Lúc này, Trương Khải Minh không để ý đến những thi thể nữ, mà cẩn thận quan sát bốn bức tường, xem có lối ra nào không.

Chương 396

Trương Khởi Linh cũng cùng Trương Khải Minh quan sát bốn bức tường.

Cả bốn bức tường đều không giống như trong lối đi, không có những cảnh tượng khắc chữ vẽ tranh, trên tường chỉ có những phù hiệu vừa sâu vừa lớn được khắc lên.

Những thứ này không giống chữ, ngược lại giống như một loại bùa vẽ, giống như loại phù chú mà các thầy âm dương hay dùng. 159.

Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ này cũng sợ ác quỷ bám thân, bản thân làm nhiều việc ác, sợ người ta báo thù nên mới vẽ những phù chú trấn áp lệ quỷ này?

Trương Khởi Linh cũng cẩn thận nghiên cứu những phù hiệu được vẽ trên tường này.

Những phù hiệu trên tường rõ ràng là được vẽ để xua đuổi một thứ gì đó.

Những phù chú này hẳn là do cao nhân vẽ, có tác dụng trừ quỷ trừ tà.

Dường như chúng đang trấn áp thứ gì đó, khiến Trương Khởi Linh có chút không hiểu.

Hiện tại, hơn một trăm cỗ thi thể nữ trong hố này hoàn toàn không cần đến loại phù chú này.

Vậy mục đích của chủ nhân ngôi mộ vẽ những phù chú trừ quỷ trừ tà này là gì, và chúng đang trấn áp cái gì?

Nhìn những phù chú trừ quỷ trừ tà, mang theo sức mạnh trấn áp này, không khỏi khiến Trương Khởi Linh có chút nghi ngờ.

Trên bốn bức tường, mỗi mặt đều khắc một phù chú, và mỗi phù chú lại vẽ một con vật trong con giáp.

Khắc các con vật: dê, chó, gà, rắn, lợn, thỏ.

Những thứ này lại để làm gì?

Nhìn những con vật được khắc, chúng cũng không phải là mười hai con giáp, nếu là mười hai con giáp thì sẽ không chỉ vẽ vài con.

Nếu những con vật này không phải là mười hai con giáp, vậy chúng lại có ý nghĩa gì?

Trương Khải Minh cũng đến chỗ khắc những chữ và tranh này, nhìn vào những nơi khắc các con vật, dùng tay nhẹ nhàng sờ lên bức tường đá.

Trương Khải Minh biết đây không phải là mười hai con giáp, mà hẳn là sáu cánh cửa được thiết kế để thoát thân.

Theo bát quái ngũ hành, trong sáu cánh cửa chỉ có một cánh cửa có thể thông đến sinh môn.

Năm cánh cửa còn lại dẫn đến các nơi chỉ có nguy hiểm và cạm bẫy, chỉ có một sinh môn, có thể để mọi người an toàn đi qua.

Nhìn sáu cánh cửa được vẽ ra trên tường, Trương Khải Minh thầm suy tính, mày nhíu chặt.

Xem ra đến nơi này, có sáu cánh cửa tuyệt đối không phải để ra khỏi mộ địa, trong đó có một sinh môn.

Vậy thì mục đích của chúng không phải là lối đi trực tiếp đến đích, mà là lối đi để rút lui.

Tại sao không thể quay lại đường cũ?

Điểm này Trương Khải Minh thầm cân nhắc.

Lối đi ban nãy, nếu đi ngược lại, liệu có không ra được không?

Mọi người đã đi qua lối đi đó rất thuận lợi.

Suốt đường đi không có sáu cánh cửa này, nếu trong sáu cánh cửa này thật sự có một sinh môn như bát quái đã chỉ, vậy thì lối đi ban nãy mọi người đi qua, nếu quay lại theo đường cũ, tuyệt đối sẽ không thể quay lại được.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh bất giác nhìn về phía lối đi mà mọi người đã đến, nhìn sâu vào trong, lối đi sâu hun hút một màu đen kịt.

Đã đến đây rồi, không cần thiết phải quay lại đường cũ để xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Trương Khải Minh quyết định như vậy trong lòng, đã tìm thấy sáu cánh cửa, trong đó có một sinh môn.

Vậy thì cứ tiến về phía trước, bất kể đi như thế nào, chỉ cần có thể tìm được lối ra khỏi mộ địa là được.

Hiện tại không thể phán đoán được, trong sáu cánh cửa, cánh cửa nào là sinh môn, có thể đã xảy ra biến hóa.

Không có la bàn khởi động, căn bản cũng không tìm được lối đi của sinh môn, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Khi thật sự xảy ra biến hóa thì mới có thể thuận lợi tìm ra sinh môn trong sáu cánh cửa.

Hành động của Bàn Tử cũng rất nhanh gọn, đừng nhìn thân hình có vẻ vụng về, nhưng hành động rất nhanh.

Cậu ta đã lấy ra được phần lớn ngọc thạch trong miệng các thi thể.

Cậu ta rất cẩn thận, gói từng viên ngọc lại, chúng không giống

như những minh khí khác, dễ vỡ.

Nếu vỡ thì không còn giá trị, Bàn Tử hiểu rất rõ điểm này, nên gói riêng từng viên ngọc ra.

Xem ra cũng rất thuận lợi, không xảy ra sự cố gì, cũng không có ai bị nhiễm thi độc.

Ngay khoảnh khắc những viên ngọc thạch được lấy ra khỏi miệng hơn một trăm cỗ thi thể mỹ nữ này, da thịt họ lập tức xẹp xuống, toàn thân da cũng biến thành màu đen sạm, dán chặt vào xương như một lớp da khô quắt.

Những thi thể ban nãy trông còn rất xinh đẹp, có dáng vẻ của mỹ nữ, giờ nhìn lại tuyệt đối là những cái xác khô quắt.

Công hiệu của những viên ngọc này thật sự quá mạnh mẽ, ngay khoảnh khắc ngọc được lấy ra, có thể thấy ngay thi thể bị không khí ăn mòn, lập tức sẽ phân hủy.

Hành động của Bàn Tử không hề dừng lại khi lấy ngọc từ miệng các mỹ nữ.

Có một gã đàn ông đang chờ Bàn Tử lấy viên ngọc trong miệng của thi thể mỹ nữ bên cạnh hắn.

Nhìn thấy lông mày và làn da của thi thể mỹ nữ này vẫn còn độ đàn hồi, màu da cũng có chút trắng trẻo, trông rất xinh đẹp.

Gã đàn ông này nhìn thi thể dần dần nảy sinh một chút tà niệm.

Chương 397

Cỗ thi thể nữ này đang nằm sấp trên giường, trên người mặc trang phục cổ xưa.

Có thể thấy được lông mày của mỹ nữ cũng rất thanh tú, vô cùng xinh đẹp.

Gã đàn ông quanh năm trộm mộ cũng đã lâu không gặp phụ nữ. 160.

Nhìn thi thể mỹ nữ trước mặt, hắn ta vậy mà có chút ngẩn ngơ.

Hắn không ngừng dùng bàn tay to của mình sờ soạng trên má mỹ nữ.

Bàn Tử vừa hay nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của gã, đang nhìn chằm chằm vào thi thể mỹ nữ đó, bèn đi đến bên cạnh gã, mà gã cũng không hề hay biết.

Bàn Tử vỗ một cái vào vai gã, gã lập tức giật mình nhảy dựng lên. "Thằng nhóc này gan cũng to quá rồi, không muốn sống nữa à?" "Phải biết những thi thể này đã có tuổi đời hàng trăm, hàng nghìn năm rồi, dương khí của ngươi cứ sờ soạng trên thi thể này, không sợ nó sống lại à?" "Thật sự không sợ trúng thi độc sao?

Ta thấy thằng nhóc ngươi thèm đàn bà đến phát điên rồi phải không?" Bàn Tử mắng một câu, rồi đẩy gã đàn ông trước mặt sang một bên.

Gã đàn ông lập tức như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ngồi phịch xuống đất, nhìn Bàn Tử lắp bắp nói. "Tôi... tôi vừa nãy thật sự cảm thấy người phụ nữ này còn sống... sống... hình như còn đang liếc mắt đưa tình với tôi nữa, không lừa anh đâu, thật... thật sự...!" Khi gã đàn

ông nói những lời này, giọng điệu có chút lắp bắp, có thể cảm nhận được hắn cũng rất căng thẳng.

Một câu nói của hắn làm cho tâm trạng của mọi người đều trở nên căng thẳng, Bàn Tử nhỏ giọng chửi thầm một câu. "Ta thấy ngươi thèm đàn bà đến phát điên, nằm mơ giữa ban ngày rồi!" Bàn Tử tiếp tục bận rộn công việc trong tay, gã đàn ông kia ngồi trên đất, quay đầu lại nhìn thi thể nữ đang nằm sấp trên giường.

Gã có chút sợ hãi, thật sự cảm thấy có chút tà môn.

Rõ ràng lúc nãy cảm thấy như người phụ nữ đó đang sống sờ sờ trước mặt mình.

Còn chớp mắt liếc mắt đưa tình, mọi thứ dường như không phải là mơ, mà là thật sự xảy ra.

Gã đàn ông đang chìm trong suy nghĩ của mình, nhất thời không phản ứng lại.

Nhưng nhìn lại cỗ thi thể nữ đang nằm sấp trên giường, dường như nó vẫn như vậy, hoàn toàn không có phản ứng.

Cũng có thể thật sự là do đã quá lâu không gặp phụ nữ, nên mới có chút mê muội, gã đàn ông lắc đầu, lại đi tới.

Lúc nãy gã bị Bàn Tử đẩy một cái ngã ngồi xuống đất, tay vô tình chống vào phiến đá xanh phía sau, cạnh sắc của phiến đá làm rách lòng bàn tay hắn.

Gã không để ý đến vết thương nhỏ trên tay, tiếp tục đi đến bên cạnh thi thể nữ.

Bàn Tử đi đến bên cạnh gã, bảo gã dùng tay ấn vào cằm thi thể nữ, để thi thể mở miệng ra, tiện cho việc lấy viên ngọc trong miệng.

Khi gã duỗi tay ra ấn vào cằm thi thể nữ, vết máu trong lòng bàn

tay vô tình dính lên da của cô gái.

Bàn Tử chưa kịp đưa tay vào lấy viên ngọc trong miệng thi thể nữ, ngón tay vừa mới đưa vào miệng thi thể, thì phát hiện mắt của thi thể đã trợn trừng lên.

Bàn Tử phản ứng cực nhanh, rút ngón tay ra khỏi miệng thi thể, theo động tác rút tay của Bàn Tử, răng của thi thể nhanh chóng cắn chặt lại.

Bàn Tử nhìn hai ngón tay vừa rút ra, sợ hãi không hề nhẹ, nếu chậm một bước nữa thôi, hai ngón tay đã bị thi thể nữ này cắn đứt rồi. "Không xong, thi biến!" Theo tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử, cậu ta lộn một vòng nhảy ra xa khỏi thi thể nữ.

Gã đàn ông ban nãy không nhanh như vậy.

Hắn ngây người nhìn cỗ thi thể trước mặt, đứng sững tại chỗ, quên cả phản ứng.

Cỗ thi thể nữ này nhảy dựng lên, nó giương những ngón tay đàn hồi của mình, hung hăng cắm vào vai của gã đàn ông trước mặt.

Lúc này gã mới phản ứng lại.

Bàn Tử phản ứng còn nhanh hơn, một cước đá bay gã đàn ông đang đứng cạnh thi thể nữ ra ngoài.

Khi cỗ thi thể nữ cắm ngón tay vào vai gã, máu tươi đã nhuộm đỏ những ngón tay khô quắt của nó.

Máu nhanh chóng lan ra trên ngón tay, dường như khiến nó càng thêm tràn đầy sức mạnh.

Máu tươi trên ngón tay nó dường như bị hấp thụ ngay lập tức, ban nãy nhìn da của thi thể nữ này có chút khô quắt.

Lúc này nhìn lại da của thi thể nữ, dường như lại đầy đặn hơn

một chút.

Nhìn dáng vẻ của cỗ thi thể nữ này, có thể cảm nhận được nó tốt hơn một chút.

Được máu tươi của Bàn Tử nuôi dưỡng, lúc này da mặt của nó đã có thể nhìn thấy rõ đường nét, là một cô gái xinh đẹp.

Gã đàn ông nhìn người phụ nữ trước mặt, tuy vai của hắn bị cô gái này làm bị thương, máu tươi cũng không ngừng chảy ra, nhưng hắn vẫn ngây người nhìn cô gái này.

Lúc này cỗ thi thể nữ nhìn sang gã đàn ông bên cạnh.

Nó lại chộp một cái về phía gã.

Cú đá của Bàn Tử đá gã văng ra cũng không quá xa.

Bàn Tử chưa kịp tấn công cỗ thi thể nữ, nó đã chạy đến bên cạnh gã.

Chương 398

Hai tay cắm vào vai gã, một cái vung tay ném hắn vào trong hố thi thể.

Ngay khi gã rơi vào hố thi thể, những thi thể kia khi dính phải máu của Bàn Tử, lập tức như bùng nổ, đều mở mắt ra, đứng dậy.

Lúc này gã đã hoàn toàn không còn khả năng phản ứng, bị dọa đến ngây người, một cỗ thi thể nữ bên cạnh một ngụm cắn vào cổ hắn.

Lập tức máu từ cổ hắn chảy ra như suối, máu tươi nhuộm lên tất cả những thi thể nữ trong hố.

Tất cả đều xảy ra biến hóa, những thi thể nữ đã bị lấy ngọc trong miệng cũng đều mở đôi mắt khô quắt của mình ra, tuy da thịt hoàn toàn khô quắt dính vào xương.

Nhưng sau khi đứng dậy, dáng vẻ đáng sợ của chúng thực sự có chút kinh khủng.

Những cô gái chưa bị lấy ngọc trong miệng, khi dính phải máu tươi, dường như sống lại như thật, giống như một người phụ nữ thực sự đang sống.

Da thịt đầy đặn, dường như hoàn toàn sống lại, chỉ có ánh mắt trống rỗng chứng minh đó là một cỗ thi thể.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khi Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng hét, quay đầu lại thì tất cả các thi thể nữ đều đã xảy ra biến hóa.

Bàn Tử lúc này nhanh chóng lấy ra con dao găm của mình.

Trương Khải Minh cũng rút Ngự Quỷ Đao ra, đi đến gần hố.

Trương Khải Minh vận dụng Nhiên Mộc Đao Pháp, nhanh chóng chém ra một đao.

Nhiên Mộc Đao Pháp được thi triển hoàn chỉnh đến uy lực tầng thứ ba, hai mươi bảy nhát đao chuẩn xác được tung ra. 161.

Theo từng nhát đao rơi xuống, Nhiên Mộc Đao Pháp của Trương Khải Minh được phát huy đến mức tối đa, những thi thể khô quắt kia khi bị đao tấn công cũng đều bị đánh ngã xuống hố.

Bàn Tử cầm dao găm xông về phía những thi thể nữ kia.

Khi nhìn thấy những thi thể mỹ nữ chưa bị lấy ngọc trong miệng, sau khi được máu tươi nuôi dưỡng, lại trở nên giống như người sống, da thịt đầy đặn, như một người sống thật sự.

Đứng trước mặt Bàn Tử, lại khiến Bàn Tử có chút không nỡ ra tay.

Hoàn toàn cảm giác như một người sống đang đứng trước mặt mình, khiến Bàn Tử lập tức có một chút do dự.

Cùng lúc Bàn Tử do dự, chỉ thấy thi thể mỹ nữ sống động trước mặt duỗi tay ra cắm về phía Bàn Tử.

Lúc này chỉ thấy cô gái Miêu tộc lộn một vòng đến bên cạnh Bàn Tử, một tay đẩy Bàn Tử ra, ngón tay của thi thể mỹ nữ không cắm vào người Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử mới phản ứng lại, nếu không bị cô gái Miêu tộc kia đẩy mạnh một cái, có lẽ bây giờ đã bị nó moi ra một cái lỗ rồi.

Thi thể mỹ nữ này không cắm vào người Bàn Tử, lại tấn công cô gái Miêu tộc trước mặt.

Chỉ thấy trong mắt cô gái Miêu tộc thoáng qua một tia lạnh lẽo, cầm con dao găm trong tay, chém về phía thi thể mỹ nữ sống động kia.

Khi lưỡi đao của cô gái Miêu tộc cắt qua cổ họng của thi thể mỹ nữ, da của thi thể mỹ nữ không hề có một tia máu nào rỉ ra, ngược lại giống như cắt vào bông gòn.

Thi thể này không có dấu hiệu ngã xuống, lập tức một tay khác tấn công cô gái Miêu tộc.

Cô gái Miêu tộc dùng sức lộn người về phía sau, theo động tác lộn người, con dao găm trong tay cũng thuận theo cổ của thi thể mỹ nữ cắt sâu vào.

Nghe thấy tiếng răng rắc, cô gái Miêu tộc đã chém đứt hoàn toàn đầu của cỗ thi thể nữ rơi xuống đất.

Khi đầu của cỗ thi thể nữ rơi xuống đất, da mặt nó vẫn sống động như thật.

Không có một chút dấu vết khô héo nào, được máu tươi nuôi dưỡng, càng giống như một người sống hơn.

Không có bất kỳ sự khác biệt nào với người sống.

Cùng lúc đầu của cỗ thi thể nữ rơi xuống đất, Nhiên Mộc Đao Pháp của Trương Khải Minh đã giải quyết xong phần lớn thi thể nữ trong hố.

Nhiên Mộc Đao Pháp của Trương Khải Minh đã giải quyết được một phần thi thể nữ.

Những thi thể nữ khô quắt đó dễ dàng bị giải quyết.

Ngược lại, những thi thể đã khôi phục lại vóc dáng trẻ trung, thật sự rất khó để đánh ngã, chặt đứt tay cũng không sợ hãi, không chặt cả đầu xuống sẽ không ngã.

Mọi người đều dốc sức chống lại những thi thể nữ này, thủ pháp của cô gái Miêu tộc cũng khá gọn gàng dứt khoát.

Cầm con dao găm trong tay, đối phó với những thi thể nữ này có thể ra tay rất sạch sẽ, gọn gàng, chuẩn xác và ổn định.

Trương Khởi Linh nhìn cô gái Miêu tộc trước mặt, thật sự không thể không khâm phục một cô gái nhỏ.

Trên người bị thương, mà bây giờ hành động vẫn nhanh nhẹn như vậy.

Có thể nói ý chí của cô gái nhỏ này rất mạnh mẽ.

Cũng có thể thấy cô gái Miêu tộc này đã trải qua huấn luyện lâu dài mới có được thể chất như hiện tại, Trương Khởi Linh không khỏi rơi vào trầm tư.

Cũng không biết mục đích của cô gái Miêu tộc này là gì, có xung đột với mục đích của mình không.

Nếu thật sự xung đột thì nên lựa chọn như thế nào đây.

Trong lòng Trương Khởi Linh cũng mâu thuẫn, nhưng trong lúc mâu thuẫn, ánh mắt cũng vô tình liếc về phía cô gái Miêu tộc.

Cô gái Miêu tộc, khi ngẩng đầu lên thấy Trương Khởi Linh đang nhìn mình, cũng có một chút phân tâm.

Thi thể nữ mềm mại kia lao về phía cô gái Miêu tộc, duỗi tay ra.

Trương Khởi Linh thấy cô gái Miêu tộc phân tâm, lập tức phi Hắc Kim Cổ Đao ra.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh chém vào người thi thể nữ.

Chương 399

Lúc này cô gái Miêu tộc mới hoàn hồn, một đao giải quyết thi thể nữ trước mặt, đầu thi thể lăn xuống đất.

Cùng lúc đó, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh đã rời tay, chỉ có thể dùng hai tay để tấn công thi thể nữ trước mặt.

Da của những thi thể nữ này cũng hoàn toàn ở trạng thái như người sống, mềm mại, dường như hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho chúng.

Cô gái Miêu tộc nhìn Trương Khởi Linh tay không đánh nhau với những thi thể nữ đó, trong lòng cũng rất lo lắng, định rút Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên thi thể ra, đưa cho Trương Khởi Linh, nhưng khi cô gái Miêu tộc chạm tay vào Hắc Kim Cổ Đao, mới phát hiện ra trọng lượng của thanh Hắc Kim Cổ Đao này thật sự nặng đến kinh ngạc.

Cô gái Miêu tộc hai lần cố gắng rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra, nhưng hoàn toàn không rút được.

Có thể thấy được sức chiến đấu của Trương Khởi Linh bình thường mạnh đến mức nào.

Trọng lượng của thanh Hắc Kim Cổ Đao này chắc phải bằng trọng lượng của một người.

Cô gái Miêu tộc từ bỏ việc rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra, có ý thức đến gần Trương Khởi Linh.

Cô cũng luôn bảo vệ Trương Khởi Linh, trên tay anh không có vũ khí, xung quanh lại có mấy thi thể nữ mềm mại vây quanh, nhất thời có chút đau đầu.

Khi cô gái Miêu tộc có ý định đến gần Trương Khởi Linh, số

lượng thi thể nữ vây quanh Trương Khởi Linh cũng rất nhiều.

Trương Khải Minh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng nhận ra Trương Khởi Linh không có vũ khí, liền vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, nhanh chóng đánh ngã mấy thi thể nữ bên cạnh, đi đến vị trí của Hắc Kim Cổ Đao, một tay nhấc thanh đao lên, hét lớn: "Nhận đao!" 162.

Theo tiếng hô của Trương Khải Minh, Trương Khởi Linh rảnh ra một tay, thuận thế đón lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao mà Trương Khải Minh ném tới.

Cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, Trương Khởi Linh lại trở nên nhanh nhẹn.

Chỉ thấy mấy thi thể nữ vây quanh mình, bị chém ngã xuống đất.

Những thi thể nữ khác khi tấn công người khác, chỉ cần cắm tay vào cơ thể người, sẽ hút cạn máu qua ngón tay, thi thể nữ hấp thụ được càng nhiều máu tươi sẽ lập tức trở nên đặc biệt lợi hại.

Dường như những thi thể nữ này khi được máu tươi nuôi dưỡng, thân thủ cũng trở nên nhanh nhẹn hơn.

Nhìn những thi thể nữ trước mặt không ngừng ngã xuống từng đợt, Trương Khải Minh tăng tốc độ tấn công, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết mấy thi thể nữ cuối cùng.

Đồng thời trong đội ngũ cũng có một người bị thương, cơ thể bị cánh tay thi thể nữ đâm xuyên, máu gần như đã mất đi một nửa.

Sau khi tất cả thi thể nữ bị Trương Khải Minh tiêu diệt hết, nhìn cả khu mộ địa một mảnh tử khí, thật sự cảm thấy vô cùng tàn nhẫn.

Đặc biệt là những thi thể giống như người sống kia, cảm giác bị phân mảnh vỡ vụn đó, không có một thi thể nào còn nguyên vẹn, chỗ này mất một cánh tay, chỗ kia mất một cái chân, cảm giác thật sự có

chút tàn bạo. "Bàn Tử, lấy vôi sống trong túi ra, rắc lên những thi thể này!" Trương Khải Minh nói với Bàn Tử.

Trải qua một trận kịch chiến, Bàn Tử đang thở hổn hển nghe lệnh của Trương Khải Minh, vội vàng chạy đến ba lô của mình.

Ba lô của cậu ta trong lúc hỗn chiến ban nãy đã bị văng ra xa, Bàn Tử chạy về hướng ba lô để tìm vôi sống.

Đây là thứ mà những người chuyên trộm mộ thường mang theo bên mình, không chỉ có thể tiêu trừ thấp độc, mà còn có thể khống chế một số thi thể xảy ra thi biến.

Bàn Tử nhanh chóng đi tìm ba lô của mình, khi thấy nó bị văng ra một góc xa.

Bàn Tử vội vàng chạy về hướng ba lô, nhưng khi chạy đến vị trí ba lô, lại phát hiện trên một viên gạch xanh dưới ba lô lại có hoa văn đặc biệt.

Tất cả các viên gạch đá xanh trên mặt đất đều không có hoa văn, chỉ duy nhất viên gạch dưới ba lô là có hoa văn. "Quỷ Gia, Quỷ Gia, mau xem hoa văn khắc trên viên gạch xanh này có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ là cơ quan sao?" Theo tiếng gọi của Bàn Tử, Trương Khởi Linh và Trương Khải Minh đồng thời hướng sự chú ý về phía Bàn Tử.

Trương Khải Minh nhanh chóng đi về phía Bàn Tử, nhìn Bàn Tử nhặt ba lô lên.

Viên đá xanh dưới ba lô quả thực có khắc hoa văn đặc biệt.

Nhưng hoa văn đặc biệt này, tất cả các viên gạch khác đều không có.

Chỉ có một viên gạch có điêu khắc rất rõ ràng, nhìn hoa văn cũng

không hiểu ý nghĩa gì, đại diện cho điều gì.

Chẳng lẽ hoa văn trên viên gạch này có liên quan đến một cánh cửa trong sáu cánh cửa kia sao?

Trương Khải Minh nhìn hoa văn trên mặt đất, có chút nghi ngờ về sáu cánh cửa, đồng thời lại khắc cả bùa trừ tà trừ quỷ.

Vô cùng khiến người ta khó hiểu, tại sao trong một ngôi mộ lại khắc bùa trừ quỷ?

Chẳng lẽ trong ngôi mộ này đang khóa một thứ gì đó còn đáng sợ hơn sao?

Chẳng lẽ thứ mà ngôi mộ này khống chế, chủ nhân mộ huyệt cũng có chút sợ hãi cần phải trấn áp sao?

Trương Khải Minh nhìn một viên gạch khắc hoa văn, đặt ở một góc không bắt mắt như vậy.

Nhìn hoa văn trên đó khắc giống như một bông hoa thực vật, cũng không biết bông hoa này đại diện cho cái gì.

Trương Khải Minh đến bên cạnh viên gạch đó, cẩn thận nghiên cứu nó, từ từ ngồi xổm xuống.

Trương Khải Minh cẩn thận dùng ngón tay vuốt ve hoa văn trên viên gạch, nhìn hoa văn trên viên gạch.

Trương Khải Minh lập tức thoáng nghĩ trong đầu, hoa văn này dường như đã thấy ở đâu đó, rất quen thuộc.

Trương Khải Minh cẩn thận dò theo đường nét của hoa văn.

Cả bông hoa hướng ra bốn phía, những cánh hoa xòe ra như một mặt trời đang từ từ mọc lên, đột nhiên trong đầu Trương Khải Minh lóe lên tên của một loài hoa.

Chẳng lẽ là hoa hướng dương trong truyền thuyết?

Từng có những truyền thuyết rất kỳ diệu về hoa hướng dương, theo đó loài hoa này có ý nghĩa đặc biệt.

Chỉ cần có được hoa hướng dương, người chết sẽ sống lại.

Chương 400

Sẽ khiến mọi điều tốt đẹp đã mất đi đều sẽ quay trở lại bên cạnh mình.

Sẽ khiến những người đã mất mạng nhiều năm cũng có dấu hiệu hồi sinh.

Có thể giữ mãi tuổi thanh xuân, giữ mãi sinh mệnh, hoa hướng dương này ở thời cổ đại được đồn đại là thần kỳ.

Tất cả các đế vương tướng tướng vì để tìm kiếm cái gọi là hoa hướng dương đều không tiếc dùng trọng lực, phái người đi khắp nơi tìm kiếm.

Nhưng hoa hướng dương trong truyền thuyết không ai thực sự thấy nó trông như thế nào.

Nhìn hoa văn khắc trên viên gạch hướng về mặt trời sống động, chẳng lẽ là hoa hướng dương trong truyền thuyết.

Trương Khải Minh nghĩ bông hoa khắc trên phiến đá xanh này hẳn là hoa hướng dương trong truyền thuyết.

Từng có người truyền miệng, thời cổ đại Tần Vương khi tìm kiếm hoa hướng dương, đã không tiếc hao phí trọng lực và tiền bạc để ra lệnh cho người đi khắp nơi tìm kiếm hoa hướng dương.

Vì để trường sinh bất lão, sở hữu thanh xuân, nhưng cuối cùng cũng không có được cái gọi là hoa hướng dương.

Một bông hoa hướng dương tượng trưng cho sức sống mãnh liệt như vậy, lại có thể xuất hiện trong mộ huyệt này, thật sự khiến Trương Khải Minh khó hiểu.

Bởi vì trong mộ huyệt đều là người đã chết, nếu trong mộ địa có

biểu tượng hoa hướng dương, chứng tỏ người trong mộ huyệt này có ý niệm hồi sinh, chẳng lẽ đây là mộ của Tây Vương Mẫu?

Trong đầu Trương Khải Minh không ngừng suy nghĩ về những gì đã trải qua.

Nhưng Trương Khải Minh lại cảm thấy mộ của Tây Vương Mẫu sẽ không được xây dựng ở vị trí này.

Sẽ không dùng nhiều thị nữ như vậy để bồi táng, nhìn những thị nữ này hẳn không phải là thị nữ bình thường.

Nhìn trang sức trên đầu và cách ăn mặc, hẳn là quý tộc trong hoàng cung, không phải thị nữ bình thường.

Thông thường người có thể dùng mỹ nữ bồi táng, dùng nhiều mỹ nữ như vậy để bồi táng, thường cũng là nam giới.

Nữ giới ít khi dùng nhiều mỹ nữ như vậy để bồi táng.

Cũng có thể thấy chủ nhân mộ huyệt rất tàn nhẫn, nhìn tư thế và dáng vẻ của những mỹ nữ này, hẳn là khi còn sống đã bị người ta cho uống thuốc mê hoặc độc dược rồi mới bị ném vào hố này, bày ra các tư thế khác nhau, để họ chết đi.

Các triều đại lịch sử có rất nhiều vua chúa, hoàng tộc tàn bạo, đếm không xuể.

Cũng thật khó tưởng tượng ra người tàn bạo đến mức nào, chết đi lại dùng hơn một trăm mỹ nữ để bồi táng, cũng thật sự rất hiếm thấy.

Nhìn cảnh tượng nhiều mỹ nữ bồi táng như vậy, mọi người đều rất tò mò về chủ nhân của ngôi mộ này.

Đã sẵn sàng bỏ ra công sức lớn như vậy để dùng người sống bồi táng, vậy thì châu báu quý giá trong mộ địa chắc chắn cũng sẽ không ít, một người ích kỷ như vậy, khi còn sống chắc chắn sẽ càng sẵn

lòng chi tiêu cho bản thân.

Khi Trương Khải Minh nhìn hoa hướng dương, mọi người cũng đều đến nơi này, cũng nhìn vào hoa văn trên mặt đất. "Quỷ Gia, chẳng lẽ đây là hoa hướng dương trong truyền thuyết sao?

Nhìn bông hoa này tuyệt đối không phải loại hoa bình thường.

Cảm giác của bức tranh này hẳn là hướng về mặt trời, chắc là hoa hướng dương.

Nếu ở đây xuất hiện hoa hướng dương, có phải ý nghĩa là sinh môn trong sáu cánh cửa cũng có liên quan đến hoa hướng dương này không?" Trương Khởi Linh cũng hỏi ra những nghi ngờ trong lòng mình.

Cô gái Miêu tộc đứng sau lưng Trương Khởi Linh, nghe Trương Khởi Linh nói như vậy, mày cũng nhíu lại.

Không khỏi ngẩng đầu nhìn sáu cánh cửa trước mặt.

Sáu cánh cửa ma quái, chắc chắn có một sinh môn, chỉ là bây giờ không ai biết sinh môn nên ở vị trí nào.

Bàn Tử nghe Trương Khởi Linh nói ra tên hoa hướng dương, cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy đã nghe qua các loại truyền thuyết về hoa hướng dương, nhưng thật sự chưa từng thấy hình dáng bên ngoài của hoa hướng dương, Bàn Tử nhìn hoa hướng dương trước mặt, đưa tay sờ vào hoa văn hoa hướng dương không ngừng kinh ngạc nói. "Trời ạ, ở đây vẽ một hoa văn hình mặt trời, chẳng lẽ lão già trong mộ huyệt này muốn hồi sinh sao?" Bàn Tử vừa nói vừa dùng tay chạm vào hoa văn hoa hướng dương.

Bàn Tử nhặt ba lô của mình lên, lấy vôi sống trong ba lô ra, trước tiên phải làm xong chính sự.

Rắc những vôi sống này lên những thi thể nữ bị phân mảnh.

Khi những vôi này rắc lên thi thể nữ, da thịt tràn đầy sức sống của thi thể lập tức trở nên khô quắt, nhanh chóng co lại, đồng thời lại có một luồng khí màu trắng đang tan đi.

Nếu không nhanh chóng rắc vôi sống lên những thi thể này, chúng sẽ từ từ lan tỏa thi độc trong không khí.

Vốn không khí trong mộ huyệt đã rất loãng, nếu những thấp độc này lan tỏa trong không khí, có khả năng sẽ gây nguy hiểm cho mọi người, sau khi rắc vôi sống lên tuy cũng có khói trắng bốc lên, nhưng những khói trắng này vô hại với con người, đồng thời độc khí trên thi thể cũng tan đi.

Bàn Tử vừa rắc vôi sống vừa nhìn dung mạo của những cô gái sống động như thật, cảm thấy tiếc nuối, trong miệng cũng không ngừng lẩm bẩm.

Trương Khải Minh đến bên cạnh viên gạch, cẩn thận dò tìm vị trí các viên gạch xung quanh.

Dùng ngón tay từ từ dò xét, rõ ràng cảm thấy vị trí khe gạch hẳn là có cơ quan.

Nhưng bây giờ cũng không biết cơ quan này thông đến cánh cửa nào trong sáu cánh cửa.

Trương Khải Minh có chút không hiểu, thông thường mục đích của mọi người đều không hy vọng đồ vật của mình bị trộm đi.

Căn bản sẽ không để lại sáu cánh cửa trong mộ địa để người ta trốn thoát.

Nhưng mộ địa này đã lựa chọn hơn một trăm mỹ nữ để bồi táng, chắc chắn không hy vọng có người xâm nhập vào.

Nhưng tại sao ở đây lại có sáu cánh cửa, chắc chắn trong đó có một sinh môn?

Chẳng lẽ khi xây dựng ngôi mộ cổ này, công nhân xây dựng đã để lại một sinh môn để trốn thoát?

Khả năng này rất lớn.

Chương 401

Bởi vì tất cả các công nhân xây dựng mộ địa đều lo lắng sẽ bị chủ nhân mộ địa tàn nhẫn sát hại.

Cho nên thông thường khi xây dựng mộ địa đều sẽ để lại cho mình một cánh cửa.

Nếu trong sáu cánh cửa có một cánh cửa là do công nhân xây dựng để lại, thì có thể giải thích được.

Trương Khải Minh nhìn bùa trừ quỷ trên tường, rơi vào trầm tư.

Trương Khải Minh đi dọc theo bốn bức tường, xem xét xung quanh, xem có phát hiện ra manh mối nào không.

Lúc này, tất cả mọi người trong đội của Trương Khải Minh cũng đã sắp xếp lại trang bị của mình.

Nếu đây không phải là phòng mộ chính, vậy thì trong sáu cánh cửa, chắc chắn có một cánh cửa thông đến phòng mộ chính.

Trương Khải Minh nhìn sáu cánh cửa ma quái, đến bên cạnh chúng, sờ vào tường, xem có cơ quan không.

Trương Khải Minh không ngừng dùng ngón tay gõ lên tường, áp tai vào tường để lắng nghe cẩn thận.

Trương Khải Minh đến một cánh cửa có khắc hình con chó, cẩn thận lắng nghe, âm thanh lọt vào tai Trương Khải Minh lại là tiếng gió.

Trương Khải Minh cẩn thận lắng nghe trên bức tường này.

Có thể xác định phía sau bức tường này tuyệt đối có một lối đi trống.

Trực giác của Trương Khải Minh cho rằng phía sau cánh cửa này hẳn là thông đến vị trí phòng mộ chính.

Hành động cẩn thận của Trương Khải Minh, Trương Khởi Linh và Trần Văn Cẩm đều tập trung về phía Trương Khải Minh, xem hành động tiếp theo của anh.

Trương Khải Minh nhìn vào một viên gạch, vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, nhanh, chuẩn, mạnh đâm vào một viên gạch.

Theo động tác của Trương Khải Minh, một luồng gió mạnh từ khe hở của viên gạch thổi ra.

Trương Khải Minh không thực hiện bước tiếp theo, bởi vì khi phát hiện ra viên gạch bị lấy đi, cảm giác có thứ gì đó dính trên viên gạch, nhìn kỹ lại, nguyên lai là một sợi tóc đen.

Trong mộ huyệt này lại có tóc, nhìn kỹ lại, lúc nãy khi xem những thi thể nữ kia, cũng chú ý thấy tóc của họ đều được búi chặt, sợi tóc bám chặt vào da đầu, bây giờ sợi tóc đen này rõ ràng là đang sống.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trương Khải Minh, sợi tóc này đang sống, theo ý nghĩ đó, nhìn sợi tóc đen, ánh mắt Trương Khải Minh trở nên sắc bén.

Lúc này Trần Văn Cẩm và Trương Khởi Linh, Bàn Tử đồng thời cũng đến gần, nhìn sợi tóc đen, bị thổi theo hướng gió.

Trương Khởi Linh đưa tay chạm vào sợi tóc đen, khi vừa chạm vào, sợi tóc đen rõ ràng đã co lại về phía sau.

Điều này khiến Trương Khởi Linh và Trần Văn Cẩm, Bàn Tử đồng thời kinh ngạc.

Sợi tóc đen dường như có ý thức lùi về phía sau, phải biết rằng luồng gió trong tường gạch đang thổi về phía khoảng đất trống.

Nếu sợi tóc bay theo hướng gió, thì dù có lùi lại cũng không thể lùi về được, trừ phi nó đang sống.

Trương Khải Minh nhìn sợi tóc đen có ý thức co lại, phía sau viên gạch đá xanh.

Bàn Tử cũng nhìn thấy sợi tóc đen, không khỏi có chút kỳ quái. "Tóc người à?" Bàn Tử bất giác nói ra nghi vấn trong lòng.

Nhưng khi nói ra, trong lòng Bàn Tử lại phủ định, nếu là tóc người, một sợi tóc sao lại có cảm giác như đang sống, còn biết lùi lại.

Từ lúc vào đây đến giờ, Bàn Tử thật sự cảm thấy những chuyện khó tin quá nhiều, có chút khiến người không tin vào tà ma cũng không được.

Trộm mộ nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp nhiều chuyện khó tin đến thế.

Mấy lần trộm mộ đều cảm thấy như cửu tử nhất sinh, cảm giác thật sự như đang đi trên lưỡi dao.

Những ngôi mộ cổ có niên đại xa xưa, càng xa xưa lại càng có những chuyện tà môn.

Thật sự không thể hiểu được những người cổ đại, lại có những thiết kế kỳ quái, những cách làm kỳ quái như vậy.

Chỉ mong lần này có thể kiếm đủ để sống nửa đời sau.

Nhưng bây giờ những chuyện gặp phải càng ngày càng kinh hiểm.

Chỉ có trong kinh hiểm mới có thể cầu được phú quý, câu nói phú quý hiểm trung cầu quả thật có đạo lý.

Có lẽ chỉ cần ngôi mộ của chủ nhân này cũng đủ để ăn cả đời.

Bàn Tử thầm nghĩ, gan cũng càng ngày càng lớn.

Bàn Tử đưa tay chạm vào viên gạch bên cạnh, viên gạch cũng có chút lỏng lẻo, Bàn Tử cũng đưa tay gỡ viên gạch đó xuống.

Theo viên gạch rơi ra, diện tích lớn hơn một chút, bên trong là một cái lỗ đen ngòm, sợi tóc đen ban nãy cũng không thấy đâu nữa.

Mọi người nhanh chóng phá đổ bức tường, khi tường gạch rơi xuống đủ để một người đi qua, họ lấy đèn pin hoặc bật lửa soi vào, chỉ thấy một lối đi đen kịt.

Nhìn vào lối đi này, mọi người dùng đèn pin soi vào, cả lối đi được chiếu sáng.

Nhìn lối đi trước mặt dường như không có gì đặc biệt kỳ quái, sợi tóc đen ban nãy dường như chưa từng tồn tại, hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Mọi người lần lượt cầm đèn trong tay, đi vào lối đi tối tăm đó.

Lối đi này không đặc biệt dài, không có những nguy hiểm như mọi người tưởng tượng.

Ngược lại lối đi này rất thuận lợi, đi cũng rất dễ dàng.

Ngay sau đó mọi người thấy phía trước có một khoảng đất trống, cầm đèn pin soi qua, phía trước là một khoảng đất lớn, hẳn là một mộ huyệt lớn.

Mộ huyệt này thật sự rất rộng, đi vào trong mộ huyệt rộng lớn này, thật sự cảm giác như phía trên thông với trời, một cây đại thụ có tuổi đời cả ngàn năm đứng sừng sững trước mặt mọi người.

Chương 402

Điều này khiến tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, trong một mộ huyệt lại có một cây cổ thụ lớn như vậy sao?

Tuổi đời của cây cổ thụ này ít nhất cũng phải trên ngàn năm, ở trong mộ huyệt này.

Một cây cổ thụ lớn như vậy, lúc ở trên núi hoàn toàn không để ý, cũng hoàn toàn không thấy có cây cổ thụ nào như vậy, làm sao một cây cổ thụ như vậy lại ở trong mộ huyệt này.

Gốc cây to đến mức mấy người ôm cũng không xuể, cây mọc rất um tùm.

Nhìn cây đại thụ trước mặt, Trương Khải Minh nhận ra đây là cây thông phượng hoàng ngàn năm khó gặp.

Nhìn cây thông phượng hoàng trước mặt, cành lá rất sum suê.

Thân cây hơi dẹt vươn lên trên được gọi là thông phượng hoàng, bởi vì hình dáng của nó rất giống một con phượng hoàng đang dang cánh.

Ở vị trí cao ba mét trên thân cây có ba nhánh cây, mỗi nhánh ở giữa giống như một con phượng hoàng đang ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hai nhánh còn lại giống như đôi cánh của phượng hoàng đang dang rộng, cành lá của cây thông phượng hoàng này đặc biệt um tùm.

Dường như có một sức mạnh nuôi dưỡng đặc biệt, khiến cây thông phượng hoàng này rất cao lớn thẳng tắp.

Thông phượng hoàng có truyền thuyết ngàn năm, trong ngàn năm qua, truyền thuyết về thông phượng hoàng nhiều không kể xiết.

Nhưng lại có ai thực sự thấy được một cây thông phượng hoàng cao lớn thẳng tắp như vậy.

Lại có thể thấy được một cây thông phượng hoàng hơn ngàn năm tuổi trong ngôi mộ cổ này.

Thật sự là ngàn năm khó gặp, chủ nhân ngôi mộ này thật sự không tầm thường, Trương Khải Minh cảm thấy có chút tò mò.

Xem ra cây thông phượng hoàng này ở trong ngôi mộ cổ này cũng đã có chút tuổi đời.

Cành lá được nuôi dưỡng đặc biệt um tùm, ở đỉnh cành lá dường như có treo thứ gì đó.

Mọi người theo chân Chương Khải Minh đến một không gian rộng lớn, và thật sự bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Cây phượng hoàng tùng cổ thụ ngàn năm trước mắt có chiều cao ít nhất cũng phải trên hai mươi mét.

Tất cả đều chết lặng, chiều cao của cây cổ thụ này cho thấy cả một ngọn núi có thể đã bị khoét rỗng hoàn toàn.

Chẳng lẽ toàn bộ ngọn núi này đã bị đào rỗng sao?

Một cây cổ thụ mọc giữa một ngôi mộ cổ thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, cảm giác như đang nhìn thấy một cây đại thụ chọc trời.

Nhìn những tán lá rậm rạp và thân cây to khỏe của cây phượng hoàng tùng, người ta có cảm giác như một ngọn núi nhỏ đã bị khoét rỗng để đặt một cây đại thụ vào bên trong.

Vì cây quá cao, mọi người phải ngẩng đầu lên nhìn.

Tán lá um tùm, nhìn từ xa quả thật giống như một con phượng hoàng đang ngẩng cao đầu, ưỡn ngực và dang rộng đôi cánh.

Những chiếc lá kim trên cây trông như thể có thể gây sát thương.

Nếu những chiếc lá kim đó có thể dùng làm vũ khí, chúng hoàn toàn đủ sức đâm xuyên tim phổi của một người.

Dưới một cây cổ thụ ngàn năm như vậy, đặt một cỗ quan tài lớn màu đen làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc.

Gỗ Kim Ti Nam Mộc là loại gỗ thượng hạng, phải biết rằng người có thể xứng đáng dùng loại gỗ này không phải là hầu tước thì cũng là vương hầu, thủ lĩnh.

Trong một không gian rộng lớn như vậy, dưới gốc cây cổ thụ lại đặt một cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc.

Đối diện với cỗ quan tài đó, cũng có một cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc khổng lồ khác.

Trong khu mộ này lại có đến hai cỗ quan tài, khiến mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ một ngôi mộ lại chôn hai người?

Ai cũng cảm thấy nghi ngờ.

Cả hai cỗ quan tài đều được làm từ loại gỗ Kim Ti Nam Mộc quý giá và có kích thước khổng lồ.

Phải biết rằng để làm một cỗ quan tài từ Kim Ti Nam Mộc, người ta phải chọn một cây đủ dài và dùng cả thân cây để chế tác.

Gỗ Kim Ti Nam Mộc vốn đã hiếm gặp, vậy mà trong một ngôi mộ lại có đến hai cỗ quan tài lớn như vậy.

Bề mặt của quan tài rộng hơn ba mét. "Trời đất ơi, một cỗ quan tài thế này thì chứa được bao nhiêu người?

To như vậy, nếu bên trong toàn là vàng bạc châu báu thì ta ăn đến mấy kiếp sau cũng không hết!" Bàn Tử nhìn hai cỗ quan tài khổng lồ

mà cảm thán.

Chương Khải Minh đứng dưới gốc cây nhìn cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc trước mặt, rồi lại quay đầu nhìn cỗ quan tài y hệt đặt bên cạnh.

Một trong hai cỗ chắc chắn là của chủ mộ, vậy cỗ còn lại là của ai?

Không thể nào lại chôn hai người trong cùng một cỗ quan tài được.

Vậy thì chỉ còn một khả năng, một trong hai cỗ quan tài này là quan tài dưỡng thi.

Chương Khải Minh thầm nghĩ trong lòng, nếu một trong hai cỗ là quan tài dưỡng thi, thì bên trong chắc chắn không phải chỉ có một người.

Muốn tìm được quan tài của chủ mộ, trước tiên phải giải quyết cỗ quan tài này thì mới có thể tiếp cận nắp quan tài chính. "Một trong hai cỗ chắc chắn là quan tài dưỡng thi." Chương Khải Minh nói ra suy nghĩ của mình.

Mọi người nghe vậy đều nhìn hai cỗ quan tài.

Một cỗ là của chủ nhân thực sự của ngôi mộ, cỗ còn lại hoàn toàn được dùng để chứa những người cùng huyết thống để nuôi dưỡng thi thể của chủ mộ, như một món đồ bồi táng.

Chương 403

Chương Khải Minh đi vòng quanh cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc dưới gốc cây.

Anh quan sát kỹ và thấy có nước đen rỉ ra từ các khe hở của quan tài, chảy ra ngoài một cách âm thầm.

Có lẽ mọi người đều nghĩ rằng cỗ quan tài dưới gốc cây là của chủ mộ.

Nhưng tất cả đã lầm, cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc dưới gốc cây đại thụ này chính là quan tài dưỡng thi.

Chương Khải Minh đến gần cỗ quan tài và nói với mọi người: "Cỗ quan tài này là quan tài dưỡng thi!" Mọi người đều có chút tò mò.

Chủ nhân ngôi mộ này tại sao không đặt quan tài chính của mình dưới gốc cây cổ thụ ngàn năm, mà lại đặt một cỗ quan tài dưỡng thi ở vị trí này?

Ai cũng cảm thấy nghi ngờ.

Chương Khải Minh chỉ mỉm cười mà không nói gì, đi đến bên cạnh cỗ quan tài.

Anh biết rằng không thể mở nắp quan tài này một cách thô bạo, nên cẩn thận tìm kiếm cơ quan xung quanh.

Ở đáy quan tài có một chiếc vòng kéo bằng sắt.

Chương Khải Minh cúi người xuống, nhìn chiếc vòng kéo trước mặt, đồng thời nhìn sang góc đối diện của quan tài, cũng có một chiếc vòng kéo y hệt. "Chẳng lẽ vòng kéo sắt này là cơ quan sao?" Bàn Tử vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi quay sang nói với Trương Linh: "Đến đầu kia của quan tài, chỗ có vòng kéo sắt, nắm chắc lấy tay cầm.

Chưa có lệnh của tôi thì tuyệt đối không được kéo!" Chương Khải Minh dặn dò Trương Linh, đồng thời anh cũng đến chỗ chiếc vòng kéo còn lại.

Trương Linh nghe lệnh, gật đầu thật mạnh, đi đến vị trí vòng kéo ở đầu kia quan tài, từ từ ngồi xổm xuống, tay chạm vào chiếc vòng.

Khi Trương Linh đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh cũng đứng vào vị trí của mình. "Mọi người lùi ra xa một chút, lát nữa sẽ có thứ phun ra từ trong quan tài, tất cả chú ý!" Chương Khải Minh nói với mọi người.

Dù không biết thứ gì sẽ phun ra, nhưng nghe lời Chương Khải Minh, ai nấy đều cảnh giác.

Anh không bao giờ nói những lời vô căn cứ.

Mọi người đều lùi lại một bước, quan sát sự thay đổi của cỗ quan tài.

Chương Khải Minh đến chỗ vòng kéo, dùng sức kéo mạnh.

Khi chiếc vòng từ từ được kéo dài ra, Chương Khải Minh lắng tai nghe ngóng âm thanh bên trong.

Trong quan tài phát ra tiếng "cạch cạch" như tiếng đồng hồ.

Nghe thấy thời cơ đã đến, Chương Khải Minh hét lớn với Trương Linh: "Kéo!" Nghe lệnh, Trương Linh nhanh chóng dùng hết sức kéo chiếc vòng trong tay.

Khi cả hai cùng kéo mạnh, nắp quan tài dường như tách ra từ giữa rồi mở sang hai bên.

Cùng lúc đó, một luồng nước đen hôi thối nồng nặc phun ra từ trong quan tài.

Dòng chất lỏng màu đen không phun lên quá cao mà chỉ bắn sang hai bên.

Ngay lập tức, cả không gian rộng lớn tràn ngập mùi hôi thối.

Thứ nước đen này, hòa cùng mùi xác chết thối rữa và khí độc tích tụ lâu năm, tạo ra một mùi khiến người ta ngạt thở và buồn nôn.

Một luồng nước đen mạnh mẽ trào ra khỏi quan tài.

Sau khi dòng nước chảy ra và dần lắng xuống, mọi người tiến lại gần.

Nhìn xuống dưới lớp nước đen, dường như có nhiều hơn một thi thể, chúng đã biến thành một đống thi dịch sền sệt, trông vô cùng ghê tởm.

Những mảng thi dịch màu vàng úa nổi lềnh bềnh trên mặt nước đen thực sự khiến người ta muốn ói. "Mẹ ơi, ai mà tàn nhẫn thế, lại dùng nhiều người như vậy để dưỡng thi?" Bàn Tử không ngừng cảm thán.

Lúc này, có người không hiểu liền hỏi Bàn Tử về quan tài dưỡng thi, Bàn Tử liền giải thích cho mọi người nghe. "Cái gọi là quan tài dưỡng thi của người xưa là để giúp thi thể của họ được bảo quản nguyên vẹn và giữ được linh khí.

Họ sẽ đặt những người thân có cùng huyết thống vào một cỗ quan tài khác giống hệt.

Vị trí đặt quan tài cũng phải là nơi rất tốt.

Họ nhốt sống những người thân có cùng huyết thống vào trong quan tài cho đến chết ngạt, sau đó đổ nước vào để bịt kín.

Dùng máu mủ của những người này để nuôi dưỡng thi thể của mình, giúp cơ thể được bảo tồn tốt hơn." Nghe Bàn Tử giải thích, mọi người đã hiểu thêm một chút về quan tài dưỡng thi.

Nhưng nhìn vào trong quan tài, số người bên trong dường như không chỉ có một.

Có ít nhất phải hơn mười người.

Trông bộ dạng, những người này đều bị đẩy vào quan tài khi còn sống, rồi bị bỏ mặc cho chết ngạt bên trong.

Những thi thể chồng chất lên nhau, dính chặt vào nhau, hóa thành một đống thi dịch.

Từng mảng thi dịch dính vào nhau trông như một khối thi thể khổng lồ, vô cùng ghê tởm, mùi hôi thối tỏa ra thật sự khó mà chịu đựng nổi.

Có một điểm khiến Bàn Tử vô cùng nghi ngờ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh rồi hỏi: "Người này không phải quá tàn nhẫn rồi sao?

Nhiều người có quan hệ huyết thống như vậy, chẳng lẽ hắn giết cả nhà để chôn cùng mình à?" Nhìn thấy nhiều người bị nhốt chung trong một cỗ quan tài để làm vật dưỡng thi, Bàn Tử thực sự không hiểu nổi.

Chương 404

Chẳng lẽ hắn giết hết tất cả những người này để nuôi dưỡng thi thể của mình sao?

Lòng dạ của kẻ này thật quá độc ác.

Ai lại có thể vì bảo quản thi thể của mình mà giết hết những người thân có cùng huyết thống cơ chứ.

Cỗ quan tài dưỡng thi này thực sự quá tàn nhẫn.

Nhìn vào bên trong, những thi thể đã chết có cả người lớn và trẻ em.

Chẳng lẽ kẻ này tàn nhẫn đến mức không nghĩ cho con cháu đời sau, ném hết tất cả những người thân cùng huyết thống vào quan tài chỉ để nuôi dưỡng thi thể của mình sao?

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử rồi nói: "Những người trong quan tài này chắc chắn có quan hệ với thi thể trong mộ chính.

Nhưng không nhất định là hắn đã giết hết tất cả người có quan hệ huyết thống.

Có thể họ chỉ là những người họ hàng xa như cháu chắt ngoại.

Bị chủ nhân ngôi mộ này ném vào quan tài cũng là điều có thể.

Phải biết rằng huyết thống của những người thân này càng nhiều thì càng có lợi cho việc nuôi dưỡng thi thể, sẽ giúp dòng dõi trực hệ được kéo dài tốt hơn.

Có một khả năng rất lớn, chủ nhân của ngôi mộ này muốn chết đi sống lại!

Vì vậy mới cần huyết mạch của nhiều người thân ruột thịt như

vậy để nuôi dưỡng thi thể của mình." "Trời đất ơi, chủ nhân ngôi mộ này thật quá tàn nhẫn.

Giết hơn trăm mỹ nữ không có quan hệ huyết thống đã đành, đến cả người thân có tình máu mủ cũng ra tay tàn độc như vậy.

Chủ nhân ngôi mộ này thực sự quá ác độc, ai mà có thể xuống tay nặng như thế chứ?" Bàn Tử không kìm được mà buột miệng cảm thán.

Nghe cuộc đối thoại giữa Bàn Tử và Chương Khải Minh, mọi người càng thêm tò mò về thi thể trong mộ chính.

Nhìn những người đã hóa thành thi dịch trong cỗ quan tài dưỡng thi, xuyên qua lớp nước đen, họ có thể thấy những món đồ bồi táng bằng vàng bạc châu báu bên dưới.

Quả thực không ít.

Những món châu báu và minh khí bên dưới thi thể nhiều vô kể.

Đồ bồi táng trong quan tài dưỡng thi chắc chắn không ít, vì là vật chôn theo nên chỉ có thể nhiều hơn chứ không ít hơn chủ mộ.

Nhìn những món vàng bạc châu báu dưới lớp nước đen, ai cũng vô cùng động lòng.

Nhưng khi nhìn lại lớp nước đen và những thi thể đã hóa thành thi dịch, mọi người lại nhíu mày.

Làm sao có thể thò tay xuống lấy những món châu báu đó lên đây?

Lúc này, Bàn Tử nhìn những món vàng bạc châu báu trong quan tài, khẽ nói với mọi người: "Nhìn những người trong cỗ quan tài dưỡng thi này thật đáng thương quá.

Lớn nhỏ cả chục người đều bị dùng làm vật bồi táng, thật tội nghiệp.

Bị chết ngạt một cách tàn nhẫn trong cỗ quan tài này.

Tôi sẽ làm người tốt, lấy vài dụng cụ, múc thứ nước đen này ra ngoài, để họ cũng có một nơi sạch sẽ." Bàn Tử lẩm bẩm, đồng thời bảo những người xung quanh tìm dụng cụ có thể múc nước đen ra.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nhìn Bàn Tử rồi bật cười: "Trông anh ra vẻ người tốt quá nhỉ.

Rõ ràng là anh hứng thú với những món đồ bồi táng dưới thi thể, mọi người đều hiểu cả mà." Nghe Trần Văn Cẩm nói, mọi người đều cười nhìn Bàn Tử.

Chương Khải Minh cũng cười, không nói gì, cứ mặc cho hắn loay hoay.

Bàn Tử bị nói trúng tim đen, cũng chỉ cười hề hề: "Vậy thì mau tìm đồ cho tôi đi, để tôi còn múc thứ nước đen này ra.

Không múc ra, tôi sợ bên trong có thi độc, ai mà dám thò tay vào!" Nghe Bàn Tử hối thúc, mọi người cũng bắt đầu tìm kiếm những thứ xung quanh xem có gì dùng được để múc nước đen ra không.

Chương Khải Minh mặc kệ hắn bận rộn.

Anh đi đến bên cỗ quan tài còn lại.

Cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc này hoàn toàn giống hệt cỗ vừa rồi.

Chỉ khác là cỗ quan tài dưỡng thi kia rỉ nước đen ra ngoài, còn cỗ này bốn phía lại vô cùng sạch sẽ.

Chương Khải Minh cũng chính vì thấy cỗ quan tài kia rỉ nước đen nên mới đoán nó là quan tài dưỡng thi.

Nhìn cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc lớn trước mặt, bề ngoài bốn phía rất sạch sẽ, anh biết đây chắc chắn là của chủ nhân thực sự của ngôi mộ.

Chương Khải Minh đi vòng quanh quan tài, quan sát xung quanh.

Bàn Tử nhìn thứ nước đen đặc quánh trong quan tài, rồi lại nhìn những món châu báu quý giá bên dưới, quả đúng là "người vì tiền mà chết, chim vì ăn mà vong".

Hắn bây giờ đang cố gắng tìm kiếm dụng cụ có thể múc thứ nước đen này ra ngoài. "Đừng có đứng ngây ra đó nữa, nhanh lên nào." Bàn Tử có chút sốt ruột thúc giục những người đang đứng vây quanh.

Nghe lời Bàn Tử, những người xung quanh mới phản ứng lại, vội vàng đi tìm chậu, bình, lọ, bất cứ thứ gì có thể dùng để múc nước đen ra, để có thể lấy được những món châu báu quý giá đó.

Vì vậy, mọi người nhất thời tản ra khắp nơi tìm dụng cụ.

Bàn Tử cũng đi tìm, lúc này ở một bên của khu mộ, hắn phát hiện ra một số minh khí và bình gốm.

Nhìn những chiếc bình gốm này, có cả bình hoa bằng gốm sứ.

Bàn Tử cố gắng tìm một chiếc có miệng rộng một chút, xem có thể dùng làm công cụ múc nước đen không.

Lúc này, Trương Linh cũng đi đến chỗ Bàn Tử, nhìn vào căn phòng nhỏ chứa đầy đồ gốm sứ.

Chương 405

Trương Linh cúi người xuống nhìn những món đồ gốm trên mặt đất.

Cô nhận thấy dưới đáy mỗi món đồ gốm đều có một ký hiệu đặc biệt.

Ký hiệu dưới đáy mỗi món đồ lại không giống nhau, điều này khiến Trương Linh không khỏi nhíu mày.

Bàn Tử nhìn Trương Linh đang nhíu mày, đồng thời cũng cầm những chiếc bình gốm lên cân nhắc.

Hắn cẩn thận quan sát những ký hiệu dưới đáy bình, chúng không giống chữ cái cũng không giống tranh vẽ.

Chẳng lẽ là một loại ký hiệu đặc biệt nào đó?

Bàn Tử cũng rơi vào tình thế khó xử.

Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Linh, rồi lại nhìn Chương Khải Minh đang đi vòng quanh cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc.

Biết Chương Khải Minh đang nghiên cứu cỗ quan tài đó, Bàn Tử không làm phiền mà quay sang hỏi Trương Linh: "Tiểu gia?

Nhìn những ký hiệu bên dưới này hoàn toàn không giống nhau, chẳng lẽ là ghi ngày sản xuất và tên người chế tạo những món đồ gốm này à?" Lúc này, Hoắc Yên và Trần Văn Cẩm cũng nhìn thấy, họ đi tới chỗ Bàn Tử đang cầm món đồ gốm.

Bàn Tử cầm món đồ gốm trong tay, cẩn thận quan sát.

Mặc dù diện tích không lớn, nhưng trên mỗi món đồ đều có khắc tranh.

Nhìn những hình vẽ trên đó, có một số không rõ ràng vì diện tích của món đồ gốm không lớn, nên những thứ được khắc lên cũng rất nhỏ.

Không nhìn ra được vẽ cái gì, Bàn Tử lại cẩn thận cầm chiếc bình xoay qua xoay lại quan sát.

Bàn Tử nghiên cứu không ra những hình vẽ này, bèn cầm bình gốm nhìn Trương Linh.

Hắn phát hiện Trương Linh cũng đã thấy những hình vẽ trên đồ gốm và đang chăm chú nghiên cứu.

Cô cẩn thận cầm chiếc bình lên, quan sát từ trên xuống dưới cũng không phát hiện ra manh mối gì.

Lúc này, Trương Linh tình cờ nhìn thấy những chiếc bình khác đặt trên mặt đất.

Cô đặt mấy chiếc bình cạnh nhau, đột nhiên phát hiện ra những thứ được khắc trên mỗi chiếc bình chỉ là một phần nhỏ của một bức tranh.

Nếu xếp những chiếc bình này theo đúng thứ tự, chúng sẽ hiện ra một bức tranh hoàn chỉnh.

Trương Linh vội vàng cầm những chiếc bình gốm, cẩn thận sắp xếp chúng lại.

Một đống bình gốm được xếp lại, quả nhiên hiện ra một bức tranh rất rõ ràng.

Bàn Tử nhìn Trương Linh đang ghép những bức tranh trên bình gốm dưới đất, hắn chẳng có hứng thú gì với những thứ thông minh này.

Hắn chỉ chọn một chiếc bình có miệng tương đối lớn bên cạnh,

cầm lấy rồi quay người đi đến bên cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc chứa đầy nước đen lúc nãy.

Bàn Tử không có chút hứng thú nào với những bức tranh đó, cũng không hứng thú nghiên cứu xem quan tài dưới gốc cây là của ai.

Điều Bàn Tử hứng thú nhất là liệu hắn có thể lấy được những món đồ vô giá trước mắt hay không.

Chỉ cần lấy được những món đồ đó, còn quan tài của ai, có bí mật gì, hắn hoàn toàn không quan tâm.

Bàn Tử cầm một chiếc bình gốm miệng rất to, đến trước cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc, nhìn thứ nước đen bên trong.

Thật sự khiến Bàn Tử có chút khó xuống tay.

Mặc dù chiếc bình gốm hắn cầm có miệng rất lớn, nhưng thứ nước đen này khó tránh khỏi sẽ dính vào tay, điều này cũng khiến Bàn Tử có chút e dè.

Thực sự khó mà xuống tay, lỡ như trong nước đen có thi độc thì Bàn Tử cảm thấy mất nhiều hơn được.

Bây giờ mọi người cũng đang nhìn động tĩnh của Bàn Tử, cũng biết rằng thứ nước đen này trông thật sự rất kinh tởm.

Bàn Tử lấy ra đôi găng tay vàng, đeo vào tay.

Hắn cẩn thận cầm lấy mép chiếc bình gốm miệng to, thò tay xuống múc thứ nước đen.

Biểu cảm trên khuôn mặt hắn, ngũ quan nhăn nhó lại với nhau, vẻ mặt đau khổ và mùi hôi khó ngửi thật sự khiến Bàn Tử cũng cảm thấy khó mà xuống tay.

Nhưng xuyên qua lớp nước đen, hắn lại nhìn thấy những món đồ bồi táng ngay trước mắt.

Nếu những món đồ vô giá ngay trước mắt mà không lấy được, Bàn Tử sẽ hối hận cả đời.

Bàn Tử cẩn thận cầm mép bình gốm, múc ra gáo nước đen đầu tiên.

Thứ nước đen bị khuấy động, mùi hôi thối khó ngửi ngay lập tức lại lan tỏa khắp không gian.

Tức thì, ai cũng cảm thấy buồn nôn.

Phải thừa nhận sức chịu đựng của Bàn Tử.

Lúc múc thứ nước đen này, mặc dù ngũ quan có chút nhăn nhó đau khổ, mọi người cũng có thể thấy Bàn Tử đang cố gắng chịu đựng mùi hôi thối kinh tởm này.

Nhưng Bàn Tử đã thực sự nén được cảm giác buồn nôn.

Hắn múc gáo nước đen ra khỏi quan tài, nhưng bây giờ một vấn đề khó khăn đặt ra trước mắt Bàn Tử, nên đổ thứ nước đen này đi đâu?

Cũng không thể tùy tiện đổ dưới chân mọi người, mùi thật sự quá khó ngửi.

Lúc này, Bàn Tử nhìn quanh quất xem có chỗ nào có thể chứa thứ nước đen này không.

Vô tình, hắn nhìn thấy gốc cây phượng hoàng tùng.

Phải biết rằng cây phượng hoàng tùng này là cây cổ thụ ngàn năm.

Chương 406

Tốc độ hấp thụ nước chắc chắn rất nhanh.

Bàn Tử không do dự nữa, đổ thứ nước đen trong tay về phía gốc cây phượng hoàng tùng.

Cây cổ thụ chọc trời này, tốc độ hấp thụ nước quả thật rất nhanh, nước nhanh chóng thấm vào trong đất.

Bàn Tử thấy cảnh này vô cùng vui mừng, vội vàng quay lại quan tài để múc gáo nước đen tiếp theo.

May mà cây phượng hoàng tùng cách quan tài không xa lắm.

Đúng là mắt lười tay siêng, Bàn Tử từng chút một múc nước đen ra khỏi quan tài.

Lúc này, trong căn phòng nhỏ, Trương Linh đang sắp xếp những món đồ gốm theo thứ tự.

Trước mặt cô hiện ra một cảnh tượng những người thợ đang chế tạo quan tài.

Nhìn cảnh tượng này, Trương Linh không khỏi trầm tư.

Phải biết rằng ở thời đại đó, người ta có thể khắc tranh sơn thủy lên bình, nhưng khắc cảnh xây dựng lăng mộ lên bình thì không phải là chuyện trang trọng.

Tại sao những người này lại khắc cảnh xây dựng lăng mộ lên bình?

Lúc này, ở trước cỗ quan tài còn lại, Chương Khải Minh quan sát xung quanh quan tài nhưng không phát hiện ra bất kỳ cơ quan nào.

Anh cũng không vội mở cỗ quan tài này.

Sau khi xử lý xong đồ đạc trong cỗ quan tài bên cạnh, Chương Khải Minh mới mở cỗ này.

Bởi vì nguy hiểm không biết trước có thể khiến mọi người phải chạy trối chết bất cứ lúc nào.

Khi đó, những món đồ bồi táng trong cỗ quan tài dưỡng thi vừa rồi sẽ không có cơ hội lấy ra nữa.

Chương Khải Minh quyết định sau khi mọi người lấy được những món đồ bồi táng vô giá, anh mới mở cỗ quan tài này.

Thi thể trong cỗ quan tài này có phải là chủ nhân của ngôi mộ hay không cũng khó nói.

Nhưng từ cách bố trí của hai cỗ quan tài, có lẽ là chủ nhân của ngôi mộ.

Đồng thời, trong lòng Chương Khải Minh lại có chút thất vọng, vì nhìn cỗ quan tài này, cơ hội là lăng mộ của Tây Vương Mẫu không lớn lắm.

Lăng mộ của Tây Vương Mẫu sẽ không đơn giản như vậy, sẽ không dùng gỗ Kim Ti Nam Mộc làm quan tài, cũng sẽ không vội vàng dưỡng thi.

Đưa ra kết luận này, Chương Khải Minh lại nhìn xung quanh mộ chính.

Khi đang quan sát, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn cây cổ thụ ngàn năm cao ngất, cây phượng hoàng tùng.

Khi nhìn cây phượng hoàng tùng, anh vô tình liếc thấy ở khoảng giữa của cây đại thụ có một thứ gì đó, dường như nằm ngang trên cành cây, giống như một cái bệ phẳng.

Chẳng lẽ trên cây phượng hoàng tùng này có bí mật gì sao?

Chương Khải Minh thấy thân cây phượng hoàng tùng rất xù xì, nếu muốn trèo lên cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lúc này, trong căn phòng nhỏ, Trương Linh nhìn bức tranh trên bình rồi nhìn về phía Chương Khải Minh, gọi: "Quỷ Gia, xem này!" Nghe tiếng gọi của Trương Linh, Chương Khải Minh đang nhìn cái bệ phẳng trên cây phượng hoàng tùng, lại quay người đi về phía Trương Linh.

Thấy cô đang dùng những món đồ gốm xếp trên đất, anh ngồi xổm xuống hỏi: "Có phát hiện gì đặc biệt không?" "Quỷ Gia, hãy xem những bức tranh được khắc trên những chiếc bình này!" Trương Linh ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh nói.

Lúc này, Chương Khải Minh cúi đầu nhìn bức tranh trên bình.

Bức tranh mô tả cảnh một nhóm thợ đang xây dựng quan tài.

Trong tranh cũng thể hiện có cây phượng hoàng tùng, dường như mọi người đang buộc dây thừng vào thân cây và kéo thứ gì đó lên.

Trên bình có những vết bẩn lấm tấm nên không nhìn rõ họ đang kéo thứ gì, nhưng từ những động tác nhỏ, có thể đoán trên cây phượng hoàng tùng này có bí mật.

Chương Khải Minh nghĩ vậy, đồng thời quay đầu liếc nhìn cây phượng hoàng tùng sau lưng.

Trương Linh cũng nhìn theo hướng của Chương Khải Minh, cũng thấy cái bệ phẳng trên cây mà anh đang nhìn.

Chương Khải Minh và Trương Linh, hai người ăn ý cùng lúc nhìn thấy nơi đó trên cây phượng hoàng tùng.

Cả hai nhìn nhau một cái rồi cùng đi đến dưới gốc cây cổ thụ ngàn năm.

Bàn Tử đang cố gắng múc nước đen trong quan tài ra ngoài, cũng đi đến dưới gốc cây phượng hoàng tùng, thấy Chương Khải Minh và Trương Linh cùng đến.

Hắn ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh rồi nói: "Trời ơi, cỗ quan tài lớn thế này, nước đen bên trong đủ cho tôi mệt bở hơi tai.

May mà có cây phượng hoàng tùng này để tôi đổ nước đen vào, nếu không thật không biết nên đổ đi đâu." Bàn Tử vừa nói vừa lắc lắc chiếc bình gốm trong tay.

Chương Khải Minh liếc nhìn Bàn Tử một cái nhưng không đáp lời.

Anh ngẩng đầu nhìn lên cái bệ trên cây cổ thụ, tự hỏi trên đó có thứ gì.

Bàn Tử thấy Chương Khải Minh cứ nhìn chằm chằm lên cây phượng hoàng tùng, cũng nhìn theo ánh mắt của anh. "Trời đất ơi, đám người này cũng thật có tài, cây cao thế này mà kéo được cả một cái bệ lên.

Phải tốn bao nhiêu sức lực mới đặt được cái bệ đó lên?

Cây đại thụ này cũng may mà đủ sức chịu đựng, chứ nếu rơi xuống thì không phải đã đập nát cả quan tài bên dưới rồi sao?" Bàn Tử vô cùng cảm khái.

Nghe lời Bàn Tử, mọi người cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn lên cái bệ lớn trên cây phượng hoàng tùng.

Cây rất cao, và cái bệ được đặt ở khoảng giữa.

Nếu thực sự muốn đưa cái bệ đó lên cây thì chắc chắn vô cùng khó khăn.

Chương 407

Cũng không biết người xưa đã dùng phương pháp gì để vận chuyển nó lên đó.

Dựa theo hình vẽ trên bình gốm, có lẽ mọi người đã dùng sức người, từng chút một, từng tấc một kéo nó lên, số người tham gia chắc chắn rất đông.

Chương Khải Minh không khỏi thắc mắc, tại sao lại phải đặt một cái bệ ở vị trí cao như vậy.

Trên cái bệ đó rốt cuộc có thứ gì?

Ở vị trí cao như thế, người bình thường sẽ không dễ dàng chú ý đến.

Chẳng lẽ chủ nhân thực sự của ngôi mộ không ở trong quan tài, mà ở trên cái bệ đó sao?

Chương Khải Minh cũng đang nghi ngờ.

Nếu đúng như anh đoán, vậy thì trong cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc khổng lồ dưới gốc cây phượng hoàng tùng là ai?

Nếu chủ nhân ngôi mộ xây quan tài trên thân cây phượng hoàng tùng, vậy hai cỗ quan tài bên dưới dùng để làm gì?

Tại sao chủ nhân ngôi mộ lại tốn công sức như vậy, làm hai cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc lớn, giá trị cũng không nhỏ, trong quan tài lại có đồ bồi táng.

Hiện tại, tất cả mọi nghi vấn chỉ có thể chờ lúc lên đó mới có được câu trả lời.

Bàn Tử tiếp tục công việc của mình.

Nhìn hắn đã gần múc cạn nước đen trong cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc lớn.

Những khối thi dịch thối rữa không ra hình thù, dính nhớp nháp vào nhau.

Thi thể đã biến thành thi dịch, khả năng xảy ra thi biến không còn nữa.

Điều duy nhất khó khăn là những thi thể này thối rữa quá nghiêm trọng, những khối thi dịch dính vào nhau, việc lấy những món đồ bồi táng bên dưới cũng vô cùng khó khăn.

Bàn Tử nhìn đống thi dịch trước mặt mà rầu rĩ, thật không biết nên làm thế nào để lấy những thứ đó ra.

Chương Khải Minh không vội leo lên cây phượng hoàng tùng.

Anh nhìn Bàn Tử vừa múc nước đen ra khỏi cỗ quan tài, rồi như có điều suy nghĩ, đi đến bên cạnh cỗ quan tài đó.

Anh quan sát kỹ, bên trong quan tài không có gì đặc biệt, chỉ là một số thi thể dính liền vào nhau.

Bây giờ nhìn những món đồ bồi táng trong quan tài rất rõ ràng, mỗi món đều vô giá.

Điều này cũng tạo động lực cho Bàn Tử, nhìn những món đồ bồi táng vô giá, hắn cảm thấy những gì mình vừa làm đều đáng giá.

Chương Khải Minh nhìn cỗ quan tài trước mặt, rồi lại nhìn cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc phía sau.

Anh nhớ lại hình vẽ trên những món đồ gốm sứ lúc nãy, có chút không hiểu.

Nếu chủ nhân mộ thất đã tìm một nơi kín đáo cho quan tài, tại sao lại vẽ vị trí của quan tài lên những món đồ gốm đó?

Điểm này vô cùng đáng ngờ.

Nếu không phải chủ nhân ngôi mộ vẽ vị trí đó lên bình, vậy thì là ai đã khắc chúng lên?

Chẳng lẽ trên cái bệ trên cây phượng hoàng tùng ngàn năm đó cũng không phải là quan tài của chủ mộ?

Chương Khải Minh trong lòng đầy rẫy nghi vấn.

Thấy Bàn Tử đang thò đầu vào lấy minh khí mà không có nguy hiểm gì, lúc này anh mới lại đi đến dưới gốc cây phượng hoàng tùng ngàn năm.

Nhìn vào thân cây, vỏ cây ngàn năm có rất nhiều vết nứt.

Muốn trèo lên cây đại thụ này vừa đơn giản lại vừa có chút khó khăn.

Bởi vì một người ôm không xuể thân cây, việc trèo lên khá khó.

Nếu dùng móc câu thì sẽ dễ dàng hơn một chút.

Chương Khải Minh không do dự.

Anh tạm thời không vội mở cỗ quan tài bên dưới, trước tiên lên cây phượng hoàng tùng xem trên cái bệ đó rốt cuộc có gì.

Chương Khải Minh lấy ra Phi trảo bách liên tỏa, nhanh chóng ném lên.

Sợi xích thuận lợi móc vào một cành cây phượng hoàng tùng.

Chương Khải Minh bám vào dây thừng, thân thủ nhanh nhẹn trèo lên.

Đồng thời, Trương Linh cũng thấy Chương Khải Minh đang nhắm đến cái bệ đó, cũng theo sau anh trèo lên.

Thân thủ của Chương Khải Minh vô cùng gọn gàng, nhanh nhẹn,

chẳng mấy chốc đã leo lên cành cây phượng hoàng tùng.

Anh lộn một vòng, hai tay bám vào cành cây, nhún người một cái nhảy lên cái bệ.

Hiện ra trước mắt không phải là một cỗ quan tài như Chương Khải Minh tưởng tượng, mà trên cái bệ này lại có một cái xác khô đang ngồi.

Một cái xác khô rõ ràng đã bị hút hết sinh khí, quần áo trên người rách nát, da thịt trở nên đen sạm, da dính chặt vào xương, lờ mờ có thể thấy, mặc dù đã chết nhưng tóc và móng tay vẫn không ngừng mọc dài ra.

Điều này không khỏi khiến Chương Khải Minh nhớ lại gian mộ thất trong hành lang lúc nãy, nơi dùng sáu cánh cửa của Kỳ Môn Độn Giáp.

Chẳng lẽ chủ nhân của ngôi mộ này là một cao thủ giỏi về Kỳ Môn Độn Giáp?

Kỳ Môn Độn Giáp có lịch sử lâu đời, đã hơn năm ngàn năm.

Khi Cửu Thiên Huyền Nữ truyền thụ Kỳ Môn Độn Giáp cho Hiên Viên Hoàng Đế, tổng cộng có 4320 cục.

Chương 408

Dần dần theo thời gian, được cải tiến thành 1080 cục.

Vào thời nhà Chu, Khương Thượng cũng tinh thông nghiên cứu Kỳ Môn Độn Giáp, cải tiến nó thành bảy mươi hai cục.

Tất cả các bố cục của Kỳ Môn Độn Giáp đều dựa trên Thiên Can và Bát Quái tương trợ lẫn nhau.

Về sau, người tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp ngày càng ít đi.

Đến thời Hoàng Thạch Công, dần dần biến thành mười tám cục, chia thành Âm Độn cửu cục và Dương Độn cửu cục.

Chẳng lẽ chủ nhân của ngôi mộ này cũng tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp?

Nhìn thiết kế sáu cánh cửa trong khu mộ lúc nãy, điều này càng khẳng định suy đoán trong lòng Chương Khải Minh.

Nếu chủ nhân ngôi mộ thực sự chuyên về Kỳ Môn Độn Giáp, vậy rốt cuộc hắn là ai?

Từ xưa đến nay, số người tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp rất ít.

Người có thể đưa Kỳ Môn Độn Giáp đến trình độ tinh túy như vậy lại càng hiếm.

Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là ai?

Anh nhìn cái xác khô đang ngồi trước mặt.

Vẻ mặt vô cùng an tường, làn da đen sạm bọc chặt lấy xương sọ nhưng không hề thối rữa.

Chỉ có quần áo rách nát rơi xuống từ trên người.

Cái xác ngồi xếp bằng trên phiến đá, hai tay chắp lại.

Móng tay và tóc không ngừng mọc dài ra, móng tay đã dài hơn cả lòng bàn tay.

Chương Khải Minh biết vào thời xưa, một số tăng lữ sau khi qua đời cũng có tư thế này.

Nhìn người trước mặt, anh không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ đây là chủ nhân của mộ thất?

Nhưng tại sao lại đặt thi thể trên cành cây phượng hoàng tùng cao như vậy, ngồi ở đây có thể nhìn xuống mọi thứ bên dưới, chẳng lẽ có ngụ ý gì sao?

Nhưng tại sao một nơi kín đáo như vậy lại được khắc họa trên những chiếc bình gốm?

Chẳng lẽ hy vọng hậu nhân sẽ tìm thấy thi thể?

Mọi thứ như một câu đố, rơi vào tình cảnh mờ mịt.

Cùng lúc đó, Trương Linh cũng lộn một vòng lên phiến đá, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Trương Linh ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh, thấy ánh mắt suy tư của anh.

Cô biết Chương Khải Minh cũng không chắc chắn người này là ai, nhưng từ bộ xương đã phong hóa, có thể thấy niên đại đã rất lâu rồi.

Trương Linh không kìm được mà đến bên cạnh cái xác khô.

Phản ứng đầu tiên của cô là xem trong miệng cái xác có gì không.

Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, phát hiện trong miệng không có bất cứ thứ gì.

Xương hàm trên dưới không có bất kỳ thứ gì chứa chất chống ăn

mòn.

Tiếp đó, cô nhìn xuống cổ cái xác, chỉ phát hiện trên bụng có một vết dao rõ ràng, chiều dài vô cùng kinh người.

Từ độ dài của vết dao, hoàn toàn có thể là một nhát mổ bụng.

Cô chỉ vào bụng cái xác rồi nhìn Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, bên trong chắc chắn có thứ gì đó!" Trương Linh vừa nói vừa chỉ vào bụng cái xác khô.

Lúc này, Chương Khải Minh cũng chú ý đến vết dao trên bụng thi thể.

Nếu có thứ gì được giấu trong bụng thi thể, món đồ đó chắc chắn vô cùng quan trọng, đến mức khiến thi thể này dù đã chết cũng phải nuốt nó vào bụng.

Có thể khiến một thi thể sau khi chết nuốt thứ gì đó vào bụng, điều đó cũng cho thấy món đồ đó quý giá đến mức nào, và quan trọng đến mức nào đối với người đã khuất.

Chương Khải Minh và Trương Linh đều thuộc Bắc phái, khác với Nam phái, đối với việc trộm mộ đều có quy tắc cố định.

Chỉ cần không uy hiếp đến an toàn của bản thân, họ sẽ không bao giờ phá hoại thi thể.

Đối với những thi thể này, họ sẽ không bao giờ cố ý phá hoại.

Nam phái và Bắc phái về cơ bản là khác nhau.

Mặc dù Trương Linh và Chương Khải Minh đều nhận ra trong bụng thi thể này chắc chắn có thứ gì đó, nhưng cả hai đều không ai động vào thi thể.

Nhìn trên người thi thể không có bất kỳ vật gì đáng giá.

Có thể thấy cái xác khô này thuộc về phái Đạo gia.

Những người thời xưa tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp lại thuộc phái Đạo gia, rốt cuộc có thể là ai?

Chương Khải Minh không ngừng lục tìm trong đầu.

Cùng lúc đó, anh nhìn xung quanh vị trí của cái bệ, và thật sự bị sốc.

Nguyên là ở dưới không nhìn thấy, nhưng ở vị trí này có thể thấy các bức tường xung quanh đều được khắc tranh.

Trên tường khắc chín con rồng lớn nhỏ, trong miệng mỗi con rồng đều ngậm một viên châu, và những viên châu được khảm trên đó đều là những viên Dạ Minh Châu to bằng trứng ngỗng.

Nhìn những viên Dạ Minh Châu to bằng trứng ngỗng, Chương Khải Minh thực sự kinh ngạc.

Chương 409

Phải biết rằng Dạ Minh Châu chỉ cần to bằng quả trứng gà đã là vô giá, huống chi là chín viên to bằng trứng ngỗng, thật sự là giá trị liên thành.

Chín viên Dạ Minh Châu được khảm trên tường, đều tỏa ra ánh sáng xanh mờ ảo.

Chỉ là khi ở dưới nhìn lên, chỉ thấy một vùng sáng chứ không thể nhìn rõ bức tranh trên tường và những viên Dạ Minh Châu.

Chín con rồng với khí thế hùng vĩ, con nào con nấy đều có ánh mắt hung mãnh, lẫm liệt.

Những viên châu trong miệng chúng tỏa ra ánh sáng xanh, khiến cho mắt của mấy con rồng trông sống động như thật, tràn đầy sức sống.

Thân của chín con rồng uốn lượn trên các bức tường xung quanh, chiếm cứ toàn bộ không gian.

Móng vuốt của chín con rồng đều được khắc họa đặc biệt rõ nét, ngay cả sự sắc bén trên đầu móng tay cũng có thể cảm nhận được.

Nhìn chín con rồng, người ta có cảm giác như chúng có thể sống lại và nhảy ra bất cứ lúc nào.

Kỹ thuật điêu khắc tuyệt diệu như vậy thực sự là quỷ phủ thần công.

Có thể điêu khắc những tác phẩm sống động như vậy trên các bức tường ở vị trí cao như thế, người thợ phải có kỹ thuật cao siêu đến mức nào, hoàn toàn là xảo đoạt thiên công!

Chương Khải Minh và Trương Linh bị chín con rồng điêu khắc

trước mắt làm cho chấn động đến không nói nên lời.

Ngay lập tức, ngôi mộ cổ rộng lớn trở nên vô cùng hùng vĩ, chỉ là những người ở dưới không thể nhìn thấy được.

Nhìn những tác phẩm điêu khắc hùng vĩ trước mặt, Chương Khải Minh không khỏi nghĩ, nếu chủ nhân của ngôi mộ này thực sự tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, vậy thì chín con rồng được khắc trên tường chắc chắn không đơn giản như vậy.

Chín con rồng này chắc chắn có cơ quan, có ngụ ý của nó.

Nhưng bây giờ, chín con rồng ở trên các bức tường xung quanh, mà tường lại cách cái bệ này rất xa.

Muốn thực sự chạm vào những con rồng điêu khắc trên tường để xem có bí mật gì không cũng có chút khó khăn, hoàn toàn không thể tiếp cận được.

Vậy những người thợ đó đã làm thế nào để điêu khắc chúng lên?

Điểm này khiến Chương Khải Minh có chút không đoán ra được.

Chẳng lẽ các bức tường được điêu khắc xong ở dưới rồi mới được nâng lên lắp đặt?

Với kỹ thuật thời cổ đại, hoàn toàn không thể đạt được hiệu quả đó.

Chẳng lẽ có cao nhân bay lên tường để khắc họa sao?

Chương Khải Minh nhìn cái xác khô đang ngồi trước mặt, cảm thấy nó có chút quỷ dị.

Nhưng quỷ dị ở đâu, anh nhất thời lại không nói ra được.

Anh lại cẩn thận quan sát thi thể. 163.

Đột nhiên, anh nhận ra điểm quỷ dị của thi thể, trên mặt nó vậy

mà lại có một nụ cười!

Vừa rồi khi Chương Khải Minh nhìn thi thể, anh không phát hiện ra sự thay đổi này.

Bây giờ quan sát kỹ, sự thay đổi trên khuôn mặt thi thể không sai, đó là một nụ cười thoáng hiện trên mặt!

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh lập tức cảm thấy thi thể này thật quá quỷ dị, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Trương Linh hoàn toàn bị chín con rồng trên tường thu hút, ngây người nhìn chúng, chìm trong chấn động mãi không tỉnh lại.

Chương Khải Minh nhìn Trương Linh đang có vẻ ngây ngẩn.

Thấy cô nhìn chằm chằm vào chín con rồng sống động như thật, dường như hoàn toàn chìm vào suy tư. "Cô quen thuộc với bức tranh trên tường sao?" Phản ứng đầu tiên của Chương Khải Minh là Trương Linh có lẽ đã từng thấy cảnh này, nên anh mới hỏi. "Quỷ Gia, tôi cũng không nói được, nhưng tôi cảm thấy cảnh này tôi đã từng thấy!" Trương Linh nói với Chương Khải Minh, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Có thể thấy Trương Linh thực sự bị chín con rồng trước mắt làm cho kinh sợ.

Chương Khải Minh biết Trương Linh đã trải qua một số chuyện, và trí nhớ của cô có chút không rõ ràng.

Những mảnh ký ức bị mất và những ký ức rời rạc đôi khi rất khó giải thích.

Thấy vẻ mặt sợ hãi của Trương Linh, Chương Khải Minh không hỏi tiếp.

Anh vỗ vai cô, để cô thoát khỏi hình ảnh đó.

Chương Khải Minh nhìn cái xác khô trước mặt, biểu cảm trên khuôn mặt, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Thật sự khiến người ta nhìn vào có chút không thoải mái.

Chẳng lẽ thi thể này có ý thức, nó còn sống?

Trong đầu Chương Khải Minh không ngừng lặp lại câu hỏi này.

Hiện tại cũng không thể di chuyển thi thể này.

Nếu di chuyển, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không cần thiết phải làm vậy.

Nếu nó không có hành vi quỷ dị nào, cũng không cần phải để ý.

Chương Khải Minh không thích mang theo thi thể khi trộm mộ.

Anh quay đầu, lại cẩn thận nhìn cái xác khô với nụ cười quỷ dị, rồi nhìn các bức tường xung quanh.

Chương 410

Chương Khải Minh tự mình đưa ra quyết định.

Anh ngẩng đầu nhìn cái xác khô trước mặt, đồng thời lại nhìn bức tranh chín con rồng trên tường.

Anh nhìn Trương Linh rồi nói: "Trương Linh, cô ở trên này quan sát động tĩnh xung quanh, để ý sự thay đổi của cái xác khô. 164.

Tôi xuống trước mở cỗ quan tài bên dưới, mọi người chú ý sự thay đổi xung quanh bất cứ lúc nào!" Chương Khải Minh dặn dò Trương Linh đang có chút ngây người.

Sau đó, anh lộn một vòng, quay người xuống sợi dây thừng dưới gốc cây, thuận theo dây thừng xuống đất.

Khi Chương Khải Minh từ trên cây xuống, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh, hy vọng anh đã phát hiện ra điều gì đó trên đó.

Chương Khải Minh nhìn ánh mắt của mọi người rồi nói: "Trên cái bệ trên cây cũng có một thi thể, một cái xác khô đã được xử lý!" Chương Khải Minh nói xong câu đó liền đi đến bên cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc kia.

Lúc này, Bàn Tử đã lấy ra được một phần đồ vật từ cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc chứa thi dịch.

Khi ở trên cây, Chương Khải Minh không cảm thấy mùi hôi thối bên dưới nghiêm trọng đến vậy.

Nhưng khi xuống dưới, mùi thi dịch và nước đen trong quan tài dưỡng thi thật sự nồng nặc, không khí vô cùng hôi thối.

Cùng với việc Bàn Tử lấy những thi thể ra, bây giờ những món đồ bồi táng vô giá trong quan tài đều hiện ra trước mắt hắn.

Bàn Tử đang từng món một lấy đồ bồi táng ra khỏi quan tài Kim Ti Nam Mộc.

Những món đồ đó dính đầy dầu mỡ từ thi dịch, trông rất ghê tởm.

Miêu tộc cô nương và Trần Văn Cẩm đều tránh xa mùi này.

Chỉ có mấy gã trai tráng đứng đó nhận những món đồ bồi táng từ tay Bàn Tử, từng món một cho vào túi lớn.

Thấy Chương Khải Minh từ trên cây xuống nhưng Trương Linh không xuống theo, Miêu tộc cô nương nhìn lên cây, ánh mắt có chút lo lắng nhưng không nói gì.

Nhìn thấy đồ bồi táng trong cỗ quan tài đó gần như đã được Bàn Tử lấy hết, Chương Khải Minh đi đến cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc còn lại.

Cỗ quan tài này không có cơ quan đặc biệt, cũng không có thiết kế đặc biệt, trên một cỗ quan tài lớn như vậy không có bất kỳ đồ trang trí nào.

Lúc này, Bàn Tử cũng đã thu dọn xong, tiện tay tháo đôi găng tay vàng, dùng quần áo lau tay.

Hắn đi đến bên cạnh Chương Khải Minh, mấy gã trai tráng cũng vây lại. "Mở cỗ quan tài này ra!" Nghe lệnh của Chương Khải Minh, mấy gã trai tráng tiến lên bắt đầu nâng nắp quan tài.

Cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc lớn này thật sự rất to, rộng ba bốn mét, nắp quan tài vô cùng nặng.

Mấy gã trai tráng cùng nhau nâng nắp quan tài ra ngoài.

Muốn nhấc cả cái nắp quan tài ra khỏi quan tài là điều không thể, họ chỉ có thể từng tấc một dịch chuyển nó ra ngoài.

Thấy mấy gã trai tráng có vẻ vất vả, Chương Khải Minh vẫy tay,

để họ lui ra một chút.

Chương Khải Minh vận lực, một chưởng đánh xuống, lập tức đẩy cái nắp quan tài Kim Ti Nam Mộc nặng trịch sang một bên.

Nắp quan tài nặng nề rơi xuống đất, phát ra một tiếng "ầm", cảm giác như có động đất.

Đồng thời, âm thanh đó làm mọi người giật mình, bụi đất trên mặt đất cũng bay lên không ít.

Cùng với việc nắp quan tài rơi xuống, khí trong quan tài cũng tràn ra.

Đợi mọi thứ lắng xuống một chút, mọi người vây quanh quan tài, nhìn vào bên trong.

Nhìn thi thể trong quan tài, ai cũng có chút kinh ngạc.

Thi thể trong quan tài này lại là một nữ thi.

Nữ thi này chắc chắn đã được xử lý, khuôn mặt không bị thối rữa hoàn toàn.

Da trên người cũng không thối rữa, chỉ có chút vàng úa và đen sạm.

Từ vóc dáng, có thể thấy nữ nhân này hơi mập.

Đồ bồi táng của nữ thi này cũng vô giá, không hề kém cạnh so với cỗ quan tài dưỡng thi Kim Ti Nam Mộc lúc nãy.

Bàn Tử nhìn những món đồ bồi táng trước mắt mà mắt sáng rực.

Cỗ quan tài lúc nãy thực sự khiến hắn phải nén cảm giác buồn nôn mới có thể xử lý.

Bây giờ nhìn cỗ quan tài này hoàn toàn sạch sẽ, không có chút nước đen hôi thối nào.

Chỉ thỉnh thoảng cảm thấy ở những chỗ nhiều mỡ như chân, đùi của thi thể có xảy ra một số biến hóa, xuất hiện một ít thi dịch.

Mọi người đều chú ý quan sát những món đồ bồi táng quý giá dưới thi thể.

Ai cũng chỉ nghĩ người phụ nữ này hơi mập một chút, không ai để ý bụng của nữ thi có chút nhô lên.

Bàn Tử từng món một lấy đồ bồi táng dưới thi thể ra, người bên cạnh bỏ vào túi lớn.

Đồng thời, Bàn Tử cũng quan sát khuôn mặt nữ thi, trong miệng không có bất cứ thứ gì.

Như vậy cũng không cần lo lắng xảy ra thi biến.

Mọi người bận rộn kiểm kê đồ bồi táng cho vào túi.

Lúc này, Chương Khải Minh đứng bên cạnh đột nhiên phát hiện bụng của thi thể có điều bất thường.

Chương 411

Anh thấy phần trên của nữ thi không có biến hóa, nhưng bụng lại từ từ phồng lên, ngày càng to.

Nhìn da bụng bị căng bóng, dường như sắp vỡ ra.

Lúc này, Chương Khải Minh thầm kêu không hay. "Mau tránh ra!" Cùng với tiếng hét của Chương Khải Minh, Bàn Tử đang thò tay vào quan tài lấy đồ bồi táng liền bị anh kéo ra sau.

Chỉ thấy trên bụng nữ thi hiện ra một thứ có hình dạng khuôn mặt.

Mọi người nghe tiếng hét của Chương Khải Minh đều lùi lại, tránh xa quan tài, nhìn sự biến hóa bên trong khiến ai nấy đều không khỏi giật mình. "Trời đất ơi, là Mẫu Tử Thi!" Cái gọi là Mẫu Tử Thi của Bàn Tử là người phụ nữ chết trong quá trình sinh con, đứa trẻ không được sinh ra và chết cùng mẹ.

Người phụ nữ và đứa trẻ chết cùng nhau như vậy có âm khí đặc biệt nặng, đa phần là chết oan.

Họ chết không nhắm mắt, thường rất khó gặp loại thi thể này.

Nhưng không ngờ trong cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc này lại giấu một Mẫu Tử Thi như vậy.

Nhìn sự biến hóa trong bụng người phụ nữ trong quan tài, dường như cái bụng sắp bị căng vỡ, có lẽ đứa trẻ trong bụng sắp thi biến.

Mọi người nhìn cảnh này đều nhảy ra xa khỏi quan tài, quan sát sự biến hóa bên trong.

Ai nấy đều cầm vũ khí trong tay, cảnh giác quan sát.

Lòng bàn tay ai cũng toát mồ hôi, loại thi thể này thực sự rất hiếm

thấy.

Ngay cả Bàn Tử trộm mộ lâu năm như vậy cũng chưa từng gặp.

Chỉ nghe nói trộm mộ đừng bao giờ đụng vào Mẫu Tử Thi, vì nó đặc biệt lợi hại, nhưng thực sự không ai biết Mẫu Tử Thi rốt cuộc như thế nào.

Mọi người chứng kiến sự thay đổi trước mắt mà không khỏi kinh hãi, chưa ai từng thấy cảnh tượng như vậy.

Nhìn thi thể mẹ con đang biến đổi, Bàn Tử cũng hoảng sợ vội vàng lùi lại.

Đứa trẻ trong bụng thi thể mẹ con sắp phá bụng chui ra.

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh.

Sự lợi hại của thi thể mẹ con nằm ở chỗ đứa trẻ chưa được sinh ra.

Nó đã chết trong bụng mẹ, và sau nhiều năm như vậy, toàn bộ thi độc trong cơ thể người mẹ đều tập trung vào đứa trẻ.

Có thể nói, đứa trẻ này chứa đầy thi độc kịch độc.

Vấn đề không phải bản thân đứa trẻ lợi hại đến đâu, mà là cơ thể nó chứa đầy chất độc.

Nếu thật sự giết chết đứa trẻ, thi độc trong cơ thể nó sẽ lan tỏa ra khắp không gian.

Trong lòng hiểu rõ, Chương Khải Minh vội ra lệnh cho mọi người: "Tất cả không được tiếp xúc với thi thể nhỏ đó, trên người nó có thi độc cực mạnh.

Nếu giết nó, thi độc sẽ lan ra khắp không gian này." Mọi người vốn đã cầm vũ khí chuẩn bị đối phó với thi thể nhỏ, nghe vậy đều cứng đờ người lại.

Ai cũng biết giết một đứa trẻ chưa chào đời thì vô cùng dễ dàng, nhưng nếu để thi độc lan ra thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mắt thấy thi thể nhỏ sắp phá bụng chui ra, bụng của người phụ nữ mang thai đã căng đến mức gần như trong suốt, chỉ còn lại một lớp da mỏng.

Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ trực tiếp xé toạc lớp da bụng, một bàn tay trắng muốt có lông trắng vươn ra.

Mọi người đều biết Tống tử lông trắng không đáng sợ, đối phó cũng rất đơn giản.

Điều khó giải quyết bây-giờ là đứa trẻ chưa sinh này.

Nó đã biến thành một Tống tử lông trắng, một Tống tử lông trắng toàn thân chứa đầy thi độc kịch liệt.

Ngay sau đó, mọi người vội vàng nép vào sau những cây cột xung quanh.

Chương Khải Minh đang quan sát sự thay đổi trong quan tài, khi bàn tay nhỏ màu trắng kia xé toạc da bụng, một luồng khói trắng dày đặc bốc lên.

Thi thể nhỏ bò ra khỏi bụng người mẹ, hình dạng hoàn toàn chưa thành hình, chỉ có tay chân là tương đối rõ ràng, phần còn lại của cơ thể là một khối thịt màu đỏ máu me.

Nhìn thi thể đứa trẻ chưa chào đời như vậy, ai nấy đều không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Chương Khải Minh nhìn thi thể, trong lòng tính toán đối sách.

Không thể giết chết Tống tử lông trắng này.

Nếu giết nó, trong một không gian kín như hầm mộ này, dù không gian rất lớn, tốc độ lan tỏa của thi độc cũng sẽ cực nhanh, vô cùng

nguy hiểm cho tất cả mọi người.

Mặc dù Chương Khải Minh và Chương Linh không sợ loại thi độc này, nhưng những người có mặt ở đây không ai chống đỡ nổi.

Chương Khải Minh không vội hành động, cũng đang tìm cách đối phó.

Đúng lúc này, đầu óc anh chợt lóe lên một ý, anh nhìn thấy gian phòng phụ bên cạnh.

Nếu dụ thi thể nhỏ này vào phòng phụ, rồi dùng nắp quan tài khổng lồ chặn cửa lại, có lẽ nó sẽ không thoát ra được.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh nói với Trần Văn Cẩm bên cạnh: "Tìm cách thu hút sự chú ý của nó, dụ nó vào phòng phụ, sau đó tôi sẽ dùng nắp quan tài chặn lối ra!" Nghe vậy, Trần Văn Cẩm lập tức hiểu ý của Chương Khải Minh.

Cô ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi bước ra từ sau cây cột.

Nhìn khối thịt trong quan tài, không thể phân biệt được đâu là mắt, cũng không biết nó có tai hay không.

Nhưng khi Trần Văn Cẩm xuất hiện bên cạnh quan tài, khối thịt máu me đen sì rõ ràng đã dừng lại, tay chân hướng về phía Trần Văn Cẩm.

Chương 412

Vừa rồi nấp sau cột, không nhìn kỹ khối thịt máu me trước mặt.

Ngoài việc là một khối thịt máu me có tay có chân có thể nhận ra hình người, hoàn toàn không thấy rõ đường nét của đầu và thân thể.

Thân thể nó chưa phát triển hoàn toàn, xem ra đứa trẻ này mới được khoảng năm sáu tháng tuổi.

Khi chưa nhìn rõ, thi thể máu me này không khiến người ta sợ hãi đến vậy.

Nhưng khi Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm vào khối thịt trước mặt, tim cô không khỏi thắt lại.

Nhìn đứa trẻ chưa đủ tháng và thi thể người mẹ đang mang thai nằm trong quan tài, thật không biết bối cảnh của họ là gì.

Cũng không biết họ bị nhốt vào quan tài khi còn sống hay được chôn cất sau khi đã chết.

Nếu bị nhốt vào quan tài khi còn sống, chủ nhân của cỗ quan tài này thật quá tàn nhẫn.

Khi Trần Văn Cẩm đứng trước khối thịt máu me, không ai để ý rằng cô gái Miêu tộc vừa rồi, khi nhìn thấy khối thịt này xuất hiện, ánh mắt đã lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Trần Văn Cẩm dùng vũ khí trong tay gõ nhẹ xuống đất, thu hút sự chú ý của khối thịt.

Ngay sau đó, khối thịt máu me nhảy ra khỏi quan tài.

Khi nó rơi xuống đất, một tiếng "bép" vang lên, cảm giác như một đống thịt nhão dính trên mặt đất, âm thanh đó khiến người nghe rợn

tóc gáy.

Khối thịt máu me từ từ bước đi bằng đôi chân nhỏ, từng bước một tiến về phía Trần Văn Cẩm.

Không thể nhìn thấy bất kỳ biểu cảm nào trên mặt nó, cũng không thấy mắt đâu, chỉ có thể thấy đôi chân nhỏ đang bước về phía Trần Văn Cẩm.

Thấy mình đã thành công thu hút sự chú ý của khối thịt, Trần Văn Cẩm từ từ lùi lại từng bước, hướng về phía gian phòng phụ sau lưng.

Cô không dám đi quá nhanh, mắt vẫn dán chặt vào khối thịt phía trước, từng bước lùi về sau.

Khi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Trần Văn Cẩm, thấy cô sắp dụ được khối thịt vào phòng phụ, thì đột nhiên, cô gái Miêu tộc không biết từ lúc nào đã lấy ra một tấm lưới lớn từ trên người, nhanh như chớp tung về phía thi thể nhỏ máu me kia.

Thi thể nhỏ vốn đang tập trung vào Trần Văn Cẩm, hoàn toàn không phòng bị, liền bị tấm lưới của cô gái Miêu tộc trùm kín.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Không ai ngờ cô gái Miêu tộc lại ra tay với một thi thể nhỏ máu me.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô gái Miêu tộc đã kéo tấm lưới, lôi thi thể nhỏ về phía lối vào hành lang.

Tấm lưới siết chặt, thi thể nhỏ bị cô gái Miêu tộc kéo tuột đến cửa thông đạo.

Tại cửa thông đạo, cô gái Miêu tộc ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh.

Khi ngẩng lên, cô bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Chương Khải

Minh đang nhìn mình.

Cô gái Miêu tộc khẽ mím môi, thuận thế kéo mạnh sợi dây, lôi khối thịt vào trong hành lang.

Toàn bộ động tác của cô gái Miêu tộc vô cùng gọn gàng, dứt khoát lôi khối thịt vào trong thông đạo.

Cô gái Miêu tộc chạy vào đầu thông đạo trước, ngay sau đó liền nghe thấy những tiếng va chạm "bình bịch" vang lên từ bên trong.

Có thể nghe ra, tiếng va chạm này là do cô gái Miêu tộc đang gắng sức kéo dây chạy về phía trước, khiến thi thể va vào vách tường.

"Quỷ Gia?" Trần Văn Cẩm lập tức ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh, hỏi xem có cần đuổi theo không.

"Thôi, để cô ta mang khối thịt đó đi cũng chỉ có lợi chứ không có hại!" Chương Khải Minh nhìn bóng lưng cô gái Miêu tộc vừa chạy vào thông đạo, khẽ nhíu mày suy tư.

Đứng trên phiến đá, Chương Linh cũng đã chứng kiến tất cả.

Mặc dù Chương Linh có chút sốt ruột khi thấy cô gái Miêu tộc kéo thi thể nhỏ vào thông đạo rồi biến mất, trong lòng cô cũng dấy lên một loạt câu hỏi.

Tại sao cô gái Miêu tộc lại muốn có thi thể đứa trẻ chưa sinh đó?

Chẳng lẽ mục đích cô ta theo đội xuống mộ là vì nó sao?

Chẳng lẽ cô ta đã biết từ đầu trong quan tài có thứ này?

Vô số dấu hỏi hiện lên trong đầu Chương Linh.

Chương Linh nhìn xuống Chương Khải Minh, cùng lúc đó anh cũng ngẩng lên nhìn cô.

Biết Chương Linh đã thấy mọi chuyện, Chương Khải Minh không

nói gì.

Mọi chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh, khiến mọi người đều có chút không kịp phản ứng.

Bàn Tử vẫn còn đang há hốc mồm, mọi chuyện dường như đã kết thúc.

"Trời đất quỷ thần ơi, xong rồi sao?

Mắt tôi có hoa không vậy?

Cô gái kia vừa dụ thi thể đó vào hành lang à?

Cô ta định làm gì?" Chuỗi câu hỏi của Bàn Tử không ai trả lời ngay, chỉ có Chương Khải Minh lên tiếng: "Lấy đồ trong quan tài với tốc độ nhanh nhất, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt!" Nghe một câu của Chương Khải Minh, mọi người như bừng tỉnh sau cơn mơ, lúc này mới hoàn hồn sau nỗi kinh hoàng vừa rồi.

Tất cả đều đi đến bên cỗ quan tài gỗ kim tơ nam mộc, vội vàng thu dọn những vật phẩm tùy táng bên trong.

Chương Khải Minh nhìn những người bên dưới đang bận rộn, đồng thời ngẩng đầu nhìn Chương Linh ở phía trên.

Lúc này, ánh mắt Chương Linh cũng đang hướng về phía thi thể khô đang tỏa hóa kim thân bên cạnh.

Nhìn thi thể khô trước mặt, đột nhiên Chương Linh cảm thấy biểu cảm trên mặt nó càng thêm quỷ dị, dường như vừa có chút thay đổi.

Chương 413

Chương Linh không biết có phải là do tâm lý của mình hay không, nhưng thi thể khô này thật sự đã thay đổi.

Vẻ mặt vốn có chút mỉm cười, giờ lại cảm thấy nanh ác.

Làn da đen sạm, khô quắt dính vào thi thể càng làm nó thêm phần đáng sợ.

Chương Linh nghĩ có lẽ mình đã quá đa nghi.

Bàn Tử và Trần Văn Cẩm lấy đồ tùy táng trong quan tài, nhanh chóng cho vào túi.

Chương Linh nhìn thi thể khô trước mặt, không dám nhìn vào biểu cảm của nó nữa, nó khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô chuyển ánh mắt sang chín con rồng được vẽ trên bốn bức tường xung quanh.

Nhìn chín con rồng trên tường sống động như thật, Chương Linh không khỏi nghi ngờ, chúng được khắc lên tường như thế nào?

Cô nhìn xuống phía dưới, thấy mọi người đang tìm kiếm đồ tùy táng, cũng xem xét xung quanh xem có vật gì có thể lấy được không.

Nhìn những viên dạ minh châu trên bốn bức tường, chúng thực sự rất hấp dẫn.

Nhưng khoảng cách đến bốn bức tường có chút xa.

Hoàn toàn không thể với tới được.

Nếu dùng công lực của mình nhảy sang bức tường đối diện, có lẽ có thể thử một lần.

Chương Linh không ngừng quan sát những thay đổi xung quanh.

Trên đỉnh cây cổ thụ Phượng Hoàng Tùng, lúc ở dưới nhìn lên có thấy một vài thứ lơ lửng, lúc này Chương Linh cố gắng nhìn lên, xem những thứ đang bay đó là gì.

Theo ánh mắt của mình, Chương Linh nhìn dọc theo thân cây cổ thụ Phượng Hoàng Tùng lên trên, nhìn những thứ đang bay, cô không khỏi ngạc nhiên.

Treo lơ lửng trên thân cây Phượng Hoàng Tùng lại là một vài chiếc chuông.

Nhìn chất liệu của những chiếc chuông, màu vàng kim nhưng không giống như được làm bằng vàng ròng.

Điều này khiến Chương Linh không khỏi nghi ngờ, tại sao trên cây cổ thụ này lại treo chuông?

Nhìn số lượng chuông trên đó không ít.

Chúng được treo ở độ cao như vậy, khiến người ta không dễ dàng phát hiện ra.

Hiện tại, cô và thi thể khô đang ở giữa thân cây, những chiếc chuông đó được treo ở vị trí rất cao trên trời.

Chẳng lẽ những chiếc chuông đó có giá trị gì đó, nên được treo cao để phòng trộm cắp?

Chương Linh lập tức bác bỏ quan điểm này.

Vậy những chiếc chuông này đại diện cho ý nghĩa gì?

Nhìn những chiếc chuông đang treo, những chiếc chuông màu vàng kim trông đặc biệt quỷ dị.

Lúc này, Chương Linh vẫy tay với Chương Khải Minh ở dưới đất.

Lúc này, Chương Khải Minh cũng đang định trèo lên cây cổ thụ

này.

Nhìn thi thể tọa hóa kim thân kia có biến hóa gì, chẳng lẽ nó chỉ là một thi thể tọa hóa kim thân bình thường sao?

Nếu chỉ là một thi thể tọa hóa kim thân bình thường, tại sao lại đặt thi thể của nó ở vị trí cao như vậy, mà trên bệ đá đó lại không có bất kỳ vật phẩm tùy táng nào.

Đã đặt thi thể khô đó ở đó, chắc chắn phải có ý nghĩa đặc biệt.

Ý nghĩa đó đại diện cho điều gì?

Vô số nghi vấn xoay quanh trong đầu Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh thấy Chương Linh vẫy tay ra hiệu cho mình đi lên.

Anh đang định tự mình trèo lên bằng sợi dây thừng vừa rồi.

Thân thủ nhanh nhẹn, anh nhanh chóng nhảy một bước lên bệ đá giữa thân cây, dừng lại bên cạnh Chương Linh.

Vừa nhảy lên bệ đá, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát những thay đổi xung quanh.

Khi nhìn thi thể tọa hóa kim thân trước mặt, anh cũng cảm thấy nó càng thêm quỷ dị.

Cùng lúc đó, Chương Linh cũng nói với Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, nhìn lên trên đi, ở phần trên của thân cây lại có chuông, những chiếc chuông này chắc chắn có vấn đề!" Chương Khải Minh nghe lời Chương Linh, theo hướng cô chỉ nhìn lên trên, đồng thời cũng nhìn thấy những chiếc chuông mà Chương Linh nói.

Chương Khải Minh thấy số lượng chuông ở không xa phía trên không ít, nhìn cách buộc những chiếc chuông này, dường như có vị trí cố định.

“Lên xem sao, cẩn thận một chút, thi thể khô này có chút quỷ dị!” Sau khi nói với Chương Linh, Chương Khải Minh lập tức hành động.

Anh nhìn thân cây cành lá sum suê bên cạnh, men theo thân cây nhanh nhẹn trèo lên trên.

Cùng lúc đó, Chương Linh thấy Chương Khải Minh trèo lên cũng trèo về phía những chiếc chuông.

Một cây cổ thụ Phượng Hoàng Tùng ngàn năm thật sự rất to lớn, cành cây cũng rất to.

Leo trèo cũng đặc biệt dễ dàng, chẳng mấy chốc Chương Khải Minh đã đến dưới cành cây treo đầy chuông.

Nhìn cành cây treo đầy chuông, nhìn mỗi chiếc chuông màu vàng kim không phải được làm bằng vàng ròng.

Từ khe hở của chuông có thể thấy loáng thoáng gỉ đồng.

Lúc này, Chương Khải Minh ôm một cành cây, nhìn những chiếc chuông trước mặt, đếm số lượng, có đủ 18 chiếc chuông, kích thước mỗi chiếc có chút khác biệt.

Chương 414

Chương Khải Minh không ngừng tìm kiếm trong hệ thống tên của những chiếc chuông này, cuối cùng hệ thống thông báo cho anh biết đó là Chuông Tử Kim.

Tương truyền Chuông Tử Kim là do Thái Thượng Lão Quân luyện chế, bị đồ đệ của ngài trộm mang đi, xuống trần làm yêu.

Dùng Chuông Tử Kim, có thể tác oai tác phúc ở nhân gian.

Về sau, trên con đường của Tề Thiên Đại Thánh và Đường Tam Tạng, sau khi thu phục được yêu quái, đã chiếm Chuông Tử Kim làm của riêng.

Có thể thấy Chuông Tử Kim có lai lịch không nhỏ.

Về sau, Chuông Tử Kim bị một số đạo sĩ Kỳ Môn Độn Giáp, Bát Quái lợi dụng, công hiệu của Chuông Tử Kim có thể nhiếp hồn phách, bày trận.

Nhìn những chiếc Chuông Tử Kim trước mặt, Chương Khải Minh biết không thể tùy tiện dùng tay chạm vào.

Nếu thật sự làm những chiếc chuông này vang lên, sẽ có những mối đe dọa không lường trước được ập đến.

Chương Linh trước mặt nhìn những chiếc chuông, vừa đưa tay ra định chạm vào thì bị Chương Khải Minh ngăn lại.

Một món pháp bảo cổ đại, nếu thật sự có thể thu về làm của mình, Chương Khải Minh thực sự có thể như hổ thêm cánh.

Sự cám dỗ của những món pháp bảo này đối với Chương Khải Minh còn lớn hơn nhiều so với những món châu báu vô giá.

Chương Khải Minh nhìn những chiếc chuông trước mặt, trong lòng nghĩ cách làm sao để gỡ chúng xuống nhanh nhất, nhưng lại sợ chạm phải cơ quan nào đó.

Chẳng lẽ thi thể tọa hóa kim thân này là để bảo vệ những chiếc chuông này sao?

Chương Khải Minh không khỏi nhìn lại thi thể khô trên bệ đá.

Cũng không biết có phải là ảo giác của anh hay không, anh thấy đầu thi thể khô dường như đang ngẩng lên, lúc này cũng đang nhìn Chương Khải Minh và Chương Linh trước mặt.

Chương Khải Minh chỉ nhìn thi thể tọa hóa kim thân bên dưới.

Anh thực sự cảm thấy thi thể này quá quỷ dị, chẳng lẽ nó là để bảo vệ những chiếc chuông này sao?

Xem ra không phải để bảo vệ mà là để dẫn đường.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không thèm nhìn thi thể kia nữa, mà tập trung giải quyết những chiếc Chuông Tử Kim trước mặt với tốc độ nhanh nhất.

Chương Khải Minh nhìn vị trí buộc dây của tất cả các chuông, thấy chúng được buộc hoàn toàn theo ý tượng Bát Quái.

Phải biết rằng, những thứ liên quan đến Bát Quái này tuyệt đối không thể làm khó được Chương Khải Minh.

Anh đối với những thứ này rất dễ dàng.

Dựa vào sự hiểu biết về Bát Quái, Chương Khải Minh cẩn thận gỡ những chiếc chuông này.

Lúc này, dưới gốc cây Phượng Hoàng Tùng, Bàn Tử đã thu dọn sạch sẽ những vật phẩm tùy táng.

Bàn Tử nhìn hai người trên cao, đừng thấy cơ thể có chút vụng về,

nhưng hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, nhanh chóng leo lên bệ đá.

Bàn Tử nhìn thi thể tọa hóa kim thân đang ngồi trước mặt, không khỏi trầm trồ khen ngợi.

"Trời đất quỷ thần ơi, trên này có một người đang ngồi này!" Bàn Tử nhìn thi thể khô trước mặt, đi vòng quanh nó.

Mặc dù vị trí trên bệ đá không đặc biệt lớn, nhưng khả năng chịu lực rất tốt, thân hình của Bàn Tử đi lại trên đó hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Đồ tùy táng cũng không có, ngồi đây làm gì?

Ngắm sao à?" Bàn Tử nhìn thi thể khô trước mặt, lẩm bẩm một mình.

Dưới gốc cây, Trần Văn Cẩm có chút tò mò, gọi với lên Bàn Tử trên bệ đá: "Bàn Tử, trên đó có thứ gì có thể lấy xuống được không?" Giọng cô vang lên từ dưới, Bàn Tử nhìn xuống Trần Văn Cẩm dưới gốc cây rồi nói: "He he, có một thi thể tọa hóa kim thân, có muốn không?" Bàn Tử vừa cười hắc hắc, vừa nhìn Trần Văn Cẩm ở dưới.

Thấy sắc mặt Trần Văn Cẩm có chút khó coi, tâm trạng Bàn Tử lại vui vẻ hơn một chút.

"Không lừa cô đâu, trên này thật sự có một thi thể tọa hóa kim thân, nhưng đồ tùy táng thì không có một xu, chỉ có một thi thể khô thôi!" Bàn Tử nói với Trần Văn Cẩm ở dưới.

Đồng thời, những người ở dưới cũng đang chuẩn bị thu dọn xong những vật phẩm tùy táng.

Tất cả đều đang đợi Chương Khải Minh và Chương Linh, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Lúc này, Chương Khải Minh đã gỡ được gần một nửa số chuông,

sắp xong việc rồi.

Bàn Tử nhìn thi thể tọa hóa kim thân, đột nhiên nói với Chương Khải Minh và Chương Linh ở trên: "Trời đất ơi, thi thể này không phải người, người gì mà lại có đuôi!" Theo tiếng hét kinh ngạc của Bàn Tử, Chương Khải Minh liếc nhìn thi thể bên dưới.

Phía sau mông của thi thể tọa hóa kim thân này, thật sự có một đoạn xương dài bằng cẳng chân.

Vừa rồi không nhìn thấy, Chương Linh và Chương Khải Minh đồng thời nhìn nhau.

Chẳng lẽ là một đoạn xương mọc ra sau thi thể?

Vừa rồi hai người nhìn thi thể, hoàn toàn không để ý có một đoạn xương.

"Bàn Tử, đừng đụng lung tung, đợi một lát tôi gỡ mấy cái chuông này xuống, tôi sẽ xuống!" Chương Khải Minh nói với Bàn Tử trên bệ đá.

Bàn Tử cũng ngoan ngoãn gật đầu, lúc này mới đứng thẳng người nhìn xung quanh.

Vừa nhìn đã không kiềm được, nhìn thấy chín con rồng trên bốn bức tường.

Cộng thêm những viên dạ minh châu to bằng trứng ngỗng trong miệng chín con rồng, thật sự khiến Bàn Tử mở mang tầm mắt.

"Trời đất quỷ thần ơi, mấy viên dạ minh châu này to quá, đừng nói là chín viên, một viên cũng đủ sống mấy đời rồi!" Bàn Tử cảm thán, đồng thời ánh mắt nhìn những viên dạ minh châu cũng có chút ngây dại.

Những viên dạ minh châu vô giá này, đối với Bàn Tử thực sự có

sức cám dỗ cực lớn.

Chỉ xem Bàn Tử có bản lĩnh lấy được những viên dạ minh châu trên bốn bức tường không.

Chương 415

Mắt Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bốn bức tường lớn, trong lòng tính toán phương pháp.

Hiện tại, Chương Khải Minh chỉ rất hứng thú với những chiếc Chuông Tử Kim trước mặt.

Những viên dạ minh châu trên tường bên cạnh là hành động tiếp theo, vì vậy bây giờ Chương Khải Minh toàn tâm toàn ý, gỡ từng chiếc chuông một.

Trên bệ đá, Bàn Tử đang cố gắng thử ra tay với những viên dạ minh châu, ném dây thừng leo núi về phía dạ minh châu, thử xem có thể dùng móng vuốt chín thước bám vào tường được không.

Khi móng vuốt chín thước của Bàn Tử ném ra, chỉ nghe thấy tiếng nó va vào tường phát ra một tiếng "ầm".

Khiến cả hầm mộ dường như rung chuyển.

Lúc này, Chương Khải Minh đang gỡ Chuông Tử Kim, bị giật mình một cái, tay liền chạm vào một chiếc chuông, phát ra một tiếng chuông trong trẻo, du dương.

Theo tiếng chuông vang lên, Chương Khải Minh và Chương Linh đứng bên cạnh dường như đồng thời rơi vào một trạng thái mê man.

Bàn Tử đứng bên cạnh thi thể khô lúc này cũng nghe thấy một tiếng chuông.

Nghe thấy tiếng chuông, Bàn Tử dường như hoàn toàn rơi vào một trạng thái trống rỗng.

Sau đó, Bàn Tử như phát điên, lao vào thân cây vừa đá vừa cắn, như muốn cắn đổ cả cái cây.

Đồng thời, hắn lại nhìn thi thể khô bên cạnh, một tay vác thi thể khô lên lưng, trèo lên phía trên của thân cây.

Chương Khải Minh rơi vào trạng thái mê man, nhưng ngay sau đó đầu óc liền tỉnh táo trở lại.

Tỉnh táo lại, Chương Khải Minh nhìn sang Chương Linh bên cạnh, Chương Linh lúc này cũng đã tỉnh, có lẽ là do trong người chảy dòng máu của Trương gia.

Chương Khải Minh vội vàng nhìn xuống Bàn Tử đang điên cuồng dưới gốc cây, vác trên lưng thi thể khô kia.

Hắn dường như đang trong trạng thái điên cuồng, trèo lên thân cây.

Cùng lúc đó, Chương Khải Minh nhìn thi thể tọa hóa kim thân, dường như nụ cười trên mặt nó càng rõ ràng hơn.

Nhìn biểu cảm của thi thể khô quỷ dị như vậy.

Lại nhìn Trần Văn Cẩm dưới gốc cây, do vị trí cách thân cây khá xa, nhưng cũng đồng thời bị tiếng chuông chấn động, những người ở dưới dường như ngây người tại chỗ, mặt mày ngơ ngác.

Lúc này, Chương Khải Minh tăng tốc độ trên tay, nhanh nhất có thể gỡ chiếc chuông vừa vang lên khỏi cây.

Khi chiếc chuông được gỡ xuống, chỉ thấy động tác leo lên của Bàn Tử dường như chậm lại một chút, ngay sau đó nhìn Bàn Tử, suýt chút nữa đã rơi từ trên cây xuống.

"Trời đất quỷ thần ơi, tôi đang ở đâu đây?

Tôi đang làm gì vậy?" Lúc này, hai tay Bàn Tử nắm chặt thân cây, chỉ biết mình đang bám vào thân cây trèo lên.

Bàn Tử cũng không biết tại sao mình lại có hành vi như vậy.

Chỉ cảm thấy tại sao mình lại phải trèo cây, tại sao lại phải trèo

lên cao?

Hoàn toàn không để ý trên lưng đang vác một thi thể khô.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử trước mặt, nói với hắn: "Quay lại bệ đá đi, đặt thứ trên lưng xuống trước đã!" Có thể thấy Bàn Tử hoàn toàn không biết trên lưng mình đang vác thi thể khô kia.

Nghe lời Chương Khải Minh, Bàn Tử lúc này hai tay nắm chặt thân cây.

Không để ý đến Chương Khải Minh, thứ trên lưng, cảm giác thứ trên lưng rất nặng.

Bàn Tử đột nhiên quay đầu lại, đối diện với một khuôn mặt da đen, khô quắt dính vào xương sọ.

Lúc này, vị trí đầu của Bàn Tử quay lại vừa hay như đang ma sát với mặt thi thể khô.

Khiến Bàn Tử có thể cảm nhận được cảm giác khô nứt trên làn da đó, khiến tim hắn thắt lại.

Nếu sau lưng vác một thi thể mỹ nữ, còn có thể hiểu được, vác một thi thể nam khô quắt, không ra hình người, lại có đuôi, khiến Bàn Tử trong lòng một trận buồn nôn.

Khi làn da của thi thể khô cọ vào mặt Bàn Tử, hắn có thể cảm nhận rõ ràng làn da của thi thể khô có cảm giác như vỏ cây, cọ vào da mình có cảm giác hơi đau.

"Trời đất quỷ thần ơi, tao vác mày chạy đi đâu, mau xuống đi!" Bàn Tử nhìn thi thể trên lưng, tức giận mắng trong miệng.

Đồng thời Bàn Tử cũng không dám buông tay, nắm chặt hai tay vào thân cây, phải biết rằng nếu rơi từ độ cao này xuống, không chết cũng bị tàn phế.

Bàn Tử ôm chặt thân cây từ từ trượt xuống, phải biết rằng trèo cây dễ, xuống cây khó, bây giờ Bàn Tử lại vác theo một thi thể, thật sự cảm thấy có chút vất vả.

Nhưng cánh tay của thi thể khô dường như đang khóa chặt vào cổ hắn.

Dường như bắt hắn phải vác, muốn thoát ra, ném nó xuống cây cũng không thoát được.

"Bàn Tử, đừng ném nó xuống đất, trong bụng nó hình như có cơ quan!" Chương Khải Minh thấy Bàn Tử dường như đang cố thoát khỏi thi thể, muốn ném nó xuống đất, anh vội nói với Bàn Tử.

Chương Khải Minh cũng rất hiểu tâm trạng của Bàn Tử, phải biết rằng bản thân hắn leo cây đã có chút khó khăn.

Bây giờ vác thêm một thi thể khô xuống cây thật sự có chút khó khăn trong hành động, đặc biệt là thi thể khô đó lại quỷ dị như vậy.

Lúc này, Chương Khải Minh toàn tâm chú ý vào việc gỡ chiếc Chuông Tử Kim trước mặt.

Phải biết rằng sức hấp dẫn của một bộ Chuông Tử Kim còn lớn hơn nhiều so với bất cứ thứ gì khác, đây là một món pháp khí.

Bàn Tử nghe lời Chương Khải Minh cũng biết, có thể trong bụng thi thể này chắc chắn có thứ gì đó quan trọng.

Nếu thật sự ném thi thể khô này xuống, kích hoạt cơ quan thì hậu quả sẽ không lường được.

Bàn Tử bây giờ cũng cẩn thận từ từ leo xuống, cố gắng leo trở lại bệ đá đó.

Bàn Tử vác thi thể khô trên lưng, mơ hồ cảm thấy thi thể khô dường như cũng đang rung chuyển.

Chương 416

Nhưng sự rung chuyển do hành động của hắn gây ra và sự rung chuyển này hoàn toàn khác nhau.

Khi Bàn Tử từ từ leo xuống, anh hơi nghiêng đầu.

Nhìn thi thể khô sau lưng, khi liếc mắt lên, trong lòng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Khi Bàn Tử vô tình liếc nhìn thi thể khô trên lưng, lại phát hiện cái đuôi dài như cẳng chân của thi thể khô lại đang rung chuyển.

Bàn Tử trong lòng rất rõ ràng, chắc chắn không phải là sự rung chuyển do chấn động khi leo xuống.

Đó tuyệt đối là sự rung chuyển có tiết tấu, phát ra từ chính thi thể khô, có chút giống cảm giác chó vẫy đuôi.

Bàn Tử lúc này, cả lưng đều ướt đẫm mồ hôi lạnh, quần áo bị ướt sũng.

Mồ hôi lạnh của Bàn Tử thật sự làm ướt sũng cả người.

Quần áo ướt sũng dính chặt vào da thi thể khô, khiến Bàn Tử có thể cảm nhận được cảm giác cọ xát của thi thể khô trên lưng.

Mặc dù Bàn Tử cũng đã đổ đấu nhiều năm, nhưng cảm giác sợ hãi này khiến Bàn Tử không kiểm soát được, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chương Linh cũng đang chú ý, chăm chú nhìn Bàn Tử đang leo xuống, quan sát thi thể khô trên lưng Bàn Tử.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng và khuôn mặt tái nhợt của Bàn Tử, Chương Linh biết Bàn Tử chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó đáng

sợ.

Chương Linh không lên tiếng, nhìn Chương Khải Minh trước mặt sắp gỡ xong tất cả các chuông.

Chương Khải Minh an toàn gỡ tất cả các chuông trước mặt khỏi cành cây cổ thụ Phượng Hoàng Tùng, cẩn thận cất những chiếc chuông này đi.

Giải quyết xong những chiếc chuông này, tâm trạng của Chương Khải Minh rất tốt, ngay sau đó nghe thấy một thông báo từ hệ thống.

"Chúc mừng chủ nhân thu hoạch thành công Chuông Tử Kim, hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, hệ thống trao thưởng, rút thưởng một lần!" Nghe hệ thống thông báo, thật sự khiến Chương Khải Minh rất vui, không ngờ lại hoàn thành được một nhiệm vụ chính tuyến.

Bây giờ còn nhiều việc phải giải quyết hơn cơ hội rút thưởng.

Chương Khải Minh không lập tức rút thưởng ngay, phải giải quyết thi thể khô bên dưới và những viên dạ minh châu trên tường.

Mặc dù Chương Khải Minh không trả lời hệ thống rút thưởng ngay, nhưng hệ thống lại tự động công bố phần thưởng cho anh.

"Hệ thống rút thưởng nhận được phần thưởng, một bộ áo tàng hình, Nhiên Mộc Đao Pháp tầng thứ tư!" Chương Khải Minh nghe những thứ mà hệ thống thưởng, thật sự cảm thấy có thể đã bị hệ thống "ngầm sắp đặt".

Tất cả các phần thưởng dường như đã được quy hoạch sẵn, khiến anh không có lựa chọn, cũng không có cách nào từ chối.

Nhưng phần thưởng mà hệ thống lần này đưa ra thực sự có sức hấp dẫn.

Bộ áo tàng hình đó khiến Chương Khải Minh cảm thấy hệ thống

có thể là một hệ thống thần thánh, cho một bộ áo tàng hình, có thể giúp anh một tay.

Có bộ áo tàng hình này, làm việc cũng tiện hơn một chút.

Mặc dù Chương Khải Minh có chút băn khoăn về việc hệ thống đều đã quy hoạch sẵn theo nghi thức.

Nhưng anh rất vui khi nhận được những phần thưởng này, cũng giúp Nhiên Mộc Đao Pháp của anh có thêm tiến triển.

Sau khi lên tầng thứ ba, Chương Khải Minh có thể ổn định xuất ra 27 đao.

Tầng thứ tư sẽ giúp công lực của anh có thêm tiến triển.

Lúc này, tâm trạng của Chương Khải Minh có thể nói là rất vui vẻ.

Chương Linh thấy biểu cảm của Chương Khải Minh rất vui.

Không biết Chương Khải Minh đang vui vì điều gì, nhưng Chương Linh lại rất sốt ruột, vì nhìn sắc mặt của Bàn Tử, càng ngày càng khó coi.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử bên dưới, đã ổn định trên bệ đá.

Nhưng thi thể khô đó dường như bám chặt vào lưng Bàn Tử, không chịu xuống.

Bàn Tử bây giờ đang cố gắng thoát khỏi thi thể khô, nhưng dường như cũng không thể đặt thi thể khô từ trên lưng xuống.

Lúc này, Chương Khải Minh từ trên nhìn xuống thi thể khô và Bàn Tử, có thể thấy rõ ràng, cái đuôi sau lưng thi thể khô thật sự đang rung chuyển.

Một thi thể tọa hóa kim thân lại không phải là con người.

Chương Khải Minh nghĩ thầm, cũng không biết thi thể khô này

muốn làm gì.

Chỉ nghe nói vào thời Chiến Quốc, dưới trướng một vị tướng quân, có một vị sư gia dân gian.

Vị sư gia này đạo thuật cao thâm, giúp vị tướng quân đó thắng được mấy trận đại thắng trên chiến trường.

Tương truyền vị sư gia này cao thâm khó lường, có thể tung hoành âm giới, mượn âm binh trên chiến trường.

Có thể nói là một nhân vật rất lợi hại, chỉ riêng việc mượn âm binh đã là xuất thần nhập hóa.

Có thể tùy ý ra vào hai thế giới âm giới và dương giới.

Vị sư gia cao thâm khó lường này, chưa từng ai thấy mặt thật, cũng không ai biết họ của ông, chỉ luôn được lưu truyền như một thần thoại.

Cũng có người truyền rằng tất cả các trận đại thắng của vị tướng quân đó đều do vị sư gia này chỉ điểm.

Sau này, trong một trận chiến, vị tướng quân đó do mượn âm binh xảy ra một số biến cố, dẫn đến vị tướng quân đó chết trên sa trường.

Từ đó, vị sư gia cao thâm khó lường dưới trướng vị tướng quân đó cũng biến mất.

Có người truyền rằng, vị sư gia đó vốn không phải là người, mà là dị loại từ yêu giới xuống trần.

Cũng có người truyền rằng, trong trận chiến mà vị tướng quân đó chết trên sa trường, là do vị sư gia đó cố ý gây ra.

Chương 417

Truyền thuyết này có thể có nhiều phiên bản, nhưng tất cả các phiên bản đều nói lên kỹ năng cao thâm khó lường của vị sư gia này, giỏi Kỳ Môn Độn Giáp, xuyên qua âm dương hai giới.

Lúc này, Chương Khải Minh không khỏi nghĩ đến một nhân vật.

Chẳng lẽ hầm mộ hiện tại và thi thể tọa hóa kim thân vừa rồi chính là vị sư gia được lưu truyền từ lâu đó sao?

Chương Khải Minh trong lòng suy nghĩ, đồng thời nhìn tần suất và cảm giác vẫy của cái đuôi phía sau thi thể khô dưới cây, hoàn toàn là một tập tính của động vật.

Phải biết rằng động vật mãi mãi là động vật, luôn có một mặt thú tính phát tác.

Nếu thật sự như truyền thuyết, khi vị tướng quân chết trên sa trường, là do vị sư gia đó gây ra, vậy đó cũng là do thú tính của vị sư gia đó phát tác.

Chương Khải Minh nhíu mày nhìn thi thể khô bên dưới, thân thủ nhanh nhẹn từ trên cành cây trèo xuống bệ đá.

Chương Khải Minh biết, nếu muốn lấy dạ minh châu trên tường xuống, trước tiên cũng phải giải quyết thi thể tọa hóa kim thân này.

Nếu thi thể tọa hóa kim thân này không có gì quỷ dị, có thể tha cho nó một mạng.

Dù sao Chương Khải Minh cũng không thích đổ đấu hủy thi, nhưng bây giờ thi thể tọa hóa kim thân này lại có huyền cơ, vậy cũng không thể trách anh được.

Chương Khải Minh không thích phá hoại thi thể trong các ngôi mộ

cổ.

Nhưng nếu thật sự xảy ra uy hiếp, không phá hoại cũng không được, vì vậy Chương Khải Minh cũng sẽ không bao giờ nương tay.

Ánh mắt Chương Khải Minh lạnh lùng nhìn thi thể khô trên lưng Bàn Tử, đã đến bệ đá.

Nhìn Bàn Tử vác thi thể khô, cả người ướt sũng, cũng không thể gỡ thi thể khô xuống được.

Bây giờ, Chương Khải Minh nhìn biểu cảm trên mặt thi thể khô trên lưng Bàn Tử, càng thêm quỷ dị, dường như đang ẩn chứa một nụ cười quỷ dị.

Chương Khải Minh không do dự chút nào, đặt hai tay vào giữa Bàn Tử và thi thể khô, hơi dùng lực tách hai người ra.

Bàn Tử lập tức cảm thấy lưng mình nhẹ bẫng, cũng thở hổn hển, quần áo trên lưng đều ướt sũng.

"Trời đất quỷ thần ơi, Quỷ Gia, cuối cùng cũng xuống rồi!" Bàn Tử như gặp được cứu tinh, ngồi phịch xuống bệ đá.

Mồ hôi lạnh của Bàn Tử đã làm ướt sũng toàn bộ quần áo sau lưng.

Xem ra Bàn Tử trước mặt thật sự bị dọa không nhẹ, bây giờ có thể thấy rõ Bàn Tử rất căng thẳng.

Bàn Tử đặt thi thể khô sau lưng xuống bệ đá, mặt đầy mồ hôi.

Lại có chút rụt rè, mở to mắt nhìn thi thể khô trước mặt, bây giờ biểu cảm trên mặt thi thể khô quỷ dị như vậy.

Bàn Tử có chút sợ hãi, nhìn thi thể khô trước mặt.

Nhìn thi thể khô, Bàn Tử cảm thấy sau lưng lạnh toát, biểu cảm trên mặt như người sống.

Bàn Tử càng nhìn thi thể khô trước mặt càng cảm thấy rợn tóc gáy.

Lúc này, dưới gốc cây Phượng Hoàng Tùng, Trần Văn Cẩm cũng đã thu dọn xong trang bị của mình.

Đợi Chương Khải Minh ra lệnh, mọi người sẽ cùng nhau rút lui, nhìn vào lối đi mà cô gái Miêu tộc vừa đi.

Trần Văn Cẩm không khỏi có chút lo lắng, cô gái Miêu tộc đó mang thi thể đứa trẻ đi đâu?

Nếu lát nữa mọi người rút lui, gặp phải thi thể đứa trẻ đó trong hành lang thì phải làm sao?

Hoặc là cô gái Miêu tộc đó không giải quyết được thi thể đứa trẻ trong hầm mộ khác thì sao?

Tất cả đều là ẩn số, cô không khỏi nhíu mày.

Đồng thời, Trần Văn Cẩm ngẩng đầu nhìn Bàn Tử và Chương Khải Minh trên bệ đá trên cây, dường như cũng đã xảy ra một số biến cố.

Nhìn dáng vẻ Bàn Tử vừa rồi vác thi thể khô điên cuồng leo lên, Trần Văn Cẩm biết Bàn Tử chắc chắn đã trúng chiêu.

Cô cũng biết khoảnh khắc ngây người vừa rồi, chắc chắn cũng đã trúng mánh khóe của đối phương, nếu không không thể có một thoáng ngơ ngác như vậy.

Trần Văn Cẩm cẩn thận quan sát những người trong đội bên cạnh, thấy mọi người đều không có gì khác thường, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Vừa rồi chỉ là tất cả đều ngơ ngác đứng tại chỗ, không điên cuồng leo cây như Bàn Tử.

Nếu tất cả đều điên cuồng, nếu những người ở dưới cũng điên cuồng, hậu quả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Chương Khải Minh và Chương Linh cùng nhau đáp xuống bệ đá.

Nhìn thi thể khô trước mặt, biết thi thể khô này chắc chắn có chút quỷ dị.

Nhìn thi thể khô tọa hóa bây giờ được đặt ngay ngắn trên bệ đá.

Chương Khải Minh đang nghĩ nên xử lý thi thể khô này như thế nào.

Thứ trong bụng thi thể khô này tuyệt đối là một loại cơ quan.

Để đảm bảo an toàn cho mọi người, Chương Khải Minh cẩn thận nhìn thi thể khô trước mặt.

Biểu cảm trên mặt thi thể khô rõ ràng dường như cũng đang đối diện với Chương Khải Minh.

Anh nhìn thi thể khô, rồi men theo cổ thi thể nhìn xuống bụng.

Nhìn cái bụng hơi phồng lên, chắc chắn có cơ quan.

Chương Khải Minh đi đến gần thi thể, dùng tay nhẹ nhàng sờ vào chỗ vết thương trên bụng.

Vết thương trên thi thể khô, có thể từ vị trí tim kéo thẳng xuống bụng dưới, rõ ràng có cảm giác bị mổ bụng.

Chương 418

Chương Khải Minh nhìn chỗ hơi phồng lên trên bụng thi thể khô.

Anh dùng tay nhẹ nhàng chạm vào, có thể sờ ra bên trong tuyệt đối là một cơ quan.

Thi thể này chắc chắn sau khi bị moi hết nội tạng, trong bụng đã được lắp cơ quan.

Ngay sau đó, Chương Khải Minh rất cẩn thận dùng tay sờ vào vị trí hơi phồng lên.

Sờ một lúc, mắt Chương Khải Minh đột nhiên sáng lên, cảm nhận được rồi.

Hóa ra bên trong bụng thi thể khô này được buộc thuốc nổ.

Chương Khải Minh cẩn thận sờ vào vị trí phồng lên trên bụng thi thể khô, có thể cảm nhận được thuốc nổ trong bụng thi thể khô, uy lực chắc chắn rất lớn, chỉ cần bị va chạm mạnh hoặc lửa, tuyệt đối sẽ phát nổ.

Chương Khải Minh nhìn thi thể khô có biểu cảm quỷ dị trước mặt, đồng thời cũng nghi ngờ.

Những thứ có thể phát nổ trong bụng thi thể khô này, là do ý muốn của nó hay do người khác nhét vào?

Nếu thi thể tọa hóa kim thân này thật sự là vị sư gia bán nhân bán yêu có thể mượn âm binh thời Chiến Quốc, vậy thì có khả năng thuốc nổ trong bụng vị sư gia này tuyệt đối không phải do ý muốn của ông ta.

Chương Khải Minh nhìn thi thể bán nhân bán yêu trước mặt, đồng thời nhìn nhóm người dưới gốc cây Phượng Hoàng đã chỉnh trang sẵn

sàng, tất cả thiết bị đều đã được đóng gói.

Anh quay đầu nhìn chín con rồng trên bốn bức tường, và mấy viên dạ minh châu to bằng trứng ngỗng trong miệng chúng.

Lúc này, Bàn Tử cũng thấy Chương Khải Minh đang nhìn dạ minh châu trên tường, liền nói với anh: "Quỷ Gia, mấy viên dạ minh châu đó tuyệt đối đủ cho chúng ta ăn mấy đời!" Mấy lời của Bàn Tử như đang thúc giục Chương Khải Minh đi lấy mấy viên dạ minh châu đó.

Mặc dù Bàn Tử bây giờ mồ hôi vẫn chưa khô, nhưng nhìn những viên dạ minh châu vô giá này, Bàn Tử cảm thấy đã đến đây rồi, nên liều một phen.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn Bàn Tử trước mặt, lại nhìn thi thể khô, rồi nói với hắn: "Tôi phải lấy mấy viên dạ minh châu này xuống với tốc độ nhanh nhất!" Bàn Tử nghe Chương Khải Minh quyết định, thật sự rất vui, lập tức có tinh thần trở lại, quay đầu lại liếc nhìn thi thể khô có sắc mặt quỷ dị đang ngồi đó.

Sau khi quay đầu lại, Bàn Tử không còn cảm thấy thi thể khô đó đáng sợ nữa, ham muốn tiền bạc thực sự có thể mang lại cho con người động lực đầy đủ, vì người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Bốn bức tường xung quanh không có chỗ để leo trèo, Chương Khải Minh nhìn mấy viên dạ minh châu khổng lồ trên tường.

Lại nhìn đường vân của chín con rồng, chỗ để ra tay không đặc biệt dễ dàng.

Lúc này, Chương Khải Minh ném mạnh Ngự Quỷ Đao về phía trung tâm bức tường đối diện.

Chỉ thấy Ngự Quỷ Đao cắm sâu vào tường, thân đao vào được một nửa.

Có thể thấy lực phát ra của Chương Khải Minh lớn đến mức nào,

cả thanh Ngự Quỷ Đao ngập sâu một nửa vào tường.

Chương Linh thấy động tác của Chương Khải Minh, cũng biết ý đồ của anh.

Sau đó, Chương Linh cũng phi Hắc Kim Cổ Đao bên cạnh viên dạ minh châu gần nhất.

Uy lực của hai thanh đao thật sự không nhỏ, có thể cắm thẳng vào bức tường cứng rắn.

Tất cả mọi người dưới gốc cây ngẩng đầu nhìn hai người trên cây dường như rất hứng thú với bức tường, cũng đều cẩn thận quan sát.

Chương Khải Minh tung người nhảy một cái, thân hình nhanh nhẹn thuận thế nhảy xuống dưới chuôi đao vừa ngập một nửa vào tường, một tay nắm lấy chuôi đao. 165.

Nắm lấy chuôi đao, Trương Khải Minh một tay giữ đao, tay kia nhìn viên dạ minh châu trước mắt, lấy ra dụng cụ mang theo người, bắt đầu cậy viên dạ minh châu ra.

Thân thủ của Chương Khải Minh vô cùng nhanh nhẹn, ra tay cũng rất nhanh, chuẩn, độc, chưa đầy một phút đã lấy được cả viên dạ minh châu khảm trong tường vào tay, một tay cầm chuôi đao, tay kia cầm dạ minh châu, nói với Bàn Tử đang đứng trên bệ đá: "Bắt lấy, Bàn Tử!" Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh trước mặt, đã lấy được viên dạ minh châu to bằng trứng ngỗng vào tay.

Thật sự rất vui, đứng trên bệ đá cũng có chút không đợi được, đưa tay ra bắt lấy viên dạ minh châu.

Khi viên dạ minh châu này bị Chương Khải Minh cạy ra, cảm giác bức tường rung chuyển một chút.

Chuôi đao trong tay kia của anh cũng rung lên, Chương Khải Minh không để ý, biết rằng bức tường này, nên nhanh chóng lấy mấy viên

dạ minh châu xuống.

Chương Linh lúc này cũng đã lấy được một viên dạ minh châu khác vào tay, khi dạ minh châu rơi xuống, viên dạ minh châu vốn khảm trên tường phát ra ánh sáng trắng xanh, sau khi cầm trên tay lại biến thành ánh sáng màu vàng sẫm.

Viên dạ minh châu này sẽ thay đổi theo nhiệt độ, điều này cho thấy giá trị của nó càng thêm vô giá.

Bàn Tử nhìn mọi chuyện trước mắt, thật sự vui đến mức sắp gọi mẹ.

Nhìn Chương Khải Minh ném dạ minh châu tới, hai tay vội vàng bắt lấy, sau khi bắt được liền buộc chặt vạt áo ở eo.

Hắn nhét dạ minh châu vào trong áo, qua cổ áo.

Chiếc áo khoác trên người Bàn Tử biến thành một cái túi tự nhiên.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử trước mặt, mặc dù Bàn Tử không đặc biệt cẩn thận, nhưng không ngờ hắn lại có cách như vậy.

Chương Khải Minh ngay sau đó nhìn Chương Linh trước mặt, cũng đã lấy được dạ minh châu vào tay, đồng thời cũng ném về phía Bàn Tử.

Lúc này, Chương Khải Minh ném sợi dây trong tay về phía Chương Linh.

Chương Linh thuận thế bắt lấy sợi dây.

Cánh tay Chương Khải Minh dùng sức, một tay nắm lấy sợi dây, một tay rút phắt thanh Ngự Quỷ Đao đang khảm trong tường ra.

Phải biết rằng lực cánh tay một tay cần lớn đến mức nào, thanh Ngự Quỷ Đao cắm trong tường bị Chương Khải Minh rút ra một cách dễ dàng.

Cùng lúc rút đao ra, tay kia của Chương Khải Minh nắm lấy đầu kia của sợi dây, nhanh chóng theo sợi dây đi xuống, cơ thể di chuyển.

Chương Khải Minh bây giờ một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, một tay kéo sợi dây, nhanh chóng đến trước viên dạ minh châu thứ hai.

Mặc dù sợi dây không ổn định lắm, Chương Khải Minh lại cắm Ngự Quỷ Đao vào tường.

Sau khi cố định cơ thể, anh nhìn viên dạ minh châu trước mắt.

Chương 419

Lại nhìn con rồng được điêu khắc sống động trước mắt.

Đường vân của con rồng đó thật sự được khắc rất tinh xảo, linh quang toát ra từ trong mắt hoàn toàn khiến người ta có cảm giác nó đang sống động trước mặt.

Chương Khải Minh không do dự, mặc dù có chút kinh ngạc trước kỹ thuật điêu khắc trên tường này.

Thật sự ở thời đại đó, kỹ thuật như vậy thật đáng kinh ngạc.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc thưởng thức điêu khắc, chỉ có thể lấy viên dạ minh châu trước mắt với tốc độ nhanh nhất.

Bởi vì anh cảm thấy cả bức tường này dường như đều đang rung nhẹ, Chương Khải Minh thật sự có chút lo lắng bức tường sẽ đột nhiên sụp đổ.

Theo động tác trên tay của Chương Khải Minh tăng nhanh, anh và Chương Linh cứ thế thay phiên nhau, lấy được sáu, bảy viên dạ minh châu trên tường, tốc độ như vậy cũng rất nhanh.

Bàn Tử nhìn từng viên dạ minh châu được ném tới, cảm giác những viên dạ minh châu được cất sát người thật sự quá thoải mái.

Bàn Tử nhìn những viên dạ minh châu này, mắt cười đến không thấy kẽ hở.

Đồng thời nhìn Chương Khải Minh và Chương Linh đang bận rộn trên tường, cũng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn thi thể khô sau lưng, khi quay đầu lại, vô tình nhìn thấy thi thể khô đó, khiến Bàn Tử giật mình.

Thi thể khô vừa rồi ở xa sau lưng, dường như đã di chuyển về

phía trước, là ảo giác của mình sao?

Bàn Tử tự hỏi trong lòng.

Đồng thời Bàn Tử lại cẩn thận nhìn thi thể khô trước mặt, luôn cảm thấy có gì đó không giống.

Nhưng lại không nói được là không giống ở đâu.

Khi Bàn Tử vô tình nhìn vào cái đuôi của thi thể khô, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hóa ra cái đuôi của thi thể khô dường như đã dài ra một chút so với lúc nãy, tốc độ phát triển cũng quá nhanh.

Bây giờ cái đuôi đó dường như đã dài gấp đôi so với lúc mới nhìn thấy.

Nhìn tốc độ phát triển của cái đuôi kinh người như vậy, cũng khiến Bàn Tử toát một thân mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ thi thể tọa hóa kim thân này sẽ tiếp tục phát triển cơ thể, không thể nào sống được.

Điều này khiến Bàn Tử càng thêm kinh ngạc.

"Quỷ Gia, chúng ta nên tăng tốc lên, cái thứ đó đang lớn lên!" Bàn Tử có chút lo lắng nhìn Chương Khải Minh đang tiếp tục lấy dạ minh châu, lại quay đầu nhìn thi thể bán nhân bán yêu không xa.

Nghe lời Bàn Tử, Chương Khải Minh trong lúc rảnh rỗi quay đầu lại liếc nhìn thi thể bán nhân bán yêu sau lưng Bàn Tử, trong lòng cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhìn tốc độ phát triển của cái đuôi của thi thể bán nhân bán yêu cũng thật sự rất nhanh.

Chẳng lẽ tốc độ phát triển của cái đuôi thi thể này có liên quan đến việc đào những viên dạ minh châu này sao?

Chương Khải Minh liếc nhìn viên dạ minh châu trong tay, lại liếc nhìn thi thể bán nhân bán yêu sau lưng Bàn Tử.

Còn viên dạ minh châu cuối cùng phải giải quyết ngay lập tức, Chương Khải Minh nhìn viên dạ minh châu cuối cùng.

Đồng thời lại có chút lo lắng quay đầu lại liếc nhìn thi thể khô sau lưng Bàn Tử.

"Bàn Tử, bây giờ trèo xuống cây đi, viên dạ minh châu cuối cùng, tôi và Chương Linh sẽ mang xuống!" Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử trước mặt, nói với hắn, nhìn những viên dạ minh châu phồng lên trên người Bàn Tử.

Thân hình vốn đã có chút vụng về, cộng thêm những viên dạ minh châu này trên người.

Nếu Bàn Tử bây giờ trèo xuống cây, tốc độ chắc chắn không đặc biệt nhanh, vì vậy Chương Khải Minh bảo Bàn Tử đi xuống trước, vì anh thật sự có chút lo lắng.

Đồng thời, viên dạ minh châu cuối cùng ở trước mặt Chương Khải Minh, anh không lập tức cạy nó xuống, mà nói với Chương Linh ở trên: "Khi tôi lấy viên dạ minh châu cuối cùng xuống, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất ném tôi lên bệ đá đó, sau đó tiếp tục trèo xuống cây với tốc độ nhanh nhất!

Dẫn tất cả mọi người chạy về phía hành lang, rút lui với tốc độ nhanh nhất!" Chương Khải Minh dặn dò Chương Linh đang cầm một đầu sợi dây thừng ở trên.

Trương Khải Minh giải thích rõ ràng mọi chuyện, nhìn viên dạ minh châu trước mặt, dùng công cụ trong tay, dứt khoát và nhanh gọn lấy viên dạ minh châu ra.

Khi viên dạ minh châu rơi xuống, bức tường lập tức rung chuyển.

Cùng lúc đó, cái thây khô trên đài đá đối diện cũng bắt đầu biến đổi.

Trương Khởi Linh làm theo lời dặn của Trương Khải Minh, dùng tốc độ nhanh nhất di chuyển dây thừng, đưa Trương Khải Minh lên đài đá đó, đồng thời cũng thuận theo dây thừng trèo lên cây đại thụ rồi nhanh chóng leo xuống.

Vừa đáp xuống đài đá và đứng vững, Trương Khải Minh đã thấy cái thây khô nửa người nửa yêu trước mặt đang dần biến hóa, lớp da khô quắt đen kịt nhanh chóng bong ra.

Một mảng da đen trên mặt thây khô rơi xuống, để lộ lớp cơ bắp máu me lầy lội bên trong.

Cảm giác như một con chó, con mèo bị lột da sống, một cảnh tượng máu thịt ghê rợn.

Lớp da khô bong ra từng chút một, cả cái đầu trở nên máu thịt be bét, nhưng nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ dữ tợn.

Trương Khởi Linh dùng tốc độ nhanh nhất leo xuống cây.

Bàn Tử vừa mới leo xuống gốc cây, thấy thân hình nhanh nhẹn của Trương Khởi Linh cũng sắp xuống tới nơi, vội vàng tăng tốc rồi ngồi phịch xuống gốc cây.

Cú ngồi của Bàn Tử cũng nhường đường cho Trương Khởi Linh, giúp cậu nhanh chóng tiếp đất.

Trương Khởi Linh nói với mọi người: "Nhanh nhất có thể, theo tôi rút vào trong đường hầm!" Nghe tiếng hô của Trương Khởi Linh, mọi người như bừng tỉnh khỏi cơn mê, vội vàng đi theo cậu vào trong đường hầm.

Bàn Tử đang ngồi trên đất cũng lồm cồm bò dậy, vừa đi vào đường hầm vừa không ngừng ngoái lại nhìn sự biến đổi trên đài đá.

Lúc này, tường của toàn bộ hầm mộ bắt đầu sụp đổ tứ phía, dường như cả căn mộ thất sắp sập, thứ duy nhất có thể trụ vững là cây cổ thụ ngàn năm kia.

Những tảng đá xanh lớn từ bốn bức tường xung quanh đang nhanh chóng rơi xuống.

Cùng lúc đó, cành lá của cây Phượng Hoàng Tùng cổ thụ cao chọc trời cũng bắt đầu vươn xuống.

Chương 420

Cây Phượng Hoàng Tùng ngàn năm tuổi này, vốn có dáng như một con phượng hoàng đang ngẩng cao đầu vươn cánh, lúc này lại vỗ đôi cánh xuống dưới, tất cả cành cây đồng loạt quật mạnh xuống.

Cành thông trên cây Phượng Hoàng Tùng, mỗi cành như một ám khí, rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

Có cành cây rơi xuống đất, cắm sâu vào mặt đất như một cây trường mâu.

Mọi người chứng kiến cảnh đó không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi họ còn đứng dưới gốc cây quan sát động tĩnh trên cây, thì bây giờ có lẽ đã bị xiên thành nhím.

Cùng lúc đó, Trương Khải Minh đứng trên đài đá nhìn cái thây khô nửa người nửa yêu biến đổi, anh biết rằng nếu không giải quyết thứ này, dù có rút vào đường hầm cũng không thể an toàn rời đi.

Mọi chuyện ở đây, chỉ có đối mặt mới có thể toàn thây mà lui.

Anh nhìn cái đầu lâu máu thịt đã lộ ra hoàn toàn, lớp da đen khô trên người nó cũng nhanh chóng bong tróc.

Trương Khải Minh nhanh chóng bước lên, rút Ngự Quỷ Đao ra, thi triển Nhiên Mộc Đao Pháp tầng thứ ba, vững vàng chém ra hai mươi bảy nhát, đồng thời lao tới bổ vào đầu của con quái vật nửa người nửa yêu máu me kia.

Khi Nhiên Mộc Đao Pháp của Trương Khải Minh chém về phía đầu con yêu vật, thân hình nó lại cực kỳ nhanh nhẹn, lập tức đứng dậy dùng cái đuôi dài vô tận móc vào thân cây phía trên rồi nhảy lên.

Đôi tay nó cũng đồng thời bám lấy thân cây, cái đuôi quấn quanh

thân cây, còn cái đầu lâu máu me thì nhìn chằm chằm Trương Khải Minh, nụ cười dữ tợn trên mặt không hề biến mất.

Hai mươi bảy nhát Nhiên Mộc Đao Pháp của Trương Khải Minh, có hơn mười nhát chém trúng người và đầu của con quái vật.

Uy lực của hơn mười nhát đao không hề tầm thường, chém bay một mảng lớn lớp da đen chưa bong hết của cái thây khô xương xẩu, có vài nhát còn chém bay gần nửa cái đầu máu me của nó.

Nhưng con yêu vật dường như không biết đau đớn, cái xác nửa người nửa yêu mất đi nửa cái đầu lâu mà hoàn toàn không hề hấn gì, đôi tay vẫn nhanh nhẹn lao về phía Trương Khải Minh.

Thấy hai mươi bảy nhát Nhiên Mộc Đao Pháp của mình, dù đã có hơn mười nhát trúng vào cái xác nửa người nửa yêu, nhưng dường như không gây ra tổn thương quá lớn, nó vẫn còn khả năng phản kháng, lòng Trương Khải Minh không khỏi căng thẳng.

Cùng lúc đó, con quái vật nửa người nửa yêu lao về phía Trương Khải Minh, cái đuôi đi trước một bước quét ngang về phía anh.

Trương Khải Minh nhảy lùi lại, né được đòn tấn công của cái đuôi.

Con yêu vật lại nhe răng trợn mắt lao tới.

Lúc này Trương Khải Minh vừa nhảy lùi về sau, thân hình chưa đứng vững.

Thấy con quái vật đã lao đến trước mặt, Trương Khải Minh dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ, hai ngón tay đâm thẳng vào yết hầu của con yêu vật.

Ngay khi Trương Khải Minh tung ra Đại Lực Kim Cương Chỉ, cái đuôi của con yêu vật cũng nhanh chóng chắn trước chiêu thức của anh.

Đại Lực Kim Cương Chỉ của Trương Khải Minh không đâm vào yết hầu của cái xác như dự tính, mà bị cái đuôi của nó quấn chặt lấy ngón tay.

Trương Khải Minh cảm nhận được sức mạnh từ cái đuôi của con quái vật vô cùng lớn, lại rất mềm dẻo, quấn chặt lấy ngón tay anh.

Lực đạo cũng kinh người, nếu không phải là Trương Khải Minh, đổi lại là người thường thì cánh tay chắc chắn đã bị cái đuôi này siết gãy.

Bây giờ ngón tay bị đuôi của cái thây khô quấn chặt, tuy không tấn công được vào yết hầu của nó, nhưng Trương Khải Minh vận dụng đại lực, nhanh chóng bẻ cong ngón tay, chỉ nghe một tiếng "rắc".

Đoạn cuối cùng của cái đuôi đã bị Trương Khải Minh dùng sức chấn gãy.

Ngay sau đó, anh nghe thấy cái xác nửa người nửa yêu phát ra một tiếng gầm trầm thấp từ trong miệng.

Bây giờ Trương Khải Minh đã biết, chín con rồng được khắc sống động trên tường và chín viên dạ minh châu là để trấn áp con yêu vật này.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao dáng vẻ của nó khi ngồi trên đài đá lúc nãy lại quỷ dị như vậy.

Khi anh lấy đi những viên dạ minh châu, cái đuôi của yêu vật đã mọc ra từng chút một theo số dạ minh châu giảm đi.

Xem ra cái thây khô nửa người nửa yêu này luôn bị chín con rồng và dạ minh châu trấn áp.

Chẳng trách chín con rồng trông như vật sống, hóa ra là để trấn áp con yêu vật nửa người nửa yêu trước mặt.

Lúc này, trong đầu Trương Khải Minh nhanh chóng tua lại cảnh tượng khi vừa bước vào hầm mộ này.

Hóa ra những thuật Kỳ Môn Độn Giáp và những lá bùa khu quỷ trấn tà khắc trên tường đều là để đối phó với con yêu vật nửa người nửa yêu không rõ lai lịch này.

Một con yêu vật nửa người nửa yêu có đuôi chắc chắn có năng lực nhất định, là một đối thủ khó nhằn.

Nếu không, chủ nhân ngôi mộ cũng không cần phải tốn công tốn sức đến vậy.

Những hình ảnh đó lướt nhanh trong đầu Trương Khải Minh, nhưng anh cũng không quên mối nguy hiểm trước mắt.

Nhìn vẻ mặt đau đớn của con yêu vật khi cái đuôi bị gãy, anh biết cái đuôi này chắc chắn là vũ khí chính của nó, và cũng là điểm yếu chí mạng.

Khi cái đuôi bị gãy một đoạn, con yêu vật càng thêm điên cuồng, mất hết lý trí lao về phía Trương Khải Minh.

Cái đầu lâu chỉ còn một nửa lắc lư trước mặt anh trông vô cùng quỷ dị.

Cùng lúc đó, Trương Khải Minh cũng nhanh chóng rút hai ngón tay ra, tấn công về phía con yêu vật.

Trương Khải Minh vận dụng đại lực, dồn toàn bộ năng lượng vào Kim Cương Chỉ, nhanh chóng tấn công vào phần gốc đuôi của con yêu vật trước mặt.

Con yêu vật cũng rõ ràng nhận ra ý đồ của Trương Khải Minh, lập tức xoay người, hướng thân mình về phía anh, nhanh chóng giấu phần đuôi ra khỏi tầm mắt anh.

Ngón tay của Trương Khải Minh chạm vào người con yêu vật, hoàn toàn không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

Chỉ có thể làm cho cái thân thể rách nát, tàn tạ của nó càng thêm thiếu thịt hụt xương mà thôi, dường như không gây ra tổn thương quá lớn.

Trương Khải Minh nhìn con yêu vật chỉ còn nửa cái đầu lâu trước mặt, biểu cảm trên mặt nó thật quái dị.

Anh biết rằng nếu những tổn thương trên thân thể hoàn toàn không có tác dụng, điều đó chứng tỏ chân khí của con yêu vật không nằm trên cái xác này.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh nhanh chóng nhìn lại một lần nữa xung quanh hầm mộ.

Chương 421

Anh cẩn thận quan sát bốn phía, một ý tưởng kinh người lóe lên trong đầu.

Nếu chân thân của con yêu vật nửa người nửa yêu này không nằm trên cơ thể của nó, vậy thì trong cả mộ thất này, nơi có thể che giấu chân thân của yêu vật nhất chính là cây Phượng Hoàng Tùng ngàn năm trước mặt.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh đột nhiên hạ quyết tâm.

Đối mặt với cái xác nửa người nửa yêu lại lao tới, Trương Khải Minh nhanh chóng dùng hai chân đạp mạnh vào người nó, khiến nó bay ra xa vài mét.

Đồng thời, Trương Khải Minh cũng nhìn thấy Bàn Tử và Trần Văn Cẩm ở dưới cây đã chạy vào trong đường hầm.

Thấy mọi người đều đã an toàn rút lui khỏi hầm mộ, Trương Khải Minh nhanh chóng rút thuốc nổ từ thắt lưng ra.

Anh dùng sức ở hai chân, nhanh chóng nhảy xuống dưới cây, chạy về phía đường hầm an toàn.

Cùng lúc đó, anh thấy con yêu vật nửa người nửa yêu đã định thần lại, cũng đang chạy về phía mình.

Trương Khải Minh nhanh chóng dừng lại, lấy thuốc nổ, châm ngòi rồi dùng hết sức ném về phía con yêu vật phía sau.

Sức của Trương Khải Minh rất lớn, ném vừa nhanh vừa chuẩn, thuận theo lực ném của thuốc nổ, đẩy con yêu vật phía sau bay ra xa.

Cùng lúc đó, vị trí của khối thuốc nổ nhắm thẳng vào bụng của con yêu vật, ngay chỗ vết rạch dài.

Một tiếng nổ lớn vang lên, theo sau đó là một luồng nhiệt nóng bỏng.

Trương Khải Minh cũng nhanh chóng chạy vào đường hầm lúc nãy.

Theo sau tiếng nổ là một luồng nhiệt ập tới, Trương Khải Minh nhanh chóng lao về phía trước, cũng thành công tiến vào trong đường hầm.

Tiếng nổ phía sau vang lên ầm ầm, những viên gạch xanh trên tường bong ra, ngay lập tức cả hầm mộ dường như bị nổ tung, sụp đổ hoàn toàn. "Rút lui khỏi đây thật nhanh, nơi này sắp sập rồi!" Theo mệnh lệnh của Trương Khải Minh, mọi người nhanh chóng chạy về phía đầu kia của đường hầm.

Cùng lúc đó, những đợt sóng khí từ vụ nổ phía sau liên tục ập vào trong đường hầm.

Mọi người cố hết sức chạy về phía trước.

Trương Khải Minh chạy ở phía sau, đồng thời ngoái lại nhìn hầm mộ sắp sụp đổ.

Anh biết rằng hầm mộ đó chắc chắn sẽ bị nổ tan thành mây khói, không còn lại một mảnh, bởi vì trong bốn bức tường kia, khi lấy những viên dạ minh châu, anh đã nhận ra thành phần trong đó có chứa lưu huỳnh và tiêu an, những thành phần có trong thuốc súng.

Xem ra chủ nhân của ngôi mộ này đã lợi dụng Kỳ Môn Độn Giáp trong mộ để bảo vệ thi thể của mình một cách tốt hơn, đồng thời cũng để trấn áp con yêu vật kia.

Đúng là một công đôi việc, vừa nhốt con yêu vật trong mộ không cho nó ra ngoài, để nó canh giữ hầm mộ, vừa đồng thời nuôi hai cỗ quan tài dưỡng thi.

Bây giờ Trương Khải Minh có thể khẳng định, hai cỗ quan tài lớn bằng gỗ kim tơ nam mộc mà anh thấy lúc nãy đều dùng để dưỡng thi.

Chủ nhân thực sự của ngôi mộ không có ở trong này.

Theo từng đợt tiếng nổ và sóng khí, mọi người đều đã ra khỏi đường hầm, quay trở lại hầm mộ có sáu cánh cửa lúc nãy.

Khi mọi người đều vào trong hầm mộ, họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến sững sờ.

Bởi vì lúc đi qua hầm mộ này trước đó, họ không phát hiện ra nó có thể lộn xộn đến mức này.

Bây giờ nhìn lại, cả hầm mộ đầy những vết máu loang lổ, trên mỗi cánh cửa trong sáu cánh cửa đều dính đầy máu tươi, khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

Đồng thời, họ cũng đoán được có lẽ cô gái người Miêu đã dẫn cái xác trẻ con vào trong hầm mộ sáu cửa này.

Nhưng bây giờ không thấy cô gái người Miêu đâu, cũng không thấy cái xác trẻ con đâu.

Chẳng lẽ cô gái người Miêu đã gặp chuyện không may?

Bây giờ mọi người đều đã rút khỏi hầm mộ đó.

Rõ ràng vụ sụp đổ vừa rồi không ảnh hưởng đến hầm mộ mà mọi người đang đứng.

Nhưng chỉ cần một nơi sụp đổ, cả khu mộ cũng sẽ không còn an toàn, cần phải rút khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Trương Khải Minh nhìn sáu cánh cửa trước mặt, mỗi cánh cửa đều bị vấy đầy máu tươi.

Nhìn những vết máu trên tường vẫn chưa khô hẳn.

Trương Khởi Linh cũng nhìn sáu cánh cửa trước mặt, nhìn những vết máu chưa khô, trong lòng cậu dấy lên một tia bất an.

Nhìn những vết máu chưa khô hoàn toàn này, cũng không phân biệt được là của ai, cũng không biết cô gái người Miêu liệu có gặp chuyện không may hay không, tất cả đều là ẩn số.

Trương Khải Minh đi đến trước sáu cánh cửa, đồng thời lại lấy la bàn ra, xem phương hướng mà nó chỉ.

Cùng lúc đó, anh lại nhìn về phía viên gạch đá rơi ra từ túi của Bàn Tử lúc nãy, viên gạch có vẽ hình bông hoa bỉ ngạn trông giống như mặt trời.

Trương Khải Minh cau mày đi đến vị trí viên gạch.

Mọi người cũng đang cảnh giác xung quanh, nhìn những vết máu kinh người trên tường, ai nấy đều cầm sẵn vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này Trương Khải Minh đã tìm thấy nơi có viên gạch vẽ hoa bỉ ngạn.

Nhìn sáu cánh cửa trước mặt, anh nhanh chóng vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, nhấc viên gạch có hình hoa bỉ ngạn lên khỏi mặt đất.

Cùng với việc viên gạch được nhấc lên, sáu cánh cửa đều xảy ra biến đổi, đồng thời vị trí các lá bùa khu quỷ được vẽ trên tường cũng rung chuyển.

Sáu cánh cửa đồng thời mở ra, trong khoảnh khắc đó, các cánh cửa đá cũng bắt đầu xoay tròn, khiến mọi người không khỏi nhìn vào bên trong.

Trong lúc chúng xoay nhanh như vậy, có thể lờ mờ thấy được tình hình phía sau sáu cánh cửa.

Cánh cửa có con giáp Dê, khi xoay tròn, có thể thấy rõ bên trong có một chiến binh mặc áo giáp bằng đồng xanh đứng đó.

Chương 422

Cánh cửa có con giáp Khỉ, khi xoay tròn, bên trong là một vũng nước trong.

Cánh cửa đá có con giáp Hợi, khi xoay tròn, mọi người nhìn vào bên trong thì phát hiện một cảnh tượng máu me.

Sáu cánh cửa đồng thời xoay tròn, cảnh tượng phía sau chúng cũng nhanh chóng hiện ra.

Trong Kỳ Môn Độn Giáp đáng lẽ phải có tám cửa, nhưng chủ nhân ngôi mộ này chỉ để lại sáu cửa.

Chủ nhân ngôi mộ đã bỏ đi hai trong tám cửa, nếu hai cửa đó thực sự là Sinh Môn và Khai Môn, vậy thì ngôi mộ này hoàn toàn là một tử huyệt.

Xem ra chủ mộ rốt cuộc đã bỏ đi hai cửa nào!

Trong Kỳ Môn Độn Giáp, tám cửa phân biệt là Sinh môn, Tử môn, Thương môn, Hưu môn, Khai môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Kinh môn.

Bây giờ trước mặt mọi người chỉ còn lại sáu cửa, cũng không biết trong sáu cửa này, cửa nào là Sinh môn.

Trong tình hình cửa đá xoay tròn nhanh chóng, mọi người đều đã nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Cánh cửa có hình con giáp Hợi chắc chắn không thể vào, vì bên trong toàn là máu.

Cùng với sự xoay chuyển nhanh chóng của cửa đá, chỉ có cánh cửa có hình con giáp Tuất, phía sau nó trông như một lối đi tối đen, nhưng không ai biết bên trong có gì.

Khi cửa đá xoay chuyển nhanh chóng, phía sau cánh cửa có hình con giáp Hợi, tuy là một cảnh tượng máu me, nhưng Trương Khởi Linh đã nhận ra ngay cô gái người Miêu đang ở trong đó.

Lúc này Trương Khải Minh cũng đã nhận ra, Trương Khởi Linh đã nhìn thấy cô gái người Miêu trong cửa động.

Cửa đá vẫn đang xoay tròn nhanh chóng, lúc này Trương Khởi Linh nhìn Trương Khải Minh, chờ đợi chỉ thị của anh xem có cần phải cứu cô gái người Miêu đó không.

Trương Khải Minh nhìn Trương Khởi Linh, biết cậu muốn cứu cô gái người Miêu.

Nhìn động tĩnh phía sau tất cả các cửa, Trương Khải Minh cũng đoán định, tuy rằng phía sau cánh cửa đá có hình con giáp Hợi, cảnh tượng máu me vô cùng đáng sợ, nhưng cửa đó tuyệt đối không phải Tử môn.

Trương Khải Minh nhìn Trương Khởi Linh rồi khẽ gật đầu.

Trương Khởi Linh nhận được tín hiệu của Trương Khải Minh, nhanh chóng lao về phía cánh cửa đá có hình con giáp Hợi đang xoay tròn.

Tốc độ của Trương Khởi Linh cũng rất nhanh, sau khi lao vào cánh cửa đó, nó nhanh chóng đóng lại, rồi lại tiếp tục xoay tròn không ngừng. "Rút lui ngay trước khi cửa đá xoay tròn đóng lại, có ba phút!" Trương Khải Minh hét về phía bóng lưng của Trương Khởi Linh đang chạy vào trong cửa đá.

Trương Khởi Linh nhanh chóng tiến vào bên trong.

Sau khi chạy vào, lối đi lập tức trở nên tối đen như mực, cảnh tượng máu me lúc nãy hoàn toàn không thấy đâu.

Trương Khởi Linh sờ lấy bật lửa trên người và nhanh chóng châm

lên.

Ánh sáng bừng lên, Trương Khởi Linh cũng nhanh chóng nhìn thấy cô gái người Miêu đang ngã trên đất.

Trên eo cô gái có buộc một cái hộp màu đen, trên đất là một vũng máu, cũng không biết là máu của cô gái hay của cái xác trẻ con.

Trương Khởi Linh không dám chậm trễ một giây, một tay ôm lấy cô gái rồi nhanh chóng chạy về phía cửa.

Cậu cũng không biết cô gái này còn sống hay đã chết, chỉ biết phải cứu cô ra khỏi cửa đá trước.

Hơn nữa, cánh cửa này có thể đóng lại bất cứ lúc nào, nếu nó thực sự đóng lại thì chưa chắc đã ra được.

May mà thân hình cô gái người Miêu đặc biệt nhỏ nhắn, cũng không nặng lắm.

Trương Khởi Linh ôm cô gái, hành động vô cùng nhanh nhẹn.

Nhìn cánh cửa đá trước mặt đang xoay lật, Trương Khởi Linh dùng tốc độ nhanh nhất áp sát, thuận theo lực đẩy của cửa đá, bước ra ngoài.

Trương Khải Minh thấy Trương Khởi Linh ôm cô gái người Miêu đầy máu me bước ra, cũng đi về phía cậu.

Anh đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, nhìn cô gái người Miêu được cậu nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Cô gái người Miêu lúc này toàn thân đều là máu.

Lúc này Trần Văn Cẩm thấy Trương Khởi Linh ôm cô gái người Miêu đi ra, cũng vội vàng đi đến bên cạnh, nhìn cô gái đang được đặt trên đất.

Trần Văn Cẩm ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh, anh khẽ gật

đầu với cô.

Trần Văn Cẩm ngồi xổm xuống, cầm lấy cổ tay của cô gái người Miêu, cẩn thận bắt mạch. "Quỷ Gia, xem ra những vết máu trên người cô ấy không phải của cô ấy!" Trần Văn Cẩm vừa nói với Trương Khải Minh, vừa đưa tay vạch mí mắt của cô gái lên, xem màu sắc của nhãn cầu. "Quỷ Gia, tuy không bị ngoại thương đặc biệt nghiêm trọng, nhưng cô gái này hẳn là đã trúng thi độc!" Trần Văn Cẩm tiếp tục nói, đồng thời cô cũng đang tò mò, lúc nãy cô gái người Miêu này đã dẫn cái xác trẻ con ra khỏi hầm mộ.

Cái xác trẻ con đó toàn thân đều chứa đầy thi độc kịch liệt.

Nếu cái xác đó bị vỡ ra, có khả năng sẽ gây ra sự lan tỏa thi độc trên diện rộng.

Bây giờ cô gái người Miêu này chỉ trúng một ít thi độc nhẹ, và lúc này thi độc dường như đang có dấu hiệu dần tan đi.

Trần Văn Cẩm vô cùng không hiểu, ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh trước mặt, có chút khó hiểu.

Trương Khải Minh nhìn vẻ mặt có chút bối rối của Trần Văn Cẩm, liền nói với cô: "Chẳng lẽ cô quên rồi sao?

Người Miêu, có khả năng là người Hắc Miêu!" Một câu nói của Trương Khải Minh lập tức khiến Trần Văn Cẩm bừng tỉnh.

Trương Khởi Linh đã ôm cô gái người Miêu ra từ phía sau cánh cửa đá đó.

Nhìn cô gái người Miêu toàn thân đầy máu, có thể thấy được những vết thương ngoài da không nhiều lắm.

Những vết máu này rõ ràng cũng không phải của cô ấy, vậy thì cô gái người Miêu này chắc chắn đã giải quyết xong cái xác trẻ con kia.

Chương 423

Nếu không, trên người cô ấy sẽ không có nhiều vết máu như vậy.

Nhìn những vết máu trên người và mùi tanh hôi khó ngửi, cả không gian tràn ngập mùi hôi thối, biết rằng cô gái người Miêu này hẳn đã làm tan biến hết thi độc của cái xác trẻ con.

Về việc làm sao nó tan biến, Trương Khải Minh rất rõ ràng.

Anh nhìn cô gái người Miêu trước mặt, thi độc đang dần tan đi, biết rằng cô gái này tuyệt đối là người Hắc Miêu.

Người Hắc Miêu giỏi nhất là dùng thân thể trẻ con hoặc của chính mình để nuôi dưỡng một số loại cổ trùng.

Người Miêu đã có quy tắc này từ nhiều năm, họ từ nhỏ đã lấy việc nuôi cổ trùng làm mục đích sống.

Dùng máu tươi, dùng da thịt của mình để nuôi ra những con cổ trùng đó, trong lúc làm hại người khác, đôi khi nếu sử dụng không đúng cách cũng sẽ phản phệ lại cơ thể mình.

Thông thường tuổi thọ của những người Hắc Miêu này đều không cao, vì họ lấy thân thể làm cái giá để làm những việc đó.

Nhìn cô gái người Miêu trước mặt, thi độc trên người đang dần tan biến.

Trương Khải Minh nhìn Trương Khởi Linh, từ trong mắt cậu, anh có thể biết được Trương Khởi Linh rất quan tâm đến cô gái này.

Dù sao cô gái người Miêu này cũng là do Trương Khởi Linh liều cả tính mạng cứu về, cậu thật sự không hy vọng cô ấy là người Hắc Miêu.

Nhưng tất cả mọi thứ trước mắt đã chứng thực, cô gái người Miêu này tuyệt đối là người Hắc Miêu, loại người tự nuôi dưỡng những con cổ trùng độc nhất.

Mọi người thấy Trương Khởi Linh ôm cô gái người Miêu ra khỏi cánh cửa đó cũng đều rất rõ ràng.

Nếu cánh cửa đó không phải lối ra, vậy thì nó đã bị mọi người loại bỏ.

Đó tuyệt đối không phải Sinh môn trong sáu cánh cửa.

Xem ra còn lại năm cửa cho mọi người lựa chọn.

Khi nhìn vào những cánh cửa đá đang xoay nhanh, mọi người cũng nhận ra mấy cánh cửa đầu tiên tuyệt đối không phải Sinh môn, vì cảnh tượng bên trong có chỗ là một vũng nước tù, có chỗ đầy những tống tử mặc áo giáp.

Khi Trương Khải Minh làm các cánh cửa đá xoay nhanh, mọi người đều cố gắng quan sát phía sau.

Vì vậy, mọi người đối với việc Trương Khởi Linh ôm ra cô gái người Miêu cũng không quá quan tâm.

Trương Khải Minh nhìn cô gái người Miêu chưa tỉnh, nhìn trang phục của cô, biết rằng cái xác trẻ con lúc nãy hẳn đã được người Miêu này giải quyết.

Trương Khải Minh có chút tò mò, cái xác trẻ con bây giờ hoàn toàn không thấy tung tích.

Cũng không thể nào cô gái người Miêu này đã tiêu hóa hoàn toàn cái xác, xem ra trong cái hộp đen mà cô mang theo chắc chắn chứa cổ trùng có thể tiêu hóa được nó.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Khải Minh liếc về phía cái hộp đen

trên người cô gái người Miêu.

Phải biết rằng vũ khí lợi hại nhất của người Hắc Miêu chính là cổ trùng mà họ nuôi.

Thứ mà cổ trùng ăn, hàm lượng độc tố nhiều hay ít, có độc đến đâu, có thể quyết định năng lực và mức độ lợi hại của nó.

Bây giờ cô gái người Miêu này đã làm cho cái xác trẻ con hoàn toàn biến mất không dấu vết, chứng tỏ cổ trùng trong hộp đen trên người cô đã tiêu hóa nó.

Có thể tiêu hóa cái xác trẻ con trong thời gian ngắn như vậy, lại thấy thi độc trên người cô cũng đang dần tan biến, chứng tỏ cổ trùng được nuôi trong hộp đen tuyệt đối vô cùng lợi hại.

Bây giờ cô gái người Miêu chưa tỉnh, vì vậy Trương Khải Minh cũng không đặt sự chú ý lên người cô.

Anh liếc nhìn cái hộp trên người cô với ánh mắt đầy ẩn ý.

Bây giờ nên tranh thủ thời gian ra ngoài càng nhanh càng tốt, vì vậy Trương Khải Minh cũng không dây dưa nhiều vào chuyện này.

Nếu cô gái người Miêu có thể giải quyết được cái xác trẻ con khó nhằn đó, cũng là một chuyện tốt, ít nhất không cần mọi người phải ra tay.

Bây giờ Trương Khải Minh phải tập trung toàn bộ sự chú ý vào mấy cánh cửa kia.

Phải biết rằng nếu chọn sai một cánh cửa, có khả năng sẽ đưa tất cả mọi người vào chỗ chết.

Bây giờ Trương Khải Minh đang cố gắng lựa chọn trong số mấy cánh cửa đá.

Rốt cuộc cánh cửa nào mới là Sinh môn?

Cùng lúc đó, tiếng ầm ầm từ đầu kia của đường hầm vọng lại.

Dần dần cảm thấy hầm mộ này cũng có chút rung lắc, Trương Khải Minh biết tốc độ sụp đổ bây giờ hẳn là rất nhanh.

Nơi này cũng sắp không an toàn nữa rồi.

Anh quyết định đẩy nhanh tiến độ lựa chọn.

Hầm mộ này sắp sụp đổ hoàn toàn rồi, Trương Khải Minh nhìn sáu cánh cửa, cẩn thận tính toán trong lòng.

Lúc mấy cánh cửa đá xoay nhanh, có một cánh cửa, phía sau là một lối đi màu đen.

Mọi người đều cảm thấy lối đi màu đen đó hẳn là Sinh môn.

Có một số người thấy hầm mộ đang dần rung lắc, đều có chút sốt ruột.

Ánh mắt họ nhìn về phía Trương Khải Minh, thấy anh vẫn chưa nói gì, có một số người không kìm được muốn lao về phía lối đi đó.

Trương Khải Minh chưa đưa ra quyết định, lúc này có mấy gã trai tráng thuộc hạ của Hoắc Yên không nén được nữa.

Thấy Trương Khải Minh không nói gì, mà cảnh tượng sau các cánh cửa cũng đã thấy rõ, nên mấy gã trai tráng cho rằng lối đi đó là đúng.

Cùng lúc đó, Hoắc Yên ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh, tuy rất tin tưởng anh, cũng biết thủ đoạn của anh lợi hại, nhưng con đường sống rành rành bày ra trước mắt, mà anh vẫn chưa quyết định, cũng khiến Hoắc Yên vô cùng sốt ruột.

Mấy gã trai tráng thực sự không kìm được nữa, tính tình nóng nảy đã lao về phía cánh cửa có lối đi đó.

Chương 424

Hoắc Yên thấy thuộc hạ của mình đã đi vào trước, lại không nghe chỉ thị của Trương Khải Minh, đột nhiên có chút lo lắng, vội vàng muốn dẫn thuộc hạ ra, nên cũng đi theo vào trong lối đi.

Trương Khải Minh thấy Hoắc Yên cũng đi vào, định ngăn cản, nhưng Hoắc Yên đã đi vào trong lối đi mất rồi.

Tuy con đường mà Trương Khải Minh dẫn mọi người vào lúc đầu rất thông thoáng, nhưng bây giờ con đường đó hoàn toàn không thể quay lại được nữa.

Con đường đó cùng với sự rung chuyển dữ dội, đã bị những viên đá lăn xuống bịt kín hoàn toàn.

Bây giờ trước mặt Trương Khải Minh, chỉ có sáu cánh cửa có thể đi ra ngoài.

Trương Khải Minh thấy Hoắc Yên cùng mấy thuộc hạ tiến vào sau cánh cửa đá kia, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, đồng thời nói với Trương Khởi Linh: "Mọi người nhìn chỗ cửa đá phía sau có nước, đi về phía lối đi đó, lối đi đó là một Sinh môn, nhớ là đều phải nín thở!

Người biết bơi dẫn người không biết bơi, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đây!" Trương Khải Minh dặn dò xong, cũng để Trần Văn Cẩm dẫn mọi người đi trước theo Sinh môn.

Trần Văn Cẩm thấy Trương Khải Minh không đi cùng, nhưng anh đã ra lệnh cho cô, trước tiên hãy dẫn những người này thoát ra.

Trần Văn Cẩm liếc nhìn Trương Khải Minh, rồi lại nhìn cô gái người Miêu chưa tỉnh trên đất.

Trần Văn Cẩm... cắn môi dưới rồi đi vào sau cánh cửa đá đó.

Trương Khải Minh nhìn cô gái người Miêu vẫn còn chưa tỉnh trước mặt, nói với Trương Khởi Linh: "Dùng tốc độ nhanh nhất, không cần biết dùng cách gì, mau chóng làm tỉnh cô gái người Miêu này, sau đó ở đây đợi tôi!" Trương Khải Minh dặn dò xong câu đó, liền đi về phía lối đi mà Hoắc Yên đã vào.

Anh bước vào lối đi tối đen như mực, vừa vào trong đã cảm nhận được mùi tanh hôi nồng nặc ập vào mặt.

Trương Khải Minh biết Hoắc Yên và mấy thuộc hạ của bà ta chắc chắn đã đi thẳng theo lối đi này.

Vừa vào trong, Trương Khải Minh liền nghe thấy tiếng la hét thảm thiết.

Anh biết chắc chắn là mấy gã trai tráng thuộc hạ của Hoắc Yên đã bị tấn công.

Trương Khải Minh không vội vàng tiến lên giải cứu.

Đối với những kẻ không nghe lời, anh từ trước đến nay đều không hề nể nang.

Nguyên tắc của anh trước nay là, đối với những kẻ hoàn toàn không phục tùng, không nghe mệnh lệnh thì nên nhận một chút trừng phạt.

Trương Khải Minh không phải người tốt bụng, sẽ không tùy tiện phát lòng từ bi hay tâm loạn, đối với loại người này, anh từ trước đến nay đều không nương tay.

Trương Khải Minh tiếp tục đi về phía trước, nghe thấy tiếng la hét ngày càng gần, đồng thời cũng nghe thấy tiếng binh binh loảng xoảng.

Anh biết, chắc chắn Hoắc Yên đã gặp phải thứ gì đó trong hầm

mộ.

Mặc dù Trương Khải Minh đã có chuẩn bị tâm lý, biết rằng mấy gã trai tráng thuộc hạ của Hoắc Yên chắc chắn đã bị tấn công, nhưng khi thực sự đi đến gần, nhìn thấy cảnh tượng đó, anh thực sự cảm thấy có chút tàn nhẫn.

Khi Trương Khải Minh đi đến nơi phát ra tiếng la hét thảm thiết, chỉ thấy hai gã trai tráng, trên người không biết bị thứ gì bám vào.

Trông giống như một con mao hầu tử có đuôi, thân hình không đặc biệt mập mạp, giống như một con mao hầu tử khô quắt đã chết.

Đồng thời nhìn thấy những móng vuốt sắc bén đó, đang cào cấu hai gã trai tráng, khiến họ không còn mảnh da lành, máu thịt be bét.

Có một con mao hầu tử đang bám trên cổ một gã, răng cắn chặt lấy tai gã, hai tay còn lại thì móc chặt vào hai mắt gã.

Hai gã trai tráng đau đớn kêu la thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Bởi vì hai mắt của họ đồng thời bị ngón tay của con mao hầu tử đâm vào trong hốc mắt.

Chỉ thấy con mao hầu tử trên cổ, ngón tay hơi dùng sức một chút, hai con ngươi liền bị nó rút ra cùng với dây thần kinh não bộ.

Cảnh tượng tàn nhẫn như vậy kèm theo tiếng kêu la của gã trai tráng, làm cho cả lối đi trở nên có chút kinh khủng.

Nhìn thấy bên cạnh Hoắc Yên phía trước cũng có hai con mao hầu tử như vậy, đang tấn công bà.

Những con mao hầu tử này tấn công vô cùng mãnh liệt, vô cùng tàn nhẫn.

Sau khi móc mắt của gã trai tráng kia ra, chỉ thấy con mao hầu tử một tay cầm con ngươi ném vào miệng, tay còn lại thì tiện tay ném

con ngươi xuống đất, lăn ra xa.

Trương Khải Minh đi lại gần hơn mới nhìn rõ hình dạng của những con mao hầu tử này, thực sự rất giống với con quái vật nửa người nửa yêu dưới gốc cây phượng hoàng, có khuôn mặt giống người.

Chỉ khác là trên người những con mao hầu tử này toàn thân mọc đầy lông dài màu nâu sẫm.

Thân thể giống người, chỉ có cái đuôi dài kia chứng minh chúng là thứ nửa người nửa yêu.

Hoắc Yên đang liều mạng phản kích cũng có chút kiệt sức.

Nhìn con ngươi lăn lóc trên đất, Hoắc Yên cũng thực sự sợ hãi trong lòng.

Lúc này, số lượng những con mao hầu tử trước mặt không ngừng tăng lên, dường như đang ồ ạt kéo đến từ đầu kia của lối đi.

Những thuộc hạ của Hoắc Yên định chạy ngược lại, nhưng số lượng mao hầu tử quá đông, đã chặn đứng đường lui của họ.

Lúc này, Trương Khải Minh đã đến gần những con mao hầu tử, thấy chúng cũng đã chú ý đến mình, biết rằng không ra tay là không được rồi.

Thấy có người mới đến, những con mao hầu tử vô cùng hung dữ, tấn công về phía Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh thi triển Nhiên Mộc Đao Pháp, trong nháy mắt hai mươi bảy nhát đao chém về phía những con mao hầu tử.

Đồng thời, anh cũng gọi tiểu Hồng Hống của mình ra.

Thấy những con mao hầu tử bị Trương Khải Minh đánh lùi, những con bị thương cũng máu thịt be bét.

Hoàn toàn không giống con trong hầm mộ kia.

Những con mao hầu tử này hẳn là sợ bị tấn công.

Chương 425

Trương Khải Minh không ngừng tấn công, dùng Nhiên Mộc Đao Pháp nhanh chóng chém về phía chúng.

Những con mao hầu tử nhanh chóng lùi lại, Trương Khải Minh không có ý định buông tha.

Anh từng bước một áp sát.

Hoắc Yên ở phía sau, nhìn Trương Khải Minh tiếp tục tiến lên, có chút kinh ngạc.

Đã cứu rồi, tại sao không lùi lại, mà lại tấn công thẳng về phía những con mao hầu tử?

Nhìn Trương Khải Minh tấn công chúng quyết liệt như vậy, Hoắc Yên cũng không dừng lại, động tác trên tay cũng theo Trương Khải Minh tấn công về phía trước.

Những con mao hầu tử theo sức chiến đấu của Trương Khải Minh ngày càng lớn, cùng với sức tấn công của tiểu Hồng Hống, không ngừng lùi lại.

Trong lúc lùi lại chúng cũng kêu la bỏ chạy.

Trương Khải Minh nhìn những con mao hầu tử đang bỏ chạy, không có ý định buông tha, càng chủ động tấn công về phía trước.

Anh như đã giết đến đỏ mắt, nhìn về hướng những con mao hầu tử rút lui, quyết liệt truy sát.

Những con mao hầu tử thấy Trương Khải Minh đã giết đến đỏ mắt, cũng sợ hãi, liều mạng chạy về phía lối đi phía sau.

Trương Khải Minh cũng cực lực đuổi theo, vừa chạy vừa không

ngừng động tác trên tay.

Nhiên Mộc Đao Pháp, dưới sự vận dụng của Trương Khải Minh, đao nào cũng thấy máu, đao nào cũng chuẩn xác.

Hoắc Yên cũng có chút hoài nghi, Trương Khải Minh trước mắt dường như đã giết đến đỏ mắt, chỉ biết quyết liệt xông về phía trước.

Cảnh tượng máu thịt be bét, thực sự khiến Hoắc Yên từ trước đến nay chưa từng thấy Trương Khải Minh ra tay tàn sát dã man như vậy.

Những xác chết trong cả lối đi tỏa ra mùi tanh hôi.

Cùng lúc đó, mấy gã trai tráng thuộc hạ của Hoắc Yên may mắn sống sót được Trương Khải Minh giải cứu, nhìn thấy trạng thái giết đến đỏ mắt của anh, trong lòng cũng sợ hãi.

Không ngờ Trương Khải Minh trước mặt lại lợi hại đến vậy.

Thực sự vô cùng may mắn vì đã không trở thành kẻ địch của anh.

Nếu ai dám làm kẻ địch của Trương Khải Minh, thật sự sẽ không còn lại cả xương cốt.

Nhìn trạng thái điên cuồng của Trương Khải Minh, hoàn toàn là đang lấy những con mao hầu tử để luyện đao pháp.

Không biết vì lý do gì, Trương Khải Minh cứ một mực truy sát những con mao hầu tử?

Nhìn hướng chúng bỏ chạy, Trương Khải Minh không có ý định dừng lại.

Hoắc Yên ở phía sau có chút ngơ ngác nhìn anh. "Đứng đó làm gì?

Không còn nhiều thời gian đâu!" Trương Khải Minh nói với Hoắc Yên đang đứng ngây người tại chỗ.

Hoắc Yên đột nhiên không hiểu ý của Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh nhanh chóng chạy về hướng những con mao hầu tử bỏ chạy.

Cùng với việc Trương Khải Minh chạy về phía lối đi phía trước, Hoắc Yên cũng vội vàng đi theo.

Có thể nói, Trương Khải Minh bây giờ tuyệt đối khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

Mọi người không biết mục đích của anh, nhưng đều ngoan ngoãn nghe lời đi theo anh về phía trước.

Những con mao hầu tử thấy Trương Khải Minh không có ý định buông tha, liền chạy toán loạn về phía trước.

Có lẽ đó là bản năng của động vật, khi gặp phải sự tấn công mạnh mẽ từ bên ngoài, chúng tuyệt đối sẽ liều mạng bỏ chạy.

Trương Khải Minh một mặt thi triển Nhiên Mộc Đao Pháp, một mặt bám sát phía sau.

Giữa tiếng kêu la thảm thiết của một đám mao hầu tử, anh dừng lại.

Lúc này, nơi Trương Khải Minh dừng lại là một khoảng đất trống hình tứ phương.

Phải biết rằng lối đi này vốn không rộng lắm, nhưng khi anh đuổi theo những con mao hầu tử vào sâu bên trong, phát hiện lối đi ngày càng rộng ra.

Bây giờ đã đến một khoảng đất trống rộng rãi.

Trên khoảng đất trống này, ở vị trí cao nhất có một thanh cổ kiếm cắm trên một cái hộp.

Nhìn thanh cổ kiếm, tuổi đời hẳn không ngắn, vỏ kiếm đều đã bị rỉ sét đen kịt như bị phong ấn.

Không nhìn ra được độ sắc bén của vỏ kiếm, chỉ có thể cảm nhận được mũi kiếm đã cắm sâu vào trong một cái hộp.

Cái hộp đó dài hơn một mét, màu đen, không có bất kỳ hoa văn trang trí nào.

Giữa những xác chết của mao hầu tử la liệt trên đất, Trương Khải Minh đi đến trước cái hộp đen.

Mặc dù những con mao hầu tử dường như cũng đang bảo vệ cái hộp đen này, nhưng chúng bị Trương Khải Minh đã giết đến đỏ mắt dọa cho không dám lại gần.

Có con chạy sâu vào trong lối đi, có một số con gan dạ hơn thì nằm im trên đất.

Xác của những con mao hầu tử nằm rải rác khắp nơi.

Phải biết rằng Nhiên Mộc Đao Pháp của Trương Khải Minh, hai mươi bảy nhát, đao nào chém ra cũng trúng những con mao hầu tử.

Tay, chân trên đất hoàn toàn là những mảnh thi thể vụn vỡ.

Chương 426

Mấy con mao hầu tử còn lại tại chỗ cũng không dám manh động lao về phía Trương Khải Minh, chỉ nằm im tại chỗ.

Nhìn khuôn mặt của chúng giống hệt mặt người.

Thân thể những con mao hầu tử này tuy chưa hoàn toàn tiến hóa xong, giống như những con tinh tinh lớn, nhưng cái đuôi dài của chúng thể hiện rõ thú tính.

Trương Khải Minh không hề nương tay, cũng không cho chúng bất kỳ cơ hội nào để thở.

Anh tiếp tục vận dụng Nhiên Mộc Đao Pháp, giải quyết mấy con mao hầu tử có thân hình hơi lớn hơn một chút đang canh giữ tại chỗ với tốc độ nhanh nhất.

Hoắc Yên chạy ngay sau Trương Khải Minh hoàn toàn không có cơ hội ra tay, chỉ phòng ngự, những con mao hầu tử trước mặt đều bị Trương Khải Minh giải quyết từng con một.

Có thể thấy được sức chiến đấu của Trương Khải Minh lúc này đã bùng nổ, có thể giết sạch không còn một mảnh.

Có thể nói Trương Khải Minh tuyệt đối không cho bất kỳ con nào có cơ hội sống sót, đao nào cũng chí mạng.

Lúc này, Trương Khải Minh đã dọn dẹp xong chướng ngại, đến trước cái hộp đen.

Anh nhìn cái hộp đen, rồi nhìn thanh cổ kiếm trên đó, trên bức tường phía sau lại có khắc hoa văn.

Nhìn những hoa văn đó, Trương Khải Minh biết chúng cũng là những lá bùa mà đạo sĩ dùng để khu quỷ, trấn tà.

Mục đích của những lá bùa này chắc chắn cũng là để trấn áp cái hộp đen trước mặt.

Trương Khải Minh nhìn cái hộp đen, rồi nhìn thanh cổ kiếm cắm trên đó.

Anh không do dự nhiều, bây giờ cũng không phải lúc để do dự, thời gian không chờ đợi ai.

Trương Khải Minh nhanh chóng rút Ngự Quỷ Đao, chém về phía thanh cổ kiếm cũ kỹ trước mặt.

Anh dùng Ngự Quỷ Đao hất thanh cổ kiếm đang cắm trong hộp đen.

Hai tay dùng sức, thanh cổ kiếm trên hộp đen bị hất bay lên cao.

Một thanh cổ kiếm rỉ sét bị hất bay lên cao rồi rơi nặng nề xuống đất bên cạnh.

Cái hộp đen trước mặt lập tức tỏa ra một ít khói trắng.

Trương Khải Minh nhìn làn khói trắng, dùng tay nhẹ nhàng quạt đi.

Anh biết làn khói trắng này không phải thứ có độc, chỉ là do thời gian quá lâu, bụi bặm và khí thể sinh ra trong hộp khi bị đóng kín mà thôi.

Bây giờ Trương Khải Minh đối với thứ trong cái hộp đen này thực sự không thể kiềm chế được, anh không quan tâm đến những lá bùa khu quỷ trấn tà của đạo sĩ vẽ trên tường phía sau.

Cái gọi là nghệ cao gan lớn, Trương Khải Minh bây giờ không có bất kỳ e dè nào.

Anh thấy khi thanh cổ kiếm rơi xuống đất, những lá bùa khu quỷ trấn tà trên tường phía sau dường như có chút thay đổi.

Cùng với sự thay đổi của những lá bùa, cái hộp trên mặt đất bắt đầu lún xuống. 166.

Trương Khải Minh đã đuổi đến tận đây, không thể nào để cái hộp trước mặt độn thổ biến mất ngay trước mắt mình được, đó là điều không thể.

Anh nhanh chóng đi đến trước cái hộp, dùng Ngự Quỷ Đao nhẹ nhàng hất nó lên.

Cùng với động tác của cái hộp bay lên, Trương Khải Minh thuận thế lấy khóa leo tường từ thắt lưng ra, quấn quanh hai bên cái hộp đen, nhanh chóng đeo lên lưng.

Khi cái hộp đen rời khỏi mặt đất, từ trên tường lập tức bắn ra hơn mười mũi tên tẩm độc, nhắm thẳng vào mặt Trương Khải Minh. "Cẩn thận!

Bây giờ quay lại!" Cùng với tiếng nói của Trương Khải Minh, Hoắc Yên nhanh chóng chạy ngược lại theo lối đi lúc nãy.

Thân thủ của Trương Khải Minh đặc biệt nhanh nhẹn, thấy mấy mũi tên hoàn toàn bắn trượt, anh lộn một vòng rồi thuận theo lối đi chạy ngược lại.

Trương Khải Minh cùng Hoắc Yên và thuộc hạ của bà ta, theo tốc độ chạy, có thể phát hiện lối đi ngày càng hẹp lại, giống như hai bên tường đang ép vào giữa.

Hoắc Yên cũng phát hiện ra, lối đi đang dần hẹp lại, vì vậy bà dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước.

Càng chạy về phía trước, càng cảm giác được lối đi vốn rộng rãi, bây giờ ngày càng chật chội.

Thấy lối đi hẹp lại đột ngột, Trương Khải Minh chạy đến chỗ vừa giao chiến với những con mao hầu tử.

Nhìn gã trai tráng bị móc mất hai mắt trên đất, Trương Khải Minh không chút do dự đặt ngang thi thể gã vào giữa hai bức tường đang ép lại.

Trong nháy mắt, lối đi trở nên càng hẹp hơn.

Đầu và chân của thi thể gã trai tráng đều bị tường ép dữ dội.

Bức tường ép thi thể, phát ra từng tiếng lách cách, tiếng xương cốt bị nghiền nát.

Nghe thấy âm thanh khiến người ta rợn tóc gáy, mọi người đều tăng tốc. "Nếu không muốn bị ép thành bánh thịt thì dùng hết sức bú sữa mẹ ra mà chạy đi!" một trong những gã trai tráng của Hoắc Yên nói với những người khác, cũng đang liều mạng chạy về phía trước.

Trương Khải Minh thấy gã trai tráng này thật có mắt nhìn, nếu không chạy nhanh hơn nữa, có khả năng sẽ bị anh đá lại phía sau.

Bản năng sinh tồn của con người rất mạnh mẽ, có lẽ bình thường sẽ không bộc phát, nhưng khi thực sự gặp nguy hiểm, sức bộc phát đó thật kinh người.

Đừng nhìn mấy gã trai tráng thân hình to lớn, có chút vụng về, nhưng bây giờ tốc độ chạy trốn của họ rất nhanh.

Phải biết rằng bây giờ họ đều đang dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét để lao ra khỏi cánh cửa đá này.

Nhìn cánh cửa đá trước mặt đang rung chuyển, chỉ còn một bước nữa là đóng lại.

Chương 427

Hy vọng đã ở ngay trước mắt, mọi người liều mạng chạy ra khỏi cửa đá.

Khi Trương Khải Minh là người cuối cùng chạy ra, anh cảm thấy tất cả các bức tường phía sau đã khép lại.

Sau khi chạy ra, mấy người ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, nói về cảnh tượng vừa thoát chết trong gang tấc.

Những gã trai tráng này thực sự phải cảm ơn Trương Khải Minh.

Nếu không có anh tiến vào lối đi đó, có lẽ họ đã thực sự trở thành thức ăn trong miệng những con mao hầu tử, nghĩ lại mà có chút sợ hãi.

Sau khi chạy ra khỏi lối đi, Trương Khải Minh thấy Trương Khởi Linh và cô gái người Miêu đều đang đợi.

Nhìn cô gái người Miêu, tình trạng hẳn đã tốt hơn nhiều, thi độc trên người hẳn đã được loại bỏ sạch sẽ.

Đôi mắt của cô gái người Miêu từ màu xanh nhạt đã biến thành màu xanh đen.

Bây giờ cả hầm mộ đều đang rung chuyển.

Trương Khải Minh nhìn Hoắc Yên và mấy gã trai tráng, nói: "Mau theo Sinh môn ra ngoài đi, không ra nữa là thật sự phải ở lại đây rồi!" Trương Khải Minh cũng không chắc chắn về cái hộp sau lưng mình, chỉ là đoán trong lòng.

Mọi người cũng có chút tò mò, đặc biệt là Hoắc Yên.

Nhìn cảnh tượng Trương Khải Minh liều mạng chém giết, điên

cuồng lúc nãy, thực sự khiến bà chưa từng thấy một Trương Khải Minh điên cuồng như vậy.

Sau khi Trương Khải Minh lấy được cái hộp đen đó, anh đã dẫn mọi người chạy ra ngoài, chứng tỏ anh hẳn là biết bên trong có thứ gì đó, hoặc biết vị trí của cái hộp đen, điều này khiến Hoắc Yên có chút nghi ngờ.

Trương Khải Minh nhìn Hoắc Yên, biết bà có chút nghi ngờ, anh cũng không né tránh, trực tiếp nói với Hoắc Yên và Trương Khởi Linh: "Sáu cánh cửa trong Kỳ Môn Độn Giáp này, mỗi cánh cửa đều có thứ được bảo vệ, cánh cửa vừa vào lúc nãy hẳn là Kinh môn!" Khi Trương Khải Minh nói xong những lời này, thấy Trương Khởi Linh và Hoắc Yên dường như không hiểu, ánh mắt có chút ngơ ngác.

Anh cũng không muốn giải thích thêm nữa, nói họ cũng không hiểu, Trương Khải Minh bèn dứt khoát dẫn họ đi thẳng đến Sinh môn.

Khi Trương Khải Minh mở Sinh môn, bên trong là một hồ nước lớn dẫn ra thế giới bên ngoài.

Để qua được hồ nước này cần có sức phổi và sức bền khá tốt, người biết bơi sẽ qua được.

Anh bảo cô gái người Miêu đứng trước mặt lùi lại một bước.

Trương Khải Minh cũng nhận ra, cô gái người Miêu này hẳn là không biết bơi.

Ở vùng người Miêu ít có sông lớn, người Miêu không biết bơi rất nhiều.

Cũng có thể thấy được cái hộp đen sau lưng cô gái người Miêu hẳn là cũng không ưa nước.

Nếu thực sự xuống nước, cô gái người Miêu hẳn cũng sẽ lo lắng cho thứ trong hộp.

Thấy Hoắc Yên và thuộc hạ của bà đều đã nhảy xuống nước.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng ngẩng đầu nhìn cô gái người Miêu.

Thấy cô gái người Miêu bước lùi lại, Trương Khởi Linh cũng rơi vào thế khó xử.

Trương Khải Minh thấy cô gái người Miêu đột nhiên quay người trở lại bên cạnh cỗ quan tài. "Lật cỗ quan tài đó ra, ném thi thể bên trong ra ngoài!" Trương Khởi Linh nghe lời Trương Khải Minh, như bừng tỉnh khỏi cơn mê, vội vàng đi đến cỗ quan tài, lôi những thi thể bên trong ra ngoài.

Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh khiêng cỗ quan tài đến trước mặt nước.

Cô gái người Miêu biết Trương Khải Minh định để cô chui vào quan tài rồi thuận theo đó mà thoát thân.

Nhưng quan tài làm bằng gỗ, liệu nó có nổi khi xuống nước không?

Trương Khải Minh liếc nhìn cô gái người Miêu, biết cô đang lo lắng điều gì.

Thấy cô gái này đầu óc khá lanh lợi, anh liền nói: "Chui vào quan tài đi, phải biết là sức nổi của quan tài cũng rất lớn." Anh tiếp tục: "Một lát nữa tôi và Trương Khởi Linh sẽ đặt quan tài vào giữa hồ nước, ở giữa sẽ xuất hiện một xoáy nước có sức hút, sẽ hút cỗ quan tài vào trong đó.

Lát nữa tôi sẽ buộc chặt quan tài, đợi nó nổi lên rồi sẽ nhờ người khác cởi dây thừng trên đó ra!" Trương Khải Minh vừa nói xong liền bắt đầu hành động.

Cô gái người Miêu nhìn Trương Khải Minh, rồi lại nhìn Trương

Khởi Linh, thực sự có thể thấy được một tia cảm kích trong mắt cô.

Sau đó Trương Khải Minh tiếp tục nói: "Nhưng cũng phải biết, tôi, Trương Khải Minh, tuyệt đối không làm chuyện không có lợi ích.

Tôi cứu mạng cô như vậy, cô phải đồng ý với tôi một chuyện, nếu không đồng ý, tôi sẽ không giúp cô đâu." Trương Khải Minh dừng động tác trên tay, nói với cô gái người Miêu.

Cô gái người Miêu ngẩng đầu, dùng đôi mắt màu xanh đen nhìn Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh, trong mắt thoáng hiện một tia lo lắng.

Lúc cô gái Miêu tộc ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh, tuy có chút lo lắng nhưng đồng thời, trong ánh mắt lại chứa đầy sự trông đợi.

Có lẽ cô gái Miêu tộc hơi lo, sợ rằng điều kiện Chương Khải Minh đưa ra, cô hoàn toàn không thể đáp ứng được.

Chương Khải Minh nhìn cô gái Miêu tộc có phần do dự trước mặt, nói tiếp: “Tôi biết người Miêu đen rất giữ chữ tín, nếu không giữ lời hứa thì đều sẽ gặp báo ứng.” Chương Khải Minh nói tiếp: “Nếu không giữ lời hứa, không cần tôi đi tìm, trời cao sẽ trừng phạt, nên tôi rất yên tâm về lời hứa của cô!” “Bây giờ không biết cô gái Miêu tộc có đồng ý với điều kiện của tôi không đây!” Cô gái Miêu tộc ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh trước mặt, đôi mắt màu xanh đen cứ nhìn chằm chằm vào anh, nghe điều kiện của Chương Khải Minh xong, cô vẫn không nói một lời nào.

“Người đời đều biết Chương Khải Minh tôi không đặc biệt coi trọng tiền tài, nhưng lòng hiếu kỳ thì lại vô cùng lớn!” Lúc này, Chương Khải Minh liếc nhìn cô gái Miêu tộc trước mặt, trong ánh mắt cô gái nhìn anh lại thêm một phần mong chờ.

Chương Khải Minh nói tiếp.

“Thật ra điều kiện tôi muốn đưa ra cũng không có gì khó khăn.

Trên đường đi tôi vô cùng tò mò về cái hộp mà cô luôn đeo sau lưng!” Khi cô gái Miêu tộc nghe Chương Khải Minh nhắc đến cái hộp trên người mình, có thể thấy rõ ánh mắt cô gái lập tức căng thẳng, sau đó cơ thể theo phản xạ bảo vệ cái hộp trên người, lập tức chuyển sang trạng thái đề phòng.

Chương Khải Minh thấy bộ dạng của cô gái Miêu tộc trước mặt, biết cô ấy chắc chắn đã hiểu lầm, liền mỉm cười rồi nói với cô: “Không cần căng thẳng như vậy, cô càng căng thẳng về cái hộp đen này thì tôi lại càng tò mò hơn.

Nếu tôi muốn cái hộp đen này, thì bây giờ nó đã không còn trên người cô nữa đâu!” Chương Khải Minh nói với giọng chân thành với cô gái Miêu tộc.

Trạng thái đề phòng của cô gái trước mặt lập tức thả lỏng đôi chút.

Cô có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh.

Chương 428

Ánh mắt Chương Khải Minh cứ nhìn chằm chằm vào cô, khiến cô gái Miêu tộc có phần bối rối.

Bây giờ cô gái Miêu tộc cũng hoàn toàn không hiểu ra sao, cũng không biết rốt cuộc người tên Chương Khải Minh này có tính khí và bản tính thế nào.

Thấy Chương Khải Minh nói không có ý định chiếm lấy cái hộp trên người mình, cô gái Miêu tộc cũng yên tâm hơn một chút.

"Tuy tôi không cướp cái hộp đen của cô, nhưng tôi thực sự rất tò mò về thứ bên trong!" Chương Khải Minh tiếp tục nhìn cô gái trước mặt và nói.

"Tôi tò mò thì tò mò vậy thôi, cô cũng không cần đa nghi về thứ bên trong, cho dù là vàng bạc châu báu quý giá đến đâu, Chương Khải Minh tôi cũng không động lòng.

Thấy cô dùng cả tính mạng để bảo vệ cái hộp này, tôi sẽ không cướp đi thứ người khác yêu quý!" Chương Khải Minh nói những lời này, nhưng trong lòng lại có một giọng nói khác đang chửi rủa, lời này sao mà giả tạo, sao mà trái với lương tâm thế.

Bây giờ tất cả vàng bạc châu báu, chỉ cần hắn nhìn trúng, có thứ nào mà không tranh đoạt?

Món đồ quý giá nào mà không phải lấy từ tay người khác?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh thực sự cảm thấy mình đang tự chửi mình, trên mặt bất giác lại nở một nụ cười.

Nhưng nụ cười của Chương Khải Minh lúc này không những không khiến người ta cảm thấy thân thiết, mà ngược lại còn khiến

người ta cảm thấy có chút kinh dị đến rợn tóc gáy.

Thậm chí còn có chút gian xảo của một lão cáo già.

Chương Khải Minh thấy cô gái Miêu tộc trước mặt đã bớt đề phòng, nên tiếp tục nói với cô: "Thật ra cũng không phải chuyện gì khó khăn, tôi chỉ tò mò không biết cái hộp cô đeo sau lưng rốt cuộc đựng thứ gì, tôi muốn xem xem thứ trong hộp đen rốt cuộc là gì mà khiến cô phải liều mạng bảo vệ như vậy, cho tôi xem một chút!" Chương Khải Minh nói với cô gái Miêu tộc trước mặt, nhìn cô, sự đề phòng trong mắt cô rõ ràng đã giảm bớt.

Tuy đã bớt cảnh giác, nhưng sự kháng cự và không tin tưởng trong ánh mắt vẫn rất rõ ràng.

Lúc này Chương Khải Minh nói với cô gái trước mặt: "Yên tâm, tôi sẽ không đòi thứ trong hộp của cô, tôi chỉ đơn thuần tò mò mà thôi!" Chương Khải Minh quả thực nói thật, anh không có ý định lấy cái hộp trên người cô gái Miêu tộc.

Dù có quý giá đến đâu cũng không hiếm lạ đến vậy, anh chỉ tò mò thứ gì mà khiến mọi người phải hy sinh tính mạng để bảo vệ?

"Dùng một mạng của cô để đổi lấy việc thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi cũng không thiệt thòi đâu nhỉ!" Chương Khải Minh nói những lời này một cách đầy lý lẽ, khiến cả Trương Linh đứng bên cạnh cũng có chút không hiểu.

Trương Linh cũng thực sự không ngờ lòng hiếu kỳ của Chương Khải Minh lại mạnh đến vậy, nhìn hành vi cử chỉ của Quỷ Gia trước mặt, thực sự khiến người ta không thể đoán được.

Theo sau, ngôi mộ liên tục sụp đổ, thời gian để cân nhắc không còn nhiều, lúc này Trương Linh vội vàng nói với cô gái Miêu tộc: "Chỉ là xem thứ bên trong hộp chứ không lấy đi, cô nương xin hãy yên tâm,

bây giờ là thời khắc đặc biệt, tính mạng của cô quan trọng hơn!" Trương Linh nói những lời này, mắt không rời khỏi cô gái Miêu tộc.

Cô gái Miêu tộc nhìn Trương Linh, rồi lại nhìn Chương Khải Minh, trịnh trọng gật đầu.

Chương Khải Minh thấy cô gái Miêu tộc đã đồng ý, lòng hiếu kỳ của anh cuối cùng cũng được thỏa mãn.

Anh nhanh chóng mở nắp quan tài, đặt cô gái Miêu tộc vào bên trong.

Lập tức dùng dây thừng quấn quanh quan tài, phải biết rằng họ đang ở trong một dòng nước xoáy.

Nếu nắp quan tài bị thấm nước, có thể sẽ khiến cô gái Miêu tộc chết trong hồ.

Vì vậy, Chương Khải Minh đã cố định nắp quan tài rất chắc chắn, dùng dây thừng buộc kỹ xung quanh.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Chương Khải Minh và Trương Linh nhanh chóng đẩy quan tài xuống hồ, hai người cũng gắng sức bơi về phía trung tâm hồ.

Khi Chương Khải Minh và Trương Linh bơi đến trung tâm hồ, dòng nước xoáy có lực hút rất lớn, ngay sau đó cả quan tài và Chương Khải Minh đều bị cuốn vào vòng xoáy dưới hồ.

Tiếng sụp đổ của ngôi mộ lập tức truyền đến trong nước hồ, theo lực hút của dòng xoáy, cả Trương Linh và Chương Khải Minh đều nín thở, gắng sức bơi xuống dưới.

Cùng lúc đó, cỗ quan tài cũng theo dòng nước cuốn về phía trung tâm hồ.

Trương Linh nắm lấy một đầu dây thừng của quan tài, cố gắng

kiểm soát để nó không bị lệch hướng, thuận theo đáy hồ ở trung tâm mà nỗ lực bơi. 167.

Nói là sông thì chi bằng nói là một cái hồ, thuận theo dòng xoáy đang quay cuồng, Trương Khải Minh và Trương Linh bơi đến trung tâm hồ.

Dòng xoáy ở trung tâm hồ trực tiếp cuốn cỗ quan tài chứa cô gái Miêu tộc vào đáy hồ.

Đáy hồ này rất sâu, Chương Khải Minh và Trương Linh nín thở bơi sâu xuống dưới.

Nhờ nước hồ trong vắt, họ có thể nhìn thấy người đối diện, Chương Khải Minh và Trương Linh cùng nhau kéo cỗ quan tài bơi về phía sâu dưới đáy hồ.

May mắn là dưới đáy hồ không có vật gì đặc biệt lộn xộn, chỉ thỉnh thoảng có vài sinh vật và rong rêu lác đác.

Chương Khải Minh bơi xuống, bỗng cảm thấy trước mắt có một sợi tơ đen lướt qua, lập tức thu hút sự chú ý của anh.

Chương Khải Minh nhìn về phía sợi tơ đen, nó đang trôi về phía bên phải hồ.

Khi Chương Khải Minh vô tình quay đầu lại, anh không khỏi giật mình trước cảnh tượng trước mắt.

Chương Khải Minh thấy nơi sợi tơ đen trôi đến lại là một búi gì đó trông như tóc người.

Nó đang xoay tròn và tụ lại ở phía bên phải hồ, giữa búi tóc đen đó có thể thấy rõ một người đang bị quấn lấy.

Nửa thân trên của người đó đã hoàn toàn bị chôn vùi trong búi tóc đen, chỉ còn hai chân lộ ra ngoài.

Nhìn búi tóc đang nuốt chửng người đó, rõ ràng là người đó đang bị kéo vào từng chút một, chẳng mấy chốc đôi chân cũng sắp chìm vào búi tóc đen.

Chương Khải Minh thấy Trương Linh đang kéo quan tài bơi xuống dưới, liền bơi đến vỗ vai Trương Linh, ra hiệu cho Trương Linh đi lên trước, sau đó Chương Khải Minh vung tay chân, bơi về phía búi tóc đen đó.

Sức nín thở của Chương Khải Minh rất tốt, anh nín một hơi bơi đến gần búi tóc đen, túm lấy hai chân đang lộ ra ngoài, dùng sức kéo người đó ra khỏi búi tóc đen.

Người bị kéo ra, từ miệng, mắt, tai đều tuôn ra những sợi tóc, những sợi tóc đen đó trông thật đáng sợ.

Chương Khải Minh từ nhỏ đã ghét những thứ giống như tóc quấn quanh người không gỡ ra được.

Cực kỳ kinh khủng, nhìn những thứ khiến người ta buồn nôn này, Chương Khải Minh thực sự rất ghét.

Người bị kéo ra rõ ràng đã bị những sợi tóc này nuốt chửng hoàn toàn.

Chương 429

Những sợi tóc tuôn ra từ mắt, miệng người đó nhanh chóng quấn lại quanh người, bao bọc như một con tằm.

Chương Khải Minh nhìn cảnh tượng trước mắt, thực sự cảm thấy có chút quỷ dị.

Sau đó anh nhìn về phía sau búi tóc.

Khi Chương Khải Minh nhìn về phía sau búi tóc, anh cảm thấy nơi đó giống như một hố đen, tối đến mức không nhìn thấy gì ở phía đối diện.

Trong lúc Chương Khải Minh còn đang do dự, những sợi tóc đó dần dần tiến lại gần anh, những sợi tóc đen dần quấn lên cánh tay anh.

Chương Khải Minh nhìn những sợi tóc đen quấn trên cánh tay, dùng sức kéo giật.

Nhưng những sợi tóc này dường như rất dai, khi anh kéo thì chúng lại quấn chặt hơn, hành động cũng nhanh hơn, nhanh chóng quấn lên trên cánh tay Chương Khải Minh.

Toàn bộ cánh tay của Chương Khải Minh đã bị quấn lấy.

Chương Khải Minh thấy những sợi tóc dần dần quấn lên người mình.

Chương Khải Minh vận sức, những sợi tóc quấn trên cánh tay lập tức bị chấn đứt.

Thấy những sợi tóc bị đứt lại nhanh chóng tụ lại, rồi lại tiến gần đến anh.

Chương Khải Minh thầm nghĩ không ổn, những sợi tóc này ở

dưới đáy biển có ưu thế nhất định, dường như cũng không phải sinh vật, đánh không chết, diệt không được.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không dây dưa thêm, dù sao bây giờ anh đang ở dưới nước nín thở.

Sức nín thở có lớn đến đâu cũng không thể dây dưa quá lâu.

Xem ra những sợi tóc này ở dưới đáy biển có ưu thế đặc biệt.

Hoàn toàn không cần thiết phải ở đây tiêu hao thể lực với búi tóc này, Chương Khải Minh liếc nhìn về phía sau, nơi tối đen như mực.

Anh biết nơi đó chắc chắn có bí mật chưa ai biết, nhưng bây giờ Chương Khải Minh không có cách nào đi thăm dò, Chương Khải Minh hạ quyết tâm trong lòng.

Chỉ cần có nơi thần kỳ, có nơi chưa ai khám phá, chắc chắn sẽ có bí mật và tài sản chưa ai biết, Chương Khải Minh đối với những thứ này rất có hứng thú, anh biết chỉ cần nhắc đến những tài sản chưa ai biết này, anh sẽ như được tiêm máu gà.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh cũng rất rõ ràng, bây giờ nên nhanh chóng rời khỏi đây, đợi chuẩn bị một chút rồi sẽ xuống nghiên cứu nơi này.

Chương Khải Minh vừa mới giật đứt những sợi tóc, bây giờ những sợi tóc đó tuy đã tụ lại.

Nhưng cũng có chút sợ hãi Chương Khải Minh trước mặt.

Thấy Chương Khải Minh dần lùi về sau, búi tóc đen dường như có ý thức, có chút sợ hãi muốn tiến lên, lại có chút sợ sệt, chần chừ không hành động.

Chương Khải Minh nhìn búi tóc đen trước mặt, búi tóc đen cuộn tròn xoay chuyển dưới đáy hồ trông rất đáng sợ.

Chương Khải Minh biết búi tóc đen này tuyệt đối không phải sinh vật dưới đáy hồ.

Tuyệt đối có ý thức sinh mệnh, vì khi nhìn Chương Khải Minh, anh cảm thấy trong búi tóc đen đó, dường như có người đang nhìn trộm mình, tuy không nhìn thấy mắt.

Nhưng Chương Khải Minh cảm thấy trong búi tóc đen đó chắc chắn có ý thức.

Cảm giác trung tâm của búi tóc đen dường như đang có ý thức nhìn mình, đồng thời cũng sợ hãi không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương Khải Minh thầm cười trong lòng, chỉ cần có sợ hãi thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Chương Khải Minh không lưu luyến gì với búi tóc đen này nữa, quay người định bơi về, nhưng búi tóc đen dường như có chút không cam tâm.

Cùng lúc Chương Khải Minh quay đầu, một búi tơ đen lại tụ lại về phía anh, Chương Khải Minh đột ngột quay đầu lại nhìn những sợi tóc đen sau lưng.

Dường như những sợi tóc đen đó có thể cảm nhận được Chương Khải Minh đang nhìn chúng.

Chúng cũng lập tức dừng lại tại chỗ, không tiếp tục tiến lại gần Chương Khải Minh.

Nhìn những sợi tóc đen trước mặt, búi tóc đen đồng thời cũng đứng yên, dường như đang nhìn Chương Khải Minh trước mặt.

Đồng thời búi tóc đen không có bất kỳ hành động nào, không dễ dàng tiến lên quấn lấy Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nhận ra búi tóc đen dường như cũng rất sợ hãi

khi nhìn anh.

Chương Khải Minh tiếp tục quay đầu bơi về phía trước, búi tóc đen cũng đứng yên tại chỗ, không tiếp tục đuổi theo.

Những sợi tóc đen không tiếp tục đuổi theo Chương Khải Minh, anh cũng rất thuận lợi bơi đến nơi an toàn.

Thuận theo đáy hồ, thuận theo dòng nước bơi về phía trước, nhẹ nhàng mà lại có chút dài đằng đẵng.

Dần dần tiếp cận mặt hồ, hơi thở mà Chương Khải Minh nín cũng rất dài.

Thực sự cảm thấy sức nín thở của mình sắp không đủ dùng, ngay lúc dường như sắp đạt đến giới hạn.

Anh nhìn thấy ánh sáng phía trên, Chương Khải Minh liền lao về phía ánh sáng.

Anh ló đầu lên khỏi mặt hồ, vừa trồi lên, Chương Khải Minh liền hít một hơi thật sâu.

Thực sự ở dưới hồ nín thở quá lâu rồi, lúc hít thở không khí trong lành, thực sự cảm thấy như sắp ngất đi.

Chương Khải Minh ló đầu lên khỏi mặt hồ, hít lấy hít để không khí bên ngoài, bên bờ hồ anh nhìn thấy Trần Văn Cẩm và Bàn Tử đã lên bờ.

Thấy Chương Khải Minh bơi lên từ hồ, Bàn Tử và Trần Văn Cẩm vội vàng đi về phía anh.

Định kéo Chương Khải Minh lên bờ, thể lực của Chương Khải Minh vẫn ổn.

Tuy ở dưới hồ nín thở lâu đến mức sắp ngạt thở, cảm thấy sức nín thở của mình đã đạt đến giới hạn, dường như sắp nổ tung, nhưng

bây giờ sau khi hít thở không khí trong lành trên mặt hồ, đã đỡ hơn nhiều.

Thể lực hoàn toàn không bị tiêu hao, chỉ là nín thở có chút khó chịu mà thôi.

Chương 430

"Trời đất quỷ thần ơi, Quỷ Gia, sức nín thở của ngài đúng là kinh người thật, ở trong hồ lâu như vậy, nếu ngài không lên nữa là tôi phải xuống tìm rồi đấy!" Bàn Tử chân thành nhìn Chương Khải Minh trước mặt, thấy anh đã lên bờ, vội vàng đi đến bên cạnh.

Lúc này Chương Khải Minh mới nhìn quanh, bây giờ mọi người đang ở bên bờ hồ, bờ hồ này giống như một bãi cát nhỏ, thấy mọi người đều đã an toàn bơi lên mặt hồ, chỉ có một thuộc hạ của Hoắc Yên là không bơi lên được.

Hoắc Yên nói với Chương Khải Minh trước mặt: "Quỷ Gia, tôi có một thuộc hạ không lên được.

Chắc là đã chìm xuống đáy hồ, lâu như vậy không lên, sức nín thở của người đó tuyệt đối không thể kinh người như ngài được, chắc là lành ít dữ nhiều rồi." Hoắc Yên trong lòng muốn sai một thuộc hạ khác xuống đáy hồ xem thử, lúc này Chương Khải Minh nói với Hoắc Yên: "Không cần xuống nữa, đừng hy sinh thêm một thuộc hạ vô ích nữa, tôi đã thấy người đó rồi, không lên được đâu!" Chương Khải Minh vừa đi về phía bờ vừa nói, một tay lau nước trên mặt, nhẹ nhàng vung tay, rồi ngồi phịch xuống đất.

Phải biết rằng vừa rồi sau lưng anh còn đeo một cái hộp, cái hộp đen đó cũng khá nặng.

Cũng không biết thứ bên trong hộp đen có sợ nước không, nếu có sợ thì cũng đã ngâm nước rồi, không quản được nữa.

Có thời gian sẽ xem sau, bây giờ Chương Khải Minh cũng cảm thấy đặc biệt mệt mỏi.

Nín thở đến mức sắp thiếu oxy, bây giờ thực sự đang hít thở thật

sâu không khí trong lành trước mặt.

Chương Khải Minh đồng thời lại nhìn Trương Linh, Trương Linh đã cứu cô gái Miêu tộc trong quan tài ra.

Hai người cùng ngồi bên bờ hồ.

Chương Khải Minh kể lại chuyện về búi tóc đen dưới đáy hồ.

Điều này khiến Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ búi tóc đen đó rốt cuộc là thứ gì?

Đồng thời Chương Khải Minh cũng nói cho Hoắc Yên biết, thuộc hạ đó đã gặp bất trắc.

Hoắc Diễm nghe Chương Khải Minh nói thuộc hạ đó bị một búi tóc đen quấn chết cũng có chút kinh ngạc.

Nhìn Chương Khải Minh trước mặt, hy vọng anh có thể nói thêm một chút về thứ tóc đen đó.

Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn ánh mắt đầy mong chờ và dò hỏi của Hoắc Yên, cảm thấy có chút bất lực, mỉm cười với cô: "Tôi cũng không biết đó là thứ gì, chỉ nhìn hình dáng bên ngoài thì có chút giống tóc, có chút giống tóc người, nhưng đó tuyệt đối không phải thực vật mọc trong hồ, những sợi tóc đen đó ngược lại có chút giống một loại vu thuật nào đó." Nói đến đây, Chương Khải Minh cũng không nói thêm gì nữa, thực sự có chút mệt mỏi rồi, anh nằm xuống bãi đất trống.

Nhìn mặt trời nóng rực và bầu trời xanh biếc trên đầu, thực sự cảm thấy không khí ở đây tốt hơn không khí dưới lòng đất vừa rồi rất nhiều.

Nằm trên bãi đất trống, Chương Khải Minh quay đầu về phía Trương Linh và cô gái Miêu tộc.

Thấy sắc mặt cô gái Miêu tộc đã hồi phục, khuôn mặt vô cảm như lá bài poker.

Cái hộp đen trên người vẫn luôn đeo sau lưng, không rời nửa bước.

Nhìn đôi mắt của cô gái Miêu tộc, hoàn toàn biến thành màu xanh đen, đôi mắt đó mang lại cảm giác quỷ dị, thực sự khiến người ta có chút lạnh gáy.

Mọi người đều đang chỉnh lại quần áo ướt sũng trên người, có người đang thở hổn hển.

Chương Khải Minh nhìn những người trước mặt cũng biết, bây giờ nên để mọi người nghỉ ngơi.

Nghĩ đến nơi tối đen như mực trong hồ, Chương Khải Minh cảm thấy sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ xuống đó.

Chỉ là không phải bây-giờ, bây giờ điều cần thiết là nghỉ ngơi, còn có những món minh khí mang theo trên người, lấy từ trong mộ ra.

Một số minh khí khiến Chương Khải Minh trong lòng đặc biệt thoải mái, đặc biệt vui vẻ, những món minh khí này dù giá trị không nhiều, nhưng ít nhất chúng đều là tuổi thọ của anh.

Mọi người cũng đang chỉnh lý trang bị bên mình.

Cũng biết bước tiếp theo nên tìm một nơi nghỉ ngơi cho thật tốt, thuộc hạ của hội viên cũng đang chỉnh lý trang bị của mình.

Dù sao sau khi chia xong những minh khí này, Hoắc Yên cũng phải trở về.

Bây giờ tâm trạng của Chương Khải Minh cũng đã thả lỏng hơn một chút, nhưng những thứ mà Chương Khải Minh lấy được từ trong mộ lần này, tuyệt đối không liên quan gì đến Tây Vương Mẫu, anh

hoàn toàn chưa tìm thấy mộ Tây Vương Mẫu.

Cũng không biết mộ Tây Vương Mẫu mà anh hy vọng rốt cuộc ở đâu, cái hộp đen đeo trên người, anh cũng rất tò mò bên trong sẽ có thứ gì.

Đồng thời Chương Khải Minh cảm thấy có chuyện thú vị hơn có thể làm.

Cái hộp mà cô gái Miêu tộc đeo trên người, thực sự rất tò mò, trong cái hộp đen đó rốt cuộc đựng bảo bối gì nhỉ?

Mà cô gái này lại coi trọng cái hộp đen đó như vậy.

Chương Khải Minh đồng thời cũng nhìn thấy vẻ mặt vừa không nỡ lại vừa không thể không để anh thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô gái Miêu tộc.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Chương Khải Minh cũng vui vẻ hơn một chút.

Xem ra bây giờ cũng không thể nhanh chóng đi ra khỏi ngọn núi này, chỉ có thể tạm thời bổ sung thức ăn, để mọi người dưỡng sức.

"Mọi người tạm thời nghỉ ngơi trước, trước khi trời tối chúng ta phải đi đến thôn gần đó để tá túc một đêm." Nói xong những lời này, Chương Khải Minh cũng nghỉ ngơi một lát, ngay khi anh đang nhắm mắt dưỡng thần một lúc thì nghe thấy ở nơi không xa truyền đến tiếng ầm ầm.

Theo tiếng động lớn, mọi người đều đứng dậy, nhìn về phía nơi có tiếng động.

Chương Khải Minh cũng vội vàng đứng lên, nhìn về phía nơi có tiếng động lớn, dường như cả ngọn núi đều sụp đổ.

Mắt thấy cây cối trên núi từng mảng từng mảng đổ xuống.

Chương Khải Minh cẩn thận nhìn vị trí sạt lở của cả ngọn núi, vị trí đó chính là nơi ngôi mộ mà họ vừa thoát ra.

Nơi ngôi mộ đó xảy ra vụ nổ thì chắc chắn sẽ sụp đổ.

Nhưng tại sao lại cảm thấy như cả ngọn núi đang sụp đổ vậy.

Thoát ra lâu như vậy rồi, tại sao cơ thể lại xảy ra vụ nổ nhỉ?

Theo tiếng ầm ầm, khói bụi lập tức bốc lên mù mịt, dường như tiếng động đó giống như cả ngọn núi bị san bằng.

Theo tiếng động dữ dội, mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn ngọn núi có ngôi mộ mà họ vừa thoát ra.

Ngọn núi đó, đáng lẽ là ngọn núi cao nhất trong dãy núi, bây giờ lại giống như một khối gỗ xếp hình.

Chương 431

Cách thức sụp đổ trong nháy mắt dường như sụp xuống, tuy mọi người cũng đều biết ngôi mộ vừa thoát ra rất lớn, cây cổ thụ phượng hoàng tùng ngàn năm trong mộ cũng rất hiếm thấy.

Nhưng cũng không đến mức gây ra sụp đổ cả ngọn núi, bây giờ nhìn cả ngọn núi sụp đổ tuyệt đối giống như bị phá nổ.

Chương Khải Minh nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi nhíu mày, thực sự khiến anh cũng không hiểu.

Tại sao tiếng nổ vừa rồi lại dữ dội như vậy, vụ nổ do vật mà con quái vật nửa người nửa yêu đó mang theo gây ra.

Cũng không đến mức bây giờ lại có phản ứng mạnh như vậy.

Cách một thời gian dài như vậy, tại sao lại khiến cả ngọn núi sụp đổ?

Chương Khải Minh có chút thực sự không hiểu, lẽ nào vụ nổ do cây phượng hoàng tùng trong mộ gây ra mới khiến cả ngọn núi sụp đổ sao?

Phải biết rằng đó là cả một ngọn núi, uy lực phải lớn đến đâu.

Mới có thể khiến cả ngọn núi sụp đổ như san bằng, Chương Khải Minh không khỏi nhíu mày.

Chi tiết về cây phượng hoàng tùng đó, tuy anh không để ý nhiều.

Nhưng cây phượng hoàng tùng đó cũng là cây cổ thụ ngàn năm rồi, nếu có người giở trò trên cây phượng hoàng tùng này, cũng có khả năng.

Tuy phượng hoàng tùng là cây cổ thụ ngàn năm, Chương Khải

Minh không có tình cảm đặc biệt gì với cây cổ thụ.

Nhưng dù sao cũng đã sinh trưởng ngàn năm, Chương Khải Minh nghĩ một lúc cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Phải biết rằng cây phượng hoàng tùng ngàn năm đó, thực sự rất hùng vĩ, hùng vĩ, nghĩ đến cây cổ thụ ngàn năm đó cũng có chút linh tính, thực sự có chút đáng tiếc.

Không biết vụ sạt lở núi lần này có liên quan đến việc làm nổ tung con quái vật nửa người nửa yêu đó không, nếu thực sự có liên quan, thì thực sự có chút đáng tiếc.

Nhìn ngọn núi ở xa đang sụp đổ nhanh chóng, ngay sau đó cảm thấy khói bụi mù mịt, nhìn khói bụi ngày càng lớn, rõ ràng không phải khói bụi do núi sụp đổ tạo ra.

Chương Khải Minh cẩn thận nhìn kỹ, mới phát hiện ra nguyên nhân là núi đã bốc cháy, phải biết rằng cháy rừng lan rộng rất dữ dội.

"Mọi người mau lên, rút khỏi đây với tốc độ nhanh nhất!" Chương Khải Minh đột nhiên nhìn rõ tình hình trước mắt, vội vàng nói với mọi người, đồng thời trong mắt mọi người cũng có chút kinh ngạc.

Vừa mới nghỉ ngơi một lát, sao lại phải vội vàng rời khỏi đây.

Có chút không hiểu, những người đang nhìn về phía ngọn núi sụp đổ, đồng thời cũng đã biết.

Tại sao Chương Khải Minh lại nói vậy, nhìn khói đen bốc lên nghi ngút.

Mọi người cũng đã hiểu ra, hóa ra không chỉ núi sụp đổ, mà cả ngọn núi đã bốc cháy.

Phải biết rằng nếu cháy rừng lan rộng, có thể sẽ thiêu rụi cả khu rừng.

Vậy thì những người ở trong khu rừng này cũng sẽ thành heo quay, nghĩ đến đây mọi người vội vàng thu dọn trang bị, nhanh chóng muốn rời khỏi đây.

Mọi người ở đây đều đã thu dọn xong trang bị, định rời đi, nhìn mặt hồ và khu rừng trước mặt.

Thực sự cũng không phân biệt được phương hướng, nên đi về đâu mới đến gần được nhà dân.

Chương Khải Minh nhìn vị trí mình đang ở thuộc về một vùng trũng.

Vùng trũng này nhìn ra bốn phía, có thể bị cả dãy núi bao quanh.

Nếu muốn đi ra khỏi ngọn núi này, cũng không biết trước khi trời tối có làm được không.

Chương Khải Minh lấy la bàn ra cẩn thận phân biệt phương hướng, nhìn vị trí mình đang ở.

Đáng lẽ cách vị trí sạt lở núi ít nhất một ngọn núi, nhìn khoảng cách như vậy.

Chương Khải Minh không khỏi nghĩ thầm trong lòng, đường hầm trong hồ nước thực sự là một lối đi tắt.

Nhìn vị trí trong hồ nước, Chương Khải Minh cẩn thận suy nghĩ trong lòng.

Nhìn vị trí bốn bề là núi, thực sự khiến Chương Khải Minh có chút đau đầu.

Nhưng chuyện khó đến đâu cũng có cách giải quyết.

Đứng ở đây quá gần nơi núi cháy, đối với mọi người đều là một nơi nguy hiểm, chỉ có thể nhanh chóng rút khỏi nơi này.

Nếu cháy rừng thực sự lan rộng, tốc độ sẽ rất nhanh.

Cũng không biết trận cháy lớn này khi nào sẽ dừng, cũng khiến Chương Khải Minh có chút lo lắng.

Nếu trận cháy lớn này gió thổi về phía chính diện, thì mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.

Chương Khải Minh lo lắng rất nhiều chuyện, cẩn thận phân biệt phương hướng.

Xác định được vị trí, Chương Khải Minh quyết định đi về phía đỉnh núi.

Theo vị trí mà đỉnh núi chỉ ra, đáng lẽ sẽ có nhà dân.

Chỉ cần vượt qua ngọn núi này, đáng lẽ sẽ có nhà dân ở gần đó.

Chương Khải Minh nói, nghĩ đến đây cũng tăng tốc bước chân, vì vị trí hiện tại đối với mọi người thực sự rất bất lợi.

Chương Khải Minh quay đầu lại nhìn ngọn núi sụp đổ ở xa, khói đen bốc lên nghi ngút.

Ngay sau đó trên làn khói đen đó, lửa bốc lên ngùn ngụt, tốc độ nhuộm đỏ cả nửa bầu trời bên đó, xem ra đám cháy đó thế lửa rất mạnh, dường như muốn nuốt chửng cả khu rừng.

"Quỷ Gia, trận cháy này có liên quan đến chúng ta không?" Trần Văn Cẩm không nhịn được nghi vấn trong lòng, hỏi Chương Khải Minh trước mặt, chưa đợi Chương Khải Minh trả lời.

Bàn Tử ở trước mặt vỗ vai Trần Văn Cẩm, nói với cô: "Cô nghĩ nhiều rồi, chúng ta làm gì có bản lĩnh lớn đến mức gây ra trận cháy lớn như vậy, nếu nói là vụ nổ trên núi, tôi nghĩ là do chúng ta gây ra, có khả năng." "Nhưng trận cháy lớn như vậy, tôi cũng không mang theo dụng cụ mồi lửa, không thể châm được ngọn lửa lớn như vậy." Bàn Tử dường như đã hiểu ra, vỗ vai Trần Văn Cẩm, nói với cô.

Chương 432

Trần Văn Cẩm quay đầu liếc nhìn Bàn Tử, đồng thời nghe Bàn Tử nói những lời này.

Khi Trần Văn Cẩm quay đầu nhìn Bàn Tử trước mặt, ánh mắt đầy vẻ khinh thường nói với anh ta: "Anh thì biết cái gì, chỉ biết nhìn xem món châu báu nào đáng tiền, món nào không đáng tiền thôi, ngoài ra còn biết gì nữa!" Trần Văn Cẩm nói những lời này với Bàn Tử đầy vẻ khinh miệt.

Cảm giác như Bàn Tử là một kẻ hám tiền, một nô lệ của tiền bạc, nhưng Bàn Tử lại cảm thấy những lời này giống như đang khen mình, lập tức mặt mày tươi cười, nói với Trần Văn Cẩm: "Cái đó thì đúng!

Cô đừng khen tôi nữa, chỉ cần đưa đồ vật ra cho tôi xem một cái, tôi có thể biết được giá trị của nó, tôi chắc chắn sẽ đoán không sai một li!" Bàn Tử dường như nghe lời của Trần Văn Cẩm như đang khen mình, có chút tự tin trả lời cô.

Chương Khải Minh nhìn hai người họ lại bắt đầu cãi nhau.

Chương Khải Minh bây giờ không có tâm trạng, cũng không có hứng thú xem hai người họ cãi nhau.

Bây giờ điều Chương Khải Minh lo lắng là phải rời khỏi khu rừng này với tốc độ nhanh nhất, nếu núi thực sự bốc cháy, dù có bản lĩnh thông thiên, mọi người cũng không thể chống lại được.

Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn khu rừng ở xa, đồng thời nói với mọi người: "Chúng ta nên nhanh chóng vượt qua ngọn núi này với tốc độ nhanh nhất, khi đám cháy chưa lan rộng, chúng ta cũng nhanh chóng rời khỏi đây!" Mọi người nghe lệnh của Chương Khải Minh, cũng biết Chương Khải Minh lại có thể căng thẳng như vậy, cũng biết

trận cháy rừng này có uy hiếp lớn đến đâu.

Mọi người chỉnh lý xong trang bị, đi theo Chương Khải Minh về phía trước.

Chương Khải Minh đi về phía trước được vài bước, quay đầu lại liếc nhìn mặt hồ tĩnh lặng, như có điều suy tư mà nhíu mày.

Bây giờ Chương Khải Minh đang canh cánh trong lòng về búi tóc đen dưới đáy hồ, nơi tối đen như mực phía sau, đó chắc chắn sẽ là một nơi bí ẩn.

Chương Khải Minh có cảm giác mãnh liệt trong lòng, dường như có một ham muốn mạnh mẽ, muốn nhanh chóng tiến vào đáy hồ đó.

Luôn cảm thấy trong hồ đó dường như có thứ gì đó đang hấp dẫn mình.

Dường như có một loại cảm giác siêu cường, cảm giác trong hồ đó nhất định sẽ có thứ mình cần.

Cảm giác mãnh liệt của Chương Khải Minh rất chính xác, giác quan thứ sáu của anh cũng rất mạnh.

Chương Khải Minh thầm quyết định trong lòng, chỉ cần đi ra khỏi khu rừng này, tìm được nhà dân sau khi ổn định mọi thứ.

Nhất định sẽ quay lại hồ này, xem xem trong hồ này rốt cuộc có những thứ gì.

Theo chỉ dẫn trên tấm bản đồ anh có được, hoàn toàn không đề cập đến việc trong hồ này sẽ có thứ gì.

Nhưng rõ ràng búi tóc đen đó bảo vệ chắc chắn sẽ có một số bí mật.

Chương Khải Minh cẩn thận nhớ lại nơi tối đen như mực đó.

Nơi tối đen như mực đó, hoặc là một lối đi, hoặc là một bức

tường, ở dưới đáy hồ lại có thứ kỳ diệu như vậy, chắc chắn không tầm thường.

Điểm này Chương Khải Minh trong lòng rất chắc chắn.

Chương Khải Minh không phải là người có lòng hiếu kỳ mạnh như vậy, chỉ là bây giờ anh đối với mọi thứ về mộ Tây Vương Mẫu đều rất có hứng thú.

Nếu đã nhìn thấy những âm mưu của Tây Vương Mẫu trong cây bách, thì tuyệt đối sẽ không để bà ta được như ý, tuy ngôi mộ lần này không tìm thấy mộ Tây Vương Mẫu.

Nhưng Chương Khải Minh cảm thấy mình đáng lẽ ngày càng gần mộ Tây Vương Mẫu hơn rồi.

Chỉ có từng bước từng bước vững chắc tiến về phía trước, mới có thể tìm thấy mộ Tây Vương Mẫu, mới có thể ngày càng đến gần ngôi mộ này hơn.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh cảm thấy việc thoát thân trong hồ là một điều may mắn.

Ít nhất là để Chương Khải Minh tự mình phát hiện ra bí mật dưới đáy hồ.

Chương Khải Minh bây giờ đang đeo trên người cái hộp dài màu đen, do chiều dài của chiếc hộp thực sự có chút dài.

Chương Khải Minh quyết định trước tiên mở chiếc hộp này ra, sau khi lấy đồ vật bên trong ra rồi vứt hộp đi, đeo chiếc hộp này thực sự có chút vướng víu.

Chương Khải Minh bảo mọi người đi theo hướng đã chỉ dẫn.

Anh ở phía sau nhẹ nhàng đặt chiếc hộp đen lên bãi cỏ.

Chiếc hộp này do bị ngâm nước nên cảm giác càng nặng hơn, bên

trong hộp chắc chắn đã vào nước.

Chương Khải Minh quyết định nên mở hộp ra với tốc độ nhanh nhất, lỡ như bên trong hộp có thứ gì sợ nước thì gay go.

Chương Khải Minh giữ Trương Linh lại, Trương Linh đi đến bên cạnh anh.

Cô gái Miêu tộc quay đầu nhìn Chương Khải Minh và Trương Linh, Chương Khải Minh không giữ cô lại.

Cô gái Miêu tộc liếc nhìn Chương Khải Minh và Trương Linh rồi lặng lẽ đi về phía trước.

Trên bãi đất trống chỉ còn lại Chương Khải Minh và Trương Linh, bây giờ Chương Khải Minh quyết định mở chiếc hộp này.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát chiếc hộp đen trước mặt, xem chiếc hộp đen này có cơ quan gì không, lật chiếc hộp lại.

Phát hiện chiếc hộp này chỉ là một chiếc hộp bình thường, không có bất kỳ cơ quan nào.

Vì vậy bây giờ Chương Khải Minh cũng rất yên tâm mở chiếc hộp này ra, ngay khoảnh khắc mở hộp, bên trong hộp đã vào một ít nước.

Nhìn khoảnh khắc mở hộp, nơi nước vào trong hộp hơi có màu đỏ.

Chương Khải Minh vội vàng lật ngược chiếc hộp lại úp xuống đất, vì nhìn những hạt bột màu đỏ đó, anh biết đáng lẽ thứ trong hộp đã bị ngâm trôi đi một ít.

Úp cả chiếc hộp xuống đất, ngay lập tức bãi cỏ hút khô nước trong hộp, hiện ra trước mặt Chương Khải Minh và Trương Linh là một con dao găm và nửa cuộn da dê.

Trương Linh liếc nhìn Chương Khải Minh, có chút chăm chú nhìn

con dao găm và nửa cuộn da dê trước mặt.

Chương Khải Minh nhặt nửa cuộn da dê trên đất lên, nhìn cuộn da dê đó, cẩn thận xem xét, dường như trên đó có vẽ một bức tranh, có cả chữ.

Cuộn da dê bị dính một ít nước, nhưng may mắn là không bị ngâm cả cuộn trong nước.

Xem ra chiếc hộp này niêm phong không tồi, chỉ là trên nắp hộp, bị bao dao cũ vừa rồi cắm vào, nên mới vào một ít nước.

Chương 433

Chương Khải Minh đưa nửa cuộn da dê trong tay cho Trương Linh, anh biết Trương Linh sẽ hiểu được chữ viết trên đó.

Sau đó Chương Khải Minh nhặt con dao găm trên đất lên, con dao găm này trông rất bình thường.

Nhưng xem xét hoa văn trên con dao găm, dường như có chút quen thuộc, đã gặp ở đâu đó, Chương Khải Minh nhất thời không nhớ ra.

Chương Khải Minh nhìn con dao găm tinh xảo, đồng thời rút con dao găm ra khỏi vỏ.

Ngay lập tức lưỡi dao sắc bén phát ra ánh sáng lạnh lẽo, hiện ra trước mắt Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nhìn con dao găm nhỏ.

Thực sự cảm thấy có chút kinh ngạc, trong lối đi đó có lẽ đã bị phong bế mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm.

Nhưng nhìn ánh sáng lạnh lẽo bên cạnh lưỡi dao, thực sự cảm thấy con dao găm này tuyệt đối là một bảo đao thượng hạng.

Chương Khải Minh cầm con dao găm, thực sự cảm thấy kích thước của con dao găm này rất vừa tay.

Nhìn ánh sáng lạnh lẽo mà con dao găm phát ra, cũng khiến người ta cảm thấy có chút không rét mà run.

Chương Khải Minh biết những con khỉ lông đó liều mạng bảo vệ thứ này chắc chắn cũng rất quý giá.

Nhưng bây giờ con dao găm này rốt cuộc có công năng gì thì không biết, đơn thuần nhìn từ vẻ ngoài của con dao găm, anh thực sự rất

thích.

Chương Khải Minh không khỏi có chút tiếc nuối, lúc ở trong lối đi.

Nếu sớm hơn một chút mở chiếc hộp này ra, dùng con dao găm này, không biết sẽ có hiệu quả gì với những con khỉ lông đó.

Thực sự có chút đáng tiếc, nếu sớm hơn một chút mở chiếc hộp này ra.

Cầm con dao găm trong tay làm vũ khí tấn công, xem độ sắc bén của nó cũng có thể thử lưỡi dao.

Chương Khải Minh rất hài lòng với vũ khí trong tay.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn Trương Linh, thấy anh ta cầm nửa cuộn da dê khẽ nhíu mày, Chương Khải Minh hỏi Trương Linh.

"Quỷ Gia, theo ghi chép trên đây, có một vị quân sư thời Chiến Quốc, mộ huyệt được chôn dưới nước, theo hình thức thủy táng bằng 'trầm quan' (quan tài chìm)!" Trương Linh ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh trước mặt, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

"Quỷ Gia, trên đường đi, nơi có nước chính là đáy hồ mà chúng ta thoát ra, lẽ nào?" Mắt Trương Linh có chút không thể tin được, nhìn Chương Khải Minh trước mặt hỏi anh.

Đồng thời Chương Khải Minh nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Trương Linh, gật đầu với anh ta.

"Cậu nói không sai, chính là đáy hồ mà chúng ta vừa thoát ra, tôi vừa nhìn thấy búi tóc đen đó, thứ mà nó muốn bảo vệ đáng lẽ chính là cỗ 'trầm quan' được đề cập trong cuộn da dê này!" Trương Linh không thể tin được nhớ lại cảnh tượng dưới đáy hồ.

Chương Khải Minh đoán chắc, cỗ quan tài được nói đến trong

cuộn da dê này đáng lẽ ở dưới đáy hồ đó.

Nhưng với tình hình hiện tại, hoàn toàn không có trang bị để có thể ở dưới hồ trong thời gian dài.

Không thích hợp, bây giờ xuống hồ, đặc biệt là bây giờ cháy rừng cũng có xu hướng lan rộng.

Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn lên, đám cháy rừng ở xa bốc lên khói đen nghi ngút, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, trong lòng cũng có chút do dự.

Nhìn đội ngũ phía trước đang từ từ đi về phía khu rừng, Chương Khải Minh quay đầu lại nhìn mặt hồ tĩnh lặng.

Chương Khải Minh cầm nửa cuộn da dê trong tay nhìn, cắn răng nói với Trương Linh: "Về trước đi, có thời gian sẽ quay lại tranh giành!" Trương Linh liếc nhìn Chương Khải Minh, nhìn mặt hồ tĩnh lặng gật đầu, sau đó hai người nhanh chóng cầm nửa cuộn da dê và con dao găm đó, đi về phía lối ra của khu rừng.

Cùng lúc đó trên mặt hồ nổi lên từng gợn sóng, những sợi tơ đen giống như tóc, lan ra khắp mặt hồ, từng sợi từng sợi trôi lơ lửng.

Trương Linh và Chương Khải Minh nhanh chóng đuổi kịp đội ngũ, nhìn đám cháy rừng đang lan nhanh, biết rằng nên để mọi người nhanh chóng rút lui.

Mắt thấy trời cũng đã có chút tối, đường núi cũng ngày càng khó đi.

Đám cháy lan với tốc độ rất nhanh, dường như cả khu rừng đều đang bị nung nóng dưới sức nóng đó, khói bốc lên cuồn cuộn.

Tuy chưa lan đến chỗ Chương Khải Minh, nhưng nhiệt độ nóng rực đó cũng khiến mọi người rất khó chịu.

Mọi người đều nhanh chóng đi đường, không ai nghỉ ngơi một khắc nào, nhanh đến mức quần áo trên người đều ướt đẫm dính vào người, Bàn Tử vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

"Mẹ kiếp, cháy rừng chết tiệt, muốn nướng chín lão tử rồi!" Bàn Tử vừa lẩm bẩm trong miệng vừa tăng tốc bước chân.

"Nếu nướng chín cậu, cũng biến thành heo quay!" Trần Văn Cẩm nghe Bàn Tử không ngừng phàn nàn, trực tiếp xen vào trêu chọc.

Thực ra tất cả mọi người đều bị đám cháy rừng nóng rực nướng đến mức có chút không thở nổi.

Chỉ là mọi người đều biết nếu đám cháy lan ra, không ai có thể thoát được, vì vậy đều dùng tốc độ nhanh nhất để nhanh chóng rút khỏi đây.

Đột nhiên một cơn gió thổi qua, khiến mọi người đều cảm thấy trên người mát mẻ hơn một chút, ngay sau đó nhìn thấy những đám mây đen dường như đang trôi về phía này.

Theo những đám mây đen ngày càng dày đặc, ngay lập tức trên trời vang lên một tiếng sấm sét, trong nháy mắt mưa như trút nước đổ xuống.

Khiến mọi người đều không ngờ, trận mưa này lại đến nhanh như vậy, nhìn xu thế lan rộng của đám cháy rừng, trận mưa lớn này tuyệt đối là một trận mưa kịp thời.

"Trời ơi, ông trời thực sự quá tự nhiên, quá hiểu lòng người!" Bàn Tử ngẩng đầu nhìn trận mưa lớn như trút nước trên trời, vui mừng đến mức dang rộng hai tay, như đang ôm lấy ông trời, ôm lấy trận mưa lớn, miệng không ngừng hét lên.

Chương Khải Minh nhìn trận mưa lớn như trút nước, thực sự cảm thấy ông trời không muốn để trận cháy này lan rộng.

Thực sự mọi thứ đều do ý trời.

Nếu trận cháy rừng này lan rộng, thì cả khu rừng này sẽ là một thảm họa.

Cư dân dưới núi cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng trận mưa kịp thời này tuyệt đối đặc biệt kịp thời.

Nhìn trận mưa lớn như trút nước, tuy không thể nhanh chóng dập tắt đám cháy rừng trên núi, nhưng tốc độ mưa đổ xuống cũng thực sự đủ nhanh, đủ mạnh.

Nhưng có một vấn đề cũng đặc biệt nghiêm trọng.

Chương 434

Khi mưa lớn gặp phải đám cháy trên núi, luồng khí nóng sinh ra sẽ còn lớn hơn luồng khí nóng của chính ngọn lửa, điều này sẽ gây ra mối đe dọa lớn hơn cho tất cả các sinh vật trên núi.

Đồng thời luồng khí nóng cũng sẽ lan ra khắp khu rừng, vì vậy Chương Khải Minh bảo mọi người càng phải tăng tốc bước chân.

Mưa lớn trên núi như trút nước, mọi người chỉ có thể đội mưa, tiếp tục đi về phía trước, không có nơi nào để trú mưa.

Con đường có chút lầy lội, thực sự đã tạo ra một số khó khăn cho việc đi lại.

Con đường núi lầy lội cũng dễ chịu hơn nhiều so với nhiệt độ của đám cháy rừng nướng trên người, cảm giác nóng rực.

Theo mưa lớn như trút nước, đồng thời sấm sét cũng vang lên từng trận, nhìn mưa ngày càng lớn.

Phải tìm một nơi trú mưa, cẩn thận quan sát nơi trú mưa gần đó, nhìn thấy một nơi phía trước.

Có một hang động, mọi người lao về phía hang động đó.

Đồng thời sấm sét trên trời mang theo tia chớp đánh xuống khu rừng.

Chương Khải Minh đi vào hang động, đứng trong hang động có thể nhìn về phía ngọn núi vừa cháy, nhìn thấy thế lửa dường như đã nhỏ đi một chút.

Chương Khải Minh nhìn nơi đó đáng lẽ là nơi ngôi mộ tọa lạc.

Điều khiến Chương Khải Minh không ngờ là, nghe một tiếng sấm

sét, mang theo một tia chớp từ trên trời chiếu thẳng xuống đỉnh ngọn núi đó, tiếng sấm sét đó dường như đồng thời đi kèm với tiếng động lớn.

Trên ngọn lửa vừa có chút tắt ngấm, theo một tia chớp hạ xuống, tiếng động lớn vang lên.

Ngay lập tức lửa tóe ra tứ phía, ở nơi xa như vậy cũng có thể nhìn thấy ánh sáng của tia chớp đó.

Chương Khải Minh và mọi người chạy vào trong hang động, nhìn trận mưa lớn, sắp dập tắt đám khói lửa trên ngọn núi đối diện.

Nhưng ngay lập tức sấm chớp vang rền, nơi tia chớp vừa đánh xuống.

Nhanh chóng khói đen bốc lên mù mịt, một đợt cháy rừng mới lại bùng lên, lửa sét do tia chớp đánh vào cây cối tạo ra còn mạnh hơn ngọn lửa vừa rồi.

"Trời đất quỷ thần ơi, xem ra ông trời cũng muốn hủy diệt hoàn toàn con quái vật nửa người nửa yêu này, hoàn toàn không cho nó đường sống a." Bàn Tử nhìn đám lửa sét trên ngọn núi đối diện, cảm thán nói, cũng may mắn là đã sớm chạy ra ngoài.

Nếu lúc chưa thoát ra mà gặp phải đám lửa sét này.

Thì những người này không ai có thể thoát ra được, chỉ có thể biến thành heo quay trong mộ trên cả ngọn núi.

Chương Khải Minh đứng trong hang động, ngẩng đầu nhìn thời tiết mưa sấm chớp trên trời, lại nhìn khói đen nghi ngút tạo ra sau khi ngọn núi đối diện sụp đổ, mày nhíu chặt.

Đúng là ông trời có đức hiếu sinh, nhưng với những con quái vật nửa người nửa yêu này, trên thế giới không được người ta nhận biết và chấp nhận, việc tiêu diệt hoàn toàn những thứ tà ma này là một

việc tốt.

Đặc biệt là những con khỉ mèo trong lối đi lúc nãy, con khỉ lông nào cũng đặc biệt hung hãn.

Dáng vẻ giống hệt con người, loại quái vật nửa người nửa yêu đó.

Nếu thực sự chạy ra khỏi núi, thì đối với tất cả người dân dưới núi sẽ là một mối đe dọa lớn.

Đám lửa sét trên núi cũng có thể chôn vùi hoàn toàn những con quái vật này ở đó.

Có thể trận mưa lớn và đám lửa này của ông trời có thể chôn vùi hoàn toàn ngôi mộ đó.

Chương Khải Minh không khỏi nghĩ thầm trong lòng, điều duy nhất đáng tiếc là do thời gian không đủ, những lối đi khác chắc chắn cũng sẽ có những thứ chưa ai biết.

Chỉ là đồng thời với những thứ này, trong lối đi đó cũng đi kèm với nguy hiểm, nếu thực sự tiến vào cửa tử, cũng không chắc có thể sống sót ra ngoài.

Nhưng Chương Khải Minh luôn cảm thấy chủ nhân của ngôi mộ lần này dường như thực sự cố ý để người ta phát hiện ra ngôi mộ, chứ không phải thực sự muốn che giấu.

“Trận mưa này không biết khi nào mới tạnh, xem ra mưa cũng lớn lắm!” Trần Văn Cẩm liếc nhìn trận mưa lớn bên ngoài, lại nhìn ngọn núi khói đen mù mịt đó, nói với Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh cũng biết, bây giờ nếu thực sự muốn đi ra khỏi ngọn núi này, xuống núi để tá túc một đêm, cũng có chút khó khăn.

Mưa lớn như vậy, muốn đội mưa xuống núi cũng rất khó khăn,

bây giờ trời cũng không còn sớm nữa.

Bây giờ đội mưa đi cũng không chắc có thể xuống núi tìm nhà dân trước khi trời tối.

Nhìn trận mưa lớn, những thực phẩm khác đều bị mưa làm ướt sũng, duy nhất ngọn núi có mộ đó.

Bây giờ đang bị sét đánh, chỉ cần lửa sét tắt, tự nhiên sẽ không lan ra cả dãy núi.

Xem ra ông trời rất công bằng, hiểu rõ nhân tình thế thái, thấu hiểu nỗi khổ của dân gian.

Tiểu Hắc Mạo quay người lại từ trong dòng suy nghĩ, bây giờ nếu cũng không thể đi ra khỏi ngọn núi này.

Xem ra sau khi trời tối cũng chỉ có thể ở lại trong hang động này.

Lúc này Chương Khải Minh mới cẩn thận quan sát hang động này.

Lúc mới vào chỉ để trú mưa, không cẩn thận biết hang động trông như thế nào, bây giờ Chương Khải Minh quay người lại nhìn hang động tối đen như mực phía sau.

Hang động này rất sâu, xem ra là một hang động tự nhiên lớn, cũng không biết trong hang động này có thú dữ hay không.

Nếu thực sự định qua đêm trong hang động này, cũng phải loại trừ mọi nguy hiểm trong hang động.

"Xem ra tối nay chúng ta không nhất định rời khỏi hang động này, vào trong hang động xem thử, nếu được thì tối nay ở lại trong hang động này đi!" Chương Khải Minh nói với Trương Linh và Bàn Tử trước mặt.

Bàn Tử gật đầu, mưa lớn như vậy, nếu muốn đội mưa đi xuống, thực sự rất nguy hiểm.

Vì vậy không bằng trực tiếp ở lại trong hang động một đêm, bây giờ mọi người cũng đã đốt đuốc trong tay, định vào trong hang động tối đen như mực đó xem thử.

Xem xem trong hang động có thú dữ xuất hiện không, nếu không có thú dữ thì tối nay sẽ cắm trại trong hang động này.

Bàn Tử cầm đuốc, đi vào trong hang động tối đen như mực đó xem thử.

Chương 435

Bàn Tử đi theo Chương Khải Minh và Trương Linh về phía trước, đi đến rìa sâu bên trong, nghe thấy một số tiếng động, Chương Khải Minh dừng bước, cầm đuốc soi về phía trước.

Thứ phát ra tiếng động đó không phải ở sâu trong hang động, mà là trên đỉnh hang, Chương Khải Minh cầm đuốc soi lên đỉnh hang.

Khi Chương Khải Minh cầm đuốc soi lên đỉnh hang, chỉ thấy anh vội vàng cúi đầu nói với mọi người: "Cẩn thận!" Theo lời của Chương Khải Minh, những sinh vật bay không rõ trên đỉnh động, theo ánh sáng ở cửa hang lao thẳng đến.

Cẩn thận nhìn những thứ này mới phát hiện ra đó là những con dơi, con nào cũng treo ngược trên đỉnh hang, do Chương Khải Minh cầm đuốc soi sáng hang động, phát ra tiếng động, những con dơi này bị kinh động, một đàn lớn lao về phía ánh sáng ở cửa hang.

Mấy người đàn ông khỏe mạnh của Hoắc Yên có lẽ cũng do bị kinh hãi trong mộ, nghe thấy tiếng động liền trực tiếp rút súng, bắn một loạt vào những con dơi đang lao tới.

Theo tiếng súng bắn vào đỉnh hang động kiên cố, một số xác dơi rơi xuống đất, đồng thời đạn bắn vào vách tường, tiếng động đó khiến tất cả mọi người cũng phải bịt tai lại.

Một người bị kinh hãi không nhẹ, vừa ngồi phịch xuống đất vừa lớn tiếng la hét, đồng thời tay cũng không ngừng bắn về phía bầy dơi.

Lúc này Hoắc Yên vội vàng đến gần người đàn ông bị kinh hãi đó, giật lấy khẩu súng trên tay anh ta.

Người đàn ông đó cũng do căng thẳng nên sau khi bị Hoắc Yên

giật súng mới phản ứng lại.

Quay đầu lại, khi hội viên giật súng xuống, tất cả mọi người đều yên tĩnh, trên đất rơi mấy xác dơi bị bắn rơi, số dơi còn lại cũng lao ra ngoài cửa động.

"Trời đất quỷ thần ơi, sợ vỡ mật rồi à, mấy con dơi mà dọa cậu thành cái dạng gấu chó này!" Bàn Tử nhìn người đàn ông đang ngồi trên đất, miệng không ngừng trêu chọc, lúc này hội gia cũng lườm người đàn ông đó một cái, người đàn ông đó, sau khi bị Hoắc Yên lườm một cái, liền từ dưới đất bò dậy, không nói gì nữa.

Hội viên cũng cầm súng của người đàn ông đó, tiếp tục đi sâu vào trong hang động, xem ra trong hang động này đáng lẽ không có thú dữ khác.

Nếu có thú dữ khác, những con dơi này cũng sẽ không yên tĩnh như vậy trong hang động này.

Chỉ là theo sự xâm nhập của Chương Khải Minh và những người khác, những con dơi trong hang động bị kinh động, một đàn lớn bay ra ngoài hang động.

Chương Khải Minh tiếp tục đi sâu vào trong sơn động, đến tận cùng.

Sơn động này quả thực rất lớn, bên trong vô cùng rộng rãi.

Đi đến cuối sơn động, khoảng cách so với cửa động đã khá xa.

Xem ra sơn động lớn thế này cũng không hẳn là chuyện tốt, tối đến cắm trại nghỉ ngơi cũng cần phải đốt đuốc.

Nếu không có đuốc, sơn động này cộng thêm thời tiết mưa dầm âm u bên ngoài sẽ trở nên vô cùng ẩm ướt.

Khi mọi người đi đến cuối sơn động, nơi đây hoàn toàn không có

bất kỳ dã thú nào xuất hiện.

Xem ra sơn động này khá an toàn.

Ngay lúc Chương Khải Minh quay người định rời đi, anh vô tình phát hiện có thứ gì đó ở một góc sơn động.

Lúc này Bàn Tử và Trần Văn Cẩm cũng đang đi về phía cửa động, Chương Khải Minh không quay người đi theo họ.

Anh tiến về phía đống đồ vật trên mặt đất.

Bàn Tử thấy Chương Khải Minh không theo kịp liền dừng bước, quay đầu lại thấy anh đang đi về phía đống đồ kia, bèn lẳng lặng đi theo sau.

Chương Khải Minh nhìn đống đồ, càng lại gần càng thấy nó giống một cái ba lô.

Anh tiến lên, cầm bó đuốc trong tay nên nhìn không được rõ lắm.

Khi Chương Khải Minh từ từ đến gần, anh mới nhận ra đó đúng là một chiếc ba lô, loại ba lô quân dụng.

Một chiếc ba lô chuyên dụng bị vứt bừa bãi trên đất.

Chương Khải Minh đi tới trước ba lô, từ từ ngồi xổm xuống.

Tại sao trong này lại vô duyên vô cớ có một cái ba lô chứ?

Nhìn tình trạng của nó, chắc là nó đã ở đây không lâu.

Trên ba lô có một lớp bụi mỏng, xem ra nó bị bỏ lại trong sơn động này vào khoảng thời gian gần đây.

Chương Khải Minh ngồi xuống, nhìn chiếc ba lô trước mặt.

Anh rút con dao găm trong tay, nhẹ nhàng khều chiếc ba lô.

Anh cũng không biết bên trong có thứ gì nên không dám tùy tiện dùng tay chạm vào.

Anh dùng dao rạch nhẹ chiếc túi ngoài của ba lô, khi chiếc túi mở ra, một vài vật linh tinh từ bên trong rơi ra ngoài.

Lúc này, Chương Khải Minh gài dao găm vào thắt lưng rồi đưa bó đuốc trong tay cho Bàn Tử đang đứng sau lưng.

Nhìn những thứ rơi ra từ ba lô, có thể thấy chủ nhân của nó có lẽ đã một mình đi vào khu rừng này.

Trong ba lô có một chiếc la bàn, một ít đồ dùng hàng ngày và một ít đồ ăn.

Nhìn những thứ này, Chương Khải Minh cảm thấy chủ nhân của chiếc ba lô chắc chắn không cùng nghề với mình.

Bởi vì trong ba lô hoàn toàn không có công cụ chuyên dụng cho việc trộm mộ.

Dù chủ nhân của chiếc ba lô này có cùng nghề đi nữa, thì cũng không phải là người chuyên nghiệp.

Không biết chủ nhân của nó đã đi đâu, nhìn chiếc ba lô bị bỏ lại đây, có lẽ người đó sẽ quay lại chăng.

Chương Khải Minh nhìn những thứ từ ba lô vương vãi trên đất, không có chút hứng thú nào nên bèn đứng dậy quay đi.

Khi Chương Khải Minh vừa quay người, anh nghe thấy có người nói chuyện ở cửa động.

Anh và Bàn Tử liền đi về phía đó thì thấy một người đàn ông trung niên đang nói chuyện với Hoắc Yên.

Khi Chương Khải Minh và Bàn Tử đi đến chỗ mọi người, họ mới nhận ra người đàn ông trung niên này có thân hình khá vạm vỡ, da dẻ tương đối trắng trẻo.

Chương 436

Nhìn tướng mạo và ánh mắt của người này, có lẽ không phải kẻ xấu.

Khả năng nhìn người của Chương Khải Minh rất chuẩn.

Khi xem tướng mạo một người, chỉ cần nhìn vào mắt là có thể đoán được bản tính của họ.

Nếu là kẻ đại gian đại ác, nhìn vào ánh mắt sẽ không thấy chút dịu dàng nào, thậm chí còn lộ ra vẻ âm hiểm và không lương thiện.

Khi người đàn ông này bước vào sơn động, rõ ràng đã bị số lượng người đông đảo trước mặt dọa cho giật nảy mình.

Anh ta lại nhìn thi thể đang nổi lềnh bềnh trên mặt đất, rồi ngẩng đầu nhìn Hoắc Yên và mấy gã đàn ông lực lưỡng.

"Các vị là?" Người lạ mặt nhìn Hoắc Yên rồi hỏi.

Mấy gã lực lưỡng dưới trướng Hoắc Yên trông tướng mạo không được lương thiện cho lắm, nên người lạ này không nói chuyện với họ mà quay sang hỏi Hoắc Yên.

Hoắc Yên thấy người lạ trước mặt cũng không giống người xấu, nên giọng điệu cũng dịu đi một chút, đối xử với anh ta cũng khách khí hơn.

"Chúng tôi thấy bên ngoài mưa to, không có chỗ nào đi nên vào sơn động này trú mưa.

Anh là người dân sống gần ngọn núi này sao?" Hoắc Yên trả lời rất ngắn gọn, đồng thời cũng hỏi ngược lại người lạ mặt những thắc mắc trong lòng.

Hoắc Yên đầu óc rất tỉnh táo và thông minh, không bao giờ tiết lộ quá nhiều chi tiết về mình cho người khác.

Người đàn ông lạ mặt thấy cô gái trước mặt không nói dối.

Anh ta nói thẳng mình cũng vào sơn động này để trú mưa.

Lúc này, Chương Khải Minh và Bàn Tử cũng đã đi tới.

Người lạ ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh, rồi lại liếc Bàn Tử một cái.

Từ ánh mắt của anh ta có thể thấy rõ sự đề phòng đối với hai người.

Đặc biệt là khi nhìn vẻ ngoài của Chương Khải Minh, tuy tướng mạo khá tuấn tú, nhưng với kiểu tạo hình và cái đầu trọc này, thực sự không giống người lương thiện.

Trong lúc người lạ đang đánh giá chàng trai trẻ Chương Khải Minh, Chương Khải Minh cũng đồng thời đánh giá anh ta.

Anh ta ăn mặc rất bình thường, không giống người trong giới đạo mộ.

Vẻ sạch sẽ của anh ta tạo ra sự khác biệt với những người còn lại ở đây.

Lúc này Hoắc Yên cũng đi tới bên cạnh người lạ và nói.

“Chúng tôi cũng vậy, vốn định xuống núi tìm nhà dân xin ở nhờ một đêm, nhưng xem ra mưa to thế này cũng không xuống núi được nữa, đành phải ở tạm trong sơn động này một đêm thôi.” Hoắc Yên nói với người lạ và Chương Khải Minh.

Người lạ rất lịch sự, cũng khẽ gật đầu với Chương Khải Minh và Bàn Tử.

“Tôi cũng mới vào núi không lâu thì trời đổ mưa to thế này, xem ra

khó mà quay về được, đành phải ở tạm trong sơn động này một đêm vậy!" "Xem ra mọi người đều vào đây trú mưa, cũng may là có sơn động này, nếu không đội mưa lớn mà đi về thì đường núi sẽ rất nguy hiểm." Chương Khải Minh cũng đáp lại người lạ vài câu đơn giản.

Rồi anh đi về phía cửa động.

Người lạ cũng dựa vào một góc tường ngồi xuống, quần áo trên người đã bị mưa làm ướt sũng.

Hiện tại, tất cả mọi người trong sơn động đều rất nhếch nhác, quần áo ai cũng ướt đẫm.

Dù không bị mưa làm ướt thì khi họ vừa lên từ đáy hồ, người cũng đã ướt sũng rồi.

Bây giờ ở trong sơn động âm u ẩm ướt này quả thực có chút lạnh.

Nhìn quanh sơn động, may mà có một ít cành cây khô, xem ra thỉnh thoảng cũng có người đi qua đây, có thể ở lại trú mưa.

Trong sơn động có một ít cành cây khô rải rác, Bàn Tử và Chương Linh gom chúng lại thành một đống, dùng mồi lửa mang theo người để nhóm lửa.

Khi đống lửa bùng lên, nhiệt độ trong sơn động cũng ấm lên một chút.

Lúc này, mọi người cũng lấy lều mang theo người ra dựng lên.

Ai cũng biết đêm mưa thế này không thể ra khỏi khu rừng này được.

Đặc biệt là đi lại vào ban đêm rất nguy hiểm, chi bằng đợi đến ban ngày rồi hẵng xuống núi.

Cùng với việc mọi người lấy lều ra, họ cũng lấy cả những món minh khí mang ra từ trong mộ, số lượng đồ vật quả thực không ít.

Có một người lạ ở bên cạnh, nên khi mọi người lấy đồ ra cũng có chút e dè.

Người lạ mặt này quả thực rất vướng víu, nếu không có anh ta, bây giờ mọi người đã không cần phải che giấu những món đồ bồi táng lấy ra từ trong mộ.

Có mấy gã lực lưỡng dưới trướng Hoắc Yên nói chuyện rất thiếu ý tứ, vừa lấy những món đồ bồi táng trong túi ra vừa không ngừng trao đổi với nhau.

"Nhẹ tay một chút, đồ bên trong mà vỡ là toi công cả đấy.

Mấy thứ này đáng giá cả một gia tài, vỡ rồi thì chẳng còn giá trị gì đâu!

Đây đều là do anh em ta dùng mạng đổi lấy đó!" Một gã lực lưỡng không ngừng lẩm bẩm với gã còn lại.

Gã kia xem ra rất có tâm cơ, ngẩng đầu liếc người đàn ông lạ mặt một cái, rồi dùng ánh mắt trừng người vừa nói.

Tiếng nói chuyện của hai người tuy không lớn lắm nhưng cũng lọt vào tai người lạ.

Anh ta không khỏi tò mò nhìn về phía những thứ được lấy ra từ trong túi.

Lúc này Bàn Tử thấy người lạ đang nhìn đồ của hai gã kia.

Cậu ta vội vàng đi tới, bắt chuyện với người lạ rồi ngồi phịch xuống bên cạnh, vỗ vai anh ta nói.

Chương 437

"Trời mưa to thế này, anh có thấy ngọn núi đối diện không?

Vô duyên vô cớ lại cháy lớn như vậy, anh có đến đó không?" Bàn Tử thăm dò hỏi người đàn ông lạ mặt, quan sát phản ứng của anh ta.

Nhưng qua câu trả lời, rõ ràng là người này chưa từng đến ngọn núi đối diện.

"Tôi cũng không rành đường núi ở đây lắm, tôi đến đây để tìm một người bạn." Thái độ của người lạ khi nói chuyện với Bàn Tử rất điềm tĩnh.

Bàn Tử nhìn vào mắt anh ta, không thấy một tia hoảng sợ nào, xem ra anh ta không biết tình hình ở ngọn núi đối diện.

"Ra ngoài tìm người à, tìm ai thế?

Một mình ra ngoài hơn mười năm rồi, không an toàn đâu.

Lỡ gặp phải dã thú thì nguy hiểm lắm!" Bàn Tử đầu óc rất lanh lợi, nói chuyện cũng rất khéo léo, cố gắng moi thêm thông tin từ người lạ.

"Ồ, không sao, người nhà vì một chút chuyện nhỏ mà xảy ra mâu thuẫn thôi!

Còn các vị thì sao?

Đông người thế này, định đi đâu vậy?" Nhân tiện đang nói chuyện, người lạ cũng hỏi lại Bàn Tử.

"Ồ!

Chúng tôi à, chúng tôi đi thám hiểm!" Nói xong câu đó, Bàn Tử vỗ vỗ vai người lạ, đứng dậy rời đi.

Nhưng người lạ nhìn Bàn Tử và Chương Khải Minh, thấy trên người họ đều mang súng và vũ khí, tuy không hoàn toàn tin nhưng cũng không tiện hỏi thêm.

Lúc này Bàn Tử đã đi đến cửa động.

Chương Khải Minh đang đứng ở đó nhìn ra ngoài, trời vẫn đang mưa.

Bàn Tử đi tới bên cạnh Chương Khải Minh, đứng cạnh anh rồi nói nhỏ.

"Quỷ Gia, tôi thấy người này chắc không có vấn đề gì đâu.

Xem thái độ nói chuyện của anh ta, có lẽ không biết tình hình ngọn núi đối diện!" "Ừm." Chương Khải Minh nghe Bàn Tử nói vậy, khẽ gật đầu, "ừm" một tiếng đáp lại.

Anh không nói gì thêm, cũng không quay đầu lại nhìn người lạ kia.

Người đó đang ngồi trong góc sắp xếp lại quần áo của mình.

Khi đống lửa cháy bùng lên, nhiệt độ trong sơn động đã ấm áp hơn.

Bàn Tử và Trần Văn Cẩm đều mang theo lều, họ dựng lều lên rồi vào trong thay quần áo ướt.

Người lạ kia có lẽ không có sự chuẩn bị gì, chỉ đeo một chiếc ba lô, bây giờ người ướt sũng, chắc không ngờ sẽ gặp phải trận mưa lớn như vậy.

Lúc này, Chương Khải Minh quay đầu lại nhìn người lạ đang ngồi trong góc rồi nói.

"Huynh đệ, lại đây gần đống lửa sưởi ấm đi, có thể hong khô quần áo luôn, nếu không cả đêm ở trong sơn động ẩm ướt thế này sẽ bị cóng chết đấy!" Chương Khải Minh vẫy tay với người đàn ông lạ

mặt đang ngồi trong góc, bảo anh ta lại ngồi bên đống lửa.

Người đàn ông lạ mặt thấy nhiều người đang sưởi ấm bên đống lửa, có lẽ cũng ngại không dám đến gần.

Anh ta chỉ ngồi trong góc sắp xếp quần áo, nghe Chương Khải Minh gọi thì trong lòng rất vui, bèn đứng dậy đi về phía đống lửa.

Anh ta đi tới bên cạnh Chương Khải Minh rồi ngồi xuống.

Anh ta đưa tay về phía đống lửa để sưởi ấm, quần áo trên người quả thực đã ướt sũng.

Bị nước mưa làm ướt hết, xem ra người đàn ông lạ mặt này cũng không mang theo quần áo dự phòng.

Anh ta chỉ có thể ngồi gần đống lửa hơn một chút, hy vọng hơi ấm có thể làm quần áo ấm lên.

Lúc này Chương Khải Minh cũng bắt chuyện phiếm với người đàn ông lạ mặt.

Qua cách nói chuyện và ăn nói của anh ta, có thể thấy anh ta cũng là người có trình độ văn hóa và tu dưỡng nhất định, đối xử với người khác rất hòa nhã, không giống kẻ có lòng dạ xấu xa.

Qua lời kể của người đàn ông thật thà này, được biết anh ta tên là Lý Hữu Thành.

Người đàn ông lạ mặt Lý Hữu Thành không phải là cư dân gần đây, anh ta đến nơi này để tìm đứa cháu ngoại của gia đình.

Chương Khải Minh qua cuộc nói chuyện từ từ với người đàn ông thật thà Lý Hữu Thành, biết được anh ta vốn là một thầy giáo ở huyện gần đây, có thể coi là một người có văn hóa.

Điều này khiến Chương Khải Minh có chút không hiểu, tại sao một người có văn hóa như vậy lại đi vào khu rừng này.

Phải biết rằng trong khu rừng này có quá nhiều nguy hiểm chưa biết trước.

Nhìn Lý Hữu Thành tuy thân thể rất khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình trong núi sâu.

Tay không tấc sắt, nếu thực sự gặp nguy hiểm, một mình Lý Hữu Thành chắc chắn sẽ chịu thiệt.

"Tại sao cháu ngoại của anh lại chạy vào núi sâu vậy?

Có mâu thuẫn gì với gia đình à?" Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Lý Hữu Thành rồi hỏi.

Lúc này, ánh mắt của Lý Hữu Thành rõ ràng tối sầm lại, dường như có lý do gì đó khó nói.

"Ồ, toàn là trẻ con giận dỗi thôi, nó chạy vào núi sâu.

Tôi sợ một mình nó sẽ gặp nguy hiểm, bố mẹ nó cũng không quản được, tôi phải vào núi tìm nó về!" Lý Hữu Thành trả lời rất ngắn gọn, nhưng nghe cách trả lời như vậy, trong lòng anh ta chắc chắn không nói ra lý do thực sự.

Chương Khải Minh tin chuyện Lý Hữu Thành có đứa cháu ngoại, nhưng lý do anh ta đưa ra, Chương Khải Minh cảm thấy có sự che giấu.

Chương Khải Minh chỉ hỏi đơn giản, không quá quan tâm đến chuyện gia đình của người khác.

Chương 438

Anh không hỏi nhiều, chỉ nói chuyện phiếm vài câu.

Nhìn thầy giáo Lý Hữu Thành trước mặt cũng không giống kẻ xấu, có lẽ những gì anh ta nói là sự thật.

Người lạ Lý Hữu Thành ngồi bên đống lửa sưởi ấm, quần áo cũng đã khô được một nửa.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn Bàn Tử đã dựng lều xong.

Anh lại nhìn Lý Hữu Thành một mình, không có lều, quần áo thì nửa khô nửa ướt.

Nếu ở trong sơn động này cả đêm, thật sự có khả năng bị cóng chết cóng.

Nhưng hiện tại trên người họ cũng không có lều thừa.

Có một cô gái người Miêu cũng không có lều.

Thực sự không thể dư ra chiếc lều nào, đành để Lý Hữu Thành sưởi ấm bên đống lửa vậy.

Chương Khải Minh đi về phía lều của mình, lấy ra một chiếc chăn nhỏ dư thừa rồi ném cho Lý Hữu Thành đang ngồi trên đất.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh, nở một nụ cười ngượng ngùng rồi nói một tiếng cảm ơn.

Chương Khải Minh không trả lời, quay người đi vào lều của mình.

Cô gái người Miêu tối nay vẫn ngủ trong lều của Chương Linh.

Chương Linh cũng ngồi bên đống lửa.

Bản thân Chương Linh là người ít nói, nhìn người đàn ông lạ mặt Lý Hữu Thành, tự nhiên cũng không có gì để nói.

Hai người sưởi ấm trong im lặng.

Lý Hữu Thành cũng là một người thật thà, không giỏi ăn nói, nên cũng chỉ im lặng ngồi bên đống lửa sưởi ấm, không nói nhiều.

Vừa chui vào lều, Chương Khải Minh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh bước ra khỏi lều, đi đến bên cạnh người đàn ông lạ mặt Lý Hữu Thành rồi nói: "Cầm lấy một cây đuốc đi theo tôi, tôi thấy một cái ba lô ở sâu trong động, xem có phải của cháu ngoại anh không!" Lý Hữu Thành nghe Chương Khải Minh nói vậy, vội vàng lấy một khúc gỗ to hơn từ đống lửa.

Ánh sáng từ cây đuốc rất sáng.

Chương Khải Minh cũng cầm bó đuốc của mình, đi về phía sâu trong động.

Chương Khải Minh đi đến vị trí vừa nhìn thấy chiếc ba lô, nhưng cảnh tượng trống không trước mắt khiến anh nhíu mày.

Chiếc ba lô vừa rồi, cùng những thứ vương vãi trên đất, hoàn toàn không được thu dọn.

Cũng không thấy ai đi vào sâu trong động.

Chiếc ba lô vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, những thứ vương vãi trên đất cũng không còn sót lại một mảnh.

Nhìn khoảng đất trống không trước mặt, người đàn ông lạ mặt Lý Hữu Thành ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh, không biết tại sao anh lại dẫn mình vào đây, định cho xem cái gì?

Lúc này, Chương Khải Minh nhíu mày rất chặt.

Anh cẩn thận quan sát bốn phía sơn động.

Chương Khải Minh đột nhiên cảm thấy mình đã bỏ qua một số chi tiết, vừa rồi không quan sát kỹ vách tường xung quanh.

Bây giờ nhìn lại ba vách tường, Chương Khải Minh cảm thấy nên quan sát kỹ hơn.

Mỗi lần tiến vào mộ huyệt, anh đều quan sát rất kỹ mọi tình hình xung quanh.

Vì vào sơn động này để trú mưa nên Chương Khải Minh không để ý nhiều.

Cho nên anh cũng không quan sát kỹ vách động.

Nếu chiếc ba lô không có ai vào lấy đi, thì bây giờ Chương Khải Minh đột nhiên cảm thấy sơn động này chắc chắn có vấn đề.

Lý Hữu Thành đứng bên cạnh, thấy Chương Khải Minh nhíu chặt mày.

Anh ta cũng không biết Chương Khải Minh dẫn mình vào đây làm gì, định cho xem ba lô nhưng trước mặt lại trống không, trên đất cũng không có gì.

Nhìn sắc mặt của Chương Khải Minh cũng không được tốt lắm, khiến Lý Hữu Thành đột nhiên cũng có chút căng thẳng.

Lúc này Chương Khải Minh cẩn thận sờ lên vách tường xung quanh sơn động, dùng tay nhẹ nhàng sờ lên vách động, cảm giác chạm vào rất ẩm ướt.

Chương Khải Minh men theo vách tường sờ từng mảng một, xem phía sau có ám đạo hay cửa bí mật nào không.

Chuyện này khiến Chương Khải Minh cảm thấy quá kỳ quái, vừa rồi anh rõ ràng đã thấy chiếc ba lô và những thứ vương vãi trên đất.

Trong một khoảng thời gian, tất cả mọi người đều không đi về

phía cuối sơn động, tại sao chiếc ba lô lại vô duyên vô cớ biến mất không tăm tích?

Nó biến mất mà không một tiếng động.

Tất cả mọi người đều ở trong sơn động, tuy cuối động và cửa động có một khoảng cách, nhưng ít nhiều cũng phải có chút âm thanh, không thể nào tất cả mọi người đều không nghe thấy gì.

Lý Hữu Thành ở trước mặt hoàn toàn không hiểu Chương Khải Minh đang sờ cái gì trên vách tường, cũng mù mờ không hiểu gì.

Anh ta nhìn Chương Khải Minh đang dò dẫm, đồng thời quay đầu lại nhìn Chương Linh đang ở bên đống lửa.

Trời chưa tối hẳn, mọi người cũng chưa nghỉ ngơi sớm như vậy, đều đang ở trong lều của mình sắp xếp trang bị.

Lúc này Chương Khải Minh nói với Lý Hữu Thành đang ở bên cạnh.

"Lát nữa anh đi đến chỗ người đang sưởi ấm kia, bảo cậu ấy chuẩn bị!" Chương Khải Minh nói xong những lời đó mà không quay đầu lại nhìn Lý Hữu Thành, tiếp tục dò dẫm trên vách tường.

"A?

Chương 439

A!" Lý Hữu Thành có chút không hiểu, tuy không hoàn toàn hiểu ý của Chương Khải Minh.

Nghe anh nói, hiểu được một nửa, anh ta bèn đi về phía Chương Linh bên đống lửa.

Lý Hữu Thành đi về phía Chương Linh, Chương Linh thấy Lý Hữu Thành lại gần, không thấy bóng dáng Chương Khải Minh, đồng thời cũng nhìn về phía sau lưng Lý Hữu Thành.

Lý Hữu Thành đi đến bên cạnh Chương Linh rồi nói.

"Người vừa đi vào sơn động cùng tôi bảo tôi nói với cậu, bảo cậu chuẩn bị!" Chương Linh nghe xong lời Lý Hữu Thành nói, lập tức nhíu mày, vội vàng đứng dậy.

Lý Hữu Thành không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Chương Linh nhanh chóng đứng dậy đi về phía Trần Văn Cẩm và Bàn Tử.

Trần Văn Cẩm và Bàn Tử cũng đang ở ngoài lều, cũng chưa nghỉ ngơi sớm.

Thấy Chương Linh đi tới, Bàn Tử lập tức đứng dậy, biết chắc chắn có chuyện sắp xảy ra.

"Quỷ Gia ra lệnh, tất cả chuẩn bị!" Chương Linh vừa dứt lời, Bàn Tử và Trần Văn Cẩm nhìn nhau, biết chắc chắn có chuyện sắp xảy ra, liền bảo những người bên cạnh mình chuẩn bị.

Bàn Tử bảo Trần Văn Cẩm ở lại chỗ lều cùng mọi người, sau đó Chương Linh và Bàn Tử cùng chạy về phía Chương Khải Minh.

Lý Hữu Thành là người thật thà, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Anh ta chỉ nghe Chương Linh gọi Chương Khải Minh là Quỷ Gia.

Tuy cái tên này nghe có vẻ quen quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Bàn Tử và Chương Linh cùng đi về phía Chương Khải Minh, đến bên cạnh anh, thấy anh đang dò dẫm trên vách tường.

Vẻ mặt nhíu chặt của anh khiến Bàn Tử và Chương Linh biết rằng vách động này tuyệt đối không bình thường.

Bàn Tử vừa rồi cũng cùng Chương Khải Minh đi vào cuối động, bây giờ cậu ta cũng có chút thắc mắc hỏi Chương Khải Minh.

"Sao vậy?

Quỷ Gia, chỗ nào không ổn à?" Bàn Tử hỏi Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn Bàn Tử rồi nói.

"Cậu còn nhớ cái ba lô chúng ta vừa nhìn thấy không?" Một câu nói của Chương Khải Minh khiến Bàn Tử lập tức nhìn về vị trí chiếc ba lô trên đất lúc nãy.

Thấy trên mặt đất trống không, Bàn Tử lập tức trong lòng căng thẳng, kinh ngạc hỏi Chương Khải Minh.

"Đều biến mất rồi?" Bàn Tử cũng giống như Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh quay đầu liếc Bàn Tử một cái rồi không nói gì.

Bàn Tử đi một vòng quanh cuối động, thấy Chương Khải Minh đang sờ lên vách tường xung quanh, cẩn thận quan sát.

Chương Khải Minh không ngừng dò dẫm trên bề mặt tường, bề mặt tường trơn nhẵn, không có bất kỳ chỗ nứt vỡ nào.

Cũng không có bất kỳ cửa bí mật nào, điều này khiến Chương

Khải Minh không khỏi nghi ngờ.

Chiếc ba lô vừa rồi làm sao lại biến mất không tăm tích như vậy, không thể nào tự nhiên biến mất được.

Trong khoảng thời gian đó, Chương Khải Minh vẫn luôn không rời khỏi sơn động, anh rất chắc chắn không có ai đi về phía cuối động.

"Quỷ Gia, có phải anh em nào của chúng ta vào đây không, sao tôi không nhìn thấy nhỉ?" Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh rồi nói.

Chương Khải Minh nhíu chặt mày nói với Bàn Tử: "Tuyệt đối không thể, tôi vẫn luôn nhìn về phía sâu trong sơn động, không có ai đi vào cả!" Bàn Tử nghe Chương Khải Minh nói một câu, lập tức sau lưng lạnh toát.

Chương Khải Minh nhìn vẻ mặt của Bàn Tử cũng biết, nghe câu nói đó quả thực có chút đáng sợ.

Nhìn vách tường bốn phía sơn động hoàn toàn trơn nhẵn, không có bất kỳ cửa bí mật nào, vậy tại sao chiếc ba lô lại biến mất?

Chương Khải Minh cầm bó đuốc trong tay cẩn thận quan sát bốn phía sơn động.

Nếu trên vách tường không có cửa bí mật, chẳng lẽ là ở trên trần động?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn lên đỉnh sơn động.

Đỉnh sơn động cách đầu không cao lắm, sơn động này không đặc biệt rộng rãi.

Khi ngẩng đầu lên, Chương Khải Minh cũng đồng thời giơ bó đuốc trong tay chiếu lên trên.

Nhìn đỉnh sơn động, tay anh không thể sờ tới được, cũng không

biết trên đó có cửa bí mật hay không.

Khi Chương Khải Minh nhìn lên đỉnh sơn động, Bàn Tử và Chương Linh cũng đồng thời nhìn lên, xem trên đó có gì kỳ lạ không.

"Cần phải xem xem trên đỉnh sơn động có cửa bí mật hay không!" Nói xong câu đó, Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh, rồi lại nhìn Chương Linh.

"Sơn động cao thế này, tay không với tới được đâu.

Hai người chồng lên nhau mới có thể chạm tới đỉnh động, một người thì làm sao cao được như vậy!" Bàn Tử nói xong, nhìn Chương Linh và Chương Khải Minh.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng liếc Bàn Tử một cái, rồi lại liếc Chương Linh một cái.

"Không phải chứ, không phải định để tôi làm đệm lót đấy chứ?" Bàn Tử nhìn ánh mắt gian xảo trong mắt Chương Khải Minh, rồi lại nhìn vẻ mặt của anh lúc nói câu đó.

Khóe miệng Bàn Tử khẽ giật giật, biết rằng Chương Khải Minh có lẽ có ý đó.

"Được rồi, được rồi, nếu cả hai đều như vậy, tôi cũng không từ chối nữa, tới đi!" Bàn Tử có chút đại nghĩa lẫm liệt nói.

Bởi vì cậu ta cũng hiểu ra rồi, ý của Chương Khải Minh là để Bàn Tử làm đệm lót, để Chương Linh đạp lên lưng Bàn Tử, đưa tay sờ lên đỉnh sơn động, xem có cửa bí mật không.

Bàn Tử đã nói đến nước này, Chương Khải Minh và Chương Linh cũng cười với cậu ta.

Chương 440

Bàn Tử nhìn hai người, không còn cách nào khác.

Thể hình và phần đế của cậu ta tuyệt đối đủ lớn, nếu đạp lên người Chương Linh, không chừng đạp chết cậu ấy mất.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng không oán thán gì, lập tức nằm sấp xuống đất.

Lúc này Chương Linh đạp lên lưng Bàn Tử.

Sau đó Bàn Tử dùng sức hai chân, nửa gập eo, đứng thẳng lên.

Chương Linh đạp trên lưng Bàn Tử, có thể chạm tới đỉnh sơn động.

Tuy Chương Linh không nặng như Bàn Tử, nhưng một người sống sờ sờ đạp lên người cậu ta.

Cũng đủ khiến Bàn Tử khổ sở.

Bàn Tử nín thở di chuyển ở dưới, Chương Linh ở trên đưa tay sờ lên đỉnh sơn động.

Cùng với sự di chuyển của cơ thể Bàn Tử, Chương Linh cũng men theo đỉnh sơn động dò dẫm.

"Quỷ Gia, chỗ này có chút không ổn!" Cùng với lời nói của Chương Linh, Chương Khải Minh lập tức tập trung chú ý lên đỉnh động, vào chỗ tay Chương Linh đang sờ.

Men theo ánh đèn của Chương Khải Minh chiếu tới, chỉ thấy chỗ tay Chương Linh sờ dường như có một khe hở.

"Cảm giác giống cửa bí mật, hay là lối đi?" Nhìn thấy khe hở đó, Chương Khải Minh hỏi Chương Linh.

“Không phải, Quỷ Gia, chắc là không phải!” Chương Linh trả lời Chương Khải Minh như vậy, lại khiến Chương Khải Minh và Bàn Tử đều mù mờ.

Chương Khải Minh nhíu mày, còn Bàn Tử ở dưới người Chương Linh thì sắp không nín thở nổi nữa.

“Vừa không phải lối đi, vừa không phải cửa bí mật, vậy thì chỗ nào không ổn?” Bàn Tử nửa gập eo nín thở nói một hơi, thể lực cũng thật đáng nể!

Bàn Tử thở hổn hển hỏi Chương Linh ở trên, Chương Linh không trả lời Bàn Tử mà cúi đầu nhìn Chương Khải Minh một cái.

Chương Khải Minh biết, chắc chắn có chuyện quan trọng, nếu không Chương Linh sẽ không im lặng như vậy.

Có lẽ Chương Linh cũng không hiểu chuyện gì.

Lúc này Chương Linh từ trên người Bàn Tử nhảy xuống, nói với cậu ta: “Cố gắng thêm một lúc nữa.” Sau đó bảo Chương Khải Minh đứng lên người Bàn Tử.

Chương Khải Minh nặng hơn Chương Linh một chút.

Khi Chương Khải Minh đứng lên lưng Bàn Tử, lúc này Bàn Tử rõ ràng đã thở hổn hển.

Điều có thể khiến Chương Linh không nói ra nguyên nhân và cũng không hiểu chuyện gì, chắc chắn là đã gặp phải chuyện rất khó lý giải.

Chương Khải Minh đứng lên lưng Bàn Tử, đưa tay sờ lên đỉnh sơn động.

Khi tay Chương Khải Minh chạm vào đỉnh sơn động, anh rõ ràng cảm thấy đỉnh sơn động lẽ ra phải rất tròn nhẵn.

Nhưng rõ ràng, bây giờ sờ lên đỉnh sơn động lại có khe nứt, khe nứt này không rộng lắm.

Khi tay Chương Khải Minh sờ vào trong khe nứt, rõ ràng bên trong có khoảng trống.

Chương Khải Minh cẩn thận sờ vào chỗ khoảng trống đó, cảm thấy nó rất kỳ lạ.

Phía sau khoảng trống này có lẽ có không gian, nhưng rõ ràng, chỗ này rất hẹp.

Chỗ khe hở này rất hẹp, căn bản không thể cho một người đi qua.

Hoặc kéo một cái ba lô lớn như vậy vào phía sau.

Vậy thì trên đó chắc chắn có cơ quan.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh vội vàng men theo khe nứt, dò dẫm về phía trước.

"Bàn Tử, vất vả thêm chút nữa, di chuyển cơ thể đi, tôi ở trên giữ vững thân hình, di chuyển về phía trước." Nghe Chương Khải Minh phân phó, Bàn Tử cũng biết chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, nếu không Chương Khải Minh sẽ không tiếp tục muốn dò dẫm về phía sơn động.

"Yên tâm đi, Quỷ Gia, tôi có thể, chống đỡ được!" Cùng với lời đáp của Bàn Tử, cậu ta di chuyển thân hình béo mập của mình tiến về phía trước.

Chương Khải Minh đồng thời tay cũng đang dò dẫm trên đỉnh sơn động.

"Dừng lại, Bàn Tử!" Khi Chương Khải Minh sờ thấy một chỗ kỳ lạ, anh vội vàng gọi Bàn Tử đang di chuyển ở dưới dừng lại.

Đồng thời Chương Khải Minh cẩn thận dò dẫm chỗ trên đó, Bàn

Tử cũng dừng bước.

Chương Khải Minh sờ vào chỗ này trên đỉnh sơn động, rõ ràng khe nứt lớn hơn một chút, có thể cảm giác được tảng đá này có thể di chuyển được.

Chương Khải Minh nhanh chóng phát động Đại Lực Kim Cương Chỉ, với tốc độ nhanh nhất, hai ngón tay kẹp lấy tảng đá trên đó, nhanh chóng kéo xuống.

Cùng với việc tảng đá rơi xuống, rõ ràng cảm giác phía sau có một khoảng không, khoảng không này rất lớn, giống như một lối đi.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không nói một lời, với tốc độ nhanh nhất dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ phá vỡ mấy tảng đá trên đó, tạo ra một lối đi lớn.

Cùng với những viên đá vỡ rơi xuống, Bàn Tử cũng đang nín thở, chống đỡ Chương Khải Minh ở trên.

Nhanh chóng Chương Khải Minh dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ phá vỡ hết những tảng đá có khe nứt.

Một lối đi lớn hiện ra trước mặt Chương Khải Minh.

Cùng với việc lối đi được mở ra, Chương Khải Minh nhanh chóng từ lưng Bàn Tử nhảy xuống đất.

Chương Linh ngẩng đầu nhìn lối đi lớn ở trên, thật không ngờ trong sơn động này lại có một ám đạo.

Cùng với động tĩnh bên Chương Khải Minh, những người bên đống lửa cũng chú ý đến đây.

Chương 441

Trần Văn Cẩm dẫn theo mấy người thủ hạ đi đến chỗ Chương Khải Minh.

Trần Văn Cẩm nhìn lối đi mà Chương Khải Minh vừa phá ra, thật sự bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, không ngờ trong sơn động này lại có chuyện kỳ lạ như vậy, đồng thời cũng nhìn về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nhìn Trần Văn Cẩm và mấy người thủ hạ không nói gì.

Chương Linh nhìn Trần Văn Cẩm rồi nói. 168.

"Xem ra lối đi này cũng không phải mới có một hai ngày, nó chắc hẳn nằm trong lòng núi, không biết sẽ dẫn đến đâu!" Trần Văn Cẩm liếc nhìn Bàn Tử mặt đỏ bừng vì nín thở.

Bây giờ Bàn Tử ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, dù sao cũng nín thở mà cõng một người sống sờ sờ trên lưng, kiên trì lâu như vậy, quả thực cũng là Bàn Tử mới có thể lực như vậy.

"Quỷ Gia, xem ra tối nay tôi không ngủ được rồi, lại là một đêm không yên giấc!" Chương Linh nói với Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh quay đầu liếc Chương Linh một cái.

Bây giờ trời sắp tối rồi, nếu tiến vào lối đi này.

Vậy thì cả đêm mọi người cũng sẽ có chút mệt mỏi, đặc biệt là vừa mới thoát ra khỏi ngôi mộ kia, ai cũng đã rất mệt mỏi rồi.

Nếu lại vội vàng tiến vào lối đi này, lỡ gặp phải nguy hiểm thì sẽ cần rất nhiều thể lực.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh quay đầu nói với Trần Văn Cẩm và Chương Linh.

"Để lại mấy người canh giữ cửa động này, lỡ có nguy hiểm, lập tức nhắc nhở mọi người chú ý.

Chương Linh và Trần Văn Cẩm theo tôi lên xem bên trong rốt cuộc có gì!" Chương Khải Minh phân phó mọi người.

Lúc này Bàn Tử vội vàng nói.

"Quỷ Gia, để tôi đi cùng đi.

Lúc quan trọng tôi có thể lực, để Trần Văn Cẩm ở lại canh gác đi, một cô gái cũng không có thể lực!" Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Văn Cẩm, rồi nói với Chương Khải Minh như vậy.

Chương Khải Minh quay đầu, liếc Trần Văn Cẩm một cái, rồi gật đầu với Bàn Tử.

"Cũng được, Trần Văn Cẩm, cô ở lại canh giữ cửa động này đi, lỡ có biến cố, cũng có thể lập tức nhắc nhở mọi người!" Trần Văn Cẩm nhìn Chương Khải Minh giao phó.

Bàn Tử lập tức vỗ vai Trần Văn Cẩm nói.

"Thể lực của tôi có thừa, một cô gái thì làm chút việc tỉ mỉ đi!" Trần Văn Cẩm trừng mắt nhìn Bàn Tử, tránh khỏi tay cậu ta đang vỗ trên vai mình.

"Được rồi, Quỷ Gia, tôi ở đây canh giữ, lỡ có biến cố cũng có thể ứng cứu!" Trần Văn Cẩm đáp lại Chương Khải Minh.

Bây giờ lối vào động đã hiện ra trước mắt, cần Bàn Tử làm đệm thịt mới có thể nhảy lên được.

Bàn Tử cúi người xuống.

Đầu tiên là Chương Linh, cậu ta nhanh chóng đạp lên lưng Bàn

Tử.

Bàn Tử hơi dùng sức ưỡn eo, Chương Linh nhanh chóng nắm lấy mép lối đi, trèo lên.

Tiếp theo, Chương Khải Minh mũi chân hơi dùng sức điểm lên lưng Bàn Tử, nhanh chóng cũng nhảy lên lối đi.

Chương Khải Minh và Chương Linh đồng thời đều đã lên được bên trong lối đi, chỉ còn lại Bàn Tử.

Bây giờ Bàn Tử không có gì dưới chân để làm điểm tựa.

Lúc này Trần Văn Cẩm gọi hai gã lực lưỡng dưới trướng Hoắc Yên lại gần, hai người họ đan tay vào nhau.

Để Bàn Tử đạp lên tay họ, nhảy lên lối đi.

Thân hình của Bàn Tử tuy khá béo, nhưng thân thủ lại khá nhanh nhẹn.

Hai gã lực lưỡng đan tay vào nhau, Bàn Tử lùi về phía xa một chút để lấy đà.

Lập tức nhanh chóng chạy về phía hai bàn tay, dùng sức nhảy lên.

Chương Khải Minh và Chương Linh đồng thời cũng nắm lấy thân hình đang nhảy lên của Bàn Tử, một tay kéo cậu ta vào trong lối đi.

Khi Bàn Tử trèo vào động, mới phát hiện lối đi này thực sự không rộng rãi lắm.

Với thân hình như của Chương Khải Minh và Chương Linh đi trong lối đi, hai bên đều có khoảng cách hơn nửa thân người.

Với thân hình như của Bàn Tử, trong lối đi này có vẻ hơi chật hẹp một chút.

Chiều cao của lối đi này cũng không cao lắm, chỉ cho phép người

ta nửa ngồi xổm bò về phía trước.

Bây giờ Chương Khải Minh, Chương Linh và Bàn Tử đều đang bò về phía trước.

May mà lối đi này không dốc lắm, tuy là đi lên dốc, nhưng cũng không đến mức quá mệt mỏi.

Chỉ là thân hình của Bàn Tử trong lối đi chật hẹp có chút gò bó, nên có vẻ hơi mệt.

Cùng với việc mọi người đi theo lối đi này, sau đó phát hiện lối đi cũng từ từ rộng ra một chút.

Công nghệ đào lối đi này có lẽ khá tốt, thành lối đi không thô ráp lắm.

Nếu đặc biệt thô ráp, với việc Chương Linh và Chương Khải Minh bò về phía trước như vậy, đầu gối sớm đã không chịu nổi sự ma sát đó rồi.

Bò về phía trước một đoạn, cũng không phát hiện có gì không ổn, nhưng cảm giác lối đi này lúc nào cũng ẩm ướt, nhớp nháp, chẳng lẽ là do trời mưa?

Bên ngoài đang mưa, nhưng lối đi này cũng không nên ẩm ướt như vậy.

Chương 442

Cảm giác cả lối đi đều có cảm giác ẩm ướt đó.

Cùng với việc bò về phía trước ngày càng khó khăn, có thể cảm nhận được hiện tại đang là cảm giác bò lên trên.

Lúc này Bàn Tử cảm giác sau gáy mình dường như có một giọt nước rơi xuống, cảm giác nhớp nháp, Bàn Tử cũng không để ý.

Cậu ta biết lối đi này rất ẩm ướt, nhưng một lối đi ẩm ướt làm sao có thể nhỏ nước được.

Bàn Tử dừng động tác bò về phía trước, dùng tay sờ lên sau gáy một cái.

Vừa sờ xong, Bàn Tử không khỏi lập tức giật mình.

Bởi vì khi chạm vào giọt nước trên sau gáy, sờ vào cảm giác ẩm ướt đó rõ ràng là một bàn tay nhỏ của con người.

Bàn tay mềm mại không xương, lạnh như băng.

Khi Bàn Tử sờ lên sau gáy, vừa hay nắm được bàn tay nhỏ đó.

Bàn Tử hét lên một tiếng.

Chương Linh và Chương Khải Minh vội vàng quay đầu nhìn Bàn Tử ở phía sau.

Khi Bàn Tử giật mình, tay bất giác buông lỏng, lập tức bàn tay nhỏ đó nhanh chóng lẩn đi mất.

Chương Linh quay đầu nhìn Bàn Tử, sợ đến mức mặt trắng bệch, nhưng không thấy có thứ gì sau lưng Bàn Tử, liền hỏi cậu ta.

“La lối om sòm cái gì vậy?” Bàn Tử sợ đến mức lắp bắp, nói với Chương Linh và Chương Khải Minh.

“Nhìn xem sau lưng tôi có phải có thứ gì không, tôi sờ thấy tay của thứ đó rồi!” Khi nói những lời này, sắc mặt cậu ta trắng bệch, hai tay không ngừng run rẩy.

Có thể cảm nhận được Bàn Tử thật sự sợ không nhẹ.

Đồng thời Chương Linh và Chương Khải Minh cũng dừng lại động tác bò về phía trước.

Họ quay đầu lấy bó đuốc chiếu ra sau lưng Bàn Tử, nhưng không phát hiện bất cứ thứ gì.

“Bàn Tử, cậu có ảo giác không vậy, sau lưng cậu không có gì cả!” Bàn Tử nghe Chương Linh nói vậy, thật sự cảm thấy khó tin, rõ ràng vừa rồi đã sờ thấy bàn tay nhỏ đó.

Sao có thể không có gì được chứ.

Dù có sợ hãi đến đâu, cũng không thể có ảo giác như vậy được. 169.

Bàn Tử nghe Trương Linh nói vậy cũng lấy hết can đảm, đột ngột quay đầu nhìn lại phía sau.

Nhưng khi nhìn về phía sau, quả thực không có gì cả.

Nhưng cảm giác chạm vào vừa rồi, cảm giác đó tuyệt đối chân thực, Bàn Tử không tin mình có ảo giác, chắc chắn có thứ gì đó.

“Không đúng, chắc chắn có thứ gì đó, tôi có sợ đến mấy cũng không thể xuất hiện ảo giác như vậy!” Bàn Tử rất khẳng định nói với Chương Khải Minh và Chương Linh.

Nhìn giọng điệu kiên định của Bàn Tử, Chương Khải Minh tuyệt đối tin rằng Bàn Tử không có ảo giác.

Bàn Tử cũng đã làm nghề này nhiều năm rồi, không thể vì sợ hãi mà sinh ra ảo giác, điều đó hoàn toàn không thể.

Trong lối đi này chắc chắn có gì đó kỳ lạ.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát lối đi.

Anh giơ bó đuốc lên chiếu vào những chỗ ẩm ướt trong lối đi.

Hiện tại lối đi này chỉ có thể cho một người đi về phía trước, lùi lại thì không thể.

Đồng thời tất cả mọi người đều nín thở, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong lối đi.

Lối đi tĩnh lặng như tờ.

Dường như không có bất kỳ âm thanh nào, cũng không có chỗ nào để thứ mà Bàn Tử cảm nhận được vừa rồi ẩn nấp.

Bàn Tử cũng quay đầu cẩn thận quan sát vách tường xung quanh, nhìn vách tường, hoàn toàn không có chỗ nào có thể giấu một người.

Điều này càng khiến Bàn Tử cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Trên vách tường sau lưng Bàn Tử lờ mờ có một số khe nứt, nhưng những khe nứt này cũng tuyệt đối không thể chứa được một người.

Từ khi bắt đầu trải qua nhiều lần trộm mộ, những chuyện kỳ quái thực sự quá nhiều rồi.

Cũng không thể không khiến Chương Khải Minh, Chương Linh và Bàn Tử tin vào một số chuyện kỳ quái, bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước.

“Chỗ này quá chật hẹp, nhanh chóng đi lên trên xem cuối đường hầm có gì!” Chương Khải Minh nói với Bàn Tử và Chương Linh, đồng thời cũng tăng tốc, bò lên trên.

Lối đi càng đi lên càng cảm thấy dốc hơn.

Ở chỗ dốc phía trước rõ ràng xuất hiện một khúc cua vuông góc, khúc cua này rất thẳng.

Lập tức có thể rẽ vào một lối đi khác.

Đi một đoạn đường đều không phát hiện chuyện gì đặc biệt kỳ quái.

Chỉ là mức độ ẩm ướt ngày càng nghiêm trọng, đều có thể cảm nhận được mùi mốc tỏa ra từ vách tường.

Bàn Tử cũng rất cẩn thận nhưng lần này cậu ta không cảm nhận được cảm giác kỳ lạ đó nữa, một đường đi cũng khá thuận lợi.

Nhưng cảm giác và cảm giác chạm vào bàn tay nhỏ đó.

Chương 443

Bàn Tử bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác chạm vào bàn tay nhỏ đó, có chút giống bàn tay của trẻ con, nhưng độ dài ngón tay lại không giống của một đứa trẻ.

Bàn Tử trong lòng lo lắng, quan sát bốn phía lối đi.

May mà một đường đi không xảy ra chuyện gì kỳ lạ.

Nhưng Bàn Tử như bị di chứng, lúc nào cũng quay đầu lại nhìn sau lưng, ngó nghiêng.

Khi Bàn Tử và Chương Khải Minh, Chương Linh rẽ qua góc cua vuông góc trong đường hầm.

Sau khi họ rẽ qua, Chương Khải Minh rõ ràng cảm giác, lối đi phía trước dường như có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Chương Khải Minh nói với Chương Linh và Bàn Tử.

"Cẩn thận một chút, chỗ này có chút kỳ lạ, mọi người đều đề phòng một chút!" Cùng với tiếng nói của Chương Khải Minh vừa dứt, anh cũng nhanh chóng bò vào trong lối đi này.

Không gian lối đi này rõ ràng còn hẹp hơn lối đi vừa rồi một chút.

Thân hình của Chương Khải Minh và Chương Linh đi lên trong lối đi này có chút miễn cưỡng.

Nhưng với thân hình tròn trịa của Bàn Tử, có chút khó khăn rồi.

Bàn Tử lần đầu tiên cảm thấy thân hình như vậy là một gánh nặng.

Lối đi đặc biệt chật hẹp.

Cậu ta dùng hai tay và đầu gối chống vào vách tường xung quanh,

cố gắng tiến lên.

Nhưng thân hình của Bàn Tử ở đó, đầu gối kề sát vào vách tường bốn phía.

Dường như có chút lực bất tòng tâm, một lúc sau đã thấy Bàn Tử có chút thở hổn hển.

Chương Linh nhìn bộ dạng thở không ra hơi của Bàn Tử, nói với cậu ta.

"Bàn Tử, xem ra cậu thật sự nên giảm cân rồi!" Lần trước nghe Chương Linh nói vậy, Bàn Tử không cảm thấy mình là gánh nặng, nhưng bây giờ thực sự cảm thấy thân hình béo mập này là một gánh nặng.

"Mẹ ơi, mệt chết tôi rồi, lần này về tôi sẽ giảm cân!

Còn bao xa nữa mới đến cuối đường hầm chứ!

Cái đường hầm chết tiệt này dường như đi mãi không hết!" Bàn Tử vừa di chuyển thân hình béo mập của mình lên trên vừa phát ra những lời phàn nàn.

Lúc này trong lối đi, Chương Khải Minh đột nhiên cảm thấy túi đeo hông của mình dường như bị thứ gì đó kéo chặt lại.

Chương Khải Minh không khỏi lập tức đưa tay sờ vào túi đeo hông, đồng thời cúi đầu xuống.

Trong khoảnh khắc cúi đầu đó, anh nhìn thấy một bàn tay màu xanh lục thon dài đang kéo túi đeo hông của mình.

Chương Khải Minh nhanh chóng rút con dao găm bằng đồng tìm được trong mộ huyệt ở bên hông, nhanh chóng chém về phía bàn tay thon dài, có chút giống ngón tay người nhưng lại có chút không giống.

Cùng với việc con dao găm nhanh chóng chém vào bàn tay nhỏ ở

bên hông, chỉ thấy bàn tay nhỏ đó khi chạm vào con dao găm, tốc độ co lại cực nhanh, nhanh chóng biến mất vào trong vách tường, ẩn mình vào trong khe nứt của vách tường.

Chương Khải Minh nhanh chóng vận dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ, hai ngón tay cắm vào vách tường.

Cùng lúc Chương Khải Minh cắm tay vào vách tường, thứ đó lẩn đi quá nhanh, Chương Khải Minh không tóm được bất cứ thứ gì, chỉ dùng hai ngón tay chọc ra một cái lỗ trên vách tường.

Chương Linh và Bàn Tử cũng đồng thời nhìn thấy một loạt động tác của Chương Khải Minh.

"Mẹ ơi, cái thứ gì vậy?

Sao lại có tay dài như vậy, cổ tay cũng quá nhỏ rồi!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên, từ tận đáy lòng phát ra sự kinh ngạc.

Bàn Tử cẩn thận nhìn thứ mà Chương Khải Minh vừa tấn công, hoàn toàn là một cánh tay dài ngoẵng.

Cánh tay này toàn thân màu xanh lục, giống như cánh tay của người ngoài hành tinh vậy, nhưng cảm giác thon dài đó hoàn toàn không giống cánh tay của con người.

Cánh tay dài ngoẵng đó thò ra từ trong khe tường.

Thật quá kỳ quái rồi.

Khi Chương Khải Minh tấn công vách tường, trong khe nứt hoàn toàn không tìm thấy thân thể của cánh tay đó.

Không tìm thấy bóng dáng của cánh tay đó nữa, chứng tỏ cánh tay đó đã nhanh chóng ẩn mình vào trong vách tường.

Chẳng lẽ cánh tay này có thể di chuyển trong vách tường sao?

Ý nghĩ này thật sự khiến Bàn Tử toát mồ hôi lạnh.

“Quỷ Gia, đó là thứ gì vậy?” Bàn Tử thật sự không hiểu cánh tay thon dài đó rốt cuộc là gì, không nhịn được hỏi Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nhìn hai cái lỗ mà mình vừa dùng ngón tay chọc ra trên vách tường.

Anh cũng thực sự không hiểu đó là thứ gì.

Nhìn cánh tay màu xanh lục đó có chút giống dây leo của thực vật.

Nhưng dây leo của thực vật làm sao có thể co lại nhanh như vậy, còn có cả năm ngón tay nữa.

Chẳng lẽ cây trong sơn động thành tinh rồi sao?

“Chúng ta cẩn thận một chút, nhanh lên một chút, đi qua lối đi này xem cuối đường hầm rốt cuộc là gì!” Chương Khải Minh cất con dao găm vào bên hông.

Anh không ngờ con dao găm bằng đồng này lại có ích như vậy.

Chỉ tiện tay treo ở bên hông, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Chương 444

Chương Khải Minh nhanh chóng bò về phía trước lối đi này.

Lối đi ngày càng hẹp, đầu gối thô của Bàn Tử dường như đã bị mài rách da.

Nhưng nhìn thấy thứ kỳ quái vừa rồi, cậu ta cũng không dám có chút lơ là, cũng nhanh chóng quan sát kỹ phía trước lối đi, cố gắng tiến lên.

Phía trước lập tức nhìn thấy một tia sáng, có lẽ là cửa động.

Chương Khải Minh, Chương Linh và Bàn Tử nhanh chóng bò về phía ánh sáng đó.

Chương Khải Minh luôn cảm thấy trong lối đi này dường như có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cảm giác kỳ quái này đặc biệt rõ ràng, Chương Khải Minh không chắc chắn là ai đang quan sát mình.

Có lẽ là những cánh tay màu xanh lục vừa rồi, nhưng những cánh tay màu xanh lục đó lại là gì?

Hoàn toàn không có thân thể, chỉ là thứ thò ra từ khe nứt của vách tường.

Chẳng lẽ là sinh vật mọc trong vách tường này sao?

Tất cả những nghi vấn xoay quanh trong đầu Chương Khải Minh.

Anh cũng không biết tình hình hiện tại là như thế nào.

Cùng với việc ánh sáng trước mắt ngày càng lớn, Chương Khải Minh cũng cảm thấy có lẽ sắp đến cửa động rồi.

Nhưng Chương Khải Minh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, bây giờ

trời sắp tối rồi, tại sao cửa động này lại có ánh sáng?

Những lối đi mà họ đang đi qua nên ở trong thân núi, trong thân núi dù có một lối đi rộng rãi hơn một chút cũng không thể nào xuất hiện loại ánh sáng này được.

Chương Khải Minh nhíu chặt mày, cũng không biết nơi có ánh sáng đó rốt cuộc là đâu?

Đã đi đến đây rồi.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Chương Khải Minh cố gắng đi lên, đồng thời cũng bảo Chương Linh và Bàn Tử giữ một khoảng cách.

Nếu thực sự có biến cố gì xảy ra ở trên, anh có thể với tốc độ nhanh nhất quay lại lối đi này.

Chương Khải Minh một mình nhanh chóng bò về phía nơi có ánh sáng đó.

Cùng với việc ánh sáng ngày càng lớn.

Có thể rõ ràng nhìn thấy nơi có ánh sáng đó là cuối một lối đi, cuối lối đi nên là một không gian lớn rất rộng rãi và thoáng đãng.

Nhưng rõ ràng ánh sáng lại từ đâu ra, điều này khiến Chương Khải Minh có chút không hiểu.

Chương Khải Minh nhanh chóng di chuyển dọc theo mép hang động, rồi ngay lập tức tiếp cận lối ra.

Hắn vô cùng cảnh giác rút con dao găm dắt bên hông, chuẩn bị rời khỏi đường hầm.

Dồn sức vào đôi chân, hắn bật mạnh ra khỏi cửa hang, đáp xuống phía trên bên trái lối ra.

Khi Chương Khải Minh đáp xuống, hắn quan sát mọi thứ trước mắt.

Cảnh tượng trước mắt khiến Chương Khải Minh có phần kinh ngạc.

Hiện ra trước mặt là một không gian rộng lớn, bên trong lại có cả trường minh đăng.

Phải biết rằng, trường minh đăng rất thường được sử dụng trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Loại đèn này chỉ cần có tiếng động là sẽ tự động sáng lên.

Nhìn không gian rộng lớn có trường minh đăng, Chương Khải Minh thấy phía trước có một cái cây.

Cây này không cao lớn như cổ thụ ngàn năm hay phượng hoàng tùng, ngược lại, nó giống loại cây cảnh trồng trong nhà, vóc dáng không cao.

Chỉ là, cái cây này có chút kỳ quái.

Thân cây và cành cây không có một chiếc lá nào, thay vào đó là những thứ màu xanh biếc rủ xuống, trông như những cánh tay.

Cảnh tượng này khiến Chương Khải Minh bất giác liên tưởng đến cánh tay đã tấn công mình trong đường hầm, chúng giống hệt những thứ đang rủ xuống từ cái cây này.

Chẳng lẽ thứ đã tấn công mình và cướp đồ trong đường hầm lúc nãy chính là cái cây này sao?

Cùng lúc đó, Chương Khải Minh nhìn về phía mấy tảng đá.

Phía sau cái cây liễu có một hồ nước, diện tích không lớn lắm.

Điều này làm Chương Khải Minh không khỏi hoài nghi, tại sao trong một không gian thế này lại có hồ nước?

Nếu đây không phải mộ huyệt của ai đó, vậy nơi này dùng để làm gì?

Chương Khải Minh cứ thế đứng yên ở lối ra, nhìn chằm chằm vào cây liễu trước mặt.

Dường như nó không hề có ý định phát động tấn công, cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ lặng lẽ canh giữ ở đó.

Lúc này, Chương Khải Minh cảm thấy nên để Chương Linh và Bàn Tử lên.

Hắn vẫy tay về phía lối vào, Chương Linh cũng nhanh chóng thoát ra.

Cùng lúc đó, Bàn Tử với thân hình cục mịch không thể chịu nổi trong đường hầm chật hẹp nữa, cũng nhanh chóng bò về phía cửa hang.

Vừa bò ra khỏi lối đi, Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, miệng lẩm bẩm: "Trời đất ơi, kẹp chết lão tử rồi!

Chương 445

Bò thêm lúc nữa chắc đầu gối của tôi nát mất!" Tiếng của Bàn Tử vừa dứt, cái cây liễu đột nhiên như có gió thổi, những sợi dây leo nhanh chóng bắt đầu chuyển động.

Bàn Tử ngẩng đầu lên, nhìn thấy những sợi dây leo kia có màu sắc giống hệt cánh tay đã tóm lấy mình lúc nãy, vội vàng la lớn: "Mẹ ơi!

Cái gì thế này?

Cây liễu thành tinh rồi sao!" Theo tiếng la của Bàn Tử, những dây leo của cây liễu càng di chuyển nhanh hơn, lao về phía Chương Khải Minh, Chương Linh và Bàn Tử.

Tốc độ của chúng cực nhanh, trong chớp mắt đã đến gần, vô số dây leo quấn về phía ba người.

Chương Khải Minh nhanh chóng rút dao găm, tấn công những sợi dây leo đang quấn lấy tay và chân mình.

Càng lúc càng nhiều dây leo tấn công về phía Chương Linh, Chương Khải Minh và Bàn Tử.

Chương Khải Minh đối phó với chúng thì dư sức, nhưng hắn thấy Bàn Tử và Chương Linh đã có chút vất vả khi phải chống lại số lượng dây leo ngày một nhiều.

Lúc này, Chương Khải Minh nhanh chóng lấy ra vật đánh lửa bên hông, dí vào sợi dây leo đang lao tới cánh tay mình.

Sợi dây leo đó dường như rất sợ nóng, lập tức co rụt lại.

"Mấy cái dây leo này sợ lửa, mau lấy mồi lửa ra!" Chương Khải Minh nói với Chương Linh và Bàn Tử.

Cả hai người dường như cũng đã hiểu ra.

Họ lấy vật đánh lửa và mồi lửa ra, nhanh chóng nhóm lên.

Những dây leo kia dường như sợ hãi ánh lửa, vội vàng lùi về phía sau.

Xem ra chúng thực sự sợ lửa.

Lúc này, Chương Khải Minh đột nhiên nghĩ, tại sao lúc mình và Chương Linh đi lên, những dây leo này không hề tấn công?

Chỉ đến khi Bàn Tử lên và nói chuyện, tất cả dây leo mới nhanh chóng lao tới.

Chẳng lẽ những dây leo này không có thị giác, chỉ dựa vào âm thanh?

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nhẹ nhàng cúi người nhặt một viên đá vụn bên cạnh, rồi ném về phía đối diện.

Lập tức, những dây leo của cây liễu có phản ứng, nhanh chóng lao về phía có tiếng động, trực tiếp quấn chặt lấy viên đá.

Xem ra suy đoán của Chương Khải Minh hoàn toàn chính xác.

Những dây leo này không có thị giác, chúng hoàn toàn dựa vào phương hướng của âm thanh để tấn công.

Chương Khải Minh ra hiệu bằng tay, ý bảo Bàn Tử và Chương Linh nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Chương Linh và Bàn Tử cũng hiểu ý, nhìn những dây leo đang lao về phía viên đá.

Họ biết rằng những dây leo này hành động dựa vào âm thanh, có lẽ đồng bọn đã tấn công họ trong đường hầm cũng là do nghe thấy tiếng nói của họ.

Khi họ không gây ra tiếng động nào và tiến lại gần hơn, họ mới nhìn rõ, trên cây liễu treo rất nhiều thi thể đã thối rữa hoàn toàn, cùng với đủ loại xương cốt.

Nhìn những bộ xương này, có cả xương người và xương động vật.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hắn không ngờ những dây leo của cây liễu lại có sức sát thương khủng khiếp như vậy, có thể treo cả người sống và động vật lên cành cây, hút sạch máu và tinh khí trong cơ thể họ.

Sống từng này tuổi, Bàn Tử chưa bao giờ thấy một cái cây liễu nào ác độc như vậy.

Chương Linh nhẹ nhàng vòng ra phía sau cây liễu, nhìn thấy phía sau nó có một hồ nước.

Hồ nước này trông như đã được ai đó tỉ mỉ tu sửa, bốn phía được lát bằng gạch đá xanh.

Nhìn nước trong hồ đã biến thành một màu xanh đen.

Nhưng khi nhìn kỹ, cảm giác hồ nước này không giống một vũng nước tù, mà dường như có dòng chảy rất nhẹ.

Nếu là nước tù, vũng nước này đáng lẽ đã sớm bốc mùi hôi thối, nhưng vũng nước xanh lục trước mặt lại có những gợn sóng lăn tăn.

Chương Khải Minh nhíu mày, nhẹ nhàng đi đến bên hồ, nhìn thấy những viên kim cương được cố ý xây dựng quanh bờ.

Trong hồ này chắc chắn có thứ gì đó.

Nhìn vũng nước màu xanh đen, hắn cũng không thể mạo hiểm nhảy xuống.

Màu sắc và những gợn sóng của nước thực sự quá quỷ dị.

Chương Khải Minh cầm con dao găm trong tay, nhẹ nhàng khuấy trong nước hai lần.

Khi Chương Khải Minh vừa nhẹ nhàng chạm vào nước trong hồ, cây liễu lập tức như phát điên, tất cả dây leo đồng loạt lao về phía hắn.

Chương Khải Minh nhìn những dây leo điên cuồng trước mặt, nhanh chóng lùi lại.

Chương Linh và Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng thì những dây leo đã lao đến bên cạnh Chương Khải Minh.

Thân thủ của Chương Khải Minh vô cùng nhanh nhẹn, hắn xoay người nhảy ra xa khỏi hồ nước, nhanh chóng vận dụng Nhiên Mộc Đao Pháp.

Với Nhiên Mộc Đao Pháp tầng thứ tư, hắn đã có thể ổn định chém ra ba mươi hai đao.

Khi những đòn tấn công nhanh như chớp bổ xuống đám dây leo, chỉ thấy chúng bị ba mươi hai nhát đao của Nhiên Mộc Đao Pháp chém thành từng mảnh vụn rơi lả tả trên đất.

Cùng lúc đó, những đoạn dây leo đứt lìa trên mặt đất không ngừng ngoe nguẩy như những con sâu sống, dường như đang cố gắng tụ lại với nhau.

Sau đó, Chương Linh và Bàn Tử cũng đồng thời đến bên cạnh Chương Khải Minh.

Chương 446

Chương Khải Minh ra hiệu cho Bàn Tử không được phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lập tức, những dây leo của cây liễu già lại như mất phương hướng, không ngừng quằn quại trên mặt đất.

Chương Khải Minh chỉ tay về phía hồ nước cho Chương Linh và Bàn Tử xem, cả hai cũng nhìn về phía đó.

Bàn Tử nhìn vũng nước màu xanh đen trong hồ, không khỏi quay đầu nhìn Chương Khải Minh, dường như có điều muốn nói.

Chương Khải Minh cũng cảm thấy yêu liễu này hẳn là đang canh giữ thứ gì đó trong hồ, chỉ cần khẽ chạm vào nước, nó sẽ lập tức phản ứng.

Xem ra, nếu không giải quyết được yêu liễu này thì không có cách nào chạm vào hồ nước.

Chương Khải Minh nhìn cây liễu trước mặt, lấy ra vật đánh lửa.

Nhìn vật đánh lửa trên tay, nếu muốn đối phó với yêu liễu này, xem ra cũng khá khó khăn.

Làm sao mới có thể giải quyết được nó đây?

Xem ra chỉ có thể dùng biện pháp mạnh.

Chương Khải Minh nhẹ nhàng, không gây tiếng động đi đến dưới gốc cây.

Hắn nhìn những thi thể treo trên cây, rồi lại nhìn cây liễu trước mặt, thân cây không đặc biệt to lớn.

Bất cứ thứ gì dường như cũng có điểm yếu, cũng có tử huyệt,

giống như đánh rắn phải đánh vào bảy tấc.

Phải tìm ra điểm yếu, tìm ra tử huyệt của cái cây này mới có thể trừ bỏ nó.

Chương Khải Minh không động thanh sắc, nhẹ nhàng quan sát kỹ thân cây.

Ở chỗ thân chính sắp phân nhánh, hắn phát hiện ra một chồi non mới nhú.

Nhìn chồi non xanh mơn mởn kia, đây hẳn là nơi khởi nguồn của những dây leo.

Nếu nơi này có thể mọc ra và nuôi dưỡng những dây leo đó, vậy thì đây cũng chắc chắn là điểm yếu của cây liễu.

Chương Khải Minh nhìn ngón tay mình, dùng dao găm nhẹ nhàng rạch hai ngón tay, máu tươi lập tức thấm đẫm.

Hắn vận dụng nội lực, thi triển Đại Lực Kim Cương Chỉ, nhanh chóng dùng hai ngón tay dính máu đâm vào chỗ chồi non trên thân cây.

Tốc độ và sức mạnh của Chương Khải Minh cực lớn, hai ngón tay nhanh chóng cắm sâu vào thân cây.

Hắn dồn nội lực vào đầu ngón tay, chỉ nghe một tiếng "rắc", Chương Khải Minh vậy mà đã dùng sức bẻ gãy đôi nhánh cây đó.

Cây liễu dường như tức khắc mất đi sự sống, điên cuồng vung vẩy những dây leo.

Chương Khải Minh nhanh chóng nhảy ra khỏi gốc cây.

Vô số dây leo quật loạn xạ quanh thân cây.

Những bộ xương khô treo trên cành cũng bị rung lắc rơi xuống.

Chương Khải Minh, Chương Linh và Bàn Tử nhanh chóng cúi

người nấp ở một nơi xa cây liễu.

Cái cây này như phát điên, không ngừng vung vẩy dây leo.

Sau một hồi điên cuồng, có thể thấy thân cây dường như đang dần mất đi sức sống.

Dây leo cũng dần dần co rút lại, sinh mệnh lực đang từ từ biến mất.

Xem ra Chương Khải Minh đã thuận lợi giải quyết được yêu liễu.

Nhìn những dây leo khô héo, Bàn Tử có chút không nhịn được mà cười thành tiếng.

"Xem lão yêu tinh nhà ngươi còn dám ngang ngược nữa không!" Bàn Tử nói như một đứa trẻ hờn dỗi.

Chương Linh cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Lúc này, yêu liễu đã hoàn toàn mất đi sức sống, những dây leo màu xanh biếc cũng dần biến thành màu đen.

Dường như cả cái cây đang nhanh chóng khô héo, ngay cả thân chính cũng biến thành màu đen, hoàn toàn ở trong trạng thái của một cái cây chết.

Lúc này, Bàn Tử đi đến dưới gốc cây liễu, nhìn thân cây và những dây leo đã biến thành màu đen, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào những dây leo đã mất đi sức sống.

Khi Bàn Tử chạm vào chúng, hắn thực sự cảm thấy có chút không thể tin được.

Những dây leo vừa rồi còn có cảm giác ẩm ướt, mềm mại, giờ đã biến thành màu đen, dường như mọi hơi nước cũng đã biến mất.

Khi tay Bàn Tử chạm vào những dây leo đen kịt, chúng lập tức vỡ vụn thành tro, không còn một chút hơi nước nào, khô đến mức chạm

vào là thành bụi.

Bàn Tử nhìn những dây leo vỡ thành tro, không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

Chuyện kỳ lạ gì cũng có thể gặp phải.

Hắn lăn lộn bao nhiêu năm, gặp không ít chuyện lạ, nhưng từ sau mấy lần đi đổ đấu cùng Chương Khải Minh, những chuyện kỳ quái và quỷ dị đặc biệt nhiều.

Nếu không phải mấy lần đều đi cùng Chương Khải Minh, có lẽ hắn đã chết mấy lần rồi.

Bây giờ, ánh mắt Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh càng thêm phần sùng bái.

"Quỷ Gia, quả không hổ danh là Quỷ Gia, thân thủ lợi hại quá!" Bàn Tử không nhịn được mà tán thưởng Chương Khải Minh một trận.

Chương Khải Minh liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi nói: "Đừng có lắm lời, đừng nói mấy lời sáo rỗng đó nữa.

Lúc nãy cậu thấy hồ nước có gì đó không ổn, hình như có lời muốn nói, bây giờ có thể nói rồi!" Bàn Tử cười cười, quay người đi đến bên cạnh Chương Khải Minh, đứng bên hồ nước nhìn vũng nước màu xanh đen, nói với Chương Khải Minh: "Tôi cũng từng nghe người lớn tuổi trong nhà kể một vài chuyện về hồ nước màu xanh đen!" Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh trước mặt, tiếp tục nói: "Tổ tiên của tôi từng nói, trong hồ nước được yêu vật canh giữ sẽ có Thiên Niên Huyết Linh Chi.

Chương 447

Cũng không biết nơi này có phải là nơi mà tổ tiên đã nói không, cái hồ được yêu vật canh giữ!" Chương Khải Minh nghe những lời Bàn Tử nói, lại liếc nhìn hồ nước màu xanh đen trước mặt, mày nhíu lại.

Chẳng lẽ trong hồ nước xanh đen mà tổ tiên Bàn Tử nói lại có Huyết Linh Chi sao?

Chương Khải Minh nghe những lời này của Bàn Tử, bất giác cũng đưa mắt nhìn về phía hồ nước.

Chẳng lẽ trong hồ này thật sự có Thiên Niên Huyết Linh Chi như Bàn Tử nói sao?

Nếu thật sự có, phải biết rằng, Thiên Niên Huyết Linh Chi là loại linh dược thượng cổ khó gặp.

Mấy ngàn năm qua đã có bao nhiêu tể tướng, đế vương muốn có được vị thuốc này nhưng vẫn không tìm thấy.

Chẳng lẽ ở nơi này lại dễ dàng gặp được Thiên Niên Huyết Linh Chi sao?

Nếu thật sự như vậy, chuyến đi này quả thật không uổng công.

Bàn Tử nhìn đống dây leo khô khốc, chạm vào là vỡ vụn, cũng thấy được cái cây này đã hoàn toàn không còn sức sống.

Hắn cũng từ từ tiến lại gần hồ nước, nhìn những trang trí bên cạnh hồ, chắc chắn là do người đặc biệt xây dựng.

Cố ý đặt Huyết Linh Chi trong cái hồ này, không biết Thiên Niên Huyết Linh Chi có thật sự ở trong đây không.

Nếu thật sự ở trong này, mà lại dễ dàng lấy được như vậy thì

cũng có chút quá đơn giản rồi.

Mọi người đều biết Thiên Niên Huyết Linh Chi có linh tính, không thể xem nó như một loại dược liệu thông thường được.

Những thứ đã tồn tại ngàn năm, ngay cả cây liễu cũng có thể biến thành yêu tinh, vậy thì Thiên Niên Huyết Linh Chi này chắc chắn cũng sẽ có linh tính.

Bàn Tử từ từ tiến lại gần hồ nước, nhìn thấy bờ hồ được lát bằng sứ xanh, gạch xanh rất nhẵn nhụi.

Diện tích hồ không lớn lắm, không biết sâu bao nhiêu.

Cùng lúc đó, Chương Khải Minh cũng nhìn dòng nước màu xanh đen trong hồ, có chút do dự.

Lúc nãy khi dùng dao găm khuấy trong hồ, hắn cảm thấy nước này tuyệt đối không phải nước thường.

Nếu thật sự dính vào da, liệu có gây hại cho cơ thể không, nhất là trong một sơn động tà môn như thế này.

Đột nhiên, Chương Khải Minh nghĩ đến một vấn đề.

Nếu lúc nãy trong sơn động, chiếc ba lô bị những dây leo này kéo đến đây, vậy bây giờ nó đang ở đâu?

Trong không gian này hoàn toàn không thấy chiếc ba lô ở đâu cả.

Chẳng lẽ còn có một lối đi khác?

Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, đi lại quan sát xung quanh.

Hơn nữa, tại sao những dây leo này lại muốn trộm đồ trên mặt đất?

Điểm này cũng khiến người ta đặc biệt hoài nghi.

Mọi người đều biết những dây leo lúc nãy hoàn toàn không có mắt, chỉ dựa vào âm thanh để dò dẫm.

Vậy lúc đó, những chiếc ba lô đều đang nằm im trong góc, chẳng lẽ có tiếng động gì đó mới khiến những dây leo này lao về phía chúng sao?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không khỏi nhíu mày, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Chẳng lẽ trong sơn động đó không chỉ có một nhóm người của họ?

Có người khác đã phát ra tiếng động, mới khiến những dây leo của yêu liễu lao về phía ba lô sao?

Nếu chiếc ba lô không phải do những dây leo này lấy đi, vậy là ai đã lấy, và bây giờ nó đang ở đâu?

Chương Khải Minh rơi vào trầm tư.

Bàn Tử nhìn vũng nước màu xanh đen trước mặt, rồi lại nhìn Chương Khải Minh không nói gì.

Hắn liếc nhìn biểu cảm của Chương Linh, thấy cậu ta có vẻ ngơ ngác, Bàn Tử có chút không nhịn được nữa.

Bây giờ hắn cũng không dám mạo hiểm thò tay vào hồ mò mẫm.

Cũng không biết trong hồ có đột nhiên chui ra thứ gì quái dị không.

Hắn chỉ có thể nhìn vũng nước màu xanh đen trước mặt mà do dự.

Những thứ Bàn Tử mang theo bên người thật không ít.

Hắn lấy ra chiếc thìa bạc thường dùng để ăn cơm.

Lấy ra chiếc thìa, Bàn Tử cười hì hì, nói với Chương Khải Minh và Chương Linh trước mặt: "Trời ạ, xem tôi có tầm nhìn xa trông

rộng không này, mang theo cả đồ ăn cơm bằng bạc.

Có thể thử xem nước trong hồ có độc không.

Nếu thật sự có thấp độc, có kịch độc, thìa sẽ biến thành màu đen!" Nói rồi, Bàn Tử không chần chừ, lấy chiếc thìa bạc bên hông ra thử nước.

Chương Khải Minh và Chương Linh cũng không ngăn cản.

Dù sao thì cả hai cũng không biết nước trong hồ có thật sự kịch độc hay không.

Sơn động này thực sự quá quỷ dị, cũng không biết nước này đã ở đây bao nhiêu năm rồi.

Nhìn những gợn sóng trên mặt nước, vũng nước này tuyệt đối không phải nước tù, hẳn là có dòng chảy.

Nhưng tại sao nước có dòng chảy lại có màu xanh đen?

Chương 448

Ít nhất cũng phải trong một chút chứ.

Nước màu xanh đen khiến người ta có cảm giác tử khí nặng nề.

Chương Khải Minh cũng chú ý quan sát bốn phía không gian.

Xung quanh không có trang trí gì đặc biệt, chỉ có cái cây vừa bị hủy diệt và một hồ nước trong, dường như không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Trận chiến vừa rồi đã làm mặt đất trở nên lộn xộn.

Khi mới bước vào không gian này, mặt đất rất sạch sẽ, không có đồ vật linh tinh, chỉ có trên cây liễu treo một số hài cốt của động vật và con người.

Xem ra không gian này chưa có nhiều người vào, hoặc những người vào đều bị dây leo kéo vào, không kịp giãy giụa đã bị cuốn chết ở đây.

Bàn Tử cầm chiếc thìa vàng trong tay, thấy Chương Khải Minh và Chương Linh không phản đối, liền dùng thìa chạm vào dòng nước xanh đen.

Khi chiếc thìa bạc của Bàn Tử chạm vào nước, hắn chỉ kịp la lên một tiếng: "Trời đất quỷ thần ơi!

Nước trong hồ còn lạnh hơn cả đá!

Nhiệt độ từ cái thìa làm tay tôi sắp đóng băng rồi!" Chương Khải Minh và Chương Linh đồng thời nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đã rút chiếc thìa bạc ra khỏi hồ nước.

"Tôi nói này Bàn Tử, nước lạnh thì lạnh, cũng không đến mức

phải kinh ngạc như vậy chứ?

Chuyện bé xé ra to, làm tôi cứ tưởng cậu gặp phải chuyện gì rồi!" Chương Linh nhìn tiếng la khoa trương của Bàn Tử, nói với hắn.

Bàn Tử lập tức quay đầu, không phục đáp lại: "Cậu thật không biết nước trong hồ lạnh đến mức nào đâu!

Này, sờ thử cái thìa bạc của tôi đi, nhiệt độ trong nước còn lạnh hơn cả đá.

Tôi vừa mới nhúng thìa vào, cảm giác như cả bàn tay sắp đóng băng luôn!" Nói rồi, Bàn Tử vội vàng cầm nửa chiếc thìa trong tay đặt lên mu bàn tay Chương Linh.

Khi chiếc thìa bạc chạm vào mu bàn tay, Chương Linh cũng kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn Bàn Tử, rồi ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh.

"Quỷ Gia!

Nước trong hồ thật sự rất lạnh." Chương Linh nói với Chương Khải Minh.

Chương Linh cũng có chút không thể tin được, không ngờ nước trong hồ lại lạnh đến thế.

Khi chiếc thìa bạc chạm vào tay, cảm giác thật sự buốt giá, toàn thân như có một luồng khí lạnh tỏa ra từ trong ra ngoài.

Cậu ta cũng có chút kinh ngạc nói với Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nghe vậy, liếc nhìn Chương Linh.

Bàn Tử thấy Chương Linh cũng nói thế, liền tiếp lời: "Thấy chưa, tôi nói mà!

Cái lạnh của nước hồ cảm giác như một luồng khí lạnh tỏa ra từ tận đáy lòng, khiến người ta không nhịn được mà phải rụt tay lại.

Cảm giác đó như muốn biến mình thành một tảng băng ngay lập tức!" Bàn Tử kể lại cảm giác lúc vừa nhúng thìa vào hồ nước.

Quả thực, Bàn Tử cũng là người từng trải, nhưng thật sự chưa bao giờ gặp phải hồ nước quỷ dị như vậy.

Nước trong hồ lạnh đến mức có thể làm người ta đóng băng từ trong ra ngoài.

Chương Khải Minh nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Bàn Tử và Chương Linh, biết rằng nước trong hồ chắc chắn không tầm thường.

Phải biết rằng Chương Linh và Bàn Tử cũng là người từng trải, nước trong hồ lạnh đến mức đó chắc chắn không phải bình thường.

Chương Khải Minh tiến đến bên cạnh, nhìn chiếc thìa bạc trong tay Bàn Tử, rồi cầm lấy nó.

Hắn đưa chiếc thìa vào trong hồ nước.

Bản thân thìa bạc có tốc độ dẫn nhiệt rất nhanh, vì vậy khi nó được nhúng vào nước, một luồng khí lạnh lập tức truyền lên, khiến Chương Khải Minh cũng không khỏi rùng mình.

Chương Khải Minh thật sự cảm nhận được cái lạnh mà họ nói, nhưng hắn không lập tức rút thìa ra khỏi hồ, mà tiếp tục dùng nó khuấy nước.

Khi Chương Khải Minh khuấy thìa trong nước, Chương Linh và Bàn Tử không khỏi nhìn hắn, đều hoài nghi tay của Chương Khải Minh chẳng lẽ không sợ lạnh sao?

Họ cũng không khỏi thán phục Chương Khải Minh.

Lúc nãy Bàn Tử vừa nhúng thìa vào nước, luồng khí lạnh đã khiến hắn phải rụt tay lại ngay, hoàn toàn không chịu nổi.

Mà Chương Khải Minh trước mặt lại có thể cầm thìa khuấy trong

nước.

Thực ra, khi Chương Khải Minh cầm thìa khuấy trong nước, hắn cũng cảm nhận được cái lạnh, nhưng điều hắn đang nghĩ lúc này là: Tại sao lúc nãy khi dùng con dao găm lấy từ trong mộ khuấy nước, mình lại không cảm nhận được chút khí lạnh nào?

Chương Khải Minh rút chiếc thìa ra khỏi hồ, đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử vừa nhận lấy liền lập tức buông tay ném xuống đất.

Cái lạnh thấu xương của chiếc thìa bạc khiến Bàn Tử bất giác ném nó đi.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử, không nói gì, thuận tay rút con dao găm lấy từ trong mộ ra.

Theo lý mà nói, tốc độ dẫn nhiệt của dao găm bằng đồng cũng rất nhanh, nhưng lúc nãy khi dùng nó khuấy trong nước, hắn không hề cảm thấy chút lạnh nào.

Chương Khải Minh quyết định thử lại, cầm con dao găm bằng đồng khuấy trong nước.

Quả thực như Chương Khải Minh nghĩ, khi con dao găm khuấy trong nước, hắn không cảm thấy bất kỳ điều gì bất thường, cũng không cảm thấy khí lạnh ùa vào cơ thể.

Chương Khải Minh rút con dao găm bằng đồng ra, đưa lên trước mắt xem xét.

Chương 449

Chương Linh và Bàn Tử cũng chú ý đến con dao găm của Chương Khải Minh, đều đi tới xem.

Thực ra con dao găm này không có gì đặc biệt, vẻ ngoài rất cổ xưa và cũ kỹ.

Nhưng một con dao găm bằng đồng cổ xưa như vậy lại hoàn toàn không khiến người ta cảm nhận được cái lạnh của hồ nước.

Chỉ có điều đáng tiếc là con dao này quá ngắn, hoàn toàn không thể biết được đáy hồ sâu đến đâu.

Chương Khải Minh không khỏi nhíu mày, con dao găm bằng đồng này thực sự quá ngắn, không có cách nào khuấy động nước trong hồ được nữa.

Phải làm cách nào mới có thể xem được trong hồ rốt cuộc có Thiên Niên Huyết Linh Chi hay không đây?

Chương Khải Minh nhìn hồ nước màu xanh đen trước mặt, không khỏi nhíu mày.

Nhất thời hắn cũng không có cách nào hay hơn, chỉ có thể cố gắng suy nghĩ xem nên dùng phương pháp gì để thăm dò bên trong cái hồ này.

Mặc dù cũng không chắc chắn Thiên Niên Huyết Linh Chi có ở trong hồ nước xanh đen này không, nhưng nếu nước trong hồ có thể lạnh đến mức như vậy, thì điều đó có nghĩa là, đừng nhìn nó có màu xanh đen, thực ra bên trong chắc chắn có bảo vật.

Trong hồ này chắc chắn còn có huyền cơ khác.

Chương Khải Minh bây giờ không nghiên cứu hồ nước nữa, mà

nhìn vào những viên gạch đá xung quanh hồ.

Chương Khải Minh tin rằng hồ nước này chắc chắn có cơ quan.

Bất kể nó được xây dựng như thế nào, chỉ cần là do con người xây dựng, không phải hình thành tự nhiên, nhất định sẽ có kẽ hở, nhất định sẽ có sơ hở.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh không ngừng sờ soạng kỹ lưỡng dọc theo mép hồ.

Khi hắn sờ vào mép hồ, lạ thay, nó không lạnh như nước trong hồ.

Bàn Tử và Chương Linh thấy Chương Khải Minh đang sờ soạng mép hồ, cả hai cũng quan sát kỹ xung quanh, xem có cơ quan nào không.

Bốn phía hồ không có nhiều đồ trang trí, chỉ có gạch xanh đá được xây thành bờ, hoàn toàn không có cảm giác lạnh lẽo.

Khi Bàn Tử và Chương Linh sờ vào mép hồ cũng đều rất kỳ lạ, vì thực sự không cảm nhận được cái lạnh của nước trong hồ.

Theo lý mà nói, nếu nước trong hồ lạnh như vậy, thì cả không gian này cũng phải rất lạnh, nhưng hoàn toàn không cảm thấy lạnh chút nào, chỉ khi trực tiếp chạm vào nước mới cảm nhận được cái lạnh đó.

Bàn Tử sờ soạng mép hồ, đột nhiên lại lên tiếng: "Quỷ Gia, tôi nhớ ra rồi!

Nghe người bên tổ tiên tôi nói, Thiên Niên Huyết Linh Chi có kỳ hiệu, sinh trưởng ở nơi đầm nước sâu cực hàn.

Chẳng lẽ cái hồ màu xanh đen trước mặt chúng ta thật sự có Huyết Linh Chi?" Bàn Tử cảm thấy có chút nghi vấn, ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh cũng liếc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử tiếp tục tự lẩm bẩm: "Nếu trong hồ này thật sự có Huyết Linh Chi, thì dù có bị đông chết cũng đáng!

Phải biết rằng Thiên Niên Huyết Linh Chi là bảo vật khó gặp, trong truyền thuyết nó có công hiệu cải tử hoàn sinh, phản lão hoàn đồng!" Bàn Tử tự lẩm bẩm, tai Chương Khải Minh nghe thấy lời hắn nói, nhưng không đáp lại.

Bàn Tử thấy Chương Khải Minh và Chương Linh đều không tiếp lời, cũng tiếp tục dùng tay sờ soạng xem cái hồ này có huyền cơ gì không.

Lúc này, Chương Khải Minh nhìn cái cây đã bị tiêu diệt bên cạnh, nhìn thân cây đen thui.

Hắn như nghĩ ra điều gì đó, liền đi đến bên cạnh cây liễu.

Mặc dù dây leo của nó chạm vào là thành tro bụi, nhưng thân cây vẫn còn có chút tác dụng.

Chương Khải Minh đến chỗ thân cây khô khốc, hai tay ôm lấy thân cây, dùng hết sức lực, định nhổ cả cây liễu lên.

Mặc dù dây leo của cây liễu rất khô, chạm vào là hóa thành tro, nhưng thân cây lại không yếu ớt như vậy, ngược lại rất cứng rắn, chỉ là từ màu sắc bình thường biến thành màu đen thui, như bị đốt cháy.

Cây liễu này bản thân cũng không đặc biệt to lớn, Chương Khải Minh khi nhổ nó lên cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Thân cây chỉ vừa một vòng tay, trong tay Chương Khải Minh cảm giác rất nhẹ.

Hắn ôm thân cây khô khốc đi về phía bờ hồ.

Bàn Tử và Chương Linh nhìn Chương Khải Minh, không hiểu hắn

định làm gì.

Nhưng khi thấy Chương Khải Minh định vác cả cái thân cây cao bằng người ném vào hồ, Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng tiến lên giúp một tay.

Bàn Tử cũng đã hiểu ra Chương Khải Minh định cắm cái thân cây đen thui vào nước, nhưng tại sao lại làm vậy thì hắn không hiểu.

Nhưng hắn biết ý đồ của Chương Khải Minh là như thế.

Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn Chương Khải Minh, trong lòng có nghi vấn, hắn tuyệt đối không nhịn được, nhìn Chương Khải Minh trước mặt, lại hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Quỷ Gia, anh định đặt cái cây yêu này vào hồ nước à?

Đặt vào đó có tác dụng gì sao?" Bàn Tử bây giờ thật sự rất bối rối, tại sao Chương Khải Minh lại muốn đặt cái cây này vào hồ?

Chương Khải Minh ôm cây liễu, liếc nhìn Bàn Tử rồi nói: "Tôi không biết suy đoán của mình có đúng không, nhưng tôi cảm thấy cái cây liễu này đã canh giữ hồ nước, vậy thì giữa chúng chắc chắn có mối quan hệ tương sinh tương khắc!" Chương Khải Minh rất ngắn gọn nói ra suy nghĩ của mình.

Bàn Tử nửa hiểu nửa không gật đầu.

Mặc dù hắn cũng không hiểu rõ ý đồ của Chương Khải Minh, nhưng chỉ cần Chương Khải Minh có cách, cứ làm theo là được.

Bàn Tử giúp một tay, đỡ cái cây liễu đen thui đến mép hồ.

Chương Khải Minh nhìn vũng nước màu xanh đen, không chút do dự, cắm phần gốc của cái cây liễu đã biến thành màu đen trong tay vào hồ.

Nước trong hồ này thực sự rất sâu, sau khi phần gốc cây chạm vào

nước, nó nhanh chóng chìm xuống, cắm sâu đến nửa thân cây.

Nhìn hồ nước sâu như vậy, Bàn Tử không khỏi có chút ngây người.

Nếu thật sự mạo hiểm xuống, không bị đông chết cũng bị chết đuối.

Trong hồ nước sâu như vậy, muốn tìm một món đồ thì khó đến mức nào.

Chương 450

Khi Chương Khải Minh cắm cây liễu vào hồ, hồ nước dường như không có bất kỳ biến hóa nào, khiến hắn không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ mình đã sai rồi sao?

Trong lúc Chương Khải Minh đang do dự, nước trong hồ bắt đầu có biến động.

Hắn nhanh chóng nhìn vào hồ nước, dường như mực nước đang nhanh chóng hạ xuống một chút.

Chương Khải Minh nhìn mực nước hạ xuống, trong lòng không khỏi cười thầm, tuyệt đối không sai.

Theo sau đó, mực nước trong hồ nhanh chóng hạ thấp, chỉ thấy cái cây liễu đen thui dường như cũng có thêm chút hơi nước.

Cây liễu hấp thụ hơi nước, thân cây không còn đen như vậy nữa, màu đen dần dần nhạt đi một chút.

Bàn Tử và Chương Linh nhìn thấy sự thay đổi này, thực sự bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng không khỏi lo lắng.

"Quỷ Gia, tôi thấy cái cây liễu này dường như sắp sống lại rồi!

Nếu nó sống lại, chúng ta lại phải có một trận ác chiến nữa!" Bàn Tử có chút lo lắng nói, nhìn Chương Khải Minh, rồi lại nhìn cây liễu trong hồ nước xanh đen.

Chương Khải Minh nhìn nước trong hồ không ngừng hạ xuống, đồng thời cây liễu dường như cũng đã hấp thụ một ít hơi nước, dần dần có cảm giác to lớn hơn một chút, nhưng hắn không lo lắng về điều này.

Hắn biết, nếu lần đầu tiên có thể chém giết nó, thì lần thứ hai cũng có thể.

Vì vậy, Chương Khải Minh không hề lo lắng.

Hắn hoàn toàn tự tin vào thực lực của mình, bây giờ hắn không sợ gì cả.

Nước trong hồ xanh đen nhanh chóng hạ xuống, đồng thời sau khi hấp thụ hơi nước, thân cây liễu dường như cũng to ra một chút.

Cùng lúc đó, ở phần ngọn cây bị Chương Khải Minh chém đứt, dường như cũng dần có chút sức sống.

Khi nước trong hồ nhanh chóng hạ xuống, hình dạng của hồ cũng hiện ra trước mắt Chương Khải Minh.

Hồ này hoàn toàn không phải hình vuông, mà giống như một cái phễu, miệng rộng, càng xuống đáy càng hẹp lại thành hình chóp.

Hồ nước hình chóp này, khi nước hạ xuống có thể thấy được thành trong của nó đều được xây bằng gạch xanh đá.

Xem ra cái hồ này tuyệt đối là do con người cố ý xây dựng.

Không chỉ mép hồ được xây bằng gạch đá, mà cả bên trong hồ cũng được xây bằng gạch đá.

Sau khi cây liễu hấp thụ dần nước trong hồ, mực nước nhanh chóng hạ xuống, nhưng dần dần theo sự hồi sinh của thân cây, tốc độ hạ của nước cũng chậm lại một chút.

Xem ra lượng nước mà cây liễu có thể hấp thụ cũng sắp đạt đến giới hạn.

Bây giờ cây liễu đang đứng trong hồ.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát nước trong hồ.

Sau khi cắm cây liễu vào, nước từ màu xanh đen dần biến thành màu xanh nhạt.

Mặt nước vừa rồi còn đen kịt như nước tù, bây giờ lại có cảm giác linh động.

Chương Khải Minh nhìn màu nước trong hồ dần nhạt đi, lộ ra nụ cười mãn nguyện, hắn đã đạt được hiệu quả mong muốn.

Lần này, Chương Khải Minh không dùng thìa để thử nhiệt độ nước nữa, mà trực tiếp dùng tay khuấy nhẹ.

Cái lạnh ở đầu ngón tay rất rõ ràng, nhưng không còn là cảm giác lạnh thấu xương như lúc nãy, chỉ là hơi lạnh một chút thôi.

Bàn Tử thấy Chương Khải Minh dùng ngón tay cái nhẹ nhàng khuấy mặt nước, cũng thử dùng tay mình khuấy nhẹ.

Điều này thật sự khiến Bàn Tử kinh ngạc, vì hắn rõ ràng cảm nhận được cảm giác trên đầu ngón tay không còn lạnh thấu xương nữa, đã trở lại nhiệt độ nước bình thường.

Không ngờ Chương Khải Minh có thể làm được điều này, làm nhiệt độ trong nước hạ xuống, khiến Bàn Tử có chút thán phục.

Chương Khải Minh cảm nhận nhiệt độ trong nước đã trở lại bình thường.

Chỉ là nước trong hồ chưa hoàn toàn bị cây liễu hấp thụ hết.

Nhìn cây liễu có chút hồi sinh, Chương Khải Minh ôm lấy thân cây, hơi dùng sức nhấc cả cây ra khỏi hồ nước.

Khi nhấc cây liễu ra, rõ ràng thân cây vừa mới có chút sức sống lại có vẻ hơi khô héo.

Chương Khải Minh nhanh chóng nhấc thân cây ra khỏi hồ nước rồi đặt xuống đất.

Mặc dù thân cây đã phục hồi lại một chút màu sắc, nhưng dù sao cũng đã bị Chương Khải Minh bẻ gãy từ gốc, muốn phát huy yêu tính cũng không thể nữa.

Với loại yêu thụ tai họa này, Chương Khải Minh cũng sẽ không giữ lại.

Bây giờ nước trong hồ đã biến thành màu xanh lục, nhiệt độ cũng đã trở lại bình thường, như vậy nếu xuống tìm đồ trong hồ sẽ rất dễ dàng.

Chương Khải Minh thấy mực nước đã hạ xuống gần một nửa, độ sâu của hồ cũng không còn sâu như vậy nữa.

Chương Khải Minh nói với Bàn Tử và Chương Linh trước mặt: "Một lát nữa tôi và Bàn Tử sẽ xuống hồ xem có thứ gì không.

Chương Linh, cậu ở trên canh gác!

Cầm chắc lấy sợi dây thừng, chỉ cần tôi giật dây là kéo lên ngay!" Chương Khải Minh ra lệnh cho Chương Linh, đồng thời cũng nhanh chóng chuẩn bị cùng Bàn Tử xuống nước, nói với Bàn Tử: "Hai chúng ta xuống với tốc độ nhanh nhất, tìm kiếm đồ vật trong hồ.

Bất kể có phát hiện ra thứ gì hay không, trong vòng 5 phút phải nhanh chóng lên bờ.

Nhiệt độ trong hồ chắc chắn sẽ nhanh chóng hạ xuống lần nữa!" Mặc dù Bàn Tử không hiểu tại sao Chương Khải Minh lại chắc chắn như vậy, nhưng hắn rất tin tưởng Chương Khải Minh.

Chương 451

Những gì Chương Khải Minh nói nhất định là đúng, Bàn Tử không do dự, vội vàng gật đầu đồng ý.

Chương Khải Minh thấy mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, liền nhanh chóng đi xuống hồ.

Mép hồ rất cạn, vì hồ có hình phễu, càng vào giữa càng sâu.

Khi nước ngập đến cổ, Chương Khải Minh nín thở lặn xuống nước.

Bàn Tử cũng nhanh chóng nín thở lặn xuống, cẩn thận mò mẫm trong nước.

Trong hồ dù sao cũng không có ánh sáng, nên mò đồ rất vất vả.

Chương Khải Minh bảo Bàn Tử mò từ phía bên kia vào giữa, còn mình thì mò từ một đầu vào giữa.

Khi Chương Khải Minh đang cẩn thận mò mẫm, mặc dù chưa tìm thấy gì, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ nước ở vị trí chân bắt đầu lạnh dần, còn ở vị trí tay thì không có cảm giác lạnh.

Chương Khải Minh đột nhiên nghĩ, nếu khí lạnh lan ra từ vị trí chân, vậy nếu trong hồ này thật sự có bảo vật, chắc chắn nó ở hướng đó.

Chương Khải Minh nhanh chóng xoay người bơi về phía có khí lạnh.

Khi khí lạnh ngày càng đậm, Chương Khải Minh biết mình đã đến rất gần thứ đó.

Cái lạnh trong nước khiến hắn không khỏi thúc giục bản thân

nhanh chóng bơi về phía có khí lạnh.

Trong nước thực sự không có chút ánh sáng nào, hoàn toàn không nhìn thấy gì phía trước.

Nhưng khi Chương Khải Minh mò mẫm trên thành hồ, hắn rõ ràng cảm nhận được một chỗ lồi ra.

Khi hắn chạm vào viên gạch lồi đó, cái lạnh từ viên gạch cho hắn biết mình đã tìm đúng chỗ.

Xem ra bảo vật này có thể tỏa ra khí lạnh, đặc biệt là trong nước.

Chương Khải Minh cũng biết thời gian không còn nhiều, phải nhanh chóng lấy thứ này ra.

Hắn tăng tốc động tác, nhanh chóng rút con dao găm bên hông ra.

Chương Khải Minh mò mẫm đến khe hở của viên gạch, dùng dao găm đâm vào giữa khe.

Khi dao găm đâm vào, Chương Khải Minh rõ ràng cảm nhận được, cùng với việc một viên gạch rơi ra, một luồng khí lạnh càng trở nên rõ rệt hơn.

Chương Khải Minh nhanh chóng ném viên gạch đi, thò tay vào chỗ trống.

Theo cảm giác trong tay, hắn rõ ràng đã sờ thấy một cái hộp, cái lạnh từ trên hộp tỏa ra.

Nếu để hai tay ôm lấy nó thì thật sự có chút khó khăn.

Chương Khải Minh nhanh chóng lấy đầu dây thừng, với tốc độ nhanh nhất buộc vào cái hộp.

Sau khi cảm thấy đã buộc chắc chắn, hắn giật đầu dây thừng.

Chương Linh đứng trên bờ cảm thấy dây thừng giật, liền nhanh

chóng kéo dây.

Khi Chương Linh kéo dây, cái hộp nhanh chóng được kéo lên.

Chương Khải Minh thấy mọi việc đã ổn, cũng theo hướng cái hộp bơi lên.

Cùng với sự kéo của Chương Linh, Chương Khải Minh cũng nổi lên mặt nước.

Chương Linh nhanh chóng kéo dây, Chương Khải Minh thấy cái hộp đã lên, dùng dao găm trong tay đẩy mạnh lên, cái hộp nhanh chóng rơi xuống đất.

Chương Khải Minh cũng nhanh chóng bước ra khỏi hồ.

Hắn đã lên, nhưng Bàn Tử chưa lên, chắc chắn hắn còn đang mò mẫm ở dưới.

Chương Khải Minh cũng không gọi Bàn Tử, cứ để hắn bơi trong nước một lúc.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Chương Khải Minh và Chương Linh đều đổ dồn vào cái hộp trên đất.

Chỉ thấy đó là một cái hộp gỗ hồng kỳ trông rất bình thường, trên hộp không có bất kỳ hoa văn nào.

Khi cái hộp được vớt lên khỏi nước và đặt trên mặt đất, Chương Khải Minh lại dùng tay chạm vào nó.

Lạ thay, cái hộp rời khỏi nước không còn lạnh như khi ở trong nước nữa.

Chỉ khi ở gần nước, nó mới tỏa ra khí lạnh như vậy, làm cho cả hồ nước trở nên lạnh lẽo.

Bây giờ được đặt trên mặt đất, sờ vào tay cảm giác nhiệt độ không khác gì những cái hộp bình thường.

Chương Khải Minh dùng tay sờ cái hộp, không có hoa văn gì, dường như cũng không có cơ quan nào, nhưng nắp hộp rất chặt, như thể được niêm phong hoàn toàn.

Chương Linh cũng thử mở, nhưng hoàn toàn không nhúc nhích, khiến cậu ta không khỏi nghi ngờ, nhìn Chương Khải Minh trước mặt.

Trong lúc Chương Linh đang có chút thắc mắc, hắn nghe thấy tiếng "hoa" một tiếng từ hồ nước phía sau, Bàn Tử thò đầu ra.

"Trời đất ơi, dưới hồ tối đen như mực, toàn phải dùng tay mò!

Mò thêm lúc nữa chắc tôi nín thở chết mất.

May mà tôi mò được đồ rồi!" Theo tiếng của Bàn Tử, Chương Khải Minh và Chương Linh đồng thời nhìn về phía hắn đang đứng ở mép hồ.

Bàn Tử mò được đồ trong hồ, cả hai đều nhìn vào thứ mà hắn đang cầm.

Bàn Tử thở hổn hển ngồi ở mép hồ, giơ thứ mò được trong hồ lên, nói với Chương Linh và Chương Khải Minh: "Tôi cũng không biết đây là cái gì, dưới đó tối om, trực tiếp vơ đại lên.

Chương 452

A…!" Theo tiếng nói và tiếng la hét của Bàn Tử, cả Chương Khải Minh và Chương Linh đều bật cười.

Thứ mà Bàn Tử mò được trong hồ, khi đưa ra trước mặt cũng làm hắn giật mình.

Hóa ra đó là nửa cánh tay người!

Trong hồ nước lạnh giá, nửa cánh tay người này hoàn toàn không bị thối rữa, chỉ là ngâm trong nước lâu nên có chút trương phình.

Khi Bàn Tử đưa thứ trong tay ra trước mặt, hắn cũng giật mình, vội vàng ném nửa cánh tay đó xuống đất cùng với tiếng la hét.

"Trời ạ!

Mò nửa ngày trời, tìm kiếm lâu như vậy mới vớt được nửa món đồ, tôi còn tưởng là bảo bối nên ôm chặt trong lòng, ôm mãi mới lên được!" Chương Khải Minh nhìn nửa cánh tay Bàn Tử ném trên đất, vốn cảm thấy rất buồn cười, nhưng khi nhìn kỹ cánh tay đó, hắn đột nhiên nhíu mày.

Nhìn nửa cánh tay này, thời gian chết chắc không lâu lắm, vì mức độ trương phình không nghiêm trọng, từ nửa cánh tay có thể thấy đây không phải là người lớn tuổi, hẳn là một người trẻ.

Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ nửa cánh tay này là của cháu trai Lý Hữu Thành mà họ gặp trong sơn động sao?

Trên nửa cánh tay không có đặc điểm gì rõ ràng, chỉ có một hình xăm trên ngón trỏ.

Bàn Tử thấy Chương Khải Minh nhìn nửa cánh tay ngẩn người, không khỏi hỏi: "Quỷ Gia, anh nhìn cánh tay này, chẳng lẽ thấy quen

mắt sao?" Chương Khải Minh nghe Bàn Tử nói vậy, lắc đầu, nói với Bàn Tử và Chương Linh: "Nhìn cánh tay này, thời gian chết chắc không lâu.

Tôi đang nghĩ liệu có phải là cháu trai mà Lý Hữu Thành nói không!" Nói xong, Chương Khải Minh lại liếc nhìn nửa cánh tay trên đất.

"Lý Hữu Thành?

Lý Hữu Thành nào?

Cái ông già thật thà mà chúng ta gặp trên sơn động lúc nãy sao?" Bàn Tử hỏi Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh gật đầu.

"Giới trẻ bây giờ thật không biết trời cao đất dày, một mình chạy vào rừng sâu núi thẳm làm gì?

Gặp chuyện là sợ chết khiếp, uổng mạng." Bàn Tử có chút tiếc nuối lắc đầu, đồng thời cũng nhìn về phía cái hộp sau lưng Chương Khải Minh và Chương Linh.

Hắn nhìn cái hộp trên đất, vội vàng rút hai chân ra khỏi mép hồ, nhanh chóng đi về phía Chương Khải Minh.

"Trời ạ, Quỷ Gia, có thu hoạch rồi à!" Bàn Tử vừa nói vừa đi về phía Chương Khải Minh, nhìn cái hộp bình thường trên đất.

Hắn có chút kỳ lạ tại sao Chương Khải Minh và Chương Linh không mở hộp ra, nhìn cái hộp không giống đồ quý giá gì.

Chỉ là một cái hộp màu đỏ bình thường, không biết bên trong có gì hay ho.

Thấy Bàn Tử đi tới, Chương Khải Minh và Chương Linh tiếp tục nghiên cứu cái hộp trước mặt.

“Bàn Tử, tổ tiên cậu có nói Thiên Niên Huyết Linh Chi trông như thế nào không, to cỡ nào, chẳng lẽ cái hộp này đựng Thiên Niên Huyết Linh Chi sao?” Chương Linh nhìn Bàn Tử đang đi tới, hỏi hắn.

“Tôi cũng chỉ nghe người lớn tuổi nói thôi, cụ thể nó trông như thế nào tôi cũng không rõ.

Chỉ biết công hiệu của nó đặc biệt mạnh, bao nhiêu người đều đang tìm kiếm nó.

Đều hy vọng có thể dùng nó để kéo dài tuổi thọ, phản lão hoàn đồng!” Bàn Tử trả lời Chương Linh, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cái hộp màu đỏ trước mặt.

Hắn cũng rất tò mò, rốt cuộc bên trong cái hộp này đựng thứ gì?

Chương Linh nhìn Bàn Tử, cũng không biết Thiên Niên Huyết Linh Chi trông như thế nào, chỉ có thể nhanh chóng mở cái hộp này ra mới biết được.

Chương Khải Minh thử dùng sức của mình, từ từ mở nắp hộp màu đỏ.

Hắn không dám dùng sức mạnh, sợ làm hỏng đồ bên trong, chỉ có thể dùng lực khéo léo mới có thể mở ra.

Lúc này, Chương Khải Minh nghĩ đến con dao găm bên hông, có lẽ nó có thể mở được cái hộp này.

Nếu con dao găm bằng đồng này có thể điều chỉnh nhiệt độ nước trở lại bình thường, vậy thì mở cái hộp này cũng có khả năng.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh rút con dao găm ra khỏi vỏ.

Mặc dù đây là một con dao rất cổ, nhưng khi rút ra khỏi vỏ, ánh sáng sắc bén trên lưỡi dao rất chói mắt.

Chương Khải Minh càng nhìn càng thích con dao găm bằng đồng

này.

Hắn cầm cán dao, dùng chút sức lực cắm mũi dao vào khe hở giữa hộp và nắp.

Khi mũi dao cắm vào, hắn rõ ràng cảm nhận được bên trong hộp rất chặt.

Chương Khải Minh nhanh chóng dùng sức, cắm mũi dao sâu hơn vào khe hở.

Khi mũi dao đã cắm vào hoàn toàn, một luồng khí trắng từ bốn phía hộp tuôn ra, có lẽ là do hộp được thông khí.

Cả ba người đều bị cái hộp trước mắt thu hút toàn bộ sự chú ý.

Cùng lúc đó, khi luồng khí trắng tuôn ra từ chiếc hộp, một sự thay đổi lặng lẽ đã diễn ra sau lưng Chương Linh, Chương Khải Minh và Bàn Tử.

Ngay lúc Bàn Tử và Chương Khải Minh đang tập trung tinh thần nhìn chiếc hộp màu đỏ trước mặt, không ai chú ý đến động tĩnh phía sau.

Cái hồ nước đằng sau đột nhiên lặng lẽ xảy ra biến hóa.

Nước hồ vốn chỉ vơi đi một nửa đột nhiên dâng lên từng chút một.

Tốc độ dâng lên rất nhanh, nhưng sự thay đổi kỳ lạ này không hề thu hút sự chú ý của Chương Khải Minh và Bàn Tử.

Hiện giờ sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào cây Huyết Linh Chi ngàn năm trong chiếc hộp màu đỏ.

Chương 453

Lúc này, nước trong hồ dâng lên rất nhanh.

Tiếng nước chảy càng lúc càng lớn, Chương Khải Minh cảm thấy động tĩnh phía sau có gì đó không ổn.

Cậu vội vàng quay đầu nhìn về phía hồ, chỉ thấy nước trong hồ đang dâng lên với tốc độ chóng mặt, Chương Khải Minh vội thầm kêu lên.

"Không ổn rồi, nước trong hồ hình như sắp dâng lên." Theo tiếng của Chương Khải Minh, Bàn Tử và Trương Linh đồng thời nhìn về phía hồ nước sau lưng.

Chỉ thấy nước hồ dâng lên cực nhanh, nhìn cả hồ nước như đang bốc hơi nóng.

Trương Linh nhanh chóng đi đến bên hồ, nhẹ nhàng dùng tay khuấy nước.

Vì Trương Linh lo rằng nước trong hồ lại lạnh buốt thấu xương như lần đầu tiên.

Vì vậy lần này anh vô cùng cẩn thận, chỉ dùng đầu móng tay nhẹ nhàng chạm vào nước hồ.

Nhưng vừa chạm vào, Chương Khải Minh thấy Trương Linh cũng nhanh chóng rút tay ra, sắc mặt Trương Linh vô cùng khó coi.

Chương Khải Minh vội đi tới bên hồ, nhìn Trương Linh nhanh chóng rút ngón tay khỏi hồ nước, chỉ thấy ngón tay của anh bị phỏng rộp một mảng lớn.

"Nước trong hồ hình như càng lúc càng nóng!" Trương Linh nói với Chương Khải Minh, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Bàn Tử cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào hồ nước, nước trong hồ đang sôi sùng sục.

Cảm giác như nước trong hồ sắp sôi lên đến nơi.

"Trời đất quỷ thần ơi, nước trong hồ này bị sao vậy?

Vừa nãy lạnh muốn chết, giờ lại nóng như thế này, chẳng lẽ nước trong hồ có công tắc à?" Bàn Tử nhìn dòng nước sôi sùng sục trong hồ, thật sự cảm thấy như nó có thể sôi bùng lên bất cứ lúc nào.

Thấy nước trong hồ không có dấu hiệu dừng lại, tốc độ dâng lên ngày càng nhanh.

Sắp chạm đến mép hồ, Chương Khải Minh nhìn tốc độ này, cảm thấy nước trong hồ chắc chắn sẽ tràn ra ngoài, vội vàng nói với Trương Linh và Bàn Tử.

"Chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, bây giờ không biết nước sẽ dâng đến mức nào, xem tốc độ này, có vẻ như không dừng lại được đâu!" Lúc nói đến đây, Chương Khải Minh đột nhiên lại cảm thấy không ổn.

Nếu bây giờ cậu cùng Trương Linh và Bàn Tử rời khỏi đây, thì nước trong hồ sẽ nhanh chóng chảy xuống theo lối đi vừa leo lên.

Nếu thật sự không thể ngăn lại, nước trong hồ sẽ nhanh chóng khiến những người trong sơn động gặp họa theo.

Phải nhanh chóng nghĩ ra cách.

Nếu nước trong hồ tiếp tục dâng lên mà không có dấu hiệu dừng lại, thì có thể sẽ gây ra đại họa.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng thắc mắc, chẳng lẽ dưới đáy hồ có mạch núi lửa hay sao?

Sao có thể nhanh chóng đun sôi đến mức này?

Chương Khải Minh quay đầu lại liếc nhìn Huyết Linh Chi trong chiếc hộp trên mặt đất.

Theo luồng khí trắng của Huyết Linh Chi tuôn ra, phong ấn của chiếc hộp đã bị phá vỡ.

Bây giờ nếu đặt lại Huyết Linh Chi vào trong hồ, nước sôi sùng sục sẽ làm hỏng nó mất.

Đến đây, Chương Khải Minh đột nhiên không còn cách nào khác.

Thôi kệ, không quản nhiều nữa.

Thấy nước hồ chưa tràn ra, Chương Khải Minh ngồi xổm xuống bên cạnh chiếc hộp màu đỏ đen, nhanh chóng mở nắp hộp ra.

Cậu hy vọng có thể tìm thấy một số cơ quan liên quan đến hồ nước ở bên trong.

Ngay khoảnh khắc nắp hộp được mở ra, chỉ thấy một cây linh chi màu đỏ như máu đang nằm ngay ngắn trong hộp.

Màu đỏ như máu của nó thật sự rất bắt mắt.

Nhìn cây linh chi này, Chương Khải Minh nhanh chóng dùng tay nhẹ nhàng chạm vào, may là cây linh chi này không có nhiệt độ gì.

Chương Khải Minh nhanh chóng lấy Huyết Linh Chi ra khỏi hộp.

Cây Huyết Linh Chi này to bằng tám lòng bàn tay, toàn thân có màu đỏ rực.

Phải biết đây là Huyết Linh Chi ngàn năm, linh chi máu bình thường căn bản không thể đạt được độ tinh khiết màu đỏ như vậy.

Sau khi Chương Khải Minh cất kỹ cây Huyết Linh Chi, cậu nhìn chiếc hộp trên đất, phát hiện dưới lớp Huyết Linh Chi có khắc một bức tranh.

Lúc này, nước trong hồ đã nhanh chóng tràn ra khỏi mép hồ, chảy lênh láng trên mặt đất.

Nơi nào có nước tràn qua, không gian lập tức cảm thấy có chút nóng nực.

Bàn Tử và Trương Linh đều có chút sốt ruột, nhìn Chương Khải Minh trước mặt.

Thấy Chương Khải Minh không có ý định rút lui ngay lập tức, cả hai đều có chút lo lắng.

Thực ra trong lòng Chương Khải Minh cũng rất lo, nhưng nếu cứ thế này mà đi ra ngoài, một khi nước trong hồ này thật sự tràn ra sẽ là một tai họa.

Chương Khải Minh tin rằng chắc chắn trong đây có cơ quan cố định, không thể nào chỉ vì lấy Huyết Linh Chi đi mà nước trong hồ lại không ngừng tràn ra.

Vì vậy, Chương Khải Minh đang cẩn thận tìm kiếm.

Cậu cảm thấy tất cả bí ẩn chắc chắn nằm trong chiếc hộp này.

Nếu bây giờ liều lĩnh ném chiếc hộp vào hồ nước sôi sùng sục, chắc chắn sẽ không có hiệu quả.

Chương 454

Chương Khải Minh gọi Bàn Tử và Trương Linh, đồng thời nhìn vào bức tranh dưới đáy hộp.

Quả nhiên, đáy hộp vẽ lại cấu trúc bên trong hồ nước.

Bức vẽ trên hộp có hình dạng một cái hồ hình phễu, dưới đáy hồ được đánh dấu rõ ràng, ở vị trí thấp nhất của hồ có một viên gạch.

Nhìn gợi ý trong tranh, có lẽ phải ấn viên gạch ở đáy hồ xuống, thì nước trong hồ sẽ ngừng tràn ra.

Nếu Chương Khải Minh không hiểu sai, thì ý của nó là như vậy, bức tranh chỉ vẽ một viên gạch nhô ra ở đáy phễu.

Hiện tại nước trong hồ đã có dấu hiệu tràn ra, Chương Khải Minh vội vàng đi đến mép hồ nơi nước chưa ngập tới, nhìn dòng nước sôi sùng sục không ngừng tuôn ra.

Tình hình thế này hoàn toàn không thể xuống hồ để ấn viên gạch kia xuống được.

Chương Khải Minh nhanh chóng tìm kiếm xem trong không gian này có thứ gì đủ dài không, có thể dùng để ấn viên gạch kia xuống.

Phải biết hồ nước này rất sâu, tìm được thứ gì đủ dài cũng rất khó khăn.

Nhìn nước trong hồ nhanh chóng dâng lên, nhiệt độ nước cũng liên tục tăng, Chương Khải Minh thật sự có chút sốt ruột, đồng thời cậu cũng nhìn quanh tìm kiếm.

Một thứ gì đó đủ dài...

Đột nhiên Chương Khải Minh lại liếc thấy cây liễu vừa bị bật gốc

nằm trên mặt đất.

Với chiều cao của cây liễu này, cắm xuống đáy hồ hoàn toàn không thành vấn đề.

Chương Khải Minh trong lòng vui mừng, vội vàng ôm lấy cây liễu.

Không ngờ cây liễu này lại có tác dụng lớn như vậy, chỉ có chiều cao của nó mới có thể đạt đến độ sâu của hồ nước.

Lúc này, Chương Khải Minh không chút do dự.

Thể lực của Chương Khải Minh không cần phải bàn cãi, cậu dùng Đại Lực Thủ Pháp nhanh chóng ôm lấy cây liễu trên mặt đất.

Cây liễu vừa rồi đã hấp thụ nước lạnh buốt trong hồ, bây giờ ôm lên cảm thấy nặng hơn một chút.

Mặc dù nặng hơn lúc nãy, nhưng cảm giác mát lạnh từ thân cây khi ôm rất dễ chịu.

Chương Khải Minh nhanh chóng ôm cây liễu đến bên mép hồ, nước từ mép hồ đang chảy ra bốn phía.

Chương Khải Minh nhanh chóng nhún chân, nhanh như chớp nhảy đến mép hồ.

Đồng thời ôm cây liễu trong lòng, thân pháp nhẹ nhàng như vậy tuyệt đối không phải người thường có thể đạt được, vì Chương Khải Minh đã nâng cấp Chiến Đấu Chi Ngư và sức mạnh cơ thể trong hệ thống lên đến đỉnh điểm.

Bàn Tử và Trương Linh chỉ có thể đứng nhìn, vì hai người họ bây giờ cũng không thể đến gần vị trí của Chương Khải Minh.

Chỗ Chương Khải Minh đang đứng, nước nóng sùng sục đã tràn đến dưới chân, nếu dâng cao thêm chút nữa, có thể sẽ làm bỏng cả mu

bàn chân.

Chương Khải Minh không nói một lời, nhanh chóng quan sát vị trí trong hồ, rồi nhanh chóng cắm cây liễu lớn trong lòng xuống giữa hồ.

Khi dòng nước dâng lên, nước trong hồ cũng nhanh chóng tràn ra bốn phía.

Nhiệt độ trong nước cực kỳ nóng.

Chương Khải Minh thấy nước sắp phun lên, hai chân dùng sức, đồng thời ngồi lên thân cây liễu.

Cây liễu cứ thế cắm thẳng xuống giữa hồ.

Bàn Tử và Trương Linh đều vô cùng lo lắng, vì cây liễu này hoàn toàn không có gốc rễ.

Cắm vào giữa hồ khó tránh khỏi sẽ bị đổ, nhưng khi thấy Chương Khải Minh đứng trên thân cây, hoàn toàn không làm cây liễu nghiêng ngả, cậu vô cùng vững vàng khống chế cây liễu, cắm thẳng xuống đáy hồ.

Nước trong hồ đã sôi sùng sục.

Nhưng vì cây liễu vừa hấp thụ nước lạnh trong hồ, bây giờ cắm cả cây liễu vào trong nước hồ, có lẽ hơi lạnh trong nước chưa tan hết, nên ngồi trên thân cây, Chương Khải Minh cũng không bị nước nóng trong hồ làm bỏng.

Khi cây liễu cắm thẳng xuống đáy hồ, Chương Khải Minh cảm nhận rõ ràng cây liễu đã chạm vào viên gạch trong bức tranh.

Chương Khải Minh hơi dùng sức, hai chân lại đạp mạnh lên thân cây liễu, chỉ thấy cây liễu lại chìm xuống một đoạn.

Ngay lập tức, dòng nước đang tràn ra nhanh chóng ngừng lại.

Thấy nước nóng sùng sục trong hồ đã ngừng tràn ra, Chương

Khải Minh cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, Bàn Tử và Trương Linh cũng nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán.

Có thể là do không gian nóng nực, cũng có thể là do lo lắng cho Chương Khải Minh mà trên mặt cả hai đều lấm tấm mồ hôi.

Thấy nước nóng trong hồ ngừng tràn ra ngoài.

Vì cây liễu cắm vào giữa lòng hồ, nước lạnh trong thân cây hòa với nước nóng trong hồ, cũng làm cho nhiệt độ nước trong hồ giảm đi một chút.

Chương Khải Minh nhanh chóng từ trên cây liễu nhảy xuống mặt đất.

Cây liễu cứ thế đứng thẳng trong hồ, không có dấu hiệu nghiêng đổ, giống như rễ của nó đã cắm sâu vào trong nước.

Chương Khải Minh nhìn cây liễu cắm vào đáy hồ, nước nóng sùng sục, nhưng khi cắm cây liễu vào nước nóng, cũng không thấy nước nóng làm vỏ cây bong ra.

Chương Khải Minh không khỏi thán phục, cây liễu này thật có thể chịu lạnh chịu nóng, thật không ngờ nhiệt độ nước trong hồ đều nhờ cây liễu này giúp đỡ.

Sau khi cây liễu được cắm vào hồ, nó dường như cũng đang hấp thụ nước trong hồ.

Nước trong hồ cũng dần dần hạ xuống một chút, mọi thứ dường như lại trở lại bình tĩnh, cây liễu sinh trưởng trong hồ dường như cũng rất tự tại.

Chương 455

Mặc dù dây leo trên đó đều đã biến mất, nhưng thân cây trông có vẻ ẩm ướt hơn.

Trương Linh lại đi đến, thật không ngờ cây liễu này lại có tác dụng lớn như vậy.

Lúc này, cậu lại nhìn chiếc hộp màu đỏ đặt trên mặt đất.

Cậu nhặt chiếc hộp lên, Bàn Tử cầm trong tay cân nhắc, chiếc hộp màu đỏ này thật không nhẹ, dưới đáy hộp còn vẽ kết cấu bên trong hồ.

Nhưng không hề vẽ cây liễu có thể khắc chế nước trong hồ.

Chương Khải Minh dùng cây liễu để khắc chế nước, điểm này Bàn Tử không hiểu, Bàn Tử đi đến trước mặt Chương Khải Minh, hỏi: "Quỷ Gia, sao anh biết cây liễu này có thể khắc chế nước trong hồ?" Bàn Tử đầy thắc mắc hỏi Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử, cười rồi đáp: "Tôi làm sao biết cây liễu có công hiệu như vậy.

Tôi chỉ thấy trong không gian này chỉ có cây liễu là đủ cao để đặt vào trong hồ, nên cũng coi như tận dụng phế vật thôi!" Bàn Tử nghe Chương Khải Minh giải thích như vậy, không khỏi cười ha hả, đúng là mèo mù vớ cá rán, cây liễu lại giúp được một việc lớn.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử đang cầm chiếc hộp màu đỏ, nói với hắn: "Bàn Tử, cầm lấy cái hộp, chúng ta có thể quay về rồi!" Theo mệnh lệnh của Chương Khải Minh, Trương Linh và Bàn Tử đồng thời gật đầu.

Chương Khải Minh quay đầu lại nhìn không gian này một lần nữa,

nước trong hồ tuy đã ngừng dâng lên, đồng thời cây liễu cũng đã đặt trong hồ, không biết nhiều năm sau, cây liễu này có lại gây họa cho người khác không.

Nhưng hiện tại cũng không phải là điều cậu có thể quan tâm.

Chương Khải Minh cũng lo lắng, nếu thật sự nhổ cây liễu ra khỏi hồ, không biết nước trong hồ có tiếp tục dâng lên không.

Chương Khải Minh quyết định không mạo hiểm, cứ để cây liễu sinh trưởng ở đây đi, muốn dây leo của nó mọc lại hại người cũng phải mất nhiều năm nữa.

Nhìn không gian đã trở lại yên tĩnh, mọi chuyện dường như đã được giải quyết, nên quay về thôi.

Nhưng ngay khi Chương Khải Minh cảm thấy nên quay về sơn động, cậu đột nhiên lại cảm thấy có chút bất an.

Mặc dù bây giờ quay về sơn động có thể ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng nếu không tìm ra nơi này, không tiêu diệt những dây leo hại người kia.

Thì nếu tối nay ở lại trong sơn động, nếu có tiếng động đặc biệt nào, những dây leo đó cũng sẽ làm phiền mọi người.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh định đi theo lối đi quay về.

Khi đi đến cửa lối đi, trong đầu Chương Khải Minh đột nhiên lóe lên một vấn đề.

Mình vẫn chưa thấy cái ba lô, cái ba lô của cậu sinh viên ngoại quốc họ Thành.

Nếu cái ba lô đó bị những dây leo này lấy vào không gian này, thì đáng lẽ phải thấy được nó, tại sao mình lại hoàn toàn không thấy cái ba lô trong không gian này?

Mặc dù đã tìm thấy nửa cánh tay ở giữa hồ nước, nhưng cũng không chắc chắn cánh tay đó có phải của cậu sinh viên họ Thành hay không.

Chương Khải Minh đột nhiên cau mày, không vội đi về phía lối đi, mà quay đầu lại nói với Bàn Tử và Trương Linh: "Tôi lại không thấy cái ba lô trong sơn động đâu cả.

Cái ba lô đó rốt cuộc ai đã lấy đi, chẳng lẽ không nên ở trong không gian này sao?

Trong không gian này hoàn toàn không thấy bất cứ thứ gì của cái ba lô!" Khi Chương Khải Minh nói xong, cậu cau mày nhìn Bàn Tử và Trương Linh, Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc nói: "Phải ha, chúng ta ở trong không gian này lâu như vậy rồi, cũng hoàn toàn không thấy cái ba lô nào cả." "Theo lý mà nói, nếu cái ba lô đó do những dây leo kia lấy đi, thì nó phải ở trong không gian này, tại sao bây giờ lại không có một chút dấu vết nào?

Chẳng lẽ cái ba lô không phải do những dây leo đó lấy đi?" Những lời nghi vấn của Bàn Tử cũng khiến Chương Khải Minh và Trương Linh cau mày.

Chương Khải Minh không quay về lối đi, mà đi dọc theo không gian rộng lớn này, cẩn thận xem xét bốn bức tường xung quanh.

Trương Linh và Bàn Tử cũng nhận ra hành động của Chương Khải Minh, biết cậu đang tìm kiếm xem có manh mối nào không, nên hai người cũng nhìn xung quanh xem có gì khả nghi không.

Vừa vào không gian này, hoàn toàn bị dây leo của cây liễu làm phiền, không nhìn rõ được những điều bí ẩn trong không gian.

Bây giờ mọi thứ đã yên ổn, không còn nguy hiểm gì nữa, cũng có thời gian để xem xét bốn bức tường xem có cơ quan nào không.

Hơn nữa, cũng không biết cái hồ nước lớn như vậy và bảo vật ngàn năm như Huyết Linh Chi, rốt cuộc là do ai đặt ở đây?

Lại là ai có thể trồng được cây liễu ngàn năm này để bảo vệ Huyết Linh Chi?

Tất cả những nghi vấn đều không ngừng xoay chuyển trong đầu Chương Khải Minh, khiến cậu có chút không hiểu.

Một loạt những chuyện kỳ lạ thật sự quá nhiều, đều khiến người ta không thể hiểu nổi.

Bây giờ Chương Khải Minh, Bàn Tử và Trương Linh chỉ có thể xem xét không gian rộng lớn này xem có manh mối hay cơ quan nào khác không.

Chương Khải Minh nhìn bốn bức tường xung quanh, không ngừng gõ vào, nhưng không phát hiện ra bất cứ điều gì khác biệt.

Chương Khải Minh không khỏi cau mày.

Chẳng lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi sao?

Không gian này chỉ là một không gian độc lập, không có lối đi bí mật nào khác?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh đứng ở giữa không gian, cẩn thận quan sát bốn phía, đột nhiên cậu chú ý đến vị trí của cây liễu lúc nãy.

Chương Khải Minh từ từ đi về phía nơi cây liễu sinh trưởng.

Cậu đi đến chỗ gốc cây liễu, vì đã bẻ gãy cả gốc cây, nên trên mặt đất lộ ra một cái hố lớn của gốc cây bị gãy.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát chỗ gốc cây, không có gì đặc biệt, nhưng khi đi ra phía sau gốc cây bị gãy, cậu phát hiện đất trên mặt đất lại có màu khác với những nơi khác.

Chương Khải Minh nhanh chóng ngồi xổm xuống, dùng tay sờ vào lớp đất có màu sẫm hơn trên mặt đất.

Nhìn lớp đất này có vẻ như mới được lật lên, chẳng lẽ lớp đất này có gì khả nghi?

Lúc Chương Khải Minh đang ngồi đó, Trương Linh và Bàn Tử cũng đồng thời đến bên cạnh cậu.

Chương 456

Bàn Tử và Trương Linh đều chú ý đến Chương Khải Minh, thấy cậu đang sờ vào lớp đất trên mặt đất và ngẩn người, Bàn Tử cũng dùng tay sờ vào lớp đất đó, rồi ngẩng đầu lên với vẻ kinh ngạc nói với Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, nhìn lớp đất này có vẻ như mới được lật lên, đất còn hơi ẩm." Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử, quả thật lời của Bàn Tử cũng là nghi vấn trong lòng cậu, đồng thời cũng đã tìm ra câu trả lời.

Chương Khải Minh nhanh chóng lấy con dao găm trên người ra.

Vì mang theo người không có xẻng sắt, nên chỉ có thể dùng dao găm để đào liên tục trên lớp đất ẩm này, xác nhận suy đoán của mình.

Khi con dao găm cắm vào lớp đất mềm, quả thật cảm giác hoàn toàn khác với mặt đất cứng rắn bên cạnh.

Chương Khải Minh không ngừng dùng dao găm đào lớp đất mềm, cảm thấy diện tích đất mềm này rất rộng.

Chẳng lẽ bên dưới là một lối đi?

Chương Khải Minh không khỏi suy nghĩ trong lòng, nếu bên dưới thật sự là một lối đi, tại sao lối đi đó lại bị đất phủ lên trên?

Tất cả những nghi vấn không ngừng xoay chuyển trong đầu Chương Khải Minh, nếu dưới lớp đất mềm này thật sự là một lối đi, thì nó tuyệt đối sẽ không thông xuống dưới, có thể lối đi này sẽ dẫn sang ngang.

Mặc dù không có lối đi nào trên bốn bức tường xung quanh, nhưng cũng có thể có một lối đi độn thổ, từ dưới lòng đất để thoát ra khỏi không gian này, khả năng này rất lớn.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng không khỏi thán phục người đã xây dựng nên một không gian lớn như vậy.

Nếu lối đi bí mật này cũng do người xây dựng không gian này tạo ra, thì đó là một lối đi để đào thoát.

Nhưng lối đi này dẫn đến đâu lại là một bí ẩn, điều này cũng khiến Chương Khải Minh vô cùng tò mò.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn Bàn Tử và Trương Linh trước mặt, nói với hai người: "Hai người có tò mò lối đi này rốt cuộc sẽ dẫn đến đâu không?" Chương Khải Minh hỏi Bàn Tử và Trương Linh trước mặt, Trương Linh vốn có tính cách trầm ổn, nghe Chương Khải Minh hỏi vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Bàn Tử trả lời Chương Khải Minh: "Tôi không tò mò lối đi này dẫn đến đâu, tôi chỉ hy vọng nơi mà lối đi này dẫn đến sẽ có nhiều thứ đáng giá hơn!" Bàn Tử quả nhiên là kẻ ham tiền, Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử trước mặt cười cười.

Bàn Tử trả lời như vậy, Chương Khải Minh không nói gì, chỉ cười.

Chương Khải Minh lại nhìn Trương Linh trước mặt.

Trương Linh nói với Chương Khải Minh: "Tôi mọi việc đều nghe theo Quỷ Gia!" Chương Khải Minh nghe câu trả lời của hai người cũng đã quyết tâm phải tìm hiểu cho ra nhẽ.

"Được rồi, vậy chúng ta hành động, xem xem lối đi này rốt cuộc sẽ dẫn đến đâu!" Chương Khải Minh thật sự cảm thấy khu rừng này vô cùng bí ẩn.

Có những chuyện thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, có những chuyện cũng hoàn toàn không hiểu được.

Tất cả sinh vật và tình huống gặp phải ở đây đều khiến người ta

cảm thấy khu rừng này đặc biệt bí ẩn.

Nếu lăng mộ của Tây Vương Mẫu thật sự ở trong khu rừng này, thì tất cả những chuyện kỳ lạ và quái dị đều tuyệt đối có liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Nhưng bây giờ Chương Khải Minh có một điều không hiểu, Huyết Linh Chi ngàn năm này được giấu ở đây, có phải là do Tây Vương Mẫu làm không?

Nếu thật sự là do Tây Vương Mẫu làm, vậy thì Tây Vương Mẫu hy vọng khi mình tái sinh, Huyết Linh Chi ngàn năm này sẽ được dùng đến.

Nếu thật sự là như vậy, thì việc mình có được cây Huyết Linh Chi ngàn năm này thật sự là cướp đi thứ người khác yêu thích rồi.

Nhưng Chương Khải Minh trước nay vẫn rất thích cướp đi thứ người khác yêu thích.

Lúc này, Chương Khải Minh hy vọng cây Huyết Linh Chi ngàn năm này quả thật là do Tây Vương Mẫu sắp đặt.

Hiện tại tất cả đều là ẩn số, Chương Khải Minh gạt bỏ những suy nghĩ lan man, cẩn thận nhìn vào lớp đất mềm trên mặt đất, dùng con dao găm trong tay nhanh chóng đào theo lớp đất mềm đó.

Lớp đất này mềm hơn trong tưởng tượng rất nhiều, nhìn màu sắc mới của đất có lẽ thời gian bị xới lên không lâu.

Chương Khải Minh không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẽ thật sự có người đã đến đây trước một bước.

Nhưng với những dây leo của cây liễu, sao có thể để người đó đi ra từ dưới gốc cây được?

Đồng thời Chương Khải Minh cũng cảm thấy việc đào một lối đi

dưới gốc cây liễu cũng không phải là điều một người có thể làm được, chẳng lẽ cây liễu không hề tấn công sao?

Một loạt những điểm này đều xoay quanh trong đầu Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh cau mày không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ có thể nhanh chóng đào lối đi này ra, xem xem nó rốt cuộc dẫn đến đâu.

Có lẽ mọi kết quả sẽ được biết rõ.

Vì đi vội vàng, ba người trên người đều không có công cụ đặc biệt, không có xẻng đào đất, Bàn Tử cũng lấy ra con dao găm mang theo người, nhanh chóng đào theo hướng mà Chương Khải Minh đã đào.

Vì lớp đất trên mặt đất có vẻ như mới được lật lên, nên lối đi này cũng sẽ không đặc biệt chắc chắn.

Sau khi dùng dao găm đào nhẹ vài nhát, rõ ràng có một chỗ đất bị sụt xuống.

Theo lớp đất sụt xuống, một lối đi rất hẹp lộ ra.

Nhìn cửa hang hẹp, hướng của nó không phải là ngang, mà là đi xuống.

Điểm này Chương Khải Minh cũng rất có thể hiểu được, vì cửa hang này chỉ có thể đi thẳng xuống trước, sau đó mới rẽ ngang, như vậy mới có thể cách mặt đất cao hơn một chút, khả năng này rất lớn.

Nhưng cũng có điều khiến Chương Khải Minh không hiểu, lớp đất phủ bên trên quá mỏng, chỉ vài nhát đã thấy được lối vào.

Nếu thật sự có người đến không gian này trước, nếu trên cửa hang không có nhiều lớp phủ, thì lối đi này quá dễ bị phát hiện.

Chẳng lẽ có người sau khi xuống lối đi, lại dùng lớp đất nổi bên trên phủ nhẹ lên?

Làm như vậy cũng quá hoàn hảo, quá thiên y vô phùng rồi.

Người có thể làm được đến mức này chắc chắn không phải là một người, ít nhất là hai người, một người xuống lối đi, người ở trên nhanh chóng che lấp cửa hang.

Nếu che lấp cửa hang ở trên, người đó có thể sẽ bị dây leo của cây liễu tấn công, có lẽ sẽ gặp bất trắc.

Hiện tại không cần có quá nhiều nghi ngờ, chỉ có thể tự mình xuống dưới mới biết được lối đi này rốt cuộc dẫn đến đâu.

Chương 457

Chương Khải Minh cũng không do dự nhiều.

Vì cửa hang này thật sự quá hẹp, Chương Khải Minh nhìn đường kính của cửa hang, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử ở lại trên này, tôi và Trương Linh xuống dưới, tôi sẽ mang theo dây thừng, một đầu anh cầm ở trên, nếu có thứ gì cần mang lên, tôi sẽ giật mạnh dây thừng!" Chương Khải Minh đã có kinh nghiệm lấy Thiên Niên Tuyết Liên trong hồ lần trước, nên lần này cũng cầm theo một đầu dây thừng để đi xuống lối đi này.

Bàn Tử nghe Chương Khải Minh để mình ở lại đây, mặc dù có chút không muốn đi cùng Chương Khải Minh, nhưng nhìn đường kính của cửa hang, thật sự có chút quá hẹp.

Nhất là với thân hình mập mạp của hắn, nếu thật sự vào cửa hang này, đừng nói là bò, có thể sẽ bị kẹt lại ở đó, trực tiếp bịt kín cửa hang.

Bàn Tử cũng rất biết mình biết ta, gật đầu, có chút không cam lòng nhìn lối đi.

Trương Linh cũng nhận ra Bàn Tử không thể đi cùng, nhìn thân hình của hắn cười cười không nói gì.

Bàn Tử thấy Trương Linh nhìn mình rồi lại cười, lập tức có chút không phục nói với Trương Linh: "Tiểu gia, cười gì mà cười, đợi tôi về tôi sẽ giảm béo, tôi chắc chắn sẽ giảm cân thon thả hơn cậu!" Bàn Tử hậm hực nói với Trương Linh.

Trương Linh nghe giọng điệu của Bàn Tử cười càng to hơn, sau đó theo Chương Khải Minh xuống lối đi, Trương Linh cũng theo sát phía sau.

Lối đi này thật sự rất hẹp, chỉ đủ cho một người lách qua, hai bên cũng chỉ rộng bằng nắm đấm.

Lối đi này quả nhiên giống như Chương Khải Minh nói, là một lối đi đi thẳng xuống dưới rồi rẽ ngang.

Ở chỗ rẽ, lối đi càng hẹp hơn.

Chương Khải Minh bò ở phía trước, men theo lối đi mò mẫm tiến lên, lấy bật lửa ra soi đường.

Lối đi khá trơn nhẵn, không có nhiều đá gồ ghề.

Ngược lại, lối đi này dường như đã được mài giũa, có vẻ bằng phẳng hơn.

Chương Khải Minh đi phía trước, cầm bật lửa trong tay, từng chút một bò về phía trước.

Chương Khải Minh cảm nhận rõ ràng, sau khi đi thẳng xuống, lối đi rẽ sang phải, là một lối đi cực kỳ thẳng.

Có thể thấy lối đi này nên thông đến một mặt tường của không gian kia.

Chương Khải Minh không ngừng tính toán trong lòng, nhìn khoảng cách giữa cây liễu và bức tường trong không gian vừa rồi, tính toán vị trí mình đang bò trong lối đi này.

Vị trí hiện tại có lẽ đã bò qua bốn bức tường của không gian đó, rõ ràng là sắp bò ra khỏi vị trí của không gian đó rồi.

Chương Khải Minh tính toán khoảng cách dưới chân, đồng thời cũng đang suy đoán lối đi này rốt cuộc dài bao nhiêu?

Trong tính toán của Chương Khải Minh, khi đi được khoảng cách không quá 10 mét, cảm thấy lối đi dường như đột nhiên có một luồng gió mát thổi qua.

Chương Khải Minh biết mình sắp đến cuối lối đi, hướng gió thổi mang theo một chút mát lạnh, đồng thời bật lửa trong tay cũng chập chờn.

Trương Linh cũng cảm nhận được gió thổi, cũng có chút lo lắng nhắc nhở Chương Khải Minh.

"Quỷ Gia, tôi cảm thấy có gió mát, chắc là sắp đến cuối lối đi rồi!" Ý của Trương Linh cũng là đang nhắc nhở phải cẩn thận hơn.

Chương Khải Minh nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Khi cửa hang ngày càng rộng rãi, cũng có thể cho phép Chương Khải Minh và Trương Linh đứng thẳng người đi.

Không ngờ lối đi này lại trở nên rộng rãi như vậy.

Chương Khải Minh đứng dậy xoa xoa đầu gối, đồng thời Trương Linh cũng đứng dậy, giống như Chương Khải Minh, hoạt động đầu gối của mình.

Bò trong lối đi này lâu như vậy, thật sự cảm thấy chân sắp co rút tê cứng rồi.

Đứng dậy việc đầu tiên là hoạt động đầu gối, đồng thời cảm thấy gió mát càng lớn hơn.

Trương Linh cầm bật lửa soi về phía trước.

Lúc này đã đến cuối lối đi, cuối lối đi này, đồng thời cũng thấy được những ngôi sao trên bầu trời.

Chương Khải Minh đi về phía trước hai bước, nhìn cuối lối đi hóa ra là trên một vách đá cheo leo của ngọn núi, đi thêm vài bước nữa có thể sẽ rơi xuống núi.

Thật không ngờ lối đi này lại thông ra vách đá của ngọn núi.

Nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, thỉnh thoảng có vài ngôi sao, lại cảm nhận được gió núi mát lạnh.

Chương Khải Minh không khỏi thầm nghĩ về lối đi này, hóa ra đây thật sự là một lối đi để đào thoát, chỉ để thoát ra khỏi không gian độc lập kia mà thôi.

Trên lối đi này không có bất kỳ nguy hiểm nào, một mạch thông suốt đi đến vách đá này.

Chỉ có điều ở vách đá này, muốn đào thoát cũng có chút khó khăn.

Hiện tại trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

Chương Khải Minh đứng trên vách đá, cẩn thận quan sát xung quanh.

Vì trời khá tối, chỉ có thể cảm nhận được ở mép vách đá dường như có một sợi dây thừng, một loại dây xích sắt, rủ xuống từ vách đá.

Chương Khải Minh cầm bật lửa, nhìn sợi dây xích sắt trên vách đá, men theo sợi dây xích sắt này có lẽ có thể leo xuống.

Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ về sợi xích sắt này, trong thời gian ngắn nắm lấy sợi xích sắt này đi xuống có thể được.

Nhưng nếu muốn men theo sợi dây xích sắt này xuống đến chân núi, thì tuyệt đối không thể, sợi dây xích sắt này rất trơn.

Căn bản không thể dùng tay người nắm được lâu như vậy.

Chẳng lẽ men theo sợi xích sắt này xuống dưới sẽ có manh mối gì khác sao?

Hiện tại đứng trên vách đá này, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên dưới.

Chương 458

Chương Khải Minh cũng rất tò mò, vị trí mà sợi dây thừng dẫn xuống có manh mối gì không.

Chương Khải Minh đưa bật lửa trong tay cho Trương Linh phía sau.

Chương Khải Minh lấy ra găng tay tơ tằm đeo vào, cầm lấy sợi dây xích sắt, dùng sức giật giật, nó rất chắc chắn trên vách đá.

Trương Linh cầm bật lửa mà Chương Khải Minh đưa, nhìn Chương Khải Minh dùng tay giật sợi xích, cũng biết được ý đồ của cậu, Trương Linh không khỏi có chút lo lắng, hỏi Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, bây giờ trời tối như vậy, thật sự muốn xuống xem sao?" Chương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Trương Linh trước mặt, nói với anh: "Không cần lo lắng, tôi chỉ xuống xem một chút thôi.

Tôi luôn cảm thấy bên dưới vách đá này chắc chắn sẽ có một sơn động khác hoặc một nơi có manh mối, anh đứng trên này đợi tôi!" Trương Linh thấy Chương Khải Minh kiên quyết muốn xuống, cũng biết hoàn toàn không thể khuyên được cậu.

Cũng tin rằng với bản lĩnh của Chương Khải Minh, cậu sẽ không gặp vấn đề gì.

Chương Khải Minh giật giật sợi dây xích sắt, một tay nắm lấy sợi xích, tay kia lấy bật lửa trong tay Trương Linh cầm vào.

Chương Khải Minh thân thủ nhanh nhẹn, từng chút một trượt xuống.

Khi Chương Khải Minh từng chút một trượt xuống, qua khỏi vách đá nhô ra, ngay lập tức trước mặt cậu xuất hiện một sơn động đen kịt.

Chương Khải Minh cầm bật lửa trong tay, một tay nắm sợi xích sắt, tay kia cầm bật lửa soi vào sơn động.

Thật không uổng công xuống, bên dưới quả nhiên có một sơn động, ở mép sơn động lại có một đống đồ vật màu trắng, Chương Khải Minh không nhìn rõ đó là thứ gì.

Cậu cầm bật lửa trong tay soi kỹ vào đống đồ vật màu trắng đó, khi nhìn rõ đống đồ vật màu trắng đó, Chương Khải Minh mới phát hiện, đó là một đống xương trắng.

Số lượng xương trắng đó rất nhiều, nhìn những bộ xương đó có cả xương người và đầu lâu, có cả những bộ xương và đầu lâu trông giống như động vật.

Đống xương trắng đó nằm ở đó thật sự rất kinh người.

Chương Khải Minh cũng không ngờ ở cửa sơn động này lại có một đống xương trắng, đống xương trắng này lại là của ai?

Nhìn đống xương trắng, Chương Khải Minh càng thêm tò mò.

Xem ra lần này Chương Khải Minh cảm thấy mình xuống đây tuyệt đối không sai.

Chương Khải Minh một tay nắm sợi xích, từng chút một trượt đến cửa hang, tung người nhảy vào mép sơn động.

Nhìn lớp lớp xương trắng ở cửa sơn động, khi hai chân Chương Khải Minh đáp xuống mép sơn động, cũng giẫm phải một ít xương trắng.

Những bộ xương trắng đó rất giòn, khi hai chân Chương Khải Minh đáp xuống giẫm phải xương trắng, chỉ nghe tiếng "rắc" một tiếng, những bộ xương trắng đó lập tức vỡ vụn.

Lúc này Chương Khải Minh cầm bật lửa trong tay, nhìn đống

xương trắng trước mặt, thật sự cảm thấy có chút kinh ngạc, số lượng xương trắng này nhiều đến mức có thể chất thành đống.

Lớp lớp xương trắng, có lẽ đã có từ rất lâu rồi.

Chương Khải Minh cầm bật lửa trong tay soi vào đống xương trắng, có thể lờ mờ thấy được, trong đống xương trắng có những thứ nối liền ở xương đòn vai.

Xem ra đống xương trắng này có lẽ là của nô lệ, hoặc là người sống dùng để bồi táng.

Nhìn số lượng xương trắng này rất nhiều, trong những bộ xương này có xen lẫn một số không giống xương người.

Lại có một số không giống xương dã thú.

Chương Khải Minh nhìn đống xương trắng trước mặt, thật sự bị chấn động bởi cảnh tượng này.

Không ngờ bên dưới sợi xích sắt này lại có một sơn động như vậy.

Hiện tại trời khá tối, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên trong sơn động.

Bật lửa cầm trên tay cũng không soi rõ được, chỉ biết số lượng xương trắng rất nhiều.

Chương Khải Minh nhìn đống xương trắng, thời gian của chúng có lẽ đã rất lâu rồi.

Khi hai chân cậu đáp xuống, giẫm phải những bộ xương trắng này.

Âm thanh giòn tan đó cũng rất kinh người, trải qua năm tháng gió thổi nắng phơi, chúng đã trở nên vô cùng giòn.

Nhìn đống xương trắng, Chương Khải Minh cầm bật lửa trong

tay, đá văng một đống xương trắng, soi vào bên trong.

Đột nhiên một đống xương trắng có chút động tĩnh.

Chương Khải Minh vội vàng chĩa bật lửa về phía đó, không thấy có gì khác thường, có lẽ trong đống xương trắng có chuột hay thứ gì đó.

Sơn động này cách vách đá phía trên không xa, tại sao lúc nãy ở trên vách đá lại không thấy sơn động này nhỉ?

Hóa ra mép vách đá này khá nhô ra, nên đứng trên mép nhô ra đó căn bản không nhìn thấy sơn động này, chỉ thấy nếu rơi xuống từ mép vách đá đó, sẽ rơi xuống đáy núi.

Lúc này Trương Linh đứng trên vách đá có chút lo lắng.

Vừa rồi còn thấy Chương Khải Minh có hành động trên sợi dây xích sắt.

Bây giờ lại cầm bật lửa soi xuống sợi dây thừng dưới vách đá, lại không thấy tung tích của Chương Khải Minh trên sợi dây thừng.

Trương Linh không khỏi có chút lo lắng, gió trên vách đá cũng lớn, thổi vào bật lửa trong tay cậu.

Bật lửa trong tay Trương Linh chập chờn trong gió, Trương Linh có chút lo lắng, nhẹ nhàng gọi tên Chương Khải Minh xuống dưới: "Quỷ Gia, Quỷ Gia, anh ổn không?

Anh ở đâu vậy?" Theo tiếng gọi lo lắng của Trương Linh, Chương Khải Minh cũng nghe thấy tiếng của anh.

Mặc dù tiếng của Trương Linh rất nhẹ, nhưng sơn động này cách đỉnh núi trên vách đá rất gần, hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng của Trương Linh.

"Yên tâm đi, tôi không sao, tôi ở trong sơn động bên dưới này.

Anh nghe tôi nói rất rõ phải không?" Giọng điệu của Chương Khải Minh không lớn lắm, nhưng Trương Linh đứng trên vách đá nghe không sót một chữ, hóa ra cậu và Chương Khải Minh lại ở khoảng cách gần như vậy.

Chương 459

Trương Linh không khỏi lay động sợi dây thừng, nhìn vị trí đi xuống của sợi dây thừng, cũng hiểu rằng Chương Khải Minh có lẽ đang ở trong sơn động rất gần bên dưới.

Trương Linh nắm lấy sợi dây thừng, dứt khoát dập tắt bật lửa nhét vào thắt lưng, men theo sợi dây thừng trượt xuống.

Chương Khải Minh nghe thấy Trương Linh cũng đang trượt xuống, cầm bật lửa trong tay soi sáng.

Trương Linh xuống không lâu đã thấy sơn động, men theo sợi dây thừng, hai chân cũng nhảy vào trong sơn động.

Hai chân vừa đáp đất, Trương Linh nhìn đống hài cốt trước mặt, mặt đầy kinh ngạc, lại nhìn Chương Khải Minh trước mặt, quay lưng về phía cậu nói: "Quỷ Gia, đây là nơi nào vậy?

Sao lại có nhiều hài cốt thế này?

Đây đều là người sao?" Khi Trương Linh nói những lời này, đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc.

Phải biết nhìn một hai bộ xương trắng không cảm thấy kinh ngạc như bây giờ, đống xương trắng này quy mô thật sự quá lớn, số lượng quá nhiều.

Chương Khải Minh nhìn Trương Linh trước mặt, trả lời anh: "Hiện tại không rõ đây là đâu, chỉ biết phía trước dường như có một sơn động, những bộ xương trắng này là của ai đây?" "Chẳng lẽ là nô lệ bồi táng?" Mặc dù Chương Khải Minh trong lòng nghi ngờ, nhưng lập tức phủ định cách nói này.

Bởi vì cho dù là nô lệ bồi táng, cũng sẽ không để bồi táng bên

ngoài lăng mộ, nếu muốn những nô lệ này bồi táng, hoàn toàn có thể đặt họ vào trong mộ thất.

Cũng không cần đặt ở đây để gió thổi nắng phơi.

Đặt ở mép cửa hang này cũng quá bắt mắt rồi, không ai đặt lăng mộ ở nơi bắt mắt như vậy.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh cúi người xuống ngồi trước đống xương trắng, cầm bật lửa trong tay, cẩn thận xem xét những bộ xương này.

Những bộ xương này, có những vết thương rõ ràng không thể nói, có những mảnh vỡ, hoàn toàn không nhìn ra được toàn bộ hài cốt.

Nhìn đống xương trắng này thật sự khiến Trương Linh và Chương Khải Minh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đồng thời nhìn những thi thể này hoàn toàn không nhìn ra được bất cứ thứ gì.

Chương Khải Minh trước tiên đứng dậy đá những bộ hài cốt này sang một bên, muốn vào trong sơn động xem xét.

Trương Linh thấy Chương Khải Minh không đi nghiên cứu đống xương trắng, liền đứng dậy, đi cùng Chương Khải Minh về phía trước.

Khi đi đến cửa sơn động, hai bên cửa sơn động có những hình bóng giống như người, lúc này Chương Khải Minh đề cao cảnh giác.

Vì ánh đèn soi không đặc biệt sáng, căn bản không nhìn rõ tình hình đối diện, chỉ lờ mờ thấy một bóng người đứng đó, không tiến lên cũng không lùi lại, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Chương Khải Minh cầm bật lửa trong tay đi về phía bóng người đó.

Đợi đến khi đi đến bên cạnh bóng người đó, nhìn kỹ mới thấy rõ,

hóa ra là một bức tượng đá được điêu khắc.

Chỉ có điều bức tượng đá này có chút kỳ quái, thân thể bằng đá và đầu lâu người thật.

Trang phục trên người cũng không nhìn ra là triều đại nào, nhưng trên những bức tượng đá này lại đặt đầu lâu người thật.

Rốt cuộc là ai lại làm như vậy?

Lại ngồi trên thân thể tượng đá, nhưng lại dùng đầu lâu người thật, nhìn đầu lâu người thật.

Đầu lâu trên đó đã khô héo từ lâu, chỉ có thể nhìn rõ một cái xương sọ.

Chương Khải Minh đi đến trước bức tượng này, nhìn rõ trang phục trên người, từ trang phục và cách ăn mặc trên người hoàn toàn là trang phục thời Chiến Quốc.

Phải biết vào thời Chiến Quốc, việc xây dựng những tượng đá như thế này rất nhiều.

Có một số truyền thuyết nói rằng nếu đặt những tượng đá này trong lăng mộ, giống như những người bồi táng, để cho tất cả thiên quân vạn mã có thể thống nhất quân đội sau khi chết.

Chương Khải Minh cẩn thận nhìn những tượng đá này, vì đã có từ rất lâu, trên đá đã mọc rêu xanh, rêu xanh phủ kín toàn thân tượng đá, giống như mặc một chiếc áo khoác màu xanh lá cây.

Chương Khải Minh nhẹ nhàng dùng tay sờ vào bề mặt tượng đá, cảm nhận rêu xanh trượt trong tay, rồi nhẹ nhàng véo lớp rêu trên thân tượng đá.

Cậu sờ vào lớp rêu trên tượng, biết rằng sự hình thành của lớp rêu này chắc chắn không phải là thời gian ngắn, phải trải qua thời gian dài

ẩm ướt mới có thể mọc ra lớp rêu này.

Từ độ dày của lớp rêu có thể thấy những tượng đá này đã ở đây rất lâu rồi.

Đầu lâu trên những bức tượng đá này đều không phải là đầu lâu của tượng đá, mà là đầu lâu của người thật.

Phải biết vào thời Chiến Quốc, có lúc sau khi thắng trận bắt được một số tù binh, không tiện vận chuyển toàn bộ thân thể của họ về, nên chỉ cắt đầu lâu của những tù binh đó.

Những đầu lâu bị cắt xuống này được đặt trên thân thể bằng đá, có ngụ ý là tuẫn táng cho người đã chết.

Chẳng lẽ bên trong lối đi này là một lăng mộ, loại lăng mộ của tướng quân, Chương Khải Minh không ngừng nghĩ thầm trong lòng, đầu óc không ngừng suy nghĩ, nhất thời cũng không nhìn ra manh mối gì.

Nhìn những tượng đá như vậy được đặt ở hai bên cửa sơn động, bốn tượng đá như vậy được bày ở cửa hang đen kịt này.

Chương Khải Minh cầm bật lửa, hướng về phía cửa sơn động bên cạnh tượng đá, một mảng đen kịt không nhìn rõ vị trí cụ thể của cửa hang.

Lúc này, một luồng gió lạnh không rõ từ đâu thổi qua người, Trương Linh bên cạnh dường như bị tấn công, nhanh chóng né sang một bên, đồng thời Chương Khải Minh cũng cảnh giác.

Trương Linh nhanh chóng né sang một bên, đồng thời cảm thấy thứ đó lại lao về phía mình, Trương Linh cầm bật lửa trong tay soi về phía vật thể tấn công.

Chương Khải Minh nhanh như mèo, rút ra con dao găm ở thắt lưng, con dao găm bằng đồng cổ màu xanh khi thứ đó lại lao về phía

Trương Linh.

Tay của Chương Khải Minh nhanh như chớp rút ra con dao găm, nhanh chóng đâm vào thứ đang lao về phía Trương Linh.

Sau đó nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết của chuột, hóa ra đó là một con chuột lớn đặc biệt béo tốt, kích thước của con chuột lớn này hoàn toàn có thể so sánh với một con mèo rừng lớn.

Chương Khải Minh đâm một nhát rất mạnh, con chuột lớn đó kêu thảm một tiếng, lập tức ngã xuống đất, không còn động đậy nữa.

Đồng thời một mùi tanh hôi cũng lan ra.

Trương Linh đồng thời cầm bật lửa, soi vào con chuột lớn béo mập đang nằm trên đất không còn động đậy.

Chương 460

Những con chuột này chắc chắn rất hung dữ, nhìn những bộ xương trắng này, những thứ ngon lành này, không chừng chúng đều gặm những thi thể này mà lớn lên, nếu không cũng không thể lớn như vậy.

Có thể thấy, khẩu phần ăn của nó rất tốt.

"Quỷ Gia, con chuột này cũng lớn một cách lạ thường, giống như sắp thành tinh rồi vậy!" Trương Linh vô cùng cảm thán, nói với Chương Khải Minh trước mặt.

Khi Chương Khải Minh rút con dao găm bằng đồng đâm vào con chuột lớn đó, ra tay rất nhanh.

Khi rút dao ra, lưỡi dao của cậu không hề dính máu tanh hôi của con chuột lớn đó.

"Chú ý một chút, đừng để những con chuột lớn này cắn, không chừng trên người chúng đều mang thi độc đấy!" Chương Khải Minh vừa cắm con dao găm vào thắt lưng, vừa nói với Trương Linh.

Ngay lập tức, Chương Khải Minh soi vào hang đá, lại có một cửa hang, nhìn cửa hang đó không có bất kỳ thứ gì che chắn.

Giống như một hang đá tự nhiên vậy.

Chương Khải Minh nhìn hang đá đen kịt, soi bật lửa vào trong, tiện tay vặn bật lửa sáng hơn một chút, Chương Khải Minh nhấc chân đi vào.

Trương Linh cầm bật lửa nhìn ra sau, xem có chuột tiếp tục xuất hiện không, cuối cùng cũng theo bước chân của Chương Khải Minh đi vào trong sơn động đó.

Vào sơn động, Chương Khải Minh cầm bật lửa trong tay, soi xung quanh.

Đi vào sơn động, bên trong giống như một không gian hình vuông, không đặc biệt rộng rãi.

Nhưng cũng giống như đã được sửa chữa đặc biệt, nhìn những bức bích họa bốn phía, trong không gian hình vuông này có những nơi có thể châm đuốc, Chương Khải Minh đi đến vị trí của những ngọn đuốc.

Cậu châm đuốc ở bốn góc, khi độ sáng tăng lên, có thể nhìn rõ toàn bộ dáng vẻ của thạch thất.

Những bức bích họa trên bốn bức tường theo ánh đuốc trở nên rực rỡ hơn, màu sắc rực rỡ khiến người ta cảm thấy có chút kinh hãi.

Trần của thạch thất này được trang trí bằng những đường kim loại, những kim loại này ít nhiều đều bị nấm mốc và rỉ sét che lấp.

Không gian này rõ ràng không đặt bất kỳ quan tài nào, không giống như một mộ thất.

Trong thạch thất hình vuông này không thấy quan tài, chỉ có những bức bích họa bốn phía.

Khi Chương Khải Minh đang quan sát xung quanh, nghe thấy tiếng động lách cách ở cửa hang.

Nghe thấy những tiếng động này, Chương Khải Minh nhìn Trương Linh trước mặt, Trương Linh cũng ngẩng đầu, nghe thấy tiếng động như vậy, cầm bật lửa trong tay đi về phía cửa hang.

Vừa đến cửa hang, Trương Linh vội vàng hét lớn với Chương Khải Minh: "Không ổn rồi Quỷ Gia, những con chuột lớn này chắc đã ngửi thấy mùi thịt sống trên người chúng ta, chúng đã chặn kín cửa hang, đang muốn vào trong thạch thất!" Trương Linh vừa nói xong,

thấy một con chuột lớn nhanh chóng lao tới.

Trương Linh nhanh chóng nghiêng người về phía sau, cũng lập tức rút ra vũ khí, Hắc Kim Đại Đao chém về phía con chuột lớn trước mặt.

Con chuột lớn đó thân hình rất linh hoạt.

Khi Trương Linh chém xuống một nhát, con chuột lớn đó nhanh chóng luồn qua chân Trương Linh, nhưng anh đã chém trúng đuôi nó.

Tiếng kêu thảm thiết của con chuột lớn đó thật sự có chút rợn người, ngay sau đó những con chuột lớn bên ngoài cũng như điên cuồng xông vào Trương Linh.

Chương Khải Minh nhanh chóng chạy đến trước cửa hang, rút ra đại trường đao, vận dụng Nhiên Mộc Đao Pháp.

Chương Khải Minh cũng không ngờ công phu thượng thừa Nhiên Mộc Đao Pháp lại dùng trên người chuột.

Số lượng chuột rất nhiều, đang tiếp tục tiến về phía này.

Chương Khải Minh không nói một lời, đao nào đao nấy chém ra, 32 nhát đao chuẩn xác rơi xuống người những con chuột lớn đó.

Trong chốc lát, máu thịt bay tứ tung, mùi tanh hôi lan tỏa khắp không gian, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của những con chuột lớn, cả sơn động vang lên những âm thanh khiến người ta rợn tóc gáy.

Chương Khải Minh thầm nghĩ trong lòng, không ngờ lại phải đánh một trận với lũ chuột này.

Nhưng khi số lượng chuột ngày càng nhiều, thế công điên cuồng, khi ngửi thấy mùi máu tanh, chúng dường như càng hung dữ hơn.

Chương Khải Minh cứ tấn công như vậy cũng không phải là cách, số lượng chuột cũng rất nhiều.

Chương Khải Minh lập tức quay người đi đến ngọn đuốc trên bốn bức tường của thạch thất.

Có lẽ những con chuột này sợ lửa, cầm đuốc đi về phía chúng, ngay lập tức những con chuột đó khi thấy ánh lửa liền nhanh chóng lùi lại né tránh.

Trương Khải Minh nhìn đám chuột lớn, quả nhiên chúng cũng sợ lửa như hắn nghĩ.

Hắn cầm đuốc lên vung vẩy lia lịa, lũ chuột lập tức không dám bén mảng lại gần nữa.

So với việc vung đao lúc nãy, cách này còn có sức uy hiếp hơn nhiều.

Thấy lũ súc sinh lông ngắn này ngừng tấn công, chỉ sợ hãi chạy tán loạn xung quanh, Trương Khải Minh biết chúng đã bị ngọn lửa dọa cho khiếp vía.

Đám chuột lớn hung hăng ban nãy giờ đã chùn bước đi nhiều.

Trương Khởi Linh thấy cây đuốc có tác dụng với lũ chuột lớn, cũng nhanh chóng cầm lấy một cây đuốc khác bên vách đá, vung về phía chúng.

Lũ chuột lớn tuy không dám lại gần cửa hang nữa nhưng cũng không có dấu hiệu tản đi, chỉ đang tìm kiếm thời cơ thích hợp để tấn công.

Trương Khải Minh nhìn đám chuột dày đặc trước mặt, biết rằng dù mình có mạnh đến đâu cũng không nên lãng phí quá nhiều thể lực với chúng.

Hắn đưa hết đuốc trong tay cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh mỗi tay cầm một cây đuốc, vung về phía lũ

chuột lớn.

Chúng tạm thời im lặng, chỉ chạy tán loạn bên ngoài cửa hang.

Lúc này, Trương Khải Minh cũng nhanh chóng đi tới, quan sát những bức tường xung quanh thạch thất, dùng sức tìm kiếm.

Chương 461

Hắn muốn xem có lối đi hay cửa bí mật nào không, bởi nếu đi ra bằng lối chính xuyên qua bầy chuột thì thật sự quá lãng phí thể lực.

Hơn nữa, Trương Khải Minh cảm thấy một thạch thất hình vuông thế này rất có thể sẽ có lối đi khác.

Nếu thật sự có lối đi dẫn đến một huyệt mộ khác, biết đâu lại là chuyện tốt.

Trương Khải Minh men theo các bức tường, không ngừng sờ nắn và gõ thử.

Cuối cùng, hắn dừng bước trước một bức tường, lắng nghe âm thanh dội lại, rõ ràng cảm nhận được phía sau tảng đá này là khoảng không.

Trương Khải Minh nhanh chóng tìm kiếm trong thạch thất một vũ khí đủ mạnh để phá vỡ bức tường này.

Trong một góc thạch thất có mấy bộ xương trắng, bên cạnh chúng là những vũ khí hạng nặng.

Trương Khải Minh đi tới gần những bộ hài cốt, nhìn đống xương trắng và vũ khí bên cạnh, biết rằng lúc còn sống họ chắc chắn đã trải qua một cuộc giằng co chém giết kịch liệt.

Hắn nhặt một cây trường mâu khá nặng dưới đất lên, cầm nó rồi dồn sức đập mạnh vào bức tường.

Cùng với cú tấn công của hắn, bức tường đá ngay lập tức bị đục thủng một cái lỗ lớn.

Thấy phía sau quả thực là một khoảng trống, Trương Khải Minh không chần chừ, cầm vũ khí đập mạnh thêm vài nhát vào bức tường.

Ngay lập tức, một cái lỗ đủ lớn cho Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh đi qua hiện ra trước mắt.

Trương Khải Minh ngừng tay, quay sang nói với Trương Khởi Linh: "Chỗ này có một cánh cửa bí mật, nhưng lúc chúng ta đi, lũ chuột lớn kia cũng sẽ đuổi theo.

Phải tìm cách ngăn chúng lại!" Trương Khởi Linh nghe Trương Khải Minh nói, cũng biết rằng phải chặn lũ chuột lại.

Nhưng hiện tại không có cách nào tốt để ngăn chúng tiến lên.

Mùi thịt tươi trên người họ chính là thứ mồi hấp dẫn nhất đối với lũ chuột, đó là lý do chúng cứ muốn xông vào thạch thất.

Trương Khải Minh nhìn bầy chuột lớn trước mặt, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trước khi hắn và Trương Khởi Linh đến thạch thất này, dường như ở đây không hề có chuột xuất hiện.

Lẽ nào trong đây có mùi vị gì đó hoặc lý do nào đó mà lũ chuột không thích, nên chúng mới không vào thạch thất này?

Đột nhiên, Trương Khải Minh cảm thấy lớp đất cát dưới chân có gì đó không bình thường.

Hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống, vốc một nắm sỏi đá dưới chân lên, đưa lên mũi ngửi thử.

Mắt hắn chợt mở to, không ngờ mặt đất trong thạch thất này lại được tưới dầu hỏa.

Hèn gì lũ chuột lớn không thích ra vào thạch thất này.

Cũng vì Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh vừa bước vào, mùi thịt người trên người họ đã thu hút chúng, nếu không lũ chuột tuyệt đối sẽ không mò đến đây.

Trương Khải Minh khẽ vê vê nắm cát dính dầu hỏa trong tay, trong lòng đã có cách.

Hắn nói với Trương Khởi Linh đang đứng ở cửa hang, không ngừng vung vẩy cây đuốc: "Dụ lũ chuột lớn vào đây, để chúng vào trong thạch thất, hai chúng ta nhanh chóng lui vào lối đi phía sau!" Trương Khải Minh nói với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn con đường mà Trương Khải Minh vừa phá ra sau lưng, rồi gật đầu với hắn.

Sau đó, y từ từ lùi lại từng chút một.

Lũ chuột béo mập thấy Trương Khởi Linh có vẻ đang lùi lại, chúng có chút do dự rồi lại xông lên.

Trương Khởi Linh cứ thế dụ lũ chuột vào giữa thạch thất.

Thấy lũ chuột lớn lần lượt kéo vào, Trương Khải Minh đi trước một bước, men theo cái lỗ vừa đục trên tường bước vào một thạch thất khác.

Trương Khởi Linh thấy Trương Khải Minh đã rút vào lối đi bên kia, y liền nhanh chóng lộn người về phía sau, ném cây đuốc trong tay vào giữa bầy chuột, rồi xoay người chui ngay vào cái lỗ đó.

Khi Trương Khởi Linh ném cây đuốc vào giữa bầy chuột, ngọn lửa vừa tiếp xúc với lớp dầu hỏa trên mặt đất, toàn bộ nền đất lập tức bùng cháy.

Chỉ nghe tiếng kêu "chít chít" của lũ chuột, chúng hoảng loạn chạy tán loạn khắp nơi.

Trong lúc lũ chuột lớn còn chưa hoàn toàn chú ý đến cái lỗ thủng lớn, Trương Khải Minh đã cẩn thận quan sát những thứ trên mặt đất trong không gian mới.

Nhìn thấy một tấm khiên lớn trên đất, hắn nảy ra một ý.

Hắn nhặt tấm khiên lên, dùng sức chèn vào giữa những tảng đá vỡ quanh cái lỗ, chặn kín lối vào.

Trí thông minh của chuột dù sao cũng không bằng con người, chúng chỉ biết kêu la inh ỏi trong biển lửa, dường như không ai phát hiện ra vị trí của cái lỗ.

Hơn nữa, vị trí cái lỗ mà Trương Khải Minh phá ra khá cao, hoàn toàn không tiếp xúc với mặt đất.

Nếu nó ở gần mặt đất, có lẽ lũ chuột đã tìm thấy lối vào.

Bây giờ, với một cái lỗ lớn ở giữa tường, lũ chuột dường như hoàn toàn không để ý.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, lúc này Trương Khải Minh mới cẩn thận quan sát không gian mà hắn và Trương Khởi Linh đang ở.

Hắn lấy dụng cụ đánh lửa bên hông ra, khẽ thổi, lập tức có chút ánh sáng le lói.

Nhìn xung quanh không gian này, Trương Khải Minh tìm kiếm những cây đuốc.

Thông thường khi người xưa xây dựng các thạch thất, họ đều sẽ gắn đuốc trên tường để chiếu sáng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trương Khải Minh, trên các bức tường xung quanh đều có gắn đuốc.

Hắn không do dự, nhanh chóng thắp sáng những cây đuốc xung quanh.

Chương 462

Mặc dù ánh sáng không quá rực rỡ nhưng cũng đủ để nhìn rõ bài trí của cả không gian.

Càng cháy lâu, những cây đuốc này sẽ càng sáng hơn.

Bây giờ Trương Khải Minh đã thắp sáng hết tất cả.

Sau khi thắp sáng, quan sát lại không gian này, Trương Khải Minh mới phát hiện nó hoàn toàn khác với nơi vừa bước vào.

Kích thước không gian tuy không khác biệt so với thạch thất trước, nhưng ở giữa lại đặt một cái bàn bằng xương.

Không, chất liệu bàn không phải gỗ, mà là đồng thanh.

Tuy đồng thanh cũng rất có giá trị, nhưng một cái bàn đá bằng đồng nặng như vậy, ai mà mang ra ngoài được chứ, có phải đi thu mua đồng nát đâu.

Dù vậy, cái bàn đồng thanh này cũng đủ cho một người buôn đồng nát thu cả đời.

Nhìn một cái bàn như vậy đặt ở giữa, bên cạnh lại không có bất kỳ chiếc ghế nào.

Rõ ràng cái bàn này không phải để người ta ngồi đọc sách hay viết lách.

Nhưng một cái bàn to thế này đặt ở giữa, thật khiến Trương Khải Minh có chút nghi ngờ, lẽ nào cái bàn này để ăn cơm sao?

Trương Khải Minh không nghiên cứu cái bàn nữa, tiếp tục nhìn ra xung quanh.

Các bức tường ở đây cũng giống như không gian trước, đều được

vẽ tranh, chỉ là lần này chúng được điêu khắc lên.

Nhìn kỹ thuật điêu khắc, hẳn là do những nghệ nhân hàng đầu thực hiện, không hề tô màu mà chỉ là điêu khắc nguyên bản.

Trương Khải Minh tiếp tục quan sát, chỉ thấy xung quanh tường đặt đủ loại vũ khí.

Tấm khiên lớn hắn vừa nhặt dưới đất cũng là một trong số đó.

Nhìn những vũ khí này, có vẻ không giống như ở đây đã xảy ra một trận chém giết.

Cho nên trên mặt đất không có một bộ hài cốt nào, ngược lại trông giống như một kho binh khí, các loại binh khí đều đã rỉ sét.

Chúng đều là những loại vũ khí thô kệch.

Nếu thật sự có người buôn đồng nát, đống binh khí lớn thế này biết đâu lại bán được giá tốt.

Nhìn tất cả binh khí trên mặt đất, món nào cũng không hề nhẹ.

Trương Khởi Linh nhìn đống binh khí lớn, cầm lên tay ước lượng thử, quả thật rất nặng.

Y ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh trước mặt, nói: "Quỷ Gia, đây là kho vũ khí sao?

Nếu là kho vũ khí mà chỉ có vài món thế này thì cũng keo kiệt quá rồi nhỉ?" Trương Khải Minh nhìn những vũ khí trước mặt.

Mấy món vũ khí nặng nề này không có món nào đặc biệt tinh xảo, ngược lại giống như vũ khí dùng trong chiến trận giữa hai nước, chủ yếu là to và nặng.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát không gian này, xem liệu có lối đi nào khác không.

Trong lúc đó, tiếng kêu "chít chít" của lũ chuột và mùi khét từ thạch thất bên ngoài đã lan vào đây.

Mùi khét thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Trương Khải Minh nhìn cảnh tan hoang xung quanh, tuy không biết không gian này dùng để làm gì, nhưng chắc chắn không phải huyệt mộ. "Xem xung quanh có mật đạo không, nơi này chắc chắn sẽ có lối đi!" Trương Khải Minh nói với Trương Khởi Linh, đồng thời không ngừng quan sát không gian.

Cùng lúc đó, mùi khét càng lúc càng nồng, tiếng kêu bên ngoài cũng nhỏ đi một chút, có thể thấy lũ chuột đã bị thiêu gần hết, chỉ thỉnh thoảng có vài con đang cố gắng giãy giụa.

Trương Khởi Linh ghé mắt qua khe hở của cái lỗ nhìn vào thạch thất đang cháy.

Thấy ngọn lửa trong đó tuy đang thiêu cháy lũ chuột lớn, nhưng không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại lửa càng lúc càng cháy dữ dội.

Trương Khởi Linh nhìn đám cháy rồi quay đầu nói với Trương Khải Minh: "Quỷ Gia, nhìn ngọn lửa lớn thế này không có dấu hiệu dừng lại, nếu cứ cháy tiếp, sơn động này có sập không?" Trương Khởi Linh có chút lo lắng quay đầu nhìn Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh ngẩng đầu liếc nhìn chỗ cái lỗ, mày nhíu lại.

Hắn cũng đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm, cẩn thận quan sát từng góc một xem có cơ quan nào không.

Trương Khải Minh gõ vào các bức tường xung quanh, dường như không có lối đi nào cả.

Nhìn lại tất cả bài trí, Trương Khải Minh nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lẽ nào xung quanh không có lối ra, thật sự phải quay lại đường cũ sao?

Nhìn ngọn lửa bên ngoài, có vẻ như nó sẽ không tắt trong một sớm một chiều.

Trương Khải Minh cố gắng suy nghĩ, đồng thời đưa mắt nhìn về phía chiếc bàn đồng thanh.

Một không gian lớn như vậy, không có bất kỳ bài trí nào khác, chỉ có một cái bàn đặt ở giữa, chắc chắn có gì đó mờ ám.

Trương Khải Minh đi vòng quanh chiếc bàn, dùng tay chạm vào, cố gắng đẩy và xoay nó, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu di chuyển nào.

Nhưng một cái bàn như thế này đặt ở vị trí này, chắc chắn có ngụ ý của nó, nếu không sẽ không vô duyên vô cớ đặt một cái bàn như vậy trên nền đất bằng phẳng.

Bây giờ Trương Khải Minh dồn hết sự chú ý lên chiếc bàn, cẩn thận quan sát, trên mặt bàn không có bất kỳ hoa văn nào, cũng không có bất kỳ điêu khắc nào.

Khi Trương Khải Minh từ từ dời tầm mắt xuống bốn chân bàn, đột nhiên phát hiện ở dưới một chân bàn bên trái, dường như có một đoạn được nối vào, có một đường nối.

Phải biết rằng chân bàn chịu lực rất lớn, thông thường chân bàn đều được làm nguyên khối, sẽ không có đường nối, nhưng cái bàn này lại có chỗ nối.

Chương 463

Đường nối cách mặt đất khoảng nửa gang tay, cả chân bàn bên trái đều được nối vào, có thể nhìn thấy khe hở, nếu không quan sát kỹ sẽ hoàn toàn không nhìn ra.

Nhưng lúc này hắn đang ngồi xổm xuống quan sát chân bàn ở cự ly gần.

Ba chân bàn còn lại đều rất hoàn chỉnh, không có bất kỳ đường nối nào, chỉ có một chân có.

Trương Khải Minh ngồi xổm xuống, dùng tay nhẹ nhàng nắm lấy phần dưới của chân bàn, vừa xoay nhẹ, cả chiếc bàn lập tức chuyển động.

Không ngờ tìm kiếm cả buổi, cơ quan lại nằm trên chân bàn.

Cùng với việc Trương Khải Minh xoay chân bàn, cả chiếc bàn cũng dịch sang bên cạnh nửa vòng.

Đồng thời khi chiếc bàn di chuyển, một lối đi rất rõ ràng hiện ra ngay bên dưới nó.

Trương Khải Minh không ngờ cơ quan lại được đặt trên chân bàn.

May mà hắn quan sát tỉ mỉ, nếu không chắc chắn sẽ bỏ qua cơ quan này.

Thật không ngờ, trong không gian này, nơi ít được chú ý nhất lại là lối đi.

Nhìn chiếc bàn dịch chuyển khỏi vị trí, cả lối đi hiện ra trước mắt Trương Khải Minh.

Âm thanh khi chiếc bàn di chuyển cũng rất lớn.

Dù sao đây cũng là bàn đồng, rất nặng, nếu không phát hiện cơ quan thì hoàn toàn không thể di chuyển được.

Trương Khởi Linh thấy chiếc bàn dịch ra, lối đi lập tức lộ ra, y cũng rất vui mừng.

Khi lối đi mở ra, một luồng mùi ẩm mốc rõ rệt từ trong đó bay ra.

Có lẽ lối đi này đã bị đóng kín một thời gian dài, không khí không được trong lành cho lắm.

Trương Khải Minh không vội vàng đi xuống ngay, sau khi mở lối đi, hắn để không khí lưu thông, rồi cầm dụng cụ đánh lửa chiếu xuống đáy đường hầm.

Bên trong tối đen như mực, hoàn toàn không có cầu thang để leo xuống, chỉ là một đường hầm hình tròn trơn láng.

Nhìn vị trí đi xuống không phải thẳng đứng, mà có độ dốc nhất định, xem ra chỉ có thể trượt xuống.

Lúc này, nghe thấy từ thạch thất đang cháy bên ngoài có tiếng sụp đổ, đồng thời bụi mù bay tứ tung, xem ra thạch thất bên đó không trụ được bao lâu nữa.

Trương Khải Minh đi đến bên tường, lấy một cây đuốc cầm trong tay, đứng ở cửa hầm nói với Trương Khởi Linh: "Tôi xuống trước, cậu theo sau!" Trương Khải Minh vừa dứt lời, một tay chống vào mép cửa hang, sau đó lưng và mông tựa sát vào vách sau của đường hầm, cầm đuốc thuận theo lực trượt nhanh chóng trượt xuống.

Lưng Trương Khải Minh áp sát vào vách hầm, cũng không đến nỗi rơi thẳng xuống.

Đường hầm này có độ cong lượn sóng chứ không phải thẳng đứng, Trương Khải Minh trượt theo độ dốc xuống dưới.

Trượt chưa đầy hai phút, Trương Khải Minh cảm giác mông mình chạm đất, đồng thời đau điếng, hắn đã ngồi phịch xuống đất.

Cây đuốc trong tay không tắt nên vẫn có thể nhìn thấy một chút ánh sáng.

Trương Khải Minh vừa chạm đất, lập tức di chuyển sang một bên, vì Trương Khởi Linh sắp trượt xuống từ trên.

Cùng lúc Trương Khải Minh di chuyển cơ thể, Trương Khởi Linh cũng đáp xuống ngay vị trí hắn vừa ngồi.

Nếu Trương Khải Minh không tránh ra, Trương Khởi Linh đã đè lên người hắn.

Trương Khải Minh nhìn Trương Khởi Linh đáp xuống, rồi đứng dậy.

Khi đã xuống đến đáy, nơi này rất rộng rãi, có thể đứng thẳng người.

Trương Khải Minh cầm đuốc chiếu về phía trước, chỉ thấy đường hầm này có vẻ rất ẩm ướt, giống như một đường ống dẫn nước trong lăng mộ.

Hắn cầm đuốc đi về phía trước, đồng thời Trương Khởi Linh ngồi dưới đất cũng đứng dậy, cầm đuốc theo sau Trương Khải Minh.

Đường hầm này rõ ràng rất ẩm, cảm giác trên vách tường rất trơn, có thể do hơi nước lâu ngày khiến tường mọc đầy rêu xanh.

Lúc này, Trương Khải Minh đột nhiên nghĩ rằng nếu lúc vừa trượt xuống từ không gian kia là đang di chuyển xuống dưới lòng núi, thì nếu đường hầm này ẩm ướt như vậy, thường xuyên có dòng nước chảy qua, liệu dòng nước trong hồ ở không gian có dây leo mà hắn và Trương Khởi Linh vừa ở có phải cũng từ đây đi lên không?

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không khỏi nhíu mày.

Nếu thật sự là như vậy, liệu nước trong đường hầm này có lúc nóng lúc lạnh như nước trong hồ kia không?

Bây giờ trong đường hầm này không có thứ gì có thể ngăn nước, nếu thật sự có dòng nước nóng bốc hơi, Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh chẳng phải sẽ bị luộc chín ở đây sao.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh cũng có chút lo lắng, nói với Trương Khởi Linh phía sau: "Chúng ta phải mau tìm lối ra, đừng để nước trong đường hầm này cũng lúc nóng lúc lạnh, nếu không hai chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây!" Trương Khởi Linh nghe những lời này của Trương Khải Minh, cũng đột nhiên nhớ ra nước trong hồ kia thật sự lúc nóng lúc lạnh.

Nếu nước thật sự từ đường hầm này đi lên, thì đúng như Trương Khải Minh nói, họ thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh cũng đẩy nhanh bước chân.

Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh đi về phía trước, trong đường hầm không phát hiện có dòng nước nào, chỉ là mặt đất và vách đá khá ẩm ướt mà thôi.

Cả Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh đều cầm đuốc, nên trong đường hầm cũng được chiếu sáng rất rõ.

Mùi ẩm mốc trong đường hầm này rất rõ rệt.

Cùng với tốc độ đi của họ ngày càng nhanh, mùi ẩm mốc dần nặng hơn, thay vào đó là một chút mùi tử thi.

Cả hai cùng ngửi thấy mùi này, không khỏi nhíu mày.

Tại sao trong đường hầm này lại có mùi xác chết?

Những bộ xương trắng ở cửa hang đều là những người đã chết

nhiều năm, sẽ không phát ra mùi này, chỉ có những người mới chết gần đây mới có mùi tử thi như vậy.

Chương 464

Trương Khải Minh không khỏi nhíu mày, lẽ nào trong đường hầm này có người?

Xem ra không phải người đi vào từ đường hầm này, đi suốt một đoạn đường, hoàn toàn không phát hiện có dấu vết người đi, ngay cả một dấu chân cũng không có.

Với đôi mày nhíu chặt của Trương Khải Minh, Trương Khởi Linh cũng đi sát sau lưng hắn.

Càng đi, mùi tử thi càng nồng.

Khi Trương Khải Minh đi đến cuối đường hầm, hắn bước vào một không gian khá lớn.

Trương Khải Minh cầm đuốc chiếu vào không gian này, nó lớn hơn nhiều so với hai không gian thạch thất vừa rồi.

Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh cầm đuốc bước vào, dùng đuốc chiếu rọi không gian.

Rõ ràng cảm thấy trong đây chắc chắn có thi thể, vì đã ngửi thấy mùi xác chết.

Trương Khải Minh dùng đuốc cố gắng chiếu xung quanh, hy vọng tìm thấy chỗ có đuốc để có thể thắp sáng cả không gian này.

Khi hắn cầm đuốc chiếu xung quanh, chân không biết vấp phải thứ gì, Trương Khải Minh nhanh chóng nhảy lùi lại, cầm đuốc chiếu xuống đất.

Khi ánh đuốc chiếu xuống mặt đất, mùi tử thi nồng nặc cũng xộc lên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, thứ Trương Khải Minh vừa vấp phải là một xác chết.

Do ánh đuốc không quá sáng, hắn hoàn toàn không nhìn rõ toàn bộ thi thể trên đất, cũng không biết mức độ phân hủy ra sao.

Trương Khải Minh tiếp tục cầm đuốc nhìn về phía các bức tường, hy vọng có thể tìm thấy đuốc trên vách đá.

Trương Khải Minh mò mẫm đi vào giữa thạch thất, chân vẫn vấp phải thi thể.

Dù không nhìn rõ, nhưng bây giờ chỉ có thể thắp sáng những cây đuốc trên tường trước mới có thể thấy rõ bên trong thạch thất này rốt cuộc có gì.

Trương Khải Minh cầm đuốc nhìn lên vách đá, cuối cùng cũng thấy được những cây đuốc.

Xung quanh tường có rất nhiều đuốc, hắn lần lượt thắp sáng chúng.

Đồng thời, Trương Khởi Linh cũng đi men theo một bên khác, thắp sáng tất cả đuốc trong thạch thất.

Khi những cây đuốc dần được thắp sáng, toàn bộ thạch thất cũng hiện ra trước mắt Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh.

Trương Khải Minh không khỏi nhìn chằm chằm vào thạch thất này, chỉ thấy bốn bức tường của nó.

Khi những cây đuốc được thắp sáng, cả bốn bức tường đều được bao phủ bởi một màu vàng kim.

Tường xung quanh như được đúc bằng vàng, khi đuốc sáng lên, những bức tường kim loại phản chiếu ánh sáng, khiến cả thạch thất sáng rực.

Trương Khải Minh thật sự không hiểu, người xưa cũng quá giàu có rồi, cả bức tường thạch thất đều dùng kim loại điêu khắc thành hoa văn.

Cũng không biết những bức tường kim loại này có phải vàng ròng không, nếu thật sự là vàng ròng, thì chỉ cần cạy vài miếng tường xuống cũng đã có giá trị không nhỏ.

Trương Khởi Linh cũng bị cảnh tượng xa hoa trước mắt làm cho kinh ngạc, y dùng tay nhẹ nhàng chạm vào cảm giác lấp lánh của những bức tường, trải qua bao nhiêu năm tháng gột rửa mà chúng vẫn sáng như vậy.

Trương Khải Minh nhìn những bức tường xung quanh, sau đó ở vị trí trung tâm, nơi đáng lẽ phải đặt một cỗ quan tài thì lại không có.

Nhìn vị trí này, đáng lẽ phải có quan tài đặt ở đây.

Có dấu vết của quan tài, nhưng cỗ quan tài đã đi đâu rồi?

Sau đó, Trương Khải Minh quan sát thi thể trên đất.

Nhìn mức độ phân hủy của thi thể, hẳn là đã chết khoảng một tuần.

Thi thể trong thạch thất ẩm ướt này phân hủy không quá nghiêm trọng.

Chỉ là nhìn trang phục của thi thể không giống như một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh, mà giống như một vài người dân bình thường.

Nhưng người dân bình thường sao lại chết trong thạch thất này?

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát thi thể trên mặt đất, chỉ thấy trên người họ có những mức độ phân hủy khác nhau.

Nhưng từ biểu cảm trên khuôn mặt của họ, có thể thấy mắt họ

trợn tròn, miệng há hốc, hoàn toàn có thể từ nét mặt của thi thể mà đoán được họ đã bị kinh hãi, sau đó lại bị ngoại thương dẫn đến tử vong.

Ai lại tấn công họ trong thạch thất này?

Trương Khải Minh không khỏi quan sát xung quanh, nhìn về vị trí đáng lẽ phải đặt quan tài, chỉ còn lại một vòng dấu vết có thể cho thấy từng có quan tài đặt ở đó.

Chỉ là bây giờ quan tài đã không cánh mà bay.

Nếu một không gian lớn như vậy, muốn vận chuyển cỗ quan tài ra ngoài, với những hang động và vách đá mà họ vừa đi qua, tuyệt đối không thể mang theo hay vận chuyển cỗ quan tài đó đi được.

Có một điểm Trương Khải Minh cũng rất không hiểu, nếu cùng mục đích đổ đấu như hắn, tại sao lại phải khiêng cả cỗ quan tài đi?

Chỉ cần lấy đồ trong quan tài là được rồi, tại sao lại phải khiêng cả cỗ quan tài đi như vậy?

Nếu thật sự muốn vận chuyển, khiêng đi, sẽ tốn rất nhiều nhân lực và tài lực, không dễ dàng khiêng đi được.

Giống như vách đá mà Trương Khải Minh vừa đi qua, nếu từ lối đó vận chuyển quan tài đi thì hoàn toàn không thể.

Trừ khi trong không gian này có lối đi khác.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không ngừng quan sát xung quanh.

Lúc này, ngoài những bức tường được điêu khắc bằng kim loại lấp lánh, Trương Khởi Linh dùng tay vuốt ve bức tường kim loại, vừa sờ vừa nói với Trương Khải Minh: "Quỷ Gia, bức tường này hẳn là đồ đồng, trên bề mặt có lẽ được mạ một lớp vàng, chỉ là độ tinh khiết

không đạt đến vàng ròng!" Trương Khải Minh nghe Trương Khởi Linh nói, cũng dời ánh mắt khỏi những bức tường xung quanh sang những nơi khác.

Chương 465

Hắn chỉ không hiểu một điều, ai lại xây dựng một gian mộ thất giống như một mỏ kim loại chứ, khắc họa cả bức tường đá lấp lánh vàng chóe, ở trong không gian này cũng sẽ cảm thấy không yên ổn.

Trương Khải Minh thật sự không hiểu, suy nghĩ của người xưa và người hiện đại quả là khác nhau.

Nghĩ đến đây, hắn cũng không bận tâm nữa.

Nhìn trong không gian thạch thất, ở vị trí chính giữa có một bức tượng trông vừa giống Phật vừa không giống Phật.

Trương Khải Minh từ từ đi đến gần bức tượng, thấy những bức tường điêu khắc đều được đúc bằng kim loại, bức tượng này cũng dùng đồ đồng rồi mạ vàng lên.

Nhìn bức tượng phía trên hoàn toàn không phải tượng Phật, nhìn khuôn mặt lại không rõ là thứ gì, chỉ thấy nét mặt có chút hung tợn.

Ai lại thờ một thứ có bộ mặt hung dữ như vậy ở đây?

Chẳng giống Phật cũng chẳng giống yêu ma, sao lại được thờ ở đây?

Thế sự này thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn bức tượng cũng ngồi xếp bằng như tượng Phật, mắt không hiền từ, khép hờ hoặc nhắm hờ như tượng Phật mà trợn trừng, có chút giống La Sát, nhưng tướng mạo lại không phải La Sát, ngược lại giống một vị tướng quân trên chiến trường thời chiến.

Khi nghĩ đến tướng quân, Trương Khải Minh lại cẩn thận quan sát bức tượng.

Đúng là biểu cảm trên khuôn mặt của bức tượng hoàn toàn là bộ mặt hung tợn muốn giết đối phương trên sa trường.

Lẽ nào bức tượng này được điêu khắc dựa trên một vị đại tướng quân trên chiến trường thời Chiến quốc?

Nhìn tướng mạo thật sự có chút hung hãn, nhưng lại ngồi xếp bằng ở đó, khiến người ta cảm thấy bức tượng này có một sự không hài hòa, không thực tế.

Cũng không biết khi điêu khắc bức tượng đá này, người điêu khắc rốt cuộc có mục đích gì.

Nếu muốn khắc họa một vị đại tướng quân tung hoành sa trường, với biểu cảm hung tợn như vậy, thì cũng nên đi kèm với một thân hình vạm vỡ, nhưng bức tượng này lại có thân hình của tượng Phật ngồi xếp bằng, còn đầu lại mang biểu cảm hung thần ác sát của một tướng quân trên chiến trường.

Lẽ nào đây thật sự là lăng mộ của một vị tướng quân?

Thật có chút dung tục.

Tướng quân thì nên có nhiều đồ tùy táng hơn mới có khí thế, Trương Khải Minh tự nghĩ vậy. "Trương Khởi Linh, lẽ nào bức tượng đá này khắc họa hình tượng của một vị tướng quân sao?

Tư thế ngồi xếp bằng trên tòa sen thật sự có chút không phù hợp với biểu cảm hung tợn trên khuôn mặt!" Hắn nói với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đồng thời cũng chú ý đến bức tượng đá mạ vàng trước mặt.

Khi y nhìn thấy biểu cảm hung tợn của bức tượng, cũng thật sự cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng từ biểu cảm trên khuôn mặt, cũng đúng như Trương Khải Minh nói, thật sự có chút giống một vị tướng

quân trên chiến trường.

Sau khi đưa ra nghi vấn, Trương Khải Minh tiếp tục quan sát trong thạch thất, vì dù sao trong đây cũng có một xác chết, và cách chết của nó thật sự khiến Trương Khải Minh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Cho nên phải nghiên cứu ra nguyên nhân cái chết của thi thể này mới có thể phán đoán tiếp theo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh tiếp tục quan sát xung quanh thạch thất.

Trong thạch thất này không có nhiều bài trí, cũng không có nhiều thứ phức tạp, chỉ là có một xác chết nằm ở giữa có chút quỷ dị mà thôi.

Nhìn mọi thứ dường như đều yên tĩnh, trong thạch thất cũng không có những dấu chân lộn xộn.

Nếu không có những dấu chân lộn xộn, không có dấu vết đánh nhau, vậy thi thể này chết ở đây như thế nào?

Nhìn trên người thi thể rõ ràng có vết thương.

Từ biểu cảm của thi thể, có vẻ như đã bị kinh hãi nghiêm trọng.

Trương Khởi Linh nhìn thi thể trên đất, ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh, rồi nói: "Quỷ Gia, thi thể này không thể nào bị bức tượng đá này dọa chết được chứ!" Trương Khởi Linh biết điều đó là không thể, nhưng vẫn buột miệng hỏi.

Vừa nói xong cũng cảm thấy không ai lại nhát gan đến mức đó, lại bị một bức tượng mặt mày hung tợn dọa chết, khả năng này hoàn toàn không thể xảy ra.

Nhưng Trương Khải Minh cũng có chút không hiểu, trong thạch thất này dường như không có chuyện gì quỷ dị cả. "Biết đâu cậu nói

không sai, biết đâu thi thể này bị dọa chết thật!" Trương Khải Minh cũng nói đùa, đáp lại Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Khải Minh nhún vai, tiếp tục quan sát xung quanh thạch thất.

Trương Khải Minh cẩn thận nhìn các bức tường, cảm nhận sự lấp lánh của chúng.

Chạm vào bề mặt mạ vàng không có dấu hiệu bong tróc, rất sáng bóng, hoa văn khắc trên đó cũng rất đẹp.

Hắn không khỏi có chút cảm thán, thực ra nghề điêu khắc thời xưa rất lợi hại, nhìn những hoa văn được điêu khắc có những mặt cắt mà công nghệ hiện đại hoàn toàn không thể làm được.

Nhiều mặt cắt khiến những chỗ cần nổi bật trên tường càng thêm chói mắt.

Nhìn những hình khắc trên tường không phải chữ hay tranh, mà là những hoa văn, những hoa văn khiến người ta không hiểu.

Men theo những đường nét của hoa văn, Trương Khải Minh cẩn thận quan sát.

Ở một vị trí cuối cùng của hoa văn, hắn thấy một hình quen thuộc.

Hoa văn này giống như hoa hướng dương, là hoa Bỉ Ngạn.

Trương Khải Minh không khỏi suy tư, trên viên gạch trong huyệt mộ vừa phát hiện cũng vẽ hoa Bỉ Ngạn như vậy, lẽ nào loài hoa này có ý nghĩa đặc biệt?

Nhìn trong đám hoa văn rực rỡ trên tường có một chỗ vẽ hoa Bỉ Ngạn, Trương Khải Minh cảm thấy chắc chắn không tầm thường.

Trong huyệt mộ lần trước, vị trí của hoa Bỉ Ngạn là một công tắc, lẽ nào hoa Bỉ Ngạn vẽ trên tường này cũng là một cơ quan?

Chương 466

Ánh sáng từ bốn bức tường thật sự chói mắt khiến người ta có chút không mở nổi.

Cũng do ban ngày đã quá mệt mỏi, bây giờ buổi tối lại không được nghỉ ngơi đàng hoàng, thật sự cảm thấy có chút hoa mắt.

Trương Khải Minh cảm thấy nếu cứ nhìn chằm chằm vào bức tường phản quang như vậy, thật sự sẽ khiến người ta cảm thấy chóng mặt, hoa mắt.

Trương Khải Minh chú ý vị trí có hoa Bỉ Ngạn, không lập tức chạm vào, mà lại đi đến chỗ đặt quan tài.

Một điều Trương Khải Minh không hiểu là tại sao những người đó lại phải mang cả cỗ quan tài đi, mà lại mang đi dễ dàng như vậy không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Nếu có thể mang đi một cỗ quan tài lớn như vậy, thì rõ ràng nhân lực chắc chắn không ít.

Nhìn vị trí đặt quan tài, đáng lẽ phải là một cỗ quan tài không nhỏ.

Lớp cát ở vị trí đó khác với cát xung quanh.

Có thể thấy cỗ quan tài này đã được đặt ở đây rất lâu, và thời gian nó được mang đi không lâu, nếu không hình dạng của vị trí đó sẽ không rõ ràng như vậy.

Cát trong thạch thất này có chút khác biệt so với cát bên ngoài.

Trong hai thạch thất vừa đi qua, mặt đất đều có cảm giác hơi ẩm ướt.

Nhưng trong thạch thất này không có cảm giác ẩm ướt đó, ngược

lại cảm thấy nơi này khá khô ráo.

Nếu có thể đạt đến mức khô ráo trong không gian này, điều đó cũng cho thấy không gian này không bị bao bọc bởi quá nhiều hơi ẩm.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không khỏi nhíu mày.

Lúc đi qua đường hầm kia, nó ẩm ướt như vậy.

Vừa rồi hắn còn nghi ngờ đường hầm đó có thể thông lên hồ nước phía trên.

Nhưng sau khi đến không gian này, hoàn toàn không thấy có cảm giác ẩm ướt, lẽ nào không gian này có bí ẩn gì khác?

Một không gian chết trong thạch thất lại rất khô ráo, thật khiến Trương Khải Minh có chút nghi ngờ.

Vừa rồi trong đường hầm kia cảm giác ẩm ướt như vậy, hắn nghĩ rằng mặt đất trong không gian này chắc chắn cũng sẽ ẩm.

Nhưng vừa đến đây, mặt đất dường như còn khô hơn một chút, cho thấy trong không gian này hẳn là có chỗ thông gió.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh vội vàng tiếp tục tìm kiếm bí ẩn trên các bức tường.

Thi thể trên đất, Trương Khải Minh cũng không chắc chết như thế nào, cho nên vấn đề cần giải quyết trước mắt là ra khỏi không gian này.

Quay lại đường cũ là hoàn toàn không thể, chỉ có thể tiếp tục kiên trì đi về phía trước.

Bây giờ nhìn không gian này, toàn bộ đều lấp lánh vàng chóe.

Nếu có cửa đá cũng sẽ không dễ dàng bị phá vỡ, chỉ có thể có cửa bí mật hoặc cơ quan đặc biệt.

Khả năng có cơ quan là rất lớn, vì cỗ quan tài biến mất không một dấu vết, nhiều người khiêng cũng rất vất vả, vậy mà nó lại biến mất không dấu vết như vậy, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trương Khải Minh tiếp tục quan sát tường, đồng thời cũng quan sát bức tượng đá!

Màu sắc kim loại trên đầu bức tượng này không hoàn toàn giống với màu sắc trên các bức tường khác, có lẽ hàm lượng mạ vàng hoàn toàn khác nhau.

Trương Khải Minh quyết định cuối cùng mới xem bức tượng có gì mờ ám không, trước tiên xem hoa Bỉ Ngạn trên tường có phải là cơ quan hay mật đạo như hắn nghĩ không.

Vì vậy, Trương Khải Minh gọi Trương Khởi Linh, bảo y đứng bên cạnh quan sát tình hình xung quanh, sau đó hắn đi đến gần chỗ có hoa văn.

Nhìn hoa văn được điêu khắc, nó hoàn toàn giống với hoa văn trên viên kim cương trong mộ thất kia.

Có thể thấy mộ thất này và mộ thất vừa phát hiện hẳn là có liên quan.

Trương Khải Minh đi đến gần hoa Bỉ Ngạn trên bức tường vàng, thấy xung quanh nó không có chỗ nào lồi lõm.

Hắn dùng tay chạm vào hoa văn, nhưng không cảm thấy có gì khác biệt.

Nó cũng không có gì đặc biệt so với những hoa văn được điêu khắc khác.

Xem ra chỉ có thể tìm cơ quan trên người bức tượng đá kia.

Trong thạch thất rộng lớn này không có quá nhiều đồ vật, chỉ có bốn bức tường vàng chóe và một bức tượng đá, ngoài ra ngay cả một món vũ khí cũng không có, và một xác chết trên đất.

Trương Khải Minh đi đến trước bức tượng đá mạ vàng, nhìn bức tượng lớn này từ đỉnh tường kéo dài vào bên trong tường.

Có thể nói bức tượng này được điêu khắc từ trên trời xuống đất, hai chân xếp bằng dưới đất.

Bức tượng như vậy, Trương Khải Minh là lần đầu tiên thấy, thật có chút không hiểu những người này, sao lại xây dựng một thứ như vậy?

Nếu là tượng Phật lớn được người đời thờ cúng, đều sẽ được thiết kế cao hơn đầu người.

Bức tượng này lại là một tượng đá lớn từ trên xuống dưới.

Trương Khải Minh nhìn bức tượng trước mặt, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, cũng thật không hiểu những người điêu khắc này.

Nếu là người được người đời kính ngưỡng thờ cúng, nên đặt ở vị trí cao hơn đầu người một chút để người ta thờ cúng.

Bức tượng này ngồi xếp bằng trên đất, giống như một người khổng lồ, hoàn toàn không có cảm giác để người ta thờ cúng.

Trương Khải Minh là người vô thần, đối với những thứ này không có chút kiêng kỵ nào, nhanh chóng nhảy lên chân xếp bằng của bức tượng, đứng trên đó.

Hắn nhìn lên đầu bức tượng xem có gì mờ ám không.

Chương 467

Khuôn mặt trợn trừng hung tợn của bức tượng, nhìn gần càng thêm đáng sợ.

Nhưng những điều này Trương Khải Minh đều không để vào mắt, dùng tay nhẹ nhàng sờ lên đầu bức tượng, xem có cơ quan hay mật đạo không.

Nhưng rõ ràng lại khiến hắn có chút thất vọng.

Khi sờ vào đầu bức tượng, nó không có gì khác biệt so với các bộ phận khác trên cơ thể.

Sờ vào cũng không thấy chỗ nào có thể xoay được, chỗ nào có thể hoạt động.

Ngay cả tai của bức tượng Trương Khải Minh cũng đã kiểm tra rất kỹ.

Từ trên xuống dưới sờ một lượt, cũng không phát hiện bức tượng có chỗ nào không ổn.

Vậy thì kỳ lạ, lẽ nào quan tài biến mất không một dấu vết?

Nếu không có cửa bí mật, không có cơ quan, vậy những người khiêng quan tài đi ra ngoài, lẽ nào họ bay ra ngoài sao?

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh cảm thấy chắc chắn mình chưa đủ tỉ mỉ.

Hắn nhảy xuống từ chân bức tượng, tiếp tục quan sát nó.

Công nghệ điêu khắc của bức tượng đá này có chút lồi lõm, những vị trí lồi lõm được điêu khắc càng có cảm giác lập thể hơn, có thể thấy công lực của người điêu khắc cũng rất lợi hại.

Nhưng bây giờ Trương Khải Minh không có thời gian nghiên cứu điêu khắc này lợi hại đến đâu, tay nghề tuyệt vời đến mức nào, mà đang nghiên cứu xem cơ quan của bức tượng này rốt cuộc được giấu ở đâu.

Nhìn đầu và tư thế ngồi xếp bằng của bức tượng, cũng không thấy có gì không ổn.

Trong lúc Trương Khải Minh cảm thấy có chút bế tắc, Trương Khởi Linh đang đứng dưới đất đi đến vị trí đặt quan tài, dùng tay nhẹ nhàng sờ vào lớp bụi trên đất, rồi đột ngột ngẩng đầu, nói với Trương Khải Minh: "Quỷ Gia, nhìn vị trí đặt quan tài!" Trương Khải Minh nghe Trương Khởi Linh gọi, đi từ phía trước bức tượng đến, thấy y đang ngồi xổm trên đất, cẩn thận sờ vào vị trí đặt quan tài.

Trương Khải Minh đi đến gần Trương Khởi Linh, cũng ngồi xổm xuống, sờ vào lớp bụi trên mặt đất.

Khi nhìn thấy điều này, hắn bất giác ngẩng đầu nhìn lên trần thạch thất.

Ở phía trên vị trí đặt quan tài, Trương Khải Minh cảm thấy có chút nghi ngờ.

Hắn lấy một cây đuốc trên tường, nhanh chóng giơ cao lên, nhìn thẳng lên trần thạch thất.

Trần của thạch thất này hoàn toàn khác với hai thạch thất vừa rồi.

Nó không có bất kỳ khảm nạm hay điêu khắc nào, cũng không có bích họa, mà là một tảng đá xanh nguyên khối lớn.

Nhìn thấy điều này, Trương Khải Minh không khỏi nhớ đến đoạn Dương Quá và Tiểu Long Nữ trong phim truyền hình cổ trang, tảng đá xanh lớn trên Đoạn Long Nhai.

Thật sự cảm thấy tảng đá trên trần này chính là loại đá xanh

nguyên khối đó.

Phải biết rằng loại đá xanh lớn này không hề nhẹ, muốn di chuyển tảng đá lớn như vậy cũng rất tốn sức.

Nhưng đối với một thạch thất như thế này, dùng loại đá xanh lớn làm trần, thật sự có chút không tầm thường.

Có thể khảm một ít kim loại hoặc điêu khắc một vài hoa văn trên trần thạch thất, ít ai lại đặt một tảng đá xanh nặng như vậy trên trần.

Nhìn vị trí của quan tài cũng có một lớp bụi mới, cho thấy tảng đá xanh này chắc chắn đã di chuyển và làm rơi xuống những mảnh vụn.

Vừa rồi Trương Khởi Linh sờ vào đất, hẳn là cảm thấy trên đó có những mảnh vụn đá xanh rơi xuống.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh cũng biết, không còn nghi ngờ gì nữa, tảng đá xanh lớn trên trần chắc chắn có thể di chuyển được.

Vấn đề là làm thế nào để di chuyển nó.

Chỉ dựa vào sức người chắc chắn không thể di chuyển được tảng đá lớn này, chắc chắn phải có cơ quan để di chuyển nó.

Trương Khải Minh nghĩ đến đây chỉ có thể nói với Trương Khởi Linh: "Chắc chắn có cơ quan, tìm kỹ lại lần nữa!" Trương Khởi Linh nghe Trương Khải Minh nói cũng gật đầu, biết rằng hắn nói hoàn toàn chính xác.

Trong một thạch thất bốn bề vàng chóe như thế này, chắc chắn sẽ có mật đạo hoặc lối ra.

Trương Khải Minh cảm thấy có lẽ vừa rồi mình có chút sơ suất, bỏ sót điều gì đó nên mới không tìm thấy lối vào.

Hắn lại cầm đuốc, từ mép tường đi vào giữa, sờ nắn khắp các bức tường.

Hắn men theo các bức tường, lại một lần nữa sờ đến vị trí bức tượng đá.

Nhìn bức tượng được điêu khắc có chút lồi lõm, lẽ nào muốn trèo lên, lối ra cần phải tác động đồng thời vào thân tượng?

Trương Khải Minh lại cẩn thận nhìn bức tượng trước mặt.

Vừa rồi hắn đã đứng trên chân của bức tượng.

Nhìn thiết kế của nó, hắn nghĩ, không thể nào trèo lên bằng bức tượng này sao?

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không nói thêm lời nào, nhanh chóng trèo lên bức tượng, đạp lên cánh tay, cổ, cằm, mũi của nó để leo lên.

Sắp chạm đến đỉnh tường, khi tiếp cận đỉnh, hắn lập tức cảm nhận được một luồng gió lạnh thổi vào.

Cùng với những luồng gió lạnh từ trên trần, Trương Khải Minh cảm thấy phía trên chắc chắn có lối ra.

Hắn cảm nhận những luồng gió lạnh thổi vào từ khe hở bên cạnh.

Luồng gió lạnh thổi vào có thể làm cho không khí trong thạch thất lưu thông hơn, đồng thời cũng cho thấy trên trần thạch thất có một mật đạo, một lối ra.

Bây giờ Trương Khải Minh đang dùng hai chân kẹp lấy đầu bức tượng, có thể nói là đang ngồi trên đầu nó, nhìn lên tảng đá xanh trên trần thạch thất.

Hắn dùng tay chạm vào tảng đá xanh, cảm giác nó rất mát lạnh, đồng thời cũng quan sát tảng đá lớn này.

Chương 468

Nếu không có cơ quan để đẩy nó ra, chỉ dựa vào sức người khó mà đẩy được tảng đá lớn như vậy.

Trương Khải Minh ngồi trên đầu bức tượng, tuy cảm thấy rất bất kính, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Hiện tại chỉ có đầu bức tượng là tương đối bằng phẳng, có thể quan sát toàn diện hơn.

Ngồi trên đầu bức tượng, đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, cảm giác dưới mông mình dường như có chỗ cao thấp không đều, ngồi rất cấn.

Lúc này Trương Khải Minh mới chú ý đến đầu bức tượng dưới mông mình.

Hắn vội vàng dùng hai tay chống lên đầu bức tượng, xem dưới mông mình rốt cuộc là cái gì.

Vừa nhìn, trong lòng không khỏi vui mừng.

Nhìn đầu bức tượng, rõ ràng có một chỗ có màu sắc khác biệt.

Vừa rồi ở cửa hang, hắn thấy những bức tượng đó đều có đầu người.

Cũng không biết bức tượng lớn như vậy có phải được khắc họa theo tiêu chuẩn đầu người không?

Nhưng bất kể đầu được khắc họa theo tiêu chuẩn nào, đều cảm thấy nó hung tợn như vậy.

Bây giờ Trương Khải Minh không có thời gian nghiên cứu đầu lâu này là của người thời đại lịch sử nào, điều hắn quan tâm là thứ đang

ngồi dưới mông.

Trên đầu tượng người này có một chỗ rõ ràng có màu sắc khác biệt, có cảm giác lõm xuống.

Trương Khải Minh nhanh chóng đưa tay sờ vào chỗ đó.

Chỗ hơi lõm xuống, sờ vào cảm giác nên ấn xuống.

Trương Khải Minh thử ấn vào chỗ đó, rõ ràng không dùng sức thì không đẩy được.

Hắn dồn sức ấn mạnh xuống chỗ lõm đó, chỉ nghe một tiếng "phụt", giống như có thứ gì đó rơi xuống, ngay sau đó là tiếng "ầm ầm" vang lên.

Lập tức, tảng đá xanh lớn trên trần cũng bắt đầu di chuyển.

Ngồi trên đầu bức tượng, Trương Khải Minh bị tiếng động này làm cho hơi nhíu mày.

Tiếng "ầm ầm" giống như đá rơi, núi lở, có thể biết tảng đá xanh lớn đó nặng đến mức nào.

Đứng dưới đất, Trương Khởi Linh nhìn Trương Khải Minh tìm thấy lối ra của thạch thất.

Cùng lúc tảng đá xanh di chuyển, một ít bụi vụn cũng rơi xuống.

Nhìn thấy điều này, Trương Khải Minh cuối cùng cũng hiểu tại sao lúc vừa vào thạch thất này lại không thấy một dấu chân nào.

Hoàn toàn không phải vì không có dấu chân, mà vì bụi từ những tảng đá vỡ rơi xuống khi khởi động cơ quan quá nhiều, đã che lấp hết tất cả dấu chân.

Xác chết nằm trên đất ở vị trí khá xa so với chỗ tảng đá xanh mở ra, cho nên những hạt bụi đá xanh đó không rơi lên người nó.

Trương Khải Minh không vội vàng xuống khỏi đầu bức tượng, hắn ngồi trên đó, nhìn tảng đá xanh từ từ di chuyển sang một bên.

Hắn không khỏi thầm thán phục những người xây dựng thành phố cổ đại này, thật quá tâm cơ, cũng quá có trình độ, lại có thể dùng cơ quan để di chuyển tảng đá lớn này từ từ sang một bên.

Có lúc thật sự thán phục những người thời cổ đại thật sự rất có trí tuệ, có thể sánh ngang với khoa học kỹ thuật hiện đại.

Chỉ cần là lăng mộ, không có gì họ không xây được, chỉ có người hiện đại không nghĩ ra.

Cùng với việc tảng đá xanh từ từ di chuyển sang một bên, một không gian lớn hiện ra trước mắt Trương Khải Minh.

Tảng đá xanh di chuyển được một nửa thì dừng lại.

Trương Khải Minh biết tảng đá này có thể dùng làm bậc thang để người ta bước lên không gian phía trên.

Hắn thấy tảng đá lớn đã ngừng chuyển động, biết rằng cơ quan đã hoàn toàn mở ra.

Trương Khải Minh vẫy tay với Trương Khởi Linh, bảo y cũng trèo lên bức tượng.

Dù Trương Khởi Linh cũng là người vô thần, không sùng bái thần Phật, nhưng nhìn bức tượng rắn lớn như vậy, khi trèo lên người nó, luôn cảm thấy có chút không tôn trọng.

Nhưng nhìn Trương Khải Minh ngồi trên đầu bức tượng, dường như hoàn toàn không có chút kiêng kỵ nào. 170.

Trương Khải Minh thấy Trương Khởi Linh có chút do dự liền cười cười không nói gì, tiên phong dùng hai chân nhẹ nhàng đạp lên đầu bức tượng, hai tay đặt lên phiến đá, hơi dùng sức nhảy lên.

Trương Khởi Linh thấy Trương Khải Minh đã lên, cũng không do dự nữa, men theo bức tượng trèo lên.

Lúc này, Trương Khải Minh đứng trên phiến đá nói với y: "Tốc độ di chuyển của phiến đá này không nhanh lắm.

Khi cậu sắp trèo lên, hãy ấn vào chỗ lõm trên đầu bức tượng, đóng phiến đá này lại." Trương Khởi Linh nghe mệnh lệnh của Trương Khải Minh, gật đầu.

Dù y không hiểu ý nghĩa của việc làm này, nhưng chỉ cần là việc Trương Khải Minh dặn dò, chắc chắn sẽ có lý do của nó.

Trương Khải Minh cũng không có ý định giấu giếm, tiếp tục nói với y: "Mấy thứ lấp lánh vàng chóe trong thạch thất này, nếu để kẻ tham lam nào thấy được, chúng sẽ cạy trụi cả bốn bức tường mất.

Tuy tôi cũng là dân đổ đấu, nhưng tôi cố gắng không phá hoại những thứ không thể mang đi!" Trương Khởi Linh vừa hành động, vừa nghe Trương Khải Minh nói.

Cuối cùng y cũng hiểu tại sao hắn lại muốn đóng tảng đá lớn của thạch thất này lại.

Trương Khởi Linh không nói gì, động tác dưới chân nhanh chóng trèo lên đầu bức tượng, ấn mạnh vào chỗ lõm, rồi quay người nhanh chóng đặt hai tay lên phiến đá.

Cùng với việc y ấn vào cơ quan, tiếng "ầm ầm" lại vang lên.

Chương 469

Âm thanh thật sự rất lớn, khiến hắn không khỏi nghi ngờ động tĩnh lớn như vậy, tiếng động lớn như vậy, không biết Bàn Tử ở trong sơn động có nghe thấy không.

Lát nữa khi quay về nhất định phải hỏi xem có nghe thấy tiếng "ầm ầm" không.

Nếu không nghe kỹ sẽ tưởng là sấm sét, âm thanh thật sự vang vọng khắp thung lũng.

Thân thủ của Chương Linh cũng vô cùng nhanh nhẹn, cô nhanh chóng trèo lên phiến đá.

Theo sau tiếng ầm ầm khi phiến đá đóng lại, Trương Khải Minh và Chương Linh lập tức cầm đuốc trong tay, đi về phía thông đạo phía trước.

Chương Linh thực sự bị ngọn núi này làm cho hồ đồ, lúc lên lúc xuống, ngọn núi dường như đã bị người xưa đào rỗng hoàn toàn.

Chẳng lẽ cả ngọn núi đều được xây thành lăng mộ sao?

Hoàn toàn không chừa cho ngọn núi một con đường sống nào cả.

Trương Khải Minh đi bên cạnh, khóe miệng nở một nụ cười.

Hắn không khỏi cảm thấy người xây dựng lăng mộ trong núi này quả thật có tâm tư tinh tế, đi qua bao nhiêu mộ thất rồi mà vẫn chưa thấy quan tài chính đâu.

Sau khi Chương Linh trèo lên, tay cô cũng cầm một cây đuốc.

Mặc dù thông đạo khá rộng rãi, cô và Trương Khải Minh đi song song về phía trước, nhưng khi vô tình liếc thấy nụ cười trên mặt

Trương Khải Minh, Chương Linh có chút không hiểu.

"Quỷ Gia, ngài cười gì vậy?

Tôi cũng không thấy có gì buồn cười cả, sao ngài lại cười?" Chương Linh là người thẳng tính, trực tiếp hỏi ra thắc mắc trong lòng, bởi vì nhìn nụ cười của Trương Khải Minh, cô thực sự cảm thấy có chút rờn rợn.

Trương Khải Minh nhìn Chương Linh, thấy cô có vẻ không hiểu mình đang cười gì.

Thực ra, chính hắn cũng không biết tại sao mình lại cười, chỉ là cảm thấy kỳ lạ, cảm thấy người xưa bỏ ra nhiều tâm cơ như vậy có chút buồn cười mà thôi.

"Tôi chỉ đang cảm thấy chủ nhân của lăng mộ này rốt cuộc đã dùng bao nhiêu người để chôn cùng, nhiều lăng mộ như vậy mà không có một cái nào là của chủ nhân thực sự!" Vấn đề Trương Khải Minh nói ra, Chương Linh chưa từng nghĩ tới cẩn thận.

Bây giờ nghe Trương Khải Minh nói vậy, cô cũng thực sự cảm thấy chủ nhân ngôi mộ này quả thật tâm cơ có phần nặng nề khi tạo ra nhiều thạch thất như vậy trong cả ngọn núi.

Không sợ đến lúc ngọn núi sụp đổ thì chẳng còn lại gì sao?

Giống như ngôi mộ không có gì bên trong vừa rồi, vào khoảnh khắc ngọn núi sập xuống, tất cả đều không còn tồn tại, mọi thứ đều bị chôn vùi.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chương Linh cũng bất giác nở nụ cười.

Trương Khải Minh lúc này nghiêng đầu nhìn nụ cười của Chương Linh, rồi cũng mỉm cười.

Mục đích chính của Trương Khải Minh là tìm Tây Vương Mẫu.

Xem ra trong ngọn núi đã sụp đổ kia không tìm thấy bất kỳ thông tin nào liên quan đến Tây Vương Mẫu, không biết trong ngọn núi này có phát hiện gì không?

Trương Khải Minh vừa nghĩ vừa đi về phía trước thông đạo.

Thông đạo này rõ ràng rộng hơn một chút, Trương Khải Minh và Chương Linh hai người đi song song cũng không cảm thấy chật chội.

Nhưng Chương Linh quyết định đi sau lưng Trương Khải Minh, vì như vậy hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát lối đi này, dưới mặt đất của thông đạo rõ ràng có hai vệt kéo lê rất sâu.

Trương Khải Minh dừng bước, đồng thời cũng ngăn Chương Linh đang tiến về phía trước, giơ đuốc trong tay chiếu xuống hai vệt hằn trên mặt đất.

Nhìn hai vết hằn trên mặt đất, Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn Chương Linh trước mặt, hai người nhìn nhau đều hiểu rằng, vết kéo trên lối đi này chắc chắn là do quan tài để lại.

Trương Khải Minh nhìn vết kéo lê rõ ràng của quan tài trên mặt đất, thực sự có chút không hiểu, tại sao lại phải kéo lê cả cỗ quan tài đi?

Phải biết rằng việc kéo lê này là một công trình cực kỳ lớn.

Chất liệu của quan tài cũng không biết là loại gì, dù không phải là quan tài đặc biệt nặng, thì trọng lượng cũng không hề nhẹ, vậy mà lại phải kéo lê đi.

Xem ra số người kéo quan tài lúc đó chắc chắn không ít, nhưng nhìn dấu chân trong thông đạo lại không hề có nhiều dấu chân lộn xộn.

Vốn tưởng có thể nhìn rõ một vài dấu chân, nhưng vì có vết kéo lê của quan tài ở phía sau, đã che lấp hết dấu chân của những người đi trước, hoàn toàn không nhìn ra được có bao nhiêu người đang kéo cỗ quan tài này.

Trương Khải Minh dù suy nghĩ thế nào cũng cảm thấy, những kẻ có thể kéo cỗ quan tài này đi, tuyệt đối không phải là dân trộm mộ, những kẻ trộm mộ thực thụ sẽ không ngu ngốc đến mức chỉ chăm chăm muốn lấy một cỗ quan tài ra ngoài.

Nếu không phải dân trộm mộ, vậy những kẻ muốn mang cỗ quan tài này đi là ai?

Nhất thời Trương Khải Minh cũng không nghĩ ra, chỉ có thể đi dọc theo thông đạo về phía trước, đi một bước xem một bước.

Trải qua nhiều lối đi như vậy, Trương Khải Minh cảm thấy thông đạo mình đang đi hiện tại hẳn là thông đạo ở giữa ngọn núi.

Cũng không biết ngọn núi này rốt cuộc bị những người đó đào ra bao nhiêu ngóc ngách, giống như đang đi trong mê cung.

Sơ sẩy một chút là có khả năng bị kẹt lại trong một gian phòng nào đó không ra được.

Mặc dù trong những thạch thất này thực sự không gặp phải chuyện gì nguy hiểm ly kỳ, nhưng cứ đi trong mê cung thế này cũng đủ khiến người ta mụ mị.

Điều đáng mừng là trong ngọn núi này không gặp phải những thứ quái vật kia, cũng không gặp phải chuyện ly kỳ nào, mọi thứ đều rất bình ổn.

Ngoại trừ gặp phải lũ chuột cống béo mập ở cửa hang, mấy thạch thất còn lại đều không xảy ra chuyện gì nguy hiểm.

Có thể nói là rất bình thản đi trong mê cung như vậy.

Bây giờ bên ngoài trời đã tối đen, cũng không biết thông đạo này sẽ dẫn đến đâu, Trương Khải Minh cũng không biết phía trước thông đạo sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng nhìn con đường mà quan tài đã đi qua cũng chính là con đường này, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải đám người kéo quan tài.

Chương 470

Trương Khải Minh không khỏi suy nghĩ, mình vẫn luôn chủ quan cho rằng những kẻ có thể kéo quan tài đi hẳn là người, liệu suy nghĩ này có chút sai lệch không, có khi không phải là người chăng.

Vì suy nghĩ này mà Trương Khải Minh lập tức nhíu mày, phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ đến con quái vật nửa người nửa yêu gặp phải lúc núi sập.

Một cỗ quan tài lớn và khá nặng như vậy, nếu là người bình thường chắc chắn không thể kéo đi được.

Cho nên Trương Khải Minh vẫn luôn cho rằng hẳn là có rất nhiều người cùng kéo cỗ quan tài này.

Nhưng bây giờ Trương Khải Minh đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình có chút sai lệch, có khả năng kẻ kéo quan tài đi chỉ có một người, chứ không phải nhiều người.

Nếu không phải nhiều người, vậy thì một người có sức mạnh có thể kéo cỗ quan tài từ nơi cao như vậy xuống thông đạo này, rồi lại kéo lê quan tài đi trong thông đạo này.

Vậy thì người này có khả năng không phải là người bình thường.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không khỏi nhíu mày, có chút lo lắng.

Nếu đúng như vậy, thì kẻ kéo quan tài đi này, hoặc có thể không phải là người mà là một con quái vật.

Nếu thực sự đụng phải, vậy thì sẽ có một trận chiến khốc liệt bắt đầu.

Bây giờ Trương Khải Minh càng lúc càng cảm thấy suy đoán sau

của mình là hoàn toàn chính xác, kẻ có thể kéo lê quan tài đi tuyệt đối không phải là những kẻ trộm mộ bình thường vào núi.

Trương Khải Minh nhìn vết kéo của quan tài trên mặt đất, càng lúc càng cảm thấy kẻ có thể kéo được cỗ quan tài này chắc chắn không phải là người bình thường, cũng không thể có nhiều người cùng kéo được, người bình thường sẽ không ngu ngốc đến mức kéo một cỗ quan tài nặng như vậy đi.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không khỏi nhíu mày, cũng không biết phía trước sẽ gặp phải thứ gì, nếu lại giống như con quái vật nửa người nửa yêu kia thì sẽ rất khó đối phó.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi, bây giờ đã cùng Chương Linh đi vào đây rồi, không thể có đường lui nữa, chỉ có thể đi thẳng theo con đường này.

Lông mày hắn nhíu chặt, hiện tại không còn đường lui nào cả, bởi vì trên con đường vừa rồi, cửa hang đã hoàn toàn sụp đổ, muốn từ cửa hang đó ra ngoài là hoàn toàn không thể, chỉ có thể tiến về phía trước.

Tiến lên, có khi phía sau lại tốt hơn, đôi khi thực sự phải ép mình đến mức phải nỗ lực tiến về phía trước.

Người hoàn toàn không còn đường lui mới có một trái tim kiên định, luôn tiến về phía trước. 171.

Trương Khải Minh cũng biết, đã không còn đường lui thì chỉ có thể tiến về phía trước, cũng không có gì khiến anh phải sợ hãi.

Trương Khải Minh và Chương Linh cầm đuốc trong tay, nương theo ánh sáng đi về phía trước.

Nhìn vết tích của quan tài để lại, hẳn là mới gần đây thôi.

Cũng không biết cỗ quan tài này rốt cuộc bị người khác kéo đi đâu,

có mục đích gì.

Quan tài dùng để chứa người chết, tại sao lại kéo lê quan tài đi?

Điểm này Trương Khải Minh bây giờ cũng chưa hiểu rõ, cho dù thích những thứ quý giá trong quan tài, cũng nên lấy đồ đi là được rồi.

Cỗ quan tài nặng như vậy, muốn dời đi đâu cũng rất tốn sức.

Trong thông đạo chật hẹp thế này, muốn vận chuyển nguyên vẹn cỗ quan tài ra ngoài, thực sự có chút khó khăn.

Trương Khải Minh và Chương Linh tiếp tục tiến về phía trước, đi theo vết kéo lê của quan tài.

Trong lòng Chương Linh cũng có chút không hiểu.

Chương Linh chỉ có thể im lặng, nhìn Trương Khải Minh phía trước, thấy hắn không nói gì, cô biết rằng có lẽ hắn cũng đang có những câu hỏi không lời giải đáp.

Chỉ có thực sự tìm được cỗ quan tài đó mới có thể biết rõ rốt cuộc là vì sao, bây giờ dù suy đoán thế nào cũng là thừa thãi, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn vết kéo của quan tài rất rõ ràng, kẻ kéo lê này hẳn là rất có sức lực, bởi vì dường như không có dấu vết dừng lại nghỉ ngơi, cứ thế một mạch kéo quan tài đi.

Rốt cuộc là người như thế nào mà có thể lực lớn đến vậy, cỗ quan tài nặng như thế, khi kéo lê trong thông đạo còn có thể để lại vết hằn sâu đến vậy.

Một người kéo quan tài mà không có dấu vết dừng nghỉ, thể lực của người đó cũng thực sự siêu cường.

Càng đi về phía trước, trong thông đạo lờ mờ có những mạng nhện bị phá hỏng, trên mặt đất cũng có thể thấy xác của những con

nhện đen.

Nhìn những xác nhện khô quắt này, hẳn là đã chết được một thời gian rồi.

Xác nhện trong thông đạo này rất lớn, có thể thấy những con nhện này đã phát động tấn công và bị tiêu diệt tại đây, xác nhện vương vãi khắp mặt đất.

Những xác nhện này không hề bốc ra mùi hôi thối, có lẽ trong thông đạo này có cửa thông gió, nên những cái xác này khô nhanh, cũng không bị thối rữa mà bốc ra mùi khó ngửi đó.

Vừa rồi ở trong những thạch thất kia, cảm giác những thạch thất đó có mùi vị đặc biệt kỳ lạ, có lẽ là do bị đóng kín lâu ngày nên mới có mùi đặc biệt.

Nhưng trong thông đạo này hoàn toàn không có mùi khó ngửi hay ẩm mốc đặc biệt, xem ra thông gió trong thông đạo này rất tốt.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh và Chương Linh cũng tăng nhanh bước chân.

Thông đạo này luôn rất rộng rãi, không gặp nguy hiểm đặc biệt nào.

Sau khi gặp những xác nhện đã khô quắt kia, họ không còn gặp bất kỳ dấu hiệu sinh vật sống nào nữa.

Trương Khải Minh đi về phía trước, cầm đuốc trong tay nhìn phía trước, ở nơi không xa phía trước, Trương Khải Minh dường như lờ mờ nhìn thấy một bóng đen.

Bởi vì trong thông đạo này thực sự quá tối, cả Chương Linh và Trương Khải Minh đều cầm đuốc, nhưng độ sáng cũng không đủ để chiếu sáng những nơi xa.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy ở giữa thông đạo có một bóng đen.

Trương Khải Minh chậm bước lại, Chương Linh đồng thời cũng nhìn thấy bóng đen phía trước.

Rõ ràng ở vị trí trung tâm thông đạo này hẳn là có một thứ gì đó, nhưng cụ thể là gì thì không thể nhìn rõ được.

Chương 471

Lúc này, cả Trương Khải Minh và Chương Linh đều nâng cao cảnh giác, từ từ di chuyển về phía bóng đen ở giữa.

Khi từ từ tiếp cận bóng đen, Trương Khải Minh cuối cùng cũng nhìn rõ thứ đen kịt đó, hóa ra là một cỗ quan tài.

Trương Khải Minh không khỏi có chút kỳ quái nhìn Chương Linh, Chương Linh cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn lại Trương Khải Minh, rồi cả hai lại nhìn về phía cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này chẳng lẽ chính là cỗ quan tài bị người ta kéo lê lúc nãy sao?

Tại sao lại dừng ở đây?

Mục đích dừng ở đây là gì?

Đã tốn công sức lớn như vậy để kéo lên, tại sao lại đặt trong thông đạo này?

Chẳng lẽ đồ vật bên trong quan tài đã bị lấy đi rồi sao?

Hoàn toàn có thể lấy đi lúc ở trong thạch thất, tại sao lại phải đặt ở trong thông đạo rồi mới lấy đồ trong quan tài đi?

Vô số nghi vấn xoay quanh trong đầu Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh thực sự không nghĩ ra được nguyên do, chỉ có thể từ từ tiếp cận xem xét tình hình.

Khi Trương Khải Minh và Chương Linh tiếp cận quan tài, có thể thấy nắp quan tài vẫn được đậy kín.

Mặc dù Trương Khải Minh không vội vàng mở nắp quan tài ra, nhưng sau khi nhìn cỗ quan tài này, hắn liền quan sát tình hình xung

quanh.

Vết kéo lê của quan tài trong thông đạo đến đây cũng không còn nữa, xem ra cỗ quan tài này chính là cỗ quan tài chuẩn bị được kéo ra từ thạch thất.

Đã quan tài dừng ở đây, vậy thì phía trước quan tài chắc chắn sẽ để lại dấu chân của người kéo.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không vội mở quan tài, mà cầm đuốc trong tay chiếu xuống mặt đất phía trước.

Trương Khải Minh cầm đuốc đi đến mặt đất phía trước, bởi vì vừa rồi có vết kéo lê của quan tài nên không nhìn rõ dấu chân phía trước.

Bây giờ quan tài đã dừng ở đây, nhìn dấu chân phía trước có thể phân tích rõ ràng số lượng người kéo quan tài.

Trương Khải Minh đi đến chỗ có dấu chân, từ từ ngồi xổm xuống, cầm đuốc, cẩn thận nhìn xuống mặt đất.

Nhìn những dấu chân này, có thể xác định thứ này không phải là người.

Khi nhìn thấy dấu chân trên mặt đất, Trương Khải Minh không khỏi kinh ngạc trong lòng, dấu chân của thứ gì mà lại to đến vậy.

Chương Linh thấy Trương Khải Minh ngồi xổm ở phía trước, cũng vội vàng đi dọc theo mép thông đạo đến bên cạnh hắn.

Nhìn dấu chân trước mặt Trương Khải Minh, Chương Linh cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì kích thước dấu chân hiện ra trước mắt lớn hơn dấu chân người gấp đôi.

Nhìn kích thước dấu chân này có thể thấy, kẻ vừa kéo lê cỗ quan tài này thực sự không phải là người, dấu chân này rõ ràng có lòng bàn

chân giống như người.

Nhưng kích thước đó thực sự không phải là thứ mà người bình thường có thể sở hữu, xem ra bàn chân giống người nhất cũng chỉ có khỉ hoặc vượn người.

Dấu chân lớn như vậy mà là dấu chân khỉ thì khả năng không cao lắm, vậy có khả năng là vượn người.

Nhìn dấu chân này, Trương Khải Minh cũng có chút đề phòng, một con vượn người như vậy cũng rất khó đối phó.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh có thể hiểu được tại sao cỗ quan tài lại bị kéo đi cả cỗ.

Có lẽ con vượn người hoặc thứ gì đó tương tự vượn người hoàn toàn không có trí tuệ của con người, căn bản không biết mở nắp quan tài ra để xem đồ vật hoặc thi thể bên trong.

Cho nên chỉ có thể tò mò kéo cả cỗ quan tài đi, đến vị trí này rồi vứt quan tài lại đây, chẳng lẽ là không còn hứng thú nữa hay là có nguyên nhân khác?

Đồng thời Trương Khải Minh cũng nâng cao cảnh giác, bởi vì bây giờ chỉ thấy một cỗ quan tài, chứ không thấy con vượn người kia.

Nếu thực sự có dã thú hoặc vượn người, thì nó hẳn sẽ không ở quá xa cỗ quan tài này.

Đã cỗ quan tài được đặt ở đây rồi, Trương Khải Minh tạm thời không quan tâm đến con vượn người hay dã thú đó, hắn đi đến bên cạnh cỗ quan tài, nhìn cỗ quan tài bằng gỗ đen này được làm từ loại gỗ không quá cao cấp.

Có một điểm khiến Trương Khải Minh không hiểu, trong thạch thất kia xung quanh đều được chạm khắc bằng đồng thau mạ vàng, lẽ ra chủ nhân ngôi mộ này phải rất xa hoa.

Tại sao chất liệu làm quan tài lại đơn sơ như vậy, chỉ là một cỗ quan tài gỗ đen bình thường, cũng không biết bên trong rốt cuộc là ai đang nằm.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát xung quanh quan tài, thấy quan tài này không có cơ quan gì, hắn cũng yên tâm.

Trương Khải Minh bây giờ quyết định mở cỗ quan tài này ra xem bên trong rốt cuộc là gì rồi mới tính tiếp chuyện đi về phía trước.

Chương Linh cũng nhìn ra ý định của Trương Khải Minh, cô cũng đồng tình với suy nghĩ này, dù sao cũng không chỉ xuất phát từ tò mò, mà còn vì đã dấn thân vào nghề đổ đấu.

Nhìn thấy quan tài chắc chắn sẽ có cảm giác hưng phấn, chắc chắn muốn khám phá một phen, cho nên cô cũng mon men đến bên cạnh quan tài, thấy bốn phía nắp quan tài không hoàn toàn cố định, xem ra chỉ được cố định sơ sài.

Lúc này, Chương Linh định đẩy nắp quan tài ra, nhưng Trương Khải Minh lập tức ngăn cô lại.

Dù sao cỗ quan tài này đã rất lâu không được mở nắp.

Hắn sợ bên trong sẽ có khí độc, nếu Chương Linh không chú ý, khi mở nắp quan tài, những khí độc đó có thể bị Chương Linh hít vào một lượng lớn, điểm này Trương Khải Minh rất cẩn thận.

Trương Khải Minh lấy ra con dao găm bằng đồng xanh mang theo bên người, dùng sức cắm lưỡi dao vào khe hở của quan tài.

Trước tiên để quan tài thông khí một chút, để cho không khí bên trong thích ứng, tránh cho khi đột ngột mở nắp quan tài, chướng khí bên trong thoát ra sẽ có hại cho cơ thể.

Trương Khải Minh lại phải công nhận rằng con dao găm bằng đồng xanh mang theo bên người này thực sự rất thuận tay, đã giúp

hắn rất nhiều.

Trương Khải Minh càng lúc càng cảm thấy con dao này thực sự rất tiện dụng, sử dụng rất thuận tay, đặc biệt trôi chảy, đặc biệt thoải mái.

Sau khi Trương Khải Minh cắm lưỡi dao vào khe hở của quan tài, khí bên trong quan tài cũng đã tỏa ra ngoài gần hết.

Chương 472

Lúc này, Trương Khải Minh cổ tay hơi dùng lực, đẩy nắp quan tài ra.

Trương Khải Minh nhẹ nhàng dịch chuyển nắp quan tài sang một bên.

Nhìn vào bên trong quan tài, lúc này Trương Khải Minh cũng rất cẩn thận, bên trong quan tài có thể có những thứ không xác định, sẽ mang đến những nguy hiểm khó lường, đặc biệt là có Chương Linh đi cùng, hắn không hy vọng cô bị bất kỳ tổn thương nào.

Vì vậy, những việc nguy hiểm, Trương Khải Minh đều tự mình làm.

Thấy nắp quan tài đã được hé ra, không khí cũng đã thông, lúc này Trương Khải Minh có thể yên tâm mở nắp quan tài.

Trương Khải Minh dùng tay hơi dùng lực vỗ vào một bên nắp quan tài.

Lực của Trương Khải Minh rất lớn, chỉ thấy nắp quan tài rất thuận lợi rơi xuống bên cạnh quan tài.

Đồng thời, tiếng nắp quan tài rơi xuống đất cũng vang vọng trong thông đạo một tiếng ầm, mặc dù âm thanh không đặc biệt lớn, nhưng nếu có người chú ý chắc chắn sẽ nghe thấy.

Bây giờ Trương Khải Minh cũng không quan tâm nhiều được nữa, mục tiêu hiện tại là nhanh chóng lấy những thứ trong quan tài có thể lấy đi, không lấy được cũng phải xem rốt cuộc người nằm trong quan tài là ai.

Coi như có một sự hiểu biết sơ bộ về lăng mộ trong ngọn núi này,

mặc dù Trương Khải Minh không hiểu con vượn người hay dã thú vừa rồi kéo quan tài đi rốt cuộc có mục đích gì.

Nhưng hiện tại không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Cùng với tiếng nắp quan tài rơi xuống đất, Chương Linh cũng nhanh chóng đến bên cạnh quan tài, nhìn xem thi thể bên trong rốt cuộc là ai.

Khi Chương Linh và Trương Khải Minh đứng phía trên quan tài, cầm đuốc trong tay chiếu vào bên trong.

Đồng thời, Trương Khải Minh cũng đưa đuốc trong tay lại gần để quan sát kỹ hơn, cẩn thận nhìn động tĩnh bên trong quan tài.

Dưới ánh sáng của đuốc, có thể thấy thi thể trong quan tài đã hoàn toàn mục nát.

Dựa vào quần áo mặc trên người, có thể nhận ra đó là một bộ trang phục tướng quân.

Nhìn bộ khôi giáp trên người, rõ ràng người trong quan tài này là một tướng quân trên chiến trường hoặc một người đã chinh chiến sa trường lâu năm, nếu không sẽ không mặc một bộ quần áo như vậy.

Nhìn bộ khôi giáp trên người hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát, xem ra chất liệu của bộ khôi giáp này cũng rất tốt, vậy thì chỉ riêng bộ khôi giáp này cũng đã có giá trị không nhỏ.

Ngoài ra, xung quanh quan tài có đặt đồ bồi táng, đa số là một số minh khí, không thấy có thứ gì đặc biệt quý giá.

Nhìn các loại đồ vật trong quan tài, khi ánh đuốc chiếu vào, một vật phản quang trong quan tài đã thu hút sự chú ý của Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh cúi người, tay vịn vào thành quan tài, lấy vật phản quang đó vào tay, đó là một chiếc gương.

Trương Khải Minh cầm trên tay một chiếc gương, thấy chiếc gương này chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Trọng lượng của chiếc gương cũng không đặc biệt nặng, khi cầm trên tay, Trương Khải Minh cẩn thận xem xét.

Nhìn chiếc gương đồng này, mặt sau của nó có khắc hoa văn.

Chương Linh cũng nhìn thấy Trương Khải Minh lấy ra một chiếc gương từ trong quan tài, cô nhìn chiếc gương rồi quay sang Trương Khải Minh, có chút nghi vấn nói.

"Một chiếc gương, chẳng lẽ là Càn Khôn Kính?" Trương Khải Minh không hiểu rõ lắm về những thứ này, nhưng nghe Chương Linh nói vậy, hắn cũng cầm chiếc gương lên cẩn thận xem xét hoa văn, đồ án được khắc trên mặt sau của gương.

Trương Khải Minh hiện tại nhìn không rõ lắm, độ sáng của đuốc cũng không đủ để chiếu sáng rõ mặt sau rốt cuộc vẽ gì.

Nghe Chương Linh nói là Càn Khôn Kính, Trương Khải Minh có chút nghi vấn ngẩng đầu nhìn cô.

"Càn Khôn Kính, có công dụng đặc biệt gì sao?" Nghe Trương Khải Minh hỏi vậy, Chương Linh biết rằng hắn có lẽ hoàn toàn không biết Càn Khôn Kính dùng để làm gì.

Chương Linh nhìn Trương Khải Minh trước mặt rồi nói.

"Về Càn Khôn Kính, tôi cũng chỉ biết sơ qua thôi, không đặc biệt quen thuộc.

Chỉ nghe nói Càn Khôn Kính là một pháp khí xem phong thủy, có Càn Khôn Kính có thể xem được mộ địa nào là bảo địa phong thủy,

long huyệt ngàn năm, đồng thời còn có tác dụng trừ tà!" Trương Khải Minh nghe Chương Linh nói vậy, đồng thời cũng cẩn thận quan sát chiếc gương trong tay, thấy chiếc gương nhỏ này hoàn toàn không có hình dáng gì đặc biệt.

Chỉ là một chiếc gương tròn, ngay cả tay cầm cũng không có.

Cầm chiếc gương trong lòng bàn tay, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, mặt gương cũng không đặc biệt sáng bóng.

Cẩn thận quan sát cũng không thấy có gì đặc biệt.

Nếu Càn Khôn Kính như lời Chương Linh nói thực sự có công dụng đặc biệt như vậy, tại sao không cất giữ cẩn thận mà lại làm đồ bồi táng.

Trương Khải Minh cất Càn Khôn Kính vào túi áo, sau đó tiếp tục chiếu vào các vật phẩm khác trong quan tài.

Nhìn những thứ châu báu trong quan tài, Trương Khải Minh không có hứng thú gì, chỉ chọn vài món trông thuận mắt đưa cho Chương Linh mang theo bên người.

Dù sao tất cả đồ bồi táng trong quan tài đều đại diện cho minh khí, đại diện cho tuổi thọ, cho nên Trương Khải Minh cố gắng mang được bao nhiêu thì đều để Chương Linh mang theo trên người.

Điều duy nhất có chút tiếc nuối là bộ khôi giáp trên người vị tướng quân, nhìn bộ khôi giáp này chắc chắn sẽ có giá trị nhất định, nhưng thực sự không có chỗ để mang theo.

Cho nên Trương Khải Minh cũng quyết định từ bỏ, không lấy bộ khôi giáp này nữa, chỉ chọn những vật phẩm nhỏ mang theo bên người một ít.

Trương Khải Minh cũng đang đề phòng, nếu thứ kéo quan tài ra lúc này quay lại thì sẽ có chút nguy hiểm.

Trương Khải Minh nhìn thi thể trong quan tài đã hoàn toàn mục nát, chỉ có thể thấy một bộ khôi giáp, hẳn là một tướng quân đã giết địch trên chiến trường.

Về thời đại thì có chút không nhìn ra, nhưng điều đó có thể giải thích cho những bức tượng đá ở cửa hang.

Chỉ là Trương Khải Minh có chút nghi ngờ, đống xương trắng ở cửa hang kia là của ai?

Chẳng lẽ đều là người bị chôn cùng sao?

Xem ra cũng không giống lắm, trên người họ cũng đều cầm vũ khí.

Chương 473

Nếu là người bị chôn cùng thì trên người sẽ không mang vũ khí, điều đó cho thấy ở vị trí cửa hang, hẳn cũng từng xảy ra tranh chấp, có một trận ác đấu.

Bây giờ Trương Khải Minh không có thời gian nghĩ đến những chuyện này, chỉ có thể nhanh chóng tìm lối ra để hội hợp với Bàn Tử.

Những vật phẩm nhỏ bồi táng trong quan tài, Chương Linh và Trương Khải Minh đều đã mang theo bên người.

May là đồ bồi táng trong quan tài đều không phải là vật lớn, những vật nhỏ trông thuận mắt đều đã mang theo trên người.

Lúc này, Trương Khải Minh nhìn quan tài trên đất, cũng bảo Chương Linh giúp một tay đậy lại nắp quan tài.

Trương Khải Minh làm vậy cũng là vì tôn trọng người đã khuất.

Sau khi đậy nắp quan tài xong, Trương Khải Minh và Chương Linh tiếp tục tiến về phía trước.

Đồng thời họ cũng cảnh giác xung quanh, bởi vì thứ kéo quan tài kia vẫn chưa thấy đâu, cũng không biết là thứ gì.

Nếu thực sự là một con vượn người khổng lồ, mặc dù bây giờ thông đạo cảm giác khá rộng rãi, nhưng nếu thực sự là một con động vật lớn như vậy, thông đạo này có vẻ hơi chật hẹp, di chuyển cũng rất bất tiện.

Trương Khải Minh và Chương Linh cảnh giác tiến về phía trước.

Cảm nhận được một làn gió nhẹ thổi qua, ngọn lửa trên đuốc cũng rõ ràng bị gió thổi lay động, cho thấy hai người đã rất gần cửa thông đạo.

Quả nhiên, đi thêm vài phút nữa, cảm giác thông đạo đã đến cuối, hiện ra một không gian khá rộng rãi.

Không gian này không giống như những thạch thất kia có các loại trang trí.

Không gian này hoàn toàn giống như một hang động, mà nói là hang động thì không bằng nói là một nơi bẩn thỉu lộn xộn như cống ngầm.

Xem ra nơi này cũng chỉ là một lối đi mà thôi, chứ không phải là một thạch thất chứa đồ.

Trương Khải Minh thực sự bị những thông đạo này làm cho đầu óc có chút đau nhức, hết thông đạo này đến thông đạo khác, thực sự khiến người ta cảm thấy trong ngọn núi này hoàn toàn là một mê cung, cũng không biết đâu là điểm cuối, đâu là điểm bắt đầu, phải đi đến bao giờ?

Nhìn nơi lộn xộn trước mặt, giống như một không gian bị bỏ hoang.

Đồng thời, trong không gian này, Trương Khải Minh ngửi thấy một mùi khó ngửi.

Trương Khải Minh và Chương Linh cầm đuốc trong tay, chiếu khắp không gian xung quanh.

Chỉ thấy trong không gian này có dựng mấy cây cột đá, rồi khi nhìn thấy những đống phân trên mặt đất, Trương Khải Minh cũng chứng minh được suy đoán của mình hoàn toàn không sai.

Nhìn những đống phân lớn đó, biết được thân hình của con vật này chắc chắn sẽ rất lớn, có khả năng là loại vượn người.

Phải biết rằng khu rừng này cũng là một khu rừng nguyên sinh lâu đời.

Có những con dã thú lớn như vậy cũng rất có thể hiểu được, nhưng tại sao con dã thú này lại coi mộ thất của người ta làm nơi ở thì không biết.

Trương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ lúc xây dựng mộ thất này đã có một con vật như vậy rồi sao?

Con vật này rốt cuộc ăn gì trong không gian này?

Xem ra không gian này chắc chắn sẽ có lối ra, và lối ra đó rất lớn, không phải là loại thông đạo thông thường, hẳn phải ở một nơi rõ ràng mới có thể cho con vật này ra vào thuận tiện.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh cầm đuốc trong tay nhìn khắp nơi.

Khi Trương Khải Minh và Chương Linh đang đi loanh quanh quan sát, lúc này họ nghe thấy tiếng bước chân khá nặng nề từ xa vọng lại.

Nghe tiếng bước chân từ xa đến gần, từng chút một tiếp cận Trương Khải Minh và Chương Linh, cả hai đồng thời cảnh giác.

Lúc này, Trương Khải Minh và Chương Linh vội vàng trốn vào thông đạo vừa đi ra.

Vừa trốn kỹ, Trương Khải Minh và Chương Linh đã thấy một vật thể màu trắng to lớn đi tới.

Do không gian này cũng khá tối, nhưng vật thể màu trắng này toàn thân dường như cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, có thể nhìn rõ đó là một vật màu trắng.

Trương Khải Minh không khỏi nghĩ, dã thú toàn thân màu trắng, sẽ là thứ gì đây?

Trên người nó hẳn là lông trắng, có cảm giác hơi dạ quang.

Nếu nhìn thấy một vật màu trắng như vậy vào lúc nửa đêm, có khi

hoảng sợ còn tưởng là ma trơi đang bay lượn.

Trương Khải Minh im lặng nhìn vật thể màu trắng, tiếng bước chân nặng nề của nó đang hướng về phía hắn và Chương Linh.

Trương Khải Minh trong lòng thầm kêu không hay, sao lại trốn trong thông đạo này?

Phải biết rằng cỗ quan tài đang ở trong thông đạo, có lẽ con dã thú này đang nhắm đến cỗ quan tài đó.

Vừa rồi mình vứt cỗ quan tài trong thông đạo, có lẽ con dã thú lúc đó có chút buồn đi vệ sinh?

Chạy đi giải quyết?

Cho nên mới vứt cỗ quan tài trong thông đạo?

Trong đầu Trương Khải Minh không ngừng suy nghĩ lung tung.

Nhìn con vật màu trắng từng bước một, bước chân rất nặng nề hướng về phía thông đạo.

Trương Khải Minh đồng thời di chuyển, từ trong lòng lấy ra chiếc Càn Khôn Kính, ném về phía đối diện.

Càn Khôn Kính rơi xuống mặt đất, bản thân nó bằng đồng, khi tiếp xúc với mặt đất, âm thanh trong trẻo vang lên rất chói tai.

Lúc này, chỉ thấy con dã thú màu trắng nhanh chóng lóe lên một cái, lao về hướng đó.

Trương Khải Minh và Chương Linh nhìn con dã thú có thân hình nhanh nhẹn, đột nhiên cảm thấy sức tấn công của con dã thú này rất mạnh, thân thể to lớn như vậy mà tốc độ di chuyển lại nhanh đến thế.

Chương 474

Chỉ thấy con dã thú màu trắng toàn thân lao xuống đất, hai chân và bốn chi đều đồng thời đáp xuống bên cạnh Càn Khôn Kính.

Trương Khải Minh và Chương Linh nhân lúc đó vội vàng từ trong thông đạo lẻn ra, trốn sau một cây cột đá gần đó.

Cả Trương Khải Minh và Chương Linh đều rất rõ ràng, nếu ở trong thông đạo chật hẹp đó, khi con dã thú màu trắng thực sự tiến vào, nếu thực sự giao đấu, thông đạo đó sẽ rất bất lợi cho họ, hoàn toàn không có không gian để thi triển.

Bây giờ cả Chương Linh và Trương Khải Minh đều đã trốn sau cột đá, nhìn con dã thú màu trắng lao về phía Càn Khôn Kính, tốc độ thân hình nhanh chóng, nhưng đồng thời có thể thấy trí thông minh của con dã thú này không giống như con người.

Trương Khải Minh chỉ hy vọng con dã thú này không chú ý đến thông đạo kia, để hắn có thể cùng Chương Linh đi theo lối đi mà con dã thú màu trắng vừa đi vào để ra ngoài.

Nhìn con dã thú lông trắng khổng lồ này, Trương Khải Minh không có hứng thú ham chiến.

Càng không muốn xảy ra xung đột trực diện với con dã thú lông trắng này, bởi vì nhìn con dã thú khổng lồ này hắn cũng có tuổi đời không nhỏ, dù có giết chết nó cũng không có ý nghĩa gì.

Khi không tồn tại mối đe dọa thì cố gắng tránh được thì tránh.

Mặc dù Trương Khải Minh chưa bao giờ sợ chuyện, nhưng cũng không phải là người gây sự, không thích giết chóc vô cớ.

Trương Khải Minh bây giờ cũng đang thán phục tính cách của

mình, cũng không biết từ lúc nào, Trương Khải Minh không còn là loại thanh niên bồng bột, máu nóng hừng hực nữa.

Nhìn con dã thú lông trắng kia đối diện với chiếc Càn Khôn Kính trên mặt đất, dường như nó suy nghĩ hồi lâu mà không có hành động gì, rồi tiếp tục quay người, lại đi về phía thông đạo vừa rồi.

Cả Chương Linh và Trương Khải Minh đều không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ hy vọng con dã thú lông trắng đi vào thông đạo xa một chút, để họ có thể đi ra khỏi không gian này.

Do Trương Khải Minh và Chương Linh đã dập tắt đuốc khi con dã thú đến gần, nên không nhìn rõ vật màu trắng đó rốt cuộc là gì.

Chỉ biết thân hình của con dã thú màu trắng cũng rất khổng lồ, có thể đứng thẳng và đi bằng hai chân, theo cảm giác của Trương Khải Minh, đó hẳn là một con vượn người.

Trương Khải Minh cũng không tò mò con dã thú lông trắng này rốt cuộc là thứ gì, chỉ nghe tiếng bước chân của con dã thú trắng muốt đi vào thông đạo, tiếp tục đi xa.

Trương Khải Minh đồng thời cũng đang nghĩ, thị lực ban đêm của con dã thú này sao lại tốt như vậy, nơi tối om thế này mà lại có thể tự do đi lại.

Có thể tự do đi lại trong không gian tối như vậy, chỉ có hai khả năng, một là mắt của con dã thú có chức năng nhìn rõ đường vào ban đêm.

Hai là con dã thú lông trắng này đã rất quen thuộc với mọi thứ trong toàn bộ không gian này đến mức không cần nhìn cũng có thể tự do ra vào.

Dù là nguyên nhân gì đi nữa, nghe tiếng con dã thú lông trắng đi xa, Trương Khải Minh và Chương Linh, vì cũng thực sự không quen

thuộc với tình hình trong không gian này.

Chỉ có thể lại một lần nữa châm đuốc lên, chỉ là lần này chỉ châm một cây đuốc, sợ châm hai cây đuốc quá sáng sẽ khiến con dã thú lông trắng phát hiện ánh sáng ở đây.

Lối đi lần này rất dễ đi, vì vừa rồi con dã thú lông trắng đã đi vào đó, vị trí đó là một thông đạo khá lớn, không gian này không có gì bí ẩn, giống như một con đường vậy.

Có một điểm Trương Khải Minh không hiểu, tại sao không xây thành thông đạo luôn cho rồi, tại sao lại phải tạo ra một không gian lớn như vậy?

Chẳng lẽ không gian này có công dụng gì sao?

Khi Chương Linh định đi vào thông đạo, Trương Khải Minh quay lại vị trí vừa ném Càn Khôn Kính ra, nhặt lại Càn Khôn Kính cất vào lòng.

Chương Linh quay đầu lại đợi Trương Khải Minh, đồng thời Trương Khải Minh nhanh chóng nhặt Càn Khôn Kính, cũng cùng Chương Linh đi vào thông đạo rộng lớn đó.

Nhưng khi đi vào thông đạo này, Trương Khải Minh cảm thấy khả năng thông đạo này dẫn ra bên ngoài không lớn lắm.

Đi vào, trong lòng Trương Khải Minh có chút nghi ngờ, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục tiến về phía trước.

Mùi trong thông đạo này ngày càng nồng nặc.

Đó là mùi đặc trưng của động vật.

Cả Chương Linh và Trương Khải Minh đều nhíu mày, chẳng lẽ thông đạo này thực sự không phải là lối ra sao?

Trương Khải Minh cầm đuốc, tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa đi vừa nghe thấy, ở nơi không xa phía trước có tiếng động lách cách, giống như có người đang đi lại.

Trương Khải Minh và Chương Linh đồng thời cảnh giác.

Trương Khải Minh và Chương Linh nghe thấy những tiếng động lách cách phía trước, dường như còn có một vài tiếng kêu.

Nghe những tiếng kêu này, Trương Khải Minh và Chương Linh rất chắc chắn rằng phía trước chắc chắn có động vật.

Những động vật này hẳn là thể tích không đặc biệt lớn.

Nghe những tiếng kêu non nớt đó, có chút giống tiếng khỉ kêu.

Nghe những tiếng kêu đó, cảm giác non nớt hẳn là khỉ con.

Tiếp theo, Chương Linh và Trương Khải Minh cầm đuốc, nhìn thấy phía trước có nhiều con dã thú màu trắng phát ra ánh sáng.

Đã đi đến đây rồi, Trương Khải Minh và Chương Linh không định lùi lại, tiếp tục cầm đuốc xem những con dã thú màu trắng này rốt cuộc là gì.

Khi ánh đuốc chiếu vào những con dã thú màu trắng, cuối cùng họ cũng nhìn rõ.

Chúng có ngoại hình tương tự như vượn người, nhưng toàn thân đều là lông trắng, hẳn là vượn trắng.

Phải biết rằng bây giờ rất khó thấy vượn trắng, đây là một loài rất hiếm.

Ở nơi này lại có bốn năm con vượn trắng, xem ra là những con vượn trắng con mới sinh được vài tháng.

Nhìn thấy nhiều vượn trắng con như vậy, thực sự khiến Trương Khải Minh có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng vượn trắng là loài gần gũi với con người nhất.

Trí thông minh của chúng cũng thông minh hơn nhiều so với loại vượn người, cho nên là một loài động vật chỉ đứng sau con người.

Chương 475

Nhìn thấy nhiều vượn trắng con như vậy, Trương Khải Minh biết rằng con vượn vừa nhìn thấy chắc chắn là vượn trắng lớn, và chắc chắn sẽ có một con vượn trắng lớn khác.

Những con vật nhỏ trước mặt này, Trương Khải Minh không có ý định làm hại chúng.

Nơi này hẳn cũng không có thông đạo nào nữa, chỉ là ổ của những con vượn nhỏ này.

Vậy xem ra thông đạo ở trong không gian bẩn thỉu lộn xộn vừa rồi.

Cùng với ánh đuốc của Trương Khải Minh và Chương Linh chiếu sáng, những con vượn trắng nhỏ nhìn thấy ánh sáng, rõ ràng đã bị hoảng sợ một chút, phát ra những tiếng kêu.

Trương Khải Minh nghe những tiếng kêu của những con vượn nhỏ này, trong lòng biết rằng, con vượn trắng lớn sẽ sớm quay lại thông đạo này.

Hắn vội vàng cùng Chương Linh nhanh chóng đi ra ngoài thông đạo, chạy nhanh về phía không gian lộn xộn vừa rồi.

Tốc độ của Trương Khải Minh và Chương Linh cũng rất nhanh, họ biết rằng con vượn trắng lớn sẽ sớm quay lại vị trí này, cho nên hai người phải nhanh hơn một bước đi đến không gian lộn xộn đó.

Khi Chương Linh và Trương Khải Minh vừa quay lại thông đạo, họ đã nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của con vượn trắng lớn đang nhanh chóng chạy về phía con của nó.

Trọng lượng của con vượn trắng lớn hẳn là rất lớn, khi nó chạy

trong thông đạo, cảm giác mặt đất dường như cũng rung chuyển theo.

Lúc này, Trương Khải Minh và Chương Linh đã trốn sau cột đá trong không gian lộn xộn.

Chỉ thấy con vượn trắng lớn nhanh chóng lao về phía con của nó, có thể thấy con vượn trắng lớn này rất lo lắng cho con mình, nghe thấy tiếng con kêu có thể nhanh chóng chạy về.

Khi con vượn trắng lớn chạy về phía con của nó, đồng thời nó cũng phát ra một tiếng gầm trầm, âm thanh đó làm rung chuyển cả thông đạo, cảm giác như có chút rung động.

Trương Khải Minh không muốn xảy ra bất kỳ xung đột trực diện nào với con vượn trắng lông trắng này, dù sao cũng không muốn làm hại nó, đặc biệt là trong ổ đó có bốn năm con vượn trắng nhỏ.

Nếu thực sự làm gì mẹ chúng, mấy con vượn trắng nhỏ cũng sẽ chết đói trong đó.

Nghe con vượn trắng lớn nhanh chóng chạy về trước mặt con mình, lúc này Trương Khải Minh có chút đau đầu.

Trong không gian này nếu không thắp đuốc, thực sự rất khó nhìn rõ lối ra.

Nếu thắp đuốc, liệu có khiến con vượn trắng lớn cảnh giác không.

Trương Khải Minh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trương Khải Minh vừa rồi khi vào không gian lộn xộn này, đã thấy mấy cây cột đá dựng ở giữa.

Cũng không biết những cây cột đá này dựng ở giữa có tác dụng gì, lẽ ra một hang động như vậy căn bản không cần cột dựng trong không gian, nhưng những cây cột này dựng ở đây lại có ý nghĩa đặc biệt gì?

Đột nhiên, Trương Khải Minh nghĩ đến Càn Khôn Kính trong lòng,

cũng không biết Càn Khôn Kính này có tác dụng gì không.

Trương Khải Minh từ trong lòng lấy ra Càn Khôn Kính, thấy Càn Khôn Kính bây giờ ở trong thạch thất không nhìn rõ mặt sau, nhưng mặt trước của Càn Khôn Kính lại hơi phảng phất chút ánh sáng.

Mặt trước của Càn Khôn Kính này lại có thể phát ra ánh sáng, điều này Trương Khải Minh không ngờ tới.

Trương Khải Minh cẩn thận nhìn Càn Khôn Kính đang phát sáng, trong mặt gương dường như xuất hiện một vài hình ảnh.

Bởi vì xung quanh rất tối, hình ảnh trong mặt gương mặc dù không phát ra ánh sáng đặc biệt, nhưng có thể nhìn rõ những thứ được vẽ trong mặt gương.

Trương Khải Minh cẩn thận nhìn vào gương, đột nhiên phát hiện hình ảnh trong gương lại chính là vị trí mà chiếc gương vừa chiếu tới khi bị ném ra ngoài.

Trong mặt gương, có thể thấy nơi mà chiếc gương vừa chiếu tới, ngay cả hai lối vào trong không gian lộn xộn này cũng được vẽ ra, rất rõ ràng.

Chỉ là trong một lối vào có một chấm đỏ, lối vào còn lại hiển thị chấm xanh.

Trương Khải Minh nhìn Càn Khôn Kính, thực sự chỉ muốn hôn lên nó một cái, bởi vì hắn đã hiểu ra.

Trong không gian lộn xộn mà chiếc gương vừa chiếu tới, nó đã ngay lập tức chỉ ra hai lối ra.

Lối ra màu xanh chính là vị trí mà Trương Khải Minh và Chương Linh vừa đi ra.

Lối ra còn lại được vẽ màu đỏ, chính là vị trí mà Trương Khải

Minh và Chương Linh nhìn thấy bốn năm con vượn trắng nhỏ.

Nhìn đến đây, Trương Khải Minh thực sự rất vui mừng, hóa ra Càn Khôn Kính lại có chức năng lợi hại như vậy, lại có thể trong không gian được chiếu tới, chỉ ra con đường nào là đường sống, con đường nào là không thể đi.

Bây giờ đối với Trương Khải Minh, Càn Khôn Kính quả thực là bảo vật hữu dụng nhất rồi.

Bây giờ không có cách nào thắp đuốc trong tay, cũng không muốn xảy ra xung đột trực diện với con vượn trắng, có Càn Khôn Kính là pháp bảo mạnh nhất rồi.

Trong hang động, con vượn trắng lớn sau khi vào thông đạo, nhìn thấy con của mình không gặp nguy hiểm gì, dường như cũng đã yên tĩnh lại một chút.

Nhưng con vượn trắng lớn đó dường như không có ý định đi ra khỏi thông đạo.

Xem ra con vượn trắng lớn này lo lắng con mình sẽ bị thương, cho nên có chút lo lắng mà không rời khỏi thông đạo.

Thông đạo đó là một con đường cụt, con vượn trắng không đi ra, nhưng lại ở rất gần không gian lộn xộn.

Trương Khải Minh đau đầu, nếu thắp đuốc, sẽ rõ ràng kinh động đến con vượn trắng lớn đó.

Trương Khải Minh nhìn Càn Khôn Kính trong tay, thực sự cảm thấy vô cùng kinh hỉ.

Nhìn chiếc Càn Khôn Kính trong tay, đây thực sự là một bảo vật, lại có thể ghi nhớ rõ ràng thông đạo và vị trí đã chiếu tới.

Chuẩn xác chỉ ra nơi nào là thông đạo an toàn, nơi nào là đường

chết.

Loại bảo bối thần kỳ này, đối với Trương Khải Minh có thể nói là vô giá, đối với cuộc sống sau này sẽ có sự giúp đỡ rất lớn.

Trương Khải Minh không khỏi cảm thán, thực sự từ xưa đến nay, bảo bối kỳ lạ không thiếu thứ gì.

Trương Khải Minh không khỏi khâm phục những người xưa, bất kể là bảo vật kỳ lạ nào cũng có thể chế tạo ra, giống như loại bảo vật này hẳn là do trời đất tự nhiên hình thành, là do linh khí của trời đất tạo ra.

Chương 476

Nghĩ đến đây, Trương Khải Minh không khỏi nghĩ đến giấc mộng tái sinh của Tây Vương Mẫu, xem ra cũng không phải là không thể thực hiện được.

Tây Vương Mẫu chắc chắn cũng đã có sự chuẩn bị đầy đủ, đặt nền móng cho việc tái sinh sau này.

Bây giờ Trương Khải Minh cầm Càn Khôn Kính chiếu vào mấy cây cột lớn giữa thạch thất, rồi lại chiếu khắp xung quanh.

Trong tình hình ánh sáng của Càn Khôn Kính mờ ảo, Trương Khải Minh chiếu khắp xung quanh.

Hắn cũng không biết có chiếu rõ được không, nhưng bây giờ chỉ có thể thử một lần.

Lúc này, sau khi chiếu xong xung quanh, Trương Khải Minh cầm Càn Khôn Kính trong tay.

Cẩn thận nhìn mặt gương của Càn Khôn Kính, thấy mặt gương hiện tại không có bất kỳ cảnh tượng nào hiện ra.

Trương Khải Minh kiên nhẫn chờ đợi, dần dần trên Càn Khôn Kính xuất hiện một vài hình ảnh.

Khi Trương Khải Minh vừa chiếu hết tất cả cảnh vật trong thạch thất này, bây giờ tất cả những thứ đó đều hiện lên trên mặt gương.

Trương Khải Minh nhìn sự thay đổi của mặt gương, thực sự rất vui mừng, cho thấy Càn Khôn Kính hiện tại đang nỗ lực phân tích các thông đạo trong thạch thất này.

Dần dần, hình ảnh được khắc họa trên Càn Khôn Kính ngày càng rõ nét, có thể thấy được bố cục trung tâm của cả thạch thất, mấy cây

cột đá cũng hiện ra rất rõ ràng.

Đồng thời, trên Càn Khôn Kính ngay lập tức chỉ ra ở vị trí trung tâm nhất trong bốn cây cột, có một cây cột được đánh dấu một chấm nhỏ màu xanh lá cây.

Trương Khải Minh bất giác đưa mắt nhìn về phía cây cột đó.

Do trong không gian này đặc biệt tối, cũng không nhìn rõ chất liệu của cây cột đó.

Cũng không nhìn rõ trên cột có chạm khắc hoa văn gì, nhưng có thể xác định được rằng Càn Khôn Kính đã chỉ ra, cây cột đó là thông đạo có thể đi ra ngoài.

Trương Khải Minh thầm mừng, may là mình đã lấy được Càn Khôn Kính từ trong quan tài, nếu không với cái đầu này, cũng sẽ không nghĩ ra được một trong bốn cây cột là thông đạo ra ngoài.

Nếu không tìm được thông đạo, chẳng lẽ phải ở đây làm thức ăn cho lũ dã thú này sao?

Chương Linh thấy Trương Khải Minh ở đó cầm Càn Khôn Kính chiếu tới chiếu lui.

Cô cũng không hiểu ý định của Trương Khải Minh là gì, nhưng ánh sáng yếu ớt trên mặt gương Chương Linh có thể nhìn thấy, Trương Khải Minh cầm Càn Khôn Kính chiếu lên xuống trái phải xung quanh.

Mặc dù Chương Linh không biết tại sao Trương Khải Minh lại làm vậy.

Nhưng Chương Linh biết rằng Trương Khải Minh làm vậy chắc chắn có lý do của hắn.

Bây giờ trong không gian này không dám châm đuốc.

Đối với tình cảnh như vậy, Chương Linh cũng cảm thấy rất khó lựa chọn.

Nếu có ánh sáng, cẩn thận tìm kiếm lối ra sẽ có chút hy vọng sống.

Nhưng hiện tại rõ ràng thông đạo vừa đi, tuyệt đối không phải là thông đạo có thể đi ra ngoài.

Nơi đó có những con vượn trắng nhỏ và vượn trắng lớn ở, cũng không tiện tấn công mạnh để đi ra.

Chương Linh cũng có thể thấy, Trương Khải Minh không định làm hại những con vượn trắng đó.

Chương Linh luôn chú ý đến động tĩnh của Trương Khải Minh.

Lúc này, Trương Khải Minh biết rằng không gian này quá tối, Chương Linh hoàn toàn không nhìn rõ động tác và cử chỉ của hắn.

Lúc này, Trương Khải Minh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Chương Linh, đưa Càn Khôn Kính cho cô xem.

Chương Linh lúc này cầm Càn Khôn Kính, nhìn thấy hình ảnh xuất hiện trong gương cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ khi Trương Khải Minh cầm Càn Khôn Kính chiếu một lượt, tất cả mọi thứ trong không gian này đều hiện lên trên Càn Khôn Kính.

Nhìn mấy cây cột ở giữa, trong đó có một cây được đánh dấu chấm xanh.

Chương Linh cũng có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn Trương Khải Minh trước mặt.

Trương Khải Minh dùng tay chỉ vào cây cột trong Càn Khôn Kính.

Đồng thời lại dùng tay chỉ vào cây cột đó trong không gian, ra hiệu cho Chương Linh đi theo hắn.

Động tác của Trương Khải Minh và Chương Linh rất nhẹ, thực sự sợ kinh động đến con vượn trắng lớn trong thông đạo.

Phải biết rằng nếu thực sự kinh động đến con vượn trắng lớn đó, sẽ có chút rắc rối, cho nên cố gắng không kinh động.

Lúc này, Trương Khải Minh và Chương Linh đã đến gần cây cột đó.

Cẩn thận quan sát cây cột này, mới phát hiện ra nó không phải là cột đá, mà giống như một cái cây.

Bây giờ trong không gian này thực sự không nhìn rõ hình dáng của cái cây, chỉ có thể cố gắng ôm lấy thân cây, leo lên.

Trương Khải Minh biết rằng chỉ cần trên cây chắc chắn sẽ có cành, như vậy sẽ dễ leo hơn.

Lúc này, Trương Khải Minh đi đầu ôm lấy thân cây.

Thân cây có độ dày vừa phải, bề mặt không đặc biệt trơn nhẵn, chân có chỗ để đạp.

Trương Khải Minh đối với việc leo cây cũng rất linh hoạt, hắn đi đầu ôm lấy thân cây, nỗ lực hướng lên trên, từng chút một, ôm lấy thân cây leo lên.

Chương Linh thấy Trương Khải Minh đã leo lên thân cây, cũng thuận theo thân cây leo lên.

Bởi vì trong tay Trương Khải Minh và Chương Linh đều có vũ khí, nếu thực sự không trụ được, Trương Khải Minh nghĩ rằng dùng dao găm của mình để leo cũng sẽ có chút giúp ích.

Chương 477

Thân thủ của Trương Khải Minh rất nhanh, thuận theo thân cây leo lên.

Leo chưa được bao xa đã sờ thấy cây có nhánh, chỉ cần có cành, có nhánh, sẽ có chỗ để nghỉ ngơi.

Trương Khải Minh và Chương Linh hướng lên trên, động tác leo cây rất nhẹ, sợ kinh động đến con vượn trắng bên dưới.

Cùng với việc từ từ rời khỏi mặt đất, vị trí cũng đã cao hơn một chút, lúc này Trương Khải Minh lấy đuốc trong tay ra châm lửa.

Cứ mò mẫm leo lên như vậy, thực sự khiến trong lòng có cảm giác bí bách.

Nhìn thấy đã cách mặt đất khá cao rồi, ước chừng con vượn trắng kia cũng không nhìn thấy ánh sáng ở vị trí này.

Cho nên Trương Khải Minh yên tâm châm đuốc lên.

Cùng với việc đuốc được châm lên, ngay lập tức có thể nhìn rõ môi trường xung quanh.

Lúc này, Trương Khải Minh nhìn xung quanh, cẩn thận quan sát.

Đốt đuốc lên, Chương Khải Minh mới có thể quan sát kỹ bốn phía.

Lúc này, hắn cẩn thận nhìn mấy cây cột trong không gian này.

Ban đầu, dưới ánh sáng mờ ảo, chúng chỉ trông như những cây cột, nhưng bây giờ nhìn kỹ mới thấy đó là những cây đại thụ vô cùng thẳng tắp.

Nhìn chiều cao của chúng, chúng vươn thẳng lên trên.

Chỉ là những cái cây này không ra cây, dáng vẻ vô cùng kỳ quái,

cành lá không đặc biệt um tùm, chỉ có một thân cây thẳng tắp thỉnh thoảng mọc ra vài nhánh.

Trên những nhánh cây này cũng không có lá.

Thân cây thẳng như một cây cột, hoàn toàn không có dấu hiệu cong vẹo, trái ngược hẳn với lẽ thường.

Phải biết rằng một cây đại thụ có thể mọc thẳng tắp như vậy thật sự rất hiếm thấy.

Thân cây chính không hề nghiêng một chút nào, cứ như được đúc từ đá vậy.

Bây giờ có chút ánh sáng, Chương Linh nhìn bốn cây đại thụ cũng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, chúng hoàn toàn không giống như mọc tự nhiên mà như được cố ý xây dựng nên.

Nhìn những thân cây thẳng tắp, Chương Khải Minh quan sát kỹ, thử dùng chuôi dao gõ nhẹ vào thân cây.

Cảm giác khi gõ vào thân cây lại giống như đang gõ vào bề mặt kim loại.

Điều này khiến Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, rõ ràng bề ngoài là thân cây, nhưng tại sao khi gõ vào lại có cảm giác của kim loại?

Lẽ nào bên ngoài bọc một lớp vỏ cây, còn bên trong là kim loại đúc thành?

Đúng rồi, Chương Khải Minh thầm nghĩ, cảm giác này, cộng thêm việc trên một số cành cây không hề có một chiếc lá hoàn chỉnh nào.

Điều này khiến hắn càng thêm kỳ quái, làm gì có cây đại thụ nào không mọc lá, thân và cành thẳng tắp mà lại trơ trụi như vậy, thật chưa từng thấy.

Chương Khải Minh cầm chuôi dao trong tay, cạo vào vị trí vỏ cây.

Khi lớp vỏ cây bị cạo đi, một bề mặt kim loại màu xanh lục hiện ra trước mắt hắn.

Chương Khải Minh không khỏi kinh ngạc, hắn cầm đuốc soi kỹ vào thứ màu xanh lục đó, dùng tay sờ nhẹ, đúng là bề mặt kim loại.

Rõ ràng là cột kim loại, tại sao phải bọc vỏ cây, ngụy trang thành cây làm gì?

Thật khiến người ta khó hiểu.

Nhìn thân cây cao thẳng vút lên trên.

Do ánh sáng từ ngọn đuốc trong tay không quá sáng, nên cũng không thể nhìn rõ vị trí cụ thể ở đâu, chỉ có thể cố gắng leo lên.

Hiện tại, vị trí của Chương Khải Minh và Chương Linh đã cách mặt đất một khoảng rất xa, ánh sáng từ ngọn đuốc cũng không thể chiếu tới mặt đất được.

Xem ra tốc độ leo của họ cũng rất nhanh, cách mặt đất rất xa rồi, không ngờ không gian này lại lớn đến vậy.

Khi Chương Khải Minh đang leo lên trên, đột nhiên cảm thấy có tiếng động lách tách, hắn vội ra hiệu cho Chương Linh dừng lại.

Hắn lắng nghe kỹ tiếng động đó, dường như có thứ gì đó cũng đang leo lên cây đại thụ kim loại này, nghe tiếng lách tách, có vẻ bước chân rất nhanh.

Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, cầm đuốc trong tay chiếu ra sau lưng.

Không chiếu thì thôi, vừa chiếu qua, xuyên qua ánh sáng yếu ớt của ngọn đuốc, chỉ thấy ở nơi không xa sau lưng Chương Linh, có một khuôn mặt khổng lồ đang leo lên.

Điều này làm Chương Khải Minh giật nảy mình.

Khi Chương Khải Minh và Chương Linh leo lên cột kim loại này, họ không hề phát hiện có thứ gì bám theo bên dưới, lẽ nào nó leo lên từ lúc đó?

Nhìn tốc độ leo của nó cũng rất nhanh, khi Chương Khải Minh cầm đuốc chiếu về phía sau, khuôn mặt khổng lồ phía sau rõ ràng cũng dừng lại.

Chương Khải Minh nhìn khuôn mặt khổng lồ dài gấp đôi mặt người bình thường, đôi mắt nanh ác của nó thật khiến người ta nhìn mà sởn gai ốc.

Chương Khải Minh thấy cái mặt khổng lồ sau lưng Chương Linh không tiếp tục leo lên nữa, nó cũng biết Chương Khải Minh đang nhìn mình nên dừng lại.

Nhìn khuôn mặt khổng lồ dán chặt vào thân cây kim loại, giống như cả khuôn mặt đang dán vào thân cây để di chuyển về phía trước.

Chương Linh cũng cảm nhận được có thứ bám theo sau lưng.

Khi Chương Khải Minh cầm đuốc chiếu ra sau, Chương Linh cũng quay đầu lại và thấy khuôn mặt khổng lồ cách đó không xa.

Nhìn khuôn mặt khổng lồ, Chương Linh không khỏi cảnh giác, khuôn mặt đó thật sự giống như dán cả vào thân cây để leo lên.

Chương 478

Nhưng nó vẫn còn cách Chương Linh một khoảng.

Chỉ là nhìn khuôn mặt đó, tuy có hình dạng của người, nhưng nhìn kỹ có thể thấy nó hoàn toàn giống như một bức tượng đá được điêu khắc ra.

Chú ý một chút, Chương Khải Minh và Chương Linh đồng thời nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khổng lồ cách đó không xa.

Vì bị khuôn mặt khổng lồ che khuất, nên họ không biết cơ thể đằng sau nó trông như thế nào.

Vừa rồi nghe tiếng bước chân lách tách, không giống tiếng người leo trèo, vậy thì là gì?

Một khuôn mặt người rõ ràng như vậy, lẽ nào cơ thể phía sau không phải người mà là động vật?

Vừa nghe những tiếng động đó, phản ứng đầu tiên của Chương Khải Minh là nghĩ đến chuột, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt khổng lồ, hắn biết rằng, dù là con chuột lớn đến đâu cũng không thể đội một cái mặt nạ đá lớn như vậy được.

Lúc này, khuôn mặt khổng lồ rõ ràng cảm nhận được Chương Khải Minh và Chương Linh đã dừng bước, nó cũng không do dự mà phát động tấn công, chỉ thấy khuôn mặt khổng lồ đó đột ngột lao về phía sau lưng Chương Linh.

Động tác của Chương Linh cũng vô cùng nhanh nhẹn, men theo thân cây, hắn né sang một cành cây bên cạnh, khiến cú vồ của khuôn mặt khổng lồ bị hụt.

Nhưng khi khuôn mặt khổng lồ lao đến vị trí cũ của Chương Linh,

Chương Khải Minh đã nhìn rõ cơ thể đằng sau nó.

Khi Chương Khải Minh nhìn thấy cơ thể đó, lông mày hắn khẽ nhíu lại, cơ thể đó nhìn từ bên ngoài hoàn toàn không giống cơ thể người.

Nó giống một con khỉ bị rụng hết lông, không còn một sợi lông nào, để lộ ra làn da trần trụi.

Suy đoán này khiến Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ.

Lẽ nào đằng sau khuôn mặt khổng lồ là thân thể của một con khỉ?

Nhìn làn da không có lông, tuyệt đối không phải da người, mà giống như da của một con khỉ bị bệnh ngoài da rụng hết lông, để lại cơ thể trơ trụi.

Trên đó còn có những vết vảy và ghẻ màu đen sẫm như bị bệnh ngoài da.

Cảnh tượng này thật sự khiến Chương Khải Minh có chút buồn nôn.

Chương Khải Minh nhìn làn da trơn nhẵn với những vết ghẻ kinh tởm đó mà không thể chịu đựng nổi, cảm giác buồn nôn cứ trào lên trong dạ dày.

Không chút do dự, Chương Khải Minh lập tức tung một cước đá vào khuôn mặt khổng lồ kia, đá văng cơ thể nó khỏi thân cây.

Có thể nói, cú đá của Chương Khải Minh vô cùng mạnh, nhìn thấy cơ thể ghê tởm và khuôn mặt quái dị đó, hắn không hề nương tay.

Một cú đá dường như đã làm vỡ nát khuôn mặt khổng lồ kia, đồng thời cơ thể nó cũng rơi thẳng xuống dưới.

Cùng lúc khuôn mặt khổng lồ rơi xuống, Chương Khải Minh cũng cầm đuốc chiếu xuống dưới.

Không chiếu thì thôi, vừa chiếu xuống đã thấy vô số thứ hiện ra trước mắt.

Có đến mười, hai mươi khuôn mặt khổng lồ tương tự đang lần lượt leo lên.

Nhìn từng khuôn mặt khổng lồ đang leo về phía mình và Chương Linh, Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, khuôn mặt khổng lồ này rõ ràng mọc trên mặt.

Trên khuôn mặt khổng lồ đó không có bất kỳ lỗ mắt hay lỗ thông khí nào, vậy chúng hô hấp bằng cách nào?

Nếu thật sự là một khuôn mặt khổng lồ, đằng sau là cơ thể động vật.

Vậy tại sao chúng lại mang thứ này một cách tự nhiên như thể nó mọc ra từ da thịt trên mặt vậy.

Vừa rồi cú đá của Chương Khải Minh có cảm giác như làm vỡ nát khuôn mặt khổng lồ đó, nhưng dường như nó không hề rơi ra khỏi thân thể con vật, lẽ nào nó mọc trong da thịt?

Lúc này, Chương Linh đang nhảy trên cành cây bên cạnh cũng nhanh chóng rút chuôi dao ra, đồng thời đốt ngọn đuốc mang theo trên người.

Bởi vì trong môi trường tối đen thế này, thực sự không dễ để nhìn rõ vị trí tấn công của những khuôn mặt khổng lồ, đốt đuốc lên rõ ràng sẽ sáng hơn một chút.

Khi Chương Linh đốt đuốc, những khuôn mặt đang leo lên, khi thấy có ánh sáng, rõ ràng đã do dự.

Xem ra Chương Khải Minh cũng nhận ra, những con vật mặt khổng lồ này có lẽ sợ lửa.

Nhưng hiện tại, trên người Chương Khải Minh và Chương Linh chỉ có vài ngọn đuốc chứ không có đuốc lớn, muốn xua đuổi những thứ này cũng có chút khó khăn.

Chương Linh biết không thể cứ cầm cự mãi như thế này, chỉ có thể giải quyết hết chúng, hoặc đơn giản là phải nhanh hơn chúng, leo lên nơi rộng rãi hơn mới có thể thoát khỏi chúng.

Chương Khải Minh nói với Chương Linh bên dưới. "Hai chúng ta dốc hết sức ra xem, liệu tốc độ có nhanh hơn mấy cái mặt lớn kia không!" Chương Linh nghe Chương Khải Minh hỏi vậy, cũng không chắc tốc độ leo cây của mình có nhanh hơn những thứ kia không.

Nhưng nghe Chương Khải Minh nói vậy, cũng chỉ có thể cố gắng hết sức leo lên, nếu có thể thoát khỏi những thứ này là tốt nhất, nếu không thoát được thì giải quyết sau.

Chương Khải Minh và Chương Linh cầm đuốc trong tay nhanh chóng leo lên, tốc độ còn nhanh hơn cả khỉ.

Lúc này, những khuôn mặt lớn phía sau rõ ràng cảm nhận được Chương Khải Minh và Chương Linh đã tăng tốc.

Những thứ phía sau cũng tăng tốc độ leo, nghe tiếng lách tách, cảm giác số lượng không ít.

Lúc này, khi Chương Khải Minh và Chương Linh đang tiếp tục cố gắng leo lên, đột nhiên thân cây dường như bị va chạm, cả thân cây rung chuyển, sự rung chuyển đó rõ ràng rất lớn, giống như đang xảy ra một vụ va chạm dữ dội.

Lúc này Chương Khải Minh không khỏi nghĩ, thứ gì có thể làm rung chuyển cả cái cây kim loại này, có phải là con vượn trắng khổng lồ kia không?

Trong lòng Chương Khải Minh chỉ hy vọng con vượn khổng lồ đó

không dễ dàng leo lên cây, nếu con vượn trắng khổng lồ đó leo lên cây, nếu tốc độ lại nhanh, vậy thì sẽ là một trận ác chiến.

Khả năng này có lẽ không lớn lắm, vì thân hình con vượn trắng đó thực sự quá lớn, để một thứ khổng lồ như vậy leo lên cũng rất khó khăn.

Lẽ nào con khỉ mặt người vừa bị đá xuống gốc cây đã bị con vượn trắng phát hiện, nên nó mới va vào thân cây, cũng có khả năng đó.

Sau cú va chạm, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, Chương Khải Minh và Chương Linh định thở phào nhẹ nhõm, nhưng cùng lúc họ do dự.

Chương 479

Những khuôn mặt khổng lồ kia đã tiến lại gần hơn, xem ra thân thủ của chúng cũng rất nhanh nhẹn, tương đối linh hoạt.

Khi một khuôn mặt lớn khác sắp tiếp cận Chương Linh, Chương Linh dừng động tác leo lên, cầm đuốc trong tay, tay kia nhanh chóng vung về phía khuôn mặt lớn sau lưng.

Khi chuôi dao chém vào khuôn mặt lớn đó, rõ ràng cảm nhận được khuôn mặt khổng lồ này, giống như bức tượng đá nhìn thấy bên dưới, khuôn mặt này hẳn có chất liệu giống tượng đá.

Nhưng nhìn khuôn mặt khổng lồ được điêu khắc nhẵn nhụi như vậy, ai lại có thời gian rảnh rỗi đi điêu khắc những khuôn mặt nhẵn nhụi thế này để cho những thứ này đội lên, và những thứ này dường như đã rất quen với việc đội khuôn mặt lớn đó trên đầu.

Khi chuôi dao của Chương Linh chém vào khuôn mặt khổng lồ, nó không gây ra tổn thương lớn nào.

Lúc này, con vật đội khuôn mặt khổng lồ nhanh chóng đưa tay ra tóm lấy lưng Chương Linh.

Chương Linh thấy bàn tay sắp tóm lấy mình, liền né sang một bên, thuận thế cất chuôi dao vào thắt lưng, dùng bàn tay còn lại tóm lấy khuôn mặt lớn kia.

Sau khi tóm được khuôn mặt lớn, Chương Linh nhanh chóng giật mạnh.

Ý định ban đầu của Chương Linh là giật chiếc mặt nạ khổng lồ này xuống, nhưng khi tay tóm lấy và giật mạnh, không ngờ cả con quái vật phía sau cũng bị kéo theo.

Rõ ràng, khuôn mặt khổng lồ của con quái vật này có lẽ có liên kết với đầu của nó.

Cú giật của Chương Linh đã kéo cả cơ thể nó, nhưng khuôn mặt lớn rõ ràng vẫn nằm trong tay Chương Linh, cơ thể nó rời khỏi thân cây.

Cả cơ thể lơ lửng giữa không trung, chỉ dựa vào khuôn mặt trong tay Chương Linh để chống đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể.

Bây giờ chỉ cần Chương Linh buông tay là có thể ném cả con quái vật xuống dưới cây, nhưng Chương Linh không buông tay, hắn muốn tháo chiếc mặt nạ này ra khỏi đầu con quái vật, xem rốt cuộc đằng sau nó là gì.

Dường như khuôn mặt khổng lồ đang bị Chương Linh nắm trong tay khiến con quái vật lơ lửng giữa không trung vô cùng đau đớn, tay chân nó không ngừng giãy giụa.

Đồng thời, nhìn cơ thể lơ lửng đó có thể thấy rõ ràng nó là một loài động vật.

Khi Chương Linh tóm lấy khuôn mặt khổng lồ đó, những khuôn mặt khổng lồ phía sau cũng nhanh chóng leo lên phát động tấn công.

Chương Khải Minh thấy vậy liền nhanh chóng rút thanh chuôi dao đồng xanh bên hông ra chém về phía khuôn mặt khổng lồ sắp tấn công.

Thanh chuôi dao đồng xanh của Chương Khải Minh vô cùng sắc bén, khi chém vào khuôn mặt khổng lồ, nó lập tức chém khuôn mặt giống như tượng đá làm đôi.

Khi khuôn mặt lớn bị chém làm đôi, có thể thấy con quái vật vô cùng đau đớn, nó dùng hai móng vuốt ôm lấy khuôn mặt khổng lồ của mình.

Có thể thấy nó rất đau đớn, nhưng đồng thời dường như khuôn mặt lớn cũng từ từ rơi ra khỏi đầu nó.

Khi khuôn mặt lớn rơi ra.

Chương Khải Minh nhìn rõ, trước mặt là một con khỉ hoàn toàn không có lông, nhưng trên mặt nó lông vàng vẫn còn nguyên.

Mặc dù trên người nó giống như bị bệnh ngoài da, lông đã rụng hết.

Nhưng lông trên mặt lại rất rõ ràng.

Chương Khải Minh nhìn con khỉ lông vàng, cùng lúc khuôn mặt khổng lồ rơi ra, nó dường như nhanh chóng né về phía sau.

Nó không tiến lên tấn công, trong khi những con khỉ lông vàng khác đội mặt nạ lớn không hề lùi lại, tiếp tục tấn công về phía trước.

Khi những con khỉ lông vàng phát động tấn công, Chương Linh cũng nhanh chóng vung khuôn mặt lớn trong tay, ném về phía những con khỉ lông vàng phía sau thân cây.

Sau một trận tấn công, những con khỉ lông vàng lần lượt rơi xuống gốc cây.

Khi Chương Linh nắm chặt khuôn mặt khổng lồ, ném về phía những con khỉ lông vàng khác, lòng bàn tay anh đã bị cạnh của khuôn mặt đá cứa một vết.

Máu tươi từ tay Chương Linh cũng văng về phía đám khỉ lông vàng.

Nhưng khi máu của Chương Linh văng lên những khuôn mặt đá của lũ khỉ, chúng lập tức nhanh chóng tháo chạy về phía sau, dường như rất sợ máu trên tay Chương Linh.

Chương Linh đột nhiên nhận ra mình đã quên một điều, nếu những

con khỉ lông vàng này có chút tà khí, máu của anh hoàn toàn có thể khiến chúng sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Chương Linh nhanh chóng nhảy về vị trí chính của thân cây, bôi máu trên lòng bàn tay lên vị trí sau lưng.

Thấy những con khỉ lông vàng phía sau rất sợ máu trên tay Chương Linh, và thấy Chương Linh chống tay lên thân cây.

Những con khỉ lông vàng đó không dám liều lĩnh tiến lên, đứng yên tại chỗ.

Chương Linh và Chương Khải Minh, thấy những con khỉ lông vàng không dám lại gần, cũng nhanh chóng leo lên trên, không muốn dây dưa vô ích.

Nhìn số lượng những con khỉ lông vàng cũng rất đông, nếu thực sự đánh nhau cũng rất tốn thể lực, có thể thoát khỏi chúng như vậy là phương pháp tốt nhất.

Chương Linh thực sự không hiểu, không có những khuôn mặt khổng lồ đó, ai đã đội chúng lên cho những con khỉ này.

Xem ra những con khỉ lông vàng đó dường như hoàn toàn không có ý thức, chỉ biết phát động tấn công.

Trong đó có một con khỉ lông vàng sau khi mặt nạ đá rơi ra, dường như bản tính động vật và sự nhút nhát lập tức lộ ra, nhanh chóng bỏ chạy.

Chương Khải Minh và Chương Linh vừa leo lên trên, Chương Khải Minh không ngừng suy nghĩ trong lòng.

Khi leo lên, mặc dù không còn nghe thấy tiếng lách tách của lũ khỉ leo lên.

Nhưng khi đang leo, đột nhiên cảm thấy cành cây trên thân cây này

dường như tăng lên rõ rệt, không chỉ nhiều hơn, mà còn vô cùng sắc nhọn.

Điều này khiến động tác leo lên của Chương Khải Minh và Chương Linh cũng có chút khó khăn.

Lúc này, Chương Khải Minh vừa leo lên vừa nói với Chương Linh. "Bây giờ những cành cây này rõ ràng không ổn, chú ý một chút, đừng để cành cây làm bị thương!" Khi Chương Khải Minh đang nói với Chương Linh những lời này, đột nhiên từ trên cao, một thứ gì đó rơi xuống, tốc độ rơi của nó cực nhanh.

Nó nhanh chóng rơi xuống một cành cây không xa dưới chân Chương Khải Minh và Chương Linh và bị cành cây chặn lại.

Chương 480

Chương Khải Minh nhanh chóng cầm đuốc trong tay, chiếu vào vật thể rơi xuống, khi nhìn vật thể đó, rõ ràng kèm theo một mùi hôi thối khó ngửi của xác chết lan tỏa ra.

Chương Khải Minh cầm đuốc trong tay, nhìn thứ rơi xuống, quả thực là một xác chết, xem ra xác chết này hẳn đã chết không lâu, chưa hoàn toàn thối rữa.

Khi rơi xuống cành cây bên cạnh, lực va chạm cực lớn rõ ràng đã làm gãy cành cây, đồng thời nhìn xác chết đó dường như xương cốt đều đã vỡ nát.

Nhìn tứ chi lủng lẳng, hoàn toàn giống như một đống bùn nhão.

Khi xác chết rơi xuống, mặt ngửa lên trời, có thể nhìn thấy đại khái đường nét khuôn mặt của người này.

Chương Khải Minh nhìn khuôn mặt ngửa lên trời, may mà ngửa lên trời nên có thể nhìn thấy đường nét khuôn mặt, nếu úp mặt xuống, có lẽ khuôn mặt đã bị đập nát không còn hình dạng.

Nhìn khuôn mặt của xác chết, mắt trợn trừng, nhãn cầu lồi ra khỏi hốc mắt.

Cảnh tượng đó kinh khủng đến mức nào.

Chương Khải Minh không khỏi cầm đuốc trong tay chiếu lên trên, mặc dù không chiếu được xa, Chương Khải Minh chỉ tò mò tại sao xác chết này lại rơi xuống, xem ra cái xác này hẳn đã chết được vài ngày, không phải mới chết gần đây.

Lẽ nào khi chiến đấu với lũ khỉ lông vàng vừa rồi, đã làm rung chuyển thân cây, nên mới làm rung xác chết này từ trên cao rơi xuống,

cũng có khả năng.

Nhìn hai mắt xác chết lồi ra, có thể thấy người này khi còn sống chắc chắn đã nhìn thấy chuyện kinh khủng, nên chưa kịp nhắm mắt đã chết.

Điều này không khỏi khiến Chương Khải Minh càng thêm tò mò, rốt cuộc phía trên thân cây này có những gì, xem ra đây không phải là lối đi duy nhất mà anh và Chương Linh phát hiện.

Chương Khải Minh cũng cảm thấy không đúng, nhìn con đường vừa rồi, lẽ ra không có ai vào được mới phải.

Lẽ nào người này từ trên cao đỉnh xuống lối đi này mới bị rơi xuống?

Chương Khải Minh nghĩ hoàn toàn có khả năng này, nếu không phải người từ dưới leo lên đây, vậy có khả năng ở lối ra phía trên có người muốn xuống, nhưng chưa xuống được đã rơi xuống giữa chừng.

Điều này Chương Khải Minh hoàn toàn có thể hiểu được, có khả năng lối ra phía trên cũng đã bị người khác phát hiện, nên những người đó muốn từ lối ra phía trên đi vào, nhưng chưa vào được đã rơi chết.

Vậy xem ra lối đi này đã bị người khác phát hiện rồi.

Nhìn trên người xác chết không có nhiều đồ vật, nhưng bên hông có một sợi dây thừng dài, sợi dây thừng này có lẽ sẽ có ích cho Chương Linh và Chương Khải Minh, nên Chương Khải Minh bảo Chương Linh nhanh chóng đến gần xác chết.

Chương Linh đến bên cạnh xác chết, nhanh chóng lấy sợi dây thừng buộc bên hông xác chết xuống.

Nhìn số hiệu trên sợi dây thừng, đây thực sự là một bộ trang bị tốt,

sợi dây thừng này tuy không đặc biệt dày, nhưng khả năng chịu lực lại rất lớn, một sợi dây thừng như vậy hoàn toàn có thể chịu được trọng lượng ba tấn.

Chương Linh lại nhìn trên người xác chết không có nhiều đồ vật, cũng không để ý đến xác chết nữa, nhanh chóng leo lên thân cây chính.

Chương Khải Minh nhìn Chương Linh trước mặt, không dừng lại lâu trước xác chết, nhìn xác chết như vậy khiến người ta cảm thấy có chút buồn nôn.

Chương Linh cầm sợi dây thừng trong tay, lúc này Chương Khải Minh bảo Chương Linh ném xác chết từ trên cây xuống, nhìn xác chết thấy ghê tởm, Chương Linh nhanh chóng đẩy xác chết xuống dưới.

Thực ra Chương Khải Minh cũng đang nghĩ đến những con vượn trắng bên dưới, chúng chắc chắn sẽ ăn một số thịt thối và xác chết, ném xác chết này xuống, cũng coi như là một chút cống hiến.

Chương Khải Minh thấy xác chết rơi xuống gốc cây, tiếp tục cùng Chương Linh leo lên, cùng với việc cành cây trên thân cây ngày càng rậm rạp, đồng thời những nhánh cây này cũng đặc biệt sắc nhọn.

Động tác leo lên ngày càng khó khăn hơn một chút.

Chương Linh cảm thấy những cành cây sắc nhọn này khiến động tác leo lên ngày càng khó khăn, anh dừng lại, nhìn mấy cây cột bên cạnh.

Nhìn mấy cây cột bên cạnh rõ ràng cành lá không nhiều, cũng không có những cành cây sắc nhọn như trên thân cây chính này.

Chương Khải Minh không khỏi nghĩ, tại sao chỉ có thể leo lên từ thân cây này, không thể đi lên từ một thân cây bên cạnh sao?

Lúc này Chương Khải Minh cảm thấy nên leo lên một thân cây dễ đi hơn bên cạnh.

Nhưng trên Gương Càn Khôn của Chương Khải Minh rõ ràng chỉ hiển thị thân cây này là lối đi chính, Chương Khải Minh quyết định trước tiên sẽ leo lên thân cây bên cạnh, sau khi leo lên rồi sẽ quay lại thân cây chính.

Bởi vì những cành cây sắc nhọn của thân cây này thực sự quá khó leo, mặc dù lối đi chính chỉ có một thân cây, lát nữa quay lại leo cũng được, Chương Khải Minh tự mình quyết định trong lòng.

Lúc này Chương Khải Minh không do dự, kéo sợi dây trong tay Chương Linh, nhanh chóng buộc vào chuôi dao của mình.

Đồng thời cầm chuôi dao buộc dây thừng, nhanh chóng ném về phía một cành cây trên thân cây đối diện, khi chuôi dao quấn quanh cành cây vài vòng, Chương Khải Minh cũng quấn đầu dây thừng còn lại quanh cành cây.

Sau đó, Chương Khải Minh dùng cả tay và chân leo lên sợi dây thừng, nhanh chóng leo về phía cây đối diện.

Khoảng cách giữa hai cây đại thụ không quá xa, một lát sau Chương Khải Minh đã đến được thân cây kia, hắn nhanh chóng ôm chặt một cành cây của thân cây kia để ổn định cơ thể.

Leo lên cây, Chương Khải Minh không vội để Chương Linh leo qua, mà dùng đuốc chiếu lên trên, cẩn thận quan sát xem cây này có gì khác với cây vừa rồi không.

Khi Chương Khải Minh cầm đuốc chiếu lên trên, không thấy có bất kỳ thứ gì phía trước, nhưng cảm giác có một đám sương mù xám xịt bao quanh, khiến Chương Khải Minh không thể nhìn rõ phương hướng phía trước.

Dường như hoàn toàn là hai môi trường khác với cây vừa rồi, cây này hoàn toàn chìm trong một không gian mờ mịt.

Chương Khải Minh nhìn đám sương mù màu xám, cuối cùng cũng hiểu tại sao Gương Càn Khôn lại hiển thị lối đi chính là cây đại thụ vừa rồi.

Bởi vì đám sương mù màu xám này rõ ràng chứa khí độc cực mạnh, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh đã hiểu ra.

Nếu liều lĩnh leo lên từ thân cây dễ leo này, vậy sẽ bị rơi vào một giấc mơ ảo.

Nếu không thể thoát ra khỏi giấc mơ, vậy sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong đó.

Bây giờ Chương Khải Minh thực sự rất thích Gương Càn Khôn, xem ra Gương Càn Khôn có thể hiển thị lối đi có lợi nhất, Chương Khải Minh không hề hối hận vì đã leo qua đây, ít nhất trong lòng đã hiểu rõ.

Khi Chương Khải Minh quyết định sẽ men theo dây thừng quay lại thân cây chính, đột nhiên thấy giữa sợi dây thừng dường như bị côn trùng cắn.

Chương Khải Minh nhìn giữa sợi dây thừng, không khỏi giật mình, một con côn trùng giống như giun đất, con côn trùng này trông thân hình đặc biệt dài và mảnh, nhưng tiếng răng nó gặm đồ vật lại rất rõ ràng.

Chương 481

Nhìn con côn trùng không chỉ có một con, cả đàn đang bám trên sợi dây thừng mảnh mai không ngừng gặm nhấm.

Chương Khải Minh thấy tất cả, Chương Linh cũng đồng thời chú ý tới.

Xem ra những con côn trùng này dường như có linh tính, biết Chương Linh đã đến được thân cây khác, mục đích cắn dây thừng rất rõ ràng, là không để Chương Khải Minh quay lại thân cây chính.

Chương Khải Minh thực sự khâm phục linh tính của những con côn trùng này, không ngờ chúng lại có thể nhìn rõ tình hình, điều này khiến Chương Khải Minh không khỏi có chút kinh ngạc.

Mọi người đều biết, chỉ có những Cổ trùng do người Hắc Miêu nuôi mới rất có linh tính, nhìn những con côn trùng trước mắt, lẽ nào cũng là loại côn trùng có tính chất giống Cổ trùng?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không khỏi nghĩ đến những chiếc mặt nạ mà lũ khỉ lông vàng đội trên mặt.

Nhìn những con côn trùng đang ra sức gặm nhấm sợi dây thừng, Chương Linh lập tức tháo một đầu dây thừng, buộc đầu dây thừng đó lên một cành cây cao hơn một chút.

Sau đó, Chương Linh nhanh chóng dùng chuôi dao rạch một đường trên lòng bàn tay, rồi nhanh chóng dùng bàn tay bị rạch đó nắm lấy một đầu dây thừng, đầu dây thừng này rõ ràng cao hơn đầu kia rất nhiều.

Máu tươi trên lòng bàn tay Chương Linh, khi nắm chặt sợi dây thừng, cũng men theo sợi dây thừng từ chỗ cao nhanh chóng chảy

xuống chỗ thấp.

Bề mặt sợi dây thừng này rất trơn nhẵn, vết thương trên lòng bàn tay Chương Linh cũng khá sâu, khi nắm lấy một đầu dây thừng, máu men theo sợi dây thừng nhanh chóng trượt đến giữa sợi dây.

Khi Chương Linh nhanh chóng nắm lấy một đầu dây thừng, từ chỗ cao của sợi dây men theo chỗ thấp trượt xuống, vết thương của Chương Linh có chút sâu.

Khi dùng sức nắm chặt dây thừng, máu tươi không ngừng chảy xuống, nhanh chóng chảy đến giữa sợi dây.

Ở giữa sợi dây thừng, những Cổ trùng giống giun đất, sau khi chạm vào máu của Chương Linh, lập tức nhanh chóng nhảy ra, tốc độ như chạy trốn, máu của Chương Linh quả thực là thứ mà những Cổ trùng này kỵ.

Thấy những con trùng trên dây đều nhanh chóng nhảy đi, Chương Khải Minh nhanh chóng tóm lấy một đầu dây thừng leo về phía Chương Linh.

Nhìn đám sương mù màu xám trên cây cột kia, Chương Linh biết, lối đi duy nhất có thể lên được chính là cây đồng xanh mà anh đang ở.

Tốc độ của Chương Khải Minh rất nhanh, chẳng mấy chốc đã leo lên cây đại thụ.

Mặc dù trên cây đại thụ này tất cả các cành đều rất sắc nhọn, nhưng thực sự không có lối đi nào khác, cũng chỉ có thể đi lối này.

Chỉ là không biết trên đó có những thứ gì, đuốc trong tay cũng không chiếu được xa, điều này có chút khiến Chương Khải Minh lo lắng.

Lúc này Chương Khải Minh hỏi Chương Linh trên người mang theo mấy ngọn đuốc, Chương Linh thành thật trả lời, mang theo hai ba

cái.

Chương Khải Minh nghe vậy, xem ra chỉ có thể lợi dụng đuốc.

Chương Linh và Chương Khải Minh đồng thời nắm lấy cành cây bên cạnh, Chương Khải Minh, cầm một ngọn đuốc đang cháy, dùng hết sức lực, cố gắng ném ngọn đuốc lên trên.

Sức lực của Chương Khải Minh thực sự rất lớn.

Ngọn đuốc mà Chương Khải Minh ném ra xa ít nhất cũng trên 100 mét.

Cùng với ngọn đuốc mà Chương Khải Minh ném ra, những nơi được chiếu sáng rõ ràng đã nhìn thấy những cành cây phía trên, ở một đoạn vị trí rất nhiều.

Qua đoạn đó, phía trên lại thưa thớt hơn, ở vị trí thưa thớt đó, đồng thời lại nhìn thấy những khuôn mặt lớn kỳ quái kia.

Số lượng có thể nói là rất nhiều, khi đuốc chiếu lên những khuôn mặt, những khuôn mặt khổng lồ này rõ ràng đang né tránh ánh sáng.

Xem ra những thứ này cũng không ít.

Nhưng những thứ này không đáng sợ, máu của Chương Linh cũng có thể đối phó với chúng, nên Chương Khải Minh và Chương Linh không lo lắng về những chiếc mặt nạ người khổng lồ này.

Lúc này, Chương Linh kéo sợi dây thừng đã ném ra về, nhìn những cành cây rậm rạp như vậy, cũng sợ những cành cây sắc nhọn sẽ làm bị thương, nên mỗi bước đi, Chương Khải Minh và Chương Linh đều đặc biệt cẩn thận.

Cũng sợ ở trên cao lỡ như bị đâm thủng lòng bàn tay sẽ dễ bị rơi xuống, nên ném sợi dây thừng lên vị trí cao nhất, có một sợi dây thừng làm bảo hộ, cũng sẽ tăng thêm hệ số an toàn.

Tốc độ di chuyển của Chương Khải Minh và Chương Linh khá nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua đoạn đường rất rậm rạp, phía trước cành cây lại thưa thớt.

Đồng thời máu trên tay Chương Linh cũng khiến những thứ đội mặt nạ người khổng lồ lùi về phía sau, cùng lúc đó, trước mặt Chương Khải Minh có một chiếc mặt nạ người không lùi lại, cứ bám trên thân cây như vậy.

Tất cả những khuôn mặt khổng lồ này đều rất sợ máu trên tay Chương Linh, tại sao khuôn mặt khổng lồ này lại không sợ máu trên tay Chương Linh?

Lý do chỉ có một, đó là con khỉ lông vàng đằng sau khuôn mặt khổng lồ đó, có lẽ đã chết.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh đưa tay về phía khuôn mặt khổng lồ đó, nhanh chóng xoay một vòng, chỉ nghe một tiếng 'rắc' giòn tan.

Lập tức, khuôn mặt khổng lồ bị Chương Khải Minh gỡ xuống.

Chương Khải Minh rõ ràng sững sờ, dễ dàng gỡ xuống như vậy, quả nhiên là một xác khô.

Do gió trên cao thổi cũng khá lớn, đã làm khô xác con khỉ lông vàng, đến nỗi khi gỡ mặt nạ xuống còn phát ra tiếng động giòn tan.

Khi Chương Khải Minh gỡ chiếc mặt nạ người khổng lồ xuống, cẩn thận nhìn con khỉ lông vàng trước mặt, trên mặt con khỉ lông vàng này không có lông vàng.

Có thể là do bị gió khô lâu ngày, nhưng càng nhìn càng thấy không ổn, khi cẩn thận nhìn xác chết sau khuôn mặt, phát hiện đôi mắt tròn xoe và cái miệng há to.

Chương Khải Minh định thần nhìn lại, không khỏi giật mình một

cái, đó không phải khỉ lông vàng, mà là một xác người đã bị gió khô.

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng là những con khỉ lông vàng, sao lại biến thành xác người, điều này khiến Chương Khải Minh không khỏi nhíu mày, lẽ nào những kẻ đội mặt nạ khổng lồ này không chỉ có khỉ lông vàng.

Có cả người cũng đội những chiếc mặt nạ khổng lồ này, nhìn trạng thái khô héo của khuôn mặt, cái miệng há to, khiến Chương Khải Minh cẩn thận quan sát, chỉ thấy trong cái miệng há to của xác chết khô, có một thứ giống như lưỡi, đã khô quắt trong miệng.

Đồng thời Chương Khải Minh lại nhìn chiếc mặt nạ trong tay, ở vị trí môi của chiếc mặt nạ này, có một thứ giống như vỏ ốc biển.

Khi Chương Khải Minh dùng tay bóp chiếc vỏ ốc biển đó, rõ ràng vỏ ốc biển đã bị gió khô, rất giòn, vỡ vụn.

Trong những mảnh vỡ của vỏ ốc biển, lại có nửa con côn trùng giống như giun đất, nếu đoán không lầm, con côn trùng này hẳn là Cổ trùng.

Chương 482

Nửa con Cổ trùng trong mặt nạ nằm trong chiếc vỏ giống ốc biển, nửa con Cổ trùng còn lại, hẳn là nằm trong miệng của xác chết khô quắt kia.

Chương Khải Minh nhìn cái miệng há to, nhìn thứ giống giun đất khô quắt trên lưỡi dường như kéo dài đến vị trí yết hầu, Chương Khải Minh không khỏi hiểu ra.

Xem ra loại Cổ trùng này, không chỉ động vật hay con người, chỉ cần bị ảnh hưởng bởi loại Cổ trùng này, sẽ mất đi lý trí.

Lúc này Chương Khải Minh đột nhiên cũng nghe nói, trong số các loại Cổ do người Miêu nuôi, có một loại Cổ trùng có thể lấy Cổ nuôi Cổ.

Loại Cổ trùng này sau khi được cấy vào cơ thể người, cho dù người đó chết đi, Cổ trùng sẽ nhanh chóng sinh sôi trên ký chủ tiếp theo.

Cổ trùng này sẽ không ngừng sinh sôi, để đời đời bảo vệ thứ cần bảo vệ, những người bị nhiễm Cổ trùng sẽ đều mất đi lý trí.

Có một số lăng mộ đế vương, để bảo vệ lăng mộ, cũng sẽ nuôi dưỡng một nhóm người mang Cổ trùng trong cơ thể, để những người này đời đời bảo vệ lăng mộ, có người, có người lại cấy Cổ trùng lên động vật.

Để thế hệ tiếp theo của động vật tiếp tục thừa hưởng loại Cổ trùng này, thế hệ này qua thế hệ khác tiếp tục.

Chương Khải Minh nhìn chiếc mặt nạ người khổng lồ trong tay, lại nhìn nửa con Cổ trùng khô quắt, nhìn nửa con Cổ trùng còn lại

trong miệng xác chết.

Lông mày Chương Khải Minh nhíu chặt.

Chương Khải Minh cầm chiếc mặt nạ người khổng lồ, nhìn xác người khô quắt, những xác chết này hẳn đã chết từ rất lâu rồi.

Lúc này Chương Linh cũng cầm chiếc mặt nạ lớn trong tay Chương Khải Minh, cẩn thận quan sát, công phu chế tác của chiếc mặt nạ này thực sự rất tinh xảo.

Vị trí điêu khắc đều đặc biệt nhẵn nhụi, rõ ràng đã được mài giũa cẩn thận, khuôn mặt người được khắc trên đó sống động như thật.

Chỉ là chiếc mặt nạ khổng lồ lại không có một lỗ thông khí nào, không có chỗ để thở, cũng không có mắt để nhìn, nếu bị chiếc mặt nạ này che lại, hoàn toàn không nhìn thấy gì, có lẽ việc hô hấp hoàn toàn dựa vào con Cổ trùng ngậm trong miệng.

Nhìn nửa con Cổ trùng trên mặt nạ, lại nhìn con Cổ trùng vươn vào cổ họng trong miệng xác chết.

Khiến người ta cảm giác con Cổ trùng này dường như đi thẳng vào nội tạng của người đó, và chiếc mặt nạ hoàn toàn liên kết với cơ thể.

Xem ra những Cổ trùng này không chỉ ở trong cơ thể động vật mà còn ở trong cơ thể người, xem ra chỉ cần phát hiện ra nơi này, sau khi xuống đây đều sẽ bị những Cổ trùng này nuốt chửng.

Lúc này Chương Linh không khỏi nghĩ đến cô gái người Miêu kia, anh biết cô gái người Miêu đó chắc chắn xuất thân từ người Miêu, mà người Hắc Miêu giỏi nhất là nuôi Cổ trùng.

Lẽ nào cô gái người Miêu đó nhất quyết muốn đến lăng mộ này cũng vì những Cổ trùng này?

Nghĩ đến đây, lông mày Chương Linh nhíu chặt.

Trong lòng Chương Linh rất rõ, nếu để anh đi lại con đường này một lần nữa, anh tuyệt đối sẽ không dẫn theo cô gái người Miêu.

Nơi này thật sự khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái, nhìn những người và động vật bị Cổ trùng nuốt chửng đều giống như mất đi lý trí, khiến người ta cảm giác Cổ trùng hoàn toàn làm người ta mê muội tâm trí, mất đi bản thân.

Nghĩ đến đây, Chương Linh lại nghĩ đến cô gái người Miêu đó, trong lòng đặc biệt không thoải mái, nên anh thà rằng cô gái người Miêu đó không biết đến sự tồn tại của nơi này.

Chương Khải Minh vừa quay đầu lại, thấy Chương Linh đang cầm mặt nạ ngẩn người, nhìn dáng vẻ lông mày nhíu chặt của anh, Chương Khải Minh cũng nghĩ đến Chương Linh, trong lòng khẳng định là đang nghĩ đến cô gái người Hắc Miêu kia.

Chương Khải Minh không nói gì thêm, tiếp tục bò về phía trước, vì cành cây phía trước không còn rậm rạp như vậy nữa.

Khi leo cũng dễ dàng hơn một chút, những con Cổ trùng đội mặt nạ người khổng lồ.

Thấy Chương Linh và Chương Khải Minh đến gần, chúng đồng thời không ngừng né về phía sau, cũng sợ máu tươi trên tay Chương Linh, dường như đang giao tiếp với nhau, rồi lại không ngừng từ từ lùi lại.

Lúc này Chương Khải Minh cũng đốt đuốc trong tay, cẩn thận chiếu lên trên, ngoài những khuôn mặt khổng lồ đó ra, không phát hiện gì khác.

Cùng lúc hai người tiếp tục leo lên.

Ở vị trí cành cây phía trước, thấy cành cây bị rễ cây bao bọc, rậm

rạp đến mức dường như toàn bộ rễ cây muốn bao bọc tất cả các cành cây của cây đồng xanh này.

Quấn lại như vậy, nhìn những cành cây bị rễ cây bao bọc, không khỏi khiến Chương Khải Minh nghĩ.

Lẽ nào những rễ cây bao bọc cành cây này là những rễ cây dưới gốc cây đại thụ mà anh và Chương Linh vừa nhìn thấy?

Khả năng này rất lớn, nhìn những thứ này, giống như dây leo, quấn quanh những cành cây này.

Khi Chương Khải Minh và Chương Linh leo lên, Chương Khải Minh đột nhiên cảm thấy nơi đuốc chiếu tới, dường như những thứ bị dây leo quấn quanh, dường như phát hiện ra một cỗ quan tài khổng lồ.

Chương Khải Minh nhìn dây leo quấn quanh cỗ quan tài khổng lồ đó, có chút không nhìn rõ chất liệu gì, nhưng có thể thấy diện tích của nó rất lớn, dường như chỉ lộ ra một góc.

Do ánh sáng thực sự quá tối, Chương Khải Minh và Chương Linh hoàn toàn không nhìn rõ đó rốt cuộc là một cỗ quan tài hay một cái hòm hình chữ nhật lớn?

Chương Khải Minh và Chương Linh nhanh chóng leo lên, chẳng mấy chốc đã leo đến nơi bị rễ cây quấn quanh, nhìn những rễ cây này quấn chặt lấy vật hình chữ nhật này, hoàn toàn không nhìn ra rốt cuộc có phải là quan tài không?

Kích thước chiều dài của nó, có chút giống như một toa tàu hỏa, ai lại dùng quan tài có diện tích lớn như vậy?

Điều này Chương Khải Minh nghi ngờ trong lòng.

Khi Chương Khải Minh và Chương Linh đến gần vật thể đó, cẩn thận nhìn vật hình chữ nhật, thấy nó bị những rễ cây quấn chặt quá, lúc này Chương Khải Minh rút thanh chuôi dao đồng xanh bên hông ra

chém về phía những rễ cây đó.

Lưỡi của chuôi dao đồng xanh rất tốt, nhưng khi chém những rễ cây này, lại giống như chém vào đồ sắt, những rễ cây này thực sự rất chắc chắn.

Chương Khải Minh cầm chuôi dao đồng xanh, cắt những rễ cây này, có thể dễ dàng hơn một chút, chuôi dao trong tay Chương Linh không sắc bén như chuôi dao đồng xanh trong tay Chương Khải Minh.

Khi cắt những rễ cây này, có lúc chỉ để lại một vệt trắng trên rễ cây, hoàn toàn không cắt đứt được.

Lúc này Chương Khải Minh cũng tăng tốc độ cắt rễ cây, nhưng vật giống như quan tài này hoàn toàn không có lực đỡ bên dưới.

Khi Chương Khải Minh dùng chuôi dao đồng xanh cắt đứt rễ cây ở một mặt, lập tức vật giống như quan tài này nhanh chóng nghiêng xuống.

Một vật nặng như vậy căn bản không cần người có thể hỗ trợ, một bên Chương Linh hai chân kẹp lấy cành cây, hoàn toàn cũng không giữ nổi, vật nặng giống như quan tài này có xu hướng chìm xuống.

Lúc này Chương Khải Minh không khỏi có chút hối hận, thực sự không nên liều lĩnh dùng chuôi dao đồng xanh đi cắt những rễ cây này.

Chương 483

Nếu vật nặng khổng lồ giống như quan tài này, thực sự rơi xuống, cũng không biết bên dưới có chỗ nào bằng phẳng không.

Khi lên đến đỉnh của cây cột này, có thể thấy trong rễ cây bao bọc cỗ quan tài khổng lồ, trung tâm của cây cột khổng lồ bên dưới hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng bây giờ Chương Khải Minh hối hận cũng không kịp nữa, cùng với việc một mặt rễ cây không còn lực chống đỡ, vật thể hình chữ nhật giống quan tài nhanh chóng từ vị trí rễ cây bị gãy rơi thẳng xuống.

Tốc độ rơi xuống rất nhanh, chỉ nghe một tiếng 'ầm' hẳn là đã chạm đến mặt phẳng, vật nặng khổng lồ này khi rơi xuống, tiếng động phát ra thật sự sắp làm điếc tai người ta, giống như tiếng nổ trời long đất lở.

Chương Khải Minh và Chương Linh đều vội vàng bịt tai lại.

Nhưng đã có chút muộn.

Khi Chương Khải Minh và Chương Linh đồng thời bịt tai lại đều đã muộn, tiếng động mà vật thể khổng lồ đó phát ra khi rơi xuống sắp làm Chương Khải Minh và Chương Linh bị chấn động rơi khỏi cành cây.

Đồng thời đều cảm thấy đầu và tai ong ong, dường như trong khoảnh khắc hai người bị chấn động đến mức tai như bị điếc, đều ong ong.

Lúc này Chương Khải Minh cũng ngồi trên cành cây, không có động tác gì thêm, cũng đang cố gắng bình ổn lại đôi tai và cái đầu ong

ong.

Trong khoảnh khắc, Chương Khải Minh và Chương Linh bị chấn động đến mức có chút không phân biệt được đông tây nam bắc.

Bây giờ Chương Khải Minh thực sự có chút hối hận, thực sự có chút bốc đồng, khi chặt đứt những rễ cây đó không nghĩ rằng thứ này sẽ rơi xuống.

Nhưng cũng thật kỳ lạ, thứ giống như quan tài này bị những rễ cây quấn quanh, nếu bên dưới không có thứ gì chống đỡ.

Lẽ nào cỗ quan tài này lơ lửng giữa không trung bị những cành cây này quấn lấy?

Điều này Chương Khải Minh không hiểu.

Ngồi một lúc, nghỉ ngơi một lát, dần dần bình tĩnh lại, Chương Khải Minh và Chương Linh cầm đuốc trong tay chiếu về phía vật nặng giống như quan tài vừa rơi xuống.

Nhưng xem ra đuốc cũng không chiếu được xa, hoàn toàn không nhìn rõ, chỉ thấy ở chỗ rễ cây có mấy sợi xích sắt rủ thẳng xuống.

Những sợi xích này bị một lớp rêu xanh dày đặc bao phủ, Chương Khải Minh đưa tay cầm lấy những sợi xích sắt này, lớp rêu xanh trên đó, thực sự rất dày.

Chương Khải Minh dùng sức kéo sợi xích sắt này, cảm giác sợi xích sắt và những rễ cây này quấn vào nhau, thực sự rất chắc chắn.

Chương Khải Minh dùng sức kéo kéo, hoàn toàn không có chút lay động nào, xem ra sợi xích sắt này có thể tin cậy được, Chương Khải Minh định men theo sợi xích sắt này xuống xem thử, mặc dù không biết sợi xích sắt này dài bao nhiêu, sẽ thông đến đâu.

Chương Khải Minh thuận thế kéo sợi xích sắt lên, phía dưới sợi

xích sắt rõ ràng dường như bị thứ gì đó kéo xuống, đồng thời kéo căng sợi xích sắt rất thẳng.

Hoàn toàn không kéo được thứ bên dưới, xem ra thứ bên dưới rất nặng, cũng rất lớn.

Lúc này Chương Khải Minh cũng không do dự nhiều, men theo sợi dây sắt này nắm trong tay trượt xuống, Chương Linh thấy Chương Khải Minh đã tóm lấy sợi xích.

Cũng tóm lấy một sợi dây sắt khác trượt xuống, do lớp rêu xanh bên trong sợi sắt này, trong tình huống Chương Khải Minh và Chương Linh nắm chặt, trở nên càng trơn hơn, tốc độ rơi xuống cũng nhanh hơn một chút.

Chương Khải Minh tay cầm đuốc, tốc độ rơi xuống không ảnh hưởng đến việc hắn nhìn rõ môi trường xung quanh, nhìn những bức tường đồng tròn xung quanh đều được khắc hoa văn.

Nhưng không thể hiểu được ý nghĩa của những hoa văn này là gì?

Chỉ thấy những hoa văn này dường như giống như những rãnh nước, men theo bốn phía của cây cột kéo dài xuống dưới.

Cũng không biết dùng để làm gì, lẽ nào là để cho nước mưa chảy xuống dễ dàng hơn khi trời mưa?

Điều này Chương Khải Minh không hiểu, nhưng nhìn những rãnh nước này rõ ràng là để dẫn nước chảy xuống.

Tốc độ trượt xuống của Chương Khải Minh rất nhanh, bốn bức tường xung quanh đều có những rãnh nước nông sâu khác nhau, xem ra thân thể của cây cột này hoàn toàn được dùng như một thứ để dẫn dòng chảy.

Lúc này Chương Khải Minh tăng lực nắm chặt sợi sắt trong tay, để tốc độ trượt xuống chậm lại một chút, nhưng do lớp rêu xanh rất

trơn.

Chương Khải Minh cố gắng hết sức dùng lực tay, nhưng rất trơn, mặc dù tốc độ đã giảm đi một chút, nhưng tốc độ trượt xuống vẫn nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Chương Khải Minh cũng chuẩn bị sẵn sàng, khi có cảm giác chạm vào vật gì, sẽ dùng hai chân bắt chéo kẹp lấy sợi xích sắt, khống chế tốc độ rơi xuống của cơ thể.

Một đường trượt xuống cũng rất thuận lợi, không gặp phải Cổ trùng hay những khuôn mặt người khổng lồ kia.

Chương Khải Minh một mặt khống chế tốc độ của mình, đồng thời dưới chân dường như đã đạp lên một vật cứng, Chương Khải Minh, đồng thời tăng lực nắm chặt, để không bị ngã trên bệ đá này.

Phải biết rằng tốc độ trượt xuống của sợi dây sắt này rất nhanh, nếu không kiểm soát tốt tốc độ, có khả năng tốc độ rơi sẽ đập mạnh vào bệ đá, lực rơi xuống đó cũng rất lớn, cũng sẽ dẫn đến gãy xương.

Chương Khải Minh cảm giác mũi chân dường như đã chạm đất, nhanh chóng dùng hai chân đứng trên bệ đá này, mặc dù không biết bệ đá bên dưới là thứ gì.

Nhưng cố gắng giữ thăng bằng cơ thể, tay nắm chặt sợi xích, lực nắm cũng tăng lên một chút, không vội vàng buông sợi dây sắt ra, thực sự không nhìn rõ tình hình xung quanh, bệ đá dưới chân cũng không biết là thứ gì.

Khi hai chân Chương Khải Minh ổn định trên mặt đất, Chương Khải Minh một tay cầm sợi dây sắt, một tay cầm đuốc, chiếu vào vật thể dưới chân và xung quanh.

Đồng thời tốc độ rơi của Chương Linh cũng rất nhanh, có thể nói là gần như cùng lúc với Chương Khải Minh đáp xuống bệ đá này.

Chương Linh không có khả năng kiểm soát như Chương Khải Minh, khi hai chân chạm đất, rõ ràng lực trượt trên tay do tốc độ nhanh khiến Chương Linh ngồi phịch xuống mặt phẳng, chỉ nghe Chương Linh kêu đau một tiếng.

Chương Khải Minh thấy tốc độ rơi của Chương Linh rất nhanh, khi chạm đất không phải là hai chân chạm đất, mà là ngồi phịch xuống bệ đá.

Đồng thời khi Chương Linh ngồi xuống bệ đá, rõ ràng cảm giác bệ đá mà họ đang đứng dường như rung lắc, xem ra bệ đá này không phải là một bệ đá cố định.

Có cảm giác rung lắc, rõ ràng bệ đá này cũng không đặc biệt vững chắc.

Lúc này Chương Khải Minh đi đến vị trí của Chương Linh, đỡ anh dậy, nhưng khi nhẹ nhàng đi về phía Chương Linh.

Rõ ràng bệ đá dưới chân có cảm giác nghiêng về phía Chương Linh, Chương Khải Minh nhanh chóng lùi về vị trí ban đầu, lập tức góc nghiêng lại ổn định hơn một chút.

Xem ra bệ đá này không phải là một bệ đá cố định, phải giữ một sự cân bằng nhất định với Chương Linh, mới có thể đứng vững trên bệ đá này.

Chương Khải Minh đứng tại chỗ hỏi Chương Linh đang ngồi trên đất.

Chương 484

"Sao rồi?

Được không?

Tôi không thể di chuyển về phía đó, bệ đá này dường như là hoạt động!

Cậu từ từ đứng dậy, đừng dùng sức mạnh, coi chừng bị thương ở eo!" Chương Linh nghe theo lời Chương Khải Minh, cái bệ đá này rất trơn.

Cậu không dám hành động hấp tấp, hơn nữa cú ngã vừa rồi cũng khiến mông cậu ê ẩm.

Chương Linh từ từ đứng dậy, vẫy vẫy tay với Chương Khải Minh để ra hiệu mình không sao.

Thấy Chương Linh đứng vững, có vẻ chỉ bị đau một chút chứ xương cốt không vấn đề gì, Chương Khải Minh cũng yên tâm.

Anh cầm bật lửa soi rọi bốn phía, quan sát bệ đá dưới chân.

Chương Linh cũng đồng thời làm vậy.

Khi ánh lửa chiếu xuống chân, Chương Khải Minh không khỏi kinh ngạc, hóa ra bệ đá này có phần trong suốt.

Nhìn xuống dưới, dường như có thứ gì đó bên trong.

Anh kinh ngạc nhận ra, đây là một khối Thi Kiển khổng lồ.

Phát hiện này khiến Chương Khải Minh vô cùng sửng sốt.

Phải biết rằng, bình thường một khối Thi Kiển chỉ lớn bằng lòng bàn tay đã có giá trị không nhỏ, vậy mà dưới chân anh lại là cả một khối Thi Kiển cực đại.

Nó phải đáng giá bao nhiêu chứ?

Nhìn kích thước này, có lẽ hoàn toàn không thể nào di chuyển nổi.

Dù có di chuyển được, cũng không có cách nào vận chuyển ra khỏi đây.

Nói đến Thi Kiển, lai lịch của nó không hề đơn giản, và phương pháp tạo ra nó thì vô cùng tàn nhẫn.

Thời Chiến Quốc, người ta đồn rằng Thi Kiển có thể giúp kéo dài tuổi thọ, thậm chí là một vị thuốc dẫn để trường sinh bất lão, vì vậy rất nhiều người sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn để mua nó.

Quá trình chế tạo Thi Kiển tàn độc đến mức không thể dung thứ.

Đầu tiên, người ta dùng thuốc chuốc mê một thai phụ trẻ tuổi, đặt vào một cái lu lớn rồi đậy kín, sau đó chôn sâu dưới lòng đất mười bảy năm.

Mười bảy năm sau, khi đào chiếc lu lên, họ sẽ mổ bụng thai phụ, đứa trẻ bên trong đã hóa thành Thi Kiển, có thể nhìn rõ cả tay chân.

Thứ Thi Kiển này thường có màu vàng nhạt.

Màu vàng nhạt đó chính là nước ối nuôi dưỡng đứa trẻ, còn lớp vỏ hổ phách bao bọc bên ngoài được hình thành từ nhau thai.

Để tạo ra một khối Thi Kiển phải mất hơn mười năm, phương pháp tàn nhẫn như vậy thật khó để người đời chấp nhận.

Vì thế, Thi Kiển chưa bao giờ được thế gian công nhận, nhưng một khi có thành phẩm xuất hiện, nó sẽ được tranh giành với giá trên trời.

Thời Chiến Quốc, mức độ ngược đãi nô lệ đã đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Nô lệ không được xem là con người, vì vậy việc lạm dụng hay

tuẫn táng hàng loạt là chuyện thường tình, khiến cho việc chế tạo Thi Kiển cũng trở nên dễ dàng hơn.

Bất chấp cách làm tàn độc, chỉ cần một thứ có thể giúp trường sinh bất lão, kéo dài tuổi thọ, thì dù giá cao đến đâu cũng có người tranh mua.

Chỉ cần có thị trường, có nhu cầu, thì dù tàn nhẫn đến mấy, vẫn có kẻ liều mình thực hiện.

Chương Khải Minh lại nhìn xuống khối Thi Kiển dưới chân, dùng bật lửa soi kỹ hơn.

Bên trong khối Thi Kiển trong suốt phảng phất màu vàng nhạt, có một bóng đen lờ mờ.

Do ánh sáng của bật lửa quá yếu, anh không thể nhìn rõ hình dạng của bóng đen đó, chỉ loáng thoáng cảm giác giống như một người.

Nhưng cái bóng đen kịt đó dường như cuộn tròn lại một chỗ, thật sự không thể nhìn ra chi tiết.

Chương Khải Minh liếc nhìn khoảng cách giữa mình và Chương Linh, hai người cách nhau ít nhất gần hai mét, xung quanh còn có những rìa đá lởm chởm.

Có thể thấy, một khối Thi Kiển lớn như vậy quả thực rất hiếm gặp.

Quá trình hình thành Thi Kiển vốn đã không dễ dàng, có lẽ không gian ở đây có không khí ẩm ướt, cộng thêm một số loại khí đặc biệt, trải qua năm tháng tích tụ mới hình thành nên khối Thi Kiển khổng lồ dưới chân họ.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh lại cẩn thận quan sát xung quanh.

Anh không thấy vật nặng giống quan tài vừa rơi xuống đâu cả.

Lẽ nào nó đã lọt qua khe hở bên rìa và rơi xuống dưới rồi sao?

Anh thầm nghĩ về vật nặng đó, nếu nó thật sự rơi trúng khối Thi Kiển này, có lẽ đã làm vỡ nát nó rồi.

Như vậy thì thật lãng phí.

Nhưng may mắn là vật đó đã trượt qua rìa mà rơi xuống, giữ lại được một khối Thi Kiển hoàn chỉnh.

Điều đó chứng tỏ bên dưới khối Thi Kiển này chắc chắn có một cái bệ khác, và bề mặt của nó phải rất vững chắc.

Nếu không, một vật nặng như vậy rơi xuống, lực va chạm sinh ra còn lớn hơn trọng lượng của chính nó gấp trăm lần.

Chương Khải Minh quan sát kỹ sợi xích sắt mà họ vừa bám vào để tuột xuống, nó đã xuyên thẳng qua bên trong khối Thi Kiển khổng lồ này.

Dưới ánh lửa, anh phát hiện ra sợi xích sắt xuyên qua Thi Kiển rồi tiếp tục chạy thẳng xuống dưới.

Chương 485

Anh không khỏi nghĩ, nếu có ai muốn đưa khối Thi Kiển khổng lồ này ra khỏi đây thì quả là một việc vô cùng khó khăn, huống hồ sợi xích sắt này còn xuyên qua nó, không biết nối liền với thứ gì ở phía dưới.

Chương Khải Minh nhìn sợi xích sắt.

Sợi xích trong động Đại Phong này xuyên thẳng xuống dưới, nhưng nếu muốn tiếp tục leo xuống, họ cần phải tìm được phần xích sắt bên dưới Thi Kiển.

Điều này có chút khó khăn, bởi vì rìa của khối Thi Kiển tuy có vài góc cạnh nhưng lại vô cùng trơn trượt.

Nếu muốn leo lên sợi xích bên dưới, họ phải trèo dọc theo bề mặt khối Thi Kiển khổng lồ này.

Bề mặt Thi Kiển quá trơn, thật sự rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận trượt chân, họ sẽ rơi xuống giống như cỗ quan tài khổng lồ kia.

Không biết mặt phẳng bên dưới cách bao xa và họ sẽ rơi xuống đâu, điều đó vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh có chút đau đầu.

Chương Linh cũng quan sát môi trường xung quanh và phát hiện ra trên những bức tường hình tròn đều có những rãnh sâu.

Cậu cũng nhận ra việc tiếp tục leo xuống là một vấn đề nan giải.

Đúng lúc Chương Khải Minh đang phiền não, anh đột nhiên nhớ ra trên người Chương Linh có dây thừng, có lẽ nó sẽ giúp được việc.

Sợi dây thừng đó là lúc họ trèo lên cột đồng xanh, đã lấy từ thi thể

rơi xuống.

Chương Khải Minh biết sợi dây thừng ở eo Chương Linh có sức chịu tải rất tốt, có thể chịu được ít nhất ba tấn trọng lượng, đây là loại dây chuyên dụng cho leo núi chất lượng cao.

Nghĩ vậy, anh đứng tại chỗ nói với Chương Linh: "Cậu ném một đầu dây thừng qua đây, giữ lấy đầu kia, quấn sợi dây quanh xích sắt, chúng ta sẽ cùng nhau tuột xuống theo dây, cố gắng bám lấy sợi xích sắt bên dưới!" Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Chương Linh cũng cảm thấy đây là một ý hay.

Bám vào bề mặt trơn nhẵn của khối Thi Kiển này thật sự quá nguy hiểm, không cẩn thận là bỏ mạng tại đây.

Chương Linh nhanh chóng lấy sợi dây thừng từ thắt lưng ra, ném một đầu về phía Chương Khải Minh.

Do phải giữ thăng bằng trên khối Thi Kiển lớn này, cả hai đều không dám di chuyển về phía đối phương, chỉ có thể đứng tại chỗ để chuyền dây.

Chương Khải Minh nhanh chóng bắt lấy sợi dây, quấn một vòng quanh sợi xích sắt đang treo thẳng đứng.

Chương Linh cũng làm động tác tương tự, hai người nắm chặt dây thừng, nhìn sợi dây thả xuống, độ dài vừa đủ để họ vượt qua khối Thi Kiển và thấy được sợi xích sắt bên dưới.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Chương Khải Minh nhìn Chương Linh, cả hai gật đầu với nhau rồi đồng thời bám vào hai đầu dây, bắt đầu trượt xuống.

Tốc độ của hai người rất ổn định nên không gây ra rung lắc lớn.

Họ nhanh chóng vượt qua khối Thi Kiển khổng lồ.

Cùng lúc đó, Chương Khải Minh vẫn cầm bật lửa, soi vào bên trong Thi Kiển.

Anh thấy rõ ràng cái bóng đen bên trong là một thi thể người.

Chỉ là thi thể này không nằm duỗi thẳng mà đang co quắp lại.

Nhìn tư thế co quắp và mái tóc đen dài, có vẻ đây là một người phụ nữ.

Từ vị trí của Chương Khải Minh, anh chỉ thấy được tấm lưng co quắp của người phụ nữ, không thể nhìn thấy mặt.

Vị trí của Chương Linh khi trượt xuống lại đối diện với khuôn mặt của thi thể.

Chương Khải Minh liền hỏi cậu: "Cậu xem thi thể đó là nam hay nữ?" Lúc này, Chương Linh trợn tròn mắt đáp: "Quỷ Gia, là một người phụ nữ, một người phụ nữ đang mở mắt!" Nghe xong, Chương Khải Minh không khỏi có chút nghi hoặc.

Thông thường, thi thể trong Thi Kiển đều có vẻ mặt vô cùng an tường, mắt nhắm nghiền, tại sao người phụ nữ này lại mở mắt?

Chương Linh cầm bật lửa trong tay soi vào Thi Kiển, tiếp tục nói với Chương Khải Minh: "Không chỉ vậy, cô ấy còn là một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Ánh mắt cô ấy không hề có chút sợ hãi nào, vẻ mặt lại vô cùng dịu dàng, đôi mắt như đang tỏa sáng!" Nghe Chương Linh nói vậy, Chương Khải Minh càng thêm hứng thú với thi thể trong Thi Kiển, nhưng vị trí hiện tại của anh hoàn toàn không thể nhìn thấy được.

Anh chỉ có thể nghe Chương Linh miêu tả, và khi thấy ánh mắt Chương Linh dán chặt vào thi thể, đôi mắt như bị hút hồn, anh biết thi thể này chắc chắn có vấn đề.

Chương Khải Minh biết trong người Chương Linh chảy dòng máu của Trương gia, sẽ không dễ bị những thứ tà ma mê hoặc, nhưng nhìn ánh mắt ngây dại của cậu, chắc hẳn cũng đã bị ảnh hưởng trong giây lát.

Anh đoán ánh mắt của thi thể phụ nữ trong Thi Kiển chắc chắn có sức hấp dẫn đặc biệt.

"Chương Linh, nhìn đủ chưa?

Đủ rồi thì chúng ta đi xuống tiếp!" Chương Khải Minh thấy ánh mắt của Chương Linh có chút đờ đẫn liền lên tiếng nhắc nhở.

Nghe thấy tiếng của anh, Chương Linh vội vàng dời tầm mắt.

"Quỷ Gia, thi thể trong Thi Kiển này thật sự quá quỷ dị.

Vừa rồi khi tôi nhìn vào mắt cô ấy, tôi cảm giác như bị ánh mắt đó hút chặt lấy!" Chương Linh có chút khó tin nói với Chương Khải Minh.

Cậu cũng biết dòng máu trong cơ thể mình có thể chống lại những thứ tà ma, nhưng vừa rồi cậu thực sự đã bị ánh mắt của thi thể phụ nữ đó thu hút, không thể kiểm soát được.

"Quỷ Gia, khi tôi nhìn vào mắt cô ấy, tôi dường như thấy được từng khoảnh khắc lúc cô ấy còn sống." "Trang phục cô ấy mặc có vẻ giống với thời Chiến Quốc, một chiếc váy dài màu đỏ, trông thật sự rất đẹp!" Chương Linh thật lòng cảm thán.

Dường như cậu đã bị người phụ nữ đó thu hút sâu sắc.

Những lời của Chương Linh khiến Chương Khải Minh vô cùng tò mò, chỉ tiếc là bây giờ anh không thể nhìn thấy được dung mạo của người phụ nữ đó.

Nếu không, anh nhất định phải xem thử ánh mắt của người phụ

nữ trong Thi Kiển rốt cuộc trông như thế nào mà lại khiến Chương Linh có cảm giác như vậy.

Phải biết rằng, dòng máu chảy trong người Chương Linh sẽ không dễ bị người khác mê hoặc.

Nhưng rõ ràng, dù có sức đề kháng nhất định, Chương Linh vẫn bị ánh mắt đó hút vào.

Chương 486

Nói xong những lời đó, Chương Linh cũng đã tỉnh táo lại từ những hình ảnh vừa thấy.

"Những thứ ở nơi này thật sự rất quỷ dị, chúng ta phải cẩn thận hơn!" Chương Khải Minh không ngừng nhắc nhở Chương Linh, bởi vì những thứ họ đang thấy thật khó có thể giải thích bằng khoa học.

Lúc này, cả hai đã đến vị trí trống hai bên khối Thi Kiển, có thể nhìn thấy sợi xích sắt khổng lồ xuyên qua bên trong.

Vấn đề bây giờ là làm sao đu người đến vị trí đó và bám lấy nó.

Đây là một hành động vô cùng nguy hiểm.

Lỡ như không nắm được sợi xích sắt, họ có thể sẽ rơi xuống như cỗ quan tài khổng lồ kia.

Nếu thật sự rơi xuống, không biết khoảng cách là bao xa, sẽ rơi xuống đâu, không ai nói trước được.

Dù có bản lĩnh cao cường đến đâu, tốc độ rơi từ trên cao xuống cũng rất nhanh.

Chương Khải Minh cần một phương pháp để cả hai có thể nhanh chóng bám vào sợi xích sắt đó.

Anh nhìn sợi dây thừng, khoảng cách đến xích sắt rất gần, nhưng không thể vươn tay tới được.

Họ cần phải đu người để đến gần hơn.

Chương Khải Minh đang nắm một đầu dây, Chương Linh ở phía đối diện.

Bây giờ nếu muốn đu người, cả hai phải phối hợp nhịp nhàng, nếu

không, một bên sẽ bị nghiêng đi, rất khó giữ thăng bằng.

Sợi dây thừng này tuyệt đối siêu bền, treo trên xích sắt thì rất an toàn, vấn đề duy nhất là làm sao để đu người qua.

Chương Khải Minh nhìn bức tường đồng xanh xung quanh, đột nhiên nảy ra một ý, liền nói với Chương Linh: "Tôi đếm 1, 2, 3, chúng ta cùng lúc đạp vào cột đồng xanh để đu người.

Chỉ cần đến gần xích sắt, lập tức dùng một tay bám chặt lấy nó!" Chương Linh nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

Tại sao chỉ dùng một tay?

Bởi vì nếu lỡ tuột tay khỏi sợi dây thừng, trong khi cả hai không giữ được thăng bằng, một người có thể sẽ rơi xuống.

Vì vậy, bắt buộc phải dùng một tay nắm chặt dây thừng, tay kia bám vào xích sắt, đảm bảo cả hai đều đã bám chắc rồi mới có thể buông sợi dây thừng ra.

Chương Khải Minh đã suy tính rất cẩn thận.

Trong tình huống này, chỉ cần một chút sơ suất nhỏ, một chút sai lầm, là có thể mất mạng.

Anh không hy vọng tuổi thọ mấy chục năm của mình lại dễ dàng bị chôn vùi ở nơi này.

Mọi chuyện đã được giải thích rõ ràng với Chương Linh, cậu cũng đã hiểu ý của Chương Khải Minh.

Cả hai đồng thời xoay người đối mặt với cột đồng xanh phía sau, dùng sức đạp mạnh một cái.

Hai người gần như đồng bộ, tiếng đạp vào cột đồng xanh rất nhỏ, chỉ cảm thấy một chấn động nhẹ, rồi cả hai cùng đu về phía sợi xích sắt bên dưới Thi Kiển.

Chương Khải Minh thuận theo đà đu của sợi dây, một tay chộp lấy sợi xích sắt xuyên qua bên dưới Thi Kiển.

Mặc dù rêu xanh trên xích sắt rất trơn trượt, nhưng với sức mạnh của mình, anh đã bám chặt lấy nó, đồng thời tay kia vẫn không buông sợi dây thừng.

Trong khi đó, Chương Linh cũng vươn tay về phía sợi xích sắt, nhưng vì bề mặt xích quá trơn, cộng thêm sức tay không bằng Chương Khải Minh, cậu đã không nắm chắc được và bị bật ngược trở lại.

Khi Chương Linh bị bật lại, vị trí của cậu đã gần hơn với phần dưới của Thi Kiển, do đó phía cậu bị nghiêng đi một chút.

Chương Linh không nản lòng, lại đạp mạnh vào cột đồng xanh một lần nữa, lao về phía sợi xích sắt.

Lần này, cậu dùng sức rất lớn, cộng thêm việc phía cậu đã bị nghiêng về phía Chương Khải Minh và đầu dây bên kia không còn đu nữa, nên cậu đã nắm chặt được sợi xích sắt.

Ngay lập tức, hai người lại trở về trạng thái cân bằng.

Thấy Chương Linh đã một tay bám chắc vào sợi xích sắt bên dưới Thi Kiển, Chương Khải Minh ra hiệu để cả hai cùng lúc buông sợi dây thừng.

Sợi dây này không cần vội thu lại, vì lát nữa nếu cần leo lên, nó sẽ rất hữu dụng.

Cả hai cùng buông tay, sợi dây thừng giờ đây treo lơ lửng, vắt qua hai đầu Thi Kiển một cách ổn định.

Chương Khải Minh thấy Chương Linh đã bám chắc, cả hai liền thuận thế trượt xuống theo sợi xích sắt.

Rêu xanh trên xích sắt rất trơn, khiến việc kiểm soát tốc độ hạ xuống có chút khó khăn.

Chương Khải Minh dùng hai chân quấn chặt vào xích sắt để giảm tốc độ, Chương Linh cũng đã có kinh nghiệm từ lần trước.

Lần ngã ê mông đó đã dạy cho cậu một bài học, lần này cậu cũng bắt chước Chương Khải Minh, dùng hai chân quấn chặt vào xích sắt.

Sợi xích sắt này tuy rất trơn trượt nhưng lại được kéo căng thẳng tắp, có thể thấy vật nặng bên dưới đã kéo nó đến giới hạn.

Chương Khải Minh không biết sợi xích này dài bao nhiêu, nhưng anh đoán vật nặng giống quan tài kia khi rơi xuống đáy chắc cũng không cách vị trí này quá xa.

Chương Khải Minh trượt xuống, Chương Linh cũng theo sau.

Không biết đã qua bao lâu, khi mũi chân anh chạm vào một vật thể, anh vội vàng nói với Chương Linh: "Cẩn thận chân, chắc là đến nơi rồi!" Chương Khải Minh nhắc nhở Chương Linh, cũng là vì kinh nghiệm lần trước.

Nhìn thấy cảnh Chương Linh ngã chổng vó xuống đất, chính anh cũng cảm thấy đau.

Anh thực sự sợ Chương Linh sẽ bị thương ở nơi này.

Ở một nơi cao như vậy, nếu phải di chuyển một người bị thương thì sẽ vô cùng gian nan.

Vì vậy, phải đảm bảo an toàn cho bản thân, không để cơ thể bị tổn thương dù chỉ một chút, mới có thể thuận lợi rời khỏi đây.

Chương 487

Chương Khải Minh đặt hai chân lên vật thể mình vừa chạm tới, nhưng rõ ràng chân Chương Linh vẫn chưa chạm vào thứ gì, cậu vẫn đang tiếp tục trượt xuống.

Điều này khiến Chương Khải Minh có chút nghi ngờ, rồi đột nhiên hiểu ra, vật thể dưới chân anh chính là vật nặng giống quan tài được bao quanh bởi những con số kia.

Có vẻ như khi rơi xuống, vật nặng này đã đứng thẳng trên mặt phẳng bên dưới, vì vị trí của Chương Linh còn phải trượt xuống thấp hơn một chút nữa.

Chương Khải Minh không tiếp tục trượt xuống, anh cảm thấy đứng trên vật thể này sẽ tiện cho việc quan sát hơn.

Nếu trượt xuống tận đáy rồi lại phải trèo lên độ cao này thì sẽ càng khó khăn.

Lúc này, Chương Khải Minh bật sáng bật lửa, soi rọi vị trí này.

Anh nhìn vật thể giống quan tài dưới chân, hóa ra chất liệu của nó không phải là gỗ, mà có vẻ là kim loại.

Nếu là kim loại, điều này khiến Chương Khải Minh có chút nghi ngờ, bởi vì người bình thường sẽ không dùng kim loại làm quan tài.

Có lẽ bên trong chứa thứ gì đó khác, chứ không phải thi thể.

Nhìn vật nặng này khi rơi xuống, nắp của nó dường như không hề bị bật ra.

Chương Khải Minh cầm bật lửa soi rọi vật thể lớn này.

Cùng lúc đó, hai chân của Chương Linh cũng đã đáp xuống mặt

đất vững chắc.

Cậu giẫm giẫm chân, cảm giác mặt đất rất ổn định, không giống như trên khối Thi Kiển chông chênh lúc nãy.

Khi đã đứng vững, Chương Linh cũng bật sáng bật lửa, quan sát mặt đất và tình hình xung quanh.

Hóa ra nơi cậu đang đứng không hoàn toàn là mặt đất, mà giống một mặt phẳng, chỉ là mặt phẳng này ổn định hơn nhiều so với khối Thi Kiển, sức chịu tải cũng rất lớn, và dường như không còn khe hở nào xuống dưới nữa, giống như đã đến đáy rồi.

Chương Khải Minh nhìn vật thể giống quan tài đang đứng sừng sững trên mặt phẳng, chính là vật thể đã rơi xuống lúc nãy.

Chương Linh cầm bật lửa soi vào nó, vật này cao bằng hai người gộp lại.

Chương Khải Minh đứng trên đỉnh, Chương Linh đứng bên dưới, cả hai cùng cầm bật lửa quan sát kỹ.

Chỉ thấy nắp của vật nặng này không hoàn toàn đóng kín, do cú rơi mà đã hở ra một khe hở.

Tại khe hở đó, dường như không phải là vết nứt mới tạo ra, vì từ trong khe đã có một ít cỏ cây mọc ra ngoài.

Có vẻ như vật thể giống quan tài này đã bị rễ cây bao bọc một thời gian rất dài, không khí đã lọt vào trong.

Rốt cuộc bên trong chứa thứ gì?

Rơi mạnh như vậy mà nắp cũng không bật ra, xem ra nắp của nó rất khó mở.

Chương Khải Minh quan sát kỹ bề mặt kim loại của vật thể, không rõ có phải là đồng xanh hay không, nhưng trông có vẻ là một

sản phẩm từ đồng.

Vật này đặc biệt nặng, khi Chương Khải Minh đạp lên, nó không hề rung chuyển chút nào.

Anh đứng trên đó, dùng bật lửa soi vào khe hở có cây cỏ mọc ra.

Khe hở đó lớn bằng một nắm tay.

Anh cẩn thận soi vào bên trong, đồng thời nhìn dọc theo khe hở của nắp.

Khi nhìn vào bên trong qua khe hở, dù có bật lửa, anh vẫn chỉ thấy một đám sương mù mờ ảo đang bao quanh, hoàn toàn không thể nhìn rõ thứ gì bên trong.

Chương Khải Minh dùng tay nhẹ nhàng sờ lên vật thể, bên ngoài được chạm khắc những hoa văn và hình vẽ tinh xảo.

Anh cẩn thận quan sát những hình vẽ đó.

Anh nhận ra những hình vẽ này dường như mô tả cảnh tượng liên quan đến cây cột này.

Nội dung đại khái kể về quá trình xây dựng cây cột, những người đang bận rộn làm việc, có một người đeo mặt nạ khổng lồ với thân hình vô cùng cao lớn.

Người này luôn đứng bên cạnh những người đang làm việc, tay cầm roi da, có vẻ những người làm việc là nô lệ.

Tiếp theo, hình vẽ khắc họa cảnh những người này quỳ lạy cây cột đá, trong khi người đeo mặt nạ khổng lồ vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát mọi thứ, có vẻ là một người lãnh đạo.

Khi tất cả mọi người đều quỳ lạy, người đeo mặt nạ khổng lồ vẫn đứng thẳng.

Tuy không hiểu hết ý nghĩa của các hình khắc, nhưng Chương

Khải Minh có thể hiểu đại khái rằng những người này đang quỳ lạy cây cột đồng xanh.

Dường như cây cột này có một ý nghĩa đặc biệt, còn người đứng kia không những không lạy mà còn như đang giám sát sự phát triển của mọi việc.

Ở hình vẽ tiếp theo, trời đổ mưa lớn, người người ngã xuống đất.

Anh không hiểu ý nghĩa của hình khắc này, nhưng có vẻ như trận mưa lớn đó đã mang đến tai họa cho nhân loại.

Ý nghĩa của bức tranh này, Chương Khải Minh hoàn toàn không hiểu.

Những hình trước đó anh còn có thể hiểu được, nô lệ và những người kia đều đang lạy cây cột đồng xanh, nhưng hình ảnh mưa lớn và con người ngã xuống thì anh lại không rõ.

Tiếp đến bức tranh tiếp theo, trên cây cột đồng xanh xuất hiện một con mãng xà khổng lồ.

Trong hình, có thể thấy mọi người đang quỳ lạy con mãng xà khổng lồ này, thân nó quấn quanh giữa cột đồng.

Đầu của con mãng xà không thể nhìn rõ, đó là một con mãng xà khổng lồ thân rắn nhưng lại đeo một chiếc mặt nạ hình người khổng lồ.

Con mãng xà này ở trên cột đồng xanh, rõ ràng đang được mọi người thờ cúng.

Tuy được thờ cúng, nhưng theo lẽ thường, khi một con rắn cuộn mình lại, đầu thu về phía sau, tư thế đó thường là khi nó chuẩn bị tấn công.

Chương 488

Trong hình vẽ, con mãng xà cũng đang ở tư thế này, lẽ nào nó chuẩn bị tấn công?

Nhưng những người bên dưới lại đang quỳ lạy rất thành kính.

Nhìn đến đây, Chương Khải Minh càng thêm tò mò, vội vàng cầm bật lửa soi xuống xem hình vẽ tiếp theo.

Hình này mô tả một người phụ nữ mặc váy dài đứng bên cạnh cột đồng xanh, tà áo bay trong gió.

Dù hình vẽ nhỏ không thể khắc họa được dung mạo của người phụ nữ, nhưng từ khung cảnh có thể thấy cô ấy hẳn có một vẻ đẹp tuyệt thế.

Nhìn dáng vẻ tà áo bay bay của cô, trông có chút thê lương.

Xung quanh, những người đang ăn mừng tay đều cầm đuốc đứng bên cạnh cột đồng xanh.

Chương Khải Minh vội vàng nhìn xuống các hình vẽ khác.

Ngay hình tiếp theo, mô tả cảnh mọi người ném người phụ nữ mặc váy dài đó vào vị trí mà họ đang đứng trong cột đồng xanh.

Có vẻ như những người đó đã dùng người phụ nữ này làm vật tế, ném vào trong cột đồng.

Có thể thấy, vào thời kỳ đó, người ta đã dùng người sống để hiến tế cho cây cột đồng này.

Tiếp theo, hình vẽ mô tả mọi người đều quỳ lạy trước cột đồng xanh, thành kính thờ cúng, đồng thời người đeo mặt nạ hình người khổng lồ vẫn đứng tại chỗ quan sát tất cả.

Những hình vẽ tiếp theo lại có chút lộn xộn, giống như một vài đứa trẻ cầm những cành cây nhỏ đang chơi đùa bên cạnh, không còn mô tả về cột đồng xanh, cũng không xuất hiện hình ảnh cột đồng xanh nữa.

Chương Khải Minh không khỏi nhíu mày, lẽ nào người phụ nữ trong khối Thi Kiển kia chính là người phụ nữ bị hiến tế?

Người phụ nữ được hiến tế này hẳn là đã bị ném vào trong cột đồng khi còn sống.

Tại sao bên trong cột đồng lại vẽ một con mãng xà khổng lồ đeo mặt nạ hình người?

Điểm này Chương Khải Minh không thể hiểu được, lẽ nào cây cột đồng này được con mãng xà khổng lồ đó bảo vệ?

Chương Khải Minh nhìn những nội dung được khắc trên vật thể khổng lồ giống quan tài, dần dần cũng có chút manh mối.

Có vẻ như cây cột đồng xanh này được người xưa thờ cúng và hiến tế.

Anh không biết tại sao một cây cột đồng lại được nhiều người thờ cúng đến vậy.

Anh nhanh chóng nhảy từ trên vật thể xuống mặt đất bằng phẳng bên dưới.

Mặc dù không chắc chắn mặt đất này có phải là đáy của cột đồng hay không, nhưng có thể cảm nhận được nó rất ổn định.

Một vật nặng như vậy rơi xuống với tốc độ rất nhanh, mà trên mặt đất này lại không hề để lại bất kỳ vết lõm nào, chứng tỏ mặt đất này vô cùng cứng rắn.

Sau khi xem xong tất cả các hình vẽ trên vật thể, Chương Khải

Minh không khỏi có chút nghi ngờ, cái thứ giống quan tài này rốt cuộc được đặt ở đây để làm gì?

Lẽ nào để chứa thi thể của người phụ nữ bị hiến tế đó?

Nhưng từ những cảnh được khắc họa, có vẻ như lúc hiến tế, người phụ nữ đó vẫn còn sống.

Sau khi đặt chân xuống đất, Chương Khải Minh tiếp tục xem nội dung được khắc ở mặt kia của vật thể.

Ở mặt này lại xuất hiện hình vẽ mô tả cột đồng xanh, trên những nhánh cây nhọn hoắt vươn ra từ cột đồng treo đầy những nô lệ.

Có cả nam lẫn nữ, họ bị treo ngược trên những nhánh cây đó, máu chảy từ cơ thể họ theo các rãnh trên cột đồng chảy xuống dưới.

Có vẻ như họ dùng máu tươi của nô lệ để nuôi dưỡng cột đồng xanh.

Chương Khải Minh không khỏi rùng mình.

Người xưa đã nghĩ ra những cách thức tàn hại nô lệ như thế nào, treo ngược những người nô lệ còn sống lên những nhánh cây đồng, để máu của họ theo các rãnh chảy xuống đáy cột đồng, dùng máu tươi để cung cấp cho cây cột này.

Anh không khỏi rùng mình, nếu thật sự là như vậy, thì dưới cây cột đồng này có bao nhiêu oan hồn, vong hồn?

Chương Linh thấy Chương Khải Minh đang săm soi những hình vẽ bên ngoài vật thể, cậu cũng nhìn vào nội dung được khắc trên đó.

Tuy chỉ hiểu được một nửa, nhưng thấy Chương Khải Minh nghiên cứu cẩn thận, Chương Linh cũng từ từ quan sát, và cũng có thể hiểu được một vài ý chính.

Cậu không khỏi hỏi Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, người phụ nữ

trong Thi Kiển mà tôi vừa thấy, liệu có phải là người phụ nữ mặc váy dài được vẽ trong này không?" Chương Linh hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Quả thực, khi nhìn thi thể người phụ nữ trong Thi Kiển lúc nãy, vẻ thanh tú giữa hai hàng lông mày và thần thái trong ánh mắt đó thật sự rất thu hút.

Ngay cả Chương Linh cũng bị ánh mắt đó cuốn hút sâu sắc, nhưng cậu cũng cảm giác thi thể người phụ nữ trong Thi Kiển đó tuyệt đối tồn tại một luồng khí tà ác.

Nhìn vào mắt của thi thể sẽ khiến người ta bất giác chìm đắm vào đó, thậm chí có thể thấy được tất cả những cảnh tượng lúc người phụ nữ đó còn sống, như thể mình đang ở trong đó vậy.

Vừa rồi khi đối mặt với người phụ nữ trong Thi Kiển, Chương Linh đã có cảm giác như vậy, nếu không bị Chương Khải Minh gọi một tiếng, cậu cũng không chắc khi nào mình mới tỉnh lại.

Chương Khải Minh nghe Chương Linh hỏi vậy, thực ra anh cũng chỉ hiểu được một nửa những thứ được khắc trên vật thể.

Những chi tiết thực sự, anh cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có thể vừa đi vừa tìm hiểu.

Hiện tại, Chương Khải Minh thấy những cảnh được khắc ở mặt kia của vật thể đa phần đều nói về việc người ta dùng những người khác nhau để treo lên những nhánh cây của cột đồng để tế lễ.

Có vẻ như những người bị tế trên cột đồng xanh rất nhiều, hàng loạt nô lệ bị treo lên những nhánh cây, và khi đến lượt hiến tế lứa nô lệ tiếp theo, họ sẽ ném thi thể của lứa trước vào trong cột đồng.

Chế độ tàn nhẫn như vậy thật sự khiến người ta khó có thể chấp nhận, nhưng phải biết rằng người xưa tàn nhẫn hơn người hiện đại

rất nhiều, mức độ coi thường mạng người cũng nghiêm trọng hơn nhiều.

Nhân quyền là trên hết.

Vào thời cổ đại, những nô lệ đó dường như không được đối xử như con người, hoàn toàn bị ngược đãi.

Chương 489

Nhìn một mặt của vật thể này toàn là những tư thế khác nhau, không có thêm hình khắc hay miêu tả mới.

Chỉ là trong toàn bộ vật thể, thứ khiến Chương Khải Minh chú ý nhất là con mãng xà khổng lồ đeo mặt nạ hình người kia.

Anh cũng không biết con mãng xà này có ý nghĩa gì, lẽ nào tất cả những người này đều sùng bái con mãng xà đó sao?

Điểm này Chương Khải Minh không hiểu, nếu sùng bái con mãng xà đó, vậy thì con mãng xà đó là một hình tượng hư cấu, hay nó thực sự tồn tại bên trong cột đồng xanh này?

Chương Khải Minh từng nghe nói, nội tạng của một số loài mãng xà khổng lồ chứa đầy lớp mỡ dày.

Người xưa để có thể chiếu sáng trong thời gian dài đã săn bắt loài rắn này với số lượng lớn, dùng mỡ trong nội tạng rắn để làm nến, cung cấp ánh sáng cho hoàng thất.

Chi phí cho loại nến này cũng rất cao.

Loại mãng xà khổng lồ này được gọi là Chúc Cửu Âm, việc săn bắt chúng vô cùng khó khăn.

Loài rắn Chúc Cửu Âm này sống quanh năm dưới lòng đất, rất ít khi xuất hiện trên mặt đất.

Vì vậy, để bắt được một con rắn Chúc Cửu Âm cần phải tốn rất nhiều nhân lực và tài lực.

Loài rắn như Chúc Cửu Âm rất khó bắt, chúng sống quanh năm trong lòng đất.

Nhưng chúng thực sự sống bằng gì?

Chương Khải Minh có chút nghi ngờ và không hiểu.

Khi nghe về loài rắn này, anh đã tự hỏi, loài rắn này rốt cuộc ăn gì để sống?

Ở dưới lòng đất lẽ nào ăn đất sao?

Điều đó tuyệt đối không thể.

Để có thể nuôi một con rắn Chúc Cửu Âm béo tốt như vậy, có thể lấy được nhiều mỡ như thế, chắc chắn nó phải ăn những thứ chứa nhiều dầu mỡ, chỉ ăn đất sẽ không thể tạo ra lượng mỡ đó được.

Chương Khải Minh không khỏi nghi ngờ, trong đầu anh bây giờ toàn là những suy nghĩ về việc rắn Chúc Cửu Âm ăn gì.

Nhưng trong hoàn cảnh này, không thể để suy nghĩ miên man được.

Anh điều chỉnh lại dòng suy nghĩ của mình, nhìn sang Chương Linh.

Lúc này, Chương Linh cũng đang xem những thứ được khắc trên vật thể, có vẻ như cậu khá hứng thú với người phụ nữ bị hiến tế được khắc họa.

Có lẽ là do lúc nãy Chương Linh đã đối mặt với ánh mắt của thi thể phụ nữ trong Thi Kiển, rơi vào trạng thái mơ màng.

Có lẽ vì vậy mà cậu càng chú ý đến người phụ nữ được khắc họa trong các hình vẽ hơn.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh lại cẩn thận quan sát khe hở trên chiếc quan tài.

Vừa rồi khi dùng bật lửa soi vào khe hở, anh cũng không thấy bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Bây giờ anh càng thêm tò mò, cái thứ giống quan tài này rốt cuộc chứa gì?

Nếu thật sự chứa thi thể, vậy thì thi thể phụ nữ trong Thi Kiển có phải là từ trong quan tài này ra không?

Nhưng nhìn khe hở của quan tài, có vẻ như không thể nào từ bên trong ra được.

Lẽ nào đây thực sự không phải là quan tài, mà là một cái hòm chứa đồ?

Nhưng nếu là một cái hòm thì nó cũng quá lớn, chất liệu sử dụng cũng quá nặng.

Chương Khải Minh quyết định mở cái thứ giống quan tài này ra, xem bên trong rốt cuộc chứa gì.

Anh quan sát kỹ vật thể, nó không có cơ quan nào cả, xem ra chỉ có thể dùng sức mạnh để mở nó ra.

Vị trí Chương Linh đang đứng tương đối bằng phẳng, có vẻ như có thể chịu được trọng lượng.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh quyết định dùng Đại Lực Pháp để mở vật thể này ra xem.

Anh gọi Chương Linh đến bên cạnh, bảo cậu chú ý quan sát động tĩnh xung quanh.

Đồng thời, Chương Khải Minh vận dụng Đại Lực Thủ Pháp, nhanh chóng tập trung toàn bộ sức lực vào lòng bàn tay, dùng sức đẩy nắp của cái hòm sang một bên.

Cùng với tiếng kim loại ma sát, nắp hòm lập tức có phản ứng.

Khi Chương Khải Minh đẩy nắp hòm sang một bên, những cây cỏ mọc trong khe hở của vật thể cũng bị kéo theo chuyển động của nắp,

rồi gãy gập.

Điều kỳ lạ là, ở chỗ gãy của những cây cỏ này, dịch thể tiết ra lại có màu đỏ như máu.

Dịch thể chảy ra từ những cây cỏ gãy trông giống như máu tươi của người, lại còn chảy ra nhiều như vậy, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ khe hở của vật thể, một màu đỏ tươi của máu.

Chương Khải Minh và Chương Linh nhìn thấy cảnh tượng này, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cảnh tượng kinh hoàng này thật sự khiến người ta cảm thấy có chút khó chịu.

Dịch thể đỏ tươi đó, mặc dù chảy ra từ những cây cỏ, nhưng nhìn vào lại cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Chương Khải Minh thực sự cảm thấy cây cột đồng xanh này dường như mang lại một cảm giác tổng thể có liên quan mật thiết đến cái chết.

Tất cả các hình vẽ đều liên quan đến tế lễ, cây cột đồng này mang lại cho người ta cảm giác hoàn toàn là một công cụ giết người.

Tất cả các cảnh tượng trên cây cột đồng này đều khiến người ta cảm thấy quỷ dị như vậy.

Anh cũng không biết tại sao cây cột đồng này lại được xây dựng ở đây, và mục đích của nó là gì?

Chương 490

Một thứ được người xưa sùng bái và hiến tế nhiều như vậy, chắc chắn phải có ý nghĩa đặc biệt.

Nếu không có chút ý nghĩa hay tác dụng nào, không thể nào lại có nhiều người chết như vậy, người xưa cũng không phải là kẻ ngốc, cũng không thể nào dùng nhiều người sống như vậy để cung phụng một thứ vô dụng.

Nhưng Chương Khải Minh không hiểu ý nghĩa lớn nhất của cây cột đồng này là gì?

Tất cả những nghi vấn này, thật sự khiến Chương Khải Minh trong chốc lát cũng không hiểu được.

Nếu thực sự Tây Vương Mẫu muốn chết đi sống lại, vậy thì tất cả những thứ họ gặp phải đều có liên quan đến Tây Vương Mẫu, vậy thì những thứ này chắc chắn sẽ có liên quan mật thiết đến việc Tây Vương Mẫu chết đi sống lại.

Dùng nhiều người như vậy để tế lễ, lưu truyền qua nhiều năm như vậy, tốn nhiều công sức như vậy.

Điều đó chứng tỏ cây cột đồng này tuyệt đối không phải vô dụng, được coi trọng như vậy, chắc chắn có tác dụng quyết định, then chốt hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh cảm thấy nơi này chắc chắn có huyền cơ nhất định.

Cùng với việc Chương Khải Minh nhanh chóng đẩy hoàn toàn nắp của vật thể giống quan tài xuống, không khí trong không gian này có sự lưu thông, vì vậy không cảm thấy vật thể này có mùi gì đặc biệt.

Khi nắp được mở ra, Chương Khải Minh cảm thấy đám sương mù xám xịt mà anh vừa thấy trong vật thể dường như cũng tan biến theo.

Khi vật thể giống quan tài được mở ra, Chương Linh cũng cầm bật lửa soi vào bên trong.

Cùng với ánh lửa chiếu vào, những thứ bên trong không gian lớn như vậy lập tức hiện ra trước mắt Chương Khải Minh và Chương Linh.

Hóa ra đây không phải là quan tài chứa thi thể, mà là một cái hòm lớn.

Nhìn bên trong hòm lớn này cũng được khắc họa một số hình vẽ, đồng thời cũng có một số văn tự.

Chương Khải Minh thấy bên trong hòm có hoa văn và hình vẽ, vội vàng dùng bật lửa soi vào những hoa văn đó.

Cùng với ánh lửa, những hoa văn hiện ra trước mắt Chương Khải Minh, nhưng những hình vẽ được khắc họa trên đó đã bị một lớp rêu xanh dày đặc bao phủ.

Đồng thời, ở dưới đáy hòm, Chương Khải Minh thấy một cuộn giấy.

Anh nhanh chóng lấy cuộn giấy đó lên, mở ra xem những chữ viết trên đó.

Anh nhanh chóng đưa cho Chương Linh.

Chương Linh có chút nghiên cứu về cổ văn.

Cậu nhận lấy cuộn giấy và mở ra, cẩn thận xem xét.

Chương Khải Minh tiếp tục quan sát những thứ trong hòm.

Đáy hòm cũng bị một lớp rêu xanh dày đặc bao phủ, nhưng có thể

thấy rõ, ở dưới đáy hòm, có một cây quyền trượng rất lớn.

Chương Khải Minh nhìn cây quyền trượng, phần trên của nó cũng bị rêu xanh bao phủ, không thể nhìn ra nó được làm bằng chất liệu gì, nhưng có thể thấy cây quyền trượng này hẳn rất nặng.

Anh nhẹ nhàng dùng tay lay động cây quyền trượng, có thể cảm nhận được trọng lượng của nó tuyệt đối không nhẹ.

Bên cạnh cây quyền trượng, không có nhiều thứ khác, dường như cả cái hòm lớn này chỉ để chứa một cây quyền trượng.

Phần đáy của cây quyền trượng này to bằng cánh tay.

Phần đầu của quyền trượng là một hình tròn rỗng, hình dáng rất đơn giản, không có cảm giác hoa mỹ.

Hình tròn rỗng ở đầu quyền trượng không có nhiều trang trí, Chương Khải Minh dùng tay nhẹ nhàng chạm vào đỉnh quyền trượng.

Có thể cảm nhận đỉnh quyền trượng dường như có một sức mạnh thần bí.

Cảm giác như tất cả pháp lực đều tập trung vào bên trong hình tròn đó.

Chương Khải Minh chỉ cảm thấy cây quyền trượng khổng lồ này có cảm giác giống như cây quyền trượng của các Pharaoh, tất cả pháp lực đều được truyền vào đỉnh quyền trượng, nhưng công dụng thực sự thì anh không biết.

Nhìn xung quanh quyền trượng không có nhiều thứ khác, lẽ nào cái hòm khổng lồ này chỉ để chứa một cây quyền trượng và một vài cuộn giấy?

Lúc này, sau khi xem xong cuộn giấy, Chương Linh nói với Chương Khải Minh: “Quỷ Gia, những gì ghi chép bên trong quả thực

có liên quan đến việc chết đi sống lại.

Có vẻ như cây cột đồng này có chức năng đó, tất cả mọi người đều tin rằng cây cột đồng này có khả năng làm người chết sống lại, thỏa mãn nguyện vọng của người khác!" Nghe đến đây, Chương Khải Minh khẽ nhíu mày.

Lẽ nào phỏng đoán của anh là đúng, cây cột đồng này được xây dựng ở đây thực sự có liên quan đến việc Tây Vương Mẫu muốn chết đi sống lại?

Chương Linh tiếp tục nói với Chương Khải Minh: "Theo ghi chép trên đó, bên trong cột đồng sẽ có một cây quyền trượng chứa đầy pháp lực." "Nếu tìm được cây quyền trượng đó, và muốn làm cho người chết sống lại, cần phải dùng hình tròn trên đỉnh quyền trượng chạm vào đầu của người chết, có thể khiến người chết sống lại." Nghe đến đây, Chương Khải Minh thực sự cảm thấy có chút kinh ngạc.

Lẽ nào đơn giản như vậy là có thể khiến người chết sống lại sao?

Cây cột đồng này lại có công hiệu như vậy sao?

Anh không khỏi có chút hoài nghi, nhưng có những lúc thực sự không thể không tin vào trí tuệ của người xưa và một số năng lực mà họ sở hữu, những thứ mà cho đến nay khoa học vẫn không thể giải thích được.

Vì vậy, Chương Khải Minh cũng có chút tin vào cách nói chết đi sống lại này, chỉ là cách nói này có chút quá hoang đường, cảm giác có chút không thực tế.

Nhưng tất cả những chuyện kỳ lạ mà họ đã gặp, chuyện nào lại khiến người ta cảm thấy thực tế chứ?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh cũng có thể hiểu được.

Nếu cây cột đồng này thực sự có công hiệu như vậy, thì lăng mộ

của Tây Vương Mẫu chắc chắn sẽ không cách vị trí này quá xa.

Tây Vương Mẫu chắc chắn sẽ điều khiển một số người, lợi dụng những người này để tìm thi thể của bà ta, để bà ta có thể sống lại một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không khỏi nghĩ đến những con khỉ lông lá đeo mặt nạ hình người khổng lồ và những thi thể khô quắt kia.

Có vẻ như những con cổ trùng mà người của Hắc Miêu sử dụng và con Chúc Cửu Âm đeo mặt nạ hình người khổng lồ được khắc họa trên hình vẽ cũng đang bảo vệ cây cột đồng này, đồng thời cũng đang chờ đợi Tây Vương Mẫu sẽ một lần nữa sống lại trên thế gian.

Chương 491

Đến đây, Chương Khải Minh thực sự không thể không khâm phục.

Tất cả những mưu kế của Tây Vương Mẫu, để có thể đạt được mục đích chết đi sống lại, lại có thể bố trí như vậy, tốn nhiều nhân lực vật lực như vậy.

Xem ra bất kể thời đại nào, trường sinh bất lão, thậm chí chết đi sống lại đều là một giấc mơ của tất cả mọi người.

Nó cũng thu hút những người có quyền thế vì lòng tham ích kỷ của mình mà hy sinh tính mạng của nhiều người.

Tây Vương Mẫu chính là một đại diện tiêu biểu.

Chương Khải Minh bây giờ cảm thấy âm mưu của Tây Vương Mẫu được sắp đặt như vậy, anh tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Phải biết rằng, nếu Tây Vương Mẫu sống lại một lần nữa, thì sẽ mang đến tai họa khổng lồ cho nhân loại.

Nhìn cây quyền trượng trong hòm lớn, trong cuộn giấy mà Chương Linh vừa xem có ghi rằng nó có thể mang pháp lực, nhưng cây quyền trượng này liệu có ma lực như vậy không?

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát cây quyền trượng.

Bây giờ nó đang nằm trong hòm, bị một lớp rêu xanh dày đặc bao phủ.

Anh cũng không biết cây quyền trượng này được làm bằng chất liệu gì.

Khi dùng tay nhẹ nhàng chạm vào, anh có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo truyền đến từ đầu ngón tay.

Chương Linh xem xong cuộn giấy, đại khái ý tứ được ghi chép như vậy, chỉ là văn tự của người xưa tương đối dài dòng, viết có chút phức tạp.

Ý chính là như vậy.

Bây giờ Chương Khải Minh nhìn cây quyền trượng trước mặt, đột nhiên cũng cảm thấy nó có một vị trí vô cùng quan trọng.

Anh sờ vào cây quyền trượng, mặc dù trên đó có cảm giác lạnh lẽo, nhưng quan sát kỹ, cây quyền trượng này hẳn là làm bằng gỗ.

Chương Khải Minh nhìn cái hòm khổng lồ, rồi lại nhìn cây quyền trượng.

Nếu muốn mang cây quyền trượng này ra khỏi đây, xem ra cũng không đặc biệt dễ dàng, bởi vì trọng lượng của nó cũng rất nặng.

Ở trên mặt đất bằng phẳng, Chương Khải Minh cảm thấy cùng Chương Linh cầm cây quyền trượng này cũng đã có chút khó khăn, huống hồ là trong hoàn cảnh như thế này.

Nhìn sợi dây thừng, việc leo trèo đã rất gian nan, càng đừng nói đến việc mang theo đồ vật.

Xem ra khả năng mang toàn bộ mọi thứ ra khỏi đây là vô cùng mong manh.

Nhìn những thứ trong cột đồng này, ngay cả khối Thi Kiển có giá trị liên thành kia cũng khó có thể vận chuyển ra ngoài.

Trừ phi huy động rất nhiều nhân lực và vật lực, mới có thể mang những thứ này ra ngoài.

Đến đây, Chương Khải Minh đột nhiên có một chút bất an.

Nếu thực sự để những thứ này lại đây, vậy thì những thứ này thực sự có công hiệu chết đi sống lại.

Hoặc giả như có người khác tìm thấy nơi này trước, thì hậu quả thật sự khó lường.

Nhưng nhìn những thứ trong cột đồng này, nếu cứ để mặc chúng ở đây cũng không phải là một giải pháp tốt.

Bây giờ Chương Khải Minh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn trong cái hòm khổng lồ không có nhiều thứ, chỉ có một cây quyền trượng.

Trọng lượng của cây quyền trượng này chắc chắn không nhẹ.

Bây giờ Chương Khải Minh rất tò mò về những gì được khắc họa bên trong hòm, nhưng lớp rêu xanh dày đặc kia thật khó làm sạch, cộng thêm cảm giác trơn trượt khi chạm vào, khiến anh cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Nhưng anh vẫn rất tò mò, rốt cuộc bên trên khắc họa cái gì.

Anh rút con dao găm bằng đồng bên hông ra, cạo vào lớp rêu xanh đó.

Khi con dao găm của Chương Khải Minh cạo vào lớp rêu xanh, những cây cỏ này không ngờ dưới lưỡi dao lại tiết ra dịch thể, cũng có màu đỏ tươi.

Ngay lập tức, một mảng đỏ tươi trơn trượt xuất hiện bên trong hòm.

Nhìn dịch thể đỏ tươi, khiến cái hòm lớn trông càng thêm quỷ dị.

Những cây cỏ mọc trong hòm này dường như đều bị trúng ma chú, tất cả những cây cỏ này sau khi bị tổn thương đều sẽ tiết ra dịch thể đỏ tươi.

Nhìn dịch thể đỏ tươi, trên thành hòm một màu đỏ máu, những hình vẽ được khắc họa trên đó càng thêm không rõ ràng.

Chương Linh nhìn những cây cỏ kỳ lạ trong hòm, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng động vang lên, khiến cả hai cùng giật mình.

Trong lúc Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh đang hết sức chăm chú quan sát chiếc hòm lớn.

Khi họ đang kinh ngạc nhìn vào thành hòm đỏ như máu, thì dưới đáy đột nhiên vang lên một tiếng động.

Tiếng động này rất lớn, đồng thời còn xen lẫn những âm thanh lạo xạo nhỏ vụn.

Lúc này, Chương Khải Minh vội vàng cầm mồi lửa trong tay, theo bản năng chiếu xuống dưới, nhưng phải biết rằng, độ sáng của que lửa lúc này hoàn toàn không thể chiếu xa được.

Nền tảng mà Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh đang đứng cũng không quá lớn, vậy những tiếng lạo xạo kia là gì?

Bấy giờ, Chương Khải Minh nhìn thấy ở tấm sắt dưới chân, từ khe hở của mặt sàn, đột nhiên bò ra mấy con rắn nhỏ, đồng thời từ lối đi bên cạnh, chúng bò lên ngày một nhiều.

Từ vài con tăng lên đến hàng chục con, dường như đã chọc phải ổ rắn, lũ rắn như ong vỡ tổ bò lên trên.

Chương 492

Chương Khải Minh thầm kêu không hay trong lòng, cũng không biết lũ rắn này có kịch độc hay không.

Những con rắn nhỏ thế này còn khó đối phó hơn một con rắn lớn, những thứ nhỏ bé lại khó giải quyết hơn.

Hiện tại, trong tay Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh cũng không có vũ khí lợi hại nào, chỉ có con dao găm mang theo người.

Thấy rắn ngày càng nhiều, chúng bò về phía mặt sàn, Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh nhanh chóng trèo lên trên chiếc hòm sắt lớn.

Lũ rắn lúc nhúc dày đặc bên dưới, phải đến mấy trăm con, con nào con nấy cũng thè lưỡi, thân hình khá thon dài, trông giống như rắn nước.

Thân của những con rắn nhỏ này đều mang hoa văn li ti.

Tuy những con rắn có hoa văn nhỏ này trông không có vẻ gì là uy hiếp lớn, nhưng khi hàng trăm hàng nghìn con tụ tập lại một chỗ thì không ổn chút nào.

Một con có lẽ không khiến người ta sợ hãi, nhưng nhiều đến mức lúc nhúc bò lên như vậy, cảnh tượng này thực sự khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Nếu lũ rắn này thật sự có kịch độc, thì một con rắn nhỏ như vậy cắn một nhát cũng đủ để Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh phải vật lộn một phen.

Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên nhìn vào lòng bàn tay mình, lúc nãy khi rạch tay, máu đã nhỏ giọt lên dây thừng khi anh nắm lấy

nó, vết thương vẫn chưa lành lại.

Nhìn đám rắn nhỏ dày đặc, Trương Khởi Linh đột nhiên duỗi thẳng lòng bàn tay, không để vết thương khép lại, nhân tiện để máu chảy ra thêm một chút.

Trương Khởi Linh nhanh chóng lật ngửa bàn tay, nhỏ máu xuống dưới.

Một giọt máu tươi rơi vào giữa bầy rắn nhỏ, ngay khoảnh khắc nó chạm xuống nền, bầy rắn lúc nhúc lập tức tản ra như né tránh.

Xem ra lũ rắn nhỏ này sợ máu tươi của Trương Khởi Linh.

Chỉ cần chúng sợ máu của anh, mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Lúc này, Trương Khởi Linh dùng bàn tay bị thương vỗ lên người Chương Khải Minh và chính mình, để lại vô số dấu máu.

Máu tươi của Chương Khải Minh cũng có hiệu quả tương tự, nhưng anh không bị thương, Trương Khởi Linh cũng không muốn anh phải rạch tay lần nữa.

Trương Khởi Linh trực tiếp bôi máu trên tay mình lên khắp người Chương Khải Minh, đồng thời cũng bôi đầy lên người mình.

Có máu tươi, lũ rắn nhỏ không tiếp tục trèo lên nữa.

Chúng như đang trao đổi với nhau, không dám tiến lên một cách liều lĩnh, nhưng cũng không lùi lại, cứ dày đặc trên mặt sàn, ngẩng đầu thè lưỡi.

Đứng trên hòm, Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh thấy lũ rắn không có ý định rời đi, cũng không biết bên dưới mặt sàn còn có thứ gì.

Nhưng dù có gì đi nữa, hiện tại cũng không thể xuống được.

Đã biết trong chiếc hòm này chứa một cây quyền trượng có pháp

lực, lại biết được âm mưu của Tây Vương Mẫu, vậy thì nơi này, nếu đã không mang đi được thì cũng không thể để lại.

Chương Khải Minh âm thầm đưa ra quyết định, giống như Hắc Miêu đang tính toán trong lòng, phải hủy đi mọi thứ ở đây.

Ít nhất, cây quyền trượng này nếu không mang đi được thì cũng phải cố gắng hủy nó đi, không biết rốt cuộc nó có pháp lực cao đến đâu.

Nếu có thể mang cây quyền trượng đi thì cố gắng mang đi, nếu thực sự không mang được thì cũng không thể để nó lại đây.

Hình khắc đã nói rõ như vậy, chẳng lẽ lại tiếp tục để nó lại đây cho người khác sao?

Chương Khải Minh nhìn đám rắn bên dưới không có ý định rời đi, rồi lại nhìn cây quyền trượng màu đen trong hòm.

Chương Khải Minh liền nhảy thẳng vào bên trong hòm.

Đám rắn nhỏ vừa rồi thấy Chương Khải Minh nhảy xuống cũng lùi lại một chút, dường như chúng cố ý né tránh vì sợ máu của Trương Khởi Linh.

Chương Khải Minh xuống đến đáy hòm, tuy nhìn những thứ màu đỏ như máu trên thành hòm, anh không đặc biệt thích màu này.

Nhưng không còn cách nào khác, lúc này Chương Khải Minh thử lay động cây quyền trượng.

Cây quyền trượng này tuy rất nặng, Chương Khải Minh vận dụng khí lực, cố gắng cầm lấy nó.

Khi Chương Khải Minh cầm lấy quyền trượng, anh lập tức cảm thấy nó như có kết nối, ngay khi anh vừa chạm vào.

Anh cảm thấy nó vô cùng nặng nề, trọng lượng của nó đáng lẽ

phải vượt ngoài phạm vi anh có thể chịu được, nhưng khi anh thực sự cố gắng dùng tay nắm chặt lấy nó, cây quyền trượng dường như lập tức trở nên nhẹ hơn một chút, dễ dàng để Chương Khải Minh nhấc lên.

Điều này khiến Chương Khải Minh hoàn toàn không ngờ tới.

Khi Chương Khải Minh kéo cây quyền trượng vào tay, anh lại cảm thấy trọng lượng của nó vừa đúng với sức mình, hoàn toàn không cảm thấy nặng.

Xem ra cây quyền trượng này có thể mang ra khỏi đây.

Tuy phải trèo lên những sợi dây sắt kia, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ngay khi Chương Khải Minh cầm quyền trượng định nhảy ra khỏi hòm, thì đột nhiên dưới đáy vang lên một tiếng nổ lớn.

Theo sau tiếng nổ, mặt sàn bắt đầu rung chuyển dữ dội, rồi bị một thứ khổng lồ đội lên.

Chiếc hòm đặt trên mặt sàn vốn đã rất nặng, nhưng khi Chương Khải Minh lấy cây quyền trượng đi, có lẽ trọng lượng của chiếc hòm cũng nhẹ đi một chút.

Chương Khải Minh nhanh chóng nhảy trở lại lên trên hòm.

Nhìn thấy bên dưới dường như có thứ gì đó sắp xông lên, Chương Khải Minh lớn tiếng hét với Trương Khởi Linh: "Không ổn rồi, chúng ta mau đi thôi, có thứ sắp ra ngoài!" Ngay khi Chương Khải Minh vừa dứt lời, mặt sàn bên dưới nhanh chóng bị đẩy vồng lên, sau đó đám rắn nhỏ li ti trên đó cũng rơi ngược xuống dưới.

Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh vội vàng nắm lấy dây sắt hai bên, nhưng theo sự rung chuyển của mặt đất, dây sắt cũng rung lắc dữ dội.

Bản thân Chương Khải Minh cầm quyền trượng nên hành động không mấy thuận tiện, anh nhanh chóng dắt cây quyền trượng vào thắt lưng da sau lưng.

Đồng thời, hai tay anh nhanh chóng nắm lấy dây sắt, cố gắng trèo lên trên, nhưng do dây sắt rung lắc ngày càng mạnh, tốc độ trèo lên không nhanh lắm, trong khi thứ bên dưới lại có cảm giác sắp xông lên bất cứ lúc nào.

Chương 493

Khi Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh đang trèo lên, bỗng nghe một tiếng nổ lớn, tấm sàn bên dưới hoàn toàn không thể cản được thứ đó nữa.

Chỉ thấy một cái đầu mãng xà khổng lồ húc vỡ tấm sàn, đồng thời chiếc hòm lớn trên đó cũng bị đầu mãng xà hất bay lên.

Cùng với lực húc của con mãng xà khổng lồ, chiếc hòm bay lên vun vút.

Cùng lúc đó, Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh đang ở trên hòm cũng bị lực va chạm cực lớn đẩy bay lên theo.

Con mãng xà khổng lồ dường như không có ý định dừng lại, tiếp tục lao lên trên, như thể đã bị nhốt quá lâu.

Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh cũng bị lực va chạm khổng lồ đẩy lên.

Hai người không bị nghiêng ngả nhiều, vì dưới chân có chiếc hòm sắt khổng lồ, chiếc hòm này đang bị con mãng xà khổng lồ đội lên bên trong cột đồng.

Nó cứ thế bay lên, thực sự đã tiết kiệm cho Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh rất nhiều công sức leo trèo.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến chỗ khối thi kiển lớn.

Xem ra khối thi kiển lớn này không thể giữ được nguyên vẹn rồi, chiếc hòm khổng lồ đã húc vào nó.

Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh cũng nhanh chóng lùi sang hai bên, nhường chỗ cho khối thi kiển.

Nếu không né kịp, rất có thể sẽ bị kẹp thành bánh thịt giữa khối thi kiển và chiếc hòm.

Cùng với việc chiếc hòm khổng lồ húc vào khối thi kiển lớn, khối thi kiển cũng chịu va chạm dữ dội, nhanh chóng bay lên, các góc cạnh liên tục va vào bốn vách của cột đồng.

Thi kiển cũng đang vỡ ra, Trương Khởi Linh và Chương Khải Minh đều toát mồ hôi lạnh, phải biết rằng thi thể nữ bên trong là thứ quý giá nhất của khối thi kiển này.

Con mãng xà khổng lồ đội chiếc hòm lớn và khối thi kiển nhanh chóng lên đến đỉnh cột đồng.

Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh thấy sắp va vào rễ cây, liền nhanh chóng nép sát vào hai bên.

Thấy sắp bị kẹt giữa hòm và rễ cây, lúc này Chương Khải Minh đột nhiên nảy ra một ý, anh nhìn chiếc hòm lớn dưới chân, rồi hét lớn với Trương Khởi Linh: "Mau nhảy vào trong hòm!" Theo tiếng hét của Chương Khải Minh, Trương Khởi Linh cũng phản ứng nhanh chóng, theo sát anh, cả hai cùng nhảy vào bên trong chiếc hòm sắt lớn.

Ngay khoảnh khắc Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh vừa nhảy vào, con mãng xà khổng lồ đã đội chiếc hòm lớn ra khỏi cột đồng.

Chiếc hòm cũng rất chắc chắn, khi nó nhanh chóng va vào đám rễ cây, nó đã hất bay tất cả chúng.

Ngay sau đó, con mãng xà khổng lồ cũng chui ra khỏi cột đồng, chiếc hòm sắt lớn cũng bị đội ra ngoài.

Phải biết rằng cột đồng này rất cao, nếu chiếc quan tài lớn này rơi từ trên cột đồng xuống, dù chất liệu có chắc chắn đến đâu, trọng lực rơi xuống cũng sẽ khiến Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh

không chịu nổi, rơi xuống đất sẽ thành thịt nát.

Nguy hiểm này Chương Khải Minh cũng đã nghĩ đến, chỉ nghĩ thôi cũng khiến anh toát mồ hôi lạnh.

Nhưng hiện tại chỉ có đứng trong chiếc hòm sắt này là lối thoát duy nhất.

Trời không tuyệt đường người.

Khi con mãng xà lớn cố gắng đội chiếc hòm sắt lớn ra khỏi cột đồng, rễ cây hoàn toàn không thể cản nổi.

Độ cứng của chiếc hòm sắt đã giúp nó vượt qua, chiếc hòm sắt đã hoàn toàn bị đội ra ngoài một nửa từ phía bên của rễ cây.

Thật quá kinh hiểm!

Trong hòm, Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh nhìn thấy mặt đất lộ ra khỏi rễ cây, định nhanh chóng trèo ra khỏi hòm, nhưng đúng lúc này chiếc hòm lại nhanh chóng rơi xuống.

Đồng thời, nó cũng kẹt vào những sợi dây sắt chằng chịt.

Thật là may mắn trong cái rủi, nếu không, dù chiếc hòm này rơi ở vị trí nào, với lực va chạm lớn như vậy, cũng sẽ khiến Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh rơi vào nguy hiểm.

Khi chiếc hòm kẹt trên dây sắt, con mãng xà khổng lồ lại nhanh chóng lao lên.

Lúc này Chương Khải Minh mới nhìn kỹ con mãng xà đen khổng lồ.

Con mãng xà đen này, trông giống như Chúc Cửu Âm trong nguyên tác, có thể dùng làm nến.

Thân thể mập mạp, hình dáng to lớn, và cái đầu khổng lồ.

Cùng lúc con mãng xà đen khổng lồ lao lên, đám cổ trùng trên các nhánh cây đồng dường như phát hiện ra mùi vị của thức ăn, nhanh chóng tập trung lại và lao vào cắn xé thân thể con mãng xà đen.

Phải biết rằng khả năng ăn mòn của đám cổ trùng này rất mạnh, vì vậy chúng từng đàn từng lũ liều mạng chui vào thân thể con mãng xà đen.

Đồng thời, con mãng xà đen nhanh chóng quấn chặt lấy cột đồng, có thể thấy nó cũng đang vô cùng đau đớn.

Nhưng đám cổ trùng dường như đã cắn vào là không nhả ra, nhanh chóng chui vào bên trong, có thể thấy một số con đã chui đầu vào cơ thể con mãng xà đen lớn.

Cảnh tượng đó thật vô cùng quỷ dị, con mãng xà đen lớn cũng đau đớn lăn lộn.

Lúc đó, Chương Khải Minh biết cơ hội đã đến.

Nếu bây giờ không nắm bắt thời cơ tiêu diệt con mèo đen lớn này, nếu để nó thoát ra ngoài, rất có thể sẽ mang lại tai họa cho những người dân gần đó.

Có thể thấy con thú này hẳn đã sống dưới lòng đất nhiều năm, không biết nó ăn gì mà thân thể mập mạp như vậy, xem ra con mãng xà lớn này cũng đã có tuổi.

Chương Khải Minh biết bây giờ không phải là lúc né tránh, chỉ có tiêu diệt con mãng xà lớn này mới có thể khiến nơi này yên tĩnh trở lại.

Nghĩ vậy, Chương Khải Minh nhanh chóng rút con dao găm bằng đồng dắt ở thắt lưng ra.

Anh rút dao găm ra, nhanh chóng rạch một vết thương sâu trên tay mình, ngay lập tức hai tay Chương Khải Minh đẫm máu tươi.

Trương Khởi Linh cũng hiểu ý đồ của Chương Khải Minh, bàn tay anh vẫn chưa lành hẳn, anh quyết định giúp Chương Khải Minh một tay.

Lúc này, Chương Khải Minh vội vàng nhảy ra khỏi hòm, nhanh chóng nhìn con Chúc Cửu Âm đang lăn lộn.

Chương 494

Đám cổ trùng đang nhanh chóng chui vào cơ thể Chúc Cửu Âm, trong một lúc Chúc Cửu Âm cũng không thể thoát khỏi chúng.

Lúc này, Chương Khải Minh chớp lấy thời cơ, nhanh chóng tung một chưởng.

Anh đánh vào đỉnh đầu Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm không ngờ lại bị tấn công như vậy, nó định ngẩng đầu lên trời gầm thét, đồng thời lực một chưởng của Chương Khải Minh cũng rất lớn.

Cộng thêm máu tươi dính trên tay Chương Khải Minh, nhanh chóng khiến Chúc Cửu Âm đau đớn không chịu nổi, nó há cái miệng to như chậu máu, định tấn công Chương Khải Minh.

Lúc này, Chương Khải Minh nhanh chóng hét về phía Trương Khởi Linh đang đứng không xa: "Ném mồi lửa đã đốt cho tôi!" Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng của Chương Khải Minh, nhanh chóng đốt mồi lửa trong tay rồi ném về phía anh.

Chương Khải Minh nhanh chóng bắt lấy mồi lửa mà Trương Khởi Linh ném cho.

Mồi lửa đã cháy, anh không chút do dự, vì anh biết bây giờ chỉ cần do dự một chút thôi cũng sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Nếu muốn Chúc Cửu Âm há miệng lần nữa thì sẽ rất khó.

Chương Khải Minh nhanh chóng ném mồi lửa trong tay vào miệng con Chúc Cửu Âm khổng lồ.

Chúc Cửu Âm vừa bị một chưởng rất mạnh của Chương Khải Minh, cộng thêm máu tươi của anh đập thẳng vào đỉnh đầu nó, lúc này

miệng nó đang há to định nuốt chửng Chương Khải Minh trước mặt.

Khi Chương Khải Minh nhanh chóng ném mồi lửa trong tay vào miệng Chúc Cửu Âm, anh chỉ cảm thấy sau khi mồi lửa được ném vào, toàn bộ cơ thể Chúc Cửu Âm dường như bốc khói xanh, đồng thời kèm theo tiếng kêu thảm thiết của nó.

Ai cũng biết có thể dùng dầu trong cơ thể Chúc Cửu Âm để làm nến, loại nến này có thể cháy quanh năm, đặc biệt bền, chỉ có hoàng tộc mới dùng, có thể biết dầu trong cơ thể Chúc Cửu Âm dày đến mức nào.

Sau khi Chương Khải Minh ném mồi lửa trong tay vào miệng Chúc Cửu Âm, cơ thể nó bốc lên khói xanh dày đặc.

Đồng thời Chúc Cửu Âm cũng nhanh chóng giãy giụa cơ thể, gần như sắp phá hủy nơi này, đồng thời nó cũng đội cả khối thi kiển đã có phần vỡ nát lên.

Vừa rồi ở bên dưới, bốn phía của thi kiển đã bị Chúc Cửu Âm khổng lồ va vỡ gần hết, bây giờ kích thước của thi kiển chỉ còn lớn hơn thi thể bên trong một chút.

Nếu vỡ thêm một chút nữa, có thể sẽ làm tổn thương thi thể bên trong.

Thi kiển nhanh chóng bị đội lên, Trương Khởi Linh cũng nhanh chóng nắm lấy dây xích sắt trên thi kiển.

Cùng lúc nắm lấy dây xích, Trương Khởi Linh nhanh chóng quấn nó quanh một rễ cây to khỏe, một tay anh hoàn toàn không giữ nổi sức nặng của thi kiển.

Cùng lúc đó, chiếc hòm lớn bị kẹt bởi dây xích bên dưới cũng không chịu nổi sức nặng, nhanh chóng rơi xuống đáy cột đồng.

Con Chúc Cửu Âm đang cháy bị chiếc hòm lớn đè trúng giữa thân,

theo sau chiếc hòm lớn nhanh chóng rơi xuống, Chúc Cửu Âm cũng kéo theo thân thể bốc khói của mình rơi xuống.

Chương Khải Minh nhìn cảnh này, biết rằng Chúc Cửu Âm rơi xuống đáy cũng không thể sống sót.

Nhìn cơ thể nó đang cháy, có lẽ có thể cháy được vài tháng.

Bây giờ Chúc Cửu Âm bị chiếc hòm lớn đè lên, rơi xuống đáy là kết cục tốt nhất.

Nếu để thân thể Chúc Cửu Âm ở bên ngoài cột đồng, mùi cháy khét ngày này qua ngày khác ai mà chịu nổi?

Đồng thời cũng sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Bây giờ con Chúc Cửu Âm đã rơi sâu xuống đáy cột đồng.

Nhìn đốm lửa đỏ ngày một xa dần, sau đó nghe thấy một tiếng nổ lớn, chắc là đã rơi xuống đáy rồi.

Có lẽ đó là ổ của con Chúc Cửu Âm này.

Thật không ngờ cột đồng này lại có phần gốc sâu đến vậy.

Nơi Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh vừa trèo có lẽ là phần trên của cột đồng.

Phải biết rằng, ở bên dưới, cây cột này có lẽ xuyên suốt cả ngọn núi.

Cũng không biết cây cột này đã ở trong ngọn núi này bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc nó cao bao nhiêu, sâu bao nhiêu, có lẽ cũng không thể đo lường được.

Cùng với việc Chúc Cửu Âm rơi xuống đáy cột đồng, dây xích trên thi kiển đang treo trên một rễ cây lớn.

Chương Khải Minh thấy thi kiển đã được Trương Khởi Linh cố

định vào rễ cây, anh cũng ra sức kéo thi kiển lên.

Phải biết rằng nếu thi kiển rơi xuống đáy cột đồng thì sẽ rất đáng tiếc.

Trương Khởi Linh và Chương Khải Minh cùng nhau dùng sức, nhanh chóng đưa thi kiển lên khoảng đất trống vừa được chiếc hòm sắt tạo ra.

Thực ra nghĩ kỹ lại cũng phải cảm ơn con Chúc Cửu Âm này, nó đã đội chiếc hòm sắt khổng lồ lên, đẩy một phần bề mặt đất ở chỗ rễ cây ra, tạo thành một vị trí có thể trèo ra ngoài.

Nếu thực sự để Trương Khởi Linh và Chương Khải Minh tự mình chui ra từ bề mặt đất, sẽ tốn rất nhiều sức lực.

Bây giờ con Chúc Cửu Âm này hoàn toàn đã giúp họ một tay.

Lúc này, Chương Khải Minh nhảy ra từ khe hở, đứng trên mặt đất bằng phẳng.

Mảnh đất này có lẽ ở gần đỉnh núi, cảm giác hít thở không khí trong lành thật sự rất hạnh phúc.

Chương Khải Minh đứng trên đỉnh núi dưới màn đêm bao phủ, thực sự cảm thấy không khí trong núi cũng ngọt ngào.

Chương Khải Minh vươn vai một chút, rồi nhanh chóng quay xuống, kéo dây xích nối với thi kiển, dùng hết sức kéo lên phía khe hở.

Trương Khởi Linh ở bên trong cột đồng cũng đang dùng sức đẩy thi kiển lên.

Chương Khải Minh ở trên kéo, Trương Khởi Linh ở dưới hết sức đẩy lên, cuối cùng cũng đẩy được nó ra khỏi miệng hố.

Đợi đến khi đẩy thi kiển ra ngoài, Chương Khải Minh mới đặc biệt tò mò, anh đặt thi kiển sao cho khuôn mặt của thi thể bên trong

hướng về phía mình.

Chương 495

Lúc này, Chương Khải Minh nhìn thấy một khuôn mặt thanh tú.

Khuôn mặt thanh tú trong thi kiển và đôi mắt long lanh ấy dường như hoàn toàn còn sống, đôi mắt như có thể truyền thần.

Khi Chương Khải Minh đối diện với đôi mắt linh động đó, anh đột nhiên cảm thấy như bị cô gái này thu hút sâu sắc, thậm chí còn có chút thương cảm.

Chương Khải Minh biết, vạn vật đều có linh tính.

Tuy thi thể nữ trong thi kiển đã mất đi mọi sinh lực, nhưng anh cảm thấy thi thể nữ này dường như đang cầu xin điều gì đó trong cõi u minh.

Từ ánh mắt của thi thể nữ trong thi kiển, Chương Khải Minh dường như cũng cảm nhận được cảm giác mơ hồ mà Trương Khởi Linh vừa trải qua.

Trong khoảng thời gian mơ hồ đó, anh thấy một thiếu nữ mặc váy đen đứng bên cột đồng đón gió, cảnh tượng rất giống với những gì được khắc họa xung quanh chiếc hòm.

Chỉ khác là trên chiếc hòm, không nhìn ra màu sắc của chiếc váy dài của cô gái.

Bây giờ, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của thi thể nữ trong thi kiển, từ ánh mắt của cô, anh có thể cảm nhận được, có thể thấy được chiếc váy dài mà cô thiếu nữ năm đó mặc, một chiếc váy dài màu đen.

Chương Khải Minh đối diện với thi thể nữ này, cảm nhận được một tia tuyệt vọng và thê lương trong ánh mắt cô, đồng thời cũng có một chút sợ hãi.

Chương Khải Minh biết những cảm nhận hiện tại không phải là do tà vật nào đó từ thi thể nữ trong thi kiển, mà ngược lại, chính là linh khí toát ra từ cơ thể cô đang tác động đến anh.

Nhìn thấy thiếu nữ co người bị phong bế trong thi kiển, Chương Khải Minh biết thi thể nữ này có lẽ đã trải qua mấy nghìn năm rồi.

Chương Khải Minh lại cẩn thận nhìn thi thể nữ trong thi kiển, nhìn đôi mắt linh động, đôi môi hơi hồng, thật có thể nói cô thiếu nữ này vào thời đó hẳn là một mỹ nhân.

Tuổi của cô thiếu nữ này khi còn sống cũng khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Nhìn một thiếu nữ tuổi hoa như vậy lại bị dùng làm vật tế sống đẩy vào trong cột đồng, thật sự khiến người ta cảm thấy có chút thương cảm và đau lòng.

Phải biết rằng thời xưa, những thứ được dùng làm vật tế thần đều là những thứ tốt nhất mới được dâng lên thần linh.

Vì vậy có thể tưởng tượng được, cô thiếu nữ này vào thời đó hẳn cũng là người tài mạo xuất chúng.

Không biết cha mẹ nào lại nhẫn tâm dùng đứa con gái có linh khí như vậy để làm vật tế.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh đột nhiên lại càng thương xót cô thiếu nữ trong thi kiển trước mặt.

Nhìn cô gái trong thi kiển, Chương Khải Minh hiểu rất rõ.

Nếu bây giờ mang thi kiển này về, thì sẽ giao nó cho quốc gia để họ nghiên cứu và trưng bày, vì anh cũng không thể giữ một cái thi kiển trong nhà mình, ai lại để một cái thi kiển trong nhà làm đồ trang trí chứ?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không khỏi càng thêm đau lòng.

Nhìn cô thiếu nữ này khi còn sống đã rất đau khổ rồi, chẳng lẽ sau khi chết nghìn năm lại để người ta nghiên cứu sao?

Trong lòng Chương Khải Minh lộ ra một tia không nỡ.

Đồng thời, Chương Khải Minh cũng cảm thấy một thiếu nữ linh động như vậy, trong đôi mắt tràn đầy sự cầu xin và hy vọng.

Chương Khải Minh hạ quyết tâm, anh nói với Trương Khởi Linh trước mặt: "Xem ra tôi không thể mang cái thi kiển này về được rồi, cô thiếu nữ trong này thực sự khiến tôi có chút không nỡ!" Chương Khải Minh nói xong, ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Trương Khởi Linh nghe Chương Khải Minh nói vậy, thực ra anh cũng có cảm giác tương tự, chỉ là chút không nỡ và thương tiếc trong lòng anh không nói ra mà thôi.

Bây giờ nghe Chương Khải Minh nói ra những lời này, anh cũng rất đồng cảm.

Khi nhìn thấy thi thể nữ trong thi kiển, ngay từ cái nhìn đầu tiên, Trương Khởi Linh đã cảm thấy tình cảm trong mắt cô thiếu nữ đó thật bi thương, đồng thời dường như lại có chút kỳ vọng.

Trương Khởi Linh nghe Chương Khải Minh nói vậy, thực ra trong lòng rất vui.

Anh cũng biết Chương Khải Minh tuy là một người đàn ông cứng rắn như sắt thép, nhưng sự lương thiện trong lòng anh vẫn luôn ở đó, cũng có một góc mềm yếu trong tim.

Tuy mọi người đều gọi Chương Khải Minh là Quỷ Gia, nhưng Trương Khởi Linh biết, Chương Khải Minh chỉ dùng những thủ đoạn cứng rắn đó với những kẻ tà ác, những kẻ chỉ biết đến lợi ích.

Khi đối xử với những người lương thiện, Chương Khải Minh còn lương thiện hơn, nội tâm còn mềm yếu hơn người khác.

Chương Khải Minh nhìn biểu cảm của Trương Khởi Linh, cũng biết anh cũng có lòng thương cảm với thi kiển trước mặt.

Xem ra ánh mắt linh động của cô gái này tuyệt đối có sức ảnh hưởng nhất định.

Chương Khải Minh lại một lần nữa cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh tú trước mặt, nhìn đôi mắt to long lanh đang nhìn mình.

Ánh linh quang trong mắt và khuôn mặt thanh tú đó thật sự khiến người ta cảm nhận được sự đơn thuần và thanh xuân của cô gái.

Chương Khải Minh nhìn cô thiếu nữ trong thi kiển, nở một nụ cười nhẹ với cô, đồng thời nói với Trương Khởi Linh: "Xem trên người anh có mồi lửa không?" Trương Khởi Linh trên mặt cũng lộ ra nụ cười, biết quyết định của Chương Khải Minh, anh sờ vào thắt lưng, lấy ra một que mồi lửa, đưa cho Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh cầm mồi lửa trong tay, đồng thời lại mỉm cười nói với Trương Khởi Linh trước mặt: "Tôi đưa ra quyết định như vậy, anh có tán thành không?

Có hối hận không?

Phải biết rằng thi kiển này hình thành cũng phải mấy nghìn năm rồi, có thể nói là bảo vật quốc gia.

Nếu tôi đốt nó đi, sẽ chẳng còn lại gì cả!" Chương Khải Minh nhìn Trương Khởi Linh trước mặt nói vậy, Trương Khởi Linh nghe lời anh, ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: "Tôi giống Quỷ Gia, làm việc chưa bao giờ hối hận!" Chương Khải Minh nghe Trương Khởi Linh trả lời như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, đồng thời mồi lửa trong tay cũng nhanh chóng ném về phía thi kiển.

Thi kiển được tạo thành từ nhựa cây và các vật liệu khác qua nhiều năm, phải biết rằng loại vật liệu này gặp lửa sẽ nhanh chóng bùng cháy.

Thi kiển nhanh chóng bắt lửa, nhựa cây gặp lửa cháy âm ỉ bên trong, không có tiếng động nào, chỉ có ngọn lửa càng lúc càng mạnh.

Cùng với cơn gió nhẹ trên núi, ngọn lửa càng lớn hơn.

Rất nhanh, một khối thi kiển lớn theo ngọn lửa nhanh chóng cháy, dần dần ngày càng nhỏ lại.

Khi ngọn lửa nuốt chửng thi thể nữ trong thi kiển, dường như có thể thấy thi thể nữ đó nở một nụ cười hiền dịu với Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh.

Chương 496

Chương Khải Minh cảm thấy có thể là ảo giác, có thể là hoa mắt, nhưng cảm giác của anh thường không bao giờ sai.

Anh cảm thấy mình thật sự đã nhìn thấy nụ cười của thi thể nữ trong thi kiển.

Cô gái đó trong ngọn lửa rực cháy dường như được giải thoát, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Có lẽ anh thực sự đã giúp thi thể nữ trẻ tuổi này hoàn thành tâm nguyện.

Phải biết rằng không ai muốn cơ thể mình sau nhiều năm không phân hủy lại bị người đời tàn nhẫn soi mói.

Chương Khải Minh biết, bất kể người xưa hay người hiện đại đều có một quan niệm, nhập thổ vi an.

Có lẽ cách làm hiện tại của anh cũng là để cô gái này được nhập thổ vi an theo ngọn lửa cháy dữ dội.

Ngọn lửa dường như muốn thiêu đốt cô gái này không còn một chút dấu vết, như thể cô chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Chương Khải Minh biết kết cục này là kết cục tốt nhất cho thi thể nữ trong thi kiển, mọi thứ hóa thành tro bụi, không còn hận, không còn yêu.

Thi kiển thực sự rất dễ cháy.

Rất nhanh, khối thi kiển lớn như vậy dưới ngọn lửa cháy nhanh, dần dần lửa càng ngày càng nhỏ lại.

Dường như thi thể nữ trong thi kiển vừa rồi đã hoàn toàn không

thấy tung tích, mọi thứ dường như đã hóa thành tro bụi.

Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh cũng ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn thi kiển cháy, bây giờ cả hai đều đã có chút mệt mỏi.

Chương Khải Minh biết con Chúc Cửu Âm vừa rồi, giờ này khắc này chắc chắn cũng đang cháy dưới đáy cột đồng.

Đáy cây cột đồng này hẳn là nằm sâu dưới chân núi, chắc sẽ không gây ảnh hưởng gì đến ngọn núi.

Phải biết rằng độ dày của cột đồng, hẳn là đủ để đối phó với việc thân thể Chúc Cửu Âm cháy.

Xem ra ngọn núi này trong thời gian tới đều sẽ trở nên nóng bất thường.

Chương Khải Minh nhìn thi kiển cháy không còn lại gì, sau đó đứng dậy quan sát đỉnh núi này.

Lúc này mới có thời gian quan sát kỹ, bên cạnh khe hở mà họ chui ra là một cây đại thụ khổng lồ.

Cây đại thụ này có thể nói là rất to lớn, hẳn cũng đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Thân cây to lớn đến mức vài người ôm không xuể, chẳng trách rễ cây dưới đất lại cứng rắn như vậy.

Cây cổ thụ như thế này không biết trong núi còn có bao nhiêu cây?

Nhưng Chương Khải Minh biết cây cổ thụ như thế này muốn lớn đến mức to lớn như vậy, ít nhất cũng phải trải qua mấy trăm năm, thậm chí là hàng nghìn năm.

Chương Khải Minh bây giờ cũng không xác định được vị trí hiện tại của mình.

Trên đỉnh núi này không chỉ có cây đại thụ to lớn như vậy, mà khu

rừng cây xanh gần đó cũng khá rậm rạp.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát ngọn núi lớn này.

Anh cũng không biết ngọn núi lớn này có phải là ngọn núi có hang động mà họ đã trú mưa cùng đội không.

Nếu là ngọn núi đó, thì lúc này Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh hẳn đang ở trên đỉnh núi.

Từ đỉnh núi này muốn đi xuống núi, xem ra cũng cần một khoảng cách khá xa.

Xem ra hôm nay cần phải cùng Trương Khởi Linh ở lại trên đỉnh núi này.

Nhưng bây giờ trên người hai người không có bất kỳ trang bị nào, cũng không có nơi nào có thể tránh gió, thực sự có chút khó khăn.

Không thể nào hai người lại quay lại ngủ một đêm trên nhánh cây trong cột đồng được.

Nếu phải quay lại nơi đó ngủ một đêm, thà nằm trên cành cây ngủ một giấc còn hơn.

Ít nhất không khí bên ngoài tốt hơn không khí trong cột đồng rất nhiều.

Mùi vị lan tỏa trong cột đồng bây giờ hẳn là mùi của nến, phải biết rằng thân thể khổng lồ của Chúc Cửu Âm có thể cháy rất lâu, e rằng nhiệt độ bên trong cột đồng bây giờ cũng rất cao rồi.

Chương Khải Minh hỏi Trương Khởi Linh trước mặt: "Ngọn núi chúng ta đang đứng có phải là ngọn núi mà chúng ta trú mưa không?

Nếu bây giờ chúng ta muốn đi xuống hang động bên dưới, có lẽ đi đến sáng mai mới tới nơi được!" Trương Khởi Linh nghe Chương Khải Minh nói, đồng thời nói với anh: "Xem ra tối nay chúng ta phải

ngủ trên cây đại thụ này rồi.

Nhìn cây đại thụ này, cành cây hẳn là khá to khỏe, nằm lên chắc không có vấn đề gì!" Trương Khởi Linh nói xong, lại nói với Chương Khải Minh: "Xem ra hôm nay chúng ta ở trên nhánh cây đại thụ này cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Nhiệt độ tỏa ra từ dưới cột đồng, hẳn là đủ để hai chúng ta sưởi ấm trên cây vào ban đêm!" Trương Khởi Linh có chút trêu chọc nói với Chương Khải Minh, Chương Khải Minh lại cười nói với anh: "Không chỉ sưởi ấm cho hai chúng ta, tôi còn sợ chúng ta sẽ thấy nóng nữa đấy!" Nói xong, tâm trạng của Trương Khởi Linh và Chương Khải Minh bây giờ cũng có thể thả lỏng một chút.

Nhìn cây đại thụ khổng lồ trước mặt, Trương Khởi Linh và Chương Khải Minh lần lượt trèo lên cây, tìm một cành cây khá to khỏe, bẻ bớt những cành nhỏ xung quanh, dọn ra một chỗ bằng phẳng, hai người mỗi người nằm trên một nhánh cây.

Chương Khải Minh ngủ trên nhánh cây cao hơn Trương Khởi Linh một chút, khoảng cách giữa hai người cũng không quá xa, cầm một cành cây có thể chạm vào người bên dưới, giống như giường tầng trong ký túc xá. 172.

Nằm trên nhánh cây, Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh đều mang theo tâm sự, đồng thời cũng nói chuyện phiếm vài câu không đầu không cuối.

Chương Khải Minh nói với Trương Khởi Linh: "Hôm nay tôi nhìn những hình ảnh được khắc trên chiếc hòm lớn kia, nói rằng cây cột đồng này có công hiệu cải tử hoàn sinh, anh có tin vào cách nói này không?" Chương Khải Minh nằm trên nhánh cây cao hơn một chút, gối đầu lên tay, một chân gác lên chân kia.

Tư thế này khiến Chương Khải Minh đặc biệt thả lỏng.

Bây giờ duy nhất trên người không mang theo bất kỳ thức ăn nào, cũng không nghĩ sẽ đi xa như vậy, không nghĩ sẽ không quay lại hang động được.

Nếu sớm biết đã mang theo một ít thức ăn ra ngoài, cũng không biết Bàn Tử và Trần Văn Cẩm có lo lắng không.

Chương 497

Chắc là sẽ lo lắng, tính cách của Bàn Tử tuy có lúc đại liệt liệt, nhưng thực ra tâm tư rất tinh tế, cộng thêm tính cách của Trần Văn Cẩm cũng rất tỉ mỉ, chỉ hy vọng họ không liều lĩnh ra ngoài tìm kiếm.

Nếu họ đi vào lối đi đó, cũng không biết sẽ gặp phải những gì.

Bây giờ trong lối đi đó cũng không biết đã biến thành dạng gì, không có bản lĩnh đặc biệt để đối phó với những thứ tà ma đó, gặp phải chúng đều rất nguy hiểm.

Khi Chương Khải Minh hỏi Trương Khởi Linh, trong đầu Trương Khởi Linh cũng đang suy nghĩ về câu hỏi của anh.

"Quỷ Gia, cách nói cải tử hoàn sinh tuy có chút hoài nghi, nhưng cũng không loại trừ khả năng này!" Chương Khải Minh nghe Trương Khởi Linh trả lời, không nói gì, nghe Trương Khởi Linh tiếp tục nói.

Trương Khởi Linh thấy Chương Khải Minh không đáp lại, liền nói tiếp: "Hiện tại có một số chuyện thực sự khiến tôi không thể không tin, có rất nhiều thứ thời cổ đại mà chúng ta không thể giải thích được!" Chương Khải Minh nghe Trương Khởi Linh nói vậy, thực ra anh cũng rất đồng tình với cách nghĩ của anh.

Thực ra chính Chương Khải Minh cũng biết, bản thân anh chính là một kỳ tích mà không ai có thể hiểu được, vì vậy Chương Khải Minh cũng không loại trừ những thứ kỳ dị hơn.

Cải tử hoàn sinh là điều mà người xưa theo đuổi cả đời.

Nếu chuyện này không có một chút độ tin cậy nào, tuyệt đối sẽ không khiến nhiều người mù quáng theo đuổi như vậy.

Trương Khởi Linh trả lời câu hỏi của Chương Khải Minh.

Thực ra khi anh trả lời, trong lòng anh cũng có chút hoài nghi về giấc mơ mà mọi người vẫn luôn theo đuổi này.

Tuy có chút hoài nghi, nhưng trong lòng Trương Khởi Linh lại rất tin tưởng.

Bởi vì anh đã gặp phải một loạt những chuyện kỳ lạ, có lúc thực sự khó giải thích rõ ràng, vì vậy sau khi trải qua tất cả những chuyện quái dị đó, anh đối với mọi chuyện đều có thái độ nửa tin nửa ngờ, tuyệt đối không tồn tại chuyện không tin.

Chương Khải Minh nghe lời của Trương Khởi Linh, thực ra trong lòng anh không muốn tin những chuyện này, nhưng những chuyện anh gặp phải, những chuyện anh trải qua thực sự quá nhiều, cũng khiến anh không thể không tin.

Trương Khởi Linh trả lời xong, Chương Khải Minh thong thả nằm trên cành cây, không nói tiếp.

Bây giờ trong đầu Chương Khải Minh, tất cả nghi vấn thực sự quá nhiều.

Bây giờ Chương Khải Minh tuy nằm trên cành cây, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó còn lại ở sau lưng cấn vào rất khó chịu.

Chương Khải Minh mới nhớ ra, sau lưng còn dắt cây quyền trượng đó.

Cây quyền trượng này cũng lạ, rõ ràng lúc ở trong chiếc hòm lớn kia, cảm giác trọng lượng của nó thực sự rất lớn.

Nhưng suốt đường đi đeo nó sau lưng, lại không cảm thấy trọng lượng của nó.

Dường như cây quyền trượng này trong tay anh rất nhẹ nhàng có thể nắm giữ.

Lúc này, Chương Khải Minh từ sau lưng lấy cây quyền trượng ra cầm trong tay, cảm nhận trọng lượng của nó, dường như không nặng hơn cây đại trường đao kia bao nhiêu, cũng không cảm thấy quá nặng.

Lúc này, Chương Khải Minh cầm quyền trượng, chạm vào người Trương Khởi Linh ở dưới.

Trương Khởi Linh thấy Chương Khải Minh đặt cây quyền trượng lấy được từ trong cột đồng bên cạnh mình.

Chương Khải Minh có ý gì, Trương Khởi Linh không hoàn toàn hiểu, nhưng theo bản năng đưa tay ra cầm lấy cây quyền trượng.

Khi Chương Khải Minh thấy Trương Khởi Linh đã nắm lấy cây quyền trượng, anh liền buông tay ra.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến Chương Khải Minh có chút kinh ngạc.

Khi Trương Khởi Linh nắm lấy cây quyền trượng, Chương Khải Minh cảm thấy anh đã nắm chắc, vì vậy cũng buông tay, để anh xem cây quyền trượng này có huyền cơ gì khác không.

Nhưng khi Trương Khởi Linh nắm lấy cây quyền trượng, cùng với động tác buông tay của Chương Khải Minh, trọng lượng của cây quyền trượng dường như lập tức trở lại như cũ.

Trương Khởi Linh một tay cầm quyền trượng, cơ thể đang nằm trên cành cây.

Ngay khoảnh khắc cầm quyền trượng trong tay, trong chớp mắt, một tay của Trương Khởi Linh đã không giữ nổi cây quyền trượng.

Cùng với việc quyền trượng nhanh chóng rơi xuống đất, cơ thể của Trương Khởi Linh cũng bị kéo theo xuống khỏi cành cây.

May mà thân thủ của Trương Khởi Linh khá nhanh nhẹn, trong lúc

rơi xuống, anh nhanh chóng thuận thế cắm mạnh quyền trượng xuống đất, rồi tiện tay một cú lộn nhào, lộn xuống dưới cây.

Chương Khải Minh không ngờ cây quyền trượng trong tay Trương Khởi Linh lại nặng đến vậy.

Vì lý do đó, Trương Khởi Linh không giữ được quyền trượng.

Chương Khải Minh cũng nhanh chóng nhảy từ trên cây xuống, đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Lúc này, Trương Khởi Linh thấy cây trượng, trong lúc thuận thế rơi xuống cây, cộng thêm lực của anh cắm mạnh xuống đất bùn dưới cây, bây giờ cây quyền trượng cắm vào trong đất.

"Quỷ Gia, sao cây quyền trượng anh đưa cho tôi lại nặng như vậy?

Anh đeo nó trên người đi cả một đoạn đường, không thấy nặng sao?" Điểm này Trương Khởi Linh thực sự không hiểu.

Vừa rồi thấy Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng, không cảm thấy nó nặng như vậy.

Tuy lúc ở trong hòm, Trương Khởi Linh cảm thấy cây thuyền trưởng này hẳn là rất có trọng lượng.

Nhưng nhìn Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng một cách nhẹ nhàng như vậy, Trương Khởi Linh không nghĩ cây quyền trượng này lại nặng đến thế khi ở trong tay mình.

Chương Khải Minh cũng có chút kỳ lạ, vừa rồi cầm quyền trượng thực sự không cảm thấy nặng như vậy, nhưng vừa đặt cây quyền trượng vào tay Trương Khởi Linh, anh lại bị nó kéo rơi xuống cây.

Điều này khiến Chương Khải Minh không ngờ tới.

Chương Khải Minh lại lần nữa đến gần cây quyền trượng, nhìn

nó bị Trương Khởi Linh cắm một đoạn vào trong đất, dựng đứng trên mặt đất.

Chương Khải Minh đi đến gần cây quyền trượng, thuận tay nhấc nó lên, cây quyền trượng rất nhẹ nhàng bị anh nhấc lên khỏi mặt đất.

Trông có vẻ rất dễ dàng.

Chương 498

Anh không cảm thấy cây quyền trượng này có gì tàn nhẫn, chẳng lẽ sức mạnh trên tay anh lớn hơn, nhưng cũng không thể như vậy được.

Chương Khải Minh lại lần nữa cầm cây quyền trượng đưa ra trước mặt Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy cảm giác nhẹ nhàng khi Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng.

Chương Khải Minh có Đại Lực Kim Cương Chỉ, nhưng trong tình huống anh hoàn toàn không vận dụng, cũng không thể nhấc cây quyền trượng này nhẹ nhàng như vậy.

Trương Khởi Linh lại một lần nữa đưa tay ra nhận cây quyền trượng mà Chương Khải Minh đưa cho.

Khi Trương Khởi Linh đưa hai tay ra nhận cây quyền trượng, cùng với việc Chương Khải Minh buông tay, Trương Khởi Linh nhanh chóng bị trọng lượng của nó đè xuống, hai tay không nhấc nổi.

Xem ra cây quyền trượng này trong tay Trương Khởi Linh lập tức trở nên nặng trịch, khiến anh không khỏi có chút kinh ngạc.

Rốt cuộc nguyên nhân gì có thể khiến trọng lượng của cây quyền trượng trong tay hai người hoàn toàn khác nhau?

Chẳng lẽ cây quyền trượng này cũng tiên nhập vi chủ, ai chạm vào nó trước thì sẽ trở thành chủ nhân, từ đó quyền trượng mới trở nên nhẹ đi?

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không khỏi có chút hoài nghi.

Chuyện như vậy thực sự quá kỳ quái.

Tuy Chương Khải Minh đã gặp phải rất nhiều chuyện kỳ quái, nhưng khi thực sự lại gặp phải chuyện kỳ quái, khó tránh khỏi sẽ có chút hoài nghi, có chút khó tin.

Nhìn cảm giác của Trương Khởi Linh khi hai tay nhận cây quyền trượng, biết rằng trọng lượng của nó không hề nhẹ.

Chương Khải Minh khi chạm vào cây quyền trượng trong chiếc hòm lớn kia cũng có cảm giác như vậy.

Chỉ là khi xác nhận lại cây quyền trượng trong tay mình, tại sao nó lại trở nên nhẹ đi, điểm này Chương Khải Minh không hiểu.

Trương Khởi Linh hai tay nhận lấy cây quyền trượng, cảm thấy trọng lượng của nó thực sự rất nặng, sau đó lại giao nó cho Chương Khải Minh.

Khi Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng, thực sự cảm thấy hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

Cảm giác như cây quyền trượng trong tay Trương Khởi Linh đã biến thành ngàn cân vậy.

Lại là vì sao?

Tuy Chương Khải Minh không rõ nguyên do trong đó, nhưng sự thay đổi kỳ diệu này cũng cho thấy pháp trượng này có linh lực nhất định.

Lúc này, Chương Khải Minh nghĩ đến cuộn giấy da mà anh lấy được trong hòm, hỏi Trương Khởi Linh có mang cuộn giấy da đó ra khỏi cột đồng không.

May mà sau khi Trương Khởi Linh xem xong cuộn giấy da, anh đã tiện tay cất nó vào người.

Bây giờ Trương Khởi Linh đưa tay sờ vào cuộn giấy da trong tay,

giao cho Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh chỉ có chút tò mò mở cuộn giấy da ra.

Thực ra những văn tự viết trên cuộn giấy da anh hoàn toàn không đọc được, chỉ nghe Trương Khởi Linh giải thích mới biết cây quyền trượng đầy pháp lực là thứ bắt buộc phải dùng để cải tử hoàn sinh.

Có thể biết cây quyền trượng đầy pháp lực này quan trọng đến mức nào.

Nhưng bây giờ Chương Khải Minh nhìn cây quyền trượng bình thường này, hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ pháp lực nào.

Duy nhất chỉ có trọng lượng khi cầm trong tay là khác nhau, có lẽ mỗi người cầm trong tay trọng lượng đều sẽ có sự khác biệt.

Chương Khải Minh hỏi về cuộn giấy da trên người Trương Khởi Linh, chủ yếu là muốn xem bên trong cuộn giấy da có nhiều hơn những hình khắc và miêu tả về pháp năng không.

Lúc này, Chương Khải Minh thấy cuộn giấy da này không có bất kỳ hình ảnh nào, chỉ có một số chữ không đọc được.

Anh giao cuộn giấy da vào tay Trương Khởi Linh, để anh tiếp tục xem có miêu tả cụ thể nào về pháp trượng không.

Do mồi lửa trên người Chương Khải Minh và Trương Khởi Linh cũng không còn nhiều, độ sáng cũng không mạnh lắm, nên khi đọc chữ sẽ có chút khó khăn.

Chương Khải Minh thấy vậy, dứt khoát không xem nữa.

Xem xem ngày mai ban ngày có miêu tả cụ thể nào không.

Anh giao cuộn giấy da cho Trương Khởi Linh, để anh tiếp tục cất giữ.

Sau đó, Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng cẩn thận

nghiên cứu, đồng thời cũng bảo Trương Khởi Linh đi nghỉ trước, lát nữa lại lên cây đại thụ kia.

Trương Khởi Linh đứng dưới gốc cây, dựa vào chút ánh sáng le lói của bầu trời sao, nhìn cây quyền trượng trong tay mình.

Chất liệu của cây quyền trượng này hẳn là gỗ, toàn thân đen tuyền.

Cây quyền trượng bằng gỗ màu đen này khiến người ta trông càng thêm quỷ dị.

Trong đêm tối, cây quyền trượng bằng gỗ màu đen này lại có ánh sáng phản chiếu.

Chương Khải Minh tay phải nắm chặt cây quyền trượng, nhẹ nhàng giơ nó lên đỉnh đầu.

Cùng lúc nắm chắc cây quyền trượng, dường như trong đầu anh bị một loạt hình ảnh mạnh mẽ khống chế.

Chương Khải Minh chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt là một người tay cầm một cây quyền trượng, giơ cao quá đầu, bên dưới có một đám người quỳ lạy, tại chỗ khấu đầu bái lạy.

Số lượng người quỳ lạy khá đông, có thể cảm nhận được cảm giác được vạn người mô bái.

Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng, đột nhiên có một cảm giác, trên người dường như tràn đầy sức mạnh vô tận.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc, hình ảnh mơ hồ lập tức biến mất.

Nhưng loại hình ảnh đó khiến Chương Khải Minh thực sự có cảm giác như đang ở trong đó.

Chương 499

Đột nhiên Chương Khải Minh có một ảo giác, dường như mình đang cầm cây quyền trượng đứng đó, là người được người khác mô bái.

Cảm giác này mạnh mẽ đến mức, có một loại cảm giác chân thực như đang ở trong đó.

Chương Khải Minh cũng không biết tại sao lại có cảm giác như đang ở trong đó, tại sao lại có ảo giác mình là chủ nhân của cây quyền trượng.

Phải biết rằng cây quyền trượng này ít nhất cũng là một vật cổ xưa hơn ngàn năm, lại có thể khiến anh có ảo giác như vậy.

Có lẽ trong cõi u minh, Chương Khải Minh và cây quyền trượng này thật sự có duyên phận đặc biệt.

Điều này khiến anh vừa nhìn thấy cây quyền trượng đã có cảm giác như vậy.

Chương Khải Minh trong lòng tự an ủi mình như vậy, vì loại cảm giác này cũng không giải thích rõ được.

Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng, tiếp tục dắt nó vào thắt lưng sau lưng, sau đó trèo lên cây đại thụ kia.

Vẫn tìm chỗ cành cây khá bằng phẳng, Chương Khải Minh cầm cây quyền trượng, nhẹ nhàng nằm xuống cây đại thụ, sau đó đặt nó lên người mình.

Khi đặt sau lưng, thực sự có chút không bằng phẳng, khiến anh thực sự đau lưng, vì vậy dứt khoát đặt cây quyền trượng lên người, ôm vào lòng.

Có lẽ một đêm mệt mỏi và bôn ba cũng thực sự khiến Chương Khải Minh có chút mệt mỏi.

Anh dần dần bị một cơn buồn ngủ ập đến, dường như ý thức dần trở nên mơ hồ, tiến vào giấc mơ.

Trong giấc mơ mơ màng, Chương Khải Minh dường như đến một nơi giống như một bộ lạc xa xưa.

Lúc này có một thiếu nữ mặc váy dài đi về phía anh.

Khi đến trước mặt anh, cô quỳ hai gối xuống, quỳ lạy trước mặt anh, dập đầu.

Chương Khải Minh thấy cảnh tượng như vậy, phản ứng đầu tiên là định đưa tay đỡ cô gái dậy.

Nhưng khi tay anh chưa chạm vào cô gái, cô gái từ từ ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh.

Khi nhìn thấy dung mạo của cô gái, anh không khỏi sững sờ, vì dung mạo của cô gái này giống hệt cô gái trong thi kiển lớn mà anh cứu ra từ trong cột đồng.

Đôi mắt của cô gái này linh động, giống hệt ánh mắt trong thi kiển, cô dập đầu thật mạnh với Chương Khải Minh trước mặt, giọng nói du dương cũng vang lên.

Cô gái trong giấc mơ nói với Chương Khải Minh rằng cô rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh.

Sự giúp đỡ của anh đã giúp cô gái có thể nhập thổ vi an trở lại, không còn phải chịu đựng sự dày vò và đau khổ to lớn nữa.

Chương Khải Minh trong cơn mê màng dường như cũng biết đây là một giấc mơ.

Đồng thời anh lại hỏi cô gái trước mặt về chuyện cây quyền

trượng.

Cô gái nói với Chương Khải Minh, cây quyền trượng này có pháp lực vô biên.

Vào thời kỳ mà cô gái sống, pháp trượng trong tay pháp lão có thể làm được mọi thứ.

Tất cả mọi người trong tộc đều rất tôn kính pháp lão, cũng biết pháp trượng trong tay ông có năng lực thông thiên vô biên.

Nhưng sau đó có một đám người ngoại tộc xâm lược, bắt đầu tàn sát cướp bóc người trong tộc, biến tất cả người trong tộc thành nô lệ. 173.

Người trong tộc cũng đã vùng lên phản kháng, nhưng sự phản kháng đối với đội quân hùng mạnh đó hoàn toàn không có khả năng chống trả.

Khi mọi người trong tộc đặt hy vọng vào pháp lão, pháp lão lại bị kẻ gian trong tộc hãm hại, khiến ông rời khỏi pháp trượng.

Từ đó không ai biết pháp trượng đã đi đâu, đồng thời pháp lão cũng biến mất.

Người trong tộc bị những người chủ bên ngoài bắt hết, họ bị đối xử tàn khốc, hoàn toàn không coi họ là người.

Thậm chí những người ngoại tộc này còn tàn nhẫn hơn, họ dùng những thiếu nữ trong tộc làm vật tế.

Những kẻ ngoại tộc xâm lược đã bắt giữ tất cả người trong tộc của ta, bắt họ lao dịch không ngừng.

Tộc nhân của ta bị đối xử như nô lệ, phải làm việc suốt đêm để xây dựng một cây cột đồng xanh khổng lồ.

Một số tộc nhân lớn tuổi, sức yếu đã bỏ mạng trong quá trình lao

động.

Hơn nữa, những kẻ xâm lược ngoại tộc không cho tộc nhân đã trở thành nô lệ của chúng bất kỳ con đường sống nào.

Chúng thường để họ đói ba năm ngày mới cho ăn một bữa, rồi lại tiếp tục bắt làm việc, hoàn toàn không coi họ là người, không cho họ một chút không gian sinh tồn nào.

Chúng lợi dụng tộc nhân của ta để xây dựng công trình khổng lồ, vì vậy một lượng lớn người đã không chịu nổi sự dày vò này mà chết hàng loạt.

Sau khi chết cũng không được yên, thi thể của họ bị những kẻ ngoại tộc treo lên các nhánh của cột đồng xanh.

Có những người chưa chết hẳn, bị chúng treo sống lên các nhánh cột đồng, những nhánh cây sắc nhọn đâm xuyên qua tim phổi họ.

Bị treo trên cột đồng, họ run rẩy không ngừng, máu tươi theo thân cây đồng chảy xuống, để từng chút máu tươi chảy cạn đến chết, thậm chí bị treo thành xác khô.

Khi cô gái ấy xúc động kể lại, đôi mắt linh động của nàng đẫm lệ, Chương Khải Minh có thể cảm nhận được thảm cảnh lúc đó.

Nhìn cây cột đồng đâm thẳng vào những thi thể kia, Chương Khải Minh hiểu rằng những thi thể treo trên cột đồng và những gì được khắc trên bức tranh đều là cảnh tượng có thật.

Chương Khải Minh tiếp tục hỏi cô gái trước mặt về cây quyền trượng, nhưng rõ ràng cô gái không biết nhiều về nó.

Nàng chỉ biết rằng cây quyền trượng trong tay pháp lão có uy lực và pháp lực to lớn, có thể cầu cho mưa thuận gió hòa, cũng có thể tiêu tai giải nạn.

Sau này, tộc của nàng bị ngoại tộc xâm lược cũng vì kẻ địch muốn đoạt lấy cây quyền trượng của pháp lão.

Chương 500

Nhưng cùng với cuộc xâm lược và sự sát hại của kẻ gian, cả pháp lão và quyền trượng đều đã biến mất.

Không ai biết pháp lão và cây quyền trượng đã đi đâu, bị kẻ gian nào hãm hại.

Những chuyện sau đó cô gái hoàn toàn không biết.

Cuối cùng, cũng giống như hình ảnh được khắc trên chiếc hộp, cô gái bị dùng làm vật tế, bị tế sống cho cây cột đồng xanh.

Sau đó, cô gái một lần nữa cảm ơn sự giúp đỡ của Chương Khải Minh rồi biến mất.

Lúc này, Chương Khải Minh cũng từ từ mở mắt ra, vừa rồi anh có chút buồn ngủ, thật sự đã thiếp đi.

Trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, hình ảnh cô gái trong kén xác kia lại vô cùng chân thực.

Cô gái ấy cũng đã nói chuyện với anh, hoàn toàn khớp với những gì được khắc trên chiếc hộp, khiến Chương Khải Minh có chút không phân biệt được giữa mơ và thực.

Chương Khải Minh mở mắt, từ từ nhìn lại cuộn giấy trong lòng, rồi lại cúi đầu nhìn xuống, thấy Chương Linh đang ngủ say sưa.

Xem ra còn một lúc nữa mới trời sáng, cũng không có việc gì làm, Chương Khải Minh tiếp tục nằm trên cành cây, nhưng những hình ảnh trong đầu cứ từng màn hiện ra trước mắt.

Điều này khiến Chương Khải Minh càng thêm tò mò về cây quyền trượng trong tay.

Lắng nghe đêm khuya tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng thú hoang gầm rú, khu rừng này hẳn là một khu rừng già nhiều năm tuổi.

Thú dữ trên núi chắc chắn không ít, không biết khi ở trên núi, chúng có gặp phải con mãng xà lớn như Chúc Cửu Âm không?

Chương Khải Minh đã thấy con mãng xà Chúc Cửu Âm, anh cảm thấy một sinh vật khổng lồ như vậy sống trong núi chắc chắn đã rất nhiều năm.

Nhìn cảnh tượng khắc trên chiếc hộp, có lẽ vào thời đó, mãng xà Chúc Cửu Âm đã được người đời thờ cúng.

Xem ra, mãng xà Chúc Cửu Âm có lẽ đã sống trong cây cột đồng này qua nhiều thế hệ.

Con mãng xà sống ở đây qua nhiều đời chắc chắn có thói quen săn mồi, nhìn lớp mỡ dày trong cơ thể nó, hẳn là nó chuyên ăn thịt các sinh vật khác.

Không biết con mãng xà này sống thường xuyên trong rừng, lẽ nào chưa từng bị con người nhìn thấy?

Chương Khải Minh biết đầu óc mình lúc này rất rối loạn, mọi thứ cứ lộn xộn cả lên.

Có một số chuyện anh không hiểu, nhưng nếu không hiểu thì cũng không nghĩ ngợi sâu xa nữa.

Mọi chuyện đến lúc sẽ tự nhiên được giải quyết.

Nhiệm vụ hàng đầu hiện tại là tìm ra lăng mộ thật sự của Tây Vương Mẫu trong khu rừng này, tìm được lăng mộ thì âm mưu của Tây Vương Mẫu cũng sẽ không thể thành công.

Chương Khải Minh lặng lẽ nằm trên cành cây, mắt nhắm hờ lắng nghe cảm giác gió nhẹ thổi qua lá cây, may mà tiết trời lúc này không

quá lạnh.

Chương Khải Minh lại nghĩ, có phải con mãng xà khổng lồ vừa rồi bị đốt cháy trong cột đồng cũng có tác dụng làm ấm không khí ở đây không?

Lúc Chương Khải Minh đang nhắm mắt, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

Nghe vị trí của âm thanh thì hẳn là rất xa, nhưng tiếng hét thê lương đó lại nghe rõ mồn một khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Đôi mắt đang nhắm hờ của Chương Khải Minh lập tức mở to, nghe tiếng hét đó, chắc chắn là người bị kinh hãi hoặc bị thương nặng tột độ mới có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết đến vậy, một tiếng hét thấu tận xương tủy, bộc lộ sự sợ hãi vô cùng.

Chương Khải Minh ngồi dậy, nửa ngồi trên cành cây nhìn ra xa.

Vị trí cây đại thụ mà Chương Khải Minh đang ở thuộc về một cây lớn trên đỉnh núi, cây này nếu không phải là cây cao nhất trong rừng thì cũng gần như vậy.

Chương Khải Minh ngồi trên chạc cây nhìn bốn phía.

Anh nhìn về phía phát ra âm thanh.

Xung quanh tối đen như mực, chỉ thấy những ngọn núi đối diện và các dãy núi xung quanh, hoàn toàn không có một chút ánh sáng nào.

Nhưng có thể nghe ra tiếng hét thảm thiết vừa rồi chắc chắn là ở trong rừng chứ không phải phát ra từ dưới lòng đất.

Nếu là thợ săn bình thường, giờ này cũng không thể đi lại trong rừng được.

Phải biết rằng rừng sâu về đêm vô cùng nguy hiểm, tất cả thú dữ đều xuất hiện vào lúc trời tối.

Nếu không phải là thợ săn gần đây, vậy thì những người đến trước, những kẻ trộm mộ cũng sẽ không chọn đi lại vào lúc nửa đêm.

Nhìn bốn phía tối đen như mực, hoàn toàn không thấy gì, từ trên cao nhìn xuống khu rừng cũng không thấy gì cả.

Sau tiếng hét thảm đó, không có âm thanh nào tiếp theo, Chương Khải Minh lại lặng lẽ nằm xuống cành cây.

Lúc này, Chương Khải Minh càng không ngủ được, anh cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Lúc này, Chương Linh dường như cũng đã tỉnh, cậu ta cũng cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh một lúc rồi nói với Chương Khải Minh ở trên: "Quỷ gia, tôi nghe động tĩnh của anh hình như cũng đã tỉnh rồi.

Tiếng hét thảm đó là của ai vậy nhỉ?" Chương Khải Minh nghe Chương Linh hỏi, liền đáp: "Để xem tiếp theo có động tĩnh gì không.

Nếu không có động tĩnh gì, thì có thể là ai đó bị lạc đường hoặc bị kẹt trong núi gặp phải thú dữ mà không may gặp nạn.

Nếu tiếp theo có động tĩnh, thì chắc chắn là người lên núi giống chúng ta!" Chương Linh cảm thấy Chương Khải Minh nói cũng có lý, liền chờ xem tiếp theo có động tĩnh gì không.

Bây giờ Chương Linh cũng hoàn toàn không ngủ được, cũng không có tâm trạng để ngủ.

Khi con người căng thẳng, vỏ não sẽ có chút hưng phấn, từ đó càng không buồn ngủ chút nào.

Chương Khải Minh cũng giống như Chương Linh, bây giờ cũng không ngủ được, chỉ lặng lẽ nằm trên cành cây, lắng nghe động tĩnh bốn phía.

Vừa rồi nghe tiếng hét thảm đó, hẳn là cách ngọn núi này không gần, chỉ là trong núi về đêm đều tĩnh lặng, tiếng hét đó thực sự quá chói tai.

Chương 501

Một lúc lâu sau, dường như hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Ngay khi Chương Khải Minh và Chương Linh dần dần có chút buồn ngủ, đột nhiên vang lên vài tiếng súng.

Chương Khải Minh và Chương Linh lập tức bị tiếng súng làm cho tỉnh giấc.

Phải biết rằng trong khu rừng yên tĩnh, những âm thanh chói tai như vậy dường như đặc biệt khó chịu.

Chương Khải Minh lập tức ngồi dậy, nghe vị trí của tiếng súng, anh nhìn về phía đó, cùng hướng với tiếng hét thảm vừa rồi.

Nghe tiếng súng, hẳn là có một đội ngũ vũ trang.

Ngay sau khi tiếng súng dừng lại, không nhìn thấy ánh lửa ở vị trí nào, chỉ lờ mờ cảm thấy hướng đó.

Chương Khải Minh nhìn chằm chằm về phía đó.

Ngay sau đó lại là một tràng súng liên tiếp.

Lần này, Chương Khải Minh đã nhìn rõ ánh lửa ở chân một ngọn núi khác, trong đêm tối đen đặc biệt rõ ràng.

Mặc dù nhìn từ xa chỉ là một điểm sáng, nhưng ánh sáng của đạn lại rất rõ.

Nhìn thấy một tràng súng ở chân núi đó, nhưng không nghe thấy tiếng người hét thảm.

Chương Khải Minh có thể khẳng định, đó tuyệt đối là một nhóm người có trang bị đã vào khu rừng này.

Nhưng tại sao nhóm người này lại không nghỉ ngơi vào lúc nửa

đêm mà lại tiếp tục tiến lên, điều này khiến người ta có chút không hiểu.

Xem ra những người này đang rất vội vàng vào nơi này.

Chương Khải Minh và Chương Linh cẩn thận quan sát vị trí phát ra tiếng súng.

Nhìn vị trí ngọn núi đó, hẳn là ngọn núi bị sạt lở.

Mặc dù về đêm không nhìn rõ tình hình tổng thể của ngọn núi, nhưng nhìn vị trí đó, đại khái là nơi ngọn núi bị sạt lở mà Chương Khải Minh đã rời đi.

Chẳng lẽ những thứ trong núi vẫn chưa bị tiêu diệt hết, có con nào chạy ra ngoài sao?

Chương Khải Minh không khỏi thầm nghĩ, đồng thời trong lòng cũng chùng xuống, phải biết rằng nếu những thứ trong núi đó chạy ra ngoài thì sẽ rất nguy hiểm.

Những thứ trong núi đó đều sẽ làm hại người, đều là những thứ đặc biệt hung dữ.

Nhưng Chương Khải Minh lại đồng thời phủ nhận suy nghĩ của mình, chắc là không phải, vì khi anh rời khỏi nơi đó, ngọn núi đã sạt lở toàn bộ, dù bên trong có sinh vật tài giỏi đến đâu cũng đã bị chôn vùi cùng với ngọn núi.

Trong núi lại cháy lớn, hẳn là không có sinh vật nào có khả năng sống sót từ đó.

Phải biết rằng những thứ trong núi đó không phải là sinh vật bình thường, đó hoàn toàn là yêu vật, nếu thả những yêu vật này ra ngoài, sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng của những người ở các ngọn núi gần đó.

Cũng không biết khu rừng cổ đại này rốt cuộc nuôi dưỡng những thứ kỳ lạ quái dị gì, khu rừng liên miên này hẳn đã có từ rất lâu rồi, những thứ trong núi thực sự không thể nói rõ được, những thứ quái dị thực sự quá nhiều.

Thú dữ mãnh thú cũng không còn là hiếm lạ, thế mà những thứ trong núi này lại có cả những sinh vật cổ đại, giống như con mãng xà Chúc Cửu Âm vừa rồi.

Những thứ này rất hiếm thấy, tưởng chừng đã tuyệt diệt, tuyệt chủng lại xuất hiện một lần nữa trong khu rừng này, xem ra số lượng không hề ít.

Nếu không đốt con mãng xà Chúc Cửu Âm rồi ném vào trong cột đồng, vậy thì những con Chúc Cửu Âm nhỏ ở dưới đáy cột đồng, sau khi lớn lên sẽ như thế nào?

Cột đồng dường như cũng không thể giam giữ chúng được nữa, thứ có thể trấn áp mãng xà Chúc Cửu Âm, ngược lại dường như là cây quyền trượng trong chiếc hộp mà anh lấy ra.

Chẳng lẽ cây quyền trượng trong hộp có mục đích khác, là để trấn áp Chúc Cửu Âm trong cột đồng?

Chương Khải Minh dường như đột nhiên hiểu ra đạo lý trong đó, vì khi chưa động đến cây quyền trượng, con Chúc Cửu Âm khổng lồ ở dưới không hề có động tĩnh gì.

Khi anh lấy cây quyền trượng đi, con Chúc Cửu Âm này dường như phát điên lao lên.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh lại đột nhiên cảm thấy cây quyền trượng mình đang cầm, có thể thực sự đã trấn áp được những con mãng xà lớn trong cột đồng, nếu không với sức mạnh của con mãng xà, việc húc đổ mặt phẳng trên cột đồng tuyệt đối là dễ như trở

bàn tay.

Chương Khải Minh cũng đã thấy sức mạnh của con mãng xà này, nếu không đâm được vào nội tạng của nó thì có thể dùng lửa, nhưng để đối phó với mãng xà Chúc Cửu Âm cũng có độ khó nhất định.

Chẳng lẽ cầm cây quyền trượng này có công hiệu trấn áp tất cả yêu vật, Chương Khải Minh nhìn cây quyền trượng trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Trong lúc Chương Khải Minh đang thất thần, lại một tràng súng vang lên, Chương Khải Minh vội vàng nhìn lại vị trí đó, nhìn về hướng ngọn núi sạt lở có tiếng hét thảm vừa rồi.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại có một tràng súng dồn dập như vậy, nghe tiếng súng hẳn là súng được trang bị cho một đội ngũ có tổ chức.

Cũng không biết ở nơi đó rốt cuộc đã gặp phải cái gì, đến mức phải dùng súng để tấn công.

Đối với những người không thường xuyên đổ đấu trộm mộ, quả thực gặp phải bất cứ chuyện gì cũng sẽ có phản ứng đầu tiên là cầm súng bóp cò.

Bởi vì dù sao trong lòng những người này và ý nghĩ đầu tiên của họ, họ cảm thấy vũ khí có thể giải quyết mọi thứ, nhưng đối với những yêu vật tà dị một chút, súng lại là vũ khí vô dụng nhất.

Những người đổ đấu thực thụ mới biết thứ gì là thực dụng nhất, đối với thứ gì là hữu dụng nhất.

Nghe một tràng súng liên tiếp, có thể đoán được số người nổ súng chắc chắn không ít.

Nghe tiếng súng, muộn như vậy rồi còn đến nơi sạt lở đó làm gì?

Chẳng lẽ cũng phát hiện ra nơi đó có lăng mộ, chỉ là khi đến nơi thì phát hiện ra ngọn núi đã sạt lở, mang theo tâm lý may mắn tiếp tục mò mẫm tiến vào, rồi bị những yêu vật còn sống sót bên trong tấn công?

Một loạt câu hỏi hình thành trong đầu Chương Khải Minh, bây giờ những vấn đề này đều không thể hiểu rõ được.

Có khả năng những người này cũng đã phát hiện ra vị trí này, cũng vào lăng mộ đó xem thử, nhìn thấy ngọn núi sạt lở mang theo chút tâm lý may mắn đi vào xem. 174.

Chương 502

Xem ra khả năng này rất lớn, nếu họ có thể tìm thấy vị trí lăng mộ này thì người khác cũng sẽ tìm ra thôi, chỉ là chậm hơn một bước mà thôi.

Nếu họ vào lăng mộ đó trước một bước, vậy thì, lăng mộ đó sẽ xảy ra biến hóa gì?

Chương Khải Minh rất tỉnh táo, anh và Chương Linh đã lấy hết dạ minh châu trên vách đá.

Chỉ là buổi tối ra ngoài không mang theo dạ minh châu bên mình, xem ra sau này thật sự nên mang theo những thứ như dạ minh châu bên mình, ít nhất có thể chiếu sáng, như bây giờ trên cây đại thụ tối đen như mực cũng không nhìn rõ.

Chương Khải Minh trong lòng không khỏi lắc đầu, cũng không biết đầu óc mình bây giờ đang nghĩ gì.

Một loạt vấn đề có quá nhiều điều chưa hiểu rõ, Chương Khải Minh bây giờ cũng không hiểu.

Chương Linh nghe Chương Khải Minh trên cây nửa ngày không nói gì, cũng không biết Chương Khải Minh đã ngủ hay đang suy nghĩ, nghe tiếng súng như vậy, chắc chắn Chương Khải Minh cũng giống mình, không ngủ được.

Bây giờ trong lòng Chương Linh đang nghĩ đến những con cổ trùng khổng lồ mà cậu ta nhìn thấy phía sau những khuôn mặt người trong cột đồng.

Khi Chương Linh nhìn thấy những con cổ trùng phía sau những khuôn mặt người khổng lồ, phản ứng đầu tiên của Chương Linh là

nghĩ đến cô gái Miêu tộc người mèo đen đó.

Phải biết rằng bây giờ Chương Linh cũng đang suy nghĩ tại sao cô gái Miêu tộc này lại theo đội ngũ của mình vào lăng mộ.

Cô gái Miêu tộc này chắc chắn có lý do của mình, nếu cô gái Miêu tộc này vào lăng mộ để tìm cổ trùng, vậy thì những con cổ trùng gặp phải trong cột đồng vừa rồi, tuyệt đối là những con cổ trùng thượng hạng.

Cô gái Miêu tộc người mèo đen này không giỏi ăn nói, không nói với bất kỳ ai về chuyện trong lăng mộ, mặc dù Chương Linh có chút nghi ngờ, cô gái Miêu tộc này chắc chắn có chuyện giấu giếm.

Nhìn thấy thân thủ nhanh nhẹn của cô gái Miêu tộc khi đối phó với những binh lính giải ngũ có trang bị đó, biết rằng cô gái Miêu tộc này và chủ nhân của mình vào lăng mộ chắc chắn có chuyện quan trọng phải làm.

Chỉ là những tộc nhân khác của cô gái Miêu tộc đều gặp bất trắc, chỉ còn lại một mình cô gái Miêu tộc này, xem ra cô gái này có nghị lực kiên cường, một mình cũng phải theo đội ngũ vào lăng mộ.

Bây giờ Chương Linh cũng không ngủ được, nằm thẳng trên cành cây, thực sự cảm thấy có một số chuyện cũng không hiểu rõ.

Dù sao cô gái Miêu tộc người mèo đen này đã cứu con chó trắng nhỏ, cậu ta không hy vọng cô gái Miêu tộc này sẽ xảy ra vấn đề gì.

Bây giờ tiếng súng ở bên kia núi đã không còn nữa. 175.

Trương Khải Minh và Trương Linh sau khi ổn định trên cây cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng súng nào, hai người ở trên cây nửa mê nửa tỉnh suốt cho đến khi trời sáng.

Cùng với bầu trời dần dần hé ra một tia sáng, Chương Linh nhìn thấy trời đã hơi sáng, có thể nhìn rõ đường đi, Chương Khải Minh

quyết định cùng Chương Linh nên đi tìm Bàn Tử.

Chương Khải Minh từ trên cây nhảy xuống, đứng dưới gốc cây vươn vai một cái, nhìn tàn tích của kén xác bị đốt cháy đêm qua, làm cho một mảng cỏ gần đó như được phủ một lớp keo, nhìn nơi đó có chút đen.

Chương Khải Minh lại nghĩ đến giấc mơ đêm qua, nghĩ đến thi thể cô gái trong kén xác, đồng thời đôi mắt linh động của cô gái đó, thực sự không thể nào quên.

Chương Khải Minh biết giấc mơ đêm qua, cảnh cô gái vô cùng cảm kích mình hẳn là thật. 176.

Mặc dù chỉ là một giấc mơ, nhưng Trương Khải Minh biết chắc chắn là vị cô nương đó khi linh hồn có điều ký thác đã báo mộng cho mình, dù rằng anh cũng không tin vào ma quỷ.

Nhưng có những lúc những chuyện gặp phải và những chuyện quái dị đó không thể không khiến anh tin rằng, những thứ linh dị thực sự tồn tại.

Chương Khải Minh cũng không quan tâm những thứ đó có tồn tại hay không, cứ cho là ngày có điều suy nghĩ đêm có điều mơ.

Dù sao Chương Khải Minh cảm thấy lần này thương hại cô gái đó, để cô gái đó siêu sinh là việc làm rất đúng, mặc dù cái kén xác lớn đó thực sự vô giá.

Nhưng Chương Khải Minh cũng không thèm làm như vậy, nhìn đôi mắt linh động của cô gái đó khiến Chương Khải Minh có chút không nỡ.

Dù sao tất cả mọi người đối với tiền tài đều không có sức đề kháng, Chương Khải Minh cũng vậy, nhưng có một số tiền tài Chương Khải Minh không thèm.

Chương Khải Minh ở dưới vươn chân vươn tay, trên cây dù sao cũng có chút hạn chế, không có cách nào ngủ thoải mái.

Nhưng bây giờ nhảy xuống cây vươn tay vươn chân, cảm giác dường như thật sự có chút tê dại.

Anh lại đặt cây quyền trượng trong tay ra sau hông, như vậy tiện mang theo hơn, nếu cứ cầm cây quyền trượng này, người tinh mắt sẽ nhận ra ngay cây quyền trượng này tuyệt đối không phải là cây quyền trượng bình thường.

Để những người không biết nhìn thấy mình cầm một cây quyền trượng như vậy, sẽ nghĩ đây là gậy chống.

Nếu để người ta nghĩ đây là gậy chống, thì mặt mũi mình cũng không hay ho gì, cứ như thể lực không tốt vậy.

Chương Linh lúc này cũng từ trên cây nhảy xuống, nhìn Chương Khải Minh đang vươn tay vươn chân, cậu ta cũng vươn tay vươn chân, dù sao trên cây thực sự không thể động đậy, sợ rơi xuống.

Mặc dù bình thường lúc ngủ Chương Linh cũng rất ngoan ngoãn, nhưng ngủ trên một cành cây mỏng manh như vậy, sẽ có chút không thoải mái.

Chương Khải Minh vừa vươn tay vươn chân, vừa nhìn về nơi có tiếng súng đêm qua, rõ ràng là không nhìn thấy, nhưng rất tò mò không tự chủ được mà nhìn về phía đó, nhìn ngọn núi sạt lở kia.

Ngọn núi sạt lở đó trong số rất nhiều ngọn núi liên tiếp không quá nổi bật.

Người có thể tìm thấy lăng mộ ở ngọn núi đó hẳn là cũng có nghiên cứu đặc biệt về trộm mộ.

Chương Khải Minh nghe tiếng súng đêm qua, chắc chắn bên trong có người hiểu biết dẫn đội đi.

Nhưng không rõ tiếng hét thê thảm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có lẽ đã thực sự gặp phải yêu vật trong lăng mộ chưa bị tiêu diệt hết khi ngọn núi sạt lở và cháy lớn.

Sau khi Chương Khải Minh và Chương Linh duỗi thẳng tay chân, ngủ một đêm trên cành cây như vậy, thực sự cảm thấy có chút mệt mỏi, trời đã sáng.

Nhân lúc trời sáng, vội vàng đi tìm Bàn Tử, cũng không biết Bàn Tử có đang đặc biệt lo lắng không.

Bây giờ nhìn đỉnh núi này Chương Khải Minh cũng không rõ, vị trí hiện tại của mình và hang núi nơi Bàn Tử ở, rốt cuộc cách nhau bao xa, Chương Khải Minh lấy ra la bàn mang theo bên mình.

Cẩn thận tìm kiếm phương hướng, chỉ cần nhìn về phía ngọn núi sạt lở kia rồi đi qua một ngọn núi nữa, hẳn là đến hang núi nơi Bàn Tử ở.

Bởi vì lúc trời mưa, khi trốn vào hang núi, từ ngọn núi sạt lở đó xuôi theo dòng sông, đến ngọn núi này ở giữa chỉ cách một ngọn núi.

Chương 503

Hôm qua ở trên cành cây nhìn thấy, ngọn núi sạt lở đó hẳn là không quá xa ngọn núi này.

Bây giờ trời cũng đã sáng, đường đi cũng rất dễ tìm, Chương Khải Minh và Chương Linh quyết định nhanh chóng xuống núi tìm Bàn Tử, dù sao đi bộ trên núi xuống núi cũng sẽ có một khoảng cách, một đoạn đường cũng không biết có dễ đi không.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng đang lo lắng Bàn Tử có còn đợi ở chỗ cũ không.

Đợi trời sáng hơn một chút, Chương Khải Minh quyết định lấy pháo hiệu mang theo bên mình bắn một quả, xác định vị trí của mình, hy vọng Bàn Tử cũng sẽ đồng thời đáp lại.

Thực ra Chương Khải Minh không cùng Bàn Tử hội họp, mỗi người tự xuống núi, trước tiên chuẩn bị trang bị và thức ăn cần thiết để lên núi, hẳn là cũng được, không biết Bàn Tử và Trần Văn Cẩm có cố chấp không.

Nhân lúc trời chưa sáng hẳn, nhưng đã có thể nhìn rõ đường đi, Chương Khải Minh và Chương Linh quyết định xuống núi sớm.

Dù sao ở dưới chân núi sẽ dễ gặp nhau hơn, vị trí hiện tại của Chương Khải Minh và Chương Linh hoàn toàn là trên đỉnh núi.

Bàn Tử cũng không thể leo lên ngọn núi cao như vậy để tìm vị trí của mình, vì vậy chỉ có thể đi xuống chân núi trước rồi mới gửi tín hiệu.

Chương Linh cũng duỗi vai, cảm thấy cơ thể cũng được thư giãn, dường như đã ngủ một giấc, mặc dù thời gian không quá dài, nhưng

cũng giúp tinh thần được bổ sung tốt.

Bây giờ cũng cảm thấy tinh lực đặc biệt dồi dào.

Trời có chút xám xịt, hẳn là lúc lạnh nhất vào buổi sáng, nhưng khu rừng này dường như không cảm thấy lạnh như vậy, ngược lại có cảm giác hơi ấm áp.

Chương Khải Minh thực sự nghi ngờ có phải là hiệu quả từ việc đốt cháy con mãng xà lớn dưới đáy cột đồng không.

Hẳn là có quan hệ nhất định, dù sao mỡ của con mãng xà đó rất dày.

Chương Khải Minh đứng trên đỉnh núi nhìn bốn phía, rồi lại nhìn xuống chỗ nứt dưới gốc cây đại thụ, bị chiếc hộp sắt đập ra một nửa, lộ ra cột đồng dưới lòng đất.

Chương Khải Minh cảm thấy như vậy không ổn, mặc dù bây giờ đã dễ dàng, những thứ trong đó cũng không còn nữa, nhưng nếu thực sự để người có ý đồ phát hiện, vậy thì cũng sẽ xuống cột đồng đó.

Bất kể vì lý do gì, Chương Khải Minh cũng không hy vọng cột đồng này lại bị người khác phát hiện.

Chương Khải Minh nhìn thấy một tảng đá khổng lồ ở gần đó, Chương Khải Minh đi đến bên tảng đá đó.

Chương Khải Minh tìm thấy một tảng đá lớn, tảng đá lớn trước mặt dài đến ba mét.

Độ dày xung quanh cũng ít nhất là một mét, Chương Khải Minh quyết định dùng tảng đá khổng lồ này để lấp cái lỗ hổng đó lại.

Chương Khải Minh âm thầm vận dụng Đại Lực Pháp, khiến cơ thể mình bộc phát sức mạnh hoàn toàn.

Chương Khải Minh hai tay kẹp chặt một đầu của tảng đá khổng

lồ, cảm thấy eo dùng sức, lập tức nhấc tảng đá lên khỏi mặt đất, lúc này nhanh chóng đi về phía khe hở bên cạnh cây, đi tới.

Có thể nói thân thủ của Chương Khải Minh thực sự khiến Chương Linh ở bên cạnh nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, không ngờ sức mạnh bộc phát của Chương Khải Minh lại đạt đến mức độ lợi hại như vậy.

Chương Khải Minh khi nhìn thấy tảng đá khổng lồ này, cũng đã ước lượng trọng lượng của nó, cảm thấy mình tuyệt đối có khả năng làm được, vì vậy Chương Khải Minh mới dám dễ dàng thử.

Chương Khải Minh hai tay kẹp tảng đá đi về phía trước, dường như cảm thấy mặt đất cũng rung chuyển nhẹ theo, tốc độ của Chương Khải Minh không hề giảm, nhanh chóng đi đến nơi có khe hở, mạnh mẽ ném tảng đá khổng lồ vào khe hở đó.

Trong phút chốc, dường như mặt đất cũng rung nhẹ.

Cùng với việc tảng đá khổng lồ lấp đầy khe hở của cây đại thụ, lập tức khe hở đó bị một tảng đá lớn lấp kín mít, dưới một cây đại thụ cổ thụ như vậy, có một tảng đá như vậy trông lại có chút kỳ quái.

Chỉ cần có thể lấp được cái lỗ đó là tốt rồi, nhìn rễ cây của cây đại thụ cũng sẽ không dễ bị người ta đào lên, lấy đá ra, muốn dễ dàng rời đi, cũng phải tốn chút sức lực.

Chương Khải Minh cảm thấy mọi thứ đều đã ổn thỏa, liền nói với Chương Linh: "Chúng ta mau xuống núi thôi, sau khi xuống núi xem có thể nhanh chóng hội họp với Bàn Tử không." Nghe lời của Chương Khải Minh, Chương Linh cũng chỉnh lại quần áo, nhìn bốn phía, men theo một con đường bằng phẳng đi xuống núi.

Chương Khải Minh và Chương Linh một trước một sau đi xuống núi, rừng cây trên núi này không đặc biệt rậm rạp, chỉ có trên đỉnh núi

mới thấy cây đại thụ cổ thụ đó.

Tuổi đời của nó sẽ lâu hơn một chút, còn lại những cây khác tuổi đời cũng không lâu, chỉ là số lượng không nhiều.

Rừng cây không đặc biệt rậm rạp, đi lại càng thuận tiện hơn, cùng với một số cỏ dại có thể nhìn rõ, con đường phía trước vốn chỉ lờ mờ sáng, nhìn thấy ít cây đại thụ, mặt đất cũng lộ ra một chút ánh sáng, ngược lại càng dễ đi hơn.

Núi trong khu rừng này thực sự nối tiếp nhau, nếu không quen địa hình, người ở gần đây cũng dễ bị lạc trong núi này, Chương Khải Minh cũng cầm la bàn trong tay không ngừng xem phương hướng.

Nếu không cũng dễ đi nhầm đường, những ngọn núi liên miên hoàn toàn giống nhau, nếu không đặc biệt quen thuộc, lần đầu đi có khả năng không ra khỏi được ngọn núi này.

Bước chân của Chương Khải Minh và Chương Linh rất nhanh, buổi sáng thể lực cũng rất dồi dào, vì vậy đi bộ cũng không cảm thấy quá mệt, hai người men theo sườn núi đi xuống, cảm giác đi được rất xa.

Chương Khải Minh cảm thấy mình và Chương Linh bây giờ hẳn đã đi đến nửa sườn núi, không cảm thấy mệt gì cả, dường như rất nhanh đã đến trung tâm của ngọn núi lớn, hai người dùng thời gian cũng không quá dài.

Khi Chương Khải Minh và Chương Linh tiếp tục đi xuống, đột nhiên nghe thấy phía trước không xa, dường như có tiếng động.

Chương Khải Minh nghe thấy phía trước có một số tiếng động nhỏ, vội vàng dừng bước, Chương Linh cũng đồng thời dừng bước, lắng nghe nơi phát ra âm thanh.

Ngay phía trước không xa, trong bụi cỏ đó dường như có thứ gì đó

đang động đậy, cỏ ở trên cũng rung rinh theo, vừa nhìn đã biết trên mặt đất có thứ gì đó.

Chẳng lẽ có rắn đang bị kinh động?

Chương Khải Minh nhìn thứ trên đám cỏ đó, không giống dấu vết của rắn, nếu là dấu vết của rắn, hướng di chuyển tốt không nên rộng như vậy.

Ở nơi đó không có cảm giác di chuyển, mà là đứng yên tại chỗ không ngừng động đậy, đồng thời có tiếng động trầm thấp.

Phản ứng đầu tiên của Chương Khải Minh cảm thấy phía trước không xa hẳn là có một người đang nằm.

Khi trong đầu Chương Khải Minh hiện lên suy nghĩ này, bước chân tiến về phía trước cũng nhanh hơn một chút.

Anh cảm thấy cảm giác này không sai.

Khi Chương Khải Minh và Chương Linh sắp tiếp cận đám cỏ đó, Chương Khải Minh chậm bước lại, nhìn động tĩnh phía trước, nghe dường như có người đang rên rỉ đau đớn.

Lúc này, Chương Linh và Chương Khải Minh đi đến bên cạnh người nằm trên mặt đất, nhìn thấy người này toàn thân là máu, trông vô cùng đáng sợ.

Người này nằm sấp trên mặt đất không ngừng co giật, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng nghe tiếng rên rỉ trầm thấp của người đó, hẳn là đã bị thương.

Chương 504

Từ bóng lưng của người này có thể thấy thân hình người này cũng khá vạm vỡ, phải cao hơn một mét tám.

Trên người mặc quân phục khiến Chương Linh không khỏi nghĩ đến những binh lính giải ngũ mà mình gặp khi ở cùng cô gái Miêu tộc.

Nhìn dáng vẻ của người đàn ông này, rất giống với thân hình và trang phục của những người đó.

Chương Linh thầm nghĩ, nếu thực sự gặp lại những binh lính giải ngũ đó, chắc cũng không nhận ra mình, nhìn người bị thương này.

Toàn thân là máu, rõ ràng ở cánh tay và khuỷu tay như bị vật nặng cán qua, máu thịt bầy nhầy.

Lúc này, Chương Khải Minh và Chương Linh đồng thời đi đến bên cạnh người này, cẩn thận quan sát.

Xem ra người lính giải ngũ trước mắt này ý thức đã có chút mơ hồ, nhìn vết thương trên tay rồi lại nhìn toàn thân máu me, mặt úp xuống đất không nghe thấy tiếng bước chân, không có bất kỳ phản ứng nào.

Xem ra người này bị thương rất nặng.

Nếu vết thương nhẹ hơn một chút, với trang bị và trang phục của người này, hẳn là sẽ nhanh chóng có phản ứng, nhưng hiện tại người này hoàn toàn không có phản ứng nào.

Chỉ có tiếng rên rỉ đau đớn, mặt úp xuống đất như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy khó thở, nhìn người đàn ông toàn thân máu me quả thực bị thương rất nặng.

Chương Khải Minh và Chương Linh đi đến bên cạnh người này,

từ từ ngồi xổm xuống nhìn dáng vẻ toàn thân máu me, thực sự không cần dùng tay chạm vào.

Chương Linh cũng nhìn ra, Chương Khải Minh nhìn người toàn thân máu me hẳn là không muốn chạm vào người như vậy.

Chương Linh đưa tay lật người này lại, dù sao cứ nằm sấp như vậy thực sự khiến người ta nhìn cũng khó chịu, ít nhất cũng phải biết rốt cuộc bị thương như thế nào, có cần cấp cứu không.

Hoặc là xem người đàn ông này có thể nói gì không, khi lật người đàn ông này lại.

Chương Khải Minh và Chương Linh, hai người đàn ông to lớn khi nhìn thấy khuôn mặt của người lính giải ngũ này, đều cảm thấy vô cùng kích động.

Khi người lính giải ngũ được lật lại, khuôn mặt vừa rồi chôn dưới đất cũng lộ ra, khi Chương Linh và Chương Khải Minh nhìn thấy khuôn mặt này thì sợ hãi tột độ.

Có thể dùng từ ghê tởm để hình dung.

Cả nửa khuôn mặt của người lính giải ngũ dường như bị thứ gì đó cắn nát, cả con mắt và môi ở nửa bên mặt đều bị cắn mất, lộ ra hàm răng trắng hếu và nhãn cầu lồi ra.

Người lính giải ngũ này đang phải chịu đựng nỗi đau vô cùng lớn, cơ thể không ngừng co giật, tiếng rên rỉ trầm thấp phát ra từ trong cổ họng, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ.

Khoảnh khắc Chương Linh lật người lính giải ngũ này lại, thực sự chỉ muốn lập tức úp mặt anh ta xuống lại, nhìn cảnh tượng như vậy thực sự khiến lòng người không khỏi thắt lại.

Cũng không biết người lính giải ngũ này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, chẳng lẽ nửa khuôn mặt bị thú dữ cắn sao?

Từ dáng vẻ đó có chút không giống, nếu là bị thú dữ tấn công, thú dữ bình thường sẽ nhắm vào cổ họng của con người, thường sẽ không tấn công vào mặt, chỉ cắn vào cổ họng một đòn chí mạng là xong, người đàn ông trước mắt rõ ràng là bị thứ gì đó cắn vào mặt.

Nhìn người lính giải ngũ trước mặt, ý thức dần dần mơ hồ.

Chương Khải Minh biết người này không thể sống được nữa, phần thịt bị cắn lộ cả xương, tóc và da đầu cũng bị cắn mất, lộ ra xương sọ.

Xem ra người này không có hy vọng gì lớn, chỉ không biết người này trước khi chết đã trải qua những gì, và với trang phục của anh ta, hẳn là một đội người, tại sao lại chỉ có một mình anh ta lạc đàn.

Trên người không thấy bất kỳ vũ khí nào, hai tay bị nghiền nát như bị vật gì đó đè nát hoàn toàn, biến thành một đống thịt bầy nhầy.

Có thể biết người này đã trải qua nỗi đau như thế nào, chịu đựng thương tổn lớn như vậy mà chưa chết, còn có hơi thở thực sự là một sự dày vò lớn.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh thực sự muốn cho người này một cái chết thống khoái, nhưng mỗi người đều có quyền được sống, anh không có quyền giải quyết chuyện này, cũng không muốn rước lấy phiền phức.

Chương Khải Minh đứng dậy quyết định không quan tâm nữa, nơi này chắc chắn có thứ gì đó đang xuất hiện.

Nhìn vết máu trên người, trên mặt và trên tay người đàn ông này vẫn chưa khô, xem ra thời gian bị thương không quá lâu.

Nếu thời gian người lính giải ngũ này bị thương không quá lâu, vậy thì khi bị tấn công không phát ra bất kỳ tiếng động nào sao?

Ít nhất cũng phải có tiếng hét thảm, nhưng xem ra người đàn ông

này không hề phát ra tiếng hét thảm nào.

Xem ra anh ta bị tấn công bất ngờ, vì vậy không kịp phát ra tiếng hét thảm quá lớn đã bị dày vò, đau đớn đến mất ý thức.

Chương Khải Minh và Chương Linh cũng ở trong ngọn núi này, nếu thực sự có động tĩnh đặc biệt lớn, không thể nào không nghe thấy, điều đó chỉ chứng tỏ người đàn ông này bị tấn công trong nháy mắt.

Tốc độ rất nhanh.

Hẳn là không trải qua thời gian chiến đấu quá lâu.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh không chỉ cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, nhưng khi ở trên đỉnh núi, Chương Khải Minh không hề cảm thấy trong ngọn núi lớn này có thứ gì đặc biệt hay linh dị.

Trừ con mãng xà lớn và những con cổ trùng gặp phải dưới đáy cột đồng ra thì không phát hiện, nhìn thấy gì khác.

Chẳng lẽ ở khu vực không biết lại có những thứ có tính tấn công tương đối mạnh sao?

Không loại trừ khả năng này, Chương Khải Minh bây giờ thực sự rất không chắc chắn khu rừng này rốt cuộc sẽ xuất hiện chuyện kỳ quái gì.

Chương Khải Minh cẩn thận quan sát nửa khuôn mặt bị thương của người đàn ông, mặc dù rất ghê tởm, nhãn cầu lộ ra ngoài chưa hoàn toàn rơi xuống cảm giác thực sự nhìn có chút khiến người ta buồn nôn.

Nhãn cầu lủng lẳng trên má, khiến Chương Khải Minh không muốn nhìn thêm một lần nào nữa.

Chương Khải Minh nhìn nửa khuôn mặt của người đàn ông, biết

rằng nửa khuôn mặt của người đàn ông hẳn là bị cắn trong nháy mắt, không phải bị cắn từng chút một.

Bởi vì nhìn vết thương, hẳn là bị cắn từ dưới lên trên, có thể biết miệng của thứ đó lớn đến mức nào, đồng thời cũng có thể thấy được con quái vật đó hung dữ đến mức nào.

Rốt cuộc là sinh vật gì lại có miệng lớn như vậy, lại hung hãn như vậy, cắn phăng đi thịt trên mặt người ta, chẳng lẽ là gấu sao?

Nhưng gấu cũng không tạo ra vết thương như vậy.

Trong chốc lát, Chương Khải Minh cũng không nói được là loại thú dữ nào có thể tạo ra vết thương như vậy.

Chương 505

Chương Khải Minh không định ở đây dây dưa quá lâu, nhân lúc trời chưa sáng hẳn, quyết định cùng Chương Linh nhanh chóng xuống núi.

Chương Linh nhìn người trước mặt cũng biết người này không còn hy vọng sống sót, đang định rời đi thì người lính bị thương đó dùng bàn tay không bị thương, nắm chặt lấy ống quần của Chương Linh.

Chương Linh không ngờ người này còn có chút ý thức, cũng không vội né tránh tay của người đàn ông, nếu theo sự nhanh nhạy của Chương Linh, tuyệt đối sẽ nhảy ra, không để tay người đàn ông nắm lấy ống quần.

Nhìn người đàn ông nắm lấy ống quần của mình, dường như có lời muốn nói, nhưng cái miệng chỉ còn một nửa cứ mở ra đóng lại, âm thanh phát ra lại đặc biệt nhỏ.

Chương Khải Minh cũng dừng bước chân quay người lại, nhìn người đàn ông bị thương, có thể từ hành động của người đàn ông bị thương có thể thấy người đàn ông này đang cầu cứu Chương Linh, quả thực tất cả mọi người đều có ham muốn sống.

Đau đớn đến mức độ này rồi, cũng không cam tâm chết đi, cũng có chút thần trí muốn tiếp tục sống sót.

Miệng của người đàn ông đối với Chương Khải Minh hẳn là đang biểu đạt ý muốn hy vọng Chương Linh cứu mình, nhưng Chương Linh nhìn dáng vẻ này, mặc dù có lòng muốn cứu, nhưng cũng không biết nên cứu như thế nào, khuôn mặt như vậy nên băng bó thế nào.

Bây giờ trên tay mặc dù có một số thuốc cấp cứu, nhưng vết

thương ngoài của người đàn ông này thực sự quá nghiêm trọng, lại nhìn cánh tay bị nghiền nát như một đống thịt bầy nhầy, thực sự không có bất kỳ giá trị nào để cứu chữa.

Chương Linh nhìn người đàn ông này mặc dù cũng đồng tình, nhìn bàn tay người đàn ông nắm lấy ống quần mình, Chương Linh quay đầu nhìn Chương Khải Minh.

Trong chốc lát cũng không biết nên từ chối như thế nào, mặc dù cũng biết người đàn ông này không có giá trị cứu chữa lớn, sống sót người đàn ông này cũng sẽ rất đau khổ.

Hiện tại Chương Khải Minh và Chương Linh cũng đang vội xuống núi, căn bản cũng không thể cõng một người đàn ông vạm vỡ như vậy bên mình.

Nếu Chương Khải Minh và Chương Linh cứu người đàn ông này, có lẽ người đàn ông này chưa kịp nghe thấy, cõng xuống núi đã chết giữa đường.

Người đàn ông bị thương này trong ý thức có thể có ý muốn sống sót, nhưng ý thức của anh ta hẳn là cũng có chút mơ hồ rồi, chỉ là nhìn thấy có người đến gần sẽ theo bản năng cầu cứu.

Chương Khải Minh và Chương Linh cũng rất rõ ràng, bây giờ cũng không có bất kỳ năng lực nào có thể cứu chữa người đàn ông bị thương trước mặt.

Cách duy nhất có thể thực hiện là Chương Khải Minh và Chương Linh nhanh chóng xem gần đây hoặc dưới chân núi có người trong đội của anh ta không.

Nếu có, thì nói cho họ biết vị trí của người đàn ông này, có lẽ người trong đội sẽ cõng anh ta về, nhưng để Chương Linh và Chương Khải Minh, nếu cõng anh ta xuống núi thì căn bản là không thể.

Ngay cả Chương Linh và Chương Khải Minh hai người, cũng không biết Bàn Tử ở vị trí nào, lại cõng thêm một người như vậy, có thể đi được không, cũng thực sự rất khó khăn.

Chương Linh nhìn bàn tay nắm lấy ống quần mình, từ từ mất đi một chút lực, hẳn là người đàn ông này sắp không chịu nổi nữa.

Lúc này, Chương Linh đột nhiên nghĩ có thể xem trong túi người đàn ông này có giấy tờ hay thứ gì chứng minh thân phận không.

Ít nhất nếu gặp được người trong đội đồng hành, có thể đưa những thứ này cho người trong đội, để người trong đội cứu chữa.

Chương Linh lại một lần nữa ngồi xổm xuống, mò mẫm trong túi áo của người đàn ông.

Trong một túi áo của người lính bị thương, mò ra được một số thứ lặt vặt.

Chương Linh lấy ra những thứ lặt vặt này, có một số bánh quy nén và một số dao găm nhỏ mang theo bên mình, sau đó trong túi đó lật ra một tấm thẻ chứng minh thân phận.

Trên đó có ghi số hiệu, nhìn tấm thẻ đó là loại có thể dùng để chứng minh thân phận cho người chết trong quân đội.

Xem ra người lính bị thương này hẳn là loại người được huấn luyện đặc biệt như đặc công.

Người như vậy thân thủ thường sẽ không tồi, tại sao người đàn ông này lại bị thương?

Nhìn thân hình vạm vỡ của người đàn ông, hẳn là cũng có thể chống cự một lúc, tại sao lại không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào.

Cứ như bị ném vào khoảng đất trống này vậy.

Vết thương đó dường như cũng là bị tạo thành như vậy, nhưng

cánh tay bị nghiền nát hoàn toàn không thành hình dạng lại được tạo thành như thế nào?

Chẳng lẽ bị vật gì đó đè lên?

Sau đó bị miệng của con quái vật đó cắn hết da thịt trên mặt sao?

Nghĩ đến đây thực sự khiến người ta có chút sợ hãi, con vật đó phải lớn đến mức nào, mới có thể tạo ra vết thương lớn như vậy.

Nghĩ đến đây, Chương Linh không khỏi nhìn xung quanh, nhưng bốn phía trừ một số tiếng chim hót, không phát hiện bất kỳ chỗ nào đáng ngờ.

Người đàn ông này dường như bị tấn công thời gian cũng không quá lâu.

Chương Linh cầm tấm thẻ trong túi người đàn ông, nhét vào túi mình, quyết định nếu thực sự gặp được người trong đội, sẽ đưa tấm thẻ này cho người trong đội.

Chương Linh nhét tấm thẻ chứng minh thân phận vào túi, tiện tay lấy con dao găm trong tay người đàn ông, trông cũng rất sắc bén.

Cậu ta nhét nó vào người, thấy trong tay người đàn ông không có bất kỳ vũ khí nào.

Xem ra người đàn ông này khi đi vào khu rừng này đã bị tấn công trong tình huống không có ý thức nguy hiểm.

Còn vì sao người đàn ông này lại lạc đàn trong một nhóm người thì không biết được nữa, bàn tay người đàn ông nắm lấy Chương Linh, lực ở chân ngày càng yếu đi, sinh mệnh cũng đang dần trôi đi.

Có lẽ có thể chống cự thêm một lúc nữa, nhưng ý thức của anh ta cũng có chút mơ hồ rồi, hẳn là do mất máu quá nhiều khiến anh ta không nhìn rõ sự vật trước mắt.

Cũng không có khả năng nói chuyện, kết quả cuối cùng chỉ có thể mặc cho máu tươi chảy, đến khi cạn máu mà chết.

Kết cục, Chương Linh cũng biết kết cục cuối cùng của người đàn ông này là như vậy, nhưng nhìn sinh mệnh của người đàn ông này đang từng chút một trôi đi.

Cũng biết rằng khi con người chết đi, tinh thần nhất thời cũng sẽ phiêu du, cũng không biết tinh thần ý thức hiện tại của người đàn ông này đang phiêu du ở đâu, chẳng lẽ là ở bên người thân, bạn bè của mình sao?

Bất kể là ở đâu, tuyệt đối sẽ không chọn con đường này một lần nữa.

Trong số những người lính giải ngũ này, nhiều người vì để có được tiền công cao mà bị những kẻ trộm mộ thuê.

Mục đích chính của những người lính giải ngũ này là để có được tiền công cao, còn về tài sản có được trong quá trình trộm mộ, hoặc xảy ra tai nạn, đối với những người thuê họ đều không chịu trách nhiệm.

Vì vậy, những lính đánh thuê này đều vì cuộc sống, vì để có được tiền công, vì gia đình già trẻ ở nhà mà làm nghề nguy hiểm này.

Chương 506

Có thể nói những lính đánh thuê này rất chuyên nghiệp hóa, một loại người chỉ đơn thuần vì cuộc sống mà làm nghề mạo hiểm này.

Chương Linh đối với những lính đánh thuê này không có quá nhiều ác cảm, ngược lại còn có nhiều đồng tình hơn.

Dù trong mắt một số kẻ trộm mộ rất ghét những lính đánh thuê này, bởi vì những lính đánh thuê này không chỉ thủ đoạn tàn nhẫn.

Mà thân thủ mỗi người đều rất giỏi.

Khi gặp phải những đối thủ tiền nhiệm, những kẻ trộm mộ này nếu gặp phải lính đánh thuê.

Đều cảm thấy những lính đánh thuê này rất khó đối phó, thường khi gặp phải những binh lính này sẽ bị tổn thất lớn.

Thậm chí sẽ mất mạng trong tay những lính đánh thuê này, vì vậy những lính đánh thuê này không được những kẻ trộm mộ yêu thích, đồng thời sự tàn nhẫn của những lính đánh thuê này cũng nổi tiếng.

Mặc dù những lính đánh thuê này cho người ta cảm giác không tốt lắm, có thể là loại người vì tiền mà làm mọi thứ, nhưng Chương Linh không nghĩ vậy. 177.

Trương Linh chỉ xem những lính đánh thuê đó là một nhóm người vì cuộc sống mà nỗ lực gian khổ để giành lấy tiền công cao mà thôi.

Ai cũng không thích sống những ngày tháng trên lưỡi dao, mặc dù tiền công cao, nhưng tất cả những người có được số tiền đó cũng đều vì gia đình và người thân ở nhà.

Vì vậy, Chương Linh cảm thấy những lính đánh thuê này hoàn toàn là bất đắc dĩ mà thôi.

Trên người những lính đánh thuê này thường không ghi tên mình, đều có những số hiệu đặc biệt, tên của những số hiệu đặc biệt này.

Nếu lỡ như thực sự xảy ra tai nạn, những số hiệu này có thể chứng minh thân phận của những người này, từ đó báo cho gia đình họ.

Chương Linh cảm thấy khi người lính đánh thuê này nắm lấy ống quần mình, lực độ dần dần biến mất.

Có thể thấy người lính đánh thuê này không còn đường sống nữa, từ khuôn miệng bi thương đó và con mắt còn lại, có thể cảm nhận được sự khao khát sống.

Chương Linh ở trong những thứ lặt vặt trên người người lính đánh thuê, ngoài việc tìm thấy tấm thẻ số hiệu của người lính đánh thuê.

Còn tìm thấy trên người người lính này một miếng sắt mỏng, trên đó có khắc một số hình vẽ thu hút sự chú ý của Chương Linh.

Chương Linh bình thường đối với những vật dụng phổ thông đều không đặc biệt quan tâm, nhưng khi nhìn thấy hình vẽ được khắc trên miếng sắt này.

Chương Linh đột nhiên cảm thấy hình vẽ này thật quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó, nhưng trong chốc lát lại không nhớ ra rốt cuộc đã thấy ở đâu.

Chương Linh cầm tấm thẻ đó trước mắt, lật qua lật lại, tiện tay đưa tấm thẻ đó cho Chương Khải Minh trước mặt.

Chương Khải Minh nhận lấy tấm thẻ, nhìn hình vẽ trên tấm thẻ, ánh mắt có chút kinh ngạc, đồng thời lại lật tấm thẻ sắt đó.

Nhìn mặt sau của tấm thẻ, hình vẽ được khắc ở mặt sau Chương Khải Minh chưa từng thấy, nhưng hình vẽ được khắc ở mặt trước

Chương Khải Minh lại rất rõ ràng.

Bởi vì hình vẽ trên đó, chính là bông Bỉ Ngạn hoa có hình dạng như mặt trời mà anh đã thấy trong lăng mộ.

Bông Bỉ Ngạn hoa này thời cổ đại có công hiệu cải tử hoàn sinh, đồng thời cũng có một số truyền thuyết bí ẩn về nó, Chương Khải Minh thực sự cảm thấy.

Tất cả những thứ liên quan đến cải tử hoàn sinh này càng ngày càng kỳ diệu, Chương Khải Minh cảm thấy chắc chắn mình đang ngày càng tiến gần đến lăng mộ của Tây Vương Mẫu.

Chỉ có Tây Vương Mẫu mới có hứng thú đặc biệt với đạo cải tử hoàn sinh, có thể thấy tất cả những chuyện liên quan đến cải tử hoàn sinh đều dường như được Tây Vương Mẫu sắp đặt cẩn thận.

Chương Khải Minh cũng biết cây quyền trượng mà anh đang mang sau lưng cũng là một mắt xích quan trọng nhất trong quá trình cải tử hoàn sinh này.

Bây giờ cây quyền trượng đang ở trong tay Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh cảm thấy chắc chắn sẽ có những thứ khác liên quan đến cải tử hoàn sinh, không ngờ trên người người lính đánh thuê này, lại tìm thấy hình vẽ mang ý nghĩa biểu tượng về cải tử hoàn sinh là Bỉ Ngạn hoa.

Chương Khải Minh thực sự muốn ngay lập tức gọi người lính đánh thuê này tỉnh lại, hỏi xem người lính đánh thuê này rốt cuộc lấy tấm thẻ này ở đâu.

Nhìn người lính đánh thuê kỳ lạ này dường như đột nhiên xuất hiện trên khoảng đất trống này, vừa không có đồng bạn vừa không xảy ra bất kỳ trận chiến nào, bị thương chảy máu chết đi như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị.

Bây giờ tất cả mọi nghi vấn đều không thể tra ra.

Hiện tại sinh mệnh của người lính đánh thuê này cũng đang từng chút một biến mất, nhìn người lính đánh thuê, cơ thể vừa rồi còn có chút co giật, bây giờ chỉ còn run rẩy nhẹ, xem ra không chống cự được bao lâu nữa.

Thực sự có chút đáng tiếc, nếu sớm hơn một bước, có phải sẽ có thêm một chút thông tin, thậm chí sẽ khiến người lính đánh thuê này có một biến hóa khác không?

Nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ của Chương Khải Minh, không có quá nhiều chuyện có thể dự đoán trước, Chương Khải Minh cũng biết bây giờ người lính đánh thuê này dù bị thương thế nào, cũng không thể tự mình nói ra.

Trương Linh tiếp tục lục soát trên người gã lính đánh thuê xem còn thứ gì khác không, nhưng hiển nhiên chỉ có vài món đồ lặt vặt, ngoài ra không còn gì nữa.

Chương Khải Minh và Trương Linh cũng không nán lại đây thêm.

Chương Khải Minh đứng dậy quan sát động tĩnh bốn phía, nhìn đám cỏ dại xung quanh cũng không quá cao.

Vị trí gã đàn ông ngã xuống có một ít máu tươi, nhưng xung quanh vũng máu đó lại không có thêm vết máu nào khác.

Nhìn vào vị trí vết máu, có vẻ như gã đàn ông này từ lúc bị thương ngã xuống vẫn luôn ở nguyên tại chỗ, không hề bị dịch chuyển.

Lẽ nào khi bị tấn công, hắn không có chút năng lực phản kháng nào sao?

Trong lòng Chương Khải Minh không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì người bình thường, nếu bị thương, dù chỉ còn một cánh tay, một cái chân cũng sẽ cố gắng lết về phía trước một đoạn.

Thế nhưng gã lính đánh thuê này dường như không hề động đậy, chỉ có một vũng máu tại chỗ, xung quanh không phát hiện thêm bất kỳ vết máu nào khác.

Thậm chí đám cỏ xung quanh cũng không có dấu vết bị giẫm đạp.

Điều này khiến Chương Khải Minh không khỏi hoài nghi, rốt cuộc là mãnh thú thế nào mới có thể khiến một tên lính đánh thuê được huấn luyện bài bản, trong tình huống không hề chuẩn bị, không hề giãy giụa, bị thương đến mức này mà vẫn nằm yên tại chỗ, một bước cũng không rời đi.

Chương Khải Minh thầm nghĩ, lẽ nào trên vết thương có độc tố, khiến gã lính đánh thuê rơi vào trạng thái tê liệt, nên mới không thể di chuyển?

Chương 507

Dù không muốn chạm vào vết máu trên người gã đàn ông, nhưng Chương Khải Minh vẫn không kìm được mà dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nửa bên mặt đã bị cắn nát của hắn, rồi dùng ngón cái và ngón trỏ xoa nhẹ vết máu.

Sau khi xoa vết máu, Chương Khải Minh lại đưa ngón tay lên mũi ngửi thử.

Chương Khải Minh lại đưa ngón tay lên mũi ngửi một lần nữa, lông mày bất giác nhíu lại.

Hắn ngửi thấy mùi máu không hề tinh khiết, trên vết thương chắc chắn có chất gây tê.

Tuy Chương Khải Minh nhất thời không thể xác định được thứ chất gây tê này là gì, lẽ nào là nước bọt của con mãnh thú đó?

Nhưng dù thế nào đi nữa, đó chắc chắn là một con mãnh thú vô cùng hung tợn.

Nếu thật sự đụng phải nó, đó sẽ là một đối thủ cực kỳ mạnh mẽ.

Chương Khải Minh thấy Trương Linh cũng nhíu mày, biết rằng anh ta chắc chắn cũng đã phát hiện ra điều gì đó.

Sau đó, nhìn thấy hành động của Chương Khải Minh, Trương Linh cũng dần dần hiểu ra.

Nhìn đám cỏ xung quanh không có dấu hiệu giẳng co rõ rệt, thậm chí bốn phía cũng không có vết máu.

Xem ra nơi này không hề trải qua một trận đấu nào, điều này thật quá kỳ lạ.

Thân hình của người đàn ông này cũng cao khoảng 1 mét 8.

Với một vóc dáng cao lớn như vậy, dù bị trọng thương cũng phải có dấu vết giãy giụa.

Nhưng rõ ràng gã đàn ông này không có dấu vết giãy giụa, dường như chết gục tại chỗ, không hề dịch chuyển dù chỉ một chút, thật khiến người ta thấy kỳ quái.

Nhìn dáng vẻ cau mày của Chương Khải Minh, Trương Linh cũng đoán được tám chín phần mười, chắc chắn vết thương của người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Trương Linh nhìn Chương Khải Minh, cũng không nói gì, chỉ chờ xem bước tiếp theo của hắn.

Chương Khải Minh ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Trương Linh, nói: "Cẩn thận một chút, có lẽ con mãnh thú đó đang ở gần chúng ta, cũng không biết thứ đó có xuất hiện vào ban ngày không!" Trương Linh nghe Chương Khải Minh nói vậy, cảm thấy hắn chắc đã biết sơ qua về con mãnh thú này, nhưng thấy hắn không có ý định nói tiếp nên cũng không hỏi thêm.

Lúc này, Chương Khải Minh đứng dậy đi xuống núi, Trương Linh cũng theo sát phía sau.

Chương Khải Minh bất giác quay đầu lại nhìn gã lính đánh thuê đã mất đi dấu hiệu sinh tồn, nhìn vết thương nanh ác trên mặt hắn rồi quay đầu đi.

Trương Linh theo sát phía sau Chương Khải Minh.

Lúc này, Chương Khải Minh tăng tốc bước chân, tiếp tục nói với Trương Linh: "Anh đã từng nghe nói về một loại mãnh thú chưa?

Loại mãnh thú này rất giỏi tấn công người và con mồi từ trên cây.

Răng và nước bọt của nó đều chứa thành phần gây tê." "Chỉ cần bị nó làm bị thương, sẽ lập tức giống như bị tiêm thuốc mê, hoàn toàn mất đi khả năng phòng thủ.

Thân hình của con mãnh thú này cũng vô cùng to lớn, nhưng đừng nhìn nó to xác mà xem thường, nó di chuyển trong rừng lại cực kỳ nhanh nhẹn." Chương Khải Minh nói xong những lời này thì dừng lại, chờ đợi Trương Linh lên tiếng.

Trương Linh sau khi nghe những lời này của Chương Khải Minh, rõ ràng cũng có chút kinh ngạc.

Xem ra Trương Linh hoàn toàn chưa từng nghe nói về loại mãnh thú này.

Lúc này, Chương Khải Minh tiếp tục kể cho Trương Linh nghe mọi chuyện liên quan đến con mãnh thú.

"Người ta nói rằng loại mãnh thú này đã tuyệt chủng từ nhiều năm trước, bản tính của chúng vô cùng tàn nhẫn.

Trong mắt người dân địa phương, chúng hoàn toàn là ác quỷ, vì vậy họ cho rằng phải diệt trừ con ác quỷ này mới có thể đảm bảo an toàn cho mọi người và động vật trong rừng." "Nghe nói khi những người đó săn bắt loại mãnh thú này, thủ pháp và động tác cũng vô cùng tàn nhẫn." "Họ có thể tiêu diệt toàn bộ loại mãnh thú này trong núi, bất kể lớn nhỏ, thậm chí cả con non cũng bị diệt sạch.

Sau khi bắt được, chúng hoặc là bị thiêu sống, hoặc là bị bắt xuống núi rồi cho vào nồi lớn luộc chín." Trương Linh nghe Chương Khải Minh kể những chuyện này, thật sự có chút chấn động.

Không ngờ một loài mãnh thú hung tợn tàn nhẫn như vậy khi bị săn giết cũng phải chịu đựng sự đối xử tàn bạo.

Chỉ nghe nói những con mãnh thú hung tợn tàn nhẫn này đã bị tiêu

diệt hoàn toàn, nhưng tại sao Chương Khải Minh lại nhắc đến chúng?

Lẽ nào gã lính đánh thuê đã chết trước mặt đây bị thương bởi con mãnh thú trong truyền thuyết đó?

Xem ra Chương Khải Minh có thể kể những chuyện liên quan đến mãnh thú, chắc chắn con thú đó có liên quan đến chuyện này.

Nhưng nghe Chương Khải Minh kể về con mãnh thú, Trương Linh cũng cảm thấy nếu thật sự là do nó làm, thì quả thực khớp với con mãnh thú trong truyền thuyết.

"Quỷ gia, ý của ngài là, do con mãnh thú đó làm sao?" Trương Linh có chút không hiểu, hỏi Chương Khải Minh đang ở phía trước.

Chương Khải Minh không dừng bước, chỉ khẽ gật đầu, nói với Trương Linh: "Không loại trừ khả năng này!" Trương Linh sững người.

Sau khi Chương Khải Minh trả lời xong câu hỏi này, Trương Linh nghe được câu trả lời như vậy, trong lòng thật sự cảm thấy kinh hãi.

Nếu thật sự gặp phải loại mãnh thú hung tợn như vậy, đó sẽ lại là một trận ác chiến.

Bây giờ trời tuy đã tờ mờ sáng, nhưng cũng không biết loại mãnh thú này thích hoạt động ban ngày hay ban đêm.

Nếu chúng thật sự thích hoạt động ban ngày, với sự hung dữ như vậy, chúng chắc chắn sẽ gây ra thương tổn nhất định cho con người, đặc biệt là chỉ cần bị cào xước một chút thôi cũng đủ làm tê liệt toàn thân.

Hiệu quả còn hơn cả thuốc mê, điều này khiến Trương Linh có chút lo lắng.

Lo lắng thì lo lắng, nhưng nếu thật sự gặp phải cũng đành chịu.

Cũng không biết con mãnh thú đó rốt cuộc trông như thế nào, Trương Linh có chút tò mò về ngoại hình của nó.

Đã là dã thú hung tợn, vậy chắc chắn ngoại hình cũng khiến người ta vừa nhìn đã thấy vô cùng đáng sợ.

Trương Linh thầm nghĩ, có chút tò mò hỏi Chương Khải Minh.

Nhưng câu trả lời của Chương Khải Minh lại khiến anh ta có chút bất ngờ.

Chương 508

Chương Khải Minh nói rằng trong truyền thuyết, ngoại hình của con mãnh thú này không hề hung hãn.

Điều này khiến người ta không đề phòng nhiều với loại dã thú này, vì vậy mới dễ dàng trúng chiêu của nó.

Cũng không biết con quái thú thật sự trông như thế nào.

Đương nhiên Chương Khải Minh cũng chưa từng thấy, chỉ nghe truyền thuyết kể lại, bây giờ cũng không chắc gã lính đánh thuê vừa thấy trên đường có phải thật sự bị con quái thú đó tấn công hay không, có lẽ chỉ là phỏng đoán của hắn.

Nhưng Trương Linh không nghĩ vậy, anh ta cảm thấy Chương Khải Minh có thể nói ra những lời này, chắc chắn phải có căn cứ nào đó.

Tuy bây giờ không chắc có phải là loại mãnh thú đó không, nhưng có một điều có thể khẳng định, vết thương trên mặt và trên người gã lính đánh thuê vừa rồi tuyệt đối là do mãnh thú tấn công gây ra.

Trong lúc Chương Khải Minh và Trương Linh tiếp tục đi xuống núi, bước chân của họ cũng rất nhanh, không hề dừng lại.

Lúc này, ở phía trước bên trái, họ nghe thấy tiếng súng.

Sáng sớm đã nghe thấy tiếng súng, quả thực có chút khiến Chương Khải Minh và Trương Linh cảm thấy bất ngờ.

Hai người đồng thời dừng bước, không biết phía trước đã gặp người hay gặp nguy hiểm, vì vậy cả hai phải cẩn thận hơn.

Nghe tiếng súng nổ dữ dội, ngay sau đó là tiếng người hét thảm, âm thanh đó thật sự khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Đặc biệt là vào lúc trời tờ mờ sáng, nghe thấy âm thanh như vậy càng cảm thấy kinh khủng.

Buổi sáng sớm khi chim chóc còn chưa tỉnh giấc, âm thanh như vậy có thể vang vọng khắp cả ngọn núi, khiến người nghe có chút sởn gai ốc.

Chương Khải Minh cẩn thận phân biệt vị trí phát ra tiếng súng và tiếng hét thảm vừa rồi, chắc là không xa chỗ này lắm.

Chương Khải Minh liếc nhìn Trương Linh, thấy anh ta cũng đang do dự có nên qua xem thử hay không.

Trong lúc Chương Khải Minh đang do dự, đột nhiên cảm thấy có vài người đang chạy về phía này.

Chương Khải Minh vội vàng cùng Trương Linh nhanh chóng trèo lên một cây đại thụ gần đó.

Hai người mỗi người trèo một cây, nhanh chóng leo lên giữa thân cây, nơi những tán lá rậm rạp che khuất thân hình của họ.

Chương Khải Minh leo lên ngọn cây.

Ở vị trí cao này, khi nhìn ra xa có thể thấy được xa hơn.

Hắn nhìn thấy ba năm người đang chạy về phía này.

Chương Khải Minh ngay sau đó nhìn về phía sau họ, không thấy thứ gì to lớn, nhưng cảm giác trong bụi cỏ phía sau dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ chạy trốn của những người này cũng rất nhanh, ánh mắt đầy hoảng sợ không ngừng nhìn về phía thứ đang truy đuổi trong bụi cỏ phía sau.

Chương Khải Minh chăm chú nhìn vào bụi cỏ đang chuyển động nhanh chóng, không nhìn rõ hình dáng của thứ đó.

Lẽ nào là sói?

Nhưng sói cũng không đáng để đám người này sợ hãi đến vậy.

Nhìn trang phục của những người này, có lẽ cùng một loại với gã lính đánh thuê lúc nãy.

Theo lẽ thường, lính đánh thuê khi thấy dã thú thường rất kiêu ngạo.

Một hai phát súng là có thể giải quyết được những con vật như vậy.

Nhưng nhìn đám lính đánh thuê trước mắt dường như đều vô cùng hoảng loạn.

Đồng thời, thứ đang truy đuổi phía sau dường như cũng khiến họ đặc biệt kinh hãi.

Trương Linh nhìn Chương Khải Minh, cũng đang xem xét xem hắn có quyết định xuống giúp hay không, nhưng Chương Khải Minh không có ý định xuống giúp, vô cùng bình tĩnh và ổn định.

Đứng trên cành cây, hắn không có bất kỳ động tác nào.

Trương Linh biết Chương Khải Minh không định xuống giúp, vì vậy cũng yên lặng ngồi trên cành cây quan sát những người đang chạy trốn.

Nhìn những người đó nhanh chóng tản ra hai bên mà chạy, con quái thú đang đuổi theo trong bụi cỏ phía sau rõ ràng đã nhắm vào một hướng.

Nó lao về phía người đó.

Chương Khải Minh cũng rất tò mò thứ phía sau rốt cuộc là gì, bởi vì tốc độ chạy trong bụi cỏ của thứ đó thật sự rất nhanh.

Dường như trong nháy mắt đã sắp đuổi kịp người kia.

Tên lính đánh thuê đó cũng quay người lại, cầm súng nhắm vào thứ đang chạy trong bụi cỏ, bắn một phát.

Nhưng ngay sau khi bắn một phát, dường như thứ đó không hề có dấu hiệu dừng lại, tiếp tục lao tới, cảm giác như sắp đuổi kịp.

Rõ ràng tên lính đánh thuê này có chút hoảng loạn, trận cước có chút rối loạn.

Theo thân thủ của những tên lính đánh thuê này, mỗi người đều là cao thủ hàng đầu.

Sẽ không vì một vài con dã thú mà tự loạn trận cước. 178.

Vừa rồi nhìn đám lính đánh thuê này chạy tán loạn, rõ ràng là hoàn toàn không có phương hướng.

Không có bất kỳ sự sắp xếp tác chiến nào, có thể thấy trong cơn hoảng loạn đã khiến họ rối loạn trận cước.

Nếu lúc này mọi người phối hợp, một người chạy, hai người ở phía sau tấn công, có lẽ có khả năng chế ngự được con dã thú này, Chương Khải Minh thầm nghĩ, nhưng cũng không biết con dã thú đó rốt cuộc là gì.

Chương 509

Nếu là sói, đáng lẽ phải dễ dàng bị một phát súng giải quyết.

Rốt cuộc là con dã thú gì mà khiến họ sợ hãi như gặp ma, ánh mắt kinh hãi và hành vi tự loạn trận cước đó, thật sự khiến Chương Khải Minh vô cùng tò mò.

Vào lúc tên lính đánh thuê sắp bị con dã thú phía sau tấn công, dù hắn không ngừng bắn về phía sau, dường như hoàn toàn không có tác dụng gì với con dã thú đó.

Súng pháp không chuẩn sao?

Không, dường như không gây ra chút tổn thương nào cho con dã thú.

Mắt thấy gã lính đánh thuê sắp bị con dã thú phía sau đuổi kịp.

Chỉ thấy con dã thú phía sau nhảy vọt lên, tốc độ nhanh đến mức kinh người, lao thẳng vào người gã lính đánh thuê phía trước.

Chương Khải Minh có thể nhìn rõ.

Thứ ở phía sau không quá lớn.

Nếu là sói, thân hình dường như nhỏ hơn sói một chút.

Một con dã thú như vậy, tại sao lại khiến đám lính đánh thuê này sợ hãi đến thế?

Phải biết rằng đám lính đánh thuê này ai nấy thân thủ cũng đều lợi hại, sao có thể bị một con dã thú nhỏ bé dọa cho tự loạn trận cước.

Ở khoảng cách xa như vậy, Chương Khải Minh nhìn thấy con dã thú nhảy lên từ phía sau có kích thước cỡ một con khỉ, toàn thân phủ lông màu xám tro, không phải màu đen tuyền.

Nếu là màu đen tuyền, Chương Khải Minh chắc đã nhìn thấy rất rõ, nhưng nhìn bộ lông đó cảm giác có chút giống màu da sói, xám xịt, nhưng thân hình lại nhỏ hơn sói rất nhiều.

Tại sao một con vật nhỏ như vậy lại khiến đám lính đánh thuê này sợ hãi đến thế, Chương Khải Minh thật sự không hiểu.

Hắn cũng không có hành động gì thêm.

Cẩn thận quan sát trên cây.

Lúc này, ba bốn tên lính đánh thuê khác đang chạy trốn trên đường khác có lẽ cũng đã tỉnh táo lại.

Xem ra mấy tên lính đánh thuê này cũng có chút không nỡ bỏ lại đồng bạn.

Có một tên lính đánh thuê chạy về phía này, thấy đồng đội bị con dã thú đó vồ ngã, hắn liền nhắm vào con dã thú bắn một phát.

Khi nổ súng, rõ ràng cảm giác được tên lính đánh thuê này nhắm rất chuẩn, nhưng sau khi hắn nổ súng, con dã thú dường như không hề bị thương chút nào.

Nó vô cùng thận trọng và nhanh nhẹn, nhảy ra sau lưng gã lính đánh thuê kia, khiến gã ta rối loạn, loạng choạng muốn kéo con dã thú sau lưng xuống.

Nhưng ngay sau đó, gã lính đánh thuê hét lên một tiếng thảm thiết, cũng không biết con dã thú rốt cuộc đã làm gì hắn, chỉ thấy tiếng hét của hắn hoàn toàn là tiếng kêu gào xé tim xé phổi.

Chương Khải Minh cũng không chú ý con dã thú tấn công gã lính đánh thuê như thế nào, nhưng ngay sau đó thấy gã lính đánh thuê toàn thân đẫm máu đau đớn kêu la.

Từ vị trí trên cây chỉ có thể nhìn thấy đại khái, không rõ ràng lắm.

Vị trí trên cây chỉ có thể thấy rõ con dã thú đã tấn công gã lính đánh thuê, nhưng cũng không biết nó đã tấn công vào vị trí nào.

Từ vị trí tay của gã lính đánh thuê có thể thấy, con dã thú chắc đã làm hắn bị thương ở đầu.

Gã lính đánh thuê ôm mặt đau đớn kêu gào, đồng thời người cũng đầy máu tươi ngã xuống đất.

Theo lẽ thường, những lính đánh thuê này đều được huấn luyện đặc biệt, khi thật sự bị thương cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ chống cự, thậm chí mặc cho đau đớn kêu la, điều đó căn bản không thể xảy ra.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như gã lính đánh thuê đó hoàn toàn mất đi khả năng chống cự.

Dù có đồng đội giúp đỡ, bắn về phía con dã thú, nhưng cũng không khiến gã lính đánh thuê bị thương có chút phản kháng nào, ngược lại ngã trên đất đau đớn kêu la.

Đồng thời, tên lính đánh thuê nổ súng giúp đỡ đồng đội, khi thấy cảnh này rõ ràng cũng sợ hãi không nhẹ, nhưng đồng thời cũng không từ bỏ chống cự.

Hắn tiếp tục bắn về phía con dã thú.

Nhưng thân hình con dã thú đó không đặc biệt lớn, lại thêm hành động linh hoạt, dường như hoàn toàn không bắn trúng nó.

Vẻ linh hoạt của con dã thú đó, ngược lại khiến Chương Khải Minh thấy nó càng giống một con khỉ hơn.

Cũng không biết có phải là những con khỉ mà họ đã gặp trong ngọn núi có tháp sụp đổ trước đó không.

Nếu thật sự là những con khỉ đó, vậy rất có thể chúng đã chạy ra

ngoài.

Nhưng Chương Khải Minh đã giao đấu với những con khỉ đó, cũng biết thân hình của chúng.

Nhìn thứ này không giống những con khỉ đó, rốt cuộc dã thú gì mà thân thủ lại nhanh như vậy, lại hung mãnh như vậy.

Sau khi gã lính đánh thuê vừa ngã xuống kêu la vài tiếng, dường như hoàn toàn không còn hơi thở nữa.

Một người khác đang nổ súng chống cự con dã thú, rõ ràng khi thấy đồng đội ngã xuống đã có chút hoảng loạn.

Đồng thời, con dã thú vừa tấn công đồng đội hắn lập tức thay đổi lộ trình, nhanh chóng lao về phía người đang bắn nó.

Rõ ràng con dã thú lao về phía người này có một khoảng cách nhất định, tên lính đánh thuê này có cơ hội chạy trốn, nhưng rõ ràng.

Gã lính đánh thuê này dường như bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người, chỉ cầm súng không ngừng bắn về phía con mãnh thú đang lao tới.

Đồng thời miệng cũng hét lớn, có lẽ là để lấy lại can đảm, hoặc là vì đồng đội bị thương mà có chút phẫn nộ.

Nhưng vị trí mà gã lính đánh thuê này bắn, hành động của con dã thú đó thật sự rất nhanh, tốc độ dường như có thể né được những viên đạn đó, nhảy loạn xạ trái phải.

Tiếng súng không ngừng vang lên, nhưng cũng không ngăn được tốc độ của con vật đó lao về phía gã lính đánh thuê.

Chương 510

Vào lúc con mãnh thú sắp tấn công gã lính đánh thuê đang bắn nó, Chương Khải Minh tiện tay lấy ra con dao găm bằng đồng mang theo bên người, nhìn vào lộ trình chạy của con quái vật.

Hắn tiện tay phi con dao găm bằng đồng ra.

Trong khoảnh khắc con dao găm được phi ra, cũng nghe thấy một tiếng hét.

Tiếng hét chói tai khiến người ta có chút sợ hãi, rõ ràng là phát ra từ con dã thú đó.

Đồng thời con dã thú cũng dừng lại, không chạy nữa.

Con dao găm bằng đồng mà Chương Khải Minh phóng ra rõ ràng đã trúng con dã thú hung mãnh đó.

Một phi đao mà Chương Khải Minh phóng ra không chỉ trúng con dã thú, mà còn trúng vào yếu huyệt của nó, cắm thẳng vào đầu nó.

Gã lính đánh thuê dường như lúc này cũng đang chìm trong nỗi sợ hãi, lại bắn thêm hai phát về phía con mãnh thú, sau đó mới có chút bình tĩnh lại, tay cầm súng trở nên có chút run rẩy.

Lúc này, Chương Khải Minh từ trên cây nhảy xuống, đồng thời Trương Linh cũng theo sát, nhảy từ trên cây xuống, đi về phía con dã thú vừa rồi.

Vị trí con dã thú không xa cây đại thụ, nếu không Chương Khải Minh cũng không thể nhanh và chuẩn như vậy mà trúng vào yếu huyệt của con dã thú có thân hình nhỏ nhắn và nhanh nhẹn này.

Nhìn thấy con mãnh thú hung tợn vừa rồi đã bị trúng yếu huyệt, chắc chắn không còn khả năng phản kháng, Chương Khải Minh và

Trương Linh cũng nhanh chóng đi về phía đó.

Bởi vì thấy gã lính đánh thuê vừa rồi bị con dã thú tấn công ngã xuống đất, cũng không biết tình hình hiện tại thế nào.

Lúc vừa bị tấn công còn nghe thấy tiếng kêu la đau đớn của hắn, bây giờ ngược lại không còn một tiếng động nào, khiến người ta nghi ngờ, dường như vừa rồi không hề bị tấn công.

Lúc này, Chương Khải Minh quyết định đến xem vết thương của gã lính đánh thuê bị thương, hy vọng không giống như tình hình của gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy.

Chương Khải Minh đi đến bên cạnh gã lính đánh thuê đang run rẩy, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, để hắn bình tĩnh lại.

Đồng thời, khi vỗ vai hắn, gã lính đánh thuê cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt còn có chút hoảng sợ dường như đã xác định con dã thú trước mặt đã chết, mới từ trong nỗi sợ hãi dần dần hồi phục tinh thần.

Chương Khải Minh, khi đến bên cạnh người đàn ông này, thấy hắn dường như thật sự bị con dã thú vừa rồi dọa cho không nhẹ, liền không để ý đến hắn, tiếp tục đi về phía gã lính đánh thuê bị thương lúc nãy.

Khi đến bên cạnh gã lính đánh thuê bị thương, một mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập khắp môi trường xung quanh.

Chương Khải Minh cũng thấy gã lính đánh thuê này nằm sấp trên đất.

Mặt úp xuống đất, tư thế giống hệt gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy, chỉ là gã lính đánh thuê này không bị cánh tay đè bẹp như gã lính đánh thuê đã mất kia.

Bây giờ gã lính đánh thuê ngã trên đất cũng toàn thân đẫm máu, đầu chạm đất không ngừng run rẩy, đồng thời dường như không phát

ra bất kỳ âm thanh nào, ngay cả tiếng kêu la đau đớn lúc nãy.

Bây giờ dường như một chút âm thanh cũng không có.

Lúc này, Chương Khải Minh đặc biệt tò mò, đưa tay giúp gã lính đánh thuê bị thương lật người lại.

Khoảnh khắc lật người, thật sự khiến Chương Khải Minh cảm thấy, giống hệt như những gì hắn tưởng tượng.

Hóa ra vết thương trên mặt và cảm giác bị thương của gã lính đánh thuê này về cơ bản giống hệt vết thương của gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy.

Nhìn gã lính đánh thuê trước mặt, dường như thần trí cũng có chút không tỉnh táo, ánh mắt có chút mông lung.

Vết thương của gã lính đánh thuê này nhẹ hơn gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy rất nhiều.

Da thịt trên mặt tuy chưa bị cắn rách hoàn toàn, nhưng không giống như gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy, sâu đến lộ cả xương và răng.

Gã lính đánh thuê trước mặt rõ ràng bị con dã thú lúc nãy cắn mất một mảng lớn da thịt trên mặt.

Cảnh tượng máu me như vậy nhìn thật sự rất buồn nôn.

Tuy không nghiêm trọng như gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy, nhưng nhìn khuôn mặt như bị người ta lột da sống, cũng thực sự khiến người ta cảm thấy khó chịu trong lòng.

Trương Linh thấy vết thương của gã lính đánh thuê này về cơ bản khớp với vết thương của gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy, thật sự khiến anh ta có chút kinh ngạc.

Lẽ nào một con dã thú nhỏ như vậy lại có thể làm một tên lính

đánh thuê thân thủ không tệ bị thương đến mức này sao?

Lúc nãy khi chứng kiến mọi chuyện, cảm giác như tên lính đánh thuê hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Lẽ nào con dã thú đó có uy lực lớn đến vậy sao?

Lúc này, Trương Linh lại càng tò mò về con dã thú đó hơn, liền đi về phía con dã thú đã chết.

Lúc này, Chương Khải Minh nhìn vẻ mặt đau khổ của gã lính đánh thuê, cũng biết mình không có khả năng giúp hắn chữa trị.

Vết thương trên mặt hắn bây giờ, chỉ có thể để đồng đội của hắn đưa xuống núi.

Dùng thuốc tốt nhất để chữa trị, xem có khá hơn chút nào không.

Nhưng nhìn da thịt trên mặt bị con dã thú đó cắn xé, không ra hình thù gì, cũng không biết sau khi sống sót sẽ biến thành bộ dạng gì, Chương Khải Minh cũng không thể làm gì được.

Lúc này, gã lính đánh thuê hai tay run rẩy, từ trong cơn kinh hoàng vừa rồi hoàn hồn lại, vội vàng chạy nhanh đến bên cạnh gã lính đánh thuê bị thương.

Khi thấy Chương Khải Minh đỡ gã lính đánh thuê dậy, nhìn thấy cảnh tượng da thịt trên mặt gã bị con dã thú cắn xé, rõ ràng đã khiến gã lính đánh thuê trước mặt lại bị một phen kinh hãi.

Ánh mắt kinh hãi và đôi tay run rẩy lúc này khiến hắn không chịu nổi bất kỳ đả kích nào nữa, ngồi phịch xuống đất, mắt mở to, chết trân nhìn người đồng đội bị thương trước mặt.

Có thể thấy mức độ kinh hãi của gã lính đánh thuê này đã đạt đến giới hạn chịu đựng tâm lý.

Lúc này, Chương Khải Minh mới cẩn thận nhìn gã lính đánh thuê

bị dọa không nhẹ trước mặt, thấy tuổi của hắn còn trẻ.

Gã lính đánh thuê này vừa nhìn đã biết kinh nghiệm không đặc biệt nhiều, từ mức độ kinh hãi vừa rồi, có lẽ chưa từng trải qua chuyện gì quá nguy hiểm.

Nhưng dù thế nào cũng có thể thấy, gã lính đánh thuê có phần trẻ tuổi này lòng dạ lương thiện, không nỡ bỏ lại đồng đội mà một mình chạy trốn, dù là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Chương 511

Trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, nhưng không bỏ lại gã lính đánh thuê bị thương, chọn cách chạy trốn.

Hai ba tên lính đánh thuê lúc nãy không biết đã chạy đi đâu.

Có thể thấy nỗi sợ hãi và khả năng chịu đựng tâm lý của mỗi người đều khác nhau.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi này rõ ràng vô cùng sợ hãi, sợ đến mức đạt đến giới hạn chịu đựng tâm lý nhưng vẫn chọn quay lại cứu đồng đội, có thể thấy hắn là người có lương tri.

Gã lính đánh thuê bị dọa không nhẹ ngồi trên đất, mắt mở to nhìn người bạn bị thương trước mặt, miệng há hốc hồi lâu cũng không khép lại được.

Chương Khải Minh lúc này nói với gã lính đánh thuê trẻ tuổi trước mặt: "Xem trên người cậu có thuốc cấp cứu không, nếu không cứu chữa kịp thời, có lẽ hắn thật sự không còn mạng để về cùng cậu đâu." Chương Khải Minh vừa dứt lời, gã lính đánh thuê bị kinh hãi rõ ràng từ trong cơn kinh hãi vừa rồi lập tức hồi phục lại một chút thần trí, ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh trước mặt.

Hắn phản ứng lại, vừa rồi khi con quái thú đó lao về phía hắn, nếu không có người trước mắt này kịp thời ra tay, có lẽ người tiếp theo biến thành đồng đội bị thương chính là hắn.

Phải biết rằng trạng thái tấn công của con dã thú đó, hắn đã tận mắt chứng kiến, chỉ cần nhắc đến nó thôi là trong lòng đã không kìm được mà sợ hãi.

Nghe Chương Khải Minh nói những lời này, chàng trai trẻ bị kinh

hãi vội vàng chạy đến bên gã lính đánh thuê bị thương.

Gã lính đánh thuê bị kinh hãi chạy đến bên gã lính đánh thuê bị thương, nhìn thấy da thịt trên mặt hắn máu me bầy nhầy.

Một nửa khuôn mặt của gã lính đánh thuê bị thương không thể phân biệt được hình dạng ban đầu nữa, lập tức khiến gã lính đánh thuê trẻ tuổi có chút lo lắng như không biết phải làm sao, nhất thời hoảng loạn.

Chương Khải Minh nhìn vẻ mặt và trạng thái luống cuống tay chân của gã lính đánh thuê trẻ tuổi, có lẽ như hắn đoán, gã lính đánh thuê trẻ tuổi này chắc không thuộc hàng ngũ lính đánh thuê chuyên nghiệp.

Rất có thể là đi theo người nhà hoặc bạn bè thân thích đến đây.

Lúc này, Chương Khải Minh nói với người đàn ông bị dọa không nhẹ trước mặt: "Cậu là đồng đội hay người thân của người bị thương này, nhìn mức độ vết thương chắc là rất nghiêm trọng." "Những vết thương trên mặt hắn bây giờ nếu không xử lý kịp thời, hoặc không khử trùng, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu trên người cậu có mang theo vật phẩm khử trùng, mau khử trùng cho hắn đi!" Chương Khải Minh cũng nhận ra, chàng trai trẻ trước mặt bây giờ hoàn toàn không biết phải làm gì, hắn chỉ có thể tốt bụng nhắc nhở, nếu còn trì hoãn nữa.

Chương Khải Minh cũng thực sự lo lắng, gã lính đánh thuê bị thương này rất có thể sẽ giống như người lúc nãy, dần dần mất đi ý thức và chết đi.

Một câu nói của Chương Khải Minh đã thức tỉnh gã lính đánh thuê trẻ tuổi lúc nãy.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi lập tức lấy ra những thứ có thể khử

trùng và cấp cứu từ trong túi của mình, nhanh chóng lấy ra.

Đôi tay run rẩy khi lấy đồ ra, rõ ràng đã làm rơi hết mọi thứ ra ngoài.

Đôi tay run rẩy có lúc cũng không nghe lời sai khiến.

Những thứ rơi vãi trên đất khiến Chương Khải Minh nhìn vào cũng thấy được, chàng trai trẻ này bây giờ mà đi xử lý vết thương cho người bị thương, rất có thể sẽ càng thêm rối loạn.

Chương Khải Minh bảo gã lính đánh thuê trẻ tuổi đứng sang một bên trước.179.

Nếu đã lấy thuốc ra, Trương Khải Minh quyết định làm người tốt đến cùng, giúp người đàn ông bị thương bôi thuốc lên vết thương trên mặt.

Nếu không khử trùng nữa, nước bọt trên những vết thương này thật sự xâm nhập vào máu, có lẽ sẽ thật sự nguy hiểm.

Nhìn những thứ lộn xộn và một vài viên thuốc mà gã lính đánh thuê trẻ tuổi móc ra từ trên người, Chương Khải Minh nhanh chóng nhặt một viên thuốc khử trùng trên đất, đặt viên thuốc đó vào lòng bàn tay, nhanh chóng dùng nội lực làm nát viên thuốc.

Rất nhanh, viên thuốc trong tay Chương Khải Minh biến thành bột.

Chương Khải Minh liền thuận thế từ lòng bàn tay rắc bột lên mặt người đàn ông bị thương, thả tay ra, bột thuốc khử trùng nhanh chóng rắc lên mặt người đàn ông bị thương.

Có lúc thuốc khử trùng có thể rất đau.

Nhìn người đàn ông trước mặt, khi rắc thuốc lên mặt hắn, rõ ràng trên mặt hắn chắc chắn có một chút tê dại.

Bởi vì khi đặt thuốc lên mặt hắn, người đàn ông chỉ khẽ cử động,

không có phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Vậy thì bây giờ người đàn ông này chắc đang trong trạng thái tê liệt.

Chương Khải Minh cũng là để thử xem vết thương trên mặt có cảm giác tê dại không.

Nếu là người bình thường khi bôi thuốc khử trùng chắc chắn sẽ đau không chịu nổi, ít nhất cũng sẽ la hét.

Vết thương trên mặt gã lính đánh thuê có thể nói là đau nhất, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Vậy thì cũng có nghĩa là vết thương trên mặt hắn chắc đã bị nước bọt của con dã thú hung tợn lúc nãy làm tê liệt.

Bây giờ Chương Khải Minh càng lúc càng cảm thấy phỏng đoán của mình có lẽ là chính xác.

Nghe những người già kể về những con dã thú cổ đại đó, không chừng trong khu rừng nguyên sinh này cũng thật sự sẽ gặp phải.

Nếu gặp một hai con, vậy thì cũng có nghĩa là loài vật này đã sinh sôi nảy nở trong rừng Nguyệt Sắc này, thế hệ này qua thế hệ khác truyền thừa xuống.

Lúc này, gã lính đánh thuê trẻ tuổi bị kinh hãi, khi nhìn thấy lực tay to lớn của Chương Khải Minh trước mặt, thật sự cảm thấy có chút kinh ngạc.

Có một chút thành phần ngưỡng mộ.

Vừa rồi người trước mặt này đã cứu mạng hắn.

Bây giờ chàng trai trẻ phản ứng lại, vội vàng cảm ơn Chương Khải Minh.

Trong lúc giao tiếp với gã lính đánh thuê trẻ tuổi, Chương Khải Minh mới biết được, gã lính đánh thuê bị thương trước mặt là anh trai của gã lính đánh thuê trẻ tuổi này.

Anh trai của hắn là một người lính đã giải ngũ nhiều năm, thân thủ rất tốt.

Chỉ vì lần này tò mò đi theo anh trai, đến nơi này, không ngờ đến nơi này chưa được bao lâu đã gặp phải tình huống như vậy.

Thật sự khiến hắn cảm thấy chuyến đi này, sẽ khiến hắn hối hận cả đời.

Bây giờ nhìn anh trai mình, trạng thái bị thương khá nghiêm trọng khiến hắn không biết phải làm sao.

Chương 512

Bây giờ gã lính đánh thuê trẻ tuổi này cũng biết anh trai mình hiện tại ý thức không đặc biệt tỉnh táo, cần phải đưa anh đến nhà của người dân ở Tam Hạp gần đó để tĩnh dưỡng.

Nếu thật sự tiếp tục kéo dài, rất có thể sẽ chết ở đây.

Đồng thời, gã lính đánh thuê trẻ tuổi cũng rất lo lắng, sẽ gặp lại con dã thú đó. 180.

Phải biết rằng con dã thú đó nếu hôm nay không gặp Trương Khải Minh, có lẽ hắn cũng sẽ có kết cục giống như anh trai mình, vậy thì hai người đừng mong đi ra khỏi khu rừng này.

Đồng thời, Chương Khải Minh cũng có chút tò mò, tại sao đội ngũ lính đánh thuê này khi hành động cùng nhau lại không đoàn kết với nhau. 181.

Theo lẽ thường, những người này hẳn là phải biết nhau, sẽ chăm sóc lẫn nhau.

Nhưng tình hình vừa rồi có thể thấy, những tên lính đánh thuê đó dường như không hề đoàn kết, đều là tai họa đến nơi thì mỗi người một ngả.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi trước mặt này có thể chạy lại cứu người, có lẽ cũng là vì người đó là anh trai của hắn.

Nếu không phải là anh trai hắn, tin rằng gã lính đánh thuê trẻ tuổi này cũng sẽ chạy mất dạng.

Chương Khải Minh ghét nhất những người tham sống sợ chết, thậm chí bỏ rơi đồng đội trong đội ngũ.

Phải biết rằng trong một đội ngũ, chỉ có cùng tiến cùng lùi mới có

thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Chương Khải Minh vẫn luôn tin tưởng vào đạo lý này.

Lúc này, rõ ràng gã lính đánh thuê bị thương lúc nãy, thuốc khử trùng trên mặt chắc đã có tác dụng nhất định, hoặc là phần bị tê dại trên khuôn mặt bị thương chắc đã tan đi.

Bây giờ rõ ràng hắn đã cảm thấy đau đớn, vì vậy cũng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn khe khẽ, âm thanh đó nghe có chút đáng sợ.

Nhìn người đàn ông bị thương này, vết thương của hắn nhẹ hơn gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy.

Chương Khải Minh cũng biết em trai của gã lính đánh thuê này sẽ chăm sóc hắn, vì vậy Chương Khải Minh đứng dậy, đi về phía con dã thú vừa bị giết chết.

Rốt cuộc thứ này là gì?

Chương Khải Minh đi về phía con dã thú bị thương, phát hiện Trương Linh đã ở đó xem từ lâu. 182.

Chỉ là nãy giờ không làm phiền, chỉ cẩn thận quan sát ngoại hình của con dã thú.

Khi thấy Chương Khải Minh đi tới, Trương Linh vội vàng đứng dậy, nói với Chương Khải Minh: "Quỷ gia, mau xem đi, thứ này rốt cuộc là dã thú gì?

Tôi lớn từng này rồi cũng chưa từng thấy thứ gì như vậy, thứ này trông thật sự quá quỷ dị!" Theo lời Trương Linh, Chương Khải Minh cũng nhanh chóng đến bên cạnh con dã thú đã chết, nhìn con dã thú, trên đầu cắm con dao đồng đó.

Cẩn thận quan sát ngoại hình của con dã thú, kích thước gần bằng một con khỉ, hoàn toàn không có thân hình to lớn của sói.

Tay chân cũng giống tay chân của khỉ.

Có một cái đuôi dài, nhìn ngoại hình hoàn toàn giống một con khỉ.

Nhưng khi nhìn vào đầu của con dã thú, sẽ biết, con dã thú này hoàn toàn là hai chuyện khác nhau so với con khỉ trong tưởng tượng.

Hoàn toàn không liên quan gì đến khỉ.

Nhìn khuôn mặt của con dã thú không quá lớn, cũng khá cân đối với thân hình, nhưng cái miệng trên khuôn mặt đó thật sự khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Toàn thân đều có lông màu xám, nhưng duy chỉ có trên đầu lại không có một sợi lông nào.

Cái đầu trắng trẻo đó, ngược lại có chút giống đầu người.

Nhưng không có tướng mạo giống người, ngược lại cái đầu tròn trịa trắng trẻo đó, cái miệng lại chiếm hơn một nửa khuôn mặt.

Nhìn cái miệng khổng lồ đó, khi chỉ nhìn thôi, không khiến người ta cảm thấy đáng sợ như vậy, nhưng khi Chương Khải Minh dùng que cỏ bên cạnh nhẹ nhàng khều miệng con mãnh thú ra, phát hiện hàm răng bên trong miệng nó đều là những chiếc răng nhỏ, sắc và dày đặc.

Hoàn toàn là hai chuyện khác nhau so với răng nanh mà Chương Khải Minh tưởng tượng. 183.

Có lẽ trong mắt người khác, loại dã thú đáng sợ này đáng lẽ phải có miệng đầy răng nhọn.

Khi mở miệng, những chiếc răng sắc nhọn đó chắc chắn sẽ đâm rách da thịt.

Nhưng con dã thú trước mặt lại không nhìn rõ áp lực lớn.

Hàm răng dày đặc trong miệng nó lại khiến người ta cảm thấy có chút rùng mình, giống như những cây kim nhỏ sắc nhọn, đầy trong

miệng.

Chương Khải Minh dùng tay rút con dao găm bằng đồng cắm trên đầu con quái vật ra.

Đồng thời khi rút con dao găm ra, não của con quái vật cũng chảy ra theo, thứ não trắng hếu đó chảy lênh láng khắp mặt đất.

Nhìn thứ não trắng hếu, Chương Khải Minh biết trí thông minh của con dã thú hung mãnh này không thấp, nhìn lượng não trong đầu là biết, não rất nhiều.

Chiều dài cái miệng lớn của con dã thú hung tợn này dường như xuyên qua 2/3 toàn bộ đầu.

Có thể tưởng tượng nó mở ra như một bán cầu, khi cái miệng lớn mở ra giống như một quả bóng đá bị cắt ngang.

Ở giữa chỉ còn một chút dính liền, gần như toàn bộ khuôn mặt đã bị cái miệng thay thế.

Chương Khải Minh rút con dao găm bằng đồng ra, dùng con dao găm đó nhẹ nhàng banh miệng con dã thú ra.

Chương 513

Khi banh miệng nó ra, nhìn thấy lưỡi bên trong, trên lưỡi đầy gai ngược.

Nhìn những chiếc gai ngược trên lưỡi đó chắc chắn còn lợi hại hơn nhiều so với những chiếc răng dày đặc nhỏ bé trong miệng.

Chương Khải Minh dùng con dao găm bằng đồng nhẹ nhàng chạm vào những chiếc gai ngược đó, lúc này đều sắc nhọn, mỗi chiếc đều rất cứng, đặc biệt dày đặc.

Giống như vết thương gây ra cho gã lính đánh thuê bị thương lúc nãy, hoàn toàn giống như cả khuôn mặt bị xé toạc ra.

Xem ra là bị những chiếc gai ngược trên lưỡi của con dã thú này liếm qua, xé rách toàn bộ da thịt trên mặt.

Chương Khải Minh thấy kích thước của con vật này chỉ bằng một nửa con sói hoang.

Nếu thân hình của con dã thú này lớn hơn một chút, giống như những con hổ hay báo, vậy thì trong khu rừng này nếu thật sự gặp phải loại dã thú như vậy, thật sự không có khả năng sống sót.

Không chừng gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy đã gặp phải con dã thú có thân hình lớn hơn con này, nếu không không thể nào, toàn bộ da thịt trên mặt đều bị liếm mất, thậm chí lộ cả xương sọ.

Chương Khải Minh dùng con dao găm bằng đồng cẩn thận xem xét con dã thú hung tợn này.

Nhìn nó, hoàn toàn không biết con quái vật này lại có sức tấn công mạnh như vậy.

Rốt cuộc tại sao lại tấn công những người này?

Bây giờ Chương Khải Minh rất tò mò, liền hỏi gã lính đánh thuê trẻ tuổi trước mặt.

Nhưng Chương Khải Minh cũng biết những lính đánh thuê này thường miệng rất kín.

Muốn hỏi được điều gì từ miệng họ, thật sự khó như lên trời.

Có những lính đánh thuê thậm chí đến chết cũng không kể cho gia đình nghe những chuyện mình từng làm.

Chỉ cần là chuyện cần giữ bí mật, họ sẽ không dễ dàng tiết lộ cho người khác.

Chương Khải Minh biết rất rõ khi đi đến ngọn núi đó.

Không phải đã gặp phải những thứ đó sao, những thứ đó lại là gì?

Nếu gần ngọn núi sụp đổ đó có một vài con dã thú, vậy thì khi ngọn núi đó sụp đổ, những con dã thú hung tợn đó đã đi đâu?

Tất cả những câu hỏi đều hiện lên trong đầu Chương Khải Minh, nhất thời có chút không hiểu.

Nhưng dù thế nào, loại dã thú hung tợn này thật sự khiến người ta rùng mình.

Chương Khải Minh nhìn gã lính đánh thuê trẻ tuổi đang chăm sóc anh trai mình ở đằng kia, nói với hắn: "Cậu nên nhanh chóng tìm người giúp đỡ, giống như những lính đánh thuê khác, tìm hai người giúp đỡ, nhanh chóng đưa anh trai cậu xuống núi, tìm bác sĩ, biết đâu đấy.

Nếu còn trì hoãn nữa có lẽ không kịp đâu!" Lúc này, gã lính đánh thuê trẻ tuổi nghe Chương Khải Minh nói vậy cũng biết, lời của hắn rất có lý.

Tuy gã lính đánh thuê trẻ tuổi biết Chương Khải Minh nói đều

đúng, nhưng cũng thật sự không biết nên đi đâu tìm đồng đội của mình.

Lúc nãy khi thấy con dã thú hung tợn đó đuổi theo, đồng đội của hắn đều tự mình chạy trốn.

Chỉ có hắn không yên tâm về anh trai, thấy con dã thú hung tợn đó lao về phía anh trai mình, vì vậy mới có thêm chút dũng khí, vội vàng chạy lại cứu anh.

Nhưng lúc đó, hắn cũng không có khả năng cứu anh trai mình, ngược lại suýt chút nữa đã bị hại chết ở đây.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi nghe Chương Khải Minh nói vậy, cảm thấy quả thực có lý.

Nhưng một mình hắn cõng anh trai, tuy có thể làm được, nhưng có thể thấy anh trai hắn cao khoảng một mét tám, còn gã lính đánh thuê trẻ tuổi này, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không cao bằng anh trai, không vạm vỡ như vậy, người lại khá gầy yếu.

Phải cõng anh trai mình, một người bất tỉnh như vậy đi xuống núi, cũng là một việc khá khó khăn.

Người trong tình trạng bất tỉnh cơ thể đặc biệt nặng.

Có lẽ gã lính đánh thuê trẻ tuổi này cũng nghĩ đến điểm này, cũng có chút khó xử, ngẩng đầu nhìn Chương Khải Minh trước mặt với ánh mắt có chút cầu xin.

Chương Khải Minh cũng biết, chỉ dựa vào sức một người tuyệt đối không thể cõng người bị thương này xuống núi.

Nhìn thể trạng của gã lính đánh thuê trẻ tuổi này cũng tuyệt đối không phải người thường xuyên luyện tập, tuyệt đối không có thể chất tốt như một lính đánh thuê thực thụ.

Phương pháp tốt nhất nên là để gã lính đánh thuê trẻ tuổi này tìm đội ngũ của mình.

Hắn và Trương Linh có thể giúp gã lính đánh thuê trẻ tuổi, nhưng một cơ thể cường tráng, nặng và lớn như vậy, ai cõng xuống núi cũng đều rất tốn sức.

Chương Khải Minh cũng nói rõ cho gã lính đánh thuê trẻ tuổi nên tìm đội ngũ của mình, vì dù sao lộ trình đi của họ không giống nhau, Chương Khải Minh không thể xuống núi sớm như vậy.

Cũng không thể một mình giúp gã lính đánh thuê trẻ tuổi đưa người bị thương xuống núi.

Chương Khải Minh và Trương Linh có việc rất quan trọng, không có cách nào giúp đỡ.

Dù sao lúc này không phải lúc phát lòng từ bi.

Khi cứu người, Chương Khải Minh và Trương Linh không tìm thấy Bàn Tử, cũng không biết hắn sẽ xuống núi trước hay ở lại trong núi.

Phải biết rằng bây giờ đồ ăn trong đội ngũ không còn nhiều, nếu còn ở lại trong núi sẽ phải chịu đói.

Tối nay có thể đi ra khỏi ngọn núi này không, cũng không thể nói chắc được.

Chương Khải Minh không thể vì một vài nguyên nhân mà đẩy những người mình dẫn dắt vào khó khăn.

Chàng lính giải ngũ trẻ tuổi cũng hiểu ý của Chương Khải Minh, cũng quả thực bây giờ anh trai mình với thân hình cao lớn như vậy, lại đang bất tỉnh, muốn kéo một người như vậy xuống núi cũng rất khó khăn.

Nếu anh trai hắn có chút ý thức, có thể tỉnh táo hơn một chút thì tốt hơn, nhưng bây giờ nhìn anh trai hắn hoàn toàn không có ý thức.

Dường như đang ở trong trạng thái hôn mê.

Chương 514

Chương Khải Minh nhìn gã lính đánh thuê trẻ tuổi, dường như nhất thời không nghĩ ra cách nào, liền nhắc nhở hắn.

Giữa những người lính đánh thuê với nhau đều có cách liên lạc, hoặc là pháo hiệu, hoặc là một loại phương thức liên lạc cố định nào đó, chắc chắn có thể liên lạc với nhau.

Một câu nói đã nhắc nhở gã lính đánh thuê trẻ tuổi.

Quả thực khi gia nhập đội ngũ này, những lính đánh thuê già dặn cũng đã dặn dò hắn, trên người cũng có pháo hiệu.

Nghĩ đến đây, gã lính đánh thuê trẻ tuổi lúc này cũng vô cùng cảm kích Chương Khải Minh trước mặt.

Tuy Chương Khải Minh và Trương Linh không thể hộ tống họ xuống núi, nhưng dù sao Chương Khải Minh cũng đã cứu hắn một mạng.

Nhìn con dã thú hung tợn có khuôn mặt có chút nanh ác đó, cũng quả thực khiến người ta cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Nếu phải dựa vào mình để chiến đấu với con dã thú này, có lẽ bây giờ đã ngã trên đất, giống như anh trai mình.

Anh trai hắn thân thủ tốt như vậy, thân hình vạm vỡ như vậy, đối với con dã thú đó cũng không có cách nào.

Giống như gã lính đánh thuê trẻ tuổi này, thân hình nhỏ bé như vậy, hoàn toàn là thịt trên thớt, mặc cho người ta xẻ thịt.

Chương Khải Minh quay người lại đi đến bên cạnh con dã thú, cẩn thận xách đuôi nó lên, nhìn khuôn mặt con dã thú, thật sự cảm thấy, trong ký ức của mình cũng chưa từng nghe nói về loại dã thú

hung mãnh như vậy.

Đồng thời, Chương Khải Minh cũng tự hỏi, con dã thú này có phải là loại dã thú cực kỳ hung tợn và tàn nhẫn trong truyền thuyết của người xưa không?

Nhìn ngoại hình của con dã thú, hoàn toàn có kích thước của một con khỉ, chắc là có khác biệt so với loại dã thú trong truyền thuyết.

Nhưng Chương Khải Minh lại nghĩ, lẽ nào con dã thú này còn nhỏ sao?

Bởi vì nhìn gã lính đánh thuê đã chết lúc nãy, vết thương của hắn, có thể thấy rõ vết thương đó sâu hơn nhiều so với vết thương này.

Vị trí trên cánh tay bị giẫm thành vũng thịt đó, vừa nhìn đã biết là do vật nặng đè lên gây ra. 184.

Lẽ nào thứ này trong núi không chỉ có một con, chắc là có đủ cả lớn lẫn nhỏ.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì nên cẩn thận hơn khi hành động trong rừng.

Nhìn con dã thú này tính tình hung dữ như vậy, bây giờ xem ra phạm vi hoạt động của nó không chỉ vào ban đêm, ngay cả bây giờ khi trời tờ mờ sáng, loại dã thú này cũng ra ngoài tấn công con mồi của mình.

Vậy thì có nghĩa là loại dã thú này không chỉ hoạt động vào ban đêm, xem ra ban ngày cũng sẽ thỉnh thoảng xuất hiện.

Chẳng trách người dân làng gần đây đều nói trong ba năm qua không thể tùy tiện ra vào, có lúc có vào mà không có ra.

Có lẽ những người dân làng đó không nhìn thấy hình dạng thật sự của con dã thú, chỉ thấy những người bị hại phần lớn đều bị cắn xé

không ra hình dạng.

Vì vậy mới bị người khác nói là quái vật trong núi, hoặc là cho rằng những người bị hại là do ma quỷ gây ra.

Thực ra, thứ thật sự làm hại những người dân làng đó có thể là những con quái vật có ngoại hình giống khỉ này, bởi vì hành động của chúng thật sự rất nhanh chóng.

Nếu không thật sự trải qua, nhìn thấy, Chương Khải Minh cũng không tin tốc độ hành động của những con quái vật này lại nhanh như vậy.

Nhìn chúng có thể né được đạn, tốc độ có thể né được đạn, điều đó thật sự khiến người ta vô cùng khâm phục.

Xem ra thật sự muốn chế ngự con dã thú này, cũng thật sự cần có chút bản lĩnh mới có thể đối phó.

Chương Khải Minh hôm nay may mà có con dao găm bằng đồng này.

Con dao găm bằng đồng này thật sự rất sắc bén.

Nếu không có con dao găm này, xem ra những con dao găm thông thường không gây ra tổn thương quá lớn cho loại quái vật này.

Cũng không biết loại quái vật này đã sinh tồn trong khu rừng này bao lâu, rốt cuộc trong khu rừng này có bao nhiêu loại quái vật kỳ lạ.

Nhìn con quái vật trước mắt, Chương Khải Minh cảm thấy có chút giống những con khỉ lông lá mà hắn đã thấy trong mộ huyệt, chỉ là những con quái vật này hung tợn và tàn nhẫn hơn nhiều so với những con khỉ lông lá đó.

Chương Khải Minh xách đuôi con quái vật lên, xách đuôi xem xét thứ này.

Thể tích khá nhỏ, trọng lượng khá nhẹ.

Xem ra gần đây chắc chắn sẽ có loại dã thú hung tợn như vậy.

Chương Khải Minh thúc giục gã lính đánh thuê trẻ tuổi, mau chóng liên lạc với đồng đội trong đội ngũ, mau chóng xuống núi đi.

Lúc này, gã lính đánh thuê trẻ tuổi vội vàng lấy ra pháo hiệu trong ba lô.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi vội vàng phát tín hiệu cho đồng đội, đồng thời cũng có chút lo lắng, hy vọng Chương Khải Minh đừng đi nhanh quá.

Ở đây một mình, gã lính đánh thuê trẻ tuổi thật sự sẽ có chút sợ hãi, thật sự sợ lại có một con dã thú như vậy xuất hiện.

Chương Khải Minh an ủi gã lính đánh thuê trẻ tuổi, nói với hắn, đồng đội của hắn chỉ cần thấy tín hiệu, chắc sẽ nhanh chóng đến.

Chương Khải Minh và Trương Linh quyết định xuống núi, đi tìm Bàn Tử.

Không thể ở lại nơi này quá lâu.

Chương Khải Minh bây giờ ngược lại có chút lo lắng Bàn Tử khi đi tìm họ có gặp phải những con dã thú hung tợn này không.

Trong ngọn núi mà Chương Khải Minh và Trương Linh đi trước đó, không hề thấy loại dã thú này, cũng không thấy người kỳ lạ nào.

Tại sao trong ngọn núi này lại xuất hiện loại dã thú này.

Xem ra những con dã thú này cũng chia địa bàn sao?

Chương 515

Số lượng những con dã thú hung tợn này không quá nhiều, chỉ là trong ngọn núi này thỉnh thoảng có vài lần bị bắt gặp thôi sao?

Chương Khải Minh thật sự hy vọng trong khu rừng này tốt nhất là loại dã thú này ít đi một chút.

Loại dã thú cực kỳ hung tợn này, nếu thật sự trong khu rừng này có số lượng lớn, vậy thì có thể nói những dã thú khác trong khu rừng này đừng mong tồn tại.

Dã thú dám ngang nhiên tấn công người cũng có nghĩa là gan rất lớn.

Thông thường tất cả các loài động vật đều có chút sợ hãi con người.

Nhìn con dã thú này có thể tấn công nhiều người như vậy, một con nhỏ bé có thể tấn công, mấy tên lính đánh thuê như vậy, đạn đối với nó hoàn toàn không có nhiều tác dụng răn đe.

Có thể thấy, có lúc gấu mèo khó đối phó đến mức nào.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh thật sự có chút lo lắng cho Bàn Tử.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi tuy vô cùng sợ hãi, nhưng cũng biết không có cách nào để Chương Khải Minh và Trương Linh tiếp tục ở lại đây với đồng đội của mình.

Gã lính đánh thuê trẻ tuổi chỉ có thể đơn giản nói một tiếng cảm ơn với Chương Khải Minh và Trương Linh trước mặt, cũng không có cách nào tiếp tục giữ người ở lại đây.

Chương Khải Minh cũng nhận ra sự sợ hãi của gã lính đánh thuê

trẻ tuổi, nhưng không có cách nào.

Mỗi người đều có trách nhiệm và nghĩa vụ của mình.

Bây giờ là lúc gã lính đánh thuê trẻ tuổi nên gánh vác.

Chương Khải Minh vỗ vai gã lính đánh thuê trẻ tuổi, nói với hắn, hãy lắp tất cả đạn dược vũ khí vào người, tìm một nơi kín đáo ẩn nấp.

Chờ đồng đội đến, rồi đưa thi thể anh trai xuống, mau chóng đến bệnh viện dưới núi cứu chữa, có lẽ có thể cứu lại được một mạng cho anh trai.

Chương Khải Minh và Trương Linh thấy bây giờ trời cũng dần dần sáng hơn, trong lòng cũng có chút lo lắng, định đi về phía dưới núi.

Nhưng vừa đi chưa được bao xa, đã nghe thấy tiếng hét kinh hãi của gã lính đánh thuê trẻ tuổi.

Chương Khải Minh và Trương Linh vội vàng quay đầu lại, nhìn về phía gã lính đánh thuê trẻ tuổi.

Chỉ thấy hắn đang nhanh chóng chạy về phía hai người.

Chương Khải Minh nhìn gã lính đánh thuê trẻ tuổi, không thấy có dã thú nào truy đuổi.

Ngược lại, khi nhìn gã lính đánh thuê trẻ tuổi, dường như anh trai của hắn đang loạng choạng đứng dậy.

Chương Khải Minh có chút không hiểu.

Anh trai hắn đã hồi phục ý thức, đứng dậy là chuyện tốt, tại sao gã lính đánh thuê trẻ tuổi lại kinh hãi đến mức này.

Lại còn chạy về phía này.

Có sự thay đổi đột ngột nào khiến gã lính đánh thuê trẻ tuổi kinh hãi đến vậy sao?

Bất kể là tình huống gì, Chương Khải Minh bây giờ cảm thấy nên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nhìn gã lính đánh thuê trẻ tuổi nhanh chóng chạy về phía này.

Vẻ mặt lại sợ hãi như vậy, xem ra đã gặp chuyện gì, nếu không sẽ không kinh hãi đến mức hét lên như vậy.

Dù sao gã lính đánh thuê trẻ tuổi này cũng không phải đứa trẻ mấy tuổi, sẽ không vì một chút kinh hãi mà làm to chuyện.

Chương Khải Minh và Trương Linh không đi xa, vì vậy khi gã lính đánh thuê trẻ tuổi chạy về phía họ, đã nhanh chóng đến gần.

Phía sau, anh trai của gã lính đánh thuê trẻ tuổi đang di chuyển khá chậm chạp, từng bước từng bước đi về phía trước.

Nhìn khuôn mặt đầy máu tươi đang nhỏ giọt xuống, trông thật quỷ dị.

Lúc này, gã lính đánh thuê trẻ tuổi chạy đến bên cạnh Chương Khải Minh và Trương Linh, vội vàng nói với Chương Khải Minh: "Không xong rồi, không xong rồi, tôi thấy anh trai tôi dường như có biến hóa!" Gã lính đánh thuê trẻ tuổi rõ ràng bị dọa không nhẹ, khi nói chuyện cũng có chút thở không ra hơi, lời nói trước sau không khớp khiến Chương Khải Minh và Trương Linh cũng không hiểu rốt cuộc ý của hắn là gì.

Anh trai có biến hóa là ý gì?

Anh trai hắn cũng chưa chết, cũng sẽ không xảy ra bất kỳ biến đổi thi thể nào, tại sao lại nói anh trai có biến hóa?

Chương Khải Minh nhìn về phía anh trai hắn, chỉ thấy anh ta hành

động khá chậm chạp, từng bước một đi về phía này.

Nhưng khuôn mặt đầy máu tươi đang nhỏ giọt và nửa bên mặt còn lại trông đều rất quỷ dị.

Chương Khải Minh bất giác nghĩ trong đầu, lẽ nào sau khi bị những con vật này cào bị thương, sẽ giống như những thi thể đã chết kia, xảy ra biến đổi thi thể sao? 185.

Khả năng này chắc là rất nhỏ, rõ ràng là một người sống sờ sờ có nhịp tim, cũng không thể nào xảy ra biến đổi thi thể được.

Nhưng nhìn người đang từ từ đi về phía này, rõ ràng có chút không ổn.

Bất kể xảy ra biến hóa gì, chỉ có đến gần xem rõ mới biết được.

Lúc này, gã lính đánh thuê bị thương đang chậm rãi đi về phía Chương Khải Minh.

Tốc độ đi cũng rất chậm.

Lúc này, Chương Khải Minh ngược lại đi về phía gã lính đánh thuê bị thương vài bước, nghe thấy âm thanh phát ra từ cổ họng của hắn.

Có tiếng gầm gừ giống như của động vật, điều này khiến Chương Khải Minh càng thêm cảnh giác.

Cũng không biết người trước mặt này rốt cuộc bị làm sao.

Chương 516

Nếu là thi thể xảy ra biến đổi, khả năng này có, lẽ nào người sống cũng muốn cương thi sao?

Khi Chương Khải Minh cách người đàn ông bị thương khoảng ba bốn mét, hắn nhìn chằm chằm vào người đàn ông bị thương.

Chỉ thấy nửa bên mặt còn lại của người đàn ông bị thương, đáy mắt đã biến thành màu đỏ.

Nửa bên mặt bị dã thú cắn xé đang nhỏ máu tươi, dường như không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào.

Nhìn ánh mắt của gã lính đánh thuê bị thương này, thật sự có chút không ổn.

Trương Khải Minh đứng yên tại chỗ, nhìn gã lính đánh thuê bị thương đang chậm chạp lê từng bước về phía mình.

Gã này rõ ràng đã mất hết lý trí.

Đôi mắt gã đỏ ngầu, ánh nhìn hung tợn như mắc bệnh dại, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ của dã thú.

Chẳng lẽ thật sự bị thú hoang cào trúng nên phát bệnh dại rồi sao?

Khả năng này không phải là không có, dã thú trong rừng rậm thường mang theo nhiều mầm bệnh.

Nhìn tình trạng của gã lính đánh thuê trước mặt, dường như hắn đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Khi sắp đến gần Trương Khải Minh, gã đột ngột tăng tốc, tiếng gầm gừ trong cổ họng càng lúc càng rõ.

Gã không còn đi nữa mà nhảy chồm về phía Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh nhanh chóng né được cú tấn công.

Gã lính đánh thuê ngã sấp xuống đất.

Cú ngã này khiến nửa bên mặt vốn đã bị thương của gã va vào đám cỏ dại và sỏi đá.

Khi gã đứng dậy, nửa khuôn mặt vốn đã máu thịt be bét giờ đây lại bị đá và những vật sắc nhọn rạch nát đến không ra hình dạng.

Con mắt bên đó vốn không bị thương nặng, nhưng sau cú ngã, nó đã bị những mảnh đá vụn găm sâu vào trong.

Khi gã lính đánh thuê một lần nữa lồm cồm bò dậy, trên mặt gã cắm đầy đá vụn, còn trong hốc mắt lại bị một viên đá lớn hơn găm chặt vào.

Cảnh tượng này thực sự quá kinh hoàng.

Ngay cả Trương Khải Minh, người đã quen với những điều khủng khiếp, cũng phải thấy rùng mình khi chứng kiến gã đàn ông bị đá đâm vào hốc mắt mà không hề la hét hay phản kháng.

Xem ra gã đàn ông bị thương này không còn cứu được nữa rồi.

Gã hoàn toàn mất đi ý thức, sau khi bò dậy lần nữa, hành động của gã rõ ràng đã nhanh hơn lúc trước.

Có thể thấy gã không còn cảm giác đau đớn, chỉ một mực lao vào tấn công những người ở gần, không khác gì một cái xác biết đi.

Tình trạng này rất giống với bệnh dại, thấy vật gì là tấn công vật đó.

Khi gã lính đánh thuê trẻ tuổi nhìn thấy anh trai mình ngã xuống rồi lại đứng lên, với khuôn mặt cắm đầy đá vụn và hốc mắt bị một viên đá lớn lấp đầy, cậu ta sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, hai chân run lẩy bẩy, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Đôi mắt cậu ta mở to, vẻ mặt hoàn toàn sụp đổ.

Trương Linh nhìn gã lính đánh thuê trước mặt, cũng không nỡ nhìn thẳng vào hành vi và cử động của gã.

Gã lính đánh thuê bị thương đứng dậy, dù mặt bị đá vụn găm vào nhưng dường như gã không có cảm giác gì, cũng chẳng thấy đau đớn.

Gã quay người, tiếp tục lao về phía Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh biết rằng gã này không còn cơ hội sống sót xuống núi để chờ cứu chữa nữa rồi.

Một khi căn bệnh này phát tác, gã hoàn toàn biến thành một con dã thú.

Nếu bây giờ không khống chế gã, không biết gã có làm hại những người khác không.

Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn gã lính đánh thuê trẻ tuổi đang ngồi bệt dưới đất vì sợ hãi, trong lòng có chút không nỡ.

Anh biết đây là anh trai của cậu ta.

Nếu lúc này ra tay với gã, chẳng khác nào để cậu em trai phải tận mắt chứng kiến anh mình bị giết.

Điều đó quá tàn nhẫn đối với cậu lính đánh thuê trẻ tuổi này.

Trương Khải Minh suy nghĩ rất toàn diện, anh biết nếu giết anh trai ngay trước mặt em trai, người thân của họ sẽ không thể chịu đựng nổi cú sốc tâm lý.

Xem ra phải tìm cách khác.

Nếu không thể giết gã lính đánh thuê bị thương này, vậy thì phải dùng phương pháp khác, trước tiên cần khống chế gã.

Nếu không, gã sẽ còn tấn công nữa.

Lỡ như bị gã cào trúng hay cắn phải, rất có thể cũng sẽ bị nhiễm loại virus này.

Lúc này, Trương Khải Minh liếc thấy một cái cây lớn gần đó, thân cây to bằng một người ôm, xem ra là một vật cố định rất tốt.

Anh liền gọi lớn về phía Trương Linh: "Tìm ít dây thừng ném cho tôi!" Trương Linh đang đứng bên cạnh, nghe Trương Khải Minh nói vậy liền vội vàng lấy ba lô trên người gã lính đánh thuê trẻ tuổi đang ngồi dưới đất xuống.

Cô cẩn thận tìm dây thừng trong ba lô, vì dây thừng của cô và Trương Khải Minh đều chưa lấy ra từ quan tài đồng, nên bây giờ chỉ có thể tìm trong ba lô của cậu lính đánh thuê này.

Trương Linh cũng hiểu ý đồ của Trương Khải Minh.

Anh định khống chế gã lính đánh thuê bị thương trước, đợi đồng đội đến rồi tính cách cứu chữa sau.

Chương 517

Nếu bây giờ không khống chế gã, không biết gã sẽ đi lang thang đến đâu.

Sau khi tìm được dây thừng, Trương Linh nhanh chóng di chuyển đến gần Trương Khải Minh, đứng cùng một chiến tuyến với anh.

Họ vây gã lính đánh thuê bị thương vào giữa.

Gã dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng người đến gần từ phía sau, đôi mắt đỏ ngầu chỉ chăm chăm nhìn Trương Khải Minh.

Trương Linh nhanh chóng ném một đầu dây thừng cho Trương Khải Minh.

Anh bắt lấy một đầu, Trương Linh giữ đầu còn lại.

Hai người nhanh chóng vòng dây quanh gã lính đánh thuê.

Khi sợi dây chạm vào người, gã theo bản năng định phản kháng, nhưng hành động có phần chậm chạp nên không thoát ra được.

Ngay sau đó, Trương Khải Minh và Trương Linh đã dùng dây trói chéo, buộc chặt gã lại.

Thấy gã lính đánh thuê đã bị trói, bước tiếp theo, Trương Khải Minh nhanh chóng lùi về phía cái cây lớn gần đó.

Trương Linh cũng hiểu ý, lập tức kéo đầu dây của mình chạy về phía cái cây.

Tại gốc cây, hai người họ đã buộc chặt gã lính đánh thuê vào đó.

Gã dường như ý thức ngày càng mơ hồ, hành động cũng trở nên đặc biệt chậm chạp, thật sự giống hệt một cương thi.

Khi gã lính đánh thuê đã bị buộc chặt vào cây, Trương Khải Minh

mới gọi cậu lính đánh thuê trẻ tuổi lại gần.

Nhưng cậu ta rõ ràng đã bị dọa mất vía, không dám lại gần anh trai mình.

Trương Khải Minh hoàn toàn có thể hiểu được vẻ mặt hoảng sợ của cậu.

Nghe tiếng gầm gừ như dã thú phát ra từ cổ họng của gã lính đánh thuê, anh biết gã đã hoàn toàn mất hết ý thức rồi.

Thân thể gã không ngừng giãy giụa nhưng đã bị Trương Khải Minh và Trương Linh trói chặt vào cây.

Lúc này, cậu lính đánh thuê trẻ tuổi mới bước đến trước mặt anh trai mình.

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh ta, cậu thực sự không biết phải làm sao.

Cậu biết rằng người anh trai trước mặt mình đã hoàn toàn mất hết nhân tính, trạng thái điên cuồng vừa rồi thật sự giống như mắc bệnh dại.

Cậu cũng nhận ra, với tình trạng này của anh trai, khả năng cứu chữa được là rất thấp.

Nhìn nửa bên mặt của anh trai bị đá găm sâu vào da thịt mà dường như không cảm thấy đau đớn, chỉ không ngừng gầm gừ như dã thú, cậu lính đánh thuê trẻ tuổi cảm thấy lòng đau như cắt.

Thấy anh trai mình bị giày vò đau đớn đến không ra hình người, cậu thật sự sắp sụp đổ.

“Đừng lại gần, xem ra trong máu đã bị nhiễm virus rồi!” Trương Khải Minh nói với cậu lính đánh thuê trẻ tuổi.

Anh biết cậu ta chắc chắn không nỡ ra tay với anh trai mình.

Nếu đến quá gần mà bị anh trai làm bị thương, rất có thể cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn tình trạng của gã lính đánh thuê, Trương Khải Minh vô cùng chắc chắn máu của gã đã bị virus xâm nhập.

Còn việc virus này có thuốc chữa hay không thì anh cũng không biết.

Nhìn anh trai bị trói vào cây, cậu lính đánh thuê trẻ tuổi cuối cùng không chịu nổi nữa, cúi đầu nói với Trương Khải Minh: "Tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi, những thứ trong khu rừng này quá quỷ dị.

Anh có thể cho tôi đi cùng được không?

Tôi không muốn đi cùng đội này nữa!" Nghe cậu ta nói vậy, Trương Khải Minh không ngờ một lính đánh thuê lại có thể nói ra những lời như thế.

Qua lời kể của cậu, Trương Khải Minh biết được nhóm lính đánh thuê này đã đến khu rừng này từ tuần trước.

Ban đầu mọi chuyện khá suôn sẻ, nhưng từ hôm kia, sau khi tiến sâu vào rừng, họ bắt đầu gặp phải những thứ kỳ lạ và bị thương.

Từ lời kể của cậu, Trương Khải Minh biết rằng nhóm lính đánh thuê này sau khi vào rừng, vì vội vàng hoàn thành nhiệm vụ nên đôi khi phải hành động cả ban đêm.

Họ đã tiến vào một ngôi mộ.

Sau khi vào trong, một xác chết trong mộ đột nhiên biến dị và tấn công họ.

May mắn là trong đội có vài cựu binh có kinh nghiệm, đã chế ngự được xác chết đó.

Nhưng đồng thời, thương vong của họ cũng rất lớn.

Lần đầu vào rừng có tổng cộng 20 người, sau khi bị xác chết tấn công trong mộ, ba người đã bị thương.

Ba người đó không thể ra khỏi mộ được nữa, vì sợ làm vướng chân cả đội, gã đội trưởng đã quyết định bỏ rơi họ.

Khi cậu lính đánh thuê trẻ tuổi kể đến đây, sắc mặt rõ ràng lộ vẻ đau đớn.

Có thể thấy, trong đội quân lính đánh thuê này hoàn toàn không có tình người.

Chỉ cần làm vướng chân đội ngũ, hoặc không còn giá trị lợi dụng, họ sẽ lập tức bị đồng đội bỏ rơi.

Trương Khải Minh cũng hiểu tại sao cậu lính đánh thuê trẻ tuổi này lại muốn đi cùng mình.

Có lẽ khi đồng đội của cậu ta đến đây, thấy tình trạng của hai anh em họ, rất có thể cũng sẽ bỏ rơi cả hai.

Khả năng này rất cao, vì theo lời miêu tả của cậu, gã đội trưởng của họ là một kẻ hoàn toàn vô tình, mọi việc đều xuất phát từ lợi ích, lấy nhiệm vụ được thuê làm trung tâm.

Chương 518

Gã không hề quan tâm đến sự sống chết của từng cá nhân.

Trước khi xuất phát, bọn họ đều đã ký một thỏa thuận, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này sẽ nhận được một khoản tiền thưởng khổng lồ.

Cũng có thể vì nhiệm vụ lần này mà họ phải đánh đổi cả mạng sống, công ty sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Có thể thấy, gã đội trưởng này không hề coi trọng mạng sống của bất kỳ ai, chỉ quan tâm đến nhiệm vụ của mình.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể nhận tiền thưởng.

Vậy rốt cuộc nhiệm vụ lần này là gì?

Cậu lính đánh thuê trẻ tuổi cũng không rõ, chỉ biết sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được một khoản tiền thưởng không nhỏ, cậu cũng vì số tiền đó mà đến đây.

Anh trai cậu là một người rất có chủ kiến, cũng vì muốn có được số tiền đó nên lần này mới dẫn theo em trai mình tham gia hành động.

Xem ra lần này gã lính đánh thuê bị thương đã không gặp may mắn, dù thân thủ không tồi, nhưng dã thú gặp phải lại quá mạnh mẽ.

Có vẻ như gã lính đánh thuê bị thương này không còn cơ hội ra khỏi khu rừng này nữa.

Nghe những lời cậu lính đánh thuê trẻ tuổi nói, Trương Khải Minh cũng biết nhóm lính đánh thuê này thực sự thiếu tình người.

Nhưng đồng thời anh cũng rất hiểu, chính vì sự tuyệt tình đó mà càng có nhiều người thuê họ.

Rốt cuộc là ai đã bỏ ra một cái giá lớn để thuê nhóm lính đánh thuê này hoàn thành nhiệm vụ?

Đây quả thực là một câu hỏi khiến người ta tò mò.

Trương Khải Minh bây giờ có chút tò mò về nhiệm vụ lần này của nhóm lính đánh thuê.

Thấy họ liều mạng để hoàn thành nhiệm vụ như vậy, chắc chắn thù lao phải rất hậu hĩnh.

Nhưng ai lại thuê họ vào khu rừng này để làm nhiệm vụ chứ, điểm này khiến Trương Khải Minh có chút không hiểu.

Cậu lính đánh thuê trẻ tuổi này có lẽ có thâm niên thấp nhất trong đội, nên không ai nói cho cậu biết chuyện này.

Cậu ta thực sự đã nói hết những gì mình biết.

Bây giờ Trương Khải Minh cũng đang do dự không biết có nên đưa cậu ta đi cùng không.

Nếu cậu ta đi theo đội của mình, hiện tại anh chưa có ý định xuống núi sớm, cậu ta đi theo bên cạnh cũng sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa những hành động tiếp theo cũng không thể mang theo một người lạ mặt.

"E là cậu không thể đi cùng tôi được rồi.

Tôi chưa có ý định xuống núi sớm, tôi cũng có việc phải làm.

Nếu cậu muốn xuống núi sớm, nhân lúc trời chưa tối hãy tự mình xuống đi." Trương Khải Minh nói với cậu lính đánh thuê trẻ tuổi, rồi quay đầu nhìn gã lính đánh thuê bị thương đang bị trói vào cây, tiếp tục nói: "Đừng mang theo anh trai cậu, anh trai cậu có lẽ không còn nhiều hy vọng nữa đâu!" Trương Khải Minh biết rằng nói những lời này với cậu ta quả thực có chút tàn nhẫn, nhưng cậu lính đánh thuê

này cũng không phải trẻ con.

Cậu ta cũng có thể thấy được rằng, dù anh trai mình có được cứu sống, cuộc sống sau này cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Cậu lính đánh thuê trẻ tuổi ngẩng đầu, đau khổ nhìn anh trai mình, nghe tiếng gầm gừ như dã thú trong cổ họng anh, cậu thực sự có chút do dự.

Đồng thời cậu cũng rất rõ, xem ra Trương Khải Minh không thể xuống núi nhanh như vậy, cậu cũng không thể đi theo bên cạnh anh được.

Nhưng từ trong thâm tâm, cậu lính đánh thuê trẻ tuổi thực sự hy vọng có thể đi cùng Trương Khải Minh.

Nhìn cách Trương Khải Minh ra tay lúc nãy, cậu cảm thấy trong đội lính đánh thuê của mình hoàn toàn không có tình người.

Chỉ có cậu và anh trai sẽ chăm sóc lẫn nhau, những người khác hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của người khác, càng đừng nói đến việc chăm sóc chu đáo.

Ngược lại, cậu cảm thấy đi theo Trương Khải Minh lại có cảm giác an toàn đặc biệt.

Dù cậu cũng biết, nếu đi theo Trương Khải Minh, anh sẽ không xuống núi nhanh, có lẽ sẽ gặp phải những chuyện nguy hiểm hơn.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy đi theo anh sẽ khiến mình có cảm giác an toàn hơn, nên vẫn một mực kiên trì với ý định của mình.

Trương Khải Minh quả quyết từ chối.

Anh biết cậu lính đánh thuê này hoàn toàn không có kinh nghiệm, sau này sẽ gặp nguy hiểm gì cũng không biết trước được.

Anh cũng không chắc có thể chăm sóc cậu ta một cách chu toàn,

nên chỉ khuyên cậu ta nên xuống núi càng sớm càng tốt, đi theo bên cạnh anh cũng không chắc sẽ tuyệt đối an toàn.

Cậu lính đánh thuê này tuổi còn quá nhỏ, kinh nghiệm lại rất thiếu, ở trong khu rừng này thực sự rất nguy hiểm.

Mặc dù trải qua rèn luyện là chuyện tốt, nhưng những trải nghiệm nguy hiểm đến tính mạng thì nên tham gia ít đi một chút.

Thấy Trương Khải Minh kiên quyết từ chối, cậu lính đánh thuê trẻ tuổi cũng biết nếu cứ tiếp tục kiên trì chỉ khiến anh thêm phản cảm, nên cậu không tiếp tục nữa.

Cậu chỉ xin được đi cùng Trương Khải Minh một đoạn đường xuống núi, sau khi thật sự xuống núi, khi Trương Khải Minh đi tìm đội của mình, cậu sẽ tiếp tục tự mình tìm đường ra khỏi rừng.

Lần này Trương Khải Minh không từ chối.

Anh biết cậu thanh niên này thực sự đã bị một phen kinh hãi, đặc biệt là khi phải tận mắt chứng kiến anh trai mình bị thương rồi biến đổi, ai cũng khó mà chấp nhận được.

Nếu cậu ta có thể xuống núi càng sớm càng tốt, liên lạc với một số dân làng rồi quay lại núi cứu anh trai, xem xem còn khả năng cứu chữa hay không.

Có lẽ anh trai cậu ta vẫn còn một tia hy vọng, tuy rằng tia hy vọng này rất mong manh, nhưng vẫn còn hơn là không có chút hy vọng nào.

Cậu lính đánh thuê trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn anh trai đang bị trói vào cây.

Thấy Trương Khải Minh không từ chối việc đưa cậu đi cùng một đoạn xuống núi, cậu chỉ có thể nhanh chóng đi theo anh, sau đó tìm cách cứu anh trai sau.

Mặc dù trói anh trai vào cây không phải là cách tốt nhất, nhưng nếu không làm vậy thì cũng không có cách nào khống chế được anh ta.

Chương 519

Cậu chỉ hy vọng có thể xuống núi nhanh hơn một chút, tìm người giúp đỡ, xem có thể cứu anh trai về không.

Đây là cách duy nhất rồi.

Nghĩ đến đây, dù không nỡ nhìn anh trai bị trói vào cây, cậu cũng đành quay đầu, đi theo Trương Khải Minh về phía sườn núi.

Trên đường đi, Trương Khải Minh tò mò hỏi cậu lính đánh thuê trẻ tuổi một số chuyện khác.

Qua lời kể của cậu, Trương Khải Minh biết được ngôi mộ mà nhóm lính đánh thuê đã vào chính là ngôi mộ mà anh và Bàn Tử đã đến trước khi hang động sụp đổ.

Nhìn xác chết ở đó, có lẽ là một thành viên trong đội của họ.

Nghe cậu cựu binh trẻ tuổi miêu tả về ngôi mộ và những gì họ đã trải qua, xem ra nhóm này không lấy được thứ gì, nhiệm vụ cũng chưa hoàn thành.

Trương Khải Minh không khỏi thầm nghi ngờ, mục đích thật sự của nhóm cựu binh này là gì?

Nhiệm vụ lần này của họ là gì?

Lẽ nào có liên quan đến lăng mộ Tây Vương Mẫu?

Và ai đã thuê họ đến đây?

Nghe lời kể của cậu ta, có lẽ trong đội cựu binh này có người hiểu biết một chút về đạo mộ, có người dẫn đường, tuy rằng trình độ của người này không đặc biệt cao, nhưng biết một nửa cũng coi như là hiểu một chút.

Từ lối vào ngôi mộ và thái độ rút lui khi gặp chuyện, có thể thấy đội lính đánh thuê này không đặc biệt tinh nhuệ, cũng không đặc biệt mạnh mẽ.

Trương Khải Minh vừa đi vừa nghĩ về những chuyện cậu lính đánh thuê trẻ tuổi kể, lông mày bất giác nhíu lại.

Nghe mọi chuyện từ cậu lính đánh thuê trẻ tuổi, Trương Khải Minh không khỏi liên tưởng đến những gì anh nghe được vào đêm hôm qua.

Anh biết tiếng súng và tiếng hét thảm thiết đêm qua đều là do nhóm lính đánh thuê này gặp phải con dã thú hung dữ kia.

Nhóm lính đánh thuê này có lẽ cũng thực sự rất vội vàng, nếu không thì chẳng ai lại chọn hành động vào nửa đêm.

Nếu là những kẻ đạo mộ lão luyện, có lẽ sẽ chọn hành động vào ban đêm để tránh bị người khác nhìn thấy.

Nhưng nhóm lính đánh thuê này được huấn luyện bài bản, đối với việc đạo mộ lại không hiểu rõ, thông thường đều sẽ chọn vào mộ vào ban ngày.

Cũng không biết nhóm lính đánh thuê này rốt cuộc được ai thuê.

Vừa đi vừa nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Dù đang nói chuyện nhưng bước chân của Trương Khải Minh và Trương Linh vẫn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đưa cậu lính đánh thuê trẻ tuổi đến gần chân núi.

Lúc này, Trương Khải Minh lấy pháo hiệu ra và bắn lên trời, hy vọng Bàn Tử có thể nhìn thấy tín hiệu, từ đó biết được vị trí cụ thể để nhanh chóng tập hợp.

Trương Khải Minh định đi đến hang động mà Bàn Tử đã ở.

Đến chân núi, anh đành phải chia tay với cậu lính đánh thuê trẻ tuổi.

Xem ra cậu ta có chút không nỡ rời xa Trương Khải Minh, có lẽ ở bên cạnh anh khiến cậu cảm thấy an toàn hơn.

Nhưng cậu lính đánh thuê trẻ tuổi nên nhanh chóng xuống núi tìm người đưa anh trai mình xuống, nếu không anh ta thật sự sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Chậm trễ một phút là thêm một phần nguy hiểm, nên cậu lính đánh thuê trẻ tuổi cũng phân biệt được nặng nhẹ, nhanh chóng tạm biệt Trương Khải Minh và Trương Linh.

Cậu đi về phía bên kia của ngọn núi, hướng xuống chân núi.

Từ đây đến chân núi còn một khoảng cách, cũng không biết thể lực của cậu ta thế nào, mất bao lâu mới đến được nơi có người.

Trương Khải Minh cũng rất vội vàng muốn tìm Bàn Tử, vì hiện tại trong đội cũng thiếu thốn đồ đạc, bắt buộc phải xuống núi tìm người bổ sung.

Sau đó mới quay lại khu rừng này.

Nếu tiếp tục ở lại đây tìm kiếm ngôi mộ tiếp theo, lương thực trên người mọi người đều không còn nhiều, hoàn toàn không có lợi.

Khi Trương Khải Minh bắn pháo hiệu, Trần Văn Cẩm đang đi tuần bên ngoài vừa hay nhìn thấy.

Cô cũng lo Trương Khải Minh sẽ không quay lại chỗ cũ, nên không dám hành động tùy tiện.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, mọi người cũng không dám ra ngoài tìm Trương Khải Minh.

Khi Trần Văn Cẩm nhìn thấy tín hiệu của anh, cô thực sự rất vui

mừng, vội vàng chạy vào hang động gọi Bàn Tử.

Nghe tin có tin tức của Trương Khải Minh và Trương Linh, Bàn Tử cũng phấn chấn hẳn lên, vội vàng thu dọn tất cả trang bị, chuẩn bị tiến về phía vị trí của Trương Khải Minh.

Một người trong đội cũng lấy một quả pháo hiệu, bắn lên trời.

Trương Khải Minh và Trương Linh đồng thời nhìn thấy tín hiệu do Trần Văn Cẩm bắn, xem ra khoảng cách rất gần rồi.

Có thể thấy cả đêm Bàn Tử và Trần Văn Cẩm đều không được nghỉ ngơi.

Mọi người cũng đều lo lắng cho sự an toàn của Trương Khải Minh.

Mặc dù thân thủ của anh và Trương Linh đều rất giỏi, không cần phải lo lắng, mạnh hơn bất kỳ ai trong đội rất nhiều, nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng, không biết họ sẽ gặp phải chuyện gì.

Cả đêm không thấy Trương Khải Minh quay lại càng khiến Bàn Tử lo lắng hơn.

Bây giờ có tin tức của anh, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống, tâm trạng cũng nhẹ nhõm vô cùng.

Bàn Tử thông báo cho mọi người, sau khi thu dọn xong hành trang, chuẩn bị tiến về phía vị trí của Trương Khải Minh.

Có tin tức của anh, dường như mọi người đã có lại trụ cột tinh thần, cũng đều nhanh chóng thu dọn trang bị.

Chương 520

Lúc này, Lý Hữu Thành, người lấy lý do tìm người thân, cũng đang suy nghĩ có nên tiếp tục đi cùng nhóm người này không.

Xem ra nếu tiếp tục đi theo họ, đối với anh ta cũng không có lợi ích gì.

Mục đích chính của anh ta là tìm người thân, nên khi mọi người thu dọn trang bị, Lý Hữu Thành không hề hành động.

Bàn Tử thấy anh ta không hành động cũng không thấy kỳ lạ, dù sao cũng không phải người cùng một đường.

Mọi người đều đã chuẩn bị xong hành trình, sắp sửa xuất phát.

Cô gái Miêu tộc kia xem ra cũng định tiếp tục đi cùng đội.

Mặc dù không ai biết cô gái này rốt cuộc có mục đích gì, nhưng dù sao cũng là Trương Linh cứu về, nên mọi người cũng không nói gì, trên đường đi cũng đều chăm sóc lẫn nhau.

Hiện tại lương thực trên người mọi người đều không còn nhiều, xem ra thực sự cần phải xuống núi bổ sung ngay, nếu không thì không thể tiếp tục đi tiếp được nữa.

Mọi người đều đã chuẩn bị xong, cũng đều đi về phía nơi Trương Khải Minh bắn pháo hiệu.

Không khí buổi sáng trong rừng rất trong lành.

Mọi người bước ra khỏi hang động, sau một đêm ngột ngạt trong hang, bây giờ đột nhiên bước ra ngoài, cảm thấy không khí đặc biệt trong lành.

Dường như tâm trạng của ai cũng rất tốt, đặc biệt là lần này thu

hoạch cũng rất phong phú.

Khi xuống núi có thể vận chuyển với tốc độ nhanh nhất, sẽ có sự phân chia tốt nhất.

Trương Khải Minh và Trương Linh cũng rất vội vàng muốn hội hợp với Bàn Tử, tốc độ dưới chân không hề ngừng nghỉ.

Khi họ đi đến bên một con sông, sắp đến khúc cua, đột nhiên phát hiện phía trước dường như có tiếng động.

Trương Khải Minh và Trương Linh nhanh chóng nấp sau một cái cây to, nhìn về phía trước.

Lúc này mới nhìn rõ, hóa ra là đội lính đánh thuê lúc nãy.

Trương Khải Minh cẩn thận quan sát đội ngũ này, xem xem người mà cậu lính đánh thuê trẻ tuổi nói là người dẫn đường tìm mộ có phải là người quen không.

Nhìn đội ngũ này, số người còn lại có lẽ cũng không nhiều.

Nghe cậu lính đánh thuê trẻ tuổi từng nói ban đầu có 20 người, nhưng nhìn đội ngũ hiện tại cũng chỉ còn mười một, mười hai người.

Chẳng lẽ những người kia đều đã gặp chuyện không may rồi sao?

Chắc là vậy, nếu không đều sẽ đi cùng đội.

Nhìn phong cách hành sự của đội ngũ này, có lẽ cũng sẽ không có chuyện tương trợ lẫn nhau.

Từ tình trạng của anh trai cậu lính đánh thuê trẻ tuổi, có thể biết đội lính đánh thuê này hoàn toàn là một tập hợp ô hợp, không phải là một đội ngũ thực sự, hoàn toàn không có chuyện chăm sóc lẫn nhau.

Trương Linh và Trương Khải Minh đồng thời nấp sau cây lớn, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, lặng lẽ nhìn đội lính đánh thuê đi về phía trước.

Nhìn tình trạng trên người và trên mặt của nhóm lính đánh thuê này, có thể biết hiện tại họ đều rất mệt mỏi.

Có lẽ sau trận chiến kinh tâm động phách đêm qua, hiện tại tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần.

Cũng không biết con dã thú hung dữ kia đã hành hạ họ thành ra thế nào.

Nhìn vẻ mặt của từng người, có thể biết hiện tại họ đã kiệt sức.

Trương Linh cẩn thận quan sát những người này, cuối cùng cũng nhận ra, đây chính là nhóm lính đánh thuê đã xảy ra xung đột dữ dội với người Miêu.

Vì mấy gã tráng hán cầm đầu trong đó, Trương Linh có ấn tượng.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Trương Linh bây giờ thực sự không thể tùy tiện lộ diện, nếu bị họ nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra cô.

Lúc đó Trương Linh vì cứu cô gái Miêu tộc kia, cũng đã để họ nhìn thấy mặt.

Về lý mà nói, thân thủ của những người này cũng không tồi, xem ra sau trận chiến đêm qua, trạng thái tinh thần của họ đã sa sút nghiêm trọng.

Thấy nhóm người này đi về phía trước không xa, Trương Khải Minh có chút nghi ngờ, chẳng lẽ họ định tiến sâu vào rừng sao?

Nhìn trạng thái của họ, tuyệt đối không thích hợp để một lần nữa tiến vào rừng, nên cần được nghỉ ngơi đầy đủ, dưỡng sức mới có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn.

Hiện tại, trạng thái của họ hoàn toàn là bị động, tiếp tục đi vào rừng, dường như không cho bất kỳ cơ hội nghỉ ngơi nào.

Đội ngũ này còn lại mười một, mười hai người.

Trong đội có một người ăn mặc hoàn toàn khác biệt, dáng người tương đối gầy gò.

Nhìn người này ăn mặc khác hẳn những người kia, có lẽ chính là người dẫn đường mà cậu lính đánh thuê trẻ tuổi đã nói.

Nhìn dáng người và bộ dạng đó, Trương Khải Minh dường như chưa từng gặp người này, có lẽ cũng không phải nhân vật nổi tiếng gì.

Cũng may người dẫn đường trong đội này không phải là người đặc biệt cao minh, nếu không, xem ra Trương Khải Minh tuyệt đối không thể có được thu hoạch lớn như vậy, cũng không thể để những món đồ tùy táng kia bị anh lấy đi hết.

Xem ra nhóm người này cũng không phải loại hiền lành, nên cố gắng không xảy ra xung đột trực diện.

Vì vậy Trương Khải Minh không định phát ra bất kỳ động tĩnh nào, chỉ chờ họ đi qua rồi mới ra ngoài.

Chỉ hy vọng họ không gặp phải Bàn Tử.

Nếu gặp Bàn Tử mà xảy ra xung đột, đặc biệt là khi cô gái Miêu tộc đang ở trong đội của Bàn Tử, thì hậu quả sẽ rất phiền phức.

Chương 521

Trương Khải Minh biết thực lực của Bàn Tử và Trần Văn Cẩm, nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng.

Nhóm cựu binh này tuy phương diện phối hợp không đặc biệt tốt, nhưng trang bị của họ lại rất tinh nhuệ.

Nếu xảy ra xung đột, cũng sẽ không có lợi, đặc biệt là bây giờ Bàn Tử đang mang theo những món đồ tùy táng kia.

Gặp phải nhóm người này chỉ có thể là hy sinh vô ích.

Vì vậy Trương Khải Minh hiện tại cũng có chút lo lắng Bàn Tử sẽ gặp phải đội ngũ này.

Thấy nhóm người này nhanh chóng đi về một hướng khác của khu rừng, khác với con đường đến vị trí mà Trương Khải Minh đã bắn tín hiệu cho Bàn Tử, lúc này Trương Khải Minh mới yên tâm hơn một chút.

Thấy họ đã đi xa, Trương Khải Minh và Trương Linh nhanh chóng đi về phía vị trí của Bàn Tử.

Trong đội ngũ cựu binh đó, khi người cuối cùng đi qua, Trương Khải Minh có chút quen mắt, luôn cảm thấy dường như đã gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Bây giờ thấy họ đã đi xa, trên đường đi, Trương Khải Minh không ngừng nghĩ lại về người đó, cảm thấy người cuối cùng đó, nhìn khuôn mặt tuyệt đối quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

Hoặc là trông giống ai đó, mới khiến Trương Khải Minh có cảm giác này.

Trương Khải Minh nói với Trương Linh bên cạnh: “Vừa rồi cô có

để ý người đi cuối cùng trong đội đó không?

Tôi nhìn thấy cứ thấy quen quen, nhất thời không nhớ ra!" Khi Trương Khải Minh nói những lời này, trong đầu hiện lên bóng dáng của người đó.

Rõ ràng khi anh hỏi câu này, Trương Linh cũng không để ý đến người cuối cùng trong đội, chỉ ngơ ngác lắc đầu.

Trương Khải Minh biết đó chắc chắn không phải là người mà họ quen biết, nếu không Trương Linh nếu thấy người quen, chắc chắn sẽ nhận ra.

Có lẽ chỉ là anh thấy người đó trông giống ai đó thôi.

Thấy đội ngũ đó dần dần đi xa, Trương Khải Minh nhanh chóng đi về phía của Bàn Tử.

Bây giờ anh đang mang theo những thứ quý giá, hành động thực sự có chút bất tiện, bắt buộc phải nhanh chóng xuống núi phân phối những thứ này xong mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Nếu mang theo những thứ này lang thang trong rừng, một mặt không tiện, mặt khác lương thực trong đội cũng không đủ, sẽ khiến cả đội rơi vào tình thế khó khăn.

Trương Khải Minh và Trương Linh bây giờ cũng rất có tinh thần, sắp đến được vị trí của đội Bàn Tử.

Lúc này, phía sau lại vang lên một tràng súng nổ.

Tiếng súng nổ lên rất hoảng loạn, hỗn tạp, dường như hoàn toàn bị tập kích bất ngờ.

Chẳng lẽ nhóm lính đánh thuê kia lại gặp chuyện rồi sao?

Trương Khải Minh quay đầu nhìn về phía tiếng súng.

Đồng thời, anh cũng sắp đến được hang động mà Bàn Tử trú mưa.

Nhưng khi sắp đến hang động, lại không thấy bóng dáng Bàn Tử và Trần Văn Cẩm, chẳng lẽ họ đã đi nhầm hướng?

Chẳng lẽ họ đã đi ra ngoài rồi?

Trong lòng Trương Khải Minh chợt lo lắng, chẳng lẽ tiếng súng vừa rồi là do nhóm cựu binh đó và đội của Bàn Tử đã gặp nhau?

Trong lòng Trương Khải Minh không khỏi thầm kêu không hay.

Anh chạy nhanh đến hang động trú mưa đêm qua.

Khi đến nơi, chỉ thấy một mình Lý Hữu Thành đang ngồi trong hang, chưa chuẩn bị hành trình.

Xem ra anh ta cũng sắp rời khỏi hang động này.

Thấy Trương Khải Minh quay lại đứng ở cửa động, Lý Hữu Thành có chút kinh ngạc: "Họ vừa đi hội hợp với anh, anh không gặp họ sao?" Nghe những lời này, Trương Khải Minh đột nhiên thấy có chút kỳ quái.

Rõ ràng anh đã bắn tín hiệu, Bàn Tử cũng đã bắn pháo hiệu đáp lại, sao lại đi sai vị trí được chứ?

Chẳng lẽ bị lạc trong rừng sao?

Điều đó không thể nào, pháo hiệu vừa rồi cũng không thể nào không phân biệt được phương hướng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Trương Khải Minh nhanh chóng đi về một hướng khác.

Khu rừng này tuy rằng đường sá chằng chịt, nhưng những nơi thực sự có thể đi được lại rất ít.

Con đường tổng cộng cũng chỉ có mấy con, cũng không thể nào không đi đường mà trực tiếp đi xuyên qua bụi cỏ được.

Trương Khải Minh và Trương Linh nhanh chóng men theo con

đường khác mà Bàn Tử đã đi để đuổi theo.

Đi chưa được bao xa đã thấy bóng dáng Bàn Tử.

Trương Khải Minh vội vàng gọi lớn một tiếng.

Lúc này Bàn Tử nghe thấy tiếng, vội vàng quay đầu lại.

Trần Văn Cẩm cũng nghe thấy giọng Trương Khải Minh, nhanh chóng quay đầu.

Thấy Bàn Tử dừng lại, anh ta nhanh chóng đi về phía Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh cũng đi về phía trước.

“Không phải tôi đã bắn tín hiệu cho cậu rồi sao?

Sao cậu lại đi con đường này?

Chương 522

Nếu không phải tôi quay lại nhanh, chúng ta lại lỡ mất nhau rồi!" Bàn Tử nghe vậy cũng có chút khó hiểu, rõ ràng vừa rồi đã nghe thấy tiếng pháo hiệu của Trương Khải Minh ở một nơi khác, nên mới thay đổi lộ trình.

Sao bây giờ Trương Khải Minh lại xuất hiện ở phía sau chứ?

Chẳng lẽ xuất hiện ảo giác?

Mà nếu là ảo giác, chẳng lẽ tất cả mọi người trong đội đều xuất hiện ảo giác sao?

May mà chưa đi quá xa đã bị Trương Khải Minh chặn lại.

Nếu cứ tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Trương Khải Minh cẩn thận kiểm tra túi pháo hiệu bên hông, quả thực thiếu một quả.

Có lẽ vừa rồi trong lúc vội vàng đã làm rơi mất.

Nhưng nếu làm rơi, quả pháo hiệu đó đã bị ai nhặt được, lại bị ai bắn loạn lên như vậy chứ?

Trong lòng Trương Khải Minh thực sự không có chút manh mối nào, rốt cuộc quả pháo hiệu đã bị mất lúc nào?

Anh nhìn Trương Linh bên cạnh, cô cũng không biết, chỉ lắc đầu.

Xem ra chỉ có đến nơi phát ra tín hiệu đó, xem xem rốt cuộc là ai đã bắn pháo hiệu mới biết được chân tướng.

Trương Khải Minh cùng Bàn Tử và Trần Văn Cẩm nhanh chóng đi về phía vị trí vừa phát ra tín hiệu.

Đồng thời, họ cũng hết sức cẩn thận, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, mỗi người đều cầm chắc vũ khí của mình.

Sắp đến gần nơi có tín hiệu, vị trí phát ra tín hiệu đó họ nhớ rất rõ. 186.

Họ đều tưởng đó là tín hiệu của Trương Khải Minh nên không một chút do dự mà nhanh chóng đuổi tới.

Lúc này, khoảng cách đến vị trí đó ngày càng gần.

Mọi người đều chú ý ẩn nấp, nhìn về phía đó nhưng không thấy rõ, nên Trương Khải Minh để mọi người đợi tại chỗ, cùng Bàn Tử và Trần Văn Cẩm tiến lên xem xét.

Khi tất cả mọi người đang trong trạng thái cảnh giác, đột nhiên xuất hiện một tràng âm thanh hỗn loạn, đồng thời mấy người cũng bị tấn công.

Trương Khải Minh vội vàng nhìn, chỉ thấy một vài con khỉ thân hình khá lớn đang cướp giật trang bị và đồ vật trong tay của mọi người trong đội.

Xem ra bầy khỉ này giống như thổ phỉ, cướp đoạt thức ăn.

Anh cẩn thận quan sát chúng, sợ rằng chúng là những con dã thú hung dữ kia.

Nhưng xem ra chỉ là những con khỉ bình thường, nhưng tính công kích rất mạnh, chủ yếu là cướp vũ khí và thức ăn trong tay người khác.

Phải biết rằng những người trong đội của Trương Khải Minh, ai nấy thân thủ cũng đều rất mạnh mẽ, sao có thể để mặc cho bầy khỉ cướp đồ trong tay được.

Họ lung tung vung tay chân về phía bầy khỉ, đồng thời cũng lấy

dao găm ra uy hiếp chúng.

Trương Khải Minh thấy bầy khỉ chỉ cướp đồ, liền vội vàng ra lệnh cho mọi người không được nổ súng, vì nếu nổ súng sẽ thu hút sự chú ý của nhóm lính đánh thuê vừa đi khỏi không xa.

Anh không muốn xảy ra xung đột lớn với họ, đối với anh hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Vì vậy Trương Khải Minh quyết định để mọi người vừa xua đuổi bầy khỉ, vừa dùng dao găm đối phó với chúng.

Bầy khỉ này con nào con nấy thân hình đều khá to lớn, cũng có một vài con khỉ nhỏ, nhưng tính công kích đều rất mạnh.

Những con khỉ lớn không ngừng giật ba lô của mọi người.

Một người trong đội nhanh chóng lục lọi ba lô, có lẽ bầy khỉ này cũng đã đói lâu, có cảm giác sắp đói điên rồi.

Đồng thời, việc cướp đoạt tài sản và đồ ăn của người khác cũng thường xuyên xảy ra.

Vì vậy, việc bầy khỉ này cướp giật quần áo và lương thực của người đi đường đã là chuyện như cơm bữa.

Nhìn những con khỉ khổng lồ này, đối với những người trong đội của Bàn Tử, chúng không ngừng kéo giật trang bị của họ.

Trương Khải Minh thấy bầy khỉ này không phải là những con khỉ biến dị mà họ gặp lúc nãy, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Phải biết rằng, tuy thân hình những con khỉ đó không đặc biệt lớn, nhưng thân thủ lại đặc biệt nhanh nhẹn.

Một vài con khỉ đã cướp được ba lô của một số thành viên trong đội.

Đồng thời, chúng cũng cầm ba lô, nhanh chóng leo lên cây, lục lọi

đồ đạc bên trong, tìm đồ ăn.

Đội ngũ bị một số con khỉ cướp ba lô, chúng nhanh chóng leo lên cây, mở ba lô ra, ném những thứ không ăn được xuống.

Xem ra bầy khỉ này cũng vì kiếm ăn mà đến đây, giống như những tên thổ phỉ, điên cuồng tấn công con người, dường như hoàn toàn không sợ hãi. 187.

Bị những thứ này quấn lấy cũng rất khó thoát thân.

Nhìn bầy khỉ không ngừng lục lọi ba lô, Bàn Tử và những người dưới trướng anh không thể rút súng ra bắn.

Họ biết rằng trong rừng chỉ cần nổ súng sẽ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, nên đều chỉ có thể đấu tay đôi.

Trong bầy khỉ có một con trông rất gian xảo, thân hình khá to lớn.

Sau khi ra lệnh, nó ngồi trên một cành cây cách đó không xa, khẽ kêu lên, dường như đang ra lệnh cho tất cả bầy khỉ.

Chương 523

Xem ra bầy khỉ này cũng không phải lần đầu làm chuyện như vậy, chắc chắn đã làm rất nhiều lần rồi.

Xem ra quả pháo hiệu bị rơi lúc nãy cũng là do bầy khỉ này nhặt được rồi bắn lung tung, dẫn Bàn Tử và Trần Văn Cẩm đến đây.

Thật không ngờ bầy khỉ này lại biết bắn pháo hiệu.

Trí thông minh của khỉ chỉ đứng sau con người.

Mặc dù bầy khỉ này không nguy hiểm như những con dã thú hung dữ kia, nhưng chúng cũng rất mạnh mẽ, mục đích chính là cướp ba lô trên người mọi người.

Hành vi của chúng có thể nói là giống hệt thổ phỉ.

Trương Khải Minh nhìn con khỉ gian xảo đang ngồi trên cành cây, chỉ không ngừng kêu lên nhưng không tham gia vào, anh đoán nó chính là thủ lĩnh của nhiệm vụ cướp bóc lần này.

Trương Khải Minh nhanh chóng đến dưới gốc cây, nhìn con khỉ già trên cây, anh có một thôi thúc muốn hạ gục con khỉ đang ra lệnh này ngay lập tức.

Trương Khải Minh không dùng súng tấn công con khỉ.

Anh nhanh chóng nhặt một viên đá dưới đất, dùng thủ pháp nhanh nhất, ném viên đá về phía con khỉ đang ngồi trên cành cây ra lệnh.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, con khỉ bị viên đá của Trương Khải Minh ném trúng, lập tức rơi từ trên cây xuống đất, sau đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Có thể thấy thân thể con khỉ này không đặc biệt cường tráng.

Khi con khỉ rơi từ trên cành cây xuống, dường như tất cả những con khỉ khác đang hành động cũng đều cúi đầu nhìn về phía đó.

Con khỉ bị rơi xuống rõ ràng đã nhanh chóng nhảy đi, không vì bị Trương Khải Minh tấn công mà tức giận.

Xem ra đây là một con khỉ khá già.

Con khỉ rơi từ trên cây xuống nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Đồng thời, bầy khỉ dường như rắn mất đầu.

Thấy con khỉ ra lệnh đã bỏ chạy, tất cả những con khỉ khác đều nhanh chóng leo lên cây, thấy trong ba lô không có thứ mình cần, chúng cũng lục tung rồi ném vương vãi khắp nơi.

Trong chốc lát, mặt đất trở nên hỗn loạn.

Bị bầy khỉ làm cho tức không chịu nổi, một số người định rút súng ra bắn, nhưng đều bị Trương Khải Minh ngăn lại.

Anh không muốn để mọi người phát ra tiếng súng, thu hút sự chú ý của đội lính đánh thuê, chỉ muốn nhanh chóng xuống núi, phân chia những thứ này xong cũng coi như giải quyết xong một mối lo trong lòng.

Bầy khỉ chạy lên cây, nhìn thấy con người ở dưới hỗn loạn, bận rộn, chúng dường như rất đắc ý với kiệt tác của mình, không ngừng nhảy nhót trên cành cây.

Trương Khải Minh cảm thấy đối với bầy khỉ này cũng không có cách nào.

Trong khu rừng này, không chắc sẽ có những con dã thú như vậy, nên bầy khỉ này đối với họ, tuy tính công kích không đặc biệt mạnh, nhưng lại rất khó đối phó.

Chúng nhảy trên cây, lục lọi đồ đạc trong ba lô, ném xuống đất, rồi bắt chước con người hoảng hốt nhặt đồ dưới đất.

Trương Khải Minh nghi ngờ tại sao bầy khỉ này lại nghịch ngợm, ham chơi như vậy, đồng thời đầu óc cũng rất nhanh nhạy.

Theo lý mà nói, trong khu rừng này không thiếu đồ ăn, tại sao bầy khỉ lại tấn công con người để cướp thức ăn họ mang theo chứ?

Xem ra số người trong khu rừng này không ít, việc cướp thức ăn của con người cũng không phải một hai lần.

Loại khỉ này đều hoạt động thành đàn lớn, rất khó đối phó.

Nếu cứ dây dưa với chúng, thực sự sẽ lợi bất cập hại.

Thấy bầy khỉ đã vứt đồ đạc trong ba lô tứ tung, Trương Khải Minh bảo mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nhanh chóng xuống núi.

Mọi người cũng đều biết, những thứ quý giá trên người hiện tại nên nhanh chóng vận chuyển xuống núi, ở trên núi sẽ có nhiều biến số, không chắc sẽ xảy ra tai nạn gì.

Nếu thật sự xảy ra tai nạn, những thứ này dù bị hư hại ở mức độ nào, đối với họ cũng là một tổn thất.

Vì vậy, tâm tư của mọi người đều là nhanh chóng xuống núi, ra khỏi khu rừng này, sau đó chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết cho đội.

Trương Khải Minh không muốn xảy ra tranh cãi kịch liệt với bầy khỉ, vì bây giờ thời gian là vàng bạc, thực sự không có thời gian để lãng phí vào những con vật này.

Nếu chúng chỉ là những con khỉ bình thường, không có tính công kích hung dữ, vậy thì nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi đây thôi.

Bầy khỉ đứng trên cây, dường như không có tính công kích, cũng không có ý định rời đi, ở trong trạng thái muốn lại gần mà không dám lại gần.

Trương Khải Minh thấy bầy khỉ này có lẽ cũng sợ bị con người tấn công.

Mặc dù không biết con người dùng thứ gì để tấn công, nhưng anh biết, tất cả động vật khi đối mặt với nguy hiểm đều có một sự sợ hãi nhất định.

Mọi người nhanh chóng thu dọn những thứ rơi vãi trên đất vào ba lô.

Bầy khỉ đứng trên cành cây, nhìn mọi người thu dọn đồ đạc, dường như không có ý định lại gần, cũng không phát động tấn công lần nữa.

Có lẽ chúng cũng đã nhận ra, trên người những người này không có thức ăn mà chúng muốn.

Khi bầy khỉ đang yên lặng đứng trên cành cây, đột nhiên vang lên một vài âm thanh nhỏ vụn, giống như tiếng kêu của động vật.

Ngay lập tức, bầy khỉ nhanh chóng chạy tán loạn về bốn phía, tốc độ chạy rất nhanh, dường như bị uy hiếp, hoặc có điều gì đó, nhanh chóng chạy về các hướng khác.

Trương Khải Minh nghe tiếng kêu đó, trong lòng cũng có chút kỳ quái.

Tiếng kêu đó không giống tiếng gầm của động vật, anh cũng chưa từng nghe thấy tiếng gầm như vậy.

Thấy bầy khỉ sau khi nghe thấy âm thanh đó, vẻ mặt hoảng sợ thất thần, Trương Khải Minh đoán già đoán non, chắc chắn loài động vật đó có thể gây ra một mối đe dọa nào đó cho bầy khỉ, mới khiến chúng

đặc biệt sợ hãi.

Chương 524

Lúc này Trương Khải Minh phản ứng lại, nếu thứ mà bầy khỉ rất sợ hãi, vậy thì đối với họ cũng sẽ rất nguy hiểm.

Hy vọng không phải là những con dã thú hung dữ kia, vì hiện tại thực sự không thể phân thân.

Nếu họ đều bị dã thú hung dữ tấn công, vậy thì có khả năng trong lúc hoảng loạn cũng sẽ tự thân khó bảo.

Trương Khải Minh đã chứng kiến sự lợi hại của những con dã thú đó, nên anh biết, nếu thực sự là chúng thì nguy to rồi.

Thấy đám khỉ vốn đang điên cuồng giờ lại lộ ra vẻ sợ hãi, Chương Khải Minh cảm thấy có lẽ con dã thú hung mãnh đã gặp trước đó đang đến gần, nếu không thì đám khỉ này đã chẳng vội vàng bỏ chạy như vậy.

Chương Khải Minh vội nhìn quanh, phát hiện một sơn động ở góc núi cách đó không xa.

Anh vội vàng bảo mọi người nhanh chóng rút vào sơn động đó.

Bàn Tử và Trần Văn Cẩm chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ.

Lúc này, Chương Khải Minh lại thúc giục lần nữa, thấy giọng điệu kiên quyết của anh, mọi người không còn nghi ngờ gì nữa.

Cả đám nhanh chóng đi về phía sơn động.

Bên ngoài có một số đồ vật bị vứt lung tung.

Chương Khải Minh cũng bảo họ đừng nhặt nữa, mau chóng vào trong động.

Trần Văn Cẩm và Bàn Tử nhanh chóng đi vào sơn động.

Mấy tên thuộc hạ của Hoắc Yên vì tiếc đồ trong ba lô nên hành động chậm hơn một chút.

Khi mọi người đã rút vào trong động, một gã đàn ông to con vẫn còn đang nhặt đồ trên đất.

Đồ trong ba lô của hắn bị đám khỉ kia vứt lung tung, gã tráng hán tỏ ra xót của, không nỡ bỏ lại trang bị nên vội vàng nhặt nhạnh bỏ vào ba lô.

Hắn không vội trốn vào sơn động, Chương Khải Minh cũng nhanh chóng rút lui vào sơn động.

Thấy bầy khỉ nhỏ đang tán loạn từ phía, anh biết con dã thú hung tợn kia sắp đến rồi.

Chương Khải Minh nhanh chóng lăn hai tảng đá lớn ở bên cạnh, sau khi Bàn Tử và mọi người vào hết trong động, anh dùng hai tảng đá chặn cửa động lại, chỉ chừa một lối ra không lớn lắm rồi cũng nhanh chóng chui vào.

Bàn Tử không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng biết Chương Khải Minh làm việc gì cũng đều có chừng mực.

Bây giờ anh làm vậy chắc chắn có lý do của mình, nên mọi người đều rất tin phục anh.

Hoắc Yên thấy thuộc hạ của mình đang nhặt đồ trong ba lô, cũng không quản nữa, nhanh chóng chui vào cửa động.

Đúng lúc này, họ nghe thấy tiếng động trong bụi cỏ, có thứ gì đó đang lao nhanh về phía này.

Tất cả mọi người trong sơn động đều nhìn ra ngoài qua khe đá.

Gã tráng hán thuộc hạ của Hoắc Yên vì tiếc của nên hành động

chậm chạp.

Hắn chưa nhặt xong đồ, cũng chưa chạy về phía sơn động.

Đúng lúc này, họ thấy trong bụi cỏ có tiếng động, rồi đột nhiên một con vật giống khỉ lao nhanh ra, bổ nhào về phía hắn.

Gã tráng hán này thân thể vô cùng cường tráng, hắn dùng một tay chặn con dã thú lại.

Con thú liền bám chặt vào cánh tay hắn.

Ngay sau đó, họ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

Khi mọi người nhìn thấy gã tráng hán vừa vung tay vừa xoay người, họ thấy rõ một mảng thịt trên cánh tay hắn đã bị cắn đứt, để lộ cả xương trắng bên trong.

Khi mọi người nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều bị dọa đến ngây người.

Họ cũng không ngờ một con khỉ lại có uy lực lớn đến vậy, miệng của nó lại to đến thế.

"Trời đất quỷ thần ơi, thứ gì đây?

Không giống khỉ mà lại trông y như khỉ!" Bàn Tử chứng kiến cảnh này, thật sự không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

Tất cả những người trong sơn động đang nhìn ra ngoài qua khe đá đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến sững sờ.

Những người không dán mắt vào khe đá lúc này cũng vô cùng kinh ngạc nhìn ra ngoài.

Khi thấy vết thương sâu đến tận xương trên cánh tay gã tráng hán, họ cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Lúc này, Hoắc Yên có chút nóng lòng muốn ra tay giúp đỡ, nhưng

đồng thời lại thấy con dã thú giống khỉ kia trong nháy mắt lại bật nhảy lần nữa, nhắm thẳng vào đầu gã tráng hán mà lao tới.

Tốc độ đó thật sự quá nhanh.

Ngay sau đó, từ trong bụi cỏ lại nhảy ra thêm ba bốn con dã thú tương tự, đồng loạt lao về phía gã tráng hán.

Hoắc Yên thấy cảnh này, có lòng muốn ra ngoài giúp đỡ.

Nhưng cô bị Chương Khải Minh giữ lại.

Bây giờ có nhiều dã thú như vậy, nếu cứ thế xông ra thì cũng chỉ là nộp thêm một mạng người mà thôi.

Cảnh tượng này thật sự có phần đẫm máu.

Con dã thú giống khỉ đầu tiên nhảy lên đầu, cùng lúc đó, họ lại nghe thấy một tiếng hét thảm thiết nữa của gã tráng hán.

Sau đó, mọi người liền nhìn thấy nửa khuôn mặt của gã đã gần như bị ăn sạch.

Chương 525

Cảnh tượng này thật sự khiến không ai có thể giữ được bình tĩnh nữa.

Không ai ngờ rằng con dã thú này lại có sức tấn công mạnh mẽ đến vậy.

Gã tráng hán kia ngay lập tức ngã xuống đất.

Sau khi gã ngã xuống, đám dã thú không tiếp tục tấn công nữa mà nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Lúc này, Chương Khải Minh mới nhìn rõ hình dạng của đám dã thú.

Tứ chi của chúng hoàn toàn giống khỉ, có một cái đuôi dài.

Nhìn chung, chúng gần như y hệt khỉ, chỉ khác là cái miệng chiếm gần một nửa khuôn mặt.

Nhìn gã tráng hán ngã trên đất, mọi người đều biết, nếu gã chịu nghe lời Chương Khải Minh, tuân theo mệnh lệnh thì đã không có kết cục như vậy.

Lý do Chương Khải Minh không ra tay cứu mạng hắn cũng là vì kẻ này hoàn toàn không có ý định tuân theo chỉ huy.

Trong một đội ngũ, kẻ không nghe lệnh chỉ có một kết cục duy nhất.

Chương Khải Minh tuyệt đối sẽ không dung túng cho những kẻ liều lĩnh như vậy, vì những người này thường sẽ làm hỏng đại sự.

Tất cả những người trong sơn động cũng đã nhìn rõ bộ dạng của đám sinh vật này, ai nấy đều nín thở.

Mãi cho đến khi đám dã thú hung tợn đi xa, mọi người mới thở phào một hơi.

Không ai ngờ một con dã thú lại có thể tàn nhẫn đến vậy.

Rốt cuộc đây là thứ gì?

Một sinh vật nhỏ bé như vậy lại có thể tấn công một gã tráng hán đến mức không thể chống cự.

Sau khi chúng đi xa.

Chương Khải Minh đi đầu ra khỏi sơn động, lăn hai tảng đá sang một bên.

Mọi người trong động cũng đều bước ra, nhìn về phía gã tráng hán.

Lúc này, gã đang nằm trên đất, tay chân không ngừng co giật.

Một thuộc hạ khác của Hoắc Yên lật gã tráng hán lại.

Thịt trên mặt hắn gần như đã bị con dã thú hung tợn kia xé đi quá nửa, để lộ cả xương mũi và răng.

Cảnh tượng này thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu toàn thân.

Nhưng biết làm sao bây giờ?

Hắn vẫn đang nằm trên đất co giật không ngừng, dường như đã mất đi ý thức.

Hoắc Yên quay sang hỏi Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Đám dã thú đó là thứ gì?

Sao lại lợi hại đến thế, tốc độ dường như rất nhanh!".

Những câu hỏi này của Hoắc Yên thực ra Chương Khải Minh

cũng không thể giải đáp.

Anh chỉ có thể trả lời rằng mình không rõ đám dã thú này tên là gì.

Nhưng nước bọt của chúng có thành phần gây tê liệt, gã tráng hán bị cắn thương lúc này hẳn là đã bị tê liệt rồi.

Nhìn cánh tay lộ xương trắng và khuôn mặt hoàn toàn biến dạng của gã tráng hán, Hoắc Yên có chút khó xử, không biết có nên cõng hắn xuống núi không, vì dường như hắn không còn cứu chữa được nữa rồi.

Trong lòng cô có chút do dự, bởi vì nhìn tình trạng này của hắn, có lẽ thật sự không cứu được nữa, chưa chắc đã sống sót được nửa đường.

Nhưng cứ bỏ hắn lại đây thì cũng không đành lòng.

Lúc này, hai thuộc hạ còn lại của Hoắc Yên quyết định làm một cái cáng đơn giản.

Họ định khiêng gã tráng hán này xuống núi rồi tính sau.

Chương Khải Minh không ngăn cản hành động của họ, chỉ dặn dò nên nhanh chóng rời khỏi đây, tìm một nhà dân dưới chân núi.

Phải xem xem trong ngọn núi này rốt cuộc có bao nhiêu con dã thú hung tợn như vậy, cũng không biết trong núi còn có loài thú nào khác không, hỏi người dân trong núi có lẽ sẽ có người biết.

Bàn Tử nhìn gã tráng hán bị dã thú hung tợn cắn đến không ra hình người, lại nhìn vết thương trên cánh tay hắn, sau đó cau mày nói với Chương Khải Minh.

“Quỷ Gia, anh có biết đây là con gì không?

Trông nó giống một loại dã thú thời cổ đại.” Bàn Tử nói với Chương Khải Minh, đồng thời nhìn anh, ngẩng đầu cũng nhìn về phía

trước, tiếp đó Bàn Tử lại giới thiệu về con dã thú hung tợn này cho Chương Khải Minh.

Thấy Chương Khải Minh có lẽ cũng biết đôi chút về loài dã thú này, Bàn Tử liền nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Tôi nghe người già kể lại, trước kia trong núi có một loại dã thú rất hung dữ.

Loài này cực kỳ tàn bạo, bất kể là gia cầm, gia súc hay con người đều sẽ bị chúng tấn công." "Từng có chuyện chúng làm cho cả một thôn làng không còn một người sống, tất cả đều bị cắn chết!" Khi Bàn Tử nói những lời này, mọi người cũng đều lắng nghe anh giới thiệu về loài dã thú đó, nhưng tay vẫn không ngừng thu dọn.

Họ nhét những thứ bị đám khỉ vứt lung tung lúc nãy vào ba lô, vừa làm vừa nghe Bàn Tử nói chuyện với Chương Khải Minh.

Khi Chương Linh và Trần Văn Cẩm nghe những lời này, Chương Linh cũng nhớ Chương Khải Minh đã từng nói qua chuyện tương tự.

Hóa ra Bàn Tử cũng biết về loài dã thú này.

Chương 526

Xem ra, loài thú này vào thời kỳ đó chắc chắn đã thực sự tồn tại.

Nếu không tồn tại thật, không thể nào mọi người đều miêu tả sống động như vậy.

Con thú hung dữ này thật sự có thực lực, có khả năng tàn sát cả một ngôi làng.

Một loại dã thú như vậy lại có sức tấn công mạnh đến thế.

Thật sự khiến người ta run sợ.

Nhưng tại sao một loài thú như vậy sau bao nhiêu năm lại đột nhiên xuất hiện trở lại?

Lúc ở trong khu rừng này, họ cũng không hề gặp phải chúng.

Hay là chúng chỉ tồn tại với số lượng ít trong khu rừng này, chỉ khi đến gần khu vực này mới gặp phải?

Mọi thứ dường như vẫn là một ẩn số.

Chương Khải Minh lại cảm thấy có lẽ loài dã thú này không thường xuyên xuất hiện, chỉ là gần đây đám lính đánh thuê kia khi vào lăng mộ đã động phải thứ gì đó.

Chúng đã thả lũ dã thú này ra ngoài.

Giống như lúc vào thông đạo của đám mao hầu tử trong lăng mộ, nếu không đốt sập lăng mộ đó, thì đám mao hầu tử kia nếu thật sự thoát ra khỏi lăng mộ cũng sẽ gieo rắc tai họa cho dân làng và khu rừng.

Có lẽ đám lính đánh thuê này khi vào lăng mộ cũng đã thả lũ dã thú thời cổ đại này ra khỏi đó, cho nên chúng mới bị dã thú hung tợn tấn

công.

Từ đó, đám dã thú hung tợn này lại một lần nữa hoạt động trong rừng.

Nhìn đám khỉ trong rừng nghe thấy động tĩnh là chạy toán loạn, cũng đủ biết sức uy hiếp của đám dã thú này lớn đến mức nào.

Nhìn đám dã thú hung tợn này, thân thủ lại đặc biệt nhanh nhẹn, sức tấn công cũng đặc biệt mạnh.

Vậy phải dùng phương pháp nào để đối phó với chúng là hiệu quả nhất?

Khi dùng súng bắn, tốc độ và sự nhanh nhẹn của chúng lại có thể né được đạn.

Vậy vũ khí nào mới có thể gây chí mạng cho chúng?

Tuy rằng có một lần, một con dã thú hung tợn đã bị Chương Khải Minh dùng chủy thủ bằng đồng giết chết, nhưng lại có mấy ai có được chủy thủ bằng đồng?

Lại có mấy ai có được thân thủ và bản lĩnh như Chương Khải Minh?

Nếu thật sự gặp phải những dân làng bình thường, tay không tấc sắt, loài dã thú này hoàn toàn sẽ tấn công con người.

Nhìn cái cách điên cuồng mà chúng tấn công con người, dường như không phải để ăn thịt, mà chỉ đơn thuần là tập kích.

Tấn công, sau khi làm bị thương mục tiêu thì lại bỏ đi, chứ không thật sự ăn máu thịt của họ.

Điểm này khiến Chương Khải Minh vô cùng khó hiểu.

Chẳng lẽ chúng tấn công con người chỉ để tìm kiếm khoái cảm, chỉ cảm thấy có người chiếm lĩnh địa bàn của mình nên mới phát

động tấn công?

Vậy địa bàn thường ngày của chúng ở đâu?

Nếu chúng thật sự thoát ra từ lăng mộ kia, vậy chúng đang tìm đường quay về sao?

Đang tìm kiếm lăng mộ đã sụp đổ kia ư?

Ngọn núi đó và những thanh gỗ kia đều đã sụp đổ hoàn toàn, đám dã thú này muốn quay lại lăng mộ đó cũng là điều không thể.

Nhưng nhìn đám dã thú hung tợn này thoát ra khỏi lăng mộ đã sụp đổ, hành động vội vã như vậy là đang tìm kiếm cái gì?

Chẳng lẽ có người đã lấy đi thứ gì của chúng nên chúng mới đuổi theo?

Điểm này cũng rất có khả năng.

Thông thường, những sinh vật có linh khí canh giữ lăng mộ đều sẽ bảo vệ những thứ mà chúng cho là quan trọng.

Nếu thứ đó thật sự bị người khác lấy đi, chúng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để truy đuổi về.

Rất có thể, đám dã thú viễn cổ mang linh khí này cũng đang canh giữ thứ gì đó.

Thứ đó lại vừa khéo bị người ta mang ra khỏi lăng mộ, cho nên chúng truy đuổi để lấy lại cũng là điều có thể.

Khi Chương Khải Minh đột nhiên nghĩ đến khả năng này, trong đầu liền thông suốt, vì sao đám dã thú này cứ một mực đuổi theo đám lính đánh thuê mà tấn công.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh chợt hiểu ra, xem ra đám dã thú này thật sự đang tìm kiếm thứ gì đó, có lẽ thật sự đã mất đồ, bị đám lính giải ngũ kia khi vào lăng mộ lấy đi mất rồi.

Cho nên đám dã thú hung tợn này mới truy đuổi đám lính đánh thuê không ngừng.

Có lẽ khứu giác của chúng cũng rất nhạy bén, có thể ngửi thấy mùi gì đó trên người đám lính đánh thuê.

Nhìn hướng đi vừa rồi của chúng, hẳn là hướng mà đám lính đánh thuê đã đi, xem ra khứu giác của chúng quả thật rất nhạy.

Nếu thật sự là như vậy, đám người kia nếu không giao ra thứ mà lũ dã thú đang tìm, chắc chắn chúng sẽ tiếp tục truy đuổi.

Như vậy đối với tất cả mọi người cũng là một tai họa rất lớn.

Phải biết rằng dân làng dưới chân núi đều là những người tay không tấc sắt, nếu thật sự gặp phải đám dã thú hung tợn này, thực sự không có khả năng phòng thủ.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh đột nhiên hiểu ra, cho nên cũng không tiếp tục rối rắm nữa, ra lệnh cho mọi người thu dọn trang bị với tốc độ nhanh nhất, mau chóng xuống núi.

Hiện tại chỉ có cách nhanh chóng xuống núi.

Chương 527

Sắp xếp lại trang bị, sau đó mang những món đồ tùy táng trong tay đi bán được giá tốt, những chuyện còn lại có thể tiếp tục nghiên cứu sau, nếu không thì lại vào rừng tìm lăng mộ Tây Vương Mẫu.

Nhìn thuộc hạ của Hoắc Yên đã làm xong cáng, xem ra định khiêng gã tráng hán bị thương xuống núi, Chương Khải Minh không ngăn cản.

Bởi vì Chương Khải Minh cũng biết những người này thấy gã tráng hán bị thương vẫn còn hơi thở, nếu cứ bỏ lại đây, quả thực có chút không nỡ.

Trong tình huống có khả năng, mang đi được đến đâu thì mang.

Chỉ là Chương Khải Minh biết, với kinh nghiệm lần trước, gã tráng hán bị thương này chắc chắn sẽ xảy ra biến hóa giữa đường giống như những thi thể kia.

Tuy không thể dùng lời để miêu tả chính xác những biến hóa này, nhưng thật sự có những điểm tương đồng với sự biến hóa của thi thể.

Anh trai của tên lính đánh thuê bị trói trên cây kia cũng không biết bây giờ ra sao rồi, liệu đã tỉnh táo hơn chút nào chưa, hay đã lạc mất phương hướng, đều không thể biết được.

Nhìn hai thuộc hạ của Hoắc Yên đã làm xong cáng, đặt gã tráng hán bị thương lên, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Chương Khải Minh dẫn mọi người nhanh chóng đi xuống núi, mọi người cũng đều biết.

Mang theo những thứ quý giá này mà chạy loạn trong núi thì rất nguy hiểm, lỡ như gặp phải kẻ địch, mang theo những thứ này đi giao chiến với chúng khó tránh khỏi có chút vướng víu, cũng sẽ làm vỡ

những món minh khí quý giá này.

Phải biết rằng lần vào lăng mộ này, thật sự đã thu thập được không ít minh khí quý giá, đặc biệt là chín viên dạ minh châu lấy được trong mộ thất đó, phải biết rằng mỗi viên dạ minh châu đều có giá trị liên thành.

Kích thước của những viên dạ minh châu này đều to bằng trứng ngỗng, một viên dạ minh châu bình thường không lớn lắm đã có giá trị liên thành rồi, những viên dạ minh châu gỡ xuống từ vách đá này viên nào viên nấy đều to bằng trứng ngỗng.

Hiện tại nên nhanh chóng xuống núi, bổ sung một số vật dụng cần thiết hàng ngày, sau đó vận chuyển những thứ quý giá này ra ngoài, đó là nhiệm vụ quan trọng nhất.

Chương Khải Minh cũng không ngờ, lần vào lăng mộ này lại có thu hoạch lớn đến vậy.

Những món đồ tùy táng nhìn thấy lần này và những thứ trang trí trong lăng mộ này tuyệt đối đủ ăn cả đời.

Chương Khải Minh đang nghĩ, lúc vào trong lăng mộ đó, khi lấy chín viên dạ minh châu, có một con yêu vật nửa người nửa yêu canh giữ ở đó.

Tuy cuối cùng Chương Khải Minh đã chế ngự được con yêu vật đó, thậm chí còn nhốt nó lại trong lăng mộ, nhưng thứ mà đám dã thú hung tợn này muốn bảo vệ hẳn cũng có giá trị liên thành.

Chỉ là đám người kia sau khi lấy đồ của người ta lại không xử lý hậu quả cho tốt, thả đám dã thú hung tợn này ra.

Cho nên mới gây ra hậu quả ngày hôm nay.

Bây giờ đám người đó không nhanh chóng rút khỏi đây, ngược lại còn tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo trong đây, vậy thì sớm muộn

cũng sẽ bị đám dã thú hung tợn này đuổi kịp.

Phải biết rằng đám dã thú hung tợn này từ thời viễn cổ đã có ghi chép, có thể tồn tại nhiều năm như vậy, thứ hung tàn như vậy mà không bị tuyệt diệt, điều đó chứng tỏ chúng có bản lĩnh và kỹ năng sinh tồn riêng.

Một loại dã thú hung mãnh tàn nhẫn như vậy thông thường sẽ bị con người truy sát đến tuyệt chủng, phải biết rằng thứ có thân thủ nhanh nhẹn, có trí thông minh, có sức tấn công mạnh mẽ này là mối đe dọa lớn nhất đối với con người.

Bất kể là thứ gì cũng đều sợ con người, phải biết rằng trí thông minh của con người có thể thiết kế để đối phó với bất kỳ loài hung thú nào, cho nên con người mới là đáng sợ nhất trong số các loài động vật.

Bây giờ trong mắt đám dã thú viễn cổ này, những người này hoàn toàn giống như giẫm lên một con kiến, đơn giản và dễ dàng, có thể lấy mạng bất cứ lúc nào!

Nếu đám dã thú hung tợn này cũng đang canh giữ thứ gì đó quý giá, vậy thì đó sẽ là thứ gì?

Những viên dạ minh châu này đã có thể coi là giá trị liên thành rồi, vậy đám dã thú hung tợn này lại đang canh giữ thứ gì?

Không biết đó là thứ gì, Chương Khải Minh cũng rất tò mò, muốn đi xem xem rốt cuộc đám dã thú hung tợn này đang bảo vệ cái gì?

Bây giờ sau một hồi vật lộn, trời đã sáng rõ, sương trên cỏ cũng đã khô, Chương Khải Minh thấy mọi người đã chuẩn bị gần xong.

Anh tích cực ra lệnh, mọi người mau xuống núi thôi, mọi người đều rất tin phục Chương Khải Minh, cũng đều chuẩn bị hành trang, chuẩn bị nhanh chóng xuống núi.

Phải biết rằng bây giờ Chương Khải Minh cũng đã cứu mạng mọi người, nếu vừa rồi không có Chương Khải Minh kịp thời bảo mọi người trốn vào sơn động, thì bây giờ có khả năng đều đã bị đám dã thú hung tợn kia tấn công rồi.

Bây giờ mọi người đối với Chương Khải Minh càng thêm tin phục, đều biết Chương Khải Minh này thân thủ giỏi, đối với sự việc lại có tâm tư đặc biệt tinh tế.

Đi cùng anh đều khiến người ta có cảm giác an toàn đặc biệt.

Lúc này, Chương Khải Minh cũng nhìn cô gái người Miêu trong đội, anh đột nhiên nghĩ đến những người có hình mặt người và những cổ trùng bằng đồng kia.

Cho nên bất giác nhìn cô gái người Miêu trước mặt, thấy cô gái người Miêu này vẫn luôn đi theo đội của mình, không có ý định rời đi, cô gái Hắc Miêu này cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì.

Chương Khải Minh không chắc cô gái người Miêu này đi theo đội của mình, chẳng lẽ có mục đích gì, hay là thật sự hiện tại không nơi nương tựa, đi theo xuống lăng mộ xem tình hình bên trong, Chương Khải Minh không nghĩ như vậy, nhìn lúc ở trong lăng mộ.

Khi cô gái người Miêu có được con tống tử thịt người nhỏ bé đó, cảnh tượng đó có thể thấy được, cô gái người Miêu này chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình, vì sao đi theo mọi người vào lăng mộ, chỉ có cô ấy mới biết rõ.

Chương Khải Minh vẫn luôn không hỏi, vẫn luôn không truy cứu rốt cuộc cô gái người Miêu này muốn làm gì, chỉ cảm thấy miễn là không làm chuyện gì có hại cho đội ngũ, Chương Khải Minh có thể dung thứ, dù sao cổ trùng của người Miêu không dễ đắc tội.

Khi Chương Khải Minh nhìn thấy đôi mắt màu xanh lam của cô

gái người Miêu này, anh biết địa vị của cô trong tộc Hắc Miêu cũng rất cao.

Hẳn là hậu nhân của thủ lĩnh hoặc đại trưởng lão, chỉ có người có thân phận tôn quý như vậy, màu mắt mới có màu này.

Chương Khải Minh có chút hiểu biết về người Hắc Miêu, cho nên anh vẫn luôn không ràng buộc hành động của cô gái người Miêu này, bởi vì anh cảm thấy hành động của người Miêu không hề có xung đột gì với họ.

Người ta không cần thứ họ cần, cũng không mấy hứng thú với châu báu.

Lần này trộm mộ, trong lúc đi tìm lăng mộ Tây Vương Mẫu, kiếm thêm một ít vàng bạc châu báu mới là mục đích chính.

Bây giờ Chương Khải Minh đoán cô gái người Miêu muốn đi cùng đội của mình xuống lăng mộ, có phải là để tìm cổ trùng phía sau khuôn mặt người khổng lồ kia không?

Phải biết rằng, cổ trùng phía sau sức mạnh khổng lồ kia vừa nhìn đã biết là cổ tốt thượng đẳng.

Đương nhiên Chương Khải Minh hoàn toàn không có hứng thú với những thứ này, chỉ muốn tránh xa chúng, nhưng chỉ cần cô gái người Miêu nhìn thấy những thứ khác biệt này, Chương Khải Minh tin rằng cô ấy chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Nhưng Chương Khải Minh không có ý định dẫn cô gái người Miêu này quay lại cây cột đồng đó một lần nữa, phải biết rằng tất cả bí mật bên trong cây cột đồng đó.

Thực sự khó làm người ta tin tưởng, nhưng đồng thời cũng là một bí mật rất lớn, người biết bí mật này càng ít càng tốt.

Bởi vì Chương Khải Minh biết tất cả mọi người đều có lòng

tham, một khi biết cây cột đồng này có tác dụng thông thiên như vậy, thì sẽ gây ra một trận xáo động, sẽ khơi dậy lòng tham của một số người.

Chương 528

Con người không có lòng tham, không có dục vọng, không có cầu xin, nhưng một khi có lòng tham thì sẽ làm ra những chuyện trái với nguyên tắc, cho nên Chương Khải Minh quyết định để bí mật của cây cột đồng đó bị chôn vùi vĩnh viễn là tốt nhất.

Tất cả mọi người đều không biết bí mật của cây cột đồng này mới có thể khiến khu rừng này trở lại bình yên, yên ổn trở lại một chút.

Chương Khải Minh quyết định không nói cho cô gái người Miêu biết chuyện về cột đồng, nếu cô ấy thật sự biết, trong cột đồng đó có những thứ thượng hạng tốt như vậy, có thêm những thứ đó, chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để vào lại bên trong cây cột đồng đó.

Nhìn tính cách của cô gái người Miêu này hẳn là như vậy, cho nên Chương Khải Minh quyết định cũng phải dặn dò Chương Linh, không được nói cho cô gái người Miêu biết.

Nhưng Chương Khải Minh chưa có thời gian nói với Chương Linh, quyết định khi nào có cơ hội ở riêng sẽ nhắc nhở cô ấy đừng có ba hoa, cố gắng thỏa mãn một chút cho Chương Khải Minh.

Đồng thời, anh cũng có chút lo lắng về tính cách của Chương Linh, loại chuyện gì cũng không giấu được người khác.

Chương Khải Minh cũng có chút lo lắng, Chương Linh sẽ có cơ hội nói với cô gái người Miêu về chuyện cổ trùng, anh quyết định hễ có thời gian là phải nhắc nhở Chương Linh ngay lập tức.

Mọi người đều đang thu dọn trang bị, định xuống núi, cô gái người Miêu rõ ràng có chút lưu luyến khu rừng này, có chút không nỡ rời đi, nhưng nhìn mọi người đều đang thu dọn trang bị.

Dù sao bây giờ trên người không có đủ trang bị, cũng không thể hoàn thành những việc tiếp theo, cho nên mọi người cũng đều cảm thấy quyết định của Chương Khải Minh là đúng, trước tiên chỉnh đốn chuẩn bị, sau đó quyết định hành trình.

Chương Khải Minh thấy mọi người đều đã thu dọn xong, nhanh chóng bắt đầu đi về phía chân núi.

Nhưng đi chưa được bao xa, thì nghe thấy phía sau không xa có một loạt tiếng súng ồn ào vang lên.

Nghe vị trí của tiếng súng, cách vị trí này cũng không xa lắm.

Vị trí đó chính là hướng mà đám dã thú hung tợn vừa rồi chạy tới.

Mọi người đều dừng bước quay đầu lại, đồng thời cũng nhìn về phía Chương Khải Minh trước mặt.

Trong lòng Chương Khải Minh thực ra rất rõ ràng, chắc chắn là đám dã thú hung tợn kia lại đối đầu trực diện với đám lính đánh thuê.

Phải biết rằng trang bị của đám lính đánh thuê đó cũng rất tiên tiến.

Khẩu súng máy trong tay đối với đám dã thú hung tợn đó cũng có tác dụng răn đe nhất định.

Tuy rằng tốc độ di chuyển của đám dã thú hung tợn rất nhanh.

Nhưng tốc độ có nhanh đến đâu, thân thủ có nhanh nhẹn đến mấy cũng không thể chống lại được sự tấn công của đạn.

Những viên đạn trước đó không phải là đạn do súng máy bắn ra, mà là những viên đạn lẻ tẻ.

Đám dã thú hung tợn có thể né được một ít, nhưng khi đạn thật sự dày đặc, đám dã thú này cũng không phải mình đồng da sắt, cũng sẽ sợ hãi trước những tổn thương mà súng máy gây ra.

Bây giờ nghe tiếng súng vang lên không phải là tiếng súng lẻ tẻ, mà là tiếng súng máy, xem ra thật sự đã chọc giận đám dã thú hung tợn, bắt đầu dùng đến vũ khí hạng nặng.

Mọi người đều có chút thói quen dừng bước, lúc này Chương Khải Minh lớn tiếng quát mọi người tiếp tục đi, không quan tâm đến chuyện bên kia.

Thực ra cũng cách vị trí đó một khoảng khá xa, cũng không cần thiết phải đi tranh vũng nước đục đó, về phần tại sao, trong lòng Chương Khải Minh rất rõ ràng rồi, Bàn Tử không rõ thì cứ để cậu ta hồ đồ đi.

"Quỷ Gia, nghe tiếng súng dày đặc như vậy, xem ra đã gặp phải kẻ địch mạnh rồi, nếu không thì hỏa lực đạn không nên mãnh liệt như vậy!" Bàn Tử nói câu này, thỉnh thoảng lại nhìn Chương Khải Minh trước mặt, thực ra Bàn Tử muốn xem xem có thể moi được gì từ miệng Chương Khải Minh không.

Biết được một lát nữa lại đối đầu trực diện với ai.

Bàn Tử luôn cảm thấy Chương Khải Minh trước mặt chắc chắn có chuyện gì đó giấu mình, Hắc Miêu chắc chắn cũng sẽ biết một ít chuyện.

Chỉ là không nói ra thôi, Bàn Tử bây giờ rất tò mò về một người, cho nên đang tìm cách moi lời của Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh không bị Bàn Tử lừa, thấy Bàn Tử hỏi như vậy, trả lời lại rất ngắn gọn.

"Có lẽ vậy!" Khi Bàn Tử có ý định moi lời của Chương Khải Minh, câu trả lời của anh lại rất khéo léo.

Khi Chương Khải Minh cười ha ha trả lời xong ba chữ của Bàn Tử, Bàn Tử hiển nhiên rất bất lực, không lanh lợi bằng Chương Khải

Minh.

Bất cứ chuyện gì cũng không moi ra được, một lời cũng không hé răng, Bàn Tử cũng cười ngây ngô với Chương Khải Minh một cái, không nói gì nữa.

Đầu óc của Bàn Tử linh hoạt biết bao, biết Chương Khải Minh không nói, hỏi nữa, moi lời nữa cũng không moi ra được, đợi đến lúc Chương Khải Minh muốn nói tự nhiên sẽ nói thôi.

Hiện tại Chương Khải Minh không trả lời, cũng cho thấy có một số chuyện không tiện để mọi người đều biết, trong lòng Bàn Tử rất rõ ràng.

Đừng nhìn thân hình của Bàn Tử có chút ngốc nghếch, nhưng đầu óc lại khá tinh ranh, tuy miệng của Bàn Tử luôn đắc tội người khác, nhưng đối với một số chuyện đại sự, Bàn Tử rất rõ ràng.

Mọi người cũng nghe lời Chương Khải Minh, tiếp tục đi về một hướng khác, nghe tiếng súng dày đặc phía sau, thật sự cảm giác như gặp phải hai phe địch mạnh.

Giống như hai người đang giao chiến với nhau, nhưng chỉ nghe thấy tiếng súng của một bên, bên kia lại không có tiếng súng.

Đồng thời, sau tiếng súng cũng thỉnh thoảng nghe thấy tiếng hét thảm thiết, khiến người ta nghe mà rợn tóc gáy, tuy cách vị trí khá xa, nhưng nghe tiếng hét chói tai đó vẫn có thể nghe rõ.

Vừa rồi Bàn Tử và Trần Văn Cẩm cũng đã thấy mức độ tàn nhẫn của đám dã thú hung tợn khi tấn công người, bây giờ nghe tiếng hét thảm thiết này.

Ngược lại không có gì kỳ lạ, đối với đám dã thú hung tợn đó, chắc chắn lại một lần nữa phát động cuộc tấn công tàn nhẫn như vậy, cho nên mới khiến người ta phát ra tiếng hét đau đớn như vậy, cũng không

biết đám dã thú hung tợn đó rốt cuộc muốn làm gì?

Đồng thời Bàn Tử và Trần Văn Cẩm cũng rất may mắn vì có Chương Khải Minh làm đội trưởng, nếu không có sự lựa chọn sáng suốt của Chương Khải Minh.

Có lẽ đám người này thật sự sẽ bị đám dã thú hung tợn đó làm cho giống như gã tráng hán hiện tại, thần trí không rõ.

Cũng không biết sống chết ra sao, có thể nói là sống chết chưa rõ.

Chương Khải Minh cũng nghe thấy tiếng súng kịch liệt phía sau, cũng biết, mười mấy tên lính đánh thuê còn lại hẳn là đã đụng độ với mấy con khỉ kia.

Dã thú hung tợn, chạm trán nhau, không thể nói là chạm trán, hẳn là đám dã thú hung tợn đó, vẫn luôn dựa vào một loại mùi nào đó để truy tìm đám lính đánh thuê này.

Cũng không biết đám lính đánh thuê đó rốt cuộc đã lấy đi thứ gì của người ta, bây giờ xem ra cũng không thể dễ dàng trả lại cho người ta như vậy.

Theo tiếng súng ở xa ngày càng ít đi, đồng thời tiếng hét cũng dần dần không còn, trở lại yên tĩnh.

Chương 529

Ngược lại khiến Chương Khải Minh càng thêm tò mò, cũng không biết đám lính đánh thuê đó và đám dã thú hung tợn đó rốt cuộc thế nào rồi, hy vọng đám lính đánh thuê đó phát huy hết khả năng mạnh nhất của mình.

Đánh lui đám dã thú hung tợn đó mới có thể bảo toàn được một số mạng người, nếu thật sự bị đám dã thú hung tợn đó quấn lấy, vậy thì toàn quân bị diệt, một người cũng không thoát được.

Chương Khải Minh nhìn đám người trong đội này, nếu không phải vì những người này, cần phải dẫn xuống núi bổ sung trang bị, Chương Khải Minh bây giờ thật sự sẽ quay lại chỗ có tiếng súng.

Xem kết cục, đồng thời cũng rất tò mò đám lính đánh thuê đó rốt cuộc đã lấy gì trong lăng mộ, khiến đám dã thú đó cứ đuổi theo chúng chạy ra ngoài.

Chương Khải Minh không khỏi nhìn thanh chủy thủ bằng đồng cổ trong tay, nếu không chặn đám mao hầu tử đó lại trong lăng mộ, vậy thì không phải bây giờ đám mao hầu tử đó cũng vì thanh chủy thủ bằng đồng trong tay mà truy sát ngàn dặm sao!

Làm việc không dứt khoát, không rõ ràng, kết quả là nếu đám lính đánh thuê đó trước khi lấy đồ của người ta có thể nhanh chóng giải quyết những kẻ canh giữ những thứ đó, có lẽ sẽ không xảy ra những chuyện lằng nhằng này.

Trong sơn động, đám dã thú đó có lẽ không hung dữ như trong thực tế, đáng sợ như vậy, chỉ là bị giam cầm trong lăng mộ của con người nhiều năm.

Cũng dẫn đến một số thay đổi tính cách, tấn công con người trở

nên hung dữ dị thường hơn.

Nhìn đám dã thú hung tợn này đối với máu thịt của con người dường như không có sở thích đặc biệt.

Không thích ăn máu thịt của con người, chỉ khi tấn công mới cắn xé đầu lâu của người ta.

Chỉ riêng điểm này đã khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy, đám dã thú hung tợn này thích tấn công vào đầu người.

Chỉ cần để đầu của chúng tiếp xúc với đầu của người, chỉ cần nhẹ nhàng điểm vài giây sẽ khiến mặt người trong nháy mắt bị cắn xé.

Điều đó cũng cho thấy răng của đám dã thú hung tợn này rất sắc bén, cộng thêm tốc độ của những con vật hung dữ này cũng rất nhanh.

Cũng sẽ khiến người ta không có sức chống cự, chỉ cần bị đám dã thú hung tợn này bám vào, vậy thì trong không phẩy mấy giây sẽ khiến người ta trong nháy mắt bị cắn mất một mảng thịt lớn.

Dã thú hung tợn như vậy thật sự không thể tồn tại trong khu rừng này, nếu trong rừng có những con dã thú hung dữ dị thường như vậy, vậy thì những người sống gần núi cũng không thể vào núi này săn bắn nữa.

Phải biết rằng con dã thú hung tợn này đối với thứ có tốc độ nhanh như súng mà còn có thể kịp né tránh, huống chi là những vũ khí thô sơ mà những người dân miền núi bình thường mang theo.

Hiện tại Chương Khải Minh phải lo lắng cho dân làng dưới núi, anh quyết định sau khi xuống núi sẽ hỏi thăm dân làng gần đó xem có từng thấy loại dã thú hung tợn này không, nếu dân làng gần đó biết về đám dã thú hung tợn này.

Cũng sẽ có một số giải pháp, vậy thì không cần phải lo lắng cho những người dân làng đó, điều Chương Khải Minh lo lắng nhất là có

một số dân làng không biết trên núi có đám dã thú hung tợn này, đối với chúng hoàn toàn không biết gì.

Nếu những người dân làng gần đó hoàn toàn không biết gì về đám dã thú hung tợn này, vậy thì rất nguy hiểm, có một số dân làng dưới chân núi gần đó đều sống bằng nghề săn bắn trong rừng.

Nếu trong lúc đi săn, thật sự gặp phải đám dã thú hung tợn này, vậy thì hậu quả thật không thể lường được, trong nước bọt của đám dã thú hung tợn này lại còn có một số thành phần gây tê liệt.

Cho nên khi con người phải đối phó với loại dã thú hung tợn này, thật sự có một độ khó nhất định.

Chương Khải Minh vừa nghĩ những chuyện này vừa nhanh chóng đi xuống núi, tốc độ của mọi người cũng rất nhanh, nghe lời Chương Khải Minh.

Mọi người không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, đều nhanh chóng đi theo Chương Khải Minh xuống núi, sự tin phục của mọi người đối với Chương Khải Minh hiện tại thật sự là năm vóc sát đất.

Chương Khải Minh một khắc cũng không dám chậm trễ, bởi vì hành trình hiện tại thật sự không cho phép chậm trễ nữa.

Có thể cảm nhận rõ ràng, đám dã thú hung tợn này bây giờ bắt đầu tấn công con người.

Không biết đám lính đánh thuê bị tấn công đó sau khi bị những con mãnh thú này tấn công có thể thoát được không.

"Rốt cuộc chúng đang bảo vệ cái gì?" Chương Khải Minh khá tò mò, nhưng nhất thời cũng không thể làm rõ được.

Nếu không phải dẫn cả đội vội vã xuống núi, có lẽ anh sẽ đi theo đám dã thú hung tợn đó xem thử, xem xem rốt cuộc chúng vì cái gì mà ra khỏi lăng mộ đó.

“Thật đáng tiếc.” Chương Khải Minh lắc đầu có chút tiếc nuối nói, nếu hành động một mình, tuyệt đối sẽ không để ý đến đám dã thú hung tợn đó, đối phó với chúng có thể nói là dư sức.

Chỉ là đám dã thú hung tợn này dường như đang vội vàng tìm kiếm thứ gì đó đã mất, xem ra thứ mà những con vật này bảo vệ hẳn là rất quý giá.

Chương Khải Minh không nhịn được suy đoán, dù sao hành vi của đám dã thú này quả thực rất đáng ngờ.

Đôi khi động vật nếu có chấp niệm rất sâu, giống như tín ngưỡng tôn giáo của con người, vì một thứ mà chúng bảo vệ có thể lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Giống như những cổ trùng người Miêu nhìn thấy trong cây cột đồng, thế hệ này nối tiếp thế hệ khác sinh sôi nảy nở, vì nhiệm vụ của mình, vì tín niệm của mình mà sinh sôi không ngừng.

“Đội trưởng, tại sao đám dã thú này lại đột nhiên nổi loạn?” Một đội viên cau mày nhìn đám dã thú điên cuồng phía dưới, không nhịn được hỏi.

“Không rõ, nhưng nhìn tình hình này, có lẽ là do một loại năng lực nào đó kích động.” Nói xong, trong mắt Chương Khải Minh lộ ra vài phần kính nể, khâm phục những người và động vật có kinh nghiệm đặc biệt như vậy.

Loài động vật này giống như có linh tính của con người, sẽ hết lòng hết sức bảo vệ những thứ của mình.

“Đi thôi.” Chương Khải Minh thu hồi tầm mắt, một bên dẫn đội của mình đi xuống núi, một bên lại đang nghĩ về đám lính đánh thuê bên kia.

Nghe tiếng súng của đám lính đánh thuê bên đó dần dần nhỏ lại,

cũng không biết là lính đánh thuê đã tiêu diệt dã thú hay dã thú đã tiêu diệt lính đánh thuê.

Dù sao thì đám dã thú hung tợn đó chỉ là hành động tương đối nhanh nhẹn một chút, rất sợ đạn.

Những viên đạn đó nếu bắn vào thân thể máu thịt của chúng cũng sẽ gây ra tổn thương nặng nề.

Chỉ là hành động tương đối nhanh, có thể nhanh chóng né đạn, cho nên cảm giác như có khả năng miễn dịch mạnh mẽ đối với đạn.

Nhất thời, Chương Khải Minh không thể đoán được bên nào giành được thắng lợi.

"Đội trưởng, tiếng súng nhỏ lại rồi." Đội viên tự nhiên cũng chú ý đến điểm này, nói với Chương Khải Minh.

"Biết rồi, tăng tốc độ rời đi." Chương Khải Minh mơ hồ có dự cảm không tốt, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất là nhanh chóng xuống núi, cũng không biết có bao nhiêu con dã thú hung tợn đã chạy ra khỏi lăng mộ, phải nhanh chóng đến Tam Hạp.

Bổ sung những trang bị cần thiết, và để mọi người trong đội nghỉ ngơi đủ, phân phối những gì cần phân phối là quan trọng nhất.

Hiện tại lại có một người bị đám dã thú hung tợn cắn bị thương, đang được người ta khiêng đi, cho nên tốc độ di chuyển của họ cũng rất chậm.

"Cảm thấy thế nào?" Chương Khải Minh cau mày hỏi.

Chương 530

Anh có chút lo lắng người nằm trên cáng bị dã thú hung tợn tấn công này, có phải sẽ xảy ra biến hóa giống như anh trai của tên lính đánh thuê kia không.

Người đó chịu đau lắc đầu với Chương Khải Minh: "Đội trưởng... tôi... tôi đau..." "Vậy thì kiên trì, đi theo tôi." Nói xong, Chương Khải Minh liền rời đi xử lý việc của mình, sở dĩ có thể quyết định mang theo người này cùng đi, cũng là để xem xem những người này, người bị dã thú tấn công này nếu thật sự xảy ra biến hóa thì sẽ biến thành dạng gì.

Người bị thương hiện tại đang được khiêng trên cáng, Chương Khải Minh ra lệnh cho Bàn Tử: "Bàn Tử, trói hắn lại trên cáng, nhớ phải chắc chắn, không cho phép có thể cử động, tránh xảy ra tai nạn." Bàn Tử hành động nhanh chóng, lập tức hoàn thành việc Chương Khải Minh giao phó.

Mọi việc đều đã làm xong, Chương Khải Minh vẫn lo lắng.

Người bị dã thú cắn thương này, vạn nhất thật sự có biến hóa gì, người bị cào thương sẽ bị lây nhiễm bệnh qua máu.

Cho nên Chương Khải Minh quyết định trước tiên trói gã tráng hán bị thương này lại, trói trên cáng đồng thời cũng giúp người khiêng dễ dàng hành động hơn.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn gã tráng hán bị dã thú cào thương, bây giờ đã cố định trên cáng, hai người khiêng cáng đi xuống núi.

Theo thời gian trôi đi, nhìn tình trạng bị thương hiện tại không có bất kỳ biến hóa nào.

Chỉ có chút co giật không ngừng, xem ra cuộc tấn công của đám dã thú hung tợn, tổn thương đối với máu của con người cũng rất nghiêm trọng.

"Chú ý quan sát sự thay đổi của hắn, nhớ đừng để bị thương." "Rõ." Tuy hiện tại không có tình huống gì, nhưng Chương Khải Minh không nhịn được nhắc nhở hai gã tráng hán khiêng cáng phải luôn quan sát người bị thương này.

Vạn nhất có biến hóa thì kịp thời thông báo, thực ra hai gã tráng hán khiêng cáng cũng rất lo lắng.

Nhìn đồng bạn bị con dã thú hung tợn đó làm bị thương đến mức này, nhìn khuôn mặt máu thịt bầy nhầy, rồi nhìn cánh tay bị thương lộ xương trắng, không nhịn được rùng mình một cái.

Đều nói sư tử, hổ là những con vật hung dữ, ăn thịt người không chớp mắt, nhưng cũng không đến mức như con dã thú hung tợn này.

Chỉ cắn thương đầu lâu người ta, nhất quyết phải cắn đến máu thịt bầy nhầy, không trực tiếp giết chết người ta, loài dã thú hung tợn này, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn.

Chương Khải Minh giao phó xong mọi việc cho mọi người, cũng nhanh chân đi xuống núi.

Hiện tại trong khu rừng này muốn đi đến nhà dân dưới rừng, cần một khoảng cách, đội ngũ kéo theo những món đồ tùy táng nặng trịch này, cho nên hành động càng chậm hơn.

Chỉ hy vọng trên đường không có biến cố gì, không gặp phải đội ngũ nào khác là tốt rồi, Chương Khải Minh không nhịn được thầm cầu nguyện trong lòng.

Những món đồ tùy táng trong lăng mộ lần này, có thể nói là giá trị liên thành, toàn bộ đều ở trên người đội ngũ này, nếu xảy ra tai nạn gì

thì không hay rồi.

"Nhanh chóng mang những thứ này xuống núi" phân phối những thứ này là nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại, về phần những người bị thương khác, Chương Khải Minh cũng không có cách nào quan tâm.

"Không chết thì lên tinh thần cho tôi!" Hắc Miêu cũng lo lắng đám dã thú hung tợn đó sẽ gặp phải đội của mình, cho nên nghe lời Chương Khải Minh lập tức ra lệnh cho thuộc hạ tăng tốc độ.

Đội của Chương Khải Minh hiện tại lương thực trên người đều đã hết, cho nên bây giờ chỉ có thể nhanh chóng xuống núi, mọi người đều đói bụng cũng đều tăng tốc bước chân.

Nhưng trong lòng mọi người đều rất vui mừng, dù sao thành quả lần này rất phong phú, có thể trở về với đầy ắp thu hoạch.

Hiện tại mọi người đều có mục tiêu như vậy, xuống núi có thể ngay lập tức tiến hành phân phối những thứ này.

Chương Khải Minh cũng đói bụng, bởi vì những thứ mang theo người đều đã dùng hết, bây giờ ngay cả nước mang theo người cũng rất ít rồi.

Chương Khải Minh và Bàn Tử đi phía trước nhìn khu rừng này, tuy cây cối trong rừng không đặc biệt rậm rạp, nhưng đi lại rất bất tiện.

"Khải Minh, khu rừng sâu này có chút không ổn." Hắc Miêu nhìn quanh nói với Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh đi ở phía trước đội, Bàn Tử lại là một người có lòng hiếu kỳ nặng, rất tò mò tối qua Chương Khải Minh rốt cuộc đã đi đâu, lại có những trải nghiệm gì.

Cậu ta nhanh chân đi đến bên cạnh Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, cả đêm qua anh đã gặp phải chuyện gì, có trải nghiệm gì kể cho tôi

nghe với, cả đêm qua tôi lo cho anh lắm đó, tôi muốn đi cùng anh, nhưng anh lại không cho tôi cơ hội!" Cuối cùng không nhịn được lòng hiếu kỳ, mở miệng hỏi.

Chương Khải Minh nghe vậy ngẩng mắt nhìn khuôn mặt hiếu kỳ cực độ của Bàn Tử, có ý muốn trêu chọc cậu ta, hồi lâu cũng không nói gì.

"Quỷ Gia?" Bàn Tử sốt ruột một lúc gãi đầu, một lúc lại kéo tay Chương Khải Minh, thật sự cảm giác như kiến bò trên chảo nóng.

Vốn là một người hiếu động, nhìn thấy lăng mộ nếu không cho xuống hành động, thật sự sẽ cả đêm không ngủ được.

Trước đây Chương Khải Minh không cho cậu ta xuống đã đủ khó chịu rồi, bây giờ lại còn úp mở.....

Người như Bàn Tử, đối với sự việc ~ lòng hiếu kỳ đặc biệt nặng.

Bao nhiêu năm nay, đừng nhìn thể hình của Bàn Tử có chút béo phì, nhưng đối với sự việc cũng có sự hiểu biết, khiến Bàn Tử đối với mọi việc đều biết một chút.

Khi nhìn thấy Chương Khải Minh và Chương Linh quay về, nhìn thấy quyền trượng cài sau hông Chương Khải Minh, cậu ta biết Chương Khải Minh chắc chắn đã trải qua chuyện gì.

Chỉ là lúc đó người đông, lại thêm gặp phải đám dã thú hung tợn đó, cho nên Bàn Tử không hỏi Chương Khải Minh ngay lập tức.

Bây giờ cuối cùng cũng có thời gian rảnh rỗi, lòng hiếu kỳ của Bàn Tử bùng lên, rất tò mò cả đêm qua Chương Khải Minh rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mà có được cây quyền trượng đó.

Cây quyền trượng đó vừa nhìn đã biết rất không bình thường, đừng nhìn vẻ ngoài bình thường của nó, nhưng vẻ ngoài đen bóng đó cùng với trực giác của mình, Bàn Tử biết cây quyền trượng này tuyệt

đối không phải là một cây quyền trượng bình thường.

Giống như loại quyền trượng mà các pháp lão hoặc quốc sư thời cổ đại cầm, thông thường người cầm loại quyền trượng này đều sẽ có một số pháp thuật hoặc biết một số bản lĩnh kỳ quái.

Bàn Tử nhìn cây quyền trượng này, thật sự hối hận vì sao tối hôm đó không đi cùng Chương Khải Minh.

Cảm thấy cả đêm qua Chương Khải Minh và Chương Linh tuyệt đối đã trải qua những chuyện vô cùng kinh tâm động phách, từ cảm giác quần áo trên người họ nhàu nát cộng thêm vẻ mệt mỏi của hai người.

Có thể thấy được hai người cả đêm hoàn toàn không nghỉ ngơi, nhất định là ở trong lăng mộ hoặc đã trải qua chuyện gì đó.

Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh hồi lâu không nói, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, lại một lần nữa hỏi Chương Khải Minh.

"Quỷ Gia, kể cho tôi nghe đi, tối qua anh chắc chắn đã trải qua chuyện gì rồi, nhìn quần áo trên người anh nhàu nát, tôi biết tối qua anh chắc chắn không nghỉ ngơi tốt, xem ra đã trải qua một trận ác chiến." Chương Khải Minh nghe Bàn Tử nói vậy thật sự có chút khâm phục nhãn lực của cậu ta, Bàn Tử có lẽ do kinh nghiệm nhiều năm, kinh nghiệm cũng khá phong phú, đối với sự việc đều có thể đoán được đôi chút, có thể đoán được phần lớn cũng không có gì lạ.

Tối qua Chương Khải Minh và Chương Linh quả thực cả đêm không chợp mắt, trải qua trận đại chiến đó, quần áo trên người đều trở nên nhàu nát, có chút bụi bặm.

Chương 531

Sự thay đổi nhỏ bé như vậy, chính Chương Khải Minh cũng không để ý, Bàn Tử lại để ý, có thể thấy tâm tư của Bàn Tử khá tinh tế, Chương Khải Minh lại nhìn Bàn Tử thêm một cái.

Tâm tư khá tinh tế, kinh nghiệm khá đủ, điểm này đối với người trộm mộ lại là một yếu tố rất cần thiết.

Chương Khải Minh quay đầu nhìn Bàn Tử đang sốt ruột bên cạnh, cười với cậu ta: "Đoán được những gì rồi?

Cậu đoán thử xem." Câu nói ngược của Chương Khải Minh, đã khơi dậy toàn bộ lòng hiếu kỳ của Bàn Tử, lòng hiếu kỳ thật sự ngày càng nặng.

"Tên Bàn Tử này, thật là....." Chương Khải Minh quay lưng lại với Bàn Tử cười một cái, sau đó tiếp tục đi.

"Ai da Quỷ Gia,?" Vốn tưởng Chương Khải Minh sẽ trả lời câu hỏi của mình, không ngờ lại đi thẳng.

Bàn Tử ngây người tại chỗ, có chút không hiểu, không biết vì sao Chương Khải Minh lại bí ẩn như vậy.

Lại nhanh chóng bước chân, đuổi kịp bên cạnh Chương Khải Minh.

Lúc này Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử đuổi kịp bên cạnh, nói với cậu ta.

"Theo kinh nghiệm của cậu, tối qua tôi và Chương Linh cùng ra ngoài, sẽ gặp phải lăng mộ, gặp phải nguy hiểm?" Chương Khải Minh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Bàn Tử, dùng câu hỏi ngược để hỏi Bàn Tử trước mặt.

Một là hỏi Bàn Tử, xem Bàn Tử thế nào, hai là, lại muốn xem xem lòng hiếu kỳ của Bàn Tử sẽ đến lúc nào.

"Quỷ Gia, anh lại bắt tôi đoán à." Bàn Tử đoán hồi lâu cũng không đoán ra, theo sát bước chân không ngừng của Chương Khải Minh, nói với anh.

"Nếu tôi đoán, nơi thông đạo đó chưa chắc đã là một lăng mộ, hẳn là đã gặp phải thứ gì đó hoặc quái vật gì đó!" Bàn Tử nói ra suy nghĩ trong lòng mình với Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh không ngờ Bàn Tử sẽ trả lời như vậy, vốn tưởng Bàn Tử sẽ trả lời đáp án khác.

Đáp án này và những gì họ gặp phải gần như không sai biệt lắm, xem ra Bàn Tử đối với sự việc có một khả năng dự đoán nhất định.

"Bàn Tử, tại sao cậu lại có cảm giác như vậy, tại sao cậu lại cảm thấy tôi sẽ gặp phải một số quái vật hoặc những chuyện kỳ lạ?" Hiện tại Chương Khải Minh tuyệt đối ở trong trạng thái hỏi ngược, hỏi Bàn Tử vấn đề chứ không kể cho Bàn Tử biết tối qua rốt cuộc đã trải qua những gì.

Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh hỏi như vậy, cũng đều thành thật trả lời suy nghĩ trong lòng.

Phải biết rằng Bàn Tử đối với Chương Khải Minh cũng rất tin phục, tuy hiện tại Chương Khải Minh không kể cho cậu ta nghe những gì đã trải qua tối qua, nhưng Bàn Tử cảm thấy Chương Khải Minh nhất định sẽ nói cho mình biết.

Cho nên đối với Chương Khải Minh cũng không có bất kỳ sự che giấu nào, Bàn Tử sẽ, cũng không có bất kỳ sự e dè nào, nói ra hết những phỏng đoán của mình.

"Quỷ Gia, tôi đoán sau khi vào trong anh hẳn là không gặp nguy

hiểm, theo kinh nghiệm trước đây của tôi, tất nhiên là đã kích hoạt cơ quan sau đó dẫn đến kẻ địch mới khiến mình thảm hại như vậy." Chương Khải Minh yên lặng nghe Bàn Tử phân tích bên cạnh, không xen vào.

Chương Khải Minh biết cây quyền trượng đã thu hút sự chú ý của Bàn Tử, dù sao thì ánh mắt của Bàn Tử khi nhìn nó cũng khác thường.

"Phải rồi Quỷ Gia, cây quyền trượng đó thì sao?" Bàn Tử vô cùng tò mò về cây quyền trượng, mắt hắn sáng rực lên khi nhìn nó.

Là một người dày dạn kinh nghiệm, Bàn Tử nhìn thấu rất nhiều chuyện.

Đặc biệt là khi nhìn cây quyền trượng trên người Chương Khải Minh, hắn biết niên đại của nó chắc chắn rất cổ xưa.

Nhìn biểu cảm của Bàn Tử, Chương Khải Minh biết mình đoán không sai, Bàn Tử chắc chắn có hiểu biết về cây quyền trượng này, không biết hắn biết được bao nhiêu!

"Bàn Tử, cái thi kiển lớn nhất mà cậu từng thấy lớn cỡ nào?

Kích thước ấy?" Chương Khải Minh không trực tiếp thỏa mãn sự tò mò của Bàn Tử mà hỏi một câu khác.

Khi Bàn Tử nghe Chương Khải Minh nhắc đến thi kiển, hắn không khỏi có chút kỳ quái, đồng thời cũng quay đầu nhìn Chương Khải Minh.

"Quỷ Gia, nghe ý của anh, hình như tối qua anh đã gặp thi kiển rồi.

Nếu thật sự gặp được thi kiển thì đúng là đáng giá liên thành đấy!" Cùng lúc đó Bàn Tử lại cảm thấy có gì đó không đúng, nếu Chương Khải Minh thật sự gặp thi kiển, sao không thấy mang về?

Lẽ nào cái thi kiển mà Chương Khải Minh gặp là một khối siêu

lớn không mang về được?

Hai mắt Bàn Tử sáng rực, thần kinh lập tức rơi vào trạng thái hưng phấn.

Phải biết rằng, theo hiểu biết của Bàn Tử, kích thước của thi kiển sẽ quyết định trực tiếp đến giá cả.

Nghe Chương Khải Minh hỏi như vậy, Bàn Tử đoán rằng cái thi kiển này chắc chắn là một khối siêu lớn, dù sao thì Chương Khải Minh không thể không biết giá trị của nó.

Bàn Tử cũng không biết bên trong thi kiển sẽ là người thế nào, nếu thật sự có niên đại xa xưa, dung mạo lại thuộc hàng thượng phẩm thì giá trị lại càng lớn hơn.

"Tôi cũng đang nghe anh hỏi đây, mọi sự tò mò đều bị khơi dậy rồi.

Nếu thật sự có thi kiển lớn như vậy, chúng ta không nên vội xuống núi." "Nếu thật sự có cái thi kiển lớn đến mức không tiện mang theo, nhất định phải mang nó đi.

Phải biết rằng một cái thi kiển lớn như vậy bằng chúng ta đi bao nhiêu ngôi mộ đấy." Bàn Tử lập tức sốt sắng hỏi Chương Khải Minh, sợ bỏ lỡ.

Phải biết rằng nếu thật sự có thi kiển lớn như vậy mà lúc này xuống núi thì vô cùng không sáng suốt.

Phải mang cái thi kiển đó đi rồi xuống núi cũng không thiệt.

Bây giờ nhìn lại, đội ngũ cũng đủ người, nếu thật sự gặp thi kiển lớn và mang được xuống núi, vậy thì chuyến đi này không uổng công.

Mặc dù những thứ lần này thu được đã đáng giá liên thành, viên dạ minh châu to bằng quả trứng ngỗng cũng đủ giá trị không nhỏ,

nhưng ai lại sợ đồ nhiều chứ?

Đã lên núi rồi, dĩ nhiên đồ càng nhiều càng tốt, Bàn Tử là một kẻ rất tham lam.

"Đúng là một khối rất lớn.

Xem ra mấy người cũng không mang nổi một cái thi kiển lớn như vậy, tôi và Trương Linh hoàn toàn không có khả năng đưa nó lên!" Chương Khải Minh cố ý trêu tức Bàn Tử, nói với hắn.

Nghe Chương Khải Minh nói vậy, Bàn Tử thật sự rơi vào trạng thái điên cuồng.

Theo lời của Chương Khải Minh, cái thi kiển đó hai ba người cũng không khiêng nổi, vậy thì nó phải là một khối cực kỳ khổng lồ.

Chương 532

Bàn Tử nghe xong lập tức tỉnh táo hẳn, vội vàng kích động nắm lấy hai tay Chương Khải Minh: "Cái thi kiển đó ở đâu, tôi không thể đi như vậy được.

Chúng ta đừng vội xuống núi, nhất định phải mang cái thi kiển đó theo, cũng để mở mang tầm mắt, cho người khác thấy bản lĩnh của chúng ta." Khi Bàn Tử nói những lời này với Chương Khải Minh, cả thần kinh và giọng điệu đều ở trong trạng thái vô cùng kích động.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử kích động như vậy, thật sự cảm thấy, hình như mình đốt cái thi kiển đó đi có chút đáng tiếc.

Nhưng Chương Khải Minh không hối hận vì đã làm vậy, bởi vì anh biết, khi trong mơ thấy thiếu nữ trong thi kiển nói những lời đó, anh lại cảm thấy đó là một sự cứu rỗi, một sự giải thoát khỏi xiềng xích ngàn năm.

Chương Khải Minh bây giờ có chút tò mò, khi nói cho Bàn Tử biết cái thi kiển đó đã bị đốt thành tro, không biết Bàn Tử sẽ có biểu cảm gì, sẽ kinh ngạc đến mức nào, có đau lòng đến mức ngã lăn ra đất khóc lóc không.

Bây giờ Chương Khải Minh có chút nóng lòng muốn biết phản ứng của Bàn Tử khi biết kết quả, anh bèn quay đầu nhìn Bàn Tử trước mặt, nói.

"Tất cả đều hơi muộn rồi, có chút không kịp nữa, cái thi kiển đó bây giờ không còn nữa!" Bàn Tử nghe Chương Khải Minh nói cái thi kiển đó không còn nữa, khiến hắn có chút nghi hoặc, ý là sao?

Rõ ràng có một cái thi kiển, bây giờ lại bảo không còn, có ý gì?

Chẳng lẽ đã bị phá hủy ở đâu đó?

Phải biết thi kiển rất cứng rắn.

Thứ đó dù bị phá hủy cũng sẽ để lại dấu vết, hơn nữa thi thể bên trong cũng rất đáng tiền, bao nhiêu năm cũng không thay đổi.

Lời của Chương Khải Minh nói đến đó thì dừng lại, khiến Bàn Tử sốt ruột không chịu nổi.

Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh cố ý trêu ngươi, thật sự gãi đầu gãi tai nói với anh.

"Quỷ Gia của tôi ơi, anh đừng đùa tôi nữa, anh biết tôi tò mò lắm mà, cố ý đùa tôi thế này làm tim tôi như có mèo cào, ngứa ngáy khó chịu!" Bàn Tử cũng biết Chương Khải Minh đang cố ý trêu mình, nên bây giờ hắn càng tò mò hơn.

Tính tò mò của Bàn Tử vốn đã rất lớn, vừa nghe Chương Khải Minh nói về thi kiển lớn, lại thêm cây quyền trượng linh dị, sự tò mò của hắn thật sự bùng nổ đến cực điểm.

Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử sốt ruột như vậy, thật sự cảm thấy rất thú vị.

Anh thích nhìn dáng vẻ sốt ruột của Bàn Tử, khi Bàn Tử sốt ruột, bất kể lời nói hay biểu cảm đều phong phú như vậy.

"Ây da, Quỷ Gia của tôi ơi, anh đừng làm tôi sốt ruột nữa, lát nữa tôi phát bệnh mất.

Mau nói cho tôi biết đi, cái thi kiển anh gặp rốt cuộc lớn cỡ nào, ở đâu vậy?" Chương Khải Minh nghe Bàn Tử nói những lời này thật sự cảm thấy may mắn, chuyện đó thật sự không thể nói cho Bàn Tử, nếu không Bàn Tử chắc chắn sẽ lại quay lại chốn cũ.

Vì vậy Chương Khải Minh quyết định có thể lược bỏ đoạn về cây

cột đồng xanh, những chuyện khác cũng có thể thỏa mãn sự tò mò của Bàn Tử.

Trong lúc Chương Khải Minh và Bàn Tử đang nói chuyện phiếm, bước chân của họ không hề dừng lại, tốc độ đi đường không hề chậm lại.

Chương Khải Minh cũng quyết định không để Bàn Tử sốt ruột nữa, định kể sơ qua cho Bàn Tử chuyện về cây quyền trượng thì thấy Trần Văn Cẩm nhanh chóng đi tới trước mặt.

Khi Trần Văn Cẩm nhanh chóng đi đến bên cạnh Chương Khải Minh, trên mặt cô có một tia lo lắng, nói với anh.

"Quỷ Gia, tôi thấy người đàn ông lực lưỡng bị trói trên cáng có chút không ổn.

Dáng vẻ đó hình như có chút thay đổi, không giống cảm giác co giật lúc bị thương, mà giãy giụa rất dữ dội!" Chương Khải Minh nghe Trần Văn Cẩm nói vậy cũng biết chắc chắn sẽ có kết quả này.

Trước đó khi gặp người lính đánh thuê kia, anh cũng đã nhận ra, nước bọt do những con dã thú hung dữ này để lại sau khi tấn công người sẽ có tác dụng nhất định đối với thần kinh và máu của con người.

Chỉ là Chương Khải Minh không chắc những con dã thú hung dữ này sẽ gây hại cho con người đến mức độ nào, có khiến người ta hoàn toàn mất đi cảm giác đau, mất đi ý thức tự chủ, có những thay đổi như vậy không?

Chương Khải Minh và Bàn Tử nghe Trần Văn Cẩm nói vậy cũng vội vàng đi về phía người đàn ông lực lưỡng bị trói trên cáng.

Khi Chương Khải Minh và Bàn Tử đi đến bên cạnh người đàn ông đó, họ thấy hắn rõ ràng đang có sự thay đổi, không còn co giật nữa mà

đang nỗ lực giãy giụa, tay chân không ngừng quằn quại.

Cánh tay của người đàn ông đó từ khuỷu tay trở xuống đã bị dã thú cắn nát, để lộ xương trắng.

Lúc này, người đàn ông đó dường như hoàn toàn không biết đau, nỗ lực vặn vẹo thân thể, cánh tay lộ xương trắng theo đó cũng như sắp gãy.

Một người bị thương bình thường tuyệt đối sẽ không bất chấp đau đớn mà quằn quại lung tung như vậy, xem ra người đàn ông này đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Hai tay hai chân bị trói chặt, lúc này theo sự giãy giụa của hắn dường như sắp thoát ra, cái cáng hoàn toàn không giữ nổi nữa.

"Đội trưởng, phải làm sao đây?

Cái cáng sắp không chịu nổi nữa rồi." Một đội viên lo lắng nói.

"Đặt hắn xuống đi." Chương Khải Minh vẻ mặt nặng nề.

Hai người đàn ông lực lưỡng còn lại cũng đặt cái cáng xuống đất.

Nhìn khuôn mặt bê bết máu thịt đang giãy giụa, thật sự rất đáng sợ, ngay cả những gã cao to lực lưỡng nhìn cảnh tượng như vậy cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Chương Khải Minh cũng đi đến bên cạnh người đàn ông đó, nhìn hắn.

Nửa khuôn mặt bị dã thú cắn nát, cũng không nhìn ra được mắt có đỏ lên không, cả khuôn mặt bị máu tươi che lấp, một mảng đỏ lòm.

Chương Khải Minh vốn định đưa người đàn ông bị thương này xuống núi, nhưng thấy có sự thay đổi như vậy, cũng muốn biết rốt cuộc nước bọt của những con dã thú này có gây hại cho con người không, và phản ứng này chính là minh chứng.

Nếu muốn mang chứng cứ này xuống núi, xem ra chỉ có thể đánh ngất hắn, nhưng với tình hình hiện tại, chuyện đó căn bản không thể.

"Thử xem sao, trói hắn lại, trói thật chặt vào." Chương Khải Minh bảo mọi người lấy ra một ít dây thừng, bảo hai người đàn ông lực lưỡng nâng người đàn ông trên cáng lên, thuận thế cố định hắn lại một lần nữa trên cáng.

Đồng thời, họ cũng gia cố hai bên thành gỗ của cáng bằng hai cành cây to khỏe, để người đàn ông bị thương có thể được trói chặt trên cáng.

Có hai cành cây to khỏe trói hai bên, lúc này sự quằn quại của người đàn ông bị thương cũng không còn dữ dội như vậy nữa.

Hai người đàn ông lực lưỡng khác khiêng cái cáng, biết lúc này nên nhanh chóng xuống núi tìm người cứu chữa cho người đàn ông này, vì vậy mọi người cũng đều rảo bước, tìm đường xuống núi.

Mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, mọi người lại một lần nữa lên đường, dù sao cũng không thể trì hoãn thêm, nếu còn trì hoãn, đường xuống núi mà khó đi một chút, tất cả mọi người bụng đói mang theo những thứ này, thật sự có chút khó khăn.

Chương 533

Xử lý xong mọi việc, Chương Khải Minh lại tiếp tục đi về phía trước, tìm đường xuống núi.

Bàn Tử cũng vội vàng đuổi theo, đi đến bên cạnh anh, hỏi.

"Quỷ Gia, tại sao chúng ta nhất định phải mang theo người đàn ông bị thương này xuống núi?

Mang theo hắn sẽ làm chậm hành trình, làm trì hoãn tốc độ xuống núi của chúng ta!" Đây là nghi vấn trong lòng Bàn Tử bấy lâu nay.

Bàn Tử bây giờ rất không hiểu, tại sao Chương Khải Minh lại muốn mang theo người đàn ông bị thương này xuống núi, người này hiện tại có thể nói là một gánh nặng rất lớn.

Hắn hoàn toàn không có khả năng hành động, phải cần hai người khiêng cáng, bây giờ lại giãy giụa dữ dội như vậy.

Điều này sẽ càng ảnh hưởng đến tốc độ xuống núi.

Nếu là bình thường, theo hiểu biết của Bàn Tử về Chương Khải Minh, anh tuyệt đối sẽ không khoan dung cho những kẻ không tuân lệnh.

Nhưng tại sao lần này Chương Khải Minh lại nhất quyết mang theo người đàn ông bị thương này xuống núi?

Chẳng lẽ có lý do gì đó mà hắn không biết?

Vì vậy, Bàn Tử trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Chương Khải Minh nghe Bàn Tử hỏi vậy cũng nói thật với hắn.

"Những con dã thú hung dữ đó sau khi gây ra một mức độ tổn thương nhất định cho con người, có thể làm tê liệt thần kinh của họ.

Tôi cũng không biết sau khi tê liệt thần kinh sẽ gây ra cảm giác gì, khiêng người đàn ông bị thương này xuống núi, hy vọng tìm người chữa trị cho hắn." "Xem xem nước bọt trong miệng những con dã thú hung dữ đó, thứ nước bọt có tác dụng gây tê đó sẽ gây ra tổn thương gì cho thần kinh con người, tôi cũng chỉ muốn xác định." Chương Khải Minh cũng nói thật với Bàn Tử, suy nghĩ trong lòng cũng là lời thật, không có những lời hoa mỹ, không phải vì cứu người gì cả.

Bởi vì trong lòng Chương Khải Minh thực sự không phải vì muốn cứu người đàn ông không nghe lệnh này, anh thực sự biết những người này đang có sự biến đổi.

Cảm giác giống như một số thi thể xảy ra biến đổi, cảm giác giống hệt nhau.

Chẳng lẽ những người này thật sự biến thành thi thể sao?

Có thể cứu sống họ, để họ giống như người bình thường không?

Chương Khải Minh có những nghi vấn này trong lòng, vì vậy mới nhất quyết mang người đàn ông này xuống núi.

Dù sao những con dã thú hung dữ đó không biết khi nào sẽ quay lại ngôi mộ.

Nếu chúng quay lại, sự tồn tại của chúng trong khu rừng này cũng là một mối đe dọa đối với tất cả mọi người.

Phải biết rằng dưới chân núi của khu rừng này có không ít người ở, nếu loại dã thú hung dữ này thật sự xuống núi tấn công người ta thì cũng rất nguy hiểm.

Chương Khải Minh rất có thiện cảm với người lính đánh thuê trẻ tuổi đó, vì biết cậu ta còn nhỏ tuổi, cũng là người không có tâm cơ, vốn theo anh trai kiếm ít tiền công phụ giúp gia đình, không ngờ lại bỏ mạng anh trai trong ngọn núi này.

Cũng không biết người lính đánh thuê trẻ tuổi đó có cố chấp lên núi cứu anh trai không.

Khả năng này khá lớn, nếu thật sự như vậy, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, cũng là lành ít dữ nhiều.

Nhìn người lính đánh thuê trẻ tuổi đó biết bình thường cũng rất thiếu rèn luyện, đối với việc vào núi xuống mộ hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Chương Khải Minh rơi vào trầm tư, người bác sĩ đeo kính nhìn anh, không tiếp tục hỏi nữa, bèn đẩy gọng kính quay về phòng ngủ. 188.

Vì trong phòng khám có hai người dân đang truyền dịch nên phòng khám chưa đóng cửa sớm, vị bác sĩ này cũng chỉ có thể ở lại trông chừng, xem ra ông ta sống luôn ở trong đó.

Chương Khải Minh nhìn người đàn ông bị thương không có phản ứng đặc biệt, trong lòng cũng bình tĩnh lại một chút.

Lúc sắp đi, anh dặn đi dặn lại người bác sĩ đeo kính, nhất định không được cởi trói cho người trên cáng.

Đừng thấy bây giờ hắn khá yên tĩnh, Chương Khải Minh có chút lo lắng, lỡ như lúc cởi trói ra, xảy ra biến đổi gì, trong lúc không kịp trở tay, sợ sẽ có nhiều người bị thương hơn.

Thấy người bác sĩ đeo kính có vẻ khá nghe lời, gan cũng nhỏ, chắc sẽ không đi đụng vào người đàn ông bị thương trên cáng.

Bàn Tử cúi người xuống, nhìn người đàn ông bị thương bị trói trên cáng, nhìn vết thương hở ra bên ngoài, cảm giác những vết thương đó dường như không có dấu hiệu lành lại, mà ngược lại còn đang xấu đi.

Vết thương trên mặt người đàn ông, bác sĩ không băng bó nhiều, vì

những vết thương đó không còn da thịt, nếu dùng gạc băng lại sẽ dính máu thịt vào nhau, vì vậy chỉ có thể không băng bó, có lợi cho việc xử lý vết thương sau này.

Nhưng xem ra những vết thương hở ra bên ngoài này không có dấu hiệu lành lại, mà còn có cảm giác xấu đi.

"Trời ạ, vết thương hoàn toàn không có dấu hiệu lành lại!" Nhìn vết thương, Bàn Tử không ngừng cảm thán, không ngờ vết thương lại có thể xấu đi đến mức độ này, thậm chí có cảm giác sắp thối rữa, mặc dù đã để bác sĩ khử trùng thêm một bước, nhưng xem ra vẫn đang xấu đi.

Người bác sĩ đeo kính nghe được lời cảm thán đó của Bàn Tử, cũng tiếp lời.

"Vì vậy tôi mới nói nên nhanh chóng chuyển cậu ta đến một nơi có thiết bị y tế tốt hơn, có thể qua được một đêm hay không cũng khó nói.

Bây giờ đường trong núi khó đi, sáng mai sớm sẽ sắp xếp cho cậu ta!" Người bác sĩ đeo kính nói với Bàn Tử.

"Vết thương này bị dã thú cắn, dã thú trong núi thế nào mà có thể làm đầu người ta bị thương thành thế này, các anh có thấy con dã thú đó trông như thế nào không?" Người bác sĩ đeo kính cũng không nhịn được hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhìn người đàn ông bị thương, vết thương ở đầu quả thật rất đáng sợ.

Bàn Tử không trực tiếp trả lời người bác sĩ đeo kính mà hỏi lại ông ta.

"Trong núi nhiều dã thú không?

Thợ săn trong núi có thường xuyên vào núi săn bắn không?" Người bác sĩ đeo kính nghe Bàn Tử hỏi, cũng trả lời.

“Thợ săn ở gần đây rất ít, chỉ đi săn ở một số nơi gần núi, không dám đi sâu vào trong núi.

Nghe mấy người già nói, không biết từ lúc nào trong núi sâu có những thứ ma quỷ tà ma gì đó!” “Đều là do mấy ông già đó nói thôi, thời buổi này làm gì có ma quỷ chứ, có lẽ mấy lão thợ săn đó bịa ra, để không cho người khác vào sâu trong núi thôi!” Người bác sĩ đeo kính vừa nhìn đã biết là người theo chủ nghĩa vô thần, nghe những lời mấy ông già nói, căn bản không tin.

Cũng rõ ràng người bác sĩ này có cái nhìn riêng về những người già ở gần núi, coi thường những cách nói ngu muội đó.

Chương 534

"Ông ở phòng khám này bao nhiêu năm rồi?

Phòng khám này cũng có vẻ lâu năm rồi, nhìn trang bị có chút cũ kỹ, không có ai sửa sang lại à?" Bàn Tử là người có tâm tư rất tinh tế, vừa giả vờ tán gẫu với bác sĩ, vừa hỏi người bác sĩ đeo kính.

"À, tôi ở phòng khám này hơn 10 năm rồi, dân cư gần núi đều đến chỗ tôi khám, cũng chỉ là một số vết thương ngoài da do ở trong núi, không khí trên núi tốt, người ta cũng ít khi bị bệnh!" 189.

Rõ ràng nghe giọng điệu của bác sĩ, ông ta có vẻ rất thích nơi này.

"Vậy ông ở phòng khám trong núi này có thấy những người bị thương nặng, họ bị thương ở đâu, bị cái gì làm bị thương không?

Anh em của tôi cũng không biết bị cái gì làm bị thương, cũng không thấy con dã thú đó trông như thế nào!" Bàn Tử cố ý giả vờ, ra vẻ không biết nguyên nhân.

Người bác sĩ đeo kính nhìn Bàn Tử, lại nhìn người đàn ông bị thương, nói với Bàn Tử.

"Người bị thương nặng như hôm nay, tôi thật sự lần đầu tiên thấy.

Trong phòng khám của tôi thường chỉ có mấy thợ săn bị thương ở chân, làm gì có ai bị thương đến mức cả mặt cũng không nhìn ra hình dạng!" Mấy người bác sĩ này nói chuyện với Bàn Tử cũng khá hợp, nói qua nói lại, tán gẫu cũng không có gì kiêng kỵ.

"Ai, nói thật không giấu gì ông, anh em tôi cũng vào sâu trong núi, nơi mà mấy ông già không cho vào, tôi cũng không biết bị cái gì làm bị thương, nên mới tò mò hỏi thăm một chút!" Bàn Tử cố ý giả vờ, vẻ

mặt có chút đau buồn nói với bác sĩ.

"Đừng nói nữa, tôi thật sự đã tiếp một người đàn ông bị thương, cũng vào sâu trong núi, nhưng vết thương cũng không nặng, chỉ có chân bị thương khá nghiêm trọng, nhưng tinh thần người đó quả thật có chút hỗn loạn, hình như bị dọa không nhẹ!" Người bác sĩ đeo kính rõ ràng nói chuyện với Bàn Tử rất hợp, nên lại đề cập đến chuyện này.

Bàn Tử nghe người bác sĩ đeo kính nói chuyện này, rõ ràng cảm thấy, có lẽ người đàn ông bị thương đó đã nhìn thấy gì đó trong núi, nên mới bị dọa không nhẹ.

"Sau đó người đó thế nào rồi?

Lúc tỉnh táo có nói thấy gì không, không phải cũng bị dã thú dọa chứ?" Bàn Tử tiếp tục nói với bác sĩ, cũng là để moi thêm lời, tìm hiểu thêm về chuyện trong khu rừng này.

Bàn Tử nhìn Chương Khải Minh rồi nói: "Mau nghỉ ngơi đi." Chương Khải Minh không nói gì khác, nằm xuống chỗ nghỉ ngơi, không để ý đến Bàn Tử nữa.

Bàn Tử thấy Chương Khải Minh không định nói chuyện với mình, cũng quay về chỗ của hắn.

Nằm trên giường, Chương Khải Minh trằn trọc, lại có chút không ngủ được.

"A... a...

đau... hừ..." Trong trạng thái mơ màng, không biết từ lúc nào Chương Khải Minh dần dần ngủ thiếp đi.

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, anh nghe thấy một loạt tiếng kêu gào đau đớn, trong đêm tối tĩnh lặng nghe càng thêm vang dội.

Cùng lúc đó, Chương Khải Minh lập tức mở mắt.

Nghe tiếng kêu gào đau đớn đó, hẳn là phát ra từ phía phòng khám.

Chương Khải Minh nghe tiếng kêu gào đau đớn nhưng không đứng dậy, đoán rằng có khả năng là tiếng kêu của người lính đánh thuê bị thương và người đàn ông lực lưỡng thuộc hạ của Hoắc Yên.

Dù sao thì sau khi hết thuốc tê sẽ càng đau đớn hơn, không bằng lúc bất tỉnh, sẽ giảm bớt được một chút đau khổ.

Tiếng kêu gào đau đớn đó vang lên liên tiếp, trong khu rừng tĩnh lặng nghe thật chói tai.

Lúc này Bàn Tử cũng tỉnh giấc, Trần Văn Cẩm cũng ngồi dậy lắng nghe âm thanh.

"Không sao đâu, ngủ một giấc đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm!" Chương Khải Minh thấy Bàn Tử cũng có ý định ngồi dậy, vội vàng nói với Bàn Tử và Trần Văn Cẩm.

Nghe những lời này của Chương Khải Minh, Bàn Tử cũng dừng động tác, nằm xuống một lần nữa, Trần Văn Cẩm cũng nằm xuống.

"Vậy được rồi, anh đi xem xem, có tình hình gì thì gọi tôi." Nói xong, Bàn Tử ngã đầu ngủ say.

Cả một đêm tiếng kêu gào thật sự không ngừng.

Nhưng khi Chương Khải Minh tỉnh dậy thì không còn nghe thấy tiếng kêu gào nữa, trời cũng đã tờ mờ sáng.

Chương Khải Minh cùng Bàn Tử, Trần Văn Cẩm thu dọn đơn giản, chuẩn bị đầy đủ trang bị cần thiết để vào núi, sau đó Chương Khải Minh sắp xếp xong mọi việc, tự mình đi về phía phòng khám.

Dù sao người bị thương cũng đang ở trong phòng khám đó, nên đi xem xem rốt cuộc thế nào rồi.

Nghe tiếng kêu gào cả đêm qua, thật sự khiến người ta cảm thấy đặc biệt đau lòng.

Những người dân ở chân núi chắc cũng nghe thấy tiếng kêu gào đau đớn này, chắc cũng cả đêm không ngủ được giấc ngon.

Khi Chương Khải Minh và mấy người thuộc hạ của Hoắc Yên vào trong phòng khám, họ thấy người lính đánh thuê bị thương bị trói vào cây lớn cả đêm đã thoi thóp, không còn hung hãn như hôm qua.

Hắn là đã hồi phục được một chút thần trí.

Chương Khải Minh đi đến trước mặt người lính đánh thuê bị thương, nhìn hắn rồi đưa ra kết luận.

"Xem ra những con dã thú đó sẽ khiến người ta xảy ra biến đổi." Những người này rõ ràng tinh thần rất suy yếu, nếu không chuyển họ đến nơi có thiết bị y tế tốt hơn, tính mạng của họ thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Hoắc Yên dẫn theo thuộc hạ của mình vào trong nhà, nhìn người thuộc hạ bị thương.

Hắn bị trói chặt trên cáng, chỉ là bây giờ nhìn trạng thái tinh thần không có bất kỳ thay đổi nào, thoáng nhìn cứ như không còn dấu hiệu sinh mệnh.

Lúc này, người bác sĩ đeo kính đi ra, rõ ràng ánh mắt có chút tiều tụy, chắc chắn tối qua không ngủ ngon.

Tiếng kêu gào đau đớn cả đêm chắc chắn đã hành hạ ông ta không ra hình dạng, cũng không thể ngủ ngon được.

"Thật may quá, cả đêm không ai ngủ được." Có người đến đón hai người bị thương, thật sự làm ông bác sĩ vô cùng vui mừng.

Nhưng Hoắc Yên chỉ đưa người thuộc hạ bị thương của mình đi,

còn người lính đánh thuê kia, Hoắc Yên hoàn toàn không có nghĩa vụ đưa đi, cũng không muốn rước lấy phiền phức đó.

Chương 535

Điều này làm người bác sĩ đeo kính lo chết đi được, không ngờ người lính đánh thuê bị thương lại không có ai muốn đưa đi.

Bây giờ nhìn người lính đánh thuê bị thương bị trói trên cây lớn ở cửa.

Mặc dù vết thương đã được xử lý, nhưng xem ra cũng sắp không qua khỏi.

Hoắc Yên vốn chỉ mang theo một thuộc hạ đã rất vất vả, nhân lực vốn không đủ, cũng không thể mang thêm người lính đánh thuê này.

Người lính đánh thuê bị thương này, nếu có thể ngoan ngoãn nghe lời một chút thì tốt hơn, nhưng bây giờ xem ra thật sự cần người trông chừng cẩn thận, lỡ như xảy ra biến đổi gì đều rất nguy hiểm.

"Bác sĩ, làm phiền ông rồi." Hoắc Yên sắp xếp xong, dặn dò thuộc hạ của mình xong mọi việc, lại quay về bên cạnh Chương Khải Minh.

Xem ra Hoắc Yên định cùng Chương Khải Minh vào rừng.

Thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong, quay đầu lại nhìn người lính đánh thuê bị thương bị trói trên cây lớn, Chương Khải Minh thấy hắn bây giờ không một tiếng động bị trói trên cây, không nói gì, quay người rời đi.

Đi về nhà của đôi vợ chồng già, Chương Khải Minh đưa cho ông bà lão không ít tiền bạc, sau đó chuẩn bị một lần nữa tiến vào khu rừng.

"...Ngại quá..." "Người tốt ơi, nhận đi, coi như là tấm lòng của tôi." Một đôi vợ chồng già lương thiện.

Thấy Chương Khải Minh đưa nhiều tiền như vậy, vốn không định

nhận, nhưng Chương Khải Minh nhiệt tình không thể từ chối, cứng rắn nhét vào tay hai ông bà lão.

Ông bà lão cũng dặn dò Chương Khải Minh lên núi nhất định phải cẩn thận.

"Trên núi có nhiều thứ lắm, nếu thật sự gặp phải thứ gì đáng sợ thì nhanh chóng xuống núi, đừng ở lại trên núi lâu." Chương Khải Minh cũng biết hai ông bà lão đang lo lắng, anh chỉ mỉm cười trấn an họ rồi dẫn đội ngũ của mình lên đường.

Sau một đêm nghỉ ngơi, bây giờ mọi người cũng rất có tinh thần, trang bị cần mang đều đã mang trên người, nhanh chóng xuất phát vào rừng.

Lần này Chương Khải Minh cầm theo la bàn, đồng thời cũng mang theo Càn Khôn Kính bên mình.

Phải biết Càn Khôn Kính là một thứ tốt, có thể phân biệt rõ ràng lối ra, có chiếc gương này thật sự không khó phân biệt phương hướng.

Bây giờ đã đi vào trong rừng, sau một khoảng thời gian, dần dần đi sâu vào trong rừng.

Lúc đi đường Chương Khải Minh cũng rất cẩn thận, cũng sợ gặp phải những con dã thú hung dữ đó.

Nếu những con dã thú đó không tìm thấy thứ chúng bảo vệ, chắc sẽ không quay lại ngôi mộ nhanh như vậy. 190.

Bây giờ những con dã thú hung dữ đó chắc hẳn đang mất phương hướng nên có chút nóng nảy, cuồng nộ, chỉ cần gặp sinh vật sống là sẽ tấn công.

"Mọi người cẩn thận một chút." Chương Khải Minh không nhịn được nhắc nhở.

“Biết rồi.” Chương Khải Minh đã đến được ngọn núi có một số chỗ bị sạt lở, nơi mà người lính đánh thuê nói đã thả ra những con dã thú hung dữ.

Chương Khải Minh nhìn sườn núi sạt lở, vốn là một ngọn núi cao, bây giờ tuy đã sạt lở nhưng vẫn cao hơn mặt đất bằng phẳng rất nhiều.

Chỉ là do sạt lở cộng thêm bị lửa tấn công, khiến ngọn núi có chút trơ trụi, không giống những ngọn núi khác cây cối um tùm, ngọn núi này hoàn toàn giống như một ngọn núi chết, cây cối khô héo, đá núi lởm chởm.

Chương Khải Minh nhìn sườn núi sạt lở, vị trí sạt lở cũng đã đến.

Anh đột nhiên dùng Càn Khôn Kính chiếu xem có lối ra không, có biến đổi gì không.

Chương Khải Minh nhanh chóng lấy Càn Khôn Kính ra từ trong ba lô.

Chiếc Càn Khôn Kính nhỏ tinh xảo nằm trong tay Chương Khải Minh, có thể vận dụng tự nhiên.

Chương Khải Minh cầm chiếc Càn Khôn Kính trong lòng bàn tay, chiếu một vòng quanh sườn núi sạt lở và khu rừng xung quanh, chờ đợi Càn Khôn Kính đưa ra gợi ý.

Không lâu sau, chỉ thấy Càn Khôn Kính hiện tất cả những cảnh tượng này lên mặt gương.

“Mọi người đi theo sau tôi, chú ý đừng để lạc.” Ngay lập tức ở phía bên phải sườn núi sạt lở, hiện ra một biểu tượng màu xanh lá.

Nhìn vị trí sườn núi sạt lở đó, Chương Khải Minh nhanh chóng đi về hướng đó.

Chương Khải Minh nhíu mày đi đến bên phải sườn núi sạt lở, sườn núi này lớn như vậy, chỗ sạt lở cũng không tìm ra được lối vào đó.

“Lối vào rốt cuộc ở đâu?” Chương Khải Minh nhíu mày nói.

“Nhìn xem, ở đó, Quỷ Gia.” Bàn Tử chỉ vào một vị trí nào đó trên mặt gương.

Nhìn vị trí được hiển thị trong Càn Khôn Kính, Chương Khải Minh đi về phía vị trí đó.

Nhìn đống đá lộn xộn ở đó, Chương Khải Minh lại nhìn kỹ cảnh tượng trong gương, đúng là chỉ vào vị trí này. 191.

Trương Khải Minh nhìn nơi lộn xộn này, đoán chắc là đá vụn rơi xuống lấp kín lối vào hoặc lối ra.

Nhưng theo chỉ dẫn của Càn Khôn Kính, nơi này chắc chắn sẽ có một lối vào.

Chương Khải Minh nhìn vị trí được chỉ dẫn trong Càn Khôn Kính, bắt đầu dời những viên đá vụn này sang một bên.

Khi dời đi mấy khối đá vụn đặc biệt lớn, lập tức có tiếng sạt lở.

“Ầm!” Theo một tiếng động lớn, một cửa hang hiện ra trước mặt Chương Khải Minh.

Anh nhìn cửa hang này hình như cũng không phải là cửa hang đi vào ngôi mộ.

Nhìn cửa hang này hoàn toàn xa lạ, nhưng sườn núi sạt lở không còn quá nặng nề, xem ra lối vào này cũng không đặc biệt chắc chắn.

“Cũng không cần thiết phải đi vào trong nữa, vì nhìn đá vụn không ngừng sạt lở, cửa hang này có thể bị bịt kín bất cứ lúc nào.” Chương Khải Minh đã tìm thấy ngôi mộ trong sườn núi sạt lở này, có thêm lối

vào cũng không cần thiết phải vào nữa.

Chương 536

Đồ trong mộ đều đã lấy ra, chỉ là Chương Khải Minh không ngờ ngôi mộ này lại có nhiều lối vào như vậy.

Mặc dù Chương Khải Minh đã đi vào ngôi mộ này, nhưng có rất nhiều tình tiết liên quan đến ngôi mộ, và những chuyện khác anh không biết.

Ví dụ như hoa bỉ ngạn luôn xuất hiện trong mộ và sinh vật nửa người nửa yêu có đuôi đó, lại là ai?

Cũng không biết ngôi mộ trong ngọn núi này, chủ nhân thực sự của ngôi mộ là ai, thi thể thai phụ được phát hiện trong quan tài chắc cũng không phải là chủ nhân của quan tài, những thứ đó chỉ để nuôi dưỡng quan tài chính.

Chủ nhân một ngôi mộ đã tốn công sức lớn như vậy để nuôi dưỡng, xem ra lai lịch của chủ nhân ngôi mộ này cũng không nhỏ.

Chương Khải Minh rất hy vọng chủ nhân ngôi mộ này là Tây Vương Mẫu, như vậy cũng sẽ nhanh chóng tìm được ngôi mộ đó, nhanh chóng phá vỡ giấc mộng đẹp của Tây Vương Mẫu.

Chương Khải Minh lập tức cảm thấy toàn thân lại tràn đầy sức mạnh.

Nếu đã không có cách nào vào được lối vào ở sườn núi sạt lở.

"Quỷ Gia, sao rồi, có phát hiện gì không?" Thấy Chương Khải Minh đã lâu không lên tiếng, Bàn Tử không nhịn được tò mò.

"Không có gì hay ho đâu, chúng ta đi thôi." Nói xong, Chương Khải Minh đi thẳng về phía trước, Bàn Tử đành phải đi theo.

Cũng không còn loanh quanh ở sườn núi này nữa, chỉ cần vượt

qua ngọn núi này, đi sâu hơn vào rừng phía trước, chắc sẽ có nhiều phát hiện hơn.

Chương Khải Minh không dừng bước, đi sâu vào trong rừng.

"Vo ve vo ve..." Đi về phía trước không xa, đột nhiên nghe thấy một số tiếng động kỳ lạ.

Đồng thời Chương Khải Minh cũng nhìn thấy dưới gốc cây phía trước hình như có một cái bọc lớn, trông giống như thi thể của một người.

"Cái gì vậy?" Sau khi nhìn rõ thứ trước mặt, có người trong đội ngũ hét lên kinh hãi.

"Ở yên tại chỗ, tôi đi xem trước." Chương Khải Minh một mình đi về phía đó.

Khi đến gần cái bọc lớn, đúng là thi thể của một người. 192.

Thi thể đã thối rữa, không nhìn ra được quần áo cụ thể, nhưng qua những mảnh vải rách, cảm giác những bộ quần áo này chắc là đồ mà đám lính đánh thuê hay mặc.

"Một cái thi thể." Nói xong, Chương Khải Minh lại tiếp tục quan sát.

Ở vị trí bụng của thi thể, hình như có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Chương Khải Minh vội vàng nhìn vào bụng thi thể, người đã chết lâu như vậy, bụng sẽ có thứ gì đó đang động đậy sao?

Nhìn cái bụng đang động đậy có quy luật, dường như sắp phá bụng mà ra.

Lúc này Chương Khải Minh vô tình liếc thấy trên cành cây, lại có một cái tổ ong khổng lồ.

"Không ổn rồi!" Đó là một tổ ong bắp cày lớn. 193.

Xem ra những con ong bắp cày này chắc đang sinh sản hậu duệ trong bụng thi thể, những con ong bắp cày nhỏ này sắp phá kén chui ra.

Loại ong bắp cày lớn này thường thấy xung quanh ngôi mộ, độc tính cực lớn, khi tấn công sinh vật sống tuyệt đối sẽ truy đuổi đến cùng.

Bị những con ong bắp cày này hành hạ, nếu bị đốt nghiêm trọng, sẽ mất mạng, trên ngòi của những con ong bắp cày này có độc tố.

Nhìn những con ong bắp cày không ngừng động đậy trong bụng thi thể, Chương Khải Minh vội vàng quay đầu lại, lớn tiếng nói với tất cả mọi người phía sau.

"Mau rời khỏi nơi này, trong bụng thi thể có ong bắp cày lớn!" Khi Chương Khải Minh vừa nói xong những lời này, cũng nhanh chóng quay người, rời khỏi nơi này.

Những con ong bắp cày này rõ ràng đã cảm nhận được hơi người sống.

Từ giữa bụng thi thể, chúng phá ra, cả đàn ong bắp cày lớn bay về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh trong lòng thầm mắng vận khí không tốt, vừa mới vào rừng đã gặp phải thứ này.

Chương Khải Minh nhanh chóng dùng quần áo che kín đầu và da thịt hở ra ngoài, nhanh chóng chạy về phía trước.

"Đừng để ong bắp cày đến gần!" Mọi người không ở gần những con ong bắp cày đó như Chương Khải Minh.

Thấy Chương Khải Minh nhanh chóng chạy về, mọi người cũng nhanh chóng chạy về phía trước, đồng thời không ngừng vung vẩy quần áo, che kín đầu.

Nhìn những con ong bắp cày đó ùn ùn kéo đến, lao về phía đội ngũ của Chương Khải Minh.

Anh nhanh chóng lấy ra bình xịt dầu hỏa mang theo bên người.

Chương Khải Minh xịt về phía đàn ong đang bay dày đặc, sau đó nhanh chóng bật lửa trong tay.

Theo sau màn sương dầu hỏa, ngọn lửa của Chương Khải Minh cũng đốt cháy dầu, nhanh chóng một đám lửa đen bùng lên.

Trong chốc lát, những con ong bắp cày dày đặc đều dính một ít dầu hỏa, nhanh chóng bị đốt cháy.

"Mọi người mau lấy bình xịt dầu hỏa ra!" Bàn Tử thấy hành động của Chương Khải Minh, lập tức hét lên với mọi người.

Mọi người lần lượt lấy bình xịt ra từ trong túi mang theo.

Chiêu của Chương Khải Minh rất hiệu quả.

Nhìn những con ong bắp cày đang bay lượn bị dầu hỏa đốt cháy nhanh chóng, một đám khói đen cùng mùi khét lẹt lan ra.

Không khí có mùi khét lẹt, thật sự khiến người ta cảm thấy đặc biệt khó ngửi.

Chương 537

Một số con ong bắp cày không dính dầu hỏa vẫn tiếp tục tấn công về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh lấy quần áo che kín đầu.

Cái đầu trọc của anh nếu bị những con ong bắp cày này đốt, chắc không chịu nổi.

Mặc dù có Kim Chung Tráo, nhưng với những con ong bắp cày dày đặc này, bất kể đốt vào vị trí nào, chỉ cần có một chỗ mềm cũng sẽ đặc biệt đau đớn.

"Quỷ Gia, sao rồi?" Bàn Tử ở phía sau gần như đã thoát khỏi nguy hiểm, hỏi thăm Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh chạy cũng rất nhanh.

Bàn Tử và Trần Văn Cẩm cũng thấy những con ong bắp cày đó thì nhanh chóng rút lui.

Họ dùng quần áo che đầu, chỉ thỉnh thoảng bị một vài con ong bắp cày đốt, đều không đặc biệt nghiêm trọng.

"Tôi không sao." Thứ dầu hỏa mà Chương Khải Minh dùng rất hiệu quả, khi đốt cháy đã gây ra tổn thất không nhỏ cho những con ong bắp cày đó.

Chương Khải Minh cũng nhanh chóng dẫn Bàn Tử và đội ngũ của mình rời xa vị trí của những con ong bắp cày.

Thấy chúng không còn truy đuổi nữa, mọi người cũng đều dừng bước, mệt đến thở không ra hơi.

Cũng có người bị những con ong bắp cày hung dữ đó đốt vài nốt,

ngòi độc của chúng có độc tố, chỗ bị đốt đều sưng đỏ.

Bàn Tử bị một con ong bắp cày đốt vào má, nhìn khuôn mặt vốn đã không nhỏ, lại thêm vết đốt, sưng lên như đầu heo.

"Đau chết tôi rồi!" Bàn Tử một mặt kêu gào, mặt khác lấy ra một ít thuốc khử trùng từ trong ba lô, lau lên má bị thương.

Trương Linh và Trần Văn Cẩm đều hành động khá nhanh, nên không bị những con ong bắp cày này đốt.

Tội nghiệp Bàn Tử hành động chậm hơn Trần Văn Cẩm một chút, bị ong bắp cày đốt vào má sưng đỏ lên, giống như đầu heo một chút cũng không ngoa.

Bàn Tử một mặt không ngừng khử trùng má, một mặt miệng không ngừng lảm nhảm.

"Trời ạ, mấy con không có nhân tính này đốt mặt tôi thành ra thế này!" Lúc Bàn Tử không nói, mọi người đều đang vội chạy, cũng không chú ý đến hắn.

Bây giờ Bàn Tử nói, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn, một mặt đang thở hổn hển, một mặt nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Bàn Tử, cười phá lên.

"Ha ha ha ha ha..." Thật sự khiến mọi người dở khóc dở cười.

Bàn Tử vốn đã có chút mập, lại thêm bị ong bắp cày đốt, cả khuôn mặt bị đốt thành hai cái bánh bao lớn.

Chương Khải Minh nhìn mặt Bàn Tử sưng đỏ không ra hình dạng, những chỗ khác không bị đốt.

Những người khác trong đội cũng không bị đốt.

Chương Khải Minh thấy chỉ có mặt Bàn Tử bị đốt một chỗ, xem ra độc tính của vết đốt này khá lớn, khuôn mặt sưng đỏ một lúc cũng

không hết. 194.

Trương Khải Minh cũng đang thở hổn hển: "Xem ra trong khu rừng này phải cẩn thận gấp bội, khu rừng này chắc hẳn ít người qua lại nên sinh vật bên trong có một số đã sống rất lâu rồi." Chương Khải Minh và đội ngũ chỉ lo chạy về phía trước, cũng không chú ý đã chạy đến vị trí nào.

Bây giờ có thể bình tĩnh lại, nhìn mọi thứ trước mắt.

Bây giờ Chương Khải Minh đã chạy đến một nơi khá bằng phẳng, phía trước lại có một con sông, dòng chảy không đặc biệt xiết.

Nhìn lại con sông này, giống như một vũng nước tù, nhìn kỹ mới thấy trong nước có dòng chảy đang dao động.

Xem ra phải vượt qua con sông này mới có thể đến được ngọn núi phía trước.

Chương Khải Minh thở dài: "Cũng không biết đội ngũ vừa rồi rốt cuộc chạy về hướng nào." Chỉ biết đều không ngừng chạy về phía trước, tốc độ có thể bằng hai lần bình thường.

Tiềm năng của con người có thể được khai thác vô hạn, khi gặp nguy hiểm, sức chân của mọi người đều rất nhanh, sức bùng nổ đều rất mạnh.

Nhìn dòng sông trước mặt, lòng sông không quá rộng, nhưng nếu muốn đi qua, cũng phải lội qua.

Nếu lội qua, vậy thì giày và quần trên chân đều sẽ ướt sũng.

Nhưng nhìn kỹ xung quanh, nếu muốn vòng qua con sông này, hình như sẽ đi vòng rất nhiều đường.

Lựa chọn sáng suốt nhất trước mắt là lội qua sông, lòng sông cũng chỉ rộng hơn 10 mét, không biết nước sông sâu bao nhiêu.

Chương Khải Minh tìm một cành cây lớn ở bên cạnh, đến bên bờ sông dùng cành cây cắm xuống đáy sông, ở vị trí gần bờ nhất cũng đã sâu hơn ba mét, xem ra con sông này rất sâu.

"Sông sâu như vậy, nếu muốn lội qua, khó tránh khỏi cả người sẽ ướt sũng, hành trình tiếp theo sẽ rất bất tiện, xem ra phải nghĩ cách." Chương Khải Minh lại một lần nữa lấy ra Càn Khôn Kính mang theo bên mình, chiếu kỹ một vòng cảnh vật xung quanh.

Khi những cảnh tượng này hiện lên trên Càn Khôn Kính, cũng đều xuất hiện các loại gợi ý.

"Quỷ Gia, có cách nào không?" Bàn Tử thấy Chương Khải Minh lấy gương ra, hỏi.

"Sắp rồi." Chương Khải Minh thật sự cảm thấy chiếc Càn Khôn Kính này là trợ thủ đắc lực nhất của mình. 195.

Khi tất cả cảnh vật xung quanh hiện lên trong Càn Khôn Kính, chiếc gương chỉ khắc họa những cảnh tượng đó chứ không đưa ra bất kỳ gợi ý nào, xem ra những nơi gương chiếu đến gần đây chắc là không có mộ cổ.

Điều này khiến Chương Khải Minh có chút thất vọng, xem ra phải tìm lối ra.

Nếu đã không thể lội qua sông, vậy phải nghĩ cách vượt sông.

Nếu không vượt sông, đi vòng theo bờ sông sẽ phải đi rất nhiều đường vòng, chỉ có vượt sông mới là con đường ngắn nhất, nhanh nhất để đến ngọn núi đó.

Chương Khải Minh cũng nhanh chóng nghĩ cách.

Chương 538

“Dòng chảy của con sông này không đặc biệt xiết, có thể nói là rất êm đềm.

Với mặt sông êm đềm như vậy, nếu có thứ gì đó có thể chở chúng ta qua bờ bên kia cũng rất tốt.

Nếu có một chiếc bè tre lớn thì tốt rồi, nhưng bây giờ trước mặt không có gì cả.” Xung quanh chỉ có gỗ.

Chương Khải Minh đột nhiên nghĩ rằng nếu tận dụng những khúc gỗ này, cũng có thể làm công cụ để qua sông.

Chương Khải Minh nhìn những cây lớn bên cạnh, vì khu rừng này ít người đến, nên cây cối trong rừng cũng đều rất có tuổi đời.

Anh chọn một cây lớn mọc khá cao.

Chương Khải Minh nhanh chóng vận dụng đại lực pháp, nhắm vào một cây lớn khá to khỏe ở bên cạnh, nhanh chóng dùng đại lực pháp đẩy ngã cây đó.

“Rầm!” “Quỷ Gia, tôi giúp anh.” Cây lớn đó dài đến bốn năm mét.

Khi Chương Khải Minh đẩy ngã cây đó, mọi người cũng đều hiểu ra, anh định dùng cây lớn này bắc ngang qua mặt sông, hai đầu đặt lên bờ đất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt, giơ ngón tay cái lên với Chương Khải Minh: “Quỷ Gia, anh lợi hại thật.” Mọi người có thể đi trên thân cây này để qua bờ bên kia.

Mọi người thật sự khâm phục đại lực pháp của Chương Khải Minh.

Một cây lớn cao 4, 5 mét như vậy, bị Chương Khải Minh dễ dàng đẩy ngã, nếu là một người, chẳng phải một chưởng sẽ đẩy nát tim gan sao?

Mọi người đối với Chương Khải Minh càng thêm kính nể.

Sau khi Chương Khải Minh đẩy ngã cây lớn, mọi người cùng nhau dùng sức, bắc cây lớn ngang qua mặt sông.

Dòng sông chảy không đặc biệt xiết, rất êm đềm, cây lớn đặt lên bờ đất bên kia.

Nhanh chóng hình thành một cây cầu gỗ, mọi người đi theo thân cây để qua sông.

"Mọi người đi trước đi, tôi đi cuối cùng." Chương Khải Minh vẫy tay, ra hiệu cho họ đi trước.

Thân cây lớn làm mặt cầu, thật sự rất ổn định.

Mọi người cũng nhanh chóng qua sông, đến được bờ bên kia.

Chương Khải Minh cũng nhanh chóng, là người cuối cùng qua sông.

Sau khi qua sông, nhìn những bụi cây rậm rạp trước mặt, hoàn toàn không có đường đi.

Phải biết rằng sâu trong khu rừng này ít người lui tới, căn bản cũng không có đường đi.

Cây cối và cỏ dại đều mọc rất um tùm, không có đường chỉ có thể tự mình khai phá.

Lúc này Bàn Tử cũng đang quan sát địa hình nơi này, những bụi cỏ dại cao đến hơn một mét.

Cỏ dại ở đây trông cũng hung dữ hơn cỏ dại trong rừng bình thường.

“Mấy cái cỏ chết tiệt này, cọ vào người ngứa quá.” Chương Khải Minh lấy ra la bàn, đồng thời cũng lấy ra Càn Khôn Kính, dùng la bàn xác định phương hướng, đồng thời cũng dùng Càn Khôn Kính chiếu cảnh vật xung quanh.

Trong số những hình ảnh và gợi ý, Chương Khải Minh xác định vị trí: “Đi về hướng đông nam.” Những bụi cỏ dại cao lớn đều mọc rất to khỏe, đi giữa những bụi cỏ thật sự ảnh hưởng đến tốc độ.

Chương Khải Minh và Bàn Tử rõ ràng cảm thấy có chút vất vả, gian nan hơn đi đường bình thường gấp mấy lần.

Bàn Tử không nhịn được nói: “Sẽ có một ngày, tôi phải chặt sạch mấy cái cỏ chết tiệt này.” 196.

Trương Khải Minh nhíu mày: “Đừng nói nữa, lên đường quan trọng hơn.” May mà thể lực của những người trong đội của Chương Khải Minh cũng rất khỏe mạnh. 197.

Cùng Trương Khải Minh tiếp tục đi về phía đông nam.

Trong đội ngũ, chỉ có Trần Văn Cẩm và cô gái Miêu tộc có thân hình khá nhỏ nhắn.

Trần Văn Cẩm và cô gái Miêu tộc cũng đã trải qua huấn luyện lâu dài, thân thể tuy gầy yếu nhưng cũng rất có nghị lực.

Vốn dĩ sau khi xuống núi, cô gái Miêu tộc có thể rời khỏi đội ngũ, nhưng xem ra cô ấy không có ý định rời đi.

Chương Khải Minh cũng không cứng rắn ngăn cản cô gái Miêu tộc đi theo lên núi, ngược lại anh còn cảm thấy dẫn theo cô gái Miêu tộc này vào rừng, nếu thật sự gặp lại những con cổ trùng đó, không chừng sẽ có tác dụng giúp đỡ.

Chương Khải Minh cũng cảm nhận được, cô gái Miêu tộc này đối với những người trong đội không có ác ý.

Mọi người khá gian nan đi về phía trước.

Một đoạn đường khá xa, đi gần một canh giờ cũng không thấy được rìa, nhìn cỏ dại ngày càng cao, những cây lớn bên cạnh cũng ngày càng rậm rạp.

Chương Khải Minh vừa đi vừa cầm la bàn và Càn Khôn Kính, không ngừng tìm kiếm lối ra.

"Lộ trình chúng ta đi là đúng, kiên trì thêm chút nữa." Mọi người gật đầu, tiếp tục tự cổ vũ.

May mà đoạn đường này không gặp phải bất kỳ phiền phức nào, chỉ có cỏ dại khá um tùm, cản trở tốc độ hành động mà thôi.

Chương Khải Minh đang nghĩ dã thú trong khu rừng này không nhiều lắm, hình như không gặp phải chúng, thì nghe thấy phía trước trong bụi cỏ cao có tiếng động.

Chương Khải Minh tự mắng thầm một câu: "Chết tiệt, xem ra phía trước chắc chắn có thứ gì đó." Anh cũng không chắc phía trước là cái gì, nên giơ tay ra hiệu cho Bàn Tử, đừng tiếp tục đi về phía trước.

"Có tình huống gì sao?" Chương Khải Minh trực tiếp tiến lại gần nơi có tiếng động trong bụi cỏ, không trả lời Bàn Tử.

Theo vị trí có tiếng động, Chương Khải Minh nhẹ nhàng cúi xuống, vén một ít cỏ dại phía trước, xem rốt cuộc cái gì đang động.

Đang định xem cái gì đang động, thật sự làm Chương Khải Minh giật nảy mình.

Chương 539

Khi anh nhẹ nhàng vén những bụi cỏ đó, một đôi mắt trong bụi cỏ vừa vặn nhìn thẳng vào anh.

“Cái gì vậy?” Chương Khải Minh không nhịn được lùi lại một bước.

Khi thấy đôi mắt đó cũng đang nhìn chằm chằm vào mình, anh mới phát hiện.

Đôi mắt vừa rồi nhìn chằm chằm vào anh lại là của một người.

Khi Chương Khải Minh lùi lại né tránh, người đó rõ ràng cũng bị giật mình, nhanh chóng lùi lại khỏi Chương Khải Minh. 198.

Có thể cảm giác được người này hẳn là sống lâu năm trong ngọn núi này.

Trong ánh mắt rõ ràng có hơi thở của dã thú, nhìn ánh mắt người đó xa lạ như vậy, lại nhìn cảm giác cả người bẩn thỉu, đầu bù tóc rối, hoàn toàn giống như một người rừng. 199.

Người này không mặc quần áo tử tế, chỉ vắt những mảnh vải rách rưới trên người, không giống như người sống lâu năm trong núi mà Trương Khải Minh tưởng tượng là sẽ có da thú làm quần áo.

Người mà Chương Khải Minh nhìn thấy trước mặt hoàn toàn giống như một người ăn xin đang đứng đó.

Ánh mắt vừa sợ hãi vừa mang theo vẻ hoang dã, đang nhìn Chương Khải Minh trước mặt, đồng thời ngoại hình đầu bù tóc rối khiến người ta nhìn vào cứ như thấy một kẻ điên.

Hình dung chính xác hơn, Chương Khải Minh cảm thấy nếu nói người này giống một kẻ điên sẽ phù hợp hơn một chút.

Người đó thấy Chương Khải Minh cũng đang nhìn chằm chằm vào mình, sự sợ hãi trong mắt rõ ràng tăng thêm mấy phần, nhanh chóng quay đầu, chạy về một hướng khác.

Nhưng dáng vẻ chạy hoàn toàn là tư thế của động vật, mặc dù có ngoại hình của con người, nhưng tất cả động tác đều khiến người ta cảm giác giống như một con khỉ.

Chương Khải Minh không ngờ lại gặp một người rừng trong núi.

Nhìn cách ăn mặc của người này, hẳn là sau này mới vào núi, không phải là người sinh ra và lớn lên ở đây.

Nhìn cái tên dã nhân khoác mấy mảnh vải rách rưới bẩn thỉu, một bên oa oa kêu loạn, một bên bắt đầu liều mạng bỏ chạy, vừa chạy vừa nhảy, Trương Khải Minh ngẩn người một lúc rồi định thần lại.

Tôi lập tức dùng chân đạp mạnh một cái, tiến một bước dài, nhanh chóng lách mình khỏi bụi rậm đuổi theo, hướng thẳng về phía dã nhân đang chạy.

Vừa đuổi theo, tôi vừa bình thản hô lớn với mọi người: "Tôi đi xem thế nào, tên dã nhân này có điểm cổ quái, biết đâu trên người hắn lại có manh mối!

Tùy tình hình mà bám theo tôi, nếu không theo kịp thì tìm chỗ nào an toàn mà hạ trại, đợi tôi quay lại tìm." Dứt lời, tôi cũng không quay đầu lại, men theo hướng dã nhân chạy, mấy bước nhảy vọt qua mấy tảng đá lớn, lao nhanh vào rừng rậm.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng tôi đã mất hút trong tán lá xanh rì.

Mấy người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm gì cho phải.

Bàn Tử đột nhiên cảm thấy toàn thân khó chịu, nhưng không rõ khó chịu ở đâu, cứ đứng ngây ra đó.

Đợi hai ba giây sau, hắn mới rùng mình một cái như vừa sực tỉnh, đột nhiên gào lên: "Quỷ Gia, ngài đợi em với, đừng bỏ rơi em mà!

Tiểu nhân cũng muốn giúp bắt dã nhân!" Bàn Tử vừa chạy vừa tính toán, trong núi vừa có dã thú hung dữ, lại có tập đoàn lính đánh thuê bí ẩn, đủ loại nguy hiểm không lường trước được, chỉ có kiên định đi theo Quỷ Gia, tấc bước không rời mới là bảo hiểm nhất!

"Hắc, Bàn Tử mình quyết định thật anh minh, ở lại chỗ cũ nhỡ đâu xảy ra chuyện thì sao!

Phải khẩn trương bám theo Quỷ Gia mới là chân lý!" Bàn Tử vừa vác cái bụng mỡ chạy theo lộ trình của Trương Khải Minh, vừa lầm bầm.

Trần Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu thấy hai người kia đều đi đuổi dã nhân, mà Trương Khải Minh lại là chiến lực mạnh nhất, giờ đến cả Bàn Tử cũng đi theo, xung quanh không còn ai có khả năng chiến đấu bảo vệ, cảm thấy không an toàn.

Họ nhìn nhau, vừa định mở miệng phân tích tình hình thì thấy Hoắc Yên bên cạnh quay người lại, vẻ mặt cấp thiết nói với mọi người: "Hiện tại Quỷ Gia và Bàn Tử đều đi đuổi dã nhân, chúng ta ở lại đây chưa chắc đã an toàn, hay là mọi người cùng đi đi.

Một mặt nếu dã nhân quá xảo quyệt thì tôi có thể hỗ trợ Quỷ Gia, mặt khác ở bên cạnh ngài ấy tôi cũng thấy an tâm hơn." "Hoắc lão đại nói không sai, phải đi theo Quỷ Gia mới đảm bảo an toàn." Trần Văn Cẩm nói: "Với tình hình hiện tại, tôi cũng nghĩ đây là quyết định tốt nhất.

Lúc nãy vừa vào núi đã gặp ong rừng, lát nữa không biết sẽ gặp chuyện gì, chỉ có đi cùng Trương Khải Minh mới an toàn." Cô gái tộc Miêu cũng bày tỏ sự đồng ý.

Mọi người nghe xong thấy quả thực có lý, Hoắc Yên dẫn đầu rất sáng suốt, thế là đồng thanh tán thành.

Cả bọn khẩn trương thu dọn hành lý, vật dụng rơi vãi dưới đất lúc nãy do bị dã nhân làm kinh động.

Hoắc Yên phái một thủ hạ tinh thông thuật truy tung, có kinh nghiệm săn bắn, tay cầm khảm đao đi trước mở đường.

Do tên dã nhân hành động lỗ mãng, chạy loạn xạ nên để lại dấu vết rất rõ ràng.

Tên thủ hạ không tốn chút sức lực nào đã tìm ra lộ trình chạy trốn của dã nhân, đồng thời phụ trách chặt bỏ những cành cây tán lá vướng víu dọc đường để hai cô gái trong đoàn dễ di chuyển.

Hoắc Yên cầm một con khảm đao tự mình đi đoạn hậu, bảo vệ Trần Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu ở giữa đội ngũ.

Trong đầu họ đều nghĩ, nếu lát nữa gặp chuyện, chỉ dựa vào sức mình thì không thể bảo toàn cho tất cả, nên mọi người đều muốn đi tìm Trương Khải Minh.

Chỉ cần tìm được ngài ấy thì chẳng sợ gì nữa.

Cả nhóm xuất phát đi tìm Quỷ Gia.

Phía trước, tên dã nhân vẫn đang điên cuồng chạy trốn, luồn lách trong rừng rậm, thỉnh thoảng lại nắm lấy dây leo đưa một đoạn, giống như đang dạo chơi trong vườn nhà, linh hoạt chẳng khác gì một con đười ươi rừng xanh.

Trương Khải Minh không dám chạy quá nhanh, vì nếu ở địa hình bằng phẳng, tôi chỉ cần dùng chút lực là bắt được hắn, vật xuống đất rồi đánh ngất, lấy dây leo trói lại là xong.

Nhưng trong rừng rậm thế này, khó mà đảm bảo quần áo không bị

gai cây cào rách.

Hiện tại tôi không mang theo quần áo dự phòng, vạn nhất bị rách, chẳng lẽ mấy ngày tới phải đóng vai Tarzan trong rừng?

Trong đoàn dù sao cũng có hai phụ nữ, như vậy có chút ngại ngùng.

Còn về độc trùng dã thú dọc đường, tôi cảm thấy trừ đám ong rừng lúc nãy quá nhỏ khó đánh, lại đông nên hơi phiền phức ra, còn lại tôi chẳng sợ con nào.

Chương 540

Mấy thứ đó không chọc tới tôi thì thôi, nếu đứa nào không có mắt mà dám xông lên, tôi cũng không ngại thuận tay diệt sạch để cải thiện bữa ăn.

Ở trong thôn mấy ngày qua, thợ săn chẳng ai dám lên núi nên chưa được ăn bữa nào ra hồn, hiện tại đúng là cơ hội tốt để bổ sung chút chất béo.

Vì thế, suốt đường đuổi theo dã nhân, tôi vẫn có nhàn tình nhã trí quan sát xung quanh xem có kẻ nào không biết sống chết tự dẫn xác đến nộp mạng hay không.

Thực ra Trương Khải Minh đã nghĩ quá nhiều, phàm là sinh vật trong rừng có chút linh trí, từ xa cảm ứng được khí thế khủng bố tỏa ra từ người tôi đều đã sớm lẩn tránh, không dám tới gần.

Chỉ có những loài không có linh trí mới bị khí thế của tôi dọa cho trốn biệt trong hang run rẩy, không dám động đậy.

Chỉ có lũ ong rừng linh trí cực thấp mới dám liều mạng trêu chọc tôi.

Chạy không được bao xa, Trương Khải Minh từ xa nhìn thấy mấy bụi cỏ xung quanh dập dềnh, tiếng sột soạt truyền tới, cây cối ngả nghiêng theo hình sóng ra xa.

Tôi biết chắc chắn có vài con dã thú cỡ lớn bị kinh động, sợ tới mức lén lút chạy xa, trong lòng thấy hơi tiếc nuối.

Dã nhân thấy tôi vẫn bám sát phía sau, đuổi mãi không rời thì nổi giận, tiện tay nhặt mấy tảng đá ném về phía tôi, miệng phát ra những tiếng kêu không rõ nghĩa như đang đe dọa tôi đừng có lại gần.

Trương Khải Minh thấy hắn dám ném đá mình thì vừa buồn cười vừa bực, tùy ý vung tay mấy cái đánh nát những tảng đá đó.

Mấy mảnh vụn văng ngược lại trúng người dã nhân khiến hắn la oai oái, nhe răng trợn mắt với tôi một hồi rồi lại cắm đầu chạy tiếp.

Vừa rồi chạy một quãng dài với tốc độ cao nhưng tôi chẳng thấy mệt chút nào, nhờ vào tố chất cơ thể vượt trội, ngay cả một giọt mồ hôi cũng chưa chảy ra.

Ba cái trò ném đá kia còn chẳng bằng vận động làm nóng người.

Đi được một lúc, tôi hơi lo cho mọi người ở lại chỗ cũ không biết có theo kịp không.

Đang định dừng lại tìm chỗ an toàn hạ trại đợi họ thì thấy bóng dáng dã nhân ngay phía trước không xa.

Tôi hơi do dự, nên tiếp tục bắt cái tên dã nhân giống Tarzan này hay là quay lại hội hợp với bọn Trần Văn Cẩm, Hoắc Yên và Bàn Tử.

Trong lúc tốc độ của tôi chậm lại, dã nhân thấy tôi không đuổi gắt nữa cũng dần đi chậm lại, tò mò quan sát con người này.

Có lẽ hắn đang nghĩ, ngoài dã thú trong rừng ra, làm gì có ai chạy nhanh được như vậy.

Phải biết rằng để tồn tại trong rừng, kỹ năng chạy trốn phải cực cao, vừa linh hoạt vừa nhanh, nếu không sớm đã làm mồi cho thú dữ rồi.

Lúc này Trương Khải Minh thấy dã nhân đi chậm lại, mình cũng bắt đầu giảm tốc.

Phía trước loáng thoáng có tiếng nước chảy, hóa ra hai người đã chạy tới bên một con suối nhỏ.

Con suối trong vắt thấy đáy, là nước tuyết từ đỉnh núi cao hòa

quyện với nước ngầm, cá tôm bơi lội tung tăng, thỉnh thoảng lại quẫy đuôi bắn nước lên như đang đùa giỡn.

Con suối không rộng, dã nhân mấy bước đã vọt qua, rồi đứng ngây ra ở bờ bên kia nhìn Trương Khải Minh.

Có vẻ như chỉ cần tôi động đậy là hắn sẽ bỏ chạy ngay lập tức!

Trương Khải Minh thấy vậy dứt khoát dừng lại, đứng nhìn dã nhân cách một con suối.

Dã nhân thì căng thẳng cảnh giới, còn tôi lại rất thong dong.

Lúc này, điều tôi quan tâm hơn là sự an toàn của những người khác trong đoàn.

Lúc đuổi theo đã nghe tiếng Bàn Tử hò hét, biết hắn đang theo sát phía sau nên tôi tin hắn sẽ sớm tới thôi.

Còn những người khác, nếu lát nữa không có tin tức, tôi sẽ bỏ việc đuổi dã nhân để quay lại tìm họ.

Dù sao dã nhân không bắt lúc này thì bắt lúc khác, chỉ là tốn thêm chút thời gian trong rừng thôi, chứ nếu để lạc mọi người thì sự an toàn của họ không được bảo đảm.

Vì thế khi dã nhân dừng lại, tôi cũng nhàn nhã tìm một tảng đá, nhặt một cành cây khô quét sơ bụi bặm rồi ngồi xuống đợi đồng đội.

Một lát sau, Trần Văn Cẩm, cô gái tộc Miêu và Hoắc Yên cùng đoàn người lần theo dấu vết của Trương Khải Minh đuổi tới.

Giữa đường nghe tiếng thở dốc kịch liệt, đến nơi mới thấy Bàn Tử chạy không nổi nữa, đang bò trên một tảng đá ven đường mà thở hồng hộc.

Nhìn thấy mọi người, hắn không nói nổi nên lời, chỉ liên tục nháy mắt.

Mọi người giật mình, tưởng quanh đây có nguy hiểm nên Bàn Tử ra hiệu cảnh báo.

Trong lòng họ lo sợ, không lẽ là dã thú hung dữ hay tập đoàn lính đánh thuê bí ẩn?

Nếu vậy thì nguy to, hiện không có Trương Khải Minh ở đây, họ chưa chắc đã thoát được.

Cả nhóm vội chạy tới bên Bàn Tử, quây thành vòng tròn cảnh giới nhìn ra ngoài.

"Bàn Tử, cậu làm sao thế?

Có chuyện gì vậy?" "Quỷ Gia đâu?

Không đuổi kịp ngài ấy sao?" "Chạy lạc thì không sao, chứ để mất dấu Quỷ Gia là hỏng bét." Hoắc Yên là người cuối cùng hỏi: "Bàn Tử, lúc nãy nháy mắt làm gì?

Chung quanh có nguy hiểm à?

Sao tôi không thấy gì?" Bàn Tử lúc này mới thuận hơi, nói: "Tôi... tôi... tôi muốn uống nước không được à?

Tôi chạy nửa ngày không đuổi kịp Quỷ Gia, chạy hết nổi rồi, đến cái bình nước cũng không còn sức mà lấy ra, tôi dễ dàng lắm sao?

Chẳng ai quan tâm đến tôi cả..." Mọi người nhìn Bàn Tử với ánh mắt khinh bỉ rồi tản ra.

Chương 541

Hoắc Yên lắc đầu cười khổ, lấy bình nước từ ba lô của Bàn Tử, rót một nắp đưa cho hắn.

Bàn Tử nhận lấy dốc cạn, thở phào một cái: "Ái chà, sống lại rồi, Hoắc đại ca thật tốt!" Hoắc Yên không đáp, đi xem xét dấu chân của Trương Khải Minh rồi hỏi ý kiến thủ hạ chuyên truy tung, sau đó quay lại bảo Bàn Tử: "Ở đây không an toàn lắm đâu, cậu cần nghỉ bao lâu?

Chúng ta phải khởi hành ngay để sớm hội hợp với Quỷ Gia, như vậy mọi người mới an toàn được." Bàn Tử nằm ườn ra đất ăn vạ: "Ối trời, tôi không đi nổi nữa, cho tôi nghỉ một lát đi." Lần này Bàn Tử mệt thật, cộng thêm thể trọng quá khổ khiến hắn kiệt sức, đoản thời gian khó mà phục hồi, hiện tại đầu óc còn đang quay cuồng, đứng cũng không vững chứ đừng nói là đi tiếp.

Cô gái tộc Miêu nhìn Bàn Tử mỉm cười không nói gì.

Trần Văn Cẩm đi tới đá hắn một cái: "Tên Bàn tử chết tiệt kia, cho ông 3 phút nghỉ ngơi, sau đó chúng tôi xuất phát ngay, ông thích nằm thì cứ ở đây mà nằm một mình." "Ối mẹ ơi, kỳ thị người béo à... không công bằng chút nào!" Bàn Tử gào thét thảm thiết, nhưng mọi người thấy Văn Cẩm đã lên tiếng thì đều im lặng xem kịch vui.

Bàn Tử kêu một hồi không ai thèm quan tâm cũng đành im miệng.

Nghỉ được vài phút, Trần Văn Cẩm lo lắng tách khỏi Trương Khải Minh quá lâu sẽ gặp nguy hiểm, nên bảo Hoắc Yên gọi Bàn Tử dậy, phái hai thủ hạ khỏe mạnh sốc nách dìu hắn đi.

Tên thợ săn thiện chiến vẫn dẫn đầu mở đường bằng khảm đao.

Phía sau là Hoắc Yên đoạn hậu, bảo vệ Trần Văn Cẩm và cô gái

tộc Miêu ở giữa.

Bên bờ suối, Trương Khải Minh ngồi trên đá một lúc, nhìn mấy con cá bơi lội.

Vì mấy ngày qua không được ăn ngon nên tôi nổi hứng, bẻ một cành cây, dùng dao găm vát nhọn một đầu, cầm lên đo lượng thấy rất vừa tay.

Khi tôi đi tới bờ suối, dã nhân hơi căng thẳng, nhìn chằm chằm vào cái lao gỗ, sợ tôi gây chuyện.

Tuy cách một con suối nhưng dựa vào cuộc rượt đuổi lúc nãy, hắn bản năng cảm thấy nếu tôi muốn bắt thì hắn không chạy thoát nổi.

Lại thấy tôi không hề hạ thủ nặng tay, cứ lững thững đi theo, ngay cả khi bị ném đá tôi cũng chỉ đánh nát chúng chứ không đánh hắn, nên dã nhân nảy sinh chút hảo cảm mơ hồ nhưng vẫn không dám lại gần.

Trương Khải Minh cầm lao gỗ, tùy ý đâm một cái đã được một con cá, đâm vài lần thấy đủ cho mọi người ăn thì dừng lại.

Tôi đi tới cạnh một cái cây bẻ thêm mấy cành khô, dùng dao găm vạt hai cành chữ Y và một thanh ngang.

Sau đó tìm một khoảng đất trống, lấy cành lá quét sạch bụi đất rồi đóng hai cọc chữ Y xuống, gác thanh ngang lên.

Tôi xếp đá thành vòng tròn dưới giá gỗ, bỏ cành khô lá héo vào trong, lấy bật lửa đánh vài cái là lửa bùng lên.

Nhân lúc lửa còn nhỏ, tôi ra suối làm sạch mấy con cá.

Nhìn dã nhân ở bờ bên kia, tôi nói: “Cái tên này cẩn thận quá nhỉ, tôi để cá ở bờ mà không dám sang lấy, sợ tôi bắt à?” Tôi cũng chẳng buồn quản hắn nữa, tập trung làm cá.

Dã nhân thấy tôi làm cá thì không phản ứng gì nhiều, nhưng lúc tôi

nhóm lửa thì hắn giật mình kinh hãi.

Thấy tôi có thể tạo ra lửa, hắn càng thêm kính sợ, sợ tôi sẽ đốt cháy hắn mất.

Sau khi rửa cá sạch sẽ, tôi xâu vào que rồi nướng.

May mà mỗi người đều mang theo túi cứu thương, bên trong có một ít muối và gia vị dự phòng.

Tôi rắc muối lên cá rồi chậm rãi xoay que nướng trên lửa.

Cá trên núi không bị ô nhiễm, lại rất béo nên dù không có dầu, khi nướng lên mỡ cá vẫn chảy ra xèo xèo, tỏa mùi thơm nức mũi.

Dã nhân ở đối diện ngửi thấy mùi thơm thì càng không rời đi nổi, có lẽ đang nghĩ làm sao đuổi được cái tên đáng ghét này đi để chiếm lấy đống cá thơm phức kia.

Khói bốc lên nghi ngút, da cá nướng vàng ruộm, mỡ cá nổ lụp bụp trên bề mặt, hương thơm trộn lẫn gia vị lan tỏa khắp nơi.

Tôi thầm nghĩ: "Tầm này chắc mọi người thấy vị trí của tôi rồi.

Tôi có Càn Khôn Kính và la bàn nên tìm họ dễ, chứ họ tìm tôi thì khó, đám khói này chính là tín hiệu tốt nhất." Còn về dã thú hay lính đánh thuê, hừ, tôi chẳng ngán đứa nào.

Nghĩ đoạn, Trương Khải Minh ung dung ngồi bên đống lửa, thỉnh thoảng lật cá cho khỏi cháy, sẵn tiện chuẩn bị bữa ăn cho cả đoàn.

Với tài nghệ của tôi mà đi nướng cá thì đúng là đại tài tiểu dụng.

Dã nhân bị mùi hương hấp dẫn, đứng ở bờ suối không ngừng chảy nước miếng nhưng không dám lại gần.

Một số mãnh thú ngửi thấy mùi cá định mò tới, nhưng bản năng báo cho chúng biết ở đây có một kẻ cực kỳ khủng bố nên đều tránh thật xa.

Khi thịt cá đã chín thơm, tôi biết đã có thể thưởng thức.

Nhìn dã nhân đứng ngồi không yên ở bờ kia, Trương Khải Minh cầm một con cá nướng thơm phức lên vẫy vẫy, ra hiệu cho hắn sang mà ăn.

Dã nhân rõ ràng là do dự, vừa muốn ăn vừa sợ bẫy.

Tôi bật cười lắc đầu, cắn một miếng cá nướng.

Cảm giác lớp vỏ ngoài giòn tan, thịt bên trong mềm ngọt, hương thơm nồng nàn tan ngay trong miệng.

Loại cá tự nhiên không ô nhiễm này thịt cực kỳ tươi, mỡ cá hòa quyện khiến người ta chẳng muốn nhai mà chỉ muốn nuốt chửng ngay lập tức, đúng là mỹ vị khó tìm.

Sau một hồi cảm thán, tôi đi tới sát bờ suối, cắn thêm một miếng lớn trước mặt dã nhân rồi ném con cá sang cho hắn, sau đó thong thả quay lại ngồi bên đống lửa.

Dã nhân thấy tôi ném cá thì giật mình, nhưng sự cám dỗ của thức ăn đã giúp hắn vượt qua nỗi sợ.

Thấy tôi ăn ngon lành, hắn hiểu là cá không có độc, liền chộp lấy cắn một miếng lớn, và rồi...

Sau khi cắn miếng cá, dã nhân như hóa đá, có lẽ đang kinh ngạc vì sao trên đời lại có thứ ngon như thế.

Rồi hắn bắt đầu ăn ngấu nghiến như sợ tôi đòi lại, dù cá nóng đến mức hắn phải há mồm thở hồng hộc cho bớt nhiệt cũng không chịu giảm tốc độ, đến xương cá cũng chẳng nỡ bỏ, nhai vụn nuốt hết vào bụng.

Trương Khải Minh nhìn mà buồn cười, tôi cũng đang ăn nhưng không nhanh bằng hắn.

Chương 542

Ăn xong, dã nhân lại đờ người nhìn con cá trên tay tôi.

Tôi bình thản cười, giơ cá lên vẫy vẫy rồi chỉ vào đống lửa: "Sang đây mà ngồi ăn với tôi, tôi không có ác ý đâu." Có lẽ dã nhân còn chút ký ức về ngôn ngữ, hoặc do khí chất ôn hòa tôi tỏa ra khiến hắn thấy bớt nguy hiểm, hắn chậm rãi lội qua suối đi tới bên đống lửa nhưng không dám ngồi ngay, cứ đứng đó để dễ bề chạy trốn nếu tôi đột nhiên ra tay.

Trương Khải Minh cầm một que cá nướng đưa cho hắn.

Dã nhân do dự một chút rồi giật lấy cắn một miếng, lập tức kêu oai oái vì bị nóng.

Tôi bất lực cười trừ, thêm chút cành khô vào lửa rồi dùng que củi gẩy gẩy đống than, nhàn nhạt nói: "Đừng gấp, cá còn nhiều, ăn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Con vừa nướng xong này phải ăn chậm thôi, chỗ nào nóng thì thổi cho nguội rồi hãy cắn." Nói xong tôi lấy một con khác làm mẫu cho hắn xem.

Dã nhân nửa hiểu nửa không gật đầu, bắt đầu học theo tôi vừa thổi vừa ăn, quả nhiên dễ ăn hơn hẳn.

Hắn sướng quá hóa rồ, đứng múa may quay cuồng, hẳn là điệu nhảy tự sáng tác của mình.

Lúc này, xung quanh truyền đến tiếng sột soạt của cành lá bị cọ xát.

Nhờ tố chất cơ thể, thính lực của tôi rất phi thường, có thể nghe thấy những âm thanh tế vi từ xa.

Nghe tiếng nói chuyện, tôi đoán là nhóm Trần Văn Cẩm, Bàn Tử, Hoắc Yên và đám thủ hạ thấy khói nên đang tới gần.

Tất nhiên họ sẽ mất thêm một lúc nữa mới tới được đây vì tôi nghe được từ rất xa.

Đợi khi tôi và dã nhân mỗi người đánh chén thêm một con cá nữa thì từ trong bụi cỏ, một cái đầu tròn vo mập mạp thò ra.

Cái đầu vừa ló ra đã dán chặt vào đống cá nướng, nuốt nước miếng cái ực rồi kêu lên: "Quỷ Gia, ngài làm tôi tìm khổ quá, không có khói bếp của ngài thì chắc còn lâu mới tìm thấy!" Trương Khải Minh đáp: "Tại cái tên dã nhân này chạy không theo đường thẳng, cứ quanh co trong núi nên tôi mới nhóm lửa báo hướng cho đỡ tốn công tìm." Bàn Tử nghe vậy thì ngẩn người, lúc này mới thấy tên dã nhân đang ngồi bên đống lửa ăn cá ngấu nghiến, chẳng thèm để ý đến cuộc đối thoại của hai người, rõ ràng là quá lâu rồi không được ăn đồ chín.

Bàn Tử cũng chẳng khách sáo, sợ dã nhân ăn hết phần nên lao vào chộp ngay một con, thổi phù phù rồi cắn một miếng lớn, khen lấy khen để: "Quỷ Gia, tài nướng cá của ngài đúng là tuyệt đỉnh, không biết học ở đâu mà giỏi thế, ngài không đi mở quán thì phí quá!" Hắn vừa giơ ngón tay cái vừa ăn, mỡ cá chảy đầy mồm, trông chẳng khá hơn tên dã nhân là bao.

Trương Khải Minh thầm nghĩ: "Ngày xưa tôi cống hiến không biết bao nhiêu tiền cho mấy quán nướng cổng trường, xem nhiều như vậy không học được tí kỹ thuật nào mới lạ." Đang nghĩ thì những người còn lại gồm Trần Văn Cẩm, cô gái tộc Miêu, Hoắc Yên và đám thủ hạ cũng lần lượt ra khỏi bụi rậm.

"Quỷ Gia." "Quỷ Gia, tôi tới rồi." Đám thủ hạ không mặt dày như Bàn Tử, không dám ngồi xuống mà cung kính đứng sang một bên.

Trần Văn Cẩm dắt tay cô gái tộc Miêu đi tới, thấy dã nhân đang

ngồi ăn thì Văn Cẩm dù sao cũng từng trải nên không sợ, còn cô gái tộc Miêu thì hơi e dè.

Trương Khải Minh quay sang bảo Hoắc Yên: "Cá tôi ăn gần hết rồi, giờ cũng đến giờ cơm, ai muốn ăn thì xuống suối bắt, tôi sẽ nướng cho, tài nướng cá của tôi thì khỏi bàn." Bàn Tử nuốt miếng cá, gật đầu lia lịa: "Cá Quỷ Gia nướng là nhất!" "Rõ, Quỷ Gia.

Đi, để lại mấy người cảnh giới, còn lại theo tôi xuống suối bắt cá!" Hoắc Yên hô lớn.

Trương Khải Minh lúc này đã ăn gần no, bắt đầu quan sát kỹ tên dã nhân.

Nhìn khuôn mặt thì là người châu Á, đồng tử màu nâu hạt dẻ, tóc tuy bám đầy bùn đất và màu sắc kỳ lạ nhưng màu gốc chắc chắn là đen.

Tuy trông hơi khờ nhưng có vẻ nghe hiểu được những câu đơn giản.

Chẳng lẽ là dân làng xung quanh vào núi bị lạc đường?

Tôi chống cằm suy nghĩ một hồi vẫn chưa ra kết quả.

"Biết nói chuyện không?" Tôi đột nhiên đi tới hỏi dã nhân một câu.

Nghĩ nhiều làm gì, cứ hỏi trực tiếp cho nhanh, không được thì tính cách khác.

Dã nhân vội nhai nuốt miếng cá cuối cùng rồi phát ra mấy tiếng vô nghĩa.

Tôi nhíu mày, không biết hắn không biết nói, bị câm, hay do ở một mình quá lâu nên mất khả năng ngôn ngữ.

Manh mối quá ít, chưa thể phán đoán.

"Có nhớ mình là người ở đâu không?

Nhà ở đâu?

Trong nhà có ai không?" Dã nhân nghe vậy thì ngẩng đầu, đưa tay chỉ về một hướng, cũng chẳng biết là chỉ hang động hay làng mạc.

Đúng lúc này, đội bắt cá quay lại, cá đã được làm sạch sẽ.

Tôi tạm gác chuyện dã nhân sang một bên để giúp nướng cá.

Dù sao đây cũng là thủ hạ của mình, tôi vốn luôn ái mộ và quan tâm thuộc hạ, huống chi đây chỉ là chuyện nhỏ.

Vì gia vị mang theo không đủ, tôi xin thêm của đám thủ hạ rồi bắt đầu trổ tài bậc thầy nướng cá, kiểm soát hỏa hậu cực chuẩn.

Tôi vừa nướng vừa nghĩ, cứ nghỉ ngơi cái đã, lát nữa hỏi sau cũng chưa muộn.

Bàn Tử ăn no căng bụng nằm lăn ra đất ngủ khò khò.

Tôi dùng que củi đập cho hắn tỉnh, tội đồ khiến hắn ngủ say chính là đống cá nướng quá ngon này.

Trương Khải Minh im lặng nướng cá, một lúc sau cá đã chín hết.

Tôi gọi mọi người tới ăn, phân phát cho cả những người đang đứng gác.

Tận dụng đống lửa, tôi đun thêm nước pha trà và nấu canh cá.

Trần Văn Cẩm kéo cô gái tộc Miêu ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi đưa cho mỗi người một xiên cá nướng.

"Cảm ơn!" "Cảm ơn Quỷ Gia!" Hai người đồng thanh.

Tôi xua tay bảo đừng khách sáo.

Chương 543

Hai cô gái nếm thử một miếng, lập tức bị chinh phục bởi vị ngon, bắt đầu ăn không màng hình tượng, vừa ăn vừa khen nức nở và đòi tôi sau này phụ trách luôn việc nấu nướng.

Trương Khải Minh im lặng, nghĩ thầm: "Tôi mà thèm nhận lời à?

Mơ đi!" Ăn xong cá, cô gái tộc Miêu nhìn chằm chằm vào nồi canh cá đang sôi sùng sục, có vẻ muốn bồi thêm bát canh cho đủ bộ.

Trần Văn Cẩm chủ động hỏi tôi: "Tên dã nhân này bản tính không xấu, không biết vì lý do gì mà lạc vào rừng sâu, tội nghiệp quá.

Anh định tính thế nào?" Cô ấy hất cằm về phía tên dã nhân đang nằm ngủ mơ màng bên đống lửa.

Trương Khải Minh hiểu Văn Cẩm đang thương xót cho hắn.

Từ lúc gặp đến giờ, hắn chỉ lo chạy trốn, lần duy nhất hung hăng là ném đá tôi nhưng cũng bị tôi đánh nát rồi bắn ngược lại, chịu thiệt thòi đủ đường.

"Tôi cũng chưa quyết định.

Nếu trên người hắn có manh mối quan trọng cho tôi thì tốt nhất, còn nếu không, tôi cũng không thể mang hắn theo mãi được.

Đường phía trước đầy rẫy nguy hiểm, tôi phải bảo vệ mọi người, sợ là không chăm sóc nổi hắn, mang theo có khi lại hại hắn." Tôi dùng que củi gẩy lửa, nhàn nhạt nói tiếp: "Tất nhiên tôi cảm thấy nơi này có nhiều điểm tà môn, dã thú vây quanh, hắn sống được ở đây lâu như vậy chắc chắn có điểm kỳ lạ, có thể tìm được manh mối từ hắn.

Nhưng giả sử tôi đoán sai cũng chẳng sao, manh mối chỉ là để tôi có sự chuẩn bị tốt hơn thôi.

Không có manh mối thì dựa vào bản lĩnh của mình, tôi cũng chẳng sợ ai.” Trần Văn Cẩm gật đầu: “Anh nói đúng, vậy trước khi xuất phát hãy hỏi ý hắn xem.

Nếu hắn muốn đi theo thì sau khi xong việc chúng ta đưa hắn xuống núi, còn không thì để hắn ở lại đây.” Nói xong cô ấy cũng không bàn thêm nữa.

Trương Khải Minh lẳng lặng gật đầu.

Một lát sau, tôi phân phát canh cá cho mọi người.

Trong rừng rậm ẩm thấp, có bát canh nóng giúp duy trì thể lực rất tốt, dù tôi chẳng mấy bận tâm nhờ tố chất cơ thể mạnh mẽ.

Hôm nay trải qua hai lần đi bộ đường dài, những người thể lực yếu như cô gái tộc Miêu chắc đã kiệt sức, cần bổ sung gấp để chiều nay còn đi tiếp tìm chỗ nghỉ đêm an toàn.

Hoặc nếu đưa dã nhân xuống núi xem dân làng có ai nhận ra không cũng tốt, nhưng điều đó phải dựa trên nguyên tắc không gây rắc rối cho đoàn.

Một khi gặp tình huống khẩn cấp, tôi sẽ không ngần ngại bỏ rơi hắn, vì ưu tiên hàng đầu của tôi là bảo vệ những người trong đoàn như Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu!

Sau khi nghỉ ngơi xong, mọi người thu dọn trang bị, dùng nước suối dập lửa.

Trương Khải Minh đi đánh thức dã nhân dậy và bảo: “Giờ tôi phải vào núi tìm vài thứ, anh đi cùng tôi đi, rồi tôi đưa anh xuống núi.

Tôi có thể tìm chỗ định cư cho anh, nhờ dân làng và bác sĩ giúp tìm người thân, đó là tất cả những gì tôi có thể làm.” Dã nhân liên tục lắc đầu xua tay, không muốn xuống núi.

Có lẽ hắn từng gặp thợ săn hoặc có ký ức không tốt khi tiếp xúc với con người nên giờ bị ám ảnh tâm lý nặng nề.

"Vậy tôi đi đây, anh ở lại bảo trọng nhé!" Tôi vừa quay người đi, dã nhân đã vội chạy tới trước mặt, chỉ vào tôi rồi chỉ vào mình, ý là muốn đi theo.

Trương Khải Minh thở dài: "Được rồi, vậy theo tôi.

Đợi tôi xong việc sẽ đưa anh xuống núi, tìm cho anh một chỗ ở ổn định, biết đâu anh sẽ dần phục hồi khả năng nói chuyện thì sao." Câu nói hơi phức tạp, dã nhân nghe không hiểu, gãi đầu phát ra mấy tiếng hừ hừ.

"Bình thường ở trên núi anh có thấy chỗ nào kỳ quái không, dẫn tôi đi xem được không?" Dã nhân nghiêng đầu nghĩ hồi lâu, đi vòng vòng mấy vòng rồi đột nhiên nhảy cẫng lên vui sướng, chỉ về một hướng ra hiệu cho tôi, có lẽ đó là nơi có gì đó kỳ lạ.

Trương Khải Minh nhìn theo hướng đó, lấy la bàn ra lẩm bẩm tính toán.

Sau khi đi vài bước thăm dò, tôi cảm thấy có chút dị tượng, nhưng có lẽ do khoảng cách còn xa nên cảm ứng chưa rõ ràng, cần tới gần hơn mới xác định được.

Theo kết quả la bàn, hướng đó có vẻ thú vị, dù chưa chắc chắn nhưng cũng đáng để cả đoàn đi xem một chuyến.

Nghĩ vậy, tôi quay sang dã nhân: "Đi thôi, tôi đi xem thế nào.

Đi theo tôi đảm bảo có ăn có uống, tốt hơn nhiều so với việc ăn tươi nuốt sống, đúng không?" Trương Khải Minh nói xong, mỉm cười điềm nhiên, không thèm quay đầu lại mà hô lớn: "Xuất phát!" Tôi đi tiên phong, cầm khảm đao mở đường.

Cả đoàn thấy Trương Khải Minh xuất phát liền nhanh chóng bám

theo.

Hoắc Yên vẫn cầm đại đao đoạn hậu.

Trần Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu đi giữa, Bàn Tử cũng mặt dày đứng chung với họ, mặc kệ những ánh mắt bỉ thị.

Tên thợ săn thiện xạ đi phía sau cùng Hoắc Yên.

Có Quỷ Gia mở đường phía trước là quá đủ rồi, ít nhất là trong khu rừng này chẳng có gì đe dọa được ngài ấy!

Dã nhân cũng nhảy nhót bám theo tôi.

Thỉnh thoảng tôi dừng lại lấy la bàn kiểm tra phương vị để đảm bảo không đi chệch hướng.

Nhờ tố chất cơ thể siêu cường, việc chặt cây phá bụi rậm mở đường đối với tôi chẳng khác gì cắt cỏ trong vườn.

Cứ đi khoảng nửa tiếng tôi lại cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi hồi phục thể lực và uống nước.

Ở trong rừng mà bị mất nước cộng với thời tiết oi bức ban ngày và chênh lệch nhiệt độ lớn ban đêm là cực kỳ chí mạng!

Để phòng tránh muỗi đốt, không chỉ hai cô gái mà cánh đàn ông cũng phải túm ống quần nhét vào ủng, cổ áo và tay áo đều được che chắn kỹ, sợ độc trùng chui vào.

Chỉ có Trương Khải Minh tôi cậy có Kim Chung Tráo chẳng sợ độc trùng châm chích nên cứ lầm lũi mở đường.

Đi được một lúc, đột nhiên tôi ngửi thấy mùi máu tanh nhạt, liền dừng lại.

Tôi quay lưng về phía đội ngũ, tay phải cầm khảm đao, tay trái giơ lên ra hiệu dừng lại, báo hiệu xung quanh có tình hình.

Bàn Tử thấy vậy vội chạy lên hỏi: “Quỷ Gia, ngài phát hiện ra gì à?” Trương Khải Minh hít hà không khí, bình thản nói: “Tôi ngửi thấy mùi máu tanh nhạt trong không khí.

Chương 544

Có lẽ do khứu giác của tôi nhạy bén hơn người thường nên hiện tại chưa xác định rõ nó phát ra từ đâu.

Nhưng tôi khẳng định vị trí đó cách đây một quãng xa.

Hơn nữa, mùi máu này không giống máu dã thú." Lúc này mọi người phía sau vì sợ nguy hiểm nên bám rất sát, nghe thấy lời tôi liền tập trung lại.

Dã nhân cũng vây quanh tôi nhảy nhót, không biết có nghe hiểu hay muốn diễn đạt điều gì.

Trần Văn Cẩm nói: "Trương Khải Minh, có khi nào là những người thợ săn lên núi hôm qua không cứu được không?" Hoắc Yên nghe vậy liền đáp: "Cũng có khả năng.

Đám lính đánh thuê trang bị tinh lương, lại có hỏa khí, không dễ bị thương như vậy đâu!" Cô gái tộc Miêu và tên thợ săn cũng đồng tình.

"Tiếp tục tiến lên." Trương Khải Minh dừng một chút rồi nói tiếp: "Tôi cảm giác mùi máu phát ra từ phía sườn núi bên kia.

Tôi phải tới xem tình hình, biết đâu ở đó có manh mối mà chúng ta chưa biết." Tôi dùng khảm đao chỉ về một hướng, giọng bình thản.

Nói xong, tôi lại chủ động đi trước chặt cây mở lối.

Đi thêm khoảng một tiếng nữa, cả đoàn dừng lại nghỉ một lần.

Phía xa, sườn núi đã hiện ra sau một hành trình vất vả.

Rừng rậm xanh ngắt phủ lấy ngọn núi nâu xám, thỉnh thoảng có vài con sơn dương nhảy nhót trên vách đá, mấy con đại bàng lượn lờ trên không trung tìm mồi.

Khi gần tới sườn núi, Trương Khải Minh ra hiệu dừng lại nghỉ ngơi.

Tôi không lo cho mình, chỉ sợ thể lực mọi người không ở trạng thái tốt nhất, nhỡ gặp nguy hiểm tôi không bảo vệ hết được, để đoàn phải chịu tổn thất như trước.

Mọi người quây thành vòng tròn bảo vệ Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu ở giữa.

Hoắc Yên và tên thợ săn leo lên tảng đá cao để quan sát.

Trương Khải Minh chống cằm nhìn sườn núi trước mặt, trầm tư suy nghĩ.

Lát sau, tôi lên tiếng: "Giờ tôi có thể ngửi rõ mùi máu tanh đã rất gần rồi.

Tôi cảm giác chỉ cần vòng qua sườn núi kia là thấy nguồn phát ra mùi máu." Bàn Tử nghe vậy thì mừng thầm trong bụng: "Hắc, sắp tối rồi, chắc tìm được chỗ hạ trại nghỉ ngơi thôi." Trần Văn Cẩm nhìn quanh, vội nói: "Trương Khải Minh, trời sắp tối rồi, hay là chúng ta nhanh chân tới đó xem tình hình đi, để còn kịp quyết định sắp xếp tiếp theo." Tôi ngẩng đầu nhìn Hoắc Yên và tên thợ săn đang cảnh giới.

Họ gật đầu báo cáo: "Quỷ Gia, gần đây không có gì bất thường, không thấy dấu vết con người hoạt động." Tôi đứng dậy, gọi dã nhân đang định hái quả trên cây lại: "Đi thôi." Chúng tôi lại đi thêm 10 phút nữa thì tới dưới chân sườn núi.

Lúc này ai cũng ngửi thấy mùi máu nồng nặc.

Khi thực sự bước vào, nguồn gốc mùi máu hiện ra: vài cái xác bị dã thú gặm nhấm lộ cả xương trắng nằm trên đất.

Vết thương trên đầu giống hệt vết thương của thuộc hạ tôi và tên lính đánh thuê bị trói vào cây hôm nọ!

“Á!” Trần Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu dù can đảm đến mấy cũng phải hét lên trước cảnh tượng kinh hoàng đó.

Trương Khải Minh ra hiệu cho mọi người đứng yên tại chỗ, bảo Hoắc Yên và thợ săn cảnh giới, còn mình cầm quyền trượng bình thản đi tới.

Nguy hiểm thì tôi chẳng sợ.

Tôi đi tới dùng chân đá nhẹ vào khớp xương của mấy cái xác, thấy đã cứng đờ, chắc không có nguy hiểm gì.

Thế là tôi vẫy tay gọi tên thợ săn tới.

Hắn giao nhiệm vụ cảnh giới cho người khác rồi tiến về phía tôi.

“Tìm xem xung quanh có manh mối hay dấu vết gì không, chú ý an toàn!

Gặp nguy hiểm thì lùi lại ngay, đừng ham đánh!” Nói xong tôi vỗ vai hắn.

Suốt dọc đường, tố chất của tên thợ săn này khiến tôi rất hài lòng, tôi không muốn hắn phải hy sinh vì sơ suất.

Sau khi hắn đi, tôi quay lại chỗ mọi người: “Nơi này giống hệt chỗ dân làng phát hiện lính đánh thuê hôm qua.

Tôi vừa kiểm tra sơ qua, vết thương chí mạng giống với người của tôi, nhưng có dấu vết bị di chuyển.

Tôi nghi ngờ chuyện này liên quan đến nguyên nhân phát bệnh của đám lính đánh thuê hôm nọ.

Rất có thể lát nữa sẽ xảy ra tình huống như đêm qua.

Mọi người tìm chỗ nào an toàn, tốt nhất là hang động, có vậy tôi mới rảnh tay ứng phó được.” Trần Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu thở phào nhẹ nhõm vì họ biết chỉ cần không làm vướng chân tôi thì tôi

chẳng ngại hiểm nguy nào.

Hoắc Yên bảo: "Mọi người nghe lệnh Quỷ Gia, tản ra tìm hang động để trú đêm, nhưng đừng đi quá xa." Đám thủ hạ đồng thanh đáp: "Rõ!" Chẳng mấy chốc đã có người báo cáo tìm được một hang động, tuy không lớn nhưng đủ chỗ cho cả đoàn.

Trương Khải Minh lập tức hạ lệnh di chuyển tới đó.

Lúc này tên thợ săn cũng quay về, mang theo vài con dã thú săn được.

Có chỗ ngủ lại có bữa tối, tâm trạng mọi người khá hơn hẳn.

Tôi bảo Hoắc Yên dẫn mọi người vào hang chuẩn bị cơm nước, bảo tên thợ săn có chuyện gì tối hãy nói.

Khi mọi người đã vào trong, tôi cũng đi theo, nhưng đi được vài bước lại quay đầu nhìn đống xác chết, khẽ nhíu mày.

Vào đến hang, mọi người dọn dẹp sơ bộ rồi nhóm lửa nấu ăn.

Khi trời tối hẳn cũng là lúc cơm nước xong xuôi.

Đông người nên tôi không cần xuống bếp, nhưng trong lòng tôi bắt đầu cảnh giác vì xung quanh im lặng đến lạ thường, không một tiếng chim kêu vượn hú.

Yên tĩnh quá mức tất có điềm lạ.

Chương 545

Tôi quay vào hang bảo: "Hoắc Yên, chọn mấy anh em tay chân lanh lẹ, mang theo vũ khí cùng tôi canh cửa, tôi thấy không ổn." Hoắc Yên đứng dậy chọn người, cầm khảm đao và hỏa khí đứng cạnh tôi nhìn ra bóng đêm mịt mù bên ngoài hang.

"Quỷ Gia, ngài thấy sao?" "Tôi nghĩ có liên quan đến mấy cái xác ngoài kia.

Còn nhớ thuộc hạ của tôi và tên lính đánh thuê bị trói vào cây không?

Cứ đến đêm là chúng lại làm loạn." Hoắc Yên thấy có lý, liền nịnh nọt: "Quả nhiên Quỷ Gia tính toán cẩn thận.

Có hang động này thì an toàn hơn dựng trại ngoài trời nhiều." Trong hang mùi thịt nướng thơm phức tỏa ra.

Trần Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu ra gọi mọi người vào ăn.

"Cơm nước xong rồi, để tôi canh cho, mọi người vào ăn đi." Trương Khải Minh đáp: "Không sao, tôi chưa đói, Hoắc Yên đưa anh em vào ăn trước đi!" Đang nói thì bụi cỏ cao quá đầu người đối diện lay động, kèm theo tiếng gầm gừ khe khẽ.

Tôi nhíu mày, đưa tay ngăn Văn Cẩm và cô gái tộc Miêu lại.

"Vào hang ngay, gọi Hoắc Yên ra đây." "Được." Trần Văn Cẩm thấy không khí căng thẳng liền kéo cô gái tộc Miêu chạy vào trong, vừa để không làm phiền tôi, vừa để gọi người giúp sức.

Đúng lúc đó, thứ trong bụi cỏ lộ diện: một cái xác toàn thân đẫm máu, quần áo rách nát, xương trắng lộ ra, đầu bị gặm nát, nhe răng múa vuốt lao ra.

Chính là mấy cái xác lúc nãy, giờ chúng như hồi sinh vậy.

Hoắc Yên và đám thủ hạ lao ra, chứng kiến cảnh tượng quỷ dị này đều hít một hơi lạnh.

"Quỷ Gia!" Hoắc Yên gọi.

"Giữ lấy cửa hang, tuyệt đối không được để chúng lọt vào!

Sức mạnh của chúng không vừa đâu, lại thêm bọn thú dữ rình rập, để mấy tên này cho tôi." Nói xong, Trương Khải Minh tay cầm quyền trượng, tay cầm khảm đao tiến lên.

Tôi không quá lo mấy tên này mà tập trung lắng nghe để phát hiện lũ thú dữ đang phục kích.

Đám thú đó rất gian trá, nếu chúng lẻn được vào hang thì sẽ là một thảm cảnh đẫm máu.

Không thấy bóng dáng dã thú, tôi vung khảm đao đón đánh đám quái vật đang lao tới.

Một con quái vật há mồm gào rú vồ lấy tôi.

Tôi vung quyền trượng đánh gãy hai tay nó, rồi bồi thêm một đao chém ngã.

Tôi cố tình không giết ngay để xem giới hạn vận động của chúng đến đâu.

Chém ngã một con, tôi lại tiến về phía con tiếp theo!

Thấy bốn con quái vật đã bị hạ, Trương Khải Minh yên tâm bước ra khỏi hang, lấy thân mình làm mồi nhử để dụ bầy thú dữ ra hết.

Tôi muốn giết sạch chúng vì biết lũ này rất khát máu và có linh tính, để sống một con sẽ để lại hậu họa khôn lường.

Ánh trăng sáng tỏ, không một bóng mây.

Hàng chục con thú dữ mắt đỏ rực, gầm thét khi thấy tôi bước ra, có vẻ muốn xé xác con "mồi" dám đả thương đồng loại của chúng.

Mọi người trong hang nấp sau đống xác quái vật vừa bị tôi hạ, tay lăm lăm vũ khí quan sát trận đấu.

Trương Khải Minh tay cầm quyền trượng, tay cầm bảo đao, ánh mắt lạnh lùng quét qua bầy thú như một lời thách thức thầm lặng.

Đám thú lông dựng đứng, đuôi dựng cao chuẩn bị vồ tới.

Mười con vây lấy tôi, không ngừng gầm gừ cảnh cáo.

Tôi vẫn thản nhiên điều chỉnh góc độ của thanh bảo đao dưới ánh trăng.

Đột nhiên một con không nhịn được nữa, gầm lên lao tới.

Tôi đã phòng bị, giơ đao phản chiếu ánh trăng làm nó lóa mắt.

Chớp thời cơ, tôi vung đao chém đứt đầu nó.

Cái đầu bay cao, cái xác vẫn lao thêm một đoạn theo đà rồi mới đổ gục.

Cả bầy thú đồng thanh nộ hống, từ rừng sâu cũng vọng lại những tiếng gầm vang đáp trả, có vẻ như viện quân của chúng đang tới.

Hàng chục con cùng lao vào tôi.

Trần Văn Cẩm nhìn cảnh đó mà đỏ mắt, phải bịt miệng để không thốt lên tiếng kêu làm ảnh hưởng đến tôi.

Lúc này cô ấy mới nhận ra mình hiểu về Trương Khải Minh quá ít.

Nhìn người đàn ông không chút sợ hãi chắn trước cửa hang, trong lòng Văn Cẩm trăm mối ngổn ngang.

Trương Khải Minh lùi vài bước để giữ khoảng cách có thể hỗ trợ hang động, rồi vung đao.

Thanh bảo đao hóa thành những luồng hàn quang đâm, chém, phạt, bổ.

Nhờ đao sắc và sức mạnh phi thường, tôi chỉ cần một hai đao là hạ được một con.

Số lượng thú dữ giảm đi nhanh chóng.

Chẳng mấy chốc chỉ còn lại hai con đứng vững, chẳng qua là vì lúc đầu chúng đứng xa nên chưa bị tôi "chăm sóc".

Tôi lao tới con bên trái, nó thấy đồng bọn chết sạch thì sợ đến dựng lông, quay đầu chạy trốn.

Tôi đuổi theo chém cho nó vài nhát nhưng không giết, để nó chạy thoát.

Chương 546

Con còn lại thấy vậy cũng chạy theo.

Tiếng gầm rú xa dần.

Lúc này bọn Văn Cẩm, Bàn Tử mới lao ra.

Văn Cẩm lo lắng kiểm tra người tôi xem có thương tích gì không.

"Quỷ Gia, thân thủ của ngài đúng là tuyệt vời, không có ngài chắc tôi tiêu đời ở đây rồi!" Bàn Tử nịnh nọt.

Mọi người đều hết lời bội phục.

Trương Khải Minh lau sạch máu trên đao, nhặt bao đao đưa trả cho Văn Cẩm: "Cảm ơn cô, không có thanh bảo đao này thì tôi vẫn lo liệu được nhưng không nhanh và gọn thế này đâu." Văn Cẩm mỉm cười nhận đao: "Thanh đao này là gia bảo của tôi, làm từ hàn thiết thiên ngoại, giờ tôi mới thấy hết uy lực của nó." Cô ấy lại đưa đao cho tôi, nháy mắt: "Tạm thời cho anh mượn đấy, đường còn dài và nguy hiểm, khi nào tìm được vũ khí vừa ý thì trả sau.

Nhà tôi nhiều bảo bối lắm, không thiếu cái này." Bàn Tử thấy hai người nhường nhịn nhau thì sán lại: "Văn Cẩm muội tử, đừng chỉ quan tâm Quỷ Gia chứ, Bàn ca cũng thiếu vũ khí đây.

Cái dao găm trên tay muội có vẻ được đấy, hay là cho anh mượn..." Chưa nói hết câu đã bị Văn Cẩm lườm cho một cái rồi cô ấy quay người đi thẳng vào hang.

Bàn Tử ngơ ngác đứng đó, còn cô gái người Miêu bên cạnh thì khúc khích cười trộm.

Chương Khải Minh cũng đành bất lực nhìn Bàn Tử, lắc đầu rồi xoay người ra hiệu cho mọi người lại gần: "Lúc nãy tôi đã cố tình làm

bị thương một con hung thú, nhưng bây giờ trời đã tối mịt, không thích hợp để truy lùng.

Chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe, sáng sớm mai tôi sẽ xuất phát, truy tìm tận ổ của nó, trừ đi mối họa lớn này cho dân làng quanh núi!" "Tất cả xin nghe theo lệnh của Quỷ Gia!" Mọi người đã được chứng kiến trận chiến vừa rồi, hiểu rõ thực lực của Chương Khải Minh nên vô cùng khâm phục.

Ai nấy đều hăng hái xoa tay, đợi Chương Khải Minh phân phó xong liền gật đầu đồng ý!

Thế là, nửa đêm sau, họ lại chia người ra gác đêm.

Chương Khải Minh vốn định tiếp tục canh giữ ở cửa hang, lo có con hung thú nào lọt lưới đến tấn công bất ngờ.

Nhưng đám thuộc hạ nhất quyết không cho, họ bảo cứ tạm thời chất đống xác thú ở cửa hang, nếu có chuyện đột xuất cũng có thể đối phó tạm thời, rồi nhất quyết giục Chương Khải Minh vào trong hang ngủ một giấc cho yên!

Một đêm yên bình trôi qua, sáng sớm hôm sau.

Đã có những thuộc hạ không kìm được mà lột da thú, rửa sạch thịt nạc, thái xong xuôi rồi nhóm mấy đống lửa lên nấu canh thịt, nướng thịt thú.

Người rừng sáng dậy thấy nhiều xác thú như vậy cũng giật mình, cứ rụt rè không dám ra khỏi hang.

Đợi mọi người ăn sáng xong, Chương Khải Minh tiện thể lôi cả người rừng đang không dám ra khỏi hang đi cùng, rời khỏi khu rừng thông.

Một cao thủ săn bắn dẫn đường tìm kiếm dấu vết, lần theo con đường con hung thú bị thương đã bỏ chạy đêm qua.

Trên đường đi, Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu vẫn được bảo vệ ở giữa, Hoắc Yên chủ động đi cuối hàng để bọc hậu.

Còn Chương Khải Minh thì xách Hàn Quang bảo đao theo sau cao thủ săn bắn để ứng phó với những tình huống bất ngờ.

Đến một sườn núi, cao thủ săn bắn dừng lại, cẩn thận phân biệt dấu vết trên mặt đất, rồi xoay người chắp tay, cung kính báo cáo với Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, đây hẳn là nơi những con hung thú khác hợp lại với con bị thương đêm qua.

Nhìn dấu vết để lại trên đất, số lượng chắc không nhiều, có lẽ chỉ chưa tới mười con, hẳn là những con đang canh gác xung quanh lúc đó." Gã do dự một lát rồi lại chậm rãi bổ sung: "Nhưng đây chỉ là dấu vết đêm qua, tôi không biết trong ổ của chúng có bao nhiêu con." Chương Khải Minh xua tay, vẻ mặt tự tin như đã có kế hoạch: "Không sao, tôi chỉ đến xác nhận thôi.

Nếu không ổn, cứ đánh dấu chỗ đó trước, đợi đưa mọi người về làng rồi tôi một mình quay lại tiêu diệt chúng, cũng coi như làm một việc thiện!" Cao thủ săn bắn gật mạnh đầu.

Lúc này gã đã cực kỳ tin tưởng Chương Khải Minh, nên không nói thêm lời nào, tiếp tục dẫn đường đi về phía trước.

Hai người tiếp tục mở đường phía trước.

Chương Khải Minh vẫn duy trì phương pháp cứ đi nửa tiếng lại tìm một nơi an toàn nghỉ ngơi, bổ sung nước uống để giữ sức.

Sau vài lần nghỉ ngơi, cao thủ săn bắn quay đầu nói với Chương Khải Minh rằng họ đã đến gần nơi tụ tập của hung thú.

Nghe vậy, Chương Khải Minh nhíu mày, giơ tay về phía sau ra hiệu cho mọi người lại gần, rồi bình tĩnh mỉm cười: "Phía trước không xa là nơi bầy hung thú tụ tập.

Nếu cứ liều lĩnh tiến vào có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Tôi đề nghị cao thủ săn bắn tìm một nơi an toàn gần đây để chúng ta ẩn nấp trước, sau đó tôi sẽ đi trinh sát tình hình.

Như vậy, dù gặp phải tình huống đột xuất, tôi cũng có thể bảo vệ được." Trần Văn Cẩm vuốt lại tóc, khẽ cười: "Được thôi, nhưng anh nhất định không được hành động lỗ mãng.

Nếu có nguy hiểm thì rút lui trước, chúng ta sẽ bàn tính sau." Bàn Tử rất tin tưởng Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, tôi nghe theo anh." rồi toe toét cười hề hề.

Những người còn lại cũng bày tỏ nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh lại dặn dò người rừng một câu, rồi bảo cao thủ săn bắn đi tìm một địa điểm an toàn.

Lát sau, cao thủ săn bắn quay về báo cáo đã tìm thấy một hang động tự nhiên, bên trong và xung quanh không có dấu vết hoạt động của hung thú hay dã thú lớn nào khác.

Chương Khải Minh lập tức quyết định đến hang động đó.

Sau khi tất cả mọi người đã di chuyển đến nơi an toàn và chỉ huy thuộc hạ làm tốt các biện pháp phòng ngự, Chương Khải Minh mới dẫn theo cao thủ săn bắn lên đường tìm nơi tụ tập của hung thú.

Chương Khải Minh không quá lo lắng cho sự an toàn của mọi người trong hang, vì Hoắc Yên và đám thuộc hạ đều có võ nghệ, lại quen chiến đấu, chỉ cần không phải là hung thú, dã thú lớn thông thường không thể làm gì được họ.

Huống chi Trần Văn Cẩm cũng là nữ trung hào kiệt, lại có con dao găm quý giá bên mình, nếu cố ý phòng bị thì kẻ tầm thường khó mà đến gần được.

Vì vậy, anh yên tâm cùng cao thủ săn bắn đi tìm sào huyệt của hung thú.

Lần này vì chỉ có hai người, không cần để ý đến tốc độ của những người khác trong đội, bản thân cao thủ săn bắn đã là một thợ săn cực kỳ lợi hại, mà Chương Khải Minh cũng không phải người thường... nên tốc độ di chuyển cực nhanh.

Tuy nhiên, vì lúc trước cao thủ săn bắn sợ bị hung thú phát hiện nên đã chỉ cho Chương Khải Minh địa điểm từ rất xa, cộng thêm đường rừng khó đi, nên dù hai người chạy hết tốc lực vẫn mất gần một tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Cao thủ săn bắn trèo lên một tảng đá, vẫy tay ra hiệu cho Chương Khải Minh.

Chương 547

Anh hiểu ý, hoàn toàn im lặng trèo lên theo.

Nhìn xuống, đó là một thung lũng.

Lúc này, hai người đang ở trên một tảng đá cao phía trên thung lũng, cúi người nhìn xuống dưới.

Họ thấy có mấy con hung thú đang ở trên bãi đất trống trong thung lũng, có con đang cảnh giới, có con đang đùa giỡn, xung quanh mặt đất thỉnh thoảng có thể thấy những bộ xương trắng không rõ là của loài gì.

Dù ở trên cao và không phải hướng gió dưới, họ vẫn ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên.

Chương Khải Minh nhăn mũi, cố ý hạ giọng: "Anh chắc chắn tất cả dấu vết đều chỉ đến đây chứ?

Có bỏ sót cái nào không?" Cao thủ săn bắn không trả lời ngay, cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi ngẩng lên tự tin cười: "Quỷ Gia, tôi dám đảm bảo, tất cả dấu vết tôi thấy đều chỉ đến đây, trừ phi có một bầy khác." Chương Khải Minh khẽ gật đầu, xua tay: "Dù nơi khác có đi nữa, tôi cũng không có đủ thời gian để tìm.

Chỉ có thể thấy đâu diệt đó, trước hết tiêu diệt đám hung thú ở đây rồi tính tiếp!" Nói rồi, anh nhìn xuống nơi tụ tập của hung thú, quan sát cẩn thận.

Anh phát hiện nơi này không chỉ là một thung lũng, mà còn có ba mặt là núi bao quanh, chỉ có một lối ra ở chính diện.

Địa hình bên trong khá chật hẹp, và dường như có một hang động sâu trong thung lũng.

Chương Khải Minh quan sát một lúc, ghi nhớ địa hình, rồi không quay đầu lại, dường như đang lẩm bẩm một mình: "Tìm một nơi an toàn trốn đi, hoặc trực tiếp quay về tìm mọi người.

Tôi vào trong thung lũng đây." Cao thủ săn bắn vội vàng cung kính chắp tay: "Đa tạ Quỷ Gia vì người dân trong núi trừ đi mối họa lớn này!

Tôi thay mặt dân làng cảm tạ đại ân đại đức của Quỷ Gia!

Sau này Quỷ Gia có bất kỳ sai bảo gì, dù vào nước sôi lửa bỏng tôi cũng không từ nan!" Chương Khải Minh vẻ mặt không đổi, xua tay ra hiệu đã nghe, rồi không nói gì, men theo vách đá đi về phía lối vào thung lũng.

Đi được một đoạn, Chương Khải Minh đến phía trên lối vào thung lũng.

Anh nhìn xuống quan sát một lúc, phát hiện trong và ngoài lối vào đều không có hung thú.

Tất cả những con anh thấy được đều đang uể oải hoạt động ở khu vực tương đối rộng rãi bên trong thung lũng.

Chương Khải Minh không do dự, nhảy khỏi tảng đá, tay trái cầm trượng, tay phải nắm đao, từ lối vào thung lũng lao thẳng vào trong.

Lúc này con hung thú đầu tiên mới kịp phản ứng.

Vì tốc độ của Chương Khải Minh quá nhanh, lại không có đồng đội cần bảo vệ khiến anh phải phân tâm, nên anh không chút kiêng dè mà bộc phát tốc độ nhanh nhất.

Một ánh đao lạnh lẽo lóe lên, con hung thú vừa mở miệng định gầm lên báo hiệu cho đồng bọn thì một cái đầu thú đã bay vút ra ngoài.

Chương Khải Minh không hề dừng lại, ánh đao lại nhanh chóng

lóe về phía con hung thú bên cạnh, thêm một cái đầu thú nữa bay lên.

Ngay khi anh chuẩn bị tấn công con thứ ba, những con hung thú còn lại cuối cùng cũng gầm lên.

Ngay khi chúng định quay đầu lao về phía Chương Khải Minh, bảo đao của anh đã quét ngang, một ánh sáng lạnh lẽo nữa lóe lên, cái đầu thú thứ ba bay vọt lên trời.

Lúc này, Chương Khải Minh nhanh chóng liếc nhìn vào sâu trong thung lũng, thấy ở đó có một hang động, trông có vẻ không sâu lắm.

Với thể chất và thị lực siêu phàm, anh có thể lờ mờ nhìn thấy vách động bên trong.

Dường như có chưa tới mười con hung thú đang nằm trong đó, lúc này tất cả đã đứng dậy, lao về phía anh.

Đám hung thú ở cửa hang cũng lao về phía Chương Khải Minh.

Vừa rồi chúng chết lặng không kịp phản ứng.

Không thể tin được, xưng bá ở khu rừng này bao nhiêu năm, lại có kẻ dám chủ động tìm đến tận cửa.

Chương Khải Minh không né không tránh, tay trái vung quyền trượng đỡ đòn, một luồng sức mạnh kỳ lạ tuôn ra, chặn đứng con mãnh thú lao tới từ bên trái.

Tay phải anh vung Hàn Quang bảo đao chém mạnh xuống, mặc cho móng vuốt sắc nhọn của con hung thú bên phải cào vào người, phát ra một tiếng "két" chói tai như kim loại cọ vào nhau.

Sau ánh đao, đầu con hung thú bên phải bị chẻ làm đôi, theo quán tính lao qua sau lưng anh.

Chương Khải Minh thu tay phải lại, đâm ngược lên từ dưới cằm con hung thú bên trái, mũi đao xuyên qua đỉnh đầu nó.

Con hung thú lập tức trợn trắng mắt, chết ngay tại chỗ.

Chương Khải Minh vung tay vẩy máu thú trên bảo đao, rồi lao một bước đến cửa hang, chặn lối ra.

Anh vung quyền trượng tay trái, chặn con hung thú chạy nhanh nhất định lao ra, tay phải vung Hàn Quang bảo đao, thêm một cái đầu thú bị chẻ làm đôi.

Chương Khải Minh cười khẩy, búng nhẹ vào lưỡi Hàn Quang bảo đao, nghe tiếng nó kêu "ong ong", rồi nói với đám hung thú đang dừng lại gầm gừ đe dọa phía trước: "Hôm qua, các ngươi dồn ta vào hang động.

Hôm nay, đến lượt ta dồn các ngươi!" Dứt lời, anh đạp mạnh chân phải, thân hình như hóa thành một ảo ảnh lao về phía trước.

Gặp con hung thú đầu tiên, vì đang ở trong hang, địa hình chật hẹp, không thể vòng ra bên hông hay nhảy lên tấn công vào điểm yếu, nên Chương Khải Minh trực tiếp chọn đối đầu.

Anh móc quyền trượng vào thắt lưng, dùng cả hai tay nắm chặt bảo đao, dùng hết sức chém xuống, chém con hung thú đối diện thành hai nửa từ đầu đến gần hết thân.

Nguyên nhân chủ yếu là vì Hàn Quang bảo đao là đao của Trần Văn Cẩm, vũ khí phụ nữ dùng đương nhiên phải chú trọng sự nhẹ nhàng, tiện lợi, nên sẽ không quá dài.

Lúc này, Chương Khải Minh liếc nhìn vào trong hang, phát hiện còn năm con hung thú, bèn vẩy máu trên bảo đao, bước đi với dáng vẻ tự tin, thong dong vào trong hang: "Bình thường làm nhiều điều ác, gây hại cho dân làng, hôm nay, một con cũng đừng hòng chạy thoát!" Nói rồi, Chương Khải Minh lao tới.

Hang động chật hẹp, mỗi lần chỉ một con hung thú có thể đi qua.

Vì Chương Khải Minh đã kịp thời dọn dẹp đám hung thú ngoài cửa hang, rồi chặn ngay lối vào trong thời gian ngắn nhất, nên tất cả những con còn lại đều bị nhốt trong hang.

Lúc này, chúng dường như cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng, con nào con nấy gào thét thảm thiết, mắt đỏ ngầu, lông lá dựng đứng, lao về phía Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh xách Hàn Quang bảo đao, đối đầu một chọi một với hung thú dễ như người lớn bắt nạt trẻ con, cứ một nhát đao một con, chém sạch đám hung thú đã hại không biết bao nhiêu người.

Chương 548

Tùy tay vẩy máu thú trên bảo đao, Chương Khải Minh bắt đầu quan sát bên trong hang động.

Mặc dù không có đuốc, trong hang khá tối, nhưng với thể chất biến thái của Chương Khải Minh, nhìn rõ mọi thứ không thành vấn đề.

Anh nhanh chóng phát hiện trong hang chất đống những bộ xương trắng không rõ là của loài gì, trong đó còn có những vật phẩm nhân tạo đã mục nát.

Chương Khải Minh từ từ xem xét từng nơi, nhanh chóng phát hiện trong một đống xương trắng có một điểm màu đỏ lộ ra.

Nếu không nhìn kỹ thì thật sự không thể thấy được.

Anh bèn đi tới, cúi đầu xem xét, phát hiện đó là một con dao găm có thân màu đỏ sẫm, không phản quang.

Trong lòng phấn khích, anh vội nhặt lên, đi ra khỏi hang để xem xét dưới ánh mặt trời.

Con dao găm này có hình dáng đặc biệt, chuôi và thân dao đều làm bằng đồng thanh, hoa văn trên đó cho thấy nó có từ thời Chiến Quốc.

Màu sắc của thân dao không biết đã qua xử lý đặc biệt gì mà đến nay không hề có một chút rỉ sét.

Chương Khải Minh không có kiến thức về phương diện này, nhưng nghi ngờ con dao găm có thể đã ở trong hang từ trước khi bầy hung thú chiếm cứ.

Anh lấy dao găm thử rạch một đường trên bộ da của xác thú ở cửa, không ngờ nó dễ dàng rạch toạc lớp da dày, cảm giác còn sắc bén

hơn cả Hàn Quang bảo đao.

Chương Khải Minh phấn khích: "Con dao này chắc đã ở đây không ít năm, vậy mà vẫn sắc bén như vậy, chắc chắn là do danh gia chế tạo!" Có được bảo vật, Chương Khải Minh vô cùng phấn khích, tay trái cầm con dao găm bí ẩn, tay phải xách Hàn Quang bảo đao, đi lên đỉnh thung lũng.

Trên đỉnh núi, cao thủ săn bắn từ từ trèo xuống từ một cây đại thụ, lon ton chạy đến bên cạnh Chương Khải Minh, vẻ mặt mừng rỡ: "Quỷ Gia, xong hết rồi ạ?" Chương Khải Minh thản nhiên xua tay, ra hiệu không có gì: "Ừ, xong rồi.

Đi thôi, về tìm họ!" Rất nhanh, Chương Khải Minh và cao thủ săn bắn đã quay lại hang động nơi họ chia tay với mọi người.

Trần Văn Cẩm, cô gái người Miêu, Bàn Tử, Hoắc Yên và những người khác thấy hai người trở về bình an đều vui mừng chạy ra đón.

Ngay cả người rừng đang hái quả dại bên cạnh cũng nhảy cẫng lên vui vẻ quanh Chương Khải Minh.

Lúc này đã gần trưa, mọi người cũng đã săn được con mồi, đang dựng bếp không khói để chuẩn bị nấu cơm.

Chương Khải Minh đưa con dao găm trong tay trái cho Trần Văn Cẩm xem: "Lúc nãy dọn dẹp hang ổ của hung thú, tôi tìm thấy thứ này, cô xem đi.

Nếu thích thì tặng cho cô, coi như là trả công cô cho tôi mượn bảo đao." Nói xong anh mỉm cười.

Trần Văn Cẩm cẩn thận nhận lấy con dao găm bí ẩn, mân mê một hồi: "Đây là bảo vật vô giá đấy!

Chỉ nhìn hoa văn và chất liệu cũng biết nó không muộn hơn thời Chiến Quốc.

Tôi xem kỹ rồi, không có dấu tích của người chế tạo, không biết là bút tích của đại sư nào." Dứt lời, Bàn Tử, cô gái người Miêu và Hoắc Yên đều ghé vào xem.

Sau đó, Trần Văn Cẩm đưa con dao găm màu đỏ sẫm lại cho Chương Khải Minh: "Anh đang thiếu vũ khí sắc bén.

Con dao này được bảo quản bao nhiêu năm mà không rỉ sét, lưỡi dao trông rất đáng sợ, anh giữ lại mà dùng đi.

Huống hồ, ai quy định cho mượn đồ là phải nhận lại quà chứ?

Giá trị của con dao này vượt xa thanh bảo đao gia truyền của tôi, tôi không thể nhận, anh cầm lại đi!" Nói rồi, cô cứng rắn nhét con dao vào tay Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh đành bất lực nhận lại con dao.

Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh: "Văn Cẩm em gái, em không cần bảo bối này, sao không cho Bàn ca ta dùng thử xem?

Bàn ca ta đây không có bảo bối nào hộ thân cả!" Nói rồi gã cười đắc ý.

Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng, định bỏ đi thì bị Chương Khải Minh vội gọi lại: "Thanh Hàn Quang bảo đao này, trước hết vật quy nguyên chủ.

Không phải tôi không thích, chỉ là bây giờ tôi có ba món vũ khí trên người rồi, dùng không hết.

Cô cứ cầm lấy phòng thân." Chương Khải Minh chưa nói xong, Trần Văn Cẩm đã "hứ" một tiếng: "Thích dùng thì dùng, không dùng thì thôi!" Cô lườm anh một cái, nhíu mày, giật lấy thanh bảo đao rồi đi đến bên nồi canh nêm nếm gia vị.

Cô gái người Miêu bật cười, vội chạy đến giúp Trần Văn Cẩm.

Chương Khải Minh gãi gãi gáy, có chút ngơ ngác.

Bàn Tử và Hoắc Yên nín cười đến đau cả bụng, vội tìm cớ đi tuần tra.

Chỉ còn lại một mình Chương Khải Minh đứng đó ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Một lúc sau, cơm nước đã nấu xong.

Mọi người vội vàng ăn cơm, thu dọn hành lý, chuẩn bị tiếp tục tiến về phía la bàn đã chỉ trước đó.

Trong lúc ăn cơm, Trần Văn Cẩm cũng không thèm để ý đến Chương Khải Minh, chỉ cười nói vui vẻ với cô gái người Miêu.

Đợi mọi người thu dọn xong, Chương Khải Minh lại dùng la bàn xác định phương vị, rồi không chần chừ, dẫn cả đoàn đi theo hướng đã định.

Vẫn là Chương Khải Minh đi đầu, anh gài quyền trượng vào thắt lưng, tay trái cầm dao găm đỏ sẫm, tay phải cầm một thanh mã tấu do một tiểu đệ đưa cho, tiếp tục chặt cây dọn đường cho cả đoàn.

Hoắc Yên và cao thủ săn bắn đi cuối cùng bọc hậu, bảo vệ Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu ở giữa.

Chương Khải Minh vẫn duy trì lịch trình đi nửa tiếng nghỉ một lần, luôn giữ cho thể lực của cả đội ở trạng thái tốt nhất để ứng phó với các tình huống khẩn cấp.

Đi được một lúc, phía trước bỗng trở nên quang đãng.

Hóa ra họ đã đi đến rìa của khu rừng thông.

Nhìn xuống dưới là một vách núi đứt gãy, và bên dưới vách núi là một vùng đồng bằng khác cũng mọc đầy rừng rậm.

Bây giờ họ cần phải trèo xuống vách núi này, sau khi xuống đến

đồng bằng mới có thể tiếp tục đi theo hướng la bàn chỉ dẫn.

Chương 549

Thế là mọi người lấy dây thừng ra, tìm một tảng đá chắc chắn xung quanh để cố định, thắt nút chuyên dụng cho leo núi.

Loại nút thắt này có thể được tháo ra từ bên dưới bằng một thủ pháp đặc biệt, giúp họ thu hồi dây thừng để tái sử dụng, không cần phải bỏ lại sau mỗi lần leo.

Sau khi thắt nút xong, Chương Khải Minh là người đầu tiên leo xuống.

Anh leo một mạch xuống dưới vách núi, tìm kiếm sơ bộ xung quanh và không phát hiện nguy hiểm gì.

Ngay sau đó, Chương Khải Minh ra hiệu, cao thủ săn bắn cũng nhanh chóng leo xuống theo như đã sắp xếp từ trước.

Chương Khải Minh lập tức bảo anh ta đi kiểm tra tình hình xung quanh để xác nhận an toàn.

Một lát sau, cao thủ săn bắn báo cáo rằng khu vực lân cận tạm thời an toàn.

Thế là anh để Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu xuống trước, rồi Bàn Tử, Hoắc Yên và các thuộc hạ còn lại lần lượt xuống dưới vách núi.

Lúc này Chương Khải Minh mới có thời gian quan sát kỹ.

Anh nhận thấy nhiệt độ ở đây rõ ràng cao hơn một chút so với tầng trên, cây cối rậm rạp hơn, cỏ dại cũng dường như mọc cao hơn, từ sâu trong rừng thỉnh thoảng vọng ra tiếng kêu của các loài dã thú và côn trùng. "Theo thông lệ, nghỉ ngơi tại chỗ một lát đã." Chương Khải Minh nhìn Bàn Tử đang nằm bò trên tảng đá thở hổn hển, vừa bực

mình vừa buồn cười mà nói.

Tất nhiên có thuộc hạ đi thu dọn dây thừng, cuộn lại rồi vẫn đeo trên lưng để lần sau gặp địa hình hiểm trở có thể sử dụng.

Chương Khải Minh lấy la bàn ra, tiếp tục đo phương vị.

Đây là thói quen của anh, vì ở một số nơi, cường độ từ trường có thể làm thay đổi độ chính xác của la bàn, nên anh thà tốn thêm chút công sức còn hơn đi nhầm đường.

Dù sao trong đội cũng có hai quý cô, nếu cứ đi lạc đường liên tục, không chỉ thể lực của thuộc hạ khó đảm bảo mà mặt mũi anh cũng chẳng còn.

Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn, đội ngũ tiếp tục lên đường, Chương Khải Minh đi đầu mở lối.

Đi được một lúc, đột nhiên Chương Khải Minh loáng thoáng nghe thấy phía trước có tiếng ồn ào, dường như có người đang nói chuyện khe khẽ.

Chương Khải Minh khẽ nhíu mày, vẫy tay ra hiệu cho mọi người phía sau tạm dừng.

Anh đang định sắp xếp cho cao thủ săn bắn đi trinh sát thì đột nhiên xung quanh đội ngũ xuất hiện mấy người, tất cả đều cầm vũ khí sắc bén, nhanh chóng hình thành vòng vây, một bộ phận chạy ra phía sau để bao vây toàn bộ đội ngũ.

Lúc này, một người đàn ông trung niên trông như thủ lĩnh, mặt có mấy vết sẹo, tóc tai thưa thớt, tướng mạo hung ác bước ra.

Thấy hắn xuất hiện, những người khác càng tích cực tỏ ra hung hãn với đội của Chương Khải Minh, dường như đang tranh nhau thể hiện!

Cô gái người Miêu có chút sợ hãi.

Trần Văn Cẩm vội an ủi: "Đừng sợ, có Chương Khải Minh ở đây, sẽ không sao đâu." Chương Khải Minh bình tĩnh quét mắt một vòng, phát hiện quần áo của đám người này đều có dấu vết bị cắn xé, trong đó hai người còn có vết máu và băng bó rõ ràng, mắt cũng đầy tơ máu đỏ.

Chương Khải Minh có thể coi là người giao chiến với hung thú nhiều nhất trên thế giới này, chỉ cần liếc mắt là nhận ra họ đã bị hung thú cắn và đã bị nhiễm độc. "Thằng ngu, mày bắn đi đâu đấy!" Một tên lính đánh thuê bên cạnh vội giằng lấy súng của gã kia để tránh bị thương oan.

Tên lính đánh thuê này vừa quay sang phía gã đồng đội bắn loạn xạ thì phát hiện cổ họng gã kia đã phụt ra một tia máu, trong cổ họng phát ra tiếng "khè khè", khẩu súng rơi xuống đất.

Hai tay gã ta vung vẩy loạn xạ như muốn nắm lấy thứ gì đó trong không khí, rồi từ từ ngã xuống.

Ngay sau đó, tên lính đánh thuê nhìn sang cũng cảm thấy mình như đang bay lên, xoay mấy vòng trên không, hắn thấy bên cạnh gã đồng đội vừa rồi, một cơ thể không đầu cũng đang từ từ ngã xuống.

Dần dần, hắn cũng cảm thấy trước mắt tối sầm, rồi mất đi ý thức.

Thủ lĩnh mặt nhăn mày nhíu lúc này trong lòng kinh hãi tột độ, không ngờ lại tùy tiện gặp phải một tên sát tinh hung mãnh như vậy trong rừng, còn chủ động đi gây sự.

Chẳng lẽ mấy hôm nay mình xui xẻo quá, phải đi giải hạn gấp.

Nhưng nghĩ lại, hôm nay e rằng khó sống sót, đi đâu mà giải hạn chứ.

Lúc này, hắn dường như đã hạ quyết tâm, nghiến răng nói: "Mau

chém một thằng trong đám bị trói cho tao, nhanh tay lên!

Nhanh!" Mấy tên lính đánh thuê vây quanh Bàn Tử cũng bị dọa cho ngây người, ngẩn ra một lúc mới có một tên hung hãn giơ vũ khí trong tay lên, chém về phía một thuộc hạ của Chương Khải Minh.

Thuộc hạ của Chương Khải Minh thấy lưỡi dao chém tới, trong lòng lạnh toát, theo bản năng nhắm mắt lại.

Kết quả đợi một lúc lâu cũng không thấy lưỡi dao rơi xuống người mình.

Lúc này, anh ta nghe thấy Bàn Tử bên cạnh la lối: "Quỷ Gia, ngài lại cứu tôi một lần nữa, tôi thật không biết phải báo đáp ngài thế nào.

Ngoài cái mạng này ra, tôi thật sự không có gì đáng giá cả.

Sau này vì ngài, tôi có lên núi đao xuống biển lửa, nếu nhíu mày một cái, tôi không phải là người!" Thuộc hạ của Chương Khải Minh vội mở mắt ra nhìn, thấy Chương Khải Minh đang lần lượt dùng dao găm cắt đứt dây thừng trói họ.

Xung quanh, tất cả lính đánh thuê đều đã ngã trên mặt đất, mình đầy máu, không còn hơi thở.

Lúc này, gã thủ lĩnh mặt vuông mày nhíu sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, răng va vào nhau cầm cập. "Thả họ ra, lát nữa tôi có chuyện muốn hỏi." Nói rồi anh ra một thủ thế đã hẹn trước, ra hiệu đã an toàn, bảo Trần Văn Cẩm, cô gái người Miêu đang trốn ở phía sau, và Hoắc Yên, cao thủ săn bắn cùng các thuộc hạ đang mai phục hai bên tụ tập lại. "Chúng ta chuyển đi trước, tìm một nơi, tôi cần hỏi chút thông tin!" Các thuộc hạ đối với chiến tích kinh người của Chương Khải Minh đã sớm quen, sau khi chắp tay hành lễ liền nhanh chóng đi làm việc được phân công!

Bên cạnh, Bàn Tử đã sớm dẫn người trói gô gã thủ lĩnh mặt

vuông, nhét một miếng giẻ rách vào miệng, mỗi người đấm mấy phát, dường như để báo thù cho trận đòn thảm trước đó.

Hoắc Yên và cao thủ săn bắn tự giác dẫn người đi thu dọn chiến lợi phẩm.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đi đến trước mặt Chương Khải Minh, đi một vòng quanh anh.

Thấy trên người anh không dính một giọt máu, biết anh không bị thương, họ mới yên tâm, khẽ nói rồi vội đi gọi mọi người mang vật tư rời đi.

Chương 550

Cao thủ săn bắn đi trước dò đường, Chương Khải Minh dẫn mọi người tìm một thung lũng khô ráo, khuất gió, chuẩn bị hạ trại ở đó.

Cao thủ săn bắn cũng dẫn người ra ngoài săn mấy con mồi, rửa sạch, thái thành từng miếng thịt, một phần đem nấu, một phần xiên vào que gỗ để nướng, ăn cùng với một phần lương khô mang theo đã được hâm nóng.

Bữa tối này do Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu tự tay chuẩn bị.

Chương Khải Minh để Hoắc Yên và cao thủ săn bắn dẫn mấy thuộc hạ lanh lợi đi canh gác xung quanh.

Anh dẫn Bàn Tử và mấy thuộc hạ bị bắt cùng lúc trước tìm một nơi khuất mặt Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu, để phòng họ thấy cảnh không hay.

Sau đó, Bàn Tử lôi miếng giẻ rách trong miệng gã thủ lĩnh ra, hung hăng đá một phát rồi nói: "Bây giờ Quỷ Gia muốn hỏi chuyện, biết gì thì nói đó, đừng có nói dối, nếu không Bàn gia ta đây có nhiều cách trị ngươi!" Gã thủ lĩnh mặt vuông thấy Chương Khải Minh không nói một lời đã giết sạch hơn sáu mươi thuộc hạ của hắn, trên đường đi đã sớm sợ đến tè ra quần.

Lúc này hắn vội vàng dập đầu nói: "Cầu Quỷ Gia tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, đã đắc tội với Quỷ Gia.

Xin Quỷ Gia đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân cái mạng hèn này.

Tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ Quỷ Gia!" Nói rồi hắn tiếp tục dập đầu không ngừng.

Chương Khải Minh thản nhiên đáp một câu: "Tôi hỏi anh mấy câu, nếu câu trả lời của anh làm tôi hài lòng, không chừng tôi có thể cho anh một cơ hội lấy công chuộc tội.

Đeo tội lập công, công lao đủ rồi, tự nhiên có thể chuộc lại cái mạng này." "Vâng!

Vâng!

Xin Quỷ Gia cứ hỏi, tôi nhất định biết gì nói nấy, không giấu diếm chút nào!" Gã thủ lĩnh mặt vuông vừa nghe có cơ hội sống, không nói hai lời, vội chuẩn bị bán sạch cả gia sản!

Chương Khải Minh nhận một tách trà từ thuộc hạ, chậm rãi nhấp một ngụm, thản nhiên nói: "Nhiều người như vậy, vào núi định làm gì?" Nói rồi anh chỉ về phía ngôi mộ đã phát hiện trước đó: "Đừng nói là vì ngôi mộ kia.

Tôi xem rồi, với phong thủy của ngôi mộ đó, người được chôn không phải là người quyền quý gì.

Cho dù lấy hết minh khí bên trong ra cũng không đủ chi phí cho nhiều người như vậy đâu, phải không?

Nói thật đi, nói tốt thì còn có đường sống." Chương Khải Minh không để lộ cảm xúc mà uy hiếp một câu. "Quỷ Gia quả nhiên kiến thức rộng rãi, không phải người thường!" Gã thủ lĩnh mặt vuông rùng mình một cái, vội vàng nịnh nọt một câu. "Báo cáo Quỷ Gia, lần này tôi theo lệnh cấp trên vào đây làm nhiệm vụ.

Chúng tôi có mấy đội, theo chỉ thị tìm kiếm một ngôi mộ trong núi.

Tình hình cụ thể cấp trên không nói chi tiết cho tôi, nhưng tôi thân với một đội trưởng khác, người này có một trưởng bối làm việc cho

cấp cao.

Anh ta lén nói với tôi, trưởng bối đó bảo ngôi mộ chúng tôi cần tìm, nghe nói có liên quan đến Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết." Nói đến đây, hắn lén ngước mắt nhìn Chương Khải Minh, sợ anh không hài lòng.

Chương Khải Minh cũng không nhìn hắn, lại uống một ngụm trà, nói: "Quả nhiên, tôi đã nghĩ nơi hẻo lánh thế này, sao lại có nhiều lính đánh thuê như vậy, quả nhiên là vì mộ Tây Vương Mẫu." Anh tiếp tục hỏi: "Nói tiếp đi, cấp cao của các người nắm được manh mối gì?" Nói xong, anh nghĩ, nhiều người biết tin tức về mộ Tây Vương Mẫu như vậy, không bình thường chút nào, chắc chắn có uẩn khúc! "Quỷ Gia, theo lời người bạn đó của tôi, mấy năm gần đây, cấp cao không biết từ đâu có được một món cổ vật, trên đó lờ mờ chỉ ra manh mối về mộ Tây Vương Mẫu, chỉ là không chắc chắn lắm.

Vì vậy, họ đã phái mấy đội vào đây dò la tìm kiếm.

Chúng tôi ở đây đã gần nửa năm, cũng tìm được mấy ngôi mộ, nhưng đáng tiếc đều không phải là mộ Tây Vương Mẫu cần tìm." Gã thủ lĩnh mặt vuông vội vàng nhăn nhó, nịnh nọt cười nói. "Tổng cộng có bao nhiêu đội, khoảng bao nhiêu người ở đây." Chương Khải Minh lại uống một ngụm trà, tiếp tục hỏi. "Lần này chúng tôi vào tổng cộng năm đội, mỗi đội lúc đầu có một trăm người.

Sau nửa năm, do môi trường khắc nghiệt trong núi, cùng với hung thú đáng sợ và các loại mãnh thú, độc trùng, bây giờ mỗi đội đều đã tổn thất một bộ phận thành viên, mỗi đội bây giờ chỉ còn lại khoảng ba mươi đến sáu mươi người.

Đội của tôi trước đó cũng chỉ còn lại bấy nhiêu người, cũng đã bắt không ít thợ săn trộm để bổ sung, nếu không e rằng bây giờ còn chưa được năm mươi người." Sợ nói không đủ chi tiết, hắn vội bổ sung:

"Lần này tôi nhận được thông báo của tiểu đội người bạn đó, phái người mang thư đến cho tôi, bảo tôi dẫn đội viên đến giúp vận chuyển minh khí.

Vì quân số giảm nghiêm trọng, nhân lực không đủ, các đội khác lại không tin tưởng, nên chỉ có thể gọi tôi đến giúp!

Không ngờ lại gặp phải Quỷ Gia ngài và Bàn gia..." Nói rồi hắn cúi đầu, sợ Chương Khải Minh đang có ý đồ gì đó. "Quỷ Gia, tất cả đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi ạ!

Tôi không biết Bàn ca đây và mấy vị huynh đệ đều là người của Quỷ Gia, nếu không cho tôi mấy lá gan tôi cũng không dám gây sự!" Gã thủ lĩnh mặt vuông vội vàng dập đầu mấy cái, cẩn thận nói. "Còn gì quên không!

Đừng để Quỷ Gia phải hỏi từng câu một, có gì thì nói hết ra.

Chậm một câu, cẩn thận cái đầu của mày!" Bàn Tử không đợi Chương Khải Minh hỏi tiếp, đã đá gã thủ lĩnh một phát, hung hăng gầm lên. "Tôi biết gì đã nói hết rồi, tuyệt đối không giấu diếm!" Gã thủ lĩnh đau đến kêu lên một tiếng, rồi vội nói tiếp: "Tôi, tôi còn có chuyện muốn khai báo.

Trên đường đến đây, tôi sợ lúc vận chuyển minh khí nhân lực không đủ, nên đã đem toàn bộ minh khí đào được trước đó tìm một nơi kín đáo giấu đi.

Quỷ Gia, tôi xin dâng hết số minh khí đó lên, cầu Quỷ Gia tha cho tôi một mạng!" Gã thủ lĩnh nói xong lại lén nhìn Chương Khải Minh, sợ tên sát tinh này sẽ chém hắn như đã chém những đội viên kia. "Nơi chôn giấu cách đây xa không." Chương Khải Minh không tỏ thái độ gì, nhẹ nhàng hỏi một câu. "Không xa không xa, đi bộ chắc cũng chỉ nửa tiếng là tới." Gã thủ lĩnh mặt vuông vội vàng nói. "Nói cho tôi địa điểm chi tiết." Nói xong, qua lời miêu tả của gã thủ lĩnh, Chương

Khải Minh xác nhận phương vị, và ước tính, với tốc độ của mình, có lẽ chỉ cần hơn mười phút là đến.

Anh quyết định để Bàn Tử phái người trông chừng gã thủ lĩnh, còn mình đi một chuyến.

Vì bây giờ là buổi tối, có thể không an toàn lắm, anh không dẫn theo cao thủ săn bắn.

Lát nữa thu thập minh khí, anh cũng không thể để người khác phát hiện bí mật của mình, nếu không khó tránh khỏi phải giết người diệt khẩu.

Nghĩ đến đây, Chương Khải Minh uống cạn chỗ trà còn lại, đặt chén trà lên tảng đá, xoay người lao đi, quyết định đi nhanh về nhanh để tránh xảy ra biến cố.

Chương 551

Anh lao đi trong rừng hơn mười phút, để tránh bị cành cây đâm rách quần áo, Chương Khải Minh cẩn thận luồn lách giữa các thân cây.

Không lâu sau, anh đã đến địa điểm mà gã thủ lĩnh đã chỉ trước đó.

Xác nhận không tìm nhầm vị trí, Chương Khải Minh lấy ra cái xẻng sắt mang từ trại, chọn một chỗ trên mặt đất, một xẻng xúc xuống, bắt đầu đào.

Do thể chất siêu cường, anh đào rất nhanh, cái hố nhanh chóng lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Đào chưa được bao lâu, anh cảm thấy đã chạm phải một vật gì đó, bèn cẩn thận dọn dẹp đất xung quanh.

Sau khi dọn dẹp một lúc, Chương Khải Minh đã tìm thấy số minh khí mà gã thủ lĩnh đã chôn giấu trước đó.

Anh đếm sơ qua, số lượng không ít, xem ra trước đó họ cũng đã đào bới mấy ngôi mộ, thu hoạch được không ít.

Đánh giá sơ bộ giá trị của số minh khí này, Chương Khải Minh cảm thấy nếu đổi cho hệ thống, với cấp bậc hiện tại của mình, cũng không tăng được bao nhiêu thuộc tính.

Thế là anh thu hết vào không gian hệ thống, chuẩn bị đợi lúc luận công ban thưởng sẽ lấy ra sử dụng, sau này có được minh khí cấp cao hơn sẽ đổi cho hệ thống.

Thu dọn xong tất cả minh khí, Chương Khải Minh lại dò xét xung quanh, không phát hiện điều gì bất thường.

Anh đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nghe thấy có tiếng người

truyền đến.

Hơi ngạc nhiên, sao muộn thế này lại có người ở đây, Chương Khải Minh nhíu mày, quyết định ở lại dò la, biết đâu có thể thu được thông tin gì đó.

Thế là anh trốn sau một tảng đá bên cạnh, từ từ điều hòa hơi thở, dần dần hòa làm một với môi trường xung quanh, không ai có thể phát hiện được.

Lúc này, chỉ thấy một nhóm người từ chân núi bên cạnh đi ra, ai nấy đều cầm đuốc đi về phía này.

Chương Khải Minh vừa nhìn, chẳng phải là đám người gặp trong rừng lúc sáng sao?

Cũng không biết trong đội ngũ của chúng thuộc cấp bậc nào, liệu có biết thông tin gì mà gã thủ lĩnh mặt vuông không biết để tham khảo không.

Thế là Chương Khải Minh quyết định đợi thêm một lúc.

Lúc này, đám người đó dần dần đến gần, tiếng nói chuyện cũng rõ ràng hơn. "Chúng ta sắp đến nơi rồi.

Lão đại đang đóng quân ở đây.

Đợi tôi tìm được lão đại, chúng ta hợp lại một chỗ.

Chỉ cần bảo vật trên người thằng nhóc đó không ít, lão đại chắc chắn sẽ hứng thú.

Chỉ cần thuyết phục được lão đại, để lão đại dẫn người đi tìm thằng nhóc đó, lúc đó, lão đại có được bảo vật, chúng ta báo được thù gãy chân, chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích, cả hai bên đều hài lòng sao?

Đến lúc đó ta lập công lớn, sau này có thể nhờ lão đại nói tốt cho

ta vài câu với cấp trên, biết đâu lại có cơ hội được trọng dụng!" Chương Khải Minh chỉ thấy một gã trọc đầu, đang cười toe toét nói với một người có chân băng nẹp gỗ, đang nằm trên một cái cáng làm bằng cành cây do người khác khiêng đi.

Thị lực của Chương Khải Minh siêu phàm, cho dù trong ngôi mộ tối đen như mực, anh cũng có thể nhìn rõ bố trí bên trong.

Bây giờ trong môi trường sáng sủa có đuốc soi thế này, làm sao anh không nhận ra người đang nằm trên cáng, chân băng cành cây kia, chính là thủ lĩnh của đội lính đánh thuê mà họ gặp lúc sáng, gã đàn ông trung niên đó sao?

Đêm khuya, tại nơi ba người bị trói, chỉ thấy dây thừng trên tay gã thủ lĩnh mặt vuông lỏng ra, tuột xuống.

Hắn lén lắng nghe, xung quanh không có động tĩnh, nhìn người đàn ông trung niên gãy chân và gã đầu trọc đang nằm trên mặt đất, do dự một lát rồi cũng cởi trói cho họ.

Hắn nhẹ nhàng đánh thức họ dậy, ra hiệu không được lên tiếng, rồi vội bảo gã đầu trọc cõng người đàn ông trung niên rời khỏi đó.

Do ban ngày chạy đi chạy lại liên tục, người gác đêm ngủ gật, nên không ai phát hiện họ đã trốn thoát.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Yên cầm mấy đoạn dây thừng bị cắt đứt đến tìm Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, ba người đó tối qua nhân lúc trời tối đã trốn rồi." Thuộc hạ đi theo bên cạnh đã sớm quỳ xuống, nói: "Quỷ Gia, tiểu nhân tối qua ngủ quên, không phát hiện họ trốn thoát, xin Quỷ Gia trừng phạt." Chương Khải Minh xua tay, thản nhiên cười: "Trốn thì trốn rồi, chẳng lẽ chúng ta sợ họ sao, không sao, không cần để ý." Anh dừng lại rồi nói tiếp: "Có lẽ chuyện tối qua đã dọa họ sợ, chắc là đi tìm đội ngũ ở ngôi mộ phía trước rồi." Thuộc hạ vội vàng quỳ lạy cảm tạ: "Đa tạ Quỷ Gia!" Hoắc Yên cũng cảm động

trước sự khoan dung độ lượng của Chương Khải Minh, vội vàng chắp tay cảm tạ.

Chương Khải Minh xua tay, ra hiệu không có gì: "Nếu họ đã đi rồi, tôi cũng được thảnh thơi.

Bây giờ chúng ta xuống núi, đi đón Chương Linh, tiện thể đưa người rừng về làng xem có ai nhận ra không." "Vâng, tôi đi nói với mọi người!" Nói xong Hoắc Yên xoay người rời đi, sắp xếp mọi người thu dọn hành trang, chuẩn bị về làng!

Sau khi cả đoàn thu dọn xong, bắt đầu lên đường trở về.

Đường về không gặp phải chuyện phiền phức gì, có dã thú cũng không thể uy hiếp được Chương Khải Minh.

Thế là dưới sự cố gắng hết sức của mọi người, họ chỉ mất khoảng hai ngày rưỡi đã về đến thôn làng.

Chưa vào đến làng, đã thấy mấy bóng người chạy nhanh đến.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Chương Linh dẫn theo mấy thuộc hạ, từ xa thấy đội của Chương Khải Minh trở về, lập tức chạy đến đón.

Hai bên gặp mặt, sau một hồi hỏi han, "Mấy hôm trước hai người bị nhiễm bệnh, bây giờ thế nào rồi?" Chương Linh lắc đầu: "Vốn tôi đã đề phòng có vấn đề, nhưng sau khi ngài đi được hai ngày, họ trước là mất tinh thần, sau đó hoàn toàn không cử động nữa, đã bị bác sĩ thiêu rồi, chôn ở sau núi." Chương Khải Minh cười: "Nếu đã vậy, tôi cũng yên tâm rồi.

Đợi lần này nghỉ ngơi xong, cậu theo tôi cùng xuất phát, không cần phải bảo vệ thôn làng nữa." "Được ạ!" Chương Linh vui mừng. "Trước đó tôi bảo cậu đi mua lương khô và đạn dược, có thu hoạch gì không?" Chương Khải Minh đột nhiên hỏi. "Hì hì, Quỷ Gia ngài yên tâm.

Sau khi ngài xuất phát, tôi đã tìm thợ săn trong làng, qua giới thiệu, tìm được người trung gian mua được rất nhiều đạn dược, đủ cho chúng ta dùng.

Lương khô cũng theo phân phó của ngài, đã mua đủ." Chương Linh lập tức cười nói.

Sau đó anh ta lại nhìn vào đội ngũ, phát hiện có thêm một người rừng, bèn hỏi: "Người rừng này ở đâu ra vậy?" "Phát hiện trong núi, tiện thể mang về xem trong làng có ai nhận ra không." Chương Khải Minh vừa đi vừa nói.

Ở trong núi mấy ngày chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, bây giờ chỉ muốn tìm một nơi tắm rửa, ngủ một giấc thật ngon! "Ồ, ra là vậy à." Chương Linh cười cười, đột nhiên dừng lại, như nhớ ra điều gì đó.

Chương 552

"Mấy hôm trước chúng ta ở nhờ nhà kia, không phải là một ông lão và một bà lão sao?" Chương Linh véo cằm nói: "Tôi có nghe nói, họ có một người con trai, mấy năm trước vào núi săn bắn, bị lạc mất." Chương Khải Minh nghe vậy, gật đầu, không tỏ ra quá ngạc nhiên: "Vậy trước tiên đến nhà đó xem sao.

Dù sao cũng khó có chuyện trùng hợp như vậy, nhưng cứ thử xem cũng không sao.

Nếu không phải, chúng ta cũng phải ở nhờ nhà họ!" Thế là mọi người men theo con đường núi đi vào làng.

Bây giờ đang là giờ cơm trưa, có thể thấy trên mái nhà của mấy hộ dân, khói bếp bốc lên từng làn.

Theo đó là mùi thịt muối và rau xanh hòa quyện bay đến, làm nhiều người bụng kêu òng ọc.

Ở trên núi mấy ngày, lại không xuống núi, căn bản không có rau xanh để ăn, toàn ăn thịt săn, ai cũng cảm thấy hơi nóng trong người.

Lúc này ngửi thấy mùi rau xanh và thịt muối, ai nấy đều chảy nước miếng!

Chương Khải Minh thấy vậy, bất lực lắc đầu cười: "Đến nhà lão bá trước, hỏi xem ông ấy có ấn tượng gì về người rừng không." "Vâng!" Mọi người vội vàng đáp.

Một lúc sau, khi mọi người sắp đến đầu làng, người rừng vừa rồi đang đuổi bướm trong bụi hoa ven đường, bỗng chạy đến, ngây người nhìn chằm chằm vào làng, la hét inh ỏi, vừa la vừa kéo tay Chương Khải Minh lắc loạn, chỉ về phía trước.

Chương Khải Minh nhận ra, phát hiện đó chính là nhà của lão bá, trong lòng lập tức có chút rõ ràng, bèn mặc cho người rừng kéo đi, đi về phía nhà nông hộ đã ở nhờ trước đó.

Đến nơi, người rừng lao thẳng đến cửa phòng, la hét lớn.

Ông lão và bà lão trong phòng đang nấu cơm, nghe tiếng la hét quen thuộc, lập tức buông xẻng xuống chạy ra.

Người rừng thấy có người từ trong chạy ra, càng la hét dữ dội hơn.

Ông lão và bà lão chạy ra cửa, thấy một người rừng đang la hét loạn xạ, vốn có chút sợ hãi, nhưng lại cảm thấy giọng nói quen tai, dáng người cũng có chút quen thuộc.

Lại nhờ Trần Văn Cẩm yêu sạch sẽ, đã sớm dặn dò Hoắc Yên mang người rừng ra sông tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, tóc cũng dùng dao nhỏ cạo đi, râu ria móng tay cũng đều được dọn dẹp.

Ông lão và bà lão mắt kém, đợi đến gần mới nhận ra, đó chính là người con trai đã thất lạc nhiều năm.

Hai người kích động đến khóc nức nở, hai ông bà ôm lấy người rừng, khóc đến xé lòng, dường như nước mắt bao nhiêu năm không gặp, hôm nay đều phải chảy ra hết.

Người rừng thấy hai ông bà khóc như vậy, cũng khóc theo, nhưng vì sống một mình trong rừng quá lâu, khả năng ngôn ngữ đã sớm thoái hóa, phải mất một thời gian mới có thể hồi phục!

Trần Văn Cẩm thấy vậy, cũng không ngồi yên, lập tức gọi thuộc hạ phía sau, gọi cả cô gái người Miêu đến giúp.

Hai người chỉ huy thuộc hạ đem toàn bộ thú săn trong núi ra rửa sạch, để lại cho ông bà lão rất nhiều, phần còn lại thì đem phơi nắng, làm thành thịt muối.

Sau khi xong xuôi mọi việc, họ bắt đầu chuẩn bị nấu cơm.

Vì ở trong làng, củi gạo dầu muối tương giấm trà, các loại rau xanh mơn mởn trong vườn, thứ gì cũng có.

Hai cô gái thi triển tài nghệ nấu nướng của mình, trong bếp làm bữa trưa rộn ràng.

Sau khi ông bà lão khóc một trận, Chương Khải Minh ra hiệu cho Bàn Tử và Chương Linh tiến lên đỡ hai ông bà, để tránh họ khóc đến ngất đi.

Một bên đi, Chương Khải Minh một bên suy tính, một lúc sau, đại khái đã xác định được phương vị.

Anh bèn chỉ tay về một hướng, dẫn mọi người tiếp tục xuất phát.

Vẫn là đi một lúc lại nghỉ ngơi, đi suốt đến tối, cũng không gặp chuyện gì, Chương Linh sắp xếp mọi người bắt đầu tìm chỗ cắm trại.

Cao thủ săn bắn nhanh chóng tìm được một nơi sạch sẽ, khô ráo thích hợp để cắm trại, phân công người canh gác cho doanh trại.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu vội vàng chỉ huy mấy thuộc hạ dựng bếp, bắt đầu nấu bữa tối.

Sáng ăn ở nhà lão bá, trưa đi đường, chỉ ăn tạm chút lương khô, bây giờ phải nấu món gì ngon ngon, cũng phải ăn hết rau xanh mang theo để tránh bị hỏng.

Cao thủ săn bắn ra ngoài săn mấy con mồi về, rửa sạch thái nhỏ, nấu cùng với rau xanh mang theo.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu nấu xong cơm, gọi mọi người nhanh chóng ăn cơm.

Cả đoàn ăn trưa xong, vừa ngửi thấy mùi thịt thơm, đã sớm chảy nước miếng, bây giờ đều vây quanh, từng người một xếp hàng dùng

hộp cơm sắt lần lượt lấy cơm và thức ăn. "Ăn nhiều vào, trong nồi còn, không đủ thì thêm thức ăn thêm cơm." Trần Văn Cẩm nhìn bộ dạng thèm thuồng của mọi người, mỉm cười.

Từ gần đây, cô càng ngày càng thích nấu ăn, không biết vì sao.

Chương Khải Minh và mọi người, ăn cơm xong, dọn dẹp sạch sẽ, ngồi trên đất nghỉ ngơi.

Anh lấy ra bản đồ da thú và la bàn, đo phương vị, để tránh đi nhầm.

Trò chuyện vài câu với Trần Văn Cẩm và mọi người, ai nấy đều tìm chỗ nằm ngủ.

Anh sắp xếp Hoắc Yên và Chương Linh gác ca đầu, một lúc sau để cao thủ săn bắn và Bàn Tử đổi ca.

Chương Linh gác ca cuối cùng, tương đương với việc dậy sớm một chút.

Vốn mọi người kiên quyết không để anh phải xếp ca gác đêm, nhưng không thể từ chối, bèn xếp cho anh ca sáng sớm.

Buổi tối an toàn, ngoài tiếng thú gầm và côn trùng kêu thỉnh thoảng từ xa vọng lại, cũng không gặp chuyện gì.

Thế là mọi người ăn sáng xong, tiếp tục xuất phát.

Trên đường đi, Bàn Tử nói, bây giờ Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu bắt đầu phụ trách cơm nước hàng ngày, tiêu chuẩn bữa ăn của mọi người tăng vọt, ngày nào cũng được hưởng lộc ăn.

Hoắc Yên và Chương Linh đều phụ họa, Chương Linh chỉ mỉm cười, không nói gì.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu nghe mọi người khen ngợi, cũng vui vẻ, dù sao việc nặng nhọc đều có thuộc hạ làm, họ chỉ phụ

trách nấu nướng, cũng nhàn thân nhàn sức không ít.

Cả đoàn tiếp tục đi, trên đường Chương Khải Minh dựa vào bản đồ da thú và la bàn đo đạc, điều chỉnh phương vị mấy lần, đi theo hướng mục tiêu được đánh dấu trên bản đồ.

Chương 553

Sâu trong núi lớn, bên cạnh một hang động.

Mấy người đang vây quanh bàn bạc, chính là gã thủ lĩnh mặt vuông, cùng hai thuộc hạ, người đàn ông trung niên gãy chân và gã đầu trọc, đang ngồi cùng mấy người đối diện, vừa ăn thịt nướng, vừa tán gẫu.

Người đàn ông trung niên gãy chân và gã đầu trọc, trước mặt gã thủ lĩnh mặt vuông, địa vị thấp hơn một bậc, cộng thêm cả ba người, đội ngũ đều bị Chương Khải Minh đánh cho tan tác, bây giờ cũng không có khí thế gì, chỉ theo sau thủ lĩnh cúi đầu ăn uống, cũng không dám nói nhiều.

Chỉ thấy đối diện có một người đàn ông trung niên da xanh, mặt đầy thịt ngang, nói với gã thủ lĩnh mặt vuông một cách thô lỗ: "Lão đệ, dù ngươi đã ở đây mấy ngày, ta vẫn không dám tin chuyện của ngươi, thằng nhóc đó một mình có thể giết sạch mấy chục người sao?

Nếu không phải bây giờ thấy mấy người các ngươi ở đây mấy ngày, ngoan ngoãn, xung quanh cũng đã dò xét, quả thực không có ai, ta còn tưởng ngươi giấu đội ngũ ở gần đây, chuẩn bị tùy thời tấn công ta, cướp đi số minh khí của ta đấy!" Nói xong, hắn hung hăng cắn một miếng lớn đùi thú nướng, nhai mấy cái, miệng đầy dầu mỡ, cười một cách âm hiểm.

Gã thủ lĩnh mặt vuông, trong lòng căng thẳng, vội vàng cẩn thận nói: "Đại ca, ngài đừng cứ lấy chuyện đó ra chọc ghẹo tôi.

Tiểu đệ lần này thiệt hại nặng rồi, bây giờ người cũng không còn, chỉ có thể ngoan ngoãn theo sau đại ca, hy vọng có thể kiếm lại chút vốn, lại đi chiêu mộ một đám người, gây dựng lại một đội ngũ, đâu

còn tâm tư gì khác." "Hừ, ngươi cũng thật vô dụng, đám thuộc hạ kia toàn là đồ bỏ đi, đâu như thuộc hạ của ta, ai nấy đều là tinh binh cường tướng.

Thằng nhóc đó nếu không để ta gặp thì thôi, nếu gặp rồi, ta nhất định đánh cho nó bò cũng không nổi, rồi giao cho ngươi xử trí, trút một ngụm ác khí." Gã đàn ông trung niên da xanh còn khinh bỉ liếc nhìn người đàn ông trung niên gãy chân và gã đầu trọc, dọa hai người co rúm đầu lại, vội vàng cúi đầu gặm thịt nướng!

Gã thủ lĩnh mặt vuông, vội vàng chắp tay phụ họa với gã đàn ông trung niên da xanh: "Đúng đúng, nếu gặp lại thằng nhóc đó, xin đại ca nhất định giúp tiểu đệ báo thù.

Nếu có thể báo được thù này, tiểu đệ nguyện lấy toàn bộ minh khí cất trong nhà, tặng hết cho đại ca." "Tốt, tốt!

Chỉ cần nó còn ở trong núi, sớm muộn gì cũng bị các đội của chúng ta bắt gặp!

Lúc đó có trò hay để xem!

Ta đã gửi tin tức cho các đội khác, bảo họ để ý rồi!" Gã đàn ông trung niên da xanh, dường như đã coi số minh khí kia là của mình, cười đến mức mặt nở hoa!

Hai người lại nói chuyện vài câu, gã đàn ông trung niên da xanh gặm xong đùi thú nướng, ném xương thú sang một bên, lau miệng đầy dầu mỡ, hài lòng nhìn miếng thịt thú mới nướng trên giàn, lật qua lật lại rồi nói: "Lần này chúng ta đi đến một ngôi mộ khác mà cấp trên đã cho.

Nghe nói là mộ của một vị đại tướng triều trước, lúc đó ông ta vào núi tiễu trừ sơn tặc, sau khi thành công, bản thân cũng vì bị ám toán trúng độc, chết trong núi.

Triều đình cảm niệm công lao của ông ta, bèn tại nơi ông ta chết, tìm một mảnh đất phong thủy tốt, an táng tại chỗ.

Nghe nói đồ bồi táng cũng không ít, lão đệ, có hứng thú cùng lão ca đi một chuyến không?" Gã thủ lĩnh mặt vuông, thụ sủng nhược kinh nói: "Đương nhiên, tất cả nghe theo chỉ huy của đại ca!" Gã trung niên da xanh thấy vậy, hài lòng gật đầu, cười nói: "Chỉ cần lần này mọi việc thuận lợi, lúc đó, tự nhiên có thể chia cho ngươi một phần minh khí.

Theo thông tin cấp trên cho, trong ngôi mộ lần này đồ tốt thật sự không ít.

Trừ phần phải nộp cho cấp trên, phần còn lại chia nhau, cũng là một món tài sản không nhỏ, đủ để ngươi gây dựng một đội ngũ rồi!" "Đa tạ đại ca đề bạt, tiểu đệ thật cảm kích không hết!" Gã thủ lĩnh mặt vuông nói, vội vàng đá người đàn ông trung niên gãy chân và gã đầu trọc mỗi người một cái.

Hai người đang cúi đầu gặm thịt nướng, cũng vội vàng nịnh nọt gã trung niên da xanh.

Sau khi mấy người bàn bạc xong, tiếp tục tán gẫu, ăn xong chỗ thịt nướng còn lại, chỉ huy thuộc hạ dọn dẹp vệ sinh, tìm một nơi sạch sẽ, khuất gió, khô ráo, dựng lều, trải chăn đệm, nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, gã trung niên da xanh, cầm theo bản đồ thông tin do cấp trên phát, đối chiếu bản đồ mang theo la bàn, dưới sự dẫn dắt của quân sư trong đội, dẫn theo gã thủ lĩnh mặt vuông và người đàn ông trung niên gãy chân, cùng gã đầu trọc, và một đám thuộc hạ, lên đường xuất phát.

Người đàn ông trung niên mặt vuông nhíu mày, cảm thấy vô cùng khó tin.

Cả một tiểu đội lính đánh thuê, ngoại trừ một người, dù mang theo súng đạn vẫn bị con Thi Hùng tiêu diệt toàn bộ.

Vậy mà bây giờ, Chương Khải Minh lại một mình sắp giải quyết xong nó, chỉ trong bao lâu?

Có được năm giây không?

Người đàn ông trung niên mặt vuông đang thầm kinh hãi, cảm thán thì Chương Khải Minh đã sải một bước dài đến trước đầu con Thi Hùng, tay phải cầm cây quyền trượng màu đen, dùng sức đập mạnh xuống, đánh cho cái đầu nó lõm vào một mảng.

Ngay lúc con Thi Hùng có chút choáng váng, không còn vung vuốt loạn xạ nữa, tay trái của anh lóe lên ánh sáng đỏ sậm, cái đầu thú của con Thi Hùng bay văng ra ngoài, lăn vài vòng trên đất.

Lúc này, móng vuốt của nó cũng ngừng cựa quậy.

Bàn Tử đứng bên cạnh xem mà hoan hô: "Quỷ Gia oai phong quá, con gấu to như thế này mà cũng giải quyết được!" Chương Khải Minh đáp lại một câu: "Đây là Thi Hùng sau khi bị lây nhiễm, không phải gấu đen!

Tuy sức mạnh lớn nhưng khá vụng về, không có nhiều trí tuệ.

Cũng may tôi có con dao găm này, chứ nếu không muốn giải quyết nó chắc chắn phải tốn thêm không ít sức lực." "Thế chẳng phải còn đáng sợ hơn gấu đen thông thường rất nhiều sao?" Chương Linh cũng thầm lè lưỡi, cảm thấy gấu đen bình thường trong núi sâu đã đủ đáng sợ rồi, thầm cảm thán Chương Khải Minh quả nhiên là thâm tàng bất lộ, càng thêm kính phục.

Đang nói chuyện, Chương Khải Minh đã đi trở lại.

Chỉ thấy sau một trận chiến, trên người anh không dính một giọt máu, khiến mọi người lại một phen cảm thán.

Người đàn ông trung niên mặt vuông thấy Chương Khải Minh quay lại, lập tức cười nịnh nọt: "Đa tạ đại hiệp cứu mạng!" Chương Khải Minh liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên hỏi: "Hai người đồng đội kia của ngươi đâu?" "Nằm ở đằng kia…" Người đàn ông trung niên mặt vuông chỉ vào thi thể vừa bị Thi Hùng vồ mất đầu trên mặt đất, nuốt một ngụm nước bọt.

"Đây là mộ của ai?

Các ngươi vào được bao lâu rồi?" Chương Khải Minh không quan tâm, trực tiếp hỏi một tràng.

"Báo cáo đại hiệp, theo tin tức tôi nhận được, đây là lăng mộ của một vị đại tướng quân tiền triều.

Sau khi chinh phạt thành công, trên đường trở về kinh thành thì bị thích khách hạ độc, đến đây thì độc phát qua đời.

Triều đình cảm niệm công lao dẹp loạn của ông, đã huy động dân phu và thợ thủ công đến đây xây dựng lăng mộ, vừa để biểu dương công lao cái thế, vừa dùng lăng mộ để trấn áp vong linh của những ác tặc bị tiêu diệt trong cuộc dẹp loạn, giữ bình an cho địa phương." Thấy Chương Khải Minh không nhắc đến chuyện mình bỏ chạy, người đàn ông trung niên mặt vuông trong lòng nhẹ nhõm, vội vàng đáp lời.

Nhìn biểu cảm của những người xung quanh, hắn lại bổ sung: "Chúng tôi đã đến đây mấy ngày rồi, cứ đào đường hầm ở trên, liên tục đào sai mấy vị trí, lãng phí thời gian.

Hôm nay vừa tìm được đúng vị trí, đào xong đường hầm xuống dưới, chưa tìm được đồ gì thì đã gặp con Thi Hùng này.

Tôi vừa đánh vừa chạy, mọi người đều lạc nhau cả.

May mà gặp được đại hiệp, nếu không tôi cũng giống như họ!"

Hắn vừa nói vừa chỉ mấy người đang nằm trên đất.

"Vẫn còn người à?" Bàn Tử vội hỏi.

"Vâng, có khoảng hơn ba mươi người không chạy ra cùng tôi.

Trên mặt đất còn mười người canh gác, không bị con Thi Hùng đuổi theo nên chắc là tương đối an toàn!" Nói rồi, người đàn ông trung niên mặt vuông thở dài một hơi.

Chương 554

"Tình hình bên trong đã nắm rõ chưa?" Chương Linh cũng hứng thú hỏi.

Chương Khải Minh thấy có người hỏi thay mình, cũng không nói thêm lời nào.

Người đàn ông trung niên mặt vuông không dám chậm trễ, vội đáp: "Tôi đào đường hầm từ phòng bên cạnh xuống.

Sau khi xuống, tôi đã thăm dò mấy căn phòng xung quanh, phát hiện vài cánh cửa ngầm, tìm được một ít tài bảo.

Nhưng ngoài những thứ làm bằng vàng bạc ra, phần lớn đều đã mục nát.

Bên trong, trừ lăng mộ chính ra, những nơi khác tôi đều đã lật tung lên, những tài bảo và minh khí có thể tìm được đều đã thu thập cả rồi.

Các cơ quan cũng đã bị kích hoạt và phá hủy sau khi chết mất mấy người.

Sau đó, khi tôi mở một trong những cánh cửa ngầm thì phát hiện ra con Thi Hùng bên trong.

Người mở cửa bị nó moi tim ngay tại chỗ, sau đó mọi người chia nhau bỏ chạy.

Tiếc là vận khí của tôi không tốt, con Thi Hùng cứ đuổi theo tôi mãi.

Nếu không phải tôi may mắn gặp được đại hiệp ra tay giúp đỡ, e rằng hôm nay tôi đã bỏ mạng ở đây rồi!" Nói xong, người đàn ông trung niên mặt vuông vội cúi đầu cảm tạ Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nghe xong, mày nhíu lại, rồi hỏi tiếp: "Có bao nhiêu người mang theo súng?" Anh chỉ quan tâm điều này, vì anh không sợ súng, Kim Chung Tráo đủ linh hoạt để chống đỡ, nhưng những người bạn đồng hành của anh thì lại sợ!

"Chúng tôi ở trong núi đã lâu, đạn dược cũng tiêu hao gần hết rồi.

Vừa nãy súng của tôi bắn mấy phát đã hết đạn.

Đạn dược của những người bên trong, lúc gặp Thi Hùng, nó vồ chết người mở cửa đã dọa mọi người sợ chết khiếp, ai nấy đều bắn loạn xạ, chắc cũng không còn lại bao nhiêu đạn đâu!" Người đàn ông trung niên mặt vuông vội đáp.

Chương Khải Minh nghe xong, khẽ gật đầu, gọi mọi người: "Đi thôi, chúng ta vào trong xem sao.

Nếu còn cơ quan ám khí chắc cũng không nhiều nữa, mọi người theo sát tôi!" Người đàn ông trung niên mặt vuông vội hỏi: "Vậy còn tôi thì sao, đại hiệp?" "Tùy ngươi, muốn làm gì thì làm!" Chương Khải Minh đầu cũng không ngoảnh lại, vừa đi vừa nói.

Mọi người thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Người đàn ông trung niên mặt vuông do dự một lúc, nhìn con Thi Hùng trên đất, rùng mình một cái, vội vàng đuổi theo: "Đại hiệp chờ tôi với, tôi sợ tối!" Ngay sau đó, cả nhóm đi qua cổng cung điện, tiến vào đại sảnh.

Chỉ thấy trên mặt đất đầy những mảnh thi thể đứt lìa, đều là tác phẩm của con Thi Hùng vừa rồi.

Mọi người dọc đường nhặt nhạnh một số vật phẩm có thể dùng được, không để ý nhiều nữa, vì theo lời người đàn ông trung niên mặt vuông, những minh khí cướp được đều được đặt bên cạnh đội trưởng của một tiểu đội khác.

Thế là cả nhóm tiếp tục đi, người đàn ông trung niên mặt vuông đi trước tận tình giới thiệu về công dụng của từng căn phòng, lúc đó đã phát hiện ra những thứ gì, nơi nào có cạm bẫy, cứ thế nói không ngừng.

Tòa cung điện này quả thực hùng vĩ, xem ra triều đình đương thời để biểu dương công tích của vị đại tướng quân này chắc chắn đã hạ vốn gốc.

Đúng lúc mọi người đang cảm khái thì phía trước truyền đến tiếng người ồn ào.

Ăn cơm xong, Chương Khải Minh và mọi người thương nghị, bây giờ có người bị thương, dưỡng thương tất nhiên cần thời gian dài, trên người lại mang theo nhiều minh khí như vậy, cũng không tiện tiếp tục thăm dò, thế nên quyết định quay về một chuyến, thuận tiện sắp xếp xử lý số minh khí này.

"Tôi cảm thấy quay về một chuyến thì tốt hơn, dù sao vết thương của tiểu huynh đệ cũng quá nặng, cứ theo chúng ta bôn ba trong núi lâu dài không có lợi cho việc hồi phục." Chương Khải Minh gắp một miếng thức ăn, nói với mọi người.

"Tôi đều nghe theo sự sắp xếp của Quỷ Gia, ngài đi đâu tôi đi đó, lần này thằng nhóc này đúng là chịu khổ rồi." Hoắc Yên mỉm cười nói tiếp.

Chương Linh cũng tiếp lời Hoắc Yên: "Lần này thu hoạch của tôi cũng không nhỏ, phải mang về trước, nếu không mang theo những thứ này sẽ hành động không tiện." Mọi người đều không có ý kiến gì nhiều, dù sao lần này cũng thu hoạch không ít, nên đều đồng ý với quyết định của Chương Khải Minh là quay về một chuyến trước.

Do trời đã tối, chỉ có thể nghỉ lại trong doanh địa một đêm, đợi trời sáng mới xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, mọi người chặt cành cây làm một chiếc cáng đơn giản, lót chăn bông lên trên, đặt người bị thương lên, rồi men theo đường cũ trở về.

Nhưng vì mang theo minh khí, nên họ không định quay lại thôn nhỏ trong núi.

“Chúng ta sẽ quay về điểm liên lạc đã thiết lập, không đi đến thôn núi trước kia, nên có thể đường đi sẽ xa hơn một chút, cần phải đi thêm mấy ngày nữa.” Chương Khải Minh vừa dùng la bàn xác định phương vị, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía trước mà nói.

“Ây, thật sự không quay lại đó nữa à?

Tôi khá nhớ món rau xanh trồng ở đó đấy!” Bàn Tử vừa nói vừa lau nước miếng!

Chương Linh cười trêu chọc: “Vậy cậu đến thôn nhỏ tìm đồ ăn đi, đợi chúng tôi làm xong việc sẽ quay lại đón cậu, được không?” “Không được, không được, tôi phải theo Quỷ Gia!” Bàn Tử vội vàng xua tay, đầu lắc như trống bỏi.

Chương Khải Minh mỉm cười, mặc cho họ đùa giỡn ồn ào.

Trên đường đi vẫn là Chương Khải Minh mở đường, thỉnh thoảng dựa vào la bàn để xác định phương hướng.

Hoắc Yên và cao thủ săn bắn đi đoạn hậu, bảo vệ Trần Văn Cẩm, cô gái người Miêu và người bị thương ở giữa đội hình.

Đường về nhanh hơn nhiều so với lúc đi.

Họ đến một trang trại nông nghiệp bên ngoài dãy núi, nơi có điểm liên lạc do Chương Khải Minh sắp xếp trước khi vào núi.

Trước khi vào núi, Chương Khải Minh đã để lại một bộ phận thuộc hạ, thuê lại trang trại này.

Xung quanh đây không có nhiều người ở, nên khi cả nhóm mang theo đồ đạc từ trong núi đi ra cũng không quá gây chú ý, không chuốc lấy nhiều phiền phức.

Sau khi vào trang trại, mọi người mới thực sự thả lỏng.

Thế là Chương Khải Minh chỉ huy thuộc hạ đặt tất cả minh khí ở đây, chuẩn bị để người bị thương ở lại đây tĩnh dưỡng.

Hoắc Yên thì chuẩn bị mang lô minh khí này nhanh chóng trở về, đặt vào cửa hàng của Chương Khải Minh, do chưởng quỹ xử lý, sau đó phân phát cho mọi người tham gia hành động lần này theo công lao.

"Quỷ Gia, vậy ngày mai tôi mang những thứ này xuất phát.

Ngài xin hãy bảo trọng, bên tôi ngài cứ yên tâm, đảm bảo sẽ đưa lô hàng này đến nơi an toàn cho ngài." Hoắc Yên sau khi chỉ huy mọi người hoàn thành công việc, tìm đến Chương Khải Minh nói.

Chương 555

Chương Khải Minh trầm ngâm một lát rồi nói: "Cũng mang vị tiểu huynh đệ kia về đi, để cậu ta ở đây dù sao cũng không đặc biệt an toàn, hành động bất tiện, e rằng sẽ có phiền phức.

Đưa cậu ta đến cửa hàng, nói với chưởng quỹ, là tôi sắp xếp cho cậu ta làm một chức quản sự nhàn rỗi, lương gấp đôi, trong thu hoạch lần này cũng chia thêm hai phần, trừ vào phần của tôi." "Đa tạ Quỷ Gia, tôi thay mặt tiểu huynh đệ cảm ơn ngài.

Nếu cậu ấy biết Quỷ Gia quan tâm đến mình như vậy, chắc chắn sẽ cảm động không thôi." Hoắc Yên vội vàng cung kính nói, lúc này cô thực sự cảm động, dù sao một nhân vật lớn có địa vị cao như Chương Khải Minh lại quan tâm đến cuộc sống của một tiểu hỏa kế cấp dưới như vậy, sao có thể không cảm động cho được?

Nói xong, Chương Khải Minh lại cùng mấy người thảo luận về lộ trình hành động tiếp theo.

Do trong ngôi mộ trước đó, toàn bộ đội lính đánh thuê đều đã chết, khi thuộc hạ của Chương Khải Minh lật tìm đồ vật, đã phát hiện ra một số sổ ghi chép họ mang theo và giao cho Chương Khải Minh.

Trải qua nghiên cứu trên đường về, Chương Khải Minh phát hiện ra rằng, trên đó đại khái là thế lực đứng sau đám lính đánh thuê này, dựa vào các loại cổ thư bí ẩn, đã suy đoán ra một số nơi có thể có lăng mộ, sau đó để đám lính đánh thuê này đi tìm kiếm như giăng lưới.

Thế lực đứng sau chịu trách nhiệm cung cấp tiền lương và trang bị vật tư cho đám lính đánh thuê này, đồng thời có nhân viên chuyên môn, bên ngoài dãy núi rộng lớn, đã thiết lập nhiều điểm tiếp ứng, chuyên dùng để tiếp ứng những minh khí khai quật được.

Đám lính đánh thuê, ngoài việc phải nộp lên những minh khí được chỉ định, còn có thể tự mình chọn một tỷ lệ minh khí nhất định trong số thu hoạch được, bán cho nhân viên tiếp ứng bên ngoài dãy núi hoặc giao cho họ bảo quản, giảm bớt hành lý, đợi sau này ra khỏi núi sẽ đến lấy lại.

Thấy vậy, Chương Khải Minh cũng có chút tò mò, thế lực đứng sau này dường như có năng lực khá lớn, có thể thu thập được nhiều cổ tịch bí ẩn như vậy, lại có thể từ đó phân tích ra những địa điểm có thể có lăng mộ, còn có thể nuôi được nhiều thuộc hạ và lính đánh thuê như vậy, thực sự là một thế lực khổng lồ.

“Tôi định đi đến những ngôi mộ được đánh dấu trên này. 200.

Không biết thế lực đứng sau đám lính đánh thuê này rốt cuộc là ở đâu, nhưng tôi cảm thấy nếu tôi đã phát hiện ra những thông tin liên quan này thì cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm.

Tôi có thể bắt đầu thử từ những địa điểm chưa được đánh dấu.” Chương Khải Minh uống một ngụm trà, nhìn một vòng mọi người, chậm rãi nói.

“Quỷ Gia, tôi thấy cách này được đấy ạ.

Những ngôi mộ có thể được đánh dấu chắc chắn không tồi, bên trong hẳn là có đồ đáng tiền!” Bàn Tử đang gặm một cái đùi gà, nghe Chương Khải Minh nói, vội vàng nhai mấy miếng thịt gà trong miệng, nuốt xuống, miệng đầy dầu mỡ nói.

Chương Linh nhìn bộ dạng ham ăn của Bàn Tử, dường như lúc nào cũng ăn không đủ, lại cười nói: “Về mặt xem phong thủy tìm mộ, tôi chỉ phục Quỷ Gia.

Vậy nên chúng ta hoàn toàn có thể làm như vậy.

Bây giờ chúng ta đã biết tất cả các manh mối, nhưng chúng ta có

thể theo Quỷ Gia phát hiện ra những manh mối khác.

Bây giờ chúng ta chỉ cần đi đào trước những ngôi mộ có manh mối đã biết, rồi chẳng phải là họ không còn gì để đào nữa sao?

Sau đó chúng ta lại theo Quỷ Gia, từ từ đào, chẳng phải tốt hơn à?" Chương Khải Minh nhìn Chương Linh, khẽ cười: "Mộ táng không bao giờ đào hết được, chúng ta có thể tìm thấy một số manh mối tương ứng ở đây đã phải tạ trời tạ đất rồi.

Đừng quên mục đích chính của chúng ta đến đây là tìm manh mối về lăng mộ của Tây Vương Mẫu." Đợi Chương Khải Minh leo lên thác nước, lại phát hiện nhóm người của mình đã bị hơn trăm người bao vây chặt chẽ.

Trong số hơn trăm người đó, một bộ phận mặc chính là quần áo của lính đánh thuê.

"Quỷ Gia!

Cẩn thận!" "Quỷ Gia, đừng lo cho chúng tôi, ngài chạy trước đi!" Mọi người nhao nhao hét lên.

Chương Khải Minh nheo mắt lại, gân xanh trên trán nổi lên.

Anh thấy Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đang được Bàn Tử và Chương Linh vây quanh bảo vệ ở giữa.

Lúc này, một người có vẻ là thủ lĩnh, trên đầu có hình xăm, đang nói chuyện với họ.

Thấy Chương Khải Minh leo lên, hắn cười nham hiểm bước tới: "Thằng nhãi, mau đem bảo bối mày mò được ở dưới kia ngoan ngoãn dâng lên bằng hai tay.

Nếu gia đây tâm trạng tốt, có thể tha cho mày một mạng." Nói rồi, hắn nhìn thanh bảo kiếm sau lưng Chương Khải Minh, giơ khẩu súng

trong tay lên, chỉ vào Chương Khải Minh: "Thứ trên lưng mày không phải vừa mò được ở dưới sao?

Đem cho gia đây xem thử." Chương Khải Minh liếc nhìn đám người bị bao vây, tháo thanh bảo kiếm xuống, cầm trong tay, bước về phía tên thủ lĩnh.

"Dừng lại!" Tên thủ lĩnh xăm trổ hét lên một tiếng: "Đừng tưởng tao không biết trò của mày, đừng có giở trò với tao!" Hắn lại quay đầu quát một tên thuộc hạ bên cạnh: "Đi lấy cho tao!" "Vâng!" Tên thuộc hạ nhanh chóng chạy đến bên Chương Khải Minh, giật lấy thanh bảo kiếm trong tay anh.

Hắn nhanh chóng chạy về, đưa cho tên thủ lĩnh xăm trổ.

Tên thủ lĩnh xăm trổ đưa tay nhận lấy bảo kiếm, "xoẹt" một tiếng rút kiếm ra.

Chỉ thấy hàn quang rực rỡ, như thể ánh sáng phát ra từ chính thân kiếm, chói mắt vô cùng.

"Kiếm tốt!" Cảm thán một tiếng, tên thủ lĩnh xăm trổ nhìn Chương Khải Minh nói: "Thằng nhãi, vừa mò được ở dưới à?

Không tệ, cũng có vài phần bản lĩnh." Hắn lại vung vẩy bảo kiếm, thấy Chương Khải Minh không trả lời, bèn cầm khẩu súng trong tay, chỉ vào đám người bị bao vây, cười nham hiểm nói: "Dưới đó còn gì nữa không?

Thành thật một chút, đừng có lừa tao, tay tao không vững đâu đấy!" "Hết rồi, chỉ có một cỗ quan tài rỗng và một bộ hài cốt." Chương Khải Minh nói ngắn gọn.

"Thằng Gầy, mày dẫn hai người xuống xem thử.

Nếu nó dám lừa tao, trói nó lại ném xuống cho cá ăn!" Tên thủ lĩnh xăm trổ xoay người bỏ đi, vừa đi vừa la hét: "Được rồi, thu dọn đi,

tiếp tục xuất phát.

Vừa hay đang thiếu người, lát nữa áp giải nó xuống mộ dò đường cho tao…" Ngay khoảnh khắc tên thủ lĩnh xăm trổ quay người, Chương Khải Minh đột nhiên bộc phát ra tốc độ kinh người, lao mạnh về phía trước, xông đến sau lưng hắn.

"Đại thủ lĩnh!" "Cẩn thận sau lưng!" Đám thuộc hạ xung quanh kinh hãi hét lên.

Tên thủ lĩnh xăm trổ chưa kịp phản ứng, đã bị Chương Khải Minh tóm lấy cổ tay cầm kiếm, dùng sức vặn một cái, bẻ gãy, đoạt lấy bảo kiếm, kề lên cổ hắn.

Hắn chỉ cảm thấy cổ mình lạnh toát, một giọng nói lạnh lẽo, như thể phát ra từ sâu dưới lòng đất, vang lên: "Thả họ ra.

Lời của ta không bao giờ nói lần thứ hai." Chương Khải Minh lúc này đang vô cùng tức giận, vì anh ghét nhất là bị người khác dùng bạn bè để uy hiếp.

Bởi vì thứ anh coi trọng nhất chính là bạn bè, anh thà để người khác khiêu khích và chiến đấu trực diện với mình, chứ không muốn bạn bè mình bị bất kỳ tổn thương nào.

"Quỷ Gia!" "Quỷ Gia oai phong!" Đám người của anh phấn khích hét lên.

"Khốn kiếp, dám uy hiếp thủ lĩnh của bọn tao." "Mau thả thủ lĩnh ra, nếu không đừng trách bọn tao không khách sáo." Một vài tên lính đánh thuê xung quanh hung hăng hét lên.

Chương 556

“Xem ra các ngươi không muốn yên lành rồi.” Chương Khải Minh khẽ cười.

Tên thủ lĩnh xăm trổ chưa kịp hiểu, đột nhiên cảm thấy cánh tay đau nhói, một tiếng “rắc” vang lên, cánh tay hắn đã bị bẻ gãy.

“Á!” Tên thủ lĩnh xăm trổ hét lên một tiếng thảm thiết, kêu la đau đớn.

“Lần sau sẽ không phải là cánh tay nữa đâu.

Xong chưa?” Chương Khải Minh bắt đầu uy hiếp tên thủ lĩnh xăm trổ.

Tên thủ lĩnh xăm trổ quát: “Tất cả tránh ra, thả họ đi!” Đám lính đánh thuê nghe lệnh, cực kỳ không tình nguyện mà tản ra khỏi vòng vây.

Mọi người vừa thoát khỏi vòng vây, lập tức chạy đến bên cạnh Chương Khải Minh.

“Quỷ Gia.” “Đa tạ Quỷ Gia.” Chương Khải Minh cười nói: “Không sao.” “Vừa rồi ngươi đề nghị để ta đi dò đường cho ngôi mộ, là chuyện gì?” Chương Khải Minh dừng lại một chút, cười nói: “Nếu ngươi không thành thật khai báo, ta cũng sẽ trói ngươi lại, ném xuống dưới cho cá ăn, tin ta đi.” “Đó là ngôi mộ chúng tôi chuẩn bị thăm dò, ở trong núi lớn, cách đây một đoạn!” Tên thủ lĩnh xăm trổ bị dọa sợ, lập tức hét lên: “Tôi có thể dẫn ngài đi, chỉ cần ngài không giết tôi!” “Còn bao xa?” Chương Khải Minh hỏi tiếp.

Không xa, ước chừng cũng khoảng nửa ngày đường.

Tên thủ lĩnh xăm trổ vội nói.

“Bảo chúng nó ném hết súng xuống đất thành một đống.

Bàn Tử, đi thu lại.” Chương Khải Minh quát một tiếng.

Tên thủ lĩnh xăm trổ lập tức hét lớn: “Nghe thấy không, mau ném hết súng cho vị gia này thành một đống, nhanh tay lên, muốn tao chết à?” Tất cả lính đánh thuê cầm súng đều cực kỳ không tình nguyện mà bước tới, ném vũ khí xuống đất, chất thành một đống.

Bàn Tử đi tới, phân phát hết súng cho các thuộc hạ, sau đó đi đến trước mặt tên thủ lĩnh xăm trổ: “Của mày cũng giao ra đi!” Tên thủ lĩnh xăm trổ vội vàng ném khẩu súng xuống đất, không dám nói thêm gì.

Chương Khải Minh thấy súng đã được thu gom, liền nói với Chương Linh: “Trói hắn lại cho ta, bảo hắn dẫn đường phía trước, ta cũng muốn đến ngôi mộ đó xem thử.” “Vâng, Quỷ Gia!” Chương Linh đáp một tiếng, vội tìm dây thừng, trói tên thủ lĩnh xăm trổ lại, bảo đám lính đánh thuê đi trước mở đường, đẩy tên thủ lĩnh xăm trổ đi theo sau.

Chương Khải Minh lại buộc thanh bảo kiếm sau lưng, đi theo sau đội ngũ.

Nhiều người như vậy, đi trong rừng rậm, cũng xếp thành một hàng dài như rắn.

Do đám lính đánh thuê tổ chức người thay phiên nhau mở đường phía trước, mệt thì đổi người, nên tốc độ tiến lên có phần nhanh hơn một chút so với nhóm của Chương Khải Minh.

Giữa đường cũng không nghỉ ngơi, đi khoảng nửa ngày, cuối cùng cũng đến được vị trí mà tên thủ lĩnh xăm trổ đã nói.

Xuyên qua rừng rậm, Chương Khải Minh chỉ cảm thấy phía trước là một khoảng không gian rộng mở, hóa ra là một hồ nước ẩn mình

trong rừng.

Nước hồ xanh biếc, phản chiếu mây trắng trên trời.

Nước hồ trong vắt thấy đáy, có thể nhìn thấy cá và tôm trong hồ đang bơi lội tung tăng.

“Mộ ở đâu?

Thành thật cho tao, cẩn thận tay chân của Bàn gia đây không nể nang đâu!” Bàn Tử hung hăng hù dọa tên thủ lĩnh xăm trổ.

“Tôi không lừa các vị, nó ở trong quả đồi bên hồ kia.” Tên thủ lĩnh xăm trổ nói rồi dừng lại một chút: “Bây giờ đã tìm thấy mục tiêu rồi, các vị có thể thả tôi ra được không?

Tôi sẽ hợp tác hết mình, đồ tìm được, các vị chọn đến khi không muốn nữa, phần còn lại cho tôi là được.” Bàn Tử nhìn hắn như nhìn một thằng ngốc: “Thả hay không thả, chẳng phải đều phải xuống dưới sao?” “Lại còn nói, dựa vào đâu mà thả ngươi?

Ngoan ngoãn một chút đi!” Tên thủ lĩnh xăm trổ vô cùng uất ức.

Vừa rồi còn oai phong đến thế, gần đây mới bổ sung thêm một nhóm người, quản lý một đội ngũ hơn trăm người, kết quả bây giờ lại bị người ta áp giải, ngay cả ngôi mộ sắp thăm dò cũng phải chắp tay dâng cho người khác, tay còn bị bẻ gãy, thật quá uất ức.

Cả nhóm người tiếp tục đi về phía quả đồi.

Chương Khải Minh lấy la bàn ra, đi theo Cương bộ, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Không lâu sau, anh xác định được địa điểm, chứng minh tên thủ lĩnh xăm trổ này không nói dối.

Tiếp đó, mọi người chĩa súng, chỉ huy đám lính đánh thuê bắt đầu đào ở địa điểm mà Chương Khải Minh chỉ định.

“Có cu li đúng là khác, Bàn gia đây không cần phải động tay rồi.” Bàn Tử đứng bên cạnh cười ha hả.

Hơn một trăm lính đánh thuê thay phiên nhau đào bới, chẳng mấy chốc đã đào ra một con đường hầm.

Theo chỉ thị của Chương Khải Minh, con đường này thông thẳng xuống lòng đất.

“Tư liệu ghi chép bên trong là tình huống gì?” Chương Khải Minh liếc nhìn cửa hang, tiện thể hỏi một câu.

“Cũng không đặc biệt chi tiết, chỉ nói ngôi mộ này khá đặc biệt, có khả năng là mộ của một quý tộc lớn làm quan trong triều đình thời đó.” Tên thủ lĩnh xăm trổ vội nói.

“Không biết có đồ tốt không đây!” Bàn Tử đứng bên cạnh đắc ý cười.

“Đào đến tường mộ rồi!” Phía trước, trong đội ngũ lính đánh thuê đang đào bới, có tiếng la truyền đến.

Mọi người vội vàng vây lại, muốn xem tình hình cụ thể.

Chỉ thấy vì đông người nên họ đã đào một con đường hầm khá rộng rãi, đường hầm được đào chéo xuống, về cơ bản có thể hơi cúi người đi lại bên trong.

Thế là Chương Khải Minh bảo đám lính đánh thuê cử người đi trước, coi như dùng họ để dò đường.

Nhóm của Chương Khải Minh thì dẫn theo tên thủ lĩnh xăm trổ đi theo sau.

Cuối cùng, họ xuống mộ, và Chương Khải Minh cử mấy thuộc hạ cầm súng ở lại trên mặt đất canh gác.

Đợi khi nhóm Chương Khải Minh xuống dưới lòng đất, họ phát

hiện địa cung dưới lòng đất đặc biệt rộng rãi.

Trong địa cung có mấy cột đá cao lớn sừng sững, có lính đánh thuê đi tới thử, phải khoảng hai người mới ôm xuể.

Xem ra, đẳng cấp của nơi này không tồi, là một ngôi mộ có quy mô đáng kể.

Chương 557

Rất nhiều lính đánh thuê vừa vào đã tự ý xông vào bên trong, chỉ muốn tìm minh khí trước.

Mặc dù đều phải nộp cho Chương Khải Minh, nhưng trước đó, giấu được chút nào hay chút đó.

Đúng lúc mọi người đang ồn ào trong địa cung, chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, "A!", vang vọng khắp cả địa cung.

Tất cả mọi người vội vàng nhìn về phía phát ra tiếng hét, chỉ thấy một tên lính đánh thuê bị một con rết đen khổng lồ quấn chặt lấy đầu.

Con rết đó to bằng đùi người lớn, chi chít những cái chân, nhìn mà kinh hồn bạt vía, lúc này không ai dám lên giúp.

Chương Khải Minh đứng quá xa, chỉ trong giây lát, tên lính đánh thuê đó đã ngã gục xuống đất, không còn hơi thở.

Lúc này, những người xung quanh mới phản ứng lại, mấy người xông lên vung đao loạn xạ, chém về phía con rết lớn.

Tiếc là, ngoài việc phát ra mấy tiếng kim loại va chạm, họ không thể chém rách được lớp vỏ giáp của con rết đen khổng lồ.

Con rết đen khổng lồ mở hai cái miệng lớn, hướng về phía mọi người "xì xì" đe dọa một phen, rồi lượn lờ xung quanh.

Đúng lúc mọi người đang tập trung cao độ, chỉ nghe tiếng "xì xì" vang lên dồn dập.

Chương Khải Minh vội nghe tiếng đoán vị trí, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên đỉnh địa cung, chi chít toàn là loại rết đen khổng lồ đó, ít nhất cũng có hơn trăm con, đang ngọ nguậy thân thể, từng con một rơi từ trên đỉnh địa cung xuống.

Chương Khải Minh lập tức hét lớn: "Chạy mau!" Vừa nói vừa bảo mọi người bên cạnh lùi về đường hầm, rút dao găm và bảo kiếm ra, chém một nhát về phía con rết đen đang rơi xuống trước mặt.

Chỉ thấy ánh sáng đỏ sậm lóe lên, con rết bị chém thành hai nửa.

Ngay sau đó, càng nhiều rết rơi xuống.

"Đây là Thi Ngô được âm khí ở đây nuôi dưỡng, lớn dần trong mộ.

Trải qua nhiều năm sinh sôi nảy nở, sao lại nhiều đến vậy?" Trần Văn Cẩm gia học uyên bác, lập tức nhận ra lai lịch của con rết đen khổng lồ.

"Nhiều rết thế này!

Tôi sợ nhất là thứ này!" Bàn Tử méo mặt la lên.

Chương Linh, Trần Văn Cẩm, cô gái người Miêu và những người khác cũng đều cầm vũ khí, nghiêm mật cảnh giác ở bên cạnh.

Chỉ nghe từng tiếng hét thảm thiết vang lên, những tên lính đánh thuê ở giữa địa cung không kịp chạy sâu vào trong mộ, từng người một bị rết quấn lấy, không ngừng lăn lộn la hét trên đất.

Chương Khải Minh tay trái vung con dao găm đỏ sậm, tay phải múa thanh bảo kiếm thần bí, gần như một nhát một con, vì đều chém trúng yếu hại, nên căn bản không cần chém nhát thứ hai.

Rất nhanh, những tên lính đánh thuê bị rết quấn lấy đã không còn động tĩnh.

Thế là những con rết đen khổng lồ còn lại, tất cả đều lao về phía nhóm người Chương Khải Minh đang chặn ở cửa thông đạo trong địa cung.

Xung quanh Chương Khải Minh kiếm quang bay múa, chỉ thấy

từng con rết đen khổng lồ lao tới, tất cả đều biến thành hai nửa bay ra ngoài.

Những con rết đen khổng lồ ở vòng ngoài, sớm đã tiêu hóa xong những tên lính đánh thuê trên đất, bây giờ cũng bắt đầu ăn xác đồng loại.

Không lâu sau, tất cả những con rết đen khổng lồ lao về phía Chương Khải Minh đều đã bị giải quyết.

"Quỷ Gia thật lợi hại!" "Trời, nhiều rết lớn như vậy, Quỷ Gia đều giải quyết xong." "Đó là đương nhiên, Quỷ Gia giải quyết cái này mà phải tốn sức thì mới lạ!" Mọi người nhao nhao bày tỏ.

Chương Khải Minh cẩn thận ngẩng đầu nhìn đỉnh địa cung, không phát hiện điều gì bất thường, bèn nhanh chân đi về phía những con rết đen khổng lồ còn lại đang gặm xác đồng loại, một nhát một con, có bao nhiêu giải quyết bấy nhiêu!

Kiểm tra lại, xung quanh không còn mối nguy nào, anh bèn dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, do trước đó đã có lính đánh thuê đi trước mở đường, nên về cơ bản cũng không có cạm bẫy gì.

Dọc đường thu nhận thêm mấy tên lính đánh thuê đang trốn tránh, dưới sự uy hiếp của súng đạn, họ chỉ đành ngoan ngoãn đi trước mở đường.

Bàn Tử và Chương Linh cũng cảm thấy có chút khó tin, đây cũng là lần đầu tiên họ đi trộm mộ kiểu này, có người đi trước mở đường!

"Thật tốt quá, có người chuyên đi trước mở đường cho Bàn gia, trộm mộ cũng trở nên vui vẻ rồi." Bàn Tử vừa đi vừa cười nói.

"Cậu nghiện trộm mộ à?

Hay là cậu cũng ra trước dò đường đi?" Chương Linh cũng bắt đầu đùa giỡn với Bàn Tử.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đi theo sau mỉm cười.

Chương Khải Minh không nói gì, mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Đi hết địa cung, phía trước là một hành lang dài được chia thành nhiều phòng, hai bên đều là từng gian phòng, bên trong là những đồ gốm sứ vỡ nát.

Chương Khải Minh cũng nhìn vào vũng nước đen ngòm trước mắt, có điều suy tư.

Tới nơi này, không còn đường để đi.

Nhìn xung quanh, ngoài vũng nước đen ngòm trước mắt, bốn phía và trên đầu chỉ còn lại những vách núi trơ trọi, nhưng trên mặt vũng nước này cũng không có gì!

Rốt cuộc tiếp theo nên tìm lăng mộ chính như thế nào?

Chẳng lẽ chỉ có thể quay về đường cũ sao?

Bàn Tử và Chương Linh cũng chạy tới, chạy đến bên vũng nước xem xét, dường như cũng muốn tìm chút manh mối.

Thế là Chương Khải Minh lấy Càn Khôn Kính từ trong không gian ra, niệm chú phát động, chiếu một vòng xung quanh.

Anh phát hiện ở chính giữa vũng nước, đối diện, dưới mặt nước, có ánh sáng xanh lục hiện ra.

Chương Khải Minh trong lòng vui mừng, đang định nhắc nhở mọi người tìm đường.

Chương 558

Bàn Tử thấy mọi người không có cách nào, mặt mày ủ rũ, có chút buồn chán, bèn nhặt một viên sỏi bên bờ, ném xuống vũng nước chơi ném đá lướt.

Chương Linh vừa rồi không chú ý đến Bàn Tử, đợi đến khi phát hiện ý đồ của cậu ta thì đã không cản kịp.

"Làm gì thế?" Chương Linh lần này có chút tức giận, quát khẽ.

Bàn Tử ngơ ngác: "Tôi ném hòn sỏi thôi mà…" "Đây là nơi để ném sỏi sao?" Chương Linh giáo huấn Bàn Tử.

Tiếp đó, họ nhìn hòn đá Bàn Tử ném ra, lướt trên mặt nước liên tục mấy lần.

Hồi lâu sau, không thấy có động tĩnh gì, Chương Linh vừa mới có chút cảm giác yên tâm.

Bàn Tử cũng xấu hổ gãi đầu.

Đột nhiên, họ thấy nước trong vũng bắt đầu cuộn lên những con sóng, ban đầu chỉ là một chỗ, sau đó có rất nhiều chỗ khác cũng bắt đầu cuộn lên, rồi cả một vùng nước lớn, tất cả đều đang cuộn trào sóng nước.

"Lùi lại!

Đừng đến gần bờ!" Chương Khải Minh thấy dị tượng trong vũng nước, trong tình hình không rõ, chỉ đành sắp xếp mọi người lùi lại trước, để tránh lát nữa trở tay không kịp, bị thương không cần thiết.

Bàn Tử và Chương Linh vốn đang quan sát bên bờ, cũng là người đầu tiên phát hiện dị tượng trong vũng nước, nghe thấy Chương Khải Minh lớn tiếng nhắc nhở, bèn vội vàng lùi lại!

Lính đánh thuê nghe nhắc nhở, cũng không dám sơ suất, tất cả đều lùi xa vũng nước một chút, chỉ là họ đều mang theo túi lớn túi nhỏ chiến lợi phẩm, nên đi hơi chậm.

Vũng nước sôi sục chẳng được bao lâu, họ thấy sóng nước dần chuyển dịch về phía bờ, những cái gai nhọn tựa vây cá từ từ nhô khỏi mặt nước, rồi một con quái vật trông giống thằn lằn lai cá oa oa bò lên bờ, lắc đầu vẩy nước; thấy trước mặt có nhiều người đứng như vậy, mắt nó đỏ rực, ngoác cái miệng đầy răng nhọn gầm lên giận dữ với mọi người.

Tiếp đó, lục tục có những con quái ngư từ trong vũng nước bò lên, chăm chú nhìn mọi người.

Khi càng ngày càng nhiều quái ngư bò lên bờ, chúng bắt đầu càng thêm mất kiên nhẫn.

"Xong rồi, chúng ta vào ổ của lũ quái vật này rồi." Bàn Tử rụt cổ, có chút sợ hãi, định quay người bỏ chạy.

Chương Linh bình tĩnh liếc nhìn Bàn Tử, nói: "Cậu toàn thân béo mập, chúng chắc chắn sẽ thích." "Từ từ lùi lại, đừng chọc giận chúng." Chương Khải Minh giơ tay ra hiệu cho những người phía sau làm theo mệnh lệnh.

Cả đoàn người bắt đầu từ từ, chậm rãi lùi lại, tất cả mọi người đều nín thở, sợ làm cho những con quái ngư đó bị thu hút mà tấn công.

Trong vũng nước vẫn tiếp tục cuộn trào, quái ngư từng con một bò lên bờ, chẳng mấy chốc ngay cả chỗ đứng cũng không còn.

Những con quái ngư phía sau vẫn đang chen chúc lên bờ, những con phía trước dường như không di chuyển nhiều, kết quả chen lấn một hồi, chúng nổi giận thật sự.

Một con quái ngư mở cái miệng lớn đầy răng nhọn, cắn về phía

một con quái ngư bên cạnh.

Con bị cắn gầm lên giận dữ, lập tức cắn trả lại, nhưng đáng tiếc trên bờ đã chất đầy quái ngư, nó cũng không cắn trúng, lại cắn vào thân một con quái ngư khác.

Thế là hỗn loạn xảy ra, một truyền mười, mười truyền trăm, những con quái ngư trên bờ điên cuồng tấn công lẫn nhau, tiếng gầm giận dữ và máu tươi không ngừng xuất hiện trên bờ.

Cảnh tượng đó khiến mọi người tê cả da đầu.

Nhân lúc đám quái ngư đang tấn công lẫn nhau, mọi người nhanh chóng bắt đầu lùi lại.

Lúc này, một tên lính đánh thuê không cẩn thận giẫm phải một viên đá vụn, trượt chân ngã xuống đất, vô tình hét lên một tiếng.

Ngay sau đó, tất cả những con quái ngư đang tấn công lẫn nhau đều ngừng cắn xé, quay đầu nhìn về phía mọi người.

Cái miệng đầy răng nhọn và máu tươi thực sự khiến người ta run sợ.

Mọi người kinh hãi, chưa kịp phản ứng, đã thấy tất cả quái ngư đều há to cái miệng khổng lồ đầy máu và răng nhọn, ngẩng đầu gầm lên một tiếng rồi lao về phía họ.

Những con quái ngư này, kể cả đuôi, ước chừng dài ít nhất 6 mét, thân hình đồ sộ, nằm trên mặt đất cũng cao đến cổ người lớn, một cái miệng có thể nuốt chửng nửa thân người.

Lúc này, thấy đám quái ngư điên cuồng xông tới, mọi người sợ hãi la hét, vội vàng quay người bỏ chạy.

Chương Khải Minh thấy mọi người quay người bỏ chạy, ngoảnh đầu nhìn lại vũng nước.

Lúc này vẫn còn quái ngư lục tục lên bờ, nhưng trên mặt vũng, với thị lực của Chương Khải Minh, anh lờ mờ có thể nhìn thấy một thứ gì đó giống như cầu đá hoặc đường, chẳng lẽ có một con đường hoặc cây cầu ẩn dưới mặt nước?

Không kịp nhìn kỹ, Chương Khải Minh gọi mọi người lùi lại trước: "Lùi về quảng trường trước, rồi chạy vào phòng vũ khí.

Nếu chúng đuổi theo, tôi sẽ chặn cửa phòng vũ khí.

Chú ý an toàn!" Mọi người đang chạy thục mạng, thở không ra hơi, không thể như Chương Khải Minh mà còn nói chuyện được, chỉ có thể không đáp lời, liều mạng chạy.

Khi đi qua cánh cổng giữa sơn phúc chứa vũng nước và quảng trường, Chương Khải Minh quay người, dừng lại, rút bảo kiếm ra.

Ở đây, sau lưng có không gian đệm của quảng trường, chỉ cần chặn được ở đây, dù có lọt một hai con qua, cách một quảng trường, cũng chưa chắc tìm được những người đang trốn trong phòng vũ khí.

Dù sao những con quái ngư sống dưới nước này, thị lực có thể sẽ không quá mạnh.

Những con quái ngư đuổi kịp, thỉnh thoảng lại há cái miệng khổng lồ đầy răng nhọn, nhỏ xuống từng giọt chất nhầy, phát ra từng tiếng gầm gừ, nhanh chóng đuổi kịp những tên lính đánh thuê tụt lại phía sau.

Bởi vì lúc vào sơn phúc có vũng nước, nhóm của Chương Khải Minh vào sau, không đến gần vũng nước quá nhiều, nên so với những tên lính đánh thuê đó thì ở xa vũng nước hơn.

Lúc này, Bàn Tử, Chương Linh, Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu cùng các thuộc hạ đã sớm chạy ra quảng trường, đang lao về phía phòng vũ khí.

“Cẩn thận nhé, không được thì đừng cố, đến phòng vũ khí tìm tôi.” Trần Văn Cẩm quay đầu nhìn Chương Khải Minh, lo lắng hét lên.

“Quỷ Gia, cùng lắm thì không cần minh khí nữa, không được thì chúng ta rút lui theo đường cũ.” Bàn Tử và những người khác cũng hét lên.

Lúc này, những tên lính đánh thuê tụt lại phía sau đã bị mấy con quái ngư đuổi kịp, phát ra một tiếng hét thảm thiết, bị mấy cái miệng lớn đầy răng nhọn cắn lấy, hợp lực xé một cái, trong nháy mắt bị xé thành mấy mảnh!

Chương Khải Minh cũng có chút mệt mỏi, tìm một xác quái ngư sạch sẽ, ngồi phịch xuống nghỉ ngơi.

Thanh bảo kiếm được anh tiện tay cắm xuống đất.

Chương 559

Trông anh hệt như một vị tướng quân vừa tàn sát địch quân trên chiến trường, một mình ngồi giữa trận địa.

Chỉ có điều bây giờ trên mặt đất toàn là xác quái ngư, khung cảnh có chút kỳ dị.

"Thật lợi hại, hơn một trăm con quái ngư, tất cả đều bị một người giết sạch." "Một đao một con, không dùng đến đao thứ hai, thanh bảo kiếm kia cũng không phải vật tầm thường nhỉ?" "Bảo kiếm có lợi hại đến đâu mà không né được nhiều quái ngư tấn công như vậy cũng vô dụng.

Cầm thanh bảo kiếm đó mà rơi vào giữa bầy quái ngư, đừng nói là hơn trăm con, e rằng chỉ mười mấy con cũng có thể trong nháy mắt xé thành mảnh vụn." Một đám lính đánh thuê gần như đã hồi sức, đứng đó kính sợ nhìn Chương Khải Minh bàn tán.

Chương Linh, Bàn Tử, Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu thấy Chương Khải Minh đã giải quyết hết đám quái ngư, vội vàng chạy tới.

Xuyên qua quảng trường, dọc đường đi đâu đâu cũng là xác quái ngư, mặt đất đầy máu tươi, không một chỗ nào sạch sẽ.

Đi qua đó, trên người mọi người cũng bị bắn không ít vết máu.

"Anh không sao chứ, có bị thương không?" Trần Văn Cẩm đi đến bên cạnh Chương Khải Minh, vội vàng hỏi với vẻ mặt căng thẳng.

"Cảm ơn anh đã bảo vệ chúng tôi." Cô gái người Miêu nói ngay sau đó.

Bàn Tử vội chạy tới cười nịnh nọt: "Quỷ Gia, tôi biết sai rồi, lần

sau tôi mà còn gây chuyện, ngài đừng quan tâm đến tôi nữa, cứ để tôi tự sinh tự diệt là được." "Đúng đấy, cậu phải nhớ kỹ!

Quỷ Gia, vất vả cho ngài rồi!" Chương Linh cũng bắt đầu đùa giỡn.

Thực ra mọi người đều biết, chỉ cần không có án mạng, Chương Khải Minh rất khoan dung, sẽ không đối xử đặc biệt nghiêm khắc với họ.

Quả nhiên, Chương Khải Minh nhìn họ, quay đầu, chỉ vào vũng nước, khẽ cười: "Thấy không, Bàn Tử cũng không phải toàn làm chuyện xấu.

Nếu không phải cậu ta tình cờ gây chuyện, chọc ra đám quái ngư, tôi cũng không thể phát hiện ra con đường đá ẩn dưới vũng nước." Mọi người thuận theo tay Chương Khải Minh chỉ về phía vũng nước, quả nhiên phát hiện trong làn nước đen ngòm, có một con đường đá lồi lõm, gập ghềnh, thẳng tắp thông đến bờ đối diện.

Nối liền với con đường đá ở bờ đối diện lại là một cửa động đen ngòm.

Mọi người reo hò một trận.

Ai cũng biết, bây giờ hang đá ở bờ đối diện chắc chắn là con đường dẫn đến lăng mộ chính.

"Chẳng phải là Bàn Tử tôi cũng có chút tác dụng sao!" Bàn Tử lúc này lại ra vẻ, có chút tự mãn, chỉ là không dám tự xưng là Bàn gia trước mặt Chương Khải Minh.

"Lần này cậu gặp may thôi, lần sau phải chú ý đấy, vừa rồi ai nói gì, còn dám làm bậy nữa không?" Trương Linh cười nói đùa với Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức im re.

Thấy mấy tên lính đánh thuê cũng chạy tới, Chương Khải Minh đứng dậy, vẫy tay: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến lên." Thế là cả đoàn người theo sau Chương Khải Minh, cẩn thận bước lên con đường đá.

Do mặt đường gập ghềnh, không cẩn thận rất dễ bị trượt ngã, trật chân, nên ai nấy đều đi rất chậm, sợ không cẩn thận va vào chân, ở nơi như thế này, tuyệt đối là trí mạng.

"Nếu không phải Quỷ Gia xử lý đám quái ngư này, chúng ta dù có tìm được con đường đá cũng không dám đi!" "Đúng vậy, mỗi lần gặp kẻ địch, đều là Quỷ Gia một mình đứng chắn phía trước, nói thật tôi thấy xấu hổ quá!" "Chúng ta làm tốt công việc vận chuyển là được rồi.

Quỷ Gia nhân từ lương thiện, nếu theo lão đại khác, chỉ có bị bắt đi dò đường thôi!" Đám thuộc hạ của Chương Khải Minh cũng nhao nhao cảm thán.

Mấy tên lính đánh thuê thấy Chương Khải Minh thần dũng như vậy, cũng đánh bạo lấy hết can đảm cùng nhau tiến vào bên trong.

Đến gần hang động, chỉ thấy bên trong là một lối đi không được ngay ngắn do con người đào đẽo, có lẽ là tận dụng lối đi tự nhiên, rồi gia cố và mở rộng thêm.

Trên vách động toàn là rêu xanh, ẩm ướt, như thể sắp nhỏ ra nước vì quá âm u.

Cả đoàn người cầm đuốc, tiếp tục đi về phía cuối lối đi.

Không bao lâu, họ đã đến cuối đường.

Chương Khải Minh bước ra khỏi lối đi, phát hiện đây là một hang động khổng lồ.

Xem ra, đây là một không gian hang động khác sâu trong lòng núi, đã được những người thợ tài hoa cải tạo thành một lăng mộ tự nhiên.

Sau khi vào trong hang động này, chỉ thấy chính giữa có một đài cao, trên đó đặt một cỗ quan tài đá màu xám khổng lồ.

Toàn bộ bề mặt quan tài được điêu khắc những hoa văn cổ xưa phức tạp, khiến người ta vừa nhìn đã có cảm giác kính sợ.

Toàn bộ vách đá xung quanh cũng được điêu khắc các loại kỳ trân dị thú, tất cả đều đầu hướng về phía quan tài đá, như thể đang bảo vệ nó.

Những bức bích họa trên tường đã loang lổ, có lẽ bị hơi nước xâm nhập, tất cả đều đã bị phong hóa hư hỏng.

Lấy quan tài đá ở giữa làm trung tâm, trên mặt đất cũng xuất hiện các loại hoa văn điêu khắc hình vòng tròn.

Trên bốn vách đá xung quanh, có bốn phòng đá, có lẽ có công dụng riêng.

Lúc này cả người đầy vết máu, đứng trong hang động này, gió âm thổi từng cơn, chỉ cảm thấy có chút rợn người.

"Chúng ta xem các phòng đá xung quanh trước.

Nếu có nguy hiểm, có thể giải quyết trước.

Nhớ là mở từng cái một, đừng mở cùng lúc." Chương Khải Minh khẽ cười, vừa nói vừa chỉ vào một cánh cửa đá của một phòng đá.

Thế là mấy tên lính đánh thuê gan dạ vây lại, ở đó vừa cạy vừa đào.

Cuối cùng, suýt nữa phải mượn thuốc nổ của thuộc hạ Chương Khải Minh thì mới mở được cánh cửa đá.

Mở cửa đá ra, chỉ thấy bên trong là một nơi giống như kho bạc, chất đầy vàng bạc châu báu, ngọc khí mã não, và các loại đồ sứ, khiến mọi người hoa cả mắt.

“Ha ha ha, phát tài rồi, lần này chúng ta gặp được ngôi mộ có đồ tùy táng phong phú nhất, trước đây chưa bao giờ gặp nơi tốt như vậy.” “Bên cạnh còn có phòng đá, không biết bên trong là gì, chúng ta mau đi mở ra xem.” “Vui cái gì mà vui, có phải của chúng ta đâu, quên thân phận hiện tại của mình rồi à?” Nói rồi, mấy tên lính đánh thuê im bặt.

Thế là họ lại lưu luyến nhìn vào tài vật trong phòng đá một lúc, rồi cực kỳ không tình nguyện mà đi về phía một phòng đá khác.

Phòng đá này do có kinh nghiệm mở cửa đá trước đó, nên không tốn nhiều thời gian đã mở được.

Chương 560

Sau khi mở cửa đá, mọi người nhìn vào bên trong, toàn là từng món binh khí.

Đáng tiếc, do thời gian quá lâu, tất cả đều đã mục nát.

Bên trong không có vũ khí quý giá, xem ra chủ nhân ngôi mộ này sinh thời không phải là võ tướng.

Chương Linh và những người khác, để chia sẻ áp lực cho Chương Khải Minh, đã chủ động đi chống lại hai con cương thi lông đen còn lại.

Chỉ thấy hai con cương thi lông đen do đột nhiên lao ra làm bị thương người, trước đó ba cánh cửa đá mở ra, bên trong đều là đồ vật cất giấu, nên không ai cảnh giác bên trong cánh cửa đá lúc này lại ẩn giấu hai con cương thi lông đen.

Tất cả mọi người đều đang vây quanh cửa xem bảo vật trong phòng đá cuối cùng, căn bản không kịp phản ứng.

Vì vậy, cương thi lông đen đột nhiên xông ra, chỉ trong vài hơi thở, vừa cào vừa cắn vừa đập, trực tiếp tàn sát sạch sẽ hai ba mươi người.

Thấy cương thi lông đen hung tàn như vậy, Chương Linh vội vàng rút đoản đao, xông thẳng tới.

Ngay sau đó Bàn Tử và một đám thuộc hạ giơ súng bắn về phía con cương thi lông đen còn lại.

"Cắn tao này, đồ khốn!" Bàn Tử thấy cương thi lông đen trong nháy mắt giết chết nhiều người như vậy, cũng kinh hồn bạt vía, liền chửi một câu để lấy tinh thần.

Đạn bắn vào người con cương thi lông đen, tuy không thể trực

tiếp làm nó bị thương, nhưng đã thành công thu hút sự chú ý của nó, khiến Chương Linh chỉ cần một mình đối mặt với con cương thi lông đen còn lại.

"Cảm ơn nhé, Bàn ca!" Chương Linh thấy Bàn Tử và mọi người dụ đi một con cương thi lông đen, trong lòng cũng nhẹ nhõm.

"Cậu phải cẩn thận đấy!

Tuyệt đối đừng để bị nó cào!" Bàn Tử thấy con cương thi lông đen bị súng bắn đang xông về phía mình và mọi người, vội vàng lùi nhanh về phía sau.

"Yên tâm đi!" Chương Linh vừa cười ha hả, vừa lao tới.

Con cương thi lông đen thấy Chương Linh lao tới, cũng gầm lên một tiếng, vung vuốt cào tới.

Chương Linh né người, tránh được cú vồ của cương thi lông đen, đoản đao chém vào eo nó, phát ra một tiếng trầm đục, chỉ để lại một vệt trắng!

Thấy mình không thể làm gì được con cương thi lông đen, Chương Khải Minh cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, tiếp tục du đấu với nó.

Bên phía Bàn Tử, chỉ có Trần Văn Cẩm có thể chính diện chống lại cương thi lông đen, những người khác gặp phải nó xông tới, gần như chỉ có thể quay đầu bỏ chạy!

Thế là Bàn Tử hét lên một tiếng, gọi mọi người phân tán xung quanh để thu hút sự chú ý của con cương thi lông đen.

Một khi con cương thi lông đen bị những người xung quanh thu hút, Trần Văn Cẩm đang giao đấu sẽ cầm bảo đao hàn quang chém mấy nhát hiểm, tạo ra vài vết thương chảy máu đen, rồi lại thu hút sự chú ý của con cương thi lông đen trở lại!

Cô gái người Miêu thì đứng ở nơi hơi xa hơn một chút, dùng cổ trùng để chích vào mắt con cương thi lông đen, vì cô đoán rằng đại bộ phận cổ trùng, con cương thi lông đen đều không sợ, nơi có thể làm nó bị thương cũng chỉ có mắt của nó!

Đúng lúc mấy người vừa bắt đầu giao đấu, nghe một tiếng gầm thê thảm, tiếp đó con cương thi giáp đồng liều mạng chạy tới, xông vào giữa trận chiến.

Chương Linh, Bàn Tử, Trần Văn Cẩm và những người khác hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, vì an toàn, họ vội vàng lùi ra xa một chút.

Đợi khi họ lùi ra, nhìn kỹ lại, hai tay của con cương thi giáp đồng từ cổ tay đến bàn tay đều đã biến mất, khiến Chương Linh và Bàn Tử đều hít một hơi lạnh!

Lúc này, họ thấy Chương Khải Minh xách thanh bảo kiếm tùy thân, từ một bên đuổi tới.

Chỉ thấy Chương Khải Minh toàn thân khí thế cuồn cuộn, xách bảo kiếm uyển như một vị chiến thần, đang truy sát tàn binh bại tướng!

Anh trực tiếp vượt qua Chương Linh, Bàn Tử và những người khác, lao về phía con cương thi giáp đồng đang va vào hai con cương thi lông đen!

"Quỷ Gia thật quá mạnh!" Bàn Tử nuốt nước bọt, một lúc sau mới nói.

"Vừa rồi đao của tôi còn không chém nổi con cương thi lông đen đó." Chương Linh vội vàng bổ sung.

Lúc này Chương Khải Minh đã đến trước mặt ba con cương thi, giơ bảo kiếm lên, định dùng sức chém xuống.

Con cương thi giáp đồng thấy Chương Khải Minh đi tới, kêu gào loạn xạ, vội vàng bò tiếp về phía trước.

Hai con cương thi lông đen vừa định đứng dậy, lại bị hành động của con cương thi giáp đồng đè xuống đất!

Chương Khải Minh vừa hay chạy đến lúc này, hai tay cầm bảo kiếm vung mạnh một cái, chỉ thấy hai cái đầu lâu cương thi to lớn bay vọt lên trời!

Hai thân thể cương thi không đầu còn lại, móng vuốt vẫn đang vung vẩy trong không trung, dường như muốn tóm lấy thứ gì đó, rồi từ từ ngã xuống.

Mọi người chìm trong im lặng, dường như không biết nên nói gì.

Vừa rồi cả đám người, gắng sức đánh hồi lâu, Chương Linh không thể phá phòng ngự, vậy mà Chương Khải Minh vừa đến, nhẹ nhàng giải quyết luôn hai con.

"Quỷ Gia cũng quá lợi hại rồi, thần lực phi phàm!" Bàn Tử cảm thán.

"Đúng vậy, đoản đao của tôi cũng không tồi, cũng là minh khí có tiếng do Quỷ Gia cho, vậy mà tôi không phá được phòng ngự của cương thi lông đen." Chương Linh cũng bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói.

Chương Khải Minh nhẹ nhàng giải quyết hai con cương thi lông đen xong, trực tiếp xông về phía con cương thi giáp đồng vẫn đang bỏ chạy phía trước.

Con cương thi giáp đồng từ khí tức cảm nhận được hai con cương thi lông đen gần như bị giải quyết trong nháy mắt, cũng gầm lên một tiếng, bước chân dường như càng nhanh hơn, không ngừng lao về phía trước!

Mắt thấy sắp chạy vào lối đi.

Chương Khải Minh nhanh chóng đuổi theo, trong lòng nghĩ tuyệt đối không thể để con cương thi giáp đồng chạy thoát.

Lỡ như nó chạy ra ngoài, mấy thuộc hạ đang canh gác bên ngoài tuyệt đối không thể đối phó được, sẽ bị hại chết.

Trong lòng nghĩ vậy, chân không hề dừng lại, dùng sức chạy nước rút, khoảng cách với con cương thi giáp đồng cũng ngày càng gần!

Mắt thấy con cương thi giáp đồng sắp đến gần con đường đá, sắp xuyên qua vũng nước, Chương Khải Minh hét lên một tiếng, cánh tay đưa ra sau làm động tác ném, sau đó dùng sức ném về phía trước.

Thanh bảo kiếm bị Chương Khải Minh ném ra, chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, sau gáy con cương thi giáp đồng đã có thêm một chuôi kiếm.

Chương 561

Bảo kiếm xuyên thấu mũ giáp, đâm vào từ sau gáy con cương thi giáp đồng, xuyên ra từ trán.

Dần dần, bước chân của con cương thi giáp đồng ngày càng chậm, càng lúc càng loạng choạng.

Sau đó, nó ngã phịch xuống.

Chương Khải Minh lạnh lùng liếc nhìn con cương thi giáp đồng một cái, đi tới, rút bảo kiếm ra.

Để đề phòng bất trắc, Chương Khải Minh lại chém bay đầu con cương thi giáp đồng, sau đó lau bảo kiếm vào người nó, lau đi vết máu trên thân kiếm.

Chương Khải Minh quay người, thấy mọi người đang ở trong lối đi không xa, dường như đều lo lắng đi theo.

"Quỷ Gia, ngài thật vô địch, ba con cương thi đều bị một mình ngài xử lý." Bàn Tử vội vàng giơ ngón tay cái, khen ngợi.

"Còn phải nói sao, Quỷ Gia ra tay, cương thi chỉ có thể lùi bước." Chương Linh cũng hùa theo.

"Tôi cũng không ngờ ngài có thể dọa con cương thi giáp đồng chạy trối chết, thật quá lợi hại." Trần Văn Cẩm cũng bổ sung, cô gái người Miêu cũng gật đầu mỉm cười theo.

"Hoắc Yên vừa báo, chi nhánh ở thành Hắc Lĩnh gần đây gặp chút rắc rối, cần tôi qua xem, có lẽ phải giúp một tay." Chương Khải Minh thấy Trần Văn Cẩm có vẻ hứng thú, liền vội vàng đáp một câu.

Trần Văn Cẩm nghe vậy thì vô cùng vui mừng: "Sắp đến thành Hắc Lĩnh à?

Cho tôi đi với, chui rúc trong rừng già mấy ngày rồi, tôi cũng muốn vào thành phố giải khuây, mua sắm chút đồ, dạo phố một vòng." "Tôi cũng muốn đi xem." Cô gái người Miêu trốn sau lưng Trần Văn Cẩm, ngại ngùng nói.

"Quỷ Gia, tôi là Bàn Tử chắc chắn phải đi rồi, đúng không?

Bên cạnh ngài sao có thể thiếu một người theo hầu đẹp trai như tôi được chứ!" Bàn Tử cũng cười hề hề nói.

Mọi người xung quanh đều phá lên cười ha hả.

Chương Khải Minh nghe xong cũng không phản đối: "Được thôi, vậy mọi người cùng đến thành Hắc Lĩnh đi, người làm việc thì làm việc, người dạo phố thì dạo phố, không ai làm phiền ai!" "Ồ!" Mọi người lập tức hoan hô.

Đúng vậy, bao nhiêu ngày nay cứ ru rú trong hang núi, luồn lách trong lăng mộ, ai mà không thấy bí bách trong lòng, cần phải giải khuây!

Mọi người bàn bạc xong xuôi, bắt đầu ngồi trong sân tán gẫu.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu dẫn theo mấy thuộc hạ vào bếp nấu cơm, sau đó gọi mọi người cùng ăn!

Sau khi no say, mọi người dọn dẹp một phen, để lại thuộc hạ ở đây trông nhà.

Chương Khải Minh thì dẫn theo Bàn Tử, Trương Linh, Trần Văn Cẩm, cô gái người Miêu, Hoắc Yên và vài thuộc hạ muốn vào thành dạo chơi, cùng nhau xuất phát.

Từ trang viên ngồi xe ngựa khởi hành, đi qua mấy thôn làng xa lạ, rồi đến một huyện thành nhỏ.

Phong cảnh đồng quê ven đường khiến mấy người đã luẩn quẩn

trong lăng mộ một thời gian dài cảm thấy có chút say đắm.

Bàn Tử cất cao giọng hát, Trương Linh vội vàng giả vờ muốn đánh hắn, để hắn khỏi làm ô nhiễm lỗ tai mọi người.

Cứ thế vừa đi vừa đùa giỡn, mấy ngày sau, cả nhóm đã đến cổng thành Hắc Lĩnh.

Mọi người vào trong thành, Hoắc Yên dẫn theo mấy thuộc hạ đi đến cửa tiệm trước, vội vàng đi xem xét tình hình.

Chương Khải Minh và những người khác tìm một tửu lầu nổi tiếng trong vùng, gọi một phòng bao thượng hạng nhất, gọi tiểu nhị tới, mấy người dựa theo thực đơn, gọi mỗi món đắt nhất một phần, sau đó gọi thêm mấy vò rượu ngon tự nấu của tửu lầu.

"Mỗi ngày đều phiền hai cô nương nấu ăn, hôm nay khó khăn lắm mới tìm được chỗ ăn cơm, tôi làm chủ, mời hai vị một bữa, để tỏ lòng cảm ơn!" Chương Khải Minh nói rồi nâng ly rượu lên, nói với Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu.

"Ha ha, cơm cô em Văn Cẩm nấu thật sự quá thơm, ngon hơn cơm ở đây nhiều, ăn bao nhiêu ngày nay đúng là phúc của Bàn Tử tôi, tôi mượn chén rượu của Quỷ Gia, cũng kính một ly!" Bàn Tử vội vàng rót rượu, nâng ly hô lên.

Trương Linh thấy bộ dạng của Bàn Tử, cũng không nhịn được nín cười: "Bàn Tử sau này để cho cô ấy ngày nào cũng xuống bếp à?" cũng rót rượu, nâng ly lên.

"Kính rượu thì được, nhưng tôi sẽ không vì mình nấu ăn ngon mà mắc lừa đâu, tâm trạng tốt thì tôi nấu, tâm trạng không tốt thì thôi nhé!" "Phì, xem ngươi kìa!" Bàn Tử lườm Trương Linh một cái, còn tức giận uống cạn ly rượu, rồi cầm lấy một cái chân giò hun khói gặm.

Cô gái người Miêu nhìn bộ dạng của Bàn Tử thì khẽ cười.

Mọi người cụng ly, bắt đầu ăn như hổ đói, dù sao cũng đã lâu không được ngồi trong tửu lầu thoải mái thế này, lại có người phục vụ bưng món lên!

Vừa ăn vừa nói chuyện, vì món ăn làm quá ngon, khẩu vị của mấy người lại tốt, nên giữa chừng đã gọi thêm món mấy lần.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Quỷ Gia có ở đây không, tôi là Hoắc Yên đây!" Tiếp đó nghe thấy tiếng người bên ngoài nói.

"Vào đi." Chương Khải Minh vừa ăn vừa đáp một tiếng.

Hoắc Yên mở cửa, lách người bước vào.

"Quỷ Gia, cậu ấm nhà họ Trần lại gây sự rồi, chưởng quỹ trong tiệm mời ngài qua xem." Hoắc Yên vừa vào đã vội vàng nói với Chương Khải Minh.

"Kiêu ngạo vậy sao?" Bàn Tử miệng đầy dầu mỡ, đang gặm một cái đùi gà.

"Mọi người cứ ăn trước đi, tôi đi xem tình hình thế nào!" Chương Khải Minh lấy khăn ăn lau miệng, đứng dậy ra hiệu cho Hoắc Yên dẫn đường.

Trương Linh vội vàng đi theo: "Tôi cũng đi xem với Quỷ Gia." Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu ăn ít hơn một chút, đã ăn no từ trước, lúc nãy chỉ ngồi đợi Bàn Tử thôi.

"Tôi cũng đi xem." "Này, mọi người đi hết rồi, lát nữa ai trả tiền đây!" Bàn Tử ngậm miếng thịt gà vội vàng la lên.

Nhưng không ai để ý, tất cả mọi người đều đã đi hết.

Bàn Tử mặt mày ủ rũ ăn những món đã gọi thêm mấy lần, vừa ăn

vừa cúi đầu uống rượu.

Cửa tiệm của Chương Khải Minh ở thành Hắc Lĩnh cũng là do gia đình truyền lại, chỉ là trước đây không quá quan tâm, chỉ biết ở đó có một cửa tiệm, cách nơi lần này vào núi thám hiểm khá gần, nếu có thu hoạch gì có thể để ở đó, tránh việc phải mang đi mang lại phiền phức.

Lúc này, Chương Khải Minh vừa đến cửa tiệm, đã nghe thấy tiếng nói vọng ra từ bên trong.

Chương 562

"Ấy da, cậu chủ nhà họ Trần, không phải tôi không tin ngài, chỉ là đồ trong tiệm của tôi, mỗi một món đều có nguồn gốc rõ ràng, lai lịch trong sạch, sao có thể là đồ cướp từ nhà ngài được chứ." Một giọng nam trung niên có vẻ gian xảo truyền ra từ trong tiệm.

"Không thể nào, tôi không cần biết là ngươi cướp từ tay người hầu nhà ta, hay người khác cướp từ tay người hầu nhà ta rồi bán lại cho ngươi, bây giờ đồ đã ở trong tay ngươi rồi, nên ta muốn tìm thẳng ngươi để đòi.

Mấy hôm trước ta đến tìm ngươi, ngươi bảo ta đợi, bây giờ đã mấy ngày rồi, ngươi nói xem, bây giờ giải quyết chuyện này đi, đừng bắt ta phải tiếp tục đợi nữa nhé?

Cẩn thận ta đợi hết kiên nhẫn, đập nát cái tiệm của ngươi đấy!" Một giọng nam trẻ tuổi vô cùng ngang ngược lập tức vang lên.

Chương Khải Minh còn chưa nhìn thấy mặt mũi, chỉ nghe giọng nói thôi cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng hung hăng, kiêu ngạo của gã thanh niên kia khi nói chuyện.

"Vậy thì tôi cũng không làm chủ được, tôi đã đi thông báo cho đương gia có thể quyết định rồi, ngài kiên nhẫn đợi thêm chút nữa đi." Giọng nói của người đàn ông trung niên gian xảo lập tức trở nên dè dặt.

"Đợi, ngươi đang đùa ta đấy à?" "Cho người đập nát cái tiệm này cho ta, tất cả đồ đạc đều dọn về hết cho ta!" Giọng nói ngang ngược của gã thanh niên lại vang lên.

"Dừng tay!" Trương Linh lao lên một bước, xông đến cửa, vén rèm lên để Chương Khải Minh có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Chỉ thấy bên trong có mấy gã lực lưỡng ăn mặc như đám côn đồ, đang cầm bàn ghế đập lên quầy hàng.

Bên cạnh, một thiếu niên ăn mặc lộng lẫy, mặt đầy vẻ kiêu ngạo, đang trừng mắt nhìn một người đàn ông trung niên trông như chưởng quỹ, đầu đầy mồ hôi, lo lắng tột độ, dường như chính là người có giọng nói cực kỳ ngang ngược lúc nãy.

Lúc này thấy Chương Khải Minh và mọi người, chưởng quỹ như tìm thấy cứu tinh: "Quỷ Gia, ngài đến rồi, vị tiểu gia này cứ khăng khăng nói, lô hàng ngài để ở chỗ tôi đều là cướp từ nhà hắn." Mặc dù Chương Khải Minh không quen biết vị chưởng quỹ này, nhưng chưởng quỹ lại biết Chương Khải Minh sắp đến, nên lúc này vừa nhìn vị trí đứng của mọi người, tự nhiên biết được, người này chính là Quỷ Gia!

Vì vậy vội vàng mở miệng cầu cứu Quỷ Gia.

Một người như ông ta, làm chưởng quỹ ở đây, đối với hạng tam giáo cửu lưu cũng có chút quen biết, nhưng đó cũng chỉ là để chèn ép những người bình thường, gặp phải một thiếu niên ngang ngược, có gia thế bối cảnh, lại không dám trêu chọc.

Dù sao, nếu đắc tội với người không nên đắc tội, lỡ như ông chủ bên trên thấy phiền phức, không chịu giúp đỡ, chỉ một mình ông ta, chắc chắn không thoát khỏi cái chết.

Cho nên, thà để đối phương đập nát cửa tiệm, cũng sống chết không đắc tội, nhất định phải đợi Chương Khải Minh đến, để Chương Khải Minh làm chủ.

Không phải là ông ta không có cách, một người bình thường như chưởng quỹ, không có sức mạnh siêu phàm, cũng chỉ có thể khôn ngoan giữ mình mà thôi.

Chương Khải Minh theo sau Trương Linh vén rèm, bước qua ngưỡng cửa vào trong tiệm, ánh mắt quét một vòng, nhìn những chiếc ghế đẩu, bàn, đồ sứ bị đập vỡ trên mặt đất, thản nhiên mở miệng nói: "Nói đồ của ta là của ngươi, có chứng cứ không?" Vì vị chưởng quỹ này cố tình muốn gài cậu ấm nhà họ Trần một vố, nên chỉ gọi Quỷ Gia, hoàn toàn không nói rõ người quyết định của nhà mình là ai, để cho cậu ấm nhà họ Trần kia đi trêu chọc Chương Khải Minh rồi gặp xui xẻo.

Quả nhiên, cậu ấm nhà họ Trần có chút kiêu ngạo kia cũng khá ngu ngốc, lỗ mũi hếch lên trời, nói năng cực kỳ ngang ngược: "Ngươi từ đâu chui ra vậy?

Dám nói đồ nhà ta là của ngươi?

Có biết nhà họ Trần ta ở thành Hắc Lĩnh có địa vị thế nào không?" Vừa mở miệng đã liên tiếp mấy câu hỏi, để ra oai, dù sao hắn cũng biết, mình thèm muốn minh khí trong tiệm này, trước đó có thể vì chưởng quỹ của tiệm nhát gan sợ phiền phức, nên gây chuyện ầm ĩ cũng không sao, cùng lắm sau này thế lực của tiệm tìm đến, tự có trưởng bối trong nhà lo liệu.

Bây giờ chính chủ của minh khí đã ở trước mặt, tự nhiên sẽ có mấy phần chột dạ, vì hắn cũng không rõ lai lịch của mấy người này, lúc nãy chưởng quỹ có gọi một tiếng Quỷ Gia, nhưng là một kẻ cả ngày lẫn đêm không quan tâm đến việc kinh doanh của gia tộc, chỉ biết ăn chơi trác táng, làm sao biết được Quỷ Gia là ai?

Chương Khải Minh nghe một loạt câu hỏi, trong lòng bùng lên một ngọn lửa, hỏi thân phận của ta ư?

Ta có rảnh rỗi để kiên nhẫn trả lời câu hỏi của một thằng nhóc ranh này không?

Ta đã chém bao nhiêu cái đầu rồi, có thiếu một cái đầu này không?

Lập tức ánh mắt hắn lạnh đi, một luồng sát khí băng giá nhìn thẳng vào cậu ấm nhà họ Trần, trực tiếp khiến cậu ấm nhà họ Trần đột nhiên toàn thân lạnh toát, sợ đến mức trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Chương Khải Minh bình thường trên trời dưới đất, không biết đã chém bao nhiêu hung thú, kẻ địch, cương thi, quái vật các loại.

Trên người sớm đã sát khí ngùn ngụt, ngút trời.

Bình thường không bộc lộ ra, nhưng trên người luôn mang theo khí thế không giận mà uy.

Đột nhiên trừng mắt giận dữ, tự nhiên có thể dùng sát khí toàn thân, dọa ngã người khác.

Mấy tên vệ sĩ được sắp xếp để bảo vệ cậu ấm nhà họ Trần bên cạnh, tuy bây giờ đang làm công việc tay chân là đập bàn ghế, nhưng cũng đều là những nhân vật có chút danh tiếng trên giang hồ, nếu không cũng sẽ không được sắp xếp để bảo vệ cậu ấm nhà họ Trần, một nhân vật quan trọng của nhà họ Trần như vậy, đều là mấy cao thủ được gia chủ nhà họ Trần bỏ ra số tiền lớn mời về.

Mấy cao thủ tự nhiên có chút nhãn lực, có thể nhìn ra Chương Khải Minh toàn thân sát khí ngút trời, vừa nhìn đã biết là người bước ra từ núi thây biển máu, không biết đã giết bao nhiêu người.

Bọn họ cũng biết, cậu ấm nhà mình bình thường ngang ngược trong thành, làm không ít chuyện thất đức, bây giờ lại nhìn trúng bảo bối của người ta, muốn cướp đoạt, nhưng bây giờ chính chủ của người ta đã ở đây.

Nếu chỉ là một người bình thường, mấy cao thủ còn có thể dễ dàng giải quyết, cũng không có nhiều phiền phức như vậy.

Nhưng bây giờ chính chủ này rõ ràng là một nhân vật không tầm

thường, ngoài việc vội vàng bồi lễ xin lỗi cầu xin người ta tha mạng, thật sự không còn cách nào khác.

Vì vậy dưới cái trừng mắt của Chương Khải Minh, tuy mấy người đều chân run bần bật, răng va vào nhau lập cập, nhưng vẫn cắn răng gắng gượng không ngã xuống.

Một người trông như tên cầm đầu trong đám vệ sĩ, vội vàng đỡ cậu ấm nhà mình dậy, giao cho hai đồng bạn dìu, sau đó vội vàng quay người đối mặt với Chương Khải Minh, cúi đầu rồi chắp tay nói: "Vị đại nhân này, cậu ấm nhà tôi tuổi trẻ không hiểu chuyện, đã đắc tội với ngài, tôi thay mặt cậu ấm nhà tôi xin lỗi ngài, hy vọng ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, có thể tha thứ một lần, tôi nhất định sẽ đưa về xin lão gia dạy dỗ lại cẩn thận." Hắn vừa nói vừa cảnh giác và căng thẳng nhìn Chương Khải Minh, hai tay chắp lại cũng không dám buông xuống, sợ đắc tội với vị đại sát tinh này.

Chương Khải Minh sau khi trừng mắt một cái, cũng lười tính toán với những người này nữa, phất tay nói: "Đồ đạc bị đập hỏng, bồi thường theo giá!" Tên cầm đầu đám vệ sĩ nghe lời Chương Khải Minh, như được đại xá, vội vàng từ trong lòng lấy ra đủ bạc, cung kính dùng hai tay đặt lên quầy, lại chắp tay nói: "Đa tạ vị đại nhân đã hạ thủ lưu tình, ân tình này tôi xin ghi nhớ, sau này ngài ở thành Hắc Lĩnh, nếu có việc gì, cần người chạy vặt giúp đỡ, ngài cứ cho người đến Trần phủ dặn dò Triệu Tam tôi, nhất định sẽ tận tâm tận lực làm cho ngài thỏa đáng." Nói xong, vội vàng bảo mấy đồng bạn dìu cậu ấm nhà họ Trần đã mềm nhũn ra ngoài.

Lúc này chưởng quỹ vội vàng bước tới, nịnh nọt chắp tay với Chương Khải Minh: "Đa tạ ông chủ, nếu không phải ông chủ đến kịp lúc, e rằng cửa tiệm khó giữ, tiểu nhân cũng không còn mặt mũi nào nhận tiền công nữa." Ông ta trong lòng cũng dấy lên sóng to gió lớn, trước đây, chỉ biết đại danh của Chương Khải Minh, nhưng lại không

hề biết Chương Khải Minh lại uy mãnh đến mức này, có thể chỉ dùng một cái trừng mắt đã dọa tiểu ma vương nhà họ Trần sợ đến ngã ngồi trên đất.

Vị Triệu Tam kia, người có thể khiến gia chủ nhà họ Trần bỏ ra số tiền lớn để mời, cũng là nhân vật có thể đi ngang ở thành Hắc Lĩnh, vậy mà ở trước mặt Chương Khải Minh lại khúm núm, bồi lễ xin lỗi, chỉ để dĩ hòa vi quý, sau đó lại nhận ân tình, cam nguyện chạy vặt.

Lập tức, trong lòng vị chưởng quỹ trung niên, hình tượng của Chương Khải Minh quả thực như một ma thần.

Trên con phố ồn ào của thành Hắc Lĩnh, đám đông người đi đường thấy cậu ấm nhà họ Trần, tiểu ma vương này, dẫn theo đám vệ sĩ nghênh ngang qua phố, ai nấy đều sợ hãi né tránh, sợ bị cậu ấm nhà họ Trần ngứa mắt, tìm đến gây phiền phức!

"Triệu Tam, lúc nãy tại sao ngươi lại kéo ta đi, còn bồi lễ xin lỗi, bồi thường tiền bạc, chẳng lẽ ngươi đánh không lại gã kia sao?

Ngươi là cao thủ mà cha ta bỏ ra số tiền lớn mời về, ở thành Hắc Lĩnh ai mà không biết đại danh của ngươi, ngươi chỉ cần dậm chân một cái, e rằng cả thành Hắc Lĩnh đều phải rung chuyển, tại sao lại sợ một tên Quỷ Gia?" Trên đường về phủ, cậu ấm nhà họ Trần vì lúc nãy bị dọa ngã ngồi trên đất, lại có phụ nữ ở hiện trường nhìn thấy, cảm thấy mất mặt, bây giờ đang tức tối mắng mỏ Triệu Tam.

Triệu Tam lúc này sắc mặt đã bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn chưa nguôi, vì hắn biết rằng giờ đây, vẫn không thể tưởng tượng được Quỷ Gia kia là một nhân vật như thế nào.

Hắn và mấy huynh đệ, từ nhỏ là những đứa trẻ ăn xin không cha không mẹ bên đường, bị sơn tặc bắt lên núi, vốn được bồi dưỡng thành tiểu sơn tặc, nhưng Triệu Tam thiên phú hơn người, nhanh chóng học được võ công mà bọn sơn tặc thu thập được, sau khi thủ

lĩnh sơn tặc chết trong một cuộc thanh toán giữa các băng nhóm sơn tặc, hắn được đề cử làm thủ lĩnh mới của một băng sơn tặc.

Do thiên phú không tồi, sau này có chút kỳ ngộ, lại có được mấy quyển bí kíp võ công, dần dần trong từng cuộc thanh toán, trở thành thủ lĩnh của đám lục lâm đại đạo gần thành Hắc Lĩnh, cũng là một nhân vật vô cùng tàn nhẫn độc ác, những oan hồn chết dưới tay Triệu Tam, không có mấy trăm cũng có đến vài chục, cả trăm.

Trong cả thành Hắc Lĩnh này, ai nhắc đến Triệu Tam mà không rùng mình?

Chương 563

Lần này bảo vệ cậu ấm nhà họ Trần, cũng vì gia chủ nhà họ Trần bỏ ra số tiền lớn mời mọc, lại ba lần bảy lượt khẩn cầu, nói rằng đây là con trai độc nhất, bình thường hay bắt nạt người khác, khắp nơi gây họa, không biết ngày nào sẽ chọc phải tổ ong vò vẽ, không có một vệ sĩ giỏi, e rằng không giữ được hắn.

Cho nên dưới sự thành ý của gia chủ nhà họ Trần, cộng thêm thù lao hậu hĩnh, Triệu Tam và mấy huynh đệ cũng nảy sinh ý định an nhàn, nghĩ rằng tìm một nơi ổn định, không còn sống những ngày liếm máu trên lưỡi đao nữa.

Cứ thế mới chấp nhận lời mời của gia chủ nhà họ Trần, chuyên môn bảo vệ cậu ấm nhà họ Trần.

Nhưng hắn là người có tiếng tăm, tự cho mình là phi thường, trong cả thành Hắc Lĩnh thật sự không có ai dám tùy tiện đắc tội, vậy mà gặp phải Quỷ Gia lúc nãy, dưới luồng sát khí của người đó, hắn cũng toàn thân run rẩy.

Giờ đây, hắn chỉ cảm thấy, nếu lúc nãy không lập tức bồi lễ bồi tiền quay người bỏ đi, đối phương có khả năng sẽ trực tiếp xử lý tất cả mọi người, tuyệt đối có thực lực đó, và cũng tuyệt đối có đủ tự tin để xử lý tất cả mọi người!

"Thiếu gia, người này, ta không trêu chọc nổi." Triệu Tam lúc này, toàn bộ khí thế đều bị cái trừng mắt của Chương Khải Minh dập tắt, quay sang ôn hòa nhìn thiếu gia nhà mình, thành khẩn nói: "Có ta ở đây, ngài ở thành Hắc Lĩnh, đủ để đi ngang, trêu chọc ai cũng không cần sợ, đều do ta gánh cho ngài, nhưng Quỷ Gia lúc nãy, ta ở thành Hắc Lĩnh chưa từng thấy nhân vật như vậy, chắc chắn là người từ

bên ngoài đến." "Thiếu gia, ngài phải nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đến cửa tiệm của nhà họ Chương gây sự nữa, bây giờ ta không biết Quỷ Gia kia và nhà họ Chương có quan hệ gì, nhưng nhà họ Chương, ngài trêu chọc rồi, dù sao cũng là thế lực bên ngoài, nền móng ở đây có hạn, ta vẫn có đường lùi, lão gia có thể gánh cho ngài được." "Nhưng Quỷ Gia này, ngài một khi đã trêu chọc, e rằng ngay cả ta cũng không cứu được ngài." "Luồng sát khí lúc nãy, cũng không biết đã giết bao nhiêu người, mới có thể ngưng tụ ra khí thế kinh người như vậy, lúc nãy ta cũng nơm nớp lo sợ, may mà hắn chấp nhận lời xin lỗi của ta, nếu không, hôm nay e rằng không một ai trong chúng ta có thể sống sót rời khỏi đó." Nói xong, Triệu Tam hít một hơi khí lạnh, nhìn đôi tay của mình, bây giờ vẫn đang không kìm được mà run rẩy.

Trong tiệm nhà họ Chương.

Chưởng quỹ trung niên gọi mấy tiểu nhị, bảo họ nhanh chóng dọn dẹp sảnh chính, sau đó thay ông ta tiếp khách.

Ông ta lại mời Chương Khải Minh và mọi người vào phòng trong, tự mình bưng trà rót nước, tự giác đứng hầu một bên, không dám ngồi xuống.

Chương Khải Minh thấy vậy cũng không khách sáo, đường hoàng ngồi thẳng vào ghế chủ tọa.

Quay đầu nói với Hoắc Yên: "Đi đón Bàn Tử về, tiện thể thanh toán hóa đơn, cứ trừ thẳng vào phần chia của tôi." "Quỷ Gia, sao có thể để ngài tốn kém được, bữa rượu này tự nhiên là do tôi lo, đợi tôi, tôi đi rồi về ngay!" Chương Khải Minh chưa kịp nói gì thêm, Hoắc Yên đã thật sự chạy đi như một làn khói.

"Thời gian này làm ăn thế nào?" Thấy Hoắc Yên đã đi ra ngoài, Chương Khải Minh quay đầu nhìn chưởng quỹ trung niên với vẻ hòa nhã.

Chưởng quỹ trung niên rùng mình một cái, rõ ràng dư uy của Chương Khải Minh lúc nãy vẫn còn: "Thưa ông chủ, thời gian này việc làm ăn trong tiệm rất tốt, đặc biệt là mấy lô minh khí ông chủ mới gửi đến gần đây." "Chất lượng lại tốt, niên đại cũng đủ, tôi lấy ra mấy món mẫu cho mấy khách hàng cũ xem, họ đều vô cùng hài lòng.

Ai nấy đều đặt đơn hàng lớn." Nói xong, chưởng quỹ trung niên dừng lại một chút, nhìn biểu cảm của Chương Khải Minh, thấy không có gì khác thường, mới yên tâm một chút, tiếp tục nói: "Chỉ là cũng chính vì mấy lô minh khí này, chất lượng quá tốt, mấy khách hàng cũ đặt mua quá nhiều, nếu không phải lần trước Hoắc gia lại gửi đến một lô minh khí, e rằng bây giờ trong tiệm không còn hàng để bán." Chương Khải Minh nghe xong cười cười, không ngờ việc làm ăn lại sôi động đến vậy: "Vậy thì tốt, tôi có một lô minh khí ở ngoài thành, số lượng nhiều hơn cái này, chất lượng cũng không tệ, lúc đó tôi sẽ để Hoắc Yên liên hệ với tiểu nhị ngoài thành, mang toàn bộ về cho ông, ông cứ tung tin ra, liên hệ mấy khách hàng cũ kia xem hàng là được." "Vậy thì tốt quá rồi, tôi đang lo nếu lô hàng trong tay bán hết thì phải làm sao đây!

Mấy khách hàng cũ gần đây thỉnh thoảng đều đến tiệm dạo một vòng, tôi phải giấu giếm không dám đưa hết lô hàng này cho họ, nếu không đã sớm bị họ mua hết rồi." Chưởng quỹ trung niên mặt đầy kinh ngạc và vui mừng.

Trong lòng cũng vui mừng, dù sao mấy lô hàng của Chương Khải Minh hiện tại chất lượng đều không tồi, niên đại đều đủ đẳng cấp, liên tục mấy lần, hàng vừa về đã bị mấy khách hàng cũ mua sạch, nếu không phải Chương Khải Minh đủ hiệu suất, thường xuyên có thể kịp thời gửi nguồn hàng đến, e rằng cửa tiệm sớm đã phải treo biển đóng cửa nghỉ bán rồi.

“Quỷ Gia, chuyện giải quyết xong rồi à?” Chỉ nghe thấy giọng Bàn Tử truyền đến, tiếp đó, thấy Bàn Tử từ ngoài cửa bước vào, vừa vào đã nồng nặc mùi thịt, trên người lốm đốm dầu mỡ, rõ ràng lúc nãy mọi người đều đi hết, một mình hắn ăn cực kỳ thoải mái!

Bây giờ phía bên kia có người, Chương Khải Minh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn sợ hành vi lỗ mãng của mình sẽ chọc giận đối phương, khiến chúng chuẩn bị phòng ngự trước.

“Chúng ta phải cẩn thận một chút, tránh đả thảo kinh xà.” Chương Khải Minh trịnh trọng nói.

Trương Khởi Linh hiểu ý của Chương Khải Minh.

Tự nhiên cũng không tiện nói nhiều, kế hoạch ban đầu đành phải gác lại.

Chương Khải Minh luôn nghĩ về tòa trang viên đó, luôn cảm thấy nơi đó tràn ngập sự bí ẩn.

Rất có thể lô hàng đang ở nơi đó.

Vừa có ý nghĩ này nảy ra, hắn quyết định đi đến tòa trang viên đó để thăm dò một phen.

“Lát nữa tôi sẽ đến tòa trang viên đó.” Trương Khởi Linh trong lòng đã rõ.

Nửa canh giờ sau, mấy người đúng giờ xuất hiện tại một góc khuất bên ngoài trang viên.

Nơi này có thể nhìn thấy tòa trang viên.

Bên ngoài trang viên chỉ có lác đác vài tên lính canh, đối với họ quả thực dễ như trở bàn tay.

Từ bên hông có thể dễ dàng lẻn vào.

“Tôi vốn tưởng rằng bọn chúng sẽ phái nhiều người canh gác, không ngờ lại ít người như vậy.” Trương Khởi Linh thản nhiên nói.

Chương Khải Minh sắc mặt nghiêm trọng, không nói nhiều lời, dẫn cậu ta đến một bức tường bên hông.

Chương Khải Minh trèo lên trước, nhẹ nhàng vượt qua.

Trương Khởi Linh theo sát phía sau.

Hai người cứ thế lẻn vào bên trong trang viên, Chương Khải Minh cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Bị người khác phát hiện thì không hay.

Hai người đi bên trong trang viên, sau khi đi lòng vòng hai vòng thì thấy một đoàn xe ngựa đang đậu trên con đường rộng rãi.

Chương Khải Minh liếc mắt đã nhận ra chiếc xe ngựa này, quả nhiên lần này không thoát khỏi liên quan.

“Hai chúng ta qua đó xem.” Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy chiếc xe ngựa đó, liền theo sau, hai người đến bên cạnh xe ngựa.

Hai người tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng, từ vẻ ngoài đại khái có thể thấy, hẳn là lô hàng trong tay họ.

Sắc mặt Chương Khải Minh càng thêm lạnh lùng, quả nhiên lần này có người đứng sau báo thù.

Trương Khởi Linh vội vàng mở thùng hàng phía sau xe ngựa, nhưng phát hiện bên trong không có gì cả.

Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, phát hiện có điều không ổn.

Vội vàng kiểm tra những thùng hàng khác.

Phát hiện phía sau các xe ngựa khác cũng không có gì.

Bên trong chỉ có vài cái hòm rỗng và ngựa.

Chương Khải Minh đứng sau lưng nhìn thấy tình hình, không thể nào tự nhiên biến mất được, chắc chắn đã bị người ta lấy đi trước.

Chương 564

“Xem ra đồ đã bị lấy đi hết, đám người này thật độc ác.

Xem ra chúng đã nhắm vào đồ của ta.” Chương Khải Minh theo sau tìm kiếm những chiếc hòm khác, cuối cùng mở hết tất cả các thùng ra, phát hiện bên trong thật sự không có gì.

Chương Khải Minh đang suy nghĩ miên man thì thấy một mẩu giấy nhỏ dưới bánh xe.

Mẩu giấy đã thu hút sự chú ý của hắn, thế là hắn lập tức cúi đầu xuống xem nội dung của mẩu giấy.

Quả nhiên là do người khác để lại.

Trên đó viết rõ ràng: “Đám tiểu nhị đó đều ở trong hầm.” Mẩu giấy này là do Hoắc Yên lén lút để lại trước đó, cố ý giấu bên cạnh bánh xe, chính là để đợi hắn phát hiện.

Chương Khải Minh đột nhiên nhận ra một chuyện.

Hóa ra những tiểu nhị đó và những món minh khí kia đều bị nhốt trong hầm của trang viên.

Trương Khởi Linh trong lòng căng thẳng, sợ nơi đó có trọng binh canh gác.

Đến lúc đó không đi được thì phiền.

“Sao lại thế này?

Chẳng lẽ không phải là thừa nước đục thả câu sao?

Tại sao lại làm như vậy.” Trương Khởi Linh tỏ ra có chút phẫn nộ, hận không thể lập tức xông vào hầm, lấy hết những thứ đó ra.

Chương Khải Minh mở miệng nói: “Tạm thời dằn cơn giận

xuống, lát nữa chúng ta lẻn đến nơi đó xem." Thế là hai người lén lút đến bên cạnh hầm của trang viên.

Không đi tới gần, chỉ thấy ở đó có rất nhiều người canh gác.

Chương Khải Minh đếm được, có 6 người ở ngoài cửa.

Muốn đi vào xem ra không phải là chuyện dễ dàng.

Trương Khởi Linh thấy nhiều người canh gác như vậy cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nội dung trong mẩu giấy có thể là thật, nếu nơi này không có đồ vật cũng không đến mức phái nhiều người như vậy canh gác.

Chương Khải Minh trong lòng đã có kế hoạch, có thể dụ đám người này đi.

Sau đó từ một nơi khác lẻn vào.

Từ ngoại hình mà xem, hẳn là những tiểu nhị không biết võ công.

Trương Khởi Linh về mặt võ công lại có sở trường, tin rằng đến lúc đó có thể dễ dàng cắt đuôi chúng.

"Lát nữa cậu đi thu hút sự chú ý của chúng, tôi sẽ lẻn vào từ chỗ này trước.

Cậu cắt đuôi chúng ở bên ngoài, sau đó lại lẻn vào, để chúng ở bên ngoài tìm kiếm trong vô vọng." Trương Khởi Linh đồng ý với sách lược này, hai người không nói nhiều lời, trực tiếp bắt đầu hành động.

Trương Khởi Linh đầu tiên xuất hiện ở một nơi cách hầm khoảng 20 mét.

Lén lén lút lút đi lại ở đó.

Quả nhiên đã thu hút sự chú ý, trong đó có mấy người mắt tinh đã nhìn thấy Trương Khởi Linh.

“Bên kia không phải có trộm sao?

Người đó đang lén lút làm gì vậy?” Sau khi một người nói câu đó, mấy người khác lần lượt đưa mắt nhìn sang, quả nhiên ở nơi đó nhìn thấy người.

Thế là trong 6 người có 4 người tiến lên bắt tên trộm đó.

Người canh gác trong chốc lát chỉ còn lại hai người.

Chương Khải Minh từ phía sau lén lút lẻn vào, dễ dàng hạ gục hai người.

Sau đó kéo họ vào góc tường, nơi này khá kín đáo, tối om không có nhiều người chú ý.

Trương Khởi Linh thấy đám người kia chạy về phía mình liền tăng tốc, chạy vòng quanh trong trang viên.

Mấy tên tiểu tử phía sau đều kinh ngạc, rốt cuộc đang làm gì vậy?

Tên trộm đó chạy nhanh quá.

“Mọi người mau đuổi theo, người đó hẳn là trộm, là kẻ trộm đồ!

Đến lúc đó cấp trên trách tội, chúng ta không gánh nổi đâu, bắt sống người đó là tốt nhất.” Trương Khởi Linh thấy chúng đang đuổi theo, khóe miệng lộ ra nụ cười tà mị, mọi thứ đều không khác mấy so với kế hoạch.

Xem các ngươi có đuổi kịp không.

Trương Khởi Linh tăng tốc, cuối cùng trèo lên mái nhà, thành công thoát khỏi sự truy đuổi của đám người kia.

Bọn chúng đang tìm kiếm ở góc tường, thật sự không hiểu ra sao, cũng không biết người đã đi đâu.

Nào biết Trương Khởi Linh bây giờ đang ở trên mái nhà nhìn

chúng.

“Người đi đâu rồi?

Vừa nãy tôi rõ ràng nhìn thấy ở chỗ này, sao bây giờ không thấy bóng dáng nữa?” “Chẳng lẽ đã lẻn ra ngoài tường rồi?” Trong lúc bọn chúng đang bàn tán ở nơi đó, cậu ta cũng đã lén lút lẻn vào hầm.

Hai người vừa nãy đã bị giải quyết gọn gàng.

Cậu ta thành công hội ngộ với Chương Khải Minh.

Chương 565

Hai người cùng đi vào bên trong, cẩn thận quan sát xung quanh.

Bên trong hầm không có đèn chiếu sáng, toàn bộ đều dùng nến.

Có lẽ để tiện cho người đi lại, xung quanh rất sáng sủa.

Đi một lúc, họ nghe thấy tiếng động.

Tiếng động phát ra từ một gian phòng nhỏ.

Theo thông tin Bàn Tử cung cấp, Chương Khải Minh đến bên ngoài tổng trạch nhà họ Trần, dựa vào địa thế nắm rõ tình hình của nhà họ Trần xong, liền nhấc chân bước vào.

Hai gia đinh gác cổng vội vàng chặn Chương Khải Minh lại nói: "Người nào?" Chương Khải Minh căn bản không để hai gia đinh trước mắt vào trong mắt, trực tiếp đẩy hai người đang chắn đường xông vào.

Dựa vào thân thủ của mình, Chương Khải Minh một đường thông suốt không bị cản trở xông vào sảnh chính của nhà họ Trần.

Vừa vào cửa sảnh, Chương Khải Minh liền thấy chủ nhân nhà họ Trần đang ngồi ở ghế chủ vị thưởng trà.

"Không biết các hạ là ai, lại vì sao xông vào nhà họ Trần của ta?" Nghe giọng điệu liền biết chủ nhân nhà họ Trần không hề coi Chương Khải Minh ra gì, huống chi chủ nhân nhà họ Trần còn đang cúi đầu nhâm nhi trà.

"Tại hạ Chương Khải Minh, hôm nay đến phủ của các hạ để thỉnh các hạ trả lại minh khí thuộc về tại hạ, và thả hết người của tại hạ ra." Chương Khải Minh không kiêu ngạo cũng không tự ti nói.

Vừa nghe danh hiệu của Chương Khải Minh, chủ nhân nhà họ Trần lập tức không biết phải làm sao?

Con trai đang ngủ ngon thì bị hắn dọa sợ, trong nháy mắt không còn hứng thú thưởng trà nữa, vội vàng nói: "Các hạ đang nói gì vậy?

Trần mỗ có chút nghe không hiểu?" "Ồ, nghe không hiểu, vậy ta sẽ giải thích cặn kẽ cho ngươi nghe." Chương Khải Minh cười lạnh một tiếng, kể lại đầu đuôi sự việc cho chủ nhân nhà họ Trần.

Gia chủ nhà họ Trần nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng nói với hạ nhân: "Người đâu, mau đi mời thiếu chủ đến." "Cha, có chuyện gì vậy?

Con đang ngủ ngon mà, có chuyện gì không thể để ngày mai nói sao. ....." Không lâu sau, thiếu chủ nhà họ Trần dụi đôi mắt ngái ngủ bước vào sảnh chính.

Lời còn chưa nói hết, đã nghe tiếng "cốp" một tiếng, chủ nhân nhà họ Trần ngồi trên ghế chủ vị vỗ mạnh một cái xuống bàn nói: "Nghịch tử, quỳ xuống cho ta." "Cha, người nói gì vậy ạ?" Thiếu chủ nhà họ Trần tưởng mình nghe nhầm, không thể tin được hỏi lại.

Dù sao cha hắn từ trước đến nay chưa từng mắng hắn, huống chi là bắt hắn quỳ.

"Ta bảo ngươi quỳ xuống, không nghe hiểu sao?" Chủ nhân nhà họ Trần tức giận nói.

Lúc này, thiếu chủ nhà họ Trần cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhưng khi ngước mắt lên lại thấy Chương Khải Minh đứng sừng sững trong sảnh chính như một pho tượng Phật, lập tức hiểu ra mọi chuyện, tuy cảm thấy mình không sai, nhưng cũng không muốn làm cha mất mặt nên đành phải quỳ xuống.

"Cha, không biết cha gọi con có chuyện gì?" Thiếu chủ nhà họ

Trần cà lơ phất phơ hỏi.

Tuy biết cha gọi mình có chuyện, nhưng thiếu chủ nhà họ Trần lại giả ngu không thừa nhận.

"Ngươi còn mặt mũi hỏi à, xem ngươi đã làm chuyện tốt gì kìa, những món minh khí đó, còn cả những người kia nữa, ngươi giấu ở đâu rồi?" Nhìn đứa con trai mặt mày cà lơ phất phơ, chủ nhân nhà họ Trần hận sắt không thành thép nói.

"Cha, con không biết người đang nói gì." "Không biết ta đang nói gì?

Vậy ta sẽ cho ngươi nhớ lại cho kỹ!" Chủ nhân nhà họ Trần tức giận ném chén trà xuống trước mặt thiếu chủ nhà họ Trần, chén trà rơi xuống đất vỡ tan.

Hành động của chủ nhân nhà họ Trần lập tức khiến thiếu chủ nhà họ Trần kinh hãi, nhìn vũng nước trà còn nóng và chiếc chén trà vỡ tan tành, thiếu chủ nhà họ Trần cảm giác như mình đã gây ra họa lớn, nhưng vẫn cứng đầu không thừa nhận.

"Còn gì để nói không?" Chủ nhân nhà họ Trần nhìn đứa con trai không biết điều, mặt mày đen sạm kể lại mọi chuyện, rồi hỏi.

Vì bị cha trách phạt, thiếu chủ nhà họ Trần trong lòng không phục, liền khoe khoang của cải trước mặt Chương Khải Minh.

"Cha, oan cho con quá, những món minh khí đó rõ ràng là do con tìm được, con thấy cha cũng không có minh khí nào, hay là cha bán những món minh khí đó đi, đổi lấy ít tiền đi." Nghe lời con trai nói, mặt chủ nhân nhà họ Trần lập tức lạnh đi, vội vàng mở miệng.

Lập tức cả nhà đều... nhưng không đợi gia chủ nhà họ Trần mở miệng, Chương Khải Minh đã như một vị sát thần La Sát từ địa ngục, lạnh lùng nói: "Chắc chắn là ta oan cho ngươi?

Ta thiếu minh khí của ngươi sao?" "Đương nhiên." Thiếu chủ nhà họ Trần cứng cổ nói.

"A." Chương Khải Minh cũng không nói nhiều với hắn, trực tiếp từ chi nhánh trên người lấy ra một phần minh khí tương đối quý giá đặt trước mặt thiếu chủ nhà họ Trần.

"....." Nhìn những món minh khí quý giá trước mặt, thiếu chủ nhà họ Trần lập tức cảm thấy mặt mình bị tát bôm bốp, ấp a ấp úng không biết phải nói gì.

"Sao?

Bây giờ còn muốn nói ta oan cho ngươi sao?" Đợi thiếu chủ nhà họ Trần nhìn rõ xong, Chương Khải Minh thu lại minh khí nói.

Nhìn con trai mình bị tát vào mặt, chủ nhân nhà họ Trần có chút đau đầu xoa trán, trong lòng lập tức cảm thấy con trai mình sao lại không thông minh, không biết điều như vậy. .....

Bên kia, Bàn Tử nhân lúc Chương Khải Minh đến nhà họ Trần, liền lẻn vào trang viên, trước tiên dùng thuốc mê làm đám lính canh trong trang viên ngất đi, tìm thấy chìa khóa giải thoát cho Hoắc Yên và đám tiểu nhị.

"Chúng ta mau đi thôi, không thì lát nữa bọn chúng sẽ tỉnh lại." Sau khi cởi trói cho Hoắc Yên, Bàn Tử nói với cô.

"Đi, đâu có dễ dàng như vậy, không phải có câu mời thần dễ tiễn thần khó sao." Hoắc Yên xoa xoa cổ tay bị dây thừng siết đến tê mỏi, trong mắt lóe lên một tia sáng nói.

Nghe lời của Hoắc Yên, Bàn Tử ngẩn người, nói: "Gì, ở đây nghiện rồi à, không muốn đi nữa." Vừa nói xong, một cái cốc đầu liền giáng xuống đầu Bàn Tử.

"A!

Hoắc Yên đánh tôi làm gì?" Bàn Tử ôm đầu, đau đớn nói.

Rõ ràng, Bàn Tử không hề nhìn thấy tia sáng lóe lên trong mắt Hoắc Yên.

"Ai muốn ở lại đây chứ, đã cướp đoạt minh khí của ta, khiến ta phải chịu khổ nhiều như vậy, ta không thu chút lợi tức sao được!" Hoắc Yên lườm Bàn Tử một cái, trong lời nói đầy mưu kế.

Chương 566

Hai chữ "lợi tức" khiến Bàn Tử hai mắt sáng lên, lập tức cảm thấy không còn đau nữa, mắt long lanh ghé sát vào mặt Hoắc Yên nói: "Vậy, chúng ta nên thu lợi tức thế nào?" "Đương nhiên là cướp sạch trang viên!" Hàng mi liễu của Hoắc Yên nhướng lên, lộ ra một nụ cười nham hiểm nói.

Hoắc Yên đã nói đến nước này, Bàn Tử mà còn không hiểu thì đúng là đồ ngốc, vội vàng vẫy tay nói: "Mọi người yên lặng." Đám tiểu nhị vốn đang ồn ào lập tức im bặt, từng cặp mắt đều đổ dồn vào Bàn Tử, chờ đợi lời tiếp theo của hắn.

"Mọi người cùng vào trang viên, thấy thích cái gì thì lấy cái đó, cái gì quý giá thì lấy, hôm nay không ai được phép về tay không." Lời của Bàn Tử vừa dứt, đám tiểu nhị trước mặt liền ồ lên tản ra, xông vào các phòng trong trang viên, bắt đầu cướp bóc.

Chưa đầy nửa canh giờ, trang viên đã bị cướp sạch, mỗi người tiểu nhị trên tay đều ôm đầy kỳ trân dị bảo.

Nhìn cảnh này, Hoắc Yên và Bàn Tử nhìn nhau, đều không tự chủ được mà cười lên, cuối cùng Bàn Tử nói: "Được rồi, đồ đã lấy xong, vậy chúng ta về thôi." Giọng điệu không có một chút cảm giác tội lỗi khi lấy đồ của người khác, ngược lại còn mang theo vài phần vui vẻ.

Nói xong, Bàn Tử và Hoắc Yên dẫn đầu bước ra khỏi trang viên, đám tiểu nhị đều không nói lời nào đi theo, chỉ để lại một đám lính canh ngã la liệt và một trang viên trống rỗng.

Một vị huynh đệ mặt mày hớn hở, nói với Chương Khải Minh: "Quỷ Gia, hôm nay đúng là đại thu hoạch!

Đợi khi nào ổn định, anh em chúng ta cùng đi uống rượu ăn thịt,

thế nào?" Chương Khải Minh vui vẻ đồng ý với vị huynh đệ vừa nói, không chút do dự.

Mọi người sắp xếp ổn thỏa những thứ cướp được trong trang viên đó.

Chương Khải Minh thấy còn thời gian, liền gọi một huynh đệ đến, nói: "Đi điều tra xem chúng ta còn thiếu thứ gì, ghi chép lại." Những người dưới trướng này ai nấy đều lanh lợi, không chỉ làm việc nhanh nhẹn, mà còn biết tùy cơ ứng biến, nên về điểm này, Chương Khải Minh vô cùng yên tâm.

Ngay sau đó, quả nhiên không lâu sau, người thuộc hạ đó đã thu thập được những thứ mọi người còn thiếu.

Tên tiểu đệ nói: "Vừa rồi qua hỏi han và quan sát, tôi đã thu thập xong những thứ chúng ta hiện đang thiếu." Sau khi báo cho Chương Khải Minh, liền phái người ra ngoài mua sắm.

Sau đó, mọi người cùng nhau lên đường đến dãy núi Côn Luân.

Trên đường đi, Chương Khải Minh ngân nga một khúc nhạc, vô cùng đắc ý.

Mọi người đều hứng khởi, tuy người ngoài nhìn vào, một đám người lười biếng, không giống một đội ngũ, nhưng trong đó lại có rất nhiều cao thủ!

Trên đường đến dãy núi Côn Luân, phần lớn là hoang giao dã lĩnh, hoặc là cỏ dại mọc um tùm, một nơi hoang vắng không người.

"Quỷ Gia, tôi thấy nếu chúng ta có thể gặp được người ở nơi này, thì thật là kỳ lạ!" Chương Khải Minh nhướng mày, nói: "Điều đó chưa chắc, tuy chúng ta tập thể tiến về dãy núi Côn Luân, nhưng cũng không chắc sẽ không gặp người khác!" Nói xong, tên tiểu đệ đó chào một tiếng, liền không lên tiếng nữa, những người khác cũng gật đầu,

“Quỷ Gia, ngài nói có lý.” Khi tiếp tục tiến lên, một người phía trước báo cáo: “Phía trước phát hiện một lão giả bí ẩn, chúng tôi không dò ra được thân phận!” “Ồ?

Một mình xuất hiện ở đây sao?” Chương Khải Minh hỏi, cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao ở nơi này lại xuất hiện một lão giả thân phận không rõ ràng?

Người thuộc hạ đó vội vàng nói: “Đúng là một mình, ở phía trước chúng ta một trăm mét, với tốc độ hiện tại của chúng ta, e rằng chỉ còn khoảng năm mươi mét.” Chương Khải Minh từ từ nói: “Không sao, không cần lo lắng, chúng ta cứ đến gặp lão nhân đó trước, nếu thật sự có chuyện, cũng chỉ là đông người không địch lại được!” Sau đó, quả nhiên, cả nhóm sắp gặp mặt lão giả đó.

Chương Khải Minh nhảy xuống xe ngựa, quan sát lão giả.

Thầm nghĩ: “Y phục rách rưới, dùng một cây gậy chống, trong tình trạng này lại một mình.” Chương Khải Minh thuận miệng nói: “Gặp được ngài, e rằng là duyên phận, tôi thấy bên cạnh ngài cũng không có ai khác, chúng tôi ở đây có một số bảo vật, đã gặp nhau là duyên phận, tôi tặng ngài một ít, thế nào?” Mọi người phát hiện từ lúc gặp lão giả này, cơ bản đều là Chương Khải Minh một mình nói chuyện, lão giả kia căn bản không trả lời, đều không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Chương Khải Minh thấy vậy, cũng không tiện nói chuyện với lão giả nữa, làm một thủ thế với thuộc hạ của mình.

Hai thuộc hạ cảnh giác, lấy ra những bảo vật có được trong trang viên.

Lựa chọn ba món ngọc khí vô cùng có giá trị.

Lão giả nheo mắt, “Ngọc khí này có thể được chế tạo từ ngọc tự

nhiên, hiện nay ngọc có chất lượng này hẳn đều ở trong trang viên của cậu ấm nhà họ Trần." "Không ngờ người đứng đầu trước mặt này lại có thể có được ngọc khí." Lão giả trong lòng suy nghĩ một phen, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Chương Khải Minh tự cho rằng lão giả sẽ cảm tạ, không ngờ lại không có!

Hai người thuộc hạ, ở phía sau thì thầm nói: "Lão bà bà này, rốt cuộc là thân phận gì, lại khiến Quỷ Gia của chúng ta phải hành lễ lớn như vậy, hào phóng tặng đi ba món ngọc khí." "Ai mà biết được!

Chúng ta cứ quản tốt việc của mình đi, đây là quyết định của Chương Khải Minh, có lẽ ngài ấy đã nhìn ra sự lợi hại của lão bà bà này.

Chẳng lẽ ngươi không phát hiện lão giả này ngay cả một câu cũng không nói sao?" Hai người gật đầu, Chương Khải Minh nhìn lão nhân kia ngồi lên xe ngựa của mình, lúc này, thấy lão nhân nhắm mắt lại, không vội đi.

Chương Khải Minh nghi ngờ: "Bà ta đang làm gì vậy?

Chặn đường mọi người không cho chúng ta đi đến dãy núi Côn Luân sao?" Từng câu hỏi xuất hiện trong đầu Chương Khải Minh, "Mau nhìn kìa, lão nhân đó đã nhận ngọc khí của chúng ta, tại sao đã lên xe ngựa rồi mà vẫn không rời đi?" Không chỉ Chương Khải Minh, tất cả mọi người có mặt đều có nghi vấn này.

Bỗng nhiên, rèm xe ngựa bị một cơn gió thổi tung, lão giả từ từ mở miệng nói: "Gần thành Hắc Lĩnh sắp xảy ra một trận giao tranh long trời lở đất." Lời còn chưa dứt, Chương Khải Minh nghe xong vô cùng kinh ngạc, "Hóa ra lão giả này vừa rồi e rằng đang xem phong thủy, vậy tại sao lại nói cho mình biết?" "Chẳng lẽ để báo đáp món quà vừa rồi mình phái người tặng sao?" Chương Khải Minh đang suy

nghĩ, tiếng nói của lão giả lại kéo Chương Khải Minh trở về.

Vẫn không nhanh không chậm nói, thật sự khiến mọi người tò mò, những người ở phía sau xa hơn, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ánh mắt Chương Khải Minh chăm chú nhìn lão giả trong xe ngựa, nghe thấy ông ta nói: "Thông qua việc xem xét phong thủy lần này, đã tiêu hao của ta rất nhiều thể lực, cho nên trận đại loạn đấu ở thành Hắc Lĩnh đó nhất định là chính xác." "Hơn nữa, sẽ là một trận giao tranh không ai biết đến." Nói xong, không cho bất kỳ ai thời gian hỏi, liền thúc xe ngựa đi mất.

Để lại Chương Khải Minh và mọi người đứng tại chỗ ngơ ngác.

Một thuộc hạ hỏi: "Lời của lão giả vừa rồi, có thể tin không?

Cứ cảm thấy như không có hình bóng, không có dấu vết." Sau đó, lắc đầu, tỏ ý mọi người không nên tin, có lẽ chỉ là một kẻ lừa đảo giang hồ, "Thật là hời cho lão ta, lấy đi ba món ngọc khí." Tất cả mọi người ở phía sau, đều bỗng nhiên cảm thấy lời của lão giả này thần bí khó lường, hẳn là không đáng tin.

Chương Khải Minh lại nói: "Lời của lão giả đó không phải không có lý, nếu chúng ta đi mà thật sự gặp nguy hiểm, thì phải làm sao?" Đối với lời của Chương Khải Minh, mọi người đều suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy rất đúng, sau khi thương lượng, mọi người liền quyết định trước tiên quay về thành Hắc Lĩnh.

Chương Khải Minh rõ ràng bày tỏ với mọi người, "Chúng ta có thể quay về trước, sau khi xác định được vị trí lăng mộ, những việc tiếp theo sẽ hành động sau, dù sao cũng là kế lâu dài!" Mọi người nghe xong, đều gật đầu, tỏ ý đồng ý với quan điểm của Chương Khải Minh.

Chương Khải Minh nói với ba người: “Chúng ta mau đến lối vào hội hợp với hai người họ đi, ở lại đó chắc chắn đã đợi lâu rồi.” Ba người còn lại gật đầu.

Tỏ ý đồng ý với cách nói của hắn.

Bốn người cùng nhau đến lối vào, nhưng khi đến nơi, lại không thấy Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu ở lại lối vào.

Một người trong đó nói: “Cũng không thấy hai người họ, không lẽ gặp nguy hiểm rồi chứ.

Dù sao nơi này cũng không an toàn, người nào cũng có.” Nghe người này nói, ba người kia cũng có chút hoảng sợ, tỏ ra vô cùng lo lắng về vấn đề an toàn của họ, nhưng bây giờ quả thực không thấy bóng dáng đâu.

Một người khác nói: “Tôi cảm thấy có lẽ họ đã rời khỏi đây, đi đến nơi khác rồi, chúng ta có thể tìm xung quanh xem, chắc sẽ không đi quá xa đâu.” “Không, không phải vậy, tôi hiểu Trần Văn Cẩm, cô ấy không phải người như vậy, chắc chắn đã có chuyện xảy ra.” Chương Khải Minh vô cùng chắc chắn nói, nhưng bây giờ không biết tại sao họ lại không ở đây.

“Này, mau nhìn kìa, ở đây hình như có dấu vết đánh nhau.” Một người trong đó lớn tiếng la lên.

“Hả?” Ba người còn lại đồng thanh kinh ngạc kêu lên.

Chương 567

Ba người kia lập tức đi đến bên cạnh người vừa nói.

Họ cũng quan sát, mặt đất quả thực có dấu vết đánh nhau, cho nên bây giờ họ đặc biệt nghi ngờ hai người đã gặp nguy hiểm.

“Bây giờ phải làm sao đây?

Hai người họ chắc chắn đã gặp nguy hiểm rồi.

Chúng ta lại không biết đi đâu tìm.” Một người trong đó vô cùng lo lắng nói.

Chương Khải Minh tỏ ra cũng rất lo lắng, dù sao nơi này cũng không quen thuộc, cũng không biết hai người họ gặp phải hạng người nào, nên bây giờ cũng rất lo.

“Chúng ta đi tìm xung quanh xem sao.

Biết đâu họ ở gần đây, chưa đi xa.” Chương Khải Minh nói với ba người.

Ba người gật đầu.

Sau đó chia làm bốn hướng đông tây nam bắc để tìm.

Hy vọng có thể tìm được tung tích của hai người họ.

Khi bốn người đang ở trong lăng mộ, Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đang canh gác ở lối vào.

Hai người nhìn quanh môi trường xung quanh, canh gác cho bốn người kia.

Cũng không hề lơ là, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện phiếm, tán gẫu, dù sao thời gian ở đây cũng có chút nhàm chán, phải tìm việc gì đó để giết thời gian.

“A, nhìn kìa, những người đó là ai?” Cô gái người Miêu hét lớn.

Nghe tiếng hét của cô gái người Miêu, Trần Văn Cẩm lập tức tỉnh táo lại, nhìn quanh bốn phía, sau đó thấy một đám người cao to lực lưỡng đang lao về phía hai người họ.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đều cảm thấy vô cùng căng thẳng, hai người đều có chút luống cuống tay chân.

Tên cầm đầu đám người đó đi đến nói với họ: “Giao hết những thứ đáng tiền trên người ra đây, nếu không đừng trách ta lấy mạng nhỏ của các ngươi.” Nghe lời của tên cầm đầu cướp, đám người phía sau bắt đầu lần lượt hét lớn với Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu: “Mau giao những thứ có giá trị ra đây.” Nghe bọn cướp nói là muốn tiền, nên Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đều thả lỏng một chút.

Sợ chúng sẽ uy hiếp, nhưng bây giờ xem ra chắc chỉ là vì tiền thôi.

“Đại ca, được thôi, muốn tiền mà, chúng tôi đều có thể đưa, đợi chút nhé, chúng tôi sẽ đưa hết những thứ có giá trị cho các vị ngay.” Trần Văn Cẩm mỉm cười nói với tên cầm đầu.

Cô gái người Miêu bên cạnh cũng vừa gật đầu vừa đồng ý.

Bọn cướp thấy hai người ngoan ngoãn như vậy, cũng không có động tĩnh gì, đứng đó đợi họ giao những thứ đáng tiền ra.

Lúc này, Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đang lục lọi đồ đạc.

Dường như cố ý làm động tác rất chậm chạp.

Đám cướp đợi có chút không kiên nhẫn liền hét lớn với Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu: “Nhanh lên, còn lề mề nữa đừng trách bọn ta không khách sáo nhé.” Nghe thấy giọng điệu của bọn cướp có chút không kiên nhẫn, hai người liền lập tức tăng tốc.

“Đây, cho các vị, tất cả đồ của chúng tôi.” Trần Văn Cẩm nhìn tên

cướp nói với hắn.

Thấy Trần Văn Cẩm đưa đồ ra, cô gái người Miêu cũng đi tới, giao đồ cho bọn cướp.

Tên cầm đầu cướp đột nhiên nhìn hai người họ ngẩn ra.

Không nhúc nhích, khiến Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu cảm thấy tên cướp không hài lòng.

Vì vậy Trần Văn Cẩm lại vội vàng từ trong túi sách lấy ra một món trang sức nói với hắn: "Cái này rất đáng tiền đấy, lần này đủ rồi chứ." Tên cầm đầu cướp đột nhiên cười cười, vội vàng lắc đầu, sau đó cười nói với tiểu đệ: "Cảm thấy hai vị cô nương này có xinh đẹp không, ta cảm thấy hai cô nương này quả thực xinh như hoa vậy." Tên cầm đầu cướp nói xong, bắt đầu nhìn hai người họ với vẻ trêu ghẹo, trong mắt tràn đầy vẻ bỉ ổi.

Lúc này đám tiểu đệ cũng bắt đầu hò hét.

Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu đều cảm thấy sợ hãi, vì bây giờ bọn chúng không chỉ tham lam tiền bạc nữa.

Lần này hai người thật sự khó thoát.

"Hai người hay là về làm phu nhân sơn trại cho ta đi, ta có thể cho các ngươi đồ, theo ta ăn ngon mặc đẹp.

Có muốn theo ta đi không?" Tên cầm đầu cướp mặt mày gian xảo nhìn hai người họ.

"Ấy da, ngài đại nhân có đại lượng, tha cho hai chúng tôi đi, chúng tôi ở đây còn có những thứ có giá trị nữa.

Chúng tôi đều có thể đưa cho các vị, không giữ lại một món nào, những thứ này đủ để đổi lấy tiền rồi." Nói rồi Trần Văn Cẩm ra sức lục lọi túi sách, lấy đồ đưa cho tên cầm đầu cướp.

“Ta thiếu tiền sao?

Lão tử không thiếu tiền, hai ngươi ngoan ngoãn theo ta về đi, ta sẽ khoản đãi hai ngươi thật tốt.” Nói xong tên cầm đầu cướp bắt đầu lôi kéo hai người họ, Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu cũng bắt đầu phản kháng, sự phản kháng ngày càng kịch liệt, đến nỗi tên cầm đầu cướp căn bản không có cách nào khống chế được họ.

Liền nói với đám cướp phía sau: “Không mau giúp một tay, người có công về sẽ được thưởng lớn.” Chưa đợi tên cầm đầu cướp nói xong, rất nhiều người bắt đầu xông lên, tuy Trần Văn Cẩm có chút võ nghệ, nhưng không địch lại được nhiều người như vậy.

Hai người cuối cùng bị khống chế.

Nhưng Trần Văn Cẩm cố ý làm cho mặt đất có dấu vết đánh nhau, đợi Chương Khải Minh ra ngoài có thể biết được họ đã gặp chuyện không may.

Cũng có một tia hy vọng được cứu trợ.

Cô gái người Miêu dường như có chút sợ hãi, Trần Văn Cẩm thấy vậy liền an ủi vài câu.

Lúc sắp bị đưa đi, Trần Văn Cẩm đã ném một mẩu giấy, vừa vặn ném vào trong một cái lon.

Trần Văn Cẩm trong lòng hy vọng sau khi ra ngoài hắn có thể nhìn thấy, và có thể tìm được họ.

Sau khi Chương Khải Minh ra ngoài, phát hiện Trần Văn Cẩm đã biến mất.

Chương 568

Bốn người tìm một lúc, không tìm thấy tung tích của Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu, bốn người quay trở lại lối vào ban đầu.

Bốn người nhìn nhau lắc đầu.

Tỏ ý không phát hiện ra tung tích của hai người.

Chương Khải Minh nhìn ba người rồi nói: "Thật ra có lẽ cũng không có nguy hiểm gì, có lẽ thật sự chỉ là ra ngoài đi dạo thôi.

Dù sao nơi này cũng ít người." Ba người còn lại đều gật đầu, tỏ ý cũng đồng ý với cách nói của Chương Khải Minh.

Vì vậy đã bớt đi một chút lo lắng.

Hy vọng họ bình an vô sự.

Một người trong đó nói với ba người còn lại: "Hay là chúng ta cứ ở đây đợi đi.

Biết đâu một lúc nữa họ sẽ về." Ba người còn lại gật đầu đồng ý, sau đó bốn người ở đó chờ đợi.

Trong lòng đều cầu mong Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu có thể bình an vô sự, có thể an toàn trở về.

Thật ra quá trình chờ đợi rất đau khổ.

Vì bây giờ điều duy nhất họ có thể làm là chờ họ về, nên căn bản không có việc gì để làm.

Mấy người cũng không nói gì, cứ đứng đó chờ đợi.

Lúc này, Bàn Tử đang rất nhàm chán, thuận tay mở một cái lon, đột nhiên phát hiện bên trong có một mẩu giấy.

“Này, mau nhìn kìa, ở đây hình như có một mẩu giấy.” Bàn Tử có chút kích động nói.

Nghe Bàn Tử nói, ba người còn lại đều vội vàng chạy đến chỗ Bàn Tử.

Sau khi xem xong, sắc mặt đều trở nên căng thẳng.

Hóa ra Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu thật sự đã gặp nguy hiểm.

“Phải làm sao bây giờ?

Sẽ có nguy hiểm không?” Một người trong đó đặc biệt căng thẳng nói.

Chương Khải Minh bình tĩnh nói: “Bây giờ chắc không có gì đáng ngại.

Chúng ta bây giờ nên thảo luận xem nên đi cứu họ thế nào.” “Đúng, đúng, đúng.

Đừng nói nhiều nữa, bây giờ cứu người là quan trọng.” Một người trong đó nói với ba người.

Một người khác nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chúng ta bây giờ biết họ có nguy hiểm bị bắt đi.

Chúng ta nên đi tìm họ ở đâu, đây là một vấn đề rất nan giải.” Bốn người đều bắt đầu im lặng, không nói gì.

Một lúc sau, Chương Khải Minh nói với ba người: “Vì chúng ta bây giờ không biết Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu bị bắt đi đâu?

Nên chúng ta căn bản không có cách nào đi cứu.” Ba người còn lại đều gật đầu.

Tỏ ý Chương Khải Minh nói có lý.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Hoắc Yên nói.

“Hay là thế này đi.

Chúng ta tạm thời quay về chi nhánh, hỏi người ở đó xem có biết bọn cướp không.

Như vậy chúng ta có thể tìm được nơi cứu họ.

Đợi khi tìm được nơi ở của Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu, chúng ta sẽ thương lượng xem nên làm gì tiếp.” “Được, cứ quyết định vậy đi.” Ba người còn lại đồng thanh nói với Chương Khải Minh.

Nói xong bốn người bắt đầu lên đường trở về chi nhánh.

Sau khi trở về chi nhánh, Chương Khải Minh nói: “Chúng ta đi hỏi chưởng quỹ cửa tiệm trước đi.” Nói xong, bốn người tìm chưởng quỹ cửa tiệm.

“Chưởng quỹ, tôi hỏi ông, gần đây có thổ phỉ không!” “.....Tôi. .....cái đó. .....đột nhiên hỏi cái này làm gì?” Chưởng quỹ nghe xong có chút sợ hãi.

Bàn Tử vội vàng nói: “Chưởng quỹ không cần lo lắng, chúng tôi không có ý gì khác.

Chúng tôi chỉ hỏi gần đây có thổ phỉ không!

Hai người bạn của chúng tôi đã mất tích.

Nếu ông biết thì nói cho chúng tôi phương hướng cụ thể.” “Bạn của các vị mất tích sao?

Gần đây quả thực có thổ phỉ, nhưng rất hung dữ.

Tôi khuyên các vị không nên đi tìm.” Chưởng quỹ tốt bụng khuyên ngăn.

“Không sao đâu.

Chưởng quỹ cứ nói cho tôi vị trí của đám thổ phỉ đó đi, tôi cần giải cứu bạn của tôi.” Chương Khải Minh nói với chưởng quỹ.

Chương 569

“Vậy được thôi.

Nhưng các vị nhất định phải chú ý an toàn.

Cố gắng đừng trêu chọc chúng.” Chưởng quỹ có chút không yên tâm nói.

“Được, chúng tôi biết rồi!” Chương Khải Minh nói với chưởng quỹ.

Chưởng quỹ chỉ cho một hướng, họ đã biết được vị trí cụ thể của Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu.

Đầu tiên, họ trở về phòng để thương lượng đối sách.

“Bây giờ chúng ta đã biết vị trí của Trần Văn Cẩm và cô gái người Miêu rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian đi tìm họ.

Nếu không, không chừng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.” Bàn Tử lên tiếng đầu tiên.

Hoắc Yên nghe xong cũng lập tức nói: “Đúng vậy, chúng ta bây giờ phải lập tức xuất phát.

Nhưng chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào?

Dù sao đối phương là cả một đám cướp.

Chúng ta đi đến đó chưa chắc đã có phần thắng.” Bốn người đều im lặng suy nghĩ một lúc.

Chương Khải Minh nói: “Bây giờ chúng ta phải đi cứu họ ngay.

Bất kể thắng thua thế nào.

Chúng ta có thể mang theo thuộc hạ của Chương gia đi cùng, như

vậy chúng ta sẽ có cơ hội thắng lớn hơn.

Tôi nghĩ đám thổ phỉ đó cũng không dám làm gì Chương gia chúng ta?

Thấy người của Chương gia chúng ta chắc cũng sẽ lập tức thả người.” Hoắc Yên đột nhiên vỗ bàn vui mừng nói: “Đúng vậy!

Nếu mang cả thuộc hạ của Chương gia đi.

Cộng thêm thế lực của Chương gia, chúng nhất định không dám làm gì chúng ta.

Nhất định sẽ ngoan ngoãn giao người ra.

Lần này chúng ta không phải không có hy vọng.” Những người khác cũng gật đầu, tỏ ý đây là một cách rất khả thi.

Thế lực của Chương gia mỗi người đều rất rõ.

Lúc này Hoắc Yên kích động nói: “Vậy còn đợi gì nữa, chúng ta mau đi thôi, mau đi cứu người thôi!” “Đợi đã.

Cô ở lại đây trông nhà.” Chương Khải Minh ngẩng đầu nói với Hoắc Yên đang đứng dậy.

“Hả?

Tại sao lại bắt tôi trông nhà chứ.” Hoắc Yên mặt mày bất lực nói.

“Đúng vậy!

Ngoan ngoãn ở đây trông nhà đi.

Đừng đi nữa.

Lỡ hai người họ trốn về được thì sao, cũng không phải không có khả năng.” Hoắc Yên mặt mày bất lực: “Vậy được thôi, lát nữa mọi người hành sự cẩn thận.” Sau đó, ba người liền đi ra ngoài.

“Hai người ở đây đợi tôi.

Tôi đi mang thuộc hạ của Chương gia đến.

Cùng đi với tôi." "Được." Hai người đều vội vàng đồng ý, và gật đầu.

Không lâu sau, thấy Chương Khải Minh dẫn một đội người đi tới.

Bàn Tử thầm nghĩ: "Chương gia quả nhiên danh bất hư truyền!

Xem ra lần này có thể giải cứu hai cô nương, cơ hội thắng hẳn là rất lớn." Sau đó liền vui vẻ cùng Chương Khải Minh đến sơn trại của thổ phỉ.

Trại chủ mời Trương Khải Minh vào trong phòng họp, Trương Khải Minh im lặng nhìn trại chủ, không nói lời nào.

Trại chủ cũng nhìn Trương Khải Minh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Trại chủ, lẽ nào ngài quen biết Trương mỗ?" Trương Khải Minh lên tiếng trước, tuy giọng điệu có vẻ nghi vấn nhưng lời nói lại mang mấy phần chắc chắn.

Người này ở thành Hắc Lĩnh thế lực không nhỏ, nếu không quen biết thì thái độ cũng sẽ không thay đổi lớn đến vậy, còn khách sáo mời vào.

Cũng sẽ không thuận lợi cứu được hai cô gái kia như vậy.

Lẽ nào mình từng có ơn với ông ta?

Trương Khải Minh thầm nghĩ.

"Ai, ta đường đột quá rồi, không phải đâu, đúng là nước lớn cuốn trôi miếu Long Vương, người nhà bắt nhầm người nhà." Trại chủ lộ vẻ áy náy, "Có lẽ cậu không biết ta, nhưng tổ phụ của ta từng làm việc dưới trướng tổ phụ của cậu, lúc đó đã giúp đỡ nhà ta rất nhiều.

Tổ phụ ta thường xuyên nhắc lại những ngày tháng đó, trong lòng ta vẫn luôn cảm kích." Trương Khải Minh đã nghĩ đến vô số khả

năng, nhưng không ngờ lại có mối quan hệ như thế này.

Nói vậy là mình được hưởng phúc từ ông nội.

"Thì ra là vậy." Giọng Trương Khải Minh dịu đi mấy phần, đã là bạn bè thì cũng không nên đẩy mối quan hệ của hai người vào thế khó xử.

Chương 570

Trại chủ thấy Trương Khải Minh tuy đã dịu đi nhưng trong giọng nói vẫn có chút lạnh nhạt, khóe miệng ông ta nở một nụ cười cay đắng, biết lần này mình đã đá phải tấm sắt rồi.

Ông ta vốn luôn kính trọng Trương Khải Minh, lại không ngờ gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Nhất thời không khí trầm xuống, cả hai đều không nói gì.

Trại chủ đau cả đầu, ông ta vốn là kẻ thô lỗ, không biết làm thế nào để kéo gần quan hệ với người khác, nhất là trong tình huống đã đắc tội với đối phương thế này.

Bình thường thì ai nắm đấm to hơn người đó có lý, không phục thì đánh cho đến khi phục.

"Ha ha, coi như không đánh không quen biết.

Thế này đi, để chúc mừng Trương huynh đến đây, ta sẽ tổ chức một bữa tiệc tối, mong Trương huynh đừng từ chối." Trại chủ cười gượng hai tiếng, nói khô khan mấy câu.

Đây là cách tốt nhất để hóa giải mối quan hệ có phần lúng túng giữa hai bên.

Cuối cùng, trong giọng nói của ông ta mang theo chút thấp thỏm, lo rằng Trương Khải Minh sẽ từ chối.

Trương Khải Minh nhìn trại chủ với vẻ mặt vừa thấp thỏm vừa mong đợi, im lặng một lúc rồi cười đáp: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh." Hắn không từ chối.

Trên đời này, thêm một người bạn vẫn tốt hơn thêm một kẻ thù, huống chi đây là một người bạn có thiện cảm với mình.

Tuy có chút hiểu lầm, nhưng hắn không phải loại người nhỏ nhen, hơn nữa hai cô gái kia cũng không sao, không cần thiết phải làm căng thẳng mối quan hệ.

"Vậy hẹn buổi tối nhé, ta đi gọi anh em chuẩn bị ngay." Trại chủ nghe Trương Khải Minh không từ chối thì mừng rỡ ra mặt, vội vã đi ra ngoài.

Bốn người bên ngoài đang lo lắng tình hình bên trong, Bàn Tử thậm chí còn định xông vào nếu Trương Khải Minh không ra.

Đang lo thì thấy trại chủ vui vẻ bước ra, nhìn bốn người rồi vẫy tay với thuộc hạ bên cạnh, hào sảng nói: "Thay ta chăm sóc tốt cho bốn vị huynh đệ.

Tối nay chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc, để trong trại náo nhiệt một phen." Rồi ông ta nhìn họ, cười nói: "Coi như không đánh không quen biết, hy vọng các vị không để tâm chuyện vô lễ lúc trước, bữa tiệc tối cũng là để tạ lỗi." Mọi người đều cười đáp: "Không sao, không sao." Bọn họ cũng không phải người không biết điều, người ta đã khách sáo như vậy, chẳng việc gì phải vì chuyện lúc trước mà gây khó dễ, hơn nữa còn đang ở trên địa bàn của người ta.

Nhất thời không khí vô cùng hòa hợp.

Đợi trại chủ đi rồi, mọi người nhìn nhau, ai nấy đều ngơ ngác.

Tuy lúc trước trại chủ cũng đã xin lỗi, nhưng nhìn hành động vừa rồi của ông ta, rõ ràng là xem họ như anh em nhà mình.

Rốt cuộc Trương Khải Minh đã nói gì với trại chủ ở bên trong?

Mọi người thầm nghĩ.

Không lâu sau, Trương Khải Minh cũng bước ra, chỉ là hắn không tỏ ra vui mừng ra mặt như trại chủ.

Trương Khải Minh thấy mọi người đều nhìn mình, ngơ ngác hỏi: "Sao vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Khải Minh, không phải cậu đã cho ông ta uống thuốc mê hồn đấy chứ?" Trương Khải Minh lúc này mới hiểu ra nguyên nhân, nén cười giải thích: "Các cậu đang nghĩ linh tinh gì vậy?

Tổ phụ của trại chủ trước đây quen biết với tổ phụ của tôi, lúc đó tổ phụ tôi đã chiếu cố cho ông ấy." Mọi người nghe vậy mới yên tâm, một người trong số họ cười khen: "Cậu đúng là có cách." Trương Khải Minh chỉ cười nhạt: "Là nhờ phúc của tiền nhân thôi." Trại chủ đã nói là phải chiêu đãi thật tốt, nên bữa tiệc tối được tổ chức vô cùng hoành tráng, món gì cũng có.

Tất cả mọi người trong trại đều đến, vô cùng náo nhiệt.

Bàn Tử vừa thấy nhiều món ngon như vậy, mắt sáng rực lên.

Ở dưới mộ, hắn đã ao ước được ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn, không ngờ nguyện vọng lại thành hiện thực nhanh đến thế.

Ngay cả hai cô gái, khi thấy những món yến sào vi cá mà con gái yêu thích, chút e ngại trong lòng cũng tan biến đi nhiều.

Họ ngồi đó ăn từng miếng nhỏ, cũng không còn kẻ nào không có mắt dám đến trêu chọc.

Một số người thấy hai cô gái xinh đẹp như vậy không kìm được liếc nhìn thêm vài cái, nhưng lập tức quay đi không dám nhìn nữa.

Gái đẹp thì ai cũng thích, nhưng không phải mỹ nữ nào cũng có thể động vào.

"Trương huynh, ta kính huynh một ly." Trại chủ cầm ly rượu nói với Trương Khải Minh, rồi hào sảng uống cạn.

Trương Khải Minh cũng cười đáp lại.

Mọi người trong trại đều là những kẻ thô lỗ, ai nấy đều cười ha hả mời rượu Trương Khải Minh.

Ngay cả những người khác cũng không thoát, đến hai cô gái cũng phải nhấp vài ngụm rượu có độ cồn không cao, má đỏ hây hây.

"Thành Hắc Lĩnh có chỗ nào hay ho không?" Bàn Tử uống xong rượu, lòng nghĩ đến việc tìm chỗ nào vui chơi để an ủi tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương gần đây, mặt đỏ bừng chạy đến hỏi trại chủ.

Trại chủ giới thiệu vài nơi, rồi lại cười ha hả nói: "Nhưng gần đây ở thành Hắc Lĩnh có một lão nhân thần bí khá năng nổ, người này bản lĩnh cao cường, tốt nhất mọi người đừng nên chọc vào." Trại chủ nhắc nhở thêm một câu.

"Lão nhân thần bí?" Trương Khải Minh nghe câu này, trong đầu hiện lên một bóng hình, không lẽ lại trùng hợp đến vậy, đúng là lão nhân kia sao?

Nhưng đôi khi duyên phận lại kỳ diệu như thế, dường như trong cõi u minh đã có sự sắp đặt.

"Đúng vậy, người này rất thần bí, lại có bản lĩnh lớn.

Vốn dĩ trong thành Hắc Lĩnh có không ít người định đến cầu xin lão nhân giúp đỡ, nhưng hành tung của ông ta phiêu dạt bất định.

Tuy nhiên, lão nhân này đặc biệt xuất chúng về bản lĩnh phong thủy." Nghe câu cuối cùng của trại chủ, Trương Khải Minh đã chắc chắn, đó chính là lão nhân thần bí mình từng gặp, mắt hắn sáng lên.

Trương Khải Minh ngây người, có chút bối rối trước thông tin này.

Lão nhân thần bí có thể liên quan đến dãy núi ML, nhưng không ngờ lại có thể liên quan đến cả nhị tổ phụ.

Nếu thật sự là vậy, thì mọi chuyện đều thông suốt, tại sao lão nhân lại biến mất cùng Trương gia.

Không lẽ ông ấy là người của Trương gia sao?

Nhưng nếu thật sự là nhị tổ phụ, tại sao lại trốn tránh không gặp, không trở về Trương gia, lại ở bên ngoài một mình?

Chương 571

Mấy lần mình muốn bái sư cũng bị từ chối.

Trương Khải Minh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bên trong rốt cuộc có ẩn tình gì.

Hắn liền hỏi theo lời ông ta: "Là nhị tổ phụ của tôi?" Chưởng quỹ nghe xong thì gật đầu, nhắc đến chuyện của nhị tổ phụ, sắc mặt ông ta trở nên khó tả, vừa như hoài niệm, lại vừa mang mấy phần áy náy.

"Trương gia trước nay không có bậc kỳ tài nào về phong thủy học, mãi cho đến khi nhị tổ phụ xuất hiện.

Ngài ấy là thiên tài hiếm có của Trương gia về phương diện này." Giọng của lão chưởng quỹ mang đầy vẻ tán thưởng và tự hào, nhưng Trương Khải Minh lại nghe ra trong đó có cả sự bi thương.

Hắn nhạy cảm nhận ra tình hình hiện tại của nhị tổ phụ có lẽ không tốt lắm, điều này cũng khớp với những gì ông ta nói trước đó.

Trương Khải Minh do dự một lúc rồi hỏi: "Vậy... vậy nhị tổ phụ của tôi hiện đang ở đâu?" Chưởng quỹ nghe Trương Khải Minh hỏi, im lặng rất lâu, lâu đến mức hắn tưởng ông ta sẽ không trả lời thì mới nghe thấy giọng nói già nua vang lên: "Đã mất tích rất lâu rồi." Rồi ngay sau đó, ông ta lại như lẩm bẩm một mình: "A, lâu lắm rồi." Nhìn vẻ mặt của chưởng quỹ, Trương Khải Minh cảm thấy ông ta và nhị tổ phụ chắc chắn có quan hệ không hề đơn giản, nếu không thì khi nhắc đến chuyện của nhị tổ phụ sẽ không có thái độ lạ như vậy.

Xem ra hắn đã hỏi đúng người rồi.

Nhưng có lẽ không nên hỏi dồn dập lúc này.

Tình trạng của chưởng quỹ trông không ổn định lắm, hay là đợi

ông ta bình tĩnh lại rồi hẵng hỏi tiếp.

Đang lúc do dự, hắn nghe chưởng quỹ nói tiếp: "Năm đó, danh tiếng của nhị tổ phụ vang dội lắm đấy." "Vãn bối mạo phạm, tôi thấy chưởng quỹ hình như có quan hệ không cạn với nhị tổ phụ." Trương Khải Minh nhịn không được bèn hỏi.

Chưởng quỹ nghe lời hắn, cơ thể run lên hai cái, bàn tay vịn vào mặt bàn.

"Ta là hộ vệ thân cận của nhị tổ phụ.

Năm đó, ta đã không bảo vệ tốt cho ngài ấy...

Nếu ta ngăn cản thì tốt rồi." Lão nhân nhắm mắt lại, câu cuối cùng giọng nói mang theo chút nghẹn ngào.

Trương Khải Minh im lặng một lúc, cuối cùng cũng hiểu vì sao cảm xúc của vị chưởng quỹ này lại dao động lớn đến vậy.

"Vậy nhị tổ phụ của tôi mất tích vì lý do gì?" Hắn không muốn khơi lại chuyện đau lòng của lão nhân, nhưng chuyện về lão nhân thần bí này bắt buộc phải làm cho rõ.

Lão nhân lại im lặng một lúc, rồi mới từ từ kể lại chuyện năm xưa.

"Năm đó ngoại tổ phụ của cậu..." ...

"Ta phát hiện một ngôi mộ rất thú vị." Một thanh niên cười rạng rỡ, giọng điệu đầy phấn khích nói với người đàn ông bên cạnh.

"Cậu chủ lại muốn xuống mộ sao?" Người đàn ông bên cạnh trầm mặc ít nói, hồi lâu mới thốt ra một câu như vậy.

"Ai da, huynh lúc nào cũng vô vị như thế.

Ta nói cho huynh biết, nơi đó có một cơ quan rất đặc biệt, nghe thôi đã thấy thú vị rồi.

Cơ quan đó ta nhất định có thể phá giải.” Thiếu niên nói, giọng điệu tràn đầy tự tin.

Cậu ta có năng lực đó, là thiên tài thiếu niên trong miệng người khác, đến nay chưa có cơ quan nào mà cậu ta không phá giải được, vì thế cậu ta rất tin tưởng vào khả năng của mình.

“Chưa có ai phá giải được sao?” Người đàn ông bên cạnh lại chỉ nghe ra được một câu như vậy.

“Vậy thì quá nguy hiểm.” “Ha, thế thì đã sao?

Trước đây bao nhiêu người không phá giải được trận đồ phong thủy, chẳng phải ta cũng phá được rồi sao?

Chuyện nhỏ thôi.

Chính vì người khác chưa phá được nên ta mới phải đi, nếu không người khác đều phá được rồi, ta xuống mộ còn có ý nghĩa gì nữa.” Thiếu niên nói cười vui vẻ, giọng điệu không hề để tâm đến cơ quan nguy hiểm kia, chỉ có sự hứng thú tràn đầy.

Thiếu niên dường như có chấp niệm rất lớn đối với ngôi mộ này.

Ông đã khuyên mấy lần, nhưng thiếu niên đều gạt đi.

Nếu như, nếu như lúc đó ông cứng rắn hơn một chút thì tốt rồi.

Bao năm qua, ông không chỉ một lần nghĩ như vậy.

Dù vạn lần không muốn, ngày xuống mộ cũng đã đến.

Ngày đó ông đi cùng thiếu niên.

Quả nhiên đó là một ngôi mộ vừa nguy hiểm vừa thần bí như lời đồn.

So với những ngôi mộ trước đây, ngôi mộ này nguy hiểm hơn nhiều, trên người ông cũng hiếm khi có nhiều vết thương như vậy.

Tình hình không mấy lạc quan, vẻ mặt thiếu niên cũng không còn hoạt bát sinh động như thường ngày nữa.

Cậu ta nhìn ông với vẻ mặt áy náy: "Đều tại ta, đều tại ta.

Ta đã quá tự tin," rồi cười khổ một tiếng, "lại còn kéo cả huynh vào." "Thiếu gia đừng nói vậy, bảo vệ cậu là nhiệm vụ của tôi." Ông không giỏi an ủi, chỉ có thể nói một cách cứng nhắc như vậy.

Từ nhỏ ông đã được dạy rằng, dù chủ nhân có bảo nhảy xuống vực thẳm trước mặt cũng không được từ chối.

Vì chủ nhân mà chết có lẽ là đích đến cuối cùng của một thị vệ.

Thực ra, từ rất sớm ông đã chuẩn bị tâm lý như vậy rồi.

Nhìn thiếu niên trước mặt, bao năm qua thiếu niên cũng rất chăm sóc ông.

Nếu phải chết vì thiếu niên này, ông cũng cam lòng.

Chương 572

Đi một chặng đường dài, cuối cùng những cửa ải phía trước đều đã vượt qua một cách kinh hãi nhưng không nguy hiểm.

Chỉ còn một cơ quan cuối cùng trên đường ra ngoài.

Họ đã thử rất nhiều cách nhưng đều không thể phá giải được cơ quan này.

Ông cảm thấy có lẽ mình sẽ chết ở đây.

Đi suốt đường, ông đã bị không ít vết thương, những vết thương này có dấu hiệu mưng mủ.

Lương khô mang theo đã sớm ăn hết, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, chỉ có con đường chết.

Suốt chặng đường thực sự quá mệt mỏi, cuối cùng ông không chịu nổi đã ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, cơ quan đã được phá giải, nhưng thiếu niên luôn tươi cười rạng rỡ lại không thấy đâu.

Ông như phát điên lật tung cả ngôi mộ lên nhưng cũng không tìm thấy thiếu niên đó.

Bao năm qua, ông luôn nghĩ rằng thiếu niên đó có lẽ đã bị cơ quan kia làm cho biến mất để phá giải nó.

Nhưng trong đầu lại có một giọng nói khác vang lên, biết đâu thiếu niên đã phá giải cơ quan rồi ra ngoài.

Chỉ là trong lòng ông biết rõ, khả năng đó thực sự quá nhỏ.

Sau khi trở về, ông chìm trong sự áy náy sâu sắc, ốm một trận thập tử nhất sinh.

Thiếu niên không bao giờ xuất hiện nữa.

Sau khi lòng nguội lạnh, ông cũng không bao giờ xuống mộ nữa...

Trương Khải Minh lặng lẽ lắng nghe, trong lòng có một trực giác rằng, nhị tổ phụ chính là lão nhân thần bí kia.

Nghe đến cuối cùng, hắn cũng không kìm được mà thở dài.

Lão chưởng quỹ kể xong, dường như vẫn chìm đắm trong chuyện năm xưa.

Hắn đang chuẩn bị cáo từ thì chưởng quỹ lại nhìn chằm chằm vào hắn, thốt ra một câu: "Nơi nhị tổ phụ mất tích năm đó, chính là ở trong dãy núi ML." Đi vào trong khoảng hơn 200 mét, hiện ra trước mắt là một mộ thất còn lớn hơn.

Hang động vốn chật hẹp trở nên rộng rãi, lúc này cao tới hơn 3 mét, rộng khoảng hơn mười mét vuông, giống như một phòng khách khổng lồ.

Vách đá nhẵn bóng, như được cắt gọt hoàn chỉnh, cả thạch thất dường như được chế tác và mài giũa một cách tỉ mỉ, trông như một tác phẩm nghệ thuật.

Những người có mặt ở đây không ai không kinh ngạc, nhưng sau đó ánh mắt của họ đều tự nhiên đổ dồn vào chiếc quan tài bằng ngọc duy nhất trong toàn bộ mộ thất.

Chiếc quan tài ngọc đó dài khoảng hai mét, trông trắng tinh không tì vết, có lẽ được chế tác từ một khối ngọc thạch nguyên vẹn.

Nếu đúng là như vậy, khối ngọc thạch này xứng đáng được gọi là tinh phẩm.

Trương Khởi Linh là người đầu tiên tiến lại gần, kinh ngạc đặt tay lên quan tài ngọc.

“Thứ này là một khối ôn ngọc...” Người bình thường sẽ không dùng loại ngọc này làm quan tài, vì thi thể bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ sẽ phân hủy nhanh hơn.

Nếu dùng quan tài để bảo quản thi thể, điều này hoàn toàn ảnh hưởng đến giá trị sử dụng của nó.

Chỉ có một lý do duy nhất: đây hoàn toàn không phải là quan tài dùng để bảo quản thi thể.

“Bên trong không lẽ là trọng bảo chứ?

Hình như tôi cũng từng nghe nói người ta dùng thứ này để bảo quản bảo vật.” Trương Khởi Linh hào hứng nói.

Nghe những lời này, mắt tất cả mọi người đều sáng lên.

Trương Khải Minh không phản bác, tay cũng đặt lên quan tài ngọc, khẽ di chuyển nắp quan tài, muốn xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng nắp quan tài ngọc lại không hề nhúc nhích, rõ ràng không thể dùng sức người đẩy ra được.

“Chút sức lực cũng không có sao?” Trương Khởi Linh hừ lạnh một tiếng, tay cũng bắt đầu dùng sức.

Trương Khải Minh buông tay ra, xem xem Trương Khởi Linh có thể làm được điều gì đặc biệt không, nhưng chỉ thấy thân thể Trương Khởi Linh loạng choạng vài cái, rồi “phịch” một tiếng ngã xuống đất, bất động.

“Đừng giỡn kiểu đó.” Trương Khải Minh có chút tức giận.

Suốt đường đi, Trương Khởi Linh không chỉ một lần có những hành động khiến người ta kinh ngạc, tuy không cố ý dọa người, nhưng ít nhiều cũng khiến người ta lo lắng.

Ai biết lần này có phải thật sự đã xảy ra chuyện không?

Nhưng tiếng gọi của hắn không làm Trương Khởi Linh đứng dậy, sự việc dường như thật sự trở nên có chút rắc rối.

Không còn cách nào khác, Trương Khải Minh đành phải tiến lên kiểm tra.

Trương Khởi Linh lần đầu tiên ngoan ngoãn để hắn kiểm tra như vậy, rõ ràng đã mất đi tri giác.

May mắn là mọi đặc điểm cơ thể của cậu ta đều bình thường, trông không có vẻ nguy hiểm đến tính mạng.

"Lẽ nào quan tài ngọc có vấn đề?" Trương Khải Minh lẩm bẩm.

Vừa rồi hắn cũng đã chạm vào quan tài ngọc, nhưng không có chuyện gì xảy ra cả.

Rõ ràng, chắc là không liên quan nhiều đến quan tài ngọc.

Nhưng nếu là độc trùng thì càng tệ hơn.

Hầu hết những người có mặt đều đã bị độc trùng tấn công, nếu tất cả đều xuất hiện tình huống như vậy, về cơ bản là toàn quân bị diệt, cần phải được cứu trợ ngay lập tức.

Chương 573

Tình hình hiện tại không dễ đoán, không ai có thể phán đoán được là do ảnh hưởng của độc trùng lúc nãy hay là do quan tài ngọc.

“Tạm thời đừng di chuyển, cứ để cậu ấy nằm đây.” Thể chất của Trương Khởi Linh không phải bình thường, người Trương gia có khả năng kháng độc tốt, cũng sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Điều đáng quan tâm nhất lúc này là nơi này không chỉ có mấy người bọn họ, nếu người ngoài vào đây, thấy tình huống này, Trương Khởi Linh tuyệt đối không thể giữ được.

Phải làm sao?

Trương Khải Minh không khỏi suy nghĩ sâu xa, ngay sau đó liền đưa ra quyết định, từ trong ba lô lấy ra một ống thuốc giải độc, tiêm vào cánh tay Trương Khởi Linh.

Thứ này mỗi người chỉ có một ống, của Trương Khởi Linh không biết để ở đâu, đành phải dùng của mình trước.

Tình hình bây giờ, đảm bảo an toàn cá nhân của cậu ta là quan trọng nhất.

Vừa hành động, hắn vừa nói với những người xung quanh: “Tôi xử lý tình hình của cậu ấy trước, nhân lúc này, mọi người kiểm tra nơi này một lượt, xem có thể mở được chiếc quan tài ngọc này không.” Vừa rồi hắn đã thử một lần, vách đá hoàn toàn không mở được, chắc hẳn phải có cơ quan.

Nghe lời hắn, mọi người tản ra tìm kiếm, nhưng trong một thạch thất lớn như vậy, tìm một cơ quan không phải là chuyện đơn giản.

Trương Khởi Linh sau khi được tiêm một mũi, cơ thể lại không có

chút thay đổi nào, vẫn hô hấp đều đặn, nhưng hôn mê bất tỉnh.

Trương Khải Minh không phải bác sĩ, sự việc phát triển đến lúc này cũng đành bó tay.

So với cứu người, rõ ràng hắn giỏi tìm cơ quan hơn.

Trương Khải Minh là cao thủ tìm cơ quan, hắn buông tay xuống, bắt đầu tìm kiếm quanh khu vực quan tài ngọc.

Điều khiến hắn bất ngờ là, ngay cả hắn cũng không tìm thấy thứ gì hữu dụng.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy có chút khó khăn.

"Không nên thế chứ...

Lẽ nào cơ quan được bố trí theo trận đồ Ngũ Hành Bát Quái?

Nhưng vị trí của quan tài ngọc..." Cẩn thận quan sát trong thạch thất, Trương Khải Minh muốn tìm ra điểm bất thường hơn nữa.

Nhưng chưa kịp có kết luận, hắn đã nghe thấy tiếng động nhỏ vụn bên ngoài, dường như có người đang đi vào.

"Trốn trước đã." Hắn khẽ nói, những người xung quanh đều cảnh giác tụ lại.

Tiếng động bên ngoài không dừng lại, nghe thấy những âm thanh đó, Trương Khải Minh cũng cảnh giác, đồng thời cùng mấy người khác ẩn nấp ở phía sau quan tài ngọc trong thạch thất.

Đó là một bệ đá lõm xuống, nhìn từ phía trước, hoàn toàn không thể thấy có người bên trong.

Nấp ở đây có hai mục đích.

Một là xem xét, nếu không phải kẻ địch thì tốt.

Nếu là kẻ địch, tự nhiên sẽ tiện hơn để chờ thời cơ ra tay.

Như vậy, Trương Khởi Linh chỉ đóng vai trò là mồi nhử thu hút sự chú ý của đối phương, xuất kỳ bất ý, ngược lại có thể đảm bảo an toàn cho Trương Khởi Linh hơn.

Mục đích thứ hai là xem xét đối phương rốt cuộc là ai, nếu là kẻ thù, có lẽ có thể nghe được một số cuộc thảo luận của đối phương, từ đó có những hành động tiếp theo, cung cấp sự trợ giúp cho kế hoạch lần này.

Trương Khải Minh không biết đã vào hang bao nhiêu lần, tư duy tự nhiên rõ ràng và tinh luyện.

Những người khác tự nhiên đều nghe theo sự sắp xếp của hắn, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, sợ xảy ra biến cố.

Quý trọng mạng sống là quyết định mà ai cũng sẽ đưa ra, chỉ là gặp được một đội trưởng tinh tường như Trương Khải Minh, đương nhiên phải nghe lời, đó là cách tốt nhất để bảo toàn tính mạng.

Quả nhiên, không bao lâu sau liền nghe thấy tiếng bước chân của ai đó đang tiến lại gần Trương Khởi Linh.

"Sao lại ở đây?

Không lẽ chết rồi chứ?" Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Chỉ thấy Miêu Lạp tiến lại gần Trương Khởi Linh, trong mắt đầy kinh ngạc.

Cô ta cũng không ngờ, Trương Khởi Linh lại có thể ngất xỉu ở nơi này.

Trương Khải Minh cũng không ngờ, Miêu Lạp và những người khác lại đến nhanh như vậy.

Những khó khăn trên đường đi không ít, có thể đến được đây quả thực không dễ dàng.

Trương Khải Minh thở phào một hơi, đang suy nghĩ có nên ra ngoài gặp mặt không thì bên phía đối phương lại xuất hiện tình tiết mới.

Bàn Tử sau khi nghe tin này thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nghe phải lấy hạt châu từ miệng nữ thi ra, tim hắn lại đập thình thịch.

Bởi vì lúc nãy khi lấy đồ trong quan tài, hắn đã bị độc trùng tấn công, hắn sợ rằng làm lại lần nữa sẽ kích hoạt cơ quan tương tự.

Cho nên hắn đã bị cảnh tượng vừa rồi làm cho kinh hãi, hoàn toàn không dám làm hành động đó nữa.

Nhưng với tình cảnh của Miêu Lạp hiện tại, hắn cũng không thể không làm.

Bây giờ hắn thực sự không biết nên làm gì, phải nhanh chóng lấy hạt châu đó ra khỏi miệng nữ thi, nếu không thì không thể trơ mắt nhìn Miêu Lạp có cách cứu chữa mà lại để cô ấy chết được.

"Vậy tiếp theo ai sẽ đi lấy hạt châu đó từ miệng nữ thi ra?" Trương Khải Minh nhìn Bàn Tử nói ra những lời này, Bàn Tử sớm biết hắn sẽ đi lấy hạt châu từ miệng nữ thi, nên cũng không ngạc nhiên, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

"Đương nhiên là tôi đi rồi." Hắn nuốt nước bọt, nói ra những lời này, tỏ vẻ hiện tại rất sợ hãi.

Đương nhiên rồi, dù sợ hãi cũng không còn cách nào khác, hắn cũng phải đi, dù sao cũng đã lỡ khoác lác rồi.

Hắn cẩn thận đi đến bên cạnh quan tài, rồi nhìn thi thể đang mở mắt kia.

Chương 574

Tuy không phải là vật sống, chỉ là một xác chết, nhưng hắn vẫn không dám ra tay.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng của Miêu Lạp hiện tại, hắn liền nhắm mắt lại, rồi từ từ đưa tay xuống, muốn lấy hạt châu từ miệng nữ thi ra.

Đương nhiên rồi, khi tay hắn đưa xuống được một nửa thì lại lập tức rụt về.

Hắn thực sự không dám, bây giờ liều mạng lấy hạt châu từ miệng nữ thi ra, quả thật là lực bất tòng tâm.

Hắn thực sự rất muốn lấy hạt châu đó ra khỏi miệng nữ thi, nhưng lại không dám.

"Nhanh lên đi, nếu không nhanh nữa, lỡ qua mất thời gian chữa trị tốt nhất, Miêu Lạp sẽ không còn sống đâu." Trương Khải Minh thấy hắn lề mề như vậy, liền nói thẳng ra.

Nếu không ép hắn một chút, e rằng đến bao giờ hắn cũng không lấy được hạt châu đó ra.

Quả nhiên, lời nói của Trương Khải Minh có tác dụng.

Khi Bàn Tử nghe những lời đó, hắn cắn răng, rồi nhắm một mắt mở một mắt, tay run rẩy nhanh chóng lấy hạt châu từ miệng nữ thi ra.

Đương nhiên, khi hắn lấy được hạt châu, thi thể kia cũng lập tức mục rữa.

Hắn bị dọa cho một phen hú vía, vì sợ rằng cùng lúc với thi thể nữ, hắn lại kích hoạt một cơ quan nào đó, lúc đó thì cũng rất tệ.

May mà không có cơ quan nào bị kích hoạt.

Đương nhiên, nhìn thấy thi thể mục rữa này hắn cũng cảm thấy có chút sợ hãi, dù sao vừa rồi vẫn còn là một bộ dạng rất trẻ trung, thoáng chốc đã biến thành thế này.

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, phải nhanh chóng đưa hạt châu này cho Trương Khải Minh, rồi để Trương Khải Minh thực hiện một loạt thao tác, xem có thể cứu sống Miêu Lạp không.

Tuy hiện tại cô ấy đã ngất đi, chưa chết, nhưng cũng phải nhanh chóng chữa lành vết thương của cô ấy.

Đúng lúc này, Miêu Lạp tỉnh lại, chỉ là hôn mê trong thời gian ngắn thôi, không có gì đáng ngại.

Vậy thì cũng không cần đưa hạt châu cho Trương Khải Minh nữa, đưa thẳng cho Miêu Lạp là được, xem cô ấy thao tác thế nào, dù sao chỉ có cô ấy mới biết cách sử dụng hạt châu này.

Khi Miêu Lạp nhìn thấy hạt châu này, cô cũng cảm thấy rất vui mừng, dù sao tính cách của Bàn Tử này cô cũng biết, có thể vì cô mà chiến thắng nỗi sợ hãi để lấy hạt châu từ miệng nữ thi ra, thực sự không ngờ.

Khi Miêu Lạp tiếp xúc với hạt châu đó, vết thương đang từ từ lành lại.

Mọi người cũng cảm thấy rất kinh ngạc, dù sao cô ấy chưa làm gì cả, vết thương đã từ từ lành lại.

“Thật là thần kỳ quá, từ trước đến nay chưa từng thấy chuyện như vậy, chỉ cần nắm hạt châu trong tay, vết thương sẽ từ từ lành lại.” Bàn Tử thấy cảnh tượng này, có chút lắp bắp nói ra những lời này.

Thật là thần kỳ, từ trước đến nay chưa từng thấy.

Đừng nói là chưa từng thấy, căn bản là chưa từng tưởng tượng ra.

"A, a, thật là thần kỳ quá." Mọi người đều nói như vậy, dù sao từ trước đến nay chưa từng thấy chuyện như vậy, hôm nay lại được chứng kiến.

Dần dần, vết thương của Miêu Lạp đã hoàn toàn lành lặn.

Khi vết thương lành lại, hạt châu đó cũng biến mất.

Miêu Lạp sau khi vết thương lành lại, cảm thấy đầu cũng không đau, ngực cũng không tức, toàn thân sảng khoái.

Vì vậy, cô đứng dậy, xoay trái hai cái rồi xoay phải hai cái, vận động cơ thể, cảm thấy cơ thể còn tốt hơn cả lúc chưa phát bệnh.

"Bây giờ cảm thấy thế nào?" Trương Khải Minh thấy bộ dạng của cô, liền hỏi thẳng, không lẽ đã không còn gì đáng ngại nữa rồi, nếu không cô cũng sẽ không vận động cơ thể mấy cái.

"Tôi bây giờ cảm thấy sảng khoái, không có gì đáng ngại, nên mọi người yên tâm đi." Đối mặt với sự hỏi thăm của mọi người, cô trả lời như vậy.

Dù sao vừa rồi cô đã thể hiện ra một bộ dạng tinh thần sung mãn rồi, nên cũng không cần phải hỏi thêm nữa.

"Nhưng tôi bây giờ có một thắc mắc?" "Thắc mắc gì vậy?

Cứ hỏi ra đi." Bàn Tử nói ra những lời này, Miêu Lạp cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, rốt cuộc có thắc mắc gì chứ, dù sao chỉ cần nói ra, cô có thể giải đáp được.

Vốn dĩ Tống tử kia một mình né tránh Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh.

Hai người họ tiến lên, Tống tử liền lùi lại.

Chỉ có thể xác định Tống tử này không phải là người giàu có trong quan tài lúc nãy.

Do Tống tử sợ hãi nên mọi người đều không để ý, cho rằng nó chỉ đơn thuần ra ngoài hít thở không khí.

“Tôi cảm thấy sao thứ này cứ dùng ánh mắt đó nhìn chằm chằm tôi vậy?” Bàn Tử đột nhiên hỏi.

“Không sao đâu, nó bị tôi dọa cho lùi lại liên tục, có gì mà phải làm ầm lên.” Trương Khởi Linh thản nhiên trả lời.

“Nhưng, tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn!” Vương Bàn Tử lại nói.

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy thế.

Hành vi của nó có chút quá quỷ dị, tại sao lại phải sợ chúng ta?” Trương Khải Minh tiếp lời.

“Có gì mà phải làm ầm lên, vừa rồi mọi người cũng đã thấy biểu hiện của tôi rồi, chứ không phải không thấy.” “Thôi chúng ta nhanh chóng đi tiếp đi!

Nếu không thì khó mà đi đến cuối được.” Trương Khởi Linh nói.

Một câu nói của Trương Khởi Linh đã dập tắt sự nghi ngờ của Trương Khải Minh và Vương Bàn Tử.

Thế là ba người lại bắt đầu tiếp tục đi về phía trước, chuẩn bị tăng tốc, tranh thủ trước khi trời tối tìm ra chút manh mối quan trọng.

Trong lúc đi, Vương Bàn Tử thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, và phát hiện Tống tử kia vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình.

Chương 575

Điều này không khỏi khiến Vương Bàn Tử lo lắng, trong lòng thấp thỏm không yên.

Hắn cứ sợ nó sẽ làm hại mình.

Nhưng khi nhìn hai người còn lại, Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh vẫn tiếp tục bước đi, hắn dần dần cũng không còn lo lắng nữa.

Nhưng đúng lúc ba người đang tiếp tục hành trình, một cảnh tượng nguy hiểm đã xảy ra.

Vì hoàn toàn không có tâm lý đề phòng với Tống tử phía sau, đã để cho Tống tử kia nảy sinh ý đồ xấu.

Đột nhiên, Tống tử kia lao ra, nhanh chóng chạy về phía Trương Khởi Linh.

Nó tóm lấy quần áo của cậu ta, cắn xé trên người Trương Khởi Linh.

“A!

Cái gì thế này?

Cứu tôi, mau cứu tôi.” Trương Khởi Linh lớn tiếng kêu cứu.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh dường như chết lặng, không biết phải làm gì tiếp theo.

Nhìn người anh em bên cạnh bị Tống tử cắn xé tàn nhẫn, trong lòng hắn bỗng nhiên không còn cách nào.

Chính vì đã lơ là cảnh giác, mới để cho Tống tử này trở nên to gan.

Tống tử này cũng có lòng tự trọng, vừa rồi bị Trương Khởi Linh

đối xử như vậy, khiến nó tức giận không chịu nổi.

Trong lúc mọi người lơ là cảnh giác, Tống tử đã tấn công Trương Khởi Linh.

May mắn là Trương Khải Minh kịp thời phát hiện và giải quyết Tống tử, cứu được cậu ta.

Cũng may, Trương Khải Minh thân thủ nhanh nhẹn, thấy Khởi Linh bị tấn công, một cú đá xoay người đã đá văng Tống tử ngã xuống đất.

"Không sao chứ, Khởi Linh?

Nhanh!" Trương Khải Minh quan tâm hỏi.

"Thứ này xuất hiện lúc nào vậy?" Trương Khởi Linh dường như vẫn còn kinh hãi.

"Tôi không biết!

Lúc đó tôi thường xuyên quay đầu lại nhìn, nó cứ trốn trong góc, chỉ nhìn chằm chằm tôi, không ngờ nó lại chạy ra nhanh như vậy." Vương Bàn Tử nghiêm túc trả lời câu hỏi của Trương Khởi Linh.

Trương Khải Minh bên cạnh, sau khi cứu Khởi Linh, lại quay người, đánh cho Tống tử đang ngã trên đất tan thành tro bụi.

"Không sao rồi, tôi đã giải quyết nó.

Để nó không làm hại người khác nữa." Trương Khải Minh nói một cách chính nghĩa.

Tâm trạng của Trương Khởi Linh mãi không thể bình tĩnh lại được, sau đó liền nói với hắn.

"Sau này tuyệt đối không được lơ là như vậy nữa, vừa rồi tôi suýt chút nữa đã bị Tống tử kia ăn thịt rồi." "Mọi người đều phải cẩn thận chú ý, ở đây có rất nhiều thứ kỳ quái, chúng ta tuyệt đối không được

lơ là cảnh giác, nếu không sẽ trở thành miếng mồi ngon của chúng." Trương Khải Minh nghe xong lời của Trương Khởi Linh, liền cẩn thận dặn dò mọi người, sợ lại xảy ra vấn đề.

Sau khi Trương Khởi Linh bình tĩnh lại, ba người lại tiếp tục tìm kiếm manh mối.

"Ở đây hình như không có gì cả, chúng ta rời đi thôi." Trương Khởi Linh có lẽ đã bị dọa sợ, cứ luôn miệng đòi rời đi.

"Nhưng chúng ta chỉ mới tìm được một chiếc chìa khóa ở đây, những nơi khác chúng ta còn chưa tìm kiếm!

Biết đâu bên trong sẽ có thứ chúng ta cần." Trương Khải Minh biết chuyện vừa rồi đã xảy ra, nên liền cẩn thận khuyên Trương Khởi Linh.

Lúc này, Trương Khải Minh đột nhiên phát hiện trên tường có một thứ gì đó khác thường.

Giống như một sợi dây bị lộ ra, nhưng lại có vẻ không theo quy tắc, như thể có ai đó cố tình để nó thò ra vậy?

"Sao lại có một sợi dây ở đây?" Trương Khải Minh nói.

"Chắc là ai đó cố tình treo ở đó thôi, có gì khác thường đâu?" Trương Khởi Linh khinh thường nói.

"Tôi không nghĩ vậy, sợi dây này chắc chắn có bí mật gì đó mà người khác không biết." Trương Khải Minh nói.

"Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế.

Nếu không thì tại sao những bức tường khác lại không có dây, mà ở đây lại có một sợi." Vương Bàn Tử dường như cũng cảm thấy có điều kỳ lạ.

Nhưng lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, Trương Khải Minh đã

dùng tay giật sợi dây đó.

Lúc này, Trương Khải Minh phát hiện trên tường có một sợi dây, hắn thử kéo nó.

Lúc đầu không kéo được, sau đó hắn lại thử giật mạnh.

Đột nhiên sợi dây trở nên lỏng lẻo, Trương Khải Minh chỉ cần dùng một chút sức, sợi dây đã bị giật đứt.

Bất ngờ, một chiếc quan tài lớn từ trên đầu ba người rơi xuống.

May mà ba người phản ứng nhanh, nhanh chóng né tránh, chỉ là quan tài không rơi trúng.

Ba người bị dọa không nhẹ, đặc biệt là Trương Khởi Linh, chuyện vừa rồi đã là một cú sốc lớn đối với cậu ta, bây giờ lại có một chiếc quan tài từ trên trời rơi xuống một cách khó hiểu.

“Cậu đang làm gì vậy?

Tại sao lại kéo sợi dây đó?

Chương 576

Hại tôi suýt chút nữa bị đè chết.” Trương Khởi Linh hét lên với Trương Khải Minh.

“Không sao, chúng ta không sao là được rồi, thôi, Khởi Linh, đừng nói nữa.” Vương Bàn Tử bên cạnh kéo Trương Khởi Linh lại.

“Tôi cứ cảm thấy sợi dây này có chút không ổn, quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi.” Trương Khải Minh dường như không nghe thấy lời phàn nàn của Trương Khởi Linh, trong lòng chỉ chăm chăm nhìn vào chiếc quan tài.

Trương Khởi Linh phàn nàn, Vương Bàn Tử cũng bị dọa cho một phen hú vía.

Một chiếc quan tài từ trên rơi xuống, trên nắp có rất nhiều côn trùng nhỏ, nắp được đóng chặt.

Nắp quan tài này bị đóng chặt, và trên nắp có rất nhiều côn trùng nhỏ.

“Cậu không nghe thấy lời tôi nói à?” Trương Khởi Linh lại lớn tiếng hỏi Trương Khải Minh.

“Hả?

Gì cơ?

Tôi không nghe rõ.” Xem ra Trương Khải Minh quả thật không nghe thấy, vừa rồi có ai đó nói chuyện với mình.

“Thôi thôi, không có gì, không có gì.” Vương Bàn Tử bên cạnh vội vàng trả lời.

Thực ra Vương Bàn Tử cũng bị dọa không nhẹ, chỉ cảm thấy lúc

này tuyệt đối không được lục đục nội bộ.

Ngược lại, phải đồng tâm hiệp lực, cùng nhau tìm kiếm manh mối.

Cãi nhau ngược lại không phải là chuyện tốt, vì ở đây có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Trương Khải Minh nhìn Vương Bàn Tử lúc này đang tự trách không nói nên lời.

Vương Bàn Tử vốn không đáng tin cậy, giờ lại có thể đứng ra an ủi, điều này khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn dùng tay vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử an ủi: "Vương Bàn Tử, chuyện này không liên quan gì đến cậu cả.

Là tôi tự ý quyết định, lần này dẫn mọi người vào hang động này, để xảy ra nhiều nguy hiểm như vậy, phần lớn đều là lỗi của tôi, cậu cũng không cần tự trách quá.

Huống hồ lần này chúng ta không phải đã bình an ra khỏi đây rồi sao?" Vương Bàn Tử là người thông minh cỡ nào, nghe Minh ca nói vậy, liền biết chuyện này có cách giải quyết, nói với Minh ca: "Minh ca, lẽ nào anh có cách dẫn chúng ta ra ngoài rồi sao?

Nhưng Khải Linh bây giờ đang ngủ say trong này, chúng ta phải tìm cách đánh thức cậu ấy, rồi ba chúng ta cùng nhau bình an trở về." Thấy Vương Bàn Tử không quên đối tốt với anh em như vậy, vào thời điểm quan trọng, tục ngữ nói hay, hoạn nạn mới thấy chân tình.

Bây giờ thấy Vương Bàn Tử như vậy, Trương Khải Minh cũng yên tâm rồi.

Vương Bàn Tử theo hắn không lâu, bây giờ có thể có tình huống như vậy, luôn khiến hắn thực sự cảm nhận được sức hấp dẫn của tấm lòng son sắt của Vương Bàn Tử.

Chính vì vậy, Trương Khải Minh cũng luôn mang hắn theo bên mình, coi hắn như Trương Khởi Linh, đều là anh em tốt của mình.

Hắn liền nói: "Lần này tôi có thể nói ra những lời này, rõ ràng là có cách để Khải Linh hồi phục.

Cứ xem đi, lần này thu hoạch ở đây không nhỏ đâu." Thế rồi hắn lấy từ trong lòng ra một rễ hoa, nhẹ nhàng quẹt qua mũi Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh giãy giụa một cái, rồi mơ màng tỉnh lại.

Nhưng khi thấy Vương Bàn Tử và Trương Khải Minh trước mặt, hắn buông tay xuống, dụi dụi mắt: "Trời sáng rồi sao?

Minh ca, tôi sao vậy?

Hình như tôi vừa mơ một giấc mơ, rồi bị Minh ca đánh thức.

Rốt cuộc là sao vậy?" Vừa nghe xong, Vương Bàn Tử vốn đang lo lắng nhìn hắn, giờ thấy vậy, sắc mặt tối sầm lại, "Còn dám hỏi sao vậy, một mình cậu ngủ lâu như vậy, nếu không phải Minh ca vì cậu, cần gì phải rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy." Trương Khởi Linh vừa nghe Minh ca mạo hiểm đi lấy đồ cho mình, trong lòng chấn động, vội vàng nhìn Trương Khải Minh nói: "Minh ca, anh không sao chứ?

Đều tại tôi, tình trạng của tôi tệ quá, nếu không phải tôi hít phải phấn hoa đó khiến hôn mê lâu như vậy, anh cũng không cần phải mạo hiểm đi tìm thuốc giải cho tôi.

Minh ca, anh mạo hiểm đi lấy thuốc giải cho tôi, đều là tôi không tốt, lần này đã làm liên lụy mọi người." Trương Khải Minh thấy vẻ mặt tự trách của Trương Khởi Linh, trong lòng có chút cảm động.

Mỗi lần Khải Linh đều nghĩ cho cả đội, hễ có nguy hiểm, đều nhận hết trách nhiệm về mình.

Nếu nội tâm của hắn bị dao động như vậy, thì thành tựu sau này của hắn e rằng cũng chỉ giới hạn ở đây.

Như vậy không được, phải đưa hắn ra khỏi không gian này.

Hắn tiếp tục nói: "Khải Linh, đây đều không phải lỗi của cậu.

Ban đầu là tôi một mực đòi vào hang động này, khiến cậu gặp nguy hiểm như vậy, đây đều là lỗi của tôi.

Còn việc thu thập phấn hoa, cũng là do tôi không cẩn thận chạm vào cơ quan, mới khiến ba chúng ta rơi vào mật thất này.

Những nguy hiểm đó không đáng nhắc đến, so với thu hoạch của chúng ta." Bàn Tử vừa nghe có thu hoạch, ánh mắt lóe lên, nói một cách kỳ lạ: "Minh ca, chúng ta lần này có thu hoạch gì vậy, có thể cho mọi người xem được không?" Trương Khải Minh nghe câu trả lời của Bàn Tử, thầm nói một tiếng, quả nhiên như vậy!

Hắn liền lấy ra kim châu cho mọi người xem.

Cũng kỳ lạ, viên trân châu vốn đen kịt, trước mặt mọi người lại phát ra ánh sáng kỳ dị.

Trương Khải Minh nhìn tình huống kỳ dị này cũng thắc mắc, bèn nói: "Được rồi, bây giờ tình hình của chúng ta mọi người đều biết rồi, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là nên trở về bên trên, tiếp tục thăm dò con đường phía trước." Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh thấy Minh ca nói vậy cũng gật đầu.

Đúng vậy, con đường phía trước nên tiếp tục đi, đã lãng phí quá nhiều thời gian trong mật thất tối tăm này, nên tiếp tục tiến lên.

Trương Khải Minh nói với họ: "Bây giờ đóa hoa lớn nhất đã bị tôi giải quyết rồi, cơ quan bên trên chắc cũng không còn nữa.

Cho nên bây giờ chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, rồi dùng tốc

độ nhanh nhất lên trên tiếp tục thăm dò là được.

Lúc trước tôi ở trên có nghe thấy một chút tiếng động, e rằng con đường phía trước của chúng ta cũng sẽ không quá thuận lợi, chúng ta phải tỉnh táo một chút, đặc biệt là Vương Bàn Tử, cậu phải chú ý một chút." Vương Bàn Tử vốn đang trong trạng thái tự trách, nghe vậy lòng chùng xuống, vội vàng đảm bảo: "Tôi nhất định sẽ cẩn thận, Minh ca cứ yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không cản trở." Trương Khải Minh thấy Bàn Tử đảm bảo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu đã vậy, thì chúng ta đi thôi." Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử tự nhiên sẽ không có ý kiến, cũng đi theo Trương Khải Minh ra ngoài.

Chương 577

Đột nhiên phát hiện nơi vốn không có cạm bẫy, bây giờ lại đột nhiên có thêm một tảng đá lớn chặn đường đi.

Trương Khải Minh nhìn tảng đá lớn này, rõ ràng phát hiện ra điều không ổn.

Vốn dĩ ở đây không có tảng đá lớn, nhưng lại đột nhiên xuất hiện một tảng.

Tuy tình hình lúc đó phức tạp, nhưng một tảng đá lớn, dù thế nào cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Rõ ràng có thứ gì đó đang giở trò trong bóng tối.

Trương Khải Minh dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện ra gì.

Tảng đá xuất hiện ở đây không nên có, dựa theo sự hiểu biết của hắn, ở đây chắc chắn có người đang dùng thứ khác.

Nhưng ở đây không có bất kỳ phát hiện nào, mọi thứ đều bình thường, đó chính là điều bất thường nhất.

Nhưng sự việc đã đến nước này, thì Trương Khải Minh chỉ có thể dùng sức mạnh để phá vỡ tảng đá này.

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử rõ ràng không có nhiều suy nghĩ như vậy.

Trương Khải Minh nhìn hai người không có vẻ mặt khác thường, lắc đầu, xem ra hai người này còn cần phải trưởng thành nhiều.

Có lúc cũng không thể cứ nuông chiều mãi, cũng đã đến lúc để hai người trưởng thành hơn, để sau này lỡ có chuyện gì hai người còn

biết phải làm sao.

Khi mọi người tiến lên, Trương Khởi Linh, với tư cách là người nhạy bén nhất trong nhóm, rõ ràng đã phát hiện ra sự khác thường phía trước.

Cậu ta vội vàng chặn Trương Khải Minh và Vương Bàn Tử lại, nói với Minh ca: "Minh ca, phía trước có một luồng sức mạnh cổ quái, khiến tôi cảm thấy không ổn, giống như mùi thi thể bị thối rữa vậy.

Nhưng ở đây đã bao nhiêu năm không có người, căn bản không thể có mùi thối, có thể biết bên trong chắc chắn có tình huống." "Tôi thấy cậu ấy cũng ngốc nghếch dễ lừa." Trương Khởi Linh lại âm thầm đâm một nhát.

Suốt đường đi, ba người vừa đi vừa cười nói, tranh thủ trước khi trời sáng đã đến được thôn trang, sau đó mua vé máy bay bay về Bắc Đại Hồ Đồng ngay trong đêm.

Vì tối qua lo chuyện người dẫn đường, ngoài Vương Bàn Tử chợp mắt được một lúc, hai người còn lại đều không ngủ, cứ thế vật vã đến sáng.

Vì vậy, vừa lên máy bay, mấy người đã ngủ say như chết, xuống máy bay, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Vương Bàn Tử vươn vai một cái, lại ngáp một cái, "Ai, quả nhiên Bắc Đại Hồ Đồng của chúng ta vẫn là tốt nhất!" "So với cái thôn trang nhỏ rách nát kia, đúng là tốt hơn nhiều." Trương Khởi Linh đồng ý với lời của Vương Bàn Tử.

"Đi thôi, chúng ta nhanh chóng về, chuyện vẫn chưa xong đâu." Kéo hành lý, Trương Khải Minh thúc giục hai người.

Bị Trương Khải Minh nhắc nhở, Trương Khởi Linh mới đột nhiên nhớ ra chuyện đã thảo luận lúc ở thôn trang.

“Thiếu chút nữa là quên mất,” Trương Khởi Linh toe toét cười, đuổi kịp bước chân của Trương Khải Minh, tiến lên khoác vai hắn, nói: “Hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi?” “Tôi sao cũng được, hỏi xem Bàn Tử có chờ được không.” Trương Khải Minh ném vấn đề cho Vương Bàn Tử.

Dù sao thứ đó cũng là do Vương Bàn Tử lấy được, khi nào đi, Vương Bàn Tử quyết định.

Bị nhắc tên, Vương Bàn Tử phản ứng chậm một nhịp, ngây người một lúc mới hoàn hồn, nói: “Việc gì phải chờ?

Dù sao chúng ta cũng vừa xuống máy bay, bắt xe thẳng đến nhà Kim gia không phải tiện hơn sao?” “Này, Bàn Tử, cậu có thể để người ta nghỉ ngơi không?

Thật sự coi tôi là công cụ à, không cần ăn uống ngủ nghỉ sao?” Trương Khởi Linh bất mãn kháng nghị.

Xin lỗi đi, suốt đường đi vừa đấu trí đấu dũng, vừa đánh rết lớn, đánh bùn lớn, thể lực và tinh thần đều đã tiêu hao gần hết.

Bây giờ ngay cả nghỉ ngơi cũng không cho, có phải là người không vậy?

“Vừa rồi trên máy bay không phải cậu ngủ như heo chết sao?

Gọi cũng không tỉnh.” Vương Bàn Tử phàn nàn, sau đó, dường như lại nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi, đuổi theo Trương Khởi Linh đánh túi bụi.

Trương Khởi Linh đương nhiên biết là chuyện gì, không phải là đã tát Vương Bàn Tử một cái sao?

Có cần phải đuổi đánh dữ dội như vậy không?

Mấy giờ sau, ba người cùng đứng trước cửa nhà Kim gia.

Kim gia là chuyên gia giám định nổi tiếng trong thị trường đồ cổ, những thứ qua mắt ông, về cơ bản sẽ không có đồ giả.

Đôi mắt của Kim gia, trong giới đồ cổ nổi tiếng là hỏa nhãn kim tinh.

Dưới sự chỉ dẫn của gia nhân, ba người thuận lợi gặp được Kim gia.

Chỉ thấy Kim gia mặc một bộ trang phục thời Dân quốc màu xám đậm, trên sống mũi kẹp một chiếc kính mắt, tóc có chút bạc trắng, xem ra tuổi không nhỏ, nhưng đôi mắt kia lại ánh lên vẻ sáng ngời khác thường.

"Kim gia." Ba người đồng thanh chào hỏi.

Kim gia khẽ gật đầu, giọng nói có chút tang thương vang lên: "Các vị, có chuyện gì sao?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức lấy từ trong túi ra tấm gương đồng cổ, đưa cho Kim gia, nói: "Kim gia, phiền ngài xem giúp tôi món đồ này." Kim gia chỉ liếc nhìn tấm gương đồng cổ trong tay Vương Bàn Tử một cái, trên mặt đã thêm mấy phần vẻ ngưng trọng.

"Theo ta vào đây." Kim gia đứng dậy khỏi ghế, hai tay chắp sau lưng, đi về phía một căn phòng khác.

Sau khi vào trong, Vương Bàn Tử đưa tấm gương đồng cổ trong tay cho Kim gia, ông ta cầm kính lúp xem xét tấm gương đồng.

Sau khi xem rất lâu, Kim gia đặt kính lúp xuống, quay đầu nhìn ba người.

"Kim gia đã xem ra gì chưa?" Trương Khải Minh nói.

"Thứ này từ đâu mà có?" Kim gia nhìn ba người một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trương Khải Minh.

Có thể thấy, những gì toát ra từ ánh mắt của Trương Khải Minh không giống với hai người kia.

“Kim gia hỏi cái đó làm gì?” Trương Khởi Linh kéo tay áo của Vương Bàn Tử, hỏi bằng giọng cực thấp.

“Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Vương Bàn Tử cũng trả lời bằng giọng nhỏ.

Chương 578

Bên kia, đối với câu hỏi của Kim gia, Trương Khải Minh không giở trò gì, trực tiếp thành thật trả lời: "Mấy ngày trước xuống mộ tìm được, có vấn đề gì sao?" "Không có vấn đề gì." Kim gia cười với Trương Khải Minh, tiếp tục nói: "Thứ này quả thực hiếm thấy." "Ồ?" Trương Khải Minh hỏi.

"Ta vừa xem rồi, dựa theo hoa văn, chất liệu và mức độ mài mòn trên đó, tấm gương đồng này ít nhất cũng là đồ thời Tùy Đường, khả năng cao là thời Tùy." Kim gia nói.

Nghe vậy, ba người đều kinh ngạc, không ngờ Kim gia chỉ xem qua một cách tùy tiện như vậy mà đã có thể nhìn ra triều đại.

Vì thế, sự tin tưởng của Trương Khải Minh đối với Kim gia cũng ngày càng cao.

"Kim gia, tấm gương này có đặc tính gì kỳ lạ không?" Trương Khải Minh nói.

"Ý cậu là sao?" Trương Khởi Linh biết Trương Khải Minh muốn hỏi gì, liền nói theo lời của hắn: "Ví dụ như có thể trừ tà chẳng hạn?" Nghe lời của Trương Khởi Linh, Kim gia không những không ngạc nhiên, ngược lại còn lộ ra nụ cười thấu hiểu, "Quả thực là có." "Trời ạ, thật sao?" Vương Bàn Tử cũng tham gia vào cuộc trò chuyện của mấy người.

Kim gia gật đầu, "Tấm gương này quả thực có khả năng trừ tà.

Hoặc có thể nói, nó được sinh ra để trừ tà." Ba người nhìn nhau, đều không tự chủ được nhớ lại cảnh tượng con rết lớn trong mộ thất.

"Vậy Kim gia, ngài có thể nhìn ra tấm gương đồng này là của ai

không?" "Cái này không thể xác định được." Kim gia lắc đầu.

"Rồi sao nữa?" Trương Khởi Linh truy vấn.

"Muốn biết nhiều hơn, cũng phải cho ta nhiều thời gian hơn để nghiên cứu chứ?" Kim gia hiền từ cười, "Người trẻ tuổi, đừng quá nóng vội." Trương Khởi Linh ngại ngùng gãi đầu.

Vì một câu nói của Kim gia, ba người quyết định để tấm gương đồng ở nhà Kim gia, đợi Kim gia nghiên cứu ra kết quả rồi sẽ đến lấy.

Sau khi từ nhà Kim gia ra, Trương Khải Minh và những người khác quyết định tiện đường dạo một vòng quanh chợ đồ cổ, xem có món đồ gì hay ho không.

"Này, xem cái kia kìa." Vương Bàn Tử đột nhiên dừng lại, gọi hai người một tiếng.

Nhìn theo hướng của Vương Bàn Tử, Trương Khải Minh và Trương Khởi Linh chỉ thấy một ông lão ngồi trên một chiếc ghế gỗ, trông có vẻ ngơ ngác.

Trước mặt cũng không bày bất cứ thứ gì, chỉ có một tờ giấy, trên đó viết mấy chữ lớn: Bán đồ.

"Ông cụ này có phải ngốc không vậy?" Trương Khởi Linh chớp chớp mắt.

Ba người quyết định đi xem thử.

"Ông ơi, ông bán đồ, nhưng cũng có bán gì đâu." Đi tới, Vương Bàn Tử nói đầu tiên.

"Tôi bán bảo bối." Giọng ông lão có chút khàn khàn.

Vương Bàn Tử không nhịn được cười thành tiếng, "Không phải chứ?

Ông ơi, ông không có gì cả, mà đòi bán bảo bối cho tôi?

Bảo bối đâu?

Bảo bối ở đâu?

Lấy ra cho tôi xem đi.” “Bảo bối của tôi không thể dễ dàng lấy ra.” Ông lão chậm rãi nói.

“Nhưng ông ơi, ông không lấy đồ ra, thì làm sao có người tìm ông mua được?” Trương Khải Minh lên tiếng.

Theo quy trình mua bán thông thường, người bán chắc chắn sẽ trưng bày sản phẩm của mình, và còn phải quảng cáo rầm rộ, nhưng ông cụ này không những không bày đồ ra, mà còn nói những lời như “không thể tùy tiện cho người khác xem”, ba người nhìn nhau ngơ ngác.

“Ông ơi, ông làm ăn kiểu này thì làm sao mà thành công được?” Ông cụ càng thần bí không chịu lấy đồ ra, Vương Bàn Tử càng tò mò, “Lấy ra cho tôi xem cũng không sao mà.” “Đúng rồi ông ơi, ông cho chúng tôi xem một cái, anh tôi sẽ mua cho ông.” Nói rồi, Trương Khởi Linh thân mật khoác vai Vương Bàn Tử, tạo dựng hình ảnh một thiếu gia giàu có.

Vương Bàn Tử liếc cậu ta một cái, sợ Trương Khởi Linh muốn lừa tiền mình, nhưng sức hấp dẫn của món đồ bí ẩn kia đối với hắn quá lớn, nên Vương Bàn Tử cũng không phản bác Trương Khởi Linh.

Trương Khải Minh nhìn hai người hợp tác lừa gạt, chỉ đứng một bên bất lực lắc đầu.

Chắc chắn, lát nữa tiền sẽ do Vương Bàn Tử trả.

Bị mấy người trẻ tuổi nói qua nói lại, ông lão cũng có chút lung lay, chỉ thấy ông ta thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Ai, vậy lão phu lấy ra cho các cậu xem một cái.

Mấy cậu, lại gần một chút, đừng để người khác nhìn thấy.” Ba

người nhìn nhau, không khỏi cảm thấy lời của ông lão có chút buồn cười, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời vây quanh ông lão.

Lúc này, ông lão từ sau lưng cẩn thận lấy ra một bộ quần áo, đồng tử Trương Khải Minh đột nhiên co lại, mày nhíu chặt.

"Trời!" Trương Khởi Linh cũng nhìn ra chút manh mối, có chút ghê tởm và kỳ lạ nhíu mày.

"Ông ơi, đây là bảo bối của ông?" Vương Bàn Tử chỉ vào bộ quần áo đang tỏa ra một mùi kỳ lạ trong tay ông lão, bịt mũi, mặt mày nhăn nhó.

"Đương nhiên." Ông lão dường như không cảm thấy có gì không ổn, tiếp tục nói: "Cậu thấy thế nào?" "Ông ơi, tôi không nghe nhầm chứ?" Trương Khải Minh lộ ra nụ cười cay đắng, "Nếu tôi không nhìn nhầm, bộ quần áo này là của người chết phải không?" Vương Bàn Tử vốn không phát hiện ra, nghe Trương Khải Minh nói vậy mới muộn màng nhận ra đó đúng là một bộ quần áo của người chết.

Kiểu dáng không phải của thời hiện đại, chắc cũng đã có tuổi, quần áo cũng có chút mài mòn, màu sắc cũng có thể thấy rõ đã phai đi, nhưng từ những đường thêu trên quần áo có thể thấy, bộ quần áo này tuyệt đối được làm thủ công rất công phu.

Vào thời đó, người có tư cách mặc trang phục thủ công công phu, không phải thương nhân thì cũng là quý tộc.

"Đừng nói những lời xui xẻo như vậy, thứ này nhìn cũng biết là đồ của nhà giàu thời xưa mới có thể mặc, nếu mang đi bán, chắc cũng đáng không ít tiền." Ông lão có chút trách móc nhìn Trương Khải Minh một cái.

Khóe miệng Trương Khải Minh giật giật, Vương Bàn Tử lại nói: "Ông ơi, vậy món đồ này của ông từ đâu mà có?

Ông mua của người khác à?" Vốn tưởng ông lão sẽ tiết lộ nguồn gốc của bộ quần áo, nhưng không ngờ ông lão lại lắc đầu.

Vương Bàn Tử có chút sốt ruột, nếu bộ quần áo này không phải do ông lão mua được từ người khác, vậy có nghĩa là ông ta đã xuống mộ.

Món đồ này nhìn là biết được lột từ trên người chết xuống, xem niên đại chắc cũng phải thời Hán Đường, nếu có thể tìm được ngôi mộ mà ông lão đã vào, lại có thể kiếm được một khoản lớn rồi!

"Thế này đi, ông ơi, ngoài bộ quần áo này ra ông còn có đồ gì khác không?" Vương Bàn Tử cắn răng, truy vấn.

Ông lão lúc này mới lười biếng nhìn Vương Bàn Tử một cái, "Tự nhiên là có, chỗ tôi còn có nhiều đồ quý giá hơn nữa." Vương Bàn Tử nghe vậy, trong mắt lập tức lộ ra vẻ mặt chỉ có khi đối mặt với tiền bạc, vừa định mở miệng nói, đã bị Trương Khởi Linh xen vào: "Ông ơi, ông nói quý giá, vậy quý giá đến mức nào?" Chỉ thấy ông lão lật qua lật lại bộ quần áo trong tay, nói: "Quý giá hơn cái này nhiều." "....." Ba người nhìn nhau, đều không nói nên lời.

Tuy ông lão nói một câu vô nghĩa, nhưng ba người cũng đã đại khái xác định được suy đoán trong lòng – món đồ này có khả năng là do ông cụ lấy được từ ngôi mộ nào đó, nhưng lại không giống lắm.

Chương 579

Vì nếu thật sự là đồ lấy được từ dưới mộ, sẽ không giống như ông lão này, ngang nhiên mang ra bán trên đường phố.

"Ông ơi, bộ quần áo này tôi mua, nhưng ông phải đưa tôi đi xem những bảo bối kia." Trương Khải Minh đột nhiên nói.

Trương Khởi Linh cũng vội vàng xen vào, "Đúng đúng đúng, ông ơi, ông có đồ quý giá hơn mà không mang ra, làm ăn ai lại mang đồ rẻ ra bán trước chứ?" "Đúng rồi ông ơi, chỉ cần ông đưa chúng tôi đi xem những bảo bối đó, tôi sẽ mua hết cho ông!" Vương Bàn Tử hiếm khi hào phóng nói.

Hai người còn lại nghe vậy, đồng thời quay đầu lại nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh, vẻ mặt đều lộ ra sự nghi ngờ.

"Hai người có biểu cảm gì vậy?

Chưa thấy tôi hào phóng như vậy bao giờ, bị dọa rồi à?" Vương Bàn Tử đắc ý cười.

Trương Khởi Linh "chậc" một tiếng, đảo mắt, "Bình thường keo kiệt, bây giờ lại hào phóng." "Liên quan gì đến cậu!" Vương Bàn Tử lườm Trương Khởi Linh một cái, sau đó lại với vẻ mặt nịnh nọt năn nỉ ông lão, "Ông ơi, ông thấy thế nào?

Đây là một món hời lớn đó!

Siêu thị đại hạ giá cũng không hời bằng đâu!" Vương Bàn Tử thực sự biết cách nói chuyện, quyết tâm phải xem bằng được những bảo bối quý giá của ông lão.

Ông lão nghĩ ngợi, rồi nói với ba người: "Nếu các cậu đã thành tâm muốn xem như vậy, thì đợi mấy ngày nữa ta về nhà, các cậu đi

cùng ta một chuyến, ta sẽ lấy những bảo bối còn lại ra cho các cậu xem." "Về nhà?" Trương Khải Minh hỏi.

"Nhiều đồ như vậy, ta một thân già, không thể mang theo bên mình được." Ông lão cười nói, "Ta phải ở lại Bắc Thượng Hồ Đồng mấy ngày, ba ngày sau sẽ về nhà.

Sáng ba ngày sau, đến đây tìm ta, chúng ta cùng về." "Vậy được thôi." Vì bảo bối, Vương Bàn Tử chỉ có thể khuất phục.

Ông lão lại nhìn bộ quần áo trong tay, Trương Khải Minh lập tức hiểu ý ông lão, Trương Khởi Linh cũng huých tay Vương Bàn Tử, ra hiệu lấy tiền: "Bàn Tử, trả tiền đi." Sau đó, Vương Bàn Tử liền không tình nguyện lấy ví tiền ra, đưa từng tờ tiền màu đỏ.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh cười đến chết, "Bàn Tử, tôi hình như nghe thấy tiếng trái tim cậu rỉ máu rồi đó." Vương Bàn Tử lườm cậu ta một cái.

Lúc này, ông lão đang nhận tiền lại lên tiếng: "Nhưng mà, các chàng trai trẻ, ta phải nhắc nhở các cậu." Ba người nhìn nhau, hỏi: "Chuyện gì?" "Ba ngày sau khi theo ta về, tuyệt đối không được kinh động đến thần trong đất." "Cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử ngơ ngác, "Ông ơi, thời đại nào rồi, thế kỷ 21 rồi!

Lấy đâu ra mấy thứ ma quỷ thần thánh đó?

Ông đừng có quá phong kiến mê tín." Vương Bàn Tử vừa nói xong, Trương Khải Minh thấy sắc mặt ông lão "xoạt" một cái đã thay đổi.

Trương Khải Minh vội vàng véo vào cánh tay Vương Bàn Tử, thấp giọng nói: "Bàn Tử, im miệng!

Đừng nói bậy!" "Ông ơi, ông đừng nghe nó nói bậy!" Trương Khởi Linh cũng cười làm lành.

Kinh ngạc thì cũng đã kinh ngạc rồi, vất vả lắm mới thoát ra khỏi mộ thất, con suối nhỏ dẫn ra lối thoát cũng không quá khó đi.

Mấy người men theo hướng dòng chảy đi khoảng mười mấy phút thì nhìn thấy khung cảnh bên ngoài.

Đang là buổi chiều, mặt trời tỏa nắng gay gắt, Trương Khải Minh vươn vai thư giãn cơ thể, lúc nãy kẹt trong quan quách quá lâu rồi.

Trong lúc đang thả lỏng, Trương Khải Minh lơ đãng liếc nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện phía xa có một đội ngũ, quân số không hề ít.

Khi Trương Khải Minh vừa mới định thần lại, giọng của Trương Khởi Linh vang lên: "Nhìn đằng kia kìa." "Không lẽ là bọn trộm mộ?" Phản ứng đầu tiên của Vương Bàn Tử khi nhìn thấy người là như vậy.

"Chắc không phải đâu?" Liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, Trương Khởi Linh nhíu mày, "Trông họ không giống lắm." "Tôi đi xem thử là biết ngay." Trương Khải Minh nói xong liền xách túi trên đất, tiến về phía đội ngũ kia, hai người phía sau nhìn nhau một cái rồi vội vã đi theo.

Khi cách đội ngũ đó khoảng hai trăm mét, ba người tìm một gốc cây đại thụ ngồi xuống nghỉ ngơi, cũng là để tiện quan sát đám người lai lịch bất minh phía trước.

"Nhìn cách ăn mặc thì không giống bọn trộm mộ." Trương Khởi Linh chọn một tư thế thoải mái rồi nằm xuống nói: "Vả lại, có ai thấy bọn trộm mộ nào lại đi trộm một cách công khai thế kia không?

Thật sự là quá phô trương rồi." Đội ngũ đó rất đông, nhân số lớn, hành sự cũng rất ngang nhiên.

Dù cách một khoảng xa, Trương Khởi Linh vẫn có thể loáng

thoáng nghe thấy họ đang thảo luận về một ngôi mộ nào đó.

Trên người mỗi người dường như đều mang theo những thiết bị chuyên nghiệp mà anh chưa từng thấy, đó là những thứ bọn trộm mộ không thể nào có được.

Có hội trộm mộ nào khi xuống hầm lại mang theo nhiều người như vậy?

Có tên trộm mộ nào lại ngang nhiên mặc trang phục như thế khi đi đổ đấu?

Đám trộm mộ thật sự chỉ hận không có chức năng tàng hình, chứ không bao giờ dám không kiêng nể gì giữa thanh thiên bạch nhật như thế.

"Mười phần thì có đến tám chín phần là đội khảo cổ." Trương Khải Minh nói, "Đội khảo cổ có tư cách xuống mộ chính thống, cho nên họ mới dám thảo luận công khai như vậy.

Trong đội ngũ đó, đa số đều đeo kính, tôi đoán là..." "Lúc trẻ đọc sách quá nhiều nên bị cận thị chứ gì?

Ha ha ha!" Vương Bàn Tử cướp lời Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh bất đắc dĩ cười nói: "Thật sự, những người vào được đội khảo cổ thì học lực chắc chắn không thấp.

Người của đội khảo cổ ngày ngày nghiên cứu đồ vật, cường độ dùng mắt rất lớn, nên số người cận thị nhiều cũng là chuyện bình thường." "Nhưng gần đây làm gì có mộ nào." Trương Khởi Linh nói.

Nơi đội khảo cổ xuất hiện, ngoài vị trí có cổ mộ ra thì chẳng còn nơi nào khác.

Trương Khải Minh hơi chau mày, khả năng cao là ngôi mộ cổ họ vừa mới thoát ra lúc nãy.

Đứng dậy phủi bụi trên người, Trương Khải Minh nói với hai người kia: “Chỉnh đốn lại đi, tôi qua đó chào hỏi một tiếng.” “Ái chà, có quen biết gì người ta đâu, tự dưng xông lên chào hỏi, cậu không sao đấy chứ?” Vương Bàn Tử tỏ ý không muốn đi.

“Có đi không?” Trong một hơi thở, Trương Khải Minh biểu diễn ngay một chiêu tỏa hầu trước mặt mọi người.

Vương Bàn Tử lập tức bị khống chế, lực tay của Trương Khải Minh lớn đến kinh người, Vương Bàn Tử to béo như vậy mà không thể nhúc nhích, đành phải đầu hàng nhận thua.

“Đi đi đi, Minh ca đã lên tiếng rồi, sao tôi dám không đi?” Vương Bàn Tử cười nịnh nọt, “Lúc nãy chỉ đùa với Minh ca chút thôi.” “Nhanh lên, không có thời gian đùa với cậu đâu.” Trương Khởi Linh lại bồi thêm một cước vào mông Vương Bàn Tử.

Sau khi hai người quay lưng đi, Vương Bàn Tử hướng về phía lưng họ mà vung tay múa chân một hồi lâu mới miễn cưỡng hả giận.

Thật là, suốt ngày cứ hợp lại bắt nạt mình, đúng là không ra gì!

Bị ép buộc bằng bạo lực, Vương Bàn Tử chỉ đành không tình nguyện đi theo hai người đến chào hỏi đội khảo cổ kia.

Chương 580

Do đội khảo cổ đang mải chuẩn bị các loại tài liệu và công tác chuẩn bị tiền kỳ nên khi ba người tiến lại gần, họ vẫn chưa phát hiện ra.

Thế là Trương Khải Minh chủ động lên tiếng: "Xin hỏi các vị..." Nghe thấy tiếng động, ánh mắt mọi người đều dồn về phía ba người.

Lúc này, một người đàn ông lớn tuổi bước ra.

"Ồ, chào mọi người, tôi là thành viên của đội khảo cổ đang khảo sát ở đây, các cậu là ai?" "Anh em tôi là người từ nơi khác đến đây du lịch." Trương Khải Minh mỉm cười, trả lời một cách kín kẽ.

"Hóa ra là vậy." Người đó gật đầu.

Trương Khải Minh thầm quan sát người trước mặt, chỉ thấy ông ta mặc trang phục giản dị, tóc đã lốm đốm bạc, đeo một chiếc kính trắng, trên cổ treo một vật gì đó có lẽ là công cụ khảo cổ.

Theo nghĩa nghiêm ngặt, nếu muốn dính dáng chút quan hệ với đội khảo cổ thì Trương Khải Minh và những người khác cũng được coi là đồng nghiệp.

Nhưng trước đó, anh chưa từng tìm hiểu hệ thống về các đội khảo cổ.

Vì vậy, ngoại trừ vài vị đại sư khảo cổ danh tiếng trong giới, những người còn lại anh chẳng biết một ai.

Đối với người trước mặt, Trương Khải Minh vừa quan sát thấy ông ta là người lớn tuổi nhất trong đoàn, dường như cũng đang chỉ huy và hướng dẫn, chắc chắn là người dẫn đầu của đội khảo cổ này.

Bầu không khí có chút gượng gạo, Trương Khải Minh nở nụ cười

thân thiện, đi thẳng vào vấn đề: "Các vị là người của đội khảo cổ phải không?" Bị nói trúng tim đen, ngoại trừ Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử có chút bất ngờ, những người còn lại đều không có biểu cảm gì đặc biệt.

"Đúng vậy." Người dẫn đầu cũng không che giấu, trực tiếp hào phóng thừa nhận.

Điểm này nằm ngoài dự tính của Trương Khải Minh, vì công tác khảo cổ thường được tiến hành bí mật, việc tiết lộ thông tin có thể gây rắc rối, ví dụ như thu hút bọn trộm mộ.

"Tôi phát hiện ở đây có một ngôi mộ cổ, nên dẫn đội đến khảo sát một phen." "Thì ra là thế." Trương Khải Minh gật đầu, tâm trí quay lại với suy đoán ban đầu.

Anh nói tiếp: "Tôi cũng là một người yêu thích lịch sử, theo tôi biết thì ở vùng này, những gì có thể khai thác được chắc là từ thời Hán Đường nhỉ?" Người dẫn đầu không ngờ Trương Khải Minh lại nói ra được như vậy, thần sắc có chút kích động.

"Chính xác!" Ông ta cười nói, "Căn cứ vào tư liệu hiện tại, chúng tôi suy đoán là thời Hán Đường, nhưng cụ thể là thuộc về dòng dõi hoàng thất nào thì vẫn chưa rõ." Trương Khải Minh ngoài mặt khách sáo mỉm cười, nhưng trong lòng đang suy tính xem có nên cung cấp manh mối cho người này không.

Người trước mặt là đội khảo cổ chính quy, Trương Khải Minh tự nhiên muốn giúp một tay.

"Ách..." Trương Khải Minh do dự một chút, "Lúc nãy khi đi ngang qua một chỗ, tôi cảm thấy nơi đó có thể là lối vào của ngôi mộ cổ, các ông có thể qua đó xem thử." "Lời này là thật sao?" Người dẫn đầu vẻ mặt không thể tin nổi.

Trương Khải Minh biết sẽ như vậy nên đã chuẩn bị sẵn đối sách: "Tôi cũng không quá chắc chắn, dù sao tôi cũng không phải dân chuyên nghiệp." Sau khi mời mấy người vào nhà, đại bá chuẩn bị cho họ vài bát nước giải nhiệt.

Vương Bàn Tử bưng bát uống cạn một hơi, vẫn chưa thấy đã thèm, lấy tay quẹt miệng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, mấy người đều thấy dễ chịu hẳn, họ cảm ơn đại bá rồi định hỏi tiếp tin tức về Lâu Lan, nhưng đại bá lại lên tiếng hỏi họ từ đâu đến trước.

Biết ba người từ phương xa tới, đại bá càng khuyên họ sớm rời đi, còn nói thẳng là đừng có đâm đầu vào chỗ chết, tuổi còn trẻ mà bỏ mạng ở đó thì không đáng.

Theo Vương Bàn Tử, rõ ràng là ông ta có ý xem thường mình, lập tức bất mãn vỗ bàn một cái, mũi hừ lạnh một tiếng: "Đại bá, tôi nói thẳng với ông luôn, ba người chúng tôi không ai là kẻ nhát gan cả.

Đã đến đây rồi thì nhất định phải tìm được mới đi, ông cứ việc nói những gì ông biết cho tôi là được." "Tôi cũng là vì muốn tốt cho các cậu thôi, các cậu không biết trong đó nguy hiểm thế nào đâu.

Đừng nói các cậu, ngay cả tôi cũng không dám mạo hiểm đến nơi đó.

Mấy tháng trước có một đội khảo cổ đến, mục đích cũng giống các cậu, kết quả là ngay hôm đó mất tích hai người, những người còn lại sợ đến mức không dám ở lại thêm một ngày nào mà bỏ chạy hết." Đại bá không phải đang hù dọa họ, vì từ khi xảy ra chuyện đó, trong hơn hai tháng qua không có người lạ nào bén mảng tới đây, đám này là nhóm đầu tiên đến nộp mạng sau vụ đó.

Vương Bàn Tử dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn đại bá, không tin

những chuyện ông ta nói.

Chỉ là một vùng sa mạc thôi mà, làm gì đến mức nguy hiểm như lời đồn thổi, trước đây anh có phải chưa từng đi sa mạc đâu.

Với kinh nghiệm đi sa mạc trước đó, trước khi xuất phát mấy người thậm chí còn tự tin rằng lần này nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi.

Nhưng lúc này, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng sau khi nghe họ khẳng định ý định của đại bá, dường như ông đang muốn nói với họ rằng, chuyến đi này sẽ không thuận lợi như tưởng tượng.

Tiếp đó, họ lại nghe lão bá dùng giọng điệu tâm huyết nói tiếp: "Đừng nghĩ là tôi nói quá, sa mạc ở chỗ này không giống nơi khác đâu.

Các cậu cũng cảm nhận được ở đây nóng thế nào rồi đấy, đặc biệt là càng đi vào trung tâm thường xuyên xuất hiện cát lún, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi, tôi không đùa với các cậu đâu." "Ngoài ra còn có đủ loại dị trùng, nếu bị cắn mà không xử lý kịp thời thì hậu quả khôn lường.

Tôi nói hết lời rồi, tiếp theo có đi hay không tùy các cậu, sau này có chuyện gì đừng trách tôi không cảnh báo." Trương Khải Minh đưa tay vuốt cằm, ánh mắt lộ vẻ sâu xa suy nghĩ, nhưng đừng hiểu lầm, anh không hề do dự việc có nên đi tiếp hay không.

Trong từ điển của Trương Khải Minh không có từ "sợ".

Anh chỉ đang nghĩ, nếu thật sự nguy hiểm như đại bá nói thì những chuẩn bị hiện tại là hoàn toàn không đủ.

Nếu muốn tìm thấy cổ thành trong sa mạc, cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng hơn nữa.

Sau khi bày tỏ với đại bá là sẽ không lùi bước, mấy người đồng

thời nhìn đại bá đang thở dài rồi chào tạm biệt, bắt đầu tìm đến những nhà khác.

Hầu như mỗi cư dân họ hỏi đều nói y hệt như đại bá.

Không một ai là không khuyên họ đừng đi nộp mạng mà hãy mau quay về.

Trước đây Trương Khải Minh đã tìm hiểu trên mạng, vùng sa mạc này không chỉ có nhiệt độ cực cao mà diện tích cũng rất rộng lớn, nếu đi bộ trong đó ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã ra được.

"Tôi nghĩ chúng ta phải tìm một phương tiện di chuyển." Đi quá mệt, mấy người tìm một chỗ râm mát dừng lại nghỉ ngơi ngắn ngủi, Trương Khởi Linh nói.

Vương Bàn Tử gật đầu tán thành, do lượng mỡ trên người nhiều nhất nên mồ hôi đã sớm làm ướt sũng quần áo, dính vào da thịt vô cùng khó chịu.

Thật ra từ sớm anh đã muốn bảo hai người kia dừng lại đừng đi tiếp, nhưng thấy họ không có ý định dừng, sợ ảnh hưởng đến tiến độ chung nên Vương Bàn Tử gồng mình đi theo cho đến khi mệt rã rời mới chịu nghỉ.

Đặt hành lý xuống rồi ngồi bệt, Vương Bàn Tử cảm thấy nửa cái mạng sắp tiêu đời ở đây rồi.

Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, anh tự nhiên là người đầu tiên phản ứng.

Không biết hai người kia có thể đi tiếp thuận lợi không, chứ anh cảm thấy nếu cứ đi bộ thế này để ra khỏi sa mạc thì chỉ có nước khiêng đi thôi.

Trương Khải Minh đưa tay lau mồ hôi trên trán, cũng gật đầu đồng ý: "Chỗ này đã là sa mạc thì chắc chắn sẽ có người bán lạc đà.

Chương 581

Đợi nghỉ ngơi xong tôi sẽ đi về phía trước hỏi xem có ai bán lạc đà không, tiện thể mua thêm một số thứ cần thiết khác, ví dụ như thuốc phòng dị trùng cắn.

Tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm, mai chính thức xuất phát." Sau khi nghỉ ngơi xong, mấy người tiếp tục lên đường.

May mắn gặp được một người địa phương đang cưỡi lạc đà, họ tiến lên hỏi thăm chỗ mua lạc đà.

Người ngồi trên lạc đà chỉ tay về một hướng: "Cứ đi thẳng hướng đó, có một lão gia bán lạc đà đấy." Mấy người cảm ơn rồi đi theo hướng người hảo tâm chỉ.

Quả nhiên thấy một trang trại nuôi lạc đà, tính sơ sơ cũng phải trăm con.

Ông lão đầu quấn khăn trắng đậm chất phong tình địa phương, mặc áo mỏng, da đen nhẻm nhưng ánh mắt thuần phác trong trẻo, thấy có người liền lập tức lộ ra nụ cười chào đón.

Do đã có bài học bị dân làng khuyên lùi bước trước đó, nên để tránh việc ông lão biết mục đích rồi không bán lạc đà cho mình, mấy người không nói rõ ý định mà chỉ bảo là muốn mua lạc đà thuần túy.

"Đại gia, lạc đà bao nhiêu tiền một con vậy?" Đại gia không nói gì, giơ một ngón tay già nua ra hiệu số "1", rồi tiếp theo là số "7", nghĩa là một con lạc đà giá bảy ngàn tệ.

Tiếp đó ông nhìn ba người, lại giơ ba ngón tay ra hiệu số "3", rồi lại giơ số "6", không khó để thấy ý của đại gia là nếu mua ba con thì tính giá sáu ngàn một con.

Mấy người quay lại, chụm đầu nhỏ giọng thảo luận.

Vương Bàn Tử ôm túi tiền của mình: "Có vẻ hơi đắt nhỉ." "Hay là thử mặc cả xem?" Trương Khởi Linh nói.

Ánh mắt Trương Khải Minh hơi nheo lại: "Tôi thấy ba con lạc đà có lẽ không đủ, chúng ta cần chuẩn bị đủ nước và thực phẩm, phải có một con chuyên thồ hành lý nữa." Hai người kia nhìn nhau: quả thực là cần thiết.

Thế là Trương Khải Minh quay người lại, cũng dùng cách của đại gia để mặc cả, giơ tay ra hiệu hai lần số "4".

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn không nổi nữa, thầm lẩm bẩm bên tai: "Đúng là coi đây như chợ rau mà mặc cả, chém ác thật!" "Ở nhà à...

Đợi chút, tôi đang ở gần nhà cậu đây... tôi sẽ kể cho cậu sau." Nói xong, Vương Bàn Tử vội vàng cúp điện thoại.

Trương Khải Minh nhìn màn hình điện thoại đã tắt, lông mày không khỏi cau lại.

Nghe giọng điệu của Vương Bàn Tử lúc nãy, có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó.

Thằng nhóc đó không lẽ đụng phải cường đạo thổ phỉ bị cướp đấy chứ?

Chẳng mấy chốc, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tiếng gõ gấp gáp và lo lắng, ngoài Vương Bàn Tử ra thì không thể là ai khác.

Cửa vừa mở, Vương Bàn Tử liền lao vù vào trong phòng, lại thò đầu ra ngoài cửa nhìn ngó, xác nhận không có ai theo đuôi mới đóng cửa lại và khóa trái hai vòng.

Trương Khải Minh ngơ ngác nhìn loạt hành động của Vương Bàn

Tử, ánh mắt dừng lại ở vật giống như bọc hành lý mà Vương Bàn Tử đang ôm trong lòng.

Vào được phòng, Vương Bàn Tử lộ rõ vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Đi tới cạnh giường, Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống chiếc giường lớn, tùy ý nằm vật ra như đang ở nhà mình.

Trương Khải Minh đi tới ngồi cạnh Vương Bàn Tử, đưa cho cậu ta một ly nước ấm, hỏi thăm: "Vừa nãy có chuyện gì thế, cứ như có người đuổi theo sau lưng ấy, không phải cậu gây thù chuốc oán với ai ở ngoài kia đấy chứ?

Trốn ở nhà tôi, vạn nhất người ta tìm đến nhà tôi thì tôi không tha cho cậu đâu." Trương Khải Minh vừa dứt lời liền nhận ngay một cái liếc mắt lạnh lùng của Vương Bàn Tử.

Cậu ta nhận lấy ly nước từ tay Trương Khải Minh rồi uống ực ực, lau miệng xong mới kể nguyên nhân cho Trương Khải Minh: "Không biết nữa, lúc nãy tôi suýt chút nữa bị đuổi kịp, hên là tôi cơ trí chạy vào một con hẻm trốn nên mới không bị bắt." Trương Khải Minh mở bọc hành lý mà Vương Bàn Tử vừa đặt xuống, đập vào mắt là từng món từng món cổ vật lấy từ trong mộ ra.

Trương Khải Minh nhướng mày: "Định mang đống đồ này đi bán hết à?" Vương Bàn Tử gật đầu.

Vốn dĩ hôm nay định mang đống cổ vật này ra thị trường cổ ngoạn để chuẩn bị kiếm một mớ.

Thở dài một tiếng, giọng điệu Vương Bàn Tử đầy vẻ thất vọng vì sự việc không thành: "Không biết nữa, vốn dĩ tôi đang ở đó yên ổn đàm giá với ông chủ rồi, nhưng bỗng nhiên một đám khách không mời mà đến mặc đồ đen xông vào." Những vị khách không mời mà đến đó mặt mày hung tợn, tự xưng là người của chính phủ, nhận lệnh cấp

trên đặc biệt đến bắt giữ những người buôn bán và mua cổ vật.

Thật lòng mà nói, nếu theo lời họ thì ở nơi đó cơ bản chẳng có ai sạch sẽ cả.

Một khi bị bắt, người sẽ bị tống giam, đồ đạc sẽ bị tịch thu toàn bộ.

Người bị bắt thì cũng chẳng sao, nhưng bao nhiêu tâm huyết mới lấy được bảo bối từ trong mộ ra mà lại rơi vào tay người khác, Vương Bàn Tử thực sự thấy không đáng.

Đám người áo đen đó truy quét cơ bản đều là những thứ "xuất thổ", mà đồ trong tay Vương Bàn Tử thì không có món nào là không từ dưới đất đào lên.

Trương Khải Minh không thể không nhớ đến đám người rầm rộ lúc nãy ở dưới lầu.

Nghe Vương Bàn Tử mô tả, anh chắc chắn đám "khách không mời mà đến" vừa thấy chính là từ thị trường cổ ngoạn ra.

"Tôi sợ khiếp vía, vội vàng ôm bảo bối chạy thục mạng, suýt chút nữa thì ngã nhào.

May mà nhà cậu gần đây, nếu không hôm nay tôi chắc chắn tiêu đời rồi." Lời này Vương Bàn Tử không hề nói đùa, né tránh được ánh mắt bọn họ nhất thời nhưng cũng không dám chắc giây tiếp theo có bị người biết chuyện tố cáo không.

Phạm sai lầm thì bị phạt, làm đúng thì tự nhiên cũng có thưởng.

Phàm là tố cáo những kẻ phạm lỗi thì quần chúng sẽ được thưởng.

Nhìn tới nhìn lui, nơi an toàn nhất bây giờ chỉ có nhà Trương Khải Minh thôi.

Trương Khải Minh cười nhìn một món bảo bối trong bọc của Vương Bàn Tử, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn cậu ta: "Thế chạy đến chỗ tôi, không sợ tôi thấy tiền nổi lòng tham, báo cáo cậu sao?" Vương Bàn Tử xua tay: "Thôi đi, đồ của cậu chắc cũng không ít hơn của tôi đâu.

Nếu báo cáo tôi, tôi chắc chắn cũng sẽ là người đầu tiên tố cáo lại, chúng ta là cùng hội cùng thuyền mà." Vương Bàn Tử ngồi dậy, quàng tay lên cổ Trương Khải Minh, nở một nụ cười đôn hậu thân thiện: "Hảo huynh đệ, cho tôi lánh tạm ở đây vài ngày nhé.

Tôi đoán đám người đó không chỉ đi hôm nay mà mai mốt cũng sẽ đi tiếp.

Cậu chắc không nỡ nhìn huynh đệ mình rơi vào tay kẻ khác đâu nhỉ..." Trương Khải Minh cảm thấy nổi hết cả da gà, đưa tay đẩy mạnh đầu Vương Bàn Tử sang một bên, khinh bỉ không nể mặt: "Nói chuyện đàng hoàng đi, gớm chết đi được." Trương Khải Minh lấy điện thoại ra, xem trong hòm thư thấy một mệnh lệnh mới ban bố của chính phủ, đó cũng là lý do khiến người ta đi bắt người ở thị trường cổ ngoạn.

Nguyên nhân chính phủ làm vậy là vì hai năm gần đây nạn đạo mộ hoành hành, làm nhiễu loạn trật tự bình thường của thị trường cổ ngoạn.

Ngoài ra, việc bọn đạo mộ đào bới không kiềm chế khiến các nhà khảo cổ học sau này khi muốn tìm hiểu từ một ngôi mộ đã bị đào thì thông tin thu thập được rất ít ỏi.

Chương 582

Vì vậy, xem xét hai điểm trên, theo kiến nghị của các nhà khảo cổ, chính phủ quyết định trấn hưng và chỉnh đốn tình trạng này, thông qua việc kiềm chế giao dịch cổ ngoạn để khiến đồ trong tay bọn đạo mộ không bán được.

Cho dù có người muốn mua cũng không dám mua, vì một khi bị phát hiện thì tiền mất tật mang, đồ đạc cũng bị tịch thu sạch sẽ, đúng là tiền mất tật mang.

Một khi đồ trong tay bọn đạo mộ không bán được thì hành vi đạo mộ sẽ được kiểm soát ở mức độ lớn.

Điểm này các nhà khảo cổ thực sự đã làm đúng.

Ví dụ như lúc này, Vương Bàn Tử đang ôm một bao tải bảo bối mà không biết bán đi đâu, đang mếu máo gào khóc.

Sớm biết thế này, hai ngày trước lúc lão đầu tử kia mặc cả, mình nên đồng ý cho rồi.

Tuy có hơi rẻ một chút, nhưng ít nhất cũng không phải ngồi nhìn đống bảo bối thế này.

Phải nói là mấy lão khảo cổ đó quá nhiều mưu mô thủ đoạn, lần này thực sự khiến đám đạo mộ kêu khổ thấu trời rồi.

"Trương Khải Minh, tôi thật sự sẽ không bị tống vào đồn chứ?" Vương Bàn Tử đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, để đến lúc thực tế đối mặt còn có thể chấp nhận được.

Trương Khải Minh lườm một cái, đưa ra điều kiện tiên quyết: "Chỉ cần cậu không nói linh tinh." Vương Bàn Tử ưỡn ngực, lấy ngón tay cái quẹt mũi, hừ lạnh một tiếng: "Tôi mà thèm nói linh tinh

chắc?

Yên tâm đi, miệng tôi kín hơn bình gốm nhiều.” Viên quản chế vuốt cằm, vẻ mặt kiểu “đã học được rồi”, quyết định sau khi Vương Bàn Tử ra ngoài sẽ bái cậu ta làm sư phụ.

Chẳng mấy chốc, cuộc trò chuyện giữa cảnh sát và nhân viên khảo cổ kết thúc.

Mấy người cảm ơn cảnh sát rồi chuẩn bị rời đi.

Lúc này Trương Khải Minh kéo cánh tay một người lại không cho đi.

Người bị Trương Khải Minh kéo chính là người quen của người dẫn đầu kia.

Người đó nhìn Trương Khải Minh với vẻ mặt kỳ quặc, hiển nhiên không hiểu vì sao đối phương lại kéo mình lại.

Trương Khải Minh ghé vào tai anh ta nói khẽ một câu là có quen biết với người dẫn đầu, rồi nói tên của vị dẫn đầu đó ra.

Đối phương nhìn Trương Khải Minh với ánh mắt đầy kinh ngạc, không ngờ anh lại quen biết với người dẫn đầu của họ.

Chính vì không ngờ tới nên anh ta có chút nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Trương Khải Minh.

“Thật sự quen biết sao?” “Không tin anh cứ đi hỏi là biết.” Trương Khải Minh thành khẩn gật đầu, ánh mắt thiếu niên trong trẻo, thẳng thắn không giống như đang nói dối.

Đối phương hơi trầm mặc, nhìn vào bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình của Trương Khải Minh.

Biết mình thất lễ, Trương Khải Minh vội rụt tay lại, ánh mắt nhìn đối phương đầy vẻ cầu cứu, ý tứ hiển nhiên là hy vọng đối phương

có thể giúp một tay.

Đối phương vẻ mặt khó xử, tặc lưỡi một cái rồi nói với Trương Khải Minh: "Đợi đó." Nghe vậy, Trương Khải Minh biết việc cứu Vương Bàn Tử ra là có hy vọng rồi.

Anh biết người đàn ông này đang đắn đo xem anh có nói dối về mối quan hệ với vị dẫn đầu kia không.

Cho nên việc cần làm bây giờ chắc chắn là đi xác minh lời nói với vị dẫn đầu.

Nhìn đối phương quay đi, Trương Khải Minh không quên để lại cái tên.

"Nhớ nói với ông ấy, tôi là Trương Khải Minh." Khoảng hai phút sau, người đó quay lại, trên mặt đã có vài phần ý cười.

Sau khi trao đổi với cảnh sát vài phút, cảnh sát đi tới nhìn hai người, chậm rãi nói: "Có thể đi rồi." Nhanh vậy sao?

Ánh mắt Trương Khải Minh đầy vẻ cảm kích nhìn đối phương, còn Vương Bàn Tử thì vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì, dù sao chỉ biết là được ra ngoài là tốt rồi, không phải ngồi đồn nữa!

Vì sắp được ra ngoài nên Vương Bàn Tử ưỡn thẳng lưng, đưa tay vỗ vai anh chàng viên quản chế trẻ tuổi kia, tâm huyết nói: "Về cứ theo lời tôi mà luyện tập thêm, tuổi trẻ mà, tương lai còn rộng mở lắm." Trương Khải Minh nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử, chỉ thấy cái điệu bộ đó thật sự là quá ngứa mắt, quá biết diễn.

Nói xong, Vương Bàn Tử định rời đi cùng Trương Khải Minh thì chàng trai trẻ phía sau lại lên tiếng: "Có thể cho tôi xin phương thức liên lạc không?" Vương Bàn Tử dừng bước, đưa tay vuốt tóc một cách soái khí, cười nói: "Hữu duyên tự sẽ tương phùng." Không biết phải dùng bao nhiêu định lực mới không lao vào đấm cho thằng nhóc

ngứa miệng đó một trận, Trương Khải Minh chỉ biết lắc đầu cười khổ, lấy tay che mặt, không thừa nhận là mình quen biết Vương Bàn Tử.

Sau khi ra khỏi đồn, Trương Khải Minh cung kính cúi chào cảm ơn đối phương.

Đối phương giơ tay xua xua, ý bảo không cần khách sáo.

Vương Bàn Tử đi sau Trương Khải Minh tò mò hỏi: "Cậu nói gì với anh ta thế, rồi anh ta nói gì với cảnh sát mà cảnh sát lại chịu thả tôi ra vậy?" Câu hỏi của Vương Bàn Tử cũng là thắc mắc của Trương Khải Minh, cả hai đều mang vẻ mặt khó hiểu nhìn người đàn ông khoảng ngoài bốn mươi tuổi, gương mặt chính trực trước mặt.

Trương Khải Minh có dự cảm người này không phải nhân vật đơn giản.

Quả nhiên, qua lời tự giới thiệu, hai người mới biết ông cũng là một chuyên gia khảo cổ, họ Hồ, nên bảo hai người cứ gọi là bác sĩ Hồ.

"Bác sĩ Hồ..." Vương Bàn Tử nheo đôi mắt ti hí nhìn bác sĩ Hồ, "Bác sĩ Hồ đã nói gì với cảnh sát mà họ lại thả tôi thế?" "Tôi nói với cảnh sát các cậu là sinh viên thực tập của trường tôi, nhờ cảnh sát xem xét vì còn trẻ và phạm lỗi lần đầu nên mới miễn cưỡng thả ra.

Đừng để có lần thứ hai, lúc đó tôi không bảo lãnh được đâu." Hóa ra là vậy, Trương Khải Minh lại cảm ơn một lần nữa.

Vương Bàn Tử cũng gật đầu khom lưng cảm ơn vài tiếng rồi vội vàng muốn về kiểm tra xem đống bảo bối còn đó không.

Thấy Trương Khải Minh chưa định đi, anh ta không nhịn được lên tiếng giục: "Trương Khải Minh, đi thôi." Trương Khải Minh đang định chào tạm biệt bác sĩ Hồ thì bác sĩ Hồ lại lên tiếng, ngỏ ý muốn

mời hai người một bữa cơm, coi như là nể mặt chỗ quen biết với vị dẫn đầu kia.

Trương Khải Minh cười cười: "Đáng lẽ phải là tôi mời cơm mới đúng.

Thế này đi, anh cứ chọn địa điểm, tôi mời khách." Bác sĩ Hồ cũng mỉm cười, ông thích sự thẳng thắn của chàng trai này: "Được." Trương Khải Minh không chịu đi, Vương Bàn Tử cũng đành phải đi theo hai người đến nhà hàng.

Trên bàn ăn, bác sĩ Hồ nhìn hai người với ánh mắt sâu xa, đầy ý vị nói: "Các cậu cũng biết rồi đấy, lần này tôi đã giúp một việc lớn như vậy, cho nên..." Vế sau của câu nói không cần nói cũng hiểu.

Vương Bàn Tử bất mãn liếc bác sĩ Hồ một cái, khinh rẻ "hả" một tiếng: "Ồ, hóa ra là anh đang để mắt tới đống bảo bối của tôi à!" Trương Khải Minh dùng ánh mắt cảnh cáo Vương Bàn Tử một cái, ý bảo cậu ta không biết nói chuyện thì im miệng.

Vương Bàn Tử tự thấy mất hứng, bĩu môi vùi đầu vào gặm móng giò, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên trên đời chẳng có bữa trưa nào miễn phí.

Ngay sau đó, Trương Khải Minh nhìn bác sĩ Hồ với ánh mắt áy náy: "Bạn tôi không biết nói chuyện, hy vọng bác sĩ Hồ không để bụng." "Không sao." "Những lời lúc nãy, anh cần tôi giúp gì không?" Nếu không nhờ bác sĩ Hồ, có lẽ bây giờ họ đang phải ngồi bóc lịch trong đồn rồi, nên Trương Khải Minh trong lòng rất cảm kích.

Việc cần làm anh sẽ không từ nan, cho dù thật sự muốn đống bảo bối đó, anh cũng sẽ đưa cho bác sĩ Hồ.

Chương 583

Nhưng bác sĩ Hồ không có ý định nhắm vào đống bảo bối đó.

Là một nhà khảo cổ học, ông không phải là kẻ trộm mộ, ông muốn thông qua mộ huyệt để tìm hiểu lịch sử hơn.

Bác sĩ Hồ đưa ra điều kiện là muốn hai người "làm công" cho ông.

Hai người đã biết đạo mộ thì tất nhiên có thể cung cấp sự giúp đỡ cần thiết cho việc tìm kiếm mộ huyệt.

Biết mình đã hiểu lầm đối phương, Vương Bàn Tử gãi đầu ngượng ngùng, chính mình cũng thấy xấu hổ.

Tiếp đó, để kiểm tra xem hai người hiểu biết bao nhiêu về môn khảo cổ, bác sĩ Hồ đã hỏi vài câu thường thức khảo cổ.

Một số câu hỏi đơn giản Trương Khởi Linh đều đáp được, còn Vương Bàn Tử thì kiểu thùng rỗng kêu to.

Khi độ khó câu hỏi tăng lên, Vương Bàn Tử bắt đầu tịt ngòi.

Sau một hồi khảo sát, bác sĩ Hồ phát hiện Trương Khải Minh có năng khiếu, còn Vương Bàn Tử thì đúng là hạng võ biền.

Sau bữa trưa, bác sĩ Hồ đề nghị dẫn hai người đến một nơi, nhưng Vương Bàn Tử cứ lo lắng cho đống bảo bối ở nhà.

Trương Khải Minh thấy được sự lo lắng của Vương Bàn Tử, cũng biết dù có đi theo bác sĩ Hồ thì cậu ta cũng không tập trung được, huống hồ chính anh cũng có chút lo lắng không biết đống cổ vật có bị cảnh sát thu giữ không, bèn đề nghị với bác sĩ Hồ xem liệu có thể để ngày mai đi không.

"Cũng được, vậy lưu lại phương thức liên lạc đi.

Ngày mai nhớ đến sớm một chút, lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ gặp mặt cho." Hai người kết bạn WeChat, bác sĩ Hồ vỗ mạnh vào vai Trương Khải Minh suýt chút nữa làm gãy xương anh.

Trương Khải Minh đau đến mức hít một hơi lạnh.

Tiếp đó nghe bác sĩ Hồ nói: "Hai người tốt nhất đừng có cho tôi leo cây.

Tôi nói trước, hai người mà dám cho tôi leo cây, tôi sẽ báo lại sự việc với vị dẫn đầu, lúc đó ông ấy không tha cho hai người đâu." "Tôi đương nhiên là không dám rồi..." Nghe được câu trả lời vừa ý, bác sĩ Hồ mới rụt tay lại, rồi lạnh lùng liếc nhìn Vương Bàn Tử: "Cậu cũng vậy đấy." Sau khi chia tay bác sĩ Hồ, trên đường về nhà, Vương Bàn Tử tò mò hỏi Trương Khải Minh: "Này, mai mình thật sự phải theo lời bác sĩ Hồ đến gặp ông ta à?" Trương Khải Minh liếc nhìn một cái: "Cậu định không đi?" "Tôi đâu có nói thế, nhưng thời gian có sớm quá không, tôi sợ lúc đó tôi còn chưa ngủ dậy." Bảy giờ phải gặp mặt, nghĩa là trước sáu giờ rưỡi đã phải rời giường rồi.

Từ sa mạc về, vất vả lắm mới chỉnh lại được đồng hồ sinh học.

Nghĩ đến chuyện sáng mai phải dậy sớm thật là thống khổ, mặt Vương Bàn Tử nhăn nhó như khổ qua.

Trương Khải Minh cười nói: "Vậy lát nữa về thì ngủ sớm đi, kẻo sáng mai không dậy nổi.

Tôi nói trước là sáu giờ rưỡi sáng mai tôi sẽ qua nhà cậu gọi đấy." Khóe miệng Vương Bàn Tử lại trễ xuống đầy cay đắng.

May mắn là đồ đạc không thiếu thứ gì.

Sau khi xác nhận bảo bối vẫn an toàn, Vương Bàn Tử mới yên tâm, đồng thời hứa với Trương Khải Minh sáng mai nhất định sẽ dậy sớm.

Trương Khải Minh trưng ra bộ mặt "để xem tôi có tin không": "Vậy thì cố gắng lên." Sáng sớm hôm sau, Vương Bàn Tử bị Trương Khải Minh đến tận nhà gọi dậy...

Cái lời hứa từ năm nảo năm nào đó đúng là đặt lầm chỗ rồi.

Bác sĩ Hồ lái xe đưa hai người ra ngoại ô, nơi đó có mấy ngôi mộ quy mô nhỏ, ông quyết định dùng chúng để thử tài hai người.

Trương Khải Minh đứng trước mộ, nhìn hướng mặt trời mọc trên trời.

Ngôi mộ trông quy mô không lớn, đoán chừng kết cấu bên trong cũng đơn giản, mộ thất chắc chắn được xây dựng dựa theo vị trí phong thủy.

Nơi này quả thực là một vùng đất phong thủy bảo địa để an táng.

Trương Khải Minh đi vòng quanh ngôi mộ một vòng, tay nhặt một cành cây, vẽ một cái khung ở vị trí cách bia mộ mười mét, rồi đi ngược lại chỗ bác sĩ Hồ, chỉ vào vị trí vừa vẽ: "Chỗ đó chắc là vị trí của chủ mộ thất." Bác sĩ Hồ kinh ngạc nhìn Trương Khải Minh, phát hiện anh quả nhiên không đơn giản.

Hóa ra đó là lý do khi nhắc đến cái tên "Trương Khải Minh" với vị dẫn đầu, ông ấy liền bảo mình phải giúp Trương Khải Minh và Vương Bàn Tử thoát khỏi rắc rối.

Ngay cả khi khai quật mộ bình thường cũng phải tìm lối vào rồi đào xuống, sau khi vào được bên trong mới biết vị trí chủ mộ thất.

Thằng nhóc này chỉ bằng mắt thường và kinh nghiệm mà đã phán đoán được, thật là không thể tin nổi.

Nếu đó chỉ là trùng hợp...

Trương Khải Minh lại giơ tay chỉ về phía bên trái, xoa cằm hơi

trầm tư: “Nếu tôi không đoán sai thì đằng kia chắc là lối vào mộ thất, có lẽ phải lệch về phía dưới bên trái một chút, tóm lại là nằm trong phạm vi đó.” Không phải trùng hợp, thằng nhóc này khiến người ta phải kinh ngạc đến mức ngây người.

Bác sĩ Hồ thậm chí còn hối hận vì không quen biết Trương Khải Minh sớm hơn.

Lần đầu tiên gặp được một nhân tài đáng kinh ngạc như vậy, cũng không khó hiểu tại sao hai người tuổi còn trẻ mà đã làm được những chuyện lớn như thế.

Có can đảm, có học thức, đúng là một mầm non khảo cổ bẩm sinh.

Bác sĩ Hồ thầm nghĩ sau này phải tìm cách giữ thằng nhóc này bên cạnh, không thể để người khác nẫng tay trên mất kỳ tài này được.

Ở phía bên kia, Vương Bàn Tử đang phủ phục trên mặt đất, vê vê lớp đất hơi tơi xốp, rồi phủi bụi trên người nói với bác sĩ Hồ: “Chỗ này hình như bị đào rồi thì phải.

Tôi thấy đất trên mặt rất xốp, lúc nãy tôi dùng đá gõ xuống mặt đất, phát hiện vị trí dưới chân tôi... chắc không phải mộ thất ở đây đâu.” Bác sĩ Hồ cũng dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Vương Bàn Tử.

Hôm qua khi hỏi những câu khảo cổ thì chẳng trả lời được mấy, bác sĩ Hồ còn tưởng Vương Bàn Tử thật sự không biết gì, tưởng cậu ta đúng như vẻ bề ngoài là hạng ngốc nghếch võ biền.

Vương Bàn Tử không hề biết mình vừa nhận được sự đánh giá cao từ bác sĩ Hồ, thậm chí còn không hiểu mục đích bác sĩ Hồ đưa hai người đến đây: “Chỗ này chẳng phải bị đào rồi sao, làm gì còn đồ đạc gì nữa.” Bác sĩ Hồ mỉm cười giải thích với hai người: “Bên trong không có đồ gì đâu, tôi đưa các cậu đến đây không phải để xem đồ,

mà là để kiểm tra năng lực.

Bây giờ đã thấy rồi, hai cậu đều không phải hạng tầm thường.

Tiếp theo tôi sẽ dẫn các cậu đi khai quật một ngôi mộ cổ chưa từng được khai phá, hai người có nguyện ý đi cùng tôi không?" Nghe bác sĩ Hồ nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức hừ lạnh một tiếng đầy vẻ bất cần, lơ đãng chỉnh lại ống tay áo: "Việc gì phải hỏi tôi có đi hay không, tất nhiên là...

đi chứ!" Sau khi thấy Vương Bàn Tử lộ ra biểu cảm đó, bác sĩ Hồ vốn tưởng cậu ta sẽ từ chối, không ngờ lại là một cú quay xe 180 độ như vậy.

Trương Khải Minh nhìn Vương Bàn Tử, đã quá quen với việc này rồi.

Chương 584

Nếu một ngày nào đó thằng nhóc này đột nhiên bình thường đến lạ thì anh mới thấy kỳ quái.

"Ở đâu, bây giờ chúng ta đi luôn à?" Mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên, muốn bác sĩ Hồ dẫn hai người đi khai quật ngay lập tức.

Mấy ngày nay vì sợ bị bắt nên cứ rú rú trong nhà Trương Khải Minh, anh ta đã sớm ngứa ngáy chân tay rồi.

Bây giờ có việc mới để làm, Vương Bàn Tử đương nhiên là mong còn không được.

Thấy vẻ phấn khích không thôi của Vương Bàn Tử, bác sĩ Hồ cũng thấy vui vẻ vài phần, xua tay nói: "Mai mới xuất phát.

Hôm nay các cậu đã nghe danh nơi đó chưa?" Mặt Vương Bàn Tử đầy vẻ mờ mịt và ngơ ngác.

Trương Khải Minh vuốt cằm: "Chỉ nghe danh loáng thoáng nhưng không rõ lắm, không lẽ là..." Nhận ra ý đồ của bác sĩ Hồ, đồng tử Trương Khải Minh không khỏi giãn ra vài phần.

Chỉ thấy bác sĩ Hồ mỉm cười gật đầu: "Không sai, ngôi mộ mà tôi muốn dẫn các cậu đi khai quật chính là mộ cổ họ Tần." Để tránh làm chuyện dại dột, cũng chỉ có thể rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Trong khi quan sát môi trường xung quanh, anh chợt nhận ra một điều, hóa ra ở đây căn bản không có lối ra.

Sau khi nhận ra điểm này, trong lòng anh trào dâng một nỗi bất lực, thực sự không biết phải làm sao mới tốt.

Vốn tưởng rằng đối phó xong con bạch xà kia là không còn chuyện gì lớn nữa, ngờ đâu bây giờ lại không thể rời khỏi đây, vậy thì có khác

gì là đang gặp rắc rối đâu?

Trong lúc đó, tâm trí anh lại không nhịn được mà nhớ lại hành động vừa rồi của con bạch xà.

Nếu lúc đầu anh coi nó là kẻ thù, thì bây giờ anh cảm thấy con bạch xà đối với anh không hề có chút ác ý nào.

Không chừng giữa hai bên có một mối liên hệ nào đó mà anh chưa biết.

Nói gì thì nói, thứ có thể khiến một sinh linh thể hiện tâm thế phục tùng thì chỉ có thể là chủ nhân, hoặc là người mà nó vô cùng kính trọng.

Anh vốn không quen biết con bạch xà, lý do nó thể hiện bộ dạng đó chắc chắn là có nguyên nhân.

Tuy chưa rõ nguyên nhân nhưng trong lòng anh cũng vô cùng tò mò, chỉ biết rằng giữa họ có một mối duyên nợ sâu xa nào đó liên quan đến con bạch xà.

Điểm mấu chốt nhất là, nó đã đưa anh vào trong mộng cảnh.

Đối với một linh vật, mộng cảnh là vô cùng quan trọng.

Nếu tùy tiện đưa một người vào trong đó quấy phá, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến thần kinh của nó, thậm chí dẫn đến tê liệt.

Cũng chính vì vậy, nếu con bạch xà thật sự đưa anh vào mộng cảnh thì chứng tỏ nó vô cùng tin tưởng anh.

Nhưng anh và con bạch xà vốn không quen biết, lúc đầu anh còn coi nó là kẻ thù, sao kẻ thù lại có thể để đối phương vào mộng cảnh của mình được?

Thật là khó hiểu.

Tuy nhiên mọi chuyện đã xảy ra ngay trước mắt, không thể không

tin.

Từ điểm đó có thể thấy, con bạch xà đối với anh không hề có ác ý.

Đã không thể rời đi, vậy chi bằng đi tìm nó chơi một chút.

Nghĩ đoạn, anh không chút do dự nhảy xuống nước.

Khi vào trong nước, anh thấy nước ở đây cũng không khác gì nước bình thường.

Tuy nhiên, càng đi sâu vào trong, anh dần nhận ra nước ở tầng sâu cực kỳ lạnh lẽo, khiến người ta không nhịn được mà rùng mình.

Cũng may trên người có tu vi, nếu không thì tầm này sớm đã không chịu nổi cái lạnh rồi.

Anh biết rất rõ nhiệt độ nước thực sự quá hàn lãnh, nếu là người bình thường thì lúc này đã không chịu nổi, không chừng mất mạng bên dưới cũng là chuyện rất có khả năng.

Nhưng anh thì khác, trên người không chỉ có tu vi, mà thể chất của anh vốn đã rất tốt.

Dù nhiệt độ nước có giảm thêm vài lần nữa, anh cũng sẽ không có phản ứng gì.

Vì nước không gây ảnh hưởng gì, anh tiếp tục bơi vào bên trong để thám hiểm, muốn nhanh chóng tìm ra nơi con bạch xà đang ẩn náu.

Thực sự anh vô cùng tò mò về mối liên hệ giữa mình và con bạch xà, tại sao nó lại tin tưởng anh đến vậy?

Vì trước đó anh chưa từng gặp nó, nếu không phải vì nó tấn công Vương Bàn Tử, rồi đưa anh tới đây thì giữa hai bên căn bản chẳng có chút liên hệ nào.

Bản thân trọng lượng ép lên trên chắc chắn là không đủ, cho nên phải tăng thêm lực đạo.

Hai tay anh tì vào vách tường bên cạnh, tạo lực đẩy cho đôi chân, dùng lực ép mạnh xuống mặt đất.

Cuối cùng, Trương Khải Minh dứt khoát đứng hẳn vào trong quan tài.

Khí lực trên tay ngày càng lớn, nhưng cơ quan vẫn không có chuyển biến gì.

Anh chỉ có thể tiếp tục tăng thêm lực, cơ thể căng cứng, cơ bắp sắp sửa co rút đến nơi.

Trương Khải Minh hít một hơi thật sâu, đôi mắt trợn to hết cỡ, trong miệng phát ra một tiếng gầm thấp, đôi chân dùng lực dậm xuống.

Một tiếng "uỳnh" vang lên, chỉ nghe thấy bên dưới quan tài phát ra tiếng ầm ầm, chắc chắn không phải bị dẫm vỡ, mà là tiếng cơ quan vận chuyển.

Quả nhiên đoán đúng rồi!

Trương Khải Minh trong lòng vui mừng, kiên nhẫn chờ đợi.

Không lâu sau, đáy quan tài tự động dịch chuyển, lộ ra một lối thoát.

Anh vội vàng đi xuống, quay lại những con đường nhỏ trước đó.

Chương 585

Lý do anh cảm thấy nó giống với con đường trước đó là vì anh lại ngửi thấy cái mùi ẩm mốc quen thuộc trong không khí.

Trương Khải Minh siết chặt nắm đấm rồi lại buông ra.

Anh hít sâu một hơi, đôi mắt lóe lên tia hàn quang.

Hô một tiếng, anh đưa hai tay dùng lực đẩy vào vách tường bên cạnh.

Anh phát hiện trên mặt đất có một vết nứt, vết nứt thẳng tắp, căn bản không phải là vết nứt tự nhiên.

Anh đánh cược vách tường này có thể đẩy ra, nếu đẩy ra được thì con đường sẽ không còn chật hẹp như vậy.

Trương Khải Minh dùng lực đẩy, quả nhiên bức tường bị đẩy sang một bên, con đường bỗng chốc trở nên rộng rãi.

Nhìn qua, Trương Khải Minh có thể thấy rõ con đường đi ra bằng mắt thường, có một số chỗ trông rất quen, khi đi anh thấy có hoa văn tương tự.

Hóa ra anh đã quay lại nơi bắt đầu.

Trương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Anh khẽ nheo mắt, nụ cười nhạt trên mặt dần thu lại.

Xem ra cơ quan ở chỗ này không quá phức tạp, quần thể mộ này cũng đặc biệt nhỏ, nếu không thì không thể thoát ra ngoài chỉ sau vài căn phòng như thế.

Trương Khải Minh quay về lối cũ, thoát ra từ chính nơi anh đã

vào.

Sau khi ra ngoài, vẫn là nơi cũ, Trương Khải Minh phải quay lại tìm Hà Mãn, ít nhất cũng phải thông báo tình hình bên này.

Lúc đó anh nghe thấy tiếng người, những giọng nói đó không hề quen thuộc, chứng tỏ có người lạ.

Trương Khải Minh lập tức lẩn sang một bên, kiên nhẫn ẩn nấp để không bị phát hiện.

Thật sự là có một đám người không sợ chết!

Cư nhiên lại có người kéo bè kết đội đến nơi này đạo mộ.

Không còn cách nào khác, không đạo mộ thì chết sao?

Đám người này là khách du lịch à?

Có tiếng cười nói, cứ như đang ở sân sau nhà mình vậy.

Có năm người, gồm ba nam hai nữ, hai cô gái đó trông có vẻ hơi sợ hãi, nhưng cũng không quá nhiều, họ nấp sau lưng các chàng trai, trên mặt vẫn mang nụ cười.

"Ghét thế." Một cô gái nũng nịu nói, "Người ta đã bảo là không nên đến những nơi nguy hiểm thế này rồi, xung quanh tối thâm tối mịt, lỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?" Chỉ thấy chàng trai trước mặt mỉm cười, rồi nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu, lát nữa nếu gặp nguy hiểm anh sẽ bảo vệ em." Anh bĩu môi, nheo mắt nhìn đối phương.

Hồ Nhất Vĩ bị cái liếc mắt đó làm cho tức nghẹn: "Tôi không có nghe lén, cậu hiểu lầm rồi đúng không, tôi có hai suất chờ đợi chẳng lẽ không được sao?" "Cứ chờ tiếp đi, bụng đói meo rồi, sắp trưa rồi đấy." Bụng của Trần đại sư đói mới là chuyện chính, dù sao người ta cũng là người già, Trương Khải Minh đang lo lắng cho cái bụng của

Trần đại sư.

“Hay là tôi đi ăn gì đó trước đi.” Trương Khải Minh đề nghị, gần đây chắc có vài cửa hàng.

Nơi dạo chơi toàn là đại lão, chỉ cần người có đầu óc đều biết mở một quán ăn ở gần đây, đẳng cấp không thấp thì chắc chắn không thiếu khách.

“Vậy tôi cũng đi ăn chút gì đó gần đây vậy.” Trần đại sư cũng cảm thấy đói rồi.

Tuổi già rồi không chịu được đói, không nên để cơ thể suy sụp thì tốt hơn.

Trương Khải Minh gọi thêm Trương Khởi Linh, mấy người đi ra ngoài, xuống lầu đi thẳng tới một tửu lầu nhỏ đối diện.

Trông giống như một quán cơm gia đình, những món làm ra đều rất thích hợp để ăn thường ngày, không quá cầu kỳ hoa mỹ.

Trương Khải Minh và Trần đại sư bước vào, nhìn quanh xem khách khứa đang ăn gì.

Tuy là món ăn gia đình nhưng hương thơm nức mũi, chắc chắn hương vị rất ngon.

Những người ăn ở đây đều là người có tiền, vị đạo không ngon thì họ không ăn đâu.

Trương Khải Minh tìm một vị trí ngồi xuống, Trần đại sư ngồi cạnh anh, còn Hồ Nhất Vĩ thì bị bỏ mặc.

Hồ Nhất Vĩ tức tối tìm một góc ngồi xuống, trừng mắt nhìn Trương Khải Minh một cái đầy hung hãn.

“Ăn gì thì gọi nhanh đi, tôi còn muốn về sớm.” Hồ Nhất Vĩ gọi phục vụ.

Phục vụ vội vàng chạy tới đặt thực đơn xuống.

Trương Khải Minh nhìn qua thì thấy đúng là toàn món gia đình, chỉ có điều có vài món không thường thấy, ví dụ như bướu lạc đà.

Bướu lạc đà khá ngấy, Trương Khải Minh vừa nhìn tên món đã hơi nhíu mày, thôi, không ăn món đó.

Ở đây còn có món thiền rán.

"Tôi ăn món này." Trương Khải Minh chỉ chọn được món thiền rán.

Đối với món này anh thấy khá mới mẻ, ở ngoài dã ngoại có ăn các loại côn trùng rán khác nhưng chưa ăn thiền.

"Một đĩa thiền rán nhé." Trần đại sư vung tay đại hỷ, "Bữa này tôi mời khách, đừng có tranh với tôi." Anh nhìn qua giá cả trên thực đơn, không rẻ nhưng cũng không đến mức vô lý, một bữa ăn hết khoảng một ngàn tệ.

Chia ra mỗi người 300 tệ, đối với những gia đình đại lão này thì chẳng đáng là bao.

Trương Khải Minh khóe miệng nhếch lên nụ cười, chỉ gọi một món, còn lại không quan tâm nữa.

Trước mặt Trần đại sư, Hồ Nhất Vĩ đâu dám gọi nhiều, cũng chỉ gọi một món, còn lại giao cho Trần đại sư.

Trần đại sư gọi thêm hai món nữa mới kết thúc.

Chương 586

Sắp có cơm nước bưng lên, Trương Khải Minh chuẩn bị ăn thì nghe thấy bên cạnh có người kinh hô một tiếng: "Cái vòng của tôi!

Cái vòng của tôi đâu rồi?

Ai đã lấy trộm vòng của tôi?" Trương Khải Minh đứng dậy nhìn về phía có tiếng động, thấy một người đàn ông đầu trọc đang hốt hoảng, trán lấm tấm mồ hôi, xem ra món đồ bị mất vô cùng quan trọng.

Trương Khải Minh tiến về phía đó: "Đồ bị mất sao?" Anh có Thấu Thị Nhãn, có thể nhìn thấu xem ai đã lấy đồ, biết đâu có thể giúp người đàn ông đầu trọc này tìm lại.

Người trước mặt này tên là Nhị Hồ, lòng bàn tay ông ta đặc biệt dày, chứng tỏ thường xuyên cầm xẻng hoặc những thứ tương tự.

Trong lòng bàn tay toàn là vết chai dày đặc.

Sau khi Trương Khởi Linh buông tay ông ta ra và lùi lại một bước, anh lại nhìn sang người khác.

Người đó cũng chìa tay về phía Trương Khởi Linh: "Chào cậu, tôi là Lão Tiền." Ông ta không đánh giá cao chàng trai trẻ này lắm.

Nghĩ rằng chàng trai này chỉ là hạng thích làm nổi mà thôi.

"Cậu có biết thế nào gọi là đạo mộ không?" Lão Tiền cười hà hà hỏi.

Trương Khởi Linh gật đầu: "Tôi có đi qua." Lão Tiền kinh ngạc nhìn anh: "Cái gì?

Đi qua rồi?

Chàng trai, đừng có đùa.” Những người già dặn như họ, khi đi đạo mộ cũng phải vạn phần cẩn thận, Trương Khởi Linh từng đi rồi, sao ông ta có thể tin được?

Nhị Hồ nhíu mày nhìn Trương Khởi Linh: “Ý cậu là muốn đi đạo mộ cùng chúng tôi sao?” Ông ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, không ngờ Trương Khởi Linh cư nhiên thừa nhận là đã từng xuống mộ.

Thằng nhóc này nói thế là có ý gì?

Lẽ nào muốn nói mình thật ra cũng là một kẻ đổ đấu sao?

Ông ta nghĩ Trương Khởi Linh đang chém gió, thanh niên thích nổ cũng là chuyện bình thường.

Nhưng nổ ngay trước mặt chuyên gia thì khiến ông ta thấy không thoải mái chút nào.

Lão Tiền nhíu mày, không thích cái kiểu cách này của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh mỉm cười: “Những gì tôi nói đều là thật, các ông có thể không tin, nhưng tôi thực sự không nói dối.” Những gì anh nói toàn bộ đều là sự thật, không tin thì cũng chẳng còn cách nào, cứ làm tốt việc của mình là được.

“Lời cậu nói, tôi có thể tin được không?” Đại gia nhìn anh, lắc đầu nhíu mày.

“Trương Khởi Linh, nói thật với tôi đi, cậu đã xuống đó thật chưa?” Nhị Hồ cũng trở nên cẩn trọng, cảm thấy lời của Trương Khởi Linh có khả năng là muốn theo chân họ đi đạo mộ, đây không phải chuyện nhỏ.

Vạn nhất Trương Khởi Linh bỏ mạng ở trong đó thì họ gánh không nổi trách nhiệm.

Đó là một mạng người đấy!

Họ và Trương Khởi Linh không quen không biết, tại sao phải dẫn theo một kẻ lạ rồi gánh vác trách nhiệm như vậy.

Trương Khởi Linh nhún vai: "Tôi nói toàn là thật, không tin thì tôi cũng chẳng có cách nào." Từ trước đến nay anh không bao giờ nói dối, ít nhất là lúc này không cần thiết phải nói dối.

Đám người này không tin cũng là chuyện bình thường.

Trương Khởi Linh nheo mắt nhìn đối phương rồi đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ lên vai một người.

Người đó cảm thấy tim mình lỗi nhịp một nhịp, trong đám người này ông ta vốn là người ít tiếng nói nhất.

Khi Trương Khởi Linh vỗ vai, ông ta cảm thấy có một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể.

Ông ta kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh: "Cậu đã làm gì tôi thế?

Tại sao tôi cảm thấy có dòng điện?" Trương Khởi Linh có đặc dị công năng sao?

Kinh động, ông ta nhìn sang Nhị Hồ và Lão Tiền bên cạnh rồi hạ thấp giọng nói vài câu.

Sau khi thảo luận một hồi, họ mới quay lại nhìn Trương Khởi Linh.

"Trương Khởi Linh, cậu có muốn cùng chúng tôi xuống ngôi mộ tiếp theo không?" Họ đã đoán ra ý định của Trương Khởi Linh.

Câu hỏi này đại diện cho ý kiến của tất cả mọi người.

Trương Khởi Linh gật đầu: "Đúng vậy, tôi muốn xuống ngôi mộ tiếp theo." Nhìn ông ta, ánh mắt anh đầy vẻ thanh triệt.

Đôi mắt ấy lộ rõ vẻ trong veo: “Tôi hy vọng có thể đi cùng các ông, vì tôi không tìm thấy lối vào của ngôi mộ đó.” Anh chỉ có một mình, không có đoàn đội, chỉ có đi theo họ thì mới có thể vào được trong mộ.

Trương Khởi Linh nhìn họ: “Tôi hy vọng có thể hợp tác với các ông.” Trương Khởi Linh mỉm cười đưa tay ra nắm lấy tay một người: “Có được không?” Mọi người đều đang do dự, thực sự là cần một chàng trai trẻ như Trương Khởi Linh.

Độ tuổi trung bình của họ hơi cao, có một thanh niên gia nhập thì đối với cả đội cũng là một điều rất tốt.

Nhưng Trương Khởi Linh có đáng tin không?

Họ cũng không biết lai lịch của Trương Khởi Linh, phải cân nhắc cho kỹ, vạn nhất xảy ra vấn đề gì thì sao?

“Tôi chỉ là một thanh niên muốn xuống mộ thôi mà, bối cảnh gia đình tôi các ông hoàn toàn có thể đi tra!

Tên thật tôi cũng đã nói rồi.” Trương Khởi Linh chậm rãi lên tiếng.

Anh muốn trở thành tấm gương cho thanh niên!

Trương Khởi Linh nheo mắt nhìn họ, nói: “Tôi hy vọng các ông có thể dẫn dắt tôi.” “Phải có tiềm lực thì tôi mới dẫn dắt, nếu không có chút tài cán gì thì tại sao tôi phải giúp cậu?” Tất cả mọi người đều nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh không nói gì.

Chương 587

"Vậy tôi sẽ lộ vài chiêu vậy." Trương Khởi Linh cuối cùng hạ quyết tâm, phải bộc lộ chút thực lực thì họ mới chịu dẫn theo.

"Thật ra là vì cái vòng tay đó nên cậu mới đến đây đúng không?" Nhị Hồ cuối cùng cũng phản ứng lại.

Người phụ nữ đó giới thiệu Trương Khởi Linh cho họ, sao Trương Khởi Linh lại quen người phụ nữ đó được?

Chẳng phải vì cái vòng tay sao.

Cái vòng tay đã thu hút Trương Khởi Linh tới đây.

"Tại sao người phụ nữ đó lại giới thiệu cậu cho tôi..." Nhị Hồ tò mò hỏi.

Anh ta không biết con gái người phụ nữ đó đã xảy ra chuyện, thậm chí ngay cả tên người phụ nữ đó anh ta cũng không nhớ rõ.

Anh ta chỉ làm ăn mua bán thôi mà, tại sao phải nhớ tên làm gì?

Lúc người phụ nữ đó trả tiền cũng chẳng dùng thẻ ngân hàng.

Trương Khởi Linh mỉm cười nói: "Bởi vì tôi đã chữa khỏi cho con gái bà ấy, con gái bà ấy đã chạm vào cái vòng tay đó nên mới gặp vấn đề." Ánh mắt Trương Khởi Linh sắc sảo.

Đám người này tuyệt đối không phải hạng tốt lành gì, biết cái vòng có vấn đề mà vẫn bán cho người phụ nữ đó, chứng tỏ họ coi rẻ mạng người.

Đám người này không có quá nhiều giới hạn đạo đức.

Trương Khởi Linh nheo mắt nhìn họ.

Bước lên phía trước, nắm lấy tay một người, nhìn thẳng vào mắt

ông ta và nói: “Những việc các ông làm tôi đều biết, nhưng tôi sẽ không tố giác, chỉ cần các ông chịu dẫn tôi theo.” Anh muốn đám người này dẫn theo là để giữ mạng cho họ thôi.

Còn về việc lừa bán vòng ngọc, Trương Khởi Linh có muốn truy cứu cũng không có cách nào.

Anh căn bản không quen đám người này, cũng chẳng có bằng chứng gì.

Báo cảnh sát, cảnh sát bắt họ đi rồi cuối cùng cũng phải thả ra thôi.

Tính mạng mình còn đang bị đe dọa, anh đâu còn tâm trí mà đi lo cho chuyện của người khác.

Trương Khởi Linh không phải là thánh mẫu, anh thấy mạng mình quan trọng hơn.

“Muốn đi theo chúng tôi thì phải ước pháp tam chương, tuyệt đối không được thăm dò chuyện của bất kỳ ai trong chúng tôi.” Lão Tiền hiển nhiên là người cầm đầu trong số họ.

Lão Tiền là người có tuổi nhất trong số bọn họ.

Trương Khải Minh gật đầu: "Được thôi, tôi sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì." Dẫu sao thì có dò hỏi cũng chẳng có manh mối.

Nếu đã biết rõ thân phận của bọn chúng, tôi đã báo cảnh sát để họ đi bắt người từ lâu rồi. "Tôi chỉ hy vọng khi tôi gia nhập đội, các người đừng có đem mấy thứ minh khí có vấn đề đi bán cho người khác nữa.

Các người có biết là suýt chút nữa đã hại chết một cô bé không?" Trương Khải Minh nhìn lão, nhưng không hề thấy một tia hối lỗi nào trên khuôn mặt ấy.

Trong lòng tôi dâng lên cơn giận, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Đánh cho đám người này một trận thì có ích gì chứ?

Nhưng nếu không có tôi, cô bé kia có lẽ đã chết rồi, thế nên trong lòng vẫn còn chút bực bội. "Không phải muốn xem thực lực của tôi sao?

Một người lên đây đấu với tôi thử xem." Trương Khải Minh ngoắc ngoắc tay, giọng điệu đầy khiêu khích.

Cái tên thanh niên này thật đúng là cuồng vọng, đám người này đều là hảo thủ chuyên đi đổ đấu, làm sao có thể nhẫn nhịn được sự khinh thường của Trương Khải Minh. "Thanh niên bây giờ ngông cuồng quá." Lão Tiền lắc đầu.

Lão Tiền rõ ràng là quân sư trong nhóm này, quản lý mọi việc.

Lão chỉ tay vào một kẻ cao gầy trong số đó, rồi lại chỉ vào Trương Khải Minh: "Đi đánh với cậu ta một trận, cẩn thận một chút, đừng có đánh tên nhóc này thành tàn phế!" Đám người này ít nhiều đều có chút bản lĩnh, do quanh năm luyện tập mà thành.

Lão Tiền biết rõ đồng bạn mà lão phái ra lợi hại thế nào, đó là một kẻ từng đánh quyền thê (đấu võ đài ngầm), tố chất cơ thể vô cùng tốt.

Lão Tiền hừ lạnh một tiếng, khoanh tay đứng chờ xem cảnh Trương Khải Minh bị đánh ngã.

Cái tên trẻ tuổi này quá cuồng vọng, cần phải cho một bài học mới được.

Nhìn vóc dáng Trương Khải Minh không có vẻ gì là bùng nổ sức mạnh, lão đoán tố chất cơ thể của hắn cũng chẳng tốt đến thế. "Tên là gì?" Trương Khải Minh mỉm cười hỏi, "Tôi không đánh với kẻ vô danh, muốn đánh thì phải báo danh tính." "Ta không thể cho ngươi biết tên thật, nhưng có thể cho ngươi biết danh hiệu, ta gọi là Hoàng Báo."

Hoàng Báo giơ một ngón tay chỉ lên trời, rồi đột ngột chỉ xuống đất.

Trương Khải Minh biết hắn cố ý khiêu khích, nhưng tâm trí tôi vốn đã đặc biệt chín chắn, tuyệt đối không làm mấy chuyện ấu trĩ đó.

Mọi hành động của hắn đều có mục đích, mục đích là để khiến một kẻ cuồng vọng phải dao động tâm tình.

Hắn nghĩ Trương Khải Minh là thanh niên thì chắc chắn sẽ để ý đến cách nhìn của người khác.

Nhưng hiện tại Trương Khải Minh tâm tĩnh như nước, nhìn Hoàng Báo làm trò mà thậm chí còn thấy buồn cười, thầm nghĩ đám người này coi mình là trẻ con để dỗ dành chắc. "Ngươi có thể nghiêm túc một chút không, cứ thế này thì tuyệt đối không đánh trúng tôi đâu." Tôi lắc đầu.

Nghe Trương Khải Minh nói vậy, Hoàng Báo cũng không khách khí nữa. "Biết tại sao ta được gọi là Hoàng Báo không?" Hoàng Báo chỉ vào đầu Trương Khải Minh, "Bởi vì tốc độ của ta rất nhanh, mỗi lần ta đều sẽ nhắm vào chỗ hiểm của kẻ địch mà đánh, một chiêu định thắng thua." Vừa dứt lời, Hoàng Báo đã lao về phía trước, Trương Khải Minh chỉ thấy hoa mắt, Hoàng Báo trước mặt đã biến mất.

Chỉ trong chớp mắt, Hoàng Báo đã xuất hiện ở phía sau, Trương Khải Minh có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, cùng tiếng gió rít lên khi hắn ra quyền.

Chương 588

Trương Khải Minh xoay người, ngay khi Hoàng Báo định tấn công, tôi nhanh chóng tung cước đá thẳng vào eo hắn.

Hoàng Báo có một khuyết điểm cực lớn, đó là cơ thể quá dẻo dai!

Cơ thể càng dẻo thì các khớp xương lại càng yếu ớt, giống như loài báo thật sự vậy, eo chính là nhược điểm của chúng!

Trương Khải Minh đá trực tiếp vào eo đối phương, vừa vặn trúng ngay tử huyệt, nhược điểm duy nhất trên toàn cơ thể hắn.

Đòn tấn công của Hoàng Báo khựng lại ngay lập tức, hắn ôm eo khuỵu xuống, ngã gục dưới đất không dậy nổi.

Lão Tiền và Nhị Hồ vội vàng xông lên đỡ hắn dậy. "Hoàng Báo, không sao chứ?" Bọn họ không ngờ Trương Khải Minh lại lợi hại như thế, trực tiếp đánh gục tuyển thủ át chủ bài của họ.

Tất cả đều kinh ngạc nhìn Trương Khải Minh.

Trương Khải Minh cười cười: "Thế nào, giờ tôi có thể đi theo các người rồi chứ?

Thực lực của tôi đủ tư cách rồi chứ?" Thực lực đúng là rất mạnh, Hoàng Báo không thể không thừa nhận Trương Khải Minh mạnh hơn hắn rất nhiều.

Ra tay cũng thật tàn nhẫn, không hề do dự, có thể thấy đây là một kẻ liều mạng.

Mọi phán đoán lúc trước về Trương Khải Minh đều sai bét, hắn là một người vô cùng lợi hại, hèn gì mới có bản lĩnh để ngông cuồng như vậy, chứ không phải vì tuổi trẻ không biết trời cao đất dày. "Được, tôi đồng ý cho cậu gia nhập!" Nhị Hồ gật đầu đáp ứng.

Trương Khải Minh thở phào nhẹ nhõm. "Tôi còn có một việc phải làm." Tôi nói, không quên việc của Đường Đằng vẫn chưa xử lý xong.

Chuyện đó phải giải quyết trước mới có thể đi đổ đấu được. "Không sao, đằng nào tôi cũng không vội, nhưng khi nào cậu mới rảnh để đi cùng chúng tôi?" Lão Tiền cũng không để tâm lắm.

Trương Khải Minh gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ giải quyết nhanh thôi, cứ yên tâm.

Đã nói đi theo thì tôi sẽ không nuốt lời.

Tôi cũng đã từng vài lần xuống mộ rồi, tôi biết bên trong nguy hiểm thế nào." Lần trước đi vào ngôi mộ đó vô cùng nguy hiểm, giống như một cơn ác mộng vậy.

Nguy hiểm thế mà còn vượt qua được, tôi tin là những ngôi mộ khác cũng chẳng thể bằng ngôi mộ đó. "Có thể phái hai người đi cùng tôi không?" Trương Khải Minh hỏi thêm. "Hả?" Lão Tiền nhận ra có gì đó không đúng. "Tôi muốn ông phái hai người đi cùng, vì tôi cần đi xử lý một băng nhóm lừa đảo." Trương Khải Minh cười, "Nếu thuận lợi, các người cũng sẽ nhận được lợi ích rất lớn." Một mình đi xử lý chuyện này thật ra không tiện lắm, tôi không phải người trong giới giang hồ, nếu ra mặt xử lý có thể sẽ để lại tên tuổi.

Vì vậy cần hai người đi theo che chắn, lúc đó cứ để họ gánh tội thay là được.

Chỉ cần xử lý ổn thỏa, cái danh xấu này để hai người kia gánh cũng hoàn toàn xứng đáng. "Để tôi đi cho." Hoàng Báo đã gượng dậy được, đứng phía sau Trương Khải Minh.

Trận thua vừa rồi khiến hắn tâm phục khẩu phục. "Không nhanh đeo mặt nạ phòng độc vào, lát nữa có chuyện gì đừng có trách tôi." A

Hào cứ ngỡ Trương Khải Minh không nhận ra cái bẫy này.

Loại độc này người bình thường khó lòng mà thấy được.

Nếu không phải Trương Khải Minh có hệ thống, cộng với việc luôn mang theo mặt nạ phòng độc dự phòng thì cũng chẳng biết được.

Trương Khải Minh bất động thanh sắc, ra hiệu bằng mắt cho Khương Nghiên và Trương Khởi Linh. "Hai người đứng ở cửa đừng vào, một mình tôi vào là được rồi." A Hào thầm nghĩ Trương Khải Minh là một kẻ rất cảnh giác.

Nhưng dù có cảnh giác đến đâu, chỉ cần đi vào mà đeo cái mặt nạ phòng độc dỏm đó thì cũng chết chắc.

Bên trong đầy độc khí, kẻ có giỏi đến mấy đi vào cũng phải gục ngã.

Khi hắn trúng độc, tôi sẽ có cơ hội cướp lấy mảnh giấy mật thư.

Thậm chí khi trúng độc rồi hắn còn chẳng biết mình đang làm gì vì độc này có tác dụng gây ảo giác.

Chỉ cần Trương Khải Minh bước vào, quyền chủ động sẽ nằm trong tay tôi. "Tiểu huynh đệ, đừng có trì hoãn thời gian nữa, khẩn trương lên.

Nếu sợ tôi thừa cơ ra tay thì chi bằng tôi vào trước cho xem." A Hào cười ha hả, thấy Trương Khải Minh vẫn đứng im liền đổi ý đòi vào trước. "Thế để tôi vào trước vậy, loại độc này khá mạnh, tôi không có giải dược đâu, tất cả đều trông cậy vào cái mặt nạ này đấy." A Hào vừa nói vừa đi tới bên cơ quan.

Cơ quan vừa mở, tiếng ầm ầm vang lên, cánh cửa lớn bắt đầu kéo lên.

Rất nhanh, cửa đã mở, bên trong không có bóng người nhưng

nồng nặc độc khí.

Đám độc khí này chỉ giới hạn quanh căn phòng, ra đến ngoài sẽ tản dần, bên ngoài chắc chắn có đặt thứ gì đó để giải độc.

Trương Khải Minh đeo mặt nạ phòng độc vào, nhìn hắn đi vào trước rồi mới ra hiệu cho Khương Nghiên và Trương Khởi Linh ở lại bên ngoài, đừng xông vào.

Đám người của A Hào cũng không ngu, sợ Trương Khởi Linh đứng ngoài sẽ bị bắt làm con tin nên phái một tên ở lại canh chừng.

Trương Khải Minh bèn đi theo vào trong.

Chương 589

Sau khi vào, bọn họ hạ cơ quan cửa xuống.

Vừa định ra tay với Trương Khải Minh thì thấy hắn lùi lại phía sau, nín thở một hơi thật dài, dựa lưng vào tường.

Cuối cùng, Trương Khải Minh nheo mắt, lạnh lùng nở một nụ cười: "Ha ha!" Nghe tiếng cười đó, lòng ai nấy đều dâng lên vài phần kinh ngạc. "Ngươi không sao ư?" Nhìn khuôn mặt kinh hãi của bọn chúng, Trương Khải Minh cảm thấy thật buồn cười.

Hắn lạnh lùng lên tiếng: "Ta có thể bị sao được chứ?" Bọn chúng cứ ngỡ trên người tôi có kháng thể chống độc, chứ nín thở thì không thể lâu như vậy, càng không thể thản nhiên nói chuyện như không có gì. "Chẳng lẽ là thể chất bách độc bất xâm sao?" A Hào kinh hãi thốt lên.

Trương Khải Minh suýt nữa phì cười, bách độc bất xâm thì không hẳn, nhưng hệ thống thì có. "Cứ coi là thế đi.

Thôi được rồi, đừng có dùng mấy trò tiểu nhân này nữa, đã nói đưa đồ cho tôi thì đưa mau." Tôi vào đây là để cứu mạng người, mấy cái xung đột khác tôi chẳng buồn quan tâm.

Đám người Long Gia đó, chỉ cần không chọc vào tôi là được.

Tuy là nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt Quỷ Đầu bắt đầu trở nên gượng gạo, trong lòng hắn có chút chột dạ.

Hắn cố gắng duy trì nụ cười vụng về đó trên khuôn mặt.

Tuy là đang cười, nhưng trong mắt Trương Khải Minh thì nó còn khó coi hơn cả khóc.

Lúc này Trương Khải Minh bắt đầu mất kiên nhẫn, cảm thấy đám

gia hỏa này thật đúng là không biết liêm sỉ. "Tốt nhất đừng có giở trò với tôi nữa.

Rốt cuộc là muốn làm gì?

Theo tôi làm gì?

Nói thật cho tôi biết, nếu không đừng trách tôi ra tay vô tình." Thật ra mục đích của đám người này rất đơn giản, Trương Khải Minh cũng đã hiểu đại khái.

Nhưng tôi muốn chính miệng hắn phải nói ra.

Quỷ Đầu nghe vậy, đứng im tại chỗ, nụ cười trên mặt trở nên vô cùng lúng túng. "Đã như vậy thì tôi cũng chẳng giấu giếm nữa.

Tôi nói thật nhé, cậu cầm mảnh giấy mật thư đó đúng không?" Tuy nói vậy nhưng Quỷ Đầu đã nắm chắc tin tức mảnh giấy đang nằm trên người Trương Khải Minh.

Hắn hỏi vậy chỉ để thăm dò, nhưng sự lo lắng đó là thừa thãi.

Ngay từ lúc phát hiện ra bọn chúng, Trương Khải Minh đã hiểu rõ đạo lý bên trong rồi. "Nói thẳng ra đi, đừng có quanh co lòng vòng với tôi nữa." Trương Khải Minh không có thời gian để nghe mấy lời lảm nhảm vô ích. "Tôi thấy cậu cũng là người thẳng thắn, vậy tôi nói luôn, cậu cũng đừng để tâm." Trương Khải Minh không đưa ra bất kỳ phản hồi nào, cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Quỷ Đầu hiện tại đang có cầu nên cũng chẳng dám ý kiến gì.

Nếu là kẻ khác, có lẽ kết cục đã không như thế này.

Đối mặt với thái độ của Trương Khải Minh, Quỷ Đầu cũng không quá ngạc nhiên, cứ như đã biết trước từ đầu. "Tôi muốn hợp tác với cậu." Nghe câu này, Trương Khải Minh ngẩng đầu nhìn một cái, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc, không biết ý đồ thực sự của đối phương là gì.

"Hợp tác?

Tôi với ông có gì để hợp tác sao?" Nhân phẩm của Quỷ Đầu thì Trương Khải Minh đã nghe danh từ lâu, dù trước đây chưa tiếp xúc nhiều nhưng tôi vốn chẳng có thiện cảm gì.

Chỉ tiếc Quỷ Đầu hiện tại không biết tâm tư của tôi, hắn chỉ muốn nhanh chóng lấy được mảnh giấy.

Trương Khải Minh thừa hiểu cái ý đồ đó. "Đừng nói tuyệt tình như vậy, tôi nghe nói dạo này cậu gặp rắc rối phải không?" "Liên quan gì đến ông." Đối với Trương Khải Minh, kẻ này đến không có ý tốt, tuyệt đối không thể vì vài câu nói mà dao động.

Quỷ Đầu nghe xong, khóe miệng không tự chủ được mà giật giật vài cái.

Thật ra trong lòng hắn cực kỳ không muốn nói chuyện kiểu này với Trương Khải Minh, nhưng biết rõ tình thế hiện tại phải lấy lòng tôi mới được. "Tất nhiên là có liên quan đến tôi chứ, kẻ đó thật sự quá đáng, nhưng đừng lo, tôi có thể giúp cậu." Nghe vậy, Trương Khải Minh ngay cả liếc cũng chẳng buồn liếc thêm cái nào.

Tôi chưa thảm đến mức đó, tuyệt đối không cùng loại người này cấu kết với nhau. "Có lẽ cậu thấy đề nghị của tôi hơi kỳ quặc, nhưng hãy nhìn cho rõ, em trai và người bạn của cậu hiện tại đang sống chết chưa rõ, chẳng lẽ cậu định giương mắt nhìn như vậy sao?" Tuy rằng đây không phải kết quả Trương Khải Minh mong muốn, nhưng đối với lời Quỷ Đầu nói, tôi không đưa ra bất kỳ đáp án nào.

Không phải vì tôi không muốn cứu em trai và bạn bè, mà là tôi không muốn lôi thôi với hạng người này.

Trương Khải Minh thừa hiểu tên này chẳng tốt lành gì, chỉ muốn kiếm chác từ mình mà thôi.

Tôi tuyệt đối không để hắn đạt được mục đích.

Mảnh giấy mật thư cần được quản lý cẩn thận, không thể vì lời nói hay hành động của bất kỳ ai mà thay đổi chủ ý. "Tôi có thể cùng cậu đối phó với A Hào, chẳng lẽ cậu không cân nhắc sao?

Tuy hiện tại họ chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ phải chịu khổ đấy, thủ đoạn của đám người đó tàn khốc lắm." "Tàn khốc hay không cũng chẳng liên quan gì đến ông." Lần này, biểu cảm trên mặt Quỷ Đầu rốt cuộc không giữ nổi nữa.

Hắn cảm thấy Trương Khải Minh thật là được đà lấn tới, hắn cất công tìm đến đàm phán hợp tác mà cứ mở miệng ra là mỉa mai.

Chương 590

"Đừng tưởng hiện giờ ngươi ghê gớm lắm nhé!

Ta nói cho ngươi biết, nếu không vì mảnh giấy đó, ta thèm vào mà để ý đến ngươi." "Giờ cút đi vẫn còn kịp đấy." Nghe câu này, Quỷ Đầu suýt nữa thì hộc máu tại chỗ, chủ yếu là vì lời lẽ của Trương Khải Minh quá khích người. "Ngươi không suy nghĩ lại sao?" Tuy cảm thấy Trương Khải Minh quá quắt, nhưng Quỷ Đầu vẫn cố giữ thái độ đúng mực, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Chỉ tiếc là dù thế nào, Trương Khải Minh cũng không thay đổi chủ ý.

Từ tận đáy lòng, tôi đã coi thường hắn rồi.

Loại người tiểu nhân đắc chí này không đáng để tin tưởng. "Không cần cân nhắc gì nữa, tôi sẽ không hợp tác với ông đâu." Thái độ của Trương Khải Minh vô cùng cứng rắn, không có chút thương lượng nào.

Quỷ Đầu cũng nhận ra dù nói gì đi nữa cũng vô ích.

Sau khi nhận thức được điều đó, lão hậm hực phất tay áo rời đi, trông có vẻ rất tức giận.

Trương Khải Minh nhìn bóng lưng lão, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không.

Đối với tôi, mọi chuyện của Quỷ Đầu đều chẳng liên quan gì đến mình, hiện tại cũng không thích hợp để tiếp xúc.

Ngay sau khi Quỷ Đầu vừa đi khỏi, một nhóm người khác lại xuất hiện trước mặt Trương Khải Minh.

Nhóm người này nhìn tôi với ánh mắt hơi khác lạ.

Trương Khải Minh liếc mắt đã nhận ra bọn chúng là người của phe nào. "Thứ ngươi cần chúng ta đã mang tới rồi." Giọng nói vừa dứt, Trương Khải Minh đã thấy trên mặt đất bày ra đủ loại minh khí lớn nhỏ.

Nhìn những món đồ cổ này, tôi không nhịn được mà tiến lên một bước để kiểm tra kỹ lưỡng.

Hành động này có vẻ làm đối phương không hài lòng. "Đồ ta đã mang đến, hy vọng ngươi cũng giữ lời hứa." "Cứ yên tâm đi." Trương Khải Minh thật ra chẳng buồn đáp lời bọn chúng, chuyện tiếp theo là phải hành động rồi, nói nhiều cũng vô ích.

Đám người đó sau khi nhận được lời hồi đáp của tôi liền vội vàng rời đi.

Sau khi bọn chúng đi rồi, nhìn đống đồ cổ này tôi cũng hơi phiền não, không biết làm sao để vận chuyển chúng ra ngoài.

Cuối cùng phải tốn bao nhiêu công sức mới chuyển đi hết được, tuy gian nan nhưng lòng rất vui mừng.

Trương Khải Minh nhìn vài món đồ cổ lớn nhỏ bày trên bàn, vẻ mặt có chút do dự như đang lựa chọn một thứ gì đó.

Một lúc lâu sau, vẫn không biết chọn món nào, cuối cùng tôi tùy tiện cầm lấy một miếng ngọc nhỏ. "Thôi thì cái này đi." Cầm miếng ngọc, tôi hướng về phía chỗ ở của Trần đại sư.

Đối với sự xuất hiện của Trương Khải Minh, Trần đại sư có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. "Đến rồi à?

Không mang theo món nào tốt sao?" Đối với câu hỏi này, Trương Khải Minh không trả lời trực tiếp mà đặt miếng ngọc ngay trước mặt lão. "Lần này tôi muốn ông giúp tôi giám định miếng ngọc này." Trần đại sư nhìn miếng ngọc trong tay Trương Khải Minh, đôi mày khẽ

nhíu lại, sắc mặt có chút quái dị. "Tìm ta chỉ vì một miếng ngọc sắp phai hết màu này sao?" Thật ra Trần đại sư vừa rồi chưa nhìn kỹ, chỉ mới nhìn lướt qua đại khái nên sau đó lão cảm thấy hối hận vì cách hành xử vừa rồi.

Trương Khải Minh không vì câu nói đó mà buồn bực, vì tôi biết rõ miếng ngọc này tuy không đến mức giá trị liên thành nhưng cũng tuyệt đối không phải vật tầm thường. "Đừng thế chứ, nhìn kỹ lại đi." "Loại ngọc giả này nhan nhản ngoài kia, cậu đem đến cho ta xem chẳng phải là đang đùa giỡn sao?" Trương Khải Minh không đáp lời, trực tiếp đặt miếng ngọc lên bàn, ngồi sang một bên chờ kết quả.

Hành động của Trương Khải Minh làm Trần đại sư thấy lạ, lão nhận ra hình như mình vừa nói hớ.

Lão cúi đầu nhìn lại miếng ngọc lần nữa, lần này phải nhìn cho thật kỹ.

Chẳng biết từ lúc nào trên tay lão đã có thêm một chiếc kính lúp.

Trần đại sư chằm chằm nhìn miếng ngọc hồi lâu mà vẫn chưa đưa ra kết luận, khiến Trương Khải Minh bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn. "Nhìn xong chưa?" "Không thể tin được, không thể tin được!

Vừa rồi đúng là ta nhìn nhầm, miếng ngọc này không đơn giản chút nào." Thật ra ngay từ đầu Trương Khải Minh đã biết những món đồ này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, nên tôi mới thấy bất mãn với lời nói ban đầu của Trần đại sư.

Thấy thái độ lão giờ đã khác, tôi cũng nguôi giận.

Tuy tôi biết ngọc không đơn giản, nhưng vẫn chưa nhìn thấu được lai lịch của nó. "Nói đi." "Nếu ta không nhìn lầm, nó có lẽ xuất xứ từ tay một vị họa sĩ thời cổ đại, cụ thể là ai thì hiện tại ta chưa rõ, nhưng miếng ngọc này chắc chắn là một món trân bảo." Khi nói câu này, tâm

tình Trần đại sư dao động rất mạnh, trông lão vô cùng hưng phấn.

Nhìn dáng vẻ đó, Trương Khải Minh chỉ biết bất lực lắc đầu.

Trong mắt tôi, đây là chuyện thường tình, sao Trần đại sư cứ như kẻ chưa từng thấy sự đời vậy. "Ta có một đại hội giám bảo, cậu nhất định phải tham gia." Tuy trong lòng Trương Khải Minh không mấy hứng thú với mấy chuyện này, nhưng vì Trần đại sư đã nói vậy, tôi cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh. "Đã vậy thì tôi đi là được chứ gì." Khi nói câu này, Trương Khải Minh trông có vẻ rất miễn cưỡng, nhưng Trần đại sư lúc này nào còn tâm trí đâu mà để ý mấy chuyện đó.

Sau khi hai người đến đại hội giám bảo, lập tức có một nhóm người vây quanh.

Tuy Trương Khải Minh mới tham gia lần đầu, nhưng dù sao cũng là người được Trần đại sư tiến cử.

Danh tiếng được Trần đại sư tiến cử không phải chuyện đùa, vì vậy ai nấy đều vô cùng tò mò về thứ mà Trương Khải Minh mang tới.